

Webtruyen.com

Tuấn Thủ Đại Nhân

Tác giả: Trần Đăng

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)

[Chương 138](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146](#)

[Chương 147](#)

[Chương 148](#)

[Chương 149](#)

[Chương 150](#)

[Chương 151: Sự Diên Cuồng Cuối Cùng](#)

[Chương 152: Ác Nhân Cáo Trạng Trước](#)

[Chương 153: Giải Oan Trên Công Đường](#)

[Chương 154: Ngậm Máu Phun Người](#)

[Chương 155: Tần Hoài Hoa Hội](#)

[Chương 156: Cầm Ca Song Tuyết](#)

[Chương 157: Hội Ngộ Thanh Thanh](#)

[Chương 158: Bổng Nhiên Nổi Tiếng,](#)

[Chương 159: Tịnh Đế Liên Hoa](#)

[Chương 160: Thiên Nhân Biện Bạch Trung- Gian](#)

[Chương 161: Triều Đình Như Chiến Trường](#)

[Chương 162: Tin Dữ Trém Đầu](#)

[Chương 163: Cái Ân Phong Ba](#)

[Chương 164: Tình Thế Xoay Chuyển](#)

[Chương 165: Không Chút Sợ Hải](#)

[Chương 166: Tẩu Hỏa Nhập Ma](#)

[Chương 167: Tồn Thương Càng Thêm Tồn Thương](#)

[Chương 168: Hút Độc Cho Nàng](#)

[Chương 169: Cùng Đường](#)

[Chương 170: Cục Diện Phải Chết](#)

[Chương 171: Nghịch Chuyển Kinh Thiên](#)

[Chương 172: Tranh Chấp Trên Triều Đình](#)

[Chương 173: Song Khâm Sai, Báo Ứng Đến!](#)

[Chương 174: Lật Tay Làm Mây Che Tay Làm Mưa](#)

[Chương 175: Hung Kiếm Xuất Hiện](#)

[Chương 176: Trăm Chiêu Chống Chế](#)

[Chương 177: Lòng Trung Hại Chủ](#)

[Chương 178: Chướng Ngại Trên Sông](#)

[Chương 179: Lương Tâm Của Ta Bị Chó Ăn Rồi.](#)

[Chương 180: Quý Môn Quan](#)

[Chương 181: Đào Hạ Lưu Nhân](#)

[Chương 182: Cừu Châm Chế Thần](#)

[Chương 183: Bí Mật Của Tờ Giấy](#)

[Chương 184: Nửa Cây Mê Hương](#)

[Chương 185: Linh Xu Thánh Quân](#)

[Chương 186: Hóa Thi Hoàn](#)

[Chương 187: Thích Nhất Là Đánh Lén](#)

[Chương 188: Mê Hoặc Khống Chế](#)

[Chương 189: Nước Thần Của Bô Tát](#)

[Chương 190](#)

[Chương 191: Khẩu Phật Tâm Xà](#)

[Chương 192: Thái Hồ Tuyệt Xương](#)

[Chương 193: Thần Long Trảm](#)

[Chương 194: Không Cự Tuyệt Kê Đến](#)

[Chương 195: Lừa Dối](#)

[Chương 196: Tam Nguyên Hợp Nhất Tà Công Pháp](#)

[Chương 197: Xin Đại Nhân Thu Nhận Và Giúp Đỡ](#)

[Chương 198: Vô Lại Và Tiên Tử, Cuộc Chiến Tại Vườn Hoa!](#)

[Chương 199: Diệt Môn](#)

[Chương 200: Không Còn Tính Người](#)

[Chương 201: Thiên Tài Giết Người](#)

[Chương 202: Chặn Kiệu Kêu Oan](#)

[Chương 203: Đốm Lửa Nhỏ Cháy Lan Rộng \(1\)](#)

[Chương 204: Khâm Sai Chó Má](#)

[Chương 205: Trở Mặt Bất Quan](#)

[Chương 206: Vật Báu Vô Giá](#)

[Chương 207: Đều Có Sở Cầu](#)

[Chương 208: Nha Hoàn Đông Xương](#)

[Chương 209: Lập Ra Cục Tình Báo](#)

[Chương 210: Ý Trời Vô Thường](#)

[Chương 211: Cánh Chim Dẫn Lớn](#)

[Chương 212: Nô Nhan Mạnh Tướng](#)

[Chương 213: Trái Nặng Phái Đỡ](#)

[Chương 214: Bỏ Lệnh Cấm Đường Khoái Hoạt](#)

[Chương 215: Giải Lăng Kiếm](#)

[Chương 216: Long Nha Đảo](#)

[Chương 217: Cướp Tù](#)

[Chương 218: Vấn Trảm](#)

[Chương 219: Thật Thật Giả Giả](#)

[Chương 220: Loan Cung Xạ Thiên Lang](#)

[Chương 221: Kẹp Côn Chờ Lệnh](#)

[Chương 222: Điện Cuồng](#)

[Chương 223: Đại Tỷ Tỷ, Tiểu Cô Nương](#)

[Chương 224: Nữ Nhân Đầu Có Hung Khí](#)

[Chương 225: Nhà Có Vợ Dữ](#)

[Chương 226: Phi Công Trẻ Lái Máy Bay](#)

[Chương 227: Quý Trọng](#)

[Chương 228: Ếch Ngồi Đáy Giếng](#)

[Chương 229: Chơi Súng Kíp](#)

[Chương 230: Hồn Hợp Độc Hình](#)

[Chương 231: Bách Độc Tà Công](#)

[Chương 232: Đề Phòng Yêu Nữ Yêu](#)

[Chương 233: Người Công Ta Thủ](#)

[Chương 234: Tấn Công](#)

·

[Chương 236: Độc Tông Tinh Vãn](#)

[Chương 237: Thiên Sát Xuất Thế](#)

[Chương 238: Che Chở](#)

[Chương 239: Giáo Kế Đại Hiện Huyết](#)

[Chương 240: Tham Thi Tham, Ai Sợ Ai](#)

[Chương 241: Thành Lập Công Ty Giải Trí Trung Hoa](#)

[Chương 242: Chế Pháp “Một Cái Roi”](#)

[Chương 243: Ấm Uớt Quá A!](#)

[Chương 244: Lâm Giang Đấu Thi Tiên](#)

[Chương 245: Ân Cũ Dương Châu](#)

[Chương 246: Văn Vô Song Toàn](#)

[Chương 247: Đoàn Phi Nhập Kinh](#)

[Chương 248: Bí Mật Nhập Bảo Phòng](#)

[Chương 249: Thi Hành Biện Pháp Chính Trị Như Chơi Bài](#)

[Chương 250: Khách Khanh Đông Xưởng](#)

[Chương 251: Đoàn Phi Thượng Triều](#)

[Chương 252: Cấm Y Vệ Mê Tung Ân](#)

[Chương 253: Chí Hướng To Lớn](#)

[Chương 254: Phụng Chi Phá Ân](#)

[Chương 255: Cát Giấu Thi Thế Mưu Hại](#)

[Chương 256: Nghi Vấn Đối Đất](#)

[Chương 257: Chó Giữ Nhà](#)

[Chương 258: Đông Xương Và Cẩm Y Vệ Như Kê Thù](#)

[Chương 259: Lang Sang Ác Độc](#)

·

[Chương 261: Tâm Sự Của Ta Người Đờng Đoán](#)

[Chương 262: Xét Xử Viên Khám Nghiệm Từ Thi Những Lời Lấy Lui Làm Tiến Của Tạ Chí Quân Làm Cho Hoa Minh Không Quá Khó Chấp Nhận. Hân](#)

[Ta Thấy Hoa Minh Không Có Phản Ứng Mạnh Liệt Gì, Thế Là Tiếp Tục N](#)

[Chương 263: Người Đàn Bà Gian Xảo](#)

[Chương 264: Chôn Hài Cốt Và Xét Nghiệm Xương Cốt](#)

[Chương 265: Chính Đức Uy Vũ](#)

[Chương 266: Vừa Bất Ngờ Vừa Kinh Sợ](#)

[Chương 267: Mượn Nước Đẩy Thuyền](#)

[Chương 268: Nhân Chứng Vật Chứng Cuối Cùng Đã Tới Tay](#)

[Chương 268.2 : Tội Bất Đạo](#)

[Chương 269: Chứng Nhân Chết Rồi](#)

[Chương 270: Tìm Tông Tích Đất](#)

[Chương 271: Cẩm Y Trộm Mộ](#)

[Chương 272: Nội Gian Lộ Diện](#)

[Chương 273: Gia Pháp Vương Pháp](#)

[Chương 274: Hậu Viện Ở Hào Môn](#)

[Chương 275](#)

[Chương 276: Ác Nô Hoàn Hành](#)

[Chương 277: Giết Người Diệt Khẩu](#)

[Chương 278: Tiêu Hân Trở Về](#)

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bỗ

Chương 001: Không thể không cáo (1)

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya - metruye

Biên tập: metruye

Nguồn truyện: paoshu8

- Không ai có thể lừa gạt ta. Ta có thể ngửi được mùi dối trá trong lời nói của các người. Ta hỏi các người, đêm hôm đó, các người có đến hiện trường vụ án? Đã làm gì? Rồi khỏi lúc mấy giờ?

Ánh mắt Đoàn Phi như lưỡi kiếm sắc bén đảo qua cặp mắt của bốn người trước mặt. Trong bốn người, một người坦然 đối diện với ánh mắt của hắn, ba người còn lại đều tránh đi, tránh trái tránh phải, còn có một cặp mắt rũ xuống, nhìn thẳng xuống dưới đất.

Bốn người còn chưa trả lời, Đoàn Phi liền chỉ vào một người trong đó rồi nói:

- Hung thủ chính là người!

- Dựa vào cái gì nói ta là hung thủ?

Người đó không phục kêu lên.

Đoàn Phi quả quyết nói:

- Ánh mắt của người đã bán rẻ người. Vào thời điểm người ta nhớ lại điều gì đó, đa số ánh mắt sẽ nhìn sang bên phải, nói dối thì con người trong mắt sẽ đảo sang bên trái. Mà người, người đã chuẩn bị tâm lý, làm ra một bộ dáng thản nhiên, trong lòng sớm đã có đáp án. Cho nên, căn bản là người không cần nhớ lại, ánh mắt lom lom nhìn, không chút chuyển động. Hung thủ không phải người thì là ai?

Vô số cánh tay đầm đìa máu tươi từ bốn phương tám hướng xuất hiện, chỉ vào y. Vô số thanh âm vang lên:

- Chính là người! Chính là người! Người chính là hung thủ! Là người đã giết chúng ta, chặt thành tám mảnh cho chó ăn!

Sắc mặt người nọ biến thảm, rớt cục sụp đổ. Y lớn tiếng tru lên, ngời chồm hồm trên mặt đất, hai bàn tay nắm lấy tóc mình mà dứt, miệng kêu lên:

- Ta không có giết người! Chẳng qua ta chỉ giết vài kẻ dê tiện, những kẻ dê tiện bỏ chồng bỏ con.

Hình ảnh vừa chuyển, Đoàn Phi đã đang ở trên pháp đình. Hắn chậm rãi nói:

- Hung thủ thuở nhỏ bị mẫu thân vứt bỏ, bởi vậy sinh ra tâm lý thù hận. Sau khi lớn lên, tuy rằng thoát nhìn bề ngoài giống như người bình thường, nhưng bất cứ lúc nào trong lòng cũng có bóng ma. Một khi nhìn thấy đứa

nhỏ nào đó bị phụ nữ đánh chửi, y lại đột nhiên hóa thành một mãnh thú giảo hoạt, hung tàn và tràn đầy khát vọng báo thù.

- Thần thám Đoàn Phi! Thần thám vạn tuế!

Tiếng hoan hô ồn ào náo động vang lên, cánh hoa hồng và cánh hoa bảy màu bay xuống như mưa. Hai tay Đoàn Phi giơ lên, hân nhảm hai mắ phải của Đoàn Phi đánh thẳng, nhưng Đoàn Phi anh dũng cũng bị đánh thành người sống đời thực vật.

Thạch Bân và vài hảo huynh đệ liều mạng cứu giúp cái mạng nhỏ của Đoàn Phi, nhưng hân vẫn hôn mê bất tỉnh suốt. Cho đến một đêm giông tố vào mười ngày trước, một tia sét lớn đánh vào tòa miếu thổ địa rách nát nơi bọn họ cư trú. Miếu thổ địa đổ sập, nhưng không ngờ, Đoàn Phi lại tự mình chui ra từ đống đổ nát. Mái tóc dài hơn một thước dựng đứng lên giống như lông nhím, liên tục phát ra tiếng nổ lách tách. Bộ dáng quái dị kia khiến cho những người có mặt ở đó đều nghĩ là xác chết sống dậy.

Đoàn Phi này đã không còn là Đoàn Phi trước đó nữa rồi. Ở thế kỷ hai mươi mốt, Đoàn Phi kia đang chơi trò “Sherlock Homes 3” trên máy vi tính, đột nhiên có một tia chớp hình tròn xuyên qua tường đánh lên người hân. Đoàn Phi không kịp kêu lên một tiếng, trực tiếp ngất đi. Khi tỉnh lại thì hân đã đang ở bên trong một đống đổ nát hoang tàn, đất cát hỗn độn, trở thành một kẻ giả mạo. Rất nhanh, Đoàn Phi đã hiểu được cái sự tình xuyên qua thời không kỳ diệu này lại phát sinh ở trên người của mình. Hân bắt đầu tính toán cho tương lai của mình, vượt qua kỳ thi lấy cái văn bằng, làm một nhân viên công vụ hiển nhiên là vừa có mặt mũi lại vừa ổn thỏa, ngày sau mà làm quan lớn, tiền tài cùng mỹ nữ tự nhiên không mời mà tới.

Sau khi thân thể khỏe mạnh, không ngờ là Đoàn Phi lại tìm Hoàng lão phu tử đọc sách thánh hiền. Tin tức A Phi ca đăng ký thi tú tài nhất thời oanh chấn huyện Bảo Ứng.

Đa số mọi người đều phán đoán, du côn cuối cùng vẫn là du côn, Đoàn Phi đọc sách được mấy ngày liền bắt đầu cảm thấy buồn chán. Mới đầu, đối với thiên phú của Đoàn Phi, Hoàng lão tú tài có chút kinh ngạc. Hiện giờ có chút thất vọng, lại chỉ có thể âm thầm cảm thán hâm mộ một chút mà thôi. Lão cũng không dám thật sự cho mình là lão sư. Hai tháng trước, lão chậm giao phí bảo hộ liền bị Đoàn Phi hành hung, xương cốt vẫn còn hơi đau nhức.

Miệng Đoàn Phi chảy nước miếng, lại tiếp tục mộng đẹp. Trong mộng, hắn thấy mình ở thời đại này trở nên hào hoa, tất cả mỹ nữ lớn nhỏ đều nhào vào vòng tay của hắn, yêu đến chết đi sống lại. Nếu mang theo đám mỹ nữ này trở về thời đại của Đoàn Phi, không biết sẽ có bao nhiêu người ghen tị. Tất cả đám nữ nhân nhận ra hắn hoặc chưa từng gặp qua hắn đều không thể phản bác được, thậm chí là đấm ngực dậm chân, hối hận không ngừng.

Chính tại thời điểm lãng mạn này, bên tai Đoàn Phi đột nhiên vang lên một tiếng nói sâu kín, theo sau là một thanh âm ôn nhu:

- Tiên sinh, tiểu nữ có lễ.

Cảnh đẹp trong mộng bỗng nhiên trở nên rách nát, một nữ quỷ mặt mũi hung tợn, tóc tai bù xù bổ nhào đến trước mặt Đoàn Phi. Trong phút chốc, đang ở Thiên đường bị ném xuống Địa ngục, Đoàn Phi kêu to một tiếng rồi tỉnh lại, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Lúc này, hắn mới phát hiện trước mặt mình thực sự có một người con gái chừng mười lăm mười sáu tuổi, trang phục trên người giống như một thiếu phụ, hai mắt nàng rưng rưng, thoát nhìn có chút tiều tụy, giờ phút này, trong ánh mắt nàng mang theo một tia sâu khổ kèm chút kinh ngạc. Ánh mắt kinh ngạc của nàng nhìn Đoàn Phi, hiển nhiên là mới bị hắn làm cho hoảng sợ.

Tiểu muội muội trước mặt mặc bộ y phục bằng vải thô, tóc búi như thiếu phụ này là nữ nhân xinh đẹp nhất mà Đoàn Phi gặp được kể từ khi hắn tiến

vào thời đại này. Điều đáng tiếc là nàng mới mười lăm mười sáu tuổi, như thế nào mà đã lập gia đình rồi?

- Vị tiểu nương tử này, cô muốn lão phu viết thư gìùm sao?

Hoàng lão tú tài tiến đến trước mặt tiểu phụ nhân (người vợ nhỏ), trên mặt nở nụ cười tươi như hoa. Có Đoàn Phi bám ở bên cạnh, đã mấy ngày rồi lão không mở hàng. Nếu cứ tiếp tục không kiếm được tiền, chỉ sợ già trẻ một nhà đều phải ăn không khí mất.

- Không! Tiểu nữ muốn nhờ tiên sinh thay tiểu nữ viết một đơn kiện!

Khuôn mặt xinh đẹp của thiếu phụ nhăn lại, đầy vẻ đáng thương nói.

- Đơn kiện?

Trong lòng Hoàng tú tài có chút kỳ quái. Có điều lão cũng không hỏi nhiều, trải một tờ giấy trắng ra, cầm lấy chiếc bút lông Hồ Châu yêu quý của mình, mài mực cho đậm rồi nói với thiếu phụ kia:

- Đơn kiện không giống như thư, cần ít nhất một lượng bạc một bức. Nói đi!

Thiếu phụ kia nói:

- Tiên sinh minh giám, tiểu nữ họ Tiền, tên gọi Ngọc Lan. Người tiểu nữ muốn kiện chính là gia phụ Tiền Vinh.

Hoàng tú tài viết nháp một dòng chữ Tống thể vô cùng đẹp mắt, nhưng khi đặt bút chuẩn bị viết chữ đầu tiên thì đột nhiên dừng lại, để bút lên trên giá bút, ngẩng đầu lên nhìn thiếu phụ tên Tiền Ngọc Lan kia rồi nói:

- Thật có lỗi, đơn kiện này của người ta không viết được, mời đi tìm người khác cao minh hơn.

Cặp mắt như nước hồ thu của Tiền Ngọc Lan hiện rõ sự thất vọng lẫn mê man! Với độ tuổi của nàng mà nói, nàng vốn phải là một thiếu nữ hoạt bát, xinh tươi, nhưng giờ phút này tựa như người trải qua muôn vàn sóng gió, làm người khác thấy mà đau lòng.

Một tiếng thở dài sâu kín. Đoàn Phi đang không chớp mắt nhìn nàng một lần nữa bị làm cho giật mình. Hắn nhìn Tiền Ngọc Lan xoay người đi, vội vàng kêu lên:

- Người chờ một chút! Hoàng tú tài, tiền đưa tới cửa lão cũng không muốn lấy, chẳng lẽ đầu lão bị mờ heo làm cho hôn mê rồi? Tiểu muội muội, lão ấy không giúp người thì ta giúp. Quay lại, quay lại!

Tiền Ngọc Lan xoay người lại, liếc mắt nhìn Đoàn Phi một cái, vẻ mặt có chút kỳ quái. Dường như nàng không nhận ra người trước mặt này chính là danh nhân của huyện Bảo Ứng, lời nói có chút không tín nhiệm:

- Người thật có thể giúp ta viết đơn kiện? Ta đi tìm mấy vị tiên sinh rồi, bọn họ cũng không dám viết.

- Có gì mà không dám.

Đoàn Phi đành đặc nói. Hắn đoạt lấy tờ đơn kiện mà Hoàng lão tú tài mới viết được mấy nét, nhìn tờ giấy, hắn cũng cau chặt lông mày. 0

Ôi!

Tiền Ngọc Lan lại thở dài, trong lòng lại tràn đầy thất vọng. Hoàng lão tú tài ở bên cạnh không dám đắc tội Đoàn Phi, kiên nhẫn giải thích:

- Vừa rồi ta đã cảm thấy kỳ quái rồi. Ở cổng huyện nha còn có mấy người Lý Đồng Sinh chuyên viết đơn kiện nhưng không dám viết, nữ nhi kiện cáo phụ thân là hành vi bất hiếu. Hơn nữa, trong luật của Đại Minh về thân quyến có một điều, không kiện thì không sao, nếu kiện thì lại có vấn

đề. Nếu cáo trạng không thật, chẳng những người cáo trạng bị phản tóa mà người viết đơn kiện cũng bị liên lụy, nhẹ thì thất (**), nặng thì lưu đầy ngàn dặm.

Lấy tội danh và hình phạt của người bị vu cáo ghép cho kẻ vu cáo.

(**) Hình phạt bị đánh bằng roi hoặc gậy.

Trong “Đại Minh Luật” của triều Đại Minh đã quy định, trong nhà có người phạm tội, những người khác thay người đó giấu diếm thì không tính là có tội. Triều Minh là thời kỳ mà lễ giáo và tam tòng tứ đức cực kỳ thịnh hành, nhất là đối với phụ nữ. Cái gọi là “tại giá tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử”, tuy rằng nguyên bản “tam tòng” là do “nghi lễ, tang phục, tử hạ truyền” ghi lại chế độ tang phục cổ đại là ở trong tang lễ, phụ nữ đứng ở sau lưng phụ thân, phu quân hoặc nhi tử, nhưng những lời này lại bị hậu nhân xuyên tạc, bẻ cong, trở thành pháp bảo giam cầm nữ nhân. Tiền Ngọc Lan là một nữ nhân chưa xuất giá, nàng làm đơn cáo trạng phụ thân, điều này trong mắt đám danh sĩ đại nho chính là một hành động ngỗ nghịch không thể tha thứ, không thể tiếp tay. Người viết đơn kiện thuê cũng đều giữ mình trong sạch, sợ gây ra phiền toái, chính vì thế mà Tiền Ngọc Lan mới không tìm được người viết đơn kiện cho mình.

Tiền Ngọc Lan vốn chỉ mơ mơ hồ hồ hiểu được một chút, nghe Hoàng tú tài nói xong mới hoàn toàn hiểu được. Trong nội tâm nàng tràn đầy tuyệt vọng, khó trách không ai dám thay nàng viết đơn kiện này. Nữ nhi kiện phụ thân, thiên lý khó dung sao?

Hoàng lão tú tài còn chưa nói hết lời, Đoàn Phi đã mắng to:

- Lão nói lời nhăng cuội gì vậy, ta một chữ cũng nghe không hiểu. Lão không thể nói một cách dễ hiểu hơn sao?

Hoàng lão phu tử tức giận đến mức thiếu chút nữa là ngất đi. Lão không ngờ mình lại quên mất cái tên ở bên cạnh vốn là một tên du côn vô lại,

không học vấn không nghề nghiệp, có chuyện xấu nào mà chưa làm qua? Không ngờ mình lại đi giải thích luật Đại Minh với hân.

Trong đôi mắt buồn vô hạn của Tiền Ngọc Lan cũng bị Đoàn Phi chọc cho nở nụ cười, nhưng chỉ một cái chớp mắt sau, mi mắt nàng lại rủ xuống đầy thất vọng, chuẩn bị đón nhận vận mệnh bi thảm, không ngờ lại thấy Đoàn Phi nói:

- Không phải là nữ nhi cáo trạng phụ thân sao? Hãy nói qua oan tình của cô cho ta nghe qua một chút, nếu không chê chữ của ta khó nhìn, ta sẽ thay cô viết đơn kiện này!

Tiền Ngọc Lan cảm thấy bất ngờ, chăm chú nhìn hân một cái. Đoàn Phi nhe răng cười với nàng, trong lòng thầm nói:

- Đáng tiếc là tiểu mỹ nhân này đã lập gia đình. Không biết trong nhà nàng còn có chị em chưa gả chồng hay không? Trước tiên hỏi rõ xem nhà ở đâu, đáng tiếc là thời này chưa có QQ.”

Tiền Ngọc Lan dịu dàng kể lại, hóa ra nàng còn chưa có về nhà chồng. Là do phụ thân của nàng ghét bỏ nhà chồng mà nàng đã đính hôn sa sút, nên muốn từ hôn. Nhà chồng nàng không đáp ứng, không ngờ phụ thân nàng lại tìm người đến đánh gãy chân vị hôn phu của nàng. Vị hôn phu của nàng nằm ở trên giường không thể động đậy, lão nương của y vì tức giận mà hộc máu chết. Vị hôn phu của nàng nghèo rất mừng tới nên chẳng ai thèm để ý đến, muốn cáo trạng cũng khó. Sau khi nàng biết được việc này liền dứt khoát trốn khỏi nhà, chải kiểu tóc của phụ nhân, mặc trang phục phụ nhân, thay phu quân tương lai đi cáo trạng.

Phụ nữ đã có chồng.

- Lại còn có người phụ nữ ngu như vậy!

Trong lòng Đoàn Phi thầm kêu lên một câu. Nếu ở thế kỷ 21, nếu nghèo như vậy, quỹ chưa thềm ngó đến thì bố vợ đã ra tay, sớm bị nhà gái đá cho một cước bay ra khỏi cửa.

Nhìn đến ánh mắt của Tiền Ngọc Lan kia tỏ ra đau khổ nhưng vẫn hiện lên vẻ kiên quyết, Đoàn Phi không khỏi nhắc bút lên, có điều...

Vẻ chần chừ của Đoàn Phi lập tức bị Tiền Ngọc Lan nhìn thấy, cảm giác thất vọng không ngừng giào vò nội tâm của nàng. Hai mắt nàng đỏ lên, bị phần nói:

- Phụ thân hung ác hống hách, chỉ sợ tiểu nữ trở về nửa đường sẽ bị bắt về nhà, phu quân không có người chăm sóc, lại không có tiền trị bệnh. Thôi thôi, tiểu nữ đi trước một bước, đến Hoàng tuyền chờ chàng là xong.

Tiền Ngọc Lan đau khổ nói ra lời này khiến Đoàn Phi nhảy dựng lên, liếc mắt nhìn nàng rồi nói:

- Lăn tăn cái gì? Không phải ta đang nghĩ biện pháp giúp cô sao?

Nói xong hần liền bắt đầu đặt bút viết.

- Phi gia! Người phải suy nghĩ cho kỹ đấy!

Hoàng lão tú tài lắc đầu nhìn hần, không kìm được lại lên tiếng nhắc nhở:

- Đơn kiện không thể viết quá dài, chỉ giới hạn trong hai trăm chữ, viết tóm tắt, đơn giản, rõ ràng nhất có thể.

“Dân nữ Tiền Ngọc Lan, cáo trạng phụ thân.”

“Ngày mừng năm tháng ba năm Chính Đức thứ mười bốn.”

Rốt cục cũng đại công cáo thành! Đoàn Phi viết một lều xong đơn kiện. Chữ viết trên đơn kiện xấu như gà bới nhưng trong mắt Tiền Ngọc Lan lại giống như rồng bay phượng múa. Nàng vô cùng vui mừng, quỳ xuống cảm ơn. Hoàng tú tài lại cất lời dông dài:

- Cho dù đơn kiện này có đưa lên, cũng không biết Huyện thái gia có tiếp nhận hay không. Ôi, tam cương ngũ thường, làm người không được làm trái thiên đạo. Khó! Thật sự rất khó!

- Tam cương ngũ thường? Ừm! Phụ vi tử cương, phu vi thê cương . Một bên là cha, một bên là chồng. Có rồi!

Tâm trí Đoàn Phi đột nhiên lóe lên, một lần nữa cầm bút, thêm mấy câu vào trong đơn kiện. Sau đó thối cho mực khô rồi đưa cho Tiền Ngọc Lan:

- Như vậy là không sợ rồi, cho Huyện thái gia đầu đầu một phen, ha ha!

:yêu cầu người làm thần, làm con, làm vợ phải tuyệt đối phục tùng vua, cha, chồng, đồng thời cũng yêu cầu người làm vua, cha, chồng phải là tấm gương sáng cho thần, con, vợ.

Hai mắt Tiền Ngọc Lan đắm lệ, mơ màng nhìn dòng chữ. Hoàng lão tú tài tò mò rướn cổ lên đọc giúp nàng:

- Bất cáo bồi phu, cáo tặc hại phụ. Bất khả cáo, bất khả bất cáo! Hay, thực sự rất hay!

Không kiện thì bồi bạc với chồng, kiện thì hại tới cha. Không thể kiện, không thể không kiện!

Tiền Ngọc Lan thẳng bước mà đi, lòng tràn đầy mong đợi. Đoàn Phi cúi đầu, ước lượng thời bạc trong tay. Tiền Ngọc Lan cho hẵn năm lượng bạc làm tiền thù lao, tương đương với năm trăm văn tiền đồng. Theo như giá cả

hiện tại, ước chừng có thể mua ba mươi đấu gạo, cũng chính là khoảng hai trăm năm mươi kg ở đầu thế kỷ 21, hơn một ngàn tệ.

Tiền xu đúc bằng đồng được gọi là văn. Một đồng là một văn tiền.

- Không có việc gì viết cái đơn kiện cũng không chết đói a!

Đoàn Phi đang suy nghĩ, đột nhiên thấy một hảo huynh đệ tên là Giang Xương hô to gọi nhỏ chạy nhanh đến.

- Lão Đại, lão Đại! Không tốt rồi! Hải Tử phạm tội, quan sai đang bắt người. Thạch Bân không biết làm thế nào, bảo đệ tới tìm huynh.

Giang Xương chạy đến trước mặt Đoàn Phi, thở hồng hộc nói.

Thạch Bân, Giang Xương, Hà Hải là ba huynh đệ tốt nhất của Đoàn Phi. Lần trước Đoàn Phi bị đánh đến mức thành người sống đời thực vật, là được ba người chiếu cố chăm sóc, nếu không Đoàn Phi đã sớm mất mạng rồi.

Nghe được tin tức này, Đoàn Phi không khỏi giật mình. Hắn vội đứng lên hỏi dồn:

- Hải Tử phạm tội gì? Tổ cha nó chứ, đả thương người nào mà kinh động đến quan sai? Không phải là đánh chết người chứ?

Giang Xương vội la lên:

- Là chết người! Bọn họ đều nói Hải Tử là vì tranh giành gia sản mà độc chết lão gia tử của nó. Tẩu tử (chị dâu) của nó cáo trạng lên huyện nha, Huyện thái gia cùng Nghiêm Bộ đầu bắt Thạch Bân dẫn họ đi bắt người. Thạch Bân kéo dài thời gian, kêu đệ đến tìm huynh. Lão Đại, chúng ta phải làm gì bây giờ? Đúng là Hải Tử muốn chia nhà, nhưng nó tuyệt đối sẽ không giết người đâu!

- Chúng ta đi!

Đoàn Phi không mang theo bất cứ thứ gì, bỏ lại Hoàng tú tài rồi cùng Giang Xương chạy như điên về hướng nhà Hải Tử.

Cha Hà Hải là Hà Hùng, là một bố thương (buôn bán loại vải dệt từ bông vải, đay...), ở huyện thành Bảo Ứng cũng được tính là phú hộ. Đại ca Hà Hải tên là Hà Sơn, lớn hơn Hà Hải bảy tám tuổi, từ mấy năm trước đã bắt đầu giúp phụ thân kinh doanh buôn bán, ở huyện Bảo Ứng cũng được xem là một ngôi sao mới nổi trong giới thương nhân. Mà lão nhị của Hà gia là Hà Hải lại lặn lội trong giang hồ. Hai huynh đệ này là sự đối lập điển hình nhất ở huyện Bảo Ứng, thường bị các phú hộ khác lấy ra làm ví dụ để giáo dục con cái.

Thật ra thì việc này cũng không trách được Hà Hải. Ở thời đại này, trưởng tử lớn nhất, nói gì tới con thứ? Cho dù Hà Hải muốn giúp cha làm ăn cũng khó, chẳng những bị chị dâu thời thời khắc khắc đề phòng như kẻ trộm cắp, quản gia trong nhà, trưởng phòng (người quản lý tiền bạc thu chi), thậm chí ngay một gã sai vặt cũng không thềm để ý đến sắc mặt của y. Hà Hải chỉ một lòng mong sớm ngày có được tiền vốn của riêng mình để làm ăn. Từ năm ngoái, lúc y đủ mười tám tuổi đã làm náo loạn đã nửa năm rồi, có điều, nói đến giết người thì sợ rằng tiểu tử này còn chưa có cái gan đó, cũng chưa đến mức bất hiếu như vậy.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bối

Chương 002: Hà Hải giết cha

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya - metruye

Biên tập: metruye

Nguồn truyện: paoshu8

Trước đại viện của Hà gia đã tụ tập thành một đám đông, từ rất xa đã nghe thấy tiếng kêu oan xé ruột xé gan của Hà Hải. Mọi người thi nhau bàn tán, tuy nhiên tất cả đều chửi Hà Hải là kẻ khốn nạn.

- Tất cả tránh ra cho ta!

Giang Xương đảo lông mày, quát to một tiếng. Mọi người vừa nhìn ra là A Phi ca tới, lập tức tránh ra mở một lối đi.

Đoàn Phi đi qua vòng người, chỉ thấy ở đại môn Hà gia có mấy nha dịch bảo vệ, Hà Hải ở bên cạnh bị cùm tay cùm chân, đang quỳ ở đó khóc lóc kêu oan. Thạch Bàn mặc một bộ quần áo nha dịch, tay cầm Thủy Hỏa Côn,

nhường mày đứng cạnh Hà Hải. Trong lúc Đoàn Phi hôn mê bất tỉnh, tiểu tử này vừa gặp lúc huyện nha dán thông báo chiêu mộ bộ khoái, y liền tự đề cử mình làm cái chức Bộ khoái nho nhỏ này.

- Thạch Bân!

Giang Xương thấp giọng hô một tiếng, Thạch Bân nhìn sang, sau khi nhìn thấy Đoàn Phi, tinh thần của y không khỏi rung lên. Đúng lúc ấy, từ trong cửa lớn của Hà gia có mấy người đi ra, người đi đầu chính là Huyện lệnh huyện Bảo Ứng Môn Tây Hoa, sau đó là Tổng bộ đầu huyện Bảo Ứng Nghiêm Bân, đi cuối là một phụ nhân xinh đẹp dắt theo một cô bé khoảng ba bốn tuổi.

- Nghịch tử này dám đầu độc phụ thân, đáng bị ngàn đao phanh thây. Phu quân không có ở trong nhà, ta là phụ nữ không tiện xuất đầu lộ diện, Mẫn đại nhân nhất định phải làm chủ cho Hà gia đây.

Hà Liễu thị là vợ Hà Sơn, thị vừa gào khóc vừa nói, cổ tỏ ra vẻ thê lương. Tay phải nắm ống tay áo bên trái đưa lên khước mắt chùi chùi xoa xoa một chút, bày ra bộ dáng vô cùng đau khổ, đứa bé ở sau lưng nhút nhát nắm chặt ống quần thị, trong mắt đọng đầy nước mắt.

Đoàn Phi vừa gặp qua một nữ tử chịu đựng hàm oan vì chồng mà kiện cha, lúc này, hăn nhìn thế nào cũng thấy vẻ mặt khóc lóc của Hà Liễu thị thật quá giả. Đoàn Phi tin tưởng Hà Hải sẽ không làm cái chuyện ngu xuẩn như đầu độc phụ thân. Nếu không phải là y, vậy kẻ đó là ai? Đầu óc Đoàn Phi tính toán rất nhanh, hôm nay Hà gia không có mời người ngoài làm khách, hạ độc ở trong thức ăn phải là người Hà gia. Nếu Hà Hùng chết đi, vậy ai là người được lợi nhất?

Mặc dù Hà Hùng có mấy thê thiếp nhưng chỉ có hai đứa con. Hai ngày trước Hà Hải từng nói cha của y dần dần có chút buông lỏng, khiến cho lòng muốn ở riêng của Hà Hải có chút tiến triển, tự nhiên là Hà Hải sẽ

không đầu độc phụ thân vào lúc này rồi. Hà Sơn lập gia đình được mấy năm nhưng chỉ sinh được con gái, vợ chồng Hà Sơn cũng rất cố gắng để có con trai. Nhưng nếu không phải Hà Hải hạ độc, thì Hà Sơn bị hiềm nghi rất lớn. Có điều, hôm nay y không có ở nhà, vậy thê tử của y thì sao?

Lúc này, Thạch Bân âm thầm đá Hà Hải một cước, Hà Hải theo ánh mắt của y mới nhìn thấy Đoàn Phi. Khuôn mặt đang giàn giụa nước mắt bỗng trở nên vui mừng. Đoàn Phi lại hung hăng trừng mắt liếc y một cái, méo mồm về phía Mẫn huyện lệnh. Hà Hải là người thông minh, lập tức quỳ gối bò lên mấy bước, bổ nhào xuống đất kêu lên:

- Mẫn đại nhân, tiểu nhân bị oan. Phụ thân đã đồng ý cho tiểu nhân ở riêng, tiểu nhân sao có thể đầu độc phụ thân vào lúc này! Nhất định là có người gài tang vật hãm hại, mong đại nhân làm chủ cho tiểu nhân!

- Người còn dám nói láo? Đã tìm được thạch tín ở dưới gối của người, bằng chứng như núi, người chờ bị lăng trì xử tử đi!

Nghiêm Bộ đầu đá Hà Hải một cước ngã lăn trên mặt đất, lạnh lùng nói.

- Đúng vậy, dám dùng thuốc độc độc chết phụ thân, nghịch tử bậc này bị ngàn đao phanh thây cũng không khiến người khác hết hận!

Quần chúng đua nhau phụ họa.

- Lão Đại, làm thế nào bây giờ? Huynh nói gì đi!

Giang Xương lo lắng thấp giọng nói.

Đoàn Phi chăm chú nhìn Hà Liễu thị, tựa hồ như phát hiện ra điều gì đó. Khóe miệng của hắn bỗng hiện ra một nụ cười lạnh, sau đó trấn an Giang Xương:

- Đừng nóng vội, quan sát thêm một chút nữa!

Đợi thêm nữa? Đợi thêm nữa thì người sẽ bị mang đi mất. Tìm được thạch tín cũng tương đương với việc lấy được chứng cứ. Nếu không phải còn chờ khám nghiệm tử thi rồi mang về liệm phòng (phòng khâm liệm), đám quan sai đã sớm áp giải phạm nhân về rồi.

Hà Hải tiếp tục khóc lóc kêu oan, đám người Thạch Bân không biết Đoàn Phi có chủ ý gì, lại tưởng hãn không có cách nào, cả đám trở nên mờ mịt luống cuống, lại không biết ánh mắt của Đoàn Phi đang tìm kiếm thứ gì đó trong đám đông. Đoàn Phi thuận miệng hỏi:

- Hôm nay Hà Sơn vừa đi Tùng Giang nhập hàng sao? Đi lúc nào? Người có biết người mặc áo gấm màu lam ở đối diện kia không?

Giang Xương mờ mịt đáp:

- Tối hôm qua, lúc uống rượu, Hải Tử có nói đại ca của nó vừa đi hôm trước. Vốn buổi trưa hôm nay chúng ta còn muốn tụ tập uống rượu, nhưng buổi sáng nó lại nói chị dâu giữ nó ở nhà ăn cơm trưa, không nghĩ tới không bao lâu thì Hà lão gia lại xảy ra chuyện. Lão Đại, huynh thật sự quên hết mọi chuyện? Cái tên kia chính là Tống Ly, y từng gọi người đánh Hải Tử một trận!

- À, hóa ra là y.

Đoàn Phi gật đầu. Mặc dù trí nhớ của hãn ở thời đại này không đến mười ngày, nhưng mà có một kỹ viện được mở cách Hà gia mấy nhà, người mở kỹ viện này được gọi là Tống đại quan nhân Tống Ly, điều này thì Đoàn Phi hãn cũng biết. Người này vừa có tiền lại vừa thích khoe khoang, muốn không biết y cũng là một điều khó khăn.

Đúng lúc ấy, lão Dương, người khám nghiệm tử thi, từ trong phủ đi ra, chấp tay nói với Mẫn huyện lệnh:

- Đại nhân, người chết Hà Hùng sắc mặt xanh đen, vẻ mặt gầy yếu, hốc mắt lõm xuống, hai môi khô nứt, da mặt nhăn nheo, trên người có vô số vết thương. Trong miệng nạn nhân có mùi tỏi, ngân trâm (kim bạc) khảo nghiệm trở nên đen nhánh, chứng thực độc vật là thạch tín. Dựa vào kinh nghiệm chứng nhận nạn nhân đúng là chết vì trúng độc.

Đám đông vây xem trở nên ồn ào bàn luận. Mẫn huyện lệnh nói:

- Nhân chứng vật chứng đều đủ cả. Người đâu, áp giải Hà Hải và thi thể nạn nhân về nha môn!

Mấy nha dịch khiêng cái cáng đang đặt thi thể Hà Hùng được phủ bằng một tấm vải thô ra ngoài. Mắt thấy Hà Hải sắp bị giải đi, trên mặt Hà Liễu thị không khỏi lộ ra một tia mừng rỡ, cặp mắt lẳng lơ cực kỳ nhanh, thoáng liếc nhìn về một hướng khác.

- Khoan đã!

Đoàn Phi hét lớn một tiếng, sau đó bước ra. Hắn đã âm thầm di chuyển đến vị trí khá gần Hà Liễu thị. Một tiếng hét này của hắn khiến cho Hà Liễu thị sợ đến run cả người, thiếu chút nữa là ngã ngồi xuống đất.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Đoàn Phi. Nghiêm Bộ đầu nhìn chăm chăm vào Đoàn Phi, quát lên:

- Đoàn Phi, nghe nói người đã biết ăn năn hối lỗi, ra sức học tập thi thư, chuẩn bị thi Trạng nguyên. Mặc dù Hà Hải là huynh đệ của người, nhưng chứng cứ phạm tội đã vô cùng xác thực, chẳng lẽ người còn vì y mà cứng rắn ra mặt?

Dân chúng Trung Quốc từ xưa tới nay sợ nhất là gặp quan phủ, cho dù chỉ là một gã Lý Giáp (Một đơn vị cơ sở để thống trị châu huyện nhà Minh) cũng khiến cho bọn họ phải khúm núm. Đoàn Phi ở trước mặt một vị Huyện lệnh Chính thất phẩm lại có thể bình tĩnh ngẩng đầu ưỡn ngực,

khiến cho vị Nghiêm bộ đầu vô cùng quen thuộc đám tiểu lưu manh không tự chủ được mà thu liễm ba phần quan uy.

Nghiêm bộ đầu ngậy người một lúc, Đoàn Phi cũng không lên tiếng mà chạy tới trước mặt Mẫn huyện lệnh, lớn tiếng nói:

- Tiểu dân tham kiến Mẫn đại nhân. Mẫn đại nhân, cái gọi là chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực trong mắt của tiểu dân đều là gài tang vật hãm hại. Hà Hải cũng không phải là một kẻ ngốc, tại sao lại chậm trễ không xử lý chỗ thuốc độc dư ra sau khi hạ độc? Cho dù là muốn giấu thì cũng phải tìm một chỗ thật tốt, giấu dưới gối của mình chẳng phải là tự tìm chết sao? Hơn nữa, nếu là muốn tranh đoạt gia sản, y cũng sẽ không ngu tới mức hạ độc vào lúc này, muốn hạ độc cũng phải đợi đến lúc đại ca y trở về, cả nhà đoàn tụ. Ủm, một hai ba bốn, Hà Hùng, Hà Sơn, Hà Liễu thị, còn có tiểu nha đầu này, muốn cướp gia sản tự nhiên là muốn độc chết bọn họ cùng một chỗ, nào có cái đạo lý độc chết mỗi phụ thân? Cho dù phụ thân bị độc chết, còn có huynh trưởng, chuyện ở riêng không có trưởng bối xử lý, Hà Hải không chiếm được chỗ tốt gì. Hạ độc lúc này, nếu không phải Hà Hải đại đột về đến nhà, vậy thì nhất định là có người gài tang vật hãm hại!

- Đúng vậy a! Mặc dù Hà Hải có chút càn quấy, bất quá y cũng không phải là trẻ con, sao có thể làm ra chuyện ngu ngốc như vậy?

Trong đám đông có không ít người quen biết Hà Hải, sau khi nghe những lời Đoàn Phi nói, họ mới như người trong mộng tỉnh lại, rồi rít gật đầu bàn luận xôn xao.

Mặc dù Mẫn huyện lệnh vội vã kết án nhưng ông ta cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Ông ta nghe vậy thì có chút kinh ngạc, cười lạnh nói:

- Đoàn Phi, người nói không phải là Hà Hải hạ độc, người có bằng chứng gì? Mạng người quan trọng, người cũng không nên ăn nói bừa bãi!

Đoàn Phi bình tĩnh cười một tiếng, nói:

- Tìm chứng cứ cũng không phải gấp, trước mắt khẩn yếu nhất chính là cứu người. Chờ tiểu nhân cứu sống được Hà lão, lúc đó người hạ độc là ai tự nhiên sẽ rõ ràng rành mạch thôi!

- Cái gì? Hà Hùng đã tắt thở gần một canh giờ, còn có thể cứu sao?

Chẳng những Mẫn huyện lệnh thất kinh, Nghiêm bộ đầu, Hà Hải, Thạch Bân, Giang Xương, Hà Liễu thị, người khám nghiệm tử thi, gia nhân của Hà gia, những nha dịch khác cùng đám đông đứng xem đều thất kinh, trở mắt nhìn Đoàn Phi, rồi rít kinh hô.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bổ

Chương 003: Xác chết vùng dậy!

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruye

Nguồn truyện: paoshu8

- Thạch tín tuy rằng trí mạng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp cứu chữa. Trong vòng nửa canh giờ sau khi trúng độc, chỉ cần dùng phương pháp thỏa đáng thì vẫn có thể cứu chữa được.

Đoàn Phi ngửa đầu nhìn trời, vẻ mặt trang nghiêm, ánh mắt nhìn về nơi xa, nói:

- Từ lúc ta hôn mê tới nay, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, luôn nhìn thấy những tình cảnh kỳ quái, nghe được một số ngôn ngữ kỳ lạ, giống như có người muốn nói với ta điều gì đó vậy. Cho đến hôm đó, một tiếng sét khiến

ta bình tĩnh, ta mới đột nhiên phát hiện, những tình cảnh trong giấc mơ và những chuyện phát sinh bên cạnh ta là có liên quan đến thần linh phù hộ! Lúc này, Hà lão gia chẳng qua là mới ngất đi thôi, chỉ cần lấy một chút muối ăn hòa vào trong bát nước sạch, sau đó để cho người thân nhất dùng miệng mớm vào bụng nạn nhân, sau đó hút ra ngoài, tự nhiên thạch tín sẽ được giải. Tuy nhiên người hút độc sẽ dẫn độc vào thân, dẫn đến ngộ độc, không cách nào cứu được, chết không nghi ngờ! Hiện tại chỉ cần xem có người nào nguyện ý chết thay Hà lão gia hay không thôi!

Một ánh mắt sắc bén dừng ở trên người Đoàn Phi, sau đó lại thoáng như đang suy nghĩ điều gì đó. Liễu thị liếc mắt một cái, giờ phút này, cặp mắt thị đầy vẻ hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Đoàn Phi. Trong lòng Nghiêm bộ đầu lập tức hiểu được vài phần.

- Ta nguyện ý!

Hà Hải giẫy dụa nhào về phía trước, quỳ trước mặt Mẫn huyện lệnh mà dập đầu như bầm chả, miệng hét lớn:

- Đại nhân, phụ thân đối với tiểu nhân ân trọng như núi, tiểu nhân nguyện ý chết thay phụ thân! Xin đại nhân cho người đến nhà bếp lấy muối ăn và một chén nước trong đến!

Đoàn Phi hài lòng liếc nhìn Hà Hải một cái. Cổ nhân nói thạch tín là độc vật của trời, tuy rằng giữa huynh đệ cũng có chút ăn ý, nhưng dưới tình huống y không nắm được ý tưởng của mình, lại có thể đưa ra quyết định nhanh như vậy, ngoại trừ là vì vội vàng muốn gột rửa tiếng oan thì đúng là y cũng có vài phần kính yêu cha mình.

Mọi việc diễn ra khiến Đoàn Phi rất hài lòng, các vị hương thân phụ lão đứng xem thì càng không phải nói, người có chút tình cảm thậm chí còn che mặt khóc, bọn họ đều nhìn Hà Hải chờ lệnh. Nhưng vào lúc này, Liễu thị cũng hướng Nghiêm bộ đầu mà quỳ xuống, lớn tiếng hô:

- Đại nhân, tiểu nữ gả vào Hà gia đã năm năm mà chỉ sinh được một đứa con gái, thật có lỗi với phu quân, có lỗi với liệt tổ liệt tông Hà gia. Xin đại nhân cho tiểu nữ được dùng tính mạng của mình đổi lấy mạng sống cho công công!

- Điều này không thể được. Người là dâu cả của Hà gia, sao có thể trước mặt mọi người miệng kề miệng hô hấp với công công? Hà Hải đang có tội trong người, chính là lựa chọn tốt nhất. Thời gian không còn nhiều lắm, nhanh đi lấy chén nước và muối ăn đến!

Đoàn Phi quả quyết nói.

Không đợi Nghiêm bộ đầu hạ lệnh, sớm đã có người nhanh nhẹn chạy vào Hà phủ, rất nhanh đã mang muối ăn và nước sạch ra. Hà Hải không chút do dự ngậm một ngụm nước muối, dưới sự giúp đỡ của người khám nghiệm tử thi mở miệng Hà Hùng ra, cúi người mớm nước muối vào.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn chăm chăm vào thi thể của Hà Hùng, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ mất một cái chớp mắt. Bỗng nhiên nghe cổ họng Hà Hùng có tiếng động, cả người giật giật, sau đó ở bụng lão vang lên tiếng kêu không dứt khiến những người đứng xem đều cảm thấy kinh hãi, liên tục có tiếng kinh hô:

- Hà lão gia thật sự còn sống!

Chỉ thấy một tiếng kêu to, Hà Hải ngã ngửa về phía sau, thi thể Hà Hùng cũng đồng thời ngồi dậy, nhưng chỉ một cái chớp mắt lại ngã xuống.

Liều thị sợ tới mức hồn bay phách lạc, hai chân run lên. Nếu không phải có nha hoàn đỡ, sợ rằng thị đã ngồi bệt xuống đất rồi.

Chỉ ngăn ngùn có một cái chớp mắt, đã có hai người sợ tới mức đá ra quần, tiếng thét chói tai vang lên thành một mảnh.

Chính tại thời khắc nhạy cảm này, Đoàn Phi hét lớn một tiếng thức tỉnh tinh thần của mọi người:

- Không ổn rồi! Ta quên một câu thần dụ, phải bổ sung khí âm dương ở thời khắc giải độc thạch tín thiết yếu. Hà Hải xem như chết vô ích rồi!

Lời vừa mới dứt, Hà Hải liền hét thảm lên, chỉ thấy sắc mặt cậu ta tím tái, miệng sùi bọt mép, ôm bụng lăn lộn trên đất, la hét thảm thiết.

- Mau mau mau, lấy thêm hai chén nước muối đến đây, thuận tiện dẫn theo lão phu nhân nữa. Liễu thị, chị thân là người thân nhất của Hà gia, việc cứu mạng Hà Hùng lão gia đành phải nhờ vào chị rồi!

Đoàn Phi vội vàng thúc giục.

- A!

Liễu thị nhìn thấy tình trạng thê thảm của Hà Hải thì âm thầm vui mừng, thật không thể tưởng tượng được người tiếp theo lại mà mình. Thị nhất thời cả kinh, sợ tới mức mặt mũi tái mét, đôi môi trắng bệch, ánh mắt mờ mịt nhìn về hướng nào đó.

Đoàn Phi nói:

- Như thế nào? Chị không muốn làm trước đám đông? Như vậy cũng tốt, mọi người đem thi thể Hà lão gia vào bên trong, mời một vị đại tẩu chứng kiến, chị ở bên trong cứu Hà lão gia. Thời gian không còn nhiều nữa, tất cả mọi việc đều phải khẩn trương. Một mạng đổi một mạng, Liễu thị, Hà gia sẽ thay chị lập bài vị thờ cúng.

- A!

Hà Hải lớn tiếng kêu thảm một tiếng, tứ chi co rút lại, thế nhưng lần này lại trợn mắt tuyệt khí, máu tươi trào ra khoe miệng, hai mắt trợn trừng nhìn

thăng vào Liễu thị như muốn nói:

- Tiện nhân! Ta chờ người dưới Hoàng Tuyền!

Liệu thị sợ tới mức ba hồn bảy vía như mất đi một nửa, thị hét to:

- Không! Ta không muốn chết. Hà Hải hại chết công công, chết còn chưa hết tội. Để bà bà cứu công công là xong, ta không muốn chết! Ta còn chưa muốn chết!

- Ta nhớ vào! Mới vừa rồi còn cướp lời muốn cứu người, hiện tại lại lật mặt rồi. Thực là mất mặt!

Lưu lão gia ở đối diện Hà gia khinh thường nhớ một miếng nước bọt xuống đất. Lão đã nói ra tiếng lòng của mọi người, vô số ánh mắt khinh bỉ nhìn chăm chăm Liễu thị.

Ánh mắt Nghiêm bộ đầu lạnh lùng nghiêm nghị, gã trừng mắt quát:

- Liễu thị, người không muốn cứu công công của người sao?

Liệu thị vừa sợ vừa luống cuống. Ở thời đại này, nữ nhân có rất nhiều hạn chế. Người phụ nữ đã lấy chồng gần như không có chút quyền lợi nào. Tam tòng tứ đức hạn chế hành vi và tư tưởng của họ, khiến cho mọi người xem việc một người vợ chết thay công công là chuyện hết sức bình thường và đáng làm. Nếu ở trước mặt mọi người mà cự tuyệt, đây tuyệt đối là tiếng xấu kinh thiên nhất thời bấy giờ. Không chỉ có người ngoài muốn đâm cột sống, sau này trượng phu tuyệt đối cũng không dung tha, bị bỏ rơi cũng chỉ xem là chuyện nhỏ. Ở những vùng hẻo lánh, thậm chí còn có thể bị người trong họ nhốt vào lồng heo thả trôi sông cho chết đuối mà mọi người còn vỗ tay khen hay. Liễu thị sao có thể không sợ?

- Ha ha! Chết thay người khác quả thật hơi khó một chút. Liễu thị, ta cũng không muốn ép chị, chỉ cần chị đồng ý làm một chuyện, ta sẽ thay chị

hút chất độc của Hà lão gia, thế nào?

Đoàn Phi đứng trước mặt Liễu thị, dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống, ngang nhiên nói.

Liễu thị như người chết đuối vớ được cọc, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn hắn. Tuy rằng không dám tùy tiện gật đầu, nhưng ánh mắt tha thiết kia đã biểu đạt toàn bộ tâm tư của ả.

Đoàn Phi chăm chú nhìn ả, thân hình vừa giống như cố ý lại vừa như vô tình đứng chắn ở một phương vị nào đó. Hắn cười lạnh nói:

- Chuyện này rất đơn giản, chỉ cần chị đem mười ngón tay, lần lượt đặt từng ngón vào trong miệng, ngậm một lúc là được.

Không đợi mọi người thắc mắc, Đoàn Phi đã cất giọng nói:

- Tất cả mọi người đều biết thạch tín có thể độc chết người, nhưng chỉ sợ là không mấy người biết dùng bao nhiêu thạch tín mới có thể độc chết một người. Điều này lại không thể hỏi người khác, cho nên tại thời điểm hạ độc, hầu hết hung thủ đều sợ thiếu. Thật ra chỉ cần một chút thạch tín là có thể độc chết mười thanh niên khỏe mạnh, trên ngón tay chỉ cần dính một chút thạch tín cũng có thể độc chết một nữ nhân. Ta tin tại thời điểm hạ độc, tất sẽ để thạch tín dính vào đầu ngón tay hoặc là trong khe móng tay. Độc tính mãnh liệt của thạch tín mọi người đều đã tận mắt nhìn thấy, thứ này không phải chỉ cần rửa qua là sẽ hết. Liễu thị, nếu chị không phải là người hạ độc, vậy chị lần lượt đưa mười đầu ngón tay lên miệng ngậm đi!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bối

Chương 004: Vạch trần kẻ gian tình

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya - metruye

Biên tập: metruye

Nguồn truyện: paoshu8

Liễu thị theo bản năng liếc nhìn hai bàn tay một cái, vẻ mặt có chút bối rối. Giang Xương lớn tiếng phụ họa:

- Đúng vậy, Hà Liễu thị, chị có can đảm thì dùng miệng ngậm ngón tay đi! Sợ cái gì? Dù sao chị cũng không chạm vào thạch tín.

Mọi người đều đã tin tưởng không phải Hà Hải hạ độc. Giờ phút này, thấy bộ dạng kinh hoàng của Hà Liễu thị kia rất khả nghi. Nghiêm bộ đầu quát to:

- Hà Liễu thị, người không dám ngậm ngón tay, chẳng lẽ chính người là kẻ hạ độc sao?

- Không! Không phải! Oan uổng quá. Rõ ràng là do Hà Hải hạ độc. Đại nhân, thảo dân bị oan!

Liễu thị phục hồi lại tinh thần, kêu trời đập đất mà khóc với Nghiêm Bộ đầu.

- Không phải chị hạ độc thì vì sao không dám ngậm ngón tay của mình? Không phải chị hạ độc thì là ai? Không phải chị, chẳng lẽ lại là người?

Đoàn Phi đột nhiên xoay người, chỉ thẳng vào mặt vị Tổng đại quan nhân mình mặc áo gấm ở sau lưng.

Tổng Ly có thân hình cao lớn, tướng mạo đàng hoàng, duy chỉ có cặp mắt đào hoa và hai con ngươi màu đen to tròn là không tương xứng với khuôn mặt. Y đang nhíu mày suy tư, đột nhiên bị Đoàn Phi chỉ thẳng vào mặt mà hét lên, y giật mình sợ tới mức run cả người, trên mặt hiện ra nét kinh hoàng. Y vội vàng xua tay biện bạch:

- Không phải ta! Ta và Hà gia không có quan hệ, lại không có thù hận, làm sao có thể hạ độc hại Hà lão gia?

- Lão Đại nói là người thì chính là người! Lần trước người gọi người hành hung Hà Hải một trận, còn nói không có thù oán? Ta muốn làm thịt tên cầu tặc chúng người!

Giang Xương mắng to rồi nhào tới tung một quyền. Tổng Ly phản ứng chậm một chút, lập tức ăn một quyền vào mặt. Trong lúc Tổng Ly còn đang tối tăm mặt mũi, Đoàn Phi từ xa bước đến trước mặt y, nắm lấy vạt áo mà xé sang hai bên. Chỉ nghe xoẹt một tiếng, áo gấm của Tổng Ly rách làm hai, từ bên trong rơi ra một số đồ vật.

Tổng Ly vừa sợ vừa giận, vội đẩy hai người ra, lớn tiếng quát:

- Người điên rồi! Các người có đèn nổi cái áo gấm của đại gia ta không?

Đoàn Phi nhanh tay nhanh mắt, từ trong đồng đồ rơi đầy đất cầm lên một miếng vải mỏng màu hồng phấn, không ngờ lại là một chiếc yếm màu hồng phấn mà nữ nhân thường mặc.

Khuôn mặt Tống Ly vốn đang tím tái vì tức giận lập tức chuyển sang trắng bệch, y vội vàng giơ tay muốn giật lại nhưng sớm bị Giang Xương ngăn lại. Đoàn Phi cầm cái yếm nhìn kỹ một chút, sau đó đem cái yếm đưa cho Mẫn huyện lệnh, lớn tiếng nói:

- Mẫn đại nhân, trong người Tống Ly rơi ra một cái yếm, bên trên có thêu hai chữ Liễu Đình rất đẹp. Theo thảo dân được biết, Hà Liễu thị vốn tên là Liễu Đình. Vừa rồi thảo dân tận mắt nhìn thấy Tống Ly vụng trộm lấy ra cái yếm này khoe với Hà Liễu thị. Hà Liễu thị, vụng trộm yêu đương trước mặt mọi người, cảm giác có phải rất kích thích hay không? Người cùng gian phu dùng độc hạ sát bố chồng, theo luật phải bị lột da sống, đến lúc đó thì càng kích thích hơn. Hai người các người sẽ thấy kích thích ba ngày ba đêm mới chết đấy!

Nhìn thấy cái yếm đó, Hà Liễu thị đã biết chuyện hỏng mất rồi, hai mắt ả hoa lên, rồi lăn ra hôn mê bất tỉnh. Thực ra, lời của Đoàn Phi là nói cho mọi người nghe, ả ta có nghe được hết hay không thì cũng không vấn đề gì.

- Bắt lấy nghi phạm Tống Ly!

Mẫn huyện lệnh còn chưa kịp phản ứng, Nghiêm bộ đầu tỉnh táo đứng một bên quan sát đã hiểu được, lập tức hạ lệnh. Thạch Bân và một Bộ khoái sớm đã canh giữ sau lưng Tống Ly, lập tức đem xiềng xích áp lên người Tống Ly. Tống Ly dáng người cao lớn, nhưng thực ra chỉ là một bao cỏ, giây giữa không nổi hai cái đã bị xích lại, mũ gấm bị hất tung, đầu tóc rũ rượi, bị kéo đến bên cạnh Hà Liễu thị.

- Xã hội thật là ngày càng bại hoại. Cần phải lột da róc xương đôi gian phu dâm phụ này.

Người xem đều xì xầm lắc đầu ngán ngẩm, hoặc nhổ toẹt nước bọt khinh miệt. Bọn Giang Xương thiếu chút nữa đã tung Đoàn Phi lên mà hoan hô. Đoàn Phi có phần đắc ý, quay ra bốn phương tám hướng mà chấp tay đáp lễ không ngừng.

Đúng lúc đó, chỉ nghe thấy một tiếng kêu bi thương vang lên. Nhị phu nhân của Hà Hùng bổ nhào vào bên người Hà Hải, khóc lóc rồi kêu lên:

- Con của ta.

Nghiêm Bộ đầu bước lên an ủi, nói:

- Phu nhân, xin hãy đứng lên. Tên tiểu tử này chỉ là giả chết thôi. Hà Hải, vụ án đã rõ ràng trắng đen rồi, người còn không mau đứng lên đi.

Hà Hải xoay người đứng dậy, nhìn ra xung quanh, có chút không tin mà lẩm bẩm nói:

- Di nương, con không sao, con thật sự không sao rồi chứ? (Chú thích: Thời cổ đại, những đứa con của người vợ thứ chỉ được phép gọi mẹ ruột là Di nương, đại phu nhân trong nhà mới được gọi là mẹ).

Mọi người thấy anh ta ngồi dậy, liền vỗ tay hoan hô. Lúc này Liễu thị cũng đã tỉnh, nhìn thấy Hà Hải nguyên vẹn ngồi đó. Thị hiểu rõ ngọn ngành, không chịu nổi mà mặt trắng bệch ra rồi ngất đi một lần nữa. Thê thiếp của Hà Hùng và Hà Hải đã lấy lại sức lực sẽ không dễ dàng buông tha cho thị. Trước khi thị bị Huyện nha áp tải đi thì đã bị đánh cho đến mức không còn nhận ra được nữa.

Thạch Bân đi áp tải phạm nhân cũng đã trở về Nha. Hà Hải trải qua cơn nạn lớn đa tạ Đoàn Phi rồi ở lại nhà chăm sóc người nhà và lo hậu sự. Chỉ có Giang Xương là theo Đoàn Phi trở lại Miếu Thành Hoàng trước, nhưng chẳng qua cũng chỉ là giở trò nịnh bợ:

- Lão Đại, đệ quả thật báỉ phục huynh đấy. Đọc sách vài ngày đã lợi hại như thế, thi Cử nhân dễ như trở bàn tay rồi. Khoa thi lớn hai năm sau thì cũng không thành vấn đề. Tiểu đệ sau này sẽ theo Lão Đại huynh rồi.

- Ha ha, khoa thi đâu có đơn giản như vậy, chớ nên ăn nói hồ đồ nữa.

Đoàn Phi rất tỉnh táo nói.

Giang Xương lại cẩn thận hỏi:

- Đại ca, huynh thật sự có thể mơ thấy quỷ thần chỉ lỗi cho sao?

Đoàn Phi lắc đầu cười, nói:

- Làm gì có chuyện đó. Ta nói vậy chẳng qua là gây thêm sức ép cho Hà Liễu thị, cũng là vì lời nói của ta mà có thể mở đường sống cho người chết. Mọi người đều tin rằng ngẩng đầu ba thước có thần linh chứng giám. Hà Liễu thị kia làm việc trái với lương tâm, trong lòng vốn đã kinh hoảng sợ hãi. Nhìn thấy tình trạng thê thảm của Hà Hải, thị nào dám đi thử thách tín, cho nên mới càng lộ rõ chân tướng. Tống Ly kia cả gan làm loạn, không ngờ trước mặt mọi người lại lấy ra tín vật bí mật của hai người để khiêu khích Hà Liễu thị. Đây chính là chứng cứ quan trọng tố cáo chuyện gian dúi của bọn họ. Nếu không thì ta cũng không cách nào mà tóm được họ.

Giang Xương khâm phục nói:

- Bất luận thế nào thì Lão Đại huynh đều rất lợi hại. Đệ thấy mấy vị quan của cái huyện này cộng lại cũng không bằng một đầu ngón tay của huynh.

- Người lại nói huyền thuyên rồi.

Đoàn Phi mỉm cười lắc đầu. Đoạn cầm lấy cây bút sạch tinh trên mặt bàn rồi tiếp tục luyện chữ, nói:

- Lời này từ rày về sau tuyệt đối không nhắc lại nữa. Ta chẳng qua chỉ là một kẻ nhanh nhẹn linh động mà thôi. Mẫn huyện lệnh râu tóc đều đã bạc cả rồi, có kinh nghiệm phá những vụ án có nhiều lỗ hổng, lại thiếu cơ sở như vậy chẳng phải là dễ dàng hay sao? Ta chẳng qua là không muốn làm cho Hà Hải phải chịu oan ức nên mới ra mặt thôi.

- Dễ dàng? Nếu bọn họ thật sự lợi hại thì sẽ không làm liên lụy đến A Bân phải ăn trượng cả một ngày rồi.

Giang Xương bữu môi, khinh thường hừ một tiếng rồi nhìn Đoàn Phi chăm chú. Sau đó ngáp một cái, nói lời tạm biệt rồi bước đi.

Không biết đã bao lâu, Thạch Bân bước nhanh tới, gọi vọng từ xa. Lúc đến gần trước mặt mới nói nhỏ vào tai Đoàn Phi:

- Lão Đại, Mẫn đại nhân cho truyền huynh đi đến Huyện nha một chuyến. Huynh hết chuyện lại đi giúp người khác viết giấy cáo trạng, mà lại còn là đại án tố cáo người cha đòi bại. Lần này đi còn không biết là phúc hay họa, chi bằng huynh hãy tạm trốn vài hôm đi đã?

Nhớ tới ánh mắt kiên nghị của người thiếu phụ, Đoàn Phi ném bút sang một bên, nói:

- Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi. Đi thôi!

Khi đuổi theo tới tận Huyện nha, thấy Tri huyện Mẫn đại nhân đang ở Đại đường thẩm án, Tiền Ngọc Lan tố cáo cha bèn quỳ sang một bên. Mẫn đại nhân hiện đang thụ lý một vụ án khác.

Bảo Ứng là một huyện nhỏ, thuộc vùng Giang Nam, nằm cạnh duyên hải, kinh tế phát triển, cuộc sống yên bình. Tuy chưa đạt đến mức ra đường người không nhặt của rơi, ban đêm không phải cửa đóng then cài, nhưng tình hình trị an cũng không đến nỗi tệ. Bình thường, quá nửa chỉ là các vụ án nhỏ như hàng xóm cãi lộn, đánh nhau ẩu đả, trộm vặt cướp bóc. Có điều,

Mẫn đại nhân năm nay đã năm sáu mươi tuổi, xử lý các vụ án cũng có chút hồ đồ rồi. Nhiều khi không thể tưởng tượng nổi, khi đầu óc ông ta đã mệt mỏi không chịu được nữa, bèn chia đều số tiền cho nguyên cáo và bị cáo trong vụ án cướp của, rồi đánh cho mỗi bên mười trượng khiến cho Đoàn Phi nhin không nổi mà bật cườ 0

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bỗ

Chương 005: Cởi quần để đánh đòn

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya - metruye

Biên tập: metruye

Nguồn truyện: paoshu8

Tên Nha dịch đang trực không dám chậm trễ, lôi Đoàn Phi lên, râu:

- Bẩm Đại nhân, là Đoàn Phi ở thành Đông cười ả.

Mỗn đại nhân cả giận nói:

- Đoàn Phi, người thay người viết mẫu đơn kiện đại nghịch bắt đạo ta còn chưa đánh cho vài trượng. Thế mà người lại dám nhạo báng Thẩm án lão gia ta. Người đâu, lôi hắn ra đánh hai mươi đại trượng cho ta.

Đoàn Phi không ngờ đại họa lại rơi trúng đầu, nhảy tót cái về phía sau rồi vội vàng nói:

- Oan uổng quá, đại nhân. Trọng phạm cướp giật lừa dối thì ngài đánh mười trượng, còn cấp cho một nửa tiền. Thảo dân chẳng qua chỉ cười một tiếng, mà đại nhân lại đánh hai mươi trượng, chẳng phải là bất công quá hay sao? Mọi người tận mắt nhìn thấy, đánh tiểu nhân thì không sao, chỉ sợ có người nói đại nhân hồ đồ thôi.

Mãn huyện lệnh tuy rằng tính khí hồ đồ. Có điều, với người sắp về hưu thì những điều tiếng về chức quan của mình thường rất để ý. Ông ta nén giận mà nói:

- Cũng phải. Người dám ngang nhiên cười lớn giữa công đường làm gián đoạn việc xử án của Lão gia, ngẩng ra thì là kẻ hết sức dương dương tự phụ. Chỉ cần người xử hay hơn ta, thì ta sẽ tha cho người. Nếu xử không hay, thì Lão gia sẽ đánh thêm. Người thấy thế nào?

- Đại nhân nhất ngôn cửu đỉnh.

Đoàn Phi tán thưởng rồi nói:

- Người bán thịt tố người bán dầu vừa lừa đảo vừa cướp đoạt. Người bán dầu tố cáo người bán thịt vừa cướp tiền vừa lừa đảo. Vừa rồi nghe đại nhân xử án có thể thấy hai người đều đem theo tang vật lên công đường. Bây giờ xin đại nhân cho phép thảo dân được kiểm tra tang vật.

Sau khi được Mãn huyện lệnh cho phép, Đoàn Phi đứng dậy rồi nhận lấy hai khối bạc giả và râu tiền từ tay Nha dịch. Cầm tang vật trong tay rồi quan sát từ từ, Mãn huyện lệnh chau mày hỏi:

- Đoàn Phi, người định làm cái gì? Lẽ nào người có thể tìm ra điều gì đó từ đồng tiền này hay sao?

Những lời nói mỉa mai khiến cho Nha dịch và người nghe xử án ở công đường vang lên một trận cười khê. Đoàn Phi nghiêm mặt nói:

- Đại nhân, ngài có điều không biết rằng hai người này đều làm nghề buôn bán. Tiền bạc ngày nào cũng có đồng ra đồng vào, đến đêm mới bỏ ra tính, rồi còn phải xâu thành từng xâu để ngày mai dùng. Do đó, những đồng tiền này hiển nhiên sẽ phải lưu lại dấu vết. Bọn họ một người bán dầu, một người bán thịt. Bất luận là có rửa tay bao nhiêu lần thì trên đồng tiền đều lưu lại vết dầu hoặc mùi tanh.

Đoàn Phi thao thao nói, đột nhiên quay người, ánh mắt nhìn khắp lượt hai người kia. Thần sắc linh hoạt, sắc bén nói:

- Ta đã ngửi thấy trên đồng tiền có một mùi hết sức kỳ lạ. Không phải là người có thời gian dài tiếp xúc với xâu tiền này sẽ không lưu lại mùi vị như vậy. Xin mời hai vị chìa hai tay ra, ta muốn ngửi tay các người xem rốt cuộc là ai nói dối.

Ông chủ bán thịt quỳ bên trái không chút do dự chìa hai tay ra, còn ông bán dầu thì lại có chút chần chừ, trên mặt tỏ ra bối rối. Đoàn Phi trong lòng đã có chuẩn bị, sải bước đến trước mặt ông chủ bán dầu, chỉ ngón tay vào ông ta mà quát lớn:

- Tên cầu tài to gan! Người còn không mau nhận tội. Đại nhân niệm tình người phạm tội lần đầu nên mới phạt người chút tiền rồi đánh mười trượng thôi. Chứ nếu không thì người đã phải chịu tám mươi đại trượng, đeo gông thị chúng, lưu đầy ba nghìn dặm. Về phần người nhà nhà người, mang thê thiếp con cái sung quân ngàn dặm, còn nô tỳ thì bán làm kỹ nữ.

Đoàn Phi sắc bén đe dọa khiến cho người bán dầu càng lúc càng run lấy bầy, cuối cùng sụp xuống, sợ hãi mà rằng:

- Đại nhân, tiểu nhân biết tội rồi. Tháng trước tiểu nhân và Lý đồ tể ở cửa hàng đối diện có chút xung đột, đâm sinh hận trong lòng. Hôm nay, nhân lúc y đang bận rộn nên tiểu nhân định dùng bạc giả để đổi lấy tiền của

y, không ngờ bị y phát hiện ra. Tiểu nhân lúc đó mới vu cáo ngược là y giết tiền. Tiểu nhân nhất thời hồ đồ, xin đại nhân tha mạng.

Đoàn Phi lén lau mồ hôi. May mà tên này bé gan, mới dọa cho hai câu đã nhận tội. Nói không chừng tám mươi đại trượng kia mình lại phải chịu ấy chứ. Cần thận, cần phải cần thận, lần sau không được cười vào lúc không được phép cười.

Có người nhận tội coi như án này đã kết thúc. Mẫn đại nhân tuy rằng đã khép án lại, nhưng bốn mươi đại trượng kia cũng khiến cho người bán dầu đau đến phát khóc, Lý đồ tể do liên đới cũng bị phạt tiền. Dù có thế nhưng cũng không làm cho Huyện lệnh vui lên được, ông ta trừng mắt nhìn Đoàn Phi một cái rồi quát:

- Cũng không còn sớm nữa. Các vụ án nhỏ để ngày mai xử tiếp. Đem cáo trạng tố cáo cha của dân nữ Tiền Ngọc Lan lên đây.

Bọn Lý đồ tể đều lui xuống. Trên công đường chỉ còn lại Tiền Ngọc Lan và Đoàn Phi đang quỳ hai bên. Đoàn Phi cảm thấy không ổn, ngẩng đầu lên hỏi:

- Mẫn đại nhân, tiểu nhân cũng chỉ là thay người viết mẫu đơn kiện mà thôi. Có lẽ không cần phải quỳ ở đây nghe xử án chứ ạ? Chi bằng cho tiểu nhân lui trước?

- To gan!

Mẫn đại nhân quát:

- Trên công đường trừ người có công danh ra thì ai dám không quỳ? Con gái tố cáo cha, không cần hỏi án tình như thế nào, trước tiên hãy đánh tám mươi trượng đã. Còn người thay ả ta viết mẫu đơn đại nghịch này, lại còn cười gây náo loạn công đường, xem thường Lão gia. Người đâu, đánh hẳn hai mươi trượng cho ta.

- Không phải đâu đại nhân, thảo dân oan uổng quá.

Đoàn Phi hoa mắt lên, bị bọn Nha dịch bặm trợn lôi xềnh xệch xuống. Lúc này hẳn nhớ lại lời cảnh cáo của Hoàng tú tài. Tuy rằng không hối hận, nhưng cũng âm thầm hút kỳ quái nói:

- Đây là quy định rồi, mỗi khi bị đánh bằng trượng đều phải cởi quần. Một mặt là để tránh có kẻ gian dối. Mặt khác là, đại ca, huynh không mang quần để thay đúng không? Nếu mà đánh rách quần rồi, thì chẳng phải là đến quần cũng không có mà mặc hay sao? Huyện Thái gia cũng sẽ không bồi thường quần cho huynh đâu. Ngày mai, khi xử đôi gian phu dâm phụ kia, không chừng còn bị lột sạch điều phố thị chúng ấy chứ.

Mẫn đại nhân trên công đường truy hỏi tới, nên những Nha dịch đứng cạnh phải vội vàng xua Thạch Bân đi rồi vung trượng, hô lên một tiếng, đánh xuống.

- Đét!

Vang lên một tiếng rõ đanh. Đoàn Phi trợn trừng hai mắt, căng cứng cả người, không khép được hàm răng mà hét thảm đến khản cả giọng.

Một trượng này khiến cho hắn trầy da tróc thịt. Ở thế kỷ 21, đã lớn đến chừng này rồi, Đoàn phi chưa bao giờ phải chịu khổ sở như vậy. Không ngờ lại có phúc được trở về triều Minh hứng chịu thế này.

- Khốn kiếp! Lũ khốn, thế này mà gọi là hạ thủ lưu tình sao?

Đoàn Phi cắn chặt răng, xiết chặt nắm tay. Lôi hết Tổ tông mười tám đời nhà Mẫn đại nhân ra mà chửi một trận, cũng không quên phần đàn bà phụ nữ trong nhà.

Khi trượng thứ hai đánh xuống, Đoàn Phi vẫn đau đến mức thấu tận tim gan mà kêu lên thảm thiết. Tuy nhiên lần này chủ yếu là do cây trượng

đánh vào vết thương mà cây trượng trước gây ra. Tiếng trượng đánh lần này cũng vang như lần trước, nhưng lực đánh cũng giảm đi khá nhiều.

Đoàn Phi hiểu ra vấn đề, những lần đánh sau càng lúc càng nhẹ, hẳn lại kêu gào càng lúc càng to, hai mươi trượng đánh chẳng mấy mà xong. Thạch Bàn lập tức mang một chút ít thuốc trị thương đến, buộc quần xong dúi đẩy rồi dìu hẳn trở lại công đường. Lúc này Đoàn Phi đã có chút kinh nghiệm, nhất cử bất động, cũng chẳng rên lên tiếng nào mà ngoan ngoãn quỳ ở đó. 0

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bổ

Chương 006: Gà mờ tới hiện trường

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya - metruye

Biên tập: metruye

Nguồn truyện: paoshu8

Mẫn đại nhân đã hỏi qua Tiền Ngọc Lan rồi, thấy Đoàn Phi đang quỳ ở đó, ông ta hừ một tiếng thích chí, nói:

- Bất cáo bối phu, cáo tắc hại phụ. Đoàn Phi, mẫu đơn kiện này của người viết rất lợi hại, hôm nay đem vấn đề khó khăn không nhỏ đưa lão gia ta, Đoàn Phi, mẫu đơn kiện này của người, cái vấn đề khó khăn này ta còn muốn trả lại cho người. Nếu lão gia ta trực tiếp đánh bằng roi đuổi đi ắt hẳn các người không phục. Nếu lão gia ta tiếp án, lúc này trái với luân thường đạo lý. Đại án báo lên trên, nói không chừng có người muốn ngáng chân lão gia ta xuống. Người nói lão gia ta nên làm như thế nào mới có thể vừa làm án tử lại bảo vệ được cái mũ này đây?

Mẫn đại nhân dần dần như thế đột nhiên lại thông minh? Đoàn Phi ngẫm cảm thấy kỳ lạ, lại không thể trả lời, đành phải cúi đầu nói:

- Đại nhân lo lắng là người con gái này tố cáo cha mình là chuyện trái với đạo lý? Kỳ thật giải quyết cũng rất đơn giản, đính ước trước kia của Tiền Ngọc Lan và nhà chồng chỉ là cuộc hôn nhân trẻ thơ, tuy rằng con gái vẫn chưa xuất giá, tuy nhiên đã có thể xem như là người của bên nhà chồng rồi. Chỉ có điều vị hôn phu bị tên côn đồ đánh cho gãy hai chân nằm ngất ở nhà không thể đi kiện lên trên mà thôi. Đại nhân chỉ cần đem người vào huyện nha, mời danh y cứu chữa, chờ sau khi gã tỉnh lại sẽ do gã làm nguyên cáo, tố cáo nhạc phụ hủy hôn thuê người đả thương người là được rồi. Kẻ ngang ngược kiêu ngạo này phạm pháp không thể nhân nhượng. Đại nhân bắt y trưng trị, lại phạt y chút bạc trả thù lao cho vị hôn phu của Tiền Ngọc Lan, nhân tiện đưa tiền thuốc men, rồi giúp bọn họ thành hôn, có Huyện thái gia làm chủ, nói vậy Tiền Phụ cũng cảm thấy thoải mái, sẽ thấy phục, án tử này chẳng phải là chuyện lớn hóa nhỏ như vậy rồi sao?

Mẫn đại nhân ngẫm nghĩ một chút, vỗ án một cái, quát:

- Tốt, cứ làm như thế, Nghiêm Bộ đầu, phái người đi trước dẫn vị hôn phu của Tiền Ngọc Lan vào huyện nha cứu trị trước, ngày mai truyền Tiền Phụ ra làm chứng, lão gia phải làm nhà phân xử công bằng, bãi đường.

Dân chúng ở bên ngoài chờ phán xét lập tức giải tán, Đoàn Phi cũng khập khiễng bước đi ra. Cửa chính huyện nha vừa mới rầm rầm đóng lại, thì Thạch Bàn chạy tới, dìu Đoàn Phi nói:

- Đại ca, hôm nay ít nhiều huynh cũng đã vạch trần được gian tình phá án mạng Hà gia, nếu không Hải Tử thảm rồi.

- Không có gì, ai bảo Hải Tử là anh em của chúng ta, không giúp nó thì giúp ai.

Đoàn Phi bĩu môi, nói:

- Xui xẻo chính là chỗ cái mông này, ôi.

Thạch Bàn cũng thở dài, nói:

- Ôi như này là nhẹ với huynh đấy, thời hạn đến rồi, chúng ta ngày một lại phải bị đánh, đây chính là đánh thật nha!

Nhiệm vụ phá án và bắt giam do sai dịch gánh vác cũng đều có thời gian hạn chế, gọi là “Bỉ hạn”, bình thường 5 ngày làm một “Bỉ”, án mạng quan trọng ba ngày làm một “Bỉ”. Quá một “Bỉ hạn” không thể phá án được, sai dịch sẽ bị đánh trách mắng.

Đoàn Phi sau khi tỉnh lại chợt nghe Thạch Bàn nói qua, trấn Sơn Dương thuộc huyện Bảo Ứng tháng trước xảy ra án mạng, đến nay vẫn chưa phá được, bọn Thạch Bàn đã bị rất nhiều gậy rồi.

Trước kia Đoàn Phi còn có chút cảm giác xem náo nhiệt, lúc này lại cảm thấy đồng bệnh tương liên, hăn nhớ lại lời nói của Giang Xương, không khỏi thuận miệng hỏi:

- Có gì mới tiến triển không? Nói rõ chi tiết vụ án cho ta nghe một chút, một cây làm chẳng nên non, nói không chừng khả năng giúp đỡ được một chút.

Thứ Thạch Bàn đợi là những lời này của hăn, nghe vậy tinh thần rung lên, một bên giúp đỡ hăn đi về hướng miếu Thành Hoàng, một bên kể lại tỉ mỉ với hăn.

Một nhà thương nhân ở Sơn trấn Dương khi đi buôn bán ở ngoài thì thê tử bị hại chết trong nhà. Trước khi thương nhân họ Lưu kia đi có người nhìn thấy thê tử đi ra đưa tiễn, cũng có người chứng thực người này luôn luôn ở bên ngoài buôn bán. Mãi đến năm ngày sau về nhà mới phát hiện thê tử bị hại mà báo án, bởi vậy không có gây ra nghi ngờ, còn lại đều không có đầu mối, ngay cả vụ án là cưỡng gian rồi giết chết hay là cướp giết cũng

chưa xác định được. Nghiêm Bộ đầu chỉ có bắt vài tên du côn lung tung ở trấn Sơn Dương thăm vấn một chút, đến nay cũng không tra được chút manh mối gì.

Bên trong phán xét của Thạch Bân cũng đầy tính chủ quan, bởi vậy cũng không có nhiều giá trị, càng tìm không thấy đầu mối gì. Chỉ biết là phụ nhân kia là bị bóp chết, thi thể bị phát hiện trong tình trạng khóa thân. Đấy dường như là khi còn sống từng bị xâm hại, trong nhà bị lật tung lên, một chiếc hòm đựng đồ trang sức không thấy bóng dáng đâu.

Đoàn Phi tỏ vẻ bất lực, Thạch Bân rất thất vọng, suy nghĩ một lúc, y đột nhiên nói:

- Phi ca, ngày mai chúng ta còn phải đi trấn Sơn Dương điều tra án, nếu không thì huynh cũng đi xem đi?

Đoàn Phi do dự mà nhú nhú mày, đột nhiên hỏi ngược lại:

- Là Nghiêm Bộ đầu bảo người nói như vậy?

Thạch Bân ngượng ngập cười nói:

- Phi ca, đệ càng ngày càng khâm phục huynh rồi, đúng là Nghiêm Bộ đầu bảo đệ đến mời huynh cùng đi trấn Sơn Dương. Dọc đường phong cảnh cũng không tệ, nhân tiện Phi ca huynh đi ra ngoài cho khuây khỏa, nói không chừng còn có thể nhớ lại được mấy thứ gì đó.

Gần đây Đoàn Phi đọc tứ thư Ngũ kinh đầu óc choáng váng, đi ra ngoài thay đổi chút cũng không tệ, vì thế lập tức đáp lại nói:

- Được rồi, tuy nhiên các người cũng đừng kỳ vọng quá cao, ta nói không chừng gì cũng không giúp được đâu.

Màn đêm dần dần phủ xuống, Hoàng lão tú tài sớm đã thu dọn quán. Thạch Bân giúp Đoàn Phi đem cái bàn chuyển vào trong miếu Thành Hoàng, miếu thổ địa sau khi bị sét đánh sập, thì khu miếu Thành Hoàng chỉ có một Lão hòa thượng đã trở thành nhà mới của hắn.

Thạch Bân đi rồi thì Đoàn Phi lấy chổi lông gà tới phúi phúi bụi trên tượng gỗ Thành Hoàng lão gia, lại thắp lên ba nén hương, khấn vài cái, lúc này mới đi đến phòng bếp. Một bát cơm lạnh, hai đĩa dưa muối nhỏ đó là bữa tối Lão hòa thượng để lại cho hắn.

Đêm dài đằng đẵng, Đoàn Phi không khỏi nhớ lại những chuyện trước khi xuyên không của mình. Ngôi nhà ấm áp cùng với đô thị lớn hiện đại hóa đều đã rời xa hắn mà đi rồi, những chuyện này là không thể nói với người khác được, chỉ khi đêm khuya, tự mình nhớ lại một chút mà thôi. Lúc ban ngày hắn phải quên tất cả, cố gắng thích nghi với thời đại này, mau chóng thoát khỏi cuộc sống khốn khổ hiện tại.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên Thạch Bân chạy tới mời Đoàn Phi cùng đi trấn Sơn Dương. Tối qua Đoàn Phi ngủ nằm úp sấp, sau khi đứng lên thì cái hông càng đau. Trong lòng muốn chối từ không đi, lại nghĩ tới lúc trước Thạch Bân chiếu cố mình khi mang vết thương như thế nào, cuối cùng vẫn phải cắn răng chịu đau đi cùng gã.

Trấn Sơn Dương ở hướng tây bắc huyện Bảo Ứng khoảng hai mươi dặm, Đoàn Phi và Thạch Bân đi tương đối chậm. Đi được trên đường hơn một canh giờ, đi lâu hông của Đoàn Phi ngược lại không đau nữa, ít nhất khi không để ý đến thì sẽ quên đau.

Án mạng xảy ra ở trấn Sơn Dương là nhà thương nhân Lưu Đàm, Thạch Bân sớm đã biết, lập tức dẫn theo Đoàn Phi đi vào trước cửa nhà Lưu Đàm. Tường rào nhà Lưu Đàm cao ngất, cửa chính mở rộng ra. Nghe được tiếng nói chuyện của Thạch Bân, một người trẻ tuổi tên là Quách Uy nhanh chóng đến xem xét, nhìn thấy hai người gật gật đầu, quay đầu kêu:

- Thủ lĩnh, Thạch Bàn và Đoàn Phi đến.

- Ha ha, Quách đại ca, có phát hiện gì mới sao?

Thạch Bàn cười tiến lên hỏi.

Nghiêm Bộ đầu đi ra, nhìn Đoàn Phi thản nhiên mà cười nói:

- Phi tử người đã đến rồi, nghe Thạch Bàn nói người muốn đến hiện trường xem xét, tuy rằng việc này không quá hợp quy củ, tuy nhiên cũng có thể thử một lần. Chuyện này người biết, chúng ta biết, nhưng sau này không được nói lung tung ở ngoài, nếu ta nghe được điều gì...

Người này còn làm ra vẻ, Đoàn Phi cười hì hì, nói:

- Cái mộng tiểu nhân vẫn còn rất đau, Nghiêm đại nhân ngài yên tâm, điều không nên nói ra tiểu nhân sẽ không nói ra nửa lời.

Nghiêm Bộ đầu gật nhẹ đầu, lại nói:

- Sau khi người tiến vào hiện trường hành động phải cực kỳ cẩn thận, không được đụng vào bất cứ vật gì ở hiện trường. Có nghi vấn gì thì hỏi, có phát hiện gì cũng phải lập tức nói cho ta biết.

Sau khi vừa nhắc nhở xong, Nghiêm Bộ đầu bắt đầu dẫn Đoàn Phi đi vào cửa Lưu gia, vừa đi vừa giới thiệu nói:

- Vợ của Lưu Đam chết ở trên giường mình, nằm ngửa mặt hướng lên trời, hai mắt không nhắm, trên cổ có vết bóp, xương lườn bị gãy, khám nghiệm tử thi kết luận cô ta bị người bóp chết.

- Có ảnh hiện trường không?

Đoàn Phi chợt im ngay, ho một tiếng, nói:

- Tìm được vật dị thường gì không?

Nghiêm Bộ đầu đáp:

- Không có, quần áo vợ Lưu Đam xộc xệch, cảm thấy có bị cưỡng bức. Dấu hiệu dữ dội, khám nghiệm tử thi nghi ngờ quần áo do hung thủ tự mặc vào sau khi xong việc.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bối

Chương 007: Sơ phán hành vi phạm tội

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya - metruye

Biên tập: metruye

Nguồn truyện: paoshu8

Đoàn Phi ngắt lời nói:

- Không phải nói không mặc quần áo sao?

Nghiêm Bộ đầu liếc mắt nhìn về phía Thạch Bân, đáp:

- Thạch Bân nói? Tiểu tử này đến sau, chưa thấy qua hiện trường, bình thường cũng không quá để tâm, nói dối cũng không có gì là lạ. Lúc ấy đồ vật trong nhà bị ném đầy đất, trên cơ bản chúng ta không hề động đến.

Nghiêm Bộ đầu dẫn Đoàn Phi đi vào phòng ngủ Lưu gia, tiếp tục nói:

- Lưu Đam vào ngày sáu tháng hai ra khỏi cửa, lúc ấy còn có người tận mắt nhìn thấy Lưu thị đưa tiễn ở cửa. Trôi qua mấy ngày, xong việc buôn bán Lưu Đam trở về mới phát hiện vợ mình đã chết trên giường, thi thể đang phân hủy rồi. Hành tung trong mấy ngày qua của Lưu Đam qua kiểm trướng không có vấn đề, chúng ta nghi ngờ rằng những tên vô lại trong trấn thừa dịp Lưu Đam không ở nhà, trèo tường vào cưỡng bức hung bạo Lưu thị, sau đó bóp chết Lưu thị rồi cướp sạch tài sản. Vài tên vô lại trong trấn có hiềm nghi đều đã bị thẩm vấn qua, tuy nhiên vẫn không có chứng cứ. Mãn đại nhân không cho phép sử dụng đại hình, bởi vậy vẫn không có người nào chịu nhận tội.

Đoàn Phi lần đầu tiên đích thân tới hiện trường phát hiện án, sau khi vào nhà trong lỗ mũi lập tức ngửi được một mùi thối chưa bao giờ thấy qua, trong lòng biết đó là thi thể thối, chột tim đập nhanh hơn. Không dám nghĩ nhiều, ánh mắt của hắn nhìn mọi nơi trong phòng ngủ.

Theo như lời Nghiêm Bộ đầu, quả nhiên trong phòng ngủ rất loạn, bình phong bị đẩy đổ, màn bị xé rơi, bình hoa bị đập nát, chiếc ghế gỗ cũng bị chặt đứt một chân rơi ở góc tường, tủ gỗ mở toang, quần áo đều bị đảo lộn đầy đất.

Nghiêm Bộ đầu thấy Đoàn Phi nhìn ngẩn tù chăm chăm, lại cung cấp một manh mối nói:

- Khi Lưu Đam báo án nói trong tủ vốn có một hộp trang sức nhỏ, bên trong chứa không ít đồ trang sức. Lúc gã trở lại đã không thấy tấm hơi đâu, hẳn là đã bị hung thủ mang đi.

Đoàn Phi không có trả lời lại y, lại đi đến trước giường nhìn nhìn, thi thể sớm đã được mang đi. Tấm đệm trên giường hỗn độn, ngay cả khăn trải giường cũng bị mang đi, ngoại trừ ở trên đệm nhìn thấy một vệt nước màu vàng ra, thì chỉ còn lại mùi thi thể thối xông vào mũi.

Đoàn Phi bịt mũi lui ra, nói:

- Lưu gia xem chừng rất rộng, trong nhà có thể có vú già, nha hoàn?

Nghiêm Bộ đầu nói:

- Ban đầu là có một hầu gái trông cửa, tuy nhiên trước khi Lưu Đam rời đi vừa hay bị đuổi rồi.

Đoàn Phi nhướn mày, nói:

- Trùng hợp như vậy à? Có ai biết việc này không, đã tìm qua hầu gái kia để hỏi chưa?

Vô tình Đoàn Phi đã chủ đạo hiện trường, Thạch Bân nghe vậy tranh trả lời:

- Rồi, đệ còn tự mình hỏi qua cơ. Hầu gái kia cũng họ Lưu, là người của Lưu trang ngoài ba dặm phía nam thị trấn. Cô ta nói ngày đó ban đêm Lưu lão gia cãi nhau với phu nhân ở trong phòng, sáng sớm ngày thứ hai khi cô ta nhìn thấy Lưu Đam ở trong sân, Lưu Đam còn đang nổi nóng. Bởi vì một ngày trước cô ta không chẻ đủ bó củi ngày đó, nên mắng cô ta một trận. Đúng lúc Hoa đại thẩm nhà bên cạnh đến hẹn cô ta buổi chiều đi đầu đông trấn xem kịch, Lưu Đam càng thêm tức giận, lúc này mới đuổi cô ta đi.

- Trước khi đi cô ta không gặp qua Lưu thị?

Đoàn Phi hỏi:

- Cô ta có nghe được Lưu Đam và phu nhân tranh cãi cái gì không?

Thạch Bân gãi gãi đầu, lắc đầu nói:

- Cô ta nói chuyện của chủ nhà cô ta không dám nghe lén, thời điểm bọn họ cãi nhau âm thanh của Lưu Đam cũng không lớn, cho nên cô ta không

biết. Về phần buổi sáng gặp Lưu thị hay không, dường như cũng không có ai đề cập qua.

Nghiêm Bộ đầu nhìn Đoàn Phi trầm giọng nói:

- Người hoài nghi Lưu Đam? Cho dù là hầu gái không thấy, ngày đó Lưu Đam rời khỏi nhà cũng có người chứng thực có thấy qua Lưu thị.

Đoàn Phi lắc nhẹ đầu nói:

- Chẳng qua là cảm thấy hơi khả nghi mà thôi, xem xem chỗ khác rồi nói sau. Thạch Bân, người đi tìm Lưu ma xác nhận một chút, ngày đó cô ta có nhìn thấy Lưu thị không? Người hầu đã làm nhiều năm có cảm tình như vậy mà nói từ lập tức từ ngay, ít nhất Lưu thị cũng nên ra mặt khuyên bảo giữ lại một chút mới đúng chứ?

- Ừ, đệ đi đây!

Thạch Bân trả lời rồi vội chạy ra ngoài, Đoàn Phi lại nói:

- Nghiêm Bộ đầu, ai là người gặp qua Lưu thị ngày Lưu Đam rời khỏi nhà? Cũng mời đến để cho tiểu nhân hỏi vài câu.

Nghiêm Bộ đầu dẫn theo hai Bộ khoái đến tra án, Quách Uy đã vội vàng rời đi, một người khác tên là Trương Quân, lúc này không kìm nổi hỏi:

- Đoàn Phi, người vẫn là nghi ngờ Lưu Đam?

- Ừ, trước tiên loại bỏ hiềm nghi của người báo án là điều cần thiết.

Đoàn Phi nói.

Trương Quân bác bỏ nói:

- Nhưng Lưu Đam không có thời gian gây án!

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Cho nên phải hỏi rõ ràng, nhân lúc bọn họ đi còn chưa trở lại, trước tiên tiểu nhân nói cho các vị biết vài điểm đáng ngờ trong việc này.

Trong ánh mắt chờ đợi của hai người, Đoàn Phi đi vài bước, chỉ vào mảnh vỡ của bình hoa:

- Gian phòng kia hỗn độn, đầu tiên là bắt đầu từ cái bình hoa này.

- Hà?

Nghiêm Bộ đầu nhìn mảnh kính rơi đầy đất, nhú mày không nói.

- Bình hoa ở trước giường bị ném vụn, mảnh vỡ bị bắn sang bên này, cái giá lại hướng về phía cửa sổ. Bình hoa bay ra xa như vậy, cái giá lại nằm yên tại chỗ, chứng minh hai đồ vật này là không đồng thời bị ném xuống. Mảnh vỡ bình hoa bị bắn ra rất rộng, mặt khác đồ dùng rơi xuống che đậy không ít, điều này nói rõ bình hoa vỡ vụn đầu tiên, các vị nhìn phòng hỗn độn như này, không phát hiện quy luật đó sao?

Trong ánh mắt nghi hoặc của hai người Đoàn Phi chậm rãi đứng lên, miệng chậm rãi nói:

- Một lúc nào đó người nào đó ngồi ở mép giường, y nghĩ người trong chốc lát, đột nhiên vung tay đập vỡ bình hoa, lại một cước đá đổ giá gỗ, xoay tay lại giật màn xuống, say đó tóm lấy chiếc ghế đầu ở chân giường ném đổ bình phong.

Đoàn Phi vừa đi vừa dùng tay chân phác họa lại, những gì hắn nói không ngờ giống tình hình hiện trường như đúc. Nghiêm Bộ đầu và bộ khoái kia nghe thấy vậy thì trợn mắt há hốc mồm, hai mắt mở càng lớn nhìn theo Đoàn Phi đang khoa tay múa chân. Nhưng thấy Đoàn Phi đi đến trước tủ quần áo, tay vuốt cằm ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Hung thủ và Lưu thị đã xảy ra quan hệ tình dục? Đáng tiếc thì thể đã hạ táng, nếu không...ừm, ừm... hung thủ rất thông minh, tuy nhiên lại tốt quá hóa dở. Hiện trường vào nhà cướp bóc này hiển nhiên là ngụy tạo, Lưu thị suy nhược, lại là một mình ở nhà, hung phạm sẽ đơn giản chế ngự được cô ta, vì sao lại còn phải biến nơi này như chiến trường. Nếu là cướp bóc, vì sao hung thủ lại không đến bàn trang điểm Lưu thị lại tiến thẳng đến tủ quần áo? Trừ phi hung thủ biết rất rõ ràng nơi cất giấu đồ ở Lưu gia.

Đoàn Phi rơi vào trầm tư, miệng lầm bầm nói:

- Cưỡng gian rồi giết chết? Cướp giết? Ngày thường Lưu Đàm để ý đến thanh danh của mình không?

Nghiêm Bộ đầu im lặng gật đầu, Đoàn Phi hình như có điều hiểu ra, khóe miệng lộ vẻ mỉm cười, nói:

- Bên trong không có gì để xem được rồi, chúng ta đi ra ngoài nhìn một chút.

Đoàn Phi bịt mũi đi ra, ở trong sân hít sâu một hơi không khí mới mẻ, lúc này mới nhìn quanh, lại nói:

- Tường Lưu gia rất cao, người ngoài sợ không dễ dàng đi vào như vậy? Đúng rồi, phòng của hầu gái Lưu gia là phòng nào?

Trương Quân chỉ vào một phòng nhỏ dựa vào tường ở phía Tây cửa chính, Đoàn Phi đi qua nhìn nhìn, không phát hiện ra cái gì. Gian nhà nhỏ ở sườn đông Lưu gia là một phòng củi và cạnh đó là một nhà xí đơn giản người. Quay trở lại thời cổ đại không chịu nổi nhất chính là cái này. Đối diện cửa chính là chính phòng, bên trái chính phòng còn có một nhà hông, còn lại phía Tây là một gian nhà kho cùng với phòng nhỏ của mẹ Lưu, Đoàn Phi phát hiện nhà hông đã khóa lại, lập tức hỏi:

- Nghiêm Bộ đầu, các vị đã kiểm tra nhà bên cạnh này chưa?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bối

Chương 008: Vừa đánh vừa xoa

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya - metruye

Biên tập: metruye

Nguồn truyện: paoshu8

Nghiêm bộ đầu nói:

- Không có, nó vẫn khóa. Đầu tiên chúng ta cảm thấy Lưu Đàm không có thời gian gây án, thứ hai kiểm tra căn phòng này gần như cũng không có tác dụng gì. Lưu Đàm nói căn phòng này chỉ mở khi có bạn bè tới, bình thường thì vẫn khóa, do vậy chúng tôi không có kiểm tra xem xét.

Đoàn Phi nhìn kỹ cái khóa đồng treo trên cửa. Trên ổ khóa đúng là có không ít bụi, nhưng Đoàn Phi như sáng mắt lên khi nhìn thấy một đám nhỏ như đã từng bị lau qua, bởi vậy bụi ở đây chỉ là một lớp mỏng, Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Xem ra không lâu trước Lưu gia có khách tới thăm hỏi rồi Nghiêm Bộ đầu, có thể mở cửa vào xem một chút không?

- Mở cửa này không sao cả, nhưng chúng ta không có chìa khóa. Phải tìm Lưu Đam để lấy, y đang ở nhà bạn y ở trấn Sơn Dương. Trương Quân, đi gọi Lưu Đam về.

Nghiêm Bộ đầu nói.

- Không cần, thuộc hạ chỉ muốn xem qua một chút thôi.

Đoàn Phi dùng ngón tay đâm một lỗ trên cửa sổ, giấy dán cửa sổ bị thủng một lỗ nhỏ, hắn đưa mắt nhìn vào dò xét.

Trong phòng quả nhiên mạng nhện giăng đầy, bụi bặm tích cả lớp dày. Một cái giường ván gỗ trên trống không, cũng không có gì như tưởng tượng của Đoàn Phi. Đoàn Phi chăm chú nhìn một lúc, cuối cùng cũng có một phát hiện nhỏ, hắn mỉm cười quay đầu lại, nói:

- Theo quy củ Lưu Đam hắn là có thể ở trong nhà y đúng không? Quan phủ cũng không niêm phong nhà của y, tại sao y lại chạy tới nhà bạn ở lâu như vậy?

Nghiêm Bộ đầu đáp:

- Có thể là lý do của người đã chết chẳng? Ta nghe nói y chuẩn bị bán nhà chuyển đi nơi khác rồi.

-Ồ, phòng của người chết sợ rằng không dễ bán.

Đoàn Phi thuận miệng nói một câu, tiếp tục ở trong sân nhìn đông nhìn tây. Trên bức tường vây cao cao cũng không có dấu vết của việc leo lên, cái này càng loại trừ khả năng người ngoài đột nhập vào hành hung. Nghiêm

Bộ đầu và Trương Quân nhìn qua cái lỗ mà Đoàn Phi đã làm thủng, hướng vào trong phòng xem xét, nhưng cũng không có phát hiện gì.

Rất nhanh hàng xóm Hoa đại thẩm và Tôn lão hán đối diện với Lưu gia cũng bị truyền đến. Đoàn Phi mượn gian phòng nhỏ kia của Lưu lão mục tử, gọi từng người bọn họ vào hỏi han.

Hoa đại thẩm chừng năm mươi tuổi, thấp thấp và đầy đặn, trên khuôn mặt mộc mạc của bà ấy ẩn hiện sự lo sợ, cử chỉ có chút thấp thỏm, hỏi gì trả lời cái đó, điển hình bản sắc tiểu dân sợ gặp quan.

Cuộc thăm dò rất nhanh kết thúc, bà ấy liên quan tới vụ án ít nhất, tuy nhiên bà ấy lại cung cấp một số tin tức khá quan trọng.

- Hôm ấy thảo dân đến tìm bà Lưu, muốn cùng bà ấy buổi chiều vào trấn đi xem kịch. Đoàn kịch hát tới từ kinh thành, nghe nói có rất nhiều kịch mới. Vâng, mới đầu thảo dân chưa phát hiện có gì bất thường, nói một câu Lưu Đàm liền như nổi điên mắng bà Lưu, nói rằng bà ấy không ở nhà giữ nhà, cả ngày đi chơi, để người ta có thời cơ lợi dụng gì gì đó. Lúc ấy thảo dân thấy tình thế không ổn liền đi luôn. Sau thì nghe nói bà Lưu bị đuổi đi, ôi, bà ấy là một người hiền lành mà.

- Để người ta có thời cơ lợi dụng? Bà không nghe nhầm chứ? Ngoại trừ những lời nói này còn cái nào khác liên quan hay không? Làm hàng xóm láng giềng, có nghe được những tin đồn gì về Lưu thị không?

Đoàn Phi hỏi tới.

Hoa đại thẩm nhăn mặt nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Không nghe được gì nữa cả, đại nhân người nghi ngờ Lưu thị? Trời ạ? Trên đời này có người phụ nữ nào thủ tiết như bà ấy. Bà ấy chẳng bước ra khỏi cửa, nửa năm cũng chẳng thấy bóng dáng bà ấy. Lưu Đàm cũng không

có bạn bè lui tới, đâu có tin đồn nào liên quan tới bà ấy, có tin đồn thì cũng liên quan tới Lưu Đàm thôi.

- Hả? Có tin đồn gì liên quan tới Lưu Đàm à? Nói nghe xem.

Đoàn Phi nói.

- Cái này thảo dân không tiện nói, đều là hàng xóm láng giềng mà.

Hoa đại thẩm do dự, Nghiêm Bộ đầu cười nhạt một tiếng, nói:

- Bà Hoa, đây có thể là mấu chốt của vụ án giết người, bây giờ người không chịu nói, chúng tôi đành bắt bắt về nha huyện, tới đó từ từ nghe bà nói lại vậy!

Luật Đại Minh phạm là các loại nghi phạm trọng tội như tạo phản, gian tế trộm cướp là có thể lên công đường chịu đại hình đấy. Vào đầu năm nay điều tra không cần lệnh kiểm soát, bắt người không cần lệnh bắt, muốn bắt ai thì bắt. Ở huyện nha tra tấn đánh tới chết cũng không có bất cứ kẻ nào chất vấn. Nghiêm Bộ đầu thốt ra những lời này, đối với người bình thường mà nói là lực uy hiếp vô cùng.

Hoa đại thẩm sợ tới mức cả người run lên, liền nói:

- Thảo dân nói, thảo dân nói Lưu Đàm thường xuyên không ở nhà, những lời đồn đại về nó không ít. Nghe nói nó mượn việc buôn bán đi Tô Châu, Hàng Châu thường xuyên lưu luyến chốn thanh lâu, ở Dương Châu Khoái Tuyết đường còn bao một cô gái, bảo là muốn lấy về làm thiếp. Mặt khác còn có tin đồn nó cùng với Mã quả phụ trong trấn có gì đó không trong sạch.

Đoàn Phi và Nghiêm Bộ đầu liếc nhìn nhau. Nghiêm Bộ đầu cảnh cáo Hoa đại thẩm giữ mồm giữ miệng một chút rồi cho bà ấy ra ngoài, sau đó lại đưa Tôn lão hán vào.

Tôn lão hán tuổi không quá năm mươi, gương mặt đó thoát nhìn như vỏ cam khô, xem ra ông ta đã trải qua không ít khó khăn. Đoàn Phi không kiềm nổi mình thầm nhắc nhở chính mình quyết không bao giờ ở tình trạng nghèo như vậy. Bên kia Nghiêm Bộ đầu thẳng thừng mà quát hỏi:

- Tôn lão hán, ông biết tội của mình không?

Tôn lão hán thành thật chất phác, làm ông ta giật mình lập tức người run lên. Vốn là ngồi trên ghế, thân mình lập tức bổ nhào về phía trước, ngã quỵ xuống đất, ông ta nằm rạp xuống đất trong lòng run sợ kêu lên:

- Đại nhân, tiểu nhân bị oan ạ.

- Oan uống? Ta hỏi ông, ông quả thật gặp qua Lưu thị vào sáng sớm hôm đó? Ông dám chứng minh đó thật sự là Lưu thị sao? Phải biết rằng giả tạo chứng cứ là phải chịu tội lưu đày đó.

Nghiêm Bộ đầu đe dọa nói:

Tôn lão hán sợ tới mức nhất thời không dám nói, Đoàn Phi vẻ mặt ôn hòa nói:

- Tôn đại bá, ông đừng sợ, ông đem tình hình ngày ông thấy Lưu Đam ra khỏi nhà từ từ nói ra. Chú ý, ta muốn chính là tất cả chi tiết về nữ nhân kia, ả mặc gì, dáng đi của ả, ả nói những chuyện gì, biểu hiện mặt và giọng điệu có gì khác thường? Ông nói ngọn nguồn cho ta, đừng sợ, chỉ cần ông nói rõ ràng dễ hiểu, sẽ không ai làm khó ông cả.

Tôn lão hán bình tâm một chút, ông ta ngẩng đầu, nhớ lại nói:

- Vâng, nửa đêm hôm đó tiểu nhân thức dậy xay đậu trong sân, khi làm xong đậu hũ mới thì trời còn chưa sáng. Tiểu nhân đặt đậu hũ lên xe và đẩy xe ra ngoài. Lúc xoay người đóng cửa nghe thấy đối diện Lưu gia mở cửa, Lưu Đam đi ra ngoài. Tiểu nhân có chút thắc mắc, Lưu Đam trước kia đi xử

lý công việc hoặc là lúc buổi trưa hoặc là đêm hôm khuya khoắt. Mấy năm qua tiểu nhân có lần nào thấy cậu ta sáng sớm tinh mơ đã đi ra ngoài đâu. Kỳ lạ hơn là theo cậu ta đi ra không phải bà Lưu mà là Lưu thị. Tiểu nhân ở đối diện nhà cậu ta thấy tận mắt Lưu thị gả vào Lưu gia, nhưng những năm qua đây là lần thứ ba thấy Lưu thị ra khỏi cửa, tiểu nhân không khỏi nhìn thêm vài lần.

Nghiêm Bộ đầu hỏi tới:

- Ông có thể nhìn rõ ràng không? Đó chính là Lưu thị?

Tôn lão hán lắc đầu, nói:

- Tiểu nhân mắt mờ, hơn nữa lúc ấy trời còn chưa sáng rõ, quả thực chưa nhìn rõ khuôn mặt của ả. Nhưng cách ăn mặc của ả so với nửa năm trước nhìn không khác Lưu thị là mấy. Lúc ả tiến ra cửa, thấp giọng dặn dò một câu. Tiểu nhân tuy hoa mắt, nhưng tai vẫn còn thính lắm. Lúc ấy ả nói là: “phu quân đi đường nhớ chú ý cẩn thận, tiện thiếp ngóng trông phu quân sớm ngày bình an trở về”, sau đó đột nhiên ả che miệng cười khẽ một tiếng. Lưu Đàm nói lời tạm biệt với ả, khi tiểu nhân quay đầu nhìn lại thì ả Lưu thị đã đi vào nhà đóng cửa rồi.

- Nói dứt lời sau đó đột nhiên mỉm cười một chút?

Đoàn Phi lăm bầm một câu, đột nhiên cười nhạt, nói:

- Ta hiểu rồi, Tôn lão hán, chuyện hôm nay chúng ta hỏi ông sau khi về nhà ông không được nói với bất kỳ ai. Nếu nghe được tin đồn gì Nghiêm Bộ đầu tự sẽ đem ông ra gánh tội thay hung thủ!

- Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám.

Tôn lão hán run rẩy rời đi. Nghiêm Bộ đầu nghi hoặc nói:

- Người hoài nghi ả kia không phải Lưu thị?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bồ

Chương 9: Đã đủ chứng cứ rồi

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Còn nhớ hôm đó Tống Ly trước mặt mọi người công khai quan hệ riêng tư với Hà Liễu thị không? Ta đoán lúc đó Lưu Đàm cũng vậy, tại thời điểm đưa tiền không phải trộm nhéo tay người phụ nữ kia thì là làm những động tác khác, lúc này mới làm cho cô ta không thể nhận được mà bật cười. Lưu Đàm kết hôn đã nhiều năm, nghe nói Lưu thị xưa nay đoan trang trong sạch, hai người trước mặt người khác không thể làm ra những chuyện như vậy. Ngoài ra còn một điểm khả nghi, tất cả mọi người đều nói Lưu thị không bước chân ra khỏi cửa. Trước kia Lưu Đàm nửa đêm khuya khoắt ra ngoài Lưu thị đều không đưa tiền, tại sao sau khi cãi nhau một trận tình cảm của hai người nhanh chóng ấm lại như vậy. Tôn lão đầu vừa đi ra Lưu Đàm cũng đi ra, đây rõ ràng là muốn cho lão già mắt mờ này làm nhân chứng miễn phí cho bọn họ mà!

Nghiêm Bộ đầu nói:

- Nói như vậy cũng thực sự khả nghi, Lưu thị lúc đó chẳng lẽ đã chết?

Đoàn Phi cười nói:

- Chúng ta đều đã xem qua tình hình căn phòng đó, mặc dù trên giường không hề có đồ vật, nhưng ván giường cũng chỉ có một lớp bụi mỏng, so với những chỗ khác trong phòng bụi bặm phủ đầy mạng nhện giăng khắp nơi thực sự khác nhau. Rõ ràng có người đã từng ngủ qua, trong hai ngày Lưu thị bị bóp cổ chết, Lưu ma bị đuổi đi, Lưu Đàm sợ là không dám ngủ một mình cùng người chết.

Nghiêm Bộ Đầu nét mặt dữ tợn, siết quả đấm cười lạnh nói:

- Tiểu tử khá lắm ta đây phải đi bắt y lại!

Vụ án này liên lụy mọi người bị đánh không ít gậy, Nghiêm Bộ đầu vội vã kết án càng hận chết hung thủ, Đoàn Phi giơ tay cản lại, nói:

- Đừng nóng vội, hiện tại chúng ta cũng chỉ là suy đoán, không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh Lưu Đàm là kẻ giết người. Chỉ sợ hãn thê thốt phủ nhận, trong lòng có chuẩn bị, nếu thẩm tra e là có phiền toái.

- Còn chờ cái gì, đích thị là người này giết người không thể nghi ngờ gì nữa. Bây giờ đã có đầy đủ căn cứ để thuyết phục Mẫn lão gia rồi, Lưu Đàm nếu như không thừa nhận thì cũng vừa khéo có thể dùng đại hình để báo thù cho mấy cái mộng của mọi người, ha ha, mọi người cùng ra tay, tại sao phải sợ hãn không nhận tội?

Nghiêm Bộ đầu mắt lộ hung quang, không quan tâm tới sự ngăn cản của Đoàn Phi, lập tức dẫn theo mấy người Thạch Bân đi bắt người.

Đoàn Phi không phải Bộ khoái, hơn nữa móng còn đau, chỉ có thể chậm rãi theo sau, trong lòng tự an ủi mình:

- Tuy rằng còn chưa có chứng cứ xác thực, nhưng Lưu Đam chính là tội phạm giết người suy luận này chắc có lẽ không sai. Những năm này vừa không có công cụ kiểm tra DNA, ngay cả giám định dấu vân tay đều không làm được, những gì mình có thể được thì đã làm rồi.

Chỉ thấy đám Bộ khoái như lang như hổ xông vào nhà, không lâu sau Thạch Bân vội vàng đi ra, nói với Đoàn Phi:

- Phi ca, Nghiêm Bộ Đầu mời huynh vào một chút, chúng ta chưa hề lục soát cái hòm đồ kia.

Đoàn Phi và y tiến vào căn nhà đó, chỉ thấy cả nhà chủ nhà bị dọa đến thất kinh co rúm lại ở một góc sân. Hai người đàn ông có chút béo mập tuổi chừng ba mươi bị xiềng xích khóa quỳ ở trong sân, Nghiêm Bộ Đầu đang thẩm vấn bọn họ. Hai Bộ khoái lão luyện đang lục soát trong nhà, toàn bộ sân không khí ngột ngạt tiếng khóc không dứt.

Thạch Bân cũng đi điều tra, xem ra bọn họ trong lòng cũng dần dần biết là chuyện gì xảy ra. Mượn việc nước tư lợi cá nhân là con đường trọng yếu kiếm tiền của bọn Bộ khoái, Đoàn Phi đi đến trước mặt Nghiêm Bộ Đầu hỏi:

- Nghiêm Bộ đầu, có thể bắt được nghi phạm?

Nghiêm Bộ đầu á một tiếng, nói:

- Đây chính là nghi phạm Lưu Đam và thương nhân muối Lâm Khuê đã che dấu nghi phạm.

Lưu Đam và Lâm Khuê đều lên tiếng kêu oan, Đoàn Phi vẻ mặt ôn hòa hỏi han:

- Lâm Khuê, muốn rửa sạch mỗi nghi ngờ của người phải xem biểu hiện của người rồi. Ta hỏi người, Lưu Đam tới nhà người ở lâu như vậy, người có từng thấy qua cái hộp nhỏ từng này chưa? Cái hộp không lớn, nhưng lại có chút điểm nhấn, hẳn là gỗ được quét sơn đỏ.

Lâm Khuê mờ mịt lắc đầu, Lưu Đam kinh ngạc ngẩng đầu liếc nhìn Đoàn Phi một cái. Vẻ kinh ngạc thoáng qua rồi biến mất, sau đó gã lại cúi đầu, Nghiêm Bộ đầu cũng kinh ngạc mà nói :

- Sao người lại nói là màu đỏ thắm? Cái này mới đúng là cái hộp màu vàng đất!

Đoàn Phi cười ha hả , nói:

- Nếu muốn người không biết trừ khi mình không làm, vừa rồi khi đi thăm dò hiện trường ở bên cạnh tủ quần áo ta phát hiện một chút sơn đỏ rơi ra, chắc là khi hung thủ vội vàng lấy ra không cẩn thận làm rơi. Lưu Đam không nhận cũng không sao cả, trên thực tế ta biết cái hòm gỗ màu đỏ được giấu ở nơi nào. Nghiêm Bộ đầu, chúng ta không cần lãng phí thời gian ở Lâm gia, Lưu Đam...

Đoàn Phi đột nhiên cúi người xuống bên tai Lưu Đam nhẹ giọng nói:

- Ta tin rằng cái hòm kia hẳn là rất dễ dàng tìm được từ nhà Mã quả phụ đấy.

Lưu Đam giả vờ trấn định toàn thân run lên, gã hoảng sợ quay đầu ngược nhìn Đoàn Phi, Đoàn Phi nhìn gã lạnh lùng cười, Lưu Đam lại run một cái, vội vàng cúi đầu xuống, ngậm chặt miệng nói không lên lời.

Thấy thần thái gã như vậy, Đoàn Phi trong lòng bình tĩnh trở lại, người tám chín phần là gã giết, chỉ cần không oan uổng hẳn, dùng đại hình cũng là do y tự tìm. Bây giờ điều còn không rõ ràng lắm, đó chính là Mã quả phụ

làm thế nào ấn dấu trong nhà Lưu Đam thoải mái như vậy, tuy nhiên điều này đã không quan trọng nữa rồi.

Lâm Khuê khá thông minh, nịnh nọt mời Nghiêm Bộ Đầu qua một bên, nói thầm vài câu sau đó nhanh chóng chạy vào trong phòng mình, cầm một túi tiền đi ra biếu tặng chúng Khoái bộ. Nghiêm Bộ đầu ánh chừng phân lượng, trên mặt liền hòa nhã tươi cười, ngay lập tức chỉ cùng Lưu Đam đi, sau đó đi thẳng một đường tới nhà Mã quả phụ cách đó không xa.

Trước nhà quả phụ lắm thị phi, khi sai dịch như lang như hổ dùng sức gõ của nhà Mã quả phụ nhanh chóng vây lại thành một đám người, chỉ trở nói cái gì đều có.

Mã quả phụ có chút kinh hoảng mở cửa đi ra, Nghiêm Bộ đầu nói vài câu rồi liền mang theo hai tên sai dịch lão luyện ụp vào sân nhà quả phụ dò xét. Đoàn Phi và Thạch Bân ở cửa phụ trách trông coi nghi phạm Lưu Đam và Mã quả phụ, Đoàn Phi lúc đầu còn lo có người làm khó dễ, may mắn xem ra nhân duyên của Mã quả phụ không tốt, đồng ý thay bà ta nói chuyện cũng không có mấy người, càng không có ai thay bà ta ra mặt.

Đoàn Phi đang âm thầm quan sát Mã quả phụ này, chỉ thấy bà ta quả nhiên có vài phần quyến rũ. Tuy rằng sợ tới mức mất hồn mất vía nhưng cũng điềm đam đáng yêu, bà ta trong hoảng sợ mang theo bối rối, thi thoảng ánh mắt nhìn Lưu Đam, trong thần sắc không ngờ không có ý oán hận, thậm chí còn chút cảm giác tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Không bao lâu Nghiêm Bộ Đầu khó che dấu sự hưng phấn, tay cầm một cái rượu gỗ nhỏ màu đỏ thắm đi ra, quơ cái hộp thoáng qua trước mặt Lưu Đam một cái, một cước đá gã ngã lăn, quát lớn:

- Lưu Đam, người thông dâm giết vợ, giả tạo hiện trường trộm cướp, bây giờ của trộm cướp tìm được từ trong nhà nhân tình của người, nhân chứng

vật chứng đều có, người còn chuyện gì đáng nói! Người đâu, khóa nhà Mã quả phụ lại, đem đôi gian phu dâm phụ này áp tải về huyện nha!

- Thực sự có gian tình ư.

Mọi người mang vể mặt bưng tỉnh ngộ, sau đó là từng bộ mặt khinh bỉ, hăm dọa, nghi ngờ xẹt qua trong mắt Đoàn Phi. Tang vật đều có, hai người này có mạnh miệng cũng vô ích.

Đoàn Phi thở phào nhẹ nhõm, đặt mông ngồi trên bậc thềm cao cao tại trước cửa nhà Mã quả phụ, vừa ôi một tiếng nhảy dựng lên, vết thương ở mông còn chưa khỏi hoàn toàn.

- Phi ca, đợi sự việc xong xuôi đệ sẽ thay thuốc giúp huynh.

Thạch Bân nhếch miệng cười, vô cùng vui vẻ, phá vụ án này có thể được phân không ít bạc, mông cũng không cần mang vạ nữa, có thể nào không vui sao?

Từ trong nhà Mã quả phụ đi ra, sau lưng Quách Uy và Trương Quân có thêm một cái túi, hình như có chút nặng, mọi người đều hiểu ý cười một tiếng, đều biết rằng lần này công sai thu hoạch khá phong phú, Thạch Bân thấy Nghiêm Bộ đầu bắt người phải định đi, vội vàng nói một tiếng với Nghiêm Bộ đầu, muốn xin phép cùng Đoàn Phi đi sau.

Nghiêm Bộ đầu rất sáng khoái đáp ứng nói:

- Ủ, án đã phá xong, không vội không vội, các người ở gần đây chơi, muện một chút hãy về cũng không sao, Đoàn Phi, lần này phá án nhờ có người, ta sẽ không bạc đãi người đâu, đêm nay ta ở lầu Hạc Lai thiết yến chúc mừng, người và A Bân nhất định phải tới đó.

Thạch Bân đồng ý trong niềm vui rạo rực, Đoàn Phi cũng luôn miệng đồng ý, chỉ thấy Nghiêm Bộ Đầu và hai tên sai dịch lưng công bao lớn bao

nhỏ, mang theo tang vật, đi một bước gõ một gậy dẫn nghi phạm rời đi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bổ

Chương 10: Tiểu bộ khoái không phẩm

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Phá vụ án này ít nhất cũng kiếm được mấy lượng bạc, nghĩ vậy Thạch Bân rất vui vẻ, hân mang Đoàn Phi đi tới tiệm thuốc bắc để chữa vết thương, sau đó cùng Đoàn Phi đến hồ Bạch Mã gần đó dạo chơi một chút buổi trưa. Trở lại huyện Bảo Ứng là lúc trời cũng hơi tối, trên đường đi mọi người đều bàn chuyện bắt hung thủ, tuy nhiên vẫn không nghe thấy Đoàn Phi tham gia vào câu chuyện ấy.

- Phi ca, Nghiêm bộ đầu cũng quá nhỉ.

Trên đường đi đến lầu Hạc Lai, Thạch Bân tức giận bất bình nói:

- Đợi khi gặp, đệ phải nói với Nghiêm bộ đầu mới được.

Đoàn Phi thật ra không quan tâm, nói rằng:

- Đừng có nhiều chuyện, Nghiêm bộ đầu là quan cấp trên, ông ta vui vẻ thì các người mới dễ sống, tranh giành hư danh với ông ta làm gì? Thật ra ta cũng hi vọng ông ta có thể chia một ít bạc cho ta ha ha.

Thạch Bân giơ ngón tay cái lên khen:

- Đại ca đúng là đại ca, quả nhiên cao minh hơn đệ, bạc tiền quả nhiên là chân thực nhất.

Lầu Hạc Lai là quán rượu bậc nhất của huyện Bảo Ứng. Truyền thuyết kể rằng có một vị tiên hạc đã ngửi được hương thơm của rượu mà hạ xuống đình lầu kê ba ngày cũng không chịu đi. Nghe xong câu chuyện đó Đoàn Phi cười nhạt, tiên hạc là yếu tố có thật, cho dù là có xuống đây thật, thì đó cũng là do con hạc ngửi được mùi máu của đồng bọn đã bị nhổ lông làm thịt mà bay xuống. Còn về phần kê to 3 ngày, đó là do đau thương rồi kê đến ra máu, vậy mà bị con người ngu xuẩn coi là một câu chuyện vui.

Nhưng mà thức ăn ở lầu Hạc Lai là ngon nhất ở huyện Bảo Ứng. Trước kia Đoàn Phi cũng đã từng tới đây nhưng kể từ sau khi xuyên qua thời không thì đây vẫn là lần đầu tiên hắn đến đây. Nghiêm bộ đầu bọn họ đã sớm an vị ở chỗ tốt nhất, đó là lầu 2 của lầu Hạc Lai gần bên bờ sông. Thấy bọn Đoàn Phi đến, Nghiêm Bộ đầu và một vài tên nha dịch vội đứng dậy chào, khiến cho Đoàn Phi tuy được nhiều người yêu thương nhưng vẫn có chút gì đó lo sợ. Nghiêm Bộ đầu càng khoa trương hơn, ông đỡ hai vai Đoàn Phi và kéo hắn ngồi bên cạnh mình, trên ghế đã để sẵn hai miếng nệm thật dày và êm, ông thở dài và bắt đầu thăm hỏi một cách thân thiết.

Tổng bộ đầu của một huyện là tương đương Trưởng phòng Cảnh sát huyện hiện nay, Đoàn Phi nhận được sự đối đãi như vậy, trong lòng hắn cũng có chút lằng lằng. Những tên nha dịch cũng đối xử tốt với hắn, trong lòng Đoàn Phi cảm thấy có chút kì quái nhưng cũng không nghĩ nhiều, mình đã giúp bọn họ phá án, bọn họ thấy cảm kích một chút cũng là chuyện bình thường.

Nghiêm Bộ đầu ân cần gấp cho Đoàn Phi mút hoa quả, ngó sen rồi túm túm cười nói:

- Ở huyện Bảo Ứng là phải ăn ngó sen. Mút ngó sen là đứng đầu trong số mà mười món ăn nổi tiếng của Bảo Ứng này. Trong món này dùng ngó sen, gạo nếp, mút hoa quả, sen trắng làm nguyên liệu chính, kết hợp với mơ, quýt, mật ong và gia vị rồi đem hầm, quay, chiên, hấp theo 10 trình tự nói trên mà tạo thành. Nó có màu tương đỏ, vị ngọt, xốp giòn, vị không nhạt mà lại rất đậm, không gây ngán, có tác dụng tốt cho khai vị, giải khát. Tiểu phi người không ăn thêm một ít đi.

Tất cả mọi người đều biết Đoàn Phi tuy là dân bản xứ, nhưng do bị sét đánh nên quên rất nhiều sự việc, bởi vậy mới phải giới thiệu tỉ mỉ như vậy. Tuy nhiên đám người này cũng đều là đám thô lỗ, lịch sự được vài câu thì bắt đầu nói năng lung tung. Bọn nha dịch tin tức nhanh nhạy, bàn tán những chuyện không đâu, cả huyện hầu như không có gì là bọn chúng không biết. Đang nói chuyện đột nhiên nói tới tên Tống Ly bị bắt hôm trước. Y vừa thông dân vừa là chủ mưu giết người, dự đoán ít nhất là cũng bị hành hình. Trong nhà y còn cha mẹ già, vợ bé con thơ, mọi người đang bàn bạc xem làm sao tới nhà y ép phải đưa cho mình một ít tiền xài.

- Tên Tống Ly đó không phải mở kỹ viện sao? Ông chủ giết người đã bị bắt, bên dưới nhất định loạn thành một bầy, đúng lúc đi kiếm một chút dầu, nói không chừng sẽ có vài ả xinh đẹp đến tiếp khách, ngay cả tiểu Thanh cô nương cũng phải đến phục vụ cho chúng ta. Với thủ đoạn này chuyện ôm mỹ nhân ngủ không phải là không có khả năng!

Thạch Bân đã có ba phần say, bắt đầu mơ tưởng hão huyền, mê đắm sắc đẹp mà cười nói ha hả.

Trương Quân vỗ vào đầu Thạch Bân, cười lạnh và nói:

- Người làm như tất cả mọi người đều ngu ngốc à? Đi kiếm chút béo bở thì dễ, chứ muốn dễ dàng chiếm con gái người ta thì đừng có mơ.

Nghiêm Bộ đầu cười ha hả, nói tránh:

- Uống rượu, uống rượu, muốn có cô nương hầu hạ vẫn không đơn giản sao? A Bân người vẫn còn là trai tân đúng không? Ha ha, đừng mắc cỡ, lần sau có cơ hội sẽ tìm cho người một ả thanh quan nhi mà phá đời trai tân nhé.

Mọi người cười rộ lên, mỗi người đã uống một chút rượu, mỹ nữ cũng tới đủ cả bàn, nam nhân cũng đã nói chuyện nhiều hơn. Nghiêm Bộ đầu thì liên tiếp mời rượu, Đoàn Phi trước giờ tửu lượng cũng không tệ, nghe bọn họ nói cười qua lại, cao hứng mà uống nhiều hơn.

Theo lịch sử huyện Bảo Ứng, từ xa xưa những chuyện phong lưu đều không ít, danh kỹ cũng không ít, nhưng không có ai nổi tiếng như Tiểu Hoa Hồng A Cô bây giờ. Nghe nói nàng gần như làm cho một nửa nam nhân của huyện Bảo Ứng say ngủ hết, đúng là danh chấn Bảo Ứng, thịnh truyền Giang Nam.

Trong số mọi người ngồi đây thì có Trương Quân đã từng quỳ dưới váy nàng. Mọi người ở đó cười giễu cợt Trương Quân, rồi mắng chửi tiểu Hoa dâm đẳng. Đoàn Phi bị hơi rượu nồng bốc lên đến đầu, không nhịn được cười mà xen vào nói:

- Đây coi là cái gì? Ta kể cho các người một chuyện lợi hại gấp trăm lần đây. Nhớ năm đó Thái tổ Hoàng đế bắt đầu kiến quốc, vạn quốc gia khác đến triều bái, Đại Minh phồn vinh hưng thịnh làm bọn hãn lưu luyến không muốn về. Các quốc gia và gia quyến, thuộc hạ đều rất thân quen lẫn nhau. Một ngày nào đó, phu nhân các đại sứ Xiêm La, Triều Tiên, Nhật Bản âm thầm gặp gỡ, bàn tán nói về chuyện khuê phòng.

- Phu nhân đại sứ nước Xiêm La năm đó cũng là đứng đầu bảng thanh lâu. Bà ta kiêu ngạo mà khoe với hai vị phu nhân kia rằng khi bà 12 tuổi, đã ngủ với không dưới 100 người đàn ông. Phu nhân của đại sứ Triều Tiên cũng khinh thường, đả kích bà ta mà khoe rằng, khi bà 10 tuổi đã bị cha và anh 3 người cùng làm, sau khi được gả cho đại sứ Triều Tiên thì được nếm hương vị của vua và các đại công thần, các đại thần dưới váy bà không phải 800 thì cũng phải là 500. Phu nhân của đại sứ Nhật Bản cười một tiếng rồi nói: vậy thì có gì đâu, ta 6 tuổi đã thất thân rồi, bất kể là với người hay với súc vật thì đều đếm không xuể.

Mọi người nghe được ghen hòng nhìn trân trối. Sau một lúc lâu Thạch Bàn mới cười khúc khích rồi nói:

- Phi ca nói đùa à? Làm gì mà nói quá lên như vậy, bà phu nhân đại sứ Nhật Bản chẳng phải ô uế hơn cả đồng phân nữa à?

- Vốn là như vậy.

Đoàn Phi cười nhạo một tiếng, lại nâng chén lên. Mọi người thấy hăn lại bắt đầu cười đùa, ai cũng biết hăn tửu lượng cao, nên lúc này Nghiêm Bộ đầu nháy mắt với Thạch Bàn. Thạch Bàn lộ vẻ khó xử, từ chối một lúc rồi nói:

- Phi ca, tiểu đệ mời huynh một ly. Vụ án mạng ở trấn Sơn Dương làm hại chúng ta thê thảm rồi. Nếu không có Phi ca ra tay tìm ra hung thủ, chúng ta cũng không biết còn phải chịu thêm bao nhiêu tội nữa đây! nếu đệ cũng có sự khôn ngoan của Phi ca ở đây thì tốt rồi.

Đoàn Phi cười ha hả và nói:

- Thông minh thì có thể phá án sao? Cái này thì không chắc. Quan trọng là đi nhiều, động não nhiều, không dễ dàng mà phán đoán, kinh nghiệm là rất quan trọng. Nói một cách thực tế, hôm nay vụ án này làm chưa có tốt, đến nay ta còn chưa biết Mã quả phụ làm thế nào vào được Lưu gia mà

thánh không biết, thần không hay, lại làm sao từ bên trong khoá cửa rồi lặng lẽ rời khỏi đó được.

Quách Uy cười nói:

- Chuyện này đã rõ quá rồi. Trên công đường Lưu Đam bị đánh một trận thì đã cung khai rồi. Hắn nói bởi vì biết rất rõ đường lối và thời gian của đám người tuần canh nên khi có thời gian là buổi tối hắn lén tới nhà Mã quả phụ để chơi bời. Đêm đó hắn đã giết vợ và ngủ tại phòng đó một đêm. Sáng sớm hắn mượn cơ đuổi Lưu ma ma đi, đêm đó liền lén tới nhà Mã quả phụ và bàn bạc với ả đặt ra một kế hoạch hoàn hảo. Tối hôm sau đưa Mã quả phụ về nhà, cải trang thành Lưu thị đứng ở cửa đối diện nhà Tôn lão, sau đó đợi Lưu Đam và Tôn lão đi xa thì quay ngược trở lại thay quần áo rồi đi trước. Ở cửa chính nhà Lưu Đam thì có treo sẵn chốt cửa trên một sợi dây thừng, sau khi đóng cửa là dây thừng hạ xuống đóng cửa lại. Sau đó hắn kêu người phá cửa thì phát hiện một thi thể, thừa dịp loạn đó hắn đã đem sợi dây thừng đó dấu đi, chuyện chỉ đơn giản vậy thôi.

- Thì ra là thế, xem ra quan sát của ta vẫn còn chưa đủ cẩn thận.

Đoàn Phi cười ha hả vui vẻ. Bí ẩn trong lòng được cởi bỏ, hắn càng thêm cao hứng, nói:

- Chúc mừng mọi người phá vụ án này, về sau không còn bị ăn roi nữa rồi!

Nghiêm Bộ đầu thở dài, nói:

- Chỉ có điều tạm thời không cần bị đánh mà thôi. Nếu lại có vụ án mà mười ngày nửa tháng cũng không phá được, chúng ta không phải sẽ lại bị đánh roi sao?

Quách Túng nói:

- Đúng rồi, A Phi, ta biết là người thông minh, hiện tại nha môn đang thiếu người, chỉ bằng người cũng xếp theo số rồi vào làm bộ khoái đi? Có người ở đây sau này chúng ta sẽ đỡ bị tội, ý người thế nào?

Nghiêm Bộ đầu nhìn Đoàn Phi không nói gì. Trương Quân và những tên khác thì phụ họa theo, nói làm bộ khoái có nhiều lợi ích, còn hứa sẽ có những món lợi khác. Nghe bọn họ nói chỉ cần Đoàn Phi trở thành bộ khoái, thì trong nha môn việc gì cần làm hẳn không cần phải làm, mỗi ngày cũng không cần điếm mào (điếm danh), chỉ cần có vụ án nào thì phá án là được, lúc bình thường có thể cầm thẻ bài của Bộ khoái ngang dọc trong thành, đó cũng là chuyện tốt đó chứ.

Thạch Bân cũng theo đó mà khuyên nhủ:

- Nói rất đúng, Phi ca, huynh nên làm bộ khoái chính thức đi, hai huynh đệ đồng lòng. Huynh làm bộ khoái, sau này những việc nhàn đệ sẽ thay huynh làm. Huynh chỉ cần an tâm đọc sách, khi nào có vụ án thì huynh phá án là được rồi, vậy không phải quá tốt sao?

Mọi người đều nói vào, Đoàn Phi thì đã có men say, nghe bọn hắn cứ nói huyên thuyên, cũng không cảm thấy có gì đó không ổn, hắn suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng có chút ý hỏi thăm:

- Làm bộ khoái là làm quan phải không? Nó có mấy phẩm?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Nghiêm bộ đầu cười ha hả rồi nói:

- Thông thường bộ khoái không có phẩm, tuy nhiên quan huyện không bằng hiện quan. Làm tiểu bộ khoái không có phẩm mới dễ, sau này vẫn có thể luận công để thăng quan mà. Làm Tổng bộ đầu như ta thì phải là cửu phẩm rồi. Người biết chữ, vừa đi học vừa đi làm, về sau có thể một bước thăng quan tiến chức, ai có thể nói trước được chứ!

Đoàn Phi à à gật đầu:

- Được, vậy ta sẽ làm một tiểu bộ khoái không phẩm kiếm chút bạc chơi. Nhưng thực tế nhất vẫn là bạc, chỉ cần kiếm được bạc, cái gì cũng tốt hết, haha. Mọi người cạn ly, vì tiểu bộ khoái không phẩm cạn ly.

Nghiêm Bộ đầu mừng rỡ nói:

- Hôm nay phá đại án, một phần thưởng của người tuyệt đối chạy cũng không thoát. Sau này chúng ta là người một nhà rồi, nào, cạn ly.

Mọi người vui vẻ cùng nhau uống rượu. Nghe bọn chúng thối phồng nịnh bợ làm Đoàn Phi cũng hào hứng lạ thường. Hắn cảm thấy bây giờ là vui vẻ nhất, sung sướng nhất, say hồi nào cũng không biết.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bối

Chương 11: Lại xuất hiện án mạng

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

- Ui chao.

Đoàn Phi rên rỉ một tiếng rồi tỉnh lại, đang mơ mơ màng màng thì có người mang nước đến. Đoàn Phi uống sạch sẽ bát nước thấy tỉnh táo trở lại, phát hiện người đem nước cho hắn uống là Thạch Bân, hắn thuận miệng hỏi:

- Đã là lúc nào? Đây là đâu?

Thạch Bân nói:

- Đây là huyện nha, chỗ huynh ngủ là chỗ của đệ năm đó, đại ca huynh đã ngủ gần một ngày rồi đó.

-Ồ ta ngủ lâu vậy à!

Đoàn Phi xoa xoa trán, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói:

- Ngủ một ngày? Vụ án Tiền Ngọc Lan chẳng phải đã thăm qua rồi?

Thạch Bân cười nói:

- Đại ca, huynh hẳn là coi trọng tiểu cô nương người ta rồi, nhưng đáng tiếc là đã muộn. Mẫn đại nhân đã dựa theo cách mà huynh đã nói, hôm qua lúc chúng ta qua trấn Sơn Dương đã làm xong bản án rồi, phạt Kim lão gia 3000 lượng bạc đưa cho con rể, đánh anh ta mười gậy, sau đó khiến cho bố vợ và con rể hoà hợp, chọn ngày tốt để tổ chức tiệc cưới.

-Ồ, vậy là tốt rồi! Ngày hôm qua chúng ta đi trấn Sơn Dương à?

Chứng mất trí nhớ của Đoàn Phi thoáng như lại tái phát, cả kinh bất chợt ngồi dậy, đột nhiên cảm giác trong lòng nặng trĩu. Theo bản năng hần sờ vào túi, vừa sờ vào không ngờ đụng đến một cái túi gì đó. Hần nghi ngờ và rút ra xem, chỉ thấy đó là một khối bạc được bọc bằng vải bố, nặng trĩu, đếm tới đếm lui lại thấy có hơn mười thỏi bạc lớn nhỏ, sợ là có ba mươi mấy lượng.

Thạch Bân cười và giải thích:

- May mà có đại ca liên tiếp phá được hai vụ án thông dân giết người ở Hà phủ và Lưu gia, chúng ta đã được Hà gia tạ lễ rất nhiều. Nghiêm bộ đầu còn đưa chúng ta đến Tổng phủ, kỹ viện và những nơi khác kiếm được không ít tiền lệ. Hơn nữa hôm qua còn có bạc từ nhà Lưu Đam, nhà Mã quả phụ và nhà họ Lâm, thu hoạch không nhỏ. Huynh đóng góp nhiều nhất nên được chia phần nhiều, đệ cũng được mấy lượng bạc đấy.

- Tiền lệ?

Đoàn Phi nghi ngờ hỏi, suy nghĩ vẫn còn chút hỗn loạn. Hần nhớ rõ ràng là lúc uống rượu, bọn người này có nói trước mặt mọi người là đi dọa dẫm,

vớ vết tài sản mà, làm sao thành tiền lệ được?

Thạch Bân nói:

- Đúng ạ, bộ khoái như chúng ta đâu có tiền, một năm chỉ nhận được 10 lượng bạc từ triều đình thôi, chúng ta không thu tiền lệ thì vẫn không chết đói à? Trong tiền lệ đó, còn có các danh mục như tiền giày, tiền cơm, tiền khoá ổ khoá, “tiền mở khoá”, vân vân. Nha dịch đang trực mà thắng đường thì có tiền thắng đường, đánh người thì chính người đó phải đưa “tiền trượng”. Nếu nguyên cáo len lén thỉnh cầu để đánh bị cáo, thì sẽ có “tiền đảo trượng”. Trưởng ngục phải thu “tiền vào ngục” và “tiền ra ngục”. Những thứ này đều là tiền lệ, thật ra chúng ta cũng có tiền lệ của chúng ta. Tri huyện lão gia, Tri châu lão gia cũng có tiền lệ, có rất nhiều, thậm chí còn là tiền mà chúng ta tỏ ít lòng hiếu kính với họ đi. Phi ca, huynh không phải quên hết đó chứ? Chuyện huynh hứa làm bộ khoái là không quên đúng không?

Đoàn Phi vỗ vỗ túi bạc, nói:

- Tiểu tử thôi, người kết bè với bọn họ, nhân lúc ta uống say gạt ta làm bộ khoái. Xem ở số bạc này, ta tạm tha cho người một lần, sau này không được gạt ta nữa, ha ha. Làm bộ khoái thì làm bộ khoái, chỉ cần lấy được bạc là an tâm thoải mái.

Hắn đem túi bạc giấu vào trong ngực, xuống giường vươn vai một cái, bụng kêu lên ùng ục, Thạch Bân cười nói:

- Đại ca, đệ có chuẩn bị điểm tâm sáng cho huynh nè. Nghiêm bộ đầu dặn dò, chờ sau khi huynh tỉnh dậy, mau chóng ăn sáng rồi thay quần áo sau đó lên phòng điểm danh ký tên.

- Đổi quần áo gì? Không phải nói là ta không cần điểm danh sao?

Đoàn Phi nghi ngờ hỏi.

Thạch Bân cười xoa, nói:

- Haha, thay đồ của bộ khoái đó mà. Bình thường Phi ca không cần điểm danh, nhưng hôm nay Nghiêm bộ đầu vừa đem tên của huynh báo lên, Mẫn đại nhân thấy tên của huynh thì đặc biệt nói huynh tới gặp. Nghiêm bộ đầu đã thay huynh nói mấy câu cho qua chuyện. Huynh đã tỉnh rồi, hay là qua đó xem sao.

- Ừ.

Đoàn Phi rửa mặt, Thạch Bân mang lên một bát cháo trắng và hai miếng bánh mì, Đoàn Phi ăn hai ba cái là sạch sẽ, quệt quệt mồm rồi thay đồng phục bộ khoái, toàn thân màu xanh đen rất phù hợp, hiện ra một người rất có tinh thần.

Đoàn Phi vẫn đang nhìn ngắm bản thân trong bộ trang phục mới, chợt nghe bên ngoài có người hỏi:

- Thạch Bân, Đoàn Phi đã tỉnh lại chưa?

Thạch Bân ngạc nhiên nói:

- Nghiêm bộ đầu, sao ông lại đích thân đến đây?

Nghiêm bộ đầu bỏ bọn nha dịch đi theo đứng ở ngoài, ông liếc nhìn một cái thì nhìn thấy Đoàn Phi, chặc chặc hai tiếng, khen:

- Đoàn Phi, ta quả nhiên không nhìn lầm, bộ dạng này của người thật có thần khí. Đi, ta đưa người đi gặp Mẫn đại nhân, ông ta đã hỏi về người nhiều lần rồi.

Nghiêm bộ đầu đưa Đoàn Phi vào huyện nha ký tên, Mẫn huyện lệnh đang miệt mài làm việc bên đồng văn án. Lớn tuổi thị lực không tốt, mắt của ông ta gần như áp sát lên công văn. Nhìn dáng điệu này của Mẫn huyện

lệnh, Đoàn Phi không nhin được sự hả hê, sung sướng. Ai bảo Mẫn huyện lệnh cho người đánh lung tung vào môn hãn, bây giờ môn hãn vẫn còn chưa khỏi hãn đấy.

- Mẫn đại nhân, Đoàn Phi đến rồi.

Nghiêm bộ đầu bấm báo. Mẫn huyện lệnh ngẩng đầu lên, liếc nhìn Đoàn Phi một cái, Đoàn Phi vội cung kính tham kiến đại nhân. Mẫn huyện lệnh đánh giá Đoàn Phi từ trên xuống dưới hết nửa ngày, lúc này mới cười cười mà nói:

- Đoàn Phi? Nhìn cũng ra hình dáng tốt, nhưng mà lão gia ta còn chưa tiến cử người vào danh sách ký tên mà, người làm sao lại mặc bộ trang phục này rồi?

Đoàn Phi cười hì hì nói:

- Vâng, Mẫn đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi tiểu nhân sẽ sớm thay đổi triệt để, đại nhân đại lượng, chớ trách chuyện cũ. Nghiêm bộ đầu cho tiểu nhân cơ hội, kính xin đại nhân giúp đỡ.

Nghiêm bộ đầu cũng thay Đoàn Phi nói vài lời hay, Mẫn huyện lệnh nghiêm mặt nói:

- Đoàn Phi, trước đây ngươi là dạng người gì thì tự ngươi biết, ngươi là một trong những nhân vật khiến ta đau đầu nhất dưới phạm vi thống trị của ta. Ở huyện Bảo Ứng tên tuổi của ngươi chỉ sợ còn lớn hơn tên tuổi của bốn lão gia. Bộ khoái mặc dù là tiểu quan lại không phẩm, nhưng đó cũng là đại diện cho hình tượng quan phủ. Tuy rằng Nghiêm bộ đầu đã mạnh mẽ tiến cử, nhưng chỉ có điều...

Nghiêm bộ đầu vừa định mở miệng nói, Đoàn Phi đã lạnh lạnh nói:

- Đại nhân, chính là bởi vì tiểu nhân đã trải qua những việc trước đây, tiểu nhân làm bộ khoái mới càng thuận buồm xuôi gió, đảm bảo sự cai trị của đại nhân rất hài hoà, ổn định. Những tên côn đồ, tiểu nhân sẽ xử lí thật tốt, tuyệt đối không để cho bọn họ sinh chuyện.

- Ủ, ta nhớ rõ lời này của người. Nếu xảy ra tình trạng hỗn loạn, lão gia ta sẽ đánh người Đoàn Phi. Người vẫn chưa làm bộ khoái, tin tức này đã truyền khắp huyện Bảo Ứng. Nhìn nhìn, ở đây có hai cái thiệp mời này của người, lại đưa đến lão gia ta đây mà, cầm đi đi.

Mẫn đại nhân rút ra từ tay áo hai tờ giấy như hai tấm thiệp mời màu hồng đưa cho Đoàn Phi.

Đoàn Phi nhận lấy và nhìn lên, thấy quả nhiên là hai tấm thiệp mời, một tấm là của Hà gia phát, kí tên Hà Sơn Hà Hải, tấm kia là của Kim gia phát, đúng là một tấm thiệp cưới.

Đoàn Phi mở xem tấm thiệp mà Hà gia phát, buột miệng kêu lên:

- Ở riêng?

Nghiêm bộ đầu cười nói:

- Đúng vậy, ta cũng nhận được một tấm thiệp mời. Hà Hùng chết rồi, hai đứa con trai của gã sớm muộn gì cũng phải ở riêng, thời gian quyết định là cũng trong ngày kết thúc đám tang, đó cũng là thoả đáng đấy. Các bậc trưởng bối Hà gia đều còn đây, bọn họ lại xin Mẫn đại nhân và một số nhân vật có máu mặt làm chứng. Hà Hải đã từng là huynh đệ của người, cho nên hẳn cũng mời người.

Đoàn Phi gật gật đầu nói:

- Sớm nên phân ra, hy vọng Hà Sơn không quá làm khó Hà Hải. Mẫn đại nhân và Nghiêm bộ đầu nên vì tiểu tử này mà chủ trì công đạo.

Mẫn huyện lệnh chẳng ừ hử gì cả, phất tay cho hai người đi xuống.

Nghiêm bộ đầu mang theo Đoàn Phi đến trước nha môn rồi đi một vòng, đi qua tất cả các công trình chức năng của huyện nha một lần, từ phòng khách, tiền sảnh, phòng giam, phòng công giải, nhà kho, đến đốc bộ sảnh, thậm chí còn dẫn Đoàn Phi đi bái Thổ địa. Cái này khiến Đoàn Phi cảm thấy rất mới mẻ, vì thế rất thành tâm thắp ba nén hương.

Nghiêm bộ đầu còn nói với Đoàn Phi rất nhiều chuyện. Ví dụ như bình thường huyện nha ba ngày cáo trạng một lần, nhưng Mẫn huyện lệnh tinh thần không tốt, cho nên bây giờ huyện Bảo Ứng năm ngày cáo trạng một lần, chính là ngày 5, 10, 15, 20, 25, 30 mỗi tháng, nha môn mở cửa nhận cáo trạng của dân, thời gian còn lại dùng để xử lí những vụ án cũ hay những công vụ khác. Lúc xả cáo trạng thì bọn nha dịch bận một lúc, thời gian còn lại sẽ làm công vụ, giữ trật tự hay đánh bài gì đó. Mà Đoàn Phi thuộc loại chiêu sinh đặc biệt, ngoài những ngày cáo trạng và phát sinh những vụ án mạng ra, bình thường thì hẳn có thể hoạt động tự do.

Công việc hằng ngày của bộ khoái còn không ít, cũng may là Đoàn Phi đã có nói trước, nên những việc đông dài phức tạp không cần Đoàn Phi làm nữa, hai ngày nhàn nhã. Đang ở nhà luyện chữ thì Đoàn Phi chợt thấy Nghiêm bộ đầu vội vàng đi tới, trực tiếp nói:

- Lại có án mạng, trong cái miếu thổ địa hoang tàn phát hiện một cỗ thi thể. Mẫn đại nhân phái điển sử Hứa đại nhân đi điều tra án, chúng ta tới đó trước.

Đoàn Phi dừng bút cầm thuỷ hoả côn lên rồi bước đi, vừa đi vừa kinh ngạc nói:

- Là ngôi miếu thổ địa nào?
- Trong thành chỉ có hai cái miếu thổ địa.

Nghiêm bộ đầu liếc nhìn Đoàn Phi. Đoàn Phi trong lòng giật mình, ngôi miếu thổ địa trong huyện nha đương nhiên không thể nào, hiện trường chẳng lẽ ngôi miếu thổ địa là nơi hãn từng cư trú? Khó trách ánh mắt và giọng điệu của Nghiêm bộ đầu có chút quái lạ.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bổ

Chương 12: Ba đao sáu lỗ

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Hiện trường đúng là ở ngay tại ngôi miếu thổ địa mà Đoàn Phi từng cư trú, có rất nhiều người đứng xa xa vây xem. Nghiêm Bộ đầu gạt mọi người ra, cùng Đoàn Phi đi qua một bên cửa chính đã đổ nát của ngôi miếu thổ địa. Một mùi hôi thối lập tức xông vào khoang mũi, chỉ thấy ở ngay dưới đồng hoang tàn trong đại điện ngôi miếu thấp thoáng là một cỗ thi thể đã phân hủy thối rữa.

- Ta vốn muốn mua mảnh đất này để dựng nhà, nên tự mình đến đây xem thử, không ngờ từ xa đã ngửi thấy một mùi hôi thối, nhìn kỹ lại phát hiện ra thi thể dưới đồng lá cây. Ta liền sai gia đình đến nha môn báo án. Thật xui xẻo!

Phú gia huyện Bảo Ứng Bùi Thành ảo não trả lời nghi vấn theo án lệ của Nghiêm Bộ đầu

Khi Nghiêm Bộ đầu hỏi Bùi Thành, Đoàn Phi vừa lắng nghe vừa quan sát bốn phía, trong lòng không khỏi nghĩ đến cái ngày mưa to sấm sét đánh sập miếu thờ ấy, chính mình xuyên qua đây, may mà còn một bức tường chưa bị đổ không thì Đoàn Phi và Giang Xương đang có mặt lúc đó cũng khó mà bảo toàn mạng nhỏ. Nhưng tại sao dưới đồng hoang tàn đổ nát kia lại xuất hiện một cỗ thi thể?

Không chỉ có Đoàn Phi có nghi vấn này, hiển nhiên những người khác ở đây cũng nghĩ như thế. Tầm mắt của Nghiêm Bộ đầu thỉnh thoảng lại nhìn về phía Đoàn Phi. Thạch Bân cũng tranh thủ thời gian đi đến trước mặt Đoàn Phi nhỏ giọng hỏi:

- Phi ca, huynh tỉnh lại ngày hôm đó không phát hiện phía dưới có thi thể sao?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Hôm đó trời mưa to, trong miếu chỉ có ta và Giang Xương không có ai khác. Sau khi tạnh mưa, các người còn giúp ta dọn dẹp đồng xà nhà bị sập, chuyển ra một ít đồ đạc ngay dưới đồng đổ nát, làm gì có thi thể nào đâu. Thi thể này rõ ràng là sau đó có người cố ý giấu vào đây.

- Ủm, ngày đó quả thật không phát hiện!

Thạch Bân quay đầu vừa nghĩ, Nghiêm Bộ đầu đã phân phó:

- A Uy, đi gọi Giang Xương tới đây hỏi một chút! A Phi, A Bân qua đây giúp đỡ dọn sạch chỗ này, di chuyển thi thể ra!

- Từ từ!

Đoàn Phi quát lên khiến Nghiêm Bộ đầu giật mình sửng sốt. Chỉ thấy Đoàn Phi cúi đầu chăm chăm nhìn xuống mặt đất. Lúc này trời lại lất phất

mưa, Giang Nam đang tháng mưa ngâu, vô cùng ẩm ướt, trên mặt đất nhớp nháp bùn trong miếu để lại rất nhiều dấu giày. Đoàn Phi hỏi:

- Ông chủ Bùi, đâu là dấu chân của ngài và người hầu của ngài lưu lại ở hiện trường?

Bùi Thành và hạ nhân đều nói không nhớ rõ nữa, Đoàn Phi liền bảo họ in lại hai dấu chân mới lên mặt đất để so sánh. Sau một hồi đối chiếu hăn thất vọng lắc đầu, hiện trường đã bị phá hư, dấu giày chồng chất không phân được rõ ràng, đã không còn cách nào so sánh. Hăn vẫy vẫy tay với Thạch Bàn, hai người nín thở nhịn mùi thối từ từ lấy thi thể đã rửa ra khỏi đồng gỗ mục, ngói nát, một cỗ thi thể đã phân hủy dần dần hoàn chỉnh hiện ra trước mắt mọi người.

Đây là cỗ thi thể đầu tiên Đoàn Phi kiếp này nhìn thấy, chỉ liếc mắt một cái Đoàn Phi đã ghê tởm đến suýt nôn ra. Thi thể đã thối rửa nghiêm trọng, một đám ròi bọ lúc nhúc trên xác nạn nhân, mặt gã đã phân hủy đến nhìn thấy cả xương, nhận không ra diện mạo ban đầu, chỉ có thể qua y phục đoán được đây là thi thể một nam tử. Xiêm y trên người nhiều chỗ rách nát, dường như trước khi chết người này đã bị chém rất nhiều đao, đầu của gã không bình thường mà lệch sang một bên, cổ bị phân hủy chỉ còn xương sống. Bên cạnh thi thể ngoại trừ dấu chân thì không còn dấu vết gì khác.

Lão Dương ngỗ tác (Ngỗ tác = khám nghiệm tử thi) vội vàng đánh xe bò đến. Từ trên xe, một đại nam hài khoảng 15, 16 tuổi nhảy xuống, khỏe mạnh kháu khỉnh, tinh thần hăng hái, dáng vẻ lạnh lợi. Sau khi tiến vào hiện trường y nhìn nhìn thi thể thối rửa, lại nhìn nhìn Đoàn Phi đang đứng lẻ loi gần cỗ thi thể, cười hì hì lấy ra hai viên dược hoàn nói:

- Vị Bộ khoái đại ca này, có vẻ trước đây chưa từng nhìn thấy xác chết ròi, cầm hai viên dược hoàn này bịt vào mũi sẽ không thấy thối nữa.

Đoàn Phi nhận lấy ngửi ngửi, một mùi hỗn hợp hạt tiêu và tỏi cay nồng xộc vào mũi, Đoàn Phi lập tức hắt hơi liền mấy cái, đến khi hắt hít vào một hơi dài thật sự không còn cảm thấy thối nữa.

Đại nam hài nhếch miệng cười nói:

- Hết thối rồi chứ? Ta tên là Dương Sâm, huynh hẳn là A Phi ca? Nghe nói huynh biết xử án, hôm nay có phát hiện gì không?

Đoàn Phi quay đầu lại nhìn một chút rồi nói:

- Đây chỉ là nơi vứt xác chứ không phải hiện trường đầu tiên diễn ra vụ án. Hung thủ rất cẩn thận, hơn nữa đã qua nhiều ngày như vậy, nơi này lại không có manh mối gì, phải đợi Dương ngổ tác khám nghiệm tử thi xong mới có thể cho ra phán đoán ban đầu.

- Vậy sao? Vậy ta bắt đầu khám nghiệm tử thi, huynh ở bên cạnh nghe cho kỹ là được.

Dương Sâm hết sức đặc ý nói.

- A Sâm, đừng nói nhảm nữa, chuẩn bị giấy bút ghi chép lại đi!

Lão Dương ngổ tác ngồi cạnh thi thể nhìn nhìn, nghe đối thoại của hai người Đoàn Phi, trầm giọng nhắc Dương Sâm.

- Dạ, chuẩn bị xong rồi, ông nội bắt đầu đi.

Dương Sâm lấy dụng cụ ra rồi nói.

- Dưới đồng đồ nát của miếu thổ địa thành Đông huyện Bảo Ứng phát hiện một cỗ thi thể nam tử lai lịch không rõ. Thi thể bên ngoài khoác trường sam Xiêm La Tây Dương, bên trong mặc lý y (áo lót) nhung mỏng Nhật Bản, trong nhà hẳn là tương đối giàu có, có thể là một thương nhân. Mặt mũi đều phân hủy, không thể phân rõ diện mạo, bước đầu phỏng đoán

tuổi tác trong khoảng 40-60. Trán phân hủy thấy xương hoài nghi khi còn sống từng có thương tổn. Trên người nhiều chỗ bị đâm bị thương, bụng có ba vết đâm, nhưng trí mạng hẳn là do một nhát đao từ trái sang phải cắt đứt yết hầu. Cánh tay phải thi thể phát hiện dấu hiệu gãy xương, đầu ngón tay có vết mài mòn dập nát. Trong móng tay có bùn đất và mảnh cỏ, nhưng không có vết máu và da, tóc.

Lão Dương ngỗ tác liên tục nói, ghi chép lại tất cả các dấu vết trên thi thể hết sức tỉ mỉ, cẩn kẽ. Điều này khiến cho Đoàn Phi hết sức kinh ngạc. Nếu không phải trong hoàn cảnh hạn chế về khoa học kỹ thuật thì lão ngỗ tác trước mặt này chưa chắc sẽ kém bất kỳ một pháp y nào ở thế kỷ 21!

Khi Đoàn Phi còn đang cảm khái, chỉ thấy Lão Dương ngừng nói, cầm bàn tay thi thể quan sát một hồi, sau đó liền vén ống quần nạn nhân, nhìn trái xem phải một lượt, cuối cùng tiếp tục nói:

- Cổ tay, mắt cá chân thi thể cũng có dấu vết dây thừng siết chặt, chỗ đầu gối có bùn đất vụn cỏ. Nạn nhân lúc còn sống từng bị trói, hơn nữa còn quỳ bò trên cỏ. Dựa trên những điều trước mắt đã biết, có thể bước đầu đoán định người chết là bị giết hại, thời gian tử vong là khoảng 10-15 ngày.

Lúc này Điển sử Hứa đại nhân mới khoan thai đến muộn. Ông ta vẫn luôn đứng ở phía xa, nhìn thi thể cũng chỉ lười biếng liếc một cái. Nghiêm Bộ đầu và Lão Dương hồi báo tình hình, Hứa đại nhân liền gọi Đoàn Phi đến trước mặt nói:

- Đoàn Phi, vụ án này người đừng tham dự vào, về nha môn tùy tiện kiểm chút việc mà làm đi.

Nghiêm Bộ đầu liếc nhìn Đoàn Phi ý bảo chấp hành, Đoàn Phi thật ra càng rõ ràng hơn ai hết. Lão Dương phán đoán thi thể này thời gian tử vong trong khoảng từ 10-15 ngày, mà trước 15 ngày Đoàn Phi vẫn chưa rời khỏi miếu thổ địa, lúc này tránh đi hiềm nghi là rất bình thường.

Đoàn Phi ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Hứa đại nhân, 10 ngày trước ta không hôn mê bất tỉnh thì cũng đang bệnh nặng mới khỏi, thân thể yếu ớt vô lực, muốn giết người cũng khó, đại nhân để ta tránh hiềm nghi ta cũng đồng ý, chỉ là ta không muốn ở nha môn ăn không ngồi rồi, ta sẽ không làm phiền Nghiêm Bộ đầu bọn họ phá án, mong đại nhân cho phép ta được nghỉ ngơi vài ngày.

- Làm càn! Lập tức trở về nha môn, không được phép đi đâu hết!

Hứa đại nhân lạnh lùng quát.

- Nếu đã như vậy thì ta nghe lệnh là được, tuy nhiên bởi ta không tham gia tra án nên việc xử phạt hãn cũng không đến lượt ta nhỉ Hứa đại nhân?

Đoàn Phi cười hì hì nói.

Hứa đại nhân hừ một tiếng, không để ý tới hãn, trực tiếp ra lệnh cho Nghiêm Bộ đầu

- Nghiêm Bộ đầu, Đoàn Phi và Thạch Bân đều không được tham dự vụ án này nữa, còn cái tên Giang Xương cũng mang về nha môn tạm thời nhốt lại, trước khi vụ án tra xét rõ ràng không được thả ra. Nghiêm Bộ đầu, vụ án này nghi phạm ra tay độc ác tàn nhẫn, những vụ án bình thường không thể sánh bằng, người không được vì tình riêng mà buông lỏng. Giờ hãy nói ra phán đoán của người đi!

Nghiêm Bộ đầu bất đắc dĩ liếc nhìn Đoàn Phi một cái, chấp tay đáp:

- Hứa đại nhân, y phục trên thi thể nạn nhân cho thấy người này gia cảnh giàu có, nhưng trên người lại không có một vật ngoài thân nào, có khả năng đã bị hung thủ cướp đi, cho nên rất có thể đây là án giết người cướp của. Nhưng người chết khi còn sống từng bị bắt trói ngược đãi, cũng rất có khả năng là báo thù hoặc giết người vì tình.

Nghiêm Bộ đầu chần chờ một chút, Dương Sâm liền chen miệng nói:

- Còn có một khả năng!

Lão Dương ngổ tác đưa tay tát y một cái khiến y lão đảo, quát:

- Tiểu hài tử biết cái gì, đừng có nói bậy nói bạ!

Hứa Diễn sử trừng mắt nhìn Lão Dương nói:

- Lão Dương, y muốn nói thì cứ để cho y nói, chẳng lẽ bản quan không tự biết phán đoán thật giả hay sao?

- Vâng thưa đại nhân!

Lão Dương đá Dương Sâm một cước, cúi đầu hung hăng trừng y một cái.

Dương Sâm cười hì hì thè lưỡi nói:

- Đại nhân, trên người nạn nhân có nhiều vết thương do đao, trong đó đa số là vết đâm, lại có ba chỗ đâm xuyên qua. Ta hoài nghi...

Dương Sâm chần chờ một chút, mới nói tiếp:

- Ta hoài nghi đây là hình phạt “ba đao sáu lỗ” trong truyền thuyết đó!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bỗ

Chương 13: Mua heo về làm thí nghiệm

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

- Ba đao sáu lỗ?

Hứa Diễn sử không xa lạ gì với điều này, ông kích động nói:

- Chẳng lẽ người chết là người trong bang hội, bị xử tử theo bang quy?

Lão Dương im lặng không nói. Dương Sâm tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, ập a ập ứng, mặt có chút hối hận. Nghiêm Bộ đầu không có ý kiến. Hứa Diễn sử lại hỏi:

- Nghiêm Bộ đầu, bản huyện từ khi nào lại xuất hiện bang hội? Người có biết chuyện này không?

Nghiêm Bộ đầu lắc đầu nói:

- Thuộc hạ không biết. Đoàn Phi, người có biết không?

Đoàn Phi vẫn còn chưa đi, hần liền đáp:

- Ta đã mất hết trí nhớ rồi, làm sao mà biết. Thạch Bàn người biết không?

Thạch Bàn nhú nhú mày nói:

- Không có. Sau khi Phi ca hôn mê, chúng ta liền chia năm xẻ bảy, đám người Độc Nhân bên kia cũng đào tẩu rồi. Trong phạm vi huyện ta hần không còn tồn tại bất kỳ bang hội nào.

Đoàn Phi nói:

- Hứa đại nhân, trên thi thể vết đao chém hỗn độn, ta thấy chưa chắc đã là hình phạt của bang hội, ngược lại giống như hung thủ lần đầu giết người muốn mô phỏng gì đó. Lúc này hần là nên nhanh chóng dán cáo thị điều tra rõ thân phận nạn nhân, đồng thời tìm hiện trường giết người, có lẽ sẽ tìm được chút manh mối hữu dụng.

Hứa Diễn sử lạnh lùng nói:

- Bản quan phá án không cần người chỉ điểm, ba người các người tự về phủ nha rồi thành thật ở đó đi, bằng không sẽ xử tội kháng lệnh! Nghiêm Bộ đầu, người hãy phái người đi bắt hết đám côn đồ vô lại quanh đây, bản quan muốn vấn tội tại chỗ!

Đoàn Phi trong lòng có chút buồn bực, xoay người định rời đi, Dương Sâm ở đằng sau lại kêu lên:

- Ấy, Đoàn đại ca, chờ một chút, chúng ta cùng đi mà.

Dương gia một già một trẻ đánh xe bò, chở theo cả thi thể được bọc kín trong vải rách.

- Các người vừa đi chậm vừa hôi thối, chúng ta không đi cùng đâu. Phi ca, chúng ta đi mau thôi!

Thạch Bân thúc giục nói.

Đoàn Phi lại nhớ đến một chuyện khác, hăn nói với Thạch Bân:

- Đệ về trước đi, ta có chuyện muốn tâm sự cùng Lão Dương.

Thạch Bân giống như trốn tránh ôn dịch, mau chóng chạy đi. Đoàn Phi cùng với hai người già trẻ Dương gia từ từ trở về, chậm rãi mà đi. Dương Sâm vui vẻ nhìn về phía Đoàn Phi, lộ ra hai chiếc răng cửa to to, nói:

- Đoàn đại ca, huynh thật đặc biệt, không những không sợ thối còn đồng ý cùng đi với chúng ta, huynh không sợ vận xui ám vào người sao?

Đoàn Phi lắc đầu cười nói:

- Sao mà sợ chứ, ta không mê tín. Thi thể quả thực sẽ truyền dịch bệnh, tuy nhiên chỉ cần bản thân chú ý một chút sẽ không có chuyện gì. Về phần người ngoài nói xàm ta cần gì phải để tâm chứ. Đúng rồi, Dương ngỗ tác, có chuyện này ta muốn bàn bạc với ông, ừm, thời tiết mấy ngày tới chắc không khác mấy hôm trước đâu nhỉ?

Dương Ngỗ tác vuốt cằm nói:

- Hăn là không khác đâu.

Đoàn Phi gật gật đầu, lại nói:

- Ta muốn mượn một chỗ ở liệm phòng (phòng đặt thi thể).

Nghe lời của Đoàn Phi xong, tròng mắt Dương Sâm mở càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Hứa đại nhân ra lệnh cho Đoàn Phi ở yên trong nha môn, đây cùng không phải là lệnh bắt, Đoàn Phi lại không lập tức về nha phủ mà lại đi dạo khắp chợ thành Tây của huyện Bảo Ứng một vòng.

Trước đây, Đoàn Phi xưng bá tại thành Đông, chợ thành Tây luôn là mục tiêu tranh giành của hắn, khó khăn lắm mới đoạt được, nhưng Đoàn Phi của hiện tại đã không còn quan tâm đến điều này nữa.

Trong chợ thành Tây vẫn có không ít người nhận ra Đoàn Phi, nhìn thấy tên đầu sỏ vô lại ngày trước giờ mặc công phục trên người vào chợ, mặc dù không tới mức dọa mọi người đóng cửa nghỉ bán nhưng vẫn khiến một đám người dè dặt không dám đến gần hắn trong vòng 6 thước.

Đoàn Phi không để ý tới bọn họ, đi thẳng vào một hàng bán thịt, lớn tiếng hỏi:

- Ông chủ, cửa hàng ông có bán heo còn sống không?

Một tráng hán từ trong cửa hàng chạy ra, y nhìn thấy Đoàn Phi thì sửng sờ một chốc rồi lại vui vẻ cười lên, hai tay lau lau lên tạp dề, hớn hờ ôm quyền nói:

- Hóa ra là Phi ca, hôm đó nhờ có Phi ca vạch trần lời bịa đặt của tên béo chết tiệt kia rửa oan cho ta, lão Lý ta tạ ơn Phi ca. Nghe nói Phi ca làm Bộ khoái, hôm nay là trong nha môn cần dùng đến thịt sao?

Đoàn Phi chăm chú nhìn y một lúc mới nhận ra, cười nói:

- Hóa ra là người à, hôm đó không giúp người ta sẽ bị phạt trọng, cho nên đó cũng là ta tự giúp mình thôi không cần phải nhắc đến nữa. Ta muốn mua một con heo còn sống, không biết cửa hàng ngươi có không?

- Có có có!

Lý đồ tể nói.

- Không biết Phi ca muốn mua heo to hay heo nhỏ, heo giống hay heo nái? Muốn thịt luôn bây giờ hay là đưa về nhà?

- Cần một con heo đực nặng khoảng 200 cân (cân cổ đại ít hơn hiện đại, 1 cân khoảng bằng $\frac{1}{2}$ kg Trung Quốc bây giờ, tức là bằng $\frac{1}{4}$ kg $\Rightarrow$ 200 cân lúc đó = 50kg hiện đại), mang giúp ta về liệm phòng huyện nha mới giết thịt, có vấn đề gì không?

- Vậy mang đến bên ngoài Liệm phòng được không, ta sẽ không đi vào trong đó đâu. Phi ca, huynh cũng biết chúng ta làm ăn buôn bán nên phải kiêng kị cái đó.

Lý đồ tể khó xử nói:

- Nếu không ta chỉ lấy 8 phần giá thôi (80%)?

Đoàn Phi nói:

- Bên ngoài thì bên ngoài, việc buôn bán cũng không dễ dàng gì, vậy cũng đừng để mình phải chịu lỗ chứ

Lý đồ tể cười nói:

- Phi ca quả là một người hào sảng, một con heo sống 200 cân ta lấy huynh 1 lượng bạc là được, giờ mang đi luôn sao?

Đoàn Phi lấy ra một lượng bạc, nói:

- Đúng, lập tức mang đến nha môn.

Lý đồ tể không nói hai lời, lập tức vào hậu viện trói lại một con heo khiêng lên vai đi ra. Hai người tới cửa nha môn, hai nha dịch trông cửa cười ha hả nói:

- Đoàn Phi, người muốn mời mọi người ăn thịt heo à?

Đoàn Phi cười nói:

- Chỉ cần các người dám ăn ta xin mời khách, đến liệm phòng mở tiệc!

Hai tên nha dịch rụt rụt cổ, không dám nói gì nữa.

Dương Sâm chờ trước cửa liệm phòng đã lâu, thấy Đoàn Phi mang về một con heo lớn, y tò mò lượn quanh con heo hai vòng vẫn không biết mang heo về để làm gì.

Đoàn Phi bảo Lý đồ tể giết heo tại chỗ, sau đó một mình hắn đem con heo chết lôi vào liệm phòng, nhưng mới được 10 bước đã khiến Đoàn Phi mệt đến thở hồng hộc.

- Đoàn đại ca, huynh đang làm gì vậy?

Dương Sâm tò mò hỏi, y muốn giúp lại bị Đoàn Phi cự tuyệt.

Đoàn Phi lau lau mồ hôi, cười nói:

- Chuyển thi thể quả không phải việc dễ dàng gì, xem ra hung thủ chí ít phải có hai người, không thì chắc hẳn hung thủ phải rất cường tráng, trên mặt đất cũng sẽ lưu lại dấu chân thật sâu.

Dương Sâm gật gật đầu, nói:

- Quần áo trên thi thể không có nhiều vết rách do lôi kéo, hẳn là được khiêng đến vứt ở miếu thổ địa. Bằng điểm này là có thể chứng minh Đoàn đại ca thoát khỏi tình nghi giết người đấy!

- Cũng chưa chắc chắn, biết đâu có người hỗ trợ thì sao?

Đoàn Phi cười cười, hẳn sẽ không lỗ mãng thiếu suy nghĩ như vậy, mới có chút manh mối đã chạy đi nói là mình trong sạch.

- Đi, tìm cho ta một ít cành cây, phiến gỗ hay khối đá gì đó, ta muốn đem chôn con heo này.

Đoàn Phi nói.

Dương Sâm nghi hoặc nói:

- Hử, đem chôn con heo này làm gì?

Đoàn Phi nói:

- Ta thấy môi trường trong tiểu viện ở liệm phòng khá giống với ở miếu thổ địa đồ nát đó. Nếu thời tiết mấy hôm nữa cũng không khác thì đem con heo này chôn dưới đồng cành cây, là có thể quan sát nó cần bao nhiêu ngày mới có thể phân hủy giống như thi thể thối rữa hôm nay.

Dương Sâm mờ mịt khó hiểu, Đoàn Phi giải thích:

- Cấu tạo cơ thể của heo gần với con người nhất. Căn cứ vào dấu hiệu phân hủy thì có thể phỏng đoán chính xác thời gian tử vong của xác chết. Mặt khác còn có thể thuận tiện làm một vài ghi chép, xem xem lúc nào thì có con ruồi đầu tiên đến đẻ trứng, lại mấy bao lâu mới có thể nở ra con giòi đầu tiên, vân vân... việc này so với xem mức độ phân hủy để phán đoán thời gian càng chính xác hơn.

Dương Sâm tròn tròn mắt, không chớp lấy một cái, ngạc nhiên nói:

- Ruồi? Thực sự có tác dụng sao? Ông nội ta sao lại không dạy ta?

Đoàn Phi giải thích nói:

- Thiên nhiên có quy luật của thiên nhiên. Khi động vật chết đi, rất nhanh sẽ có ruồi, muỗi bay đến đẻ trứng, vòng đời cứ thế tiếp diễn, đó đều có quy luật phải tuân theo. Chỉ cần chúng ta để ý là có thể từ những con con trùng nhỏ này mà biết được thời gian tử vong chính xác của nạn nhân, cũng biết thời điểm xảy ra vụ án.

Côn trùng học pháp y trở thành môn khoa học pháp y được ứng dụng rộng rãi đều là chuyện ở thế kỷ 21. Trong quyển Tống từ Tống triều đề hình quan “Rửa oan lục” có ghi lại việc lười liềm máu thu hút ruồi đến đã là tri thức cực hạn của thời này rồi, vì thế những lời Đoàn Phi nói quả thực là chưa bao giờ nghe thấy, khiến cho Dương Sâm nghe xong mà trợn mắt há mồm.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bối

Chương 14: Không làm ai ghen tị là tài trí tầm thường

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Thấy mình uy hiếp được tiểu tử này, Đoàn Phi rất đắc ý, lập tức hỏi tới:

- Ta hỏi ngươi, hôm nay ngươi phát hiện trên thi thể có sâu bọ hay ruồi muỗi gì không?

- Khi khám nghiệm tử thi chỉ chú ý tới thi thể có bị thương tổn hay không, chưa bao giờ chú ý đến các loại sâu bọ đó.

Dương Sâm tròn mắt, sững sờ nói:

- Từ những côn trùng đó trên thi thể có thể phán đoán ra thời gian tử vong sao?

Đoàn Phi gật đầu khẳng định nói:

- Đương nhiên, chỉ cần biết môi trường, hoàn cảnh cụ thể, từ tình hình sinh trưởng của côn trùng trên thi thể có thể phát đoán chính xác người chết tử vong vào ngày nào. Ta mua con lợn này quay lại chỉ là vì nghiệm chứng điều này. Đi, người quay lại kiểm tra tử thi. Đem tất cả côn trùng, ròi bọ, ruồi muỗi trên tử thi đều ghi chép lại, mỗi loại làm một tiêu bản, càng tỉ mỉ càng tốt. Loài côn trùng khác nhau tìm thấy trên thi thể, thời gian nở và ấp trứng không giống nhau. Chỉ cần biết trạng thái sinh trưởng của hai đến ba loài côn trùng trên tử thi là có thể xác định chính xác thời gian tử vong. Dù sao bây giờ cũng không có gì có thể làm, chỉ có cách này để tiêu tốn chút thời gian thôi.

Dương Sâm chạy như bay vào phòng liệm. Không lâu sau, lão khám nghiệm tử thi kêu to:

- Tiểu tử thôi, người đang làm cái gì?

Dương Sâm lớn tiếng nói:

- Dương đại ca nói đừng vội tẩy rửa thi thể. Cháu muốn tìm sâu bọ trên đó đã.

Một lát sau, lão Dương nghi ngờ đi ra, hỏi Đoàn Phi:

- Người đã thấy loại phương pháp dùng ruồi muỗi, giòi bọ để xác định thời gian tử vong này ở đâu vậy? Nghe dường như cũng có chút đạo lý nhỉ.

Đoàn Phi nghiêm mặt nói:

- Đương nhiên có đạo lý. Ta trước đây đã từng đọc qua một quyển sách là “Rửa oan tập lục”, có người đã kể lại tỉ mỉ, thêm nhiều chú thích. Cách quan sát trạng thái sinh trưởng của côn trùng trên tử thi để xác định thời gian tử vong chính là sách đó ghi lại. Có điều ta lúc đó cũng không biết sẽ trở thành một bộ khoái (thám tử hoặc cảnh sát điều tra tội phạm thời cổ),

nên không cách nào ghi nhớ. Nhưng không quan trọng, chỉ cần làm một thực nghiệm nhỏ là được rồi.

- Làm thực nghiệm? Âu Khắc! Đại ca, huynh lại đang nói cái gì thế?

Dương Sâm từ trong phòng liệm chạy ra, tò mò hỏi.

Nhìn tên khám nghiệm tử thi kia tròn mắt tò mò, Đoàn Phi trong lòng có chút biến động. Đánh giá hẳn từ trên xuống dưới, cười giống như hồ ly nói :

- Dương Sâm, người muốn trở thành đệ nhất thiên hạ khám nghiệm tử thi không?

- Đương nhiên rồi! Ông nội là Giang Nam đệ nhất khám nghiệm tử thi. Ông ta nói ta năm sau có thể thay thế công việc của ông, cho nên từ bây giờ người có thể gọi ta là Dương ngỗ tác (ngỗ tác: khám nghiệm tử thi) được rồi. Ta nhất định sẽ trở thành quan khám nghiệm tử thi lợi hại nhất thiên hạ.

Dương Sâm kiêu ngạo nói.

- Tiểu tử ăn nói linh tinh! Chê cười rồi! Chê cười rồi!

Dương ngỗ tác cười khổ quát lớn:

- Lại nói bậy bạ gì đó. Mau câm miệng cho ta!

Trông thấy tên tiểu tử trước mắt ngoại hình không tệ, Đoàn Phi có chút buồn cười, ánh mắt sắc nhọn nhìn đến Dương ngỗ tác vẻ mặt ảm đạm cười khổ. Đoàn Phi đột nhiên có chút cảm giác thông cảm. Ở triều đại nhà Minh, bộ khoái thanh danh rất kém cõi thuộc loại quan nhỏ, khám nghiệm tử thi thì càng thảm hại hơn. Bọn họ bình thường đều là kẻ nghiệp chấy, nhiều thế hệ không được đổi nghề, cũng không cho tham dự khoa cử, so với kĩ nữ

bọn họ còn không bằng. Trong mắt người thường, kẻ khám nghiệm tử thi chính là danh từ chỉ quái vật.

- Ủ. Khám nghiệm tử thi làm một công việc rất có tiền đồ, cố gắng lên. Về phần thực nghiệm ta đã nói thì ngày mai ta sẽ lại đến tìm người, đến lúc đó sẽ biết thôi.

Đoàn Phi vỗ vỗ bả vai Dương Sâm xoa người rời đi.

- Đại ca! Đây là những ruồi muỗi, còn có giòi bọ và trứng làm thế nào bây giờ?

Dương Sâm ở phía sau hỏi tới.

- Ghi chép lại, trứng dùng túi giấy bảo quản, sâu dùng châm nhỏ đính lại trên ván gỗ, hong gió khô sau đó phân loại dùng túi giấy loại tốt gói lại, qua vài ngày sẽ dùng.

Đoàn Phi nghênh ngang rời đi.

Không thể tùy tiện rời khỏi nha huyện, Đoàn Phi tại ngay phòng liệm bắt đầu làm thực nghiệm khoa học. Tư tưởng của triều Minh vẫn khá cởi mở nhất là khi bọn họ có một thiên tử càn quấy. Triều thần tuy thấy rất kì quái những cũng không có người can ngăn.

Đoàn Phi mỗi ngày 3 lần ghi chép những thay đổi trên thân của con lợn chết kia.

Thời gian còn lại, Đoàn Phi lôi kéo Thạch Bân,

Quách Uy và một bộ khoái trẻ tuổi khác đến lao huyện Giang Xương, bốn người cùng chơi mã điếu bài. Ngày trôi qua cũng rất vui vẻ, thoải mái.

Đoàn Phi nghi ngờ mã điếu bài sau này chính là mạt chược, chỉ có điều mã điếu bây giờ vẫn là bài giấy, hơn nữa chỉ có 40 lá bài. Quy tắc so với

mặt chược sau này cũng đơn giản hơn nhiều. Đoàn Phi chơi tự nhiên rất thuận buồm xuôi gió, hoàn toàn khống chế được ván bài. Ban đầu đám người Quách Uy và Thạch Bân còn muốn chơi ăn tiền, kết quả Đoàn Phi đánh cho 3 kẻ mặt không còn chút máu, thua đến rỗng túi, đương nhiên là không dám đặt cược nữa.

Đoàn Phi ngoài tiền cầm trên tay để mời cơm ra tất cả đều hoàn lại cho bọn họ.

Chơi không lâu đã không còn ai nguyện ý chơi mã điếu với Đoàn Phi nữa. Cũng may Đoàn Phi biết rất nhiều trò chơi. Tìm đến mảnh giấy cứng, dùng bút lông viết viết vẽ vẽ lên, bấy giờ một bộ bài pu- khơ đầu tiên liền hiện ra vào nhà Minh. Cái này có thể càng có nhiều trò chơi.

Màn đêm buông xuống, khi Đoàn Phi đang ở quán trọ cùng mọi người ăn một nồi cơm lớn thì Nghiêm Bộ Đầu vội vàng đi đến, những người khác đồng loạt tránh sang một bên. Nghiêm Bộ Đầu ngồi xuống bên cạnh Đoàn Phi mắng một cách gay gắt:

- Toi công một ngày bận rộn. Con mẹ nó chứ!

Đoàn Phi ừ một tiếng, nói:

- Nghiêm Bộ Đầu, ta có chút không hiểu. Hứa đại nhân hẳn nên biết rõ ta không có hiềm nghi, tại sao ở đâu cũng làm khó ta?

Nghiêm Bộ Đầu phỉ một tiếng chửi:

- Tên ngu đó là cố ý đấy! Người trí nhớ hoàn toàn mất mới hỏi. Ta cũng quên nói với người. Người đã biết hoàn cảnh của Mẫn đại nhân, ông ta cơ bản đem những án cướp bóc, trộm cướp, giết người và đại án của bản huyện đều giao cho Hứa Diễn Sử xử lí. Nhưng vị Hứa đại nhân này trong vụ án lần trước ở trấn Sơn Dương lẫn qua lẫn lại nửa tháng chưa phá được. Người mới đi một vòng đã phá xong, cho nên...

Bộ Khoái ở triều Minh chỉ thường phụ trách duy trì trị an, bắt giữ nghi phạm. Xử án là do quan văn có phẩm tự đến xử lí. Ở cấp huyện, Huyện lệnh (Huyện trưởng = Chủ tịch huyện), Huyện thừa (Phó chủ tịch thường trực huyện), Chủ bộ (Trưởng ban thư kí), Điển sử (Trưởng phòng công an huyện, trưởng ngục giam) ai rảnh đều có thể đến phá án. Huyện Bảo Ứng không có Huyện thừa và Chủ bộ, Huyện lệnh Mẫn đại nhân lại già cả rồi, Điển sử Hứa đại nhân kiêm chức Huyện thừa, Chủ Bộ, các vụ án cũng là một tay ông ta phụ trách.

Đoàn Phi cuối cùng cũng hiểu được. Hắc cười khố:

- Cái này rất phiền toát. Ta nên làm thế nào?

Nghiêm Bộ Đầu vỗ bả vai hắc an ủi:

- Không cần lo lắng, ta vừa từ chỗ Mẫn đại nhân về. Ta thấy Mẫn đại nhân đối với Hứa điển sử đã không còn kiên nhẫn, cho nên ta đề xuất đưa người phá án, Mẫn đại nhân liền đồng ý ngay. Ngày mai, ta sẽ đưa người còn có Quách Uy, Thạch Bân bốn người tự đi tra án. Chỉ cần chúng ta phá được án trước, Hứa Dục không cúi đầu sao? A Phi, ta mang tiền đồ của ta đặt cả vào người. Ta tuyệt đối không bạc đãi người, người cũng đừng để ta thất vọng đó !

Nghiêm Bộ Đầu làm như vậy, cố nhiên phần lớn nguyên nhân là lợi dụng hắc, nhưng Đoàn Phi vẫn thấy cảm động. Ai mà không có tư tâm. Chính Khổng thánh nhân cũng phải vì danh lợi mà chạy đến các nước chư hầu. Ở thế giới xa lạ này, được người ta tôn trọng và tín nhiệm là rất khó. Đoàn Phi chân thành đáp:

- Nghiêm Bộ Đầu, ông yên tâm đi. Tôi sẽ làm hết năng lực, tuyệt đối không để Hứa đại nhân đoạt mất công lao!

Nghiêm Bộ Đầu gật gật đầu khen ngợi, nói:

- Tốt! Cứ như vậy. Ta còn việc phải làm, ta đi trước!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bồ

Chương 15: Quay lại hiện trường

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sáng sớm hôm sau, Dương Sâm chạy như bay vào quán trọ, hướng đến Đoàn Phi kêu lên:

- Đoàn đại ca, có một nữ nhân đến nhận tử thi. Người chết gọi là Lục Lam, là một thương nhân của bản huyện. Nghiêm Bộ đầu gọi đệ hỏi huynh, có muốn đi xem chút không?

Đoàn Phi hai mắt sáng lên, liền quay đầu với Thạch Bân và Quách Uy nói:

- Đi, chúng ta đi xem một chút.

Bốn người bước nhanh chân tới phòng liệm, chỉ thấy Nghiêm Bộ đầu đang cùng một phụ nữ trung niên từ phòng liệm ra đi vào trong sân. Người

phụ nữ kia cúi đầu lấy khăn lau nước mắt thút thít nói:

- Phu quân tôi chết thật thê thảm. Đại nhân phải làm chủ cho tôi. Nhanh chóng bắt được hung thủ để an ủi phu quân tôi trên trời. Một chút tiền trà mong đại nhân nhận lấy, sau khi kết án tôi sẽ chuẩn bị lễ hậu thưởng tạ ơn các vị đại nhân.

Nghiêm Bộ đầu vừa đem tiền cất vào trong ngực vừa nói :

- Lục phu nhân khách khí rồi. Để mau chóng phá án, chúng ta có mấy lời muốn hỏi phu nhân, xin bà lượng thứ. Phu quân bà có kẻ thù nào không? Ông ta là đi khỏi nhà khi nào? Vì sao mà đi?

Lục phu nhân nhớ lại đáp:

- Phu quân của tôi từ trước đến nay rất đại lượng, làm việc buôn bán hơn hai mươi năm nay kết giao khắp thiên hạ, chưa từng nghe nói ông ấy kết thù. Ông ấy đầu tháng mang theo tiểu nhị Lục Đại đi đến vùng khác thu nợ. Sớm định mười ngày trước tháng này trở về. Qua mười ngày vẫn không thấy bóng dáng, tôi phái người đi tìm. Người ta nói phu quân đã thu nợ và sớm trở về. Tôi trở về nhiều ngày lo lắng, sợ hãi, lại không ngờ ác mộng trở thành sự thật.

Một nô tì đỡ Lục phu nhân chen miệng nói:

- Nhất định là tên ác nô Lục Đại chết tiệt... thấy tiền sáng mắt, giết người cướp tiền sau đó cao chạy xa bay rồi, nếu không có gì lão gia bị giết, Lục Đại lại không thấy bóng dáng?

- Điều này không phải không có khả năng.

Nghiêm Bộ Đầu hướng đến Đoàn Phi nói. Đoàn Phi đang muốn nói, lại nghe có người ở ngoài quát:

- Đoàn Phi! Người tại sao lại ở chỗ này?

Hứa Diễn sử tức giận hăm hăm tới. Nghiêm Bộ đầu lên trước nghênh đón, chấp tay thay Đoàn Phi đáp:

- Hứa đại nhân, là Mẫn đại nhân hạ lệnh, để cho ta mang theo Đoàn Phi, Thạch Bân và Quách Uy bốn người tra án riêng. Như thế hai bút cùng vẽ, có thể phá án nhanh hơn. Hứa đại nhân nghĩ như thế nào?

Hứa Diễn sử cười lạnh nói:

- Hừ, nếu là ý của Mẫn đại nhân ta còn có ý kiến gì? Các người tới trước ta nhất định đã hỏi ra các gì rồi, sao không nói nghe một chút? Các người không phải sẽ có gì giấu diếm bản quan chứ?

- Đương nhiên không thể.

Đoàn Phi cung kính chấp tay về phía Hứa Diễn sử nói:

- Hứa đại nhân, chúng tôi cũng vừa đến. Theo như lời Lục phu nhân nói, Lục Lam mang theo gia bộc đi thu nợ trên đường về nhà bị kẻ khác giết. Người hầu Lục Đại không biết tung tích, sổ sách thu nợ, ngân lượng đến đồ giá trị nhẫn quý, ngọc bội trên người Lục Lam đều bị kẻ khác lấy đi, bởi vậy mọi người hoài nghi là do Lục Đại làm. Có điều tôi cảm thấy không đúng. Lục Lam chỉ mang theo một mình Lục Đại đi thu nợ hiển nhiên ông ta vô cùng tín nhiệm hẳn. Lục Đại có lẽ sẽ không làm như vậy. Đây là điều thứ nhất. Thứ hai, Lục Đại cướp tiền giết người vì sao không ở vùng ngoài thành hoang vu? Chẳng lẽ trong thành giết người vứt xác tương đối thuận tiện sao? Thứ ba, cứ theo lẽ thường kẻ giết người cướp tiền thường thường là suy nghĩ nóng vội, gây án thường thường khá gấp gáp, tuyệt sẽ không làm phức tạp. Bởi vậy, tôi cảm thấy Lục Đại không phải là hung thủ, đương nhiên chúng ta vẫn phải tìm ra hắn, còn sống thì thấy người, chết thì thấy xác.

Nghiêm Bộ Đầu không ngừng hướng mắt ra hiệu cho Đoàn Phi. Đoàn Phi làm như không nhìn thấy mà đem lời nói hết ra, Hứa Điển sử hài lòng ừ một tiếng nói:

- Xem ra đúng như lời người nói, nghi ngờ Lục Đại có thể loại trừ, có điều vẫn phải tìm ra hãn mới được. Nghiêm Bộ Đầu cử người dán cáo thị thông báo, cũng viết công văn gửi Ứng Thiên Hình Bộ, phát ra hải bộ công văn, cần phải nhanh chóng tìm ra Lục Đại. Tuy nhiên các người muốn điều tra riêng, vậy đi liền đi. Ta vẫn có mấy câu nói muốn Lục phu nhân chứng thực, sẽ không tiền các người nữa.

Nghiêm Bộ đầu mặt đen lại cùng bọn Đoàn Phi cáo từ đi ra. Nghiêm Bộ Đầu vẫn không hé răng, Đoàn Phi thối phù một tiếng mỉm cười, hạ giọng nói:

- Nghiêm Bộ đầu không cần tức giận. Ta chỉ là cố ý. Ông nghĩ Hứa đại nhân sẽ tin lời của ta sao? Chỉ sợ ông ta giờ phút này đã sớm nhận định Lục Đại chính là hung thủ rồi.

Nghiêm Bộ đầu sắc mặt dễ nhìn một chút, kinh ngạc nói:

- Tại sao nói những lời đó?

Đoàn Phi cười nói:

- Lúc này ta nói cái gì Hứa đại nhân đều sẽ cho rằng ta đang lừa hãn. Cứ cho rằng không phải như vậy, nhưng vì bản tính tự cho mình là cao minh, hãn đều sẽ đem lời của ta lật ngược lại, nhìn đi. Hãn ta nhất định vô cùng tận lực đi bắt Lục Đại. Như vậy cũng tốt, Lục Đại tất sẽ tìm được. Hứa đại nhân có việc để làm, sau đó không rảnh rồi tìm chúng ta gây rắc rối.

Quách Uy cười khẽ một tiếng. Thạch Bân hỏi:

- Phi ca, bây giờ chúng ta nên làm gì? Hôm qua Hứa đại nhân tra hỏi Phong Cầu (chó điên) cả ngày cũng không hỏi ra được gì. Bây giờ người lại nói Lục Đại không phải hung thủ, Lục Phu nhân lại bị Điển sử mang đi hỏi cung rồi. Chúng ta bây giờ còn có thể làm gì?

Đoàn Phi quả quyết nói:

- Chúng ta cần từ hai phương diện ra tay. Ta cùng Quách Uy quay lại hiện trường xem xem có bỏ quên manh mối không. Thạch Bân, người gọi Giang Xương quay về xem xét, lại cùng với Nghiêm Bộ đầu gắng hỏi các bằng hữu, hàng xóm, bạn làm ăn buôn bán của Lục Lam. Làm công việc buôn bán làm sao có thể không có kẻ thù? Lời của Lục phu nhân chưa thể tin hoàn toàn. Không chừng chính bà ta mình không biết! Trọng điểm điều tra có hay không gần nhất là bộ dạng khả nghi, đột nhiên giàu có phất lên hoặc không biết người đi lúc nào đi hướng nào.

Nghiêm Bộ Đầu gật đầu nói:

- Cứ làm như thế. Đúng rồi, a Phi! Lục Lam ở tại Thành Tây, vì sao thi thể lại xuất hiện ở miếu thổ địa Thành Đông? Người vừa mới rời chuyển khỏi miếu thổ địa, liền có người giấu thi thể ở đó. Trong chuyện này có chút quan hệ gì đó không?

Đoàn Phi nói:

- Đây cũng là vấn đề ta và Quách Uy phải đi tra hỏi xác minh.

Đoàn Phi và Quách Uy cùng Nghiêm Bộ Đầu, Thạch Bân chia nhau làm việc. Trên đường đến miếu thổ địa, Quách Uy hỏi:

- A Phi, huynh tại sao không cùng đi với Thạch Bân? Ta thấy Thạch Bân vừa rồi có chút mất hứng.

Đoàn Phi ừ một tiếng, giải thích:

- Ta là cố ý để hắc đi cùng Nghiêm Bộ Đầu. Tên tiểu tử này quá non trẻ, theo chân Nghiêm Bộ đầu học hỏi một ít đi đã. Ta sợ dĩ không mang theo hắc đi, bởi vì hắc đối với này quá quen thuộc, năng lực quan sát của hắc lại không đủ, kẻ quen thuộc tình huống trước đó thường thường sẽ sai sót manh mối. Kinh nghiệm của người già dặn, chu đáo hơn hắc nhiều, nói không chừng sẽ có phát hiện.

Quách Uy bưng tỉnh ồ một tiếng không nói gì nữa. Hai người lại quay trở lại trong miếu thổ địa, cẩn thận quan sát, tra xét hồi lâu miếu thổ địa vẫn ý như cũ không tìm ra manh mối. Hai người đều không khỏi có chút thất vọng nhìn nhau một cái. Sau đó Đoàn Phi trầm ngâm nói:

- Nơi này quá sạch sẽ, hoặc là hung thủ vô cùng cẩn thận, hoặc là sau khi xảy ra đã từng quay lại nơi này xử lí dấu tích. Chúng ta đến nơi khác xem xem.

Quách Uy thở dài, hai người quay đầu đi ra ngoài. Bên ngoài miếu thổ địa nhiều người xem. Đôi mắt sắc lẹm của Đoàn Phi đội nhiên lóe lên khi nhìn thấy một bóng quen thuộc. Trong lòng hắc vừa động, hướng đến người nọ quát:

- Hắc Hầu Nhi, tới đây cho ta!

Người nọ trốn phía sau của kẻ khác cười cười đi ra, cười nói ha hả:

- Phi ca, Người tìm ta!

Đoàn Phi quát:

- Người trốn ta làm gì?

Tên côn đồ có xước hiệu Hắc Hầu Nhi dáng người gầy, quả nhiên người cũng như tên có làn da đen. Hắc cười hì hì đi về trước mặt Đoàn Phi, gãi đầu rồi nói:

- Không trốn, không trốn. Chẳng qua thói quen, ai bảo Phi ca nhà người bây giờ còn là sai gia (quan chức) nữa thôi?

Đoàn Phi lúc này mới thoải mái, lại nói:

- Người làm sao lại lang thang ở chỗ này? Trừ khi nhìn trúng túi tiền của ai hả?

Ánh mắt Hắc Hầu Nhi sáng lên nói:

- Phi ca, coi người nói. Ta mới đến thấy bên này có người vây xem liên tò mò lại đây ngó nghiêng mà thôi.

Đoàn Phi nói:

- Lòng hiếu kỳ lớn như vậy, ngày hôm qua Hứa đại nhân chưa đánh nát cái mộng của người sao? Về đi, thành thật một chút cho ta, đừng gây chuyện, biết chưa?

Hắc Hầu Nhi liền đáp:

- Vâng, Phi ca, ta quay lại nói với mọi người về Phi ca, được không?

Hắc Hầu Nhi bộ dạng ấp a ấp úng, ánh mắt không ngừng hướng về phía Quách Uy nghiêng mắt nhìn. Đoàn Phi nhìn Quách Uy gật gật đầu, Quách Uy dường như không có vẻ gì tránh ra, quát những người xem xung quanh kia:

- Cái cái gì mà nhìn? Không có việc gì làm à? Đều tới đây cho ta, trước đây vài ngày có nhìn thấy việc gì kì quái không?

Những người xung quanh ồn ào tản ra. Hắc Hầu Nhi nhướn mày nháy mắt thấp giọng nói với Đoàn Phi:

- Phi ca, lần trước ta đã nói với huynh việc kia.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bồ

Chương 16: Hung khí, hiện trường vụ án mạng

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

- Chuyện gì thế?

Đoàn Phi hỏi ngược lại một cách kỳ lạ, Hắc Hầu Nhi cười ha hả mà trả lời rằng:

- Được rồi, cũng không có gì đâu, Phi ca, ta về đây.

Nhìn theo hình bóng Hắc Hầu Nhi xa dần, Đoàn Phi dùng sức lắc đầu. Sau khi Đoàn Phi tỉnh chỉ gặp qua Hắc Hầu Nhi một lần, một lời cũng không hề nói. Chuyện mà Hắc Hầu Nhi nói có lẽ là chuyện của trước đó, có thể là trò lường gạt phạm pháp gì đó. Giờ Đoàn Phi đã là bộ khoái rồi, Hắc Hầu Nhi tất nhiên hy vọng Đoàn Phi sẽ quên đi.

- Này, Hắc Hầu Nhi, đợi chút, ta sẽ đi cùng với mi.

Đoàn Phi kêu Hắc Hầu Nhi, rồi kêu Quách Uy, ba người cùng nhau đi tới một con hẻm cách đường thổ địa miếu không xa.

Đây từng là thiên hạ của Đoàn Phi. Sau khi tỉnh lại, Đoàn Phi dần xa lánh bang tiểu huynh đệ đó, ngoại trừ Thạch Bân, Giang Xương và Hà Hải. Bây giờ, lão Đại của ngày xưa đã trở về rồi!

Lúc trước Đoàn Phi và bảy tên lưu manh kia được gọi là Đông Thành Bát đại kim cương, bây giờ Đoàn Phi và Thạch Bân đã làm bộ khoái, Hà Hải chuẩn bị làm ăn, năng lực của Giang Xương thì không thể chỉ huy nổi huynh đệ ngày xưa. Bây giờ lão Đại của thành đông là mãnh tướng số một năm xưa dưới tay của Đoàn Phi, một tên lưu manh có tên là Phong Cầu (Chó Diên). Trên mặt y có một vết sẹo, do trong một lần ẩu đả bị người ta chém.

Tại đầu con hẻm nhỏ với vết tích quậy phá của những tên lưu manh, Đoàn Phi hỏi hai tên tiểu tử đang hóng gió rằng:

- A Cầu ở bên trong chứ, nói cho hăn biết, kêu hăn triệu tập huynh đệ, ta có chút chuyện cần hỏi mọi người!

Oai phong của lão Đại tiền nhiệm vẫn không hề sút giảm, huống chi Đoàn Phi giờ đã là bộ khoái, hai tên tiểu tử dạ một tiếng chạy đi như bay. Tại mảnh đất trống trước một tòa cỏ tranh trong hẻm, Chó Diên đưa theo các huynh đệ xếp thành hai hàng mà đón chào. Nhìn thấy Đoàn Phi, y gật đầu cúi lưng nhếch miệng cười và nói rằng:

- Phi ca, nói đi, hôm nay tui phải chém ai?

Đoàn Phi cười bật:

- Nói bật, giờ ta là bộ khoái đó, hôm nay tới kiểm chúng bây là để chúng bây chúng ta điều tra vụ án đấy.

- Điều tra vụ án? Vụ án cái xác chết thối rửa ở Thổ Địa Miếu à?

Đám lưu manh phẫn khởi lên.

Đoàn Phi nói:

- Đúng vậy, ai còn nhớ hai ngày trước sau mừng 10 tháng này thành đông đã xảy ra chuyện gì không? Nhất là lúc chạng vạng tối, có ai nghe được tiếng kêu thảm thiết, hay thấy người nào khả nghi đi lại vội vàng với vẻ hoang mang không?

- Hôm đó không phải nhà Lý viên ngoại ở thành đông bày tiệc cưới sao? Còn đốt dây pháo cả nửa canh giờ nữa.

Một tên lưu manh nói.

Phong Cầu nói tiếp:

- Đúng thế, Phi ca, ngày đó rất nhiều người tới Lý gia uống rượu mừng. Nhiều người vậy, chỉ chú ý xem túi tiền của bọn họ thôi, cũng không phát hiện ai khả nghi hơn cả.

Quách Uy hừ một tiếng, Đoàn Phi trầm ngâm nói:

- Lý viên ngoại, là Lý đại thiện nhân phải không?

- Đúng thế, là lão chó ấy!

Phong Cầu trả lời rằng.

Đoàn Phi hừ một tiếng, nói:

- Ủ, ngoài việc này ra còn người hay chuyện nào đặc biệt đáng chú ý tới không?

Tên móc túi biệt hiệu Bạch Hầu là một trong bát đại kim cương ngày xưa nói rằng:

- Chuyện đặc biệt? Lưu đại quan nhân ở cửa đông cùng với người vợ của Lý Đồng Sinh mở quán viết chữ trước cửa huyện nha trốn vào phòng củi không biết làm gì. Còn nữa là đầu bếp được mời từ lầu Hạc Lai của Lý gia, chính mắt tôi thấy, lão sư phụ Đàm với bộ dạng vừa cao vừa khỏe ấy, khi nổi giận bộ dạng giống y như hung thần vậy!

- Hả? Thế Đàm sư phụ tại sao nổi giận?

Đoàn Phi hỏi tới.

Bạch hầu nhớ lại nói:

- Hình như là một bộ dao của Đàm sư phụ bị người ta đánh cắp. Ông ta nổi cơn lôi đình, tiệc cưới chưa làm gì hết đã bỏ đi rồi, làm cho Lý gia lại phải đến lầu Hạc Lai và Mỹ Vị Hiên thuê mấy đầu bếp với giá cao.

Đoàn Phi nhớ lại cái tên này, tiếp tục hỏi thêm mấy vấn đề, nhưng không có phát hiện gì mới. Hôm ấy đám lưu manh đều chạy tới Lý gia kiếm ăn, không chú ý tới những người đi bộ bình thường trên đường, cũng không phát hiện chuyện gì đáng chú ý. Ngoài những việc này ra, những ngày khác càng không nhớ gì hết.

Sau khi rời khỏi con hẻm nhỏ, Quách Uy nói:

- Đầu bếp Đàm của lầu Hạc Lai? Người này tôi có chút ấn tượng, quả thật rất cường tráng cao to, chúng ta cần bắt lão tới hỏi thử không?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Mở tiệm cơm quan trọng nhất là mời một đầu bếp giỏi, thu nhập của đầu bếp Đàm đâu có thấp, không cần thiết phải giết người cướp của, mà

còn phải dùng cách thức độc ác như thế. Nhưng mà đao cụ bị đánh cắp rất có thể trở thành hung khí, chúng ta quay về lầu Hạc Lai hỏi xem.

- Hay là tới chỗ Lý đại thiện nhân ở phía trước hỏi trước đi.

Quách Uy nói.

- Không, tạm thời đừng đi.

Đoàn Phi lắc đầu, suy nghĩ một hồi, cuối cùng nói rằng:

- Ta và Lý gia có thù oán với nhau.

Quách Uy giật mình ồ lên một tiếng, hai người tiếp tục tra hỏi dọc đường. Thời gian xảy ra vụ án đã khá lâu, cộng thêm người ta sợ rắc rối, hai người hỏi tất cả mọi người trên dọc đường vẫn không hề thu hoạch được gì.

- Hy vọng bên Nghiêm thủ lĩnh có chút tiến triển.

Quách Uy than thở rồi đặt mông ngồi xuống một gốc cây ở bên đường. Đoàn Phi nhìn xung quanh bỗng nhiên nói:

- Từ thành bắc tới thổ địa miếu, con đường này có lẽ là gần nhất và cũng vắng lặng nhất nhỉ?

Quách Uy miệng ngậm một cọng cỏ, vuốt cằm nói:

- Đúng thế, từ thành bắc qua đây chỉ có hai con đường, hoặc là đi đường cái cửa bắc tới đầu chợ cá, sau đầu rẽ phía đông, đi nửa đường cái cửa đông rồi quẹo vào đường bắc thổ địa miếu đi thêm nửa đường là tới, hoặc là đi nửa đường cái cửa bắc rồi đi tới đường huyện đông, rồi đi về phía nam tới thổ địa miếu. Tất nhiên con đường thứ hai sẽ đi nhanh hơn nhiều.

- Nhanh hơn nhiều mà cũng vắng lặng hơn nhiều, nếu đi một mạch theo đường này, ta cảm thấy nơi này không nghi ngờ gì là nơi ra tay tốt nhất.

Đoàn Phi chỉ vào vùng nước trước mặt mà nói.

Các dòng nước trên đất Giang Nam chảy ngang dọc, nơi nào cũng đều là ao hồ đầm bể. Phía đông huyện Bảo Ứng là một vùng ao hồ với nhiều đảo nhỏ lẻ tẻ, có một con đường nhỏ có thể đi vào một đảo dài có nhiều cỏ lau phát phơ. Tuy rằng có ngư dân sinh sống trên đó, nhưng trong bãi cỏ lau xảy ra chuyện gì cũng không ai biết được.

Quách Uy nhảy dựng lên, đưa mắt nhìn vùng nước phức tạp trước mắt, hít một hơi rồi nói:

- Đây quả là một nơi lý tưởng để giết người cướp của, nhưng mà sau khi giết người vứt xác trực tiếp vào hồ nước không tốt hơn sao? Tại sao phải đưa xác chết tới thổ địa miếu một nơi xa vậy chứ?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Nước nơi này quá cạn, cộng thêm ở đây có người sinh sống làm ăn, xác chết giấu không tới một ngày sẽ bị phát hiện, còn thổ địa miếu thì tốt hơn nhiều. Nơi đó vốn rất ít người tới lui, sau khi bị sập càn không ai tới, lâu lâu mới có con nít tới chơi, cho dù ngửi được mùi thối cũng sẽ không phát hiện được xác chết. Đi nào, chúng ta tới đó xem, nếu may mắn có thể sẽ tìm được chút manh mối.

Có một ông lão đang ngồi câu cá ở bờ hồ. Mưa rơi lất phất, ông lão đội nón vành lên đầu khoải lên mình chiếc áo tơ rồi lẳng lặng ngồi yên đó. Vẻ tươi đẹp của con sông và ông lão hòa quyện vào nhau, như một bức tranh xinh đẹp. Hai người Đoàn Phi chen vào trong ngồi, hoàn toàn phá hủy nét tĩnh lặng của nơi đây.

Đoàn Phi ho nhẹ một tiếng, ông lão câu cá nghe tiếng quay đầu lại. Nhìn thấy hai người đang đi tới, ông lão trông họ không giống người tầm thường giặt mình và đứng lên vội vàng, cung kính đứng tránh sang một bên, chỉ thân nhiên liếc nhìn bọn họ một cái, rồi quay đầu lại tiếp tục nhìn về phía mặt nước.

Quách Uy uy phong lẫm liệt quát rằng:

- Ông lão, dạo này trên hồ này có chuyện kỳ lạ gì không?

- Kỳ lạ? Không gì kỳ lạ bằng việc hai tên hậu bối lại nói chuyện với một người cao tuổi một cách vô lễ như thế.

Ông lão trả lời một cách thân nhiên.

- Người!

Quách Uy đang muốn nổi điên, thì Đoàn Phi liền ngăn cản anh ta lại, Đoàn Phi tiến lên trước chấp tay thi lễ một cách lịch sự và hỏi rằng:

- Thưa cụ, chúng tôi tới đây để điều tra một vụ án mạng. Xin hỏi rằng khoảng chừng 10 thượng tuần tháng này, vùng nước này có xảy ra chuyện kỳ lạ gì không? Ví dụ là phát hiện một vết máu lớn hoặc có người khả nghi nào tới lui chẳng hạn.

Lúc này ông lão mới quay đầu lại, suy nghĩ rồi nói:

- Thế mới phải chứ. Các người có thể tới phía nam đảo này xem thử. Nửa tháng trước nước chưa dâng cao thế này, có thể trực tiếp đi qua bên đó. Nghe đám trẻ nói chỗ đó có một đêm xuất hiện ma quỷ, vừa khóc vừa cười tới nửa đêm. Những người gan lớn tới đó nhìn trộm còn thấy có con mắt ma quái đang bay qua bay lại. Sáng sớm hôm sau mọi người tập trung tới đó xem thì phát hiện trên hòn đảo cứ như bị phủ lên một lớp máu vậy. Tối giờ chưa ai dám tới gần hòn đảo ấy nữa.

- Thế tại sao các người không báo quan?

Quách Uy quát lên.

Ông lão liếc mắt nhìn y với thái độ thờ ơ, rồi quay đầu tiếp tục câu cá. Đoàn Phi cảm ơn ông lão, kéo theo Quách Uy rời khỏi, đồng thời nói nhỏ rằng:

- Không thấy tử thi, người cảm thấy dù báo quan, Mãn đại nhân hoặc Hứa điển sử sẽ nhận vụ án này không? Nói không chừng Nghiêm bộ đầu sẽ có hứng thú hơn với việc phái người tới đây thu chút tiền theo lệ quen. Người nói xem ai rảnh tới nỗi đi báo quan?

Quách Uy cười ha hả, vừa lúc có một ngư dân trẻ tuổi đi qua, y liền tay kéo người đó tới, quát rằng:

- Quan gia xử án, mi hãy đi tìm cho ta con thuyền, dám nhiều lời thì ta sẽ đưa cả nhà mi tới gặp quan!

Sự uy nghiêm của quan gia chỉ có ông lão thấu hiểu chuyện đời mới dám khinh thường, người đó lập tức dâng con thuyền của mình cho bọn họ, nhưng lại không dám chở bọn họ qua đó. Ma còn đáng sợ hơn người, uy hiếp cũng vô dụng. Đoàn Phi bọn họ đành phải tự mình dùng trúc cao chèo thuyền tựa vào bờ hồ hòn đảo đó.

Trên đảo đã không còn thấy mùi đồ tươi như các ngư dân nói, nhưng mà mùi hôi tanh nồng nặc hoàn toàn khác với mùi tanh của cá. Không ít các hòn đá bị nước mưa rửa sạch, gốc các ngọn cỏ vẫn thấy vết máu ẩm ướt có màu nâu đen, phạm vi tương đối rộng, có thể thấy rằng lời kể của các ngư dân không hề phóng đại. Lúc ấy diện tích ước khoảng 10m² của hòn đảo này, quả thực từng bị vết máu to bao phủ.

- A Phi, huynh xem.

Quách Phi không bao lâu sau tìm được một số đồ vật, đưa cho Đoàn Phi xem. Đó là vàng mã chưa cháy hết, mảnh sứ vỡ nhuộm máu, và khúc gỗ nhỏ màu đỏ bị cháy xém ở phần đầu

Nén hương cháy hết, vàng mã còn có ly đựng rượu, Đoàn Phi nghĩ đến một khả năng, da đầu đột nhiên tê buốt, hăn buốt miệng thốt lên rằng:

- Đây là...

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bồ

Chương 17: Tà giáo? Đông Xưởng

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Quách Uy vẻ mặt tỏ ra nghiêm trọng nói rằng:

- Kiểu tế thiên địa, đốt giấy mã, uống rượu máu này e rằng là nghi thức của tà giáo nào đó, khó trách rằng những ngư dân đó ngờ là có ma.

Trái lại Đoàn Phi không nghĩ tới tà giáo, Đoàn Phi bình tĩnh lại, nói rằng:

- Tiếp tục tìm xem còn gì nữa, nếu là nghi thức tà giáo, sẽ có những vật phẩm đặc trưng riêng biệt.

Hai người lại tiếp tục tìm kiếm, thậm chí còn dùng cuốc đào sâu một thước đất, lần lượt tìm được đầy đủ các vật như dưa chén và ly đựng rượu, hương ngạnh, dây thừng, mảnh gốm vỡ. Vừa đúng bốn cái bát nước lớn,

nhưng mà hiện trường lại không có hung khí, không biết có phải bị vứt xuống hồ rồi hay không.

- Xem ra hung thủ ít nhất có bốn tên, bọn chúng ở đây tế thiên địa, mà Lục Lam là tế phẩm để lấy máu uống.

Trong lòng Đoàn Phi hơi trĩu nặng, cho dù đây là nghi thức tà giáo hay là giống như những gì Đoàn Phi nghĩ, đối với Lục Lam mà nói, đây đều là việc vô cùng tàn khốc. Sự hung tàn của bốn tên hung thủ này đã khơi dậy sự phẫn nộ mãnh liệt trong lòng Đoàn Phi, Đoàn Phi quyết tâm bắt bọn chúng về quy án với tốc độ nhanh nhất.

Hai người kiếm được một bao tải, rồi bỏ hết mọi thứ vào trong. Vừa mới ra khỏi đảo dài, thì nhìn thấy Thạch Bàn thờ hồng học mà chạy tới, nói với bọn họ rằng:

- Phi ca, Nghiêm bộ đầu kêu hai huynh mau chóng trở về nha môn, cái tên Lục Đại đó đã bị bắt rồi.

Trên đường quay về nha môn, Đoàn Phi đã hiểu rõ quá trình của sự việc. Thì ra cái tên Lục Đại không biết tại sao đột nhiên quay về Lục gia. Lục phu nhân vừa mới từ nha môn quay về lập tức ra lệnh đánh hấn một trận như đòn, sau đó trời hấn lại và đưa tới nha huyện. Hứa điển sử cứ như nhặt được của báu, tức thì mời Mẫn đại nhân bắt đầu xét xử Lục Đại.

Đoàn Phi quay về nha huyện với tốc độ nhanh nhất, rồi tới công đường liền.

Trên công đường, một người đàn ông khỏe mạnh mặc áo vải đang chịu hình phạt kẹp chân. Đoàn Phi thấy các ngón chân ở mỗi bên đang bị ba khúc gỗ kẹp lại, dùng dây siết chặt, mỗi bên đều có hai nha dịch, tay cầm dây, dùng hết sức bình sinh kéo dây về phía mình. Thứ dụng cụ này nhìn đơn giản mà cực kỳ lợi hại, Lục Đại bị kẹp tới hai chân máu chảy đầm đìa, sau khi gào thét vài tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

- Không ngờ lại dùng tấm kệp chân, xem ra Hứa đại nhân muốn ép cung đây.

Nghiêm bộ đầu nói khẽ.

- Không biết có bằng chứng gì nhỉ?

Đoàn Phi nói một cách nghi ngờ.

Nghiêm bộ đầu vội nói:

- Không cần biết có bằng chứng gì, không thể để Lục Đại tiếp tục chịu hình phạt nữa. Một khi hãn chịu không nổi rồi nhận tội, muốn xét xử lại vụ án thì khó lắm.

Hứa đại nhân trên công đường đang chờ mệnh lệnh của Mẫn đại nhân, ông ta muốn tạt nước vào Lục Đại để tiếp tục tra khảo hãn.

Nghiêm bộ đầu thừa cơ đưa đám người Đoàn Phi tới trước mặt, bẩm báo với Mẫn đại nhân:

- Đại nhân, chúng tôi đã tìm được hiện trường giết người trên đảo hoang tại con hồ phía đông bắc trong huyện. Và tìm thấy các vật như là giấy mã, đèn cầy và ly đựng rượu với dây thừng. Chúng tôi nghi ngờ hung thủ có bốn người. Đây không phải là vụ giết người tầm thường, có khả năng là hành vi của một bang phái! Đoàn Phi, hãy đưa vật chứng cho đại nhân xem qua, để đại nhân xét xử.

Cả một bao tải vật chứng được trình lên, Mẫn đại nhân xem tới hoa cả mắt, một lát sau gật đầu nói rằng:

- Đưa dây thừng cho người khám tử thi đối chiếu, Hứa đại nhân, ngài xem.

Hứa diễn sử đã nghĩ ra kế sách ứng phó, ông ta nổi giận, bước lên phía trước rồi nói:

- Mẫn đại nhân, hôm qua tiểu nhân ở hiện trường đã nghi ngờ đây là vụ bang phái giết người, lúc đó Nghiêm bộ đầu và Đoàn Phi lại nói không phải. Bây giờ bọn chúng lại nói đây là vụ bang phái giết người. Đại nhân, rõ ràng là bọn chúng thấy tiểu nhân đã bắt được hung thủ, vì muốn giành công với tiểu nhân nên mới đánh lạc hướng điều tra và ngụy tạo chứng cứ. Xin đại nhân minh hã minh xét.

Nghiêm bộ đầu đáp trả rằng:

- Hứa đại nhân, ngài nói vậy có chút không ổn, những vật chứng này đều có nguồn gốc rõ ràng. Mẫn đại nhân không tin có thể phái người đi kiểm tra. Chúng tôi phân ra hai hướng điều tra cũng do Mẫn đại nhân cho phép. Sớm ngày phá án đều tốt cho mọi người. Hứa đại nhân sao lại nói chúng tôi muốn giành công của ngài chứ? Theo tiểu nhân nghĩ, ngài gấp gáp muốn tra khảo Lục Đại mới là muốn giành công đó!

Hứa Dục lạnh lùng hừ một tiếng, nói rằng:

- Nghiêm bộ đầu, ta mời Mẫn đại nhân tra khảo Lục Đại là có bằng chứng cụ thể. Trên thi thể Lục Lam có vết đâm, bốn quan đã kiểm nghiệm qua, phù hợp với năm đâm của Lục Đại. Khi Lục Đại bị cào cấu, trên mình hắn có mang theo số tiền hối lộ rất lớn, hắn đã thừa nhận hắn cãi nhau với ông chủ, sau khi đánh thương ông chủ rồi giật tiền bỏ trốn. Chứng cứ rành rọt, Lục Đại không là thủ phạm thì là ai chứ!

Đoàn Phi nhăn mày, chấp tay mà nói:

- Đại nhân, Lục Đại hẳn khai đánh thương Lộ Lam ở đâu thế?

Hứa Dục sắc mặt có chút chuyển biến, lộ vẻ không vui và nói:

- Hắn nói là ở ngoại thành, nên mới tra khảo hắn. Thứ người làm đủ điều ác như hắn sau khi giết người tất nhiên sẽ kiếm đủ mọi cách trốn tội. Đoàn Phi, mi mới làm bộ khoái được có mấy ngày, xử án không đơn giản như mi nghĩ đâu. Cái đầu ngu như heo mà muốn phá án sao? Thiệt là vọng tưởng đó. Đừng quên mi vẫn còn hiềm nghi chưa được tẩy đó, nếu hung thủ không là Lục Đại, chẳng lẽ là mi hả?

Những lời lẽ chế nhạo của Điển sử đại nhân đã rất rõ ràng, Đoàn Phi không biết phải nào, thì Thạch Bân bất chợt bênh vực Đoàn Phi nói rằng:

- Đại nhân, muốn chứng minh những lời nói của Lục Đại rất dễ, chỉ cần tìm tên lính gác trực đêm đó ở thành bắc hỏi là sẽ biết Lộ Lam một người hay cùng với Lục Đại vào thành.

Hứa đại nhân nổi giận quát:

- Câm miệng, người có quyền gì mà dám ở đây lên tiếng hả? Chuyện xảy ra lâu vậy rồi, ai còn nhớ rõ chứ. Hỏi cũng uống công thôi.

Nghiêm bộ đầu nói:

- Thế thì chưa chắc, Mẫn đại nhân. Tôi đề nghị hãy tạm thời nhốt Lục Đại vào đại lao rồi xử sau. Tôi sẽ lập tức phái người tới vệ sở tìm Ngưu bách hộ điều tra.

Đoàn Phi tiến về phía trước, nói rằng:

- Tôi thấy không cần đâu, Lục Đại đâu phải thằng khờ. Tôi nghĩ rằng hắn không phải là hung thủ, nếu không thì tại sao sau khi giết người cướp của hắn còn dám quay lại chứ? Trừ khi hắn bị điên, Lục đại nhân, là ngài trói Lục Đại về đây, tiểu nhân hỏi ngài, Lục Đại hắn bị điên phải không? Rốt cuộc hắn quay về như thế nào? Và vì chuyện gì mà quay về chứ?

Lục phu nhân quỳ ở trên công đường cũng được một hồi rồi. Bà ấy thấy Mẫn đại nhân không ngăn cản, mới trả lời rằng:

- Khi quản gia nói cho tiểu nữ hay Lục Đại quay về tiểu nữ còn ngỡ mình nghe nhầm nữa, sau khi gặp thì quả là hãn, mới tin đây là thật. Lúc đó hãn dơ bản hồi hám không thua gì ăn mày, số ngân lượng trong cái gói hãn đang đeo trên lưng một nén bạc cũng không thiếu mất.

- Lục Đại thấy tiểu nữ liền khóc và nói rằng đã biết lỗi rồi. Cũng do hãn ngộ nghịch nên mới hại chết lão gia. Tiểu nữ nhất thời tức giận, nên mới ra lệnh kêu người đánh hãn một trận, rồi mới đưa hãn tới đây. Bây giờ nghĩ kỹ có lẽ phu quân tôi thật sự không phải hãn giết mà là tên người hầu phu quân nuôi nấng từ nhỏ. Cho dù nhất thời hám tiền, sau khi cướp tiền cũng đâu cần giết người, vả lại số tiền này hãn đã đem về không thiếu một xu.

Dù Lục phu nhân nói có phần ấp a ấp úng, nhưng mọi người cũng đã hiểu. Hứa đại nhân hừ một tiếng, miễn cưỡng nói:

- Thế cũng chưa chắc, biết đâu hôm đó hãn bị ma ám, bị ma quỷ sai khiến giết người, sau khi tỉnh lại quên sạch thì sao?

Mẫn huyện lệnh vuốt râu, ngó trợ thủ của mình, rồi ngó bọn người Đoàn Phi và Nghiêm bộ đầu, nhắm mắt suy nghĩ rồi nói:

- Những lời của mọi người đều có lý, mạng người quan trọng hơn hết, chúng ta phải cẩn thận tra xét mới đúng. Nghiêm bộ đầu, người hãy phái một người tới chỗ Ngưu bách hộ điều tra xem, tạm thời hãy nhốt Lục Đại vào đại lao, bãi đường!

Mọi người cung tiễn huyện lệnh đại nhân, Hứa đại nhân nhìn Đoàn Phi và Nghiêm bộ đầu hừ một tiếng, rồi phẩy tay áo bỏ đi. Đoàn Phi gượng cười và nói:

- Thành kiến của Hứa đại nhân đối với tôi quả thật rất sâu!

Nghiêm bộ đầu bữu môi, nói:

- Mặc kệ ông ta, người chịu đòn không phải là ông ta, phá được án mới đáng nể, giờ chúng ta phải làm như thế nào?

Đoàn Phi nói:

- Bên các huynh có manh mối gì mới không?

Nghiêm bộ đầu nói:

- Không có, tên Lục Lam đó quả là một người tốt giống như phu nhân lão nói vậy. Ngày thường làm ăn thà mình chịu thiệt chứ không muốn kết oán với người khác. Chính như vậy mà những người làm ăn với lão ngày càng nhiều, những người hầu của ông ta cũng nói Lục Lam tốt. Thậm chí có người khi đang nhắc tới ông ta bèn khóc òa lên.

Đoàn Phi thở dài, nói rằng:

- Nói như thế những tên hung thủ đó càng đáng chết, Lục Lam chết thảm thật. Ông ta bị làm vật tế để cắt cổ lấy máu uống, trước đó còn chịu hình phạt tam đao lục động. Bọn hung thủ này đáng bị ném vào chảo dầu.

- Đúng là tà giáo thật sao?

Ánh mắt Nghiêm bộ đầu tràn đầy nỗi lo. Từ khi lập quốc tới giờ, triều Minh quản lý cực kỳ chặt chẽ tôn giáo. Trong đó Bạch Liên giáo, Di Lặc giáo và các giáo phái ra đời dựa trên hai giáo phái này, càng không ngừng tạo phản. Triều đình lấy nguyên tắc thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, một khi phát hiện tung tích tà giáo, thì kéo theo là các cuộc giết chóc đẫm máu, có khi vì một người mà liên lụy tới cả trăm người chết. Nếu đã chứng thực vụ này là hành vi của tà giáo, e rằng huyện Bảo Ứng sẽ không còn ngày bình yên nữa.

- Đệ thấy khả năng thấp lắm.

Đoàn Phi trả lời một cách chắc chắn rằng:

- Nghiêm đại nhân không cần lo lắng.

Nghiêm bộ đầu thở dài, nói rằng:

- Đã muộn rồi, đệ phải để ý cái tên Hứa Dục đó, giả sử đây quả thật là vụ án tà giáo, nếu phá án không kịp, e rằng chúng ta đều phải chết không nơi chôn thân.

- Đại nhân sao lại nói thế?

Đoàn Phi kinh ngạc hỏi.

Nghiêm bộ đầu nhăn mày nói rằng:

- Hứa Dục có khả năng là người của Đông xưởng. Đông xưởng đều có mật thám trong mỗi nha môn. Mỗi ngày đều phải trình báo giá cả của đồ dùng thường ngày. Huống chi vụ án liên quan tới sự tạo phản của tà giáo, chỉ cần khi báo cáo hần nói rằng chúng ta có quan hệ với tà giáo, dù chúng ta không chết cũng bị thương. Mẫn đại nhân cũng khó tránh khỏi bị truy cứu trách nhiệm.

Đông xưởng là một cái tên ngay cả người Trung Quốc thế kỷ 21 nghe quen cả tai. Đông xưởng là hiện thân của các cuộc giết chóc đầm máu và tù oan không thời hạn, nghe Nghiêm bộ đầu nói Hứa Dục có thể là người của Đông xưởng, Đoàn Phi lập tức sợ lạnh gáy.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bối

Chương 18: Kẻ mê cờ bạc

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên đến ngớ ngàng của Đoàn Phi, Nghiêm Bộ Đầu an ủi nói:

- Đừng sợ, chỉ cần chúng ta giành xử vụ án này trước, làm thật ổn thỏa, người của Đông Xưởng sẽ không có lý do, nhiều lắm cũng chỉ mất ít bạc, không cần quá lo lắng.

Đoàn Phi lấy lại bình tĩnh, nói:

- Vậy chúng ta cũng không cần khẩn trương nữa. Hôm nay ngoài việc tìm được hiện trường nơi giết người, còn phát hiện thêm một manh mối mới. Nghe nói, chạng vạng ngày mừng mười, một đầu bếp họ Đàm nào đó của lầu Hạc Lai có bị mất một bộ dao cắt gọt. Rất có khả năng đây chính là hung khí, cho dù thế nào thì chúng ta cứ cho giải ông ấy và mang bộ dao

mới về rồi nói sau. Một đầu bếp có tiếng, bộ mới dùng sẽ có vài phần giống với bộ cũ, chúng ta có thể lấy để so sánh.

Hai người thương lượng vài câu, Nghiêm Bộ Đầu dẫn người đến lầu Hạc Lai bắt đầu bếp nọ về, còn Đoàn Phi thì đi đến phòng khâm liệm, vừa lúc nhìn thấy Thạch Bân từ Lại Xá đi ra, hỏi hẵn:

- Phi ca, huynh ăn cơm chưa?

Đoàn Phi gật gật đầu:

- Ủm, huynh không muốn ăn, à, đúng rồi, mới đây huynh có gặp Hắc Hầu Nhi, hẵn nói mấy lời rất kỳ lạ. Trước khi huynh hôn mê, hẵn có nói gì với huynh không nhỉ? Huynh có từng nói với đệ không?

Thạch Bân nói:

- Hình như không có, nhưng mà tháng trước huynh và Hắc Hầu Nhi có cãi nhau một trận, là sau khi huynh cùng thúc phụ hẵn từ ngoài trở về, nhưng hai người cũng không nói là vì sao. Huynh nhắc đệ mới nhớ một chuyện, vừa rồi khi huynh và Nghiêm Bộ Đầu ra ngoài tìm người hỏi thăm, Tiểu Nhị Tử có tìm đệ, nói đêm nay Phong Cầu sẽ triệu tập tất cả mọi người lại quyết định một việc. Hẵn hỏi đệ và Phi ca có muốn đi không. Hỏi lại hẵn thì hẵn cũng không nói chuyện gì. Lúc đó đệ từ chối rồi. Chúng ta đều là Bộ Khoái mà, chuyện giang hồ ít tham gia một chút sẽ tốt hơn.

- Đệ nói đúng, xem chừng cũng không phải là chuyện gì tốt, không cần quan tâm nhiều đến bọn họ làm gì, bây giờ đệ định đi đâu? Muốn cùng huynh đến phòng liệm xem chút không?

Đoàn Phi hỏi.

Thạch Bân ập a ập ứng rồi lén chuồn đi, phòng khâm liệm, ai mà muốn vào đó khi không phải bất đắc dĩ chứ.

Đoàn Phi vừa bước vào khoảnh sân nhỏ dẫn đến phòng khâm liệm đã thấy Dương Sâm vui mừng khấp khởi chạy ra đón:

- Đoàn đại ca, án đã phá được chưa? Đệ đã lập được công lớn rồi!

Đoàn Phi hừ nhẹ một tiếng, chỉ chăm chú đi xem xét con lợn chết kia. Dương Sâm thấy có gì là lạ, cẩn thận hỏi:

- Đoàn đại ca, đã xảy ra chuyện gì vậy? Đệ đã làm sai chuyện gì sao?

Đoàn Phi nhàn nhạt nói:

- Sai cũng không sai, chẳng qua có người lấy được chút chứng cứ còn con mà đã định tội cho một người, ở trên công đường nghiêm hình bức cung mà thôi.

- Là Hứa đại nhân?

Dương Sâm xoay con người một vòng, ảo não nói:

- Đều tại đệ, không nên tùy tiện nói lung tung mới đúng

- Thôi được rồi, hản hỏi, đệ cũng không thể không trả lời, vết bàn tay này sao lại có ở đây? Khi khám nghiệm sao lại không thấy có ghi chép?

Đoàn Phi hỏi.

Dương Sâm nói:

- À, cái vết này sáng nay đệ mới phát hiện thấy, đệ cũng định đi nói với huynh, nhưng huynh lại đi mất rồi, đệ cũng không ngờ lại chạm mặt Hứa đại nhân. Gia gia nói vết này hơi nhạt, nên lúc đó không nhìn rõ, đêm qua dùng thuốc rửa tử thi, vết này mới dần lộ ra!

Đoàn Phi giật mình, gật đầu. Ở thế kỷ 21, sau khi khám nghiệm tử thi xong, pháp y cũng dùng dung dịch gì đó tẩy rửa lại, từ đó mới có thể phát hiện ra những vết thương hoặc vết tích mà mới đầu không nhìn thấy, không ngờ phương pháp này cũng đã được người Trung Quốc cổ đại biết và sử dụng rồi.

Đoàn Phi khích lệ nói:

- Đệ làm rất tốt, đệ chắc cũng biết vết bàn tay là khi nào có chứ? Trước khi Lục Lam chết bao lâu? Hay là chết do bị đánh? Có thể nhìn ra chút manh mối nào không?

Dương Sâm nói:

- Ủm, gia gia nói vết kia xuất hiện trước khi chết hai canh giờ. Lục Lam hơi béo, lực đánh lại hơi yếu, có đánh cũng chỉ khiến hấn ngã là cùng, cho nên không lưu lại vết thương rõ ràng. Bôi rượu thuốc lên, sáng nay mới rõ, hơn nữa màu sắc hơi nhạt, có thể nói trước khi chết, máu tụ cũng đã tan ra không ít, chắc cũng chỉ lâu khoảng hai canh giờ.

Đây là đáp án ngoài dự liệu của Đoàn Phi, chả trách Dương Sâm lúc nào cũng tự hào nói rằng gia gia hấn là người khám nghiệm tử thi giỏi nhất thiên hạ.

Rời khỏi phòng liệm, Đoàn Phi đi tới nhà giam huyện nha. Không còn cảnh tượng hàng trăm người kêu oan thảm thiết, đến Tổng Ly, Lưu Đàm bị Đoàn Phi đưa vào ngục cũng chỉ lạnh lùng nhìn hấn một cái, rồi quay sang bắt con rận trên người xuống.

Nha dịch dẫn Đoàn Phi đến trước phòng giam của Lục Đại, Đoàn Phi nói qua song sắt với người đang co rúc trong đồng cỏ:

- Lục Đại, ta hỏi ngươi, hôm đó người đánh Lục Lam cướp bạc là vào lúc nào?

Lục Đại mở mắt ra thản nhiên nhìn Đoàn Phi một cái, sau đó lại nhắm mắt lại.

Lục Đại cho dù không giết người, nhưng hăn lại đả thương người, cướp tiền, ở Đại Minh đã là trọng tội, huống hồ người kia còn là chủ hăn, vấn đề này càng trở nên nghiêm trọng, mất đầu đã là nhẹ rồi. Một người không có tương lai thì dù là gì cũng không khơi dậy nổi hứng thú của hăn.

Đoàn Phi cũng không thức giận, quay đầu sang hỏi trưởng nhà giam:

- Theo luật Đại Minh, nô bộc đánh chủ nhân cướp tiền sẽ phải chịu hình phạt như thế nào?

Trưởng nhà giam nói:

- Chuyện này còn tùy vào từng trường hợp, nhẹ thì đánh trăm roi, bị đi đày, nặng thì mất đầu như chơi

Lục Đại hừ một tiếng, xoay người lại không thèm nghe, Đoàn Phi nói:

- Lục Đại, ta biết người làm vậy là có lý do, nếu như người có thể cung cấp manh mối để chúng ta tìm ra hung thủ thật sự đã giết chủ người, có công, lại tự mình đi báo án, Mẫn đại nhân chắc chắn sẽ giảm nhẹ hình phạt cho người, nói không chừng còn không bị lưu đày nữa. Còn nếu người biết sự tình mà không báo, chúng ta không phá được án, e là Mẫn đại nhân sẽ không vui, đến lúc đó người phải chịu khổ rồi.

Lục Đại tựa hồ bị những lời nói đó lay động, hăn xoay người lại, chậm chậm mở mắt, nói:

- Ta dựa vào cái gì mà tin người?

Đoàn Phi thản nhiên nói:

- Có tin hay không là tùy người, hiện tại người cũng đã không còn sự lựa chọn nào rồi. Người có thấy hổ thẹn với chủ nhân của người không? Ta cũng nói cho người biết một tin, án này có khả năng liên quan đến tà giáo, đợi đến khi người của Đông Xưởng nhúng tay vào, thì người chờ mà cùng Lục phu nhân bị phanh thây nơi đầu đường đi

Đoàn Phi đe dọa, có điều nói đến Đông Xưởng chỉ là nói đùa thôi,

- Cái gì?

Lục Đại cả kinh nhảy dựng lên, xích sắt trên người như không ảnh hưởng chút nào đến hắn, nhưng ngay sau đó lại đau thấu xương ngã quỵ xuống mặt đất. Bị phạt trọng trên công đường khiến hắn bị đau đến giờ.

Đoàn Phi lạnh lùng nhìn hắn, tên này đáng chịu khổ, ai bảo hắn là kẻ tham tiền chứ?

Lục Đại quỳ bò đến bên chấn song bằng gỗ, hai tay bám lấy chấn song nói:

- Ta không giết người, bà chủ cũng không làm sai điều gì, tại sao lại kéo bà ấy vào?

Đoàn Phi thản nhiên nói:

- Ta có thể cùng người nói lý lẽ, nhưng người của Đông Xưởng thì không. Chủ của người Lục Lam bị người ta đốt vàng mã cúng tế quỷ thần rồi dùng hình phạt ba đao lục động (ba đao sáu lỗ) mà chết. Phương pháp giết người đáng sợ này chỉ có tà giáo mới dùng. Nếu người còn không chịu nói thật, sau này cũng không cần nói nữa

- Không!

Lục Đại hét lên thảm thiết, bật dậy:

- Lão gia, người chết thật thảm!

Đoàn Phi cũng chỉ lạnh lùng nhìn hăn. Lục Đại gào khóc một hồi, đột nhiên như tỉnh ngộ ra, hét lên với Đoàn Phi:

- Sai gia, sai gia, ta không giết người. Hôm đó, ta chỉ mượn lão gia ít tiền, lão gia không cho, ta nhất thời hồ đồ mới đánh lão gia, cướp tiền đi. Lúc đó khoảng cuối giờ Dậu, ta vừa đi qua cầu Thông Hải, còn chưa tới con đường lớn dẫn đến cửa Bắc, lúc đó có người nhìn thấy ta. Sai nha, ngài đi tìm bọn họ tới, bọn họ có thể làm chứng cho ta. Ta cướp được bạc rồi cũng không đi xa, mãi cho đến khi lão gia khuất sau cổng thành ta mới đi.

-Ồ, Lục Lam đem người về nuôi dưỡng, đối xử với người cũng không tệ, tại sao người lại cướp bạc của hăn?

Đoàn Phi thuận miệng hỏi, trong lòng âm thầm tính toán. Cuối giờ Dậu cũng gần bảy giờ, đầu ba tháng trời cũng đã tối rồi, nói không chừng có người theo chân Lục Lam vào thành, hoặc gặp trong thành rồi mới nổi lòng giết. Có điều Lục Lam có thể trực tiếp đi về hướng nam rồi vòng lại hướng tây về nhà, chẳng lẽ hung thủ đứng đợi ở cách cổng thành không xa rồi bắt ép hăn đi về hướng đông thành.

Lục Đại đáp:

- Đều trách ta ham mê cờ bạc, lão gia đã cho ta vay mượn không ít tiền trả nợ, còn cảnh cáo ta nhiều lần, hôm đó ta lại không chịu được mà vay tiền lão gia. Lão gia nhất quyết từ chối, còn nói nếu ta còn đi đánh bạc, ông ấy sẽ đuổi ta ra khỏi nhà, ta... ta... nhất thời hồ đồ

Đoàn Phi bỏ mặc Lục Đại đang tự trách không thôi, rời khỏi nhà giam. Lục Đại nói sau khi đả thương lão gia, hăn đã hối hận rồi, nhưng do bị sòng bạc ép trả nợ nên hăn mới do dự không quyết, trốn ở nhà bằng hữu, mãi cho đến hôm nay có người báo Lục Lam chết rồi, hăn mới bỏ tất cả mà đến Lục gia thỉnh tội, đáng tiếc đã muộn rồi.

- Ai có thể ép buộc một người khỏe mạnh ngay trên đường cái mà không thu hút sự chú ý của người khác? Bằng hữu thân? Quan sai? Hay là...?

Đoàn Phi đang ảo não suy tư thì thấy Nghiêm Bộ đầu áp giải một người đi về phía nhà giam, Đoàn Phi ngạc nhiên dừng cước bộ, Nghiêm Bộ đầu nói:

- A Phi, đây chính là đầu bếp Đàm Mậu của lầu Hạc Lai!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bối

Chương 19: Tính trước kỹ càng

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Đầu bếp Đàm đứng ngẩn ngơ trước mặt Đoàn Phi, thân hình cao lớn, cánh tay to cường tráng, mu bàn tay chằng chịt sẹo, ngón tay gồ ghề những khớp xương, quả nhiên tràn đầy khuynh hướng bạo lực.

Nghiêm Bộ Đầu kích động nói với Đoàn Phi :

- Khi tên này dự hỷ tiệc ở nhà Lý gia quả có mất một con dao gọt, sau đó thì hắn rời Lý gia vào khoảng đầu giờ Tuất (khoảng bảy giờ), nhưng sau này khi được hỏi đã đi đâu, hắn lại không chịu nói. Nữ nhân của hắn nghe nói hắn bị bắt, đi được nửa đường thì bị đuổi kịp, hỏi ra mới biết tên này hôm đó gần đến giờ Hợi (khoảng 10 giờ tối), mới về đến nhà, chừng đó cũng đủ thời gian để giết người rồi!

- Ta không giết người!

Đàm Mậu kêu lên.

- Không giết người sao người không dám nói nửa giờ trước người đã đi đâu?

Nghiêm Bộ Đầu đá một cước vào người Đàm Mậu, Đàm Mậu ngã lăn ra đất, vẫn không ngừng gào hét ‘ta không giết người’.

Đoàn Phi tiếp lấy túi da trong tay Nghiêm Bộ Đầu, vừa cầm đã thấy nặng nặng lòng bàn tay, Nghiêm Bộ Đầu nói :

- Đây là bộ dao mới của hãn, ta dẫn hãn vào nhà lao trước. A Phi người đem bộ dao này đến phòng liệm kiểm tra trước, rồi quay lại đây thăm vấn tên này.

- Ta không giết người, các người không thể đem dao của ta đến nơi xui xẻo như vậy được!

Đàm Mậu ồn ào, gào thét, bị Nghiêm Bộ Đầu lôi mạnh đi.

Đoàn Phi nhún nhún vai, đây là pháp chế của Minh Triều, cho dù thế nào, cứ bắt người trước tính sau. Dù sao thì vì phá án, có bắt nhầm người cũng không bị coi là phạm pháp, thậm chí có đánh người thành tàn phế cũng không sao, hãn quay đầu đi về phía phòng liệm.

Chuyện so sánh thì rất nhanh đã xong, Lục Lam quả nhiên là bị chết bởi con dao cùng với loại này, nhất là loại dao vừa sắc lại vừa dài, vết thương tạo ra giống hệt vết sẹo trên bụng Lục Lam. Nếu toàn huyện chỉ có mình Đàm đầu bếp là bị mất bộ dao, vậy chuyện này cứ điều tra trên người hãn là được rồi.

Đoàn Phi lại quay trở lại nhà lao, thấy có thêm một gian hình phòng, bên trong chứa đủ loại hình cụ. Đàm Mậu đeo trên người cái cùm bằng gỗ, quỳ trên cái bàn xát trả lời thăm vấn của Nghiêm Bộ Đầu. Khi Đoàn Phi bước

vào, hắn đã đau đến mức mồ hôi đầy đầu, trả lời nhanh chóng, để đỡ phải chịu khổ lâu.

Nghiêm Bộ Đầu ngồi vào một chiếc ghế quan cũ, tay bưng một tách trà men hoa bằng sứ, vừa thưởng thức trà vừa thản nhiên nói :

- Còn không nói thật, xem ra người muốn chịu khổ thêm nữa rồi, bản quan có rất nhiều thời gian, chúng ta cứ từ từ chơi.

- Đại nhân, tiểu nhân không nói dối, tiểu nhân thật sự không giết người!

Đàm Mậu sức chịu đựng không tẻ, Đoàn Phi đoán, hắn mà bị gông cùm như kia rồi bị quỳ lên bàn xát nữa thì chắc không chịu nổi đến nửa phút, vậy mà Đàm Mậu lại có thể chịu đựng được, chỉ có mồ hôi chảy ròng ròng, còn giọng nói của hắn cũng không có gì thay đổi.

Đoàn Phi nói nhỏ bên tai Nghiêm Bộ Đầu vài câu, Nghiêm Bộ Đầu vỗ tay vịn quát:

- Đàm Mậu, người từng nói dao cũ và dao mới giống hệt nhau, có đúng như thế không?

Đàm Mậu nhin đau nói :

- Đúng vậy, đại nhân, con dao này đầu bếp của chúng rồi dùng khi làm đồ ăn, nếu dao dùng không quen tay, đồ ăn thái ra sẽ không đẹp, sau khi dao bị trộm, ta đã đánh một con dao mới giống hệt với con dao cũ.

- Hừ!

Nghiêm Bộ Đầu cầm lấy túi đựng dao đến trước mặt hắn, cười lạnh nói :

- Hiện đã điều tra rõ, chính con dao cũ của người là hung khí giết chết phú thương thành Tây Lục Lam, chẳng lẽ người nói dối là mất dao, sau đó mới đi giết người?

Đàm Mậu cuối cùng cũng biến sắc, kêu lên:

- Không có, đại nhân, dao của ta quả thật là bị người khác trộm mất, ta không giết người, đại nhân, cầu xin người, ta chịu không nổi nữa rồi, cho ra đứng dậy được không?

- Hừ, còn không mau mau thành thật khai báo, trong nửa canh giờ đêm đó người đã đi đâu?

- Ta...

Đàm Mậu trộm liếc đám nha dịch đang đứng xem náo nhiệt, Nghiêm Bộ Đầu quay đầu phất phất tay, Đoàn Phi đuổi hết đám người đó ra ngoài, khi trở về thì vừa lúc nghe được Đàm Mậu thì thầm nói :

- Ta đi Tứ Hải Lâu!

- Tứ Hải lâu?

Nghiêm Bộ Đầu bật thốt lên kinh hô, lập tức trên mặt lộ ra nụ cười mờ ám. Tứ Hải lâu là thanh lâu có quy mô lớn nhất trong huyện Bảo Ứng, cũng thuộc sở hữu của Tổng Ly gia, Nghiêm Bộ Đầu mấy người họ gần đây thường đến thăm dò, cũng có không ít lợi lộc.

- Không đúng, đi Tứ Hải lâu chơi gái không có gì là không dám nói cả, người lại đang nói dối đúng không!

Đoàn Phi quát.

Nghiêm Bộ Đầu tỉnh ngộ lại, nói :

- Đúng, chuyện này không dám nói trước mặt ông chủ và nương tử còn có lý, đến đây rồi còn có gì không dám nói, người đang giấu chuyện gì? Không nói thật, ta sẽ cho người quỳ ở đây đến sáng.

- Ta không nói dối, không nói dối!

Sau khi ngã sụp xuống, sắc mặt Đàm Mậu nhanh chóng trở nên tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng, thắt lưng mềm nhũn, thân thể nghiêng về phía trước rồi ngã xuống, chiếc cùm trên vai đập mạnh lên mặt đất, Đàm Mậu gào thét nói :

- Bằng hữu của ta Vân Cô là đầu bếp giỏi ở đó, ta đến để học nghề.

Đoàn Phi và Nghiêm Bộ Đầu đều ngẩn người, sau đó cùng cười rộ lên, đây đích thực là điều khó nói. Ở huyện Bảo Ứng này, đầu bếp giỏi cũng không ít, vậy mà lại đi kỹ viện học nghề của một kỹ nữ bán tiếng cười, khó trách hăn không chịu nói, một khi bị truyền ra ngoài, e là hăn không ngẩng mặt lên nổi ở huyện này.

Nghiêm Bộ Đầu cười xong, quay sang nhìn Đoàn Phi, muốn nghe ý kiến từ Đoàn Phi, Đoàn Phi thấp giọng nói :

- Ghi khẩu cung rồi thả hăn ra đi. Lấy sức hăn và tài nghệ làm bếp, muốn đâm thủng bụng một người cần gì phải ra tay hai lần như vậy, hung thủ tuyệt đối là tay chơi đao mới, không phải hăn đâu.

Ghi xong khẩu cung, Đàm Mậu được thả, Đoàn Phi cẩn thận nghiên cứu khẩu cung, Nghiêm Bộ Đầu lại lo lắng đi qua đi lại, không tìm được thúc giục nói :

- A Phi, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Đoàn Phi đặt bản khẩu cung xuống, nói :

- Mang theo tất cả huynh đệ đến Lý gia, bận rộn cả một ngày, đến cơm trưa cũng chưa được ăn, vừa hay để Lý lão đầu hao tài, khao anh em một bữa.

Nghiêm Bộ Đầu nhướn mày, nói :

- Việc này chẳng lẽ là có liên quan đến Lý gia?

Đoàn Phi cười cười nói :

- Ủ, đói bụng là chuyện lớn, nhất định phải đến Lý gia rồi. Ha ha, yên tâm đi, Nghiêm Bộ đầu, đại khái ta cũng đã biết hung thủ là ai rồi. Lần này đi Lý gia ngoại trừ ăn chực một bữa, còn để chứng thực một số chuyện nữa, tới trước giờ Tý là có thể bắt được hung thủ.

Cầm khẩu cung của Đàm Mậu đến Lý gia xác minh một chút, tìm lý do ăn không một bữa cũng là đạo lý sinh tồn của bộ khoái mà, Nghiêm Bộ Đầu không ý kiến phản đối, lập tức triệu tập mười mấy bộ khoái trong nha môn lại. Nghe nói có cơ hội ăn không phải trả tiền, tất cả mọi người đều vô cùng hào hứng. Nghe xong lời Đoàn Phi nói, ai nấy ăn mặc mũ mào chỉnh tề, mang theo đủ xiềng xích, cùm gông, xích sắt, tay cầm gậy công sai trùng trùng điệp điệp tiến về phía Lý gia ở đông thành. Đến khi Hứa Điển Sử nhận được tin chạy tới, đám bộ khoái đã sớm đi mất, không còn thấy bóng dáng nữa rồi.

Lý đại thiện nhân Lý Thiện Tài lão gia là một trong những đại tài chủ giàu có ít ỏi của đông thành huyện Bảo Ứng, ngày thường cũng làm không ít việc thiện lấy tiếng, cho nên người không hiểu đều gọi ông ấy là Lý đại thiện nhân, nhưng Đoàn Phi biết rõ ngọn ngành, biết bọn họ đều không phải là người tốt gì, những tòa nhà lớn này có thể nói là nơi chứa đầy cường đạo và kỹ nữ.

Quản gia của Lý thiện tài đang cười ha ha đứng ở trước cửa, chợt thấy một đám sai dịch như lang như hổ xông đến, hẩn sợ tới mức vội vàng tránh vào bên trong cánh cửa, khi đang gọi người tới đóng cửa thì bị một chiếc gậy công sai chặn lại, Đoàn Phi cười hì hì đối diện với vẻ mặt trắng bệch của quản gia, nói :

- Lý quản gia, đã lâu không gặp!

Lý quản gia bình tĩnh lại, nhìn Nghiêm Bộ Đầu nói:

- Nghiêm đại nhân, chuyện này là sao?

Nghiêm Bộ Đầu hách dịch, mũi hếch lên trời, cười lạnh nói :

- Không có lửa thì làm sao có khói, không có việc không lên điện tam bảo, bộ khoái tới cửa đương nhiên là để phá án, vụ án về xác chết ở miếu thổ địa đã nghe tới bao giờ chưa? Có chứng cứ cho thấy Lý gia các người có liên quan, mau mau gọi lão gia người ra đây, đóng cửa lại, người trên kẻ dưới không ai được phép ra ngoài, nếu để một ai lọt ra ngoài, ta sẽ đem các người bắt về phạt đánh một trận!

Lý quản gia trầm ngâm nói:

- Nghiêm Bộ Đầu, lão gia chúng ta cùng Mẫn đại nhân có giao tình với nhau, các người làm như vậy hình như không hợp quy củ cho lắm.

- Thối lắm!

Đoàn Phi tát một cái khiến Lý quản gia ngã lão đảo, hấn há miệng ra, rơi ra hai cái răng, Lý quản gia kinh sợ trừng mắt nhìn Đoàn Phi, Đoàn Phi xoa xoa cổ tay, cười tủm tỉm nói :

- Không có chứng cứ chứng minh, bọn ta sao dám tự tiện xông vào sân nhà Lý đại thiện nhân, dám chó dữ đầy nhà còn không nuốt sống chúng ta chắc?

- Người... người chờ đấy!

Lý quản gia tức giận nghiêng răng, nghiêng ngả lão đảo quay đầu chạy vào trong trạch viện, bọn gia đình cũng hốt hoảng né ra, chó giữ nhà cũng bị bịt mõm lại, chỉ phát ra âm thanh nức nở.

- Phi ca, cảm ơn người.

Thạch Bân kích động nói, lúc này mọi người mới hiểu, hóa ra Đoàn Phi là đang lấy việc công trả thù tư đây mà.

Đoàn Phi cười nói :

- Đợi lát gặp được Lý đại thiện nhân rồi, kính xin Nghiêm đại nhân và các chư vị huynh đệ giúp đỡ cho, thế nào cũng phải trấn trụ tên súc sinh mặt người dạ thú giả nhân giả nghĩa kia. A Bân, năm đó hăn thả chó cắn người, hôm nay người cứ thẳng chân mà đá trứng chim của hăn, thế mới là nam nhân!

- Vâng!

Thạch Bân hai mắt đỏ lên, hăn là đang nhớ tới ngày trước hăn đến xin ăn trước cửa Lý gia, bị Lý quản gia và những người khác thả chó ra cắn. Năm đó nếu không có Đoàn Phi xả thân tương trợ, e là hăn đã không sống nổi đến ngày hôm nay. Chuyện này cũng là Thạch Bân muốn thức tỉnh trí nhớ bị mất của Đoàn Phi nên mới kể lại cho hăn, Đoàn Phi âm thầm ghi nhớ trong lòng, không ngờ cơ hội trả thù đến nhanh như vậy.

Mọi người cùng chung một mối thù, như lang như hổ xông vào Lý gia, làm huyên náo đến gà bay chó sủa, đợi đến khi Lý đại thiện nhân Lý Thiện Tài thở hồng hộc, được hạ nhân đỡ ra, đám bộ khoái đã nhân cơ hội mà xông vào đến gần hậu viện rồi.

Lý lão gia tức giận đến cả người phát run, chỉ vào Nghiêm Bộ Đầu và Đoàn Phi đang ngạo nghễ bước vào :

- Các người các người làm càn!

- Làm càn? Ta nhớ năm đó chính người đã gọi người thả chó cắn ta!

Thạch Bân bước lên trước một bước về phía đối phương, nổi hận ùa về, vẻ mặt có chút dữ tợn, Lý lão gia sợ hãi lui một bước, nói :

- Người, người là ai? Ta không quen người!

Nghiêm Bộ Đầu thản nhiên đáp :

- Lý lão bản quý nhân thật hay quên, không biết ông còn nhớ chuyện tháng trước ông bày tiệc rượu mừng không?

Lý lão gia ngạc nhiên nói :

- Tháng trước nhi tử của ta thành thân, ta dĩ nhiên nhớ rõ, chứ vị sai gia hôm nay đến không phải là vì hôm đó Lý gia chúng ta phát ít thiệp mời đó chứ?

Thạch Bân đột nhiên bay lên đá một cước vào háng Lý Thiện Tài, Lý lão gia kêu lên thảm thiết, che lấy hạ thân mà quỳ sụp xuống trước mặt Thạch Bân, Thạch Bân cười lạnh nói :

- Lão sát tài, người cho là chúng ta đến để tống tiền sao? Nói cho người biết, Lý gia các người phạm tội rồi, tháng trước con người lấy tiểu thiếp, bày tiệc mừng, bởi vậy mà Lục Gia thành tây phải làm tang sự, cũng hại chúng ta không được an bình, người cho là chúng ta đang đùa với người hay sao?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

:Lý Thiện Tài đau đến mức toàn thân co giật, khóe miệng run rẩy, một chữ cũng nói không ra. Con trai cả của hắn tức giận chạy đến xô mạnh Thạch Bàn một cái, Thạch Bàn kêu lên một tiếng rồi ôm lấy ngực nằm vật ra trên đất, kêu thảm thiết :

- Đánh người, có người đánh quan nha!

Hai bên đều kêu gào ầm ĩ, thấy tình hình diễn ra theo chiều hướng xấu, khó vãn hồi. Lý Thiện Tài hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy, dùng toàn bộ khí lực hét lớn:

- Dừng tay lại cho ta!

Đám người Nghiêm Bộ Đầu đợi câu này của hắn đã lâu rồi, nhưng hai đứa con của Lý Thiện Tài thì vẫn thờ phì phì như muốn động thủ tiếp. Lý Thiện Tài tát cho mỗi đứa mấy cái, đuổi trở về, rồi thở hổn hển, cứng nhắc xoay người lại, nở nụ cười gượng gạo với Nghiêm Bộ Đầu :

- Nghiêm Bộ Đầu, ta vô tội, xin ngài giúp ta lấy lại công bằng, ta có thể làm gì, ngài cứ nói, Lý mỗ quyết không từ chối.

Nghiêm Bộ Đầu cũng hòa giải nói :

- Lý lão bản quả nhiên là người thông minh, hiểu chuyện. Ta cũng nói rõ với ông, vụ án về xác chết ở miếu hoang có liên quan đến Lý gia. Hơn nữa tình tiết vụ án rất kỳ lạ, đã làm kinh động đến Đông Xưởng. Nếu như ông

không sắp xếp cho tốt, đợi khi Đông Xưởng đến hỏi thăm thì.. bọn họ không khách khí như chúng ta đâu. Còn về hành vi vừa rồi của Đoàn Phi và Thạch Bàn, trong lòng ông hẳn biết rõ là chuyện gì. Bây giờ hai bên đều huề nhau, Lý lão bản không giữ trong lòng nữa chứ?

Nghe thấy hai chữ ‘Đông Xưởng’, Lý lão gia bị dọa cho run rẩy. Tính mạng bản thân và gia đình vẫn là quan trọng hơn, để ý đến ân oán con con này làm gì. Hắn vội vàng lấy từ trong ngực ra một cái hồng bao, rồi nhanh chóng nhét vào lòng bàn tay Nghiêm Bộ Đầu, giống như gặp được phụ thân mà tình cảm nói :

- Nghiêm đại nhân, muốn ta làm thế nào, ngài cứ nói, tính mạng trăm người Lý gia chúng ta đều nằm trong tay Nghiêm Bộ Đầu ngài đấy!

Nghiêm Bộ Đầu hé mở hồng bao ngó một cái, vẻ mặt lãnh đạm nhét túi tiền vào trong ngực, rồi nói:

- Lý lão bản chẳng lẽ là đang tổng cổ ăn mày sao?

Lý lão gia mồ hôi chảy ròng ròng, nhìn còn nghiêm trọng hơn khi mới bị đá vào chỗ hiểm, không ngừng nhận lỗi :

- Vâng, vâng, vâng, tiểu lão nhân sẽ lập tức chuẩn bị đại lễ thật hậu, mong Nghiêm gia ngài vui lòng nhận cho!

Nghiêm Bộ Đầu lúc này mới cười cười vẻ hài lòng :

- Cũng không cần vội vã phá án, các huynh đệ cũng đã đói rồi, Lý lão bản, đành làm phiền quý phủ một chút vậy!

- Nên mà, nên mà!

Lý lão gia trong lòng thầm mắng chửi, nhưng ngoài mặt vẫn cười cười lấy lòng, thúc giục lão quản gia mặt sưng vù đứng một bên đi chuẩn bị bàn

tiệc, còn mình thì đưa Nghiêm Bộ Đầu vào trong ngòai, bưng trà rót nước, bận tối tăm mặt mũi.

Bữa tiệc đề huề trong lời mời ăn mời uống của Lý lão gia cuối cùng cũng kết thúc. Nghiêm Bộ Đầu ợ lên một cái, cạo cạo răng, nói với Lý lão gia:

- Hôm nhà người mở tiệc rượu đã mời đầu bếp Đàm ở lầu Hạc Lai đến đúng không?

Lý lão gia nói:

- Đúng ạ, ban đầu là mời Đàm đầu bếp nhưng lúc đến hăn nói đã làm mất dao, nổi giận đùng đùng, chẳng nói chẳng rằng bỏ hết lại chạy đi mất. Cuối cùng lão phu đành phải mời hai vị đầu bếp khác tới. Chuyện này chẳng lẽ có liên quan đến vụ án ở miếu hoang sao?

Nghiêm Bộ Đầu nói:

- Hiện giờ đã điều tra rõ, chính con dao đã mất của hăn là hung khí giết người. Dao của hăn bị mất ở Lý gia, ta cũng chỉ đành đến Lý gia người tìm người thôi.

- Hăn... hăn... hăn nói vậy. A Phúc, hôm đó người là người mời Đàm đầu bếp đến, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lý lão gia nhìn sang lão quản gia vẫn đang đứng hầu bên cạnh, hỏi.

Lý Phúc chần chờ một chút rồi mới nói:

- Lão gia, hôm đó đúng là đích thân tôi đi đón Đàm sư phụ về. Lúc ông ấy đến còn vác theo một cái túi da dài, sau khi đưa ông ấy vào bếp, tôi cũng đi làm chuyện khác. Ai ngờ không lâu sau thì nghe thấy tiếng cãi nhau trong nhà bếp. Theo lời đầu bếp và mấy tên sai vặt trong nhà, lúc Đàm sư phụ đem bộ dao ra, mọi người còn cảm thán không thôi, dao vừa đẹp vừa

sắc, sau đó mọi người cũng bận rộn việc của mình, không xem dao nữa. Đàm sư phụ có thói quen thay y phục và rửa tay trước khi nấu ăn, nhưng khi quay lại, bộ dao cùng túi đã không cánh mà bay!

Đoàn Phi ngắt lời nói:

- Nói như vậy nghĩa gì dao làm bếp của Đàm sư phụ bị mất ở Lý gia các người?

- Đúng vậy, nhưng hôm đó có quá nhiều người, nói không chừng là người ngoài len vào phòng bếp ăn trộm mất!

Lý Phúc biện bạch.

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Buồn cười, phòng bếp của Lý gia đặt ở cửa lớn à? Từ đại sảnh thiết yến đến phòng bếp phải rẽ bao nhiêu lối, qua bao nhiêu cửa? Phòng bếp thì lớn, đầy tớ đi đi lại lại, chẳng lẽ không ai nhìn thấy người lạ xông vào sao? Trong nhà nuôi nhiều chó như thế cũng chỉ để làm cảnh à?

Lý Phúc không phản bác được, Nghiêm Bộ Đầu nói:

- Gọi tất cả đầu bếp, tạp dịch, hộ viện, đầy tớ có mặt hôm đó và tất cả những người chỉ cần có chút liên quan hết ra đây. Thiếu một người mà để ta tìm không được hung thủ, ta sẽ bắt một mình Lý Phúc người về gánh tội thay đấy, tin là Lý lão bản cũng sẽ ủng hộ ta!

Lý Phúc trầm tư suy nghĩ, rất sợ thiếu ai đó, miệng cẩn thận gọi tên từng người. Trong sảnh dần dần chật cứng, đợi đến khi hẳn không gọi thêm được ai ra nữa, Đoàn Phi mới đột ngột hỏi:

- Sau khi tổ chức tiệc mừng, có ai xin rời khỏi Lý gia không?

Lý Phúc ngạc nhiên nói:

- Không có, nửa năm nay chưa có ai rời đi, trái lại trong nhà còn có thêm không ít hạ nhân, người hầu.

Đoàn Phi gật gật đầu, nhìn sang Nghiêm Bộ Đầu, Nghiêm Bộ Đầu quát:

- Tất cả các người bước lên trước, những người còn lại không được phép rời thì thầm, không được liếc mắt, ra hiệu. Mấy người các người đi ra giám sát cho ta, ai có ý đồ thông đồng bịa đặt lời khai, bắt hết ra đây, ta sẽ luận tội đồng lõa với hung thủ.

Đoàn Phi nhắm mắt lại dưỡng thần. Nghiêm Bộ Đầu lần lượt thẩm vấn đám người bằng những câu hỏi mà Đoàn Phi đã dặn hăn trước đó. Đều là những câu hỏi rất bình thường như hôm đó đã đi đâu, ai làm chứng, nhìn thấy người khả nghi nào không, đã thấy những ai vào phòng bếp? Vân vân... Đoàn Phi giống như đang ngủ vậy, hỏi đến câu cuối cùng rồi mà hăn vẫn chưa mở mắt. Nghiêm Bộ Đầu hỏi đến khô cả nước miếng, uống mấy ngụm trà lười ươi.

Không thu hoạch được gì, lại không thu hoạch được gì, Nghiêm Bộ Đầu quay sang nhìn thì thấy vẻ mặt dù bận vẫn thông dong của Đoàn Phi, trong lòng có chút tức giận, đá đá vào chân hăn rồi nói:

- Đoàn Phi, có phát hiện được gì không?

Đoàn Phi a một tiếng rồi mở đôi mắt đang lim dim buồn ngủ, mờ mịt nhìn bốn phía, rồi ngạc nhiên hỏi:

- Hỏi xong rồi à?

Nghiêm Bộ Đầu tức giận, óc như kêu ong ong, suýt nữa thì ngất xỉu, Đoàn Phi cười hì hì dụi dụi mắt, nói:

- Đùa thôi mà, ta vẫn đang nghe, nhiều người ghê, hỏi cùng một câu, cũng tẻ nhạt thật!

Đoàn Phi đuổi eo một cách lười nhác, Nghiêm Bộ Đầu thật muốn bóp cổ hắn để ép hắn nói gì đó.

Chủ nhân tòa nhà Lý Thiện Tài cũng hi vọng Đoàn Phi tra ra được. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Đoàn Phi lại nói ra câu khiến ai cũng muốn đánh cho hắn một trận :

- Bây giờ cũng không còn sớm nữa, làm phiền Lý lão bản đã lâu, thật ngại quá, Nghiêm Bộ Đầu, gọi các huynh đệ kết thúc công việc đi!

- Chuyện này rốt cuộc là sao?

Lý Thiện Tài tròn tròn mắt.

Đoàn Phi gãi gãi đầu, cười khan nói:

- Không sao rồi, không tra ra được gì cả, người của Lý gia không có vấn đề gì, chúng ta cũng nên quay về ngủ rồi!

Nghiêm Bộ Đầu mặt đen một mảnh, Lý Thiện Tài sắc mặt lại chuyển thành màu đỏ tím, hắn kìm lại cơn tức giận nói:

- Nghiêm Bộ Đầu, sớm ngày mai ta sẽ đi thăm hỏi Mẫn đại nhân, xin ý kiến ông ấy, còn giờ thì xin mời!

Lý lão gia bưng chén trà trong tay lên, Lý Phúc đứng hầu bên cạnh lớn tiếng hô:

- Bưng trà tiễn khách!

Đám người Nghiêm Bộ Đầu vẻ mặt xám xịt rời đi, cánh cổng sơn màu đỏ đóng cửa đánh sầm một cái, Nghiêm Bộ Đầu vừa muốn cho Đoàn Phi một trận thì tên này đã thần thần bí bí đặt ngón trỏ lên môi, suýt một tiếng, sau đó kéo mọi người trốn vào một góc tối bên đường.

- Người đang làm cái gì thế?

Nghiêm Bộ Đầu nghi vấn hỏi.

- Suyt, thối tắt đèn lồng đi, chờ một lát các người sẽ hiểu!

Đoàn Phi nói.

Vừa dứt lời, đã nghe thấy âm thanh từ phía cửa lớn Lý gia truyền đến, đèn lồng được thối tắt, mọi người như ngừng hô hấp. Đoàn Phi và Nghiêm Bộ Đầu lén trộm nhìn sang, thấy cửa nhỏ bên cạnh cửa lớn Lý gia hé mở một nửa, một người đang thò đầu ra ngoài cẩn thận nhìn xung quanh, cuối cùng cũng bước ra.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Người này nhìn sắc trời, sau đó bước nhanh về phía bên này. Khi hắn sắp đi tới giao lộ thì Nghiêm Bộ đầu và Đoàn Phi đồng thời xông ra ngoài, bao vây đoàn người lại.

Người nọ hoảng sợ hét lên một tiếng, toàn thân run lên, chân mềm nhũn liền ngã xuống. Nghiêm Bộ đầu bắt lấy bả vai hắn, nhấc hắn lên. Dưới ánh sao mọi người nhìn rõ mặt hắn, Nghiêm bộ đầu nhớ rõ họ tên hắn là Cầu Đản, một người hầu nam trẻ tuổi của nhà Lý.

- Trời tối đường trơn trượt, người đi theo chúng ta làm gì?

Nghiêm bộ đầu u ám hỏi han.

- Không tôi không đi theo các người.

Cầu Đản hồi hộp mở miệng bắt đầu nói dối. Đoàn Phi ở bên lạnh lùng nói:

- Nói xạo cũng vô dụng, ta hiểu rõ người mua chuộc người rồi, bảo người đợi chúng ta đi rồi báo lại tin tức cho hắn. Ta có thể ở trong này bắt được người, tự nhiên cũng biết người muốn đi đâu, người nói hay không đều không việc gì. Nghiêm Bộ đầu, chính người này giúp đỡ hung thủ trộm đao của Đàm sư phụ đi đấy. Không cần thăm vấn hắn, trực tiếp cử người bắt hắn về trong nhà lao. Chờ chúng ta bắt được mấy tên hung thủ, đến lúc

đó bất luận bọn họ lột da hay là rút xương, đều không liên quan gì tới chúng ta.

Cầu Đản sợ tới mức cả người mềm nhũn, hăn kêu khóc nói:

- Ta không có giết người, ngày ấy ta chỉ nhận chút tiền nhỏ, đem một tên lưu manh tên Hà Hải vào trong sân, hăn trộm dao như thế nào ta thực sự không biết. Hôm nay khi các vị gia tới, hăn liền trèo lên tường kêu ta tới, cho ta 1 lượng bạc, đợi khi các vị đi rồi đem những gì các vị đã nói báo lại cho hăn biết. Ta không biết gì hết, ta không giết người, quan gia tha mạng cho!

- Hà Hải

Thạch Bân cắn chặt hàm răng, oán hận nói:

- Điều này sao có thể, đích thị là thằng nhãi này nói bậy! Để ta xé cái miệng hăn ra!

Đoàn Phi tát một cái làm tiếng khóc của Cầu Đản liền im luôn, sau đó nói:

- Hăn có nói láo hay không thì không lâu sau sẽ biết, chắc là có người giả mạo tên Hải Hà. Người này không có tác dụng gì, tuy nhiên cũng không thể bảo hăn chạy tới báo tin, hoặc là như ta vừa mới nói đây, đem hăn nhốt vào đại lao. Ngày mai không phải là Lý lão bản (ông chủ Lý) muốn đi báỉ kiến Mẫn đại nhân sao? Đến lúc đó tên tiểu tử này sẽ rất hữu dụng đó.

- Ha ha

Nghiêm Bộ đầu 1 trượng đánh hôn mê Cầu Đản, Quách Uy lập tức mang dây thừng ra, thuần thực mà buộc ngược cả bốn chi của Cầu Đản thành giống như buộc bánh chưng, và trên mặt đất nhặt lên khối đá tròn, nhét vào

miệng hẳn. Nghiêm Bộ đầu cho 2 sai dịch trói Cầu Đản thành 1 đoàn dẫn đi, sờ soạn hướng nha môn trở về.

Đoàn Phi cùng với Nghiêm Bộ đầu đi tới trước cái ngõ nhỏ mà buổi sáng họ đã từng tới kia. Thạch Bân âm thầm hỏi:

- Thực sự là họ sao ?

Đoàn Phi không trả lời, nhìn những người khác nói:

- Nghiêm Bộ đầu, ta đi vào trước, các người từ từ tiến gần, ngàn vạn lần không được phát ra tiếng động, ta tự có biện pháp khiến hung thủ mở miệng. Trong tay họ có rất nhiều hung khí, bên trong còn có rất nhiều trẻ nhỏ, chưa nghe thấy khẩu lệnh của ta quyết không xuất hiện, nếu không dễ tạo một biến máu. A Bân, người nghe hiểu chưa ?

Đoàn Phi lắc vai Thạch Bân thật mạnh. Thạch Bân cắn răng thật mạnh gật đầu nói:

- Hiểu rồi, Phi ca, ta tuyệt đối không để đám tiểu tử này gặp nguy hiểm đâu.

- Cần thận.

Nghiêm Bộ đầu nói với Đoàn Phi, Đoàn Phi gật đầu xách theo lồng đèn chụp hướng vào trong ngõ đi tới.

- Ai?

Xa xa có tiếng người hô.

- Ta, Đoàn Phi!

Đoàn Phi hít một hơi, cao giọng đáp. Nghe được âm thanh kiên định của mình từ xa vọng lại, thần kinh có chút căng thẳng của hắn đột nhiên dịu

xuống, tim đập cũng không nhanh như vậy nữa.

- Phi ca, là Phi ca đã trở lại!

Trong ngõ nhỏ tiếng hoan hô chột vang lên. Chỉ thấy ánh lửa lóe lên, một đám trẻ con lớn nhỏ vén mảnh vải lán cây cỏ chạy đến. Chúng chạy đến bên người Đoàn Phi, ôm lấy Đoàn Phi, đi về hướng túp lều.

- Phi ca.

Phong Cầu cũng vén lều đi ra. Nhìn thấy Đoàn Phi, y hơi có vẻ bất ngờ xoa xoa tay, ha hả lên tiếng chào hỏi.

Đoàn Phi ợ một hơi rượu cười nói:

- Ta mới vừa lặn lội ở Lý gia một bữa rượu thịt, nhớ lại Hắc Hầu Nhi có nói đêm nay các người có một bữa tiệc, giống như quyết định một đại sự gì đó, thế nào? Không hoan nghênh sao?

- Đâu có đâu có, hoan nghênh Phi ca trở về.

Hắc Hầu Nhi dường như không chú ý tới ánh mắt bất mãn của Phong Cầu lướt nhanh vào trên người gã, cao hứng phấn chấn mà mời Đoàn Phi vào trong lều.

Trong túp lều không có gì khác biệt so với lúc trước, vừa dơ vừa loạn, còn có luồng pha trộn mùi nấm mốc và hôi thối sộc thẳng vào mũi. Những người vừa mới đi ra ngoài cũng đi vào trong lều, theo trật tự cao thấp phân thành mấy hàng ngồi xong. Đây là một tiến bộ, so với lần đầu tiên khi gặp Đoàn Phi thì có nhiều quy củ hơn rồi.

Đoàn Phi không chút do dự ngồi vào ghế thượng vị. Đó là một chiếc ghế tựa hồng không biết ai nhặt được, tuy là hồng, ở trong này lại là đại biểu cho quyền thế và địa vị. Những người còn lại căn bản là không có ghế dựa

ngồi, mang tảng đá ngồi xung quanh ghế dựa cũng đã là tương đối có địa vị giữa nhóm côn đồ thành Đông này rồi.

Vị trí kia Phong Cầu đã ngồi gần 2 tháng, thấy thế y xấu hổ cười, đành phải ngồi trên 1 tảng đá ở bên trái Đoàn Phi. Hắc Hầu Nhi, Bạch Thủ (tay không), Lạt Ly Đầu (chốc đầu) bốn người trong bát đại kim cương thành Đông ngày trước cũng theo thứ tự ngồi vào chỗ.

- Các người vừa rồi đang thương lượng cái gì? Tiếp tục đi, ta sẽ ngồi nghe, sẽ không làm phiền các người.

Đoàn Phi dùng giọng điệu say rượu ngớ ngẩn nói.

Phong Cầu bọn họ người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không biết mở miệng như thế nào, nhưng thật ra phía bên dưới này một vài tên côn đồ ồn ào một lúc, đẩy một người đi ra, đúng là Tiểu Nhị Tử mà Thạch Bàn đã nói. Chỉ nghe y lấy hết dũng khí nói:

- Phi ca, huynh trở về đi, chúng ta rất tin tưởng huynh, nếu là huynh dẫn chúng ta ra ngoài tung hoành thiên hạ, chúng ta tuyệt đối không phản đối mà đi theo huynh.

Bọn nhỏ còn lại sôi nổi phụ họa. Phong Cầu vẻ mặt lập tức có chút khó coi. Đoàn Phi hơi híp mắt, âm thầm quan sát bọn họ. Chỉ thấy Hắc Hầu Nhi như thoáng chút suy nghĩ, Bạch Thủ và Lạt Ly Đầu trên mặt có chút không vui.

- Các người làm náo động lớn như vậy liền vì bàn bạc việc này à.

Đoàn Phi ợ ra một ngụm hơi rượu, say khướt mà nói:

- Đại trượng phu chí ở ngàn dặm, lợi dụng khi còn trẻ tuổi đi ra ngoài xông xáo cũng không có gì không tốt nhĩ.

Tiểu Nhị tử vui mừng nói:

- Phi ca, huynh đồng ý ở lại cùng chúng ta tung hoành thiên hạ sao?

Đoàn Phi cười gật đầu nói:

- Ôi, vốn định đọc sách, kết quả quá mệt mỏi, muốn làm sai dịch, nha môn cơm cũng không có ăn ngon như vậy. Vị Điển sử đại nhân kia khắp nơi nhìn ta không vừa mắt, gây cho ta không ít khó khăn, hạ ngáng chân, không thú vị, một chút cũng không thú vị, vẫn là cùng với mọi người chung chạ tự do tự tại hơn.

- Đúng đấy, Phi ca từ chức bộ khoái đi, trở về cùng chúng ta đi tung hoành thiên hạ đi!

Đám nhỏ sôi trào lên, tứ đại kim cương đang ngồi vẫn không nhúc nhích, thần thái khác nhau.

- Từ chức cũng chỉ là một câu nói, tuy nhiên.

Đoàn Phi sờ sờ đầu, giọng điệu đột nhiên lạnh xuống, nói:

- Hai ngày này động não suy nghĩ nhiều, giống như dần dần nhớ ra một ít chuyện.

Hắc Hầu Nhi và ánh mắt của 4 người bỗng nhiên bay tới trên mặt Đoàn Phi. Đoàn Phi nhìn bọn họ, cười nhạt nói:

- Ngày đó chúng ta đánh lén đám người Độc Nhãn (một mắt), không ngờ Độc Nhãn bọn họ đặt cạm bẫy trước. Ai tiết lộ cơ mật? Ai ở sau lưng ta đánh lén ta một cú? Hai vấn đề này không tra ra một chút manh mối, ta sao lại dám cùng các người đến thế giới bên ngoài còn nham hiểm hơn thế. Ông trời cũng không thể tốt như vậy, lại dùng sấm sét đem ta trở về.

Đám nhỏ lại đánh trống reo hò đứng lên, Đoàn Phi lạnh lùng nhìn bốn gã thủ hạ đắc lực ngày đó. Phong Cầu khẽ mỉm cười nói:

- Không phải ta, ta mỗi lần đánh nhau đều xông vào trước nhất đấy, sao có thể là ta?

Đoàn Phi ánh mắt nhìn về phía Hắc Hầu Nhi. Hắc Hầu Nhi cười ha hả, nói:

- Phi ca hay là vẫn chưa hoàn toàn nhớ lại? Ngày đó ta vâng mệnh thủ gia (giữ nhà), căn bản không tham gia trận chiến ấy.

Không đợi Đoàn Phi hướng về phía mình trông lại, Bạch Thủ đã giơ hai tay, nói:

- Không phải ta, ta chỉ là một tên trộm, thời gian qua đều chỉ đứng trông chừng, Phi ca dũng mãnh vô song, ta không theo kịp.

- Cũng không phải ta.

Lạt Ly Đầu thành thành thật thật nói:

- Ngày đó ta thoáng cái đã bị thủ hạ đắc lực của Độc Nhân là Lang Đầu (đầu sói) đánh cho một búa gục xuống, tất cả mọi người đều thấy. Nếu không có Phong Cầu ca liều mạng cứu ta, chỉ sợ ta sớm chết ở nơi nào rồi.

Đoàn Phi cau mày, lầm bầm nói:

- Các người nói giống như đều đúng, có thể là không phải lời các người, chẳng lẽ chính là...

Phong Cầu cười nói:

- Phi ca, tận mắt ta thấy huynh là bị nằm rạp trên mặt đất là do một thủ hạ của Độc Nhân đang nằm dưới đất đánh lén đánh ngất đi đấy. Huynh đệ

chúng ta theo huynh lâu như vậy, sao có thể hạ độc thủ như vậy?

- Vậy cũng khó nói.

Đoàn Phi sờ sờ lên đầu, nơi thỉnh thoảng trời mưa vẫn có chút đau, nói:

- Các người đừng cho là ta không biết gì cả. Hừ, Hắc Hầu Nhi hôm nay nói với ta vài câu nói kỳ quái, ta vừa mới bắt đầu vẫn không hiểu, trong lúc đó ta đột nhiên nhớ lại một việc. Một việc khiến ta cùng với Hắc Hầu Nhi cãi nhau một trận lớn. Nếu vì sự việc kia, coi như là đem ta ba đao lục động (ba đao sáu lỗ) làm thịt cũng không có gì kỳ quái.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Tứ đại kim cương nghe vậy không khỏi biến sắc. Hắc Hầu Nhi cười khan, nói:

- Phi ca, huynh đã nhớ lại cái gì?

Đoàn Phi hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta chẳng những nhớ lại rồi, còn nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, bao gồm ai sẽ đi mật báo, ai đã đánh lén ta. Còn các người nữa, sẽ không hy vọng ta nói ra tất cả mọi chuyện trước mắt nhiều người như vậy chứ?

- Phi ca, các huynh đang nói gì vậy?

Tiểu Nhị Tử nghi ngờ hỏi.

Đoàn Phi hướng hắc hầu tay, nói:

- Không có việc gì, Tiểu Nhị Tử, người cũng các huynh đệ ra ngoài, ta cũng mấy người bọn hắc hầu có mấy lời phải nói riêng.

Phong Cầu bốn người bọn họ trầm mặc không có ngăn cản. Tiểu Nhị Tử lo lắng liếc nhìn Đoàn Phi một cái, lúc này cùng với mọi người đi ra ngoài.

Trong lều yên tĩnh lại, không khí càng ngày càng áp lực. Lạt Ly Đầu rốt cuộc không kìm nổi mở miệng nói:

- Phi ca, huynh thật không có ý định làm bộ khoái sao?

Đoàn Phi cúi đầu nhìn trang phục bộ khoái trên người. Hắc cười lạnh một tiếng, tay phải bắt lấy cổ áo, xoẹt một tiếng liền xé nó thành hai mảnh vải rách, thẻ bài bộ khoái cũng bị Đoàn Phi ném trên mặt đất, đập mạnh hai chân. Đoàn Phi oán hận mắng:

- Làm bộ khoái một năm mới có thể nhận mười lượng bổng lộc, còn phải nhìn sắc mặt người khác, ta sớm không muốn làm rồi. Bây giờ có cơ hội tốt như vậy đặt trước mặt, kẻ ngốc mới tiếp tục làm bộ khoái.

Hắc Hầu Tử nghi ngờ chưa tan, hắc ha ha nói:

- Phi ca, huynh thật sự biết rồi ư? Trước đó tại sao lại mắng ta một trận lớn?

Đoàn Phi cười nhạt một tiếng, nói:

- Ta đã là người chết qua một lần, người nghĩ rằng ta sẽ giống như trước đây cổ hủ như vậy sao? Nhân sinh trên đời, không thừa lúc tuổi trẻ độ sức một phen, làm sao xứng đáng với mẹ già sinh ra cơ thể này? làm thế nào xứng đáng với sự chiếu cố của ông trời đối với ta?

Đoàn Phi bỗng nhiên đứng lên, tự nhiên nói ra:

- Ta biết là ai mật báo, cũng biết là ai đánh lén ta, tuy nhiên bây giờ tất cả đều không quan trọng rồi, đó đều là ta gieo gió gặt bão, Nếu các người tín nhiệm ta, ta cũng một lần nữa làm đại ca của các người, sáng mai cùng với mọi người rời khỏi huyện Bảo Ứng. Không làm một phen sự nghiệp lớn không bao giờ quay trở lại.

Bốn người có phần do dự, Đoàn Phi cười nhạt nói:

- Người cho ta không biết chuyện của các người ư? Nếu không phải ta thay các người che đậy, không ngừng đem manh mối dẫn hướng lạc lối, buổi chiều nay người của nha môn đã san bằng chỗ này rồi. Đêm nay ta cố ý cùng tất cả bộ khoái tới nhà Lý lão quỷ, lừa được Lý lão quỷ một phen đồng thời cũng làm cho bọn bộ khoái một đám uống say mềm, ít nhất trước giữa trưa vẫn chưa tỉnh lại. Đây là cơ hội cuối cùng rời khỏi huyện Bảo Ứng.

Tay của bốn người đều sờ xuống bên eo. Đoàn Phi không có chút nào là sợ, cười nhạt với bọn họ. Sự trấn tĩnh và khinh miệt của hắn khiến cho bốn người họ do dự, cuối cùng, ánh mắt của ba người khác đều đặt trên người Hắc Hưu Nhi. Hắc Hưu Nhi cười ha hả nói:

- Phi ca quả nhiên lợi hại, kể ra huynh đã biết rồi, chúng tôi cũng không còn gì để che giấu nữa. Không tệ, vụ án kia là do chúng ta làm đó. Phi ca nếu đã biết rồi, vậy cũng phải biết muốn gia nhập chúng tôi chỉ bằng giết người. Trong người có chịu án, mọi người mới là người trên cùng một con thuyền!

Phong Cầu bốn người bọn họ nhìn chăm chăm vào Đoàn Phi. Chỉ cần Đoàn Phi trả lời một chữ “không”, họ sẽ như những con sói ác hướng về phía hắn đánh tới. Đoàn Phi cười khinh thường, nói:

- Hắc Hưu Nhi đã đi ra ngoài một chuyến, mở mang kiến thức rồi, ngay cả đầu danh trạng đều đã chơi, không tồi nhỉ. Nếu muốn làm việc lớn, giết một người chỉ như một bữa ăn sáng. Tuy nhiên bây giờ trời đen kịt, các người sẽ không để cho ta tùy tiện đi ra ngoài tìm điểm canh mà giết đúng không? Muốn giết, ta cũng cần đủ người có đủ phân lượng, giống như các người vậy, giết một người bị thương đang đi đường, quả thật thật là mất mặt!

Phong Cầu mặt trưởng lên đỏ bừng, hăn phần nộ nói:

- Ai biết hắn bị thương? Ta chỉ nhận ra hắn là một phú ông thành tây, vừa đi tới tay vừa luôn luôn vuốt ngực, trong ngực dường như dẫu một bảo vật gì đó. Lúc đó ta mới cùng Bạch Thủ, Lạt Ly Đầu 3 người cùng đi tới bịt miệng hắn, đưa hắn tới nơi hoang vắng. Khi phát hiện trên người hắn có thương tích trên người, cũng không có tiền vật gì thì lúc đó đã quá muộn, ta nhận ra hắn và hắn cũng nhận ra ta, chẳng lẽ còn có thể thả hắn đi sao? Đành phải đâm lao phải theo lao thôi.

Hắc Hưu Nhi đảo con ngươi một vòng, đột nhiên cười nói:

- Phi ca hào khí ngất trời đã vượt qua mê muội trước kia, nếu Phi ca là nhân vật như vậy, người lần đầu tiên giết người tự nhiên không thể tùy tiện chọn lấy, vừa lúc trong chúng ta có 1một người sẵn sàng. Phi ca chỉ cần giết hắn, chúng ta mọi người đều không nói hai lời.

- Ai?

Đoàn Phi nghiêm nghị hỏi:

- Ha ha Phi ca mời đợi một chút, ta đi mời vị huynh đệ kia tới.

Hắc Hưu Nhi nháy mắt ra hiệu với ba người, sau đó lẹt xẹt đôi hài rách, đi vào sâu trong lều.

Một lát sau, Hắc Hưu Nhi kéo một người bị trói đi ra, đợi thấy rõ mặt người nọ, Đoàn Phi lập tức kinh ngạc.

Chỉ thấy người nọ mặt đầy lo lắng, trên người bị trói chéo tay, miệng còn bị nhét một khối vải rách nói không ra lời. Sau khi thấy Đoàn Phi, y ra sức giãy dụa, thẳng hướng Đoàn Phi kêu ô ô.

- Giang Xương.

Đoàn Phi kinh ngạc nói lắp, hoảng sợ nói:

- Hắc, hắc tại sao lại ở đây? Các người đây là....

Hắc Hầu Nhi lôi sợi dây màu đen trên người Giang Xương, bay lên một cước lướt nhanh trên đui Giang Xương. Giang Xương bổ nhào quỳ trước mặt Đoàn Phi, Hắc Hầu Nhi cười gằn nói:

- Người này đã biết rất nhiều bí mật của chúng ta, nếu không giết hắc ta, hắc sẽ thu hút không ít người tới. Phi ca, xuống tay đi, ba đao lục động (ba đao sáu lỗ), uống máu ăn thề, không cần do dự!

Đoàn Phi còn chưa hiểu ra, hắc cười ha ha nói:

- Tại sao lại là hắc? ta còn tưởng rằng người đánh lén ta chính là hắc.

- Ha ha, Phi ca cũng có lúc đoán sai. Huynh đoán lại xem, người đánh lén huynh cuối cùng là ai?

Hắc Hầu Nhi đắc ý cười nói.

- Nếu không phải Giang Xương chẳng lẽ là?

Đoàn Phi khó khăn nói ra 1 cái tên:

- Thạch Bân?

Hắc Hầu Nhi đắc ý cười nói:

- Đúng vậy, chính là hắc. Ngày đó ta cũng không thuyết phục Phi ca, liền ngược lại đi thuyết phục Thạch Bân. Hắc cũng không cứng rắn như ta nghĩ, rất nhanh đã bị ta thuyết phục. Đánh lén huynh, báo danh thành một sai dịch, đây đều là ta an bài. Nếu không phải hắc ở trong nha môn học được mấy chiêu, chúng ta sao có thể đem sự tình làm được gọn gàng như vậy? Đáng tiếc bốn người bọn họ đều không có sự quyết đoán của Phi ca, làm việc do do dự dự, đã dẫn người ra khỏi thành lại vẫn quay đầu trở về. Đám nhỏ kia cũng không phải nghe lời như vậy, nếu không chúng ta đã sớm cao

chạy xa bay. Bây giờ tốt rồi, có Phi ca dẫn dắt chúng ta, tự nhiên lại không thể tốt hơn. Phi ca, xuống tay đi, làm nghi thức hơn nữa cộng thêm xử lý xác chết tổn không ít thời gian, nếu không hạ thủ ngay thì không dễ làm rồi.

Đoàn Phi căn rằng một cái nói:

- Giang Xương người cản đường ca ca, đừng trách ca ca nhẫn tâm. Bạch Thủ, lấy vải bố che mắt hắn lại, Phong Cầu, đem con dao nhỏ kia cho ta.

Phong Cầu không tình nguyện đưa con dao sắc nhọn trong tay cho Đoàn Phi. Quả nhiên cây dao này và dao mới của Đàm Mậu giống nhau như đúc. Đoàn Phi cầm dao trong tay, mắt lộ hung quang nóng lòng muốn thử. Bạch Thủ tay chân chậm một chút, mắt Giang Xương vẫn chưa được che lại, thấy vậy sợ hãi dùng sức giằng co. Đoàn Phi cười nhạt nói:

- Giang Xương, người cam chịu số phận đi, ăn miếng trả miếng, ngày đó người đánh lén ta, có từng nghĩ sẽ có hôm nay?

Tất cả bốn người đều ngạc nhiên, Đoàn Phi nhanh chóng lùi lại phía sau, Phong Cầu còn nói:

- Phi ca, là Thạch Bân đánh lén người.

Hắc Hầu Tử kịp phản ứng đầu tiên, hắn vừa sợ vừa giận hét lớn:

- Chúng ta bị lừa, mau bắt lấy hắn.

Đoàn Phi một cước đá bay cái ghế về phía năm người, sau đó tự mình nhảy về phía sau, cười ha hả trong tiếng đâm thủng mảnh vải mong manh vây quanh vách lều rút lui ra bên ngoài, lập tức hét lớn một tiếng nói:

- Mọi người cùng nhau xông lên, năm người trong lều đều là hung thủ, một người cũng không để bọn họ chạy!

Nghiêm Bộ Đầu nổi giận gầm lên một tiếng, tay trái cầm xích sắt, tay phải cầm thanh đao vung lên, quật mảnh vải lều nát tan, lập tức nhào vào trong lều.

Thạch Bàn tức giận đến hai mắt đỏ bừng, hăn cũng phấn đấu quên mình xách theo thủy hỏa côn (gậy công sai) vọt vào. Loại lính mới giống như y, vẫn là dùng binh khí dài tương đối an toàn, xích sắt dù sao cũng quá ngắn, 1 tắc ngăn 1 tắc nguy hiểm.

Tiếng quát mắng và tiếng leng keng trong lều vang lên, mảnh vải bố bay toán loạn trong không trung căn bản không thấy rõ tình hình chiến đấu. Đoàn Phi hít sâu, quay đầu đi đến trước mặt đám người Tiểu Nhị Tử đang đứng ngẩn ngơ ở một bên, nói:

- Các người cũng nghe thấy rồi chứ? Bọn họ chuẩn bị đem các người đi làm hoạt động giết người phóng hỏa, cũng may các người chưa lên thuyền hải tặc!

- Phi ca, chúng ta bây giờ nên làm gì?

Vài đứa bé tuổi còn nhỏ đều ô ô khóc lên. Nơi này chính là nhà của bọn chúng, bây giờ túp lều đổ rồi, mấy người đại ca đều trở thành hung thủ giết người, bọn họ đột nhiên mất đi tất cả, không cần nói cũng biết trong lòng bàng hoàng không nơi nương tựa.

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Nguồn nhảy chương

TUẦN THỦ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Ta vừa mới dời miếu thổ công, đã có người ở nơi này giấu thi thể, nói lên rằng hung thủ rất quen thuộc đối với thành đông và đối với ta. Căn cứ hiện trường phạm tội có thể truy ra hung thủ có bốn người. Bát đại kim cương vừa lúc chỉ có 4 người. Ai có thể giữa ban ngày ban mặt trên đường bắt cóc người đem đi? Mấy kẻ vô lại kết bè kết đảng hoành hành trên phố sẽ không làm ai để ý. Lý gia bày tiệc rượu, đầu bếp bị mất dao, cũng đúng ngày đó mấy người các người lại làm ăn ở gần đấy. Mà Bạch Thủ lại đúng là một tên trộm giỏi. Còn nữa, Hắc Hầu Nhi, người không nên đi dò xét ta. Khi ta vừa mới từ Thạch Bàn biết được buổi tối các người có tụ hội, ghép các manh mối tưởng chừng như không chút liên hệ lại với nhau, ta muốn không chú ý tới các người cũng khó.

- Người kỳ thực không biết gì cả, cũng không khôi phục trí nhớ, ta thật ngốc.

Hắc Hầu Nhi ảo não véo mình một cái.

Đoàn Phi nói:

- Đúng vậy, tối hôm qua khi đi vào trong ngõ nhỏ, mặc dù ta biết đại khái hung thủ là ai, nhưng còn không biết tại sao, cũng không biết hung thủ kỳ thực không chỉ có 4 người. Đến khi các người bốn người đều phủ nhận việc đánh lén ta, ta mới đột nhiên tỉnh ngộ ra, phản bội huynh đệ của ta không chỉ có 4 người, mà là năm người.

- Phản bội? Là ai phản bội chúng ta trước?

Phong Cầu hừ 1 tiếng nói:

- Là người muốn đi thi tú tài, cuối cùng chúng ta mới quyết định làm một cuộc đấ. Nếu không phải là ba người các người phản bội chúng ta trước, ta sao có thể đi trên con đường này?

Đoàn Phi nói:

- Đúng vậy, người là người gia nhập cuối cùng, ta nghĩ Hắc Hầu Nhi trước tiên sẽ thuyết phục Bạch Thủ. Hẳn lúc nào cũng tâm cao khí ngạo, muốn làm một hiệp sĩ trộm danh dương tứ hải, nhưng hiệp sĩ trộm chắc sẽ không vô cớ giết người đấ, càng không vì bạn bè mà lựa chọn con đường sống của chính mình mà sinh lòng oán hận. Hắc Hầu Nhi, ta nghĩ người mê người tuyệt đối sẽ không chỉ mời người đi làm một thủ lĩnh núi chứ?

Hắc Hầu Nhi vẻ sợ hãi biến sắc, đang tìm từ để phản bác, Đoàn Phi cười nhạt một tiếng, nói:

- Ta cũng không muốn biết đến cuối cùng là vì sao, nếu không khó tránh khỏi một hồi tai họa.

Sau khi trầm mặc một hồi, Giang Xương hỏi:

- Phi ca người chừng nào thì biết người thứ năm chính là ta?

Đoàn Phi thở dài:

- Là Hắc Hầu Nhi nói cho ta biết. Lúc ấy ta chỉ nghĩ đến có thêm một người dẫn đường đằng trước, ở hiện trường hẳn là có năm người, vẫn còn khó có thể khẳng định rốt cuộc là ai. Nói thật ta nghi ngờ tới Hải tử, nghi ngờ A Bân, cũng rất ít nghi ngờ người. Đến khi Hắc Hầu Nhi lôi người từ

trong bóng tối ra, ta mới đau lòng phát hiện, người thứ năm không ngờ là người!

- Vì sao?

Hắc Hầu Nhi kinh ngạc nói:

- Ta cảm thấy đây là một trận cờ hay, có thể kiểm tra người có thật muốn mang chúng ta cao chạy xa bay làm một phen sự nghiệp không.

Đoàn Phi quát lên:

- Người tự cho là thông minh, sự việc thật sự trùng hợp như vậy? Lúc bức ta giết người mới đưa tới một người anh em tốt? Hơn nữa người đến lúc này sinh ý tưởng, vội vàng đưa Giang Xương tới, đây thường đều nói lỏng rộng rãi, vừa thấy cũng biết là giả dối, ta sao có thể mắc mưu?

- Ôi!

Hắc Hầu Nhi không còn lời nào để nói nữa. Đoàn Phi nhìn Thạch Bân, lại nhìn Hà Hải, nói:

- Các người tại sao không nói chuyện?

Thạch Bân cười khố nói:

- Nói cái gì tốt đây? Mắng bọn chúng một trận? Có gì hữu dụng đâu?

Hải Hà bất ngờ nói:

- Phi ca, huynh thực sự nghi ngờ chúng ta sao?

Đoàn Phi thẳng thắn nói:

- Dĩ nhiên, nếu có bằng chứng chỉ các người, ta cũng không thể nhân tư phế công, các người sẽ không trách ta chứ?

- Không, chỉ là có chút khó chịu trong lòng. Khi phát hiện thi thể ai cũng không nghĩ được rằng huynh đệ mình giết người, huynh nghi ngờ ta cũng là đúng thôi.

Hải Hà cười khổ nói:

Rượu và thức ăn của lầu Hạc Lai được mang vào, Đoàn Phi đốt chút bạc cho lính canh ngục dàn xếp, Giang Xương và năm người được thả ra. Bọn họ đeo xiềng xích ngồi vây quanh bên cạnh bàn. Hắc Hầu Nhi, Phong Cầu mấy người bọn hắn đều thả lỏng ra, ăn miếng thịt lớn uống chén rượu lớn, nói về chuyện cũ, giống như ngày xưa. Chỉ có Giang Xương có chút không thoải mái, đến khi mọi người cho y uống hai chén rượu vàng, y mới cười nói.

Tiệc rượu liên tục ăn tới khi đốt đèn, rượu hết tiệc tan, bát đại kim cương huyện Bảo Ứng từ này về sau trở thành truyền thuyết.

Ba người Đoàn Phi từ phòng giam đi ra, im lặng một lúc. Mãi đến lúc tiền Hà Hải ra cửa, Hà Hải mới nói:

- Phi ca. ba ngày sai đưa tang phụ thân, sau đó đệ muốn ở riêng, đến lúc đó...

Đoàn Phi vỗ vỗ vai gã, nói:

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ đi. Huynh đệ một nhà, nhất định ta sẽ không để cho đệ bị người khác ức hiếp. Cho dù là ông trời, ta cũng sẽ không để bọn họ thoát.

Hà Hải gật gật đầu rồi đi. Đoàn Phi và Thạch Bân trở về nhà, Nghiêm Bộ đầu đang đợi bọn họ.

Nghiêm Bộ đầu chia ra hai túi vải ném cho Đoàn Phi và Thạch Bân. Đây là tiền lợi tức bọn họ nhận được từ vụ án này. Đoàn Phi nâng túi tiền không

hề nhẹ vừa được ném đến chỗ mình nằm lên, nói:

- Thủ trưởng, ngày mai tôi muốn cùng Thạch Bân đến Dương Châu giải sầu, lâu lắm là chàng vạng ngày kia quay về, huynh xem thế nào?

Nghiêm Bộ đầu nói:

- Đi đi, mặc y phục bình thường và mang theo thẻ bài. Đừng uống say, đừng gây chuyện, cũng đừng để cho người khác khi dễ. Đi ra ngoài, đừng để lộ tiền bạc ra. Uhm, ngoài ra cũng không cần chú ý gì khác, cứ theo ý của Mẫn đại nhân. Vụ này khá đặc thù, sau khi báo cáo Dương Châu có khả năng sẽ quyết chém đầu.

Vụ án rõ ràng không có trọng phạm nghi vấn, có thể phán chém đầu ngay. Vụ án này khá hung tàn, có khả năng dính đến chút phiền phức gì đó. Mẫn đại nhân muốn đem dao sắc chặt đay rồi để kết thúc sự việc, điều này cũng là bình thường.

- Chuyện không liên quan đến chúng tôi, bọn họ là gieo gió gặt bão.

Đoàn Phi thân nhiên nói:

- Nếu đến lúc đó chúng tôi chưa trở về, xin thủ trưởng thay mặt chúng tôi cho bọn hăn uống chén rượu cuối cùng đi.

Sáng sớm Đoàn Phi và Thạch Bân đến chỗ lên thuyền ở bến tàu Tây Môn, theo đường kênh đào xuôi về phương Nam. Dọc đường đi gợn sóng yên bình, nơi chốn đẹp không sao tả xiết, khiến Đoàn Phi dễ vút đi phiền lòng, hứng lên ngâm câu thơ:

- Cổ nhân tây từ Hoàng Hạc Lâu

Tháng ba mùa hạ Dương Châu xuôi dòng

Cánh buồm khuất nẻo cuối sông

Trường Giang nước chảy mênh mông lạnh lùng

- Thơ hay, Phi ca không hồ là người đọc sách, đều đã làm thơ rồi.

Thạch Bân vỗ tay ủng hộ nói.

Đoàn Phi mỉm cười với gã. Khi hắn đang muốn nói cho gã biết đây là thơ của thi thánh Lý Bạch đời Đường, trên con thuyền đang lướt sóng, truyền ra một tiếng cười giòn tan, nói:

- Tiểu thư, cô nói có buồn cười hay không? Có hai người thật kì lạ, một người đầu trâu mồm ngựa, người kia càng kì quái, miệng không ngờ lại mọc ở mông.

Đoàn Phi nhìn theo thanh âm vọng tới, chỉ thấy trên con thuyền Giang Nam đang lướt sóng rất nhanh vượt qua thuyền bọn họ, một cô gái chừng 16 - 17 ngời ở mép thuyền, hướng vào khoang thuyền mà cười đùa. Cô nàng xinh đẹp rạng ngời, mặt mày rục rỡ, đến cả khóe miệng be bé kia, cong cong nhếch lên phía trên cũng có vẻ khẽ cười cực kì đáng yêu. Trên đầu nàng tết hai bím tóc mai, khoác áo màu tím nhạt rất vừa, cổ áo tròn, không tay, bên trong mặc áo hoa màu hồng phấn dài tay. Không ngờ lại là một tiểu nha hoàn xinh đẹp.

Nha hoàn đã xinh như thế, tiểu thư kia chẳng lẽ không là quốc sắc thiên hương? Đoàn Phi mở to hai mắt nhìn vào trong khoang, chỉ thấy trong khoang thuyền mờ tối một đôi mắt long lanh như là đang mỉm cười nhìn sang mình. Trong đôi mắt ấy, ngoại trừ ý cười không nhận được, dường như còn kèm theo cả một chút áy náy.

Bóng thuyền đã nhanh chóng vượt xa, Đoàn Phi và Thạch Bân một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, Thạch Bân kêu to một tiếng:

- Phi ca, nàng kia cũng là một bậc sắc nước.

Đoàn Phi trong đầu không ngừng nghĩ về đôi mắt như sao sáng của tiểu thư mang mạng che mặt kia. Đường như ánh mắt ấy đã hút hồn hẳn rồi.

- Đồ tiểu tử chẳng biết gì. Người ta vừa rồi còn mĩa mai chúng ta, người còn đắc ý như vậy.

Đoàn Phi hừ nói.

- Sao? Nàng nói cái gì hả?

Bộ dạng ngậy ngốc của Thạch Bân khiến người chèo thuyền và những người khách khác bật cười to. Đoàn Phi cũng cảm thấy rất mất mặt.

Thời điểm buổi trưa hai người ở bến Dương Châu, những năm này Dương Châu là một trong mười đại đô thị của thế giới, phồn hoa đô hội bày ra trước mắt. Từ huyện Bảo Ứng tới, hai người như là nhà quê ra tỉnh, gặp gì cũng đều mới mẻ. Đoàn Phi còn đỡ, trên đường đi đi lại lại đều là nam thanh nữ tú, khiến Thạch Bân hoa hết cả mắt.

Sau khi vào thành Dương Châu, Thạch Bân hoàn toàn trợn tròn mắt, đâu đâu cũng lộ vẻ sầm uất, cũng không biết nên đi về phía nào nữa.

Chương 024: Giữa mùa hoa khói, xuôi về Dương Châu (2)

- Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ

Ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu (1)

Trước hết đi mua ít đồ đã, sau đó xuôi dòng sông chơi đùa một chút.

Đoàn Phi nói xong, ngăn một người đi đường, chấp tay hỏi:

- Vị đại ca, xin hỏi Dương Châu có chỗ nào bán cái vật như pha lê, mà có thể nhìn phóng đại đồ vật không?

1. Ký Dương Châu Hàn Xước phán quan

Thanh sơn ầm ầm thủy điều điều,

Thu tận Giang Nam thảo vị điều.

Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ,

Ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu.

Gửi phán quan Hàn Xước ở Dương Châu (Người dịch: Trần Trọng San)

Núi mờ nước chảy xa xôi

Giang Nam cây cỏ tiêu điều về thu

Đêm nay trăng sáng cầu xưa

Mà người dạy sáo bây giờ là đâu?

- Người nói là cái kính lúp, trong mấy cửa hàng châu báu đều bán. Người có thể đến Tổng cửa hàng Bảo Đại Tường Dương Châu mà tìm, tuy nhiên có thể không rẻ, tầm khoảng 20 lượng bạc một cái đấy.

Người bị ngăn lại nhìn quần áo hai người biết là từ tỉnh lẻ tới, vì thế có chút nhắc nhở tỉ mỉ.

Đoàn Phi nhớ kỹ tên, sau đó lại hỏi đường rõ ràng, sau khi cảm ơn người nọ liền đi. Thạch Bân hỏi:

- Phi ca, huynh hỏi cái kính lúp kia để làm gì?

Đoàn Phi giải thích:

- Cũng không nhất định phải mua, xem cái đã rồi nói. Thứ ta muốn mua không phải là kính cho người già, mà là cái cần câu cơm.

Thạch Bân vẫn không hiểu. Đoàn Phi hỏi đường đến Bảo Đại Tường, cuối cùng tìm đến được ở ven sông nhỏ Tần Hoài bên cửa Đại Đông. Đây là một phố buôn bán sầm uất. Bảo Đại Tường chiếm một diện tích bề mặt lớn, trang hoàng đẹp đẽ quý giá, mà trong lại lộ ra vẻ lịch sự tao nhã, có thể thấy được thâm mỹ của chủ nhân không phải tầm thường. Đoàn Phi và Thạch Bân đi qua cánh cửa cao cao mà vào.

Trong quán có mấy vị khách đang chọn trang sức châu báu, bất kể là nam hay nữ đều quần là áo lượt. Sau khi hai người Đoàn Phi đi vào lập tức đưa tới không ít ánh mắt tò mò.

Tiểu nhị của Bảo Đại Tường chạy ra đón khách, nhìn hai người quần áo giản dị, trên mặt y thoáng chút kinh ngạc, nhưng vẫn duy trì thần thái cung kính và chuyên nghiệp, cười hỏi:

- Hai vị công tử cần mua sắm trang sức châu báu gì ạ?

Đoàn Phi không có chút nào là lúng túng, Thạch Bân cũng kiên trì ưỡn ngực hiên ngang, nhưng lại không tự chủ được cúi xuống nửa người Đoàn Phi. Đoàn Phi sau khi xem xét qua, thuận miệng hỏi:

- Ta nghe nói các người có bán cái kính lúp, không biết các người có làm theo yêu cầu nghiệp vụ không?

Tên tiểu nhị kia cười nói:

- Làm theo yêu cầu của quý khách là chuyện thường xảy ra. Không biết công tử muốn làm cái kính lúp theo kiểu dáng nào?

Đoàn Phi lấy tay vẽ ra một vòng tròn, nói:

- Hình tròn, ở giữa dày, hai bên mỏng, ở ngoài bọc bằng cán gỗ.

Tiểu nhị chột nói:

-Ồ! Hóa ra công tử muốn yêu cầu làm cái kính lồi. Thứ này làm bình thường thật ra cũng dễ, nhưng lớn như vậy thì lại phải dùng loại pha lê tốt nhất, hơn nữa tiền công phải hơn 100 lượng bạc. Nếu công tử muốn làm, sau khi giao tiền thì thợ thủ công lập tức bắt đầu làm theo yêu cầu của ngài.

Lúc này không biết đã phát minh ra thủy tinh hay chưa, nên chế tác thấu kính tốt nhất đều phải dùng pha lê loại thượng hạng, cho nên giá cả tương đối đắt. Không ngờ làm kính lúp cần đến 100 lượng bạc, Đoàn Phi ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Cũng không quá đắt, xem cái đã rồi nói. Mặt khác ta còn muốn yêu cầu một vài điều phức tạp khác.

Đoàn Phi khoa tay múa chân một lúc, tên tiểu nhị kia bị làm cho hồ đồ rồi. Một lão chưởng quầy đứng bên chú ý đã lâu đi tới ha hả cười nói:

- Yêu cầu làm đồ vật phức tạp thì nên đi gặp trực tiếp thợ chế tác mà giải thích. Công tử, xin mời theo ta.

Đi xuyên qua một loạt các gian phòng, lại đi qua một khoảng sân, Đoàn Phi được dẫn đến hậu viện của Bảo Đại Tường, tiến vào giữa một đám thợ thủ công đang làm việc.

- Thợ cả Lưu là thợ thủ công chế tác kính lúp thuần thực nhất của chúng ta. Công tử cần gia công chế tác như thế nào thì chỉ tỉ mỉ cho ông ấy là được.

Lão chưởng quầy giới thiệu cho Đoàn Phi một thợ thủ công.

Đoàn Phi trước tiên nói về cái kính lúp mình muốn làm một lần, thợ cả Lưu gật gù đầu tỏ vẻ đã nhớ kĩ. Đoàn Phi lại giải thích cặn kẽ về đồ vật của người kia cho ông nghe, thợ cả Lưu không khỏi dần dần nhú mày lại. Cái gì là đài kính, vật kính, quản kính, kính quang học, thấu kính lồi, rồi những thứ có thể điều tiết trái phải cao thấp... Thứ này quả thực rất phức tạp.

Đoàn Phi nói một hồi lâu, cuối cùng đành phải vẽ ra, rốt cục thợ cả Lưu cũng hiểu được. Bên cạnh còn có mấy ông thợ vây quanh, tò mò nhìn thứ tân kì này.

- Công tử từ nói vật này có thể phóng đại hạt gạo gấp trăm lần nghìn lần sao?

Lưu thợ cả hoài nghi hỏi.

Đoàn Phi liếm liếm môi khô, nói:

- Đúng vậy, một thấu kính lồi có thể phóng đại gấp bội, kính hiển vi này tạo ra tinh vi hơn, phóng đại gấp nghìn lần là không đùa.

Thợ cả Lưu yên lặng gật đầu, nói:

- Theo như lời công tử nói, kính hiển vi này cũng không khó chế tạo, chỉ là mấy cái kính lồi yêu cầu quá cao, tiêu phí không tránh được rất nhiều. Tiền công ít nhất phải 300 lượng bạc.

- 300 lượng cơ à?

Đoàn Phi có chút khó xử. Dạo này hãn cũng buôn bán lời lãi không ít, tuy nhiên ngày hôm qua tạm thời tiêu hết 50 lượng bạc sắp xếp cho đám huynh đệ ở nhà từ thiện một thời gian ngắn, rồi lại được chia chút đỉnh. Xem như bây giờ tính hết cũng chỉ có 250 lượng trong người, vốn định mua vài thứ để ưu đãi cho chương quây, không ngờ lại tốn kém như vậy. Hay là giảm bớt yêu cầu về cái kính hiển vi đi?

- Để ta xem xem.

Một giọng bình tĩnh điềm đạm đột nhiên vang lên. Đám thợ đều tránh ra. Một người đàn ông chừng 30 tuổi đi đến, cầm lấy phác thảo của Đoàn Phi nhìn kỹ.

- Sư phụ Chu Triết là một trong 7 vị danh chấn trong giới châu báu Giang Nam.

Lão chưởng quỳ thấp giọng giới thiệu với Đoàn Phi.

Sư phụ Chu nhắm mắt trầm tư một lúc, đột nhiên trợn mắt, hai mắt thần thái sáng ngời, nhìn Đoàn Phi, trầm giọng hỏi:

- Người nói thứ này có thể phóng đại một ngàn lần?

Đoàn Phi gật gật đầu khẳng định. Chu sư phụ quay đầu nói với lão chưởng quỳ:

- Trương chưởng quỹ, thứ này nếu thật sự hữu dụng, đối với điều kiện chế tác của chúng ta, thứ này có nhiều hữu ích. Ta muốn cùng Lưu thợ cả xem thứ này nhanh chóng làm ra xem thế nào.

Đoàn Phi nhún nhún vai, giang tay nói:

- Nhưng ta không có nhiều tiền như vậy.

Chu sư phụ mỉm cười, nói:

- Thứ này nếu thật sự hữu dụng, chỉ cần người đáp ứng một điều kiện của ta, ngay cả cái thấu kính lồi lớn kia ta cũng miễn phí cho người. Nếu thứ này vô dụng, ta cũng chỉ thu của người 150 lượng thôi.

- Điều kiện gì?

Đoàn Phi cảnh giác hỏi.

Chu sư phụ mỉm cười nói:

- Chính là phải tuyệt đối giữ bí mật, không được tùy tiện dùng trước mặt người khác, và cho phép Bảo Đại Tường chúng ta tùy ý phục chế sử dụng

vật ấy.

- Là hai điều kiện!

Đoàn Phi nói rất nhanh:

- Bất quá ta đáp ứng ông, một lời đã định, tứ mã nan truy.

Chu Triết ha hả cười nói:

- Lưu thợ cả, người giúp vị công tử này làm cái thấu kính lớn kia trước. Cái kính hiển vi này ta cũng cần suy xét một chút cấu tạo của nó. Vật này do công tử thiết kế, công tử nếu có rảnh rỗi, có thể ở bên chỉ điểm một chút. Hoặc là hai vị cũng có thể ra đường đi dạo. Cái thấu kính lớn kia ước chừng làm 1 canh giờ, kính hiển vi này e rằng cần vài ngày mới xong được.

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Không được. Ta cần nó trước trưa mai, hay ta cùng ông làm đi. Tuy nhiên giá cả cần phải giảm nữa, còn hai vấn đề ăn ngủ của chúng tôi nữa.

Chu Triết ha hả cười nói:

- Công tử thật đúng là tính kế tinh thông. Được rồi, vấn đề này ta sẽ tính. Trương chương quỹ, xin sắp xếp vấn đề ăn ngủ cho bọn họ. Có thể bắt đầu được chưa?

Kính hiển vi so với kính lúp đúng là phức tạp hơn rất nhiều. Các kết cấu đều không phải là tùy ý độc lập. Đường kính thấu kính lớn nhỏ, độ dày, độ cong, cường độ ánh sáng, góc độ khúc xạ đều phải chú ý kỹ. Tri thức học sinh trung học thế kỷ 21 đều biết này lại khiến cho người thợ thủ công thiện nghệ thời đại này hết sức khó hiểu. Đoàn Phi đành phải dùng cả tay lẫn miệng chậm rãi giải thích cho ông ta về cơ sở vật lý về quang học. Đợi sau khi ông ta hiểu được những kiến thức này, Đoàn Phi một lần nữa cùng chế

tạo một cái kính hiển vi vô cùng đơn giản mà thực dụng. Mấy tấm ván gỗ ghép lại cùng với thấu kính dựng lên, lại còn bố trí một kính đồng có thể trượt lên trượt xuống được. Một cái kính hiển vi sơ khai cuối cùng đã được chế tạo thành công.

Kính hiển vi là một trong những phát minh vĩ đại nhất của khoa học cổ đại. Khi nó lần đầu được xuất hiện trên đất Đại Minh, đã gây ra một chấn động nho nhỏ ở hậu viện Bảo Đại Tường. Mọi người tranh nhau dùng kính hiển vi xem từ một vật còn nhỏ hơn đầu kim, bọn họ phát hiện ra trong giọt nước mưa trong suốt còn nhiều sinh vật nhỏ sinh sống. Trương lão chương quỳ sau khi nhìn đã không khỏi sợ hãi nói:

- Khó trách kinh văn nói phật nhìn trong bát nước, thấy 84 nghìn con côn trùng, quả nhiên là sự thực.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25

Thạch Bân cũng rất kinh ngạc, chẳng qua hẳn không lý giải được vật này có lợi ích gì. Đoàn Phi cuối cùng một xu cũng không tốn, mang một cái kính lúp và kính hiển vi lên thuyền quay trở về huyện Bảo Ứng.

Sau khi chạng vạng vào thành, bọn họ mới biết được bọn năm tên Giang Xương, Hắc Hầu Nhi đã bị chém đầu lúc chính Ngọ để răn dân chúng rồi. Giang Xương tuy có muốn theo lời Đoàn Phi kiện lên cấp trên phúc thẩm, nhưng Mẫn đại nhân lo lắng phức tạp, trực tiếp đem người ra chém. Thi thể năm người bọn họ do Nghiêm bộ đầu thay mặt thu lại.

Đoàn Phi và Thạch Bân mua nhang nến đến phòng liệm nha môn bái tế năm người bọn họ. Nghiêm bộ đầu đã sắp xếp thỏa đáng. Sáng sớm ngày thứ hai, toàn huyện Bảo Ứng đều chìm trong tiếng pháo nổ. Đội xử lý tang sự của Hà gia kéo dài ba dặm. Đám người đi đưa Giang Xương cũng chỉ có những huynh đệ Thành Đông trước kia, có vẻ cực kỳ thê lương.

Sau khi tang lễ kết thúc, Đoàn Phi tới Hà gia. Mẫn huyện lệnh chúc cao vọng trọng đứng đầu chủ trì cho việc sắp xếp gia sự hai anh em Hà Sơn và Hà Hải.

Tình thế đối với Hà Hải rất không ổn. Gã là con thứ, lại đầy rẫy tội ác ở bên ngoài. Ngay từ đầu tất cả người nhà họ Hà đều phản đối lập tức ở riêng. Thậm chí có người còn cho rằng Hà Hải nên ở lại làm tiểu nhị ở cửa hàng của Hà gia. Qua vài năm nếu biểu hiện tốt thì đại ca làm chủ cưới vợ

cho hẳn. Rồi chia cho hẳn mảnh ruộng nhỏ hoặc cái cửa hàng nhỏ kinh doanh cho xong việc.

Thời gian dần chuyển từ việc ở riêng sang thành đại hội chỉ trích tội lỗi của Hà Hải. Tâm tình Đoàn Phi vốn khó chịu, càng nghe càng bốc hỏa. Hẳn nhảy dựng lên, quát lớn:

- Đều cam con mẹ cái miệng lại cho ta!

Trong phút chốc vừa như tiếng nôi nước sôi huyên náo đều biến mất, chỉ còn lại tiếng hô của Đoàn Phi chấn động trong đại sảnh.

Đoàn Phi càng phần nộ hét lên:

- Con vợ bé sinh ra cũng không phải là con trai sao? Luật Đại Minh chưa có một điều nào quy định con vợ thứ không thể cùng chia gia sản với con vợ cả. Mấy đại lão gia đang ngồi đây có mấy vị không nạp thiếp, không có con thứ xuất? Nếu có sinh ra chúng, thì cùng cho bọn chúng cơ hội được công bằng. Nếu không các người cũng đừng có nạp nhiều thiếp như vậy về nhà, sinh ra nhiều rồi không nuôi không giáo, thì tính cái gì vậy?

Những người tham dự cuộc họp này đa phần đều là tai to mặt lớn, nhà giàu có, đa phần đều có phong trào nạp thiếp. Bọn họ bị Đoàn Phi mắng cho một trận nhất thời đều á khẩu không nói gì được.

Đoàn Phi tiếp tục lớn tiếng nói:

- Một đám đại gia cộng lại có đến vài nghìn tuổi rồi, không ngờ hùa nhau đi ức hiếp đứa nhỏ Hà Hải mới qua 18 tuổi này. Các người không biết xấu hổ, ta thay các người mà đỏ mặt. Chia hay không chia Hà Sơn Hà Hải, chuyện giữa huynh đệ bọn họ như thế nào Mãn tri huyện sẽ công bằng xử trí. Sau khi Hà Hải ở riêng cho dù có bại hết gia sản cũng không liên hệ gì với các người. Các người nhiều lắm cũng chỉ là đứng ra chứng kiến, chứ có quyền gì ở đây mà lải nhải? Có phải thấy chỗ tốt, muốn thừa dịp loạn mà

mò chút dầu hay muốn lấy lòng ai à? Nói cho các người biết, đừng có mà nằm mơ. Hà Hải là huynh đệ của ta, ai dám làm khó hắn thì nghĩ cho thông đi, không ông liều mạng không làm Tiểu Bộ Khoái này nữa mà cũng các người quyết chiến đấy. A Phi ca huyện Bảo Ứng quyết sẽ không trơ mắt nhìn huynh đệ mình thua thiệt đâu.

- Aaaaaa... Thật sự là tên vô lại Thành Đông A Phi ca. Sao hắn lại làm Bộ Khoái?

Rất nhiều người lúc này mới nhận ra một thân rực rỡ Đoàn Phi. Tiếng bàn tán bốn phía nổi lên, trong đại sảnh lại ồn ào hẳn.

Mẫn đại nhân quát:

- Ngồi xuống, Đoàn Phi, không được uy hiếp mọi người, bản quan đều có phán xét.

Đoàn Phi thừa cơ rút lui, hắn lạnh lùng nói:

- Vâng! Đại nhân. Tôi chỉ là chẳng qua vì bọn họ ức hiếp huynh đệ tôi mà thôi. Bọn họ nói được ắt tôi cũng nói được, trừ phi bọn họ câm miệng, tôi cũng sẽ không nói.

Ánh mắt Đoàn Phi lạnh lùng quét tới, đến mức chúng đều nghiêm nghị cúi đầu, không người nào dám đối diện.

Hà Hải đứng lên cảm kích nói:

- Đa tạ Phi ca thay ta nói chuyện. Ta tin tưởng Mẫn đại nhân cùng với những bề trên trong tộc sẽ cho ta công đạo. Kỳ thực chuyện chia nhà phụ thân ta khi tại thế đã đồng ý rồi. Chính vì vậy chị dâu ta mới cấp bách khó nhịn nổi hại độc phụ thân.

- Không cần nhắc lại con đàn bà độc ác kia. Đều tại ta cả ngày ra ngoài buôn bán không quản giáo tốt.

Hà Sơn vẻ mặt bi phần hối hận. Gã thật sự là người ngậm bồ hòn mà im, có khổ mà không nói ra lời. Nhưng trong lòng cũng cảm thấy có chút may mắn, bởi vì nếu chân tướng không bị vạch trần, chỉ sợ người kế tiếp bị đầu độc chính là gã.

Chuyện này lúc này nhắc đến cũng làm cho dòng chính phụ trong ngoài mạnh yếu thay đổi. Nói như thế nào thì vợ Hà Sơn cũng là vì gian tình và tài sản mà đầu độc cha chồng. Hà Sơn tự nhiên mà có trách nhiệm rất lớn. Trong trường hợp như thế này sợ nhất không ai thay chính mình nói chuyện. Đoàn Phi không mở đầu, Hà Hải cũng không phải yếu đuối. Nhân cơ hội nhắc đến chuyện này, làm cho tình thế liền đảo ngược.

Chuyện ở riêng rất cục đi vào quỹ đạo. Khế đất, cửa hàng cùng với các bất động sản của Hà Hùng đều đưa lên mặt bàn. Không tính không biết, Hà gia thật là có tiền, khó trách nói ra chuyện ở riêng khiến nhiều người chạy đến góp vui vậy.

Tiền mặt và tiền cất ở ngân trang là tương đối dễ chia. Khế đất đến những đồ trang sức dường khó định giá, có khi vì định giá một bức tranh chữ mà phải bàn đến hồi lâu.

Lúc này Hà Hải đưa ra một quyết định khiến Đoàn Phi cũng thất kinh, càng không nói đến những người khác.

Hà Hải đề nghị với Mẫn đại nhân:

- Đại nhân. Chuyện ở riêng như vậy tốn thời gian lâu quá, không khỏi làm trễ nải việc của mọi người. Chi bằng như vậy, thứ gì khó định giá thì mọi người cứ tán thành giá thấp nhất, từ đó chia tiền cho ta. Đồ vật thì quy cho đại ca. Không biết đại nhân nghĩ thế nào?

Phương pháp kia quả nhiên rất nhanh, chỉ có điều Hà Hải không khỏi chịu thua thiệt. Tuy nhiên là chính gã nói ra, mọi người cũng không có ý kiến. Hà Sơn nhún nhường vài câu rồi cũng chấp nhận. Chuyện chia tài sản ở riêng sau đó liền đơn giản, không đến nửa canh giờ đã phân chia xong. Hà Hải được phân mấy cửa hàng và bất động sản, đất đai, cùng với 63 ngàn 2 trăm tiền mặt.

Lấy đến khế đất và khoản lớn hóa đơn ngân phiếu, Hà Hải không khỏi sợ mà rơi lên. Gã hướng đại sảnh thờ phụng phụ thân linh vị lạy mấy cái, lớn tiếng nói:

- Cha! Xin tha thứ cho con bất hiếu.

Mọi người còn đang nghi hoặc, Hà Hải lau nước mắt, đứng lên nhìn bốn phía, chấp tay nói:

- Các vị đại nhân, các vị bề trên thúc bá cùng họ, các huynh đệ, đại ca. Ta định nội trong ba ngày chuyển đất đai bất động sản, cửa hàng đổi thành bạc, có thể ưu tiên cho các người thu mua, ta lấy 8 phần giá gốc. Sản nghiệp của Hà gia mọi người không muốn nhìn thấy rơi vào tay người ngoài chứ? Vậy mau tới mua đi, dù ta có là phá gia chi tử, mọi người cũng không cần khuyên mắng ta. Ý ta đã quyết. Ngoại trừ giữ một phòng nhỏ để ta ở, những vật khác đều đổi thành bạc. Ta muốn giống cha năm đó, ra ngoài mà trưởng thành, không làm nên sự nghiệp ta quyết không trở lại.

Nghe lời Hà Hải nói như đinh đóng cột, tất cả mọi người đều thềm nhỏ giải. Cho dù có mắng là phá gia chi tử, cũng không nói ra.

Hà Sơn mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, vỗ tay nói:

- Được! Có chí khí. Đại ca trước kia nhìn lầm người rồi. Đây là sản nghiệp của cha năm đó tìm lại, ta mua hết. Chỉ là vừa ở riêng, tiền mặt không nhiều lắm đều chia cho người rồi, đại khái ta cần nửa tháng để kiếm tiền.

- Được! Đại ca nói mua ta chỉ thu bảy phần.

Hà Hải nói:

- Hai ngày nữa ta sẽ đi. Đại ca trước hãy ghi giấy vay nợ cho ta đi.

Việc của chia nhà cuối cùng cũng đại công cáo thành, Hà Hải cùng mẫu thân của hắn rời khỏi Hà gia. Sau khi bố trí mẫu thân ở nhà mới ổn thỏa, hắn cùng với Đoàn Phi đi tới lầu Hạc Lai. Hà Hải muốn một căn phòng thượng hạng, sau khi gọi rượu và đồ ăn, hắn đột nhiên ngậy người ra. Đoàn Phi biết hắn có lời muốn nói, bởi vậy cũng không lên tiếng.

Sau khi rượu và thức ăn được đưa lên, Hà Hải căn dặn không cho bất cứ kẻ nào tiến vào quấy rầy. Đợi tiểu nhị đi khỏi, Hà Hải tự mình rót rượu cho Đoàn Phi, hướng đến Đoàn Phi quỳ xuống hai tay giơ cao chén rượu cảm kích nói:

- Phi ca, nếu không có huynh tìm ra hung phạm rửa oan cho đệ, thì đệ hôm nay là một tử tù rồi.

- Ân đức của Phi ca, tiểu đệ chưa biết khi nào báo đáp được, xin mời huynh uống chén rượu này! Hôm nay về sau, cái mệnh này của tiểu đệ chính là của huynh, Phi ca!

- Huynh đệ trong nhà, ta không giúp đệ còn giúp ai, mau đứng lên. Lễ lớn như vậy ta nhận không nổi.

Đoàn Phi giơ tay ra đỡ, Hà Hải lại nhất định không chịu đứng lên, nói:

- Phi ca, huynh uống xong chén rượu này, đệ còn lời muốn nói, chưa nói hết đệ sẽ không đứng lên.

Đoàn Phi đành nhận chén rượu, uống một hơi cạn.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26

:Hà Hải đang quỳ lại rút một chén khác, hai tay giơ cao tiếp tục nói:

- Phi ca, mấy năm nay nhận được sự chiếu cố của huynh, đệ tuy làm không ít chuyện hồ đồ nhưng cuối cùng vẫn vô bệnh vô tai. Hôm nay, Phi ca lại giúp đệ được ngẩng đầu. Nếu không có thể diện của Phi ca trấn trụ những người đó, đệ sợ rằng không có cơ hội chứng minh năng lực của mình, chỉ có thể làm một tiểu nhị dần dần hết cuộc đời. Chén thứ hai này muốn cảm tạ Phi ca từ trước tới nay luôn chiến cố và bảo vệ đệ.

Đoàn Phi xúc động uống cạn, sau đó cười nói:

- Việc tốt không quá ba lần. Chén rượu thứ ba của đệ có phải hay không muốn đem Nhị thẩm ủy thác cho ta chăm sóc?

Hải Hà mỉm cười nói:

- Phi ca quả nhiên liệu sự như thần, di nương (cách con gọi vợ bé của cha thời xưa)... không, mẹ đệ ở lại nhà đại ca, đệ sợ bà ấy bị khinh thường. Trong huyện Bảo Ứng, người đệ hoàn toàn tin tưởng chỉ có Phi ca thôi. Làm con không thể ở bên cạnh mẹ, đệ thật là bất hiếu. Ở đây có hai ngàn lượng, một ngàn lượng dành tạ ơn Phi ca, một ngàn lượng còn lại là để chuẩn bị khi cần, bất luận là mẹ đệ hay là Phi ca, khi cần đều có thể ứng phó một chút.

Đoàn Phi không chút khách khí nhận lấy cất vào trong ngực, sau khi uống cạn năm bả vai Hà Hải nói:

- Đệ yên tâm đi! Ta nhất định không phụ sự nhờ vả.

Hà Hải lại lạy ba lạy nữa mới đứng dậy về chỗ ngồi, hẩn cầm lấy chiếc đĩa, nói:

- Phi ca, ăn đi, đồ ăn đều nguội lạnh rồi.

Đoàn Phi gấp ngó sen cho vào miệng, nhai, hỏi:

- Người chuẩn bị đi đâu buôn bán?

Hà Hải chần chừ một chút, Đoàn Phi nói:

- Không thể nói thì không cần nói. Ta chỉ muốn nhắc nhở đệ, một mình mang theo nhiều tiền như vậy, tất cả đều phải cẩn thận.

Hà Hải bỗng nhiên nói:

- Đệ tin tưởng Phi ca. Đệ chuẩn bị đi Ninh Ba tìm Thành thúc. Đệ muốn xuất hải.

Khi nói đến hai chữ “xuất hải” thanh âm của Hà Hải đề tới mức thấp nhất, bộ dạng đầy lo lắng tai vách mạch rừng. Đoàn Phi suy tư một lúc mới nhớ lại trên thông cáo của nha huyện trước đây từng nhìn thấy thông báo cấm hải. Triều đại Minh từ Thái tổ Chu Nguyên Chương bắt đầu hạ lệnh cấm hải. Lệnh cấm hải khi lỏng khi chặt. Hiện nay giặc Oa (chỉ Nhật Bản) dần dần lớn mạnh khiến việc cấm biển càng trở nên nghiêm ngặt. Bất luận quan dân Đại Minh không được xuất hải buôn bán, nếu không bắt một người giết một người, nghiêm trọng thì tịch thu tài sản tru di tam tộc. Đây chính là kinh doanh rơi đầu đó.

Hà Hải tưởng rằng Đoàn Phi sẽ kịch liệt phản đối, không ngờ tới Đoàn Phi sau một hồi trầm ngâm lại gật gật đầu nói:

- Xuất hải là tương đối nguy hiểm, tuy nhiên lợi nhuận rất nhiều. Ôi, cấm hải là một sai lầm vô cùng lớn. Nếu mở cửa biển tự do thông thương, không nói bách tính giàu có đông đúc mà giặc Oa cũng sẽ giảm không ít, còn gì phải lo lắng nữa chứ?

Hà Hải vỗ đùi, vui mừng nói:

- A, đại ca nói đến điều trong tâm khảm của đệ rồi. Trên thực tế Đại Minh ta cấm biển mấy trăm năm nào từng tuyệt cấm đâu? Chẳng những dân gian những thuyền buôn lậu càng cấm càng nhiều, thậm chí đến quan phủ cũng lén lút buôn lậu. Ti quần sự thuyền đi biển của thành phố Ninh Ba là đại thái giám Lại Ân tháng trước đi buôn lậu bốn thuyền lớn lá trà, đồ sứ và tơ lụa đến Lưu Cầu, kiếm về mười vạn lượng bạc trắng đấy.

- Ôi, đáng tiếc, đáng tiếc.

Đoàn Phi lắc đầu than nhẹ, uống liền chén rượu.

- Đúng vậy.

Hà Hải phụ họa một tiếng, tiếp tục nói:

- Rất nhiều người không có quyền thế như vậy lại không muốn mất ngân lượng thông qua nha môn, phải đóng giả thành giặc Oa, nửa đen nửa trắng thành hải tặc. Gặp phải hải tặc nửa vời này có khi còn thảm hơn so với gặp giặc Oa thật.

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Quên đi, đừng nói chuyện này. Nói nữa trong lòng thêm lo lắng. Đúng rồi, đệ chuẩn bị xuất hải buôn bán, đệ biết bơi không? Biết điều khiển

thuyền vượt biển không? Đệ biết ở đâu, sản xuất cái gì, vận chuyển từ đâu bán tương đối khá không?

Hà Hải cười đáp:

- Đại ca, huynh vẫn chưa biết rõ tường tận đệ phải không? Đệ cái gì cũng không hiểu, nhưng còn Thành thúc biết, nghe nói ông ấy chi số tiền lớn mua được tấm hải đồ (bản đồ trên biển), trên đó có rất nhiều quốc gia và địa phương chưa nghe qua đâu.

Đoàn Phi khinh thường cười ngạo, nói:

- Bọn họ gọi cái gì là hải đồ chứ, có bày ra trước mặt đệ xem cũng đều không hiểu. Như vậy đi, ta đến nhà kho nhà môn giúp đệ tìm xem, nói không chừng có thể tìm được một hải đồ tốt vẽ phông lại cho đệ, đảm bảo người từ nay về sau tung hoành đại dương, trở thành nhà hàng hải lợi hại nhất từ trước đến nay!

- Tốt!

Hà Hải dường như cũng chả có gì là quan tâm, bởi vì hẳn biết trong nhà môn đâu có hải đồ gì. Nghe nói ngay cả tấm hải đồ mà trăm năm trước khi Tam Bảo thái giám xuống Tây Dương vẽ chế ra cũng đã bị Hoàng Đế hạ lệnh đốt rụi, trong huyện nhà nào dám bảo tồn hải đồ gì chứ!

Đoàn Phi bắt đầu nói với Hà Hải hiểu biết của hắn về thế giới ngoài biển, và một số hiểu biết căn bản cần biết để xuất hải. Những thứ mà Đoàn Phi giải thích dù còn khá nông cạn nhưng cũng đã khiến Hà Hải mở rộng tầm mắt, nửa tin nửa ngờ.

- Trong giấc mộng thần tiên nói với ta, đệ tin cũng được mà không tin cũng được sau này tự rõ.

Đoàn Phi không giải thích nhiều đối với nghi ngờ của Hà Hải. Một câu nói như vậy, ngược lại Hà Hải tin, đều ghi tạc vào trong lòng đem những lời nói của. Sau khi cơm nước no nê, hai người hẹn 3 ngày sau gặp lại rồi mỗi người đi một ngả. Đoàn Phi quay lại nha huyện, trước tiên đến phòng liệm xem xét. Tên tiểu tử Dương Sâm này khá tập trung vào nhiệm vụ, loại công việc buồn tẻ này không ngờ hẳn lại có thể kiên trì được.

- Phi ca, vụ án đều phá được mấy ngày rồi, loại nghiên cứu này còn muốn tiếp tục nữa không?

Sau khi nhìn thấy Đoàn Phi, Dương Sâm cười hì hì nói.

- Dương nhiên phải tiếp tục, ta còn dự định kiểm vài con heo nữa nghiên cứu nửa năm trở lên.

Đoàn Phi nói đùa.

Dương Sâm mặt biến thành hình quả mướp đắng:

- Phi ca, con heo này đã phiền toái chết rồi, thi thể sau khi đưa đến phòng liệm đều phải dùng nước thuốc rửa sạch qua, nào có thối như vậy. Bây giờ đến ông nội của ddeej cũng không tiến vào phòng liệm rồi, đệ vẫn còn phải trông coi.

- Ném trái khổ đau mới thành người, cố gắng lên nhé.

Đoàn Phi cười to vài tiếng, nghênh ngang rời đi, để lại Dương Sâm một mình trút giận lên mặt đất.

Đoàn Phi lại đến phòng bếp dạo một vòng, sau đó liền đi tới phòng kí tên.

Phòng kí tên là phòng làm việc trong nha huyện. Ở phòng kí tên của huyện Bảo Ứng, Mẫn huyện lệnh và Hứa điển sử đều có một gian làm việc

riêng, các gian khác đều là sáu gian tương ứng với sáu Bộ Hình. Bây giờ đều không có người, các phòng đã khóa cửa, trong phòng kí tên vẫn còn không ít gian trống. Có khi công vụ bề bộn, 6 gian không đủ để sử dụng, có thư lại tạm thời mời đến giúp đỡ liền làm việc tại gian trống, vì vậy trong đây bút mực giấy nghiên đều đầy đủ. Đoàn Phi đốt nến lên, nới hai tờ giấy trắng dài lại thành hình vuông, sau đó liền lấy ra con dao nhỏ cắt lông vịt từ phòng bếp lại.

Dùng bút lông vẽ bản đồ hiển nhiên là mất nhiều công phu. Ở thời này bút than (dùng vẽ lông mày, khá thô mềm) cũng không nên dùng, bút bi, bút máy đều khỏi phải nghĩ đến rồi, bút lông ngỗng liền trở thành lựa chọn duy nhất.

Cọng lông vịt ngắn, ống mềm nhỏ dùng không tốt bằng long ngỗng, tuy nhiên cũng coi như là được. Sau khi mài mực, Đoàn Phi liền bắt đầu dùng bút lông vịt tự chế viết vẽ ra trên giấy trắng.

Tình huống các quốc gia bấy giờ Đoàn Phi cũng không biết, nhưng địa lí thế giới vẫn còn ấn tượng đại khái, ít nhất sẽ không đem đảo Điều Ngư vẽ cho Nhật Bản. Nước Nhật thời kì này chưa thành nước, chỉ là bốn đảo lớn kia đều bị trăm quân phiệt địa phương cát cứ, đánh nhau liên miên. Thiên Hoàng lên ngôi hơn mười năm rồi, đến nghi thức cũng không có tiền để tiến hành.

Vẽ ra ba bức liền mới miễn cưỡng hài lòng một bức bản đồ bao gồm cả Đông Nam Á, Châu Úc, New Zealand, lúc này đã là canh ba. Đoàn Phi ngáp một cái, sau khi thu gọn xong đồ này vật nọ, đi ngủ.

Ngày hôm sau không phải ngày thả cáo, Đoàn Phi vốn định ngủ nướng, ai ngờ lại bị người khác sáng sớm gọi tỉnh dậy.

- Phi ca, mau tỉnh dậy. Lão gia gọi huynh lên công đường đấy!

Thạch Bàn đẩy người Đoàn Phi có chút hưng phấn kêu.

- Lên công đường? Lên công đường cái gì? Cũng không phải ngày thả cáo, ta không phải không cần đến công đường sao? Chẳng lẽ có người kiện ta?

Đoàn Phi ngủ không đủ giấc, dụi dụi mắt mơ màng nói.

Thạch Bân nhin không được bật cười, nói:

- Không phải có người cáo huynh, là có người cáo Hứa điển sử, Hứa đại nhân. Mẫn đại nhân là truyền huynh đi phối hợp với Nghiêm bộ đầu điều tra vụ này đấy!

-Ồ!

Đoàn Phi bừng dậy, tinh thần tỉnh táo hỏi:

- Án gì? Không làm tròn trách nhiệm hay nhận hối lộ?

- Là án mạng!

Thạch Bân hai mắt sáng lên nói. Trong lúc Đoàn Phi đang rửa mặt mặc quần áo, hăn nói đơn giản chân tướng sự việc một lần.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

:Sáng sớm liền có người ở cửa nha môn đánh trống kêu oan, kiện một thiếu nữ mất tích. Bởi vì không phải ngày thả cáo, trừ khi phát sinh án mạng, nếu không nha dịch canh cửa nha huyện thu lại đơn kiện giao cho thư lại Hình phòng thụ lí là được. Nhưng hôm nay đơn kiện chính là Hứa điển sử, Hứa đại nhân, nha dịch nhận đơn kiện lại quen biết với Nghiêm Bộ đầu, hẳn liền trực tiếp giao đơn kiện cho Nghiêm Bộ đầu.

Nghiêm Bộ đầu vừa thấy cáo trạng cáo Hứa Dục mưu hại tì nữ trong nhà tiêu hủy dấu tích, tinh thần liền bừng tỉnh. Hẳn trực tiếp mang đơn kiện giao cho Mẫn đại nhân, cũng thối thêm không ít gió bên tai. Mẫn đại nhân đối với Hứa đại nhân càng ngày càng không vừa ý lúc này liền lập án, nguyên cáo và bị cáo đều truyền lên công đường thẩm vấn. Đôi bên cãi cọ không ngớt, Mẫn đại nhân càng nghe càng mơ hồ, lúc này mới nhớ tới Đoàn Phi.

Đoàn Phi điểm tâm cũng chưa ăn, vội vàng đến công đường, báo cáo một tiếng liền được truyền vào.

Chỉ thấy trên công đường một người đàn ông trung niên ước chừng hơn bốn mươi tuổi đang quỳ, làn da ngăm đen, người mặc một bộ áo thô, bên dưới quần dài màu xanh đậm, chân trần đi một đôi giày rơm, trên giày đều dính đầy bùn đất, đoán chừng vừa đi một đoạn đường dài.

Khác với xã nông đang quỳ, Hứa Dục có phẩm tự ngạo nghễ đứng ở công đường, trừ khi Mẫn đại nhân tước đi mũ miện, bỏ đi quan phục của hắn,

nếu không trên công đường ở huyện hãn không cần phải quỳ.

Hiện tại Đoàn Phi là bộ khoái, cũng không phải quỳ, Mẫn đại nhân chờ hãn đứng lại rồi nói:

- Đoàn Phi, vụ án hôm nay vốn không phải phiên người đến hỏi, tuy nhiên Hứa đại nhân nguyên phụ trách điều tra án có liên quan tới án này, mà Nghiêm Bộ đầu lại đề cử người, nên mới gọi người đến. Đây là vụ án nói là đơn giản nhưng lại có chút phức tạp. Nghiêm Bộ đầu người nói với hãn đi.

Nghiêm Bộ đầu đem vụ án tóm tắt một cách đơn giản, rõ ràng và vấn đề chính hai bên cãi cọ nói cho Đoàn Phi. Chờ khi hãn nói xong, Đoàn Phi ngạc nhiên nói:

- Đại nhân còn chờ cái gì? Phái người đi tìm, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Loại án này tìm không tìm ra người không có biện pháp nào.

Nghiêm Bộ đầu nói:

- Cái này ai cũng biết, vấn đề là Hứa đại nhân nhất quyết nói tì nữ kia vài ngày trước đã tự thanh toán tiền công tự rời đi rồi. Hơn nữa nhà Hứa đại nhân ở ngay sau nha môn, trong nhà có gia quyến không tiện để chúng ta điều tra.

Đoàn Phi ồ một tiếng, xoay người hướng Hứa Dục chấp tay nói:

- Hứa đại nhân, đây là án liên quan đến mạng người, nếu Hứa đại nhân đã là bị cáo, kính xin Hứa đại nhân phối hợp, ta nhớ bên cạnh nhà Hứa đại nhân là nhà Mẫn đại nhân phải không? Xin Hứa đại nhân để gia quyến mang theo kim ngân, đồ giá trị đến nhà Mẫn đại nhân tạm lánh, một nhóm người lục soát thật là nhanh. Hứa đại nhân vẫn có thể cùng Mẫn đại nhân ở sân giám sát. Đây chính là biện pháp rửa bỏ hiềm nghi tốt nhất, Hứa đại nhân thấy như thế nào?

Hứa Dục trợn trừng mắt nhìn Đoàn Phi, cứng rắn nói:

- Các người nhân cơ hội hiệp sức lại trả thù ta, ta đã nói rất rõ ràng ta không có bất kì hiềm nghi nào cả. Ta nghi ngờ việc này đều là các người cố ý giăng bẫy ta. Ta tài không hơn các người, ai biết các người sau khi đến nhà ta lại không lén để một bộ thi thể ở sân sau?

- Vậy không có biện pháp rồi.

Đoàn Phi quay đầu lại hướng Mẫn đại nhân chấp tay bái:

- Mẫn đại nhân, Hứa đại nhân không muốn phối hợp. Như vậy chúng ta đành phải vừa dán bố cáo toàn huyện tìm kiếm tiểu nha hoàn kia, mặt khác về quy củ của triều đình thì ta không nắm rõ lắm, không biết có phải phát công hàm đến Ứng Thiên Hộ bộ, Hình Bộ xin đề xuất mới có thể tra xét nhà của Hứa đại nhân?

Mẫn đại nhân còn chưa nói, Hứa Dục tức giận nói:

- Đoàn Phi, người thật rất độc ác, không ngờ lợi dụng việc công để trả thù cá nhân, muốn hại ta thân bại danh liệt! Mẫn đại nhân ta thỉnh cầu ngài mang Đoàn Phi đánh đuổi khỏi công đường, bản huyện vĩnh viễn không thu nhận người.

Đoàn Phi nói một cách vô tội:

- Hứa đại nhân hà cớ gì nói như vậy? Đây đều là trình tự thông thường xử lý án. Không dán thông cáo chẳng lẽ chỉ bằng mấy người khoái bộ chúng ta có thể đi tìm khắp huyện sao? Hứa đại nhân từ trước tới nay luôn phụ trách phá án, đúng ra việc này hẳn phải rõ hơn ta nhiều lắm, vì sao phải đầu cũng làm khó cản trở chúng ta tìm người? Chẳng lẽ cái án tì nữ kia là thật!

- Người chớ ngậm máu phun người!

Hứa Dục chỉ Đoàn Phi khí giận bốc lên, nói không nên lời phản bác.

Đoàn Phi thản nhiên nói:

- Ta có ngậm máu phun người hay không mọi người tự có công luận, giả như là người khác, chỉ sợ Hứa đại nhân sớm gán cho tội danh cản trở phá án, nhanh giải hẩn vào lao tù rồi.

Lúc này Nghiêm Bộ đầu châm ngòi, thổi gió thêm củi thêm cỏ nói:

- Mẫn đại nhân, loại vụ án này tất yếu phải xử lí đúng lúc, nếu như đến trễ, chỉ sợ tì nữ kia càng khó tìm được nữa.

Nguyên cáo kia lúc này kêu lên:

- Đại nhân làm chủ cho nô tài. Hứa Dục hẩn nhất định đã đánh chết con gái của ta sau đó hủy thi thể xóa dấu vết rồi, đại nhân!

Mẫn đại nhân do dự một hồi, cuối cùng nói:

- Hứa đại nhân, việc này xảy ra với tất cả mọi người đều không tốt, không bằng theo lời Đoàn Phi nói, gia quyến nhà người đưa sang nhà ta đi, sau đó chúng ta đến nhà người tùy tiện đi dạo? Về phần thông báo tìm người đó cũng là điều nhất định, cứ nói quý phủ mất tích một tì nữ, treo giải thưởng tìm kiếm đi.

Lời nói tuy uyển chuyển nhưng lại chân thực đáng tin. Hứa Dục đến mức này cũng chỉ có thể cúi đầu, hẩn nghiêng răng tròng mắt nhìn Đoàn Phi nói:

- Đại nhân, cứ làm như thế, quá lắm ta yêu cầu Đoàn Phi tránh xa vụ án này.

Đoàn Phi lập tức nói:

- Hứa đại nhân với ta không oán không thù không thân thích, vì sao ta không được tham dự án này? Ta thì không sao cả, có điều nếu không phá được án đến lúc đó cũng không nên đánh ta.

Mẫn huyện lệnh gõ thước gỗ (thước gỗ vào bàn để người nghe chú ý) nói:

- Hứa đại nhân không cần nhiều lời, Đoàn Phi không cần thoái lui. Ta, người thêm Nghiêm Bộ đầu, Đoàn Phi, nguyên cáo năm người đến nhà người uống trà, quan sát một chút, những người khác chuẩn bị cáo thị, đợi ta quay lại sau khi xem qua liền đưa đi dán. Cứ làm như vậy đi.

Mọi người tới sau nha huyện. Đây là nơi ở của quan viên và gia quyến. Triều Minh quy định quan viên địa phương nhất định phải ở tại nha môn, huyện Bảo Ứng không có Huyện thừa và Chủ bạ (chức quan quản lý công văn), Huyện lệnh đại nhân cùng Điển sử đại nhân liền tọa lạc trong đại viện lớn, Nghiêm Bộ đầu chỉ có thể ở một góc.

Hai nhà ngoài trừ cổng chính còn có một cổng nhỏ thông qua hoa viên thuận tiện hàng ngày đi lại, Hứa Dục đi vào trước để thê thiếp vợ con theo cửa nhỏ hoa viên tránh sang Mẫn gia, sau đó mới mở cửa để Đoàn Phi và đám người vào tra xét.

Sau khi tiến vào Hứa gia, Đoàn Phi bộ dạng chuyên tâm giải quyết công việc, ngó đông nhìn tây, cái gì cũng không bỏ qua, hơn nữa chú ý gầm giường, ngăn tủ, mặt cỏ hoa viên, giếng nước và những nơi khác nữa. Hứa Dục tuy rằng buồn bực nhưng cũng không cách nào ngăn cản được.

Hứa Dục đầu tiên dẫn tất cả tới thư phòng ở hậu viện. Một tên thư đồng tên là tiểu Chiêu bưng trà lên, đến ngưỡng cửa vấp chân ngã một cái khiến mấy chén trà cùng khay trà vỡ tan tành.

Tiểu Chiêu sợ tới mức ngậy người, trà đổ đầy đất vừa lúc giống như đổ thêm dầu vào lửa, Hứa Dục tức giận, nhẩy dựng lên, đi đến trước mặt tiểu

Chiêu tát một cái, đồng thời giận dữ quát lên:

- Nô tài chó chết, người chết cho ta!

Thư đồng kia ngã nhào xuống đất, cả người bị đánh cho hồ đồ, Hứa Dục còn muốn truy đánh thì Mẫn đại nhân quát:

- Được rồi, trà cũng không cần uống, vụ án quan trọng hơn, nói người mang sổ sách lên đi.

Hứa Dục xoay người thở phì phì, trong tay áo lấy ra một quyển sổ đưa cho Mẫn huyện lệnh nói:

- Đại nhân, tì nữ tiểu Vân năm ngày trước đã tính tiền công rồi đi. Đây là chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ) mỗi ngày ghi sổ sách, mời đại nhân xem qua.

Mẫn đại nhân chỉ nhìn thoáng qua liền đưa cho Nghiêm Bộ đầu, Nghiêm Bộ đầu không biết mấy chữ đại tự liền đưa cho Đoàn Phi.

Đoàn Phi rất nhanh tìm được mục tương ứng, bên trên viết tháng nào ngày nào tì nữ tiểu Vân nhận được tiền công tháng trước hai trăm văn tiền, sau đó liền nghỉ việc mà đi v.v...

- Thế nào? Ta nói cô ta đi rồi chứ!

Hứa Dục cất giọng nói, còn nghiêng đầu đặc ý nhìn Đoàn Phi.

Trên điều mục còn có dấu điểm chỉ, xem ra không giống giả, nhưng Đoàn Phi vẫn lăm nhăm tìm mục tháng trước tiểu Vân lĩnh tiền công cần thận đối chiếu một chút.

Qua kính lúp so với dấu vân tay đều là một người, nhưng số lượng khác biệt khá lớn, tháng trước Tiểu Vân nhận được năm trăm văn tiền, tháng này mới nhận được hai trăm văn tiền, điều này là tại sao chứ?

Với nghi vấn này, Hứa Dục hồi đáp rất hợp tình hợp lí:

- Cô ta tháng này phát bệnh thần kinh, làm hỏng không ít dụng cụ, ba trăm văn tiền kia tự nhiên bị trừ vào sổ đồ rơi vỡ, không tin các người có thể hỏi các tì nữ khác trong nhà.

Đoàn Phi gấp sổ sách lại nói:

- Ta còn có chút kì quái. Hứa đại nhân, ta xem từ trước trong sổ sách ghi chép cũng có đánh đồ đồ trừ tiền viết rất tỉ mỉ. Ví như điều này, ngày hai mươi ba tháng Giêng, nha hoàn tiểu Cúc đánh vỡ một cái bình hoa sứ nhỏ trừ tiền tiêu hàng tháng năm mươi văn, vì sao tháng này tiểu Vân lĩnh tiền trong bản ghi chép không có viết lên đây?

Hứa Dục ngạo nghễ nói:

- Cô ta nghỉ việc rồi, còn ghi nhiều như vậy để làm gì? Dù sao cô ta ấn dấu tay, đã nói lên ta không thiếu của cô ta.

- Cái này khó nói, cô ta là một phụ nữ yếu đuối, bị các người đè xuống điểm chỉ cũng không chừng.

Câu của Đoàn Phi vẫn chưa nói xong đã bị tiếng thở của Hứa Dục cắt đứt, hắt rống lên một tiếng:

- Đủ rồi! Mẫn đại nhân, Đoàn Phi hẳn không hề có chứng cứ lại luôn lấy lời nói để mưu hại ta, xin đại nhân minh xét!

Mẫn đại nhân còn chưa nói, Đoàn Phi đã phản bác:

- Ai nói ta không có chứng cứ? Mời đại nhân xem, đây là ghi chép một người khác nghỉ việc hai tháng trước, lại xem ghi chép tiểu Vân tháng này, đại nhân có phát hiện điều gì bất đồng?

Mẫn đại nhân híp mắt nhìn kĩ một lượt, nhưng thật ra Nghiêm Bộ đầu đã nhìn ra vấn đề trước, hẩn chỉ vào bản ghi chép của tiểu Vân nói:

- Mẫn đại nhân, người xem, hai tháng trước mục này là một lần viết xong đây, tổng cộng ba hàng, mà ghi chép của tiểu Vân chỉ một hàng. Tuy ta không biết chữ, đều cho thể nhìn ra những chữ nhỏ này là sau đó thêm vào.

- Đúng vậy, Nghiêm Bộ đầu mắt sáng như thần.

Đoàn Phi tăng bốc hẩn, tiếp tục nói:

- Chữ trước sau hình dạng không thống nhất, to nhỏ khác nhau, việc nghĩ việc viết vào khe hẹp. Đại nhân, tôi cho rằng tiểu Vân lĩnh tiền công là thật nhưng thôi việc mà đi là khó nói.

PS (lời tác giả): Hôm nay có độc giả nói Đoàn Phi phát triển quá nhanh, vừa đến liền liên tiếp phá án, dường như không thể như vậy, nhưng tôi không cảm thấy có vấn đề gì. Hình sự cổ đại trình độ rất thấp, oan giả án sai nhiều không đếm xuể, rất nhiều án đều dựa vào cái đại hình định án, không phải nói những vụ án đó rất phức tạp mà bởi vì các vị quan này phần nửa đều là đọc tử thư mà ra, đúng ra phá án không thông, giống như bây giờ đem Tiến sĩ tiếng Trung Đại học Bắc Kinh đi hiện trường án mạng vậy, căn bản sẽ chân tay loạn mù. Không giống Đoàn Phi, đã giới thiệu rồi, tên tiểu tử này kể như là học phái Tật Gia, cái gì cũng không tinh thông nhưng cũng hiểu một ít, nếu ở thời hiện đại thì chỉ là đồ bỏ đi nhưng ở thời cổ đại thì khác, tập học ngược lại khiến hẩn như cá gặp nước, lại nói như trên, các vụ án đều tương đối đơn giản. Không thể nói Đoàn Phi cao minh, chỉ có thể nói những vị quan thời đó chuyên môn không đủ mà thôi. Hi vọng mọi người có thể lí giải được, cũng là lần đầu tiên viết thể loại truyện phá án, nhất định sẽ có rất nhiều sai sót, hi vọng mọi người vui lòng chỉ giáo nhiều hơn, cùng nhau làm cho quyển sách này hoàn thiện hơn. Khâm thử!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Phụ thân của tiểu Vân sau khi nghe được lời nói của Đoàn Phi lập tức trừng mắt muốn nhắm Hứa Dục đánh tới, miệng nổi giận mắng:

- Người, tên súc sinh này, người làm gì con gái của ta! Mau trả con gái cho ta.

Hứa Dục né tránh, giải thích:

- Đó là bởi vì nàng ta lĩnh tiền công sau một ngày mới đề xuất thôi việc, chuyết kinh liền tiện tay bổ sung lên, như thế nói đã rõ chưa?

- Người đã nói dối, ngay từ đầu tại sao không nói rõ ràng?

Đoàn Phi hướng Mẫn đại nhân chấp tay nói:

- Đại nhân, xin truyền tất cả người hầu, nha hoàn trong Hứa gia lại đây. Ta kiểm tra phòng của tiểu Vân xong liền từng câu từng câu hỏi bọn họ. Về phần Hứa đại nhân, tôi cảm thấy tốt nhất tạm thời không cho ông ta tiếp xúc với người nhà để tránh ảnh hưởng đến việc tra án.

Mẫn đại nhân ừ một tiếng, nói:

- Hứa đại nhân, ta thấy người tạm thời lánh một chút cũng tốt. Nghiêm Bộ đầu đưa Hứa đại nhân đến sảnh khách nghỉ ngơi.

Hứa Dục còn muốn biện giải, Nghiêm Bộ đầu bề ngoài cười mỉm giờ tay ra nói:

- Hứa đại nhân, mời!

Hứa Dục hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Được, Đoàn Phi, người nhớ kĩ cho ta, chỉ cần người hại ta không chết, ta tất trả cho người gấp trăm lần!

- Ta đi ngay đứng thẳng, tất cả đều theo pháp luật, không thẹn với trời đất sao phải sợ ai nguyên rửa trả thù?

Đoàn Phi thản nhiên trả lời một câu, Hứa Dục cuối cùng tức giận mà đi thẳng.

Đoàn Phi vẻ mặt ôn hòa mà đỡ tiểu Chiêu dậy, nói:

- Tiểu Chiêu người có biết chỗ tiểu Vân ở không? Dẫn chúng ta đi thôi.

Hoa viên chếch so với nội viện, tiểu nữ mất tích ở căn phòng ngay sát hoa viên. Sau khi tiểu Chiêu đưa mọi người sang đó lại bị Đoàn Phi sai mở. Sau đó, Đoàn Phi liền một mình đi vào phòng tiểu Vân.

Đây là một phòng nhỏ hẹp, một chiếc giường nhỏ tựa vào tường và cửa sổ, trên giường chỉ còn lại có ván giường, phía bên kia giường có một bàn trang điểm, trên bàn cũng không có vật gì. Đoàn Phi nhìn kĩ một chút, gian phòng kia hiển nhiên được quét tước cẩn thận, chẳng những không lưu lại dấu mỗi gì, thậm chí ngay cả một hạt bụi cũng không có.

Đoàn Phi dẫn Mẫn Đại nhân vào, quét ngón tay lên trên bàn, ngón tay sạch sẽ không chút bụi. Đoàn Phi nói:

- Đại nhân, gian phòng kia đã bị dọn dẹp không còn một mảnh, ta nghĩ tìm người dọn dẹp căn phòng kia đến hỏi một chút.

- Hỡi đi, chỉ cần mau chóng phá án, những việc khác người cứ xem mà làm đi!

Mẫn đại nhân đáp lại xong hạ thấp giọng nói:

- Người đã đắc tội với Hứa đại nhân, tốt nhất người tìm biện pháp làm cho hắn không thể xoay chuyển, nếu không người tất sẽ bị hắn trả thù. Người cảm thấy tì nữ kia có phải đúng là bị hắn hại không? Chỉ cần có chút chứng cứ xác thực chứng minh tì nữ kia đã chết trong nhà hắn.

Đoàn Phi không biết nên khóc hay nên cười đáp:

- Vâng, đại nhân ta sẽ theo lẽ công bằng xử lí.

Mẫn đại nhân muốn nói lại thôi, Đoàn Phi đã đi ra. Lúc này trong tiểu hoa viên đã đứng rất nhiều người. Trong nhà Hứa Dục vú già có tám người, ba người vợ của Hứa Dục mỗi người đều có một a hoàn theo sau, lão gia một thư đồng, thiếu gia một vú em, phòng bếp nha hoàn sai khiến một người, một người gác cổng, một tạp dịch quét rác, năm nam ba nữ lúc này đang xếp thành một hàng ngoài cửa phòng tiểu Vân.

Đoàn Phi đến trước mặt bọn họ chậm rãi đi, bất luận là người gác cổng đỉnh đạc, lão bộc hay nha hoàn cao ngạo bên cạnh đại phu nhân, dưới ánh mắt linh hoạt, sắc bén của Đoàn Phi đều không tự chủ được tránh đi.

Đoàn Phi sau khi nhìn xong trong lòng đã lập sẵn kế hoạch, hắn khoanh tay đứng trước nhóm người này, mười phần tự tin nhìn bọn họ một trận, đột nhiên chất vấn:

- Tiểu Vân là ai giết?

Bọn họ đều ngạc nhiên, thư đồng tiểu Chiêu vốn tâm hồn đi đâu, nghe được vậy a lên một tiếng sợ hãi, lập tức hai mắt trắng dã ngất trên mặt đất.

Đoàn Phi liếm liếm môi, ra vẻ kinh ngạc mà nói:

- Hửn, thế này là thế nào? Chẳng lẽ hửn có liên quan gì đến án này?

Người nha hoàn bên cạnh đại phu nhân tiểu Mai khinh miệt liếc nhìn tiểu Chiêu một cái đáp:

- Sai gia, bệnh kinh phong của hửn lại phát rồi, để ta đưa hửn về phòng nghỉ ngơi đi.

Đoàn Phi cười lạnh, nói :

- Bị kinh phong? Đúng lúc ta chuyên trị bệnh kinh phong! Các người đều tránh sang một bên đi, xem ta khiến hửn sống lại như thế nào!

Đoàn Phi cúi người nắm lấy áo tiểu Chiêu, đem nửa người hửn lôi dậy, sau đó giơ tay phải lên sau đó tát xuống một cái. Chỉ nghe một tiếng vang trong trẻo BA~, nửa bên mặt tiểu Chiêu đã cao cao sưng lên.

Theo tiếng BA~ kia xung quanh vang lên vài tiếng kinh hô, Đoàn Phi nhìn lại chỉ thấy nha hoàn bên cạnh ba vị thái thái thần sắc khác thường che miệng không nói, Đoàn Phi trong lòng chợt động, lật ngược tay tát xuống một cái, chỉ thấy tiểu Mai không kìm nổi thốt ra tiếng:

- Đừng đánh nữa, nào có chữa bệnh như vậy!

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Bản quan phá án cần người đến chỉ điểm sao? Hửn bây giờ là nghi phạm giết người của ta, ta cứ coi như là dùng đại hình đánh chết hửn cũng được.

Tiểu Mai nhẫn nhịn, nhìn Đoàn Phi sắp giơ tay lên đánh tiếp, nàng rồi cục quát nói:

- Đừng đánh nữa, tiểu Vân không chết, nàng ta ba ngày trước bị lão gia đuổi ra khỏi nhà, cho dù có chết ở bên ngoài cũng không liên quan đến chúng ta.

Cha tiểu Vân vừa khóc vừa nói:

- Con gái của ta luôn là đứa hiền lương thực đức, nhu thuận nghe lời, làm sao bị đuổi ra khỏi cửa? Nhất định là các người hiệp mưu hại chết con gái của ta, mau đưa con gái ta đến đây!

Tì nữ của Nhị phu nhân tiểu Đào xinh đẹp hừ một tiếng, cười lạnh nói:

- Hiền lương thực đức? Ta xem là gà gáy cầu trộm mới đúng, nàng ta trộm trang sức của phu nhân nhà ta, bị phát hiện lại mạnh miệng không chịu nhận, đến lúc đó mới bị đuổi đi đấy. Nếu không nhờ lão gia nể tình đã sớm đem nàng ta cáo lên nha môn theo tội trộm cắp luận xử rồi.

Cha tiểu Vân phẫn nộ nhìn tiểu Đào, khàn khàn quát:

- Người nói vậy, con gái của ta tuyệt không phải loại người như vậy!

- Ai ầm ĩ nữa ta liền mời đại nhân vào miêng nữa!

Đoàn Phi quát một tiếng, đợi tiếng khóc ngừng, lại hỏi tiểu Đào:

- Người nói tiểu Vân trộm trang sức của phu nhân nhà người, nàng ta trộm trang sức gì? Ai có thể chứng minh?

Tiểu Đào cẩn thận lựa chọn nói:

- Tất cả mọi người có thể làm chứng, nàng trộm vòng ngọc mà phu nhân ta yêu thích nhất! Chính ta và tiểu Mai tìm được dưới gối của nàng ta!

Đoàn Phi nhìn chăm chăm vào tiểu Đào nói:

- Rốt cuộc là ai tìm ra cái vòng kia ở dưới gối của tiểu Vân? Luôn luôn có người trước kẻ sau, chẳng lẽ hai người các người ước định trước, cùng đồng tâm hiệp lực đem gối của tiểu Vân nhắc lên hay sao?

- Đúng, là ta tìm được.

Tiểu Mai thản nhiên nói :

- Phu nhân lệnh cho ta phụ trách bắt kẻ trộm, ta cũng vốn không tin tiểu Vân sẽ trộm đồ này vật nọ đâu. Thật không ngờ tới, tri nhân tri diện bất tri tâm.

- Nói dối

Đoàn Phi bỗng nhiên xoay người thét lớn một tiếng, sau đó hướng tiểu Mai đi nhanh tới quả quyết nói:

- Nếu là hảo tử muội, người vì sao phải hãm hại nàng!

- Ta không có.

Tiểu Mai ở trong phủ tác oai tác quái đã quen, nhưng chung quy vẫn là một thiếu nữ chưa đến mười mấy tuổi, việc trên đời chưa thấy bao nhiêu, lúc này người dựa dẫm lại không có bên cạnh, thấy Đoàn Phi giống như muốn ăn thịt người, kinh sợ đến toàn thân phát run, nói đều không rõ ràng nữa.

Đoàn Phi đứng trước mặt tiểu Mai, tiếp tục uy bức nói:

- Người không có? Vậy ta hỏi người tiểu Vân làm gì? Chỉ một nha đầu trồng hoa làm cỏ thô tục, nàng ta có tư cách đến nội viện, vào khuê phòng của Nhị phu nhân trộm đồ này vật nọ sao?

- Nàng, nàng

Tiểu Mai ấp úng nói không nên lời, tiểu Cúc ở bên cạnh chen mồm giải thích:

- Có lẽ nàng ta đã có ý định từ lâu, thừa dịp người không phòng bị mới làm ra chuyện xấu này.

Đoàn Phi ánh mắt lạnh liếc về phía tiểu Cúc, nói:

- Đáp thật tốt, vậy người hãy thay tiểu Mai trả lời hết vấn đề của ta đi, một nha đầu thô tục có khả năng thường xuyên nhìn chăm chăm vào nội viện, năm cuộc sống hàng ngày của ba vị phu nhân rõ như lòng bàn tay sao? Nhị phu nhân nếu yêu mến chiếc vòng tay kia, chắc sẽ thường mang bên người rồi, cứ coi như là phu nhân ngẫu nhiên gỡ vòng tay xuống cũng sẽ lập tức mang đi cất kỹ. Vì sao vừa khi tháo vòng tay xuống chưa lâu liền bị tiểu Vân trộm đi? Tiểu Vân vì sao đối với nơi cất đồ của Nhị phu nhân quen thuộc như thế? Nói đi! Nói đi! Nếu người có thể nói giỏi như vậy, ta cũng muốn xem người tự bào chữa như thế nào!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29

Tiểu Cúc bị hỏi đến cứng họng, nhất thời cũng không trả lời được. Mẫn huyện lệnh khẽ vuốt râu bạc trắng, vuốt cằm nói:

- A, quả thật, một nha đầu thô lậu sao có thể làm được? Chẳng lẽ nàng có đồng mưu?

Đoàn Phi tức giận liếc nhìn Mẫn đại nhân. Lão già này không giúp được gì tốt lại còn gây trở ngại.

- Đúng vậy, nàng ta khả năng có đồng mưu rồi.

Tiểu Cúc vội theo lời Mẫn đại nhân nói nói.

Nghe được lời của nàng ta, Đoàn Phi cười lạnh một tiếng, nói:

- Đồng mưu? Có đồng mưu như vậy sao? Được, coi như là nàng ta có đồng mưu đi, đồng mưu này ít nhất tương đối quen thuộc tập quán của Nhị phu nhân. Ta tin tưởng bản lĩnh trị gia của Hứa đại nhân, có tư cách quan sát ba vị phu nhân và trộm đồ này vật nọ chỉ sợ người không nhiều, Hứa đại nhân tự sẽ không hãm hại một nha đầu, ba vị phu nhân chỉ sợ cũng sợ xuất lâm vào, ngoại trừ ba người nha hoàn bên cạnh các vị phu nhân những người khác chỉ sợ tư cách chưa đủ?

Đoàn Phi ánh mắt quét trên người ba tì nữ. Ba tì nữ ngơ ngác nhìn nhau, tiểu Mai vội vàng phản bác ngay chính mình:

- Không phải ta, ta ở cùng Nhị phu nhân nhưng cũng không biết kĩ, càng không biết nơi người giấu trang sức.

Tiểu Cúc cũng连连 bày tỏ, nói:

- Không phải ta! Ta cả ngày ở cùng Tam phu nhân, làm sao có thời giờ quản chuyện của Nhị phu nhân.

Đoàn Phi ánh mắt dừng lại trên người tiểu Đào thân nhiên nói:

- Tiểu Đào, không còn ai khác quen thuộc với Nhị phu hơn người rồi, hay là...

- Các nàng nói vậy!

Tiểu Đào tức giận đến mặt đỏ lên, ngón tay chỉ tiểu Mai nói:

- Người không quen? Người không quen sao cả ngày ở sau lưng nói bậy nói bạ Nhị phu nhân? Đến Nhị phu nhân đổ nửa bát chè hạt sen vào khe cống ngầm người cũng biết, còn người nữa!

Tiểu Đào chỉ vào tiểu Cúc nói:

- Người không có việc gì liền chạy đến phòng ta, không có việc gì liền hỏi chuyện phu nhân nhà ta, sao sai gia hỏi liền nói hươu nói vượn?

Đoàn Phi nhìn thoáng thư đồng tiểu Chiêu kia, khụ vài tiếng tỉnh lại, trong lòng vừa động, quát tiếng nói:

- Được rồi! Tất cả im miệng cho ta! Ba người các người đều chạy không thoát hiểm nghi! Đại nhân, ta hoài nghi là các người kết phường trộm đồ này nọ hãm hại tiểu Vân bị đuổi đi, cuối cùng chết thảm bên ngoài. Đây là đại án liên quan đến mạng người, thậm chí có cả danh tiếng của Hứa đại nhân. Dem ba người các người giải vào đại lao, lại đưa lên công đường thẩm vấn, dưới đại hình, chẳng sợ các người không nhận tội.

Mẫn đại nhân có chút ngạc nhiên, bị Đoàn Phi sắp làm cho mơ hồ, chính mình còn đang do dự, thình lình nghe có người đau đớn mà rên lên:

- Không phải tiểu Vân trộm, không cần tra xét nữa, đều tại ta, là ta hại chết tiểu Vân thừa sai gia. Người bắt ta đi thôi, là ta hại chết nàng, ta không nên sống, ta đáng chết.

Người kia đúng là thư đồng tiểu Chiêu, Đoàn Phi hừ lạnh một tiếng nói:

- Người, kẻ hèn nhát câm miệng cho ta, người cho là mình gánh vác nhận trách nhiệm liền xong hết mọi chuyện hả? Nói thật cho người biết, tiểu Vân không chết, chỉ có điều mất tích, nhưng người lại không thành thật khai báo chỉ sợ tiểu Vân sẽ bị bọn buôn người lừa mang đi bán. Đáng thương, tiểu Vân cô nương tốt như vậy, từ nay cũng bị bán vào kỹ viện, suốt ngày bị những kẻ buôn bán tai to mặt lớn, mình đầy hơi tiền khi nhục.

- Không cần phải nói nữa! Không cần phải nói nữa.

Thư đồng ôm đầu kêu lên, sau một lát giây dựa, hăn đột nhiên quỳ xuống bò đến phía Đoàn Phi, trước mặt Đoàn Phi cuống quýt dập đầu nói:

- Sai gia, người nhất định phải cứu tiểu Vân, cứu cứu tiểu Vân. Là nàng, là tiểu Cúc trộm vòng tay sau đó giao lại cho tiểu Mai, sau đó tiểu Mai cố ý tìm thời điểm để xuống dưới gối của tiểu Vân. Là các nàng, các nàng hãm hại tiểu Vân. Ta cũng mới biết chuyện này, lúc ấy tiểu Vân đã đi rồi. Đều trách ta, đều trách ta.

Tiểu Đào dữ dội, kinh ngạc nhìn tiểu Mai, tiểu Mai hừ một tiếng:

- Hăn điên lời người điên, có người ngu mới tin!

Thư đồng sau khi nghe được lời nói của nàng liền giận dữ xoay người mắng:

- Người quá độc ác, người là người đàn bà độc ác. Ngày đó, khi tiểu Vân bị đuổi ra khỏi cửa nàng bảo với ta cùng đi! Là người nói nàng rất nhiều lời bậy bạ, lại cố ý khiến ta rơi vào nghi ngờ, mới để tiểu Vân rời đi. Ta muốn bóp chết người! Ta liều mạng với người!

Đoàn Phi giữ thư đồng lại, ghé vào lỗ tai hăn quát:

- Tiểu Vân ngày đó có nói với người nàng sẽ đi đâu không?

Thư đồng ngần người nói:

- Nàng nói nàng không còn mặt mũi trở về gặp cha mẹ, nàng muốn đi Dương Châu tìm cô cô, ở trong thành Dương Châu tìm công việc.

- Con gái đáng thương của ta!

Cha của tiểu Vân đau đớn gào lên. Đoàn Phi xoay người hướng Mẫn đại nhân chấp tay nói:

- Đại nhân tình huống bây giờ đã khá sáng tỏ rồi. Thư đồng và nha hoàn tiểu Vân dần dần sinh tư tình, ba kẻ khác vì tiểu thư đồng có ý với tiểu Vân sinh lòng khó chịu, hai kẻ trong đó câu kết lại trộm của Nhị phu nhân vu oan cho tiểu Vân, vì thế làm tiểu Vân bị đuổi đi. Hiện tại mời đại nhân hạ lệnh đem nghi phạm tiểu Mai, tiểu Cúc giải vào đại lao lúc nào hỏi lại sau, mặt khác phái người đi tới Dương Châu xem tiểu Vân còn ở chỗ cô cô hay không. Vụ án này chính là dạng này không sai biệt nhiều lắm.

Mẫn đại nhân cũng hài lòng gật đầu. Mặc dù có chút đáng tiếc không thể hãm hại người nào đó nhưng có thể nhanh chóng kết án và lại không có tại nạn chết người, như vậy đã là vô cùng tốt rồi.

- Tiện tì, các người làm hại ta quá đáng!

Tiểu Đào đột nhiên tức giận mắng một tiếng, đánh về phía tiểu Mai. Tiểu Đào dáng người tương đối cao và khỏe mạnh, tiểu Mai không phải là đối thủ, chạy về phía tiểu Cúc nấp sau lưng nàng ta. Kết quả ba người cùng đánh nhau xé toang xiêm y, mặt mũi nhem nhuốc, đầu tóc bật tung ra, bùn đất dính đầy người, trong nháy mắt liền so với hành khất trên đường không có gì khác.

Mẫn đại nhân cùng Đoàn Phi đang xem náo nhiệt, cha tiểu Vân đột nhiên kêu to:

- Đại nhân, ta không có muối tử, ở thành Dương Châu không có thân thích, tiểu Vân lấy đâu ra cô cô!

Đoàn Phi và Mẫn đại nhân lập tức ngơ ngác nhìn nhau. Xem ra vụ án này vẫn chưa xong đâu.

Hứa Dục nghe tin đến, sau khi nghe rõ ngọn nguồn hẳn tức giận đến da mặt biến thành màu đen, đem ba nha hoàn quỳ trên bùn từng người kéo dậy, phải đánh xuống, trái đánh xuống đánh cho ba cái đầu nha hoàn biến hoàn toàn thành đầu heo.

Thư đồng và nha hoàn yêu đương vụng trộm, loại chuyện này đối với mọi người đều vui thích, đến nhà quan thần, nhất là là nhà quan lớn lại không được, Hứa Dục phần nộ nhất chính là vì điều này. Gia đình mình xảy ra loại chuyện này mà lại bị quan trên và kẻ đối đầu thấy được, đương nhiên là vừa thẹn vừa mắt cỡ, lại vừa phần nộ vừa oán giận, đành phải hướng ba kẻ nha hoàn này trút giận.

Đoàn Phi thấy hẳn đánh đến quá nặng, tiến lên chặn lại nói:

- Hứa đại nhân, vụ án này vẫn chưa xong, người cũng đừng đánh chết bọn họ. Nghiêm Bộ đầu, chúng ta hay là trước đem người bắt giam sau đó lại mau chóng phân chia nhân sự tìm tiểu Vân trở về đi.

- Ta dạy dỗ tì nữ nhà mình người cũng muốn quản?

Hứa Dục hai mắt đỏ thắm nhằm Đoàn Phi hét lên.

Đoàn Phi thản nhiên nói:

- Hiện tại các nàng là phạm nhân của ta. Xin Hứa đại nhân tự trọng, không cần làm trễ nải công việc.

Hứa Dục còn muốn cãi nhai đáp lại, Mẫn huyện lệnh sắc mặt trầm xuống quát:

- Hứa Dục, người thật quá mức. Bây giờ không phải lúc người quản giáo tì nữ nhà người. Nếu tiểu Vân tìm không thấy hoặc là bị người lừa gạt bán vào hố lửa, người chính là quản giáo không nghiêm, nghe lời thiên lệch sai lầm gây nên tội biến dân lành làm kẻ tử! Ta tất dâng đơn vạch tội người. Nghiêm Bộ đầu, giải người đi, nhanh đi tìm người thôi!

Quan trên tức giận, Hứa Dục cũng không thể không lặng lẽ an phận một chút. Nghiêm Bộ đầu và Đoàn Phi đem tiểu Mai, tiểu Cúc khóa lại đưa đi, thư đồng tiểu Chiêu và cha tiểu Vân cũng gấp vội cùng đi. Đoàn Phi đem hai người nhốt vào nhà lao, việc trước mắt là đi đâu tìm người.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Tiểu thư đồng theo chủ nhân họ Hứa tên Chiêu, hẳn một mực nói tiểu Vân là đi Dương Châu tìm cô cô rồi. Nhưng cha của tiểu Vân một mực phủ nhận. Khi hai người sắp cãi vã, Nghiêm Bộ đầu chần chừ nói:

- Cô cô! Hay là không phải cô ruột mà là những người phụ nữ bán son phấn, thêu hà bao hoa, tú hoa, xem toán số kiếm tiền?

Hứa Chiêu cứng họng mà nói:

- Trong phủ quả thật thường có những người phụ nữ không quen biết lui tới, có điều là người hầu của lão gia, đối với những việc hậu viện của nữ nhân ta thật sự không rõ ràng.

Đoàn Phi và Nghiêm Bộ đầu quay lại nhà lao, hướng đến tiểu Mai, tiểu Cúc hỏi. Hai người gặp lão gia cũng không cách nào che chở chính mình, trong lòng đã sợ rồi, có hỏi liền trả lời rất phối hợp. Các nàng thuận miệng liền nói ra hơn mười cái tên, đều là các tam cô lục bà thường xuyên đến hậu viện của các cô. Những người này không có chỗ ở cố định, đi lại bán hàng cũng không có tên thực, cái gì Vương tam cô, Lý nhị nương, phải một đám người đi tìm cũng không mấy khả năng. Cũng may trí nhớ tiểu Mai và tiểu Cúc không tệ, theo các nàng nhớ lại, Vương tam cô, Lý nhị nương, Hầu mụ ba cái tên dần dần hiện lên.

Vương Tam cô, Lý Nhị nương, Hầu mụ ba người gần đây thường xuyên qua lại Hứa phủ, trong đó Vương Tam cô là một phụ nữ thêu hoa, bán chút

đồ thuê hoa, cũng dạy bảo phu nhân, tiểu thư học thuê hoa. Lý Nhị nương là một bà buôn bán, chuyên lựa món đồ trong nhà của quan đại thần ở hậu viện chào hàng. Vị Hầu mụ kia là một bà lang, theo như ý nghĩ tên, bà ta biết chút y thuật, chuyên giúp tất cả phụ nữ lớn nhỏ trong nhà điều trị những bệnh nhẹ.

Nữ nhân ở nhà sau này hơn nửa khó được ra ngoài lấy một lần, trong khi những người bán hàng và thuê hoa này thuận lợi. Nhưng mà đối với hậu viện nhà cao cửa rộng mang đến thật lớn tai họa ngầm, có một bài thơ nói ra sự lợi hại của tam cô lục bà:

Lão bà chuyên có thể nói ưu khuyết điểm

Khiến tai họa từ trong nhà.

Khuê phòng nếu nghe lời tam cô

Trinh liệc có thể biến thành bất lương!

Tam cô lục bà kiến thức rộng, thường xuyên ra vào khuê phòng các đại gia, mang đến khuê phòng nữ nhân những thông tin thế giới bên ngoài, hoặc lấy những việc làm lời nói của chính mình mà không nhận thức được sự ảnh hưởng tới các nữ nhân khuê phòng, khiến cho các nàng với thế giới ngoài kia đầy tò mò và khao khát, liền không cam lòng với cuộc sống nhàm chán trong khuê phòng, làm ra những hành vi mà lễ pháp đương thời không cho phép.

Tiểu Vân đúng là một ví dụ, nàng khao khát thế giới bên ngoài nhưng còn ở trong do dự, cho đến khi bị oan uổng đuổi ra khỏi Hứa gia, nàng lại không có lựa chọn nữa, cái thế giới bên ngoài kia đẹp vô cùng liền trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng. Trước mắt dùng phương pháp loại trừ chọn ra ba vị cô cô, rốt cuộc ai mới là cô cô của tiểu Vân đây?

Mọi người tập hợp một chỗ cùng bàn bạc.

Nghiêm Bộ đầu lên tiếng đầu tiên:

- Ta cảm thấy hẵn là Vương Tam cô, bà ta ở tên còn có chữ “cô”, hơn nữa bà ta là người thêu hoa, lấy cơ dạy thêu hoa có thể ở nhà sau buổi sáng, hai người kia sẽ không thuận tiện như vậy rồi. Bà ta nếu là khuyến khích tiểu Vân vào trong thành làm thêu thừa cho gia đình giàu có, cái này có khả năng khá lớn.

Đoàn Phi nhìn Thạch Bân và Quách Uy, hai người do dự một chút, đang muốn mở miệng, Đoàn Phi nói :

- Các người nói ra suy nghĩ thật của mình, không được miễn cưỡng bảo sao nghe vậy, lấy lòng Nghiêm Bộ đầu cũng không cần phải như vậy. Ý kiến của các người khiến việc phá án thuận lợi, Nghiêm Bộ đầu sẽ càng cao hứng.

Nghiêm Bộ gật đầu, lúc này Quách Uy mới nói:

- Ta cảm thấy Nghiêm Bộ đầu nói không sai, nhưng người Hầu mục kia hiềm nghi cũng không ít, cụ thể vì sao hoài nghi bà ta, ta cũng không thể nói rõ.

Được Đoàn Phi khuyến khích, Thạch Bân nói:

- Ta cũng hoài nghi bà lang kia, vừa rồi nghe lời của hai nha hoàn..., bà lang này gần đây cũng thường xuyên ra vào phủ Hứa đại nhân, chẳng lẽ nữ quyến trong nhà Hứa đại nhân gần đây ốm đau nhiều như vậy sao?

Bọn khoái bộ khác đều là tùy tiện chọn lấy một người, cũng không có tính kiến thiết gì, cuối cùng tất cả cùng nhìn Đoàn Phi, Đoàn Phi tổng kết nói:

- Mọi người nói đều tốt lắm. Ta cũng hiểu được Vương Tam cô và Hầu mục có hiềm nghi lớn nhất, đương nhiên bà bán hàng Lý Nhị nương hiềm

nghi cũng không nhỏ. Ba người này phải đồng thời kiểm tra, trong đó trọng điểm là Vương Tam cô và Hầu mụ. Bây giờ mọi người đi làm việc đi. Người gác cổng, quản gia các nhà giàu trong huyện là đối tượng điều tra chủ yếu, đương nhiên ai có cô nương nào thân quen ở trong câu lan (nơi hát múa, diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc) cũng không ngại đi hỏi chút. Những nơi đó cũng là nơi mà tam cô lục bà thích viếng thăm đó.

Đoàn Phi phân công nhiệm vụ, Nghiêm Bộ đầu phân công nhân sự, trong đó Đoàn Phi, Quách Uy và Thạch Bân phân thành một tổ. Mọi người chú ý diện mạo ba vị bà nương kia có đặc thù, chia nhau các nơi tra hỏi đi.

Sau khi ra khỏi nha môn, Thạch Bân hướng Đoàn Phi nhẹ nhàng nói:

- Đoàn ca, Nghiêm Bộ đầu rất giống không có chút cao hứng nào, không thì hẳn cũng sẽ không thể không mang theo huynh bên cạnh rồi.

Quách Uy cũng nói:

- Vừa rồi chúng ta không nên nói những lời đó, xem Nghiêm Bộ đầu phân công địa điểm cho chúng ta thì biết, ôi.

Đoàn Phi lại cười nói:

- Các đệ nghĩ nhiều quá rồi. Nghiêm Bộ đầu nào có bụng dạ hẹp hòi như các người, hẳn kì thật phân công cho chúng ta phương hướng tốt nhất. Đông Thành là địa bàn của chúng ta mà!

Đông Thành đúng là địa bàn của Phi ca, nhưng cũng không khác cái khu dân nghèo, chỉ có một ít phú hộ ở bên này. Trong đó bao gồm cả Lý đại thiện nhân, Lý Thiện Tài đã bị Đoàn Phi chinh qua một lần.

Lý Phúc đang ở trong sân phơi nắng nhìn thấy bọn Đoàn Phi ba người hùng hổ đi tới lập tức nhảy vào trong, gọi người đóng cửa. Đoàn Phi quát một tiếng từ xa:

- Đừng đóng, đừng để sai gia ta phải đập tan cửa ra!

Lý Phúc ha hả cười làm lạnh đi ra, hỏi:

- Chào ba vị sai gia! Ta già mắt mờ vừa rồi thấy người mà không biết là ba vị, không biết ba vị sai gia quang lâm là vì chuyện gì?

Đoàn Phi nói:

- Phí lời, đương nhiên là vì tra án mới đến đây, tuy nhiên bây giờ không cần kinh động Lý đại thiện nhân nữa. Ta nói Lý Phúc à, người ra ra vào vào Lý gia người hẳn đều rõ ràng chứ?

Lý Phúc rất cẩn thận nói:

- Đại khái là biết.

Quách Uy quát:

- Vậy người có nghe qua ba cái tên: Vương Tam cô, Hầu mụ, Lý Nhị nương không?

Lý Phúc sửng sốt, sau khi suy nghĩ một chút đáp:

- Nghe tên là có chút quen tai, chứ không phải các nàng ta phạm vào chuyện gì chứ?

Đoàn Phi:

- Cái này người cũng không cần phải hỏi han, biết thì là biết, không biết thì nói là không biết. Nhìn vẻ mặt người, hay là Lý Nhị nương là người thân thích của người?

- Không phải, không phải.

Lý Phúc lắc cái đầu giống như đánh trống, nói:

- Việc của những nữ nhân này ta không rõ lắm, bọn họ vào hậu viện ta cũng không rõ ràng, nhưng lão nương nhà ta thì rất quen, ta đi gọi nàng. Ba vị sai gia xin mời đến gần cổng nghỉ ngơi, uống chén trà, ta đi một chút sẽ trở lại.

Lý Phúc gọi người dâng trà, tự mình vội vàng đi, Thạch Bân hừ một tiếng, nói:

- Lão cầu này thật ra đã có kinh nghiệm, ta còn muốn cho hắn thêm một cái tát rồi, không ngờ không tìm được cơ hội.

Đoàn Phi cười nói:

- Loại người này biết nhất là gió chiều nào che chiều ấy, nếu lần trước không chinh đồn hắn một chút thì hắn sao có thể thành thật như vậy được.

Một lát sau, Lý Phúc dẫn theo một phụ nữ trung niên to béo vào, giới thiệu:

- Đây là là lão nương nhà ta, nhân xưng Lý đại nương. Người đàn ông, còn không mau gặp ba vị sai gia.

Người đàn bà kia cũng cực khôn khéo, sau khi nói lời chào đến ba người, không đợi Đoàn Phi hỏi đã nhanh nhẹn nói:

- Ba vị đại nhân muốn biết chuyện gì của ba người kia? Các vị kể như hỏi đúng người rồi. Lý Nhị nương kia gọi ta là đại tỉ, có thể coi là em gái nuôi của ta, Vương Tam cô, Hầu mụ ta cũng rất quen thuộc, không biết ba vị đại nhân muốn biết những gì?

Đoàn Phi ho nhẹ một tiếng nói:

- Các bà tên thật là gì? Quê quán ở đâu ? Đang ở nơi nào ? Ngày thường ngoại trừ đi khắp các hàng cùng ngõ hẻm bán đồ này vật nọ, chữa bệnh thì

còn làm nghề gì ở ngoài ? Người thành thật nói cho ta. Các người đã thân thuộc như vậy thì người không thể không biết bọn họ sau lưng làm những việc gì trái pháp luật chứ? Nếu người dám che dấu không báo, việc này liên quan đến án mạng đó !

Lý Đại nương ngược lại không sợ, bà ta cười theo đáp:

- Vâng, đại nhân, ta nhất định ăn ngay nói thật không một câu ngoa. Vương Tam cô tên thật là Vương Khi Huệ, là người Sơn Tây, hiện nay ở bên ngõ Chu gia phía tây thành Bảo Ứng, thường ngày khâu và thêu hoa giày, khăn tay, túi thơm bán cho tiểu thư các gia đình giàu, ngầm giúp đưa thư tình, chuyển tiền bạc đi cửa sau vv... Thật cũng không làm gì trái pháp luật. Lý Nhị nương là em gái nuôi ta, nàng ta mỗi lần kể chuyện phố phường thường hài hước, được các tiểu thư thái thái thưởng không ít tiền, lại bán thêm chút hàng, trà trộn kiếm no ấm không tốn sức chút nào, cũng không cần làm chuyện trái pháp luật. Nàng ta không có chỗ ở cố định, đi xung quanh bán hàng, bình thường ở lại nhà người quen, bây giờ nàng ta ở ngoài cửa.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31

- Hà?

Đoàn Phi kinh ngạc một tiếng, Lý đại nương ngoái đầu lại hét:

- Muội tử, không mau tới bái kiến ba vị đại nhân!

Một phụ nữ trung tuổi lập tức đi gần tới, hướng tới ba vị nói:

- Dân phụ bái kiến ba vị đại nhân, nghe tới danh tiếng các vị, nên chủ định tới bái kiến, không biết ba vị đại nhân có bận gì không ạ?

Đoàn Phi nói:

- Người chính là Lý nhị nương? Chắc người đã đi qua hậu viên nha huyện của Hứa đại nhân rồi? ở đó có một nha hoàn tên là Tiểu Vân, hiện tại cô ta mất tích rồi, người có biết chuyện gì đã xảy ra không?

Lý nhị nương một mặt suy tư, một mặt trả lời:

- Đúng là có người này, đúng rồi cô ta cũng đã từng mua của ta vài món đồ, cô ta là nha đầu chuyên trồng hoa trong phủ Hứa, mấy ngày trước vẫn còn gặp mà bây giờ đã mất tích rồi? cũng không có gì lạ, mấy hôm đó cô ta còn hỏi tôi rất nhiều chuyện kì lạ, nghe ngóng chuyện ở Dương Châu. Hình như có người nói với cô ta mấy phú thương ở Dương Châu đang tuyển người, điều kiện lại rất tốt, cô ta cũng có vẻ động lòng, nhưng lại sợ bị người ta lừa, vì thế mới hỏi tôi. Tôi cũng không có ý kiến gì, chỉ thuận

miệng nói thêm vài câu, hay là cô ta đi thật sự rồi? nếu thế thì nguy rồi, đa phần đều bị bọn bắt cóc lừa thôi.

Đoàn Phi nhìn Thạch Bân một cái, hỏi:

- Thế tên của Vương tam cô và Hậu mục chắc bà cũng từng được nghe Tiểu Vân nói rồi?

Lý nhị nương gật đầu liên tục, nói:

- Nghe nói rồi, chỉ có điều không phải ở trong Hứa phủ, bình thường cũng không hay gặp mặt, quan tâm lẫn nhau, tuyệt đối không phá đám nhau, vì vậy tôi mới không nói thật với Tiểu Vân. Vương tam cô chắc chắn không làm những chuyện bắt cóc lừa gạt, nhưng cái bà Hậu mục nghe nói trước kia đã từng làm việc ở Thiên Hương lâu, sau đó tự chuộc thân, lại biết chút y thuật về phụ khoa, nên thành bà đỡ, một mặt chữa bệnh cho người ta, mặt khác lại dùng những lời lẽ ngon ngọt dụ dỗ người khác, còn việc bà ta có bắt cóc lừa người hay không tôi không biết.

Đoàn Phi cẩn thận quan sát thần sắc của Lý nhị nương, chắc hẳn bà ta phải biết chuyện này, chỉ có điều đang băn khoăn nên chưa nói ra, Đoàn Phi đổi ý định, nói:

- Lý Phúc, dẫu sao ta cũng tìm được Lý nhị nương rồi, ở đây không có chuyện của người nữa, ta muốn mượn căn phòng này một lúc, hai vợ chồng các người đi ra ngoài đi.

Sau khi đuổi hai vợ chồng Lý Phúc ra ngoài, Đoàn Phi vẫn lệnh cho Thạch Bân và Quách Uy đứng ở bên ngoài canh gác, trong phòng chỉ còn Đoàn Phi và Lý nhị nương, Đoàn Phi cười lạnh lùng nói:

- Ta không muốn nhiều người biết, Lý nhị nương người còn có điều gì cứ nói thẳng ra đi.

Lý nhị nương tôn kính mà nói:

- Đại nhân đúng là người hiểu biết, ta tuyệt không dám giấu diếm. Bà Hậu mục đó đúng là có làm mấy chuyện bẩn thỉu xấu xa, chỉ có điều hành tung của bà ta bất định, tôi cũng không biết tìm bà ta thế nào, chỉ nhớ Tiểu Vân đã từng hỏi tôi về một người, nói về một Hạ viên ngoại ở Dương Châu. Tôi cũng không thông thuộc đất Dương Châu giàu có ấy, cũng không biết Hạ viên ngoại buôn bán gì, nhưng Tiểu Vân chỉ hỏi tên của người này, rõ ràng Hậu mục để lại một mắt xích cho Tiểu Vân. Sai gia chỉ cần điều tra theo manh mối này đi tìm, chắc chắn không sai đâu.

Đoàn Phi, Quách Uy, Thạch Bân vội vội vàng vàng trở lại nha huyện, Nghiêm bộ đầu vẫn chưa quay lại, ba người lại vội vàng đến nha môn, khó khăn lắm mới tìm được Nghiêm bộ đầu, nói tất cả những tin tức thu thập được nói cho Nghiêm bộ đầu. Nghiêm bộ đầu trầm ngâm một lúc, quyết đoán nói:

- Ta bây giờ phải đi gặp Mẫn đại nhân.

Sau khi trở lại nha môn, ba người Đoàn Phi, Thạch Bân, Quách Uy nhận được lệnh ăn cơm trưa xong vội vàng đi thuê thuyền, đem theo cả Lý nhị nương, sau đó tất cả mọi người cùng lên thuyền đi Dương Châu.

Trên đường đi nhìn thấy phong cảnh thân thuộc, Đoàn Phi không kìm được lòng liền nhớ đến tiểu thư và nha hoàn đi sát thuyền mình trong chuyến đi Dương Châu lần trước. Tuy đó chỉ là ánh nhìn thoáng qua, nhưng ánh mắt tuyệt đẹp sáng như sao ấy thật khiến người ta một khi nhìn thấy khó mà quên được.

Chỉ nghe Thạch Bân than:

- Phi ca, huynh còn nhớ huynh còn nhớ nha đầu xấu xí lần trước đã mắng bọn ta không? Không biết lần này đi Dương Châu có cơ hội được gặp mặt

không? từ trước tới giờ lần đầu tiên gặp được người con gái xinh đẹp đến thế, nếu lấy được người như thế làm vợ thì tốt biết bao.

Sau khi Nghiêm bộ đầu và Quách Uy nghe được liên truy hỏi, Thạch Bàn đắc ý không vì bị chửi mà lấy làm hồ thẹn, bộ dạng si tình khiến Đoàn Phi không nhịn được cười.

Vào khoảng giờ thân (bốn giờ chiều) xuống thuyền trên bến bên ngoài thành Dương Châu, sau đó tới nha môn Dương phủ, bốn người Đoàn Phi nghỉ ngơi trong hành lang bên ngoài phòng bộ hình. Nghiêm bộ đầu sai nha dịch đi báo tin, dự định sẽ lần lượt tới bái kiến thông phán Dương Châu Tạ Chí Quân và Tổng bộ Sử Vũ Phong, kết quả là Sử Vũ Phong lại không ở Dương Châu, Thông phán đại nhân triệu kiến hẳn.

Thông phán quản lí một phủ, là người lãnh đạo trực tiếp của Nghiêm bộ đầu, Nghiêm bộ đầu cẩn trọng tiến về phía trước tham kiến, Tạ Chí Quân nhìn hẳn một cái, lạnh lùng nói:

- Nghiêm đại nhân, gần đây quý huyện hơi không được bình yên nhỉ.

Nghiêm bộ đầu sống lưng hơi đồ mồ hôi, vội vàng trả lời:

- Vâng, Bảo Ứng liên tục xuất hiện án mạng, may mà đều kịp thời phá án, xin đại nhân minh xét.

Tạ Chí Quân ho một tiếng, lật đi lật lại hồ sơ trên mặt bàn nói:

- Những vụ án trước đây ở huyện bị trì hoãn kéo dài chưa được phá, gần đây có vài vụ lại được xử lí nhanh chóng, thế là vì có gì?

Nghiêm bộ đầu lau mồ hôi, đáp:

- Điều này là do Mãn đại nhân đã giao những án hình sự cho Điển Sử Hứa đại nhân phụ trách, hơn nữa trước đó không lâu Hứa đại nhân lại

không được khỏe, trách nhiệm phá án lại rơi vào hạ quan, thật may hạ quan đã không làm nhục mệnh.

- Nói láo!

Tạ Chí Quân lạnh lùng đáp một tiếng, nói:

- Năng lực của người thế nào lẽ nào ta không biết? Nghe nói người chiêu nạp được một Tiểu Bộ Khoái rất giỏi phá án, vì thế còn gây chuyện với Điển Sử Hứa Dục, đúng là có chuyện này không?

Nghiêm bộ đầu cười đáp:

- Đúng, chuyện gì cũng không qua nổi mắt đại nhân, đúng là có chuyện đó, viên Điển Sử Hứa Dục đó là do đồ kị, luôn làm khó hạ quan, xin đại nhân minh giám.

Tạ Chí Quân hừ nói:

- Tới chỗ này rồi còn muốn cứng đầu, ta không quan tâm người muốn sao, nhưng ta muốn mượn dùng người này, người có đem theo hắc đi cùng không, gọi hắc vào đây.

Trong lòng Nghiêm Bộ đầu thầm nhủ, bất đắc dĩ đành phải gọi Đoàn Phi vào. Đoàn Phi tiến tới chỗ Thông phán đại nhân, sau đó đứng bên cạnh Nghiêm bộ đầu. Hắc không quen gặp quan thì phải hơi cúi người, đầu không cúi lưng không cong, đứng giống như tiêu thương thẳng tắp, bắt gặp ánh mắt của phán quan cũng không thấy lo sợ. Thấy Thông phán đại nhân chỉ nhìn mình mà không nói gì, hắc liền mỉm cười nhắc:

- Đại nhân

Tạ Chí Quân ho lên một tiếng, có phần vừa lòng gật đầu nói:

- Không tồi, người là Đoàn Phi sao? Nghe nói người và Diên Sử đã náo loạn không thoải mái, người chắc cũng biết Hứa Dục chính là thám tử của Đông Xưởng, người đặc tội gã cũng không hay đâu.

- Mong đại nhân chỉ giáo!

Đoàn Phi chấp tay, cung kính nói

Tạ Chí Quân nói:

- Người cũng không cần phải lo lắng, chỉ cần người giúp ta một chuyện này, ta có thể bảo đảm người sẽ không sao!

Đoàn Phi trầm giọng nói:

- Đại nhân xin cứ nói, bỉ chức sẽ cố gắng hết sức.

Tạ Chí Quân nhìn Nghiêm bộ đầu một cái nói:

- Chuyện này Nghiêm bộ đầu có biết một phần, thảng trước vì chuyện đó còn điều một vài bộ khoái đi, hơn nữa vì thiếu người nên người mới được cử làm bộ khoái.

Đoàn Phi không đáp lời, Nghiêm bộ đầu lúc này chen ngang nói:

- Đại nhân, Vương phó bộ đầu bọn họ hiện tại đã khỏe chưa?

Tạ Chí Quân cau mày nói:

- Chưa khỏe, bên đó cũng có vài người bị chết. Nếu không vì Dương Châu gần đây không được bình yên, ta đều phải đích thân đi trấn thủ. May mà các huynh đệ cũng chỉ bị thương, vẫn chưa bị ảnh hưởng đến tính mạng, nếu không đã sớm bị ép tới mức không chống đỡ nổi.

Trong lòng Đoàn Phi cũng có chút kinh ngạc, rút cuộc là án gì, mà lại có người chết liên tiếp, lẽ nào lại là sát thủ biến thái? Đến Bộ khoái cũng bị thương, có thể thấy đã tiếp cận được với hung thủ, nhưng sao vẫn chưa thể bắt được hung thủ?

Nghiêm bộ đầu kinh ngạc một tiếng, Tạ Chí Quân nhìn hắn, lại nhìn sang Đoàn Phi, cuối cùng quyết định nói:

- Bọn họ có bao nhiêu người? đợi chút nữa cùng ngồi thuyền đến Như Cao, nếu thấy Tổng bộ Sử Vũ Phong hãy nói là ta bảo các người đi hỗ trợ phá án. Đặc biệt là Đoàn Phi, nếu có chuyện gì thì phải trực tiếp nói chuyện với Sử đại nhân, ông ta sẽ giúp đỡ các người. Vụ án này đã để quá lâu rồi, không được kéo dài thêm nữa.

- Vâng, ty chức tuân mệnh!

Nghiêm bộ đầu vui vẻ nói

Đoàn Phi nói:

- Đại nhân, ty chức cùng với Nghiêm bộ đầu tới Dương Châu để phá vụ án bắt cóc một người con gái, mong đại nhân cho phép tại hạ phá vụ án này trước, tìm được người mất tích sẽ đi Như Cao liền.

- Vụ án đó ta sẽ sai người đi phá, người không cần lo đâu, Tạ Chí Quân nói

Đoàn Phi vẫn kiên nhẫn nói:

- Đại nhân, vụ án này đã qua tay tại hạ, tại hạ phải phá xong nó mới yên tâm, nếu không sẽ khó chịu trong người mà làm hỏng việc, mong đại nhân thông cảm.

Nghiêm bộ đầu nóng giận đến mức liếc nhìn Đoàn Phi một cái, Đoàn Phi không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt thông phán đại nhân, Tạ Chí Quân nhăn nhó mặt mày nói:

- Thôi được, ta cho ngươi một nửa ngày, làm xong chuyện lập tức lên thuyền đi Như Cao, mau đi đi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này: Hai người cáo từ đi ra, Nghiêm bộ đầu không ngừng trách móc Đoàn Phi, Đoàn Phi chỉ mỉm cười không nói. Bốn người nhận được mệnh lệnh của Thông phán đại nhân, có thể đi Dương Châu bắt người. Nghiêm bộ đầu lại đi nha phủ tìm tám bộ khoái, nói về chuyện của Hạ viên ngoại, đám bộ khoái Dương Châu đó không ngờ lại cười ha hả, đó cũng là người hay ra vào chốn nha môn, ba viên bộ khoái lập tức dẫn đường tới Hạ viên ngoại.

Thỏ khôn có nhiều hang, khu nhà của Hạ viên ngoại phía trước có một cửa chính, phía sau có hai cửa hậu. Sau khi chặn các cửa, Nghiêm bộ đầu đập mạnh vào cửa chính, thấy người là bắt, khiến trong phút chốc trong nhà loạn hết cả lên. Hạ viên ngoại kinh hãi ra đón tiếp, hỏi:

- Có chuyện gì thế, có chuyện gì thế sai nha? Tiền lệ tháng tám chẳng phải đã nộp rồi sao?

Nghiêm bộ đầu không đôi co nhiều lời, quát:

- Các người làm chuyện phạm tội, bắt lấy nó cho ta!

Thạch Bân và Quách Uy xông lên phía trước như thể hổ xuống núi, tuổi tầm hai mươi, bắt Hạ viên ngoại đè xuống đất, hai tiếng còng kêu răng rắc.

Nghe đến hai từ phạm tội, Hạ viên ngoại da mặt vốn xanh đen nay chuyển sang trắng bệch, gã nhìn ngang ngó dọc, hô to:

- Sai nha, sai nha à, ta lại phạm tội gì nữa thế.

- Câm cái miệng nhà ngươi lại, muốn thông báo cho đồng phạm của ngươi chứ gì?

Nghiêm bộ đầu tát một cái khiến khóe mép gã rớm máu, không dám lên tiếng nữa.

Hạ phủ này trước sau chỉ có hai tầng, xem ra cũng không lớn, mấy sai dịch trong nháy mắt cũng có thể nhìn ra được mấy chục người. Trong đó nam nhân cũng chỉ có vài tên, phụ nữ trung niên khoảng trên mười người, còn lại toàn là nữ nhi mười mấy tuổi và số nhỏ hơn thế chiếm đa số.

Lý nhị nương cải trang, bà ta còn dùng khăn vuông màu xanh da trời làm mạng che mặt, đứng ở phía sau bộ khoái, mục đích để tìm trong đám con gái có cùng độ tuổi với Tiểu Vân để tìm nàng ta, nhìn đi nhìn lại vẫn không nhìn thấy Tiểu Vân đâu.

Qua lời giới thiệu của bộ khoái Dương Châu, Đoàn Phi mới biết được điều đen tối trong ngôi nhà này. Hạ đại quan nhân vốn là một tên lưu manh, không biết được ai cất nhắc, cho gã ngân lượng xây nhà, Hạ đại quan nhân liền trở thành một người nuôi dưỡng ngựa, chuyên chăm ngựa gầy ốm.

Cái gọi là nuôi ngựa ốm, trong giới ngầm ở Dương Châu đó là một nghề nổi tiếng, đó chính là những thiếu nữ bị mua bán hoặc bị lừa gạt ở khắp các nơi sẽ được các chuyên gia dạy dỗ, bồi dưỡng thành những người hát hay múa đẹp hoặc những người có những sở trường riêng, đem treo giá, bán cho các nhà giàu làm thê thiếp, hoặc bị bán cho các lầu xanh để trở thành những Hồng cô nương.

Những người con gái được dạy bảo để trở thành những người xinh đẹp phóng khoáng, khéo hiểu lòng người, lại không hay ganh tị, vì thế rất được những người có tiền ưa thích. Thậm chí còn có những nhà nghèo chuyên nuôi con gái, đến tầm sau ba bốn tuổi sẽ giao cho những người buôn ngựa

ôm nuôi dưỡng dạy dỗ, sau khi bán đi còn được nhận tiền bán thân. Có người mua thì cũng có người bán, vì thế nghề nuôi ngựa ôm ở Dương Châu chẳng mấy chốc nổi như điều gặp gió, nổi tiếng khắp thiên hạ.

Nghề nuôi ngựa ôm ở Dương Châu nửa trong sáng nửa trong bóng tối, quan phủ cũng chỉ mắt nhắm mắt mở. Nếu bọn Đoàn Phi có chứng cứ, phủ Dương Châu cũng chưa chắc đã phái người tới hợp tác bắt. Xem ra chưa chắc đã tìm được Tiểu Vân, trong lòng Nghiêm bộ đầu có chút thấp thỏm không yên, đám nuôi ngựa ôm đa phần đẳng sau đều có bệ đỡ, hẳn chỉ là một tên huyện nha bộ khoái, liệu có thể làm được trò chống gì đây.

Đám bộ khoái chia nam nữ trong nhà thành bốn buồng giam, riêng Hạ đại quan nhân và mấy tay ác ôn bị nhốt trong một phòng tối. Nghiêm bộ đầu đích thân thăm vấn, chỉ chốc lát bên trong liền vang lên tiếng kêu thảm thiết của Hạ đại quan nhân. Bình thường, căn phòng nhỏ này chỉ dành riêng cho những con ngựa ôm không biết nghe lời, bây giờ lão chăn ngựa chắc mới thấm được chút đau khổ.

Mười mấy người phụ nữ cũng được đưa tới căn phòng bên cạnh phòng tối, chỉ có điều trên đầu mỗi người họ đều được bịt bằng một chiếc túi vải, hai tay bị trói ra đằng sau, không nhìn cũng chẳng nói được. Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bọn họ cũng không kìm được cơn sợ hãi.

Đám thiếu nữ kia cũng được phân làm hai nhóm. Đám thiếu nữ lớn tuổi hơn một chút ai cũng quần áo chỉnh tề, da dẻ mềm mại, bỗng dưng gặp chuyện lại không hề sợ hãi, đúng là đã được trải qua dạy dỗ, huấn luyện, hoặc đã thất vọng với đám quan phủ, hoặc đang hi vọng tới một cuộc sống vinh hoa phú quý sau khi được làm thê thiếp, nhưng lại không có ai kêu oan nói là mình bị lừa tới.

Đám thiếu nữ nhỏ tuổi hơn một chút thì không có được sự ung dung bình thản đó. Bọn họ ngây ngô, học các loại kỹ nghệ, vẫn chưa được nếm mùi đau khổ và tàn khốc của cuộc sống. Đoàn Phi cố ý chia tách bọn họ với

đám thiếu nữ lớn hơn bởi tương lai của những thiếu nữ này biết đâu vẫn còn hi vọng.

Sau khi tất cả đám người đều được chia ra nhốt riêng theo từng nhóm, trong một căn phòng cách đó tương đối xa, Đoàn Phi cười mỉm ngồi trên một chiếc ghế, nhìn chăm chăm vào một phụ nữ trung niên, cười lạnh lùng với bà ta nói:

- Hậu mục, người giấu Tiểu Vân ở đâu rồi.

Hậu mục sắc mặt xám ngoét nằm trên mặt đất. Sau khi tắm vải trên đầu được tháo ra bà ta biết sự tình không ổn, con bé Tiểu Vân đó nhất định đã để lại dấu vết gì, nếu không quan sai làm sao biết mà truy đuổi nhanh đến thế được?

- Hậu mục, bà đừng hi vọng kéo dài thời gian để có ai đó tới cứu bà

Đoàn Phi lạnh lùng nói:

- Vụ này Thông phán Tà đại nhân đích thân hỏi tới, ông ấy chỉ cho ta nửa ngày, để phá án bọn ta có thể làm bất cứ điều gì! Mau đưa Tiểu Vân ra đi, nếu không tìm được người, bọn ta chỉ có thể coi như cô ấy đã chết, mà bà chính là hung thủ giết người, bắt về nha phủ dùng đại hình hỏi tội, tới lúc đó người không thể không nhận tội đâu!

Nghe đến câu này, sắc mặt Hậu mục trông thật thảm hại, lời nói của Đoàn Phi đã đánh tan tuyến phòng ngự cuối cùng trong lòng bà ta, bà ta thở dài, nói:

- Ta nhận, thả ta ra, ta sẽ đưa các người đi tìm những người con gái đã bị lừa. Ta biết rất nhiều chuyện, xin quan sai nói với Thông phán Tà đại nhân chỉ cần bảo đảm được tính mạng của ta, ta sẽ nói tất cả những gì ta biết.

Đoàn Phi nói to:

- Được, ta hứa sẽ chuyển lời tới Thông phán đại nhân, mở còng tay chân cho bà ấy.

Dưới sự dẫn dắt của Hậu mục, đám bộ khoái nhanh chóng tìm được mấy mật thất trong nhà Hạ viên ngoại. Có căn thậm chí còn ở sâu dưới lòng đất, lối vào cũng rất bí mật, nếu không có người dẫn vào, bọn Đoàn Phi nếu có thêm người trong ba đến năm ngày cũng chưa chắc tìm được.

Bị nhốt trong mật thất có những hơn hai mươi thiếu nữ. Bọn họ sắc mặt vàng vọt, quần áo tả tơi, trên người ai cũng có ít nhiều vết thương, Tiểu Vân đúng là có trong đám người đó. Một thiếu nữ đang đứng trong độ tuổi thanh xuân, mới chỉ qua vài ngày, đã bị hành hạ thương tích đầy mình, uế oải, chỉ có điều cũng may là vì để bán được giá, nên Tiểu Vân không bị chịu nhiều vết thương.

Đoàn Phi tiến hành hỏi riêng Tiểu Vân. Hôm đó nàng ảm ức, tổn thương, lại thất vọng tới Dương Châu, vừa đi vừa hỏi đường rồi tự chui đầu vào lưới nhà họ Hạ. Đợi đến khi nàng nhận thức được đây không phải là một nơi tốt đẹp thì cũng đã muộn. Vì không chịu nghe lời nên nàng đã bị nhốt vào phòng tối. Hậu mục vừa tham gia khuyên nàng, lại vừa uy hiếp nói sẽ bán nàng tới một nơi xa xôi, sẽ bị cắt đi những bộ phận không cần thiết, bị cắt lưỡi, khiến cho nàng ta chỉ có thể đi chứ không thể chạy được, ăn cơm được nhưng chẳng khác gì người câm, rõ ràng là sống không bằng chết, nói bị đưa đến chỗ bị thảm như thế, Tiểu Vân khóc không thành tiếng.

Cái nghề nuôi ngựa ồm đúng là đáng ghê tởm, tàn nhẫn, chỉ có điều Đoàn Phi biết đến thế kỉ thứ 21 chuyện này cũng còn xảy ra, hẳn hiện tại chỉ là một tên tiểu bộ khoái, diệt trừ một điểm đen còn chưa biết là phúc hay là họa, sao dám nghĩ nhiều đến thế?

- Tiểu Vân cô nương, cô có thấy bây giờ nên quay trở về nhà rồi không?

Lời nói của Đoàn Phi khiến Tiểu Vân mê muội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Đoàn Phi đang nhìn nàng cười, nụ cười rất kì lạ.

Chương 33: Gấp rút tiếp viện trong đêm

Các Bộ khoái niêm phong nhà họ Hạ, dùng dây thừng trói hết đám phạm nhân cả nam lẫn nữ lại thành một hàng, sau đó dẫn theo một đám con gái cả lớn lẫn bé quay về phủ nha Dương Châu.

Một đám nữ nhân bị áp giải về phủ nha, dọc đường gây kinh động đến hầu như toàn phủ Dương Châu. Có người vỗ tay khen hay, cũng có người tỏ vẻ không đồng ý. Mấy vị Bộ khoái của phủ Dương Châu đều vỗ dương oai rất uy phong, vung roi da giống như đuôi súc vật mà thúc phạm nhân. Điều khiến cho người vây xem cảm thấy không thỏa mãn đó là cả phạm nhân nữ lẫn những thiếu nữ được cứu ra kia đều lấy mấy thứ như túi vải hay khăn bọc gì đó để che mặt, không nhìn ra là đẹp hay xấu, cũng chẳng biết là ai với ai, làm giảm đi biết bao chủ đề bàn tán khi rồi rã.

Khi đoàn người trùng trùng điệp điệp đi qua đường phố Dương Châu, trên lầu hai của một tiệm bánh bao treo biển Sơn Thủy Các, một thư sinh trẻ tuổi mặt như quan ngọc đang ngồi tựa cửa sổ, bên cạnh còn có một tiểu thư đồng đang đứng hầu hạ.

Khi thấy đoàn người đi qua, thư sinh tuần tú và tiểu thư đồng kia đều hiếu kỳ mà ló đầu ra muốn nhìn xuống. Đột nhiên nhìn đến Đoàn Phi đang đi ở phía cuối đoàn người thì tiểu thư đồng kinh ngạc mà chỉ vào hắn nói:

- Công tử người xem, vị Bộ khoái kia nhìn có quen mắt không?

Thư sinh tuần tú vẩy tay mở chiết phiến (quạt xếp) ‘xoạt’ một tiếng phe phẩy trước mặt, đáp:

- Người không nhớ à? Hôm đó ở trên thuyền người còn mắng người ta cơ mà.

- A! Là hần ta, cái tên ông nói gà bà nói vịt, ha ha, thật không ngờ hần ta lại là Bộ khoái! Quả nhiên là một tên học chả hay, cày chả biết, cái hạng người không có học!

Tiểu nha hoàn đang giả làm thư đồng sổ sàng mà nói.

Nàng không hề giả giọng, tiếng nói thanh thanh thúy thúy, lại nói rất lớn, giống như sợ Đoàn Phi không nghe thấy vậy. Quả nhiên, ngay lúc cô tiểu thư giả trang văn sĩ đang quay đầu trách cứ tiểu nha hoàn thì Đoàn Phi ngẩng đầu, hướng mắt nhìn lên.

Đoàn Phi ngửa đầu nhìn vừa hay trông thấy tiểu nha hoàn xinh đẹp kia đang le lưỡi làm mặt quỷ với hần. Gương mặt đang làm ‘quỷ’ xinh xắn đáng yêu, nhưng dù sao cũng vẫn làm khuôn mặt bị vắn vẹo, biến dạng. Đoàn Phi trước đó cũng chỉ nhìn qua một bên mặt nàng nên nhất thời không nhận ra. Thấy nàng làm thế chỉ khó hiểu mà cười cười, gật đầu với nàng, sau đó liền thu hồi ánh mắt.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, vị tiểu thư trên lầu lại quay đầu nhìn xuống. Quạt xếp che đi nửa bên mặt nàng, nhưng đôi mắt sáng như sao kia lại khiến Đoàn Phi ngay lập tức nhận ra nàng. Vừa mới thu hồi ánh mắt lại lập tức mở to mắt, vừa ngạc nhiên vừa khấp khởi mừng mà nhìn lên.

Nhưng khi liếc nhìn lên lại chỉ thấy giai nhân trên cửa sổ lầu hai của Sơn Thủy Các đã đi mất, bóng hồng xa xăm, lòng Đoàn Phi liền cảm thấy mất mát. Cho rằng chính mình bị hoa mắt, lại muốn lên lầu tìm kiếm nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

- Phi ca, huynh đang nhìn gì thế? Nhanh đi thôi!

Thạch Bàn đi đằng trước ngoảnh đầu lại kêu lên. Đoàn Phi cẩn rằng quay đầu bước nhanh đi.

- Tiểu thư, chúng ta việc gì phải trốn tránh hần?

Tiểu nha hoàn theo sau lưng tiểu thư nhà mình bĩu bĩu môi nói.

Tiểu thư kia đang nắm tay nha hoàn bay qua hai bức tường cao, ẩn vào một tòa trạch viện, nghe vậy khẽ quát:

- Hẳn là quan, chúng ta là kẻ trộm, không trốn chẳng lẽ còn muốn đến trước mặt hãn tự giới thiệu hay sao?

Tiểu nha hoàn cười hì hì nói:

- Tiểu thư nói cũng đúng! Có điều tiểu thư tự nhận mình là kẻ trộm thì quá hạ thấp bản thân rồi. Cẩn thận lão gia ở nhà nghe được lại không vui. Kể cả đại quan hơn hẳn ta đến 10 cấp có bò ra đất muốn liếm gót giày tiểu thư cũng liếm không đến đâu!

- Đừng nói ác như vậy, người ấy à, nói nhiều quá cẩn thận họa từ miệng mà ra!

Tiểu thư kia chỉnh chỉnh lại xiêm y có chút xộc xệch vì vừa mới di chuyển nhanh lại bay qua tường, nói:

- Trật tự, có người đến!

Nha hoàn le lưỡi, cũng không lên tiếng nữa.

Đoàn Phi cả dọc đường về phủ nha tâm hồn có chút treo ngược cành cây. Sau khi giao đám người bắt trộm ở Hạ phủ cho sai nha nha phủ, Đoàn Phi liền bị Thông phán Dương Châu Tạ Chí Quân truyền gọi.

Tạ Chí Quân sau khi gặp được Đoàn Phi bèn mở lời:

- Ta đã nghe kể về quá trình các người đi bắt người rồi, cách người xử lý rất khá. Xem ra, người đã sớm có tính toán ở trong lòng. Với tài năng của người mà tiếp tục ở lại huyện nha nho nhỏ thì thật là đáng tiếc quá. Lần đi

huyện Như Cao này nếu phá án thuận lợi, khi trở về ta sẽ thăng chức cho người. Làm trợ thủ cho Sử tổng bộ đầu, người thấy sao?

Đoàn Phi mừng rỡ, vội vàng ôm quyền, khom người thật thấp, nói:

- Đa tạ đại nhân cất nhắc!

Tạ Chí Quân thoáng kinh ngạc liếc nhìn hẩn một cái, vuốt cằm nói:

- Không có việc gì nữa liền cùng Nghiêm Bộ đầu lập tức lên đường đi!

Đoàn Phi do dự một chút, lại nói:

- Đại nhân, nếu như ta thăng chức, điều tới Dương Châu thì Nghiêm Bộ đầu...

Tạ Chí Quân thoáng hiện lên ý khen ngợi trong mắt, nói:

- Năng lực của lão Nghiêm ra sao người còn rõ ràng hơn ta, lần này đi Như Cao phá án thành công trở về, công lao của y ta cũng sẽ không bỏ qua, tất nhiên sẽ an bài thỏa đáng, người cứ yên tâm.

Đoàn Phi lại khom người lần nữa, nói:

- Đa tạ đại nhân đã châm chước! Ta còn có một yêu cầu quá đáng mong đại nhân thứ lỗi cho. Nghe nói, hiện giờ phụ trách phá án ở Như Cao chính là Tổng bộ đầu Sử đại nhân, ta e là ông ta...

Tạ Chí Quân quả quyết nói:

- Việc này người cứ yên tâm, ta đã sai người đến trước để truyền lời cho lão Sử. Ông ta không giỏi phá án nhưng sau khi người đến ông ta sẽ tự biết phối hợp với hành động của người. Vụ án này đã vô cùng cấp bách rồi không thể tiếp tục kéo dài nữa, lúc cần thiết có thể tùy cơ ứng biến! Hết

thầy lấy phá án làm trọng! Còn thường ngày không có việc gì thì đi theo Nghiêm Bộ đầu học thêm một ít về lễ nghi chốn quan trường. Giờ thì đi đi!

Đoàn Phi uống một viên định tâm hoàn (thuốc an thần) đi ra, trong lòng vẫn còn hơi lúng túng. Lễ nghi chốn quan trường ở triều Minh này bản thân thật sự không hiểu, cũng may là mọi người đều biết hăn vốn chỉ là một tên tiểu tốt vô lại, không hiểu lễ nghi cũng là chuyện bình thường. Về sau thật sự nên biết một chút rồi.

Sau khi Đoàn Phi hội họp cùng nhóm người Nghiêm Bộ đầu rồi lập tức lên một chiếc thuyền quan vận chuyển muối ở Lưỡng Hoài, xuôi theo hướng chảy của sông Diêm Hà (Sông Muối ở tỉnh Giang Tô Trung Quốc) đi đến huyện Như Cao.

Ngay lúc hăn lên thuyền, một chiếc xe ngựa nhanh chóng rời khỏi phủ nha, mang theo ba nữ nhân toàn thân bị bao chịt trực tiếp đưa lên quan thuyền ở Thuận Vận Hà Nam.

Hơn trăm dặm đường sông hết sức thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng phải đến nửa đêm mới tới được trấn Hải An thuộc cai trị của huyện Như Cao. Dương Châu tổng bộ đầu Sử Vũ Phong đã nhận được tin từ sớm, vẫn chưa nghỉ ngơi, tự mình tới bến tàu nghênh đón.

Cả nhóm người Nghiêm Bộ đầu không thể không thụ sủng nhược kinh (ý ở đây là được tiếp đón quá mức nên lo sợ), Đoàn Phi cũng lộ ra dáng vẻ xúc động đến rơi nước mắt. Nhìn thấy Sử tổng bộ đầu hai mắt đầy tơ máu, cả người mệt mỏi, tuyệt không phải bởi đêm nay mà thành như thế, có thể thấy vụ án lần này đã khiến ông ta hao tâm tổn sức quá độ. Cho dù không có lệnh của quan trên, chỉ cần có một tia hy vọng ông ta cũng sẽ vui mừng khôn xiết, giống như tiếp đón khách quý mà mời Đoàn Phi quay trở lại.

Vương phó tổng bộ đầu cùng ba bộ khoái khác được huyện Bảo Ứng điều tới trước cũng tới đón tiếp. Trong số bốn người thì có hai người phải

quần bằng vải, có thể thấy vụ án này không giống bình thường.

Sử Vũ Phong trông thấy Đoàn Phi không ngờ còn trẻ như vậy, không khỏi có hơi thất vọng và nghi ngờ. Tuy nhiên, ông ta vẫn là người có tính nhẫn nại nên không thể hiện ra ngoài, đưa nhóm người Đoàn Phi đến nha thự (nơi xử lý công vụ của quan viên thời xưa ở Trung Quốc, ngang bằng với Ủy ban nhân dân bây giờ) của trấn Hải An.

Ở thời Minh, cấp chính quyền thấp nhất là cấp huyện, không có chức Thị trưởng (tương đương với chủ tịch Ủy ban nhân dân thị xã hay thành phố ở Việt Nam) và Ủy ban nhân dân ở hệ thống chính quyền hiện đại. Dưới huyện thì cứ 100 hộ hình thành một lý, thường do đại địa chủ tại hoặc hương thân (tương đương tiểu địa chủ) bản địa nhận chức lý chính, phụ trách thay chính quyền thu tô thuế đồng thời quản lý địa phương. Ở những nơi tập trung dân cư đông đúc nhưng chưa đủ trở thành huyện, cũng chính là khởi đầu của đơn vị hành chính cấp thị trấn ở hiện đại, quyền lực lớn nhất kia của chức lý chính thật ra chính là người đứng đầu ở trấn. Nha thự mà Sử Vũ Phong đưa nhóm người Đoàn Phi đến thực ra chính là trạch viện của hương thân lớn nhất trấn Hải An Vương Đức Toàn, tương đương với Ủy ban nhân dân thành phố ở hiện đại.

Sử Vũ Phong chào hỏi bọn họ một chút, liền trình bày qua về tình hình vụ án.

Nhà họ Vương nghe đầu vốn làm ăn buôn bán tại Đông Bắc, hơn 10 năm trước mới chuyển đến cư trú ở trấn Hải An thuộc huyện Như Cao. Cả một nhà từ già trẻ gái trai đều làm kinh doanh buôn bán, gia nghiệp ngày càng phát đạt, miệng ăn trong nhà cũng càng ngày càng nhiều thêm, đã trở thành gia đình giàu có nhất ở trấn Hải An.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33

Các Bộ khoái niêm phong nhà họ Hạ, dùng dây thừng trói hết đám phạm nhân cả nam lẫn nữ lại thành một hàng, sau đó dẫn theo một đám con gái cả lớn lẫn bé quay về phủ nha Dương Châu.

Một đám nữ nhân bị áp giải về phủ nha, dọc đường gây kinh động đến hầu như toàn phủ Dương Châu. Có người vỗ tay khen hay, cũng có người tỏ vẻ không đồng ý. Mấy vị Bộ khoái của phủ Dương Châu điều võ dương oai rất uy phong, vung roi da giống như đuôi súc vật mà thúc phạm nhân. Điều khiến cho người vây xem cảm thấy không thỏa mãn đó là cả phạm nhân nữ lẫn những thiếu nữ được cứu ra kia đều lấy mấy thứ như túi vải hay khăn bọc gì đó để che mặt, không nhìn ra là đẹp hay xấu, cũng chẳng biết là ai với ai, làm giảm đi biết bao chủ đề bàn tán khi rồi rỗi.

Khi đoàn người trùng trùng điệp điệp đi qua đường phố Dương Châu, trên lầu hai của một tiệm bánh bao treo biển Sơn Thủy Các, một thư sinh trẻ tuổi mặt như quan ngọc đang ngồi tựa cửa sổ, bên cạnh còn có một tiểu thư đồng đang đứng hầu hạ.

Khi thấy đoàn người đi qua, thư sinh tuần tú và tiểu thư đồng kia đều hiếu kỳ mà ló đầu ra muốn nhìn xuống. Đột nhiên nhìn đến Đoàn Phi đang đi ở phía cuối đoàn người thì tiểu thư đồng kinh ngạc mà chỉ vào hăn nói:

- Công tử người xem, vị Bộ khoái kia nhìn có quen mắt không?

Thư sinh tuần tú vẩy tay mở chiết phiến (quạt xếp) ‘xoạt’ một tiếng phe phẩy trước mặt, đáp:

- Người không nhớ à? Hôm đó ở trên thuyền người còn mắng người ta cơ mà.

- A! Là hần ta, cái tên ông nói gà bà nói vịt, ha ha, thật không ngờ hần ta lại là Bộ khoái! Quả nhiên là một tên học chả hay, cày chả biết, cái hạng người không có học!

Tiểu nha hoàn đang giả làm thư đồng sổ sàng mà nói.

Nàng không hề giả giọng, tiếng nói thanh thanh thúy thúy, lại nói rất lớn, giống như sợ Đoàn Phi không nghe thấy vậy. Quả nhiên, ngay lúc cô tiểu thư giả trang văn sĩ đang quay đầu trách cứ tiểu nha hoàn thì Đoàn Phi ngẩng đầu, hướng mắt nhìn lên.

Đoàn Phi ngửa đầu nhìn vừa hay trông thấy tiểu nha hoàn xinh đẹp kia đang le lưỡi làm mặt quỷ với hần. Gương mặt đang làm ‘quỷ’ xinh xắn đáng yêu, nhưng dù sao cũng vẫn làm khuôn mặt bị vắn vẹo, biến dạng. Đoàn Phi trước đó cũng chỉ nhìn qua một bên mặt nàng nên nhất thời không nhận ra. Thấy nàng làm thế chỉ khó hiểu mà cười cười, gật đầu với nàng, sau đó liền thu hồi ánh mắt.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, vị tiểu thư trên lầu lại quay đầu nhìn xuống. Quạt xếp che đi nửa bên mặt nàng, nhưng đôi mắt sáng như sao kia lại khiến Đoàn Phi ngay lập tức nhận ra nàng. Vừa mới thu hồi ánh mắt lại lập tức mở to mắt, vừa ngạc nhiên vừa khấp khởi mừng mà nhìn lên.

Nhưng khi liếc nhìn lên lại chỉ thấy giai nhân trên cửa sổ lầu hai của Sơn Thủy Các đã đi mất, bóng hồng xa xăm, lòng Đoàn Phi liền cảm thấy mất mát. Cho rằng chính mình bị hoa mắt, lại muốn lên lầu tìm kiếm nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

- Phi ca, huynh đang nhìn gì thế? Nhanh đi thôi!

Thạch Bân đi đằng trước ngoảnh đầu lại kêu lên. Đoàn Phi cắn răng quay đầu bước nhanh đi.

- Tiểu thư, chúng ta việc gì phải trốn tránh hử?

Tiểu nha hoàn theo sau lưng tiểu thư nhà mình bĩu bĩu môi nói.

Tiểu thư kia đang nắm tay nha hoàn bay qua hai bức tường cao, ẩn vào một tòa trạch viện, nghe vậy khẽ quát:

- Hửn là quan, chúng ta là kẻ trộm, không trốn chẳng lẽ còn muốn đến trước mặt hửn tự giới thiệu hay sao?

Tiểu nha hoàn cười hì hì nói:

- Tiểu thư nói cũng đúng! Có điều tiểu thư tự nhận mình là kẻ trộm thì quá hạ thấp bản thân rồi. Cẩn thận lão gia ở nhà nghe được lại không vui. Kể cả đại quan hơn hửn ta đến 10 cấp có bò ra đất muốn liếm gót giày tiểu thư cũng liếm không đến đâu!

- Đừng nói ác như vậy, người ấy à, nói nhiều quá cẩn thận họa từ miệng mà ra!

Tiểu thư kia chỉnh chỉnh lại xiêm y có chút xộc xệch vì vừa mới di chuyển nhanh lại bay qua tường, nói:

- Trật tự, có người đến!

Nha hoàn le lưỡi, cũng không lên tiếng nữa.

Đoàn Phi cả dọc đường về phủ nha tâm hồn có chút treo ngược cành cây. Sau khi giao đám người bắt trời ở Hạ phủ cho sai nha nha phủ, Đoàn Phi liền bị Thông phán Dương Châu Tạ Chí Quân truyền gọi.

Tạ Chí Quân sau khi gặp được Đoàn Phi bèn mở lời:

- Ta đã nghe kể về quá trình các người đi bắt người rồi, cách người xử lý rất khá. Xem ra, người đã sớm có tính toán ở trong lòng. Với tài năng của người mà tiếp tục ở lại huyện nha nhỏ thì thật là đáng tiếc quá. Lần đi huyện Như Cao này nếu phá án thuận lợi, khi trở về ta sẽ thăng chức cho người. Làm trợ thủ cho Sử tổng bộ đầu, người thấy sao?

Đoàn Phi mừng rỡ, vội vàng ôm quyền, khom người thật thấp, nói:

- Đa tạ đại nhân cất nhắc!

Tạ Chí Quân thoáng kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái, vuốt cằm nói:

- Không có việc gì nữa liền cùng Nghiêm Bộ đầu lập tức lên đường đi!

Đoàn Phi do dự một chút, lại nói:

- Đại nhân, nếu như ta thăng chức, điều tới Dương Châu thì Nghiêm Bộ đầu...

Tạ Chí Quân thoáng hiện lên ý khen ngợi trong mắt, nói:

- Năng lực của lão Nghiêm ra sao người còn rõ ràng hơn ta, lần này đi Như Cao phá án thành công trở về, công lao của y ta cũng sẽ không bỏ qua, tất nhiên sẽ an bài thỏa đáng, người cứ yên tâm.

Đoàn Phi lại khom người lần nữa, nói:

- Đa tạ đại nhân đã châm chước! Ta còn có một yêu cầu quá đáng mong đại nhân thứ lỗi cho. Nghe nói, hiện giờ phụ trách phá án ở Như Cao chính là Tổng bộ đầu Sử đại nhân, ta e là ông ta...

Tạ Chí Quân quả quyết nói:

- Việc này người cứ yên tâm, ta đã sai người đến trước để truyền lời cho lão Sử. Ông ta không giỏi phá án nhưng sau khi người đến ông ta sẽ tự biết phối hợp với hành động của người. Vụ án này đã vô cùng cấp bách rồi không thể tiếp tục kéo dài nữa, lúc cần thiết có thể tùy cơ ứng biến! Hết thấy lấy phá án làm trọng! Còn thường ngày không có việc gì thì đi theo Nghiêm Bộ đầu học thêm một ít về lễ nghi chốn quan trường. Giờ thì đi đi!

Đoàn Phi uống một viên định tâm hoàn (thuốc an thần) đi ra, trong lòng vẫn còn hơi lúng túng. Lễ nghi chốn quan trường ở triều Minh này bản thân thật sự không hiểu, cũng may là mọi người đều biết hãn vốn chỉ là một tên tiểu tốt vô lại, không hiểu lễ nghi cũng là chuyện bình thường. Về sau thật sự nên biết một chút rồi.

Sau khi Đoàn Phi hội họp cùng nhóm người Nghiêm Bộ đầu rồi lập tức lên một chiếc thuyền quan vận chuyển muối ở Lưỡng Hoài, xuôi theo hướng chảy của sông Diêm Hà (Sông Muối ở tỉnh Giang Tô Trung Quốc) đi đến huyện Như Cao.

Ngay lúc hãn lên thuyền, một chiếc xe ngựa nhanh chóng rời khỏi phủ nha, mang theo ba nữ nhân toàn thân bị bao chịt trực tiếp đưa lên quan thuyền ở Thuận Vận Hà Nam.

Hơn trăm dặm đường sông hết sức thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng phải đến nửa đêm mới tới được trấn Hải An thuộc cai trị của huyện Như Cao. Dương Châu tổng bộ đầu Sử Vũ Phong đã nhận được tin từ sớm, vẫn chưa nghỉ ngơi, tự mình tới bến tàu nghênh đón.

Cả nhóm người Nghiêm Bộ đầu không thể không thụ sủng nhược kinh (ý ở đây là được tiếp đón quá mức nên lo sợ), Đoàn Phi cũng lộ ra dáng vẻ xúc động đến rơi nước mắt. Nhìn thấy Sử tổng bộ đầu hai mắt đầy tơ máu, cả người mệt mỏi, tuyệt không phải bởi đêm nay mà thành như thế, có thể thấy vụ án lần này đã khiến ông ta hao tâm tổn sức quá độ. Cho dù không

có lệnh của quan trên, chỉ cần có một tia hy vọng ông ta cũng sẽ vui mừng khôn xiết, giống như tiếp đón khách quý mà mời Đoàn Phi quay trở lại.

Vương phó tổng bộ đầu cùng ba bộ khoái khác được huyện Bảo Ứng điều tới trước cũng tới đón tiếp. Trong số bốn người thì có hai người phải quần bằng vải, có thể thấy vụ án này không giống bình thường.

Sử Vũ Phong trông thấy Đoàn Phi không ngờ còn trẻ như vậy, không khỏi có hơi thất vọng và nghi ngờ. Tuy nhiên, ông ta vẫn là người có tính nhẫn nại nên không thể hiện ra ngoài, đưa nhóm người Đoàn Phi đến nha thự (nơi xử lý công vụ của quan viên thời xưa ở Trung Quốc, ngang bằng với Ủy ban nhân dân bây giờ) của trấn Hải An.

Ở thời Minh, cấp chính quyền thấp nhất là cấp huyện, không có chức Thị trưởng (tương đương với chủ tịch Ủy ban nhân dân thị xã hay thành phố ở Việt Nam) và Ủy ban nhân dân ở hệ thống chính quyền hiện đại. Dưới huyện thì cứ 100 hộ hình thành một lý, thường do đại địa chủ tại hoặc hương thân (tương đương tiểu địa chủ) bản địa nhận chức lý chính, phụ trách thay chính quyền thu tô thuế đồng thời quản lý địa phương. Ở những nơi tập trung dân cư đông đúc nhưng chưa đủ trở thành huyện, cũng chính là khởi đầu của đơn vị hành chính cấp thị trấn ở hiện đại, quyền lực lớn nhất kia của chức lý chính thật ra chính là người đứng đầu ở trấn. Nha thự mà Sử Vũ Phong đưa nhóm người Đoàn Phi đến thực ra chính là trạch viện của hương thân lớn nhất trấn Hải An Vương Đức Toàn, tương đương với Ủy ban nhân dân thành phố ở hiện đại.

Sử Vũ Phong chào hỏi bọn họ một chút, liền trình bày qua về tình hình vụ án.

Nhà họ Vương nghe đầu vốn làm ăn buôn bán tại Đông Bắc, hơn 10 năm trước mới chuyển đến cư trú ở trấn Hải An thuộc huyện Như Cao. Cả một nhà từ già trẻ gái trai đều làm kinh doanh buôn bán, gia nghiệp ngày càng

phát đạt, miệng ăn trong nhà cũng càng ngày càng nhiều thêm, đã trở thành gia đình giàu có nhất ở trấn Hải An.

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34

Thiếu chương

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35

Cơ buồn ngủ của Sử Vũ Phong đã bị vết máu bắn ra cổ quái kia đuổi đi rồi, ông ta cũng phải nhìn Đoàn Phi với cặp mắt khác xưa. Ông ta vừa dẫn mọi người nhanh chóng đến nơi người cháu họ Vương Thiện Quý của Vương lão gia bị sát hại, vừa giải thích:

- Vương Thiện Nho bị giết trên một chiếc xe ngựa bên ngoài trấn Hải An. Cổ xe đã bị phá, phu xe thì bị đánh ngất xỉu. Chúng ta đến xem hiện trường nạn nhân thứ ba bị giết trước đi.

Bốn người con trai và cả bốn đứa cháu họ của Vương Đức Toàn đều lấy đệm là chữ “Thiện”, lần lượt đặt tên là Khiêm, Cung, Nho, Nhã và Phú, Quý, Lợi, Đạt. Vương Thiện Quý chính là đứa cháu họ thứ hai của Vương Đức Toàn. Trạch tử của y ở trấn Hải An cũng không nhỏ, cách trạch tử của Vương Thiện Khiêm không xa, chỉ đi một lát là đến nơi.

Tuy đêm đã khuya nhưng Sử Vũ Phong cũng không thèm để ý, gõ mở cửa xong liền xông vào trong. Vương Thiện Quý chết trong phòng ngủ. Đoàn Phi đến xem thì phòng ngủ cũng đã được dọn dẹp rồi. Vết máu trên sàn gỗ rất mờ, bởi vì người chết bị giết khi đang ở trong thùng tắm. Nghe nói, khi đó Vương Thiện Quý thấy nước đã lạnh, cho nên thê tử (vợ) của Vương Thiện Quý mới ra ngoài gọi nha hoàn mang thêm nước nóng. Đến khi trở lại phòng thì Vương Thiện Quý đã chết rồi. Thùng tắm bị phá tung, Vương Thiện Quý nằm chết trên đất, cơ thể bị rách một đường từ xương

quai xanh xuống đến bụng, miệng vết thương mở lớn, ruột bụng theo dòng nước trôi hết ra ngoài. Hiện trường vô cùng thê thảm!

Hiện trường lần này còn bị phá hỏng nhiều hơn. Ngoài việc ngạc nhiên và thán phục thủ đoạn tàn nhẫn dã man của hung thủ ra, thì Đoàn Phi không tìm được thêm đầu mối mới nào. Chỉ có thể nghe kể lại rằng, lúc đó cửa sổ phòng ngủ đóng chặt, hung thủ ra vào bằng cách nào không ai biết, hiện trường thì bị phá hỏng, Đoàn Phi không thể phát hiện được gì. Trong lòng không khỏi cảm thấy thất bại.

- Sử đại nhân, vì sao chết đến mười mấy người nhưng đến một cỗ thi thể cũng không lưu lại thể?

Đoàn Phi thở dài nói.

Sử Vũ Phong đáp:

- Ảnh hưởng của nhà họ Vương ở huyện Như Phong rất lớn. Sau khi ngổ tác khám nghiệm tử thi xong, nhà họ yêu cầu phải nhanh chóng an táng thi thể. Huyện lệnh Như Phong cũng đã đồng ý. Hơn nữa vết máu lưu lại trong phòng ngủ dù sao cũng không tốt, cho nên hiện trường mới bị lau dọn sạch sẽ và quét vôi lại.

Đoàn Phi thực sự bó tay. Đối mặt với hung thủ giết liên tiếp hơn 10 mạng người, nhưng đến một cỗ thi thể hãn cũng không được nhìn. Mẹ nó chứ, vụ án này thật chẳng ra làm sao!

Khi đưa nhóm người Đoàn Phi đến hiện trường vụ án tiếp theo, Sử Vũ Phong trái lại rất có tinh thần, ông ta chép miệng hỏi:

- Sau khi giết Vương Thiện Quý, hung thủ ra tay càng độc ác, đến phụ nữ cũng không buông tha. Chúng ta từng nghi ngờ là kẻ thù của nhà họ Vương, nhưng người trong trấn Hải An đều nói nhà họ Vương không có kẻ thù. Càng kỳ lạ hơn, hung thủ giết từng người từng người nhà họ Vương

tựa như giết heo từng con từng con một vậy. Chúng ta lại tìm không thấy bất cứ nghi phạm khả nghi nào.

- Nhà họ Vương trên phương diện làm ăn cũng không có kẻ thù? Chẳng lẽ việc làm ăn của bọn họ toàn là độc quyền? Cho dù bọn họ vẫn tiếp tục lấy thiện chí để đối nhân xử thế thì trên thương trường vẫn có cạnh tranh, không thể có chuyện tất cả mọi người đều kiếm được tiền chứ?

Đoàn Phi nghi ngờ chất vấn.

Sử Vũ Phong đáp:

- Chính vì thế nên mới khiến người ta càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Chúng ta đã điều tra công khai lần do la hỏi han nhiều lần nhưng vẫn không tìm thấy người nào có thâm cừu đại hận như thế với nhà họ Vương. Cho đến khi có người gửi thư tố cáo nhà họ Vương cấu kết buôn lậu với giặc Oa. Thế nhưng chúng ta lại không tìm được chứng cứ chứng minh nhà họ Vương buôn lậu. Tiếp tục điều tra không ngờ lại phát hiện ra mối quan hệ phức tạp phía sau lưng của nhà họ Vương. Chúng ta hoài nghi nhà họ Vương rửa tiền đen cho một đại nhân vật nào đó, đương nhiên đây vẫn chỉ là suy đoán.

Đoàn Phi âm thầm sợ hãi. Vụ án này không hề đơn giản như suy nghĩ ban đầu, làm không tốt có khi còn không biết mình vì sao mà chết.

Sử Vũ Phong hạ thấp giọng, nói:

- Hiện tại, ý tứ của bề trên là chỉ cần bắt được hung thủ. Nhà họ Vương cũng muốn xử lý êm thấm, chuyện buôn lậu thì đừng quan tâm đến nữa, mọi người chỉ cần để ý đến việc bắt hung thủ thôi là được.

Đoàn Phi bừng tỉnh ngộ. Vụ án như thế này nếu chỉ có một mình phủ Dương Châu thì tuyệt đối không che đậy nổi. Hóa ra là bên trên có nhân vật còn lớn hơn dính dáng tới vụ án này. Chẳng trách mà một chút phong thanh cũng không truyền ra ngoài.

Những chuyện phía sau này thì với thân phận của Đoàn Phi tất nhiên là không có tư cách can dự vào. Điều hãn cần làm đó là lần theo manh mối mà tóm lấy hung thủ.

Nhóm người Đoàn Phi đi đến nha của nhị thiếu gia nhà họ Vương. Vợ của gã cũng chết trong thư phòng nhà mình.

- Phu nhân thích vẽ tranh, sau khi lo hết mọi việc trong nhà thường hay ngồi trong thư phòng vẽ hoa cỏ cây cối giết thời gian. Hôm đó, phu nhân ngồi trong phòng vẽ tranh, đám nô tì cũng không dám quấy rầy. Cho đến giờ Thân (15h-17h), phòng bếp phái người đến hỏi phu nhân muốn chuẩn bị gì cho bữa tối, khi đó nha hoàn mới phát hiện phu nhân đã chết rồi.

Quản gia bị gọi dậy, xoa xoa hai mắt nhập nhèm, chỉ vào một dấu vết trong phòng nói. Đây cũng là vết máu đầu tiên còn nguyên vẹn mà Đoàn Phi được nhìn từ khi đến Như Cao điều tra vụ án.

- Nàng chết như thế nào? Sao vết máu lại ít như vậy?

Đoàn Phi nhìn qua vết máu, nghi ngờ hỏi.

Quản gia do dự một chút, đáp:

- Ngõ tác nói phu nhân, phu nhân là bị một thứ sắc bén đâm xuyên qua yết hầu mà chết. Về phần máu vì sao không nhiều, ta cũng không biết.

- Ta đã xem qua bản khám nghiệm tử thi, trên đó cũng ghi như vậy. Nguyên nhân không rõ, có lẽ là bị cắt đứt đường thở mà chết, nên không có thương tổn đến mạch máu..

Sử tổng bộ đầu nói.

- Có lẽ? Gọi ngõ tác đó đến đây, đánh 20 đại bản (gậy hành hình ngày xưa) rồi nói.

Đoàn Phi giận dữ nói:

- Từ sau khi Đại Tổng Đề hình quan Tổng Từ (Tổng Từ được coi là cha đẻ của ngành pháp y học) truyền xuống bản “Rửa oan tập lục” đã lưu lại yêu cầu khiêm ngật khi điền vào vào biên bản khám nghiệm tử thi, cái gì gọi là phải có trách nhiệm với bản nghiệm thi, từ sự thật mà điền vào? Đến người chết như thế nào cũng không khám nghiệm rõ ràng, ngỗ tác này thật sự đáng đánh!

Đoàn Phi đột nhiên nổi cơn thịnh nộ khiến Sử tổng bộ đầu âm thầm sợ hãi. Ông ta cũng thấy tên ngỗ tác kia có hơi kém, nhưng không ngờ Đoàn Phi lại phản ứng kịch liệt như vậy. Thấy Đoàn Phi tức giận, ông ta liền phụ họa nói:

- Không sai! Tên ngỗ tác này thật đáng đánh! Đợi trời sáng ta sẽ đích thân cho y một trận, xem y về sau còn dám làm qua quýt lấy lệ nữa hay không.

Lời vừa dứt, Sử tổng bộ đầu liền hỏi:

- A Phi, người còn phát hiện manh mối gì không?

Đoàn Phi hừ một tiếng, trừng mắt nhìn tên quản gia, cười lạnh nói:

- Đây căn bản không phải hiện trường vụ án, có thể phát hiện ra cái gì mới là lạ.

- A!

Trong thư phòng vang lên mấy tiếng kinh hô. Sử tổng bộ đầu đối với lời Đoàn Phi nói đã tín nhiệm có thừa, ông ta liền trở tay tóm lấy cổ tên quản gia, lôi đến trước mặt, hung dữ nói:

- Thật to gan lớn mật! Các người lại dám ngụy tạo hiện trường lừa gạt bản quan!

Quản gia sau khi kinh ngạc qua đi liền nhanh chóng hồi phục bình tĩnh, hăn minh oan nói:

- Đại nhân, oan uổng quá! Chúng ta nào dám giả tạo hiện trường, đại nhân đừng tin hăn nói bậy, đây đúng là nơi phu nhân nhà ta bị hại!

- Hừ, ta nói bậy? Giả tạo hiện trường cản trở phá án. Tổng bộ đầu đại nhân, đợi ta vạch trần lời dối trá của gã rồi, thì nên xử lý gã như thế nào đây?

Đoàn Phi cười lạnh hỏi.

Sử tổng bộ đầu cười ha hả nói:

- Lấy lý do đồng mưu với hung thủ mà luận tội, ít nhất cũng phải đánh một trăm đại bản, còn sung quân lưu đầy. Nghiêm phán mà nói thì với vụ trọng án giết người liên hoàn giống như thế này, đồng phạm bị phán chặt đầu cũng có thể.

Tên quản gia kia lại vẫn tương đối cứng đầu, không chút sợ hãi, miệng còn phản bác. Đoàn Phi liền quát:

- Bớt nói nhảm đi! Đổ máu quá ít chỉ là điểm ta hoài nghi ít nhất mà thôi. Giọt máu trên sàn có hình tròn, điều này chứng tỏ chúng đều là thẳng góc nhỏ xuống mà có. Thử nghĩ xem, dưới tình huống một người bị cắt đứt khí quản, nàng tạm thời chưa chết chẳng lẽ lại không biết giãy dụa hay sao? Tay sẽ không bưng lấy cổ đang chảy máu hay sao? Khi vùng vẫy chẳng lẽ không làm máu dính khắp nơi sao? Nực cười, các người lại còn ngụy tạo cả vết máu bắn ra. Chỉ tiếc là ta vừa liếc đã nhìn ra những vết máu này rõ ràng là ai đó cắt ngón tay vẩy xuống, căn bản không phải vết máu phun ra thực sự!

Chương 035: Vết máu đáng ngờ (2)

Rất nhiều chuyện trước khi nói ra đáp án, người bình thường quả thật rất khó nhìn ra được chỗ có vấn đề. Đợi Đoàn Phi nói ra hết những phán đoán có căn cứ của hắn, thì người ngu ngốc nhất có mặt lúc này cũng hiện lên mặt vẻ bình tĩnh đại ngộ, càng huống chi là vị quân gia thông minh đây? Y biết rằng không thể tiếp tục giấu diếm được nữa, nhưng bất luận Sử tổng bộ đầu truy vấn ra sao, y cũng không mở miệng.

Đoàn Phi vỗ vỗ hay tay do quỳ rạp trên mặt đất mà bị dính chút bẩn, cười lạnh nói:

- Không cần hỏi ta cũng có thể đoán được hiện trường chân chính nằm ở đâu. Không ngoài mấy nơi phòng ngủ, phòng tắm, nhà vệ sinh, không tin thì Tổng bộ đầu có thể lập tức đi kiểm tra xem.

- Không cần đâu.

Một giọng đàn ông trung niên bình tĩnh đột nhiên truyền đến từ bên ngoài thư phòng. Nhị thiếu gia nhà họ Vương, Vương Thiện Cung ngạo nghễ hiện thân ở ngoài cửa.

- Thiếu gia, lão nô vô dụng.

Quân gia quỳ xuống nhận tội. Vương Thiện Cung khoát tay, nói:

- Là ta bảo người làm giả hiện trường. Chuyện này không trách người. Nha môn cuối cùng cũng phái người thông minh đến, rất tốt, việc phá án có hy vọng rồi. Ta trách người làm gì? Đi đi. Ở đây có ta lo là được.

Sắc mặt của Sử tổng bộ đầu có phần biến thành màu đen, ý vị trong lời nói của Vương thiếu gia ai cũng có thể nghe ra. Sử tổng bộ đầu hừ một tiếng nói:

- Vương nhị thiếu gia, ngụy tạo hiện trường vụ án chính là trọng tội!

Vương Thiện Cung nhếch môi cười một cách khinh thường, nói:

- Không sai. Ta ngụy tạo hiện trường đấy thì sao? Chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ) chết có hơi bất nhã, ảnh hưởng đến thanh danh của nhà họ Vương. Ta thay nàng che giấu đi thì có tội tình gì?

Sử tổng bộ đầu nhớ đến ba địa điểm mà Đoàn Phi phán đoán, trong lòng lại càng khâm phục, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Đoàn Phi.

Đoàn Phi hừ một tiếng, nói:

- Phá án cần nhanh chóng, những chuyện râu ria này ta lười giằng co với các người. Bây giờ thê tử người đã hạ táng, không còn cái gì cần che đậy nữa, mau đưa chúng ta đến hiện trường chân chính đi.

- Người cũng đã chết lâu như vậy, còn có cái gì đáng xem?

Vương Thiện Cung không hiểu hỏi.

Đoàn Phi cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta còn cho rằng Vương nhị thiếu gia thật sự thông minh chứ? Hiện trường ngụy tạo này lâu như vậy ta còn có thể nhìn ra bấy nhiêu sơ hở hướng chi là hiện trường thật sự? Nói không chừng manh mối phá án nằm ở hiện trường. Đã nói đến nước này, người nếu còn tiếp tục khước từ thì đích xác cố ý cản trở quan phủ phá án rồi! Chẳng lẽ nhị thiếu gia đã nhận ra hung thủ?

- Chớ có ngậm máu phun người! Người đã muốn nhìn thì tùy theo ý người đi!

Vương Thiện Cung cuối cùng cũng nhượng bộ, đưa nhóm người Đoàn Phi đến phòng ngủ của mình.

- Chuyết kinh chính là chết ở trong này.

Vương Thiện Cung chỉ mép giường, vẻ mặt vô cảm nói.

Vết máu trên mặt đất sớm bị tẩy rửa sạch sẽ. Đoàn Phi phát hiện sàn gỗ đều bị cạy ra đổi mới hết rồi. Tên Vương Thiện Cung này thật biết cách thanh lý hiện trường mà.

- Người nhà họ Vương sao đều thích lát sàn gỗ thế.

Thạch Bân ngồi xồm bên cạnh Đoàn Phi, sờ sờ sàn gỗ sạch bóng nhỏ giọng thì thầm:

- Nếu đã tốn tiền rồi, há chẳng phải là lại muốn đổi à? Có tiền cũng không phải phung phí như vậy chứ.

Đoàn Phi giật mình, nhà họ Vương quả là rất thích lát sàn bằng gỗ. Trung Quốc ở Thế kỷ 21 hầu như mọi nhà đều lát sàn gỗ, cho nên Đoàn Phi cũng không để ý, vấn đề nho nhỏ này lại được Thạch Bân phát hiện ra. Tuy nhiên, những người giàu có ở triều Minh có lưu hành sàn gỗ hay không Đoàn Phi cũng không biết. Hơn nữa điều này dường như cũng không liên quan đến vụ án, Đoàn Phi nghe xong liền quên ngay, cũng không lưu tâm nữa.

- Ngoài sàn gỗ ra, trong phòng ngủ này Nhị thiếu gia có đổi cái gì nữa không?

Đoàn Phi sau khi nhìn đông ngó tây một lượt thuận miệng hỏi.

- Không có. Ta cũng không có ý định ở lại đây thì còn đổi cái gì nữa?

Vương Thiện Cung cũng thuận miệng đáp.

- Nói bừa!

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Nếu không muốn ở nữa, vì sao phải đổi sà nhà? Chiếc giường bằng gỗ tử đàn này nước sơn còn mới, mùi sơn cũng còn rất nồng, chẳng lẽ cũng là giường cũ sơn lại? Nhị thiếu gia, những thứ này không liên quan đến danh tiết của phu nhân người, người tốt cuộc còn muốn giấu diếm cái gì?

Vương Thiện Nhân đảo mắt một vòng, y trả lời:

- Đúng là thay mới đấy, thì đã sao? Phòng từng có người chết, ta thay hết đồ cũ đi thì nói lên điều gì? Người rõ ràng là tìm không ra manh mối bèn giở trò càn quấy, đã xem đủ chưa? Ta giờ thìn (7h-9h) phải tiếp khách, cần đi ngủ một giấc, các người không có việc gì thì đi xem chỗ khác đi!

Lúc này sắc trời đã gần sáng, Đoàn Phi hít vào một hơi, lại cẩn thận nhìn một vòng nữa. Đang định thu hồi ánh mắt thì đột nhiên có phát hiện. Hắn đi lên phía trước cẩn thận nhìn về phía cửa sổ mấy lần, sau đó liền cáo từ đi ra.

Vương Thiện Cung chỉ đưa bọn họ ra ngoài phòng ngủ, sau đó liền mạnh tay đóng cửa phòng ngủ lại.

- Người như vậy mà cũng gọi là “thiện cung”? (Thiện Cung là tên của Vương nhị thiếu gia, mang ý nghĩa là biết đối nhân xử thế, khiêm tốn hữu lễ)

Quách Uy lâm bầm nói:

- Người như vậy làm ăn buôn bán mà lại không có kẻ thù?

- Có lẽ là mất vợ nên trong lòng phiền muộn.

Nghiêm bộ đầu nói:

- Tổng bộ đầu đại nhân, kế tiếp chúng ta có nên tìm một nơi nghỉ ngơi chốc lát không? Bận rộn cả đêm, trời cũng sắp sáng rồi.

- Không vội. Vẫn còn một chuyện này, làm xong rồi nghỉ ngơi ăn điểm tâm cũng không muộn!

Đoàn Phi thần bí cười cười, dừng bước chân, quay đầu lại nhìn về hướng tiểu hoa viên phía trước phòng ngủ của Vương Thiện Cung. Giống như tìm được mục tiêu, hắn bước nhanh đi vào trong đó.

Trời mới tờ mờ sáng, mọi người nghỉ hoặc cầm đèn lồng đi theo Đoàn Phi vào trong hoa viên. Chỉ thấy Đoàn Phi đưa mắt nhìn khắp hoa viên, ngẫu nhiên còn quay đầu liếc về phía phòng ngủ của Vương Thiện Cung, không biết đang tìm cái gì.

Mọi người còn đang nghỉ hoặc, Đoàn Phi đột nhiên hô to:

- Nhị thiếu gia, xin hãy mở cửa sổ ra!

Vương Thiện Cung rất nhanh mở cửa sổ nhìn ra ngoài, bực mình nói:

- Sao các người còn chưa đi? Làm gì trong hoa viên nhà ta?

Đoàn Phi dựa theo cửa sổ nhìn vào trong, tìm được một nơi có thể nhìn thấy mép giường, cười nói:

- Đa tạ nhị thiếu gia chỉ điểm, ta nghĩ là ta sắp tìm ra rồi.

Hắn quay đầu, tự giơ lên đèn lồng tìm tìm, rất nhanh liền tìm thấy một vết thương hình dẹt trên một gốc cây to cỡ miệng chén. Có điểm giống với dấu vết do mũi kiếm lưu lại, nhưng miệng vết thương dường như nhỏ hẹp hơn mũi kiếm, còn sâu hơn một chút.

Đoàn Phi vui vẻ chỉ vào vết thương đó, nói:

- Tổng bộ đầu đại nhân, ta muốn mang vết thương này về nghiên cứu một chút. Trước mắt đây chính là vật chứng duy nhất phát hiện được tại hiện trường vụ án.

Sử tổng bộ đầu không nói hai lời liền rút đao ra. Nhát đầu chém ngay ở trên vết thương kia một tấc (, nhát sau chém ngay dưới vết thương kia một tấc. Gốc cây nhỏ lao xao một tiếng liền đổ xuống. Đoàn Phi đang định tán thưởng đao pháp của Sử tổng bộ đầu, thì thấy miệng vết cắt trên thân cây không ngờ chảy ra chất lỏng màu đỏ tươi giống y như máu.

- Máu! Cây chảy máu!

Thạch Bân sợ tới mức hét to, những bộ khoái khác cũng cảm thấy quá quỷ dị, mọi người nhìn cái cây chảy máu không nói được tiếng nào.

Lúc này chỉ nghe thấy Vương Thiện Cung giậm dừ hét lên:

- Các người làm gì thế. Bồi thường cây long huyết đã trồng 10 năm lại cho ta!

Đoàn Phi là người đầu tiên hiểu ra, hăn vỗ vai Thạch Bân cười ha hả nói:

- Đồ ngốc! Đây là cây long huyết nổi tiếng trâm quý, đây không phải là máu mà là nhựa cây! Sau khi phơi khô trở thành một loại dược liệu, hình như gọi là huyết kiệt. Hiện tại trời chưa sáng rõ, còn cầm đèn lồng chiếu vào, cho nên mới nhìn thấy nó giống hệt máu.

Mọi người lúc này mới chợt hiểu cười. Đoàn Phi nhặt lên đoạn thân cây hình hình trụ vừa bị chém, cười chấp tay với Vương Thiện Cung, nói:

- Nhị thiếu gia, thật ngại quá, đây là chứng cứ ở hiện trường chúng ta có quyền mang đi. Nhị thiếu gia nghỉ ngơi đi, chúng ta đi đây!

Mọi người cứ thế nghênh ngang rời đi. Sau khi ra khỏi cửa nhà họ Vương, Đoàn Phi thở phào một hơi. Không biết vì sao, một đêm lòng vòng khắp nhà họ Vương, trong lòng luôn có cảm giác như bị đá đè, rất không thoải mái. Cho đến khi đi ra khỏi đó, đứng trên đường lớn mới thấy dễ chịu một chút.

Thạch Bân tò mò nhìn vật chứng trong tay Đoàn Phi, hỏi:

- Phi ca, sao huynh biết trong hoa viên sẽ có chứng cứ?

Đoàn Phi cười nói:

- Ta đoán thôi, không ngờ lại đoán đúng. Cũng không phải là đoán bừa không có căn cứ, theo ta phỏng đoán, vợ Vương Thiện Cung khi chết cũng từng xảy ra một phen giãy dụa, giằng co.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36

Mọi người nghe xong những lời đó, lần lượt phát ra âm “ồ” đặc trưng của đàn ông, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, lại vô cùng mờ ám. Đoàn Phi đá Thạch Bàn một cú, bật cười nói:

- Các người nghĩ đi đâu thế. Không phải như các người nghĩ đâu. Ta cho rằng vị Vương nhị phu nhân này biết võ công. Lúc nàng ta đánh nhau với hung thủ đã làm hỏng một vài đồ đạc, tỷ như chiếc giường cũ đó. Nếu không phải giường bị hư hại, hà tất phải thay cái khác? Từ dấu vết hư hại của chiếc giường có khả năng sẽ phát hiện manh mối mới. Chỉ tiếc là Vương nhị thiếu gia chắc chắn sẽ không phối hợp. Cho dù có hỏi, y cũng sẽ lý sự rằng giường đã bị chặt thành củi đem đốt sạch rồi. Đụng phải tên trượng phu (người chồng) không chịu phối hợp như thế, ta cũng đành bó tay.

Sử Vũ Phong cười khổ nói:

- Có lẽ y có thành kiến với chúng ta chẳng, dù sao thì vụ án này đã kéo dài quá lâu rồi. A Phi, người cứ nói tiếp đi. Ta đây cũng muốn nghe.

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

- Ngay khi ta thất vọng định rời đi thì ta đột nhiên phát hiện ánh sáng chiếu qua giấy dán trên ô cửa sổ chỗ sáng chỗ tối. Do đó phát hiện ra giấy cửa sổ có một chỗ khá tối, như là bị hỏng mà dán đè một tờ ở mặt sau. Giấy cửa sổ có hai lớp nên tất nhiên ánh sáng xuyên qua không bằng một lớp.

Lớp giấy dán thêm giống như có hình năm đấm lớn. Khi đó ta lại không có cách nào, nhìn thấy trên cửa sổ có một lỗ thủng như thế, ta bèn âm thầm suy đoán, rốt cục là thứ gì có thể làm ra cái lỗ hổng đó trên cửa sổ đây?

- Không thể nào là do gió được. Ta đứng trước cửa sổ nhìn kỹ một hồi, phát hiện chỗ hư hại kia rất giống bị thứ sắc bén nào đó cắt mở ra. Vì thế ta đột nhiên có suy nghĩ là, hay là có người phi đao làm rách giấy cửa sổ? Để tránh ngộ nhận khi phán đoán hoặc bị Vương nhị thiếu gia ngăn trở, ta đành không hé môi lên tiếng. Sau khi xác định rõ phương hướng liền cáo từ đi ra tiểu hoa viên đó để thử tìm manh mối. Bởi vì phương hướng xác định qua cửa sổ rất mơ hồ, cho nên ta đành gọi Vương nhị thiếu gia mở cửa sổ. Lấy chiếc giường để đối chiếu, mục tiêu lập tức rõ ràng hơn nhiều, vì thế rất nhanh liền tìm ra dấu vết.

- Theo suy đoán của ta, đây là dấu vết do một loại ám khí lưu lại, tỷ như phi đao hoặc ám tiễn. Chờ ta tìm thợ mộc bỏ chỗ sọc cứng tự làm lành của cây long huyết đi, là có thể tìm chút đất sét nhét vào. Đợi đất sét khô rồi cần thận lấy ra khuôn mẫu thì có thể biết được ít nhất là phần đầu nhọn của hung khí có hình dáng như thế nào. Sau đó tìm hỏi một người lành nghề về vũ khí sẽ biết đại khái đó là hung khí nào.

Mọi người nghe đến đó mới bừng tỉnh gật đầu. Mấy bộ khoái cùng Thạch Bân, Quách Uy đều không che giấu sự bội phục trong mắt. Nghiêm bộ đầu và Sử tổng bộ đầu cũng không khỏi dựng ngón tay cái, nói với Đoàn Phi một tiếng ‘lợi hại’!

- Ta đi tìm thợ mộc!

Thạch Bân nói

- Ta đi tìm lò rèn!

Quách Uy nói.

Đoàn Phi cười nói:

- Đứng nóng vội! Mọi người mệt mỏi cả đêm rồi, cũng nên tìm chỗ nghỉ chân trước, ăn chút gì cho ấm bụng đã rồi nói sau.

Vụ án dù chưa có đột phá rõ ràng, nhưng mọi người đều có lòng tin rất nhiều vào chuyện phá được án này, vì vậy rất vui vẻ nghe theo, đến Sở tổng bộ đầu Sở Vũ Phong cũng không ngoại lệ. Tổng bộ đầu cũng là bộ khoái, bình thường chỉ phụ trách giữ gìn trị an, bắt vài tên trộm vặt. Điểm khác nhau giữa tổng bộ đầu với bộ khoái bình thường chỉ nằm ở việc bắt phạm nhân cấp độ bất đồng mà thôi. Sở Vũ Phong cũng không giỏi phá án, có người thay ông ta quyết định ông ta còn mong chẳng được ấy chứ.

Tuy rằng lúc này mới đầu giờ mao (rạng sáng 5 giờ), nhưng trời đã dần sáng, các chủ quán cần mẫn đã bắt đầu chuẩn bị đồ ăn sáng. Mọi người chọn một quán vào ngồi, bánh bao cua nóng hôi hổi lập tức được bưng lên, lại thêm một chén cháo hoa với thịt và trứng muối. Chỉ ngửi thấy mùi hương đã khiến cho đám người bận rộn suốt đêm bụng đói kêu vang.

Giờ phút này mọi người không ai quan tâm đến quan phẩm cấp bậc, cầm đầu ăn ngon lành một trận. Tướng ăn thật sự khó coi, may mắn là hiện tại người đi đường rất thưa thớt. Nếu không thì tổng bộ đầu một phủ, đường đường là quan thất phẩm, lại có thể ngồi ở một quán nhỏ bên đường ăn ngấu ăn nghiêng như hổ đói lâu ngày. Để người khác nhìn thấy cũng ảnh hưởng đến thanh danh, thậm chí còn bị người buộc tội, mất mũi ô sa chứ không đùa.

Sở Vũ Phong ăn đến sung sướng, vỗ vỗ cái bụng, cười to nói:

- Ha ha, trong nửa tháng nay đây là bữa ăn ngon lành nhất! Nhà họ Vương có bày hải sản toàn tịch (tiệc hải sản) ta cũng nuốt không trôi.

- Đúng thế. Nghĩ đến vụ án không có manh mối gì là mất hết cả vị giác. Hiện tại cuối cùng cũng có tia hy vọng rồi. Tổng bộ đầu, ngài hôm nay có

thể yên tâm mà ngủ một giấc rồi nhỉ?

Vương phó bộ đầu của huyện Bảo Ứng lấy lòng nói.

- Ha, giờ làm gì có tinh thần đó chứ. Chưa bắt được hung thủ ta làm sao ngủ nổi. Sau khi bắt được tên khốn đó rồi thì ngủ một giấc thoải mái cũng chưa muộn.

Sử tổng bộ đầu nhìn Đoàn Phi nói:

- A Phi, người đang nghĩ gì thế? Có biết hung thủ là ai chưa?

Đoàn Phi mỉm cười, suy tư, nhìn qua giống như nghiêm túc, lại giống như rất tùy ý mà hỏi một câu:

- Tổng bộ đầu, nếu như cùng hung thủ đối mặt, ngài có mấy phần (%) chắc chắn bắt được y?

Sử Vũ Phong ngẩn ra, ánh mắt dần ảm đạm, ông ta trầm mặc một hồi, cuối cùng đáp:

- Ta không phải là đối thủ của gã.

Đoàn Phi nở nụ cười khố, nói:

- Vậy chúng ta phải làm sao đây? Cho dù biết được hung thủ là ai, chỉ sợ cũng không bắt được gã.

Sử Vũ Phong lấy lại tinh thần nói:

- Không sợ. Chúng ta thông qua quen biết đã mời đến không ít cao thủ, trong đó có cả Viên Chứng đại sư phái Thiếu Lâm, Thanh Hư đạo trưởng phái Võ Đang, Hạ Thịnh Hạ thiếu hiệp phái Hoa Sơn, Hải công công của Đông Xưởng ... đều là cao thủ nhất đẳng hiện nay. Chỉ cần biết được hung

thủ là ai, cho dù gã thần thông quảng đại cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của mấy vị cao thủ này!

Đoàn Phi suýt nữa phun luôn đồ trong miệng ra, hăn khiếp sợ nói:

- Thiếu Lâm? Võ Đang? Hải công công? Trên đời này thực sự có cao thủ võ lâm?

Sử Vũ Phong cười ha hả, nói:

- Đây cũng không phải bí mật gì, người vậy mà lại không biết? Làm bộ khoái thì tin tức ắt hăn rất nhanh nhạy chứ?

Nghiêm bộ đầu vội vàng bổ sung chuyện Đoàn Phi mất trí nhớ. Sử Vũ Phong mới hiểu ra, nói:

- Khó trách. Trên đời này quả thật có cao thủ võ lâm. Không dối gạt các người, ta chính là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm. Đáng tiếc ta học nghệ không tinh, công phu của Thiếu Lâm ta chỉ học được chút da long. Nếu không sao có thể để tên hung thủ đáng chết kia hoành hành đến nay!

Đoàn Phi lăm bắm nói:

- Thiếu Lâm và Võ Đang phải xuất gia, vậy không được rồi. Tổng bộ đầu, vị cao thủ phái Hoa Sơn kia, ngài có thể giới thiệu cho ta không?

Sử tổng bộ đầu đang định trả lời, đột nhiên trợn tròn mắt, miệng há to nhìn về phía sau lưng Đoàn Phi. Đoàn Phi giật mình quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông hào sảng khoảng 30 tuổi, thân hình cao lớn tráng kiện, theo sát sau lưng còn có một đại nam hài khoảng 15, 16 tuổi. Người đàn ông to lớn cười ha hả, hướng mọi người chấp tay nói:

- Không cần phải giới thiệu nữa. Ta chính là Hạ Thịnh phái Hoa Sơn, vị này chính là tiểu sư đệ của ta – Nhạc Ngọc Kỳ. Chào buổi sáng Sử tổng bộ

đầu!

Sử tổng bộ đầu cười ha hả nói:

- Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến. Đây là bộ khoái mà Thông phán đại nhân nhà ta đặc biệt phái tới – Đoàn Phi. Hạ thiếu hiệp, hai người làm quen đi.

Hạ Thịnh cẩn thận đánh giá Đoàn Phi vừa mới xoay người đứng lên cũng đang tỉ mỉ quan sát Hạ Thịnh. Sau khi nhìn nhau một hồi, hai người cùng đồng thời vỗ tay cười nói:

- Hạnh ngộ hạnh ngộ! (ý là hân hạnh được gặp gỡ)

Sau khi khách khí xong, Đoàn Phi liên tục hỏi Hạ Thịnh:

- Hạ đại ca, môn quy phái Hoa Sơn có nghiêm không?

Hạ Thịnh ngạc nhiên nói:

- Cũng không nghiêm lắm đâu.

Đoàn Phi lại hỏi:

- Phái Hoa Sơn lựa chọn đồ đệ tiêu chuẩn có cao không?

Hạ Thịnh sắc mặt cổ quái trả lời:

- Không, không tính là cao đâu.

Đoàn Phi nghe vậy, lập tức cười hì hì nói:

- Hạ sự huynh, huynh giúp đỡ đề cử ta một chút, cho ta được bá sư môn, vào phái Hoa Sơn đi!.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37

Thập tự tiêu chính là phi tiêu hình chữ thập của ninja Nhật Bản)

Hạ Thịnh cất tiếng cười lớn, đại nam hài tên Nhạc Ngọc Kỳ cũng cười nghiêng cười ngả. Ngoại trừ Đoàn Phi, những người hiện có mặt đều không nhìn nổi cổ nén cười quay mặt đi. Hạ Thịnh cười ước chừng hơn nửa phút mới ngừng lại được. Khuôn mặt y đỏ bừng vì cười, lên tiếng cự tuyệt nói:

- Việc này e rằng không được. Võ học của Hoa Sơn chỉ phù hợp luyện tập từ nhỏ. Đoàn huynh đệ chắc đã mười mấy tuổi rồi? Sợ là đã có chút muộn.

Đoàn Phi thất vọng ‘Haiz’ một tiếng, Sử tổng bộ đầu an ủi nói:

- A Phi, người đừng thấy Hạ thiếu hiệp còn trẻ như vậy, y có thể sẽ là chưởng môn tương lai của phái Hoa Sơn đấy. Được y gọi một tiếng Đoàn huynh đệ, sau này có gặp người trong võ lâm, ai dám không kiêng nể người!

- Không dám không dám, một chút hư danh mà thôi. Mọi người nể là nể thanh danh phái Hoa Sơn, không phải là mặt mũi của Hạ mỗ này.

Hạ Thịnh khiêm nhường nói.

- Lời này nói nghe còn được.

Một âm thanh chói tai truyền đến. Đoàn Phi lấy làm lạ quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy một thái giám mặt trắng không râu, đầu đội mũ ô sa mạ vàng, trên người mặc sam y (áo) có hình hoa quỳ, theo sau còn có hai tùy tùng mặc áo phi ngư màu xanh đang chậm rãi bước đến. Nhìn giống như đi rất chậm nhưng chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt mọi người. Ông ta nhìn Đoàn Phi nói:

- Người chính là Đoàn Phi? Ta đã nghe tên của người, phá liền mấy hung án ở huyện Bảo Ứng. Làm rất tốt, chẳng trách Tả thông phán phá lệ phái người đến đây. Tối qua tra xét vài hiện trường, đã tra ra ai là hung thủ chưa?

Không cần phải nói cũng biết vị này chính là cao thủ của Đông Xưởng Hải công công rồi. Đoàn Phi âm thầm sợ hãi, không để ý đến ngữ điệu cao cao tại thượng của ông ta. Hắn cung kính nói:

- Hồi bẩm công công, tối qua khi đến xem hung án, do thời gian đã lâu thi thể không còn, hiện trường cũng hư hại nghiêm trọng. Tuy rằng tìm được một ít chứng cứ, nhưng vẫn chưa thể xác định hung thủ là ai. Hôm nay, ta chuẩn bị tiếp tục đến xem hiện trường khác, biết đâu có thể phát hiện thêm chút manh mối.

Hải công công thấy Đoàn Phi cung kính thì xem như vừa lòng, ông ta hừ một tiếng, nói:

- Mới đến đã có phát hiện cũng xem như không tồi rồi. Dù sao cũng hơn đám người chỉ ăn cơm mà không biết làm việc. Thôi được rồi, không quấy rầy các người ăn điểm tâm nữa. Phát hiện ra hung phạm nhớ thông tri cho chúng ta đi bắt người. Chúng ta còn có việc, đi trước một bước.

Sau khi vị hoạn quan này đi xa, Đoàn Phi cả người nổi hết da gà da vịt mới chậm rãi bình phục trở lại. Hắn chắc chắn nói:

- Đây hẳn là thái giám rồi, ta lần đầu tiên được thấy đó. Có phải tất cả thái giám đều giống như vị Hải công công này không?

Sử Vũ Phong hạ thấp thanh âm, nói:

- Cũng không hẳn. Ta thấy vị Hải công công này hẳn là luyện loại bí kíp võ công nào đó, nếu không giọng nói cũng không chói tai như vậy. Mấy vị công công khác ta từng gặp cũng không như thế.

Đoàn Phi trong đầu hiện lên bốn chữ ‘Tịch tà kiếm phổ’ thật lớn, trong lòng âm thầm cười một tiếng. Ném ý nghĩ hoang đường khỏi đầu, hẳn lại tiếp tục hỏi Hạ Thịnh:

- Phái Hoa Sơn có công phu nào có thể truyền thụ cho người ngoài mà cường thân kiện thể, một quyền đánh chết một con bò không?

- Có đấy.

Hạ Thịnh cười nói:

- Mỗi ngày đứng trung bình tấn một canh giờ (=2 tiếng đồng hồ), cam đoan người thân cường thể kiện, 18 tuổi có thể tẩu như phi (bước đi như bay), hơn rất nhiều thiếu niên khác.

Xem ra không có khả năng học được thần công từ chỗ Hạ Thịnh, Đoàn Phi đành buồn bã từ bỏ, song lại quần quýt lấy Sử tổng bộ đầu, nói:

- Tổng bộ đầu, Thiếu Lâm tự có môn võ đó hay không?

- Thiếu Lâm đồng tử (con trai) công, không câu nệ tuổi tác, chỉ cần là đồng nam (nam chưa gần gũi phụ nữ) là có thể học. Tuy nhiên, cả đời không thể gần nữ sắc, nếu không liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ, công lực hoàn toàn bị phế bỏ, người thấy sao?

Sử tổng bộ đầu nửa đùa nửa thật trêu chọc Đoàn Phi. Đoàn Phi vừa nghe xong liền trợn tròn mắt. Hắn cũng không muốn luyện loại công phu tuyệt tử tuyệt tôn này.

Đại nam hài tên Nhạc Ngọc Kỳ luôn hiếu kỳ đánh giá Đoàn Phi đột nhiên chen vào hỏi:

- Đoàn Phi, Hải công công đó nói thật hả? Người vừa đến đã tìm được đầu mối mới rồi?

- Không được vô lễ, mau gọi Đoàn đại ca!

Hạ Thịnh khẽ quát.

Đoàn Phi ngược lại cũng không để ý. Nhạc Ngọc Kỳ bĩu bĩu môi, rất không đành lòng kêu một tiếng Đoàn đại ca, sau đó hỏi lại một lần nữa.

Đoàn Phi do dự một chút, cười khổ nói:

- Nói thật, phát hiện của ta ít đến đáng thương. Vụ án này kéo dài đã lâu, không có thi thể, hiện trường lại bị phá hỏng nghiêm trọng, manh mối có thể tìm được cực kỳ ít.

Đoàn Phi không muốn nói nhiều, nhưng Sử tổng bộ đầu lại tiếp tục nói:

- Chúng ta bận rộn cả đêm mà chỉ tìm được mỗi khúc gỗ này.

Những người bên cạnh này thực sự là bộ khoái có kinh nghiệm phong phú sao? Đoàn Phi trước khi xuyên việt chưa từng làm công việc điều tra phá án, nhưng ít nhất cũng xem không ít tiểu thuyết trinh thám phá án và phim truyền hình nên vẫn hiểu được thường thức căn bản của công việc điều tra phá án. Tùy tiện tiết lộ manh mối điều tra giống như Sử tổng bộ đầu là hành vi vô cùng vô cùng không chuyên nghiệp. Nếu như ông ta

không phải là lãnh đạo trực tiếp của lãnh đạo trực tiếp của hãn thì Đoàn Phi thật muốn đá cho ông ta ngã lăn quay, sau đó hét lớn một tiếng:

- Người cầm miệng cho ta!

Dường như không ai chú ý tới thần sắc ngày một khó coi của Đoàn Phi, Hạ Thịnh còn cầm khúc gỗ long huyết kia nhìn kỹ một hồi. Sau đó y kinh ngạc nói:

- Đây là vết máu sao? Cái gọi là manh mối chẳng lẽ là chỉ vết sọc này?

- Không phải máu, đây gọi là cây long huyết. Đoàn Phi nói, muốn tìm một thợ mộc để bỏ chỗ đã liền lại đi, rồi lấy đất sét làm thành khuôn mẫu. Sau đó mang đi cho chuyên gia binh khí xem xem, hoặc cũng có thể biết đây là vết thương do vũ khí nào tạo thành.

Sử Vũ Phong không hề biết Đoàn Phi đã hận ông ta đến ngửa răng, mồm cứ thế mở máy nói sạch sành sanh.

- Đưa đệ nhìn xem.

Nhạc Ngọc Kỳ tiếp nhận khúc gỗ long huyết từ tay Đại sư huynh, sau đó cười nói:

- Chuyện này nào có khó khăn gì? Không cần đi mời thợ mộc nữa.

Ngay khi Đoàn Phi bật thốt lên ‘đừng’, y đã cầm kiếm nhẹ nhàng gõ lên khúc gỗ.

Chặt đánh ‘cách’ một tiếng, nơi miệng vết thương trên khúc gỗ rơi ra chút vụn gỗ. Đoàn Phi trầm mặt nói:

- Nhạc thiếu hiệp, người cũng biết nếu như chứng cứ bị phá hỏng, rất có khả năng sẽ không còn cơ hội tìm ra hung thủ nữa!

Nhạc Ngọc Kỳ làm mặt quỷ với Đoàn Phi, đem trả lại cây gổ cho hắn, còn rất đáng đánh mà nói:

- May mắn không làm nhục sứ mệnh!

Đoàn Phi cẩn thận nhìn lại, nơi vốn kết sẹo ở miệng vết thương trên cây gổ đã biến thành bột phấn. Đoàn Phi nhẹ nhàng thổi đám bột phấn đi, một vết thương dẹt, sâu do vũ khí sắc nhọn liền hiện ra rõ ràng.

Đoàn Phi oán niệm trừng mắt nhìn Nhạc Ngọc Kỳ một cái, đưa cây gổ cho Sử tổng bộ đầu, trong lòng thầm nghĩ:

- Biết nội công là giỏi lắm sao? Có bản lĩnh thì đi tìm hung thủ đi!

Sử tổng bộ đầu nhận lấy, chỉ vừa nhìn thoáng qua, thần sắc liền trở nên âm trầm. Nghiêm bộ đầu tò mò hỏi:

- Tổng bộ đầu, ngài nhận ra là vật gì tạo thành vết thương này rồi sao?

Sử tổng bộ đầu trầm trọng mà gật đầu, nói:

- Ta chắc chắn không nhìn lầm, dẹt hẹp mà sâu, hai bên mở lưỡi, đây là vết thương lưu lại bởi ám khí bọ cẩu Oa thường dùng. Chúng ta gọi nó là “Thập tự tiêu”, khá lợi hại. Mười năm trước, ta mới rời khỏi Thiếu Lâm không lâu từng gặp phải nó. Mọi người nhìn xem, đây chính là những vết thương khi đó!

Sử tổng bộ đầu mở vạt áo cho mọi người xem vết thương trên ngực. Chỉ thấy một loạt vết thương ước chừng rộng không đến hai ngón tay. Tổng cộng có bốn vết thương kéo dài từ ngực trái của Sử tổng bộ đầu đến tận vị trí trái tim.

- Bề rộng thực sự không khác là mấy.

Đoàn Phi lấy tay đo rồi nói:

- Xem ra đúng là nó rồi!

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy Nhạc Ngọc Kỳ đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Cần thận ám khí!

Y bỗng nhiên xoay người, trường kiếm rời vỏ, được y cầm chắc, cổ tay khê động, mũi kiếm liên rung lên. Chỉ nghe hai tiếng ‘viu viu’ rất nhanh, ám khí bị y đánh bay sau đó là tiếng ‘phập phập’ lần lượt vang lên, ám khí cắm vào tường đất và cột trụ gỗ hai bên trái phải của tiểu điểm (cửa hàng). Nhạc Ngọc Kỳ thân hình nhoáng lên, trong tiếng thét dài bay nhanh xẹt qua đường, nhảy lên một bờ tường cao, lại chợt lóe một cái liền không thấy bóng dáng đâu nữa. Hạ Thịnh kêu lên:

- Sư đệ cần thận! Chờ ta!

Liền theo sát phía sau mà đi.

- Có chuyện gì vậy?

Đoàn Phi còn chưa kịp phản ứng đã bị Sử tổng bộ đầu một phen kéo ra sau lưng. Sử tổng bộ đầu rút đao, che chắn trước mặt Đoàn Phi, thần thái nghiêm túc quát:

- Mọi người vây quanh, bảo hộ Đoàn Phi!

Khi mọi người đã quay lại xung quanh Đoàn Phi cực kỳ chặt chẽ, Sử tổng bộ đầu mới trầm giọng nói:

- A Phi, vừa rồi có hai chiếc thập tự tiêu nhắm vào người, may mà Nhạc thiếu hiệp dùng kiếm đánh văng ra. Xem ra hành động của người đêm qua đã kinh động đến hung thủ. Sau hôm nay, người phải một tấc không rời ta mới được!

Đoàn Phi hoảng sợ, nhủ thầm:

- Chẳng lẽ lúc ăn cơm tắm rửa cũng phải một tắc không rời? Ngài cũng không phải mỹ nữ.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38

Bị một đám nam nhân chen lấn ở giữa, Đoàn Phi cảm thấy khó chịu, hần đây Thạch Bân ra, nói:

- Sát thủ đã bị Nhạc thiếu hiệp đuổi đi, không còn gì nguy hiểm rồi, để ta đi xem thập tự tiêu (tiêu chữ thập) rốt cuộc trông ra sao?

Mọi người cẩn thận chuyển đến trước cột gỗ mà tiêu điểm dùng để che mưa lều cỏ, kết cấu đơn giản hai thanh đối xứng thành hình chữ thập, tổng cộng có bốn thanh chữ thập đâm sâu vào trong cột gỗ. Đoàn Phi cầm lấy giữa tiêu nhổ hướng ra ngoài, gần như dùng hết khí lực vẫn không thể rút ra được, cuối cùng Sử tổng bộ rút ra, quan sát, rồi giao cho Đoàn Phi.

Gương mặt Đoàn Phi nóng bừng, cũng may độ khó dường như cũng bằng dùng tay không mà rút đinh, người bình thường ít người có thể làm được. Như Sử tổng bộ, y đã luyện qua đồng tử công của Thiếu Lâm, nên không thể coi là người bình thường, cho nên Đoàn Phi rất nhanh liền thông cảm cho mình.

So sánh đầu gỗ trong tay và cột gỗ, đầu vết thương gần như giống nhau y đúc, Đoàn Phi lại lấy mũi nhọn của thập tự tiêu nhét vào trong vết thương đầu gỗ, gần như kín hết, Đoàn Phi trong lòng không nghi ngờ gì nữa. Vết máu trên miệng vết thương là cho thập tự tiêu lưu lại, nhưng còn một vấn đề khác trong lòng hần chưa có đáp án, bên người đều là những người không chuyên nghiệp, nghi vấn này Đoàn Phi đành lưu lại trong lòng.

Lúc này Sử tổng bộ hô trạm canh gác, chốc lát sau có vài tên bộ khoái chạy tới, Sử tổng bộ chỉ theo hướng mà Nhạc Ngọc Kỳ biến mất, mấy tên bộ khoái liền đuổi theo.

Đoàn Phi bị Sử tổng bộ đang vô cùng khẩn trương đưa tới một nhà khác của Vương gia. Đó là nhà Vương Bình Cầm, khuê nữ thứ năm đã xuất giá của Vương gia. Vương Bình Cầm chính là trực hệ thứ năm chết ở Vương gia. Chính cái chết của nàng mới khiến họ cảm thấy hung thủ không phải người thường, mà là cao thủ võ lâm.

Bởi vì, Vương Bình Cầm chết trên nóc nhà rất cao.

- Tiểu Cầm lúc nhỏ là môn hạ phái Nga Mi, sau khi lập gia đình còn thích múa đao nghịch kiếm. Sau khi ba người huynh trưởng và chị dâu bị người ta hại, nàng liền thề phải bắt được hung thủ báo thù cho thân nhân, từ đó đêm nào nàng cũng mặc dạ hành phục leo lên nóc nhà tìm tòi mọi nơi. Ta khuyên nàng mà nàng không nghe, cho tới ngày đó..

Trượng phu của Vương Bình Cầm Nguyên Công Lăng lau nước mắt nói:

- Hôm đó, chúng tôi nghe trên nóc nhà có tiếng khác thường, đi ra nhìn lên, Tiểu Cầm, nàng ấy, không ngờ đã chết trên nóc nhà, bị chính kiếm của nàng đánh trên nóc nhà.

Đoàn Phi theo thang gác bò lên nóc nhà mà Vương Bình Cầm đã chết, Sử tổng bộ tuy rằng trước đó đã tìm tòi một lần xung quanh nóc nhà, và phái không ít bộ khoái vây quanh bảo vệ, nhưng vẫn oán giận như cũ nói:

- Quá nguy hiểm, người không nên tới đó, đã qua một tháng rồi, dù có chứng cứ thì cũng đã bị nước mưa rửa sạch rồi.

- Ít nhất ta cũng có thể tự mình cảm nhận người chết lúc gần chết đã xảy ra chuyện gì.

Đoàn Phi thuận miệng nói:

- Người khám nghiệm tử thi kia có thể tin không?

Sử tổng bộ nhớ rõ chính y đã nói muốn khám đánh tên nghiệm tử thi huyện Như Cao hai mươi bản lớn, vì thế liền ngậm miệng lại, chỉ có thể cẩn thận đề phòng, mắt nhìn xung quanh, tai nghe tám hướng, sợ đột nhiên nơi đâu lại xuất hiện thích khách. Hiện tại Đoàn Phi đã được y coi như người cứu mạng rồi, sao có thể không cẩn thận chút.

Xà nhà trên nóc nhà quả có một miệng vết rách do kiếm đâm, Đoàn Phi dùng đầu nhọn của thập tự tiêu gây bụi ở miệng vết thương ra, lại phát hiện càng đâm càng sâu, vết kiếm này không ngờ sâu không đáy.

Kiếm là một loại binh khí hình hẹp dài dễ gãy, từng là binh khí gần chủ yếu trên chiến trường, nhưng trước thời Đường, nó sớm đã bị đao thay thế, sau dần dần lại trở thành một vật trang trí. Đương nhiên, kiếm trong tay người biết võ vẫn là loại binh khí không thể bỏ qua, cho nên bây giờ trên đường, nhìn thấy người đeo kiếm, không hẳn đã là thư sinh trói gà không chặt, mà gọi là võ lâm nhân sĩ, ví như phái Hoa Sơn là dùng kiếm thuật trứ danh đó.

Thanh kiếm sau khi đâm thủng thân thể còn có thể đâm vào xà nhà sâu nửa thước, ngoại trừ đặc tính dễ gãy, khí lực của hung thủ kia không ngờ mạnh như vậy, hơn nữa lại vô cùng phần nộ, không giết thì cũng giết, sao phải dùng sức mạnh như vậy đánh người ta trên nóc nhà?

Đoàn Phi không tiếp tục đào nữa, tay của hắn sờ sờ vết thương do thanh kiếm gây ra, đột nhiên cảm thấy khác thường, tay của hắn dừng lại, chậm rãi vuốt, cảm nhận.

Cuối cùng hắn thậm chí còn ghé vào nóc nhà, lấy kính lúp mang tùy thân, nghiêm túc quan sát.

Đúng lúc này, Sử tổng bộ đột nhiên che trước mặt Đoàn Phi, quát:

- Là ai, quan phủ đang tra án, không được tới gần.

Một bóng trắng linh hoạt từ xa đi tới, nghe tiếng người trên nóc nhà, nhà cửa và tường vây nhà Vương gia nổi thành một mảnh khiến người ta như giẫm trên đất băng, người nọ phe phẩy tay, lớn tiếng nói:

- Sử tổng bộ, là ta, Hoa Sơn Nhạc Ngọc Kỳ.

Sử tổng bộ mừng rỡ, lập tức thu đao chấp tay nói:

- Hóa ra là Nhạc thiếu hiệp, mời Nhạc thiếu hiệp lại đây nói chuyện.

Nhạc Ngọc Kỳ nhảy vọt tới, Sử tổng bộ vội vàng hỏi:

- Nhạc thiếu hiệp, có bắt được tên tặc tử kia không?

Nhạc Ngọc Kỳ lắc đầu thở dài:

- Đối phương vô cùng giáo hoạt, ta đã bị y dùng kế trốn thoát.

- Đối phương là Ninja sao?

Đoàn Phi ghé vào nóc nhà, nghiêng mặt hỏi.

Nhạc Ngọc Kỳ nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Nhìn không ra, kinh nghiệm giang hồ ta còn ít, nếu đổi lại là sư huynh của ta, phỏng chừng đối phương chạy không thoát. Tuy nhiên, hai thập tự tiêu mà người đó phóng về phía huynh không có sát ý, nếu không ta đã không ngăn được, thật là kỳ lạ.

- Ý của người là người đó không có ý giết ta?

Đoàn Phi hỏi lại.

- Đúng. Ta nghĩ như vậy, ta hoài nghi người này chính là người gửi thư khiếu nại huyện nha, lần này không có thâm ý gì khác.

Nhạc Ngọc Kỳ nói.

- Ngọc Kỳ không làm bộ khoái đúng là tiếc cho một nhân tài.

Đoàn Phi chặc lưỡi tán thưởng, nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng tổng bộ lại không yên tâm, thật hết cách.

Nhạc Ngọc Kỳ ồ một tiếng, trừng mắt nhìn Đoàn Phi, nói:

- Không được kêu ta là Ngọc Kỳ, Tổng bộ đại nhân đều gọi ta là Nhạc thiếu hiệp đó.

Sử tổng bộ cười khố nói:

- Ngài bảo ta làm sao yên tâm, cho dù có liều mạng cũng không dám nói là giữ được an toàn cho người, trừ phi Hạ thiếu hiệp chịu ra tay bảo vệ người vài ngày,

Nhạc Ngọc Kỳ ngẫm nghĩ một chút, cười nói:

- Sử huynh ta không thể cứ bảo vệ Tiểu Phi được, nhưng ta và Tiểu Phi vừa gặp đã cảm thấy rất có duyên, nếu Sử tổng bộ có thể thuyết phục sử huynh của ta, ta sẽ xem xét lại.

Sử tổng bộ mừng rỡ nói:

- Vậy thì dễ nói, Hạ thiếu hiệp sẽ giữ thể diện cho ta thôi, Nhạc thiếu hiệp tận tâm như vậy là được rồi. Ta và các huynh đệ, còn có Hải công công và cao thủ các môn phái cũng không phải kẻ bất tài, chỉ cần kiên trì vài ngày, A Phi có thể phá án rồi, đúng không?

Sử tổng bộ cuối cùng hỏi Đoàn Phi, Đoàn Phi nhìn Nhạc Ngọc Kỳ, hỏi một đấng, trả lời một nẻo:

- Cao thủ các môn phái có phái Nga Mi không?

- Nga Mi?

Sử tổng bộ và Nhạc Ngọc Kỳ nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, Sử tổng bộ nói:

- Ta hiểu được ý người, Vương Bình Cầm học võ tại phái Nga Mi, hiện tại chết trong nhà đã lâu, phái Nga Mi không những không phái người tới thăm, càng không giúp nàng ta tìm hung thủ, thậm chí là báo thù?

Đoàn Phi gật gật đầu, trong lòng của hắn quả thật vẫn còn thắc mắc đó, chỉ nghe Sử tổng bộ tiếp tục nói:

- Vấn đề này ta cũng hỏi qua người của Vương gia, bọn họ không chịu nói, sau đó ta lại biết được từ nơi khác, Vương Bình Cầm là đã bị trục xuất khỏi sư môn phái Nga Mi, vì điều gì thì phái Nga Mi cũng không tiết lộ ra.

Lúc này Nhạc Ngọc Kỳ thấp giọng nói:

- Ta nghe nói, nửa năm trước có một đệ tử phái Nga Mi đã đi vào cấm địa trộm học võ học cao thâm, bị phái Nga Mi đuổi đi, nhưng ta cũng không biết người đó có phải là Vương Bình Cầm này hay không?

Đoàn Phi giật mình gật đầu, nói:

- Bất luận ra sao, phái Nga Mi không quản không hỏi han gì tới Vương Bình Cầm này là không nghi ngờ gì rồi, cũng gần như bị đuổi đi rồi.

Sử tổng bộ nhìn Đoàn Phi bò lên, tò mò hỏi:

- Có phát hiện gì không?

Đoàn Phi theo bản năng liếc nhìn Nhạc Ngọc Kỳ, Nhạc Ngọc Kỳ cười nói:

- Ta nên tránh đi vậy, dù sao ta cũng không có hứng thú với chi tiết vụ án, lúc biết ai là hung thủ thì báo ta một tiếng.

Nhạc Ngọc Kỳ lúc muốn rời đi, Sử tổng bộ liền giữ y lại, nói:

- Không cần, A Phi, Nhạc thiếu hiệp là chúng ta khó khăn lắm thông qua quan hệ mời tới trợ giúp, trước đó hung thủ cũng đã hành hung nhiều lần, trước mặt Nhạc huynh đệ không cần kiêng kị, cứ việc nói đi.

Đoàn Phi do dự một chút, rốt cục gật đầu nói:

- Được rồi, xin Ngọc Kỳ sau khi nghe xong chớ để người thứ hai biết được, ta phát hiện, vết thương do kiếm gây ra này là do người giả tạo.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39

Nhạc Ngọc Kỳ ngạc nhiên nhìn Đoàn Phi, thăm dò nhìn lại vào lỗ kiếm kia, miệng nói:

- Tiểu Phi, người làm thế nào mà biết được?

Đoàn Phi liếc mắt nhìn y:

- Mới đầu ta cũng không hoài nghi rằng vết kiếm là nguy tạo, ta chỉ cảm thấy hung thủ quá tàn bạo, dùng khí lực mạnh như vậy đánh nạn nhân trên nóc nhà, sau ta lại thuận tay chạm vào miệng vết kiếm, đột nhiên có cảm giác gì đó rất lạ. Miệng vết đâm bên ngoài có chút gập ghềnh không phẳng, hơn nữa vết tích gập ghềnh này lại không giống với rãnh máu trên kiếm, không hề đối xứng, ta tò mò, nên dùng công cụ do ta tự chế là kính lúp ra quan sát một chút, quả nhiên phát hiện ảo diệu bên trong.

- Miệng vết đâm trên xà nhà từng bị dồn nén hai lần, lần đầu tiên là bị một vũ khí khá cùn, một mặt sắc, một mặt rộng, cắt ngang mặt thành hình tam giác tạo ra một lỗ hổng, lần thứ hai mới là do vết kiếm gây ra. Hung thủ chính là muốn che dấu vết tích kia, sử dụng kiếm để đâm vào phá hủy dấu vết. Đáng tiếc kiếm khá mỏng, để đạt được hiệu quả, đối phương phải đâm kiếm thật sâu, ngay cả vậy vẫn không thể nào hoàn toàn che đậy được vết dồn nén thứ nhất.

Sử tổng bộ mừng rỡ hỏi:

- Người đó lúc đầu lưu lại là dấu tích của binh khí gì?

Đoàn Phi nhìn Nhạc Ngọc Kỳ nói:

- Điều này hay là mời Tiểu Lân nói vậy, ta nghĩ y sớm đã nhìn ra điều gì đó, vì sao không sớm nói với Sử đại nhân.

Nhạc Ngọc Kỳ nhún nhún cái mũi, thừa nhận nói:

- Đúng vậy, ta ngày nào cũng tuần tra trên nóc nhà, miệng kiếm này ta cũng đã xem qua không dưới năm lần, quả thật cũng nhìn ra vài điều, nhưng ta còn nhỏ tuổi, không có kinh nghiệm về vấn đề này, không dám tùy tiện nói xằng nói bậy nhiều loạn Sử tổng bộ tra án.

Sử Vũ Phong cau mày, nói:

- Nhạc thiếu hiệp, chuyện trước kia coi như xong rồi, từ nay về sau nếu có phát hiện gì thì lập tức nói cho ta biết, không được che giấu, nói đi, người phát hiện thấy gì?

Nhạc Ngọc Kỳ nói:

- Giống như Tiểu Phi đã phát hiện, dấu vết đầu tiên lưu lại là binh khí mà các võ sĩ Đông Doanh rất thích, theo ta biết thì nó là đao Đông Dương.

Sử tổng bộ chột nói:

- Đúng vậy, đao Đông Dương đầu quả thật rất cùn, đồng thời một mặt sắc bén, một mặt lại dày, vũ khí của hung thủ chắc chắn là Đông Dương đao, chẳng lẽ hung thủ là giặc Oa?

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

- Tổng bộ đại nhân, trong tay chúng ta còn chưa có căn cứ chính xác, phát hiện này tốt nhất đừng nói cho bất cứ kẻ nào, để tránh tạo thành những

sóng gió không cần thiết.

Sử tổng bộ do dự một chút, nói:

- Thông phán đại nhân kia thì không vấn đề gì chứ?

Đoàn Phi cười nói:

- Vẫn cẩn thận thì tốt hơn, lệ báo thường ngày của thông phán đại nhân để ta viết cho.

Sử tổng bộ như trút được gánh nặng, Nhạc Ngọc Kỳ vẻ mặt muốn nói gì đó lại thôi, Đoàn Phi cười nói với y:

- Gọi ta là Phi ca, ta sẽ trả lời câu hỏi của người.

Nhạc Ngọc Kỳ bĩu môi, bộ dạng không phục, nhưng lúc Đoàn Phi xoay người nhìn bốn phía, y không kìm nổi hỏi:

- Phi ca, ta cũng cho rằng là do giặc Oa làm, huynh còn hoài nghi điều gì?

Đoàn Phi quay đầu, nhìn gương mặt nghi hoặc của hai người, cười hỏi ngược lại:

- Vương gia và giặc Oa có ân oán, đây là việc ai cũng biết, giặc Oa cho dù muốn giết người nhà Vương gia, cũng là vì báo thù mà đến, thậm chí còn có ý niệm giết gà dọa khỉ, sao họ phải che dấu vết? Ta hiểu rất rõ giặc Oa, trước khi cao thủ còn chưa tới, nếu hung thủ đó thật sự là giặc Oa, y quyết không để mấy ngày mới giết một người, mà sẽ tàn sát ngay cả ban ngày ban mặt, rồi nghênh ngang kiêu ngạo mà rời đi, đó là điều thứ nhất.

Sử tổng bộ nghe được liên tục gật đầu, Nhạc Ngọc Kỳ lại nhú mày trầm tư, Đoàn Phi tiếp tục nói:

- Thứ hai, là ai đã thay giặc Oa giả tạo hiện trường? Là hay muốn hủy dấu vết hành hung? Y sao phải làm vậy? Vụ án này nhìn thì đơn giản, nhưng quả thật rất kì lạ.

Nhạc Ngọc Kỳ gãi đầu, mê muội hỏi:

- Vậy phải làm thế nào? Phi ca, huynh có thể bắt được hung thủ không?

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

- Ta tới đã quá muộn, manh mối có lợi đều đã bị người khác vô tình phá hư hoặc che lấp, chỉ dựa vào những manh mối hiện tại không thể nào bắt được hung thủ, trừ phi y lại tiếp tục hành hung, t. Tuy rằng ta không hy vọng lại có người chết, nhưng nếu hung thủ dừng lại, chỉ sợ cũng không ai có thể bắt được y.

Sử tổng bộ thở dài một tiếng, Nhạc Ngọc Kỳ khước miệng nhếch một cái, trên mặt đầy vẻ thất vọng.

Đoàn Phi không hề chán nản, nhìn xung quanh, nói:

- Tốt lắm, chúng ta đi xuống thôi, phía trên này không còn gì đáng xem nữa.

Ba người đi xuống, chủ phòng Nguyên Công Lăng tới hỏi, Đoàn Phi tiện miệng nói vài câu rồi đuổi y đi. Sau khi rời khỏi Nguyên gia, Nhạc Ngọc Kỳ mới nói:

- Tên họ Nguyên này vô cùng khả nghi, vừa rồi y ở dưới trộm nghe chúng ta nói chuyện, sau lại còn giả bộ hồ đồ.

- Ah, nguy rồi!

Đoàn Phi dậm chân nói lớn:

- Như vậy chẳng phải hẳn đã nghe được lời ta dặn dò các người không được nói cho ai rồi sao?

Nhạc Ngọc Kỳ đắc ý cười nói:

- Không có đây, sau khi phát hiện y nghe lén, ta đã ném cục đá xuống chỗ y, y liền chạy ra xa, hẳn là không nghe được gì.

Đoàn Phi nhẹ nhàng thở ra, oán giận nói:

- Tiểu Kỳ à, người chớ dọa ta nữa, sao không sớm nói.

Nhạc Ngọc Kỳ bất mãn nói:

- Ta đổi cách xưng hô rồi, người sao còn gọi ta như vậy, ngoại trừ phụ mẫu ra, không ai có thể gọi ta như vậy.

Đoàn Phi cảm thấy kì lạ nhìn y một lượt, đột nhiên hỏi:

- Cha mẹ người có phải đã mất rồi? Ta nên gọi người ra sao? Chẳng lẽ cũng gọi là Nhạc thiếu hiệp?

Nhạc Ngọc Kỳ ánh mắt hơi đỏ, y thương cảm nói:

- Ủ, khi ta năm tuổi, một tên cường đạo đã đột nhập vào nhà, giết hết người nhà ra, ta trốn trong thùng gạo mới có thể sống sót được.

Nhạc Ngọc Kỳ hít sâu một hơi, ngóc đầu lên mà nói:

- Người có thể gọi ta là Ngọc Kỳ, sư phụ, sư huynh ta đều gọi ta như vậy.

- Được rồi, Ngọc Kỳ, chuyện cũng đã lâu rồi, cũng đừng đau buồn quá, ta cũng là cô nhi, đến cha mẹ như thế nào ta còn không biết, từ nhỏ đã bị họ bỏ rơi.

Đoàn Phi an ủi.

Nhạc Ngọc Kỳ nhìn hắn một cái, nói:

- Như vậy cũng không giống, người có thể không hận cha mẹ người, nhưng ta lại không thể quên được hung thủ giết cha mẹ ta.

Đoàn Phi nhìn ánh mắt sáng ngời, s hào quang kiên định long lánh của Nhạc Ngọc Kỳ, trong lòng thầm than một tiếng, không khuyên nhủ, cũng không an ủi nữa, chỉ thấy Sử tổng bộ đứng một bên đường như tinh thần có chút khác lạ, vì thế chuyển đề tài hỏi:

- Tổng bộ đại nhân, người có phát hiện gì mới à?

Sử tổng bộ dường như không nghe tới lời hắn, nhíu mày khổ tư một lát, đột nhiên vỗ đùi nói:

- Nhạc thiếu hiệp nói đúng, ta càng nghĩ càng thấy dường như người nhà Vương gia ai ai cũng như đang giấu giếm điều gì đó, kì lạ, cũng không hề để tâm tới việc tra án tìm hung thủ, ngoại trừ việc treo giải truy tìm hung thủ liền kéo tới một đám ham tiền thường, thì cũng không ai có động thái gì khác.

- Đây là người không để ý kĩ.

Đoàn Phi trong lòng thầm nghĩ, miệng nói:

- Đúng vậy, người nhà Vương gia đúng là rất kì quái, tuy nhiên đại nhân, nghi ngờ cứ nghi ngờ, không nên để họ nhìn ra, không lại làm phát sinh những chi tiết làm cho việc phá án. Tiếp theo đi xem hiện trường hai người nhà Vương gia ra sao? Kì lạ, hung thủ chẳng phải toàn giết trực hệ nhà Vương gia sao? Tại sao lại hạ thủ với hai người này?

- Đúng vậy, tên hung thủ này làm việc cũng không lưu loát rồi, cao thủ như y, một mạch giết hết người nhà Vương gia cũng không khó, sao phải ba ngày hai đầu giết một người, thật làm người khác giày vò.

Sử tổng bộ lắc đầu, than thở, đưa Đoàn Phi tới hiện trường tiếp theo.

Nhạc Ngọc Kỳ tròn mắt vòng vo, phía trước đột nhiên hiện ra một hình bóng quen thuộc, thân thể đang thẳng của y đột nhiên rụt lại, tựa như chuột thấy mèo.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40

Còn chưa đến gần, người kia đã cao giọng chào đón.

- Sử đại nhân... Đoàn huynh đệ.

- Hạ đại ca (thiếu hiệp) (đại sư huynh).

Đoàn Phi, Sử tổng bộ, Nhạc Ngọc Kỳ cũng lần lượt lên tiếng đáp lại.

Người mới tới là Hạ Thịnh, y vừa thở hổn hển vừa rảo bước nhanh đi tới, y phục trên người xộc xệch, Đoàn Phi liếc nhìn liền nhận ra, trên tóc y còn vương lại mấy cọng cỏ xơ xác.

Hạ Thịnh vừa tới liền quay qua Nhạc Ngọc Kỳ, quan tâm hỏi han:

- Ngọc Kỳ, người không sao chứ? Có giao thủ với kẻ đó không?

Nhạc Ngọc Kỳ thuật lại toàn bộ sự việc cho y, sau đó hỏi lại:

- Đại sư huynh, huynh có đánh nhau với hắn sao?

Sắc mặt Hạ Thịnh không vui lắm, y nói:

- Ta ngay từ đầu đã không đuổi kịp các người, chỉ còn cách lần theo dấu hiệu người để lại dòng đường. Nhưng đi chưa được bao lâu thì bị một kẻ mặc y phục đen chặn lại, hắn ném một cây phi tiêu về phía ta rồi bỏ chạy thoát thân, ta không tài nào nhìn ra khinh công của hắn, chỉ biết tốc độ

không thua kém ta là bao, giống như một con rắn uốn lượn trơn trượt. Ta đuổi theo hắn tới một bãi cỏ, chẳng biết hắn làm thế nào khiến cho vô số cây cỏ tự dưng rơi xuống đầu ta, chặn mất tầm nhìn của ta. Đến khi ta chui ra được thì hắn đã biến mất.

Hạ Thịnh xòe tay, một cây phi tiêu chữ thập sắc lẹm nằm trong tay hắn, Sử tổng bộ cầm chiếc phi tiêu xem xét một cách tỉ mỉ rồi nói:

- Lại là phi tiêu chữ thập, xem ra hắn chính là kẻ đã tập kích A Phi, có lẽ hắn đã chuẩn bị sẵn để tẩu thoát khỏi những người truy đuổi, vậy nên Hạ thiếu hiệp mới để mất dấu hắn.

Đoàn Phi cũng quan tâm hỏi:

- Hạ đại ca, huynh có thấy rõ mặt hắn không? Hắn cao bao nhiêu? Là nam hay nữ? Có thể nhớ được gì xin hãy kể lại cho ta.

Hạ Thịnh lắc đầu nói:

- Toàn thân hắn đều bọc vải đen che kín dung mạo, còn về vóc dáng.... Hắn cao hơn Ngọc Kỳ tầm 1 - 2 tấc, khổ người cũng to khỏe hơn đệ ấy, có điều người này khinh công thật sự không tồi, trong tam đại đệ tử phái Hoa Sơn chúng ta Ngọc Kỳ khinh công được coi là tốt nhất, thế nhưng so với hắn cũng chẳng là gì....

Đoàn Phi dường như có điều băn khoăn, hắn nhìn về phía Nhạ Ngọc Kỳ. Nhạ Ngọc Kỳ vốn là kẻ nhanh trí, phút chốc đã hiểu được hắn nghi ngờ, vội quay lại lên tiếng giải thích:

- Tốc độ của hắn không nhanh như ta, nhưng theo như đại sư huynh đã nói, cước bộ của hắn còn linh hoạt hơn cả rắn, Hoàng Tước Thất Chiết của ta cũng không thể theo kịp.... Có thể hắn nghĩ kiến thức ta còn chưa đủ, không thể nhìn ra lai lịch cùng bộ pháp của hắn, trước mặt đại sư huynh hắn cũng không dám làm như vậy.

Sử tổng bộ gật đầu nói:

- Xem ra mọi việc đúng là như vậy, nếu thế, rất dễ để nhận ra nhân dạng chân thật của hắn.

Mọi người đồng thời đưa mắt nhìn nhau, Đoàn Phi nói:

- Tổng bộ đại nhân, giờ chúng ta hãy đến hiện trường xảy ra vụ án tiếp theo, cũng xin mời tất cả nhân sĩ võ lâm trong Hải An trấn tới đây, sau khi xem xét hiện trường ta muốn hỏi bọn họ vài việc, hung thủ.... Có khi lại chính là một người trong số bọn họ....

.....

Đây là hiện trường xảy ra vụ án thứ sáu kể từ khi Đoàn Phi tới Hải An trấn. Dựa theo trình tự thời gian, hung thủ ra tay lần này là lần thứ bảy, điểm khác biệt so với sáu lần trước chính là có hai người chết, hơn nữa cả hai đều không phải người có họ với nhà họ Vương.

Nạn nhân là hai người hầu đã lớn tuổi, do thi thể đã được mai táng nên Đoàn Phi chỉ có thể tìm hiểu tình hình bọn họ thông qua mọi người xung quanh.

Hiện trường là một tiểu phân viện trong phủ trạch của Vương Thiện Nhã - con thứ tư nhà họ Vương, không phải chỗ ở của người hầu. Bên trái là dãy nhà chính của nhà họ Vương, bên phải là hậu viện trong phủ Vương Thiện Nhã, nhìn qua rõ ràng tiểu viện này có điểm đặc biệt, không như bình thường.

Tiểu viện này không lớn nhưng bày biện cũng khá khéo léo, trước cửa mấy gian phòng có một khoảnh đất hơi trũng, hai bên lối đi là vườn rau cùng vườn hoa, mọi thứ ngăn nắp ngay ngắn, xếp đặt đâu vào đấy, nhìn khu vườn không ai lại nghĩ nơi này đã từng có người chết.

Đoàn Phi không nói gì mà chỉ nhúu mày, đột nhiên hắc nhó tới những lời Sử tổng bộ từng nói:

- Hai người chết một người tên là Vương Phúc, người kia là Vương Lộc, là huynh đệ kết nghĩa của hai lão già tham lam như hổ đói kia, tên của bốn người ghép lại vừa khéo lại là bốn chữ Phúc Lộc Thọ Hi, nghe nói năm xưa chính Vương Đức Toàn tự mình đặt tên cho họ. Bốn người giờ đã chết mất hai mà hung thủ thì vẫn chưa tìm được, vì thế nên bọn họ hết sức bất mãn.

Đoàn Phi cảm thấy như có một đôi con ngươi nóng rực chưa bao giờ rời mắt khỏi mình. Đột nhiên hắc ngẩng đầu, hình như nghĩ ra điều gì đó, tầm mắt dõi theo hai lão già đang đứng dưới mái hiên. Miệng khẽ nhếch để bật ra một tiếng cười nho nhỏ:

- Thật là kỳ lạ, các người nóng vội như vậy chỉ vì hai vị huynh đệ đã chết sao? Vì sao chủ nhân của các người, vợ con họ cũng không có chút lo âu nào vậy?

Hiện trường lúc này im lặng tuyệt đối, tất cả mọi người đều nín thở chờ xem hắc phát hiện thêm được điều gì. Đột nhiên Đoàn Phi bật cười, khiến cho hai lão nhân bên kia cũng giật mình nhìn theo hắc, sau đó phần nộ rít lên:

- Oắt con, người nói thế là ý gì?

Đoàn Phi lười nhác thò tay khều khều lỗ tai, hắc cười hì hì đáp lại:

- Hai vị tuổi tác đã cao mà xem ra vẫn còn minh mẫn lắm, ta chỉ thuận miệng nói ra mà thôi, hai vị không cần để ý đến làm gì. Hai vị đã lên tiếng, vậy xin hỏi vào thời điểm hai người kia bị giết, hai người đang ở nơi nào?

- Chúng ta lúc ấy đang ra ngoài làm việc, sao vậy? Chẳng lẽ người dám nghi ngờ hai huynh đệ chúng ta?

Vương Thọ giận dữ vắn lại, đứng bên cạnh hẳn, Vương Hỉ cũng trợn mắt nhìn theo.

- Đâu có đâu có, ta sao dám hoài nghi hai vị... Chẳng hay các vị đã từng tập võ hay chưa? Đừng chối nha, nhìn hai người thân cao thể tráng, hai năm đâm.... chặc chặc, không tưởng tượng nổi kẻ nào đỡ được một quyền của các vị....

- Từng tập võ thì đã sao, bốn người chúng ta trước đây đều là bảo tiêu cho lão gia, ngày thường còn theo hộ tống thương đội, sao có thể không biết chút võ công?

Vương Thọ căm phẫn vặc lại.

Đoạn Phi cười hì hì, vui vẻ xoa dịu hai lão nhân:

- Hai vị đừng tức giận, kẻ giết huynh đệ các vị không phải ta, chỉ mong hai vị tích cực phối hợp chúng ta vụ án mới mau chóng được sáng tỏ... Mà hơn nữa, các vị đều biết võ, lại cũng là người từng nhìn thấy hiện trường, chắc hẳn quan sát tình hình còn tốt hơn mấy tên khám nghiệm tử thi ngu ngốc cùng với một đám bộ khoái không biết võ công. Vậy xin hỏi, đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hung thủ làm cách nào giết được hai người kia?

Vương Thọ Vương Hỉ nhìn nhau, đoạn cùng gật đầu, Vương Hỉ nói:

- Được rồi, ta nói cho các người, huynh đệ chúng ta đều biết võ công, khi còn trai trẻ có thời gian đã từng lăn lộn trên giang hồ, sau đó cùng nhau học võ công của một lão ăn mày, tuy có luyện tập chăm chỉ không ngừng nhưng do tư chất có hạn cùng học nghệ quá muộn nên tới nay đều không có chút danh tiếng. Bốn huynh đệ chúng ta lang thang giang hồ, việc gì cũng làm, cho đến khi gặp được lão gia mới dừng lại mà yên ổn làm ăn. Chúng ta đã thề cả đời trung thành với lão gia, vậy mà không ngờ... không ngờ hai vị

lão ca lại đột nhiên đi trước... Đêm đó cho dù cả hai đã liên thủ đối địch, thế nhưng không thể đỡ được quá ba chiêu...

Đoàn Phi lên tiếng ngắt lời y.

- Làm sao ông biết họ không đỡ được quá ba chiêu?

Vương Hỉ ghen ngào nói tiếp:

- Võ công của chúng ta đều là chiêu thức đại khai đại hợp cương mãnh, tiểu viện này nhỏ hẹp như vậy, nếu bọn họ có thể đánh thêm mấy chiêu, mấy bức tường kia đã sớm không thể đứng vững, đám hoa cỏ này sao có thể bình yên vô sự.

Đoàn Phi gật đầu.

- Nói tiếp.

Vương Thọ tiếp lời:

- Nhiều nhất là ba chiêu, hai vị lão ca đã bị hung thủ khống chế, hẳn có thể giết luôn, thế nhưng lại điểm huyết khống chế bọn họ.

- Điểm huyết?

Đoàn Phi kinh ngạc trợn mắt nhìn y, Vương Thọ âm ừ một tiếng, hai mắt y đỏ quạch như màu máu.

- Tên cầu tặc đó... sau khi khống chế bọn họ... còn... còn ra tay thiến họ, sau đó mới cửa cổ bọn họ đến chết. Nếu bắt được hẳn, ta nhất định sẽ róc xương lột da nó ra mới hả giận!

Những lời y nói ra đều ngập trời hận ý, Đoàn Phi không khỏi âm thầm kêu khổ, cũng kinh ngạc vô cùng. Nếu Vương Phúc Vương Lộc chưa từng

làm bất kì chuyện gì thương thiên hại lý, tội ác tà trời thì sao có người lại để họ chết một cách nhục nhã như vậy.

Hắn ngẫm nghĩ một hồi, đoạn hỏi tiếp:

- Trước đây các vị đã đi qua Nhật Bản lần nào chưa? Hoặc đã từng đắc tội với bất kì người Nhật Bản nào chưa?

Vương Hỉ nghe vậy liền cười nhạt mà hỏi:

- Đoàn bộ đầu chẳng lẽ cho rằng hai vị đại huynh của ta bị giặc Oa làm hại?

Đoàn Phi nói:

- Ta không nói như vậy, nhưng nghe ông nói vậy, ta cũng muốn nghe thử.

Vương Hỉ lạnh lung đáp:

- Từ khi lão gia tới Hải An trấn, chỉ vì bảo vệ nơi này, không năm nào chúng ta không đấu với giặc Oa vài lần. Kiếm Nhật trong tay bọn chúng đặc biệt sắc bén, mỗi lần đánh thắng giặc Oa, đoạt được kiếm, lão gia đều đem thưởng cho những người chiến đấu anh dũng nhất. Loại kiếm này người Hán chúng ta đa phần không quen dùng, kiếm đem về cất đi làm chiến lợi phẩm.

Y dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Khi đại thiếu gia gặp nạn, chúng ta phát hiện thanh kiếm hãn nhận được sau trận giao tranh năm ấy đã biến mất, cùng lúc đó cũng không thấy nhiều thứ binh khí bọn chúng hay dùng, tỷ như phi tiêu chữ thập. Nếu đâu đó có người đồn đại giặc Oa xuất hiện thì nhất định là có kẻ cố ý giả dạng, trong Hải An trấn tuyệt đối không có giặc Oa! Mười mấy năm nay từ khi họ Vương chúng ta tới đây đều đã như vậy! Huống chi, theo những người từng

đánh nhau với bọn họ, bọn giặc đó tuy cầm kiếm Nhật trong tay nhưng đao pháp lại rất kỳ lạ, có gì đó giống như cải biến từ La Hán đao pháp của Thiếu Lâm tự, căn bản không phải loại kiếm pháp sắc bén kinh người của bọn họ!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41

Đoàn Phi quay đầu nhìn Hạ Thịnh cùng Sử tổng bộ, họ Hạ trầm mặc không nói, Sử tổng bộ thì khẽ gật đầu, Nhạc Ngọc Kỳ đảo hai tròng mắt qua lại, không biết đang suy nghĩ điều gì. Đoàn Phi ngẫm nghĩ một lát, đoạn nói:

- Được rồi, đầu mỗi vẫn còn quá ít, bản quan... sẽ nghĩ cách khác. Tổng bộ đại nhân, chúng ta tiếp tục đi xem hiện trường các vụ án khác đi.

Bận rộn cả một ngày, xem xét mấy chỗ hiện trường, chỉ có cái chết của hai người họ Vương là khác biệt, còn những nơi khác Sử tổng bộ đều tự mình khám xét qua, có điều kẻ ác thủ đoạn cao minh cũng vô cùng cẩn thận, vậy nên cũng khó mà tìm thấy thêm điều gì.

Tổng cộng mấy vụ hung án có tám người chết, trong đó ba người là họ hàng gần với họ Vương, một người khác là Vương gia hộ vệ cùng bốn tên nhân sĩ giang hồ vì mơ tưởng đoạt được món tiền công kích xù mà tự mình đi bắt kẻ thủ ác, tính cả hai tháng đã có 15 người chết. Vụ án này quả thực rất hóc búa, không thể tìm ra thêm đầu mối mới. Sau khi trở về nha môn, Đoàn Phi liền cho gọi viên quan khám nghiệm tử thi của huyện Thuần An, hi vọng có thể moi ra được chút ít manh mối từ hân.

Người khám nghiệm tử thi huyện Thuần An họ Ngưu, tên Ngưu Hành, bộ dạng trông chẳng khác nào con chó trụi lông, đầu tóc thì rối bù bần thiêu, cộng thêm cái mũi sừng to tướng đỏ lừ chình ịch một đồng giữa mặt, đôi tròng mắt kèm nhèm lờ đờ nhìn ngó xung quanh, thậm chí khi tiến đến bái

kiến Sử tổng bộ, hần còn nắc lên một cái rõ to. Đoàn Phi nhìn bộ dạng hần một lát, lại nghĩ tới những việc xảy ra từ đêm qua tới giờ thì không khỏi bức bối, hần khịt mũi một tiếng, nói với Sử tổng bộ:

- Xem ra chúng ta phải nghĩ cách làm cho hần tỉnh rượu mới được....

Sử Vũ Phong thấy họ Ngưu như vậy cũng cảm thấy mất mặt, nổi giận quát lên:

- Người đâu, lôi hần ra ngoài dội nước lạnh rồi đánh hai mươi trượng cho tỉnh rượu!

Đám bộ khoái lôi Ngưu Hành ra ngoài, sau đó trong sân tràn ngập tiếng thét lên the thé, kêu cha gọi mẹ.

Huyện thừa huyện Thuần An Lạc Quang Vinh thấy thế vội lên tiếng:

- Lão Ngưu bình thường cũng rất đứng đắn, hôm nay có lẽ bị người ta chuốc cho mấy chén....

- Đứng đắn?

Đoàn Phi gõ gõ tập hồ sơ án kiện trong tay mấy cái, lạnh mặt nói:

- Người có phép tắc không làm ruộng mà chạy đi khám nghiệm tử thi làm gì? Ta nghi ngờ hần không biết tí gì về khám nghiệm tử thi, đây là sự vi phạm trách nhiệm nghiêm trọng, người xem hần ghi ở đây là cái gì? Sai hết chỗ này đến chỗ khác! Tùy tiện hủy hoại chứng cứ, ăn nói quàng xiên làm lệch hướng điều tra! Hần làm nghề này đã nhiều năm, không biết đã gây ra bao nhiêu án oan sai, đánh hai mươi trượng còn là ít, ta đề nghị phải cách chức điều tra, truy cứu trách nhiệm, đày đi sung quân biên giới, đến chết cũng không được mang xác về quê!

Lạc huyện thừa ngậm miệng không dám lên tiếng, ngoài mặt tuy có vẻ hồ thẹn nhưng trong lòng vẫn còn bất mãn. Đoàn Phi chẳng qua chỉ là một tên bộ khoái nho nhỏ, nếu không phải nể mặt Sử tổng bộ sùng bái hăn ra mặt, rồi Tạ thông phán đặc biệt phái tới đây, Lạc huyện thừa đã trở mặt từ lâu.

Đoàn Phi vẫn còn chưa nguôi cơn tức, ngoài chuyện Ngưu ngỗ tác còn rất nhiều việc khác khiến hăn tức giận. Hiện giờ ngoài biết được kẻ ác là cao thủ võ lâm, ngay cả hăn là nam hay nữ cũng không biết được, người nhà họ Vương thì xa cách không chịu phối hợp điều tra. Tất cả nạn nhân đều đã bị mai táng, Đoàn Phi không có cơ hội nhìn tận mắt bất cứ người nào, hết lần này đến lần khác, đám người khám nghiệm đều là bọn ngu ngốc, mọi chuyện cứ như cố tình chọc tức hăn.

Sau một hồi đồn roi tróc da tróc thịt, Ngưu ngỗ tác cuối cùng đã tỉnh rượu. Hăn khúm núm quỳ rạp dưới đất, thành thật trả lời từng câu Đoàn Phi hỏi hăn.

- Không nhớ rõ lắm....

- Không dám chắc....

- Hình như là vậy...

Họ Ngưu run rẩy rúm lại một cục, không dám đối mặt Đoàn Phi lúc này đã lửa giận ngập trời, lúc mới phát hiện vụ án hăn chưa từng tỉ mỉ khám xét hiện trường, giờ bắt hăn nhắc lại chi tiết hiện trường thì đúng là đánh đổ hăn.

- Loạn côn đánh hăn cút đi cho khuất mắt ta, đừng để ta còn nhìn thấy hăn lần nữa.

Đoàn Phi rút cục nổi trận lôi đình.

Tiếng kêu thét dần dần đi xa, đại đường nha huyện lúc này chỉ còn tiếng Đoàn Phi thở phì phò vì phần nộ. Sử tổng bộ thoái mái nói:

- A Phi, đừng vì tên khốn khiếp này mà tức giận, giờ chúng ta nên làm gì đây?

Đoàn Phi hậm hực nói:

- Còn làm gì được nữa, hiện trường vụ án quá nửa đã bị người nhà họ Vương làm hỏng, những manh mối có thể thu được từ xác chết cũng bị tên ngu độn chết tiệt này chôn xuống dưới mồ. Hoặc là điều một người khám nghiệm có kinh nghiệm phong phú đến đây, sau đó cho mở quan tài giám định lại từ đầu, nếu không chúng ta chỉ có thể chờ hung thủ giết thêm người nữa.

Sử tổng bộ sững sốt, đưa mắt nhìn sang Lạc huyện thừa, Lạc Quang Vinh lắc đầu như trống bỏi, hoảng sợ nói:

- Không được không được, khai quan khám nghiệm phải được Ứng Thiên Hình bộ phê chuẩn, rồi còn thân nhân người chết đồng ý mới được, Vương gia là đệ nhất gia tộc ở huyện Thuần An, bọn họ nhất định sẽ không đồng ý.

Đoàn Phi cố tình ra vẻ giận dữ định giết gà dọa khỉ, vậy mà cũng không đạt được mục đích, hắn không biết làm sao đành ảo não mà nói:

- Vậy đành chờ hung thủ giết thêm vài người nữa thôi. Được rồi, Tổng bộ đại nhân, nói tới giám định ta nghĩ có một người đủ khả năng, chính là Dương ngỗ tác bên Bảo Ứng huyện, ta hi vọng có thể mời hắn giúp đỡ phá án.

Chỉ là điều một viên quan khám nghiệm mà thôi, việc nhỏ này Sử tổng bộ lập tức đáp ứng. Ở hiện đại, việc mở quan tài khám nghiệm tử thi đã hết sức khó khăn, huống chi Minh triều, chỉ là vụ án này đã có hơn chục mạng

người chết, ngộ nhớ lại thêm vài người, hậu quả cũng thật khó lường, Sử tổng bộ cũng phải lo lắng vài phần. Ông nói với Lạc huyện thừa:

- Lạc đại nhân, hiện tại khai quan nghiêm thi là biện pháp tốt nhất, hi vọng ngài có thể thuyết phục nhà họ Vương, chúng ta không thể ngồi im mà chờ hung thủ ra tay lần nữa đúng không?

Lạc huyện thừa bất đắc dĩ phải gật đầu đáp ứng. Y vừa đi khỏi, Đoàn Phi liền nói:

- Tổng bộ đại nhân, đã triệu tập hết tất cả những người biết võ ở Hải An trấn rồi chứ?

Hung thủ là cao thủ võ lâm, người biết võ trong Hải An trấn tất nhiên không thể tránh khỏi hiểm nghi. Những người này Sử tổng bộ đều đã gặp qua, thậm chí có thậm vấn một bộ phận có vẻ khả nghi, nhưng hiện tại ông tự nhận mình không bằng Đoàn Phi, biết đâu Đoàn Phi có thể nhìn ra gì đó mà ông không thấy được, bởi vậy ông không hề nghĩ việc này là thừa thãi.

Sử Vũ Phong gật đầu nói:

- Người biết võ trong Hải An trấn rất nhiều, thân thể cũng cực kỳ phức tạp, hơn nữa không ngoại trừ những kẻ cố tình giấu diếm thân phận cùng thực lực, không thể trong thời gian ngắn mà sàng lọc được hết bọn họ, có điều.... căn cứ vào những điều chúng ta đã biết, hung thủ thân pháp tương đối cao minh, cho nên có thể loại bỏ những người ta biết chắc thực lực không có nhiều, còn lại không ít người đều mạnh hơn ta, tất cả đều đã mời tới đây.

Hạ Thịnh cùng Nhạc Ngọc Kỳ vẫn chưa đi xa, cả hai ở trong một gian tĩnh thất tĩnh tọa điều tức. Hạ Thịnh không tán thành tiểu sư đệ một mình bảo hộ Đoàn Phi mà tự mình tiến cử cùng nhau đi theo họ Đoàn làm hộ vệ. Vừa nghe Sử tổng bộ gọi đến, cả hai người đều nhanh chóng xuất hiện trước mặt Đoàn Phi.

Đoàn Phi hướng về phía hai người ôm quyền chào hỏi.

- Hạ đại ca, Ngọc Kỳ, xin thứ lỗi, hiện giờ ta đang làm việc công, xin hỏi hai vị đến Hải An trấn khi nào? Trước đây từng ở địa phương nào?

Hạ Thịnh đáp:

- Ngày 12 tháng 3 phái Hoa Sơn nhận được mật hàm từ Dương Châu phủ, chương môn sư tôn liền phái ta cùng tiểu sư đệ ngày đêm đi tới hỗ trợ, đến ngày 18 tháng 3 chúng ta đến Hải An trấn, tính đến nay đã được 10 ngày, Sử tổng bộ có thể làm chứng cho chúng ta.

Đoàn Phi thầm nhẩm tính trong lòng, hung thủ xuất hiện đã lâu, thậm chí đêm ngày 16 tháng 3 cũng giết hai người giang hồ, lúc đó Hạ Thịnh cùng Nhạc Ngọc Kỳ vẫn còn đang trên đường, thảo nào Sử tổng bộ tin tưởng bọn họ như vậy.

- Hai vị không có thời gian gây án, có thể loại ra khỏi vòng nghi ngờ, mời cả hai đến lánh tạm phía sau bình phong, nếu có người lộ ra sơ hở hay đột nhiên làm khó dễ trong lúc thẩm vấn, thì nếu nghe thấy khẩu lệnh của ta mời Hạ đại ca ra tay tương trợ.

Nhạc Ngọc Kỳ cười nói:

- Khinh công của ta cao minh hơn cả sư huynh, sao người không đi nhờ ta?

- Không được vô lý!

Hạ Thịnh uy nghiêm quát lớn, đoạn hướng về phía Đoàn Phi gật đầu đáp ứng, sau đó lôi kéo Nhạc Ngọc Kỳ còn đang chu môi bất mãn đi ra sau bức bình phong, ở đó đã kê sẵn hai chiếc ghế, cả hai chỉ cần lẳng lặng chờ đợi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42

Nhóm người thứ hai Sử Vũ Phong dẫn vào là năm vị hòa thượng. Cao tăng đi đầu pháp hiệu Viên Chứng, là thủ tọa đệ tử hàng chữ Viên của Thiếu Lâm Tự. Những người còn lại là sư đệ của hắn, pháp hiệu bọn họ lần lượt là Viên Minh, Viên Phương, Viên Thông, Viên Kính, tất cả đều tầm bốn năm mươi tuổi, trên người vận áo tăng màu xám tro, cổ đeo tràng hạt 108 viên. Ngoại trừ Viên Chứng, bốn người kia sau khi chấp tay hành lễ với Sử tổng bộ liền đứng sang một bên, im lặng không hé răng nửa lời.

Năm vị cao tăng này quả thực có điểm khác xa những tăng lữ Đoàn Phi từng gặp khi còn ở thời hiện đại. Bọn họ thân hình đều rất gầy, nhưng da vẫn trơn bóng, những phần da thịt để lộ bên ngoài cơ thể đều ánh lên một loại hào quang long lanh như ngọc toát ra từ trong cốt tủy mà không phải chỉ như phủ trên bề mặt, khiến cho người ta không khỏi tâm sinh hảo cảm, nhất là thủ tọa Viên Chứng.

Viên Chứng nhìn thẳng về phía Đoàn Phi, hai mắt long lanh, điềm tĩnh mà hiền hậu. Nhìn theo ánh mắt ấy, lắng tai nghe lão cao tăng niệm A di đà phật, Đoàn Phi cảm thấy bao nhiêu lo nghĩ trong lòng đột nhiên tiêu tán vô ảnh vô tung.

Sau màn chào hỏi, Đoàn Phi liền hỏi lại vấn đề kia lần thứ hai, Viên Chứng đại sư niệm thanh A di đà phật, đáp lời:

- Ngày 14 tháng 3, ta cùng bốn vị sư đệ nhận được huấn thị của chương môn, sau đó lên đường đi Hoài An phủ, ngày 16 tháng 3 thì đến Hải An

trấn, chúng ta có mang lộ dẫn làm chứng

Minh triều có một loại quy định: phạm là công chức rời xa nhà ngoài trăm dặm đều phải được quan lại địa phương cấp cho một loại công văn giới thiệu, hoặc giấy thông hành gọi chung là “lộ dẫn”. Nếu không có hoặc không mang đúng “lộ dẫn” sẽ bị y theo luật mà định tội.

Nếu ở nơi khác lại muốn chuyển đi lần nữa có thể xin một tấm lộ dẫn mới ngay tại địa phương, giống như ở nhà ga mua vé đổi tàu, trên ghi thời gian, số lượng viên công, đặc điểm hình dạng cùng mô tả, sau đó đóng dấu chồng lên là có thể dùng làm giấy chứng cứ.

Đoàn Phi không hiểu rõ lắm vấn đề này, vậy nên không kiểm tra giấy thông hành của Hạ Thịnh và sư đệ hần. Giờ đã biết rồi thì đương nhiên không cần khách khí, cứ mạnh dạn tra xét.

Xem xong lộ dẫn, không phát hiện dấu vết làm giả hay sửa chữa, xác nhận hòa thượng Thiếu Lâm không có nói dối, hơn nữa cũng không có đủ thời gian gây án, Đoàn Phi mới cho bọn họ lui đi, mời về tỉnh thất nghỉ ngơi. Sau đó Sử tổng bộ dẫn ba vị đạo trưởng Võ Đang tiến vào, ba người lần lượt là Thanh Hư, Thanh Lam, Thanh Vũ, là tam đại đệ tử tinh anh của phái Võ Đang, trong đó Thanh Hư là người đứng đầu cả nhóm.

Ba vị đạo trưởng tuổi đã trên dưới bốn năm mươi tuổi, dáng dấp tiên phong đạo cốt, không hề mang chút sát khí, và cũng mang theo chứng cứ hoàn hảo chứng minh bản thân vô tội.

Kế tiếp là tổng tiêu đầu Kinh Hàng tiêu cục Nghiêm Thế Kỳ cùng hai tên đồ đệ của y. Còn có Côn Lôn du hiệp Ngọc Lang Quân Hoắc Ngọc Lăng, đệ tử cũ phái Không Động Tự Lý Kiếm Quảng Đan Tùng.

Nghiêm tổng tiêu đầu trên giang hồ cũng khá nổi danh, thân thủ không tồi, giao thiệp lại càng rộng, ở Giang Nam cùng Lưỡng Kinh y rất được hoan nghênh, ngay cả quan phủ cũng phải nể mặt hần vài phần, hần cũng

rất sẵn lòng đem theo hai đứa con trai đến hỗ trợ. Họ Nghiêm vốn am hiểu đối nhân xử thế, hai đứa con y một người khôn khéo một kẻ thật thà. Loại người sống cùng thân nhân như vậy không có vẻ gì là hung thủ giết người.

Ngọc Lang Quân Hoắc Ngọc Lăng cùng Tụ Lý Kiếm Quảng Đan Tùng một người nho nhã, người kia tuần tú, chỉ là lai lịch còn nhiều điều phức tạp. Phái Côn Lôn suy bại từ lâu, bản thân vị du hiệp này chính tà không rõ, có người nói danh hào của hắn là do xông pha nơi phong nguyệt lâu ngày, sớm tối bên cạnh ca nương kỹ nữ mà có. Tụ Lý Kiếm cũng vậy, trái ngược với vẻ ngoài nho nhã, con người hắn có tiếng là nham hiểm, trước kia đã từng mưu đoạt ngôi vị chưởng môn Không Động, nhưng do thất bại nên bị trục xuất, cuối cùng phải phiêu bạt giang hồ. Người này chưa từng làm chuyện gì quá xấu, nhưng chưa ai nghe nói hắn từng làm qua việc tốt.

Ngoại trừ mười ba người này, ở Hải An trấn vẫn còn mấy người võ công cao hơn Sử tổng bộ. Hải công công cùng đám thủ hạ dưới tay đều là cao thủ Đông xướng, Sử tổng bộ không thể cũng không dám đi nghi vấn. Mặt khác còn có mấy cao thủ được Vương gia thuê về với giá cao, thân phận cùng công lực của bọn họ không ai biết được rõ ràng.

Ngoài những người đó, tại Hải An trấn còn có hơn một trăm nhân sĩ giang hồ, có kẻ vì tiền thưởng mà đến, phần khác là đệ tử Thiếu Lâm Võ Đang, thủ hạ do Nghiêm tiêu đầu dẫn đến, võ công bọn họ đều thua kém Sử tổng bộ, bởi vậy liền bị loại khỏi vòng nghi vấn.

Có khả năng hung thủ nằm trong số hơn chục cao thủ kia, có điều đa số bọn họ đều đến đây sau khi nhận được tin tức, chứng cứ cùng nhân chứng đều vô cùng xác thực, ngoài ra....

Đoàn Phi cầm hồ sơ về Ngọc Lang Quân cùng Tụ Lý Kiếm, trầm ngâm một lúc lâu, trong tất cả chỉ duy nhất hai người này là có điểm tương đồng với hung thủ.

- A Phi, người nghi ngờ hung thủ là một trong hai người này?

Nghiêm bộ đầu nhỏ giọng hỏi.

- Không phải.

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Hai người này tuy nhân cách có vấn đề nhưng trên cơ bản chưa từng gây ra tội lớn, cũng chưa có ai nói bọn họ có thù hằn với nhà họ Vương, vậy hà cớ gì lại liên tục giết người? Tuy bọn họ đều một mình mà đến, không có giấy tờ bảo đảm, nhưng cũng không có chứng cứ nói lên bọn họ chính là hung thủ...

Sử tổng bộ gãi gãi tai.

- Nếu vậy thì chúng ta mất công cả buổi đều là uổng phí thời gian sao?

Đoàn Phi nói:

- Cũng không hẳn là như vậy, tổng bộ đại nhân, những người này có khả năng không phải là hung thủ, nhưng hung thủ vẫn có thể lẫn trốn trong đó, hơn nữa không chỉ một người, hiện nay chứng cứ toàn bộ đều không có, cho nên khả năng nào cũng có thể xảy ra... Tổng bộ đại nhân, bọn họ hiện nay đều tìm tòi mà không có phương hướng cụ thể, liệu có thể tập hợp họ thành một nhóm hay không? Từ đó có thể tổ chức nhân sự tiến hành tuần tra bảo vệ, còn có thể khiến bọn họ bí mật dò xét lẫn nhau.

Sử tổng bộ cười gượng nói:

- Ta cũng có nghĩ vậy, nhưng những người giang hồ sĩ diện rất lớn, vốn dĩ kiệt ngạo bất tuân, sao có thể chỉ huy được bọn họ.

Đoàn Phi đảo mắt một vòng, lại lên tiếng hỏi:

- Hạ đại ca, huynh có nghĩ ra cách nào không?

Hạ Thịnh cùng Nhạc Ngọc Kỳ đi ra, cũng trả lời bằng vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Sử đại nhân nói không sai, trừ phi là giang hồ thập đại cao thủ hay thập đại chương môn tự mình đứng ra, nếu không chẳng ai có thể trấn áp được bọn họ.

- Thôi được rồi.

Đoàn Phi thở dài, nói:

- Nghiêm bộ đầu đưa những cao thủ kia vào ở cùng một chỗ, ta muốn thử một lần xem sao, một lần được chứ?

- Bọn họ thân phận đặc biệt, quan hệ phức tạp, người nói chuyện phải thật là cẩn thận....

Sử tổng bộ cẩn thận căn dặn, nghe Đoàn Phi đảm bảo hẳn mới yên tâm đi ra làm việc.

- Hạ đại ca, mời! Lát nữa ta còn phải thỉnh đại ca giúp cho chút việc.

Hai người vừa đi vừa rì rầm trò chuyện, lại đi qua một đoạn khúc quanh mới tới hoa viên, lúc này trong sân đã dọn sẵn bàn ghế, theo ý Đoàn Phi, hai cái bàn vuông kê sát nhau thành bàn dài, ngoại trừ ghế thủ tọa hướng về phía nam, hai bên bài ba bộ mũ áo quan phục.

Vào tiểu hoa viên, Nhạc Ngọc Kỳ nói:

- Đại sư huynh, ở đây tạm thời không có việc cho ta, không bằng ta về quán trọ luyện công trước.

Hạ Thịnh gật đầu đáp ứng, Nhạc Ngọc Kỳ liền phi thân lên tường rời đi. Một lát sau Sử tổng bộ dẫn năm người đi vào, lần lượt là Thiếu Lâm Viên

Chứng, Võ Đang Thanh Hư, Nghiêm tổng tiêu đầu, Ngọc Lang Quân Hoắc Ngọc Lăng, người còn lại là Tụ Lý Kiếm Quảng Đan Tùng.

Năm người này cũng quen biết lẫn nhau, gặp Hạ Thịnh cũng gật đầu chào hỏi rồi tự nhiên bắt chuyện với nhau, sau đó lần lượt ngồi xuống theo Sử tổng bộ sắp xếp. Thiếu Lâm Võ Đang chia nhau ngồi tại vị trí đầu tiên hai phía Đông Tây, Hạ Thịnh ngồi phía đại sư Viên Chứng. Tuy đều là một trong thập đại môn phái, nhưng Hoa Sơn dù sao cũng không thể ngang hàng Thiếu Lâm Võ Đang, Hạ Thịnh xếp phía dưới bọn họ cũng là lẽ thường.

Nghiêm tiêu đầu ngồi đối diện Hạ Thịnh, Ngọc Lang Quân Hoắc Ngọc Lăng dưới tay Hạ Thịnh, đối diện với Tụ Lý Kiếm Quảng Đan Tùng.

Đoàn Phi tự động ngồi ở chủ vị, hai vị Sử Nghiêm bộ đầu cùng nhau khoanh tay, đứng phía sau Đoàn Phi, giống như làm bảo vệ cho hắn.

Mọi người ở đây đều biết lai lịch Đoàn Phi, mới đầu có chút bất ngờ sau cũng coi như bình thường. Đoàn Phi hai nắm tay giao nhau, nửa người dựa vào cạnh bàn, lẳng lặng quan sát sáu người bằng thần sắc hết sức quái dị, tựa như đâm tặc nhìn thấy mỹ nữ, hận không thể vỗ lấy găm một miếng. Ngoại trừ đám người Hạ Thịnh, những người khác trong lòng đều nghĩ vậy.

- Các vị ở đây đều là cao nhân... Có ai có thể dạy ta võ công không?

Đoàn Phi vừa mở miệng liền khiến mọi người sửng sốt, ngay cả hai vị đại diện phật đạo hai phái cũng không ngoại lệ. Bọn họ đều ngạc nhiên nhìn Đoàn Phi, mà tiểu tử đó lại bình thản như không, chỉ cười hì hì mà nói:

- Ta cũng không cần loại võ công nào độc môn hay quá mức cao thâm, chỉ cần loại phổ thông là được, tỷ như khinh công leo tường cao ba trượng, một chưởng đánh đổ đại thụ, hay ám khí hoa bay lá rụng, hoặc là... nhất

chỉ điểm huyết khiến người vô phương cử động, tốt nhất là điểm huyết từ xa... Thế nào? Đây chắc hẳn đều là võ công bình thường phải không?

Sử tổng bộ mặt cúi gằm không dám ngước lên, bản thân từng là người võ lâm, cũng hiểu được quy củ giang hồ, huống hồ những tuyệt kỹ Đoàn Phi nhắc tới cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh cũng không làm được. Ông không ngờ Đoàn Phi vừa mở miệng đã gây động lớn như vậy, võ lâm nhân sĩ thân phận đặc biệt, môn hộ thâm nghiêm, sao có thể lấy làm trò đùa như vậy!

Có mặt ở đây người người lòng dạ đều thâm sâu, có tức giận cũng tự kiềm chế giấu ở trong lòng không hé răng đáp lại. Cuối cùng Ngọc Lang Quân Hoắc Ngọc Lăng nhin không được, hậm hực xì ra tiếng, quay sang hỏi Sử tổng bộ, lúc này vẫn khó xử không dám nhìn lên.

- Sử đại nhân, thế này là sao....

Đoàn Phi ngừng đùa cợt, thái độ nghiêm túc trở lại, ôm quyền nói:

- Vừa rồi chỉ là trêu đùa mọi người một chút thôi, không cần coi là thật, tất nhiên nếu các vị đồng ý chỉ bảo ta liền vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt. Hừm, bây giờ trở lại việc chính, chư vị đều là võ lâm cao nhân, ta muốn hỏi một vấn đề có lẽ đối với các vị là hết sức bình thường, chính là thuật... điểm... huyết... Thuật này thực sự tồn tại sao? Chỉ cần ấn nhẹ là có thể khiến người bất động sao? Khi bị điểm huyết liệu tốc độ máu chảy trong người có bị chậm lại hay không?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43

Thiếu Lâm Viên Chứng đại sư gật đầu nói:

- Thực ra điểm huyết thuật là phát triển từ tiết mạch thuật thời cổ, cái gọi là huyết đạo cũng giống như chỗ sông rạch giao nhau hoặc khúc ngoặt của dòng nước, hay chỗ dòng sông bị thắt hẹp lại, một khi bị tắc nghẽn thì mạch máu sẽ không thông, máu trong người tự nhiên chảy chậm, đương nhiên, điểm huyết thuật phương pháp có nhiều, có nhiều đặc điểm, huyết đạo khác nhau phương pháp khác nhau sẽ dẫn đến những kết quả khác nhau.

Hoắc Ngọc Lăng cười lạnh tiếp lời:

- Viên Chứng đại sư nói không sai, phương pháp điểm huyết có hàng nghìn hàng vạn, nhưng ta chưa từng nghe nói chỉ cần điểm nhẹ một chút là có thể khiến người bất động.

Sử tổng bộ ho nhẹ một tiếng:

- A Phi, còn nữa, thuật điểm huyết chỉ có thể làm người ta hành động trì trệ trong thời gian ngắn, cái kiểu chỉ cần ấn nhẹ một chút là khiến người cứng đơ cả buổi chỉ là chuyện do đám người thuyết sách bịa đặt ra mà thôi.

Đoàn Phi bỗng nhiên hiểu ra, tò mò hỏi:

- Ô, vậy giống như làm tê liệt gân cốt sao? Như vậy, nếu vẫn không chế huyết đạo, ví dụ như uyển mạch... có thể làm cho người ta không thể cử

động không?

Thanh Hư đạo trưởng vừa mới hé miệng, Hoắc Ngọc Lăng đã lên giọng mỉa mai:

- Sao phải phiền phức như vậy, trực tiếp đem đao cắt cổ không phải càng nhanh gọn sao?

Đoàn Phi không thèm để ý đến hắn, chỉ hờ hững liếc nhìn hắn một cái rồi thôi, sau đó nghiêng đầu sang hỏi Thanh Hư đạo trưởng:

- Đạo trưởng ngài nghĩ sao?

Thanh Hư đạo trưởng khẽ vuốt cằm râu, nói:

- Nếu như phong tỏa uyển mạch hoặc các huyết đạo lớn thì có thể làm cho tứ chi tê dại không thể giãy dụa, Đoàn đại nhân vì sao lại hỏi như vậy?

Đoàn Phi cười đáp:

- Ta chỉ muốn giải đáp vấn đề hóc búa bấy lâu mà thôi, ta đã xem qua hiện trường vụ án đầu tiên... chính là vụ Vương đại thiếu gia Vương Thiện Khiêm bị chặt đầu, nhưng dường như tốc độ máu chảy rất chậm, bởi vì cự ly máu phun ra ngắn hơn rất nhiều so với tình huống bình thường. Giờ ta đã hiểu ra rồi, hung thủ trước tiên đã điểm huyết hoặc dùng cách gì đó khống chế cử động của Vương đại thiếu, sau đó mới chặt đầu hắn.

- A Di Đà Phật.

Viên Chứng đại sư chấp tay niệm câu Phật hiệu. Đoàn Phi mỉm cười, nói:

- Hung thủ muốn giết Vương đại thiếu quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng các vị nghĩ xem vì sao hung thủ lại khống chế hắn, sau đó mới ra tay sát hại?

Ánh mắt hần lướt nhanh qua mặt mọi người, sau đó vội vàng hỏi:

- Quảng đại hiệp, tất cả mọi người đều đang suy nghĩ, chỉ có người dường như không cho là đúng, chẳng lẽ người biết đáp án?

Đệ tử trực xuất phái Không Động, Tụ Lý Kiếm Quảng Đan Tùng hừ nhẹ một tiếng, đáp:

- Đây có gì lạ, trước khi giết người hung thủ muốn tán gẫu với người chết vài ba câu thôi.

Đoàn Phi vỗ tay cười nói:

- Nói rất hay, ta cũng nghĩ như vậy, Quảng đại hiệp quả nhiên suy tính nhanh nhẹn, kinh nghiệm phong phú.

Quảng Đan Tùng lại hừ một tiếng, cười lạnh mà nói:

- Không phải người nghi ngờ ta là hung thủ chứ?

Đoàn Phi vội vàng giơ tay cười nói:

- Ta nào dám, chư vị ở đây đều có thanh danh trong chốn giang hồ, ta có nghi ai cũng sẽ không nghĩ tới các vị, hôm nay mời mọi người đến đây, ngoại trừ muốn giải đáp nghi vấn trong lòng thì còn có mục đích khác.

Lục đại cao thủ ánh mắt đều chú mục vào hắn. Đoàn Phi đột nhiên sững người, cảm giác như tâm can bị người nắm chặt trong tay. Cả sáu người này ánh mắt đều không tầm thường, tựa như muốn đâm xuyên qua người hắn. Đoàn Phi hít sâu một hơi, ổn định tinh thần, nở nụ cười vô hại làm lạnh mà nói:

- Hiện nay ở Hải An trấn số người được coi là cao thủ cũng không nhiều lắm, các vị đây đều nằm ngoài vòng nghi vấn, những cao thủ khác cũng

không nhiều khả năng là hung thủ, như vậy hung thủ có thể đã ẩn thân ở nơi nào gần đó, có thể thuận lợi thực hiện hành vi tội ác...

Đoàn Phi nói nhanh:

- Hung thủ mặc dù đã từng bị người bắt gặp, nhưng do ai cũng tự làm theo ý mình, không liên thủ lại mà vây bắt, vậy nên mới để cho hung thủ đào thoát nhiều lần, đến nay vẫn không tìm được tung tích, ngược lại còn tổn thất mấy mạng người, tình hình này không thể không thay đổi... Ta có ý kiến mọi người nên hợp tác với nhau tuân theo một người điều khiển sắp xếp, như vậy mới không để hung thủ lọt lưới.

Nói xong hần dừng lại, trong lòng nghĩ thầm có lẽ chính mình lại phí công đàn gảy tai trâu, không có ai để ý đến hần, thậm chí không thèm liếc hần nửa cái, trước mặt hần chính là sáu pho tượng Bồ Tát đắp bùn.

Im lặng... Im lặng thật lâu.

Sử tổng bộ ho nhẹ một tiếng, phá vỡ không khí căng thẳng:

- A Phi, vấn đề này trước đây ta cũng từng kiến nghị... Ai là người dẫn đầu, nên phân công nhân thủ thế nào, xảy ra chuyện ai sẽ nhận trách nhiệm... Rất nhiều chuyện bất đồng...

Đoàn Phi kinh ngạc nói:

- Cái này còn phải nói sao? Quan phủ ra lệnh là điều đương nhiên, cứ hai cao thủ lập thành một nhóm, lần đầu là năm người một đội, mỗi tổ giám sát hai canh giờ, cứ thế thay phiên nhau, cho đến khi bắt được hung thủ mới thôi, về phần trách nhiệm, đương nhiên án mạng phát sinh trong lúc nhóm nào làm việc thì nhóm đó phụ trách.

- Buồn cười!

Hoắc Ngọc Lăng cười lạnh, đẩy ghế dựa đứng lên nói:

- Ta xưa nay quen độc lai độc vãng, không có hứng thú trộn lẫn với các người, cáo từ!

Đoàn Phi lập tức lên tiếng:

- Đợi đã! Hoắc đại hiệp muốn rời khỏi Hải An trấn?

- Yên tâm, chưa bắt được hung thủ lấy tiền thưởng ta sẽ không đi khỏi đây, ta là thợ săn không phải hung thủ, cho nên đem lòng nghi ngờ của người hướng sang người khác đi!

Nói xong, Hoắc Ngọc Lăng liền nghênh ngang bỏ đi.

- Đoàn đại nhân, đám tiểu tử nhà ta nhân lúc ta không ở đó lại lên đi uống rượu rồi sinh sự, nếu không có việc gì, lão hủ xin được cáo từ.

Nghiêm tiêu đầu thấy họ Hoắc vừa đi cũng đứng dậy, ba người còn lại cũng lấy lý do rời đi, trong nháy mắt chỉ còn lại mấy bộ khoái cùng Hạ Thịnh.

Thấy Đoàn Phi mê mẩn ngắm nhìn trăng tròn ngoài cửa. Hạ Thịnh thản nhiên nói:

- Đây là giang hồ, bọn họ đều là người trong giang hồ, Đoàn huynh đệ chắc cảm thấy thất vọng?

Đoàn Phi gật đầu, nói:

- Có một chút... người giang hồ thì cũng là người, là người thì ắt có nhược điểm, ắt sẽ có phương cách đối phó... Tổng bộ đại nhân, đến lúc đi gặp Vương đại thiện nhân rồi, ngài giúp ta giới thiệu một chút.

Hắn còn chưa nói xong, một nha dịch vội vàng đi tới, trong tay cầm một tấm thiệp lớn đỏ chót đưa cho Sử tổng bộ, nói:

- Tổng bộ đầu, là thiệp mời của Vương lão gia.

Sử tổng bộ mở ra, lông mày khẽ run lên, ông quay sang nói với Đoàn Phi:

- Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Bóng đêm dần dần phủ xuống, Sử tổng bộ dẫn hai người – Đoàn Phi cùng Nghiêm bộ đầu đi tới nhà chính của họ Vương ở phía đông Hải An trấn.

Đây là khu nhà đầu tiên nhà họ Vương mua ở Hải An trấn, tuy diện tích không nhỏ nhưng so với mấy căn nhà Đoàn Phi đến xem hôm nay thì vừa cũ mà lại nhỏ hơn rất nhiều.

Vương lão gia tử không bày tiệc lớn, chỉ làm một bàn mà thôi, ngoại trừ ba người khách, trong bàn chỉ có Vương lão gia tử và hai người con trai.

Sử tổng bộ là khách chính, trong lúc ông hàn huyên với Vương Đức Toàn, Đoàn Phi cẩn thận đánh giá con người danh tiếng nhất Hải An trấn thậm chí cả vùng Giang Nam này.

Vương Đức Toàn đã qua tuổi 60 nhưng không hề có vẻ già nua ốm yếu, sắc mặt hồng hào tinh thần tỉnh táo, tuy trong nhà liên tục xảy ra chuyện nhưng cũng không quá mức ảnh hưởng đến y, khá khen cho lão nhân an phận thủ thường.

Nhưng hai con y không được bình thản như vậy, bị làm phiền cả đêm sắc mặt Vương Thiện Cung cực kì u ám, dường như còn muốn tìm Đoàn Phi đòi lại cây Phất dụ nhà hắn.

Vương Đức Toàn nói chuyện một hồi, cuối cùng chuyển đề tài sang Đoàn Phi, y nói:

- Đoàn đại nhân thực là tuổi trẻ tài cao, nghe lão Tam nhà ta nói người tầm nhìn độc đáo, khôn khéo hơn người, chẳng hay Đoàn đại nhân có phát hiện gì mới hay không?

Đoàn Phi đáp:

- Vương lão gia quá lời rồi, hung án cho tới giờ vẫn chưa có gì tiến triển, tại hạ thật sự hồ thẹn.

Vương Đức Toàn ánh mắt lộ ra nỗi thất vọng, Đoàn Phi nói tiếp:

- Thực ra cũng không thể trách chúng ta, từ rạng sáng ta đã đi xem mười mấy nơi xảy ra án mạng, thi thể đã mai táng hết không thể khám xét, hiện trường thì bị quét tước sạch sẽ, thậm chí còn có người làm giả, như vậy mà có thể nhanh chóng phá án quả thực đúng là kỳ tích. Vương lão gia, ngài thấy đúng không?

Vương Đức Toàn hơi lúng túng đáp:

- Ta không có ý trách cứ quan phủ, chỉ có điều phong tục quê nhà như vậy, người chết oan phải hậu táng thật nhanh, nếu không sẽ gây tai họa cho người nhà, hơn nữa người khám nghiệm cũng nói có thể đem đi chôn được rồi... Về phần hiện trường... thi thể đã đưa đi mà nhà cửa để máu chảy đầm đìa chẳng phải rất đáng sợ sao? Đoàn đại nhân có điều không biết, đại gia tộc như chúng ta có rất nhiều quy củ, thằng ba nhà lão làm giả hiện trường cũng là bất đắc dĩ thôi.

Đoàn Phi không quá để tâm, đáp lại:

- Ta có thể hiểu, chuyện trước đây coi như không nói, còn người khám nghiệm tử thi huyện Thuần An vốn là một tên ngu độn đã bị ta cho người

loạn côn đuổi đi, mong là sẽ không có thêm người chết, nếu không... ta đành phải tự tay khám nghiệm.

Nghe hản nói vậy, Vương Đức Toàn liền lo lắng không yên, cắn răng mà nói:

- Đồ khốn kiếp đó, chỉ dám nhát gan trốn ở đâu đó đánh lén giết người, tổng bộ đại nhân, nếu như hản lại ra tay hành hung, các vị có đối sách nào không?

Sử tổng bộ khẽ hừm một tiếng, nói:

- Vương lão gia yên tâm, chúng ta đã cho người ngày đêm không ngừng tuần tra, chỉ cần phỉ tặc đó dám liều lĩnh xuất hiện, chắc chắn sẽ bị bắt đem ra xét xử.

Những lời này Vương Đức Toàn đã nghe không biết bao nhiêu lần, hản bất đắc dĩ lắc đầu, thở một hơi dài.

Đoàn Phi nói:

- Thật ra ta có một đề nghị, mục tiêu của hung thủ quá nửa là người trong họ Vương, mà gia trạch của họ Vương trải khắp Hải An trấn, khiến cho chúng ta khi bố trí nhân sự không thể bao quát hết, vì vậy tại sao không đưa những người quan trọng của họ Vương về cùng một nơi? Nha môn cũng dễ bề tập trung nhân thủ bảo vệ nơi đó giống như tường đồng vách sắt.

Sử tổng bộ nói:

- Lúc trước ta cũng có ý này, nhưng lại bị Vương lão gia cự tuyệt, lần này hi vọng Vương lão gia suy nghĩ thêm một chút.

Wương Đức Toàn trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên lão Tứ Vương Thiện Nhã lên tiếng:

- Không được, mỗi người chúng ta đều có cả gia đình lớn, sao biết được ai quan trọng ai thì không? Mọi người đều có việc phải làm, sao có thể cùng tụ lại một chỗ?

Vương Đức Toàn nhìn y một cái, Vương Thiện Cung cũng nói:

- Tứ đệ nói rất đúng, ta cũng nghĩ không thể ở cùng một chỗ, hung thủ chỉ cần phóng hỏa, hoặc liều mạng bất chấp xông vào đánh giết chẳng phải diệt môn sẽ càng nhanh sao? Cha, con có ý này, chỉ cần phái mọi người cùng một lúc đi ra bốn phương tám hướng lo liệu việc buôn bán, con không tin tên giặc đó có thể phân thân, cùng lúc truy sát mấy mươi người.

- Ngu xuẩn.

Vương Đức Toàn quát lớn:

- Hiện giờ quan trọng nhất là... một lần tung lưới tóm gọn hung thủ, nếu không hãn sẽ vẫn trốn đâu đó, sớm muộn có ngày sẽ đuổi tận giết tuyệt chúng ta.

- Ý của Vương lão gia là...

Đoàn Phi dài giọng ướm thử.

Vương Đức Toàn đang định nói thêm, đột nhiên ở tiền viện có tiếng thét dài chói tai, thê lương thảm thiết:

- Có người chết.

Mọi người nghe vậy mặt đều đổi sắc, Sử tổng bộ đứng lên trước tiên, rút đao chạy trước ra đại sảnh.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44

Đoàn Phi mặc dù động tác chậm hơn nhưng cũng đứng lên, rút đao đuổi kịp, Nghiêm bộ đầu hành động nhanh hơn, vọt lên phía trước nhỏ giọng căn dặn:

- Cần thận một chút! Đi theo sau ta!

Với thân thủ cao minh, hung thủ muốn giết bọn họ quả thực dễ như trở bàn tay, thế nhưng Đoàn Phi vẫn không khỏi cảm động trong lòng. Trước khi rời phòng hẳn quay đầu định cảnh báo ba cha con họ Vương, nhưng cả đại sảnh lúc trước ăn uống linh đình đã vắng lặng từ lâu.

- Mẹ nó, lẩn nhanh thật, thảo nào chết nhiều như vậy mà mãi chưa đến phiên bọn họ...

Đoàn Phi rửa thầm trong lòng, đoạn rảo bước theo sau Nghiêm bộ đầu chạy về phía tiền viện.

Sử tổng bộ đứng cạnh một vườn trồng hoa, thần sắc nghiêm trọng, cách đó mấy mét mười mấy người hầu nha hoàn nghe loạn chạy tới giờ đang run rẩy co rúm lại thành một vòng bán nguyệt, che khuất tầm nhìn của hai người đến sau.

Xuyên qua đám người kia, Nghiêm bộ đầu cùng Đoàn Phi nhanh chóng tiến vào hiện trường, lập tức nhìn thấy một xác người co quắp dưới một gốc cây thược dược.

Nhìn tấm lưng kia Đoàn Phi cảm thấy có phần quen thuộc, Nghiêm bộ đầu đột nhiên hô lớn:

- Là lão quân gia dẫn chúng ta vào.

Lão bộ đầu tuy già nhưng nhãn lực so ra vẫn còn rất tốt, về điểm này Đoàn Phi còn phải học hỏi nhiều. Người nằm dưới đất máu loang xa ba thước đúng là quân gia nhà họ Vương, mọi người gọi ông là Vương Bá.

Đột nhiên thi thể Vương bá giật lên mấy cái, khiến cho mọi người giật mình, xung quanh lần lượt vang lên mấy tiếng kêu sợ hãi. Đoàn Phi vội vàng xông lên phía trước, đem thi thể Vương bá lật ngửa lại. Cái xác vừa lật lên, hăn liền kinh hoàng bật thét lên một tiếng, vội rút tay lại lui về sau hai bước, cổ nén từng cơn buồn nôn dồn dập kéo tới, thiếu chút nữa hăn đã phun ra ngay tại chỗ.

Wương bá đã chết, nhưng dòng điện chạy trong cơ thể vẫn còn kích thích gân mạch dẫn đến cơ bắp co giật, quá trình này duy trì liên tục chừng một phút đồng hồ. Đoàn Phi cùng mọi người chạy đến nhanh vừa kịp lúc thấy được cảnh này, cảm giác thực sự vừa khủng khiếp vừa quá mức kỳ dị.

Wương bá chết do một nhát đao bổ dọc từ giữa trán xuống dưới cằm, hai mắt lão trợn trừng, khuôn mặt méo mó dữ tợn bị rạch thành hai nửa, phần cơ thịt lộ ra bên dưới vẫn còn đang rung động, chất dịch hòa lẫn màu đỏ trắng tiếp tục tuôn ra. Dưới ánh đuốc sáng lập lòe, cảnh tượng đó thật đáng ghê sợ.

- Đao chém nhanh quá...

Ai đó vừa thở dài vừa dợm bước tới gần. Đoàn Phi không quay đầu lại, lên tiếng quát lớn:

- Vương lão gia, đây là hiện trường án mạng, hiện tại không có người khám nghiệm tử thi nên ta sẽ tự tay phụ trách, trước khi được phép của ta,

bất cứ ai cũng không được tới gần thi thể trong vòng một trượng.

Sử tổng bộ và Nghiêm bộ đầu định thần nhìn lại, nhanh chóng đưa tất cả mọi người cách xa nơi này.

Một đao trí mạng, không có vết thương khác, vết máu xung quanh có điểm bất thường. Đoàn Phi cẩn thận quan sát, trong đầu hình dung vài tình huống giả thuyết, trong đó có một tình huống có thể dẫn đến kết quả trước mắt. Hung thủ có lẽ đã ra tay ngay chính diện, Vương bá cố xoay người lùi ra sau né tránh nhưng vẫn không thoát được một đao, thân người đầu tiên là bay lên không, sau đó rơi xuống lăn mấy vòng trên mặt đất.

Sau khi xem xét thi thể, hãn cầm cây đuốc soi kỹ bốn phía, sau đó lấy kính lúp cẩn thận quan sát vết máu văng ra trên nền đất, từ dấu vết nhiều giọt máu văng bắn tung tóe ra xa khắp nơi có thể biết được, án mạng lần này có điểm khác những vụ trước, máu chảy nhiều và nhanh, như vậy trước khi chết Vương bá không bị điểm huyết, hung thủ chỉ muốn nhanh chóng giải quyết hãn.

- Vết thương này chỉ có loại kiếm Nhật có thể gây ra. Kiếm cho dù có sắc bén đến mấy cũng không thể chém ra lỗ hổng lớn như vậy, mà nếu dùng loại phác đao vốn thịnh hành ở Đại Minh ta chỉ sợ đầu nạn nhân đã bị hủy hoàn toàn. Quý đầu đao cũng gần giống như vậy, sọ não này là bị ép mà vỡ ra... Sống kiếm dày mà lưỡi kiếm mỏng như vậy e là chỉ có đao kiếm của bọn giặc Oa.

Sử tổng bộ chậm rãi nói, rốt cuộc cũng có dịp cho hãn thể hiện kiến thức.

Đoàn Phi nhún vai, nói:

- Biết hung khí cũng vô dụng, Vương gia không phải đã để mất một thanh kiếm Nhật sao? Ai cũng có thể dùng kiếm Nhật giả danh người Nhật giết người... À tổng bộ đại nhân, có thể lập tức cho mời 12 vị cao thủ chiêu

nay cùng Hạ Thịnh Nhạ Ngọc Kỳ đến đây không, phải làm thật nhanh!
Không biết chừng hung thủ còn lưu lại vết tích trên người.

- Người vẫn còn nghi ngờ bọn họ?

Sử tổng bộ lấy làm lạ hỏi.

Đoàn Phi nói:

- Cho dù không phải hung thủ cũng phải tìm đến, có một số việc không thể kéo dài, ta muốn hạ tối hậu thư cho bọn họ!

Sử tổng bộ vội vã đi, Đoàn Phi đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy một nha hoàn run rẩy trốn vào trong lòng một vú già đứng tuổi, vẫn không ngừng nức nở. Đoàn Phi chỉ tay về phía hai người, quát lớn:

- Hai người các người đến đây cho ta, vừa rồi ai đã phát hiện ra thi thể?

Bà vú già đỡ nha hoàn tiến lên hai bước, thay nàng đáp lời:

- Bẩm đại nhân, vừa rồi chính Tiểu Nguyệt là người nhìn thấy thi thể đầu tiên, đến giờ con bé còn chưa hết sợ.

Đoàn Phi đi về phía hai người, nói:

- Tiểu Nguyệt phải không? Nào, ngẩng đầu lên nói cho bản quan biết người nhìn thấy gì?

Tiểu nha hoàn hơi ngước mắt nhìn lên, lén nhìn Đoàn Phi một cái rồi lại cúi đầu, thấp giọng nói:

- Vâng thưa đại nhân, vừa nãy nô tì đi ngang qua đây thì thấy có người nằm dưới đất, nô tì tưởng ai đó uống say ngất đi mới đến gần xem sao, ai biết đâu... ôi mẹ ời...

Tiểu Nguyệt nhớ lại tình cảnh ghê sợ lúc trước liền run bắn người không sao ngừng được, nói chưa hết câu lại ôm chặt người phụ nữ kia mà khóc nức nở.

- A Tài, người chết thảm quá, ta sẽ báo thù cho người!

Vương Đức Toàn cảm hận nghiêng răng nói ra, bỗng nhiên quay đầu nhìn Đoàn Phi, trầm giọng mà nói:

- Đoàn bộ khoái, người có tìm thêm được manh mối nào không?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Rất tiếc, hung thủ không để lại dấu mỗi nào.

Vương Đức Toàn tức giận đến nổi trên trán hằn từng đường gân xanh, lão cố nén lửa giận đi tới bên thi thể lão quân gia Vương Tài, ánh mắt rà qua mặt đất một lượt. Dường như cảm giác được gì, y bước nhanh tới chỉ vào một chỗ lõm là lạ trên cỏ, kêu lên:

- Đoàn đại nhân, ở đây có một vết chân rất sâu.

Đoàn Phi không có ngăn cản, nghe vậy liền vội vàng đi tới, nói:

- Không sai, ta cũng nhìn thấy dấu vết này, nhưng ta không biết đó là vết chân...

Vương Đức Toàn quả quyết nói:

- Không nhầm được, tuy chỉ có nửa đầu mũi chân nhưng ta có thể đoán được kẻ giết người chiều cao ít nhất là sáu thước rưỡi, vết chân này chính là lúc hắn chạy nhanh đuổi theo A Tài

Đoàn Phi cầm cây đuốc hướng về phía vết chân, im lặng suy nghĩ. Vương Đức Toàn lại nhìn quanh lần nữa, sau đó bước nhanh đến chân

tường vây, đảo mắt qua nền đất, sau đó ngẩng đầu nhìn lên phía trước.

Đoàn Phi theo sát phía sau, dưới chân tường vây lại có một dấu chân, dấu vết này mờ nhạt hơn nhiều so với cái kia, trước sâu sau nông, trong đầu hẳn lập tức hiện lên một chuỗi hình ảnh: hung thủ nhảy qua tường, chân vừa chạm đất liền tăng tốc nhảy xa hơn một trượng (1 trượng bằng khoảng 3m33), sau đó chân đạp mạnh xuống đất, vọt đi như sét đánh tới trước mặt Vương Tài, chém xuống một đao...

- Đoàn tiểu đệ, ta mắt mờ không nhìn rõ bên trên thế nào, người có cần gọi người bắc thang lên xem không?

Wương Đức Toàn hỏi.

Đoàn Phi gật đầu đáp:

- Được, và mời thêm một vị đại thẩm thông thạo vẽ giày khâu giày nữa, ta muốn sao lại những vết giày này...

Wương Đức Toàn quay đầu quát lớn:

- Người đâu...

Thang đã đưa đến, người đóng giày cũng có mặt. Bà ta lôi từ trong áo ra một đoạn dây ngắn, đo đạc vết chân một lát, miệng lẩm nhẩm, sau đó nhận kéo cùng trang giấy người làm đưa tới, nhanh chóng cắt ra thành hình một chiếc giày, so với dấu chân kia không sai chút nào.

Vụ án cuối cùng đã có tiến triển, Đoàn Phi cao hứng vô cùng, hẳn ôm quyền bái Vương lão gia rồi nói:

- Vương lão gia, nhờ có ngài mắt sáng như đuốc chúng ta mới tìm được thêm đầu mối, tiểu tử bội phục sát đất! Lão gia ngài nếu vào nha môn làm việc thì nào có phần cho ta nữa.

Vương Đức Toàn cười gượng mà nói:

- Ta nào dám, chẳng qua quen tay hay việc thôi, cả gia đình lớn cũng không dễ cai quản, nếu không có khéo léo nhìn ra thái độ mọi người, chỉ sợ lúc ấy có kẻ dối trên lừa dưới thì hỏng bét.

- Thì ra là vậy, thảo nào mọi người nói tề gia trị quốc cũng là một việc.

Đoàn Phi cười khen tặng mấy câu, lại nói sang chuyện khác:

- Vương lão gia cũng luyện võ phải không? Lão quân gia cũng là người có võ công, theo ta thấy thì họ Vương từ trên xuống dưới quá nửa là có luyện võ.

Vương Đức Toàn không giấu diếm, thành thật trả lời:

- Đúng vậy, ngày xưa lúc còn ở Quan Đông cả nhà chúng ta tập võ đã thành quy củ, bởi vì quan ngoại thường xuyên rối loạn, giặc cướp hoành hành khắp nơi, nếu không biết chút võ nghệ thì không thể sống yên ổn. Sau này chuyển tới Giang Nam, cứ tưởng sẽ được an hưởng nốt quãng đời còn lại, không ngờ bọn giặc Oa còn hung hãn hơn lũ người Thát Đát, mà binh lính quan phủ thì... Ai, hàng năm cứ đến mùa gió đông bắc, Vương gia chúng ta đều triệu tập binh sĩ, tổ chức lực lượng phòng thủ tường thành cùng hỗ trợ tuần tra, chém giết giặc Oa...

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47

Tuần Thứ Đại Minh

Tác Giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bỗ

Chương 47: Mượn gió Đông xướng

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm by conem_bendoianh

Đoàn Phi chẳng qua là một tiểu Bộ khoái, các đại sư các phái Thiếu Lâm, Võ Đang có thể không coi hấn ra gì nhưng Tổng tiêu đầu Nghiêm Thế Kỳ này vẫn rất khéo đưa đẩy. Đừng nói người Đoàn Phi đại diện là Thông phán Dương Châu, cho dù hấn không hề có chỗ dựa nào, nếu có thể không đắc tội thì đừng đắc tội, thiết lập giao tình rất tốt, cho nên Nghiêm Thế Kỳ liền nhân cơ hội nâng cao mặt mũi cho Đoàn Phi.

Đoàn Phi gật đầu với ông ta, trầm giọng nói:

- Tình hình hiện tại đã không cho phép chúng ta lún sâu vào hiện trạng. Chắc chắn mọi người cũng không muốn thấy hung thủ hành hung mà chúng ta lại bó tay không có biện pháp gì. Chúng ta chỉ có thời gian bốn

ngày, sau bốn ngày rất có khả năng Đông Xưởng sẽ tham gia. Chỉ sợ đến lúc ấy tất cả mọi người sẽ không được thoải mái nữa, không nói chuyện không được vinh danh, mà khoảng tiền thưởng bắt hung thủ kia một hào cũng không có.

Nghe lời hăn, tất cả mọi người rơi vào trầm tư, đến cả người không hợp tác nhất Hoắc Ngọc Lăng cũng như thoáng chút suy nghĩ.

Lúc này Nhạc Ngọc Kỳ lại nhận được một ánh mắt, gã lại một lần nữa bất đắc dĩ nói:

- Cho dù chúng tôi cùng nhau để mặc cho sự sai phái của ngài, Đoàn đại nhân, trấn Hải An lớn như vậy, chỉ sợ vẫn không đủ nhân sự. Trừ phi Đoàn đại nhân có thể thuyết phục những nhân vật trọng yếu của Vương gia cùng nhau tụ họp lại một chỗ để cho chúng ta dễ dàng bảo vệ. Nếu không vậy e rằng vẫn chỉ là công dã tràng lấy giỏ trúc mà mức nước thôi.

Ánh mắt Đoàn Phi chợt lóe lên, nói:

- Về phía Vương gia ta có thể nghĩ cách. Ta cùng với mọi người ra một thỏa thuận, chỉ cần ta có thể thuyết phục người nhà Vương gia tụ lại một chỗ, các vị hãy liền cùng ta đồng tâm hiệp lực, phối hợp với nhau cùng bắt hung thủ. Việc sau đó phủ Dương Châu sẽ một mặt khen thưởng các phái, các vị cũng sẽ trở thành điển hình cho sự hợp tác quan dân. Về mặt khen thưởng, Hoắc đại hiệp có lẽ không để tâm đến nhưng đa phần các vị đang ở đây cũng sẽ không tranh giành tiền thưởng với ngài. Ta đã nói đến đây, xin mọi người suy xét kỹ một chút. Chúng ta không có biện pháp khác, nếu có ai không chịu phối hợp liên thủ hành động, ta cũng đành phải kính mời người ấy rời khỏi đất Dương Châu thôi.

Lời dụ dỗ lẫn uy hiếp đều đã được nói ra, cây gậy và củ cà rốt đều đã giáng xuống. Bất luận là các bậc cao môn Thiếu Lâm Võ Đang, hay là

Nghiêm Tổng tiêu đầu khéo léo, hay Ngọc Lang Quân cao ngạo không coi ai ra gì, cũng không có lựa chọn nào khác.

Mắt nhìn một lượt hết thảy, đột ngột đứng dậy, Nhạc Ngọc Kỳ nghi hoặc nói:

- Nếu hung thủ không lộ diện nữa thì phải làm sao? Thời gian bốn ngày y hoàn toàn có thể trốn đi.

Đoàn Phi trường mắt nhìn gã, nói:

- Bốn ngày sau chỉ sợ Đông xưởng sẽ toàn diện tiếp nhận vụ này. Đến lúc đó trên đường cứ năm bước có một trạm gác, mười bước có một đồn cũng không phải là vệ sở quan binh bình thường nữa, mà là các cao thủ tinh nhuệ của Đông xưởng. Bằng thủ đoạn của Đông xưởng, đào ba thước đất cũng có thể bức hung thủ ra. Một khi hành tung của hung thủ bại lộ, Đông xưởng truy lùng cũng không phải là nói đùa đâu. Bọn họ đừng nói là quy luật giang hồ, thủ đoạn gì cũng đều biết dùng... Ha ha... Mười đại khổ hình của Đông xưởng, đã nghe nói chứ? Chiếu ngục thì Hình bộ đại lao cũng không so sánh được đâu. Hung thủ nếu như nội trong bốn ngày này giết được người y muốn giết, nếu không chỉ còn có thể nhẫn nhịn. Có thể nhẫn nhịn được bao lâu để xem lòng kiên nhẫn của Đông xưởng như thế nào. Theo ta biết, Đông xưởng vẫn rất kiên nhẫn đấy.

Thanh Hư Đạo trưởng vuốt cằm nói:

- Hãy theo lời Đoàn đại nhân mà giao ước đi. Chỉ cần Đoàn đại nhân có thể thuyết phục được người nhà Vương gia tụ tập lại một chỗ, chúng ta liền phối hợp bảo vệ bọn họ trong bốn ngày.

- Được!

Trong lòng Đoàn Phi mừng thầm. Muốn thuyết phục đám võ lâm nhân sĩ bướng bỉnh không chịu thuần phục này đúng là rất khó. Có thể nói Đoàn

Phi đã vắt hết óc, lúc chiều hăn vừa thốt ra lời, đám người cũng không nề mặt hăn chút nào mà coi hăn như chim muông. Hiện tại tình hình không còn như thế nữa. Đầu tiên là cái chết của một người, mọi người đều có cảm giác thất bại. Tiếp đến là việc Quảng Đan Tùng bị bắt, khiến mọi người có chút cảm giác như là tỏ thương cáo chết. mọi người cũng không tin Quảng Đan Tùng là hung thủ. Hiện tại của Quảng Đan Tùng có lẽ là tương lai của bọn họ. Trong lòng mọi người không khỏi có chút thay đổi, việc này cũng không khiến cho bọn họ có thể đoàn kết lại. Mãi đến khi Hải công công đột nhiên xuất hiện. Đoàn Phi vốn tưởng còn phải chết một vài người nữa mới có thể hoàn thành việc ra oai. Thế lực của Đông xưởng bị Đoàn Phi nhân cơ hội mượn, thành quả rất rõ ràng.

- Vương lão gia, mời tới đây một lúc!

Đoàn Phi cất giọng nói. Vương Đức Toàn giờ này mới đưa Hải công công về đến, nghe được tiếng mời, liền đã đi tới. Đoàn Phi không đợi hăn mở miệng, đã nói:

- Vương lão gia! Còn nhớ lúc cuộc đối thoại của ta bị cắt ngang chứ? Ta đã thuyết phục các phái hợp tác. Tuy nhiên nếu việc người nhà ngài không chịu tụ tập lại một chỗ mà nói thì e rằng sẽ không làm nên chuyện gì. Ngoại trừ hung thủ, không ai hy vọng lại có người chết nữa.

Wương Đức Toàn than nhẹ một tiếng, cau mày nói:

- Cũng chỉ có thể như thế. Bất quá Vương gia chúng ta vì đại nghiệp, miễn cưỡng tụ tập lại một chỗ trong vài ngày coi như cũng được, nếu kéo dài quá chỉ sợ mọi việc loạn cả lên.

Đoàn Phi quả quyết nói:

- Bốn ngày, lấy thời gian bốn ngày. Sau bốn ngày nếu như vẫn không bắt được hung thủ, Đông xưởng sẽ tiếp nhận. Dựa vào năng lực của Đông

xưởng hẳn sẽ rất nhanh bắt được hung thủ. Vương lão gia từ nay về sau có thể ngủ yên giấc rồi.

Cơ cấu Đông xưởng như thế nào thực sự Vương Đức Toàn biết. Lão cười khỗ, vuốt cằm nói:

- Được rồi, bốn ngày thì bốn ngày. Ta lập tức kêu người nhà từ cái nhà cũ đều dời qua đây hết.

Vương Đức Toàn nói xong xoay người rời đi. Mọi người cũng không ngờ Đoàn Phi có thể đơn giản như thế đã thuyết phục được Vương lão gia. Lúc Đoàn Phi tràn đầy tự tin nhìn về phía bọn họ, bọn họ mới có phản ứng. Đoàn Phi cười nói:

- Vương lão gia đã đáp ứng rồi, chư vị cao nhân sẽ không nuốt lời chứ?

Mọi người liếc mắt lẫn nhau một cái, đều yên lặng gật gật đầu. Đoàn Phi cười nói:

- Đa tạ chư vị cao nhân hợp tác. Điều phối nhân sự xin mời Viên Chứng đại sư và Thanh Hư Đạo trưởng cùng vài vị sau khi bàn bạc thì sắp xếp. Ta chỉ có vài yêu cầu: Đầu tiên, phải 12 canh giờ có người tuần tra liên tục bảo vệ Vương gia. Không phát sinh án mạng nữa là quan trọng nhất, có thể bắt được hung thủ hay không không quan trọng, bởi vì đấy là trách nhiệm của ta. Tiếp theo, ta đề nghị ba người một tổ, cách 3 giờ luân phiên nhau, dư ra hai người có thể phân công nhau thay phiên. Tuy nhiên phải đảm bảo rằng ba thành viên trong một tổ nhỏ phải không thuộc cùng một môn phái. Lúc tuần tra hay ngồi ở trạm canh gác phải đảm bảo các thành viên quan sát được nhau. Trước khi điều tra ra manh mối hung thủ, ai cũng trong diện nghi ngờ, kể cả ta. Kính xin mọi người tha thứ và cảnh giác.

Viên Chứng đại sư nói:

- A di đà Phật. Đối với lời Đoàn đại nhân sắp xếp, ta không có dị nghị gì. Chẳng qua có mấy người chúng tôi thì còn thiếu một chút. Chúng tôi cũng đã mang đến hơn mười vị võ tăng Thiếu Lâm, trong đó đều là người giỏi. Mỗi người bọn họ có thể không đối phó được với hung thủ, nhưng vài người một chỗ thì nói về thực lực không thể khinh thường, ít ra cũng nhiều hơn mấy đôi mắt.

Thanh Hư đạo trưởng Ứng Hòa nói:

- Đúng vậy, chúng ta cũng dẫn theo bốn đại đệ tử đến, bọn họ có thể giúp một vài tay.

Đoàn Phi cười nói:

- Những người này đều do các vị tự bàn bạc với nhau sắp xếp đi, ta còn có việc, tối nay lại đến. Nếu mọi người không có nghi vấn gì, ta xin cáo lui trước.

- Từ từ, Đoàn đại nhân.

Viên Chứng đại sư dặn dò:

- Kính xin Đoàn đại nhân chiếu cố Quảng đại hiệp hơn nữa.

Đoàn Phi tự tin mà cười nói:

- Đại sư yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức.

Tuy nói như vậy, lúc Đoàn Phi rời đi thì mặt khác bộ khoái cũng áp giải Quảng Đan Tùng, mang thi thể theo đi luôn. Xem độ mạnh yếu của động tác của bọn họ, Quảng Đan Tùng chỉ sợ dù ít dù nhiều đều phải ném chút khổ sở.

Trở lại công sở của trấn, Vương gia qua mấy năm buôn bán, căn nhà nhỏ này đã đơn giản so với hình thức ban đầu của nha môn huyện. Đoàn Phi sai

người nhốt Quảng Đan Tùng vào phòng giam, sau đó liền đuổi mọi người đi, trừ lại Nghiêm bộ đầu, Thạch Bân, Quách Uy.

Nhà lao u ám dơ bẩn, buồng này đã là buồng sạch sẽ nhất, nhưng Quảng Đan Tùng vẫn theo bản năng dừng lại rồi mới thở, nhưng cảm giác tanh tưởi vẫn truyền đến như cũ. Nơi này thật không phải là nơi con người nên ở.

Ngay tại lúc Quảng Đan Tùng đang hối hận vừa rồi vì sao không liều chết đánh cược một lần, Đoàn Phi chậm rãi thông thả bước đến trước cửa lao, đột nhiên nói:

- Quảng đại hiệp chịu thiệt thòi rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48

Tuần Thứ Đại Minh

Tác Giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bồ

Chương 48: Mặt đỏ mặt đen

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm by conem_bendoianh

Không chỉ có Quảng Đan Tùng sửng sốt, ngay cả bọn Nghiêm bộ đầu, Thạch Bân đều trợn tròn mắt, chỉ nghe Đoàn Phi quát khẽ:

-A Bân, còn không cởi trói cho Quảng đại hiệp?

Thạch Bân ngẩn người, cười ha ha nói:

-Phi ca, cái này!

Đoàn Phi túm lấy chìa khóa trong tay gã, đi vào buồng giam, đến sau lưng Quảng Đan Tùng. Đầu tiên cởi bỏ xiềng xích ở hai chân Quảng Đan Tùng, sau đó cởi hoàn toàn dây trói trên người Quảng Đan Tùng. Quảng Đan Tùng không dám tin, xoa xoa tay nói:

-Đoàn đại nhân, ngài đây là...

-Người không phải là hung thủ.

Đoàn Phi khẳng định ngắn gọn, khiến Quảng Đan Tùng chốc lát đã ươn ướt mắt.

-A Phi, đây là chuyện gì?

Nghiêm bộ đầu lấy làm lạ hỏi.

-Quảng đại hiệp không là hung thủ.

Đoàn Phi nói:

-Tuy rằng ta có nghi ngờ Quảng đại hiệp, nhưng vẫn luôn có nghi vấn bao trùm không thể cởi bỏ. Mãi đến vừa rồi ta mới đột nhiên thông suốt. Vết máu trên người Quảng đại hiệp không phải là bị phun tung tóe lên. Máu phun tốc độ cao, vết máu sẽ không lớn lắm, hơn nữa tuyệt đối sẽ không có nhỏ giọt một như vậy. Quảng đại hiệp hoặc là trong lúc vô ý dính vào vết máu, hoặc chính là bị hãm hại.

Quảng Đan Tùng đã trải qua một lần biến cố như vậy, tâm tình có những thay đổi, ít nhất tạm thời như thế, gã cảm kích bật thốt lên lời:

-Đại nhân minh xét, ta tuyệt đối là bị hãm hại, hơn nữa người hại ta là một số người vừa bị mang đến chỗ Vương gia. Hôm nay ta chưa từng tiếp cận một cao thủ khác, người thấp một bậc tuyệt đối không thể làm được.

Đoàn Phi gật đầu nói:

-Đúng vậy. Kẻ hãm hại người là một trong 14 người kia. Một vết máu kia còn rất mới, phải là sau khi các người hội họp bị kẻ nào đó thừa dịp lộn xộn mà vấy lên.

Nghiêm bộ đầu lạnh giọng nói:

-Vậy chẳng lẽ hung thủ là một trong 14 người đó?

Đoàn Phi khẳng định nói:

-Trừ phi Quảng đại hiệp có thù oán khác với bọn chúng, nếu không thì đại thể là như vậy.

Quảng Đan Tùng nói:

-Không có! Ta từng vài lần gặp mặt Hoắc Ngọc Lăng, trên cơ bản có thể coi là bằng hữu. Còn những người khác trước đây vốn không quen biết, tuyệt không thù hận gì.

Thạch Bân nói:

-Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Bắt hết bọn họ lại, thẩm vấn từng tên một, không phải có thể bắt được hung thủ sao?

Đoàn Phi quả quyết nói:

-Không được. Một đám bọn họ lai lịch cũng không nhỏ. Không có chứng cứ rõ ràng, e rằng Thông phán đại nhân đích thân đến cũng không thể động đến bọn họ. Chúng ta cũng không phải người của Đông xưởng.

Thạch Bân thất vọng nói:

-Vậy không có cách gì ư? Chúng ta chỉ có thời gian bốn ngày.

Đoàn Phi cười rộ lên, nói:

-Chỉ sợ không biết hung thủ trốn ở đâu. Hiện tại đã biết hung thủ đang ở một trong 14 người đó, ta tự nhiên có thể bày kế khiến hắn lộ dấu vết.

Đoàn Phi nhìn Quảng Đan Tùng, nói:

-Chuyện này còn cần Quảng đại hiệp chịu thiệt thòi một chút. Ta đoán không lâu sẽ có người đến thăm hỏi đại hiệp. Đến lúc đó Quảng đại hiệp có thể rời khỏi nơi này, đến một nơi tốt hơn nghỉ ngơi rồi.

Quảng Đan Tùng gật gật đầu nói:

-Không thành vấn đề. Chỉ cần có thể bắt lấy hung thủ gột oan cho ta, Đoàn đại nhân muốn ta lên núi đao xuống vực dầu ta đều tuyệt đối không do dự.

Đoàn Phi cười nói:

-Vậy thì tốt. Nghiêm bộ đầu, mời Quảng đại hiệp mang cho cái cùm bằng gỗ, loại nặng nhất kia. Đợi đến lúc có người vào liền diễn trò cho bọn họ xem.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị tốt, người đầu tiên đi vào là Sử tổng bộ, vở kịch này đương nhiên không diễn thành. Đoàn Phi nói cho tổng bộ đại nhân phán đoán và kế hoạch của mình. Sử Vũ Phong không phản đối, để cho kế hoạch của bọn họ cứ thực hiện như cũ. Sau đó kéo Đoàn Phi sang một bên, cau mày nói với hắn:

-A Phi! Người quả thật rất giỏi. Chẳng qua là thời gian còn lại của chúng ta không nhiều lắm. Người nắm chắc được bao nhiêu phần trong mấy ngày bắt được hung thủ?

Đoàn Phi thấp giọng hỏi ngược lại:

-Hải công công không chịu nhả ra sao?

Sử Vũ Phong trầm tĩnh gật đầu. Đoàn Phi nói:

-Trong đầu ta đã có kế hoạch, chẳng qua ta còn chưa hiểu rõ hung thủ, không biết y có thể mắc mưu hay không. Thời gian dù sao cũng rất gấp.

Sử Vũ Phong vỗ vỗ bả vai hăn, nói:

-Người mới đến một ngày đã có thể làm đến đây đã khá tốt rồi. Không cần miễn cưỡng bản thân, cho dù thời gian đến thì vẫn là nghĩ ra cách. Người có kế hoạch gì? Nói cho ta xem.

Đoàn Phi ghé miệng nói vào tai một lúc, Sử bộ đầu có chút băn khoăn, nói:

-Được rồi. Đã không có cách khác nữa rồi. Cứ theo lời người nói mà làm. Tuy nhiên nhất định phải làm sao để người không biết quỷ không hay, nếu không sẽ rất phiền, đến thân ta cũng khó giữ.

Đoàn Phi vỗ ngực cam đoan để an ủi Tổng bộ đại nhân. Hăn nói đến mức cởi bỏ tấm lòng, vui sướng như là hiển nhiên bắt được hung thủ, mới chợt nhớ ra là ở nhà Vương gia cũng chưa ăn được mấy. Vì thế liền sai người đi gọi rượu và thức ăn tối, rồi khỏi buồng giam và đi ăn.

Không lâu sau, có người báo lại, Viên Chứng của Thiếu Lâm, Thanh Hư của Võ Đang, Nhạc Ngọc Kỳ của Hoa Sơn đang cùng nhau tối chơi.

Sử bộ đầu trốn không gặp. Đoàn Phi hạ lệnh không được bất kỳ ai tiến vào nha thự. Những thứ này đều được bố trí tốt. Mấy người Viên Chứng đại sư còn tưởng rằng Sử bộ đầu chưa trở về. Nhưng nha thự dầu sao cũng không lớn bằng huyện nha. Ở ngoài cửa nha thự đều có thể nghe thấy được tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, mơ hồ có thể biết là tiếng của Quảng Đan Tùng. Viên Chứng đại sư dù kìm chế cũng không nhịn được, trợn mắt tiến vào.

Sau khi bọn họ nhảy vào nhà lao liền thấy một cảnh tượng khiến cho bọn họ nổi giận đùng đùng. Chỉ thấy Đoàn Phi ngồi ở một cái ghế gập, cầm chén sứ chậm rãi uống trà. Mà dụng cụ tra tấn trong tay ba người Nghiêm bộ đầu, Thạch Bân, Quách Uy đang chum lại thì hành hình phạt kẹp quạt

đối với Quảng Đan Tùng. Quảng Đan Tùng hai chân máu tươi đầm đìa, đã đau đớn đến hôn mê bất tỉnh.

-Dừng tay!

Viên Chứng đại sư phát ra một tiếng chấn động như là sấm sét. Sau đó ông ta nhìn Đoàn Phi cả giận nói:

-Đoàn đại nhân, đại nhân đã hứa không dụng hình với Quảng thí chủ mà, lẽ nào lại lật lọng?

Đoàn Phi khoát tay chặn lại. Bọn Nghiêm bộ đầu lập tức đưa ra một tấm vải bố che chân Quảng Đan Tùng lại. Đoàn Phi đặt chén trà lên cái bàn nhỏ thấp, sau khi đứng dậy, thản nhiên nói:

-Không sai! Ta đã nói tuyệt nhiên không động đến một cọng tóc gáy của Quảng đại hiệp, có không nói là không sai người khác động thủ không? Nơi này tuy rằng không phải công đường, nhưng quan phủ đang phá án, đại sư còn dám xông đến nghi ngờ bản quan kém cỏi, chỉ sợ không ổn đâu.

Một Viên Chứng đại sư biết kiềm chế cũng bị tức giận đến thân thể hơi run lên. Thanh Hư đạo trưởng không đứng mũi chịu sào, tình hình tốt lên một chút, ông ta cũng cả giận nói:

-Đoàn Phi, không ngờ ngài hai mặt. Ngài không sợ chúng ta đi tố cáo với Sử tổng bộ sao?

-Ha ha!

Đoàn Phi không kiêng nể gì cười ha hả, ngạo nghễ nói:

-Ta là do Thông phán đại nhân phái riêng đến để phá án đây. Sử tổng bộ cũng không xen được vào việc của ta, các người muốn nói thì nói đi.

-Đoàn Phi, người làm ta thất vọng!

Nhạc Ngọc Kỳ lắc đầu, không dám tin, rồi thất vọng nói:

-Người làm sao lại thay đổi khác với bình thường?

Đoàn Phi hừ một tiếng, nói:

-Quảng Đan Tùng là nghi phạm trước mắt duy nhất. Án giết người nặng như vậy là có thể dựng hình. Chỉ có thời gian bốn ngày, mấy người các người chẳng lẽ hy vọng giao Quảng Đan Tùng cho Đông xưởng sao?

-A di đà Phật!

Viên Chứng đại sư cố gắng khống chế được cơn giận của mình, phát tay áo nói:

-Cũng được! Án tử này Thiếu Lâm chúng ta không muốn xen vào nữa. Cáo từ!

-Đứng lại!

Đoàn Phi quát:

-Căn cứ vào phán đoán của bản quan, hung thủ không chỉ một người. Các người hiềm nghi cũng không nhỏ. Nếu người nào không nghe theo sắp xếp trên đường rời đi, rất có khả năng hung thủ là một trong các người. Đại sư nên suy xét kỹ mà làm.

Hai mắt Viên Chứng đại sư chợt lóe lên, trợn trừng nhìn Đoàn Phi. Dù sao ông ta cũng là một trong tam đại đệ tử của Thiếu Lâm tự. Nếu không có gì thay đổi, sớm hay muộn gì cũng được tiếp nhận chức Thiếu lâm trưởng môn, sao một tên Tiểu Bộ khoái lại có thể tùy tiện uy hiếp?

Chính lúc gương cung bạt kiếm này, Sử bộ đầu vôi vàng đi tới, xa xa hét lớn một tiếng:

-Đoàn Phi, người cầm miệng cho ta.

Chỉ thấy Sử Vũ Phong bước nhanh vào, chấp tay trước mặt Viên Chứng đại sư nói:

-Đại sư bớt giận, đều là lỗi của ta. Mời đại sư, đạo trưởng và thiếu hiệp đến phòng khách ngồi tạm, ta chắc chắn cho mọi người một giải thích hài lòng.

Viên Chứng đại sư kìm giọng lại, lạng lừng liếc mắt nhìn Đoàn Phi một cái, xoay người đi. Thanh Hư và Nhạc Ngọc Kỳ cũng theo sát mà đi. Ra đến cửa nhà lao, chỉ nghe một tiếng sắc sảo va chạm ở sau lưng vang lên. Sử Vũ Phong giận dữ quát lên:

-Người nghe cho rõ đây! Cho dù Thông Phán đại nhân cho người chỗ dựa, ta cũng muốn giáo huấn người thật tốt.

Không lâu sau, Sử Vũ Phong vẻ mặt áy náy đi vào phòng khách thỉnh tội với Viên Chứng đại sư. Lý do hiển nhiên là nói mình ở chỗ Hải công công có chút chậm trễ, không ngờ Đoàn Phi sau khi mình đi rồi, lại coi trời bằng vung mà làm như vậy.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49

Viên Chứng đại sư cũng không trách gã, chỉ yêu cầu đi gặp Quảng Đan Tùng. Do đó Sử Vũ Phong mời bọn họ đến một gian phòng sạch sẽ kê bên gặp được Quảng Đan Tùng. Quảng Đan Tùng đã tỉnh lại, hai chân băng bó, một vị đại phu đang dặn dò việc dưỡng thương.

-Hai chân của người bị thương rất nghiêm trọng, còn tổn thương đến gân cốt. May mắn là bị thương chưa trầm trọng lắm. Ta đã nẹp cố định hai chân, chỉ cần người dùng thuốc đúng theo đơn ta kê, tuyệt đối không được xuống giường, tĩnh dưỡng mấy tháng là hồi phục như ban đầu. Nhưng nếu trong một tháng mà người làm động đến gân cốt, chỉ sợ sau này sẽ trở thành tàn phế. Nhớ lấy!

Thầy thuốc ân cần dặn dò. Bọn Viên Chứng đại sư nghe được, trên mặt lại hiện lên sắc giận dữ. Cần nằm trên giường một tháng, tĩnh dưỡng mấy tháng? Đối với một nhân sĩ võ lâm mà nói, còn gọi là vết thương nhẹ sao?

Lúc mấy người Viên Chứng đại sư trấn an Quảng Đan Tùng, Đoàn Phi đang trốn ở một góc khác nằm ngáy o..o... Hắn đã mệt muốn chết rồi, hôm qua từ sáng sớm đã bị đánh thức bắt đầu xử lý vụ án nữ tì kia bị lạc đường, đến tối lên thuyền. Sau khi lên thuyền mọi người nghỉ ngơi một chút. Rồi sau khi tới trấn Hải An lại loay hoay loanh quanh, lao tâm lao lực vô cùng mệt mỏi. Đến giờ vụ án này rốt cục đã hiện ra tí manh mối, hắn mới cảm giác mình sắp không chịu đựng nổi nữa, gần như mới vừa ngã xuống giường liền ngủ như chết.

Vừa sáng tỉnh mơ Đoàn Phi đã bị Thạch Bân lay tỉnh dậy. Thạch Bân nhỏ giọng nói với Đoàn Phi:

-Phi ca! Dương Ngỗ tác (tên một chức lại để khám xét các người tử thương) đã dẫn theo tên tiểu tử Dương Sâm kia tới rồi.

Tinh thần Đoàn rung lên, vội vàng rửa mặt qua, lập tức đi tới phòng liệm. Hai ông cháu Dương Ngỗ tác đang xem xét thi thể của Vương Tài.

Ba người vừa gặp nhau, Dương Sâm liền kinh ngạc hỏi:

-Phi ca! Mặt của huynh!

Trên đầu Đoàn Phi băng vải, một đoạn vải trắng kéo dài xuống tận má, băng má trái lại. Đoàn Phi hàm hồ giải thích trên mặt vì sơ ý mà bị thương, sau đó hỏi ngược lại:

-Tiểu tử ngươi sao lại cũng tới? Đầu heo kia không có người thì phải làm sao?

Dương Sâm hì hì cười nói:

-Đừng nói nữa. Hai ngày nay gió tây nam thổi, đầu heo thổi đến chỗ xa như nội nha của Mẫn đại nhân đều chịu không nổi, cho nên đã bị xử lí rồi. Phi ca, đây cũng không phải là đệ làm biếng nhé!

-Thôi đi!

Đoàn Phi gật gật đầu nói:

-Hiện tại khí hậu đã thay đổi, tiếp tục cũng không có tác dụng gì nữa. Hơn nữa cũng đã quan sát bản ghi chép nhiều ngày như vậy, mỗi ngày thay đổi tương đối ít, cũng không cần thiết phải quan sát nữa.

Đoàn Phi nhìn lão Dương, hỏi thẳng vào vấn đề:

-Dương Ngỗ tác, có thể phát hiện gì trên tử thi không?

Dương Ngỗ tác lắc đầu nói:

-Không có gì. Không rõ được nguyên nhân cái chết của người này là gì. Nếu có thể quan sát được hiện trường, may ra có thể nhìn ra điều gì đấy. A Sâm, người lại nói qua xem.

Dương Sâm hì hì cười nói:

-Ông nội nói đúng. Người kia tuyệt đối là bị một đao đoạt mạng. Cái chết của y không có gì khả nghi, tuy nhiên...

Giọng Dương Sâm kéo dài ra, tạo thành chỗ thắt rồi mới nói tiếp:

-Từ tình trạng hàm răng và bên ngoài thi thể có thể phán đoán người này đã qua 60 tuổi. Nhưng thân thể ông ta lại tương đối cường tráng, e rằng nhiều người đương thời tráng niên còn kém y. Phi ca, huynh có phát hiện ra trên người ông ta có nhiều vết thương cũ không? Vết chai trong lòng bàn tay rất dày. Từ sự phân tích của ông nội và đệ, người này bình thường vốn là người thích cầm đao, hơn nữa lại là đại đao có cán đao tương đối dài cần đến hai tay cầm. Ông nội nói đầu gối ông ta có chút biến hình, ắt là do luyện võ lâu năm gây nên, người là cao thủ đấy.

Đoàn Phi hừ một tiếng, nói:

-Cao thủ? Cao thủ mà lại bị một đao chém đầu thành hai nửa? Vừa khéo là chém vỡ đầu y lại là một thanh đao cần đến hai tai cầm.

-Đúng vậy! Y chết dưới một đao Đông Dương sắc bén. Võ công của hung thủ so với y còn mạnh hơn nhiều.

Dương khám nghiệm nói:

-Theo đệ phỏng đoán, người chết võ công tuy trong giang hồ không là cái gì, nhưng có thể một đao giết chết người thì ở trấn Hải An này không có nhiều người làm được lắm.

Đoàn Phi nói:

-Quả thật không nhiều lắm. Theo Sử tổng bộ phân tích, ngoại trừ mấy cao thủ không có khả năng là hung thủ ra, trong trấn Hải An này còn có 14 người có thể làm được điều đó.

-Mười bốn! Số lượng này không tính là ít. Ta xét kỹ lại một chút, xem có thể hạn chế lại số lượng xuống không.

Dương Ngỗ tác trầm ngâm nói.

Đoàn Phi nói:

-Ta đã loại trừ một người. Hiện tại khả nghi còn có 13 người. Nếu lại loại bỏ thêm Thiếu Lâm và Võ Đang, còn dư lại chỉ có 5 thôi. Trong đó có một người hẳn là không có gì hiềm nghi, nó mới 15 tuổi.

Dương Ngỗ tác nói:

-Mới 15 tuổi? Xem ra thiên phú của nó không tồi rồi. Tuy nhiên trước khi tra ra manh mối, ai cũng có hiềm nghi. Ngoại trừ mình ra, ai cũng đều không thể bỏ qua.

Đoàn Phi cười nói:

-Ít nhất ta cũng không cần nghi ngờ các người. Ha ha. Các người đi đường cả đêm rồi, đêm nay ta còn có sắp xếp đặc biệt. Các người nghỉ ngơi trước một chút đi.

-Không cần! Trên thuyền chúng tôi đã ngủ đủ rồi. Ngài có việc thì phải mau đi. Ta xem xong tử thi còn muốn đến hiện trường xem qua. Ngài cho

ta mượn kính lúp dùng một lúc.

Dương Ngỗ tác cúi đầu nhìn kỹ thi thể, lại đưa tay về phía Đoàn Phi yêu cầu.

Đoàn Phi lấy từ trong ngực ra chiếc kính lúp đưa cho ông ta, sau đó liền rời đi.

Tìm được cửa tiệm ngày hôm qua, Đoàn Phi và Thạch Bân cùng nhau ăn bữa sáng. Thấy Đoàn Phi ngoác miệng ăn thứ này thứ nọ, Thạch Bân khâm phục:

-Phi ca, ta rất khâm phục huynh. Vừa mới nhìn thi thể xong còn nuốt trôi được thức ăn. Nếu là ta, ta chỉ sợ nhìn thấy đồ ăn đã muốn ói ra.

Đoàn Phi mỉm cười không đáp. Thực tế thì hắn cũng rất không thoải mái, chẳng qua lý trí quá mạnh, khi ăn đã làm mờ bớt đi những hình ảnh đeo đuổi trong đầu mà thôi.

Đoàn Phi không đáp, có người thay hắn đáp:

-Đó là bởi vì huynh ấy máu lạnh.

Một bát cháo hoa trứng muối nặng nề đặt xuống bàn đối diện Đoàn Phi. Người nọ ngồi xuống, ánh mắt có phần không tốt trường mắt nhìn Đoàn Phi. Chính là thiếu hiệp Hoa Sơn Nhạc Ngọc Kỳ.

Mày rậm của Thạch Bân dựng lên, tay Đoàn Phi trước tiên ở dưới bàn đè xuống bắp đùi gã, rồi cười nói với Nhạc Ngọc Kỳ:

-Ta tưởng người nhìn thấy ta thì sẽ muốn trốn xa đấy?

Nhạc Ngọc Kỳ tức giận nói:

-Hừ! Đệ cũng không muốn lại gặp huynh. Tuy nhiên sư huynh đệ nói việc đã đồng ý thì sẽ phải làm cho xong. Và lại công lực đệ không đủ, phía bọn họ không có việc của đệ, nên bảo đệ đến để ý huynh.

Đoàn Phi không thèm để ý chút nào mà nói:

-Hạ đại ca quả là một hán tử quang minh lỗi lạc.

Nhạc Ngọc Kỳ nói:

-Huynh đang thừa nhận mình không quang minh lỗi lạc sao?

Đoàn Phi khẽ mỉm cười nói:

-Ta vốn đã không cho mình là quân tử. Huống chi bây giờ ta còn là quan sai, hể là việc có lợi cho phá án, ta sẽ làm.

Nhạc Ngọc Kỳ một mặt suy tư, một mặt cầm đầu xuống bát cháo. Cháo nóng hôi hổi khiến gã thổi phù một hơi liền nuốt xuống bụng. Lúc buông bát xuống, gã quệt quệt miệng, nói:

-Đệ hiểu. Nếu là đệ e rằng ta cũng phải làm thế.

Đoàn Phi lắc đầu nói:

-Không! Người sẽ không làm thế đâu. Thế diện của Thiếu Lâm Võ Đang người sẽ không thể không cho. Mà ta, sẽ không cố kỵ nhiều như thế rồi.

Nhạc Ngọc Kỳ lại suy tư, Thạch Bân xen vào nói:

-Đệ lại càng không làm được. Phi ca, huynh biết không? Thời điểm lần đầu tiên đệ nhìn thấy Viên Chứng đại sư, ta thật muốn bái ông ta làm sư phụ.

-Vậy vì sao người không bái?

Đoàn Phi hỏi ngược lại.

-Lúc đệ đến trước mặt đại sư đột nhiên mất hết chí khí.

Thạch Bân than thở nói:

-Viên Chứng đại sư cũng chưa liếc qua ta một cái. Nhưng ta lại có cảm giác đại sư giống như thần thánh không thể xâm phạm, ý nghĩ kia liền không có dịp thể hiện ra.

Đoàn Phi cười rộ lên, nói:

-Xem ra mất đi trí nhớ vẫn còn có điểm tốt, ít nhất ta sẽ không mù quáng sùng bái ai.

Nhạc Ngọc Kỳ đột nhiên thở dài, lắc đầu nói:

-Đệ quả thật không làm nổi. Ôi!

Đoàn Phi an ủi:

-Có thể nhận rõ được mình đã là rất tốt rồi... Huống chi người còn thẳng thắn thành khẩn như vậy. Chỉ cần không ngừng kiên định niềm tin của chính mình, nâng cao thực lực của chính mình, người cũng sẽ trở thành mục tiêu kính ngưỡng của người khác.

Nhạc Ngọc Kỳ cười khổ khẽ lắc đầu, tựa hồ bộ dạng không tin tưởng vào bản thân. Đoàn Phi cũng không khuyên thêm nữa, nhanh chóng ăn bát nước canh trong tay, lại xì xụp ăn xong cháo, rồi đứng lên nói:

-Đi thôi, hôm nay việc của chúng ta sẽ có rất nhiều đấy.

Hắn vừa đứng lên, mười mấy người xung quanh hai bàn lớn cũng rầm rầm đứng lên, tất cả đều là Bộ khoái.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50

Nhạc Ngọc Kỳ đã biết Đoàn Phi vì nguyên nhân dụng hình đối với Quảng Đan Tùng, khiến cho Sử tổng bộ giận dữ. Má trái bị mảnh vải trắng che kín của hắn chắc chắn đã in dấu của bàn tay năm ngón rồi. Trừ lần đó ra, Đoàn Phi bị nghiêm cấm tiếp xúc với 13 vị cao thủ kia, nghiêm cấm tiếp cận nhà cũ của Vương gia. Nếu Đoàn Phi không phải là người của Dương Châu thông phán phái tới, hắn đã trực tiếp bị đá ra khỏi trấn Hải An rồi. Bây giờ lại nhận được một nhiệm vụ gian khổ, Sử tổng bộ muốn hắn trong vòng một ngày lùng sục khắp trấn Hải An, tìm ra người khả nghi.

Đây đúng là một nhiệm vụ gian khổ. Qui mô trấn Hải An gần như là bằng một huyện nhỏ, chừng hơn vạn nhân khẩu, vài nghìn hộ. Phải tìm khắp trấn cũng không phải là một chuyện đơn giản. Cho nên Sử tổng bộ tuy rằng tức giận, nhưng vẫn tận lực sắp xếp nhân sự cho Đoàn Phi.

Mọi người ra đến ngoài quán, Đoàn Phi gọi Nghiêm bộ đầu, Vương phó bộ đầu với một người khác là Lý phó bộ đầu do huyện điều đến, cùng nhau thì thăm bàn bạc một lúc. Sau đó ba vị kia liền đều tự mang theo vài người phân công nhau đi làm.

Bên cạnh Đoàn Phi tính cả Nhạc Ngọc Kỳ gồm sáu người. Mấy người này dưới sự chỉ dẫn của Đoàn Phi, đầu tiên tìm đến mấy Lí chính phụ cận, sau đó dưới sự trợ giúp của từng lí chính mà tiến hành điều tra.

Ở thời Minh triều, dưới huyện lớn nhất là Lí chính. Lý chính trên cơ bản là do các địa chủ có máu mặt, thân hào nông thôn hoặc người đã từng làm

quan đảm nhiệm. Một lí chính trên cơ bản phụ trách quản lý và thu thuế một trăm hộ. Trong nhà nào có bao nhiêu người thường ở, bọn họ là người nắm rất rõ. Tục ngữ nói quan huyện không bằng hiện quản. Đám dân chúng sợ hãi lí chính không thua gì người bán hàng rong đời sau sợ hãi quản lý đô thị. Lí chính gõ cửa từng nhà, việc điều tra tiến hành tương đối thuận lợi.

Đoàn Phi phát hiện có tận mấy lí chính đều họ Vương, tất cả đều là con cháu hoặc họ hàng gần của Vương Đức Toàn. Họ Vương ở trấn Hải An đều không phải là thế gia vọng tộc, có thể thấy được trong kinh tế và chính trị Vương gia ở trấn Hải An rất phát triển.

Đoàn Phi rất kiên nhẫn. Tuy mới hỏi mấy nhà nhưng hắn không hề tự dùng đến tài hùng biện của mình. Chẳng qua câu hỏi cũng chỉ có mấy câu, để mấy người Thạch Bân, Quách Uy thay nhau hỏi là được. Đoàn Phi cũng mang trang phục bộ khoái, vừa trốn ở bên cạnh vừa quan sát thay đổi thần thái của người bị hỏi.

- Trong nhà có người tá túc không?

- Trong nhà hai tháng nay có mất cái gì không? Mất lương thực không?

- Hai tháng nay có từng nhìn thấy người lạ mặt đi dạo gần đây không?

Mấy câu hỏi và trình tự hỏi đều là do Đoàn Phi định ra. Cuối cùng thậm chí còn có một yêu cầu, yêu cầu các cư dân đồ ăn mỗi ngày ăn không hết đều phải tiêu hủy hoặc rửa hết, cho đến khi quan phủ báo bãi bỏ lệnh này. Đây đích xác là thiên la địa võng và chính sách tam quang (ba không) mà Đoàn Phi chuẩn bị đặt ra cho trấn Hải An chấp hành.

Trước đây bọn Sử tổng bộ cũng từng lùng bắt qua hai ba lần, khiến cho các quán trọ không dám đón tiếp người lạ mặt bên ngoài rồi. Hung thủ ở lâu trong nhà trọ khả năng là không có. Trấn Hải An nói lớn cũng không phải là lớn lắm, muốn tìm người ẩn thân rất dễ, nhưng một người lạ nếu

mỗi ngày đều hiện ra trên đường mua đồ ăn, nhất định sẽ có người chú ý tới sự hiện hữu của y. Nếu là không có ai chú ý đến, hung ác như vậy có thể lâu dài ở trấn Hải An chỉ có cách là trộm đồ ăn vụn vặt của các gia đình mà thôi.

Mấy câu hỏi kia gần như là bao quát toàn bộ rồi. Sau khi suy nghĩ thông suốt, ngay cả Nhạc Ngọc Kỳ luôn khó chịu đối với Đoàn Phi cũng không tránh khỏi nhìn lại Đoàn Phi với cặp mắt khác trước.

Tin tức được tập hợp đưa lên, còn Đoàn Phi thì ghi lại lên trên một mảnh bản đồ vẽ tay của trấn Hải An.

Bản đồ ấy là do chính Đoàn Phi vẽ, bút lông mà hắn cầm trong tay chính là loại bút lông vẹt tạm thời tạo ra. Hai thứ đồ này khiến cho kẻ rảnh rỗi Nhạc Ngọc Kỳ hai mắt sáng lên không ngừng tò mò.

-Phi ca, mấy cái vòng nhỏ trong bản đồ này có thể tìm ra hung thủ à?

Nhạc Ngọc Kỳ nhìn những vòng tròn nhỏ được vẽ mỗi lúc một nhiều, không khỏi kinh ngạc hỏi.

-Đương nhiên!

Đoàn Phi tự tin nói:

-Từng cái vòng nhỏ đều đại diện cho những địa điểm hung thủ từng xuất hiện. Có nơi thậm chí y còn xuất hiện đến 2-3 lần. Thông qua số lượng những vòng tròn nhỏ này, tần suất dày đặc cùng với thời gian xuất hiện, rồi so với thời gian phát sinh hung án, có thể nắm được khá nhiều manh mối.

-Đệ vẫn không hiểu!

Nhạc Ngọc Kỳ nói.

Đoàn Phi giải thích:

-Nói thế này nhé, chỗ lượng vòng tròn khá dày đặc này thể hiện vùng hung thủ từng hoạt động. Khoảng thời gian kia có thể y trốn ở gần đó. Ví như quán ăn này từng năm lần mất trộm, mặt khác những nơi mất trộm đồ ăn đều là những quán ăn vặt và tửu quán khá nổi tiếng. Thậm chí có khi hung thủ còn đi ăn trộm đồ ăn giữa ban ngày ban mặt. Sau khi loại trừ nhân tố ngẫu nhiên, những manh mối kia thể hiện hung thủ khá thèm ăn. Mặt khác người có nhìn ra không? Ngoại trừ những quán rượu, hàng cơm này, thời gian những nhà bình thường gần nhau mất đồ ăn đều tập trung trong cùng một khoảng thời gian. Điều này chứng tỏ trong khoảng thời gian này hung thủ khả năng là hoạt động gần đó. Qua khoảng thời gian này, y liền rời đi. Hung thủ nhất định rất cẩn thận chú ý.

Đoàn Phi ngẩng đầu nhìn ra chỗ nọ, mỉm cười nói:

-Căn cứ manh mối hiện nay, ta đại khái đã biết chỗ hung thủ trốn vào cuối tháng hai này, Thạch Bân.

Thạch Bân đáp lại một tiếng rồi đi tới. Đoàn Phi ngẫm nghĩ một lúc mới nói:

-Người lập tức đi thông báo cho Sử đại nhân, cho mời Viên Chứng đại sư và Thanh Hư đạo trưởng đến phía bắc của trấn. Và nói cho Nghiêm bộ đầu, khu vực xung quanh những vòng tròn nhỏ kia là nơi hung thủ ẩn nấp. Ta tin ở đó sẽ có một nơi loại như cái tháp cao khá nổi bật.

Nhạc Ngọc Kỳ ngạc nhiên nói:

-Phi ca, làm sao huynh biết hung thủ ở phía bắc trấn? Phía đông phía tây trấn cũng không cần mời cao thủ đi à?

Đoàn Phi khoát tay với gã, sau đó nhỏ giọng thì thầm vào tai Thạch Bân:

-Tiện thể mời vị kia cũng đi xem xem, bảo gã lên đến một nơi bí mật gần đó thời cơ động thủ.

Thạch Bân lên tiếng trả lời rồi đi. Nhạc Ngọc Kỳ bất mãn nói:

-Phi ca, ngay cả đệ mà huynh cũng không tin sao?

Đoàn Phi cười hắc hắc vỗ vỗ bả vai gã, nói:

-Có một số việc, không biết nhiều vẫn tốt hơn. Ta không phải muốn giấu diếm gì người, chỉ có điều là thói quen nghề nghiệp. Ha ha, thói quen nghề nghiệp mà thôi.

Nhạc Ngọc Kỳ bĩu môi nói:

-Hừ! Kiểm cố nói làng với đệ! Vậy được rồi. Vốn đệ muốn đi phía bắc trấn giúp huynh tìm hung thủ đấy. Nếu đệ cũng bị nghi ngờ thì đệ cũng không đi nữa.

Đoàn Phi nhìn kỹ gã, cười nói:

-Người thật sự muốn đi?

Nhạc Ngọc Kỳ nói:

-Dù sao huynh cũng không tin đệ.

Đoàn Phi vươn tay ra nói:

-Đưa tay phải của người đây, ta hỏi người mấy câu.

Nhạc Ngọc Kỳ vươn tay, nhúu mày hỏi:

-Huynh muốn làm gì.

Đoàn Phi giơ tay nắm lấy cổ tay Nhạc Ngọc Kỳ. Nhạc Ngọc Kỳ dưới sự kinh hãi nắm mạnh tay giật lại, thoát khỏi sự nắm giữ của Đoàn Phi, trừng mắt cảnh giác nhìn hẳn.

Đoàn Phi cười nói:

-Muốn ta tin người, trước hết người phải tin ta đã. Đến đây đi, bắt tay ta.

Nhạc Ngọc Kỳ do dự một chút, rồi cụp một lần nữa giơ tay ra. Đoàn Phi lại một lần nữa nắm lấy cổ tay gã, ngón trỏ, ngón giữa và ngón áp út đặt lên động mạch chủ của Nhạc Ngọc Kỳ tựa như thầy thuốc bình thường vẫn làm. Rồi hỏi:

-Người là hung thủ phải không?

Nhạc Ngọc Kỳ hoảng sợ, nói:

-Huynh điên rồi, đệ làm sao lại là hung thủ?

Đoàn Phi cảm giác trái tim của gã đập mạnh vài cái, tuy nhiên cách phán đoán nói dối này của hắn cũng chỉ là mới thử, bởi vậy cũng không chính xác lắm. Nhạc Ngọc Kỳ vẫn vô cùng kinh ngạc. Đoàn Phi cười nói:

-Người chỉ có thể trả lời là phải hoặc không phải. Đây là một cách thử nói dối, chỉ cần người có thể vượt qua ta sẽ tin tưởng người.

Nhạc Ngọc Kỳ hít vào một hơi, gật gật đầu nói:

-Đệ hiểu rồi. Tiếp đi.

-Người có phải là hung thủ hay không?

Đoàn Phi lại hỏi.

-Không phải.

Nhạc Ngọc Kỳ rất khẳng định trả lời.

-Người có biết hung thủ không?

-Không biết.

-Người tên gì?

-Nhạc Ngọc Kỳ.

-Người là người ở đâu?

-Lão gia ở Đăng Châu.

-Trong nhà người còn có người thân không?

-Không có.

-Người có nói dối hay không?

-Không có.

-Năm nay người bao nhiêu tuổi?

-Mười lăm tuổi.

-Vết máu trên người Quảng Đan Tùng có phải người vu oan không?

Đoàn Phi gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Nhạc Ngọc Kỳ.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51

Đoàn Phi nhìn chăm chăm vào ánh mắt Nhạc Ngọc Kỳ hỏi:

-Vết máu trên người Quảng Đan Tùng có phải người vu oan không?

Nhạc Ngọc Kỳ nhẹ nhàng nhướn lông mày lên, đáp:

-Không phải.

Đoàn Phi một lúc hỏi liên tiếp hơn mười câu hỏi. Nhạc Ngọc Kỳ trả lời một cách nhẹ nhàng điềm tĩnh. Đoàn Phi không cảm thấy xảy ra vấn đề gì. Sau khi hỏi xong mấy câu hỏi, hẳn suy tính một hồi. Dưới ánh mắt nhìn chăm chú mong chờ của Nhạc Ngọc Kỳ, hẳn ngoắc tay ra hiệu Nhạc Ngọc Kỳ tới gần một chút, nhỏ giọng nói:

-Được rồi. Ta tin tưởng người rồi. Điều vừa rồi ta nói với Thạch Bân là thuận đường mời Quảng đại hiệp hành động, từ một nơi bí mật gần đó ra tay bắt hung thủ.

-Quảng Đan Tùng? Không phải là gã đã bị đánh gãy tay chân phải năm mấy tháng sao?

Nhạc Ngọc Kỳ giật mình kinh hãi, hoảng sợ hỏi.

Đoàn Phi cười ha hả nói:

-Hung thủ tuy thông minh, vu oan cũng rất thành công, nhưng vẫn bị ta phát hiện vấn đề từ chi tiết nhỏ. Gã vu oan biến thành giấu đầu hở đuôi, cũng chính là chứng minh Quảng Đan Tùng trong sạch. Vì thế ta liền nhân cơ hội thiết lập một màn kịch, khiến cho Quảng Đan Tùng thoát khỏi tầm mắt mọi người, trở thành phục binh của ta. Ha hả... đến giờ người đã rõ chưa? Cũng không được nói cho ai khác biết, kể cả đại sư huynh của người.

Nhạc Ngọc Kỳ cười khố nói:

-Phi ca, huynh thật lợi hại. Ngay cả mấy người Viên Chứng đại sư cũng bị huynh lừa. Lợi hại! Thật sự lợi hại! Xem ra hung thủ kia sớm hay muộn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của huynh.

Đoàn Phi cười tủm tỉm nói:

-Đó là tất nhiên. Trừ phi y không ra tay nữa. Từ manh mối hiện tại ta vẫn chưa tra ra hung thủ cuối cùng là ai. Nhưng chỉ cần y lại ra tay lần nữa, ta nhất định sẽ bắt được gã.

Nhạc Ngọc Kỳ nói:

-Phi ca, không phải là huynh nói hung thủ là một trong mười hai vị còn lại kia sao? Bọn họ hẳn là không cần phải trốn trốn tránh tránh để trộm đồ ăn đâu.

Đoàn Phi cười nói:

-Kẻ hãm hại Quảng Đan Tùng tuyệt đối sẽ không đoán được ta sẽ nhìn ra nhiều thứ này nọ từ trong động tác này. Người nói không sai, mười mấy vị cao thủ kia là không cần trốn tránh, hơn nữa bọn họ đều có chứng cứ xác minh không ở chỗ phát sinh hung án. Nhưng kẻ hãm hại Quảng Đan Tùng hiển nhiên chính là một trong những người này. Điều này nói cái gì? Điều này nói rõ hung thủ không phải chỉ một người. Gã ít nhất có một kẻ đồng lõa, mà kẻ này chính là một trong mười ba người còn lại kia.

Nhạc Ngọc Kỳ cứng họng khen:

-Đệ hiểu rồi. Khó trách điều tra như thế nào cũng không ra. Phi ca, huynh thật là lợi hại. Tuy nhiên đại sư huynh của đệ cũng không phải là hung thủ. Điều này ta có thể dùng đầu của ta đảm bảo.

-Hạ đại hiệp tính tình ngay thẳng, quang minh lỗi lạc, ta chưa bao giờ nghi ngờ đến.

Đoàn Phi cười nói:

-Những người còn lại không nhiều nữa. Hy vọng lúc này đây có thể bắt được gã, đến lúc đó chân tướng rõ ràng ngay.

Tinh thần Nhạc Ngọc Kỳ rung lên, nói:

-Phi ca, đệ cũng muốn đi vây bắt hung thủ, tiện thể xem điều huynh đoán đúng không. Khinh công của đệ so với đại sư huynh cũng tốt, chỉ cần có thể cầm chân hung thủ thì gần như là gã không trốn thoát. Tuy nhiên, nếu đệ đi rồi, bên cạnh Phi ca sẽ không còn có cao thủ bảo vệ nữa.

Đoàn Phi mỉm cười nói:

-Như vậy cũng tốt. Người lập tức đi thông báo cho Nghiêm bộ đầu, bảo bọn họ không được rút dây động rừng, đợi Viên Chứng đại sư và Thanh Hư đạo trưởng tới rồi hãy bao vây mục tiêu bắt giữ hung thủ. Chỗ này người không phải lo cho ta, hung thủ cũng không phải thần thánh, làm sao có thể nhân cơ hội mà đến giết ta được. Huống chi hung thủ thật sự không giống như hạng người phát rồ, chắc có lẽ sẽ không lạm sát người vô tội đâu.

-Cũng khó nói. Lúc đệ không ở đây phải cẩn thận, đừng quên đấy.

Nhạc Ngọc Kỳ cười nói đùa một tiếng, nhận lệnh mà đi. Đoàn Phi nhìn bóng lưng dần xa của gã, khẽ mỉm cười, quay đầu quát:

-Quách Uy, động tác nhanh lên, đừng có lề mề nữa.

Quách Uy đang lúc bận bịu xả trá vợ vét tài sản, nghe được lời Đoàn Phi nói, anh ta quay lại cười ha hả, tốc độ làm việc quả nhiên nhanh hơn. Tuy nhiên trong đai lưng, trong ngực của mấy bộ khoái vẫn tiếp tục đẩy lên.

-Các người tiếp tục, ta lên tòa tháp kia trước xem sao.

Đoàn Phi chỉ về một tòa tháp cao phía trước mà nói. Tháp cao kia chính là nơi cao nhất ở gần đây, cũng là trung tâm giữa những vòng tròn lớn nhỏ trong tấm bản đồ của Đoàn Phi.

Tháp cao nằm trong một tòa miếu thờ. Đây là tòa chùa miếu cung phụng bậc đại từ đại bi chịu khổ chịu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát, tên là Quan Âm viện. Nhìn đến cái tên này, Đoàn Phi không khỏi nảy sinh ý nghĩ nơi Đường Tăng phải đi qua để lấy kinh chính là Quan Âm viện kia. Phương Trượng tham lam và Hắc Hùng Quái hùng mạnh lần lượt xẹt qua trong lòng... Nơi đây là nơi Tề Thiên Đại thánh Tôn Ngộ Không gặp tên yêu quái thứ nhất kia sau khi được cứu ra từ Ngũ Chi sơn. Kết quả là ngang tài ngang sức, mãi đến khi mời Quan Âm Bồ Tát mới thu phục được Hắc Hùng Quái, trở thành sơn thần bảo vệ của Phổ Đà sơn.

Đoàn Phi đi vào chùa, một vị hòa thượng đang quét rác chạy ra đón chào. Không đợi hòa thượng nói chuyện, Đoàn Phi liền khoát tay nói:

-Không cần để ý đến ta, ta chỉ muốn đi xem tháp cao trên kia.

Hòa thượng kia sửng sốt, sau đó khẩn trương nói:

-Sai gia, bảo tháp kia không thể lên được, đã bị phương trượng khóa rồi.

-Sao tháp đẹp thế lại phải khóa lại?

Đoàn Phi hỏi ngược lại.

-Điều này phương trượng đại sự không cho phép ta nói.

Tiểu hòa thượng ấp úng không biết giải thích thế nào. Đoàn Phi hơi động trong lòng, cười nói:

-Hay là trên kia khóa giam giữ yêu quái?

Tiểu hòa thượng nhẹ nhàng thở ra, chấp tay nói:

-A Di Đà Phật, không phải ta nói đấy. Phương trượng cũng không trách được ta.

Đoàn Phi cười nói:

-Ta chính là tới bắt yêu quái. Đi gọi phương trượng tới mở khóa cho ta.

Trong ngữ khí của hắn có một khí thế rất chân thật đáng tin. Tiểu hòa thượng hơi có vẻ chần chừ, cuối cùng vẫn xoay người đi.

Đoàn Phi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tòa tháp kia có bảy tầng, ước chừng cao 20m, mái hiên bốn phía có treo chuông. Gió thổi qua mái hiên liền có tiếng chuông trong trẻo truyền đến.

Lão phương trượng rất nhanh liền chạy đến. Đoàn Phi khoanh tay nhìn lên, thần nhiên quát:

-Sai gia ta muốn lên tháp điều tra án, mở khóa.

-Đại nhân cẩn thận, Trên tháp này có chút cổ quái. Lần trước lão nạp từng thấy có một bóng đen từ dưới tháp nhảy lên, tựa như một con chim lớn. Lão nạp còn tưởng rằng con mắt bị hoa, sau lại đi lên tháp thì thấy quả nhiên bên trên có chút cổ quái.

Phương trượng lải nhải ròng dài còn chưa nói xong, Đoàn Phi đã không kiên nhẫn quát lên:

-Không nhiều lời vô ích! Bảo người mở khóa thì mở khóa đi, có chuyện gì xảy ra ta chịu trách nhiệm.

Lão hòa thượng không dám rông dài tiếp. Sau khi mở khóa, Đoàn Phi đẩy cửa gỗ ra, tiến vào trong tháp. Tờ nhện trong tháp giăng đầy, phương trượng thấy hẳn chú ý mấy thứ này, liền giải thích:

-Chỉ là một thán không quét tháp, đã ra bộ dạng thế này. Thập Phương, nhanh đi lấy cái chổi và chổi lông gà đến.

-Không cần.

Đoàn Phi lấy thước sắt ra, hươ hươ mạng nhện trước mặt, dọc theo thang gỗ trèo lên phía trên tháp. Thân tháp dần dần thu hẹp lại. Leo đến tầng thứ bảy, khi xoay người đường sống cũng không có nhiều. Nhưng tầng thứ bảy so với mấy tầng dưới thì sạch sẽ hơn nhiều, mạng nhện hầu như không có. Từ mấy dấu vết đó, có thể thấy nơi này không lâu trước từng có người ở.

Tiểu hòa thượng Thập Phương khẩn trương nắm lấy ống tay áo phương trượng, nhỏ giọng nói:

-Sư phụ, thật sự có yêu quái à!

Đoàn Phi gào to nói:

-Không được nói bậy. Đây rõ ràng có dấu vết từng có người ở. Phương trượng đại sư, trong trấn nơi nơi tìm kiếm hung thủ, nơi này có điều lạ sao không báo cho quan phủ? Ngoài ra còn có năm vị cao tăng Thiếu Lâm trấn thủ Hải An, vì sao người lại không mời họ đến xem?

Phương trượng nhìn thấy đám rác rưởi bị vứt bỏ trong góc, á khẩu không trả lời được, một lúc mới nói:

-Bần tăng chưa từng liên hệ việc này với hung án. Ta cũng nghe nói có năm vị cao tăng Thiếu Lâm đến đây, tuy nhiên lại không có duyên gặp mặt.

Thập Phương tiểu hòa thượng tức giận nói:

-Chúng ta thờ phụng chính là Quan Thế Âm Bồ Tát, nhóm Thiếu Lâm cao tăng bá Như Lai Sakya. Bọn họ đi Thiên Long tự, chúng ta sao gặp được.

-Không được nói bậy.

Phương trưởng quát.

Đoàn Phi không có hứng thú đối với việc tranh chấp lớn nhỏ trong Phật môn. Hắn dùng thước sắt tìm kiếm trong đồng rác kia, chỉ thấy trong đó có xương gà, xương đầu cá, xác cua, lá bánh chưng, cặn đồ ăn... dễ dàng nhìn thấy. Đoàn Phi không khỏi lăm bằm:

-Tên khốn kiếp đúng là biết ăn.

Đột nhiên, thước sắt đã khều ra một mảnh vải có dính vết máu trong đồng rác đó. Trên mặt hắn không khỏi nở ra một nụ cười.

-Nếu có thiết bị kiểm tra DNA thì tốt rồi.

Đoàn Phi xoay tròn thước sắt, quần mảnh vải lên, lại xem xét cẩn thận. Mảnh vải hắn là lấy ra từ trên y phục của y, là vải thô bình thường. Đoàn Phi không hiểu biết lắm về nghề dệt, nhìn không ra có cái gì đặc biệt.

Trừ điều đó ra, không có phát hiện gì mới thêm. Đoàn Phi mở cửa sổ ra, hướng nhìn xa xa, đột nhiên nhìn thấy Nghiêm bộ đầu và Nhạc Ngọc Kỳ vội vàng đi vào miếu. Đoàn Phi nói một tiếng, sau khi liếc mắt xuống bọn họ dưới tháp, nhú mày nói:

-Các người ngàn vạn lần đừng nói với ta là hung thủ chạy rồi.

Nghiêm Bộ đầu cười khỗ nói:

-Đúng vậy, thời điểm chúng ta đi hung thủ đã chạy rồi. Chấn đệm đều ầm, chứng tỏ y vừa mới đi.

-Đáng tiếc.

Đoàn Phi liếc mắt nhìn nét mặt uể oải của Nhạc Ngọc Kỳ, đi qua vỗ vỗ bả vai gã nói:

-Đừng khỗ sở. Gã thoát được nhất thời chứ không thoát được một đời. Chúng ta sẽ bắt được gã. Việc hôm nay lòng bắt căn bản là đã rút giây động rừng, tịch biên hang ổ của y. Ngày tháng sau này của hung thủ sẽ càng ngày càng khó khăn, sớm hay muộn cũng sẽ lộ ra sơ hở, hơn nữa thời gian ấy cũng không xa đâu.

Sắc mặt Nhạc Ngọc Kỳ dễ nhìn hơn một chút. Gã nhìn mảnh cải quăn trên thước sắt, hỏi:

-Phi ca, đây là cái gì?

-Chứng cứ! Đây là chứng cứ chính xác cho thấy hung thủ từng bị nhiều vết thương. Từ mảnh vải này ta có thể biết được nhiều tư liệu về hung thủ. Có nó, yêu quái sẽ nhanh chóng hiện hình thôi.

Đoàn Phi dương dương đắc ý nói.

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54

Đêm hôm khuya khoắt, trời tối như mực, trấn Hải An vô cùng yên lặng. Ngoài tiếng gõ mõ của phu canh thì chỉ có tiếng trò chuyện rất nhỏ của những người gác cổng thành. .

- Là ai?

Một lính gác giờ cán thương lên quát hỏi.

- Là ta.

Vài người từ trong bóng tối bước ra. Những lính gác vội vàng thu hồi thương đứng im chĩnh, cười và chào đón rằng:

- Ra là Sử đại nhân, khuya như vậy Sử đại nhân còn đích thân tuần tra à.

Sử Vũ Phong nói:

- Không, ta đưa mấy huynh đệ ra thành để làm chút việc, mọi người cực khổ rồi, hãy kiên trì thêm vài ngày nữa, sắp phá được án rồi!

Đoàn người dần đi xa, lính gác kia quay người lại nhổ nước miếng, nói rằng:

-Thêm vài ngày nữa, thêm vài ngày nữa, cũng không biết nói bao nhiêu lần rồi, rốt cuộc muốn nói bao nhiêu lần vậy!

Một lính gác nói rằng:

- Không chừng sẽ phá được án thật đó, huynh không nghe nói sao? Cái tên bộ khoái mới đến đó rất giỏi, hôm nay bọn họ suýt chút là tóm được hung thủ rồi. Nghe nói rằng hung thủ là một tên thanh niên khoảng 20 tuổi. Mới nhỏ tuổi vậy mà đã giết nhiều người vậy, chắc chắn là Thiên Sát Tinh hạ phạm. Mọi người cẩn thận chút, đừng bất cẩn mà để gặp phải tên hung thần đó.

- Nó là hung thần, vậy tên tiểu bộ khoái là gì?

Một lính gác khác nói đùa.

Lính gác đó nói:

- Còn phải nói nữa, không phải là Thiên Khôi Tinh thì là Thiên Xảo Tinh, cũng là Cặp Thời Vũ Tổng Giang và Lăng Tử Yến Thanh mới có thể khống chế nổi Hắc Toàn Phong Lý Quỳ.

" Thủy Hử truyện " được biên thành sách vào cuối đời nhà Nguyên đầu đời nhà Minh. Được lưu truyền bằng miệng cả trăm năm. Bá tánh bình thường cũng thuộc lòng, nên mới có đoạn đối thoại phía trên.

Trong một góc khuất không ai chú ý tới, một cặp mắt lộ ra ánh mắt sắc như dao. Gã mặc y phục đi đêm màu đen, đưa mắt nhìn theo đám người Sử tổng bộ từ lúc kê mở cổng thành tới lúc ra khỏi thành. Khi cổng thành đóng sập lại, gã mới không nhìn nữa, rồi lạnh lùng liếc mắt tới các lính gác, trong lòng bức tức, quay lưng bỏ đi, mục tiêu gã chính là nha sở.

Bọn người Đoàn Phi chờ Sử bộ đầu ra thành rồi mới ngẩng đầu lên. Sờ dĩ lén lút như vậy là do mấy người bọn họ phải đi làm chuyện mờ ám. Một khi bị phát hiện, thì bọn họ chết chắc.

- A Phi, mi thực sự phải làm thế hả?

Cho tới phút cuối Sử Vũ Phong vẫn còn do dự mà hỏi.

Đoàn Phi trả lời một cách rất kiên định:

- Đúng thế, mục đích giết người của hung thủ không hề đơn giản. Từ khi huyện nha nhận được đơn kiện, hắn ta luôn muốn nói cho chúng ta biết điều gì đó, nhưng lại bị rất nhiều người phớt lờ. Vụ này chắc chắn là vụ giết người vì thù oán, nhưng cả nhà Vương Đức Toàn đều một mực chối bỏ. Việc này làm cho người ta cảm thấy rất đáng nghi. Những tên giúp hung thủ giấu tội và ngụy tạo hiện trường lại chính là người của Vương gia. Tại sao lại phải thế chứ? Bọn chúng có bí mật gì sợ chúng ta biết chứ? Cho tới lúc này, những nghi vấn còn sót lại của vụ này không còn bao nhiêu nữa, chỉ có thể dùng cách này để giải đáp nghi vấn này

Sở tổng bộ thở dài, híp mắt nhìn ra đằng xa. Trong bóng tối có hai chiếc lồng đèn bắt mắt hơn cả, đó là vườn mộ của Vương gia.

Bức tường cao vây lấy một khung trời. Trước cửa một vườn có duy nhất một căn nhà, những người giữ mộ của Vương gia phải đến đang ở trong đó.

Nhạc Ngọc Kỳ bị Đoàn Phi sai đi dùng mê hương gây mê cho những người giữ mộ. Mê hương do Sở tổng bộ đưa cho. Khi Đoàn Phi nói cho Sở tổng bộ biết phải làm gì thì ông ta sợ hết hồn. Ông ta nhìn Nhạc Ngọc Kỳ cạy cửa lén vào nhà một cách thuần thục, ông ta lo lắng mà nói:

- Sao mi dẫn Nhạc thiếu hiệp tới đây luôn vậy?

Đoàn Phi cười nói:

- Yên tâm đi, Ngọc kỳ sẽ không nói ra đâu.

Sở tổng bộ lắc đầu, chỉ thấy một bóng người lướt qua. Nhạc Ngọc Kỳ đã khép cửa quay về. anh ta hơi phấn khởi mà nói:

- Xong rồi, để dùng lượng mê hương gấp bội. Hai tên kia ít nhất phải ngủ tới sáng mới dậy.

Việc đã tới nước này rồi, Sử Vũ Phong căn nhắc nói:

- Được rồi, chúng ta vào thôi.

Để không để lại vết tích, năm người bọn họ trèo tường lên vào trong vườn mộ.

Đoàn Phi để Nhạc Ngọc Kỳ trèo lên tường trước, sau đó thông dây xuống để mọi người trèo lên. Như thế có thể tránh khỏi việc để lại vết tích móc câu.

Sử tổng bộ rất rành đường mà bước tới trước một ngôi mộ, chỉ vào bia mộ nói:

- Đây chính là mộ trưởng nam Vương Thiện Khiêm của Vương Đức Toàn, thực sự phải đào sao?

Đoàn Phi dùng hành động của mình trả lời ông ta. Một tiếng cộp vang lên, đầu cuốc đã đập vào ngôi mộ của Vương Thiện Khiêm.

Trợ thủ thứ hai là Nhạc Ngọc Kỳ, nhìn thấy như vậy, Sử Vũ Phong và người khám nghiệm tử thi họ Dương cũng bắt tay vào công việc. Mọi người chi lo đào đất, không lâu sau đã đào sâu ba thước đấy. Keng một tiếng. Nhạc Ngọc Kỳ bị tê rần cả tay. Anh ta bật thốt lên kêu rằng:

- Đệ đào được rồi, không ngờ là quan tài đá.

- Đúng thế, quả thực là quan tài đá, Vương gia quen dùng quan tài đá. Bọn họ có một bà con xa ở trấn Hải An chuyên bán quan tài đá và làm lễ tang.

Sử Vũ Phong nói xong liền nhảy vô hố, dùng cái gầu xúc đất cát lên mặt đất. Quan tài đá từ từ hiện ra.

Lúc này Đoàn Phi, Nhạc Ngọc Kỳ, và Dương Sâm chỉ biết đứng nhìn họ làm. Nhìn thủ pháp quen tay của Sử Vũ Phong và người khám tử thi họ Dương, ba người họ chỉ biết nhìn nhau, trong lòng nghĩ rằng:

- Lúc trước bọn họ chắc thường xuyên làm việc này quá.

Sử tổng bộ ho nhẹ một tiếng, dùng sức cạy nắp quan tài đá lên. Đúng lúc đó Dương Sâm đốt đuốc lên, người khám nghiệm tử thi họ Dương cầm lấy đuốc cúi người xuống quan tài. Nhờ có nắp quan tài che lại nên ánh lửa không bị người ta phát hiện.

Người khám tử thi họ Dương vừa cúi người liền la lên một tiếng. Đoàn Phi vốn đang nín thở nhìn lên trời, nghe thấy tiếng la vội vàng hỏi khẽ:

- Sao thế?

Dương Sâm và Nhạc Ngọc Kỳ cũng tò mò cúi xuống nhìn, chỉ nghe người khám nghiệm tử thi họ Dương phẫn khởi mà nói rằng:

- Quả nhiên là có điều gì không ổn, trên mặt tử thi lại đeo mặt nạ, kiểu dáng mặt nạ này tiểu nhân chưa từng thấy qua.

Đoàn Phi không kìm nổi nhảy xuống hố. Người khám nghiệm tử thi họ Dương ở bên phải. Đoàn Phi ở bên trái. Hắn cũng cúi người xuống. Bọn họ chỉ thấy trong quan tài ứ đọng rất nhiều nước, hôi không chịu nổi. May là tử thi có mặc áo chỉnh tề, lại đeo mặt nạ, vẫn chưa có điều gì phải khiến người ta phải mơ thấy ác mộng khi ngủ.

Nhưng mà trên mặt tử thi đeo mặt nạ làm cho Đoàn Phi giật nảy mình. Chỉ thấy rằng đó là một khuôn mặt trắng bệch, mắt nhỏ dài, môi đỏ như

máu mở khê ra, nụ cười âm u đáng sợ thoát ẩn thoát hiện, làm cho người sợ thót tim.

Sau khi nhìn kỹ, Đoàn Phi khẳng định nói rằng:

- Đây là một tấm mặt nạ võ sĩ đạo Nhật Bản. Khám nghiệm tử thi họ Dương, xem thử còn vật chôn theo gì nữa không?

Người khám nghiệm tử thi họ Dương lấy từ trong ngực ra một cái trảo ba móng làm từ tre. Rồi bỏ vào trong nước đào thử. Một lát sau đào lên mấy thứ, bao gồm một thanh đao phương tây làm mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, một viên mã não, một miếng ngọc Yasakani no Magatama cũng đã được Đoàn Phi xác minh nguồn gốc. Cắt bỏ phần áo trước ngực của tử thi, thì thấy hiện ra một tấm gương tròn.

Đoàn Phi lạnh buốt cả xương sống, im hơi lặng tiếng quay đầu leo ra khỏi hố. Sau khi chạy ra xa hít một hơi thở trong lành mới nói khê rằng:

- Đây nắp lại đi, không cần xem nữa. Mặt nạ võ sĩ đạo Nhật Bản cộng thêm ba món thần khí truyền thống chôn theo của Nhật Bản, có thể kết luận rằng thân phận thực sự của nạn nhân là một võ sĩ Nhật Bản có địa vị khá cao.

- Võ sĩ đạo gì chứ, rõ ràng là một tên đại giặc Oa!

Nhạc Ngọc Kỳ cắn răng một cách căm thù mà nói.

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Đúng thế, trưởng nam Vương gia lại là một võ sĩ đạo Nhật Bản, thế thì những người khác trong gia đình họ thì sao? Bọn họ đến triều Minh của chúng ta lánh nạn hay là có mục đích gì khác? Hãy đặt mọi thứ như cũ, trở về rồi tính sau.

Mọi người cùng nhau lấp ngôi mộ lại. Công đoạn chỉnh sửa cuối cùng do Sử Vũ Phong và người khám tử thi họ Dương phụ trách. Bọn họ phải cố gắng khôi phục lại nguyên trạng ban đầu của ngôi mộ.

Sau khi mọi người rời khỏi vườn mộ thì tìm một nơi vứt bỏ công cụ. Rồi dùng thuốc nước đặc chế để rửa sạch hai tay. Sau đó đốt hết quần áo mặc đồ mới, dùng trầm hương khử mùi toàn thân. Công việc vệ sinh làm suốt nguyên đêm, nhưng mà sau khi trở về thôn sắc mặt của mọi người vẫn rất khó coi.

Sau khi trở về nhà sở thì mọi người mạnh ai nấy về nhà tắm rửa, và tính rằng sau khi ăn sáng xong thì tiếp tục tụ tập lại thương lượng. Đoàn Phi nhanh chóng quay về phòng mình. Đoàn Phi không còn thấy Thạch Bân và Quách Uy canh giữ nữa, bèn bình tĩnh cúi xuống nhìn vào cửa phòng, thì nhìn thấy mặt đất có một lớp bột mì mỏng, trên đó có vài dấu chân in trước cửa phòng.

Đoàn Phi lấy tấm in mẫu giày ra đối chiếu với dấu giày ở trước phòng, hần lập tức lộ ra một nụ cười:

- Bắt được người rồi!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55

Đoàn Phi đẩy cửa vào, lập tức phát hiện hai con búp bê sứ để trên bàn không còn nữa. Hắn mỉm cười. Tất cả mọi thứ đều trong dự tính của hắn. Giờ việc phải làm là chờ.

Đoàn Phi kêu người đưa nước nóng tới. Đúng lúc đang ngâm mình, thì Thạch Bân và Quách Uy ở bên ngoài kêu cửa:

- Phi ca, chúng đệ có thể vào không?

Đoàn Phi đáp:

- Vào đi.

Thạch Bân và Quách Uy đẩy cửa vào. Do bị bình phong che lại nên hai người không nhìn thấy Đoàn Phi đang ngâm mình trong bồn tắm. Bọn họ xấu hổ nói:

- Phi ca, chúng đệ làm hỏng việc rồi, không canh giữ nổi cửa phòng. Có phải bị mất đồ rồi không?

Đoàn Phi cười một cách sáng khoái nói rằng:

- Ủ, bị mất đồ rồi, bảo bối búp bê sứ của huynh bị người ta trộm mất rồi. Việc này không thể trách các đệ, người này đã nương tay rồi, nghĩ lại kết cục của Vương Tài thì đáng mừng cho các đệ rồi.

Hai người le lười một cái, Thạch Bân cười ha hả nói:

- Phi ca, huynh thật sự không trách chúng đệ chứ?

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Các đệ làm rất tốt, có phải bị thương nhẹ không?

- Ừ.

Thạch Bân xoa cổ nói:

- Giờ cổ vẫn còn đau, hồi nãy chúng đệ đã tìm đại phu xoa bóp chút rồi.

Đoàn Phi nói:

- Vất vả cho các đệ quá, về nghỉ đi. Nếu tới sáng sớm vẫn chưa khỏe thì hãy nghỉ một ngày, huynh sẽ nói lại với tổng bộ.

- Cám ơn Phi ca, vậy chúng đệ đi trước đây. Mẹ nó, vẫn còn đau quá.

Thạch Bân và Quách Uy vừa đi vừa chửi. Đoàn Phi quấn khăn vào eo, rồi nói nhỏ rằng:

- Xuống đây đi, bắt được hãn chưa?

Quảng Đan Tùng từ trên xà nhà nhẹ nhàng nhảy xuống. Lão ta ngạc nhiên hỏi:

- Sao Huynh lại biết đệ vào đây rồi?

Đoàn Phi nói nhỏ rằng:

- Đệ theo đuôi bọn người Thạch Bân vào đây, có gì lạ đâu, đệ cũng nên về đi. Mà sao thế? Bị hãn ta bắt đuôi rồi sao?

Quảng Đan Tùng gượng cười nói:

- Không gì qua mắt đệ nổi, tên tiểu tử đó chạy nhanh thật. Đệ theo lời dặn dò của huynh chờ hắn vào phòng thì lập tức đóng cửa lại, không ngờ rằng hắn bất ngờ chống trả, đệ bị ép lùi ra sau mấy bước, rồi phá cửa bỏ chạy. Đệ đuổi theo nhưng cuối cùng vẫn bị hắn chạy thoát.

Đoàn Phi lơ đãng nói:

- Nhận ra lai lịch hắn không?

Quảng Đan Tùng nói:

- Kiểm pháp hắn dùng hình như là nhu vận kiếm pháp của Võ Đang, nhưng lại khác đôi chút. Nếu thực sự là nhu vận kiếm pháp đệ tuyệt không thể bị hắn ta ép lui được, dù sao công lực của hắn ta vẫn không bằng đệ.

- Phái Võ Đang?

Đoàn Phi kinh ngạc thốt lên, rồi lập tức bình tĩnh lại, nói:

- Đệ nghĩ kỹ xem, kiếm pháp của hắn ta có chỗ nào lạ không? Hắn ta còn đặc trưng gì không? Khinh công hắn ta dùng có lai lịch từ đâu?

Quảng Đan Tùng nói:

- Kiểm pháp hắn ta xài như thật như ảo, cũng tại đệ không nhận ra thứ kiếm pháp này, chính những biến hóa đột xuất này làm đệ không kịp trở tay. Tâm pháp vận kiếm của hắn ta hình như cũng không phải là của phái Võ Đang. Nhiều lần giao đấu với hắn ta, đệ phát hiện nội công của hắn ta không bằng đệ, nhưng lại vô cùng bá đạo, hoàn toàn khác với thứ tâm pháp thanh tịnh của phái Võ Đang. Khinh công hắn ta xài cũng là Thê Vân Tung của phái Võ Đang, nhưng vẫn có sự sai biệt rất lớn, có đôi chỗ lại giống như Đạp Tuyết Phiêu Vân của phái hoa sơn.

- Ủ, huynh biết rồi.

Đoàn Phi nói:

- Đệ cũng đi nghỉ ngơi đi, vất vả cho đệ rồi.

Quảng Đan Tùng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói, lặng lẽ đóng cửa ra ngoài. Đoàn Phi ngâm mình trong nước, rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Trong trung đường ngôi nhà cổ của Vương gia, bên cạnh một chiếc bàn thấp dài có lẹo tẹo mười mấy người bó gối ngồi. Ở giữa vẫn còn rất nhiều chỗ trống, Vương Đức Toàn ngồi ở chủ tọa hướng về phía nam và nói:

- Lại tới cuối tháng rồi, chúng ta đã rất lâu không tụ họp lại.

- Ngài không nên nhận lời bọn chúng, bây giờ chúng ta tụ họp lại là một việc rất nguy hiểm

Vương Thiện Cung lạnh lùng nói.

Một người trung niên ngồi bên phải Vương Đức Toàn đập bàn rầm một cái, tức giận nói rằng:

- Lão Nhị, sao ngươi dám nói chuyện với tướng quân như thế hả?

Vương Thiện Cung lạnh lùng cười nói:

- Nhục Hộ Diêm Cửu, mi không có tư cách nói chuyện ở đây.

Người nói chuyện trước đó tức giận đỏ ửng cả mặt. Tổ tiên gã ta là người mổ thịt, bán muối ướp thịt khô rất được hoan nghênh. Sau khi trở thành võ sĩ đạo gã ta tự đặt cho mình cái tên mà gã ta tự cho là rất hay. Không ngờ rằng sau khi tới Đại Minh cái tên này lại trở thành trò cười của mọi người. Cho dù gã ta đổi tên gì, mỗi khi mọi người cãi nhau đều lấy cái tên này ra

chẽ giấu hẩn. (Thời chiến quốc của Nhật Bản quả thực có cái họ này, giờ thì không biết thế nào, không tin hãy tìm kiếm tư liệu về lăng nhân trong phần năm của Thái Các Lập Chí Truyện.)

Vương Đức Toàn quát lên:

- Tất cả hãy im miệng cho ta. Giờ là lúc không thể nào không tụ họp lại, gió đông sắp thổi lên rồi. Chúng ta vì tên hung thủ đó nên vẫn luôn không thể tụ họp lại để bàn về vấn đề phân phối của năm nay, nếu không chuẩn bị sớm sẽ gặp rắc rối đấy.

- Mạt tướng thấy để sang năm phân phối là tốt hơn, đâu cần thiết phải bàn luận tiếp nữa.

Một người khác ngồi ngay ngắn nói.

Vương Thiện Cung lạnh lùng cười và nói:

- Tình hình trong nước biến hóa rất nhanh, Thu Thượng Nghĩa Tinh, lão không thấy địa bàn nhà kho do các lão chiếm giữ đã bị mất một nửa rồi sao? Lão vẫn không biết xấu hổ tới đây đòi lấy lương sang năm sao?

- Người!

Thu Thượng Nghĩa Tinh giận tím mặt, hét lên một tiếng, cây đao ở eo đã rút ra hơn một thước.

- Các người đều đã mất đi tính nhẫn nại sao!

Vương Đức Toàn đập mạnh xuống cái bàn thấp một cái. Dù là mắt thường cũng nhìn thấy được làn sóng chấn động đang lan tỏa ra. Vài tiếng rảng rảng vang lên, trên mặt chiếc bàn ngắn xuất hiện vài vết nứt. Cơn giận dữ của Vương Đức Toàn làm cho mọi người đều phải nể sợ ông ta, phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Vương Đức Toàn hít một hơi thở, cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại, hân lạnh lùng nói rằng:

- Các người làm ta thất vọng quá, chính do thái độ không chịu hợp tác của các người, nên đã làm cho tên hung thủ đó sau khi giết bao nhiêu người vẫn ung dung qua ngày. Ta mong các người từ bây giờ hãy phối hợp với ta một chút, thù hận của các người để khi khác mới tính, nếu không ta sẽ không khách sáo đâu.

Vương Thiện Cung và tên Thu Thượng Nghĩa Tĩnh hăng hộc nhìn nhau không ai nhường ai. Nhưng Thu Thượng Nghĩa Tĩnh vẫn thu kiếm vào vỏ đao.

Vương Đức Toàn hài lòng nói:

- Vẫn theo quy tắc trước đó, dựa vào thực lực cống hiến sức lực hiện tại trong nước của gia tộc các vị mà phân phối số lương. Tuy bọn người Thiện Tĩnh đã chết, người phụ trách mới vẫn chưa xác định, nhưng mức lương của bọn chúng vẫn chia theo lệ cũ, cái người không ý kiến chứ?

- Mặt tướng không ý kiến, mọi thứ đều tuân theo sự phân chia của tướng quân. Nhục Hộ Diêm Cửu cung kính nói.

Vương Đức Toàn gật đầu, từ trong ngực lấy một mảnh giấy ra, đọc ra những chữ ghi ở trên giấy, đều là tin tức mới nhất của Nhật Bản, đại loại như là ai đã đoạt được thành thị nào, ai lấy được thủ cấp của ai. Từ những tin tức này sẽ biết được sự phân bố thế lực mới nhất của Nhật Bản. Căn cứ bản đồ thực lực mới nhất này, Vương Đức Toàn có thể để những tên quân phiến cát cứ này phân chia địa điểm và mục tiêu cướp bóc cho những tên cướp biển giả được phái đến Đại Minh đánh cướp ven biển.

Mười mấy năm làm ăn ở Đại Minh, bọn người Vương Đức Toàn nắm bắt được rất nhiều thông tin của Đại Minh. Nào là chỗ nào có nhà giàu, chỗ nào binh lực ít, binh vệ sở của chỗ nào vô dụng, chúng đều biết rõ như lòng bàn

tay. Bọn chúng quả thực không có kẻ thù nào cả, bởi vì những kẻ không hòa với chúng từ lâu đã bị trừ khử bằng nhiều phương thức khác nhau.

Đúng lúc phân phối rõ ràng, bên ngoài đột nhiên vang tiếng xảy ra hỏa hoạn, tiếp đến có người niệm kinh, rồi lại có người kêu bắt thích khách. Cả nhà Vương gia rối tung lên.

Vương Đức Toàn dừng lại việc đang làm. Rồi kề tai lắng nghe tiếng động bên ngoài. Nhục Hộ Diêm Cửu không kìm nổi nháy dựng lên và nói:

- Để mặt tướng ra xem thử.

Vương Đức Toàn quát:

- Không cần, đây là kế điệu hổ ly sơn, hung thủ không chỉ một người, đã tới trước cửa rồi.

Vài tiếng leng keng vang lên, một số người rút đao đứng dậy, rồi nghe một tiếng gầm thét vang lên:

- Cầu cường đạo, các người hãy chết hết đi! Cha, mẹ, con sắp trả thù được cho hai người rồi.

Tiếp theo sau tiếng gầm thét, một bịch đồ màu đen bị ném vào phá vỡ cửa sổ dán bằng giấy hoa, vật đó còn vang lên tiếng xèo xèo, lăn lóc trên bàn, mọi người mới phát hiện vật đó đang lóe lên nhiều tia lửa.

- Nguy rồi, là thuốc nổ!

Vương Đức Toàn sợ xanh cả mặt, y nhún chân đá cái bàn ngăn lên trước mặt để che đỡ, vẫn chưa kịp lùi lại, gói thuốc nổ to dùng đó đã biến thành một đồng lửa đang lao chồm tới.

Chương 56: Hai tên hung thủ

Cảnh sắc buổi tối của trấn Hải An yên tĩnh mà lặng lẽ, nhưng bị một tiếng nổ cực lớn xé tan màn đêm yên tĩnh. Tiếng nổ làm cho mọi người giật mình thức giấc. Đoàn Phi là người đầu tiên xông ra khỏi phòng, rồi chạy ra theo hướng vang của âm thanh. Đoàn Phi chỉ thấy ánh lửa chiếu sáng cả bầu trời, đó chính là hướng của nhà Vương gia.

- Nguy rồi, hai thằng ngu đáng chết này!

Đoàn Phi dậm chân mạnh một cái, rồi trở về phòng mặc công phục vội vàng chạy ra ngoài.

Gần như tất cả mọi người đều bị đánh thức. Sử Vũ Phong xuất hiện trước mặt Đoàn Phi với vẻ mặt hoảng hốt. Ông ta gặp Đoàn Phi rồi ngạc nhiên nói rằng:

- Sao lại thế này?

Đoàn Phi gượng cười nói:

- Ti chức cũng không biết, hình như nhà Vương gia bị sét đánh.

- Không phải sét đánh, có lẽ là hỏa dược nổ, lần này rắc rối to rồi!

Nghiêm bộ đệu vội vàng chạy tới nói.

Trấn Hải An không lớn. Bọn người Đoàn Phi chạy một mạch như điên tới nhà Vương Gia. Tới nơi họ chỉ nhìn thấy ồn ào như cái chợ, lửa bốc hừng hực. Gần một nửa số người trong làng đều chạy tới đây, người thì đứng đó xem, người thì lo chữa cháy. Những cái xác chết cháy đen không toàn thây lần lượt được khiêng ra. Vương lão gia quỳ bên một xác chết mà gào khóc.

Bọn người Sử tổng bộ vừa tới nơi thì có người đón đầu bọn họ. Nếu không phải do trên đầu bọn họ trần trụi, thì Đoàn Phi xém nhận không ra

bọn họ với bộ áo rách nát trên người và cái mặt đen như mực.

- Năm vị đại sư, chuyện này là sao? Bắt được hung thủ chưa?

Sử Vũ Phong hỏi.

Viên Chứng đại sư mặt mũi đen xì, ngay cả râu mày cũng bị cháy khá nhiều. Lão ta trừng mắt tức giận nhìn Đoàn Phi và nói:

- Hung thủ có hai người, một người xuất hiện dụ chúng ta đi chỗ khác, người thứ hai trực tiếp xông vào vườn Vương gia ném bao thuốc nổ. Số người chết và bị thương của nhà Vương gia rất nghiêm trọng, hai đứa con còn lại của Vương Đức Toàn cũng chết rồi. Chúng ta vì lo trở lại cứu người nên bị hai tên hung thủ đó chạy thoát.

Đoàn Phi nhìn Vương Đức Toàn rồi đi tới trước mặt hắn ta. Vương Thọ dùng thân hình to cao cản đường cậu ta lại và hung tợn quát rằng:

- Cút đi, các người tới đây làm gì chứ? Chính do lũ quan sai rác rưởi các người nên lão gia ta mới ra nông nỗi này.

- A Thọ, đừng nói nữa, để các đại nhân qua đây đi.

Vương Đức Toàn bình tĩnh mà nói.

- Vâng, lão gia.

Vương Thọ nhìn Đoàn Phi với ánh mắt căm thù, rồi đứng tránh ra.

- Vương lão gia xin đừng đau buồn, chúng tôi nhất định sẽ bắt lấy hung thủ để giúp ngài trả thù.

Đoàn Phi nói.

Sử tổng bộ liếc mắt nhìn Đoàn Phi. Câu này lẽ ra phải là ông ta nói, giờ bị Đoàn Phi giành nói trước, cũng không biết hẳn muốn giở trò gì nữa.

Vương Đức Toàn thản nhiên nói:

- Làm phiền đại nhân rồi, Vương mỗ có đôi lời không biết có nên nói hay không.

Sử Vũ Phong nói:

- Vương lão gia cứ việc nói thẳng ra.

Vương Toàn Đức nói một cách căm uất:

- Đại nhân muốn con cháu trực hệ của Vương gia chúng tôi tụ họp lại một chỗ, chẳng lẽ muốn xem cả nhà tiểu nhân bị tiêu diệt tận gốc sao?

- Việc này phải nói từ đâu đây?

Đoàn Phi nói:

- Tuyệt đối không hề có chuyện này, tại hạ vốn muốn tốt cho Vương gia thôi, nhưng không ngờ hung thủ lại quý quyết vậy. Biết rõ sức người không thể làm được, nên đi mua thuốc nổ.

Sử Vũ Phong xoay người quát:

- Mau kêu vài người tới các tiệm thuốc nổ ở trấn Hải An điều tra xem ai bán nhiều thuốc nổ như vậy cho hung thủ!

Vương Đức Toàn lạnh lùng cười ha hả và nói:

- Chỉ làm chuyện ruồi bu. Tiệm thuốc nổ duy nhất ở trấn Hải An là do cháu tiểu nhân kinh doanh, nó làm sao có thể bán thuốc nổ cho người lạ

mặt chứ? Nhất định là hung thủ trộm hay đánh cắp rồi, điều tra ra mới lạ đó,

Sử Vũ Phong bị nói như thế, trong lòng có chút hơi bức bối. Cộng thêm bây giờ hần bắt đầu nghi ngờ lai lịch của nhà họ Vương. Thế là lạnh lùng nói rằng:

- Ý của Vương lão gia là chúng ta vô dụng à?

- Tiểu nhân không dám, tiểu nhân chỉ là dân thường sao dám phê bình những việc đại nhân làm chứ. Tiểu nhân chỉ muốn nói cho đại nhân biết rằng, hung thủ đã bị thương, ít nhất là tên hung thủ ném thuốc nổ đã bị thương, trấn Hải An là một nơi nhỏ bé, với bản lĩnh của Đoàn đại nhân, chắc bắt lấy hung thủ không khó phải không?

- Hung thủ bị thương ở đâu?

Đoàn Phi nói:

- Ta còn phải tới hiện trường mới tìm được manh mối, như là vết máu của hung thủ.

Vương Đức Toàn cười mỉu máo nói:

- Đi đi, đi xem đi, khắp nơi đều là máu, có cả máu của con tiểu nhân nữa.

Nhìn vẻ mặt điên dại của hần ta, Đoàn Phi và Sử Vũ Phong cũng không muốn nói gì nữa, bèn dẫn người vào vườn. Thiếu lâm ngũ tăng cũng vào theo.

Khung cảnh đập vào mắt là một căn phòng lớn hoàn toàn bị thiêu rụi, khói vẫn còn bốc lên giữa các đồng đồ nát. Những căn phòng bên cạnh vẫn còn đang bốc cháy. Vương Đức Toàn nói không sai, khắp nơi toàn là các

vết máu và rải rác những bộ phận cơ thể người. Bầu không khí phảng phất mùi thịt khét quái lạ.

- Tình hình lúc đó ra sao? Vương gia chết và bị thương bao nhiêu?

Đoàn Phi hỏi.

Vài người mặt đen như than chạy ra. Lần lượt là Thanh Hư, Nghiêm tổng tiêu đầu và bọn người Hạ Thịnh. Bọn họ xông vào đám cháy cứu khá nhiều người, nên mới hóa ra bộ dạng này.

Những người của Thiếu Lâm Võ Đang phớt lờ Đoàn Phi. Hạ Thịnh trả lời dùm bọn họ rằng:

- Lúc đó một người bịt mặt phóng một phi tiêu chữ thập tới phía tại hạ, Viên Phương đại sư và Thanh Lam đạo trưởng. Chúng tôi lập tức đuổi theo. Không ngờ phía sau lại xuất hiện thêm một người bịt mặt. Hắn xông vào sau nhà Vương gia như chốn không người, rồi không hề do dự mà ném bao thuốc nổ vào căn phòng đó.

Nghe xong lời kể của Hạ Thịnh. Đoàn Phi đã hiểu rõ tình hình lúc đó. Bao thuốc nổ đã phá vỡ cửa phòng rồi phát nổ làm lật tung cả căn phòng. Lúc đó có người bị văng ra xa, người thì ngã cả người. Người bịt mặt cũng bị sức nổ làm ngã văng ra xa. Gã đứng dậy nhìn thấy máu me bắn tung tóe lên liền cười ha hả. Do vậy nên trẻ nãi mà bị thương. Vì từ căn phòng bị nổ một người đột nhiên xông ra. Y hung tợn lao tới phía người bịt mặt. Chỉ một chưởng đã làm cho hung thủ bị thương và ói máu. Nhưng mà khinh công của hung thủ cao siêu, mượn công lực chưởng đó để chạy thoát.

- Lúc đó tại hạ không ở hiện trường, nhưng nghe người ở đây kể lại.

Hạ Thịnh bất đắc dĩ nói:

- Bọn họ nói chiêu thức người bịt mặt xài khi chạy trốn là kinh công Đạp Tuyết Thất Thức của phái Hoa Sơn, còn Ngọc Kỳ tới giờ không thấy bóng dáng đâu cả.

- Đệ ở đây, sư huynh.

Nhạc Ngọc Kỳ ngay trước mặt mọi người bình tĩnh từ nóc nhà nhảy xuống. Anh ta chạy tới trước mặt Hạ Thịnh nói:

- Sư huynh, đệ nghe tiếng nổ tức tốc đến đây, không ngờ trên đường phát hiện một người bịt mặt. Đệ chặn đường hấn lại. Chiêu thức hấn xài là Nhu Vân kiếm pháp của Võ Đang. Kinh công hấn giỏi hơn đệ rất nhiều. Đệ không cản hấn nổi. Dọc đường đuổi theo vẫn bị hấn chạy thoát.

- Hạ thiếu hiệp, lời của Nhạc thiếu hiệp có thể tin tưởng sao?

Thanh Hư đạo trưởng chất vấn một cách không khách sáo.

Hạ Thịnh kéo Nhạc Ngọc Kỳ ra đằng sau mình, trầm giọng nói:

- Tại hạ tin tưởng, tại hạ tin lời của sư đệ. Nhưng mà đệ ấy cũng có thể bị mê hoặc. Người trong võ lâm biết Nhu Vân kiếm pháp rất nhiều, với kinh nghiệm của Ngọc Kỳ không nhận ra được thân phận thực sự của đối phương cũng là chuyện bình thường thôi.

- Nói rất hay. Tại hạ vẫn luôn tin tưởng Ngọc Kỳ là một người tốt. Nếu đệ ấy là hung thủ, trong tình thế bị lộ thì đệ ấy còn dám quay về chịu chết sao? Với lại với khả năng võ công của Ngọc Kỳ, đệ ấy làm sao có thể nhiều lần thoát được sự truy sát của các vị chứ.

Đoàn Phi đứng bên cạnh Nhạc Ngọc Kỳ nói một cách kiên định.

Ánh mắt Sử Vũ Phong thoáng qua một tia nghi ngờ. Ông ta chất vấn hỏi:

- Hạ thiếu hiệp, ngoài trừ hai vị ra, phái Hoa Sơn còn ai ở trấn Hải An không?

Hạ Thịnh lắc đầu nói:

- Không thể nào, mấy vị sư đệ đang bế quan, các sư thúc cũng không mấy khi xuống núi. Nếu có người xuống núi sư tôn chương môn nhất định sẽ thông báo cho hạ biết.

Sử Vũ Phong chấp tay với Hạ Thịnh nói:

- Hạ thiếu hiệp, vậy thì đành chịu. Chúng tôi tạm thời cần bắt giữ Nhạc thiếu hiệp về điều tra, xin Hạ thiếu hiệp tha lỗi.

- Không được!

Hạ Thịnh nói.

- Quảng đại hiệp cũng bị đưa về điều tra. Kết quả thế nào mọi người đều biết. Tại hạ nhất định không để sư đệ dẫm lên vết xe cũ đâu.

Hạ Thịnh và Sử Vũ Phong đang giằng co gay gắt, thì Nhạc Ngọc Kỳ bước ra nói:

- Sư huynh, xin đừng làm khó Sử tổng bộ. Đệ sẽ đi theo bọn họ, hướng chi nhất định sẽ có ngày sáng tỏ mọi chuyện. Đệ chịu chút cực không là gì cả. Với lại Phi ca hồi nãy đã nói là huynh ấy tin đệ không là hung thủ rồi.

- Đúng thế. Tại hạ bảo đảm trước khi sáng tỏ mọi việc, tại hạ và Sử đại nhân tuyệt đối không đụng đến một sợi tóc của Ngọc Kỳ đâu. Đoàn Phi thề rằng.

Những cao nhân của Thiếu Lâm Võ Đang cũng cười mỉa mai những lời của hắn. Ngay cả Nhạc Ngọc Kỳ cũng nhún mũi một cách vô ý thức.

Sử Vũ Phong vung tay lên, vài bộ khoái ủa lên. Đoàn Phi nói rằng:

- Để đó cho ti chức.

Đoàn phi giành lấy cái còng, rồi còng tay Nhạc Ngọc Kỳ về phía trước, những thứ khác đều bỏ lại. Cách đối đãi giữa Nhạc Ngọc Kỳ và Quảng Đan Tùng quả là khác xa một trời một vực.

Hạ Thịnh nhăn mặt lại nói:

- Đoàn đại nhân, nếu sự đệ tại hạ xảy ra chuyện gì, tại hạ tuyệt đối không bỏ qua cho ngài đâu!

Đoàn Phi gật đầu, rồi ngược nhìn tứ phía và nói:

- Rốt cuộc tình hình thương vong thế nào? Tại sao không ai nói cho ta biết thế? Chẳng lẽ vẫn chưa đếm được bao nhiêu người chết và bị thương hả?

Một gia đình của Vương gia nhăn mặt nói:

- Đại nhân, bao gồm hai vị thiếu gia và hai vị cháu thiếu gia, tổng cộng sáu người chết, tám người trọng thương, những người bị chấn thương và bị mảnh vỡ làm thương không đếm xuể.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56

Cảnh sắc buổi tối của trấn Hải An yên tĩnh mà lặng lẽ, nhưng bị một tiếng nổ cực lớn xé tan màn đêm yên tĩnh. Tiếng nổ làm cho mọi người giật mình thức giấc. Đoàn Phi là người đầu tiên xông ra khỏi phòng, rồi chạy ra theo hướng vang của âm thanh. Đoàn Phi chỉ thấy ánh lửa chiếu sáng cả bầu trời, đó chính là hướng của nhà Vương gia.

- Nguy rồi, hai thằng ngu đáng chết này!

Đoàn Phi dậm chân mạnh một cái, rồi trở về phòng mặc công phục vội vàng chạy ra ngoài.

Gần như tất cả mọi người đều bị đánh thức. Sử Vũ Phong xuất hiện trước mặt Đoàn Phi với vẻ mặt hoảng hốt. Ông ta gặp Đoàn Phi rồi ngạc nhiên nói rằng:

- Sao lại thế này?

Đoàn Phi gượng cười nói:

- Ti chức cũng không biết, hình như nhà Vương giả bị sét đánh.

- Không phải sét đánh, có lẽ là hỏa dược nổ, lần này rắc rối to rồi!

Nghiêm bộ đậu vội vàng chạy tới nói.

Trần Hải An không lớn. Bọn người Đoàn Phi chạy một mạch như điên tới nhà Vương Gia. Tới nơi họ chỉ nhìn thấy ồn ào như cái chợ, lửa bốc hừng hực. Gần một nửa số người trong làng đều chạy tới đây, người thì đứng đó xem, người thì lo chữa cháy. Những cái xác chết cháy đen không toàn thân lần lượt được khiêng ra. Vương lão gia quỳ bên một xác chết mà gào khóc.

Bọn người Sử tổng bộ vừa tới nơi thì có người đón đầu bọn họ. Nếu không phải do trên đầu bọn họ trần trụi, thì Đoàn Phi xém nhận không ra bọn họ với bộ áo rách nát trên người và cái mặt đen như mực.

- Năm vị đại sư, chuyện này là sao? Bắt được hung thủ chưa?

Sử Vũ Phong hỏi.

Viên Chứng đại sư mặt mũi đen xì, ngay cả râu mày cũng bị cháy khá nhiều. Lão ta trừng mắt tức giận nhìn Đoàn Phi và nói:

- Hung thủ có hai người, một người xuất hiện dụ chúng ta đi chỗ khác, người thứ hai trực tiếp xông vào vườn Vương gia ném bao thuốc nổ. Số người chết và bị thương của nhà Vương gia rất nghiêm trọng, hai đứa con còn lại của Vương Đức Toàn cũng chết rồi. Chúng ta vì lo trở lại cứu người nên bị hai tên hung thủ đó chạy thoát.

Đoàn Phi nhìn Vương Đức Toàn rồi đi tới trước mặt hắn ta. Vương Thọ dùng thân hình to cao cản đường cậu ta lại và hung tợn quát rằng:

- Cút đi, các người tới đây làm gì chứ? Chính do lũ quan sai rác rưởi các người nên lão gia ta mới ra nông nỗi này.

- A Thọ, đừng nói nữa, để các đại nhân qua đây đi.

Vương Đức Toàn bình tĩnh mà nói.

- Vâng, lão gia.

Vương Thọ nhìn Đoàn Phi với ánh mắt căm thù, rồi đứng tránh ra.

- Vương lão gia xin đừng đau buồn, chúng tôi nhất định sẽ bắt lấy hung thủ để giúp ngài trả thù.

Đoàn Phi nói.

Sử tổng bộ liếc mắt nhìn Đoàn Phi. Câu này lẽ ra phải là ông ta nói, giờ bị Đoàn Phi giành nói trước, cũng không biết hẳn muốn giở trò gì nữa.

Vương Đức Toàn thản nhiên nói:

- Làm phiền đại nhân rồi, Vương mỗ có đôi lời không biết có nên nói hay không.

Sử Vũ Phong nói:

- Vương lão gia cứ việc nói thẳng ra.

Vương Toàn Đức nói một cách căm uất:

- Đại nhân muốn con cháu trực hệ của Vương gia chúng tôi tụ họp lại một chỗ, chẳng lẽ muốn xem cả nhà tiểu nhân bị tiêu diệt tận gốc sao?

- Việc này phải nói từ đâu đây?

Đoàn Phi nói:

- Tuyệt đối không hề có chuyện này, tại hạ vốn muốn tốt cho Vương gia thôi, nhưng không ngờ hung thủ lại quý quýệt vậy. Biết rõ sức người không thể làm được, nên đi mua thuốc nổ.

Sử Vũ Phong xoay người quát:

- Mau kêu vài người tới các tiệm thuốc nổ ở trấn Hải An điều tra xem ai bán nhiều thuốc nổ như vậy cho hung thủ!

Vương Đức Toàn lạnh lùng cười ha hả và nói:

- Chỉ làm chuyện ruồi bu. Tiệm thuốc nổ duy nhất ở trấn Hải An là do cháu tiểu nhân kinh doanh, nó làm sao có thể bán thuốc nổ cho người lạ mặt chứ? Nhất định là hung thủ trộm hay đánh cắp rồi, điều tra ra mới lạ đó,

Sử Vũ Phong bị nói như thế, trong lòng có chút hơi bức bối. Cộng thêm bây giờ hắn bắt đầu nghi ngờ lai lịch của nhà họ Vương. Thế là lạnh lùng nói rằng:

- Ý của Vương lão gia là chúng ta vô dụng à?

- Tiểu nhân không dám, tiểu nhân chỉ là dân thường sao dám phê bình những việc đại nhân làm chứ. Tiểu nhân chỉ muốn nói cho đại nhân biết rằng, hung thủ đã bị thương, ít nhất là tên hung thủ ném thuốc nổ đã bị thương, trấn Hải An là một nơi nhỏ bé, với bản lĩnh của Đoàn đại nhân, chắc bắt lấy hung thủ không khó phải không?

- Hung thủ bị thương ở đâu?

Đoàn Phi nói:

- Ta còn phải tới hiện trường mới tìm được manh mối, như là vết máu của hung thủ.

Vương Đức Toàn cười mỉa máo nói:

- Đi đi, đi xem đi, khắp nơi đều là máu, có cả máu của con tiểu nhân nữa.

Nhìn vẻ mặt điên dại của hắn ta, Đoàn Phi và Sử Vũ Phong cũng không muốn nói gì nữa, bèn dẫn người vào vườn. Thiếu lâm ngũ tăng cũng vào

theo.

Khung cảnh đập vào mắt là một căn phòng lớn hoàn toàn bị thiêu rụi, khói vẫn còn bốc lên giữa các đồng đồ nát. Những căn phòng bên cạnh vẫn còn đang bốc cháy. Vương Đức Toàn nói không sai, khắp nơi toàn là các vết máu và rải rác những bộ phận cơ thể người. Bầu không khí phảng phất mùi thịt khét quái lạ.

- Tình hình lúc đó ra sao? Vương gia chết và bị thương bao nhiêu?

Đoàn Phi hỏi.

Vài người mặt đen như than chạy ra. Lần lượt là Thanh Hư, Nghiêm tổng tiêu đầu và bọn người Hạ Thịnh. Bọn họ xông vào đám cháy cứu khá nhiều người, nên mới hóa ra bộ dạng này.

Những người của Thiếu Lâm Võ Đang phớt lờ Đoàn Phi. Hạ Thịnh trả lời dùm bọn họ rằng:

- Lúc đó một người bịt mặt phóng một phi tiêu chữ thập tới phía tại hạ, Viên Phương đại sư và Thanh Lam đạo trưởng. Chúng tôi lập tức đuổi theo. Không ngờ phía sau lại xuất hiện thêm một người bịt mặt. Hắn xông vào sau nhà Vương gia như chốn không người, rồi không hề do dự mà ném bao thuốc nổ vào căn phòng đó.

Nghe xong lời kể của Hạ Thịnh. Đoàn Phi đã hiểu rõ tình hình lúc đó. Bao thuốc nổ đã phá vỡ cửa phòng rồi phát nổ làm lật tung cả căn phòng. Lúc đó có người bị văng ra xa, người thì ngấn cả người. Người bịt mặt cũng bị sức nổ làm ngã văng ra xa. Gã đứng dậy nhìn thấy máu me bắn tung tóe lên liền cười ha hả. Do vậy nên trẻ nãi mà bị thương. Vì từ căn phòng bị nổ một người đột nhiên xông ra. Y hung tợn lao tới phía người bịt mặt. Chỉ một chưởng đã làm cho hung thủ bị thương và ói máu. Nhưng mà khinh công của hung thủ cao siêu, mượn công lực chưởng đó để chạy thoát.

- Lúc đó tại hạ không ở hiện trường, nhưng nghe người ở đây kể lại.

Hạ Thịnh bất đắc dĩ nói:

- Bọn họ nói chiêu thức người bịt mặt xài khi chạy trốn là khinh công Đạp Tuyết Thất Thức của phái Hoa Sơn, còn Ngọc Kỳ tới giờ không thấy bóng dáng đâu cả.

- Đệ ở đây, sư huynh.

Nhạc Ngọc Kỳ ngay trước mặt mọi người bình tĩnh từ nóc nhà nhảy xuống. Anh ta chạy tới trước mặt Hạ Thịnh nói:

- Sư huynh, đệ nghe tiếng nổ tức tốc đến đây, không ngờ trên đường phát hiện một người bịt mặt. Đệ chặn đường hấn lại. Chiêu thức hấn xài là Nhu Vân kiếm pháp của Võ Đang. Khinh công hấn giỏi hơn đệ rất nhiều. Đệ không cản hấn nổi. Dọc đường đuổi theo vẫn bị hấn chạy thoát.

- Hạ thiếu hiệp, lời của Nhạc thiếu hiệp có thể tin tưởng sao?

Thanh Hư đạo trưởng chất vấn một cách không khách sáo.

Hạ Thịnh kéo Nhạc Ngọc Kỳ ra đằng sau mình, trầm giọng nói:

- Tại hạ tin tưởng, tại hạ tin lời của sư đệ. Nhưng mà đệ ấy cũng có thể bị mê hoặc. Người trong võ lâm biết Nhu Vân kiếm pháp rất nhiều, với kinh nghiệm của Ngọc Kỳ không nhận ra được thân phận thực sự của đối phương cũng là chuyện bình thường thôi.

- Nói rất hay. Tại hạ vẫn luôn tin tưởng Ngọc Kỳ là một người tốt. Nếu đệ ấy là hung thủ, trong tình thế bị lộ thì đệ ấy còn dám quay về chịu chết sao? Với lại với khả năng võ công của Ngọc Kỳ, đệ ấy làm sao có thể nhiều lần thoát được sự truy sát của các vị chứ.

Đoàn Phi đứng bên cạnh Nhạc Ngọc Kỳ nói một cách kiên định.

Ánh mắt Sử Vũ Phong thoáng qua một tia nghi ngờ. Ông ta chất vấn hỏi:

- Hạ thiếu hiệp, ngoài trừ hai vị ra, phái Hoa Sơn còn ai ở trấn Hải An không?

Hạ Thịnh lắc đầu nói:

- Không thể nào, mấy vị sư đệ đang bế quan, các sư thúc cũng không mấy khi xuống núi. Nếu có người xuống núi sư tôn chương môn nhất định sẽ thông báo cho tại hạ biết.

Sử Vũ Phong chấp tay với Hạ Thịnh nói:

- Hạ thiếu hiệp, vậy thì đành chịu. Chúng tôi tạm thời cần bắt giữ Nhạc thiếu hiệp về điều tra, xin Hạ thiếu hiệp tha lỗi.

- Không được!

Hạ Thịnh nói.

- Quảng đại hiệp cũng bị đưa về điều tra. Kết quả thế nào mọi người đều biết. Tại hạ nhất định không để sư đệ dẫm lên vết xe cũ đâu.

Hạ Thịnh và Sử Vũ Phong đang giằng co gay gắt, thì Nhạc Ngọc Kỳ bước ra nói:

- Sư huynh, xin đừng làm khó Sử tổng bộ. Đệ sẽ đi theo bọn họ, huống chi nhất định sẽ có ngày sáng tỏ mọi chuyện. Đệ chịu chút cực không là gì cả. Với lại Phi ca hồi nãy đã nói là huynh ấy tin đệ không là hung thủ rồi.

- Đúng thế. Tại hạ bảo đảm trước khi sáng tỏ mọi việc, tại hạ và Sử đại nhân tuyệt đối không đụng đến một sợi tóc của Ngọc Kỳ đâu. Đoàn Phi thề rằng.

Những cao nhân của Thiếu Lâm Võ Đang cũng cười mỉa mai những lời của hắn. Ngay cả Nhạc Ngọc Kỳ cũng nhún mũi một cách vô ý thức.

Sử Vũ Phong vung tay lên, vài bộ khoái ủa lên. Đoàn Phi nói rằng:

- Để đó cho ti chức.

Đoàn phi giành lấy cái còng, rồi còng tay Nhạc Ngọc Kỳ về phía trước, những thứ khác đều bỏ lại. Cách đối đãi giữa Nhạc Ngọc Kỳ và Quảng Đan Tùng quả là khác xa một trời một vực.

Hạ Thịnh nhăn mặt lại nói:

- Đoàn đại nhân, nếu sư đệ tại hạ xảy ra chuyện gì, tại hạ tuyệt đối không bỏ qua cho ngài đâu!

Đoàn Phi gật đầu, rồi ngược nhìn tứ phía và nói:

- Rốt cuộc tình hình thương vong thế nào? Tại sao không ai nói cho ta biết thế? Chẳng lẽ vẫn chưa đếm được bao nhiêu người chết và bị thương hả?

Một gia đình của Vương gia nhăn mặt nói:

- Đại nhân, bao gồm hai vị thiếu gia và hai vị cháu thiếu gia, tổng cộng sáu người chết, tám người trọng thương, những người bị chấn thương và bị mảnh vỡ làm thương không đếm xuể.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57

Cái gì?

Sử tổng bộ nói một cách khó tin:

- Chỉ một căn phòng bị nổ, mà chết nhiều người vậy sao? Chẳng lẽ người Vương gia các người có thói quen trời chưa sáng đã tụ lại cùng nhau ăn sáng à?

Vương Đức Toàn chạy tới nói:

- Không phải ăn sáng, mà lại cùng nhau bàn phương hướng phát triển kinh tế sau này. Mỗi cuối tháng Vương gia chúng tôi đều có một buổi họp như vậy, không ngờ rằng tối nay lại bị tên hung thủ đó thừa cơ diệt tận gốc.

Vương Đức Toàn chống gậy, trên mặt nước mắt chảy đầm đìa. Tính luôn đêm nay bốn đứa con của hắn ta đều chết cả, bốn đứa cháu cũng chỉ còn sót lại đứa cuối cùng. Người đầu bạc tiền người đầu xanh, mà còn phải tiễn một lúc mấy người nữa. Đây tuyệt đối không phải là một đòn đả kích nhỏ.

- Vương lão gia xin đừng buồn.

Đoàn Phi không còn biết nói lời an ủi nào khác nữa, thở dài một tiếng, Đoàn Phi quay đầu lại quát:

- Đi thôi, đưa anh ta về, ta phải đích thân thăm vấn nghi phạm.

Thạch Bân và Quách Uy đẩy Nhạc Ngọc Kỳ đi, Hạ Thịnh cũng đi theo. Bọn người Viên Chứng đại sư và Thanh Hư đạo trưởng do dự một lát, nhìn Sử bộ đầu. Sử bộ đầu nói:

- Đại sư, đạo trưởng, Nghiêm tiêu đầu, các vị hãy đi tắm rửa chút, rồi tiếp tục bảo vệ Vương gia đi.

- Không cần đâu.

Wương Đức Toàn lạnh lùng nói:

- Vương gia ta tự có cách bảo vệ mình. Nếu không phải do nội ứng dờ trò thì cũng không tới nước này. Mọi người xin cứ tự nhiên. Việc của ta rồi cuộc vẫn phải do ta tự giải quyết.

Xảy ra nhiều chuyện vậy, nét mặt ai nấy đều ảm đạm. Giờ chủ nhà đã ra lệnh đuổi khách, không ai còn muốn ở lại nữa. Sau khi nói vài lời xã giao, mọi người đều về.

Wương Đức Toàn dừng nói là tiễn khách, mà hẳn ta còn không quay đầu lại. Nhóm người Sử tổng bộ đi xa dần không còn thấy bóng dáng đâu cả. Một gia đình đi tới bên cạnh hẳn ta, nói nhỏ rằng:

- Nam Mộc tướng quân, chúng ta không thể nhin nữa!

Wương Đức Toàn lạnh lùng hừ một tiếng, nói một cách đáng sợ rằng:

- Đồ ngu, sự việc không ổn chút nào. Bộ dạng tên Sử Vũ Phong đó rất khả nghi. Bọn chúng có thể đã biết gì rồi. Mi nói đúng, không thể đợi nữa. Lập tức phát tín hiệu đi.

Tên gia đình đó do dự nói:

- Nhưng mà tướng quân đại nhân, trong thành nhiều quan binh vậy, chúng ta nên đợi thêm mấy ngày nữa không? Ý của thuộc hạ là, chúng ta

nên hành động, khuấy cho nước trong cái đầm đục thêm, như vậy chúng ta có thể sẽ tranh thủ được thêm chút thời gian.

- Đợi à? Nếu đợi nữa thì sẽ chết không nơi chôn thân đó, nhưng mà ý kiến của người vẫn có chỗ hữu dụng, hãy chuẩn bị cho cả đôi việc, ha ha.

Vương Đức Toàn cười một cách nham hiểm, le lưỡi ra liếm môi, lầm bầm nói:

- Đã một năm rồi, lâu rồi không giết người.

Trở về nha thự, Đoàn Phi kêu bọn Thạch Bân tạm thời đưa Nhạc Ngọc Kỳ tới phòng khách, tất nhiên Hạ Thịnh cũng đi theo. Đoàn Phi mời Sử Vũ Phong tới một chỗ vắng vẻ, nói khẽ với ông ta một hồi, Sử Vũ Phong do dự nói:

- Như vậy không tốt lắm đâu.

- Yên tâm đi, đại nhân. Cả nhà Vương gia đều là gian tế giặc Oa là điều tuyệt đối không sai đâu. Chỉ cần tiêu diệt bọn chúng tận gốc, thì ắt sẽ không sao cả, nói không chừng chúng ta còn lập được công lớn nữa đó!

Đoàn Phi cố động mà nói.

Sử tổng bộ liếc hắt một cái rồi nói:

- Mi sớm biết là hắt ta phải không? Mi to gan thật, không ngờ mi lại không nói ta nghe trước.

Đoàn Phi cười nói:

- Hôm qua mới bắt đầu có chút hoài nghi mà thôi, vẫn chưa dám khẳng định. Sự việc hơi phức tạp, ti chức không hy vọng rút dây động rừng làm tên tiểu tử bị thương đó bỏ trốn, càng không hy vọng tên tiểu tử bị thương trong tay người của Vương gia, nên mới thả mồi lớn để câu cá lớn đó.

Sử Vũ Phong nghi ngờ nói:

- Chẳng lẽ giờ mi đã biết tên tiểu tử còn lại ở đâu à? Nó có quan hệ gì với Ngọc Kỳ? Không lẽ là sư huynh anh ta?

Đoàn Phi kề miệng vào sát tai Sử tổng bộ nói vài câu. Sử Vũ Phong giật mình nói:

- Có việc này sao!

Đoàn Phi gật đầu một cách khẳng định. Sử vũ Phong nói:

-Mi quả thật muốn một mình thăm vấn anh ta à?

Đoàn Phi gật đầu, mỉm cười nói:

- Ti chúc rất thích hai tên tiểu tử này, hy vọng có thể giúp bọn chúng một phen.

Sử Vũ Phong nhìn kỹ anh ta, miệng lộ ra nụ cười quái dị và nói:

- Được rồi, tên tiểu tử đó quả thực rất được người yêu mến. Mi hãy thử xem, ta sẽ ở ngoài cửa đợi, nếu có gì không ổn hãy la lên, ta sẽ vào cứu người.

- Không cần đâu, ty chúc tin anh ta không ngốc vậy đâu.

Đoàn Phi nói một cách tự tin, nhưng không để ý tới nụ cười ở khóe miệng của Sử Vũ Phong.

Đoàn Phi bước vào phòng khách, nhìn thấy đôi tay bị còng của Nhạc Ngọc Kỳ đang chống lên bàn, cảm anh ta đang tựa vào lòng bàn tay. Anh ta đang ngẩn người với cặp mắt ngơ ngàng. Nhìn bộ dáng ngây ngô ấy cứ như anh ta còn nhỏ hơn hai tuổi so với tuổi thật của anh ta. Nhưng Đoàn Phi lại

biết rằng anh ta chính ta một trong hai tên hung thủ trong hai tháng nay quây trấn Hải An tới mức không ai được yên.

- Hạ đại ca, A Bân, mời hai người ra ngoài một lát, đệ muốn một mình nói chuyện với Ngọc Kỳ. Hứa đại ca, huynh hãy yên tâm, đệ sẽ không làm hại anh ta đâu, vả lại, một đầu ngón tay Ngọc Kỳ cũng đủ đánh đệ dính vào tường rồi, đệ sao dám làm bậy chứ?

- Đại sư huynh, huynh hãy ra ngoài đi, sẽ không sao đâu.

Nhạc Ngọc Kỳ nhìn thấy sau đó Đoàn Phi hai mắt sáng ngời, ngẩng đầu nói với Hạ Thịnh.

Hạ Thịnh đứng dậy, nói:

- Ngọc Kỳ, Huynh ở bên ngoài, chỉ cần đệ kêu lên một tiếng thì đệ sẽ vào ngay.

Y trừng mắt nhìn Đoàn Phi với vẻ cảnh cáo, sau đó xoay người bước ra ngoài.

Cửa vừa khép lại, Nhạc Ngọc Kỳ gượng cười nói:

- Phi ca, huynh muốn hỏi đệ cái gì?

Đoàn Phi không nói tiếng nào, ném một chiếc chìa khóa vào trước mặt Nhạc Ngọc Kỳ, rồi nói:

- Mở ra.

Nhạc Ngọc Kỳ ngẩn người ra, rồi nói:

Huynh có lẽ đã biết cả rồi, không lẽ huynh không sợ đệ hại huynh sao?

Đoàn Phi nhìn chăm chăm vào anh ta và nói:

- Nhạc Ngọc Kỳ sẽ không làm hại ta đâu. Tất nhiên, mi không phải là Nhạc Ngọc Kỳ thực sự, hoặc nói rằng mi không phải là Nhạc Ngọc Kỳ mà ta gặp lần đầu. Có lẽ mi là anh của đệ ấy.

Nhạc Ngọc Kỳ ngậy người ra, một hồi sau anh ta nói một cách khô khan rằng:

- Huynh nói gì đệ nghe không hiểu, đệ không là Nhạc Ngọc Kỳ thì là ai chứ?

Đoàn Phi để ngoài tai những lời phản bác của anh ta, và tiếp tục nói:

- Hai người có lẽ là anh em sinh đôi, tuy rằng bề ngoài rất giống, có thể lừa được người khác nhưng lại không lừa được ta. Hôm qua hai người đã tráo đổi hai lần, lần thứ nhất Ngọc Kỳ giả vờ đi tiểu để tráo đổi với người .Ta nghĩ đó là do nguyên nhân trên tay Ngọc Kỳ có vết sẹo nhưng người lại không có, rồi về sau mi lại mượn cơ đi tiểu để tráo đổi lại với anh ta, nhưng kết quả do ta theo dõi chặt chẽ nên không qua mắt được ta, cho tới khi trở về lúc ta giam mình trong phòng làm thí nghiệm thì các người mới tráo đổi lại.

- Hóa ra người đã biết, thảo nào mi không rời ta nửa bước.

Nhạc Ngọc Kỳ giả gượng cười, nói:

- Sau đó người cố tình nói chuyện vân tay gì đó với anh ta, dù là thật hay giả ta cũng sẽ tới lấy lại di vật duy nhất của cha mẹ ta, kết quả người lại phái Quảng Đan Tùng ngăn chặn ta.

Đoàn Phi nói:

- Đúng vậy, người có thể thoát khỏi tay Quảng đại hiệp làm ta rất ngạc nhiên. Nhưng vẫn không hề gì, bởi vì trải qua buổi khai quan nghiệm thi vào tối qua, ta không cần gấp gáp bắt các người. Nhưng mà không ngờ

người đánh cướp tiệm thuốc nổ ngay vào tối hôm đó, rồi dùng thuốc nổ giết chết những người đang họp trong Vương gia.

Nhạc Ngọc Kỳ nói một cách ngạo nghễ:

- Người đã biết thân phận của bọn chúng, ta nhất định sẽ giết sạch bọn chúng trước khi các người ra tay, nếu không linh hồn cha mẹ ta ở trên trời làm sao yên nghỉ chứ!

Đoàn Phi đã sớm đoán được điều này, nhưng hắn vẫn tiếp tục hỏi:

- Người trong Vương gia thật sự là hung thủ giết hại cả nhà các người sao?

Nhạc Ngọc Kỳ giả liên tục gật đầu, nói rằng:

- Đúng thế, chính là bọn chúng. Đặc biệt là cái tên Vương Đức toàn ấy. Lúc ấy hắn ta mới bốn mươi mấy tuổi. Ta nghe rằng thủ hạ hắn ta gọi hắn ta là Nam Mộc tướng quân gì đó, là một tên đại giặc Oa. Những đứa cháu của hắn ta cũng không phải những đứa cháu thật sự, có người là thủ hạ của hắn ta, có người là thám tử do những tên đại giặc Oa khác phái đến. Bọn chúng lấy danh nghĩa làm ăn, thật ra là đi khắp các vùng duyên hải, thu thập tình báo cho giặc Oa đánh cướp thành xã duyên hải.

Đoàn Phi thở dài, sau khi suy gẫm tin tức này thì hỏi tiếp:

- Các người làm sao biết bọn chúng ở trấn Hải An? Đệ đệ người vào phái Hoa Sơn, công lực của người rõ ràng cao hơn đệ ấy, vả lại người còn phải lén học công phu của phái Võ Đang, lấy đâu ra thời gian điều tra tung tích của kẻ thù chứ?

Vương Đức Toàn giả nói:

- Lã thúc thúc là người hầu trong nhà ta. Hôm đó chú ấy ôm chúng ta trốn đi chỗ khác. Nếu không có Lã thúc thúc, ta và ca ca đã bị bọn giặc Oa ấy giết lâu rồi. Sau đó ca ca vào Hoa Sơn, bọn họ nói tư chất ta không tốt, rớt từ vòng sơ tuyển. Về sau Lã thúc thúc đưa ta tới Võ Đang, nhưng bọn họ vẫn không chịu nhận ta mà chỉ cho ta ở lại Võ Đang làm tạp dịch, sau đó ta tự học lén, rồi trao đổi với những thứ gia huynh học được. Sau đó chúng ta lớn lên, Lã thúc thúc đi làm ăn khắp nơi, nhân tiện điều tra những tên giặc Oa giết hại nhà ta hôm ấy. Vốn không hy vọng gì cả, không ngờ lưới trời lồng lộng, tại một lần gặp mặt ngẫu nhiên ở Hàn Châu, không ngờ để Lã thúc phát hiện cái tên Nam Mộc tướng quân lại trở thành đại phú hào Vương Đức Toàn của trấn Hải An.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58

Vì thế các người không nhịn được mà chạy tới giết người?

Đoàn Phi than nhẹ một tiếng, nói:

- Các người có từng nghĩ sẽ đi báo quan không?

- Báo quan? Hừ!

Nhạc Ngọc Kỳ giả cười lạnh một tiếng. Nhìn thấy vẻ khinh miệt và phần hận trên khuôn mặt hắc, Đoàn Phi không khỏi thở dài. Hai đứa trẻ lại thêm một thương nhân bình dân, trong tình huống không có chứng cứ rõ ràng, cho dù bọn họ có đi báo quan, ai sẽ để ý tới chứ? Nói không chừng còn bị bắt giam vì tội vu cáo. Thậm chí có thể bị nhà họ Vương truy sát nữa.

- Ta rất đồng cảm với tình huống khi đó của các người!

Đoàn Phi trầm ngâm một chút, rồi nói:

- Người tên là gì? Chắc không phải là Nhạc Bất Quần đó chứ?

- Ta là Nhạc Ngọc Lâm, ca ca ta là Nhạc Ngọc Kỳ.

Nhạc Ngọc Lâm nhún nhún cái mũi, nói:

- Cuối cùng cũng có lúc người đoán sai.

Đoàn Phi vỗ vào đầu một cái, nói:

- Đúng, Kỳ Lân, Kỳ Lân, ta sao lại lâm được chứ nhỉ? Có lẽ là thấy người khá trầm ổn, người là đệ đệ, ừm, thế này thì rắc rối rồi!

- Rắc rối? Cùng lắm là chết thôi, có cái gì mà rắc rối?

Nhạc Ngọc Lân cười nhạt một tiếng.

Đoàn Phi cau mày nói:

- Người là đệ đệ, khó trách người ta lo lắng là ca ca người, người đừng gây chuyện nữa, được không, chuyện này đợi sau hãy nói, Ngọc Lân, bây giờ người có dự định gì?

Nhạc Ngọc Lân chán nản nói:

- Còn có dự định gì được? Ca bị thương, không thể tiếp tục trốn được nữa. Ta chỉ hi vọng có thể một mình gánh hết tội trạng. Bây giờ kẻ thù của chúng ta chỉ còn lão quỷ, ca nhất định sẽ xử hắn. Ta dù chết cũng không có gì nuối tiếc!

- Ngu ngốc!

Đoàn Phi mỉm cười

- Người là một tên đại đại ngốc. Người các người giết đều là giặc Oa, các người là nghĩa sĩ, là đại anh hùng. Ta cũng đã nói chuyện với Sử đại nhân rồi, chỉ cần tiết lộ chuyện cả nhà họ Vương là giặc Oa, các người sẽ được bình an vô sự. Ca ca người đang ở đâu? Hi vọng hắn không sao, hắn tìm đại phu tới khám chưa?

Trong mắt Nhạc Ngọc Lân hiện lên tia hi vọng, tự trào nói:

- Chúng ta là hung thủ, là đào phạm, trấn Hải An này là thiên hạ của nhà họ Vương. Sau khi ca bị thương, bọn chúng cho người đi tìm khắp nơi.

Chúng ta có thể đi đâu mà tìm đại phu đây? Ca đang ở... người sẽ không lừa ta chứ?

Đoàn Phi nghiêm mặt nói:

- Ta cũng giống các người, hận giặc Oa đến tận xương tủy. Người yên tâm đi! Nếu ta lừa người, ta sẽ bị trời tru đất diệt!

Nhạc Ngọc Lân cắn răng một cái, rồi nói:

- Được rồi, ca đang ở ngay tại đây, trong phòng của người. Ca thấy người có lẽ sẽ không về phòng ngay. Trước mắt, nơi này chính là nơi an toàn nhất ở trấn Hải An này.

Nghe được đáp án, Đoàn Phi không khỏi thấy tức cười, gật gật đầu, rồi nói:

- Được rồi, người ở lại đây, ta đi tìm hãn.

- Không, ca sẽ không tin người đâu, để ta đi cho!

Nhạc Ngọc Lân nói.

Đoàn Phi đồng ý, trước khi ra ngoài không quên mở xiềng xích trên tay cho Nhạc Ngọc Lân. Nhạc Ngọc Lân cảm kích nhìn Đoàn Phi rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Hạ Thịnh đứng chặn ở cửa, thấy hãn đi ra, lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hỏi:

- Sư đệ, hãn không làm khó đệ chứ?

Nhạc Ngọc Lân cúi đầu thi lễ với hãn. Khi Hạ Thịnh còn đang kinh ngạc, Nhạc Ngọc Lân đứng thẳng người nói :

- Đại sư huynh, đây là lần cuối cùng ta gọi huynh là đại sư huynh. Thật ra ta không phải là tiểu sư đệ của huynh, tên của ta là Nhạc Ngọc Lân,

Nhạc Ngọc Kỳ là ca của ta.

Hạ Thịnh cả người đều ngây dại, Sử tổng bộ canh giữ ở cửa cũng há hốc mồm. Tuy Đoàn Phi đã nói với hần rồi nhưng hần vẫn không khỏi kinh ngạc, Đoàn Phi nói:

- Ta sẽ từ từ giải thích cho các người, bây giờ chúng ta phải đi xem tình hình Ngọc Kỳ thế nào.

Khi Hạ Thịnh còn đang chưa hết sửng sốt, bọn họ đã bước nhanh đi xa dần rồi, hần vội vàng đuổi theo, nói:

- Ngọc Kỳ Ngọc Kỳ ở đâu?

- Ca bị Vương Đức Toàn đánh một chưởng, bị nội thương, đang dưỡng thương trong phòng Phi ca!

Nhạc Ngọc Lâm nói, rồi đẩy cửa phòng Đoàn Phi ra, gọi to:

- Ca, là đệ đây, đệ và Phi ca, còn có đại sư huynh nữa đến thăm ca này!

Trong phòng không một bóng người, trên đất gần giường còn lưu lại mấy vết máu, Nhạc Ngọc Lâm sốt ruột nói:

- Trước khi ta đi, ca ấy cũng mới ngồi xuống. Chẳng lẽ.. chẳng lẽ ca đã bị người nhà họ Vương bắt đi rồi?

Đoàn Phi vươn tay sờ sờ trên giường, nói:

- Không đâu, huynh ấy mới rời đi chưa lâu đâu, có lẽ vẫn còn trong phủ nha, mọi người cùng đi tìm đi!

- Không cần tìm nữa!

Một giọng nói khàn khàn truyền từ ngoài cửa vào, mọi người vội vàng xoay người lại, thấy Nhạc Ngọc Kỳ đang đứng đằng sau lưng Thạch Bân, đặt một cây đao ngang cổ Thạch Bân. Sau khi đẩy người vào, Nhạc Ngọc Kỳ đóng cửa lại.

Nhạc Ngọc Kỳ kinh hô :

- Ca, ca đang làm gì vậy, mau bỏ đao xuống đi, Phi ca nói người chúng ta giết là giặc Oa, chúng ta sẽ không sao đâu!

Nhạc Ngọc Kỳ quát:

- Đệ thật là ngốc, lời của người quan phủ sao có thể tin được? Đệ mau đi đi, rời khỏi đây ngay lập tức, đi càng xa càng tốt. Thù của mẫu thân chúng ta cũng đã trả được ít nhiều rồi, chỉ còn tên lão quỷ kia thôi, ta tự có cách xử hắn. Đệ mau đi đi!

Đoàn Phi nói:

- Nhạc Ngọc Kỳ, người mới là đồ ngốc, là ca ca tồi. Ta vẫn luôn nghĩ rằng hắn mới là ca ca của ngươi. Bây giờ ta mới hiểu, hai người sống trong môi trường khác nhau, thân phận cũng đã thay đổi một cách tự nhiên!

- Người nói bậy bạ cái gì đó!

Nhạc Ngọc Kỳ trừng mắt nhìn Đoàn Phi, nói:

- Đều tại người cả, nếu không phải người chạy đến phá hỏng việc, ta và đệ đệ đã có thể chơi vui vẻ, sao phải rơi vào bước đường này chứ?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Người là con trưởng trong nhà, đi Hoa Sơn lại trở thành tiểu sư đệ. Khi người được yêu thương ở Hoa Sơn thì đệ đệ người phải chịu khổ ở bên ngoài. Trải nghiệm cuộc sống khác nhau, nên trong lòng hai huynh đệ

người cũng có sự đối khác. Chẳng lẽ người không phát hiện ra sao? Đệ đệ người luôn âm thầm quan tâm, chăm sóc người. Cho dù người cứ khẳng khẳng làm theo ý mình, hấn cũng không bỏ mặc người. Cho dù không có ta, các người cũng khó chịu đựng nổi vài ngày, tất sẽ có cao thủ đến đối phó với các người. Tình cảnh hôm nay là tự các người tạo ra, mau bỏ đao xuống, đừng sai lại thêm sai nữa!

- Ca, đệ van ca, mau bỏ đao xuống đi!

Nhạc Ngọc Lâm đau khổ cầu xin nói.

Nhạc Ngọc Kỳ thấp giọng quát:

- Không, Tiểu Lâm, đệ mau đi đi, đừng lo cho ta, mau đi đi, nếu không ta sẽ coi như không có đệ đệ ngốc như người!

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Uy hiếp đệ đệ như vậy có tác dụng gì không? Làm ca ca phải biết nghĩ cho đệ đệ mình chứ, không được để hấn phải mạo hiểm, người làm được không? Nếu như ta thật sự bắt hai người, người cho là dùng A Bân là có thể uy hiếp được ta sao? A Bân, đừng sợ, hấn không dám ra tay đâu, hấn cũng chỉ là một tiểu hài tử miệng cộp gan thỏ thôi!

- Ngọc Kỳ, không nên như vậy, mau thả người đi, nghe lời đại sư huynh, đệ luôn nghe lời ta nhất mà!

Hạ Thịnh nhìn người này lại nhìn sang người kia, hai anh em sinh đôi này thật khiến hấn khó phân biệt, khó khăn lắm mới nhận ra được người đang cầm đao là tiểu sư đệ, vội vàng khuyên ngăn.

Nhạc Ngọc Kỳ cười lạnh nói:

- Đại sư huynh, không phải đệ không nghe huynh, từ nhỏ đệ đã kể những chuyện bi thảm của gia đình đệ cho sư phụ, cho huynh, hai người có từng nói sẽ trả thù giúp đệ không? Muốn đệ nghe lời của ai đây, trừ phi có người ngắt đầu lão cầu tặc Vương Đức Toàn xuống cho đệ!

- Được, ta đồng ý với người, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày ta đưa đầu của Vương Đức Toàn đến cho người, nhưng không phải là bây giờ. Bây giờ mời người thả huynh đệ của ta ra đã!

Đoàn Phi nói.

Nhạc Ngọc Kỳ bĩu môi, vẻ như không tin, Đoàn Phi bước lên phía trước một bước, nói:

- Người không tin ta? Vậy thế này đi, Thạch Bân chỉ là một bộ khoái nhỏ, mà ta là người thông phán đại nhân đặc biệt phái tới, Sử tổng bộ cũng phải nghe ta sai bảo. Đối ta làm con tin, hiệu quả sẽ tốt hơn, nói không chừng hai huynh đệ của người còn có thể an toàn mà rời khỏi đây nữa!

- Người lại muốn chơi trò gì? Đừng qua đây, đứng lại cho ta!

Nhạc Ngọc Kỳ mạnh miệng kêu lên.

Đoàn Phi dần dần bước đến trước mặt Thạch Bân trong tiếng hò hét ồn ào, nhưng cũng không tùy tiện cướp đao mà chỉ vào vị trí tim của mình, nói:

- Đặt đao ở đây đi, ta làm con tin của người, thả huynh đệ của ta ra!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59

Nhạc Ngọc Kỳ kinh ngạc, vẻ mặt không tin nhìn Đoàn Phi, tay cầm đao đặt ở cổ Thạch Bân dần buông lỏng, Đoàn Phi trầm giọng quát:

- Thả hãn ra!

Nhạc Ngọc Kỳ theo bản năng buông tay đẩy Thạch Bân ra, sau khi phục hồi tinh thần, run run cầm chủy thủ chỉ vào Đoàn Phi, quát lên:

- Tất cả không được nhúc nhích, nếu không ta sẽ giết hãn!

- Người sẽ không giết ta đâu, người không phải loại người đó!

Đoàn Phi chậm rãi giơ tay ra , nói:

- Tay cầm đao của người đang run, khi giết kẻ thù không yếu đuối như thế này chứ?

Nhạc Ngọc Kỳ có chút do dự, mũi đao cũng ngập ngừng làm người khác như nín thở, cuối cùng, tay của Đoàn Phi đã nắm chặt lấy cán đao, nhẹ nhàng rút đao ra.

Đao bị Đoàn Phi lấy đi, Nhạc Ngọc Kỳ giống như bị rút hết sức lực, toàn thân mềm nhũn, quỳ trên đất, ôm mặt khóc lớn:

- Người nói đúng, là ta vô dụng, ta giết nữ nhân kia là sai lầm.

- Ca!

Nhạc Ngọc Lâm lao về phía trước, hai người ôm nhau gào khóc. Đoàn Phi lắc lắc đầu. Hắn cũng không muốn bắt hai huynh đệ số khổ này. Có điều làm sao để bọn họ thoát tội đây?

- Hạ thiếu hiệp, chuyện xảy ra người cũng thấy rồi đó, chúng ta...

Sử tổng bộ nói với Hạ Thịnh còn đang ngây ra như phỗng, đột nhiên một bộ khoái lão đảo chạy vào, hô to gọi nhỏ ngắt quãng lời của hắn.

- Không hay rồi, đại nhân, không hay rồi!

Bộ khoái nọ vội vội vàng vàng chạy vào, nói :

- Có người chết, lại có người chết nữa rồi!

- Khốn kiếp!

Sử Vũ Phong đi đến tát cho người nọ một cái ngã lăn ra đất, quát:

- Chết người có gì to tát? Người đã bị dọa thành thế này rồi! Là cha người chết à?

Bộ khoái nọ ôm lấy mặt lồm cồm bò dậy, vẫn chưa hoàn hồn nói:

- Quý, là quý giết người! Khu chợ ở phía đông đột nhiên mọc lên một cái cọc, trên cọc treo một thi thể người chết rất thảm, đáng sợ lắm, rất đáng sợ!

Đoàn Phi và Sử Vũ phong kinh ngạc nhìn nhau, Sử Vũ Phong nói:

- Ta đi ổn định tình hình trước, A Phi, hai tên tiểu tử này người mau xử lý cho tốt, rồi lập tức đến đó.

Đoàn Phi do dự một chút, Sử tổng bộ đã dẫn theo vài người rồi đi. Đoàn Phi chau mày nói:

- Đừng khóc nữa, hung thủ lại ra tay rồi, điều này chứng minh các người không phải là hung thủ. Nhạc Ngọc Lân, mau đỡ ca ca người vào phòng nghỉ ngơi. Hạ đại hiệp, phiền ở lại chăm sóc họ, A Bân, chúng ta đi theo Sử tổng bộ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Chuyện này...

Thạch Bân chần chờ một chút, Đoàn Phi trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Còn không đi mau, mấy người các người đi hết theo ta đến hiện trường vụ án, đi!

Hai ngày này Nhạc Ngọc Kỳ đều luôn ở bên Đoàn Phi, mọi người đều rất thích hai huynh đệ họ. Sử tổng bộ cũng không hạ lệnh bắt người, hai người cũng không muốn ra đầu thú, cho nên đồng ý đi theo Đoàn Phi.

Hạ Thịnh đi lên ôm cổ hai người, nói:

- Tốt quá rồi, Đoàn Phi cũng đã nói hung thủ không phải là hai người, đừng khóc nữa, nghe lời đại sư huynh, quay về phòng đi, đừng gây thêm phiền phức cho Đoàn đại nhân nữa!

Nhạc Ngọc Kỳ ngẩng đầu nhìn chung quanh, nói:

- Chúng ta chỉ bằng nhân cơ hội này trốn đi, Đoàn Phi kia quỷ kế đa đoan, chúng ta không nên tin lời hắn!

- Ca, Phi ca là người tốt, chúng ta cứ theo lời huynh ấy mà làm đi!

Nhạc Ngọc Lân biện bạch cho Đoàn Phi.

- Đệ lại không nghe lời ta?

Nhạc Ngọc Kỳ hung dữ nói, Nhạc Ngọc Lân yên lặng nhìn ca, nói:

- Phi ca nói nhìn đệ giống ca ca hơn, đệ nghe lời ca mười năm nay rồi, lần này ca phải nghe theo đệ!

Nhạc Ngọc Kỳ kinh ngạc nhìn đệ đệ mình, cuối cùng ừ ừ nói:

- Được rồi, hã nói đúng, nếu không vì ta, huynh đệ ta cũng không rơi vào bước đường này!

- Vậy đừng phí lời nữa, đứng dậy hết cho ta, ta là đại sư huynh, hai người đều phải nghe theo ta!

Hạ Thịnh phân trần rồi kéo lấy hai người, mỗi tay giữ một người, kéo hai người vào trong phòng của Đoàn Phi.

Đám người Đoàn Phi nhanh chóng đuổi theo Sử tổng bộ. Sử tổng bộ quay đầu nhìn một cái, cũng không nói gì, mọi người cùng đi đến chợ ở đường Đông. Đến nơi thì thấy một cảnh hỗn độn, một cái cọc dựng ở giữa chợ, trên cọc quả có treo một thi thể, ngực bị mổ ra, ruột lòi ra, nhìn rất thê thảm. Dân chúng đều trốn ở xa sợ hãi nhìn sang.

- Chuyện gì vậy? Ai có thể giải thích cho ta đây?

Sử tổng bộ quát:

- Ai chịu trách nhiệm nơi này?

Một nam nhân chừng ba mươi tuổi đi đến, nói:

- Tôi là lý chính nơi này, Tổng Bộ đại nhân, chuyện vừa rồi không có ai biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết chiếc cọc này đột nhiên như từ trên trời rơi xuống, dọa cho mọi người chạy tán loạn. Sau đó thì nhìn thấy thi thể bị treo lên, mọi người hét lên thất thanh rồi mạnh ai nấy chạy!

Các bộ khoái cũng đi tìm vài người đến hỏi, nhưng đáp án của cũng không khác gì. Duy có một người nói là từng nhìn thấy mấy người bị mặt

xuất hiện trên nóc nhà, cùng nhau thả chiếc cọc này xuống, suýt nữa đóng một bà bác bán thức ăn xuống đất rồi.

Có bộ khoái đem thang tới, trèo lên nóc nhà xem, quả nhiên phát hiện thấy mấy vết máu, rồi lần theo vết máu điều tra. Thấy không có manh mối giá trị nào khác nữa, Đoàn Phi nói:

- Mọi người đem thi thể xuống cho ta, Lý Chính đến đây xem, trước tiên điều tra xem thân phận của người chết đã!

Cọc gỗ được đóng chặt vào khe hở của một tảng đá trên đường, thi thể bên trên đang chảy máu, máu nhỏ xuống dưới. Mọi người đều không dám trực tiếp rút ra, đành tìm một cái búa chặt đứt cọc, nửa đoạn cọc có gắn thi thể được đưa xuống.

- Đây không phải là ông chủ cửa hàng gạo đầu đường Lý Lão Thực sao? Trời ơi, ông ấy chết thảm quá!

Lý giáp rất nhanh đã nhận ra được thân phận của người chết, hẩn kinh ngạc quay đầu lại:

- Trương đại nương, mau đi gọi Lý thẩm đi, nói ông chủ Lý xảy ra chuyện rồi!

Nguyên do cái chết của thi thể kia quả thực đã rất rõ ràng rồi, Đoàn Phi nhìn một cái đã không muốn nhìn lần nữa, mày chau thật chặt, suy tư nói:

- Vụ án này có liên quan gì tới án liên hoàn trước không? Huynh đệ Nhạc Ngọc Kỳ chắc không có vấn đề gì, chẳng lẽ là Lữ thúc kia? Khả năng không lớn lắm. Nhưng mà giữa thanh thiên bạch nhật lại dám xử lý thi thể như thế này, chỉ e mục đích không đơn giản chỉ là giết người đâu!

Lão Dương khám nghiệm tử thi đem theo cháu trai chạy đến, vừa nhìn thi thể đã nhìn ra được ngay nguyên nhân chết:

- Thi thể bên ngoài không có thương tích, cũng không có hiện tượng trúng độc hay bị chết đuối. Có lẽ là chết vì bị đao đâm thủng bụng. Từ vết thương ở ngực có thể thấy, hung khí hung thủ dùng khá giống với hung khí giết chết quản gia nhà họ Vương, đều là đao Nhật Bản.

Bộ khoái lần theo vết máu điều tra đã trở về, chứng thực ông ấy bị giết ở ngay ngõ nhỏ phía sau nhà mình. Khi thê tử ông chủ Lý đến nhận mặt đã ngất ngay tại chỗ, sau khi tỉnh lại khóc sụt sùi nói không biết ai lại có thù với trượng phu của mình. Người đứng xem càng ngày càng đông. Sở tổng bộ dặn dò một bộ khoái lấy vải buộc thi thể lại, lấy xe đẩy đưa về nha môn.

Đoàn Phi đi đến nơi ông chủ Lý bị giết, xem xét một vòng, phát hiện hai bên đã tranh đấu rất kịch liệt. Từ vết tích còn lưu lại có thể thấy, hung thủ đã trực tiếp nhảy từ trên xuống, cầm đao rạch bụng ông chủ Lý. Theo như lời Lý đại thẩm, ông chủ Lý là đột nhiên muốn ra ngoài nên người khác không thể biết trước mà đợi ở đây giết người được. Có lẽ là bất ngờ nảy sát ý, cũng có thể là tên sát nhân không xác định được mục tiêu.

Khi quay trở lại nha môn, Sở tổng bộ đã đợi hẵn lâu lắm rồi, hất đầu hỏi:

- Người thấy thế nào?

Đoàn Phi nói:

- Tuy cũng có chút manh mối, nhưng trước khi chưa xác định rõ ràng, ta không muốn vu oan cho người khác!

Sở tổng bộ nói:

- Vụ án sắp được phá, lại xảy ra chuyện này, ta thật cảm thấy rất kỳ lạ, nói đi, ở đây chỉ có ta và người, nói cho ta tham khảo chút, sẽ không ảnh hưởng đến việc phá án đâu!

Đoàn Phi gật gật đầu nói:

- Được rồi, ta nghi ngờ đây là hành vi cố ý giết người đánh lạc hướng, sau khi ông chủ Lý bị giết, lại buộc thi thể nạn nhân vào cọc gỗ rồi đóng ở giữa chợ, đây tuyệt đối không phải là chuyện giết người hả giận đơn giản như vậy. Rất có khả năng vụ này có liên quan đến vụ giết người liên hoàn trước đó. Đương nhiên, chỉ là ta hoài nghi chứ chưa có chứng cứ, cũng có thể đây chỉ là sự trùng hợp, không liên quan gì đến nhau.

Sử tổng bộ trầm ngâm một chút, nói:

- Ta tin vào phán đoán của người. Đây không phải là chuyện ngẫu nhiên, có thể là do bằng hữu của huynh đệ Nhạc gia cố ý dẫn chúng ta đi sai đường, hoặc cũng có thể là người nhà họ Vương làm, cũng có thể là phản ứng của bọn giặc Oa với tin tức sáng nay. Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Thân thể Đoàn Phi chợt run lên, vừa kinh vừa sợ nói:

- Ta lại không nghĩ đến một khả năng khác, nếu như suy luận theo những khả năng này, mục đích của hung thủ đã rất rõ ràng rồi. Nếu ta đoán không lầm, không lâu sau sẽ còn xuất hiện thêm những vụ án tương tự như thế này nữa!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60

Lời Đoàn Phi còn chưa dứt, đã có một bộ khoái lao vào, cả người run rẩy nói:

- Không hay rồi Tổng Bộ Đại Nhân, cả nhà ông chủ hiệu cầm đồ phía tây trấn bị sát hại, đầu bị treo dưới mái hiên, đáng sợ quá!

- Quả nhiên lại xảy ra một vụ nữa!

Sử Vũ Phong kinh ngạc, giậm chân kêu lên, nhìn nhìn Đoàn Phi, nói:

- A Phi, không thể đợi thêm nữa, chúng ta đi bắt người thôi, nếu không sẽ càng có thêm nhiều người nữa phải chết đấy!

Đoàn Phi lắc lắc đầu, nói:

- Đại nhân, nhà họ Vương buôn bán ở đây đã mấy chục năm rồi, bọn họ chẳng lẽ không có sự chuẩn bị nào sao? Mấy chục bộ khoái thêm hai ba trăm quan binh cũng không làm gì nổi mấy tên gác cửa của nhà họ Vương. Đại nhân, bây giờ, thứ chúng ta cần là thời gian. Giờ xin đại nhân lập tức phái người cải trang rồi đuổi theo Như Cao báo tin. Sau đó điều khoảng 1, 2 ngàn binh lính, thị vệ đi tiêu diệt giặc Oa, cùng với các cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang cố gắng kéo dài thời gian!

Sử Vũ Phong trong lòng cũng biết hai, ba trăm binh lính kia không dùng được, răng nghiến chặt, nói:

- Được, cứ theo thế mà làm!

Không lâu sau, một đám bộ khoái từ nha môn ào ào đi ra. Sau đó phân chia nhau đi theo các hướng Đông Tây Nam Bắc. Cặp vợ chồng bán bánh bao trước cổng nha môn trợn tròn mắt, không biết nên gọi hai hài tử của mình theo đoàn nào. Một đoàn bộ khoái đi theo hướng Tây, đột nhiên rẽ vào một con phố, lão bộ khoái có nhiều kinh nghiệm nhất nhanh chóng cởi bỏ binh phục, lập tức biến thành một thương nhân bình thường, rồi lặng lẽ rời khỏi đoàn. Đi thẳng đến bến sông Diêm Vận, giơ thẻ bài bộ khoái, thuận lợi lên một con thuyền, rời khỏi trấn Hải An.

Đám người Sử Vũ Phong đi đến hiệu cầm đồ phía Tây trấn xử án. Hiện trường còn đầm máu hơn vụ thi thể treo giữa chợ hôm nọ. Năm cái đầu người máu me be bét treo ở trước cửa, thi thể thì nằm ngang dọc lung tung trong phòng. Trước khi chết dường như từng bị hành hạ ngược đãi. Một thiếu phụ trong đó càng thảm hơn, bị lăng nhục. Con bà ta giống như bị ngã chết.

Năm cái đầu được đem xuống, lão Dương than nhẹ, rồi vuốt nhẹ mắt cho năm người chết không nhắm mắt nọ, nói:

- Bọn giặc Oa táng tận lương tâm kia thật đáng chết!

Nơi này chính là hiện trường vụ án, mặt đất còn lưu lại mấy dấu chân bằng máu. Có thể thấy hung thủ ít nhất có ba người. Bọn chúng thay phiên nhau làm nhục thiếu phụ. Quăng chết con, thiến chồng trước mặt bà ta.

Sự tình sau đó Đoàn Phi cũng không dám nghĩ nữa. Hiện trường còn lưu lại không ít manh mối, nhưng điều đó cũng không còn quan trọng nữa. Bọn hắn rõ ràng đã biết hung thủ là ai, nhưng cũng không dám đánh rắn động cỏ, chỉ có thể đem mấy thi thể này về phòng liệt.

Lúc này Vương Đức Toàn cũng không ở nhà, hắn đang ở trong mật thất vận công trị thương. Thuốc nổ kia không làm hắn bị thương nặng lắm, hắn

bị thương đa phần do chiếc bàn thấp kia đập vào. Vết thương trên người chỉ là vết thương nhẹ, bị mảnh vỡ của thuốc nổ làm xước. Vương Thiện Cung cũng may mắn thoát được trận nổ đó nhưng lại bị chết trong tay Vương Đức Toàn hãn. Vương Đức Toàn đã hận hãn lâu lắm rồi. Trên thực tế kẻ giảo hoạt nhất chính là Vương Đức Toàn. Đám giặc Oa này tranh quyền đoạt lợi cũng không phải ngày một ngày hai. Vương Đức Toàn nói rất ngọt, rất khéo nhưng trên thực tế hãn hận không sớm giết hết được đám người dám tranh với hãn kia.

Đang vận nội công , lông mi Vương Đức Toàn rung nhẹ, cũng không mở mắt mà quát :

- Vào đi!

Tên gia đình lúc trước đứng nói chuyện với Vương Đức Toàn ở đông đồ nát chạy vào, sau đó quỳ phục xuống, bầm :

- Tướng Quân, có một tên bộ khoái trốn được tai mắt của chúng ta đã lên thuyền, lúc này có lẽ đã ra khỏi thành rồi. E là hãn đi cầu cứu Như Cao huyện!

- Vô dụng!

Vương Đức Toàn lạnh lùng quát một tiếng, tên gia đình toàn thân run rẩy. Vương Đức Toàn lại nói:

- Bây giờ chính là cơ hội dùng người. Ta cho người một cơ hội để lập công chuộc tội, thời gian cũng không còn nhiều, chuẩn bị pháo hiệu cho tốt, khi động thủ hãy bắn lên trời ra hiệu!

- Vâng, Tướng Quân. Còn tên bộ khoái kia có cần cho người đuổi theo giết không ạ?

Vương Đức Toàn nói:

- Không cần, cướp sạch trấn Hải An này, người cùng ta về Vĩ Trương đi, cũng đã lâu lắm rồi ta không về. Với tài năng thực lực của ta, nói không chừng có thể làm một đương đương nổi danh nữa, đến lúc đó người chính là thủ hạ đắc lực của bản tướng quân.

Tên gia đình kia vui mừng như điên nói:

- Vâng, tướng quân, à không, Chúa Công đại nhân!

Nghe được câu ‘chúa công’ kia, Vương Đức Toàn cực kỳ vui vẻ, nói:

- Bảo những người khác động thủ trước đi, người của chúng ta thì đợi lệnh của ta, sau khi lập được công, ta sẽ ban họ cho người, gọi là Busada đi!

- Tạ ơn Chúa Công ban họ!

Busada tinh thần vui vẻ lui ra ngoài.

Vương Đức Toàn hít sâu một hơi, chậm chậm đứng dậy, lấy thanh đao võ sĩ trên tường xuống, khẽ kéo đao ra nửa vỏ, một luồng khí lạnh theo đó ủa ra. Vương Đức Toàn khẽ vuốt thân đao, vẻ mặt lộ ra sự tàn độc :

- Giết, giết cho máu chảy thành sông!

Đoàn Phi và Sử Tổng bộ trong lòng cực kỳ lo âu, lại không thể biểu lộ ra ngoài. Sau khi uống cạn hai ấm trà, cuối cùng mới thấy Hải công công chậm rãi khoan thai tới.

- Nghe nói đã bắt được hung thủ?

Sau khi vào trong phòng, Hải công công lập tức hỏi:

- Rốt cuộc là ai? Bây giờ đang ở đâu?

Sử Vũ Phong bước lên trước, hạ giọng nói :

- Hải công công, bây giờ đã điều tra rõ, vụ án này là do giặc Oa gây ra, cả nhà họ Vương ở trấn Hải An đều là giặc Oa. Vì tranh đoạt quyền lợi với nhau mà đã làm chết biết bao người!

- Nói vậy!

Hải công công cười lạnh nói:

- Nhà họ Vương là thân hào có tiếng ở trấn Hải An, sao các người có thể vu không cho bọn họ là giặc Oa? Ta nghe nói một tên họ Quảng đã đánh cho các người bị tàn phế, phải chăng hẳn chính là hung thủ?

- Hải công công, nhà họ Vương đích thực là giặc Oa. Bọn chúng ẩn náu ở trấn Hải An này đã mười năm nay, một khi bắt đầu e là sẽ gây ra tai họa lớn. Hải công công, bây giờ nhà họ Vương đang giết người khắp nơi, không tin Hải công công ngài có thể lệnh cho người của Đông Xưởng đi điều tra!

- Các người có chứng cứ gì không?

Hải công công vẫn lên giọng nhà quan :

- Không có chứng cứ thì không được nói vậy!

Trộm đào mộ là trọng tội, Sử Vũ Phong không thể nói phát hiện của bọn họ ra. Thấy lão thái giám nhất định không tin, gấp đến độ gân xanh như nổi lên, nói :

- Công công à, chúng ta không có chứng cứ xác thực, nhưng nhà họ Vương đích thực là giặc Oa, chỉ cần tịch thu nhà của chúng, nhất định có thể tìm đủ chứng cứ.

Hải công công lắc đầu, cười lạnh nói :

- Không có chứng cứ, không được tịch thu nhà người khác. Đây không phải là bắt đảng Kiến Văn năm Vĩnh Lạc đâu!

Từ năm thứ 6 Chính Đức, Lưu Cẩn mưu phản bị giết, nội xưởng, tây xưởng cũng bị giải tán. Thế lực của hoạn quan, Đông Xưởng, và Cẩm Y Vệ không còn được như năm đó. Kẻ mạnh nhất khi đó phải kể đến Đề Đốc hai mươi đội quân Giang Bân. Nghe nói môn sinh thiên tử Bác Hứa Thái cũng không được sự sủng ái của người có mối thâm tình với Chính Đức – đề đốc Cẩm Y Vệ Tiền Ninh. Trương Nhuệ Trương công công của Đông Xưởng là người vô cùng cẩn trọng, đến chuyện đem theo thủ hạ ở Đông Xưởng cũng thu liễm rất nhiều.

Khi ba người còn đang tranh luận, đột nhiên có hai cẩm y vệ ở ngoài cửa bấm báo vào:

- Hải công công, người của chúng ta phát hiện ở trấn Hải An xuất hiện rất nhiều kẻ bịt mặt áo đen. Bọn chúng gặp ai cũng giết, vô cùng hung ác, hơn nữa hành tung bí hiểm. Thuộc hạ đợi được một đoàn, giết được một tên, những tên còn lại chui vào một căn phòng, nhưng trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa. Thi thể cũng đã mang về, đang để ở ngoài cửa.

Hải công công, Sử Vũ Phong và Đoàn Phi bước nhanh ra ngoài, thấy một thi thể nằm ngửa, lão Dương cũng không ở đây. Đoàn Phi việc đáng làm thì phải làm, tiến lên phía trước, cúi đầu nhìn xuống.

Thi thể trên người mặc bộ trang phục đen, cả đầu và mặt che bằng khăn đen, nơi tim bị đao đâm thủng, tim bị tổn thương mà ngừng đập, nguyên nhân chết rõ như ban ngày. Bây giờ điều tra rõ thân phận của hãn mới là quan trọng nhất, cho nên Đoàn Phi mới không nhìn vào vết thương lâu, mà vươn tay kéo lấy khăn che mặt của đối phương xuống.

Là nam nhân hãn chưa gặp bao giờ, ước khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt dữ tợn, thất khướu đang chảy máu, nhìn khá đáng sợ.

- Người này ta nhận ra, hẳn là gia tộc của nhà Vương Thiện Khiêm! Ta còn từng nói chuyện với hắn nữa

Một lão bộ khoái bật thốt lên kinh hô.

Đoàn Phi và Sử Vũ Phong trao đổi ánh mắt, Sử Vũ Phong vội vàng nói với Hải công công:

- Hải công công, bây giờ đã rõ rồi, cả nhà tên họ Vương kia đều là giặc Oa! Chúng đã bắt đầu rồi, còn chậm sẽ không kịp nữa đâu!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61

Hải công công do dự một chút, rồi cuối cùng gật đầu nói :

- Thôi được, nếu các người đã xác định nhà họ Vương đều là giặc Oa, vậy thì tiên hạ thủ vi cường, khám nhà hãn trước, muốn bắt trộm phải bắt vua trước, bắt tên Vương Đức Toàn lại đã rồi nói! Chúng ta là nhận lời mời của phủ Dương Châu, mọi người nên nhớ kỹ!

Đông Xưởng ở hiện trường răm rắp nghe lời, Sử Vũ Phong cũng rống lên :

- Đi bắt người, kệ con mẹ nó!

Đám bộ khoái cầm gậy gộc, đao kiếm, xích sắt lên. Đoàn Phi suy nghĩ một chút rồi bảo Thạch Bân đi thông báo cho Hạ Thịnh, Nhạc Ngọc Kỳ và Nhạc Ngọc Lân, rất nhanh đã thấy Hạ Thịnh cùng hai anh em họ Nhạc đến. Hạ Thịnh nói với Sử tổng bộ :

- Đại nhân, chúng tôi nghe nói mọi người chuẩn bị đi bắt giặc Oa, ba huynh đệ chúng tôi xin được đi theo!

Nhạc Ngọc Lân nói :

- Ta xin đi tiên phong, ca ca chịu trách nhiệm bảo vệ cho Phi ca!

Nhạc Ngọc Kỳ bĩu môi, không tình nguyện nói :

- Ta mới không thèm để ý đến hản!

Nhưng chân đã bước đến bên cạnh Đoàn Phi.

- Được, cứ làm như vậy, đi thôi!

Sử Vũ Phong hạ lệnh một tiếng, đám người ào ào xông ra ngoài.

- Ngọc Kỳ, thương thế của người thế nào rồi?

Đoàn Phi quan tâm hỏi.

- Tạm thời còn chưa chết được!

Nhạc Ngọc Kỳ cứng nhắc trả lời.

- Không sao, nếu đối phó với giặc Oa bình thường, vết thương này không đáng ngại!

Nhạc Ngọc Lâm thay ca trả lời.

- Oanh!

Đột nhiên một âm thanh cực lớn vang lên, rồi thấy cửa nha môn đổ sập xuống, bụi bay mù mịt. Mấy bộ khoái còn chưa chạy ra khỏi cửa bị chấn động ngã xuống. Đoàn Phi cũng bị bụi bay mù vào mắt. Trong mơ hồ nghe thấy có người oa oa kêu lên, tiếng Sử Vũ Phong tức giận quát :

- Là giặc Oa! Chúng giành động thủ trước rồi, tất cả xông lên, giết!

Đoàn Phi miễn cưỡng mở mắt ra, thấy bóng người mờ mịt trước mắt. Âm thanh kêu la thảm thiết, gào thét, chém giết nhau cùng vang lên. Đám hắc y nhân xông vào nha môn tuy không nhiều nhưng kẻ nào kẻ nấy dũng mãnh hơn xa đám bộ khoái. Trong quá trình giao chiến, quá nửa số kẻ kêu

la, bị thương là đám bộ khoái chưa từng có nhiều kinh nghiệm chiến đấu thực sự kia.

Đoàn Phi chợt cảm thấy trên tay nhẹ bằng, một bóng người áo trắng vụt qua chạy ra bên ngoài. Mắt Đoàn Phi dần dần nhìn rõ được mọi vật, thì thấy Nhạc Ngọc Kỳ giành lấy gậy trong tay, chặn lấy một tên giặc Oa hai tay đang cầm hai thanh đao Đông Dương.

Gậy làm bằng gỗ, căn bản không chịu nổi một đao của đao Đông Dương, nhưng Nhạc Ngọc Kỳ cũng không liều mạng với đối phương. Gậy trong tay như vật sống, uốn eo như lưỡi thanh xà, mạnh mẽ ngăn chặn tên giặc Oa đang đâm đao về phía Đoàn Phi.

Giặc Oa kia cũng là một cao thủ, mục tiêu của hắn chính là Đoàn Phi. Đột nhiên gặp phải cường địch, tinh thần hăng hái quay sang giao chiến với Nhạc Ngọc Kỳ.

Vết thương mới của Nhạc Ngọc Kỳ còn chưa lành hẳn, gậy trong tay cầm lại không thuận. Giặc Oa kia thấy lợi thế nhưng cũng không vội rút đao ra. Qua vài chiêu, đột nhiên hắn hét lên một tiếng, con đao sắc bén trong tay như hóa thành một tia chớp, bổ về khoảng trống phía trước. Đồng thời thân thể hắn cũng lao nhanh theo, trong nháy mắt khoảng cách của hắn với Nhạc Ngọc Kỳ được thu hẹp lại. Vốn đao Đông Dương với không tới nhưng giờ như mang theo khí thế không gì ngăn nổi hung hăng bổ về phía đầu của Nhạc Ngọc Kỳ.

Nhạc Ngọc Kỳ biến sắc, thế tới của mũi đao sắc bén khiến hắn không kịp trở tay. Tâm thần như chịu ảnh hưởng mạnh mẽ khí thế sắc bén đó đến nỗi quên cả né tránh.

Ngay khi hắn gần như đã tuyệt vọng, thì một âm thanh chấn động lòng người truyền đến :

- Muốn chết!

Một ánh sáng chói lóa như ánh sao băng vụt tới, sao băng sáng lên rồi chợt vụt tắt, một cái đầu bay lên không trung, máu tươi ngập trời.

Nhạc Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy sát khí kinh khủng như Tu La địa ngục đột nhiên biến mất, sau đó một vật gì đó lao về phía hắn, theo bản năng đưa gậy lên đỡ, ‘bình’ một tiếng, cái đầu bị đập biến thành một đồng nátбет rơi xuống trước ngực hắn. Máu tanh xộc lên mũi, Nhạc Ngọc Kỳ choáng váng mặt mày, quỳ sụp xuống đất nôn thốc nôn tháo.

- Ca, người làm sao vậy?

Nhạc Ngọc Lâm lao đến bên Nhạc Ngọc Kỳ lo lắng hỏi.

- Làm ca ca nên bảo vệ đệ đệ mới đúng, Ngọc Lâm, người lại cứu hắn một lần nữa, xem hắn nôn thốc nôn tháo kia, đâu có giống một ca ca chứ?

Đoàn Phi cũng bị cái đầu nátбет máu lẫn thịt kia bắn một chút lên người, ghê tởm chỉ muốn nôn, nhưng cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội đả kích Nhạc Ngọc Kỳ.

- Phi ca, huynh bớt nói vài câu đi! Xin huynh đấy!

Nhạc Ngọc Lâm ghen ngào nói.

- Không, hắn nói rất đúng, là ta đã quá vô dụng rồi!

Nhạc Ngọc Kỳ lau khóe miệng, nắm tay hung hăng đâm mạnh lên đất, máu tràn ra. Nhạc Ngọc Kỳ bỗng nhiên đứng thẳng dậy, toàn thân trên dưới mang đến cho người khác một cảm giác hoàn toàn khác. Nhạc Ngọc Kỳ xoay người đoạt lấy đao Đông Dương trong tay tên giặc Oa nọ, kiên định nói :

- Tiểu Lâm, sau này ca sẽ không làm liên lụy đến đệ nữa, ta là ca ca mà!

Nhạc Ngọc Kỳ mang theo tiếng rống giận dữ lao vào đám người đang chém giết lẫn nhau. Nhạc Ngọc Lâm cũng vội vang đuổi theo. Nhìn cảnh hai huynh đệ họ kề vai chiến đấu, Đoàn Phi không khỏi hài lòng gật đầu. Ánh mắt hai người đều kiên định giống nhau, ra tay mạnh mẽ, dứt khoát giống nhau. Dưới sự kích thích của máu tanh, Nhạc Ngọc Kỳ cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi.

- Oa nha nha!

Một tên giặc Oa vừa chém ngã một bộ khoái, nhìn thấy Đoàn Phi đang một mình đứng xem náo nhiệt, ngay lập tức kêu lên rồi giơ cao hung khí trong tay, khí thế tàn ác lao tới.

Đoàn Phi ngẩng đầu thương hại nhìn về phía hắn, tên giặc oa cũng không dừng bước, nhưng trong lòng nói thầm : Chẳng lẽ người này là cao thủ?

Khí thế lúc trước của hắn lập tức mất đi không ít, Đoàn Phi làm mặt quỷ với hắn, rồi đột nhiên quát lên :

- Xem tiêu!

Hai chiếc phi tiêu hình chữ thập bắn về phía hắn, tên giặc Oa đầu tiên là sửng sốt, sau đó là ngạc nhiên, thấy có vật bay tới, theo bản năng dùng đao chặn lại. ‘Ding ding’ hai tiếng, tên giặc Oa mới phát hiện, hai chiếc phi tiêu kia căn bản không có lực, có trúng cũng không gây thương tích gì.

Tên giặc Oa tức giận đến mức lại Oa Oa kêu lên, khi giơ con đao sắc bén lên lần nữa, giữa lưng chợt lạnh, một mũi đao cùn hình ba góc từ tim chui ra. Nhạc Ngọc Kỳ một cước đạp ngã hắn, thuận thế rút đao lại, thản nhiên nói với Đoàn Phi :

- Người tốt nhất nên đứng gần ta một chút, nếu không ta cũng không chắc có thể quay lại kịp để cứu người đâu!

Đoàn Phi chỉ vào đám giặc Oa vẫn đang chiếm ưu thế trên chiến trường, nói :

- Người bảo ta qua đó? Chẳng phải là đi chịu chết sao?

- Có gì không thể?

Nhạc Ngọc Kỳ quay người lại tiếp tục đi chém giết. Nhưng giọng nói của hã vẫn tiếp tục truyền tới :

- Những tên giặc Oa này đa số đều là người bình thường, chỉ có mấy chiêu võ mèo cào thôi. Có ta bảo vệ người còn sợ gì? Chỉ có đạp qua thi thể của huynh đệ chúng ta, người mới có khả năng chết!

Hã nói rất lãnh đạm, nhưng trong lòng Đoàn Phi lại như dâng tràn nhiệt huyết, dũng khí tăng gấp bội, nghiêng nghiêng răng, cầm lấy đao của giặc Oa rơi trên đất lên, hét lớn một tiếng rồi xông vào nơi chém giết.

Một tên giặc Oa nhìn thấy Đoàn Phi toàn thân đầy sơ hở xông tới, cho rằng dễ đánh, hã lạng lẽ dịch bước, hét lớn rồi trực diện xông tới đâm Đoàn Phi.

Đao pháp của một tên giặc Oa bình thường quanh đi quẩn lại chỉ có mấy chiêu đó. Tuy nhiên đối với người bình thường lại có lực sát thương rất lớn. Những tiếng thét tê tâm liệt phế kia đánh vào lòng mềm yếu của đối phương, khuôn mặt vắn vẹo dữ tợn dọa người khác sợ hãi, hai bàn tay đám giặc Oa đều dính đầy máu tanh, khí thế dũng mãnh không sợ chết làm người khác e ngại. Những điều đó khiến đối thủ của chúng khó phát huy được sức mạnh thực sự. Đoàn Phi nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của hã, trong lòng có chút căng thẳng, bước chân như bị kìm lại, khi đang thầm kêu không ổn thì một bóng người đã xuất hiện đằng sau tên giặc Oa, hàn quang lóe lên, hai cánh tay đầy lông lá cùng cả thanh đao bay hết lên trời, tên giặc Oa thảm thiết kêu lên, hình bóng Nhạc Ngọc Lân dần dần lộ ra phía sau tên giặc Oa, nói :

- Phi ca, dùng tên này tập luyện thử trước đi!

Bốn phía đều là đao quang kiếm ảnh, quang cảnh năm bước là tới một vũng máu tươi, không phải người chết thì là ta chết, thêm mấy thi thể bị giặc Oa giết dã man mà Đoàn Phi nhìn thấy sáng nay nữa, máu nóng sôi trào, hét lên một tiếng, hai tay nâng đao mạnh mẽ xông lên trước, sau đó chém xuống.

Một âm thanh trầm đục vang lên, nhưng lại không có cảnh máu tươi bắn tung tóe hiện ra. Đao này của Đoàn Phi chém vào ót tên giặc Oa, sọ của đối phương hơi cứng, Đoàn Phi không còn sức lực, cũng không hiểu thuật vận chuyển, đao này tuy làm nứt vỏ sọ, nhưng sức không đủ mà chỉ kẹp vào phía sau.

- Oa nha nha!

Tên giặc Oa kia còn chưa chết, nhưng nhìn thấy hằn lên vết đao đằng sau ót, bị dọa cho gần chết, chân mềm nhũn quỳ xuống trước mặt Đoàn Phi, hai mắt như hai mắt gà chọi, chăm chú nhìn thanh đao sau ót, hai tay loạng quạng khua khua, miệng vẫn không ngừng kêu thảm thiết, toàn thân run rẩy, đũng quần ẩm ướt, sau đó thì chậm chậm chảy ra dòng nước vàng vàng.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62

Tiếng kêu thảm thiết của người nọ khiến người khác nghe mà sợ hãi. Hầu như tất cả những ai đang giao đấu đều phải liếc nhìn qua một cái. Khi nhìn thấy tình cảnh một người bị một thanh đao cắm vào sọ, không đánh nữa mà rùng mình, giết thì giết đi, biến hẳn thành bộ dạng này thật đáng sợ quá.

Nhạc Ngọc Kỳ bổ đao tới, dùng sống đao của mình gõ vào sống đao của Đoàn Phi, ‘dang’ một tiếng, đao của Đoàn Phi bổ thẳng xuống như bổ dưa hấu cho đến khi đầu của người biến thành hai mảnh. Thanh đao bị kẹp cũng được rút ra nhẹ nhàng. Tiếng kêu thảm thiết ngừng lại, chỉ còn thi thể nằm trên mặt đất, chân tay vẫn chưa ngừng co quắp.

- Giết người, ta giết người rồi!

Trong lòng Đoàn Phi có chút đau khổ, cảm giác giết người thật không dễ chịu gì, mặc dù kẻ bị giết là giặc Oa.

- Phi ca, lực cánh tay của huynh chưa đủ, khi vận đao phải dùng toàn bộ sức lực, nhắc chân, nâng eo phải cùng làm một lúc. Nếu như huynh cảm giác được một lực mạnh mẽ từ lòng bàn chân truyền lên, thì đó chính là lúc huynh phát ra được sức lực gấp đôi bình thường.

Nhạc Ngọc Lâm sau khi chém một tên giặc Oa xong, nhàn nhã chỉ điểm cho Đoàn Phi.

- Toàn thân phát lực? Lực từ mặt đất?

Đoàn Phi dưới sự chỉ điểm của Nhạc Ngọc Lâm thử vài lần, dường như cũng đã nắm giữ được một chút bí quyết. Thử chém vài nhát vào không khí cũng cảm giác được sức lực mạnh mẽ. Lúc này Nhạc Ngọc Kỳ lại dẫn một tên giặc Oa tới, rồi đột nhiên tránh sang một bên, tên giặc Oa lập tức bổ về phía Đoàn Phi.

- Cần thận!

Lời cảnh cáo của Nhạc Ngọc Lâm vẫn còn bên tai, Đoàn Phi theo bản năng bổ một đao sang. Trong lúc hấn xuất đao, toàn bộ cơ trên người như cùng vận động một lúc. Cảm giác ấm nóng nhanh chóng chạy dọc toàn thân, lên đến cánh tay, một đao như tia chớp chém tới.

Một tiếng cười nhẹ vang lên trong hỗn loạn căn bản không có ai nghe thấy, nhưng lại tạo hiệu quả cực đáng sợ. Chỉ thấy tên giặc Oa còn chưa kịp phản ứng lại đã bị một thanh đao từ nách trái bổ sang hông phải, đứt thành hai đoạn, ngã xuống trước mặt Đoàn Phi.

Hai tay cầm đao dài đầy máu, Đoàn Phi cũng bị dọa cho phát ngốc, Nhạc Ngọc Lâm khen ngợi :

- Khá lắm, khá lắm, Phi ca, huynh lĩnh ngộ rất nhanh!

Đúng lúc này, Sử bộ đầu quát to :

- Ba các người đừng có lèo nhèo nữa, mau xử đám giặc Oa này đi!

Nhạc Ngọc Lâm thề thề lưỡi, cũng không lấy giặc Oa cho Đoàn Phi luyện đao nữa, mà phối hợp với ca ca, chém hết đám giặc Oa còn lại như chém dưa bổ rau.

Có Hải công công, Hạ Thịnh, Sử tổng bộ, và hai anh em Nhạc Ngọc Kỳ, Nhạc Ngọc Lân trấn giữ, đám hắc y nhân che mặt không có nhiều cao thủ kia rất nhanh bị xử hết. Khi trận chiến cuối cùng cũng kết thúc, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Thanh âm ‘ai yo’ lại truyền vào tai, Đoàn Phi thấy người bị thương nằm đầy trên đất, bỗng nhiên cả kinh, hét lớn :

- A Bân, A Bân! Quách Uy, Nghiêm Bộ Đầu, các người đang ở đâu?

- Phi ca, chúng ta không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi!

Thạch Đầu và Quách Uy kinh hoảng từ phía sau lưng Sử tổng bộ đi ra, vẻ mặt buồn rười rượi nói :

- Có điều, tay phải của Nghiêm bộ đầu bị giặc Oa chém đứt rồi!

- A!

Đoàn Phi cả kinh, vội vàng chạy tới xem, chỉ thấy Nghiêm Bộ đầu đang mướt mồ hôi ngồi trên đất. Vương phó bộ đầu đang băng bó vết thương cho hắn.

- Nghiêm đầu!

Đoàn Phi ngồi xổm xuống, hô nhẹ, Nghiêm Bộ đầu quay đầu nhìn hắn, hả hả cười khỗ, nói :

- Vẫn may, vẫn may, cái mạng già này vẫn còn, chỉ mất một cánh tay mà thôi. Ta đích thân chém chết hai tên giặc Oa, Đại Minh chúng ta coi trọng nhất quân công, trở về nhất định sẽ có thưởng, dưỡng lão lúc về già sẽ không vấn đề gì rồi!

Đoàn Phi không nói gì. Nghiêm Bộ Đầu và hắn vốn là quan hệ lợi ích, nhưng Nghiêm Bộ Đầu cũng coi như hay bảo vệ hắn. Sau khi cùng xử mấy vụ án, tình cảm giữa hai người nhiều ít cũng có tiến triển. Bây giờ nhìn

thấy Nghiêm Bộ đầu đã mất đi một cánh tay, sau này e sẽ không thể tiếp tục là bộ khoái nữa. Đoàn Phi không khỏi thấy buồn thay cho ông ấy.

Mọi người vội vàng băng bó vết thương ho nhau, khi đang chuyển thi thể đi, cảnh hiệu đột nhiên truyền đến :

- Hu hu hu!

Thanh âm truyền đến từ đầu thành phía Bắc, một bộ khoái bị thương ở đây vừa kinh vừa sợ hô lên :

- Không hay rồi, là cảnh hiệu công thành, có giặc Oa đến tấn công thành!

Trong lòng mọi người chợt lạnh, ba mươi tên giặc Oa vừa rồi đã làm bọn họ thấy khó ngăn cản, người chết, bị thương vô số. Nếu là hàng trăm ngàn tên giặc Oa xông tới, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Một Đông Xưởng băng bó cánh tay bị thương, tiến gần đến chỗ Hải công công, thấp giọng nói :

- Hải công công, tình hình không ổn rồi, có phải chúng ta nên...!

Hải công công trừng mắt nhìn hăn, rồi quay đầu nói với Sử Vũ Phong :

- Sử đại nhân, chúng ta đưa các huynh đệ lên đầu thành xem trước đã!

Nói xong, Hải công công liền dẫn người của Đông Xưởng rời đi. Sử Tổng bộ chỉ vào Thạch Bàn và Quách Uy, quát :

- Hai người các người và Đoàn Phi ở lại chỗ này chăm sóc cho những người bị thương. Hạ thiếu hiệp, các vị có cần nghỉ ngơi một lát không?

Không đợi hăn phân phái xong, ‘mẹ ời’, một người lao tới, ngã xuống trước mặt Sử tổng bộ, y phục trên người vô cùng rách nát, rõ ràng đây chính là Hải công công vừa mới oai phong lẫm liệt xông ra ngoài mà!

- Hải công công, sao lại thế này? Là ai là ngàmi bị thương đến mức này?

Sử Vũ Phong vội vàng đỡ Hải công công dậy, trên người Hải công công còn có thêm vài vết thương, may mà vết thương không sâu. Vừa đứng dậy được đã nôn ra máu, lúc này Hải công công mới nói :

- Một đám giặc Oa đang bao vây chúng ta, người của ta đều chết hết rồi, người của Đông Xưởng cũng chết hết, có tên lão quỷ rất lợi hại. Hòa thượng thiếu lâm và đạo sĩ Võ Đang đi đâu hết rồi, mau gọi bọn họ tới giết đám giặc Oa này đi!

Âm thanh rối loạn dần nhỏ lại, xung quanh một mảnh yên tĩnh, ngoài tiếng kêu gào của Hải công công ta thì không còn âm thanh nào khác. Đoàn Phi nhận thấy tình hình không ổn, hét lớn một tiếng :

- Quảng Đan Tùng, người đang ở đâu?

- Hẳn ở đây!

Một cái bóng đen bị vứt qua bờ tường, lăn đến trước mặt Đoàn Phi, đầu người nọ mắt trợn tròn, rõ ràng đây là Quảng Đan Tùng của phái Không Động!

Một người mặc áo xám bịt mặt theo cửa lớn nha môn chấp tay sau lưng nghênh ngang đi vào. Tuy chỉ có một người nhưng lại mang đến cảm giác như thiên quân vạn mã không gì ngăn cản được.

Sử bộ đầu tiến lên trước một bước, quát :

- Người là ai? Có gan thì báo tên đi!

Kẻ bịt mặt mặc áo xám nọ ngửa mặt lên trời cười to, ra vẻ cực khinh thường, nói:

- Người căn bản không có tư cách biết ta là ai, mơ hồ mà chết đi!

Đoàn Phi giơ tay ngăn cản Nhạc Ngọc Kỳ, cười lạnh nói :

- Ta biết ngươi là ai, mặt mày lấm la lấm lét thật dễ nhận. Người được xưng là Vương Đại Thiện Tài Vương Đức Toàn! Vốn là tướng quân giặc Oa Nam Mộc tướng quân. Lấy khăn che mặt của ngươi xuống đi, bây giờ các ngươi đã khống chế được trấn Hải An rồi, còn cần che che đậy đậy làm gì nữa!

Kẻ áo xám nọ cười to nói :

- Ha ha, không hổ là người mà Thông phán đại nhân phái tới. Không những để Quảng Đan Tùng giả làm kẻ tàn phế lừa được tất cả mọi người, đến cả tên thật của ta cũng tra ra được. Ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc ngươi từ đâu biết được tên thật của ta?

- Lưới trời tuy thưa mà khó lọt!

Đoàn Phi đẩy hai huynh đệ họ Nhạc lên phía trước, nói :

- Ngươi chắc nhận ra hai người này chứ?

Wương Đức Toàn nghi ngờ hỏi :

- Đây không phải là Hoa Sơn thiếu hiệp sao? Sao lại biến thành hai người?

Nhạc Ngọc Kỳ nhìn thấy kẻ thù, hai mắt đỏ ngầu lên, hấn phần nộ mắg :

- Nam Mộc lão cẩu, ngươi có nhớ mười năm trước, ở Liễu Đông, ngươi đã huyết tẩy cả nhà một phú hộ họ Nhạc không?

- Năm đó tòa nhà ta huyết tẩy nhiều không kể xiết, sao nhớ được người ta từng giết họ gì chứ?

Vương Đức Toàn đột nhiên hiểu ra tất cả, hung hợn mắng :

- Thì ta là hai tên nhóc con nhà người, hôm nay ta sẽ tiễn các người đi gặp mẹ!

Vương Đức Toàn giật mạnh khăn che mặt xuống, quát :

- Giết, một tên cũng không được tha!

Từ sau lưng hắt một đám hắc y nhân dũng mãnh xông vào, Hải công công phần nộ lớn tiếng quát :

- Vương Đức Toàn, thật sự là người!

Vương Đức Toàn cười ha ha nói :

- Hải công công, xin lỗi nhé, cho người nhiều lợi lộc như vậy, giờ ta phải thu lại cả vốn lẫn lời. Các người, giữ lại hai tên tiểu tử kia cho ta, ta muốn lột da chúng làm đèn lồng, cắt thịt chúng nhắm rượu, nghiền nát xương cốt thành phần đem cho chó ăn.

Nhạc Ngọc Kỳ, Nhạc Ngọc Lâm sao còn nhịn được nữa, hai mắt vẫn lên tơ máu, Nhạc Ngọc Lâm quát :

- Đại sư huynh, cho đệ mượn bảo kiếm dùng chút!

Hạ Thịnh sửng sốt, Nhạc Ngọc Lâm đã lóe thân tới bên cạnh, cướp lấy kiếm lao về phía Vương Đức Toàn. Nhạc Ngọc Kỳ cùng đệ đệ tâm ý tương thông, hai người nhanh chóng hợp lại cùng nhau. Hai tên hắc y nhân giặc Oa từ trên trời bay xuống chặn đường của hai huynh đệ. Bước chân hai người cũng không dừng lại, trong nháy mắt cùng xuất kiếm ra.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63

Những tia nắng ban mai đầu tiên đã ló dạng, mọi thứ dường như vẫn còn chìm trong hư ảo, chỉ nhìn thấy hai luồng điện xẹt sáng chói, một tả một hữu, xé toạc cái mịt mù buổi sớm, phóng thẳng đến trước mặt hai tên giặc Oa.

Hai tên giặc Oa chỉ kịp thấy hai đường kiếm làm cho chói mắt, biết không thể địch lại đối thủ nên chỉ còn biết hét lên điên cuồng, ra sức giương cao hai tay, không màng sống chết mà hung hăng xuất đao, quyết một phen sống mái.

Kiếm của Nhạc Ngọc Lân dường như đột nhiên biến thành thể lá xoay theo gió, nhẹ nhàng vờn quanh hai thanh đao Đông Dương. Chỉ nghe hai tiếng “keng keng” vang lên, thanh trường kiếm trong tay y xoay tít bắn văng ra những tia điện. Thế đao sát phạt đâm máu từ trước tới nay chưa từng có của hai tên giặc Oa giống như tan chảy bằng tuyết bị hóa giải đánh cho đến tan tã. Hai thanh đao bị ép sang một bên, hai tên giặc mất phòng thủ trước ngực, một tia chớp khác lao đến trước ngực chúng. Máu tươi còn chưa kịp phun ra, huynh đệ họ Nhạc đã xoay người lướt qua chương ngại, tưởng như chưa hề bị đánh chặn, tiếp tục lao về phía Vương Đức Toàn.

Cho đến lúc bọn họ lao ra ngoài hơn 5 thước, máu tươi mới xối xả phun ra từ ngực của hai tên giặc Oa. Trên mặt chúng vẫn còn chưa hết kinh hãi và không tin mà ngã vật xuống đất.

- Phá phá đao thức !

Hạ Thịnh nhìn thấy cảnh đó thì hai mắt đều căng ra, trong lòng đã thầm hoan hỉ: “Độc Cô Cửu Kiếm, kiếm pháp cao nhất của Hoa Sơn! Huynh đệ bọn họ quả nhiên đã luyện thành Độc Cô Cửu Kiếm rồi !”

Mọi ánh mắt hầu như đều đổ dồn lên hai thân thể ngày thường thoạt nhìn không có gì là thu hút, từ diện mạo đến chiều cao giống hệt nhau. Cho dù là Đoàn Phi trong trường hợp này cũng không cách nào phân biệt được ai là anh ai là em. Chỉ thấy một trong hai người nhảy vọt lên cao, người kia di chuyển nhịp chân một cách nhẹ nhàng tạo thành một màn phối hợp ăn ý cực kỳ đẹp mắt. Hai đường kiếm chém tới tấp Vương Đức Toàn tứ phía, điên cuồng tấn công kẻ địch.

- Đang kiếm thức, lãng kiếm thức không ngờ lại có thể phối hợp ăn ý chặt chẽ đến vậy. Hai tiểu sư đệ đúng là đã luyện thành Độc Cô Cửu Kiếm!

Hạ Thịnh nhìn đến mức ngây người đi, không kìm được sự kích động mà hét lên cổ vũ.

- Kiếm pháp hay lắm.

Vương Đức Toàn quắc mắt, gầm lên một tiếng. Dao quang từ tay trái y bay lên, giống như Cuồng Long quét ngang qua hợp thành âm thanh leng keng chát chúa. Ngay sau đó huynh đệ họ Nhạc bị bật tung ra như quả bóng. Xiêm y của Vương Đức Toàn cũng bị tơi tả dưới đường kiếm. Hắn cười ha hả mà rằng:

- Hoa Sơn kiếm pháp quả nhiên lợi hại, hai người tuổi còn trẻ đã luyện thành Tử Hà Thần Công coi như đã là hiếm có rồi. Cao thủ trấn Hải An chẳng trách không bắt được các người. Đáng tiếc các người đến sớm quá, chừng hai năm nữa có lẽ ta sẽ không thể đấu lại các người, còn hiện tại thì đã đến lúc đưa các người về châu phụ mẫu rồi.

- Người phải ném mùi một đao trong tay ta trước đã.

Hạ Thịnh nhìn thấy hai tiểu sư đệ bị thương, phần nộ xuất một chiêu chém chết một tên giặc Oa, đoạt đao trong tay hắn rồi tấn công về phía Vương Đức Toàn.

- Không phải việc của người, mau rút sang một bên.

Vương Đức Toàn vung kiếm lên, đánh bật kiếm của Hạ Thịnh rồi lẹ làng lắc mình đuổi theo huynh đệ họ Nhạc.

Tứ phía đột nhiên vang lên một tiếng “ Giếtttttt”. Vương Đức Toàn vội quay đầu lại, chẳng biết từ lúc nào bên ngoài Nha sở đã chật cứng lê dân, càng lúc càng đông. Hai tên giặc Oa áo đen giết người phóng hỏa đang chuẩn bị cướp cổng thành bị dồn đuổi giống như lũ chuột không còn đường nào trốn thoát. Trong đám đó có một vài bóng người nhìn rất quen.

Vương Đức Toàn giận dữ hét:

- Vương Thọ, Vương Hỷ. Hai tên phản đồ các người.

Vương Thọ ở bên ngoài Nha sở đáp rằng:

- Ta sống là người Đại Minh, chết là ma Đại Minh. Ta chỉ hận đã không biết người là giặc Oa, nếu không làm sao lại có thể thay người làm nhiều việc ác kinh thiên động địa như vậy. Mọi người hãy xông lên, giết, quét sạch lũ giặc giặc Oa.

- Ta phải giết hai tên phản đồ các người trước.

Vương Đức Toàn trợn mắt một lượt nhưng không nhìn thấy bóng dáng hai tên tiểu tử đầu, lão điên cuồng hét lên, mang theo một toán mười mấy tên giặc Oa ra ngoài truy lùng.

- Người đừng hòng đi được.

Một bóng người đột nhiên lao xuống từ trên cao, trong tay cầm một cây gậy cời lò, nhắm đầu Vương Đức Toàn mà vung.

Vương Đức Toàn thất kinh, vung kiếm tứ phía. Cây gậy kia đột nhiên biến mất, thoát cái xuất hiện đã giáng cú đòn mạnh vào đầu Vương Đức Toàn. Hứng một đòn, lão choáng váng gào lên một tiếng rồi ngã vật ra đất, kiếm trong tay suýt nữa rơi xuống.

- Người là ai ?

Vương Đức Toàn nhảy dựng lên, hoảng sợ hỏi người nọ.

Người nọ che mặt bằng một tấm mạng, khi thấy Vương Đức Toàn hỏi bèn nhảy về phía trước một bước, thản nhiên đáp :

- Thiên hạ Đại Minh Ngọa hổ tàng long xuất hiện lớp lớp, sao lại để cho lũ giặc Oa các người tung hoành? Người không có tư cách biết ta là ai, nhận của ta một gậy trước rồi hãy nói.

Người nọ nguyên đứng ở góc tường, nhảy một bước đã đến ngay trước mặt Vương Đức Toàn, cây gậy cời lò trong tay một lần nữa vút qua vút lại nhắm đầu Vương Đức Toàn mà đánh.

Bước nhảy tưởng như đơn giản, nhưng trong mắt Vương Đức Toàn thì lại hết sức thần diệu. Thế mới biết mình chỉ như ếch ngồi đáy giếng, đã xem nhẹ cao thủ Đại Minh.

Quan sát cây gậy vung vun vút đánh trời chết về phía mình, xem xét tất cả các khả năng thoát lui, lão cuồn nộ rống lên một tiếng, vung đao lên và lại sử dụng thế kiếm giống như đã cản phá huynh đệ họ Nhạc ban nãy.

Người nọ cười nhạt một tiếng, cây cời sắt trong tay đột nhiên vọt ra, lao vút về phía đỉnh đầu Vương Đức Toàn, than đen văng tứ phí. Vương Đức Toàn một lần nữa ngã nhào, trên đỉnh đầu còn hằn rõ một đồng muội than.

- Dựa vào chút tài mọn của người mà cũng dám đến Đại Minh giường oai, lũ giặc Oa các người nghĩ Đại Minh chúng ta dễ bị ức hiếp như vậy sao? Ta không giết người là để tránh vấy bẩn tay ta, người muốn giết người đến rồi.

Người nọ lạnh lùng nhìn Vương Đức Toàn vẫn còn đang ngơ ngác, đột nhiên biến mất, theo sau là một làn khói mỏng.

Vương Đức Toàn nhìn một cái mà hốt nhiên run sợ, nhìn hình bóng đã biến mất, hăn đột nhiên la lớn:

- Quỷ ảnh tử, người là Quỷ ảnh tử, thiên hạ đệ nhất cao thủ Quỷ ảnh tử Dương Kiếm.

Ngoại trừ một vài người ra, còn lại không một ai biết sự xuất hiện của người nọ. Sự phần nộ của Vương Đức Toàn khiến không ít người chú ý. Nhưng trên tường lại xuất hiện một vài nhân ảnh, chính là Ngũ tăng Thiếu Lâm và Tam tử Võ Đang. Họ đồng thanh hô lên:

- Giặc Oa trong thành đã bị quét sạch. Các người hãy lập tức đầu hàng, bằng không sẽ bị giết không tha.

Vương Đức Toàn gượng đứng dậy hít một hơi dài, vừa sợ vừa giận quát:

- Bọn người các người vẫn còn chưa chết cơ à. Con ta đâu rồi?

Viên Chứng đại sư niệm kinh Thanh Phật. Nghiêm Thế Kỳ cười lớn mà rằng:

- Người vẫn còn ở đây để hỏi y sao?

Một hộp sọ bị ném xuống đất, lăn đến trước mặt Vương Đức Toàn. Cảnh tượng này thật giống với cảnh lúc trước diễn ra cách đây không lâu. Nhìn

thấy hộp sọ trước mặt, Vương Đức Toàn toàn thân run lên, ngửa mặt lên trời giận dữ quát:

- Lão phu quyết liều mạng với các người.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64

Tuần Thứ Đại Minh

Tác Giả: Thần Đăng

Quyển 1: Lưu Manh Thần Bỗ

Chương 64: Liều mạng! Không thể lui!

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Liều mạng! Không sai. Đoàn Phi cũng liều mạng. Giặc Oa vào Nha sở không dưới trăm tên, trong khi những người còn sống trong Nha sở chưa đến hai chục. Ngay cả Nghiêm Bộ đầu cũng dùng tay trái quơ lấy thanh đao lao về phía giặc Oa, trong khi huynh đệ Nhạc gia lại không ở bên, Đoàn Phi cũng đành phải liều mạng.

Tên giặc thứ nhất lao đến bị hấn bất ngờ xuất đao đâm chết. Hai tên tiếp theo cùng tấn công nên không dễ gì xoay sở, Đoàn Phi tả xung hữu đột, căn bản là không kịp thể nghiệm sức mạnh, nên cánh tay bị chấn động rung lên, dường như cầm không vững chuôi đao. Có vẻ như Đoàn Phi không trụ được nữa, đột nhiên, một viên đá lớn bằng nắm tay đập trúng vào một bên đầu tên giặc Oa bên phải, cây đao tuột khỏi tay y.

Đoàn Phi mừng rỡ lao về phía y, tấn công phía ngực đồng thời dùng hai tay đâm dao hết sức vào ngực y.

- Phi ca, mau tới đây.

Có tiếng người gọi Đoàn Phi, quay đầu lại thì thấy Dương Uy đang trốn trong một khóm trúc vẫy tay về phía mình. Đoàn Phi xua tay về phía anh ta mà nói:

- Đi mau, nguy hiểm lắm.

Dương Uy đột nhiên lấy tay bịt chặt mắt lại rồi chỉ ngón tay ra sau lưng Đoàn Phi. Hắn quay lại nhìn thì thấy một tên giặc Oa đang trừng mắt lên giận dữ, giơ cao hai tay giáng một nhát dao đánh xuống.

Một viên đá xẹt qua mang tai Đoàn Phi, nhắm trúng vào mắt trái tên giặc Oa làm hắn ta rống lên vì đau đớn khiến hắn ta phải một tay bịt mắt, một tay vung dao loạn xạ.

Đoàn Phi lăn người qua một bên, thấy thanh đao của tên giặc thất thủ đang nằm cạnh mình, Đoàn Phi bèn nhặt đao lên đâm vào đùi tên giặc Oa béo lùn đang ôm mắt.

Nhát đao trong lúc hoảng sợ nên lực đâm không mạnh, chỉ rạch trên đùi tên giặc Oa một lỗ sâu dài gần tấc. Y đau quá kêu toáng lên, quay người lại chém Đoàn Phi.

Đoàn Phi liên tục lăn người tránh đòn. Tên giặc Oa kia nén đau mà đuổi tới, bỗng nhiên cảm thấy cơn đau nhức từ hông truyền lên. Y quay người thì phát hiện một viên đá đang lăn trên nền đất, theo đà y phát hiện ra Dương Lâm núp sau thân trúc giương ná bắn y. Y điên tiết gầm lên một tiếng rồi phóng thẳng về phía Dương Lâm.

Một bên mắt bị mù, máu trên đùi vẫn đang chảy ròng ròng nên thính mục của tên giặc cũng đã bớt đi phần nào nhạy bén. Khi hắn đang lao về phía Dương Lâm, Đoàn Phi đã lén đứng dậy, hai tay cầm đao tiến về phía trước. Vào lúc y cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần mà quay người lại, Đoàn Phi đã thấy một luồng lực lớn chặn lại trên thân thanh đao.

Đoàn Phi dùng tay và ngực giữ chặt chuôi đao đâm vào lưng tên giặc Oa, rồi cả hai cùng ngã lăn sấp xuống. Tên giặc Oa giật giật một hồi rồi bất động. Đoàn Phi có cảm giác như toàn thân mất hết sức lực, xoay người nằm ngửa trên mặt đất mà hít lấy hít để không khí, mệt đến mức không buồn cử động nữa.

- Phi ca cứu mạng.

Thạch Bân và Quách Uy lão đảo chạy đến. Vào lúc Đoàn Phi đang gắng sức gượng dậy, hai tên giặc Oa gắng đuổi theo sau lưng Thạch Bân và Quách Uy, bỗng sáng lóa lên một đường kiếm, mang theo hai cái đầu văng lên. Khuôn mặt Nhạc Ngọc Kỳ xuất hiện ra trước mắt Đoàn Phi, hắn ta bữu môi rồi thoát cái đã đến bên cạnh Đoàn Phi.

Đoàn Phi thở hắt ra, không kìm nổi mà mắng:

- Khốn kiếp, người chạy đi đâu vậy. Thiếu chút nữa là ta tiêu rồi người có biết không? Còn nói cái gì mà sẽ bảo vệ ta?

Nhạc Ngọc Kỳ cúi người nói khẽ vào tai Đoàn Phi mấy câu gì đó mà mắt hắn đột nhiên sáng lên, hớn hờ nói:

- Thật ư?

Tiếng chém giết vang lên bên ngoài tường thành, trong trấn Hải An tiếng đao gươm dần dần lắng xuống. Không một tên giặc Oa nào lọt lưới, cũng không một tên nào đầu hàng. Vương Đức Toàn bị toán người bao vây, cuối

cùng bị Nhạc Ngọc Lân đâm một kiếm vào tim, lại bị Nhạc Ngọc Kỳ chém đầu.

Rốt cục đã báo được thù, hai huynh đệ Nhạc Ngọc Kỳ ôm nhau khóc nức nở, một lúc sau mới nhớ đến đi tìm Đoàn Phi. Tuy rằng đã giết sạch quân địch trước mặt, nhưng Đoàn Phi bọn họ lại không thể thở phào nhẹ nhõm được, bởi trên thành đồn dập vang lên tiếng chiêng đồng. Có nghĩa là bọn giặc Oa rất hung hãn, người trên thành sắp không trụ nổi rồi.

Không kịp xem xét việc xử lý thi thể và điều trị cho người bị thương nữa. Sử Bộ đầu sẽ dẫn đầu đoàn người gấp rút lên thành tiếp viện, từ đó sẽ thâm nhập vào trong trận chiến mới. Đoàn Phi đã giết vài tên giặc Oa nên trong lòng cũng có chút tự tin, thế là cũng giống trước kia. Thế nhưng khi nhìn thấy cảnh những cái đầu dưới thành ngày một tăng, hãn không kìm được mà hít sâu một hơi. Những tên giặc Oa đến tấn công quả là đông, ít cũng lên đến hơn nghìn tên.

Tường thành của trấn Hải An căn bản không được coi là tường thành, chẳng qua chỉ là cao hơn bốn thước, trên đỉnh tường thành chỉ rộng hơn hai thước nên bọn giặc giặc Oa có thể bắc thang mà dễ dàng leo qua. Một vài tên khỏe thậm chí có thể trực tiếp ném móc lên đỉnh thành rồi trèo lên tường, sau đó cứ thế mà leo lên tường thành. Tuy vậy, đối với kết cấu của cái trấn nhỏ này mà nói thì được như vậy cũng đã là hiếm thấy rồi.

Lực lượng phòng thủ trên thành tương đối phức tạp, có binh sĩ, có cả lê dân. Trong đó binh sĩ lại được phân thành vệ binh, pháo binh, dân quân... Có điều những người còn lại chưa đến trăm người, trong đó phần lớn là lê dân. Trấn Hải An là một địa phương nhỏ, thậm chí không có vệ binh túc trực, việc phụ trách trị an đều do dân quân đảm nhận. Do liên tiếp xảy ra án mạng nên mới có nhiều binh sĩ đến như vậy.

Tuy nhiên, Đoàn Phi phát hiện thấy mặc dù lực lượng binh sĩ chính quy tương đối ít, tuy nhiên tinh thần của dân quân và lê dân trấn Hải An khá tốt.

Trong tay họ không có một loại binh khí đồng nhất nào, họa chẳng thậm chí chỉ là cầm cái đòn gánh, cái cuốc, nhưng họ vẫn bừa bừa khí thế xông lên chống lại giặc Oa, chặn đao bọn chúng, rồi chặt dây thang xô ngã bọn chúng, hoặc là giội dầu sôi hoặc đổ vôi sống lên bọn giặc.

Trần Hải An từng nhiều năm chiến thắng quân xâm lược giặc Oa. Tuy kẻ đứng đầu được chứng minh là giặc Oa thực sự, nhưng bách tính đã từng được tôi luyện bản lĩnh trước giặc Oa. Nơi đây có phụ mẫu, thê tử, con cái của họ, có gia nghiệp mà họ dựa vào để sinh sống. Họ đều biết rằng, một khi rút lui, cả cái trấn Hải An này sẽ bị tràn ngập máu tanh bởi đám giặc Oa còn hung ác hơn cả lang sói này.

Họ không có đường lui.

Họ không chút sợ hãi.

Sau khi Đoàn Phi và một toán quân gia nhập vào đội quân phòng thủ, tình thế đã đảo ngược. Những tên giặc Oa tấn công lên thành đều bị chém chết, thân thể rơi xuống thành. Tên cầm đầu thấy tình thế như vậy bèn lập tức phát hiệu lệnh rút lui.

Một hồi trống vang dội gióng lên, hồi thứ hai giảm dần, đến hồi thứ ba thì kết thúc. Nguyên dự tính tên nội gián mở cổng thành vẫn chưa xuất hiện, đoạt thành kế lại thất bại, công kích thành lại thất thủ nên bọn giặc Oa chỉ còn cách tạm lui. Có điều, bọn giặc vẫn chưa đi xa, cách chừng hơn năm trăm bước chân, lần lượt ngồi xuống tập trung tại nơi cung tiền không thể bắn tới. Với số lượng như vậy hẳn phải còn hơn một nghìn tên.

Trận chiến công thành lần này, giặc Oa đã tổn thất gần 150 người, còn quân ta số người thương vong trên thành cũng hơn 100. Với tình hình này, và căn cứ vào số lượng tổn thất thì tương quan là 2-1, có thể thấy được sự hung hãn của giặc Oa.

Bả Tổng vác tấm lưng vẫn còn bị thương, tiến đến trước mặt Sử Vũ Phong, thất kinh nói:

- Sử lão tổng, đại sự bất ổn rồi, nếu giặc Oa tấn công một lần nữa thì e rằng chúng ta khó mà chống nổi.

Sử Vũ Phong tuy rằng rất coi thường người này, nhưng lúc này cũng có cảm giác hết sức vô vọng. Thế lực của giặc Oa chưa bị tổn thất nhiều, mà binh sĩ thiện chiến trong thành cộng thêm với lê dân cũng chưa được 300, nếu giặc Oa tới thì phải chống trả như thế nào đây?

- Bọn giặc Oa đáng chết. Đến muộn nửa ngày nữa thì có phải tốt không.

Sử Vũ Phong nghiêng rằng, đang lúc định đưa ra quyết định thì Đoàn Phi ngắt lời:

- Bọn giặc Oa này là do Vương Đức Toàn kéo tới, hắn ta đã chết, bọn giặc Oa phá thành vào sẽ bỏ qua cho những lê dân không kịp chạy thoát hay sao. Chúng ta quyết không được lui.

Bả Tổng kia mặt sầm lại, đập Đoàn Phi mà rằng:

- Người là cái thá gì? Trước mặt Sử lão tổng đâu có chỗ cho người nói.

Đoàn Phi quát lớn:

- Trước mặt kẻ địch, ai dám nói lui? Chúng ta đi rồi, những lê dân không kịp sơ tán sẽ phải làm thế nào?

Bả Tổng kia sắc mặt càng tối sầm lại, nắm chặt tay vào cán đao, gườm gườm nói:

- Ai nói phải lui? Người không cần phải ở đây nói lời mê hoặc dân chúng, kẻ không quân pháp sẽ không dung tha cho người đâu.

Sử Vũ Phong giậm mạnh chân, nói nhỏ với Đoàn Phi:

- Tiểu tử thôi, có nhìn thấy một đám quân giặc Oa ở dưới kia không? Chúng ta chặn không được nữa rồi.

- Vậy cũng chưa chắc, Đại nhân chớ kinh hoảng, cho dù là rút lui, chúng ta cũng cần phải kéo dài thời gian cho bách tính, Đại nhân.

Đoàn Phi nói một tràng bên tai Sử Vũ Phong.

Sử Vũ Phong do dự một hồi, cuối cùng đã thay đổi quyết định sau khi nghe lời khuyên của Đoàn Phi, đoạn nói lớn:

- Quan binh vệ binh sắp tới cứu viện rồi, mọi người nhất định phải chống đỡ. Trong thành chẳng phải vẫn còn thanh niên trai tráng hay sao? Bản quan Tổng bộ Dương Châu Sử Vũ Phong đại diện cho quan phủ thưởng năm ngàn lượng bạc trắng cho các dũng sĩ bảo vệ trấn Hải An. Giết được càng nhiều giặc Oa phần thưởng càng nhiều, phàm là người nào thương vong sẽ được khoản tiền tuất hậu hĩnh.

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67

Đoàn Phi đi thẳng một mạch về nhà sở trấn Hải An, chỉ thấy cổng nhà môn sập mà vẫn không có ai đến thu dọn, thi thể và người bị thương đều đã được xử lý, chỉ còn vương lại đầy vết máu và máu thịt còn sót lại khiến người ta nhìn thấy ghê rợn.

- Nghiêm bộ đầu đâu?

Đoàn Phi tóm một tạp dịch đi ngang qua để hỏi.

- Thi thể đều tạm thời được đặt ở bên liệm phòng, người tự đi tìm đi.

Người kia nói.

- Cái gì?

Đoàn Phi ngăn người:

- Nghiêm bộ đầu, ông ấy

Thạch Bân thở dài, nói:

- Phi huynh, lần thứ hai giặc Oa xông tới đây thì Nghiêm bộ đầu đã bị chúng hại chết rồi, là ta không có thời gian để nói cho huynh biết.

Đoàn Phi ngây ngẩn cả người, hắn và Nghiêm bộ đầu cảm tình cũng không hằn là sâu sắc nhưng 2 người đã từng cùng phá án với nhau, từng

cùng nhau uống rượu, chính Nghiêm bộ đầu đã đưa hãn tới trấn Hải An này, thật không ngờ bước chân của ông ấy tới đây là phải dừng lại rồi.

Sử tổng bộ bọn hãn bận thu dọn tàn cục đến hoa mắt chóng mặt, thân phận của Đoàn Phi chẳng qua chỉ là một tiểu lâu la mà thôi, may mà được Sử tổng bộ xem trọng, có các huynh đệ ủng hộ nên không phải làm chân sai vặt. Những lúc rảnh rỗi hãn liền bắt đầu chuẩn bị hồ sơ vụ án để trình lên thông phán Tạ đại nhân.

Hãn chuẩn bị nâng huynh đệ họ Nhạc lên thành anh hùng kháng Oa, bởi vì bọn họ giết chết những kẻ săn tiền thưởng và những gia tộc của Vương gia được xem là đồng lõa của giặc Oa. Lần này bọn họ thật sự đã phá được một vụ siêu cấp đại án, giặc Oa bị tiêu diệt gồm hàng ngàn người trong đó có hơn mười thủ lĩnh. Đây là kỷ lục về chiến công diệt Oa huy hoàng nhất trong lịch sử Đại Minh từ trước đến nay. Công lao đó thật sự to lớn, bởi vậy Đoàn Phi cảm thấy muốn bảo vệ huynh đệ họ Nhạc thì chắc là không có vấn đề gì.

Hai huynh đệ Vương Thọ, Vương Hỉ tử trận ở đầu thành. Hai người họ đúng là phẩm hạnh không tốt, nhưng khi chống lại giặc Oa lại không hề làm nhục tôn nghiêm Đại Minh. Còn về huynh đệ Vương Phúc, Vương Lộc thì quả đáng chết. Đoàn Phi không hỏi huynh đệ họ Nhạc tại sao lại giết hai kẻ đó để tránh khơi dậy nỗi đau trong lòng hai tiểu tử này.

Ngày hôm sau, Như Cao huyện lệnh vội vàng đến tiếp quản công việc, Sử Vũ Phong đưa đám người Đoàn Phi lên thuyền quay về Dương Châu, cùng đi còn có các võ lâm cao thủ như Thiếu Lâm, Võ Đang, còn về phần Hải công công thì tối qua đã sớm đi suốt đêm trở về Ninh Ba phủ rồi.

Nhớ lại tình hình tối qua trước khi đi, Hải công công đến gặp mình, Đoàn Phi không khỏi có chút xuất thần.

Tối qua Đoàn Phi không được nghỉ ngơi tử tế, sáng sớm chạy đi lén lút đào mộ, sau đó Nhạc Ngọc Kỳ làm cho phủ cũ của Vương gia nổ thành một đồng. Ngay sau đó lũ giặc Oa toàn diện phát động, trong ứng ngoại hợp muốn tẩy huyết cả trấn Hải An. Tiếp đó đại chiến đến khi mặt trời lên cao, sau đó lại xuống mặt đất tìm bảo vật, chia phần xong thì xử lý hậu sự cho những người tử thương, cuối cùng lại ngồi vắt óc lên viết báo cáo.

Vừa làm xong mọi việc, định lấy cái hộp nhỏ xem xem rốt cục mình đã lấy được bảo bối gì thì ngoài cửa lại vang lên tiếng nói lạnh lạnh của Hải công công, Đoàn Phi không khỏi lo sợ. Nghe nói mật thám Đông Xưởng rất nhiều, tin tức linh thông, lần này Hải công công đến không phải vì hăn lén lút giấu cái hộp này đấy chứ?

Đoàn Phi vội vàng mở cửa nghênh tiếp, thần sắc Hải công công xem ra còn tốt hơn lúc ban sáng, đó là bởi vì ông ấy đã nghỉ ngơi cả một ngày và lại cũng vì chuyện tốt 1 vạn lượng bạc đến tay.

Thủ hạ của Hải công công không tiến vào, ông ta nhìn qua bên trong phòng một chút rồi nói thẳng:

- Đoàn Phi, chim khôn là chim biết chọn cây mà đậu, với năng lực của người, nếu vào Đông Xưởng thì thế ắt như cá gặp nước, thăng chức nhanh chóng là chuyện không hề khó khăn, người thấy sao?

Đoàn Phi chấn kinh, Đông Xưởng là một nơi cực kì tốt. Đông Xưởng có thể giám sát văn võ bá quan, Cẩm y vệ, quyền uy ngất trời. Xưởng công Đông Xưởng bình thường đều do Tư lễ thái giám đảm nhận, có thể nói là dưới một người trên vạn người. Đông Xưởng tùy tiện xuất ra một tiểu lâu la cũng đủ khiến cho đại thần nhất phẩm không dám khinh suất, nhưng Đông Xưởng này cũng là một nơi đầy ắp tiếng xấu. Đoàn Phi đã từng xem vô số tiểu thuyết, phim truyền hình, phim điện ảnh nhưng chưa từng nghe qua trong Đông Xưởng có một người nào tốt. Đến loại phản đồ như Quảng Đan

Tùng cũng không dễ dàng chịu gia nhập Đông Xưởng, Đoàn Phi lẽ nào lại dễ dàng nhảy vào trong cái rãnh to này?

Có điều hãn hiện giờ chỉ là một tiểu Bộ Khoái vô danh tiểu tốt, chưa nói đến bản thân không có quyền cũng chẳng có thế, ngay đến cả chỗ dựa cũng chẳng vững chắc, hãn dựa vào cái quái gì mà cự tuyệt Đông Xưởng chứ? Người ta chỉ vung tay một cái là thừa sức nghiền chết con kiến nhỏ bé như hãn rồi.

Trong lúc Đoàn Phi đang liều mạng tìm cách xoay chuyển tình hình thì ánh mắt nhìn hãn của Hải công công đột nhiên trở nên sắc bén. Nhưng Hải công công lại nghĩ đến những việc mà lão tận mắt chứng kiến trong mấy ngày này, thêm vào một câu nói khi bản thân nhận được tình báo của Đoàn Phi thì thần sắc tận lực muốn chiêu mộ hãn mới hòa hoãn lại.

Đoàn Phi không biết sau vụ án Lưu Cẩn mười mấy năm trước, Đông Xưởng đã không còn được như xưa. Trương Nhuệ Viễn xưởng công Đông Xưởng hiện nay không nhận được sự sủng ái của hoàng thượng như những xưởng công trước đó, bởi vậy khi hành sự Đông Xưởng đã không còn có thể hống hách như thời Vương Chấn, Lưu Cẩn. Đông Xưởng hiện nay bị 12 đoàn doanh đề đốc Giang Bân, Cầm Y Vệ Tiền Ninh trấn áp, phải sống những ngày chẳng mấy tốt đẹp, khi hành sự cũng phải rất chú ý cẩn thận.

Chuyện của Đoàn Phi sau khi được Điển sử Hứa Dục huyện Bảo Ứng trình báo lên lập tức nhận được sự chú ý của Đông Xưởng. Đông Xưởng không bao giờ vì sự đố kỵ của một tên mật thám nho nhỏ mà bỏ qua nhân tài, thứ mà Đông Xưởng cần nhất hiện nay chính là nhân tài!

- Đoàn Phi, người dường như còn băn khoăn điều gì?

Hải công công hỏi với vẻ mặt ôn hòa.

Đoàn Phi cung cần nói:

- Nhận được sự ưu ái của công công, Đoàn Phi biết ơn vô cùng, chỉ là thông phán Dương Châu Tạ đại nhân trước đây đã đề bạt tiểu nhân, ơn tri ngộ Đoàn Phi không dám quên, ý tốt của công công Đoàn Phi xin ghi nhớ.

Lời của Đoàn Phi tuy rất khéo léo nhưng Hải công công lại sắc mặt giận dữ, nói:

- Cái gì mà đã từng đề bạt, chẳng qua chỉ là một lời nói suông. Nếu người đã u mê không chịu tình ngộ thì ta cũng chẳng còn gì để nói, hi vọng người sẽ không phải hối hận!

Hải công công phẩy tay áo bỏ đi, Đoàn Phi thầm thở dài, Đông Xưởng kia quả thật chẳng phải là nơi tốt đẹp gì, nếu đổi lại là Cẩm Y Vệ thì có lẽ hẳn sẽ suy nghĩ một chút.

Hải công công bỗng dừng lại trước cửa phòng, quay đầu nói:

- Ta cho người thêm vài ngày để suy nghĩ, lúc nào thay đổi chủ ý có thể đến tìm ta. Phải rồi có phải người vì chuyện với Hứa Dục mà có thành kiến với Đông Xưởng? cái đồ không nên cơm cháo gì ấy người không cần để ý, ta tự khắc sẽ đi cảnh cáo hẳn.

Đoàn Phi cung cung kính kính cúi đầu về phía Hải công công rồi đứng thẳng người lên, ngạo nghễ nói:

- Phiền công công phải để ý rồi, chỉ một việc nhỏ như vậy mà ta giải quyết không xong thì sao có thể được công công để mắt đến?

Hải công công kinh ngạc đánh giá lại hẳn, Đoàn Phi lúc này khiến ông ta không khỏi có cảm giác phải nhìn nhận hẳn bằng ánh mắt khác. Hải công công đã đánh giá rất nhiều người rồi, thấy thế nội tâm dậy sóng, nhìn lại Đoàn Phi một cái, gật gật đầu, ừ một tiếng rồi quay người rời đi.

Đoàn Phi hiện tại đang khố sở cân nhắc lại xem bản thân có đắc tội với lão thái giám kia không thì chợt nghe Thạch Bân than thở:

- Cuối cùng cũng đến Dương Châu rồi, chuyển đi trấn An Hải lần này quả là như được trở lại làm người!

Đoàn Phi lúc này mới hồi phục tinh thần, không ngờ đã về đến Dương Châu từ lúc nào không hay. Sử Vũ Phong đưa đám bộ khoái Đoàn Phi, Thạch Bân và hai huynh đệ Nhạc gia cùng tiến vào phủ Dương Châu.

Hung án liên hoàn trấn Hải An rất cực sẽ xử lí như thế nào vẫn cần sự phán quyết của Tạ thông phán, bởi vậy Sử tổng bộ mới đưa 2 huynh đệ họ Nhạc về đây, Hạ Thịnh lo lắng cho tiểu sư đệ nên cũng đi theo.

Tạ Chí Quân rất nhanh đã cho truyền gặp một mình Đoàn Phi, khen ngợi những việc mà hần đã làm ở trấn Hải An nên đã nhanh chóng duyệt việc điều Đoàn Phi đến Dương Châu, tạm thời làm trợ thủ cho Sử tổng bộ. Từ một tiểu bộ khoái không phẩm vị bỗng chốc trở thành trợ thủ cho tổng bộ của cả một phủ, từ thất phẩm, cũng có thể coi là tăng liền 3 cấp rồi.

Đoàn Phi trong lòng rất vui vẻ, nhưng vẫn chưa đến nỗi mừng phát ngất, hần thấy Tạ Chí Quân cứ không nhắc đến chuyện xử lí hai huynh đệ Nhạc Ngọc Kỳ ra sao, không nhin được liền hỏi:

- Đại nhân, không biết vụ án này sẽ xử lí như thế nào?

Tạ Chí Quân thản nhiên nhìn hần một cái, nói:

- Án đã phá xong, xử lí ra sao người cũng không cần quan tâm nữa, hiện giờ công việc của Bảo Ứng huyện rất bận, người vẫn nên nhanh chóng quay về thay thế vị trí của Nghiêm bộ đầu đi, quản lí cho tốt nơi đó rồi đợi tin lành chuyển đến, đi đi.

Đoàn Phi lại cứ cố chấp nói:

- Đại nhân, ngài đã xem hồ sơ vụ án mà tiểu nhân nhờ Sử tổng bộ chuyển giao chưa?

Tạ Chí Quân thở dài, nói:

- Hai người bọn họ không liên quan gì tới người, sao phải cố chấp như vậy? ta biết người có ý tốt, nhưng vụ án này không hề đơn giản như người nghĩ đâu, người vẫn còn ngờ nghệch lắm, người mà xử lí như vậy thì sẽ chết không có chỗ chôn thây đấy!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68

Tạ Chí Quân dừng lại một chút rồi trầm giọng nói:

- Dưới sự thống trị của Dương Châu phủ sao có thể xuất hiện một tập đoàn giặc Oa ẩn nấp như vậy? Nếu thế Dương Châu phủ chúng ta không phải là làm ăn thất trách hay sao? Hơn nữa Vương gia ở Giang Nam kinh doanh đã nhiều năm, có bao nhiêu quan lại đã từng nhận lợi lộc từ bọn họ người có biết không? Vương gia cả nhà đều là giặc Oa, thân là mệnh quan triều đình, kết giao với tặc phi như vậy là phạm tội gì người biết không? Cũng may cuốn hồ sơ vụ án đó trực tiếp đến tay ta, nếu không may bị người khác xem được thì người chết không có chỗ chôn rồi!

Đoàn Phi không hề nghĩ sâu xa như vậy, sau khi được Tạ Chí Quân nhắc nhở hăn mới bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng không khỏi toát mồ hôi lạnh, Tạ Chí Quân thấy hăn đã tỉnh ngộ ra rồi mới hài lòng nói:

- Người chưa gia nhập chốn quan trường tự nhiên là không biết được những điều loằng ngoằng đó, có điều sau này phải chú ý một chút, quyết định việc gì cũng phải suy nghĩ thật cẩn thận! Hai huynh đệ kia giết hơn chục người cũng coi như có bản lĩnh, người không cần vị bọn họ mà ra mặt nữa.

Đoàn Phi nhú mày, nói:

- Đại nhân, lẽ nào không có cách nào cứu bọn họ ư? Nói thành giặc Oa giết hết người của Vương gia không được sao? Đại nhân, tiểu nhân tuy tài

hèn sức mọn nhưng nếu đại nhân đã coi trọng ta thì mong ngài hãy giúp ta một lần, cho dù không thể miễn tội cho họ nhưng chí ít cũng giữ được tính mạng cho họ!

Tạ Chí Quân sâu xa nhìn Đoàn Phi, đột nhiên nói:

- Nghe nói hai đứa bé kia mới 15 tuổi, bộ dạng cũng khá tuấn tú phải không?

Đoàn Phi không biết sau đột nhiên ông ấy lại hỏi vậy, mờ mịt gật đầu, nói:

- Không sai, chúng vẫn còn là hai đứa trẻ.

Tạ Chí Quân điềm nhiên nói:

- Ra thế, dễ thôi, việc này đã khiến cho nhiều địa phương chú ý, kéo dài tận hơn 2 tháng, thân phận chúng đã bị người ta biết hết rồi, muốn hoàn toàn phủ sạch tội lỗi cho chúng thì quả thật rất khó, không bằng như thế này đi. Hai đứa trẻ còn trẻ người non dạ bị người khác xúi giục làm chuyện xấu, chủ mưu thật sự đứng đằng sau là phản đồ Côn Luân Quảng Đan Tùng. Chủ mưu đã chết, tông phạm lẽ ra cũng phải chém đầu thì chúng nhưng niệm tình còn ít tuổi, lại lập công khi chống giặc Oa nên xá tội chết, đưa đi xung công, giữ lại Dương Châu làm dân phu làm sạch sông ngòi, người thấy sao?

- Đa tạ đại nhân!

Đoàn Phi trong lòng nặng nề cảm tạ Tạ Chí Quân. Dưới tình huống không thể vạch trần chuyện cả nhà Vương Đức Toàn đều là giặc Oa, Tạ Chí Quân có thể đi được một bước này đã là hiếm thấy rồi. Tuy cái chết của Quảng Đan Tùng còn rất mơ hồ nhưng vì hai đứa nhóc kia Đoàn Phi cũng không thể kham nổi quá nhiều chuyện.

- Đi gặp bọn chúng một chút đi, muôn một chút nữa thì chỉ sợ chúng sẽ bị nhốt vào đại lao đấy.

Tạ Chí Quân nói.

Sau khi ra ngoài Đoàn Phi không lập tức đến chỗ huynh đệ họ Nhạc mà hít vào một hơi thật sâu, ngửa đầu nhìn trời xanh, dùng sức bóp bóp nắm tay. Nếu đây là một thế giới mà cá lớn nuốt cá bé thì chỉ khi nắm giữ trong tay đủ quyền lực mới có thể tự bảo vệ mình, sau đó mới có thể cùng kẻ khác so đo.

Sau khi hạ quyết tâm, Đoàn Phi bước nhanh về phía đại sảnh, chỉ thấy mấy bộ khoái đang ồn ào giằng co với Hạ Thịnh, còn mấy bộ khoái khác đang bắt giữ hai huynh đệ họ Nhạc.

- Dừng tay!

Đoàn Phi lớn tiếng hét, bước nhanh lên trước lạnh lùng nói:

- Các người đang làm cái trò gì thế này? Hạ thiếu hiệp là anh hùng kháng Oa, hai vị thiếu hiệp này tuy đã giết người nhưng cũng đã giết mười mấy tên giặc Oa, nếu họ muốn chạy trốn thì chỉ dựa vào mấy người các người đã sớm bị giết sạch rồi!

Tiếng nói mặc dù mạnh mẽ nhưng khi đi ngang qua mấy tên bộ đầu Đoàn Phi rất nhanh nhét vào tay tên đứng đầu chút đồ, y đang định mắng hăn phạm thượng thì đột nhiên có cảm giác, cúi đầu nhìn thì lộ khí lập tức biến mất, nói lớn:

- Tất cả dừng tay cho ta. Đoàn Phi, bọn chúng là trọng phạm giết người, bọn ta cũng hết cách. Thế này đi, ta cho người chút thể diện, cùm gở sẽ không phải đeo lên nữa, người tự mình trói y lại rồi đưa đến nhà lao đi, có lời gì muốn nói thì đến đó nói cũng không muộn.

Đoàn Phi xấu hổ nhìn Hạ Thịnh một cái, Hạ Thịnh trong lòng nộ khí bừng bừng, hiện tại không có ai ngăn cản y nữa nên y phóng ngay đến chỗ Đoàn Phi, nắm tay phóng tay vô hạn trước mặt Đoàn Phi.

- Sư huynh dừng tay!

Hai tay của Nhạc Ngọc Kỳ, Nhạc Ngọc Lâm đã bị xích nhưng không ảnh hưởng đến bước đi của họ, bọn họ trượt một cái đã đến trước trước mặt Đoàn Phi. Hạ Thịnh thấy mục tiêu trước mặt bỗng biến thành tiểu sư đệ, gầm lên một tiếng rồi thu nắm đấm lại, chỉ thấy nắm đấm quay về đấm trên lồng ngực của y, phát ra một tiếng đau đớn rồi dang rộng hai tay ôm hai tiểu sư đệ vào lòng gào khóc:

- Sao các đệ lại ngược như vậy hả, nếu sớm nói với ta thì sư huynh này đã thay các đệ giết sạch đám tạp chủng kia rồi, bây giờ phải làm sao mới được đây, các đệ bảo sư huynh phải làm sao đây? Sư huynh còn mặt mũi nào trở về gặp sư phụ nữa!

Nhạc Ngọc Kỳ, Nhạc Ngọc Lâm lệ nóng cũng rơi đầy mặt, nhưng mà bọn họ không hề khóc, đó là những giọt nước mắt thương cảm, Nhạc Ngọc Kỳ an ủi:

- Đại sư huynh, bọn đệ không hối hận, bọn đệ cuối cùng cũng báo được thù rồi, có thể ngậm cười nơi chín suối rồi. Huynh thay đệ bái lạy sư tôn, chuyển lời với sư tôn rằng đệ tử không thể hiếu kính với lão nhân gia người rồi.

- Các cậu sẽ không chết đâu.

Đoàn Phi nén những cảm xúc hỗn độn trong lòng xuống trầm giọng nói:

- Ta đã xin Tà thông phán sửa lại phán quyết, các đệ sẽ được đưa đi thanh ử sông ngòi. Tin ta đi, nhiều nhất là 5 năm ta sẽ cứu các đệ ra!

Hạ Thịnh ngẩng đầu giận dữ hét:

- Cút đi cho ta, ta không muốn nhìn thấy người nữa! Nếu không ta cũng không chắc là ta có lập tức rút kiếm ra giết chết người không đâu!

Đoàn Phi than nhẹ một tiếng, nói:

- Ta biết các người sẽ không tin ta nữa, hi vọng mọi người hãy cố gắng nhẫn nhục, Ngọc Kỳ chăm sóc ca ca người cho tử tế.

- Cút! Cút! Cút đi!

Hạ Thịnh hét liên thanh, trông như một con sư tử mẹ mất con, Đoàn Phi không trách y, khẽ vuốt cằm với bọn lính rồi quay người rời đi, lúc gần ra khỏi đại sảnh thì thanh âm của Ngọc Kỳ vang lên sau lưng:

- Phi ca, bảo trọng!

Đoàn Phi dừng cước bộ, gật gật đầu rồi nhanh chóng rời khỏi.

- A Phi

- Phi ca

Khi đi qua một cái cổng hình vòng cung, Đoàn Phi nghe thấy có người gọi hắn, quay đầu nhìn thì ra là tổng bộ Sử Vũ Phong và Thạch Bân, Quách Uy, họ tránh mặt ở bên ngoài chắc đã nghe thấy hết những chuyện xảy ra bên trong phòng.

- Ta không sao, họ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, hiện giờ ta chỉ muốn một mình ra ngoài dạo vài vòng cho khuây khỏa, muộn một chút mới về Bảo Ứng chắc không sao chứ?

Đoàn Phi điềm tĩnh nói, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, bộ dạng đó ngược lại lại có chút dọa người.

Sử Vũ Phong nói:

- A Phi, chuyện này ta cũng không có cách nào, nhưng người cứ yên tâm ta sẽ thu xếp cho họ, chỉ cần họ sống dưới sự cai quản của Dương Châu thì không ai có thể làm khó bọn họ đâu.

Đoàn Phi mỉm cười gật đầu, nói:

- Làm phiền đại nhân rồi, số ngân phiếu này ngài hãy nhận lấy, mọi chi phí chi tiêu cho họ tạm thời cứ lấy từ chỗ này ra dùng đi, nếu không đủ sau này ta sẽ bù thêm.

Sử Vũ phong nghiêm mặt nói:

- A Phi, người chế nhạo ta có phải không? nói thế nào thì họ cũng từng sát cánh bên cạnh cùng diệt gGiặc Oa với ta. Dưới sự cai trị của Dương Châu muốn bảo vệ bọn họ thì chẳng qua chỉ cần một câu nói là xong, ta cầm ngân lượng của người để làm gì? Cầm đi đi, nếu không ta sẽ tức giận đấy!

Đoàn Phi ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Được rồi, không lâu nữa ta cũng sẽ được điều đến Dương Châu, đến lúc đó còn cần Sử đại nhân chiếu cố nhiều.

Sử Vũ Phong ha hả cười nói:

-Ta đây cần phải trông mòn con mắt rồi, ai chiếu cố cho ai còn chưa biết đâu. Người muốn ra ngoài giải tỏa phiền muộn thì mau đi đi, lúc nào quay về Bảo Ứng cũng được, cũng chẳng có báo cáo vụ án nào, về muộn mấy ngày cũng không sao.

Đoàn Phi cáo từ Sử tổng bộ, Thạch Bân và Quách Uy lập tức bước lên đi theo. Đoàn Phi đầu cũng không quay lại mà quát:

- Các người đừng đi theo, ta muốn yên tĩnh một mình, ngẫm nghĩ một số chuyện.

Thạch Bân và Quách Uy đành dừng bước. Dưới ánh mắt chăm chú của bọn họ, Đoàn Phi đã giống như người mộng du rời khỏi phủ nha, rất nhanh đã hòa nhập vào dòng người hỗn độn trên đường.

Sau khi rời phủ nha không lâu thì ánh mắt Đoàn Phi bỗng linh hoạt trở lại. Hắn nhanh chóng đi vào một cửa hàng may đồ mua cho mình vài bộ quần áo, khi đi từ trong cửa hàng ra thì đã biến thành một người đội mũ da hình quả dưa, mặc chiếc áo màu bùn trông như dân thường.

Đoàn Phi đi dạo trên đường một lúc rồi tìm một khách điểm gần đường để trọ lại, một lúc sau đi ra lại thay đổi bộ dáng, bây giờ đã thành một thương nhân trung niên áo vải.

Đoàn Phi trong lòng thấp thỏm không yên nhưng vẫn đi về phía mục tiêu của mình. Ở khách điểm hắn đã hỏi vị trí của Đại Thông Ngân Trang, nơi mà hắn muốn đi bây giờ chính là cái Đại Thông Ngân Trang mà nghe nói được hoàng đế đứng sau làm hậu thuẫn ấy. Hắn muốn đến ngân hàng mạo danh để lấy một lượng bạc lớn.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69

Hiện giờ đã qua mùa mưa xuân dai dẳng triền miên, nhưng trong đám người hối hả trên đường vẫn có không ít người đội nón rộng vành, tay cầm dù. Đoàn Phi trong lòng khê động, hất bỏ ra mười đồng mua một chiếc nón rộng vành đội lên, kéo vành nón xuống che kín khuôn mặt, chậm rãi bước vào cửa tiệm Đại Thông ngân trang Dương Châu.

Thời đại này ngân trang gần giống với ngân hàng thời hiện đại, nhưng vào thời nhà Minh, ngân trang chỉ chuyên phục vụ những người giàu có, những người dân bình thường kiếm vài lượng bạc đã khó, làm gì có nhiều tiền để cất vào ngân trang chứ? Vì vậy khi Đoàn Phi đi vào ngân trang, bên trong vô cùng vắng vẻ, ngoài hai người làm công cao to lực lưỡng đang cầm chổi lông gà lau chùi khắp nơi ra, một người khách cũng không có.

Đoàn Phi đoán chừng hai người làm công kia thực ra là bảo an, nếu như có người dám cả gan có ý đồ xấu với ngân trang, hai tên nô bộc này sẽ đánh ngã bọn chúng ngay lập tức.

Đoàn Phi ngấm ngấm đánh giá bọn họ, hai người họ cũng đang quan sát hắn. Trưởng quỹ của ngân trang đứng sau quầy, cách một khoảng quầy rộng và lan can dày, cười nói với Đoàn Phi:

- Khách quan, ở đây là cửa tiệm Đại Thông ngân trang Dương Châu, ngài có gì cần giúp đỡ không?

Đoàn Phi thông thả bước đến trước quầy, lấy từ trong ngực ra một tấm ngọc bài, đưa vào qua lan can, nói:

- Ta muốn lấy hai mươi vạn lượng bạc, đổi thành một tấm ngân phiếu một vạn lượng.

Hai mươi vạn lượng không phải là một con số nhỏ, trưởng quỹ lập tức kính nể Đoàn Phi hẳn lên, thái độ hoàn toàn khác với nụ cười nghề nghiệp vừa rồi. Hắn đón lấy ngọc bài kiểm tra một lúc, quát hai kẻ ở ngoài:

- Tiểu Lý Tử, mời quý khách vào phòng dành cho thượng khách chờ một chút, mang trà Long Tỉnh hảo hạng lên!

Phân phó xong hẳn mới quay sang nói với Đoàn Phi:

- Khách quan, hai mươi vạn lượng không phải là con số nhỏ, lão đây phải mời đại trưởng quỹ tới, trước tiên phải tra rõ tài khoản và kiểm tra tín vật rồi mới có thể giải quyết được. Mời khách quan tới phòng khách tạm nghỉ trước, đại trưởng quỹ không tới ngay được.

Đoàn Phi gật gật đầu, theo tên Tiểu Lý Tử nọ đi từ cửa hông bên góc phòng vào một khu vườn, trong vườn trăm hoa đua sắc, quá nửa chủng loại trong số đó trước giờ Đoàn Phi chưa từng thấy. Tiểu Lý Tử dẫn Đoàn Phi vào một gian phòng trái thảm đỏ Ba Tư rất dày ở một bên cửa khu vườn, mời Đoàn Phi ngồi lên chiếc ghế phủ nệm êm dày rồi cung kính nói:

- Khách quan có cần gì xin cứ phân phó, tiểu nhân xin đợi ở bên ngoài.

Đoàn Phi gật gật đầu, Tiểu Lý Tử bèn lẳng lặng lui ra ngoài. Căn phòng dành cho thượng khách này tương đối yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ hương hoa nhẹ nhàng không ngừng bay vào khiến người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái, nhưng trong lòng Đoàn Phi không bình tĩnh nổi. Hắn nghĩ tới hậu quả có thể xảy ra liền không kìm nổi chột dạ thở gấp. Chuyện hắn đang làm, làm không tốt sẽ gây phiền toái lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể có một

đám sai dịch lớn từ bên ngoài xông vào, cho dù là do Sử Vũ Phong dẫn đầu e rằng cũng không thể nói chuyện tình cảm được.

Hôm đó, trong bụi lau sậy ngoài trấn Hải An, Đoàn Phi tìm thấy một chiếc hộp gỗ nhỏ. Trong hộp gỗ, ngoài mấy tấm ngân phiếu ra còn có một tấm ngọc bài và hai tờ giấy một lớn một nhỏ. Trên tờ giấy nhỏ có viết một bài thơ buồn bã còn trên tờ giấy lớn có vài chữ viết vội. Hiện giờ Đoàn Phi đọc được khá nhiều chữ phồn thể, hẳn phát hiện ra đó là tờ hướng dẫn giải thích công dụng của ngọc bài. Trong vòng mười năm, bất luận là buôn bán hay cướp bóc, cả nhà Vương Đức Toàn không biết đã kiếm được bao nhiêu tài sản, hơn một nửa trong số đó đều đang cất giữ trong Đại Thông ngân trang.

Khi Vương thị phát hiện phía sau có người đuổi theo, biết trốn không thoát bèn để lại tờ giấy này cất trong hộp gỗ, hướng lên trời cầu nguyện, hy vọng khi đồng bọn quay trở lại có thể tìm thấy. Chỉ là không ngờ tới chiếc hộp lại bị Đoàn Phi cất làm của riêng, mà vào đêm sau khi bị bắt, Vương thị liền cắn lưỡi tự sát. Bí mật này nhiều nhất cũng chỉ có mấy tiểu nha đầu bị bán đi làm nô tì biết, cho dù họ có nói ra bí mật này thì cũng có ai biết chiếc hộp đã bị Đoàn Phi lấy đi đâu? Nếu tìm không thấy thì đa phần sẽ cho rằng đã bị giặc cướp đem đi rồi.

Đoàn Phi có được năm tấm ngân phiếu kia đã thỏa mãn lắm rồi. Vốn hẳn không muốn mạo hiểm dùng ngọc bài kia đổi lấy tiền nhưng chuyện của huynh đệ Nhạc gia khiến hẳn ý thức được rằng chỉ dựa vào sự tán thưởng của một hai người là không đủ, nếu không có chỗ dựa vững chắc hùng mạnh có thể dựa dẫm, sau này hẳn có thể phải dùng tới một lượng bạc lớn để mở đường. Cho nên hẳn bèn bất chấp hiểm nguy tới Đại Thông tiền trang thử coi có thể lấy ít tiền ra dùng không.

Trên tờ giấy kia đã nói rõ, đây là một tài khoản nặc danh, mỗi lần rút tiền cao nhất là hai mươi vạn lượng, sau mỗi lần rút ít nhất phải qua ba tháng mới có thể rút tiếp. Tài khoản nặc danh thường đều chỉ nhận tín vật chứ

không nhận người nên tương đối an toàn. Nhưng hiện giờ Vương gia đã xảy ra chuyện, ai biết được liệu có người âm thầm theo dõi tài khoản này hay không? Cho nên trong lòng Đoàn Phi vẫn rất căng thẳng.

Một tiểu nha đầu gõ cửa tiến vào, dâng cho Đoàn Phi một bình trà Long Tỉnh thượng hạng, cho dù đó không phải là cực phẩm thì Đoàn Phi cũng không nhận ra, cũng chẳng có lòng dạ để thưởng thức. Hắn chỉ mở nắp ly trà, thổi cho đỡ nóng rồi uống một hơi cạn sạch, thấm ướt môi lưỡi đã khô rang.

Cuối cùng, một lão già tuổi chừng sáu mươi, dáng người tầm thước, mặt đỏ hồng một mình đi vào. Trông thấy dáng vẻ thần bí, ở trong mật thất vẫn đội nón rộng vành, vành nón kéo thấp của Đoàn Phi cũng không hề thấy kỳ lạ. Lão hướng về phía Đoàn Phi chấp tay cười nói:

- Lão đây chính là đại trưởng quỹ của Đại Thông ngân trang Dương Châu, Hứa Văn Bình. Lão già này mắt đã mờ, làm việc không được nhanh nhẹn, kiểm chứng tài khoản tốn một chút thời gian đã khiến quý khách phải đợi lâu rồi. Quý tài khoản có một mật ngữ, chỉ cần nói đúng mật ngữ thì ngay lập tức có thể đem chỗ ngân phiếu trị giá hai mươi vạn lượng đã được chuẩn bị sẵn kia đi.

- Mật ngữ?

Trong lòng Đoàn Phi ngẫm nghĩ một chút, lập tức nói:

- Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương. Là bài thơ này phải không?

Hứa chương quỹ vui vẻ cười nói:

- Không sai, trả lời đúng rồi. Đây là chỗ ngân phiếu trị giá hai mươi vạn lượng mà quý khách yêu cầu, mỗi tấm hai vạn lượng, tổng cộng mười tấm. Xin kiểm tra lại một chút, đây là khế ước về khoản tiền vừa rút, hai bản

giống hệt nhau, xin quý khách kiểm tra kỹ rồi đích thân đóng dấu lên số tiền.

Đoàn Phi đếm ngân phiếu, hai mươi tấm ngân phiếu có giá trị sử dụng trên toàn quốc của Đại Thông ngân trang, tổng cộng là hai mươi vạn lượng nằm trong tay. Sau khi nhét ngân phiếu vào trong ngực áo, Đoàn Phi lại nhận lấy ngọc bài và khế ước, kiểm tra thấy không có gì sai sót xong liền đẩy vào hai mặt trên dưới của ngọc bài, ngọc bài liền chia làm hai khối, trong đó có một khối dưới đáy khắc hình một bông hoa đào. Đoàn Phi cầm nó lên đóng một đóa hoa đào đỏ tươi lên con số hai mươi vạn viết trên tờ khế ước. Thủ tục đến đây coi như hoàn tất.

Đoàn Phi thu lại ngân phiếu, đứng lên. Hứa trưởng quỹ lại dặn dò vài câu, toàn là nói cái gì mà ba tháng sau mới được rút tiền lần nữa, khi tài khoản không có đủ hai mươi vạn thì phải nhanh chóng bổ sung, nếu không sẽ bị giảm số tiền rút mỗi lần xuống, vân vân...

Đoàn Phi cúi đầu vội vàng đi ra ngoài. Những lời Hứa trưởng quỹ nói hăn căn bản không có lòng dạ nào để nghe. Trong người ôm một khoản tiền lớn, hiện giờ hăn chỉ muốn mau chóng rời đi. Đúng lúc hăn vượt qua cánh cửa để rời khỏi Đại Thông ngân trang thì có hai cô gái đi về phía Đại Thông ngân trang.

Trong đó có một người đi phía trước. Nàng vừa quay đầu lại nói chuyện với nha hoàn ở phía sau vừa đi về phía cửa lớn của Đại Thông ngân trang. Lúc mắt thấy hai người sắp va vào nhau, cô gái kia chậm bước, chiếc eo thon uốn éo, nhưng đầu vẫn không dịch chuyển một thước, vừa vặn tránh khỏi kết cục bị đụng phải.

Đoàn Phi cũng giật mình nhưng hăn không ngừng đầu mà bước nhanh đi. Nha hoàn áo tím ở phía sau kia không nhìn được, cô quay đầu về phía bóng lưng Đoàn Phi mãi:

- Người đi đường hiểu gì vậy, không có mắt à!

Thiếu nữ áo vàng phía trước cũng quay đầu nhìn về phía Đoàn Phi, chỉ có điều nàng không tức giận giống như nha hoàn mà lại nhẹ chau mày liễu như có điều suy nghĩ.

Nha hoàn quay đầu lại, miệng vẫn không ngừng nói:

- Thật đúng là thói đời ngày càng sa sút, đụng vào người khác mà cũng chẳng thèm quay đầu lại.

Tiểu thư kia nói:

- Đừng nhiều lời như vậy, có lẽ người ta có việc gấp đó.

Lúc này nha hoàn mới chú ý thấy vẻ mặt của tiểu thư có chút kỳ quái, tuy rằng miệng nàng vẫn nói chuyện nhưng ánh mắt cứ nhìn chăm chăm về phía bóng người suýt đụng vào nàng đã đi xa rồi kia. Nha hoàn đã thấy kỳ lạ rồi, cô lại quay đầu nhìn về hướng người nọ, cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, liền tò mò hỏi:

- Tiểu thư, người đang nhìn gì vậy?

Tiểu thư nói:

- Người không cảm thấy hẵn có chút quen quen sao?

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71

Ta tốt với các người?

Đoàn Phi cười đau khổ nói:

- Ngay từ ban đầu người mượn cố bảo vệ để tiếp cận ta, ta đã đề phòng các người, càng toan tính để các người lộ sơ hở. Đêm đó, khi người gặp Quảng Đan Tùng, ấy là do hãn phụng mệnh ta đi bắt Ngọc Lâm. Cho tới tận đêm hôm đó, khi nhìn thấy mặt nạ và các vật dụng khác, ta mới thêm phần hiểu và cảm thông với hành động của các người. Cũng là vào lúc đó, trong ta trào lên một cảm giác khó tả với các người. Bởi ta và các người đều cảm hận lũ giặc Oa.

- Phi ca, lẽ nào huynh cũng có người thân bị lũ giặc Oa giết hại?

Nhạc Ngọc Lâm chen vào hỏi.

Đoàn Phi nhìn bọn họ một lượt rồi nói:

- Ta rất cảm kích khi được tương ngộ các đệ. Các đệ nhỏ tuổi hơn ta, ta tất coi các đệ là tiểu đệ của ta, cho nên mới dốc sức bảo vệ mọi người như vậy.

Nhạc Ngọc Lâm nhảy phắt xuống giường, đi về phía Đoàn Phi, vui vẻ cười mà rằng:

- Đại ca, đệ đã nói mà. Phi ca là người tốt, làm sao có thể tồi tệ như lời Ngục tốt đã nói chứ.

Đoàn Phi ngạc nhiên hỏi:

- Bọn họ nói gì về ta?

Nhạc Ngọc Kỳ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Đoàn Phi, y nhếch mép, thần sắc biểu hiện kỳ quái khó hiểu, nói:

- Bọn họ nói rằng người coi trọng chúng ta, âm mưu thu nạp chúng ta làm đồng ái nam.

- Đồng ái nam? Đó là gì? Hả...? Đồng ái nam?

Đoàn Phi sau một hồi ngần ra cuối cùng cũng lấy lại được phản ứng. Hắn mở to hai mắt, căng thẳng tức giận nói:

- Là ai nói, ta sẽ trị tội. Lão tử chỉ có hứng thú với các mỹ nhân quốc sắc thiên hương, nhẹ nhàng dịu dàng. Là kẻ nào đã bịa đặt trắng trợn như vậy?

Nhạc Ngọc Kỳ sầm mặt chăm chăm nhìn Đoàn Phi, có vẻ như muốn dựa vào thần sắc của Đoàn Phi để tìm ra sơ hở. Sau khi Đoàn Phi chửi bới vài câu, nhìn thấy sắc mặt của Nhạc Ngọc Kỳ không nhin được mà cười sặc sụa, mất một lúc sau mới thở hồng hộc mà nói:

- Đây là chuyện nực cười nhất từ trước đến nay ta nghe được. Các đệ chớ có nghe mấy kẻ đó nói xằng, ta nhất quyết không phải loại người đó.

Nhạc Ngọc Kỳ lăm bằm trong miệng, xem ra vẫn chưa hoàn toàn tin lời Đoàn Phi. Nhạc Ngọc Kỳ đã lấy lại được tinh thần như trước lúc lên thuyền, cười cười nói:

- Phi ca, đệ biết huynh không phải loại người đó. Huynh chuẩn bị cứu bọn đệ như thế nào? Hôm nay đại sư huynh cũng nói rằng phải cứu bọn đệ

ra, nhưng cách của huynh ấy xem ra không hay chút nào, sẽ liên lụy tới rất nhiều người.

Đoàn Phi cười nói:

- Huynh ấy muốn dùng vũ lực để cứu các đệ ra? Quả là một cách làm ngu ngốc, trừ phi không còn cách nào khác, nếu không thì cố gắng nhẫn nại đi. Cách của ta thật ra rất đơn giản, chính là gắng sức để thăng quan, đợi đến khi ta được làm Thông phán của một phủ hoặc chức quan to hơn, hoặc giả có thể xử lại án cho các đệ, danh chính ngôn thuận trả lại tự do cho các đệ. Đương nhiên cách này thực ra không có nhiều căn cứ đáng tin cậy như của đại sư huynh các người, cho nên hẳn ta mới có ý coi thường ta.

- Phi ca, đệ tin huynh.

Nhạc Ngọc Lâm khích lệ Đoàn Phi nói:

- Huynh nhất định làm được.

Nhạc Ngọc Kỳ thở dài nói:

- Ta cũng không muốn làm tội phạm bỏ trốn. Cứ sống cái kiểu nơm nớp chui rúc thế này, thật sống không bằng chết.

Đoàn Phi nói:

- Vậy thì hãy bảo trọng, ta đã nhờ Tạ Thông Phán và Sử bộ đầu chiếu cố cho các đệ. Hoặc có lẽ chính là như vậy mới làm dấy lên sự hiếu hăm của bọn họ. Bản án của các đệ có lẽ đã được đệ lên Hình Bộ, nếu không có gì trở ngại thì các đệ sẽ sớm được giao việc nạo vét kênh mương. Tuy rằng rất mệt, nhưng dựa vào thân thủ các đệ thì cũng không đáng ngại. Hy vọng các đệ có thể nhẫn nại, xảy ra chuyện gì hãy thông báo cho ta hoặc Sử bộ đầu. Bây giờ ta phải gấp rút về Bảo Ứng trong đêm nay, các đệ còn muốn nói gì với ta nữa không?

Nhạc Ngọc Lân nói:

- Phi ca, hãy bảo trọng. Đệ từng nghe nói, quan trường hiểm ác hơn chốn giang hồ, hết thầy phải cẩn trọng. Vốn dĩ đệ muốn chỉ cho huynh một vài thứ, nhưng đại sư huynh nói không được, vậy thì con búp bê sứ này huynh nhận lấy, là đồ vật quý giá nhất mẫu thân để lại cho đệ.

Đoàn Phi gật đầu với Nhạc Ngọc Lân, đoạn quay sang nhìn Nhạc Ngọc Kỳ. Nhạc Ngọc Kỳ nhếch nhếch mép nói:

- Được rồi, hãy giữ cái mạng con của người, đừng có chết trước bọn ta, như thế sẽ làm tổn hại đến danh tiếng Nhạc thiếu hiệp của ta đó.

- Ha ha, ta còn mong các người sau khi ra ngục sẽ tiếp tục bảo vệ ta đó.

Đoàn Phi cười lớn rồi quay người bước đi, đột nhiên ngoái đầu lại cười một cách kỳ dị, nói:

- Hai người quả thật càng nhìn càng đáng yêu.

- Cút !

Nhạc Ngọc Kỳ gầm lên. Nếu trong tay mà có thứ gì nhất định sẽ cầm lấy mà quăng về phía Đoàn Phi. Nhạc Ngọc Lân hỷ mũi, mắt ngân ngấn lệ, hướng theo dáng hình Đoàn Phi cho tới khi mất hút.

Đoàn Phi sau một chặng ngồi thuyền suốt đêm, rút cục đã về đến huyện Bảo Ứng, về đến nơi cũng đã là nửa đêm. Tin tức đầu tiên nhận được là người nhà của Bộ đầu thiệt mạng đã sắp xếp hậu sự cho ông ta, mọi sự đã được giải quyết thỏa đáng, mọi người ai về nhà đấy đi ngủ. Một đêm cô tịch.

Đoàn Phi thức giấc vào buổi sáng sớm với tinh thần hết sức phấn chấn. Hắn đứng tấn trên khoảng đất trống trước nhà, đánh vài chiêu Thiếu Lâm

trường quyền mà Sử Vũ Phong đã chỉ giáo. Khất lần mãi không được, cuối cùng Sử Vũ Phong đành phải dạy cho Đoàn Phi. Có điều như lời Sử Vũ Phong đã nói, công phu Thiếu Lâm đòi hỏi việc khổ công tập luyện không ngừng, thời gian luyện chương rất dài. Còn như Đoàn Phi có kiên trì được hay không thì vẫn là điều khó nói.

Đột nhiên, bầu yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng quát giận dữ của người nào đó bên ngoài nhà họ Sử:

- Đoàn Phi! Người ra đây cho ta.

Đoàn Phi nghe âm thanh này tuyệt nhiên không hề thấy lạ. Hắn ung dung bỏ ống tay áo xuống, nhìn thẳng vào mặt kẻ đang đằng đằng sát khí trước mặt. Sau khi hành lễ xong mới cười cười mà rằng:

- Hứa đại nhân, hôm nay chẳng phải là ngày phóng cáo sao?

(Các quan lại địa phương vào thời Minh có đặt ra chế độ “ Ngày phóng cáo”, chỉ vào những “ngày phóng cáo” được quy định thì các vụ án dân sự mới được phép khởi tố). Ngài sáng sớm đã đến tìm ta, có điều gì chỉ giáo chăng?

- Người....

Hứa Dục sắc mặt tím tái, hai mắt long lên nhìn Đoàn Phi:

- Người rõ ràng đã vi phạm bản án. Bắt được kẻ bắt cóc rồi, thế còn tiểu a hoàn đâu? Người giấu nàng ta đi đâu rồi?

Đoàn Phi lấy làm lạ hỏi:

- Hứa đại nhân, ngài nói thế là ý gì? Ai nói với ngài là ta giấu tiểu a hoàn nào đấy? Lẽ nào Ngài muốn nói đến tiểu Vân.

Hôm đó, khi tôi tìm được đến nơi tiêu diệt toàn bộ hang ổ bọn bắt cóc thì nàng ta đã bị sang tay bán đến phương Nam. Thông Phán Tạ đại nhân đã lệnh cho người đi điều tra. Hứa đại nhân nếu còn muốn biết thêm tin gì nữa, chi bằng hãy đến Dương Châu hỏi Tạ đại nhân. Tìm ta, e rằng đã đến lắm chỗ rồi.

- Ta quyết liều mạng với người.

Hứa Dục nổi trận lôi đình xông đến, nhưng kết cục là bị dính một chưởng.

Đoàn Phi vừa la toáng lên vừa né đòn, nói:

- Người đâu, mau ra đây cứu mạng. Hứa đại nhân muốn giết người.

Hứa Dục dù sao cũng là Quan văn, sức trối gà không chặt, lại mặc thêm bộ Quan phục dài chấm đất, nào có nhanh nhẹn bằng Đoàn Phi được. Mới được vài vòng đã mệt bỏ hơi tai. Đoàn Phi lại cố tình bước chậm để Hứa Dục truy đuổi, làm cho bọn Nha môn bên trong chạy đến cả một toán, nhao nhao xông lên chặn Hứa Dục. Bọn họ đa phần đều thiên vị Đoàn Phi, có tên lanh lẹ thậm chí còn chạy như bay đến cứu nguy cho Đoàn Phi.

- Đoàn Phi! Người cứ đợi đấy. Ta quyết không đội trời chung với người.

Hứa Dục cũng biết có đấu tiếp sẽ bất lợi cho mình nên gào thét điên cuồng rồi hăm hăm rút về.

Đoàn Phi lắc đầu, thương hại nhìn theo bóng Hứa Dục rồi quay lại nói với đám người:

- Không sao rồi, mọi người lui cả đi. Việc cần làm thì phải làm, tối nay ta mời các huynh đệ đến Hạc Lai Lầu.

Đám đông đồng loạt giải tán. Đoàn Phi ngẫm nghĩ một chút rồi đi về phía hậu nha.

Trong nhà Nghiêm Bộ đầu đã bày linh cữu. Đoàn Phi tiến vào vái lạy, an ủi người nhà Nghiêm Bộ đầu rồi đưa cho Nghiêm Phu nhân một tờ ngân phiếu một ngàn lượng, âu cũng là Nghiêm Bộ đầu đáng được hưởng vậy.

Đoàn Phi lại tiếp tục vái Mẫn đại nhân một vái, mới hay Mẫn đại nhân đã lưu số Hứa Diễn Sử vô cớ đánh tỳ thiếp đến nỗi nàng ta bị bắt cóc. Hứa Dục đang ở nhà chờ đợi, chẳng trách hắn ta lại giận dữ đến như vậy.

Nghe vậy, Đoàn Phi chỉ cười nhạt một tiếng. Loại người như Hứa Dục không đáng để hấn để tâm. Lệnh bài của Đông xướng mới là điều duy nhất hấn quan tâm lúc này. Căn cứ vào thái độ của Hải Công công, hiện tại có thể yên tâm phần nào.

Hắn theo Mẫn đại nhân ra ngoài, lại đi một chuyến đến tân gia của Hà Hải. Hà Hải đã đi rồi, tấm bản đồ do Đoàn Phi vẽ cũng sai người trao cho y, không biết khi nhìn thấy một tấm mới nguyên như thế này, y sẽ cảm thấy thế nào.

Đoàn Phi tạm thời thay cho vị trí của Nghiêm Bộ đầu ở Bảo Ứng. Vương phó rất xu nịnh hắn. Huyện Bảo Ứng sau khi xảy ra ba án mạng cũng tạm thời lắng xuống. Đoàn Phi ngày ngày ngoại trừ trông ngóng tin tức ra thì thường hô hào bằng hữu đi uống rượu, hoặc giả nhàn rỗi quá thì đích thân dẫn người đi càn quét loại trừ các tệ nạn tiền gian bạc lận. Ngày tháng trôi qua có thể nói là cũng ung dung tự tại.

Chiều hôm đó, lão Bộ khoái Trương Quân về đến Sở phủ, nói với mọi người:

- Các huynh đệ, hôm nay là ngày mừng thọ thứ 30 của ta. Ta đã đặt tiệc ở Tứ Hải Ban, mọi người phải nể mặt ta, không được từ chối đâu đấy.

Mọi người đều kinh ngạc quay sang nhìn y. Quách Uy nói xướng lên:

- Trương đại ca, hôm nay không phải là thua bạc đến mức hồ đồ rồi sao. Từ trước tới giờ chưa thấy huynh rộng rãi như vậy.

Trương Quân cười mắng:

- Tiểu tử thôi, ta muốn mượn danh các người để đổi vận không được sao? Dù sao cũng đã nói rồi, tối nay ta mời các người đến Tứ Hải Ban, ai không đi là không nể mặt ta. Vương Ban đầu, Phi ca, hai người không được lấy cớ từ chối đâu đấy.

Vương phó Tổng bộ dù gì cũng đã yên bề gia thất, thật ra cũng không muốn đi đến nơi đó. Có điều không dừng được trước lời lôi kéo của mọi người, cuối cùng cũng gật đầu. Với Đoàn Phi mà nói, tiêu tiền vào những nơi vui chơi tửu sắc không hề có hứng thú, nhưng cũng không muốn phụ lòng mọi người nên đành đồng ý.

- Đi thì đi thôi. Mọi người lát nữa cứ chơi hết mình đi, cơ hội nghìn năm có một. Có điều như ta đã nói lúc đầu, không cần gọi cô nương cho ta, cũng không cần chuốc say ta, coi như ta chịu thiệt vậy.

Trương Quân có chút chột dạ mà cười khan lên một tiếng rồi mở lớn mắt ra. Quách Uy mới cười mà rằng:

- Phi ca, nghe A Bân nói hai người các huynh đều là đồng ái nam. Hai người thật sự không muốn gọi các cô nương sao?

Thạch Bân mặt đỏ lên, liếc Đoàn Phi một cái rồi nói:

- Phi ca con mắt hơn người, đương nhiên là không thèm đếm xỉa đến cái chốn phấn hoa lầu xanh Tứ Hải Ban rồi. Về phần ta, giả như Trương đại ca có ép ta phải hết mình đêm nay, thì ta cũng chỉ thử chọn một nàng ca kỹ xem sao.

Trương Quân cười ha hả nói:

- Người chớ có nghĩ nhiều nữa, thật chẳng khác nào nghĩ ta đây coi tiền như rác à. Để người ta mời ca kỹ đến hầu hạ người mới thật là có bản lĩnh. Phi ca chớ vội nói sớm như vậy, Tứ Hải Ban hôm nay không hề giống với mọi chỗ khác. Cô nương Thanh Thanh nổi tiếng ca vũ vùng Giang Nam giờ này đang ở Tứ Hải Ban. Nàng không chỉ đẹp lay động lòng người mà còn tài sắc vẹn toàn nổi tiếng khắp thiên hạ. Hay ở chỗ nàng vẫn là một ca kỹ. Phi ca nếu gặp được, không biết có động lòng hay không đây?

Một Bộ khoái ngày thường thô lỗ khó ưa vậy mà giờ này lại có thể xuất khẩu thành chương, nói những lời êm ái hay ho đến vậy làm Đoàn Phi không nén nổi hiếu kỳ. Hắn mỉm cười đáp:

- Vậy được rồi, ta sẽ thử đi gặp vị Thanh Thanh cô nương này xem sao.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72

Tứ Hải Ban là một kỹ viện nhỏ, có điều tại cái huyện Bảo Ứng bé nhỏ này đã là một nơi tốt nhất rồi. Sau khi hoàng hôn buông xuống trên cửa Nam, trên cầu Quảng Huệ dòng người đi lại ngày một đông, bọn người Đoàn Phi và Bộ khoái bảy tám người liền thay thường phục đến trước cửa Tứ Hải Ban treo đầy đèn lồng đỏ. Một cô nương mặt trát bột phấn, ăn mặc diêm dúa đơn đả ra mời chào. Cô ả đang đưa liếc mắt đưa tình với Trương Quân, sau đó dừng ánh mắt trên người Đoàn Phi, hớn hờ nói:

- Trương đại nhân, ngài cuối cùng cũng đến rồi, các cô nương sắp nguy đến nơi rồi. Đây chẳng phải là Phi thiếu gia sao? Quả nhiên khác xa so với trước kia. Coi bộ dạng thần khí này, các cô nương còn không ghen tỵ mà tranh nhau mong được ngài ăn tươi nuốt sống ấy chứ.

- Hồng nương, rượu thịt và các cô nương đã chuẩn bị xong hết chưa? Phi ca hôm nay thật là nể mặt ta lắm mới đến đây, các người chớ có chậm trễ đó.

Trương Quân cười nói.

- Dạ dạ dạ, tất cả đều sắp xếp xong cả rồi. Các cô nương đều đang chờ đợi. Phi ca, xin mời theo tôi.

Hồng nương mặt mày hớn hờ thừa, dẫn bọn Đoàn Phi vào sâu trong Kỹ viện.

Xuyên qua một sảnh ồn ào người, nhóm người theo Hồng nương queo qua một lối ở hậu viện. Cách bài trí này khác hoàn toàn so với mặt trước, giống như lạc vào một tiểu Lâm viên, các Đình đài lầu thoắt ẩn thoắt hiện. Những hành lang uốn khúc quanh co khiến người ta không khỏi tò mò ngăm nhìn.

Hồng nương vừa đi vừa giới thiệu:

- Phía sau này là nơi tiếp đãi các vị khách quý, còn những khách thường cho dù là có tiền cũng không dễ gì được hầu hạ ở đây.

Mọi người lấy làm thích thú và có phần tự đắc. Duy chỉ có Đoàn Phi là suy nghĩ tương đối nhiều. Hắn liếc Trương Quân một cái đầy ẩn ý, có cười khùng khục thì cũng không đi mà vạch trần sự việc.

Vòng qua một hòn giả sơn lờm chờm, một mái Đình Bát giác hiện ra, bên trong đã bày sẵn bàn tiệc. Hồng nương mời mọi người an tọa, đã có vài tiểu a hoàn chừng 12, 13 tuổi dâng trà và điểm tâm lên. Hồng nương cáo lỗi lui ra một hồi, rượu thịt dần được đưa lên. Theo sau là một tốp các cô nương xinh đẹp muôn hình muôn vẻ đi tới.

- Hàm nhi, mau tới đây, ta nhớ nàng chết đi được.

Trương Quân gọi một cô nương mà hắn ta quen lại. Sau khi bế đặt lên lòng mình mới quay ra mọi người cười cười:

- Mọi người xin tự nhiên, không phải lo cho ta. - Hồng nương, rượu thịt cứ tiếp thoải mái, hôm nay mọi người không say không về, không, say thì cũng không về.

Mọi người tự chọn lấy cô nương mình thích làm cặp, đến Vương phó cũng không phải là ngoại lệ. Đoàn Phi nhìn Thạch Bân cúi gằm đầu xuống không biết đang suy nghĩ gì, nói:

- Đã chọn được cô nương nào chưa? Chi bằng kêu Hồng nương cho vờ vài nàng ca kỹ đến múa mua vui? Ở đây nghe nói các Đồng nam phục vụ không những không cần qua đêm mà còn có tiền boa nữa đấy.

- Không được, Phi ca. Đệ nghĩ có lẽ là đệ vẫn nên hầu rượu đại ca.

Thạch Bân ngẩng đầu lên, bất ngờ cự tuyệt lời đề nghị của Đoàn Phi.

- Cái gì?

Đoàn Phi kinh ngạc bật dậy, chỉ kịp nhìn thấy mấy cô nương không được chọn cũng đã rào bước, chỉ còn lại hai cô nương tuổi còn nhỏ, có lẽ là ca kỹ. Trong mắt Đoàn Phi, dung mạo của các nàng cũng chỉ ở mức bình thường. Hai nàng ngồi một bên trên hai chiếc ghế tròn, một đàn một hát. Tiếng đàn tỳ bà du dương, giọng hát uyển chuyển dễ nghe. Sau này không chừng sẽ là một cặp ăn ý nước tiếng khắp vùng.

Rượu thịt rất nhanh đã dâng đầy lên. Trương Quân lần này đích thị đã mang theo rất nhiều tiền. Thức ăn bày trên bàn đều là các món mỹ vị tinh tế, so với Hạc Lai lâu thì ngon gấp bội phần. Đoàn Phi nhớ tới tay đầu bếp ở Hạc Lai lâu, chả trách hẳn ta cứ phải lén lén lút lút đến học tài nghệ nấu ăn của một cô nương ở Tứ Hải Ban.

Ngày đó, biết được bí mật của Đàm Mậu chỉ có Đoàn Phi và Nghiêm Bộ đầu. Mới qua được vài ngày mà Bộ đầu đã không còn nữa. Đoàn Phi nhớ đến sự quan tâm của Nghiêm Bộ đầu dành cho mình mà không nén nổi tiếng thở dài.

Đột nhiên vang một trận đàn lẫn át tiếng đàn của hai tiểu nha đầu, làm hai tiểu nha đầu lập tức dừng lại. Hồng nương đứng ở một bên thì chen vào, mắt sáng lên nói:

- Là Thanh Thanh cô nương đang đàn đó. Có lẽ là tài nghệ của hai tiểu nha đầu này vẫn còn non kém quá, làm Thanh Thanh cô nương không kiên

nhấn được nữa rồi.

Nghe nói là Thanh Thanh cô nương đang đàn, mọi người không ai bảo ai đều nói khê. Trương Quân kẻ sát bên tai Đoàn Phi, nói nhỏ:

- Phi ca, Thanh Thanh mới đến đây chừng vài hôm, vậy mà cửa Tứ Hải Ban đã bị san phẳng vì khách nườm nượp đến. Có điều Thanh Thanh cô nương cũng thật là có con mắt hơn người. Khi còn ở Tô Châu, đại thương gia Thẩm Châu cũng còn không chạm vào được, đến cả Dương Đại học sĩ cáo lão hồi hương cũng không lọt vào mắt xanh của nàng. Nghe nói chỉ có đại tài tử Đường Bá Hổ là từng được uống rượu cùng nàng. Kém chút nữa là các thư sinh học giả muốn được nhìn thấy nàng từ phía xa cũng đành phải quay về. Mấy ngày nay, người có thể vào Hậu viện này càng ngày càng ít đi.

- Vậy chúng ta làm sao lại có thể dễ dàng vào đây được?

Đoàn Phi thản nhiên hỏi lại.

Trong mắt Trương Quân trào dâng thần sắc cảm phục, nói:

- Thanh Thanh cô nương đúng là liệu sự như thần. Nàng sớm đoán được Phi ca sẽ nhìn ra chiêu trò này của đệ. Hôm nay người mời không phải đệ mà thực ra là Thanh Thanh cô nương. Nàng nghe nói Phi ca liên tiếp phá đại án và đánh bại giặc Oa, nên muốn xem mặt huynh. Phi ca từ trước tới giờ lại không đi đến Câu Lan (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc) nên nàng đành nhờ Hồng nương, Hồng nương lại nhờ đệ nên mới có thể mời được Phi ca. Phi ca, huynh nói xem Thanh Thanh cô nương có phải đã ngấm huynh rồi không?

Đoàn Phi khê mím cười, mặt có chút đỏ lên. Tài đánh đàn của Thanh Thanh cô nương quả là hơn rất nhiều so với hai tiểu cô nương kia. Tiếng đàn của nàng khi thì mãnh liệt, khi thì tha thiết da diết, lúc lại tràn trề,

thanh thoát, có lúc lại hết sức kiều diễm. Sức cuốn hút mạnh đến mức làm cho người ta không thể tự chủ được nữa mà chìm đắm cùng khúc đàn.

Vào lúc bình tĩnh khỏi điệu đàn, Đoàn Phi đột nhiên lấy chiếc đũa ở trước mặt mình, rồi gõ nhịp vào cái chén không, hòa tấu theo điệu đàn mà hát:

Chim Phượng, chim Phượng về cố hương.

Ngao du bốn bể tìm chim Hoàng.

Thời chưa gặp chừ, luống lỡ làng.

Hôm nay bước đến chốn thên thang.

Có cô gái đẹp ở đài trang,

Nhà gần người xa nào tâm tràng.

Ước gì giao kết đôi uyên ương,

Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường

Hoàng ơ, Hoàng ơ theo ta đi,

Sánh đôi kết bạn trọn kiếp này

Tình ý thông giao dạ hòa hợp.

Trong đêm biết theo ai bay đi?

Hai cánh giang rộng bay cao xa,

Đừng vì tư niệm ta mà sầu bi.

Tiếng ca vẫn vang bên tai, tiếng đàn nghe vẫn vắng vọng. Hồng nương vỗ tay đầu tiên rồi cười nói:

- Đoàn công tử thật là có tài văn chương thiên bẩm.

Mọi người nhiệt liệt tán thành theo. Đoàn Phi thầm rửa mình bất tài, chẳng qua là đã được xem qua màn diễn “Phượng Cầu Hoàng”. Ca khúc chủ đề thật dễ nghe nên liền nhớ kỹ. Tuy khúc nhạc của Thanh Thanh cô nương so với màn hát “Phượng Cầu Hoàng” của Đoàn Phi ngấm ra không tương hợp, nhưng tiếng đàn của nàng xuất thần muôn vàn, khiến cho người ta trong lúc mơ màng có thể nhìn thấy đôi chim đang chao liệng chập chờn trên không trung. Lại giống như đôi tình nhân say mê, quấn quýt không rời. Đoàn Phi hết sức nhanh nhạy, dựa theo khúc đàn mà đánh liêu hát lên. Có điều, chung quy lại là vẫn chưa luyện qua lần nào, một vài chỗ không khớp với tiếng đàn, nhưng người ngồi nghe cũng u u cạc cạc, đâu có ai biết hay dở như nào? Mà Thanh Thanh cô nương rõ ràng muốn mượn cơ để gặp mình, Hồng nương và mọi người tất sẽ không phá đám.

Đoàn Phi được đà chớp lấy thời cơ, nói:

- Nghe âm mà biết được người. Thanh Thanh cô nương quả nhiên không giống người thường. Xin Hồng nương hãy thay ta chuyển lời đến nàng rằng có Đoàn mỗ ta tha thiết muốn gặp, mong Thanh Thanh cô nương nể mặt.

- Không dám phiền đến lời mời của Công tử, Thanh Thanh không mời đã tự đến rồi.

Góc Hoa viên truyền đến một thanh âm thánh thót dễ nghe, cảm tưởng như làm phấn chấn tinh thần của hết thảy những người đang mơ màng vì men rượu ngồi đây. Mọi người đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy một dáng người yếu điệu, váy xanh tha thướt, uyển chuyển giống như đoá sen lướt theo gió trên mặt hồ bước đến.

Đoàn Phi nhìn thấy dung mạo của nàng thì ngây ra mê mẩn cả người. Đó là một khuôn mặt xinh đẹp thoát tục, đặc biệt là đôi mắt đượm vẻ u sầu. Trong thoáng chốc có thể làm cho người ta hồn xiêu phách lạc, say sưa đến mê mẩn.

- Thanh Thanh cô nương.

Hồng nương tiến lên trước đón, nhưng Thanh Thanh tuyệt nhiên không nhìn lấy một cái. Ánh mắt nhìn một lượt trên gương mặt Đoàn Phi rồi sau đó nở nụ cười, nhẹ nhàng bước về phía hăn.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73

Nhìn nụ cười đẹp hơn cả hoa mẫu đơn nở, Đoàn Phi không khỏi tâm thần rung động. Bọn Thạch Bân cũng bị sự xuất hiện của Thanh Thanh cô nương làm cho lạng người đi. Từng người từng người một tưởng như bất động, mãi mà không ai có một phản ứng gì.

Thanh Thnah cô nương nâng bầu rượu lên, rót cho mình và Đoàn Phi mỗi người một chén, rồi nâng chén lên nói:

- Đoàn công tử phá kỳ án, diệt gian tặc, đánh bại giặc Oa, triệt phá ổ trộm cướp, bảo vệ tính mạng cho không ít bách tính. Ta thay mặt cho ngàn vạn bách tính bị lũ giặc Oa phá tan cửa nát nhà và thôn nữ bị chúng làm nhục, kính Đoàn công tử một ly!

Đoàn Phi lấy lại tinh thần. Ánh mắt nhìn một lượt từ ngón tay thanh tú của Thanh Thanh cô nương rồi lại nhìn mặt nàng, nâng chén rượu lên cười nói:

- Cô nương quá khen. Đoàn mỗ chẳng qua chỉ là gặp chút may mắn, dốc chút sức lực mà thôi. Cần phải kính chính là các chiến sĩ đã ròng rã bảo vệ quốc thổ Đại Minh, là những người anh hùng vì sự an nguy và bảo vệ bách tính mà hy sinh tính mạng. Nào, mọi người cùng cạn ly vì họ!

Mọi người đồng loạt đứng lên, hoan hỉ nâng ly. Thạch Bân hô lớn:

- Vì Nghiêm Bộ đầu và các huynh đệ đã tử nạn, cạn ly!

Ánh mắt Thanh Thanh dâng lên một thần thái khác thường. Nàng nhìn Đoàn Phi một cái thật đắm đuối rồi ngửa đầu uống cạn ly rượu. Gương mặt trắng xanh của nàng giờ đây ửng đỏ, càng xinh đẹp đến mê người.

- Thanh Thanh từng nghe các tỷ muội nói về những kỳ tích vĩ đại của Đoàn công tử, lại không biết Đoàn công tử thì ra cũng tinh thông âm luật. Khúc “Phượng Cầu Hoàng” vừa rồi là thiếp mới phổ khúc gần đây. Công tử chỉ nghe một lần mà đã nhớ rõ. Khi cất lời ca vẫn còn chưa khớp nhạc, nhưng vào lúc thiếp thấy có đoạn chưa được vừa ý thì Công tử đã chuyển đổi giống như nét bút thần vậy, cả một khúc nhạc bỗng chốc liền mạch lưu loát. Tài năng của Công tử thật làm Thanh Thanh thấy mình quá kém cỏi. Thanh Thanh xin kính Công tử một ly nữa, mong Công tử sau này chỉ giáo nhiều hơn.

Thanh Thanh cô nường ánh mắt sáng ngời, thần thái chân thành tha thiết mà sinh tình. Đoàn Phi lại không vì thế mà động lòng, tự mình biết rõ thân phận mình, cẩn thận không lại trèo càng cao té càng đau, người xinh đẹp như thế này thì phải làm sao đây? Không dừng mà lại rộng rãi ân cần đến vậy, cô nàng này chắc có vấn đề gì đây. Chi bằng cứ giữ khoảng cách sẽ tốt hơn.

- Thanh Thanh cô nường khách khí rồi. Vừa rồi ta chỉ là thuận theo mà hát xướng thôi, sao dám lọt vào mắt bậc sành sỏi. Chén này coi như là ta đáp lễ Thanh Thanh cô nường. Cô nường tâm cao khí kiết đã hạ cố đến gặp kẻ thô thiển như ta, thực làm ta cảm động rơi lệ rồi. Thanh Thanh cô nường, cạn ly!

Đoàn Phi nâng chén lên, cụp hai mi lại, tránh đôi mắt đang sáng rực kia, một hơi uống cạn chén rượu.

Thanh Thanh khẽ mỉm cười, trước những ánh mắt đang chăm chú của mọi người bèn rất khảng khái uống cạn chén rượu. Làn da trắng như trứng

gà bóc của nàng lại thêm phần ửng hồng, thật giống như trái nho đỏ trong làn tuyết, trong suốt sáng rực rỡ.

Thanh Thanh đặt chén rượu lên bàn, lướt ngón tay qua môi, lau đi vết rượu tràn qua khóe miệng, duyên dáng cười nói:

- Thanh Thanh không uống được rượu, không thể hầu rượu Chư vị Quan gia, nên xin lên lầu đánh đàn để hầu rượu các vị vậy.

Giọng nói của Thanh Thanh mềm mại thánh thót, giống như có ma lực kỳ lạ làm mọi người không cách nào từ chối đề nghị của nàng vậy. Thực ra cũng không ai phản đối, đến thương gia Thẩm Chu có bỏ ra vạn lạng vàng cũng không bắt được nàng hát, mà hôm nay nàng lại cao hứng như vậy, có ai lại dám liều lĩnh cự tuyệt ý tốt của nàng đây?

- Vậy thì chúng ta hãy chăm chú thưởng thức thôi.

Đoàn Phi sau khi uống hai chén xong cũng có chút không trụ được. Cũng may vừa rồi hần đã kịp nhét vài thứ vào bụng nên mới không đổ gục xuống. Hần cũng không biết rượu Đông Dương này chính là loại rượu Lan Lăng nổi tiếng trong truyền thuyết, được ủ đã ngàn năm, khi uống có cảm giác rất êm, nhưng dần dần có tác dụng rất mạnh.

Thanh Thanh đón lấy cây đàn Tỳ bà từ một a hoàn đưa lên. Khi nàng ngồi xuống thì một a hoàn khác đã kê một chiếc gối gấm xuống dưới ghế cho nàng. Dây đàn nhẹ rung lên, khi âm thanh vang lên cũng là lúc nàng cất cao tiếng hát thánh thót.

Thanh Thanh đúng là một đóa hoa thơm giữa đồng cỏ. Sự xuất hiện của nàng làm cho những cô nương khác trong bàn tiệc cảm thấy hổ thẹn, cho đến khi nàng gảy đàn Tỳ bà thì không khí trong bữa tiệc mới thoải mái dần. Có điều mọi người không ai nói câu nào, các cô nương lặng lẽ rót rượu, mọi người không ai bảo ai đều yên lặng dùng tiệc, không một ai muốn làm quấy rầy Thanh Thanh.

Khói hương cuộn bay, rượu ngấm say.
Khoảng sân chuyển ngo, họa đường tịch liêu.
Đám cỏ thơm không biết Vương tôn giờ nơi nao.
Chỉ có hoa liễu rơi rụng trên con đường mòn.
Xuân đánh thức ta dậy sau giấc ngủ dài.
Ngoài cửa hoa rụng, xuân đã chín.
Mượn rượu giải sầu, càng sầu thêm.
Tóc mây vương vất, dạ rối bời, càng không muốn vấn.
Giang Nam chuyện xưa không muốn nhắc lại.
Tìm kiếm tin ai khắp chân trời góc bể.
Ngóng trông mỗi mòn vẫn bật vô âm tín.
Trăng rọi Tây lầu, lòng lạnh lẽo.
Nhớ lại ngày nao, mà không hẹn ngày về.
Lại chỉ sợ tình đã tan không cách nào nối lại.
Mong tiếng vó ngựa dồn quay lại.
Nến tắt, bóng ngô đồng cũng chẳng còn, mà người không quay lại.
Ai làm bạn cùng ta, chỉ có ta đối diện với tấm gương loan.
Chỉ cần là người tinh ý một chút có thể nghe ra đây là những lời tương tư
chất chứa u sầu. Đoàn Phi thầm nói:

- Nàng ca kỹ bán tài nghệ không bán thân này có thật là đã coi trọng ta rồi không?

Khúc hát đã dứt, nhưng dư âm vẫn còn văng vẳng. Thanh Thanh cô nương nhẹ nhàng đứng lên, cúi thấp người nói:

- Chư vị Quan gia cứ từ từ thưởng thức, Thanh Thanh có chút mệt, xin được cáo lui trước.

Trương Quân và mọi người nhao nhao lên giữ lại, còn Đoàn Phi chỉ nhìn Thanh Thanh cười nhẹ, dáng điệu rất thách thức tự tin.

Thanh Thanh không thèm liếc hắt một cái mà ôm đàn Tỳ bà nhẹ nhàng bước đi.

Mọi người đều thấy tiếc cho Đoàn Phi, hắt chỉ mỉm cười không nói, tiếp tục ăn và uống thêm chút rượu rồi cũng cáo lui.

Chưa vòng ra Hậu viên thì một đứa a hoàn đã chặn đường lại. Đoàn Phi nhận ra đó là một trong những đứa a hoàn theo hầu Thanh Thanh cô nương. À cúi người nói:

- Đoàn công tử, giờ Dậu ngày mai ở Ngưng Thúy Đình có một bữa tiệc nhỏ, Thanh Thanh cô nương hy vọng có thể gặp mặt Công tử tại bữa tiệc.

Đây là một biến thể của lời mời rồi. Nếu là Trương Quân tất nhiên sẽ không kìm được vui mừng đến mức đồng ý luôn, khuôn mặt của a hoàn kia mang cái vẻ mong đợi sự đồng ý của người đối diện. Ai mà ngờ được Đoàn Phi chỉ khẽ cười, nói:

- Đoàn Phi chỉ là một Tiểu Bộ khoái thô lỗ vô danh tiểu tốt, tham dự tiệc chẳng khác nào tự chuốc lấy cái hổ thẹn. Xin hãy chuyển lời đến tiểu thư Thanh Thanh, “xấu mặt không bằng giấu dốt”. Đoàn Phi chỉ có thể nói lời xin lỗi mà thôi.

A hoàn mở to hai mắt, gần như không thể tin vào tai mình. Cái linh lợi khôn khéo thường ngày của nàng ta bị câu trả lời bất ngờ của Đoàn Phi làm cho tan nát, chỉ biết trơ mắt nhìn Đoàn Phi nghênh ngang bước đi. Đến lúc đó nàng ta mới thực sự tin rằng mình không nghe nhầm, vậy mà có nam nhân dám cả gan từ chối lời mời của tiểu thư. Thật là nực cười.

- Thật là nực cười. Cái tên khốn đó, hắn là cái đồ gì không biết. Dám đối xử như vậy với tiểu thư, thật là tức chết đi được.

A hoàn tiểu Điệp bưng bưng tức giận báo lại với tiểu thư.

Thanh Thanh cô nương chỉ cười nhạt một tiếng, nói:

- Hoàng Đế không vội mà Thái giám đã cuống cuồng, như vậy thì có gì là tốt chứ? Có thể thấy mục đích của tên Đoàn Phi này không giống với người khác. Bất luận là hắn dùng kế sách lùi một bước để tiến hai bước hay thật sự tính toán giấu dốt, hắn đều làm ta thật hiếu kỳ, các người biết không? Những nam nhân khiến ta không thể nhìn thấu có không mấy người. Đoàn Phi này không hổ là người Sư tử đánh giá cao. Ta cũng đã không uổng công tới cái địa phương nhỏ bé này.

A hoàn Tiểu Điệp rụt cổ le lưỡi, còn a hoàn khác tiểu Tinh thì lại mở miệng nói:

- Tiểu thư, nếu hắn không phải là người lùi một bước để tiến hai bước, đến bữa tiệc nhỏ cũng không dám đi, thì tiểu thư làm sao lại nói hắn không giống với người thường?

Thanh Thanh cô nương khẽ mỉm cười, nói:

- So với nhiều người rõ ràng không có bản lĩnh lại dám bêu xấu bản thân, một người tự lượng sức mình, biết mình là ai thì đã rất hiếm thấy rồi. Chúng ta đã nắm rõ được lai lịch của chàng, các người không cảm thấy một

người chỉ chuyên đi đánh đấm mà lại dám tùy hứng hợp ca cùng ta “Phượng Cầu Hoàng” thì rất kỳ lạ sao?

Hai tiểu nha đầu đều ra chiều suy nghĩ, Thanh Thanh cô nương tiếp tục nói:

- Người này bị đánh cho hôn mê một tháng, cuối cùng lại bị sét đánh cho mà tỉnh dậy, các người không thấy về điểm này rất hay hay sao?

Tiểu Điệp vỗ tay cười, nói:

- Tiểu thư, tiểu thư. Cô muốn nói chàng ta được thần tiên phù hộ ư? Người này lúc đầu, khi vì huynh đệ của mình biện giải chẳng phải đã nói là thần tiên trong mộng chỉ cho hay sao? Cô nói có đúng là thật hay không?

Thanh Thanh tiểu thư lắc đầu, trách nhẹ:

- Thật đúng là không có đầu óc gì hết. Trên đời này làm gì có thần tiên. Cho dù có thì ta chính là một trong số đó. Đoàn Phi kia hoặc giả bị sét đánh đến tâm trí được khai sáng, hoặc là giả ngây giả ngô, bất kể như thế nào thì con người này đều rất thú vị, hết sức thú vị.

Nhìn thần sắc trên mặt tiểu thư, tiểu Tinh cười vang lên rồi nói:

- Tiểu thư, cô thật sự nghĩ như vậy ư.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74

Gương mặt Thanh Thanh hiện lên nụ cười đầy ẩn ý, nàng nhắc cây bút lên thảo thật nhanh vài chữ lên giấy viết thư. Đúng lúc chuẩn bị cho vào bì thư, nàng chợt do dự, ngẫm nghĩ một chút, rồi xé tan tờ giấy, nói:

- Không được, không thể khinh suất như vậy được. Ta còn muốn thử thách chàng ta vài bận nữa.

Ngày thứ hai Thanh Thanh sai tiểu Điệp đi mời Đoàn Phi. Kết quả là tiểu Điệp phải hứng trọn cánh cửa đóng sầm trước mặt mình. Nha dịch ở cửa Nha môn chỉ nghe nói đến Thanh Thanh cô nương tuyệt thế giai nhân, chứ vô duyên chưa được gặp, bọn họ xun xoe nói lời bợ đỡ, hy vọng có thể để lại ấn tượng tốt trong lòng cô nương tiểu Điệp. Ai ngờ tiểu Điệp sớm đã giận tím phổi tím gan, tối sầm mặt mày không còn thấy những thứ trước mắt nữa, nàng ta ngậy ra một lúc rồi quay ngoắt đầu bước đi. Tất cả những ai nhìn thấy đều sợ tránh xa bởi vì từng lỗ chân lông của nàng ta toát ra sát khí đằng đằng.

Thanh Thanh cô nương nghe lời bẩm báo của a hoàn xong cũng có chút không ngờ, thầm nghĩ:

- Hay là người này thật sự bất tài giấu dốt? Nếu không sẽ không khước từ lời mời lần thứ hai.

Nàng bình tâm trở lại, nhìn thấy a hoàn tiểu Điệp vẫn còn phùng mang trợn mắt, điệu bộ như muốn giết người đến nơi, Thanh Thanh che miệng

cười mà nói:

- Tiểu Điệp, khả năng kiểm chế của em vẫn chưa đủ, xem ra ngày thường ta đã quá nuông chiều các em rồi. Như vậy đi, ngày mốt ta muốn ngồi thuyền dạo chơi ở hồ, sáng mai các em cùng đi mời Đoàn công tử, rồi nói là ta sắp rời Bảo Ứng, hy vọng có thể cùng thi sĩ đại anh hùng này câu cá, dạo chơi, không có ý gì khác, chỉ có hai người chúng ta thôi. Còn nữa, lần này nếu các em không gặp được chính chàng, thì đừng về kêu khổ với ta nữa.

Vốn đang trêu đùa tiểu Điệp, khuôn mặt xinh đẹp của tiểu Tinh lập tức nhau nhúm vào như quả mướp đắng, hỏi:

- Tiểu thư à, sao lại như vậy, dựa vào cái gì mà cô lại đối tốt với hãn ta như thế? Lại còn mời đến lần thứ ba. Chẳng lẽ tiểu thư thật sự coi trọng hãn sao? Từ tối qua đến giờ, bên ngoài đều có kẻ ác khẩu nói lời không hay về tiểu thư. Nếu tiểu thư một mình đi du xuân với hãn, chỉ sợ sau này tiểu thư sẽ khó mà giữ được thân phận thanh nhã cao quý hiện nay. Những tên nam nhân xấu xa si mê tiểu thư sẽ làm cô đến nửa bước cũng khó mà bước đi được.

Nụ cười trên mặt Thanh Thanh chợt tắt, nàng thản nhiên đáp:

- Kêu các người đi thì các người đi đi, nói nhiều như vậy làm gì? Xem ra ta thật sự quá nuông chiều các người rồi. Có lẽ ta phải đưa các người về để Dung ma ma dạy dỗ lại các người mới được.

Tiểu Điệp và tiểu Tinh thoát cái mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng quỳ xuống trước mặt Thanh Thanh, khẩn thiết nói:

- Tiểu thư xin hãy tha cho chúng em. Chúng em biết sai rồi, lần sau chúng em sẽ không dám như thế nữa. Tiểu thư, xin đừng đuổi chúng em đi.

Thanh Thanh dựa người vào ghế rồi thản nhiên nói:

- Các người biết thân phận của mình rồi chứ hả? Nếu không theo ta, các người còn không biết sẽ bị đưa về phương nào nữa. Không được đánh giá bản thân quá cao, cũng không được xem nhẹ người khác. Chỉ riêng điểm này thôi là các người đã theo không kịp Đoàn công tử rồi.

Thanh Thanh cô nương dừng lại một chút, sau đó tự hào nói:

- Từ Tam Công Cửu Khanh cho đến Cảnh thị lưu dân, chỉ cần nghe đến danh tiếng Thanh Thanh ta thì ai dám từ chối lời mời của ta? Đoàn Phi kia lại dám như vậy. Các người xem, các người có nói đến mức cảm động trời xanh hay hoa rơi tan tác thì chàng ta cũng không đồng ý đi du xuân cùng ta. Ta nói như vậy chẳng qua chỉ muốn thử lòng chàng ta, lại nhân đó mà rèn luyện cho các người. Dù gì các người cũng là a hoàn thân cận của ta, người mà ta tin cậy duy nhất ngoài Sư tỷ ra thì chỉ còn các người. Nếu các người vẫn cứ ngu si mê muội như vậy, sớm muộn cũng sẽ hại chết ta mà thôi, các người hiểu chưa?

Hai a hoàn nghe thế, trong lòng mới trút bỏ được tảng đá lớn trong lòng, vội vàng bái tạ, nói:

- Dạ, tiểu thư. Chúng em nhất định sẽ toàn tâm thay đổi, cố gắng làm việc, tuyệt đối không dám làm liên lụy đến tiểu thư.

- Đứng lên đi. Hiện làm ta cảm thấy hứng thú nhất đó là ngày mai, chàng ta viện cớ gì để từ chối lời mời của ta. Những việc không biết trước được đáp án mới thật là thú vị.

Thanh Thanh đến trước bục đàn ngồi xuống, khẽ gảy dây đàn. Âm thanh rổn rảng vang lên đột nhiên trở thành một làn điệu, đúng là khúc “Phượng Cầu Hoàng” nàng mới phổ. Chỉ có điều giai điệu đã được chuyển đổi, những chỗ ngừng nghỉ ngắt nhịp đã được thay đổi cho phù hợp với làn điệu ứng đối của Đoàn Phi hôm đó. Khúc ca hoàn chỉnh giống như mây bay

nước chảy, so với bản nhạc vài hôm trước mới thật là càng thêm phần hoàn mỹ.

- Không ngờ “Phượng Cầu Hoàng” của ta hoàn thành lại nhanh đến vậy. Đoàn Phi kia rốt cuộc là bất tài hay là đại tài đây? Xem ra ta có thể bắt đầu chuẩn bị bản tấu đàn cho màn nhảy múa tại cuộc thi tuyển chọn Hoa khôi vào tháng 9 tới, đến lúc đó mới đem ra dùng được. Vẫn còn nhiều thời gian như vậy thì ta phải làm thứ gì đây? Thật tình, cái địa phương nghèo ngày thật là nhỏ bé, người thú vị duy nhất lại năm lần bảy lượt từ chối lời mời của ta. Nếu ngày mai chàng lại từ chối lần nữa thì ta quyết cho chàng nếm mùi đau khổ.

Thanh Thanh ấn mạnh vào dây đàn, trong lòng suy nghĩ lung lắm. Nghĩ đến việc bản thân chỉ cần cất lời một tiếng sẽ làm cho cái tên đáng ghét kia ăn không ngon ngủ không yên, nàng nhin không được mà cười phá lên.

Tiểu Điệp và tiểu Tinh liếc nhau một cái, trong lòng thầm nghĩ:

- Xong rồi, tiểu thư xem ra đã có chút động lòng với tên Đoàn Phi rồi. Nếu không làm sao lại có thể khoan dung với hắn như vậy. Thậm chí bây giờ lại còn nghĩ đến hắn. Nụ cười kia chẳng phải đúng là đang tương tư hay sao?

Lại qua một đêm, tiểu Điệp và tiểu Tinh sáng sớm tinh mơ đã đứng đợi ở Nha môn, nói với Nha dịch kia bằng giá nào cũng phải mời được Đoàn Phi, Đoàn đại công tử ra gặp mặt. Không ngờ một lát sau Đoàn Phi đã xuất hiện. Tiểu Điệp bèn kéo hắn sang một bên, chuyển lời của Thanh Thanh cô nương lúc trước nói với hắn. Đoàn Phi không chút do dự, nói:

- Không vấn đề gì. Xin hãy về nói với Thanh Thanh cô nương rằng sáng sớm ngày mai ta sẽ ở bến thuyền đợi Thanh Thanh cô nương đại giá.

Tiểu Điệp một lần nữa trợn tròn mắt lên. Cái tên này sao lại đồng ý vậy nhỉ?

Từng câu từng chữ chuẩn bị cả đêm để nói bây giờ lại thành vô dụng rồi. Ngay cả tiểu thư cũng đoán sai, tên này vẫn còn là người sao?

- Sao vậy?

Đoàn Phi lấy làm lạ nhìn hai a hoàn đang ngây người ra trước mặt mình, thật chỉ muốn vỗ vỗ vào mặt để làm cho bọn họ tỉnh lại.

- Ấy, không có gì. Đoàn công tử xin cứ tự nhiên, chúng tôi sẽ về bẩm báo lại với tiểu thư.

Tiểu Điệp và tiểu Tinh gần như là lão đảo xiêu vẹo bước đi. Đoàn Phi không hiểu đầu đuôi ra làm sao nhìn theo bóng họ xa dần. Bọn Thạch Bân từ trong Nha môn chạy ra, hào hứng hỏi:

- Phi ca, huynh đồng ý rồi phải không? Đừng có nói với đệ là huynh lại từ chối rồi đấy. Huynh đồng ý rồi? Haha, Phi ca đồng ý rồi.

Nhìn bọn Thạch Bân hớn hở chạy vào trong Nha môn loan báo khắp nơi, Đoàn Phi lắc đầu, trong lòng không khỏi có chút đắc ý:

- Người có thể được Thanh Thanh cô nương mời đến ba lần, Đoàn Phi ta đúng là người đầu tiên chăng? Đáng tiếc...

Đoàn Phi vẫn chưa đến mức hoa mắt chóng mặt mà cho rằng mình có thể xứng với người đẹp. Thậm chí, với việc này hẳn không hề ôm chút hy vọng nào. Đồng ý đi Đạp thanh cùng Thanh Thanh chẳng qua chỉ là không muốn Thanh Thanh cô nương phải mất mặt. Dù gì thì người ta cũng đã ba lần có lời mời, nếu không đi thì đúng là quá đáng, sẽ bị người khác trách mắng. Có điều, Thanh Thanh cô nương thực rất nổi danh, tài năng xuất chúng, và quả là rất xinh đẹp. Chắc chắn là thân phận Đoàn Phi sẽ làm vấy bẩn mất thanh danh của nàng. Câu chuyện Thần tiên trợ giúp cũng chỉ là câu chuyện mà thôi. Kẻ ngưỡng mộ Thanh Thanh cô nương có lẽ lên đến cả một sư đoàn hung hậu, các thế lực sau lưng bọn họ lại rất mạnh. Thực còn mạnh

hơn gấp nhiều lần so với Thiên binh thiên tướng của Vương mẫu nương nương phái xuống ấy chứ. Trong lòng Đoàn Phi thật sự có chút lo sợ, trong lòng quả là đang rất mâu thuẫn.

Lúc bọn tiểu Điệp hốt ha hốt hải chạy về bẩm báo, Thanh Thanh cô nương cũng ngây người ra. Nàng cứng họng phải mất đến hai phút, rồi đột nhiên như vén bỏ được bức màn u tối, nàng bật cười lên khanh khách, chỉ nghe thấy nàng thở hển hển nói:

- Nam nhân đích thị vẫn là nam nhân. Vốn dĩ cho rằng chàng ta là một người đặc biệt. Không ngờ cũng chỉ là thông minh hơn người thường một chút đỉnh. Chàng ta thật coi mình là Gia Cát Ngọa Long hay sao? Muốn giờ trò với ta à, vậy thì hãy đấu đến cùng đi, haha.

- Tiểu thư...

Tiểu Điệp và tiểu Thanh lo lắng nhìn tiểu thư của họ đang ôm gối nằm trên giường cười ngặt nghèo không ngừng, nghĩ thầm:

- Tiểu thư cô ấy làm sao vậy?

- Hừ, ta đã có cách này. Ngày mai sẽ cho Đoàn Phi kia biết được sự lợi hại của ta.

Thanh Thanh cô nương đột nhiên ngừng bật, dung mạo thoát cái đã lấy lại được nét lãnh đạm lạnh lùng thường ngày, dặn dò hai tiểu a hoàn:

- Hãy đi dặn với những kẻ dưới truyền tin ra ngoài, nói về việc của ta ngày mai.

Tiểu Điệp và tiểu Thanh nghe lời dặn dò của Tiểu thư xong không khỏi cứng lưỡi, lẽ nào mình đã đoán nhầm rồi sao. Chiêu này của tiểu thư thật là cao tay.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75

Ngày hôm sau, Đoàn Phi thay một đồ mới. Sáng sớm đã đi đến bến thuyền bên ngoài thành Bắc của huyện Bảo Ứng. Để có thể tươm tất một chút trong ngày hôm nay mà hôm qua hẳn đã bỏ ra không ít công sức. Sợ gì là ảo ảnh khó nắm bắt. Có thể làm cho con gái người ta lưu lại chút ấn tượng tốt về mình thì cũng là điều tốt.

Chỉ là Đoàn Phi vừa mới đứng vững ở đầu bến thuyền thì đã thấy có chút lạ. Sát khí, sát khí rất lớn, từ bốn phương tám hướng bủa vây lấy hắn. Lúc đó, hắn mới phát hiện người trên bến thuyền hôm nay không giống mọi ngày. Cái huyện Bảo Ứng thường ngày khó mà thấy được các đại gia thi nhau xuất hiện trên bến thuyền, lại càng có vô số người Đoàn Phi không quen biết. Bọn họ thân mặc toàn nhung lụa, thân thể phi phàm, rõ ràng là các quý nhân có chút tiếng tăm.

- Chỉ có điều những người này sao lại chăm chăm nhìn ta như vậy?

Bị hằng trăm đại lão gia nhìn chòng chọc, Đoàn Phi trong lòng bắt đầu có chút sợ hãi, yết hầu khô khốc, nuốt nước miếng ừng ực.

Hắn ho một tiếng, rần rỏi đi về phía một người duy nhất hắn có vẻ quen biết, chào hỏi:

- Mẫn đại nhân, hôm nay là ngày hội gì sao? Sao trên bến thuyền lại có nhiều người như vậy?

Mẫn đại nhân hí hóp mắt cười hì hì không nói gì, nhưng không giấu được sát khí toát ra từ hai con mắt. Đoàn Phi không khỏi dựng tóc gáy.

- Tên khốn kiếp kia dám ép Thanh Thanh tiểu thư hầu hạ hãnh đạo hồ. Hại Thanh Thanh tiểu thư phải rời huyện Bảo Ứng suốt đêm. Các anh em, hãy mau cho tên khốn kia một bài học. Ném hãn xuống sông cho cá ăn đi.

Không biết kẻ nào trong đám cười hô lên một tiếng, tựa như viên đá ném xuống mặt hồ yên tĩnh, tạo nên tầng tầng lớp lớp sóng gợn. Mọi người nhao nhao hưởng ứng. Một đám đầu trâu mặt ngựa hùng hổ tiến về phía Đoàn Phi. Đoàn Phi giật mình, cao giọng phân trần. Thế nhưng giọng nói một người sao địch lại được một toán người. Hãn lại không biết niệm Kinh Sư tử trong Phật môn để thức tỉnh người khác. Trông thấy từng tốp năm bảy người ùn ùn tiến về phía mình, Đoàn Phi không chút do dự, vội vàng lặn ra sau lưng Mẫn đại nhân.

Nhìn hấy hãn chạy, những người kia đều kêu to:

- Đoàn Phi chạy rồi, mau bắt lấy hãn, mau bắt lấy hãn.

Hàng mấy trăm người bao vây chặn đánh. Đoàn Phi cũng coi như biến thành con chuột chạy không thoát. Quần áo cũng bị xé cho tơi tả, mũ cũng bị ném đi một đẳng. Đoàn Phi thấy bụng bị siết mạnh, thì ra có người túm lấy hãn phía sau lưng. Đoàn Phi lùi lại một bước, xốc người vài cái, rồi mau mau chóng chóng cởi bỏ đai lưng, lúc này giống như ve sầu lột xác. Sau khi đã thoát khỏi vòng kìm kẹp, xông lên phía trước, gạt hai kẻ đang cản trước mặt mình mà nhảy phắt một cái xuống lòng sông.

Ùm một tiếng, Đoàn Phi mất hút trong làn nước. Người đuổi bắt hãn trên bến thuyền ngẩn to te rồi cười lên rầm rầm.

Đoàn Phi nhô đầu khỏi làn nước. Những người trên bến thuyền lúc này chỉ theo hãn ta cười cợt rửa mặt không ngớt. Thậm chí có người còn lấy mấy cục đá xua vệt mà ném về phía hãn. Đoàn Phi vội vàng lặn xuống, bơi

tới chỗ xa hơn. Những người kia vẫn còn chưa buông tha, xuôi theo bờ mà đuổi bắt hăn. Thậm chí còn ngồi thuyền sang tận bờ bên kia, bao vây hai bên, chơi một trận đến đã đời, đá ném tứ phía về phía Đoàn Phi đến nỗi hăn không biết chạy hướng nào. Đành phải ôm đầu lặn men theo hạ lưu mà tẩu thoát. Hy vọng bọn người kia chơi đủ rồi sẽ không truy sát nữa, hoặc là có nhà dò nào hảo tâm cứu hăn lên thuyền.

Thật sự có một cảnh ô-liu chìa về phía Đoàn Phi.Ồ không, đó là một cây sào. Đoàn Phi mạo hiểm vượt qua làn đạn đá nguy hiểm kia mà leo lên trên mũi thuyền rồi lập tức chui vào bên trong. Chỉ nghe mũi thuyền bập bùng bởi bị đá ném. Có người còn hét lớn:

- Nhà dò mau quay thuyền lại đây. Ta sẽ cho người mười lạng bạc.

Đoàn Phi kinh hãi nói:

- Ta sẽ cho người hai mươi lạng. Không được quay lại, xuôi theo dòng nước đưa ta đến chỗ hẻo lánh để lên bờ.

Nhà dò khoác áo tơ, đội đầu nón lá cười ha hả, nói:

- Công tử chớ hoảng sợ. Ta là người được phái đến để đưa Công tử đến chỗ an toàn. Có người đã đưa cho ta một trăm lạng bạc, kêu ta sáng sớm đợi ở chỗ này. Nếu thấy có người bị truy đuổi rơi xuống nước thì cứu mạng anh ta đưa lên bờ. Người đó còn chuẩn bị cho Công tử một bộ y phục để thay, thậm chí còn sắp đặt thuốc trị thương. Ta thấy Công tử không bị thương gì, hăn là không cần dùng đến nữa rồi.

Nhà dò đưa một bao vải dẫu cho Đoàn Phi. Tuy rằng lúc này, mặt trời đầu mùa hạ đang chiếu rọi, nhưng nước sông buổi sáng sớm vẫn rất lạnh. Đoàn Phi bất chấp tất cả, mở ra xem thì thấy trên một bộ xiêm y còn có một tấm vải bông trắng như tuyết. Đúng lúc hăn run rẩy bỏ tấm vải bông ra chuẩn bị lau tóc, thì một tờ giấy rơi xuống. Đoàn Phi nhặt lên xem, chỉ nhìn thấy có hàng chữ nhỏ rất đẹp:

- Quân thời vô ý, hà cố gì phải tương phiến. Giả si không điên, bảo ta làm sao chịu nổi. Ngoái đầu cười nhìn lại, chúc Quân thuận buồm xuôi gió, xuân hoa thu nguyệt, hương đầy hoa lan.

Nhìn vài câu thơ không ra thơ mà giống như một thứ gì đó áp đặt của nàng, Đoàn Phi dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ:

- Ngoái đầu nhìn lại cười, ngoái đầu nhìn lại cười. Nàng rõ ràng là quay lại đâm một nhát dao. Nụ cười mỹ nhân có thể khynch thành. Chiêu giết người không đổ máu này thật là lợi hại.

Đoàn Phi thay một bộ y phục mới, không biết do ai chuẩn bị mà rất vừa người. Hắn đội chiếc mũ nhà đồ cho mượn, lén lén lút lút định vào trong thành. Kết quả là đã bị binh lính chặn ngay ở cửa thành. Những tên lính này cũng biết Đoàn Phi. Bọn họ cũng đã nghe qua những chiến công hiển hách của Đoàn Phi. Vừa hay bọn họ lại cùng một chiến tuyến với Đoàn Phi, nên bí mật giơ hai ngón tay cái lên rồi cho hắn đi. Đoàn Phi vội vàng chạy về Nha môn, thiếu chút nữa bị người chặn đứng ở cửa lớn. Từ nay về sau Đoàn Phi sẽ không rời Huyện nha đi nữa.

Ba ngày, rồi năm ngày trôi qua, Đoàn Phi trông ngóng Ủy dụ nhậm chức mà mãi không đến, ngược lại là một tin kinh thiên động địa: Ninh Vương của Giang Tây làm phản.

Lại nói Thái tổ Chu Nguyên Chương sau khi dựng nước đã lập Vương cho các con cháu đồng Tông ở các nơi. Mỗi người đều có sắc phong, đất đai và quân đội nhằm tránh việc tạo phản sau này. Thiên hạ đâu cũng là của Chu gia. Nhưng ông đã nhìn mọi việc quá đơn giản rồi. Ông mất không được bao lâu, vua Kiến Văn lại có ý đồ tước đoạt thuộc địa. Yên Vương Chu Lệ tạo phản dựa vào cái cơ gây dựng danh tiếng thành tựu của Tĩnh Nan Minh Thành Tổ. Minh Thành Tổ còn chưa tiêu hết tro cốt thì họ đã xưng Vương tạo phản.

Lịch sử mấy ngàn năm qua đã chứng minh, chỉ cần là Vua nhỏ tuổi lên ngôi, lòng người tất bất an, ắt có người có chủ ý đoạt ngôi vị Hoàng đế. Đương kim Thiên tử Chính Đức Hoàng đế lập vị chưa lâu thì đã có An Hóa Vương tạo phản. Hiện tại Chính Đức Hoàng đế tuổi đã qua Tam thập, lập vị cũng đã được mười bốn năm. Bình An Hóa Vương giết Lưu Cẩn, trấn áp các tên giặc cỏ Dương Hồ, Lưu Lục, Lưu Thất ... Tự mình làm Đốc quân lãnh đạo binh sĩ đánh bại đại quân Tartar. Tuy rằng tính cách có chút ngang tàng, nhưng là người luôn dốc hết sức mình vì Hoàng đế mà mới nói như vậy. Lấy võ công mà nói, ngoài Hoàng đế Chu Nguyên Chương khai quốc và Thành Tổ Chu Lệ ra, vương triều Đại Minh còn phải kể đến Hoàng đế ôn ào Chính Đức nữa. Ninh Vương nhân lúc Hoàng đế Chính Đức đang ở thời kỳ phong độ đỉnh cao mà mở rộng quyền hành, ngày lại ngày âm mưu tạo phản. Việc lựa chọn thời điểm tạo phản đầu tiên lại không hề thích hợp.

Tuy nhiên đây cũng là chuyện hết sức khó khăn. Ninh Vương là Thúc thúc của Chính Đức, tuổi đã Lục tuần. Nếu không tạo phản thì cũng đã nằm trong quan tài mà tạo phản Diêm Vương rồi. Hơn nữa, vì ngày này mà đã chuẩn bị mất 20 năm, chiêu mộ rất nhiều nhân sĩ giang hồ. Thời gian đã lâu khiến những người này không còn chịu nổi mà gây chuyện khắp nơi. Mới cuối tháng Hai đầu tháng Ba mà đã có nhiều kẻ lần lượt bị sa lưới, gây chú ý cho triều đình. Chính Đức Hoàng đế phái Khâm sai đi xuống phía Nam để cảnh cáo, không ngờ Ninh Vương chợt dạ, mượn cớ Chính Đức Hoàng đế vì chuyện Nam tuần mà trừng phạt quần thần, đánh chết tại chỗ mười một người, nên lập tức tạo phản.

Ninh Vương Chu thần giả chuyện nạp Phi mở tiệc chiêu đãi một ngàn trọng thần Giang Tây, định bắt sạch một mẻ, kẻ nào không đầu hàng sẽ xử trảm tại chỗ. Sau khi đã chấn chỉnh các quần thần, Chu Thần Hào tuyên bố dâng cơ, phế Chính Đức hiệu thứ năm. Lệnh cho Lưu Dường làm Hữu Thừa Tướng, Lý Sỹ Thật làm Tả Thừa Tướng. Tham chính Vương Luân làm Binh bộ thượng thư, Tổng đốc quân vụ Đại nguyên soái. Lệnh cho các Tướng soái thủy phận Ngô Thập Tam, Mẫn Niên Tứ xuôi dòng tấn công

Nam Khang, rồi triệt hạ Cửu Giang, nhân đà tính sổ Kinh thành. Các Đại tướng, binh sĩ, quan lại thủ thành Đại Minh nghe vậy liền cao chạy xa bay.

Tin tức lan truyền ra khiến cả nước sống trong sợ hãi, lòng dân lo sợ. Vì để tránh nạn chiến tranh, bách tính ở Nam Trục Khang đều mau chóng thu dọn đi trốn. Huyện Bảo Ứng ở chỗ Đoàn Phi tuy là một địa phương nhỏ bé, nhưng lại nằm bên cạnh con kênh nối giữa Kinh thành và Hàng Châu. Ngày thường thuyền bè Nam Bắc xuôi ngược qua lại, hiện tại chỉ có thuyền của vùng Bắc. Hơn nữa, trên thuyền phân nửa đã chở đầy người, mang theo con nhỏ nhếch nhác, bỏ nhà xa xứ, thật là thê thảm, vô cùng đáng thương.

Khi nhìn những người dân chạy nạn không có tiền ngồi thuyền mà chỉ còn biết dựa vào hai chân mà đi, chạy vào huyện Bảo Ứng, Đoàn Phi mới có thể hiểu sâu sắc câu nói “người chạy loạn còn không bằng con chó” là như thế nào. Hắn bỏ việc đến Dương Châu để hỏi thăm việc bổ nhiệm, chỉ riêng việc an bài cho những người dân chạy nạn thôi cũng đủ làm hắn bận rộn đến mức trở tay không kịp.

Đoàn Phi mời Mẫn đại nhân ra Bố cáo an dân, tiếp tế cháo cứu dân. Cũng may tiết trời tháng Tư của Giang Nam cũng không quá lạnh, không quá nóng, nên quần áo và chăn mền của những người dân chạy nạn cũng có thể dùng được. Có điều, nếu chiến tranh kéo dài liên miên thì vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.

Nhìn dân chúng lưu lạc tan cửa nát nhà trôi giạt chạy nạn về phía Bắc, Đoàn Phi có lúc không kìm nổi trào lên đồng gạo mà trấn an bọn họ:

- Hồi bách tính, không cần phải chạy nữa, hãy quay lại đi. Ninh Vương chẳng qua cũng chỉ là một tên nhãi nhép, tung hoành chẳng được mấy ngày nữa sẽ bị tiêu diệt. Hắn căn bản không đánh được Nam Kinh sẽ lui về Vô Xương. Mọi người mau trở về đi, kéo lại lỗ mất mùa vụ.

Đáng tiếc, người nghe ra được những điều hãn nói thực tế chẳng có là bao. Đến Mẫn đại nhân cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ để có thể chạy trốn bất cứ lúc nào. Đoàn Phi biết được tin này thì không khỏi chán nản, thất vọng.

- Ninh Vương là ai?

Trong suy nghĩ của Đoàn Phi thì Ninh Vương cũng chỉ là một chuyện nực cười. Nung nấu dã tâm chuẩn bị đến hai mươi năm. Chưa đầy hai tháng sau khi tạo phản đã bị một kẻ tên Vương Thủ Thành chiêu mộ vài tên Quan văn, dùng vài tên tàn binh tiêu diệt.

Đoàn Phi nghĩ thế nhưng dân chúng lại không nghĩ như vậy. Năm xưa Kiến Văn đế cũng là bị Thúc thúc của mình tiêu diệt, ai mà biết rằng Ninh Vương có thể lật đổ Chính Đức mà gây dựng lại Nha dịch Tĩnh Nan.

Đoàn Phi tuy rằng hiểu biết chút lịch sử nhưng lại không dám nói ra. Hơn nữa, điều hãn ta không biết đó là, Ninh Vương trong lịch sử tạo phản vào tháng Sáu. Hiện tại mới là tháng Tư, lịch sử đã thay đổi, hết thấy đều là chưa thể biết trước kết quả.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76

Bất luận nhân gian có hỗn loạn như thế nào, thời gian vẫn cứ ngày từng ngày trôi qua. Chớp mắt đã là trung tuần tháng tư rồi, tin tức tiền tuyến không ngừng theo miệng dân chạy nạn truyền tới. Họ nói đủ mọi thứ, có người nói Ninh Vương điên cuồng tấn công An Khánh, chỉ chờ chiếm được An Khánh xong là có thể thuận dòng đánh thẳng xuống dưới vây lấy thành Nam Kinh. Có người lại nói Ninh Vương nhát gan, co đầu rút cổ chạy về Võ Xương chờ chết. Còn có người nói Thục Vương vùng Tứ Xuyên, Đại Vương ở Đại Đồng cùng lúc khởi binh hô ứng, còn có rất nhiều chư hầu khác như là môn sinh thiên tử, Đại đô đốc Giang Bân, An Biên Bá Hứa Thái, nhận lệnh của Thái Hậu đầu tiểu Chính Đức, v.v... những tin tức không hay về triều đình lan truyền lung tung. Những tin tức này càng lan truyền càng quý dị, có ép cũng không ép được. Đoàn Phi cảm thấy có vài thứ không đúng, nhưng vì lưu dân đông đúc, mỗi ngày đều có kẻ đến người đi, làm sao tra được.

Lại qua mấy ngày, Đoàn Phi tranh thủ đi một chuyến tới Dương Châu, tới thăm hỏi Tạ Chí Quân Tạ đại nhân. Tạ Chí Quân trong lúc bận rộn cũng dành thời gian gặp hẳn. Nói với hẳn biết chuyện bởi vì Ninh Vương tạo phản làm trì hoãn chính vụ. Thư khen thưởng của Đoàn Phi có thể vẫn phải chờ, lại nghe nói vua Chính Đức muốn mượn danh thảo phạt phản nghịch để tự thân chinh nam tuần, hiện giờ còn đang giằng co với các đại thần trong triều. Nếu vua Chính Đức thật sự nam tuần đến Nam Kinh, chỉ sợ phủ Ứng Thiên sẽ bận rộn việc đón tiếp mà không có thời gian giải quyết chính vụ.

Đoàn Phi không nhận được tin chuẩn xác, nhưng lại hiểu rõ chi tiết tình hình chiến sự đôi bên: khi Ninh Vương đang vây đánh An Khánh thì đột nhiên nghe nói có người muốn tập kích nơi trú của hãn ở Nam Xương, vì vậy ngay sau đó liền vội vã lui quân về Nam Xương cố thủ. Người này chính là một tên Hữu Thiêm Đô Ngự Sử nhỏ bé Vương Thủ Nhân.

Ninh Vương ở Nam Xương chừng mười ngày, cuối cùng cũng biết mình bị mắc mưu, gã tức hộc máu. Lúc này gã lệnh quận vương Nghi Xuân cùng các quan trong vùng phòng thủ Nam Xương, đích thân dẫn binh sĩ tham chiến. Lưu Đường Chính, Mẫn Nhập Tứ, Ngô Thập Tam...lại lần nữa vây đánh An Khánh vẫn bất phân thắng bại.

Sự biểu hiện vụng về của Ninh Vương khiến trong lòng Đoàn Phi chắc chắn rằng y chỉ là cây củi mục. Một chút cũng không lo y sẽ làm thay đổi được triều đại. Hiện giờ hãn vừa có thời gian lẫn tâm trạng, cuối cùng cũng thỏa mãn tâm nguyện, dọc theo dòng sông nhỏ Tần Hoài đi tìm hai mươi bốn cây cầu. Nhưng rốt cục biết rằng hai mươi bốn cây cầu là không có thật, mà là chuyên chỉ hồng dục kiều, như vậy cũng đã cảm thấy chuyển đi này không tệ rồi.

Đoàn Phi lúc đang dạo phố thì đột nhiên nhìn thấy tiệm bánh bao ở Sơn Thủy Các, không kìm nổi nghĩ tới vị cô nương hai lần trước tình cờ gặp kia. Hãn lên tầng hai của tiệm bánh bao Sơn Thủy Các, ngồi vào chỗ sát bên cửa sổ mà lần trước vị cô nương kia đã ngồi, tâm trí không khỏi bay đến cô gái ngồi bên còn chưa biết tên.

Tiểu nhị đem lên cho Đoàn Phi bánh bao nhân thịt, khiến hãn trở về với thực tại. Cháo trắng ăn cùng với bánh bao nhân thịt, hương vị cũng không tồi, Đoàn Phi mau chóng ăn hết sạch rồi lại không nhịn nổi gọi thêm một lồng bánh bao nữa.

Khi đang ăn một cách thoải mái, đột nhiên tai nghe được một câu chuyện từ kế bên. Vốn dĩ hãn không định để tâm, nhưng vì nghe được mấy từ quan

trọng lọt vào tai, khiến hãn quyết định vênh tai lên nghe kĩ câu chuyện.

- Lão huynh có biết không? hoàng thượng muốn thân chinh đó. Một tên tiểu hoàng đế chỉ biết càn quấy có thể nào qua mặt được tên Hoàng thúc đa mưu túc trí không? Năm đó chiến dịch Tĩnh Nan khó đẹp lắm huynh biết không? Cuộc loạn Ninh Vương mới chỉ bắt đầu thôi

Đoàn Phi đập mạnh xuống bàn, đột nhiên hãn đứng dậy, xoay người chỉ vào tên mập đang kinh trợn mắt há hốc mồm, quát:

- Giữa ban ngày ban mặt, người dám cả gan dùng tà ngôn mê hoặc người khác, đích thị người là gian tế do Ninh Vương phái tới, mau theo ta về nha môn!

Tên mập kia bị làm cho sợ tới mức run rẩy, Đoàn Phi đi tới một tay nắm lấy cổ áo y. Hôm nay không phải ra ngoài để làm việc công, vì vậy không mang theo xiềng xích gì cả, tên mập vội vã xua tay kêu lên:

- Đại nhân, đại nhân oan uổng quá, tôi không phải gian tế, tôi... tôi không phải là gian tế!

- Không phải gian tế ư? Sao vừa nãy ta lại được nghe rõ ràng như vậy!

Đoàn Phi lạnh lùng cười, kéo gã ta đi. Đoàn Phi từng chịu bao nỗi khổ từ những lời đồn ở Bảo Ứng, ngọn nguồn của nó vẫn chưa tìm ra, nay cuối cùng bắt được một tên chuyên loan truyền tin đồn. Cho dù hãn không phải gian tế thì trước tiên cũng phải bắt về nha môn đánh cho một trận rồi nói sau.

Tên mập bị lôi về phía trước, chân đi lảo đảo, vẫn cố ngoảnh đầu lại kêu lên:

- Ông chủ Tôn, người chờ ở đây, tôi đi chút rồi sẽ quay về.

Đoàn Phi cúi tên mập xuống dưới lầu, khi ở quầy tính tiền, người thu tiền phòng kinh ngạc liếc mắt nhìn Đoàn Phi và tên mập bên cạnh rồi hỏi:

- Hoàng mập, mi phạm tội gì vậy?

Tên mập chưa kịp trả lời, Đoàn Phi liền lạnh lùng hỏi:

- Mi quen lão ta ư?

Người thu tiền phòng khẽ gật đầu, khẽ khàng trả lời:

- Vâng thưa quan gia, những người làm ăn quanh đây đều quen gã, người ta gọi gã là Hoàng Mập, có người chửi gã tên lừa đảo hay con chuột ranh, là một tên khốn chuyên bịa chuyện lừa tiền người khác.

Hoàng mập kêu lên oan uổng:

- Là tên Dương Chương Quý, tôi chưa từng lừa gạt người. Có trời đất chứng giám, tôi chỉ là trông tình thế mua thấp bán cao kiếm chút ngân lượng tiêu vật mà thôi, đã từng lừa ai bao giờ đâu? Là chính họ tham cái nhỏ mất cái lớn, sao có thể trách tôi được?

Đoàn Phi nổi lông tay cho gã, hằm nghi ngờ nhìn lại Hoàng mập, nói:

- Vậy vì sao người lại làm nhảm gì vậy?

Hoàng mập cười khỗ sở nói:

- Những lời đồn ấy đều là do tôi nghe được từ người khác. Đại nhân, lời tôi nói đều là sự thật, tôi chỉ nói cho tình hình gay gắt lên một chút thôi, chỉ vì mong tên kia bán đồ với giá thấp cho tôi. Đại nhân, lời tôi nói đều là sự thật, xin người hãy tha cho tôi.

- Thật thế không?

Đoàn Phi vẫn bán tin bán nghi, Hoàng mập vì muốn lấy lòng tin của hân, liền làm vẻ thần bí nói vào tai hân:

- Thưa đại nhân, tôi nói cho người một điều bí mật, hiện tại giá châu báu đã giảm gần một nửa so với tháng trước, nếu như chiến loạn cứ tiếp tục thế này, giá châu báu sẽ còn giảm nhiều hơn nữa. Nếu trong tay ngài có chút tiền dư, sao không đi mua châu báu hay thư họa các loại về cất giữ. Chờ khi chiến loạn qua đi chưa tới hai năm, ta có thể kiếm về gấp hai lần đấy. Đại nhân, tôi đã đem bí quyết làm giàu này nói cả cho ngài rồi, xin ngài thương mà tha cho tôi lần này đi.

Một ít ngân lượng nhỏ nhét vào tay Đoàn Phi, hân ta ngẫm nghĩ một lát rồi lạnh lùng cười đáp:

- Cái miệng rộng nhà người thì ta dựa vào cái gì để tin? Mau ngoan ngoãn đi theo ta!

Gã mập suốt dọc đường đau khổ cầu xin nhưng vẫn bị Đoàn Phi lôi đi trên con đường nhỏ. Đoàn Phi vừa nói tay, tên mập liền quỳ xuống trước mặt hân ôm lấy hai chân hân rồi khóc lớn:

- Đại nhân ơi, nhà tôi còn mẹ già tám mươi tuổi.

Đoàn Phi cướp lời hân:

- Còn con nhỏ đang khóc ở nhà đòi ăn phải không? Đừng gào khan nữa, nước mắt không rơi một giọt, người diễn kém quá đấy, đứng dậy đi, ta cũng không muốn bắt người đâu, lời người vừa nói là sự thật chứ? Giá châu báu bây giờ đúng là giảm gần nửa rồi hả?

Tên mập thấy sự tình có vẻ sắp thay đổi, gã đột nhiên không khóc nữa, đứng dậy rồi trả lời:

- Quan gia, tôi không lừa người, thật đấy, giá cả châu báu trên thị trường thực sự là giảm năm thành (50%) so với tháng trước. Tôi muốn kiếm thêm nhiều tiền chút, vì vậy mà...

Đoàn Phi cười nhạt một tiếng, nói:

- Một vài đồng của người thì có thể làm cái quái gì, người có biết nhìn châu báu không?

Tên mập phẫn chấn tinh thần, nói:

- Tiểu nhân đương nhiên không đủ sức để so sánh với người, nếu tôi không hiểu gì về châu báu, đâu dám kiếm cơm ở cái nghề này? Tôi từng làm người giám định giá cho phòng đấu giá. Sau này vì làm vài chuyện tư trục lợi mới bị đuổi ra ngoài. Người muốn mua chút châu báu chứ? Tôi chỉ cần ba thành lãi thôi, thế là rẻ hơn nhiều so với người khác rồi đấy.

- Cái gì gọi là ba phần lãi.

Đoàn Phi hỏi.

Hoàng Mập giải thích:

- Nếu đối phương ra giá mười lạng bạc, ta mặc cả cho người còn sáu lạng, tương đương với việc ta sẽ kiếm giúp người bốn lạng bạc. Ta lấy ba thành cũng tức là một lạng hai tiền, người đã hiểu chưa?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Tính như vậy phiền phức quá, người theo ta làm một chuyến tới Bảo Đại Trường, hết lòng mua cho ta ít châu báu, khi nào về ta trả lại người một ngàn lượng thù lao, người có làm hay không?

- Tôi làm! Tôi làm!

Hoàng mập vui sướng kêu lên, đột nhiên nghĩ lại và gã hồ nghi nói:

- Quan gia, người không phải là đang dùng tôi để tiêu khiển chứ? Một ngàn lượng không phải là con số nhỏ, người phải đưa tôi năm trăm lượng tiền đặt cọc mới được.

- Nhà ngươi bớt nói nhảm đi, giờ Ngọ ngày mai ta sẽ ăn bánh bao ở Sơn thủy các, nếu nhà ngươi muốn kiếm một khoản thì tới gặp ta, bằng không thì dẹp!

Đoàn Phi nói xong liền vênh mặt rời đi.

.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77

Ngày thứ hai, Đoàn Phi lại tới Dương Châu, lời nói của Hoàng mập khiến hân tràn đầy xúc cảm, người đời có câu tục ngữ rất hay: Loạn thế hoàng kim, thịnh thế châu báu!

Lúc thiên hạ đại loạn, không thể trực tiếp dùng châu báu giao dịch như tiền tệ. Châu báu giá trị dù trăm vạn nếu lúc chạy nạn va chạm hay bị đè nén một cái là mất giá trị liền, còn hoàng kim thì dù còn bị đè tới nát ra cũng không hỏng, lại khó bị làm giả, dù ở đâu cũng có thể trực tiếp sử dụng. Vì thế mà mỗi lần chiến loạn, giá cả châu báu liền giảm mạnh. Nếu có thể nhìn ra thế cục mà tích trữ một ít sau này có thể thu về lợi ích lớn nhất.

Đoàn Phi không màng đến việc kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng thừa lúc giá châu báu rẻ nên mua về một ít, sau này nếu gặp phải chuyện cần mở rộng mối quan hệ thì có thể dùng đến. Ít nhất khi tặng người ta một ít cũng không phải đau lòng như vậy, vì mua được với giá siêu rẻ mà.

Sơn Thủy Các, vẫn là chỗ ngồi đó, Đoàn Phi vừa ngồi xuống, Hoàng mập lên xông ra. Đoàn Phi đến nhìn cũng không thèm nhìn gã mà gọi tiểu nhị đem cho hân một lồng bánh bao.

Hoàng mập ngồi bên nói bóng nói gió để dò xét lai lịch của Đoàn Phi, Đoàn Phi cũng không màng tới gã. Cuối cùng Hoàng mập đành phải tự ngậm miệng lại, ăn xong bánh bao Đoàn Phi cũng đi luôn. Ngồi từ đầu tới cuối không nói với gã lời nào. Hoàng mập lặng lẽ theo sau hân.

Trương Chưởng quỹ đang phát sầu ngồi trước cửa bấy chim. Vừa nhìn thấy Đoàn Phi đi ngang qua hai mắt lão ta sáng bừng lên, cười ha ha rồi chạy ra đón chào, chấp tay nói:

- Đoàn công tử, đã lâu không gặp, hôm nay tới đây lại muốn đặt làm thứ gì sao?

Hoàng mậ lại là kẻ quen với Trương Chưởng Quỹ, nhìn thấy lão ta đối đãi khách khí mà thân quen với một người đầy bí hiểm như Đoàn công tử, hơn nữa những người thường có nhu cầu đặt làm trang sức không giàu thì sang, trong lòng Hoàng mậ không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Đoàn Phi nhìn lão Trương Chưởng Quỹ đang gật đầu, cười nói:

- Ta hôm nay muốn đặt làm một thứ, lại muốn mua đồng châu báu làm trang sức, còn muốn bàn chuyện làm ăn với Bảo Đại Tường các người. Giờ xem châu báu trước đi, xong việc ta muốn bàn chuyện với Chu sư phụ.

- Không thành vấn đề, Chu sư phụ hai ngày nay cũng đang nhàn rồi, hôm trước còn nhắc tới ngài đấy, không biết lại có trò gì mới chẳng

Trương Chưởng Quỹ đột nhiên nhìn thấy Hoàng Mậ trốn phía sau Đoàn Phi. Mắt lão tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, sau đó định thần lại, sau một hồi mới kêu người ra:

- Người đâu, mau lôi tên vô lại này đuổi cổ ra ngoài!

Hoàng Mậ gãi cổ nói:

- Trương Chưởng Quỹ, tôi là do Đoàn công tử mời đến, nếu không tôi cũng không muốn bước qua cánh cửa này đâu!

Trương Chưởng Quỹ ngăn người ra, Đoàn Phi nhìn hai người với vẻ kinh ngạc, nói:

- Hoàng Mập, có phải ngày trước người làm ở Bảo Đại Tường không? Sao không nói sớm cho ta biết? Trương Chưởng Quỹ, thực sự hấn là do ta đưa đến. Ta không rành về châu báu lắm, vì thế mới kêu hấn tới giúp ta. Không vấn đề gì chứ?

Trương Chưởng Quỹ vội nói:

- Không sao không sao, Đoàn công tử, xin mời

Trương Chưởng Quỹ dẫn Đoàn Phi và Hoàng Mập vào trong nhĩ gian, hỏi:

- Đoàn công tử, người muốn mua loại châu báu như thế nào? Giá cả bao nhiêu? Là mua về dùng hay tặng người khác?

Đoàn Phi trả lời:

- Ta định mua tặng, người đem các loại châu báu trang sức loại tinh xảo một chút giá từ mấy trăm lạng tới mấy nghìn lạng ra đây cho ta xem thử. Hôm nay có lẽ phải tốn mấy vạn lạng bạc đấy

- Á!

Hoàng Mập dầm chân làm vẻ đau đớn muốn chết, nhưng Trương Chưởng Quỹ không bận tâm đến gã. Dù sao có mối làm ăn lớn đến cửa, Đoàn Phi từ một kẻ nghèo rớt mùng tơi tới một gã nắm trong tay khoản tiền lớn khiến lão cũng không buồn đoán tới lui nữa, bèn cao hứng gọi người mang trà lên tiếp đãi, mà là loại trà ngon nhất. Sau đó mới quay người tới nhà kho.

Chỉ chốc lát mấy hộp tráp đẹp tinh xảo đã bày ra trước mặt Đoàn Phi. Bên trong hộp tráp lộ ra từng món trang sức châu báu, thấp nhất từ ba trăm lạng trở lên. Món đắt nhất là sợi trân châu một vạn hai ngàn lạng bạc.

- Trương Chương Quỹ, những loại châu báu này có thể coi như món nào cũng tinh xảo, giá cả cũng phải chằng, nhưng mà...

Hoàng mậ bắt đầu phát huy giá trị của gã. Hăn chậm rãi phân tích:

- Nửa tháng trước e là những món đồ châu báu này ít nhất cũng phải cao hơn từ bốn thành trở lên nhĩ (cao hơn 40%) ? Sao bây giờ giá giảm xuống nhiều vậy? Trương Chương Quỹ, Bảo Đại Tường chắc lâu ngày chưa vớ được kèo làm ăn lớn nào phải không? Nếu như bây giờ tình hình cứ thế tiếp tục, chiến loạn không biết phải kéo dài bao lâu đây!

Trương Chương Quỹ nhìn Đoàn Phi với vẻ mặt ôn hòa, xoay qua nhìn Hoàng Mậ thì mặt lão đen lại, lão oán hận nói:

- Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì? Nếu không vì nể mặt Đoàn công tử ta đã kêu người ra đánh đuổi ngươi đi rồi!

Hoàng Mậ đứng dậy, khoát tay nói:

- Không phải không phải. Ta chỉ là thay Đoàn công tử nói chuyện, Trương Chương Quỹ ngươi phải để tâm rồi, làm ăn mà. Cần xem trọng tình cảm đôi bên. Nếu Trương Chương Quỹ nghe xong lời của ta vẫn cảm thấy không đúng, ta cũng liền phui quần rồi đi thôi. Ta cũng không dám nhận một lượng nào của Đoàn công tử đâu. Nếu lời của ta không sai, giá trị đồng châu báu này giảm xuống hai thành nữa (20%) thì bán cho Đoàn công tử đi.

Trương Chương Quỹ trầm ngâm, làm bộ tâm thái chiến đấu đang chăm chú lắng nghe. Hoàng mậ từ từ cầm lên tay chuỗi sợi hạt trân châu đàn hương, thuận miệng nói:

- Hạt trân châu đàn hương có nhiều ở Nam Dương, hạt viên to như vậy mỗi năm thông qua mậu dịch lưu nhập vào Đại Minh cũng phải đến hai hộc. Giá cả thì tính theo giá nhập của cuối năm ngoái, một hạt khi ấy khoảng trên dưới năm trăm lạng. Chuỗi trân châu này mỗi viên đều đục

tròn như một, tất nhiên là có qua chọn lựa. Cứ coi mỗi viên sáu trăm lượng đi, cả chuỗi trân châu đàn hương có hai mươi tư viên, lấy ý nghĩa hai mươi tư tiết khí. Chỉ là giá vốn trân châu thì cần một vạn bốn ngàn bốn trăm lượng. Lấy danh của Bảo Đại Tường nếu như ngày thường bán ra một chuỗi ba vạn lượng cũng không đáng ngạc nhiên. Hiện giờ chỉ bán một vạn hai ngàn lượng coi như Bảo Đại Tường lỗ to đấy nhĩ.

Trương Chương Quỹ tái mặt, giải thích:

- Người khi này không phải đã nói rồi sao? Trong lúc này châu báu bán không được giá, vì muốn thu hồi vốn để đối phó tình hình hiện tại, chúng tôi chỉ có thể giảm giá hàng thứ phẩm. Cho dù phải bồi thường tiền vốn thì cũng chẳng còn cách nào khác.

- Không đơn giản như vậy chứ?

Hoàng Mập nhìn Trương Chương Quỹ với ánh nhìn của một tên sát nhân chưa từng thấy. Gã lại cầm lấy một món khuyên tai ngọc, cười dài nói:

- Món khuyên tai này giá mua cũng không đắt, chắc cũng đến khoảng năm mươi lượng bạc thôi đúng không. Nhìn công nghệ chế tác bán đi năm trăm lượng cũng không phải là đắt, tay nghề càng đáng tiền hơn mà. Nhưng mà tổng tiệm Bảo Đại Tường mở tại Ứng Thiên Phủ phải không? Nhìn vào Ứng Thiên là thấy binh loạn hung nguy rồi. Không biết ông chủ Ân lão gia của Bảo Đại Tường có nghĩ tới khả năng Ứng Thiên bị công kích hay không.

- Người lúc nói thế này lúc nói thế nọ rốt cuộc người muốn nói cái gì?

Đoàn Phi đặc trí cười nhìn Hoàng Mập khua môi múa mép. Lúc này thấy gã nói đã nhiều, cảm thấy thích hợp để hấn chen lời.

Hoàng Mập hì hì cười nói:

- Ý của ta là Bảo Đại Tường gần đây có lẽ đang cần gấp một khoản ngân lượng lớn. Không biết ta đoán có đúng không?

Hoàng Mập tiến sát đến Trương Chương Quỹ thấp giọng nói:

- Về phần nguồn gốc của những chuỗi đàn châu có lẽ không cần ta phải lật trần nữa đâu nhỉ? Chương Quỹ, thời cuộc vẫn chưa rõ ràng, giá gốc của món châu báu chắc cũng không dễ gì đoán ra nhỉ? Ta khuyên người giảm chút giá nữa bán châu báu khỏi tay đi thôi. Tiền vàng bạc trắng cầm trên tay mới có giá trị.

- Tên vô lại này!

Trương Chương Quỹ nghiêng răng nghiêng lợi phun thêm mấy câu:

- Giảm thêm một thành rưỡi (15%) so với giá khi này, không thể bớt hơn nữa.

- Mặc cả xong!

Hoàng Mập vỗ vỗ tay, xoay sang Đoàn Phi cười, nói:

- Đoàn công tử, giá cả đã bàn xong, thích món nào tùy ngài chọn. Châu báu của Bảo Đại Tường cũng không tệ chút nào.

Trước ánh mắt xót xa đau đớn của Trương Chương Quỹ đang chăm chú nhìn, Đoàn Phi thỏa sức chọn lựa hơn trăm món châu báu, trong đó có cả một chuỗi đàn châu vô cùng giá trị.

Ngắm thấy số tiền mình phải bỏ ra để mở đường quan hệ hối lộ mười mấy vị cao quan đã đủ, Đoàn Phi cuối cùng cũng ngừng tay lại. Giờ có tiêu tiền từ trên trời rơi xuống cũng không đau lòng nữa. Châu báu có giá dưới một ngàn lượng bị hắt lựa có ba lăm món. Loại từ một ngàn lượng tới năm ngàn lượng có hai tư món, từ năm ngàn lượng trở lên có ba món. Tính cả

chuỗi đàn châu kia, tổng giá trị là hơn mười vạn lạng. Nhờ tài mặc cả của tên mồm mép Hoàng Mập, trừ đi vài đồng lẻ, coi như là mười vạn lạng, giao dịch xong!

Đoàn Phi không hiểu nhiều về châu báu, nhưng con mắt của hắn thì nhìn trước cho mấy trăm năm sau, những món đồ mà hắn chọn đảm bảo thời thượng độc đáo. Nhìn những món châu báu mà Đoàn Phi đã chọn, Hoàng Mập gật đầu lia địa tỏ ra đắc ý. Còn Trương Chương Quỹ không giấu vẻ buồn, than thở:

- Vị Đoàn công tử này cũng là một vị cao nhân.

Đoàn Phi đưa một tấm ngân phiếu một ngàn lượng cho Hoàng Mập. Hoàng Mập tươi cười sung sướng hôn chụt lấy tấm ngân phiếu. Biết việc của mình đã làm xong nên cút xéo, hắn đang định quay người bước đi thì Đoàn Phi nói:

- Hoàng Mập, tên đầy đủ của ngươi là gì? Ngày thường ngươi thường ở đâu?

Hoàng Mập bỗng thấy hơi kì lạ, hỏi:

- Đoàn công tử phải chăng còn muốn tiểu nhân làm giúp việc gì? Tiểu nhân tên là Hoàng Tố Lương, Tố tức là mộc mạc, Lương là đẹp đẽ. Mặc dù bên ngoài thanh danh bất hảo, thật ra tiểu nhân là người thành thật, lúc làm ăn thì hơi khôn ngoan chút, bình thường hay bị người khác bắt nạt.

Đoàn Phi cười nói:

- Hoàng Tố Lương à Hoàng Tố Lương, tên của ngươi khiến người khác nghe xong mà không hiểu nhầm mới lạ. Được, ta sẽ nhớ ngươi, sau này nếu có chuyện gì cần giúp đỡ nhất định sẽ ta sẽ tìm ngươi. Giờ thì ngươi đi đi.

Hoàng Tố Lương chấp tay về phía hăn, xoay người rồi lùi về phía xa. Trương Chương Quỹ khi này còn nghiêng răng nghiêng lợi, đi ra ngoài một lát rồi quay vào lại thấy vẻ mặt tươi cười. Lão nói với Đoàn Phi:

- Đoàn công tử, Chu sư phụ đã tới.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78

Mau mời Chu sư phụ vào.

Đoàn Phi nhắc người dậy tiếp đón. Chu Triết vừa cười ha ha vừa bước vào, nói:

- Đoàn công tử đã lâu không gặp, ngài lại có kỳ vật gì mới muốn ta làm sao?

- Kính hiển vi lần trước còn dùng tốt không?

Đoàn phi cười hỏi Chu Triết.

Lão cười đáp:

- Vô cùng tốt, dạo này nhờ có nó nên làm những thứ nhỏ đỡ mỏi mắt hơn. Người nào kiếm sống bằng nghề này tới tuổi năm mươi hơn mắt đã phế rồi, cho dù tay nghề có cao hơn nữa cũng không thể nào vừa sờ vừa điêu khắc nữa đúng không nào? Món này của Đoàn công tử quả thực là quá tuyệt vời với chúng tôi.

Đoàn Phi cười đáp:

- Còn có thứ tốt hơn đây.

Chu Triết hớn hở vội hỏi:

- Mau cầm ra đây cho ta xem.

Đoàn Phi cười mỉm lấy ra bức phác thảo về món đồ mà hân vẽ tối qua, nói:

- Thứ này tuy lớn mà nhỏ, nhỏ thì dùng dây quấn quanh đầu là có thể trực tiếp đeo lên mắt. Coi như một cái kính hiển vi tuy nhỏ nhưng đầy đủ, có thể mang theo người đi bất cứ đâu. Nếu làm to quá, phải dùng đến hai ba thấu kính. Có thể nhìn thấy cảnh vật ở rất xa nhưng vẫn cực kỳ rõ nét. Đặt tên nó là thiên lý nhãn cũng không quá, nhưng ta chỉ thích gọi nó là kính viễn vọng.

Chu Triết nhìn lướt qua đã vỗ đùi trầm trồ khen ngợi, nói:

- Ta đang buồn vì kính hiển vi to quá, không dễ mang đi chỗ này chỗ nọ. Ta có thói quen là nằm ngửa trên trường kỷ làm việc, mà như vậy thì không thể dùng tới kính hiển vi nữa. Ta tới giờ vẫn đau đầu suy nghĩ chưa tìm ra cách giải quyết, không ngờ cái kính này lại đơn giản như vậy. Chỉ cần một sợi dây nhỏ là đã giải quyết được vấn đề. Tuyệt diệu, thực vô cùng tuyệt diệu!

- Nếu làm kỹ hơn, có thể trực tiếp kẹp giữ nó trên đôi mắt

Đoàn Phi làm động tác mẫu, nói:

- Cái này vẫn chưa là gì cả, thứ tốt thực sự là cái kính viễn vọng này, nếu có thể dùng nó trên chiến trường, chắc chắn nó sẽ là món bảo vật nếu có người tiến cử lên vua, lại vừa hay có thể dùng nó thân chinh chiến trường. Đó là một việc không thường chút nào.

Chu Triết như có thoáng chút suy nghĩ thì hai mắt Trương Chương Quỹ đã sáng lên như ngọn đèn đã cháy trở lại. Y cảm thấy rất thích thú, nói:

- Có thật là tốt như vậy không? Chỉ là có thể nhìn xa hơn một chút mà thôi, Chu sư phụ, ngài thấy sao?

Chu Triết đáp:

- Trên chiến trường nếu có thể nhìn thấy địch trước là coi như ta đã thắng một phần rồi. Nếu như trong lúc hỗn chiến mà có cái thứ thiên lý nhãn này thì vô cùng hiệu dụng. Trương Chương Quỹ người vốn thích xem kịch, chắc còn nhớ đoạn Lương Hồng Ngọc đánh nhau với Cổ Trợ Phu chứ? Nếu Lương Hồng Ngọc có trong tay thứ này, e là Kim Ngột Thuật hết đường tháo thân khỏi Hoàng Thiên Đãng.

Gọi lại thứ quen thuộc, Trương Chương Quỹ gật đầu lia địa, đáp:

- Không sai, không sai, thực sự hữu dụng, vô cùng hữu dụng. Nói như vậy Chu sư phụ ngài nên nhanh chóng chế tạo ra món đồ này đi thôi.

Chu Triết gật đầu, nói với Đoàn Phi:

- Đoàn công tử, món này không cần phải chế ra vội. Lần trước ngài nói với tôi về những món kính khúc xạ, thấu quang độ. Ta có lúc mắc bệnh đãng trí, mong công tử giải thích cho ta một lần nữa.

Đoàn Phi cười nói:

- Cái này không gấp, ta còn chưa nói xong về cái kính viễn vọng này đâu, các người hãy nghĩ đi, nếu các vị tướng quân Đại Minh mỗi người có một chiếc kính viễn vọng trong tay, lúc chiến đấu lẽ nào không thể chiếm một phần ưu thế. Đây, là một vụ làm ăn lớn đấy.

- Cái này...

Chu Triết trầm ngâm nhìn Trương Chương Quỹ. Trương Chương Quỹ gật đầu, nói:

- Nếu hoàng thượng thích, lại có người tiến cử lên, thì mới có thể làm ăn được. Nhưng số lượng làm ra lúc bắt đầu sẽ không lớn, hơn nữa cái này kẻ trong nghề có phải chỉ cần nhìn qua là làm giả được không?

Đoàn Phi cười đáp:

- Làm ít thì bán đắt hơn mà, Bảo Đại Tường không phải trước giờ nhất quán đường lối chế tạo tinh phẩm thôi sao? Việc giả mạo là khó tránh, nhưng bọn họ sẽ không hiểu nguyên lý, làm giả sẽ không dễ gì. Đầu tiên là chất lượng khó đảm bảo, hơn nữa giá thành của bọn họ sẽ cao hơn chúng ta. Chỉ cần tìm một chỗ thích hợp trên món đồ rồi đánh dấu kí hiệu Bảo Đại Tường, kết hợp với tuyên truyền giới thiệu mạnh mẽ, khiến mọi người chỉ cần nhìn là biết hàng thật hay giả, người còn sợ bị người ta cạnh tranh nữa không?

Chu Triết vuốt cằm nói:

- Đoàn công tử nói không sai, khó tránh được giả mạo, nhưng khó ở chỗ công nghệ và kỹ thuật chế tạo. Bây giờ chúng ta còn có bảo bối là kính hiển vi, nếu như mỗi lần chúng ta bán hàng ra, trên mỗi mặt kính đều khắc chữ Bảo Đại Tường cực nhỏ, những kẻ khác muốn giả mạo cũng khó. Trương Chương Quỹ người thấy sao?

Trương Chương Quỹ vỗ đùi, nói:

- Các ngài mau chóng chế tạo ra món đồ này đi. Ta thấy Hoàng Thượng sắp thân chinh rồi, thời gian không chờ người ta đâu, nếu thực sự tốt như vậy, thì nó sẽ là bảo bối cứu mạng cho Bảo Đại Tường của chúng ta rồi.

Trương Chương Quỹ đột nhiên ngộ ra còn một người ngoài là Đoàn Phi vẫn đang đứng bên, y cười gượng, nói:

- Đoàn công tử, ngài nói muốn làm ăn với chúng tôi, không phải là có liên quan đến kính viễn vọng này chứ?

Đoàn Phi cười nói:

- Không sai, ta yêu cầu thanh toán riêng với cái kính viễn vọng này. Mỗi chiếc kính bán ra ta lấy năm thành lợi (50% lợi nhuận). Mỗi quý thanh toán một lần.

- Một thành!

Trương Chương Quỹ trả giá không nường tay. Đôi bên cùng đang mặc cả. Cuối cùng Chu Triết thấy không ổn liền làm chủ giữa đôi bên và quyết định để ba thành lợi cho Đoàn Phi.

Bàn làm ăn xong đôi bên ký một bản cam kết sơ bộ. Sau đó Đoàn Phi theo chân Chu Triết tới hậu viện ôn tập lại kiến thức cơ bản về vật lý quang học, đồng thời giám sát lão chế tạo ra chiếc kính viễn vọng tuyệt đẹp.

Trên thân của kính làm bằng đồng đỏ được khắc chìm chóc hoa lá. Lỗ khảm lõm xuống hình xoắn ốc giúp ống kính có thể điều chỉnh tiêu cự tới vô cực. Ba miếng thấu kính lõi được làm từ loại thủy tinh thượng hạng có tham số đều cực chuẩn. Chiếc kính viễn vọng này gần như đã đạt tới cấp độ của thế hệ kính viễn vọng đầu tiên. Trước khi công nghệ chế tác thủy tinh đạt tới trình độ nhất định chắc là không có loại nào tốt hơn.

Đoàn Phi đem chiếc kính viễn vọng và một rương châu báu to rời khỏi Bảo Đại Tường, vừa mới ra khỏi cửa thì thấy Hoàng Tố Lương đứng phía đối diện Bảo Đại Tường đang ngửa cổ lên trời, không biết là đang nghĩ gì.

- Hoàng Mập, có phải người đang chờ ta không?

Đoàn Phi ho một tiếng khiến hồn phách của Hoàng Tố Lương trở về với gã.

- Đoàn công tử, ngài xong việc rồi ư?

Hoàng Tố Lương như muốn hấn hững hơn, nói:

- Đoàn công tử, ngài mang bên người nhiều châu báu nặng, có cần thêm người mang vác dùm không? Nếu như trên đường có gặp thổ phỉ tôi còn có thể đối phó giúp một tay.

Nhìn thân hình nhung nhúc thịt của hắn, Đoàn Phi như muốn khước từ, hấn lạnh nhạt đáp:

- Dựa vào tấm thân của người ư? Ta chỉ cần một tay là hạ gục người, nói mau, nhà người ở đây chờ ta có mưu đồ gì hả?

Hoàng Tố Lương nửa khóc nửa cười rồi chuyển sang bộ mặt mỉa máo:

- Đoàn công tử, không giấu gì ngài, đây là lần đầu tiên trong cả đời trong túi tôi có nhiều tiền như vậy, nó khiến tôi không biết phải xử lí sao mới được. Khi này về nhà gặp mẹ, kể xong chuyện này cho bà nghe liền bị bà mắng cho một trận, nói tôi có mắt như mù, không thấy quý nhân. Tôi mới đột nhiên ngộ ra lời bà nói quả không sai, công tử chính là quý nhân của tôi. Nếu công tử không chê, xin cho tôi được phép làm tùy tùng cho ngài, cả đời này sẽ không rời ngài nửa bước, nếu phạm lời thề này, tôi xin được mổ bụng chết không tử tế.

Hoàng Tố Lương quỳ xuống trước mặt Đoàn Phi, ôm lấy chân Đoàn Phi, kêu gào:

- Đoàn công tử, Đoàn gia, xin ngài hãy thương tôi. Xin giữ lại đứa cô nhi mệnh khổ này.

- Mau đứng dậy, thật chẳng ra thể thống gì hết!

Đoàn Phi bị cảm thấy ghê tởm, thẳng ranh này thật quá đáng, bịa đặt cũng không có chuẩn bị gì cả, vừa rồi còn nói có bà mẹ già, giờ đột nhiên lại biến thành cô nhi rồi.

- Công tử không nhận lời tôi sẽ quỳ tới chết không đứng dậy

Hoàng Tố Lương kêu lên.

- Được được được, ta tạm thời đồng ý người. Nhà người mau đứng dậy cho ta.

Đoàn Phi rống lên một tiếng, trên người Hoàng Tố Lương như có đàn hồi gã lập tức bật dậy, lấy tay phủ phủ quần áo, bản mặt trước Đoàn Phi vừa nãy đã đổi sang vẻ tươi cười nịnh nọt.

Đoàn Phi thấp giọng nói:

- Ta không phải là công tử cao sang gì, càng không phải đại quan, ta chỉ là một tiểu bộ khoái chẳng thứ bậc gì. Bây giờ người biết thân phận thật sự của ta thì có muốn xéo đi cũng chưa muộn đâu.

Hoàng Tố Lương tỉnh táo, cười rạo rức nói:

- Như vậy càng tốt, nếu ngài không phải là công tử quyền cao chức trọng gì, tôi có theo ngài cũng coi như vì muốn kiếm cơm qua ngày, hết việc giả uy phong tác oai tác quái chơi cho vui. Mà công tử dựa một mình mà có được thân gia như thế này, từ thân phận thường dân mà có thể khiến Trương Chương Quỹ và Chu Triết của Bảo Đại Tường xem trọng như vậy, đôi mắt của tôi sẽ không gạt tôi đâu. Coi như ngài là viên ngọc thô bị chôn trong đất, công tử chỉ là chưa có thành công gì mà thôi. Không thể đoán trước được tiền đồ ra sao, tôi nguyện theo công tử, bất luận ngày sau công tử phú quý hay bần hàn, tôi tuyệt đối không phản bội.

Cái thần sắc nghiêm túc xưa nay chưa từng thấy của tên mập, với đôi mắt gã chân thành đang nhìn nhau, Đoàn Phi gật đầu, nói:

- Được, giờ ta giao người một nhiệm vụ, nhiệm vụ này rất khó khăn, đi nào, ta kiếm một nơi yên tĩnh từ từ nói.

Qua một hồi bàn luận, tên mập trong lòng tràn đầy sự kích thích vui mừng và cảm thấy được tín nhiệm nên đã lên đường, gã cũng đã đem theo ngân phiếu mười vạn lượng của Đoàn Phi. Đoàn Phi để gã tới Ứng Thiên phủ thu mua bất động sản. Trong lúc Ninh Vương binh lâm nguy cấp, giá đất ở Ứng Thiên Phủ chắc là còn giảm hơn cả giá châu báu mới phải, nếu đúng như dự liệu, tới tổng bộ Bảo Đại Tường Ứng Thiên mua một đồng châu báu cũng không tệ.

Đoàn Phi cũng không sợ gã này mang theo tiền lặn mất tăm, vì vốn số tiền này kiếm cũng dễ, Đoàn Phi cũng chẳng để tâm, hơn nữa mặt khác Đoàn Phi cũng muốn thử gã một lần, nếu Hoàng Tổ Lương lúc này không phản bội hăn, ngày sau gã chắc chắn sẽ được thăng quan tiến chức. Hoàng Tổ Lương sao lại phải bội phản? Gã Hoàng Tổ Lương này cũng có tài cán nhất định, ít nhất cũng là kẻ gian manh trên thương trường. Nói không chắc ngày sau gã có thể giúp Đoàn Phi kiếm được mười hay mười mấy vạn lượng, thậm chí là trăm hay nghìn vạn.

Đoàn Phi quay về Bảo Ứng huyện tiếp tục chồm hồm ngồi chờ, thật sự cũng không phải chờ mấy ngày đã thấy tin tức Ninh Vương bị bắt truyền đến, mà lúc này đại quân thân chinh của Chính Đức bệ hạ mới ra khỏi kinh thành.

Ngày 25 tháng 4 năm thứ 14 Chính Đức (25/4/1519), Ninh Vương Thần Hào vây đánh An Khánh không xong, Vương Thủ Nhân bất ngờ tập kích Nam Xương, Thần Hào không nghe lời khuyên của quân sư Lý Sĩ Thực, vứt bỏ An Khánh, điều quân về giải cứu Nam Xương.

Chính Đức ngày 26 tháng 4 năm thứ 14, đại quân Ninh Vương Thần Hào bị trúng kế tại Hoàng Gia Độ, đã bị Cát An chi phủ Ngũ Văn Định, Lâm Giang chi phủ Đối Đức Nhụ, Viên Châu chi phủ Từ Liễn, Cống Châu chi phủ Hình Tuần, Đoan Châu, Thông Phán, Hồ Nghiêu Nguyên v.v...vây đánh. Sau khi đại bại đã phá vòng vây phong tỏa tháo tẩu về phía đông, đến đêm dừng lại ở Hoàng Thạch Cơ.

Ngày 27 tháng 4 năm thứ 14 Chính Đức, Ninh Vương Thần Hào trao thưởng lớn cho thuộc hạ, quyết một trận sinh tử với Ngũ Văn Định. Ngũ Văn Định đích thân dẫn một đốc quân tử chiến, lại bại quân Ninh Vương. Ninh Vương lùi về dần trận thuyền vuông, Ngũ Văn Định dùng hỏa công cuối cùng đã đánh bại trận thủy công của quân Ninh Vương. Cha con Ninh Vương, binh lính, thần hạ với một loạt tướng quân bị vây bắt sống. Loạn Ninh Vương nhanh chóng kết thúc ở đây, chưa tới một tháng.

Đoàn Phi vốn nghĩ Ninh Vương bị bắt sẽ thiên hạ thái bình, nhiệm vụ của hắn đến đây kết thúc. Ai từng nghĩ Chính Đức hoàng đế chưa hồi kinh, mà tiếp tục đi xuống phía nam, là đạo diễn vở kịch bắt thả Ninh Vương. Lấy danh nghĩa của Uy vũ đại tướng quân Chu Thộ để dẹp yên phản nghịch, lập đại công cho bản thân.

Đại quân Chính Đức hoàng đế trong tư thế khải hoàn tiến vào Nam Kinh. Ứng Thiên Phủ như gặp phải đại địch chiêu gấp các quan sai cán bộ cốt cán các nơi, cùng với lực lượng bảo vệ xã hội, trị an thu xếp ổn định trật tự. Dưới sự tiến cử của Thông Phán Tạ Chí Quân, Đoàn Phi nhận lệnh tới Nam Kinh.

Quyển 1: Lưu manh thần bộ tới đây kết thúc. Đoàn Phi sau khi tới Nam Kinh sẽ gặp phải điều gì? Có hay không “Vân tòng long, phong tòng hổ” (Mây theo rồng, gió theo hổ) Kính mời các bạn chờ đợi Tuần Thú Đại Minh quyển 2: “Phong hổ vân long”

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79

Phủ Ứng Thiên (Nam Kinh)

Quanh vùng núi Kê Minh là một nơi náo nhiệt, dưới chân núi đầy rẫy những miếu mạo mọc lên san sát. Tuy mới bình định được quân phiến loạn nhưng trong thành Nam Kinh đã khôi phục lại được quang cảnh trù phú trước kia, đặc biệt là vùng này. Những người đến thập nhang lễ bái không ngớt, ở nơi khác rất khó gặp được những cô nương, những cô vợ trẻ. Ở đây ai ai trông cũng yếu ớt.

Đoàn Phi đi tuần một mạch từ miếu Văn, miếu Quan Đế, miếu Chân Võ. Từ lúc hãn tạm thời bị điều đến phủ Ứng Thiên thì không còn thời gian mà tự do thư thả. Chính Đức đến phủ Ứng Thiên, toàn phủ người trên kẻ dưới không ai dám lười nhác, làm cho bọn giúp việc cứ xoay như chong chóng, chỉ hận không lấy roi quất vào mông cho cái. Đoàn Phi vẫn còn may mắn chán, hãn phụ trách tuần la bảo an hàng ngày ở khu vực quanh núi Kê Minh. Ở đây miếu mạo mọc lên san sát, cửa hàng buôn bán cũng rất nhiều, vấn đề trị an không đến nỗi nào, trên người Đoàn Phi không thiếu bạc, mỗi ngày đều được ăn no. Còn được rửa mắt bởi rất nhiều rất nhiều những mỹ nữ của Đại Minh.

Ứng Thiên gần Tô Châu và Hàng Châu. Trang phục của Tô Châu thời đó định hướng cho những trào lưu, các cô nương trang điểm lộng lẫy không có câu nệ như trong truyền thuyết đã nói. Bọn họ đi qua gọi nhau í ới, nếu nhìn thấy một vị công tử đạo mạo bọn họ cũng không ngại mà liếc mắt đưa

tình. Đoàn Phi tuy vẫn mặc bộ quần áo vải thường ngày, người cũng không lấy gì làm anh tuấn nhưng khí chất bất phàm khiến hẳn khi đứng giữa đám người thì làm cho người ta có cảm giác như con hạc đứng giữa đàn gà. Nên thỉnh thoảng lại bắt gặp cặp mắt đưa tình.

Đang lúc cao hứng nhìn, bỗng nhà khách bên đường đột nhiên xuất hiện một người xông ra, Đoàn Phi tránh không kịp, bị đụng cho cái người lão đảo, còn kẻ đụng phải Đoàn Phi thì lăn lóc trên đất. Người đụng phải Đoàn Phi hóa ra là một cô gái áo vải váy trắng.

Một người mập mạp, trên người mặc thứ bào lộng lẫy từ nhà khách Thiên Hạ phía sau lưng Đoàn Phi chạy nhanh đến một tay nắm lấy áo của cô gái nhắc lên.

Đoàn Phi vẫn chưa rõ sự việc đầu đuôi thế nào thì người mập mạp kia nhìn cô gái quát:

- Con nha đầu, lão gia gặp cảnh người bệnh tật, có lòng cho người chịu nợ mà ở phòng tốt nhất, còn mời thầy thuốc đến chữa bệnh cho người. Người nợ lão gia nửa tháng tiền phòng và tiền thuốc thang không trả lại còn định trốn. Ta phải bắt người đến gặp quan phủ.

Cô gái đó ước chừng mười sáu, mười bảy, sắc mặt vàng vọt, hai mắt không thần sắc, miệng cháy khô, bộ dạng yếu ớt. Cơ thể gầy guộc trắng thuần trong tay của tên béo kia như cành liễu mỏng manh không có gì nương tựa.

Cánh tay nhợt nhạt bất lực của cô ta muốn thoát khỏi bàn tay mập mạp kia, thở hổn hển phân bua:

- Tôi chỉ muốn đem ít đồ đi đổi lấy bạc mà thôi, xin ngài đừng nghĩ oan cho tôi.

Tên mập mạp ác nghiệt cười lạnh nhạt:

- Đổi đồ? Đúng là trò cười. Trên người người không có vật gì, đến hành lý mang theo người ném đi cũng không quan tâm còn đem đồ đi đổi? Lẽ nào người muốn đến sông Tân Hoài lấy thân mình để đổi không chừng? Ta mặc kệ. Người nợ ta nhiều bạc thế, ta phải đem người đến gặp quan phủ.

Không ít người qua đường cũng vây lại xem, hai người hầu trong nhà khách cũng vội đến nói đệm vào:

- Đúng vậy, con nha đầu này ở nhà chúng tôi cái gì cũng đòi loại tốt nhất, tiền thì không chịu trả. Nếu như không phải ông chủ có lòng tốt cho người nợ lại còn mời thầy thuốc đến trị bệnh thì người sớm đã chết ở ven đường rồi.

Một người khác nói:

- Cô nương, người ở Ứng Thiên này thân cô thế cô. Nếu như vào đến nha môn thì không có cách nào ra được đâu, không mau ngoan ngoãn ký giao ước làm nha hoàn mấy năm cho ông chủ ta trả nợ đi.

Cô gái giận đến run cả người, cô ta phản nộ quát:

- Người đừng có nằm mơ, mau thả ta ra! Ta sẽ lấy tiền trả cho người, nếu còn không bỏ tay ra thì ta sẽ không khách khí nữa đâu!

Ông chủ nhà khách đâu có chịu buông tay, hắt đối tay khác giữ lấy đôi vai gầy yếu của cô gái quay đầu nói với những người xung quanh đó:

- Mọi người đều nhìn thấy rồi đó, không phải tôi ức hiếp cô ta. Nợ thì phải trả, không có tiền thì phải làm a hoàn trừ nợ. Mọi người đều làm chứng cho!

Những người đứng vây quanh tản đi hơn nửa, Đoàn Phi lạnh nhạt bàng quan phát hiện rất nhiều người giận nhưng không dám nói gì. Một ông chủ nhà trọ sao lại có thế lực lớn như vậy?

Đương nhiên Đoàn Phi không thể để cho tên mập này tự do ức hiếp một cô gái yếu ớt trước mặt mọi người. Hắn đưa tay lên hông đang định đứng ra thì cô gái giơ chân đá cho ông chủ béo kia một cái vào đầu gối. Ông chủ béo kêu lớn, bỏ tay ra ôm lấy chân nhảy lò cò như cái lò xo. Cô gái kia xoay người chạy, ông chủ béo kia hét lớn:

- Bắt lấy cô ta, đừng để cô ta chạy mất!

Hai tên người hầu kia phản ứng rất nhanh, cô gái kia thân thể suy nhược, động tác chậm chạp, chạy chưa được hai bước thì đã bị bọn chúng bắt kịp. Một người nắm lấy vai, một người nắm lấy tóc của cô ta. Đoàn Phi hét to đến nghẹn cả cổ họng đang muốn thốt lên lời thì nghe thấy hai tên hầu kêu thất thanh giống như bị bóng phải bỏ tay ra. Cô gái kia tuy được tự do nhưng không còn sức lực đầu đập xuống đất.

Đoàn Phi phi nhanh như tên qua đó, lúc mũi của cô gái chuẩn bị đập xuống đất thì Đoàn Phi đã kịp ôm ngang eo cô ta. Lần này cũng may là kịp.

- Này, sao lại hôn mê thế. Mau tỉnh lại. Cô nương, mau tỉnh lại.

Đoàn Phi quỳ một chân làm cho cô gái nằm gọn trong lòng mình, bỗng phát hiện toàn thân cô gái toát mồ hôi lạnh, hôn mê bất tỉnh. Đoàn Phi kiểm tra hơi thở và bắt mạch bên gáy phát hiện cô ta thở dồn dập, tim đập loạn lên. Có điều tạm thời không có gì ảnh hưởng đến tính mạng.

- Tiểu tử, đừng có xen vào việc của người khác, mau giao cô gái đó cho ta!

Lão chủ béo kêu lên một cách hung tợn.

Đoàn Phi còn chưa nói thì Thạch Bàn đã đứng ra uy phong凛冽 nói:

- Người to gan thật, dám trước mặt Phi ca ta lớn tiếng. Tránh ra một chút cho ta!

Tên chủ mập mạp kia giận quá, thịch trên người như cũng đang rung lên, tức đến phát cười, đưa tay ra ngăn hai tên hầu lại nó:

- Ở đâu ra hai kẻ khốn nạn này. Các người nên biết ta là Lưu Bích ông chủ của thương hội Thiên Hạ, người đời gọi Hồn Giang Long, anh rể là chỉ huy Bắc Thành Binh Mã Ty Vương Húc. Tốt nhất là các người nên biết điều cho ta!

Ngũ Thành Binh Mã Ty phụ trách bắt bọn cướp và duy trì trị an. Tuy không thuộc trong đó nhưng tại thời điểm đặc biệt này cũng miễn cưỡng có thể coi là thượng cấp của Đoàn Phi. Đối với việc này Đoàn Phi tuy chưa rõ lắm nhưng cũng biết đó là một nơi có thể lực, trong bụng hằn lên cảnh thị, miệng cười lạnh nhạt nói:

- Là ai thì cũng không thể ép mua ép bán, bức con gái nhà lành thành kỹ nữ. Cô nương này nợ người bao nhiêu tiền? Ta sẽ trả cho cô ta.

- Tên tiểu tử thối này, cho người thể diện không cần. Cô ta nợ ta năm trăm lượng bạc, người trả được không? Biết điều thì mau đứng sang một bên, không thì ta xử người đến mẹ người cũng không nhận ra bây giờ.

Lưu Bích tiến lên đẩy Thạch Ân, đang muốn đưa tay ra đòi lại người.

Mấy tên bộ khoái Đoàn Phi đem theo vọt lên phía trước đẩy hẳn ra, Đoàn Phi giúp đỡ cô gái kia đứng dậy lớn tiếng nói:

- Cô nương này ở chỗ các người nhiều nhất là hơn nửa tháng cộng thêm tiền thuốc men cũng không đến bao nhiêu. Người nói cô ta nợ người năm trăm lượng. Được thôi, người mang bằng chứng ra đây, nếu như tính không ra năm trăm lượng thì người đúng là kẻ xảo trá! Theo luật phải phạt năm mươi gậy và mang gông thị chúng đây!

Lưu Bích thì lấy đầu ra chứng cứ, hằn nhìn thấy những người vây quanh càng ngày càng đông, trong bụng có phần bối rối, cơ thể run rẩy liên phát

ra âm thanh quái dị:

- Chứng cứ? Lời của Lưu gia nhà người chính là chứng cứ. Người đâu, dạy bọn chúng bài học cho ta. Cướp lại người cho ta!

- To gan!

Đoàn Phi quát một tiếng chói tai, lấy ra một cái thẻ bài, lớn tiếng nói:

- Trước bàn dân thiên hạ đánh quan sai, các người muốn tạo phản sao!

Loạn Ninh Vương vừa mới đẹp, cả nước từ thấp đến cao đều đang bắt kẻ phản tặc, đương là lúc lòng người còn hoang mang nên một tiếng quát của Đoàn Phi lúc này quả nhiên thức tỉnh mọi người tại đó. Lưu Bích mắt trơ ra nhìn cái thẻ bài trong tay Đoàn Phi, bụng nghĩ đến lời cảnh thị của anh rể nhất thời tay chân loạn cả lên.

Đoàn Phi không cho hẳn có thời gian để suy nghĩ, tiếp tục lớn tiếng nói:

- Hổn Long Giang Lưu Bích, giả mạo thân thiết với quan, trong lúc Thiên tử giá lâm đến Ứng Thiên, ban ngày ban mặt cưỡng đoạt dân nữ, sách nhiễu lừa gạt người, công kích quan sai. Ta nghi ngờ Lưu Bích có ý đồ mưu phản làm loạn. Người đâu, mau gô cổ lại đem đến nha môn thẩm vấn! Kẻ nào dám bao che bắt bớ người gán tội danh mưu phản giết không tha!

Mấy tên bổ khoái nhất loạt xông lên giữ chặt tên Lưu Bích. Lưu Bích bị dọa không biết phải làm sao, cũng không dám phản kháng, lúc đó trong nhà trọ bỗng có một người chạy ra mặt cười luôn miệng nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm! Các vị quan gia xin nương tay. Nước lớn tràn lên miếu Long Vương, đều là hiểu lầm!

Đoàn Phi hừ một tiếng, mấy tên bổ khoái đã quen với thủ đoạn của hẳn liền dừng tay để theo dõi tình hình.

Mấy kẻ khác cười phụ họa theo:

- Vị quan gia, cô nương này thật ra chỉ nợ chúng tôi năm mươi lạng bạc, nể mặt quan gia thôi không tính nữa. Ông chủ của chúng tôi nghe sai số tiền nợ, lại thấy cô ta lặng lẽ đi khỏi đây nên nhất thời nóng giận mới đuổi theo đòi nợ. Xin quan gia thứ lỗi, việc này xin không làm lớn chuyện nữa!

Tên thu ngân nhà trọ nhanh nhẹn nhét thỏi vàng vào tay Đoàn Phi, giọng nhỏ nhẹ:

- Có chút quà nhỏ không đủ thành ý, xin các vị quan gia nhận lấy uống cốc trà. Tiểu nhân xin nhận tội thay ông chủ.

Đoàn Phi đem thỏi bạc đó tung lên tung xuống, cười lạnh nhạt:

- Người muốn ta thêm cho tội hối lộ quan trước mặt dân chúng ư? Ta đây không cần những đồng tiền thối của người, bản quan cũng không muốn làm to chuyện. Số tiền mà cô nương này nợ các người và thỏi vàng này coi như là phí thuốc men mà Lưu Bích trả cho cô ta. Hình như cô ta còn hành lý trong quán trọ của các người?

Tên thu ngân nhà trọ vội vàng gọi mấy tên hầu đem cái túi vải màu xanh lam mang ra, Đoàn Phi lại còn nói thêm vài câu trước mặt mọi người rồi lúc đó mới đỡ lấy cô gái nghênh ngang rời đi.

Lưu Bích lúc này mới định thần lại, giận dữ mắng tên thu ngân:

- Người làm chuyện tốt rồi, quan thì quan, sợ các người chắc! Vừa nhìn đã biết các người là bọn tiểu tử ở nơi khác đến, bắt được Bắc Thành Mã Ty đã chết rồi cũng không ai quản.

Tên thu ngân kéo hẳn thấp giọng nói:

- Ngày nay đã khác xưa, ông chủ hãy bớt nói một hai câu. Cũng không biết tên này ở từ đâu ra, mở miệng ra là tạo phản chém đầu. Ông chủ tốt nhất không nên gây thêm chuyện cho Vương lão gia, cô ta cũng không phải loại gì tuyệt sắc, hay là thôi đi.

- Người thì biết cái gì.

Lưu Bích tức thì nhắc nhở hăn để xả giận rồi quay người đi vào trong nhà trong miệng lầm bầm luôn hồi:

- Vóc dáng của cô ta đẹp như vậy, đến nước da Tần Hoài tứ diễm cũng không có ai sánh được.

Chương 79: Anh hùng cứu mỹ nhân

Phủ Ứng Thiên (Nam Kinh)

Quanh vùng núi Kê Minh là một nơi náo nhiệt, dưới chân núi đầy rẫy những miếu mạo mọc lên san sát. Tuy mới bình định được quân phiến loạn nhưng trong thành Nam Kinh đã khôi phục lại được quang cảnh trù phú trước kia, đặc biệt là vùng này. Những người đến thập nhang lễ bái không ngớt, ở nơi khác rất khó gặp được những cô nương, những cô vợ trẻ. Ở đây ai ai trông cũng yếu ớt.

Đoàn Phi đi tuần một mạch từ miếu Văn, miếu Quan Đế, miếu Chân Võ. Từ lúc hăn tạm thời bị điều đến phủ Ứng Thiên thì không còn thời gian mà tự do thư thả. Chính Đức đến phủ Ứng Thiên, toàn phủ người trên kẻ dưới không ai dám lười nhác, làm cho bọn giúp việc cứ xoay như chong chóng, chỉ hận không lấy roi quất vào mông cho cái. Đoàn Phi vẫn còn may mắn chán, hăn phụ trách tuần la bảo an hàng ngày ở khu vực quanh núi Kê Minh. Ở đây miếu mạo mọc lên san sát, cửa hàng buôn bán cũng rất nhiều, vấn đề trị an không đến nỗi nào, trên người Đoàn Phi không thiếu bạc, mỗi ngày đều được ăn no. Còn được rửa mắt bởi rất nhiều rất nhiều những mỹ nữ của Đại Minh.

Ứng Thiên gần Tô Châu và Hàng Châu. Trang phục của Tô Châu thời đó định hướng cho những trào lưu, các cô nương trang điểm lộng lẫy không có câu nệ như trong truyền thuyết đã nói. Bọn họ đi qua gọi nhau í ới, nếu nhìn thấy một vị công tử đạo mạo bọn họ cũng không ngại mà liếc mắt đưa tình. Đoàn Phi tuy vẫn mặc bộ quần áo vải thường ngày, người cũng không lấy gì làm anh tuấn nhưng khí chất bất phàm khiến hễ khi đứng giữa đám người thì làm cho người ta có cảm giác như con hạc đứng giữa đàn gà. Nên thỉnh thoảng lại bắt gặp cặp mắt đưa tình.

Đang lúc cao hứng nhìn, bỗng nhà khách bên đường đột nhiên xuất hiện một người xông ra, Đoàn Phi tránh không kịp, bị đụng cho cái người lão đảo, còn kẻ đụng phải Đoàn Phi thì lăn lóc trên đất. Người đụng phải Đoàn Phi hóa ra là một cô gái áo vải váy trắng.

Một người mập mạp, trên người mặc thứ bào lộng lẫy từ nhà khách Thiên Hạ phía sau lưng Đoàn Phi chạy nhanh đến một tay nắm lấy áo của cô gái nhắc lên.

Đoàn Phi vẫn chưa rõ sự việc đầu đuôi thế nào thì người mập mạp kia nhìn cô gái quát:

- Con nha đầu, lão gia gặp cảnh người bệnh tật, có lòng cho người chịu nợ mà ở phòng tốt nhất, còn mời thầy thuốc đến chữa bệnh cho người. Người nợ lão gia nửa tháng tiền phòng và tiền thuốc thang không trả lại còn định trốn. Ta phải bắt người đến gặp quan phủ.

Cô gái đó ước chừng mười sáu, mười bảy, sắc mặt vàng vọt, hai mắt không thần sắc, miệng cháy khô, bộ dạng yếu ớt. Cơ thể gầy guộc trắng thuần trong tay của tên béo kia như cành liễu mỏng manh không có gì nương tựa.

Cánh tay nhợt nhạt bất lực của cô ta muốn thoát khỏi bàn tay mập mạp kia, thở hắt hắt phân bua:

- Tôi chỉ muốn đem ít đồ đi đổi lấy bạc mà thôi, xin ngài đừng nghĩ oan cho tôi.

Tên mập mạp ác nghiệt cười lạnh nhạt:

- Đổi đồ? Đúng là trò cười. Trên người người không có vật gì, đến hành lý mang theo người ném đi cũng không quan tâm còn đem đồ đi đổi? Lẽ nào người muốn đến sông Tân Hoài lấy thân mình để đổi không chừng? Ta mặc kệ. Người nợ ta nhiều bạc thế, ta phải đem người đến gặp quan phủ.

Không ít người qua đường cũng vây lại xem, hai người hầu trong nhà khách cũng vội đến nói đệm vào:

- Đúng vậy, con nha đầu này ở nhà chúng tôi cái gì cũng đòi loại tốt nhất, tiền thì không chịu trả. Nếu như không phải ông chủ có lòng tốt cho người nợ lại còn mời thầy thuốc đến trị bệnh thì người sớm đã chết ở ven đường rồi.

Một người khác nói:

- Cô nương, người ở Ứng Thiên này thân cô thế cô. Nếu như vào đến nha môn thì không có cách nào ra được đâu, không mau ngoan ngoãn ký giao ước làm nha hoàn mấy năm cho ông chủ ta trả nợ đi.

Cô gái giận đến run cả người, cô ta phẫn nộ quát:

- Người đừng có nằm mơ, mau thả ta ra! Ta sẽ lấy tiền trả cho người, nếu còn không bỏ tay ra thì ta sẽ không khách khí nữa đâu!

Ông chủ nhà khách đâu có chịu buông tay, hắn đổi tay khác giữ lấy đôi vai yếu của cô gái quay đầu nói với những người xung quanh đó:

- Mọi người đều nhìn thấy rồi đó, không phải tôi ức hiếp cô ta. Nợ thì phải trả, không có tiền thì phải làm a hoàn trừ nợ. Mọi người đều làm

chứng cho!

Những người đứng vây quanh tản đi hơn nửa, Đoàn Phi lạnh nhạt bàng quan phát hiện rất nhiều người giận nhưng không dám nói gì. Một ông chủ nhà trọ sao lại có thể lực lớn như vậy?

Đương nhiên Đoàn Phi không thể để cho tên mập này tự do ức hiếp một cô gái yếu ớt trước mặt mọi người. Hắn đưa tay lên hông đang định đứng ra thì cô gái giơ chân đá cho ông chủ béo kia một cái vào đầu gối. Ông chủ béo kêu lớn, bỏ tay ra ôm lấy chân nhảy lò cò như cái lò xo. Cô gái kia xoay người chạy, ông chủ béo kia hét lớn:

- Bắt lấy cô ta, đừng để cô ta chạy mất!

Hai tên người hầu kia phản ứng rất nhanh, cô gái kia thân thể suy nhược, động tác chậm chạp, chạy chưa được hai bước thì đã bị bọn chúng bắt kịp. Một người nắm lấy vai, một người nắm lấy tóc của cô ta. Đoàn Phi hét to đến nghẹn cả cổ họng đang muốn thốt lên lời thì nghe thấy hai tên hầu kêu thất thanh giống như bị bóng phải bỏ tay ra. Cô gái kia tuy được tự do nhưng không còn sức lực đầu đập xuống đất.

Đoàn Phi phi nhanh như tên qua đó, lúc mũi của cô gái chuẩn bị đập xuống đất thì Đoàn Phi đã kịp ôm ngang eo cô ta. Lần này cũng may là kịp.

- Này, sao lại hôn mê thế. Mau tỉnh lại. Cô nương, mau tỉnh lại.

Đoàn Phi quỳ một chân làm cho cô gái nằm gọn trong lòng mình, bỗng phát hiện toàn thân cô gái toát mồ hôi lạnh, hôn mê bất tỉnh. Đoàn Phi kiểm tra hơi thở và bắt mạch bên gáy phát hiện cô ta thở dồn dập, tim đập loạn lên. Có điều tạm thời không có gì ảnh hưởng đến tính mạng.

- Tiểu tử, đừng có xen vào việc của người khác, mau giao cô gái đó cho ta!

Lão chủ béo kêu lên một cách hung tợn.

Đoàn Phi còn chưa nói thì Thạch Bàn đã đứng ra uy phong lẫm liệt nói:

- Người to gan thật, dám trước mặt Phi ca ta lớn tiếng. Tránh ra một chút cho ta!

Tên chủ mập mạp kia giận quá, thịt trên người như cũng đang rung lên, tức đến phát cười, đưa tay ra ngăn hai tên hầu lại nó:

- Ở đâu ra hai kẻ khốn nạn này. Các người nên biết ta là Lưu Bích ông chủ của thương hội Thiên Hạ, người đời gọi Hồn Giang Long, anh rể là chỉ huy Bắc Thành Bình Mã Ty Vương Húc. Tốt nhất là các người nên biết điều cho ta!

Ngũ Thành Bình Mã Ty phụ trách bắt bọn cướp và duy trì trị an. Tuy không thuộc trong đó nhưng tại thời điểm đặc biệt này cũng miễn cưỡng có thể coi là thượng cấp của Đoàn Phi. Đối với việc này Đoàn Phi tuy chưa rõ lắm nhưng cũng biết đó là một nơi có thế lực, trong bụng hẳn liền cảnh thị, miệng cười lạnh nhạt nói:

- Là ai thì cũng không thể ép mua ép bán, bức con gái nhà lành thành kỹ nữ. Cô nương này nợ người bao nhiêu tiền? Ta sẽ trả cho cô ta.

- Tên tiểu tử thối này, cho người thể diện không cần. Cô ta nợ ta năm trăm lượng bạc, người trả được không? Biết điều thì mau đứng sang một bên, không thì ta xử người đến mẹ người cũng không nhận ra bây giờ.

Lưu Bích tiến lên đẩy Thạch Bàn, đang muốn đưa tay ra đòi lại người.

Mấy tên bộ khoái Đoàn Phi đem theo vọt lên phía trước đẩy hẳn ra, Đoàn Phi giúp đỡ cô gái kia đứng dậy lớn tiếng nói:

- Cô nương này ở chỗ các người nhiều nhất là hơn nửa tháng cộng thêm tiền thuốc men cũng không đến bao nhiêu. Người nói cô ta nợ người năm trăm lượng. Được thôi, người mang bằng chứng ra đây, nếu như tính không ra năm trăm lượng thì người đúng là kẻ xảo trá! Theo luật phải phạt năm mươi gậy và mang gông thị chúng đấy!

Lưu Bích thì lấy đầu ra chứng cứ, hắn nhìn thấy những người vây quanh càng ngày càng đông, trong bụng có phần bối rối, cơ thể run rẩy liên phát ra âm thanh quái dị:

- Chứng cứ? Lời của Lưu gia nhà người chính là chứng cứ. Người đầu, dạy bọn chúng bài học cho ta. Cướp lại người cho ta!

- To gan!

Đoàn Phi quát một tiếng chói tai, lấy ra một cái thẻ bài, lớn tiếng nói:

- Trước bàn dân thiên hạ đánh quan sai, các người muốn tạo phản sao!

Loạn Ninh Vương vừa mới đẹp, cả nước từ thấp đến cao đều đang bắt kẻ phản tặc, đương là lúc lòng người còn hoang mang nên một tiếng quát của Đoàn Phi lúc này quả nhiên thức tỉnh mọi người tại đó. Lưu Bích mắt trợn ra nhìn cái thẻ bài trong tay Đoàn Phi, bụng nghĩ đến lời cảnh thị của anh rể nhất thời tay chân loạn cả lên.

Đoàn Phi không cho hắn có thời gian để suy nghĩ, tiếp tục lớn tiếng nói:

- Hồn Long Giang Lưu Bích, giả mạo thân thiết với quan, trong lúc Thiên tử giá lâm đến Ứng Thiên, ban ngày ban mặt cưỡng đoạt dân nữ, sách nhiễu lừa gạt người, công kích quan sai. Ta nghi ngờ Lưu Bích có ý đồ mưu phản làm loạn. Người đầu, mau gô cổ lại đem đến nha môn thẩm vấn! Kẻ nào dám bao che bắt bớ người gán tội danh mưu phản giết không tha!

Mấy tên bồ khoái nhất loạt xông lên giữ chặt tên Lưu Bích. Lưu Bích bị dọa không biết phải làm sao, cũng không dám phản kháng, lúc đó trong nhà trọ bỗng có một người chạy ra mặt cười luôn miệng nói:

- Hiếu lắm, hiếu lắm! Các vị quan gia xin nường tay. Nước lớn tràn lên miếu Long Vương, đều là hiếu lắm!

Đoàn Phi hừ một tiếng, mấy tên bồ khoái đã quen với thủ đoạn của hắn liền dừng tay để theo dõi tình hình.

Mấy kẻ khác cười phụ họa theo:

- Vị quan gia, cô nường này thật ra chỉ nợ chúng tôi năm mươi lạng bạc, nể mặt quan gia thôi không tính nữa. Ông chủ của chúng tôi nghe sai số tiền nợ, lại thấy cô ta lạng lẽ đi khỏi đây nên nhất thời nóng giận mới đuổi theo đòi nợ. Xin quan gia thứ lỗi, việc này xin không làm lớn chuyện nữa!

Tên thu ngân nhà trọ nhanh nhẹn nhét thỏi vàng vào tay Đoàn Phi, giọng nhỏ nhẹ:

- Có chút quà nhỏ không đủ thành ý, xin các vị quan gia nhận lấy uống cốc trà. Tiểu nhân xin nhận tội thay ông chủ.

Đoàn Phi đem thỏi bạc đó tung lên tung xuống, cười lạnh nhạt:

- Người muốn ta thêm cho tội hối lộ quan trước mặt dân chúng ư? Ta đây không cần những đồng tiền thối của người, bản quan cũng không muốn làm to chuyện. Số tiền mà cô nường này nợ các người và thỏi vàng này coi như là phí thuốc men mà Lưu Bích trả cho cô ta. Hình như cô ta còn hành lý trong quán trọ của các người?

Tên thu ngân nhà trọ vội vàng gọi mấy tên hầu đem cái túi vải màu xanh lam mang ra, Đoàn Phi lại còn nói thêm vài câu trước mặt mọi người rồi lúc đó mới đỡ lấy cô gái nghênh ngang rời đi.

Lưu Bích lúc này mới định thần lại, giận dữ mắng tên thu ngân:

- Người làm chuyện tốt rồi, quan thì quan, sợ các người chắc! Vừa nhìn đã biết các người là bọn tiểu tử ở nơi khác đến, bắt được Bắc Thành Mã Ty đã chết rồi cũng không ai quản.

Tên thu ngân kéo hẳn thấp giọng nói:

- Ngày nay đã khác xưa, ông chủ hãy bớt nói một hai câu. Cũng không biết tên này ở từ đâu ra, mở miệng ra là tạo phản chém đầu. Ông chủ tốt nhất không nên gây thêm chuyện cho Vương lão gia, cô ta cũng không phải loại gì tuyệt sắc, hay là thôi đi.

- Người thì biết cái gì.

Lưu Bích tức thì nhắc nhở hẳn để xả giận rồi quay người đi vào trong nhà trong miệng lầm bầm luôn hồi:

- Vóc dáng của cô ta đẹp như vậy, đến nước da Tần Hoài tứ diễm cũng không có ai sánh được.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80

Không còn trò hay để xem, đám người vây quanh dần dần tản ra. Một người thanh niên mặc hoa phục áo gấm ngẩng đầu lên nhìn cái biển nhà trọ Thiên Hạ tiện mồm nói:

- Chỉ huy Ứng Thiên Bắc Thành Bình Mã Ty Vương Húc? Tên em vợ của hãn lợn không ra lợn, chó không ra chó, dám tự xưng là Hồn Giang Long. Đúng là quá kiêu ngạo!

- Đúng, đúng! Tên tiểu tử này cần phải dạy cho một bài học. Có điều cái việc nhỏ này thiếu gia cũng không cần phải bận tâm, ta sẽ xử lý ổn thỏa. Chúng ta cứ theo kế hoạch đi chơi hồ đi.

Người đứng bên cạnh vị thanh niên mặc áo gấm ấy tuổi tương đối cao, mỗi bên má đều có những vết sẹo mang sự oai hùng của một trang nam tử. Mặt lúc nào cũng xuất hiện nụ cười, nhưng vết sẹo làm méo mó cả nụ cười nên có phần hung dữ. Ông ta lưng hùm vai gấu, rõ ràng là cao hơn vị thanh niên kia hãn nửa cái đầu nhưng cổ tình khom lưng rụt cổ xuống cho thấp hơn vị thanh niên đó một chút. Cái kiểu rụt đầu rụt cổ đó làm cho người ta phải nghi ngờ.

Người thanh niên mặc hoa phục đó nói:

- Người phải dạy cho cái tên ác bá và anh rể của hãn một bài học. Còn cái tên bồ khoái kia kể ra cũng thú vị, rất biết cách dùng thủ đoạn.

Cái vị nam tử kia vâng vâng dạ dạ. Hai người lại tiếp tục thông dong bước chậm về phía trước.

Đoàn Phi đã làm tuần la ở quanh khu vực núi Kê Minh này vài ngày rồi, đối với vùng này cũng chưa thật quen thuộc. Hắn đi qua một cái cầu mới, trên phố Bảo Thái tìm thấy một hiệu thuốc Hồi Xuân của đại phu họ Triệu. Triệu đại phu bắt mạch cho cô gái nói:

- Vị cô nương này tạm thời không vấn đề gì. Không biết vì lí do gì mà cô ta bị thương nội phủ, một thời gian không được chăm sóc và nghỉ ngơi tốt nên mới như thế. Ta bốc thuốc cho cô ta, vài ngày thuốc thang sẽ tốt trở lại.

Đoàn Phi có chút khó xử. Hắn nghĩ ngợi một lát nói:

- Đại phu, mấy người đàn ông chúng tôi ở nơi rất bừa bộn, ngày nào cũng có bao nhiêu việc sai sự phải làm, không có thời gian chăm sóc cô ta. Hay là tạm thời để cô ta ở hiệu thuốc này. Chỗ vàng này tạm dùng cho thuốc men và tiền ở đây, nếu không đủ sau này chúng tôi đến sẽ trả.

Triệu đại phu nhận vàng nói:

- Đủ rồi, đủ rồi. Hồi Xuân đường của chúng tôi có chỗ nằm riêng chuyên phục vụ cho những người mắc bệnh trọng. Cô gái này an dưỡng ở đây khoảng nửa tháng là có thể khỏi hẳn. Tiền ở và thuốc men cần dùng ước chừng hai trăm lượng bạc. Chỗ thối vàng này đã thừa rồi. Chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô gái này.

Hồi Xuân đường quả nhiên là có phòng bệnh riêng. Đoàn Phi bố trí ổn thỏa cho cô gái, cô gái đó vẫn hôn mê bất tỉnh. Đoàn Phi vuốt những sợi tóc rối còn vương trên mặt cô gái chăm chú nhìn, chỉ thấy vị cô nương đó ngũ quan đoan chính, đẹp đẽ nhưng dung mạo cũng bình thường. Tuy là bệnh tật làm cho dung mạo cô ta giảm đi vài phần nhưng Đoàn Phi nhìn một hồi lâu cũng không hiểu tại sao ông chủ Lưu danh chấn Ứng Thiên Bắc

Thành lại coi trọng cô ta vậy. Những cô gái đẹp đêm không xuể, nghĩ đi nghĩ lại thì cái ông chủ Lưu kia đúng là có khẩu vị đặc biệt.

Đoàn Phi kiểm tra một chút hành lý của cô gái. Là một bồ khoái thì người mình cứu cũng cần phải tìm hiểu ngọn ngành. Chỉ thấy trong túi hành lý đó có mấy vật cũng phổ thông được sắp đặt ngay ngắn, trên cùng có một tờ dẫn đường đặt gọn gàng.

Trên tờ chỉ dẫn đường đó viết rất rõ Tô Dung, người Hàng Châu, mười bảy tuổi. Có điều chính cái tờ chỉ dẫn đường được viết rõ ràng đó đã kích thích sự hiếu kỳ của Đoàn Phi. Đây là một tờ dẫn đường dài ngày mới ra không lâu, đồng thời không có hạn chế về địa điểm đến. Cũng có thể nói Tô Dung này đã dựa vào tờ chỉ đường này để thông hành dài ngày các nơi. Người thường không thể có được sự đãi ngộ như thế, muốn nói rằng gia cảnh nhà cô ta là con nhà quan. Cô ta lại mặc áo vải, với lại một cô gái mới mười bảy tuổi, một gia đình bình thường thì không thể để cho cô ta đi lại tự do một mình được.

- Phi ca, có phát hiện gì không? Chúng ta tiếp tục đi tuần thôi.

Thạch Bàn đi lại gần nói khẽ.

- Có lẽ cô ta thất lạc mất người nhà cũng nên. Gặp lúc thời loạn mọi việc đều có thể xảy ra. Đợi cô ta tỉnh lại rồi hỏi vậy.

Đoàn Phi định thần lại, nói:

- Triệu đại phu, ông hãy chăm sóc cô ta cho tốt. Sáng mai ta lại đến thăm cô ta.

Vừa đi ra khỏi cửa Thạch Bàn đã cười hí hửng nói:

- Phi ca, không phải là đại ca thấy mến cô ta rồi chứ?

Đoàn Phi phủ nhận nói:

- Nói bậy. Ta chỉ là kẻ giữa đường gặp chuyện bất bình thì rút dao tương trợ. Đi thôi, đừng có đoán mò lung tung nữa. Vẫn còn chưa rõ cái tên chỉ huy Bắc Thành Bình Mã Ty đó có tìm chúng ta gây chuyện không nữa.

Đây đúng là vấn đề làm người ta phải lo lắng. Tên ác bá đó lúc ấy bị dọa nhưng sau này chưa chắc đã chịu để yên. Con rồng còn không dè đầu được con rắn huống hồ bọn Đoàn Phi chỉ là con cá nhỏ từ ngoài đến.

Có điều Đoàn Phi cũng lo lắng quá. Đến sáng sớm ngày thứ hai cũng không thấy xảy ra vấn đề gì. Trên phố Đoàn Phi mua hai tấm bánh rán hành ăn với nước đậu tương cho đầy bụng rồi mới theo con đường đó quay lại Hồi Xuân đường.

Triệu đại phu dẫn bọn họ đến phòng bệnh, Tô Dung đã tỉnh lại rồi. Sau khi chải đầu trang điểm lại tuy gương mặt còn chút vàng vọt nhưng hai con mắt trông đã có thần hơn hôm qua nhiều rồi. Theo sự chỉ dẫn của Triệu đại phu cô ta nhìn Đoàn Phi cúi đầu cảm kích nói:

- Dân nữ là Tô Dung khấu kiến Đoàn công tử. Đại ân đại đức của Đoàn công tử Tô Dung suốt đời không quên.

Đoàn Phi cười, nói:

- Không cần đa lễ. Hôm qua đúng lúc đi qua, chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi. Sức khỏe của Tô cô nương khá hơn chút nào chưa? Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.

Tô Dung gật đầu mời Đoàn Phi ngồi ở trước cửa sổ còn mình thì ngồi ở mép giường. Đoàn Phi ở cách một đoạn xa hỏi lại:

- Tô cô nương, cô nương là người Hàng Châu phải không?

Tô Dung gật đầu đáp:

- Đoàn công tử, tôi là người Hàng Châu, đến Ứng Thiên tìm người thân. Không ngờ gặp phải cơn binh biến, xe ngựa bị lật nên bị thương thất lạc mất người hầu hộ tống tôi đến đây. Không dễ dàng gì mới đến được Ứng Thiên, ở nhà trọ ở vài ngày mà đồ trang sức và một số vật đem theo đều đem đi cầm rồi. Tưởng ông chủ Lưu kia là người tốt ai ngờ trong bụng có dã tâm. Nếu như không có Đoàn công tử ra tay cứu giúp e rằng tôi đã bị hủy hoại trong tay lão ta. Đại ân đại đức của công tử Tô Dung suốt đời không quên.

Do chức trách của mình mà Đoàn Phi theo thói quen mới hỏi cô ta vài câu không ngờ cô ta mau mồm mau miệng đem chuyện nói hết ra rồi. Đoàn Phi phát hiện ra mình dường như không còn gì để hỏi nữa. Hắn cười một tiếng, lắc đầu nói:

- May mắn gặp phải mà thôi. Ai nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng sẽ làm thế. Không giấu gì cô nương, ta là một bồ khoái, nếu như cô nương đã đến đây tìm người thân thì bây giờ xin cô nương hãy nói chỗ ở cụ thể của người nhà và tên của họ ta sẽ để tâm tìm cho. Xem ta có thể giúp đỡ được cô nương tìm người nhà thất lạc hay không hoặc sẽ đưa cô nương đi tìm người nhà.

- Hóa ra ân công là một vị sai nhân.

Tô Dung tỏ vẻ kinh ngạc. Cô ta nói rành mạch nơi ở và tên tuổi của người thân. Đoàn Phi liền mượn giấy bút ghi lại.

Làm xong việc công dường như không còn lời nào để nói nữa, Đoàn Phi nói câu bảo trọng liền rời khỏi Hồi Xuân đường. Thạch Bàn trốn ở bên ngoài Hồi Xuân đường nhìn Đoàn Phi nháy mắt cười trộm. Đoàn Phi liền nhét luôn bản ghi chép vào tay hắn nói:

- Người không có việc gì làm đúng không? Cầm cái này đến hộ bộ kiểm tra, ta nghi cô gái này có vấn đề gì đó.

Thạch Bân vẫn cười, nói:

- Phi ca, đại ca làm vì việc công hay là mượn cớ dò xét gia cảnh nhà người ta đây? Đại ca không nói rõ tôi không làm đâu.

Đoàn Phi đá cho hắn một cái, mắng:

- Người cút đi. Người đàn bà mà ta ưng ý muốn lấy về làm vợ còn chưa sinh đâu, làm sao ta có thể tùy tiện thích một cô gái khi mà còn chưa rõ lai lịch!

Thạch Bân không dám đông dài nữa, hắn bước nhanh đi. Bọn Đoàn Phi và Quách Uy theo con đường tuần la mà đi, trời vẫn còn sớm, người đi lại trên đường không nhiều lắm nhưng từ đằng xa trước nhà trọ Thiên Hạ có một đám người vây quanh. Đi đến gần liền nghe thấy ngay những âm thanh khóc lóc thảm thiết cùng với tiếng roi da quất mạnh.

- Tên khốn kia lại còn dám bắt nạt ai nữa đây?

Bụng Đoàn Phi sôi lên liền tiến lại. Hắn đẩy những người lạng lẽ đứng xung quanh chen vào trong. Khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong hắn bỗng ngây người ra.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81

Sẽ bổ sung file ảnh sau

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82

Sẽ bổ sung file ảnh sau

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83

Trong lòng Đoàn Phi không hề có chút kinh ngạc nào, vẫn lặng im nghe Tô Dung nói tiếp:

- Thực ra Tô Dung không phải là một người con gái bình thường, trong giang hồ thì Tô Dung cũng là một người có chút tiếng tăm, mọi người thường gọi là Phù Dung nữ hiệp. Hai tháng trước lúc mà Ninh Vương vẫn chưa tạo phản, Tô Dung vốn dĩ còn đang du ngoạn ở hồ Bà Dương bị một kẻ bại hoại tự xưng là Hoa Hồ Điệp hãm hại. Tô Dung học nghệ không tinh, kinh nghiệm giang hồ lại không được nhiều, lại bị tên bại hoại kia đánh lén làm bị thương, cứ thế vừa trốn tránh vừa chiến đấu khiến vết thương càng ngày càng nặng thêm. Sau này thì tới An Khánh gặp phải loạn quân, Tô Dung dựa vào đó mà lẫn trốn, có vậy mới thoát khỏi tung tích của Hoa Hồ Điệp, sau đó vì phải ẩn náu dưới nước nên đã bị nhiễm hàn. Tô Dung cố gắng vận nội công sư môn mới trấn trụ nổi và lưu lạc tới Nam Kinh, và sau đó tìm tới nhà trọ Thiên Hạ để ở. Có lẽ chuyện còn lại sau khi Tô Dung dùng thuật sửa dung mạo bị tên Lưu Bích kia biết thì công tử cũng đã biết rồi đó.

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

- Hóa ra là vậy, thảo nào Tô cô nương lại dùng thuật sửa dung mạo để lẫn trốn. Tên tuổi của gã Hoa Hồ Điệp ta cũng đã từng nghe qua, trên bảng võ lâm ác nhân thì hắn xếp ở vị trí thứ tám, võ thuật không được gọi là lợi hại nhất, nhưng khinh công thì lại rất giỏi, do vậy nên mới thoát khỏi

những lần đuổi giết. Gã là một người vô cùng gian trá xảo hoạt, rất thích dùng ám khí và thuốc mê, Tô cô nương có thể thoát được sự đeo bám của hắn quả thật không hề đơn giản chút nào.

Tô Dung nói:

- Một khi gã Hoa Hồ Điệp kia đã nhắm tới ai thì người đó khó mà thoát khỏi, hắn sẽ bám riết mà không tha, trừ khi người đó trở về sư môn hoặc được một cao nhân nào đó trợ giúp. Một mình Tô Dung đơn độc hành tẩu giang hồ, quen biết những nhân vật máu mặt không phải là nhiều, hiện tại tuy ở thành Nam Kinh được phòng thủ nghiêm ngặt bằng rất nhiều cao thủ, nhưng tên tặc tử kia vừa tinh thông thuật sửa dung mạo vừa biết cách giấu biệt tung tích của mình, cho dù đó là hoàng cung nội viện thì hắn cũng có thể tự do đi lại dễ dàng. Chính vì điều này mà Tô Dung vẫn không dám khôi phục lại dung mạo của mình.

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Cho dù là vậy cũng không phải là kế sách vẹn toàn, Hoa Hồ Điệp tuy rằng theo dõi nàng rất nhiều ngày, thì tất nhiên sẽ nắm rõ hành tung của nàng như lòng bàn tay, nên Tô cô nương cũng nên nghĩ kế sách khác thì hơn. Vừa nãy nàng còn nói có việc cần ta giúp đỡ, hay là nàng nói đùa, ta chỉ là một tên bộ đầu cỏn con, nếu nàng muốn nương tựa vào quan phủ thì ắt sẽ không tìm tới ta rồi.

Tô Dung do dự một lát, nói:

- Đoàn công tử quả thật trí tuệ hơn người, chỉ cần nói vài lời đã nói gần hết tâm tư của Tô Dung ra rồi. Tô Dung muốn công tử giúp đỡ một việc, để ta theo bên người Đoàn công tử, thì Hoa Hồ Điệp ắt sẽ không ngờ được rằng ta sẽ làm như vậy.

Đoàn Phi đột nhiên nói:

- Nàng muốn đóng giả thành nam tử để làm một công sai sao? Đây cũng coi là một chủ ý tốt, nhưng cô nương cũng nên tự giảm cái dung nhan của mình đi một chút chứ cứ để như này thì khó quá, hơn nữa có một công sai nào lại không chén lớn chén bé rồi ăn uống cục mịch bao giờ đâu.

Ánh mắt Đoàn Phi đảo đảo, rồi đặt chiếc giỏ trúc trước mặt Tô Dung nói:

- Nếu cô nương muốn đóng giả thành một bộ đầu thì hãy ăn hũ gà hầm dương quy này đã.

Thấy trên khuôn mặt Đoàn Phi hiện lên nụ cười đầy gian xảo, Tô Dung không biết nên khóc hay cười nữa, nói:

- Đoàn công tử, ta vẫn còn chưa nói hết mà, công tử hiểu lầm rồi, ta biết rằng thân hình mình mỏng manh, có đóng giả thành nam tử thì người khác cũng dễ dàng phát hiện ra thôi, ta chỉ muốn đóng giả làm nha hoàn của công tử mà thôi.

- Nha hoàn?

Đoàn Phi hồ hốc mồm ra, mặt của Tô Dung bỗng nóng bừng lên, nhưng do hóa trang nên trên khuôn mặt không hề lộ ra, nàng vội vàng giải thích:

- Vừa nãy Đoàn công tử lấy văn tự bán thân trả lại cho Tô Dung, Tô Dung bỗng nghĩ ra một điều, tên tặc tử kia tính tình cao ngạo, tuyệt đối sẽ không để ý tới một tỳ nhân đâu, nếu ta có thể đóng giả làm nha hoàn của công tử thì dù hẳn có đứng trước mặt ta thì cũng không phát hiện ra đâu.

- Ồ, thảo nào nàng đã vội vàng đuổi theo để mời ta quay lại, hóa ra là nàng tính toán như vậy.

Đoàn Phi ngồi theo kiểu vắt chéo, lắc lắc lư lư rồi chậm rãi nói.

Tô Dung vội vàng giải thích nói:

- Không, không phải như vậy đâu, Tô Dung đuổi theo công tử chỉ muốn xin lỗi công tử mà thôi. Thực ra Tô Dung cũng hiểu chút y thuật, biết rằng những lời công tử nói đều đúng cả, do Tô Dung không dám tin ai, tất cả đều là lỗi của Tô Dung, Tô Dung khẩn cầu công tử tha thứ. Còn về cái ngu ý kia, nếu công tử cảm thấy không tiện thì coi như Tô Dung chưa nói.

Đoàn Phi cười hì hì rung đùi nói:

- Không tiện sao? Sao lại không tiện chứ, ta vui mừng còn không kịp nữa là, Tô cô nương, thực sự nàng muốn giả trang thành nha hoàn của ta sao?

Tô Dung tỏ vẻ khẳng định gật đầu nói:

- Đoàn công tử có yêu cầu gì đối với nha hoàn của mình không vậy? Tô Dung nhất định sẽ cố hết sức để hoàn thiện mình.

Đoàn Phi cười nói:

- Ta là một người rất thoải mái, cũng không có yêu cầu gì quá đáng đâu, cho nên nàng không cần phải lo lắng gì nhiều, nhưng nếu muốn làm nha hoàn cho ta, ngoài những lễ giáo thuần phong ra thì mọi thứ đều phải nghe theo ta. Mau gọi đầu bếp mang hũ gà hầm đường quy này đi hâm nóng sau đó ăn hết cho ta. Nếu công tử ăn cá ăn thịt mà để cho nha hoàn ăn đều rau cỏ thì sẽ khiến cho người khác cảm thấy con người ta quá tần tiện keo kiệt, sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của ta.

Tô Dung chần chừ nhìn hũ canh gà, nói:

- Đoàn công tử, đối với việc vật vãnh này mà nói thì không có gì, có thể để ta nghe hết những yêu cầu của công tử rồi mới quyết định được không?

Đoàn Phi nói:

- Ta cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ muốn biết cô nương chuẩn bị làm nha hoàn cho ta bao lâu mà thôi.

Tô Dung suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Một tháng, nhiều nhất cũng một tháng thôi, đợi vết thương của ta hoàn toàn hồi phục, cũng tìm hiểu kỹ những vấn đề trong thành Nam Kinh thì ta lập tức sẽ cao chạy xa bay, không bao giờ tới làm phiền công tử nữa.

Đoàn Phi có chút thất vọng nói:

- Được rồi, một tháng thì một tháng vậy, dù sao cũng chỉ là giả thôi, nàng thích thế nào thì làm thế đó đi. Nhưng một ngày làm nha hoàn bên cạnh ta thì phải làm cho hết chức trách của một nha hoàn đó, nếu không để người khác thấy có sơ hở gì thì mọi thứ biến thành công cốc hết đó, nàng thấy thế nào?

Tô Dung nghiêng nghiêng đầu nói:

- Công tử, có vẻ đề nghị này của Tô Dung khiến công tử vô cùng vui vẻ thì phải?

Đoàn Phi cười nói:

- Đương nhiên rồi, tự nhiên có thêm một nha hoàn, mà lại còn biết võ công nữa, là một người đàn ông thì tất nhiên phải vui mừng rồi. Tô cô nương, tuy lời đề nghị của nàng hơi đột ngột một chút, nhưng quả thực cũng cần phải thử mới biết được. Những lời vừa nãy ta nói đều là nói cho vui thôi, thường ngày chỉ cần nàng không để lộ ra sơ hở gì là được rồi. Ta không có thói quen sai khiến người khác, nàng cứ coi như một người bạn đi bên ta là được rồi, ta sẽ giúp nàng che dấu là được.

Tô Dung thầm than nhẹ một tiếng, nàng ngó đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xung quanh, nói:

- Những lời công tử nói đều rất đúng, nếu muốn đánh lừa được hân thì nhất định phải giả trang như thật mới được, công tử là người duy nhất ở Nam Kinh để ta tin tưởng lúc này, tháng này Tô Dung phải làm phiền công tử rồi.

Dường như Tô Dung đã trút được gánh nặng trong lòng, nàng lấy hũ canh gà trong giỏ trúc ra, vui vẻ nói:

- Vẫn còn ấm, không cần phải hâm lại nữa, cả đời này Tô Dung chưa từng được ăn thịt, không biết mùi vị của thịt gà nó thế nào nữa.

- Thật đáng thương, nàng ngồi ở đây đi, ta đi lấy cho nàng bát đũa và cái thìa.

Đoàn Phi lắc lắc đầu, vừa đi ra ngoài đã mang đồ trở lại rồi.

Chỉ thấy Tô Dung đang đứng giữa phòng nhú mày đầy suy tư, sau khi nhìn thấy Đoàn Phi, toàn thân nàng run bắn lên, nói:

- Công tử, vừa nãy Tô Dung cũng đã ngẫm nghĩ, cảm thấy vẫn không ổn lắm, nếu việc này mà bị lộ ra, thì e rằng sẽ bị cho vào hồ sơ đen của quan phủ đó.

- Cứ đóng giả như thật đi, ta sẽ không khách khí đâu.

Đoàn Phi nhướn nhướn lông mày, nói:

- Chỉ một tháng thôi mà, chắc không vấn đề gì đâu.

Tô Dung nhìn hân với ánh mắt đầy phức tạp, không nói thêm được lời nào nữa rồi đi tới gần chiếc bàn, lấy ra một tờ giấy trắng rồi cầm bút lên ghi chép. Đoàn Phi cũng đi tới gần chiếc bàn, mở to mắt để nhìn, chỉ thấy trên giấy ghi “dân nữ Tô Dung vì nợ Đoàn Phi không có cách gì hoàn trả được, tự nguyện làm nha hoàn cho Đoàn Phi một năm để gán nợ...”, xem ra

những từ ngữ này được sao chép lại trong tờ văn tự mà Lưu Bích viết, đúng là không phải đùa, hơn nữa cũng không phải là một tháng mà là một năm.

Sau khi viết xong, Tô Dung khê cấn ngón tay, rồi lấy máu ấn dấu vân tay lên trên tờ giấy kia, sau đó quay người về rất dịu dàng cúi đầu run rẩy nói với Đoàn Phi:

- Từ ngày hôm nay tới ngày này năm sau, Tô Dung chính là nha hoàn bên cạnh của công tử, mong công tử chiếu cố cho.

Đoàn Phi vô cùng kinh ngạc không biết phải nói thế nào nữa. Không phải Tô cô nương này uống nhầm thuốc gì nên mới mê muội thế này chứ? Đường đường là một người con gái tự nhiên lại biến mình thành một nô tỳ, nàng không sợ mình lấy tờ văn tự này để ép nàng cả đời không được tự do sao?

- Mời công tử ngồi.

Tô Dung vẻ cung kính nói.

- Ha ha.

Đoàn Phi nở nụ cười rất mờ ám ngồi vào vị trí cũ, thần sắc của Tô Dung đột nhiên thay đổi, nàng nói:

- Công tử không nên vui mừng quá sớm, ta không giống như những nha đầu bình thường đâu. Trước mặt người khác thì ta sẽ cung kính người ba phần, nếu công tử dám nói xằng nói bậy hoặc có những hành động quá đáng, công tử cũng đừng quên rằng, ta là người học võ, nếu lúc đó công tử bị ta đánh một trận như đòn thì đừng có trách ta đâu đấy. Đúng rồi, công tử có thể cho ta một thanh kiếm để phòng thân, ta có thể danh chính ngôn thuận là một tỳ nữ tùy tùng của công tử.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84

Tỳ nữ tùy tùng sao? Từ nữ tùy tùng, ừ thế là tiện tỳ à, được đấy, rất oai phong đó chứ, vậy từ nay về sau ta gọi nàng là Dung Nhi hay Dung Dung?

Suýt nữa thì Đoàn Phi nói lỡ điều gì đó, vội vàng sửa lại câu nói ngay, nhưng vẫn cứ nói những câu trêu chọc.

- Ôi.

Tô Dung cúi đầu xuống căn căn môi khẽ nói:

- Lúc này ta bắt đầu thấy có chút hối hận rồi đó, người cứ gọi ta là Dung Nhi đi.

- Ha ha Dung Nhi, Dung Nhi.

Đoàn Phi đọc tên vài lần, càng đọc lại càng thích thú, đột nhiên thấy Tô Dung ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn tròn trợn trừng lên, dường như đang có sự nhẫn nhịn gì đó thì phải, hân vội vàng nói:

- Vậy được rồi, Dung Nhi, bây giờ nàng ăn bát canh gà này lúc còn đang ấm đi, tốt nhất là ăn nhiều một chút, trước kia nàng chưa từng ăn thịt bao giờ sao? Vậy thì quá đáng thương rồi.

Tô Dung thu lại ánh mắt vừa rồi, vừa cầm hũ canh gà vừa nói chuyện với hân vài câu nữa.

Theo như những gì Tô Dung nói, hồi còn nhỏ nàng được một ni cô xem tướng cho nói rằng trong đời nàng sẽ gặp phải cướp, nên cần phải ăn chay niệm phật từ nhỏ và bái vị ni cô đó làm sư phụ thì mới hóa giải được cái kiếp nạn đó. Người trong nhà ai nấy đều tin theo những gì vị ni cô đó nói, liền để nàng ở lại chùa. Vị ni cô này cũng có chút bản lĩnh, nghe nói vị ni cô đó chính là Minh Tâm sư thái của phái Nga My, hiện tại chưởng môn của phái Nga My là Minh Kính sư thái cũng là sư bá của Tô Dung rồi. Tuy Tô Dung chưa bao giờ tới Nga My, và cũng chưa bao giờ nhìn thấy những đệ tử Nga My, nhưng có những lúc nàng lấy danh nghĩa là đệ tử phái Nga My mà hành tẩu giang hồ.

Đoàn Phi nghe thấy có chút thần thần quái quái là tỏ ra khó chịu ngay, trong lòng có chút khinh thường nghĩ: “Trong đời gặp nạn cướp sao? Ta thấy trong đời gặp nạn làm tỳ nữ, nếu không sao tự nhiên lại trở thành tỳ nữ cho ta chứ?”

Vừa nói vừa ăn và Tô Dung cũng đã chén sạch hũ canh gà rồi, thịt gà cũng ăn vài miếng, chỉ cảm thấy cả đời này chưa bao giờ ăn no được như hôm nay.

Nhìn bộ dạng tham ăn của nàng, Đoàn Phi lắc đầu cười nói:

- Nàng cũng biết nghe lời đó chứ, không cho phép nàng ăn thịt chắc nàng cũng sẽ không ăn vụng đó chứ? Hôm nay cũng coi như nàng đã thưởng thức được hương vị của thịt rồi, cảm thấy thế nào? Có ngon hơn ăn những thứ rau quả không?

Tô Dung có vẻ ngượng ngùng hé miệng cười nói:

- Ngon lắm, suýt chút nữa thì ta đã nuốt cả lưỡi mình vào bụng rồi, hôm nay đã khai giới, sợ rằng từ nay về sau khó mà giữ giới được nữa rồi.

Đoàn Phi cười nói:

- Đại kiếp trong đời của nàng chẳng phải đã qua rồi đó sao? Còn cần gì phải giữ giới này nọ nữa. Tô cô nương, nàng vừa mới ăn bát canh kia cũng nhiều dầu mỡ, tốt nhất nàng nên đi đi lại lại trong phòng rồi sau đó nghỉ ngơi, ta còn huynh đệ đứng ngoài đợi, đợi vài hôm nữa sức khỏe của nàng tốt lên một chút thì ta sẽ giới thiệu cho, ta cáo từ đây.

- Công tử không nên khách khí như vậy với nha hoàn chứ, ba chữ Tô cô nương đừng nên nhắc tới nữa, nếu công tử có công sự thì công tử cứ đi đi.

Tô Dung nói xong đứng dậy hành lễ, vẻ rất ra dáng của một nha hoàn.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, quay người rời khỏi. Tô Dung đợi hẵn đi xa xa sau đó quay về ngồi xuống chiếc ghế, đôi mắt chậm rãi tuôn ra những giọt lệ, trong lòng nàng như muốn kêu lên:

- Sư phụ à, đệ tử đã phụ sự phó thác của người. Sư phụ à, đệ tử quả thật phải lấy cái chết để đền tội, nhưng cũng muốn ôm chút ít hi vọng để sống sót, hôm nay nhất thời xúc động, không biết vì nguyên cớ gì mà lại tự nguyện làm nha hoàn cho Đoàn Phi, cũng không biết làm như vậy đúng hay sai nữa. Sư phụ trên trời linh thiêng nhất định sẽ rất thất vọng.

Sau khi Đoàn Phi rời khỏi Hồi Xuân Đường, lại cầm tờ khế ước kia nhìn lại, đột nhiên, miệng khẽ nhếch lên, một nụ cười thản nhiên lộ ra. Đoàn Phi gấp tờ khế ước lại nhanh chân đi dưới ánh mặt trời, bụng thầm nghĩ:

- Không biết ả nha hoàn này đang định chơi chiêu trò gì nữa, hí hí, nếu muốn chơi với ta thì nàng còn non và xanh lắm. Thời gian một năm còn sợ không đủ để trị nàng sao?

Đoàn Phi tự nhiên có thêm một nha đầu, nàng không những là một hiệp nữ, mà nàng còn tự nguyện làm vậy, suốt dọc đường hẵn cảm thấy rất hứng thú. Vừa đi qua cây cầu mới, liền nghe thấy Lưu Bích và đám người hô to gọi nhỏ chạy tới, Đoàn Phi ngăn người ra, giương mắt nhìn phía sau lưng bọn họ, không thấy có người đang đuổi theo, vậy là sao nhỉ?

- Phi ca, Phi ca, cuối cùng cũng tìm được huynh rồi.

Thạch Bân chạy bán sống bán chết tới nói:

- Mau mau về nha phủ Ứng Thiên có rất nhiều rất nhiều vị đại nhân đang ở đó đợi người.

Đoàn Phi cảm thấy khó hiểu nói:

- Đợi ta sao? Đợi ta làm gì vậy? Chẳng phải hôm nay Mã đại nhân đã cho phép bọn ta được nghỉ một ngày sao? Lẽ nào bọn họ lại nghe nhầm gì rồi, hay lại muốn mời ta dự tiệc gì sao?

- Không phải không phải, nghe nói xảy ra một vụ án mạng, những vị đại nhân kia muốn đợi huynh về để phá án.

Quách Uy thở hỗn hển rồi thay Lưu Bích trả lời.

- Á!

Đoàn Phi tròn mắt lên, bản thân chỉ là bộ đầu của phủ Dương Châu, khi tới phủ Ứng Thiên thì chẳng phải là cái đinh rỉ gì cả, phủ Ứng Thiên và Ngũ thành Binh Mã Ti có rất nhiều vị đại nhân chẳng nhẽ họ đều ăn không ngồi đó sao? Dựa vào cái gì mà xảy ra vụ án bắt hãm tới phá án chứ?

Hắn không biết rằng tự hôm nào mà Ngũ thành Binh Mã Ti chỉ huy sứ Vương Bình lại bị đám người lợi dụng đêm tối hung hăng tới nhà vợ vét hết tài sản, do vậy tất cả những quan lớn nhỏ trong thành Nam Kinh ai nấy đều biết vụ này, và mọi người đều tin rằng có một tên tiêu bộ đầu là Đoàn Phi phía sau có hậu thuẫn rất lớn, nhất định không được đắc tội, nếu không sẽ đắc tội với hắn, tới lúc đó phía hậu thuẫn của hắn sẽ ra tay giúp hắn.

Không ai biết được rằng đó chỉ là sự trùng hợp mà thôi, trong chốn quan trường thì những vị quan lớn hay thích ra vẻ thần bí, còn những kẻ dưới thì

cứ thích tung hô, cho nên câu chuyện của Đoàn Phi được thêu dệt lên ngày một thần bí hơn. Nghe nói một ngày nào đó của mười năm về trước, một vị quan lớn đã từng đến huyện Bảo Ứng, sau một lần phong lưu thoáng qua thì đã có Đoàn Phi. Cũng có người nói rằng một vị đại nhân nào đó rất sủng ái một người phụ nữ và đưa tới huyện Bảo Ứng để hạ sinh con. Tóm lại mọi người đều phát huy hết những trí tưởng tượng của mình để hình dung ra một nhân vật có tiếng tăm nào đó, cứ thế khiến mọi người càng thấy kính nể Đoàn Phi hơn.

- Nghe nói từ nhỏ Đoàn Phi đã được một vị cao nhân nuôi dưỡng. Vị cao nhân đó không dạy hán tử thư ngũ kinh, chỉ dạy hán các loại tạp học, cho nên hán mới không đi thi Trạng Nguyên và chỉ làm chức bộ đầu, nếu không phải như vậy, thì sao hán lại có một nhận thức rộng rãi như vậy chứ?

- Cái này chắc người không biết chứ? Nghe nói bên cạnh Đoàn Phi luôn có một vị cao nhân chỉ điểm và bảo hộ. Giống như cuộc đại chiến ở thị trấn Hải An thuộc huyện Như Cao với giặc Oa có một tên giặc Oa rất hung tàn, lúc đó Đoàn Phi chắc chắn sẽ nguy hiểm, đột nhiên một bóng người bay tới, và tên giặc Oa kia bị chém thành hai phần. Bóng người kia hiện hữu trên không trung rồi sau đó bái lễ Đoàn Phi một bái rồi biến mất. Ta nghe nói người tới trợ giúp cho Đoàn Phi đó chính là Dương Kiếm đệ nhất cao thủ trong thiên hạ nhưng đã ẩn cư.

- Đó đều là những chuyện cũ rích từ hồi tám hoánh nào rồi, mọi người không có chuyện gì mới mẻ hơn sao? ha ha lai lịch bất phàm của Đoàn Phi thì không ai còn nghi ngờ gì nữa, mọi người biết không? Hôm qua mới có người điều tra về hán, nghe nói trong người hán mang theo khoản tiền lớn, cũng đã phái quân gia tới thành Nam Kinh mua ba tòa nhà lớn, ít nhất cũng phải tiêu tốn năm mươi vạn lạng? nếu lai lịch của hán không bình thường thì làm sao có nhiều ngân lượng như vậy được chứ.

Những câu chuyện đó càng ngày càng trở nên ly kỳ, càng truyền ra ngoài thì càng hợp lý, theo bản năng nên mọi người đều truyền những tin tức rất

có hứng thú, đem những thứ không hay ẻm đi hoặc cố tình hợp lý hóa nó. Trong con mắt và tâm hồn của mọi người thì những gì thuộc về Đoàn Phi thì đó là hợp lý hết.

Hoàng đế Bệ hạ dừng chân ở Nam Kinh, du hành tự tại hoan lạc quên hết cả trời đất, khiến những đám quan viên ở Nam Kinh đều quên hết cả công sự. Mọi người sợ rằng trước mặt Hoàng đế xảy ra sai sót gì, làm những việc gì cũng không dám làm to, nên cần tìm người đến hỗ trợ, cho dù làm có tốt hay xấu thì cũng chẳng liên quan gì tới bản thân mình, cũng đúng thời điểm này, lại xảy ra một vụ án mạng.

Mọi người khó khăn lắm mới duy trì được hiện trường vụ án không bị xáo trộn, hơn nữa người chết không phải là người bình thường, mà là một giám sinh của Quốc Tử Giám. Cũng giống như những nghiên cứu sinh của đại học Thanh Hoa bây giờ, ở thời hiện đại thì sinh viên không đáng giá lắm, có chết thì cũng xong thôi, nhưng ở thời nhà Minh thì lại không như vậy. Quốc Tử Giám vừa kiểu như bộ giáo dục vừa là cơ quan học phủ cao nhất. Những học sinh ở đó đều là những người có máu mặt hoặc là gia cảnh không tầm thường, một khi học thành tài thì đều làm một chức quan nào đó. Nếu vụ án càng kéo dài hoặc không thể phá án được, có người báo cáo lên trên thì chỉ có nước phế quan về quê hoặc rơi đầu như chơi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85

Vụ án xảy ra đã trở thành đề tài rất nổi, không phải vì vụ án này bị người khác xếp sau, mà vì vụ án này không ai muốn tiếp nhận. Khi thấy Mã đại nhân đang chuẩn bị ép phải phá vụ án này, liền có một người đột nhiên nảy ra một ý kiến, hần tìm tới tri phủ đại nhân rồi nói:

- Mã đại nhân, chẳng phải tên Đoàn Phi kia được xưng hô là thần bộ sao? Giao vụ án này cho hần chẳng phải vẹn toàn đôi bên đó sao?

Ứng Thiên tri phủ Mã Văn Đào như bị hần nói đúng chỗ ngứa, trong lòng bỗng trở lên thông suốt, hai tay vỗ vào nhau, vui vẻ nói:

- Đúng vậy, nếu hần phá được vụ án này chúng ta cũng trút được gánh nặng, người nhà của nạn nhân cũng rất vui mừng, không biết chừng chúng ta còn được cân nhắc công lao nữa đó. Nếu hần không phá nổi vụ án này, ngay cả một thần bộ mà không phá được án, thì chúng ta không phá được vụ án này cũng chẳng có tội tình gì cả.

Thế là Đoàn Phi chẳng hiểu mô tê gì mà bị triệu hồi tới phủ nha, Mã Văn Đào đích thân ra tiếp đón hần, rồi giao cho hần một trọng trách vừa vinh quang vừa gian khổ đó là phá vụ án này.

Quan to hơn một cấp cũng có thể ép người ta chết được, tri phủ Ứng Thiên là một vị tam phẩm đại quan đó, hiện tại nếu miễn cưỡng thì chức vụ của Đoàn Phi cũng chỉ là bộ đầu - một quan cửu phẩm của một huyện. Hơn nữa Dương Châu lại dưới quyền quản lý của tri phủ đại nhân, một khi tri

phủ đại nhân đã hạ lệnh, cho dù trong bụng Đoàn Phi có chửi thầm thế nào đi chăng nữa thì cũng phải ngoan ngoãn mà phục tùng thôi.

Nhưng Đoàn Phi cũng vì mình mà kiếm chút ít quyền lợi, nói:

- Đại nhân, tuy vụ án này giao cho thuộc hạ phụ trách, vậy toàn quyền quyết định phải nằm trong tay thuộc hạ, hễ là người có liên quan đến vụ án tiểu nhân đều có quyền tra hỏi thậm chí bắt bớ. Ngoài ra xin đại nhân hãy bố trí cho tiểu nhân vài tên bộ đầu tinh minh và một người khám nghiệm tử thi tốt nhất của phủ Ứng Thiên này.

- Không vấn đề gì, tất cả sẽ đáp ứng theo những gì người yêu cầu, vụ này phải nhanh chóng phá án, vụ án này rất có quan hệ rất trọng đại đó.

Mã Văn Đào nói có vẻ thành khẩn, nhưng đầy tình ý.

Thấy ánh mắt đầy kỳ quái của Mã tri phủ, đột nhiên Đoàn Phi hiểu được, hóa ra là vậy. Tiếng lành người nhận, tiếng xấu ta nhận. Quả thực đám quan viên đó còn đen hơn cả Gấu Đen trong Tây Du Ký đó.

Đoàn Phi dẫn theo Thạch Bân và đám bộ đầu Dương Châu và đám Bộ đầu mới của Ứng Thiên cùng một người chuyên khám nghiệm tử thi tiến tới hiện trường vụ án.

Sau khi đi qua một khu chợ rất đông đúc phần hoa không xa, liền tới một nơi mà tử thi đã thuê trọ. Ở khu chợ này những thứ như quán trà, quán rượu, quán ăn, thương quán, rồi những tạp kỹ võ thuật chẳng thiếu cái gì cả, đứng trước cửa phòng trọ của tử thi cũng nghe thấy những tiếng ồn ào to nhỏ ngoài chợ. Ngó đầu nhìn ra một đồng người đang nói chuyện về rất náo nhiệt, Đoàn Phi không kìm nổi nói với thông phán Trương đại nhân:

- Đại nhân, người chết quả thật là một giám sinh sao? Lẽ nào hãn chưa được qua câu chuyện Mạnh mẫu tam thiên (1)?

1. Mạnh mẫu tam thiên: mẹ của Mạnh Tử ba lần chuyển nhà để chọn được môi trường, hoàn cảnh tốt cho con sống và học tập.

vietsciences.free.fr/biograph...ers/manhtu.htm

Trương Chính Tung cười nói:

- Gã này cũng chỉ là một tên giám sinh dốt nát thôi, chỉ biết bỏ tiền chạy vào quốc tử giám cho nó oai mà thôi, làm gì có ý chí muốn đọc sách. Nhưng thường ngày ở đây cũng không ồn ào náo nhiệt như vậy, là vì mới mừng năm tháng năm tết Đoan Ngọ vừa xong, cho nên những trò chơi biểu diễn náo nhiệt hơn.

- Hóa ra là một tên con nhà giàu muốn bỏ tiền để mua văn bằng à.

Đoàn Phi bỗng nhiên gật gật đầu, nhớ hồi xưa cũng có rất nhiều bạn học hồi đại học ra ngoài thuê nhà trọ. Nếu những người quả thật muốn học hành thì sẽ tìm những nơi thật yên tĩnh để học, còn những tên công tử nhà giàu kia thì chẳng bao giờ vác sách lên giảng đường, còn những nơi thuê trọ thì lộn xộn chẳng thiếu thứ gì.

Tiến vào trong một tiểu viện, một gã đàn ông chừng ba mươi tuổi đang nằm chết trong phòng. Hắn nằm ngửa mặt lên trời, trên ngực bị đâm ba nhát, máu chảy đầm đìa khắp nơi. Một người có kinh nghiệm phá án rất nhanh đã báo cáo nguyên nhân dẫn đến tử vong:

- Người chết bị đâm liên ba nhát, từng nhát dao là từng nhát chí mạng. Nhát đâm đầu tiên trúng vào bên phổi phải, nhát đao đầu vẫn chưa rút ra hẳn liền đâm tiếp nhát nữa vào gan, lúc rút dao ra liền xoay dao khiến gan của tử thi bị tổn thương rất nghiêm trọng, sau khi rút nhát dao kia ra thì cầm nhát cuối vào thẳng tim khiến tử thi chết ngay tại trận. Thủ pháp của hung thủ rất thành thực và tàn nhẫn. Nhìn vào những vết máu đã đông lại thì thấy, tử thi bị chết trước lúc trời sáng. T mặt tử thi còn những vết cào cấu còn rất mới, hoài nghi đó cũng là do hung thủ gây nên. Cánh tay lòng

bàn tay đều có vết thương. Dựa vào kinh nghiệm của ta mà nói, những vết thương này đều là do trong lúc đánh nhau tử thi đã dùng tay để che chắn hung khí của đối phương.

Tử thi là một giám sinh, hơn nữa lại là một tên giám sinh rởm, cũng có thể coi như một gã học sinh muốn bỏ tiền ra để mua cái bằng tốt nghiệp vậy, gia cảnh ắt phải có rất nhiều tiền. Thạch Bân và nhóm người rất cẩn thận tránh từng vết máu dưới sàn nhà rà soát khắp phòng một lượt, tuy nhiên không tìm được vật dụng gì đáng giá. Lẽ nào hung thủ đột nhập vào đây với mục đích giết người cướp của sao?

Thông phán phủ Ứng Thiên Trương Chính Tung đứng một bên quan sát, hẳn nghe những lời của pháp y và nhóm Thạch Bân, thấy Đoàn Phi không có chút biểu cảm nào, không chịu nổi nói:

- Đoàn Bộ đầu, đây chẳng lẽ là vụ đột nhập vào phòng cướp đồ đạc làm chủ nhân tỉnh dậy rồi ra tay giết chủ nhân chăng?

- Đại nhân cao minh, vụ án này xem ra đúng là như vậy, nhưng...

Đoàn Phi đưa ánh mắt nhìn về phía lão nô bộc đang đứng một bên khóc lóc nói:

- Ông nói giờ mao tới gọi chủ nhân dậy và nhìn qua khe cửa thì phát hiện chủ nhân đã nằm trên vũng máu, trong phòng có mất thứ gì giá trị không?

Lão bộc kia khóc tới mức mắt đỏ au, lão giương đôi mắt ngấn lệ, chậm rãi nói:

- Sang sớm hôm nào tôi cũng tới gọi thiếu gia dậy để tới quốc tử giám học. Lão gia vì muốn thiếu gia học thành tài nên đã tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền của, mới ngày hôm trước lão gia đã sai người mang tới cho thiếu gia một bọc ngân lượng, ước chừng năm trăm lượng. Hai ngày gần đây

thiếu gia tiêu tốn nhiều nhất cũng chỉ hơn mười lượng thôi, số còn lại chắc chắn bị kẻ cướp cướp đi rồi.

- Năm trăm lượng bạc, con số này cũng không hề nhỏ.

Khuôn mặt của Đoàn Phi bỗng lạnh lùng, đột nhiên quát:

- Vì sao ông giám nói dối bản quan? Có phải người thấy tiền hoa mắt nên đã đang tâm giết hại thiếu gia của mình không?

- Không có không có, ta bị oan, đại lão gia, ta bị oan ta bị oan!

Lão nô bộc biết rằng ở đây quan thông phán là to nhất, lão bò tới trước mặt Trương Chính Tung khóc lóc kêu oan với hân.

Đôi lông mày rậm của Trương Chính Tung liền nhướn lên, nhìn về phía Đoàn Phi, Đoàn Phi cười lạnh lùng nói:

- Từ giờ mao tới giờ đã qua ba bốn canh giờ rồi, nếu người khóc từ lúc đó tới giờ, đôi mắt người sưng đỏ lên kia thì cũng đúng thôi, nhưng bản bộ đầu ta gặp nhiều trường hợp này rồi, lẽ nào ngay cả khóc thật và khóc giả, rồi giả bi thương và khủng hoảng đều không nhận ra sao? Nhìn đôi mắt người vô thần, bọng mắt thì thâm quầng, sắc mặt thì vàng như sáp thì cũng biết rằng người thường thức thâu đêm không ngủ. Nếu người ở sát vách với thiếu gia nhà người thì tại sao không nghe thấy những tiếng kêu cứu của thiếu gia nhà người chứ? Lẽ nào người thấy chết mà lại không cứu sao? Người hãy ngoan ngoãn mà khai báo đi, nếu còn dám nói nhảm nữa ta sẽ gọi thông phán lão gia tới vả vào miệng người đó.

- Ta.

Toàn thân lão nô bộc run lên, cuối cùng cũng cúi gục đầu xuống nói:

- Ta đã sai rồi, ta không nên ngày đêm đi chơi trò mã điếu, nếu không thì thiếu gia đã không bị chết thế này, tất cả đều là lỗi tại ta, đều là lỗi tại ta cả.

Lão bộc gào khóc toáng lên, lúc này mới đúng là khóc vì thương tâm, những thủ đoạn vặt vãnh như vậy thì Trương Chính Tung chỉ cần đoán ý qua lời nói là biết rồi, hấn hạ giọng nói:

- Đoàn bộ đầu, bây giờ phải làm thế nào nữa?

Đoàn Phi nói:

- Đại nhân đừng vội, ta còn lời muốn hỏi lão.

Đoàn Phi nhìn lão bộ quát:

- Đừng khóc nữa, lão gia nhà người sai người mang bạc tới còn có ai biết nữa? Có phải người đã lấy số bạc đó đi rồi không?

Lão bộc khóc nói:

- Không có ai biết cả, tuy rằng ta hay chơi cá cược, nhưng ta luôn trung thành tuyệt đối với lão gia, không thể vì chút ngân lượng này mà giết thiếu gia được, ta ở ngay bên cạnh, nếu đại nhân không tin thì có thể lục soát.

Đoàn Phi kêu nha sai ở nơi này tới, nha sai chứng thực nói:

- Đêm nay ta đang đi tuần trên đường, nghe nói ở đây có người bị giết nên lập tức tới đây, từ khe cửa nhìn thấy trong phòng có người chết nhưng chúng ta không lập tức vào trong đó mà báo lên quan huyện, cho tới trước khi các vị đại nhân tới thì mới từ cửa nách tiến vào phòng, rồi mở then cài cửa chính ra, những đồ vật trong phòng chưa có ai động vào cả.

Quách Uy bổ sung thêm:

- Bộ đầu, cửa chính và cửa nách đều không hề có dấu vết cây cửa nào, và cũng không có cơ quan bí mật nào.

Thạch Bân nói:

- Cửa sổ ở hai hướng nam bắc cũng không hề có dấu vết gì, trên tường cũng không có vết tích của dấu chân, lẽ nào hung thủ bay được vào đây sao?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86

Trải qua vụ án ở thị trấn Hải An nên điều đầu tiên bọn họ hoài nghi là những người trong võ lâm gây ra vụ án này, nhưng Đoàn Phi không đưa ra kết luận quá nhanh, hắn đi một vòng quanh phòng. Hiện giờ đang giờ mùa hè, thời tiết từ sáng tới tối đều rất oi bức khó chịu, cho nên cửa sổ phía nam và phía bắc luôn trong trạng thái mở, hung thủ rất đơn giản có thể đột nhập vào trong. Chỉ có điều tường bên ngoài cao tới ba mét, nếu muốn leo vào bên trong mà không để lại bất cứ dấu vết nào quả thật là hơi khó.

Đoàn Phi lại đi tới chiếc sân nhỏ bên ngoài phòng, hắn quan sát rất tỉ mỉ những vết máu và vết tích cuộc đấu đá vương vãi dưới đất, chỉ thấy dưới đất cũng còn ít vết máu vương từ cửa phòng chính tới cửa phòng bên cạnh, trên cửa lớn Đoàn Phi tìm thấy một vết chân rất mờ rất dễ bị bỏ qua.

Đoàn Phi xem xét rất tỉ mỉ hình dạng của những giọt máu, trong lòng bỗng khựng lại. Hắn lại tỉ mỉ xem lại một lần nữa, quả quyết bản thân không nhìn nhầm, sau đó đi tới bên tường bao, đi tới chân tường cuối cùng hắn cũng phát hiện ra một dấu chân dài chừng ba thốn. Đây rõ ràng không phải là dấu tích của tử thi và lão bộc để lại.

Nhìn thấy dấu chân rất nhỏ này, Thạch Bàn buột miệng thốt lên:

- Có lẽ hung thủ chính là một nữ đạo tặc?
- Đừng khinh suất đưa ra kết luận.

Đoàn Phi lườm hăn một cái nói:

- Nhìn dấu chân này có khi đi còn không vững thế mà nhảy qua bức tường cao ba mét này được sao?

Thạch Bân cười ngượng rồi tránh sang một bên, Đoàn Phi nhìn lướt qua đám bộ đầu một cái, chỉ vào một tên bộ đầu nói:

- Người, đi tới trước mặt ta.

Tên bộ đầu kia không hiểu vấn đề gì liền đi tới trước mặt Đoàn Phi, Đoàn Phi lại gọi pháp y tới, rồi đưa cho hăn cây đoản côn, nói:

- Người làm lại cho ta xem ba nhát đao tên hung thủ kia đâm vào thế nào, chú ý từng góc độ đừng làm sai đó.

Pháp y thấy tên bộ đầu này và tử thi cao ngang ngang nhau, biết được ý đồ của Đoàn Phi, liền cầm cây đoản côn lên.

Hăn diễn lại xong, mọi người đều hiểu được hai nhát đâm trước từ dưới lên trên đâm vào ngực tử thi, còn nhát đâm cuối cùng từ trên xuống dưới. Nếu đúng như vậy thì trong lòng Đoàn Phi đã hiểu, hăn liền quay người lại nói:

- Trương đại nhân, ta cũng đã biết quá trình hung thủ ra tay giết chết nạn nhân thế nào rồi. Hung thủ ắt hăn phải có hai người, trong đó có một người thân hình thấp bé, có thể là người lùn hoặc là trẻ con. Nó sẽ phụ trách lấy trộm đồ, còn một kẻ khác thì cao lớn bầy thorc, có võ công cao cường. Gã cao lớn kia sẽ bế gã lùn kia đột nhập vào bên trong, rồi gã lùn chui qua cửa sổ tiến vào bên trong ăn trộm đồ thì bị chủ nhân phát hiện, sau đó chạy ra mở cái chốt cửa lớn ra, gã cao lớn kia lao tới đâm thẳng vào người nạn nhân. Nạn nhân cũng đã chạy tới căn phòng bên cạnh như muốn kêu lên cầu cứu lão bộc, không ngờ lão nô bộc lại lén qua cửa nách trốn ra ngoài chơi bạc. Nạn nhân chỉ còn biết tự kháng cự rồi cố bò vào trong phòng định

đóng cửa lại ngăn bọn trộm cướp, không ngờ bị tên cao lớn kia đập mạnh một cái làm tung cửa rồi lao vào đâm ba đao dẫn tới tử vong.

Sự phân tích này khiến Trương Chính Tung có chút biến sắc, hần liền nói:

- Không sai, Đoàn bộ đầu quả là cao minh, nhưng ta vẫn còn chút nghi ngờ, hai tên hung thủ một cao to một lùn thì cũng đã suy đoán ra rồi, nhưng những hành tung của hung thủ sao người suy đoán như được tận mắt nhìn thấy vậy?

Đoàn Phi nói:

- Cái này sau này ta sẽ giải thích với đại nhân, bây giờ đại nhân hạ lệnh bắt hung thủ trước đã. Hung thủ tổng cộng có hai người, trong đó có một người thân cao lớn bảy thước, còn một người còn lại thân cao chưa tới ba thước, là một người lùn hoặc một đứa trẻ, chưa biết là nam hay nữ. Bọn họ có thể là những người trong đoàn xiếc, thậm chí đó là những người biểu diễn nghệ thuật mà chúng ta vừa đi qua, và đáng nghi ngờ nhất chính là những người đi cà kheo, hoặc nhảy cao. Nếu những người có hình thể tương tự như vậy, nếu có ai thân cao hơn ba thước đều dẫn về hỏi cung hết. Còn nữa, hung thủ rất hung tàn, những người đi bắt giữ chú ý an toàn.

Trương Chính Tung lệnh làm theo những gì Đoàn Phi nói, lúc này Đoàn Phi mới giải thích với hần:

- Đại nhân, những vết máu trên đất có thể nói cho chúng ta biết con đường chạy trốn của nạn nhân, cũng có thể nói cho chúng ta biết phương hướng của nạn nhân. Đại nhân quan sát kỹ thì thấy những giọt máu đều hướng về một phương hướng, điều này nói lên rằng nạn nhân rời khỏi phòng bên cạnh mới bị trọng thương, vết thương ở trên mặt thì không thể nào chảy nhiều máu như vậy được.

Trương Chính Tung quan sát rất kỹ những vết máu dưới đất, Đoàn Phi lại nói:

- Nếu không tin đại nhân có thể sai người mang một bát nước tới đây, chúng ta nhúng tay vào nước rồi nhỏ xuống đất, những vết nước nhỏ phía trước và nhỏ phía sau đều ngược nhau.

- Ta hiểu rồi, Đoàn bộ đầu quan sát thật tỉ mỉ, quả nhiên không hổ danh là Thần bộ.

Trương Chính Tung ngẫm nghĩ một lát thì đã hiểu, những vấn đề này chỉ cần lưu tâm một chút là có thể phát hiện được thôi, nhưng cái này trước đó hẳn lại không coi trọng nên đã bỏ lọt.

- Thần bộ? Đoàn Phi mới vào công môn, làm sao dám xưng như vậy được, Trương đại nhân nghe được câu này ở đâu vậy?

Đoàn Phi há hốc mồm lên tỏ vẻ kinh ngạc nói.

Trương Chính Tung cười nói:

- Chỉ trong vòng có một tháng ngắn ngủi mà đã phá được mấy vụ án lớn, và trong vòng ba ngày đã phá được hung án liên hoàn ở huyện Thuần An thuộc Dương Châu nữa, tiếng tăm của Đoàn bộ đầu đã lừng danh khắp thiên hạ rồi. Hôm nay nếu thuận lợi mà bắt được hung thủ vụ án này, chỉ sợ rằng cái danh hiệu Thần bộ của người không một ai là không biết đó. Mà danh hiệu của người cũng là danh nghĩa thực, nên cũng không cần phải khách khí đâu.

- Hạ quan biết bản thân mình thế nào mà, quả thực không dám nhận đâu.

Đoàn Phi toát mồ hôi nói, không biết là ai muốn hại hắn nữa, sao lại đặt cái danh hiệu này chứ? Đây chẳng phải là đẩy hắn vào miệng núi lửa đó sao? Cái tên Thần bộ thì có gì tốt đẹp đâu chứ.

Hai người một thì tăng bốc lên một thì đang chối bỏ, cứ giằng co vậy mấy hồi liền, đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng hoan hô, mấy tên bộ đầu đang gông cổ dẫn hai tên chạy vào trong, lớn tiếng bẩm báo:

- Trương đại nhân, Đoàn bộ đầu, hung thủ đã tóm được rồi. Bọn chúng vẫn còn đang biểu diễn ngoài đường phố, thấy bọn thuộc hạ đi lục soát kiểm tra thì tên cao lớn này ném cây gậy xuống rồi chạy thực mạng, còn tên bé nhỏ này đang biểu diễn phía trên linh hoạt giống như khỉ vậy, hần nhảy từ độ cao ba thước xuống đất mà không hề bị thương tích gì, các huynh đệ liền lao tới tóm gọn hai tên này gông cổ tới đây.

Trương Chính Tung tỏ vẻ rất khâm phục nhìn Đoàn Phi một cái, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, vụ án này nếu người khác phá án thì cũng có thể phá được, nhưng chưa chắc đã phá nhanh như vậy, cái tên Đoàn Phi này quả thật cũng rất bản lĩnh.

- Có ai bị thương không?

Đoàn Phi hỏi.

Tên sai dịch đáp:

- Đám huynh đệ chúng tôi không ai bị thương cả, gã cao lớn kia ném gậy xuống thì đập vào hai người dân chỉ bị xây xát nhẹ thôi, không vấn đề gì.

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, Trương đại nhân, vụ án này đã được phá, còn việc tiếp theo thì giao cho huyện Thượng Nguyên xử lý tiếp nhé, ta sẽ về báo cáo lại với Mã đại nhân, không biết Trương đại nhân còn gì chỉ bảo nữa không?

Trương Chính Tung nói:

- Người đợi một lát, ta cùng người về bẩm báo với Mã đại nhân.

Trương Chính Tung vội vàng hỏi cung, hai tên cha con hung thủ kia có vẻ rất biết điều khai ra toàn bộ quá trình gây án, tất cả đều trùng khớp với những gì Đoàn Phi dự đoán.

Hai cha con hung thủ này có một tuyệt kỹ rất tốt đó là nhảy cao và leo cao. Người cha ở dưới dùng ngực, vai, đầu, đội một chiếc gậy gỗ lên cao, còn người con thì giống như một con khỉ cứ thế mà leo lên cây gậy đó, khi leo tới đỉnh thì biểu diễn động tác giống như Kim Kê Độc Lập (gà vàng đứng một chân) khiến mọi người ai nấy đều thán phục và ủng hộ tiền biểu diễn.

Món tạp kỹ này đòi hỏi hai người phải phối hợp rất nhịp nhàng với nhau đồng thời phải có sự thăng bằng rất tốt, do vậy lúc đi lại bình thường người cha thường bế đứa con lên trên cổ, thậm chí lấy một thanh gỗ ngắn để đứa con leo lên và đứng trên đó, cứ tập luyện như vậy nên luôn có sự thăng bằng nhất định, hơn nữa rất có sức hút với người xem. Chiều hôm qua sau khi thu dọn tạp kỹ, người cha vẫn thường cho đứa con leo lên cổ đi dạo phố. Lúc đó nạn nhân đang ở trong phòng đếm ngân lượng, bởi vì ngoài trời rất nóng nên cửa sổ luôn được mở. Nạn nhân không thể ngờ được rằng tường bao cao như vậy lại có người nhìn được vào trong phòng, cuối cùng vì lòng tham của người cha nổi lên, nửa đêm nửa hôm mang đứa con theo và đẩy qua bức tường lên vào lấy trộm tiền, và tất cả sự việc xảy ra không thể ngăn cản được.

Trương Chính Tung đem phạm nhân giao cho huyện lệnh Thượng Nguyên cứ đứng ngăn ở đó từ lâu, rồi cùng với Đoàn Phi quay trở về nha phủ Ứng Thiên.

Ở thời Minh thì Nam Kinh được gọi với cái tên Ứng Thiên, tên khác nữa là Kim Lăng, thời cổ xưa còn được gọi với cái tên huyện Thượng Nguyên, sau khi Thái tổ lập đô ở Ứng Thiên lấy sông Tần Hoài làm mốc giới, phía nam vẫn gọi là huyện Thượng Nguyên, phía bắc gọi là huyện Giang Ninh, đều thuộc quyền quản lý của phủ Ứng Thiên. Vụ án này nhẽ ra thuộc quyền

xử lý của huyện Thượng Nguyên, nhưng cuối cùng đã bị Đoàn Phi nhúng tay vào.

Trương Chính Tung và Đoàn Phi cùng quay trở bẩm báo sự việc với Mã đại nhân. Trương Chính Tung thì luôn tán dương Đoàn Phi nhưng Đoàn Phi thì lại luôn khiêm tốn. Mã Văn Đào thấy vụ án được phá trong chớp mắt, hẳn rất vui mừng, đối với Đoàn Phi lại càng kính nể thêm vài phần.

Những nhân tài như vậy sao không trọng dụng chứ? Mã Văn Đào nghĩ tới trong nha phủ của mình vẫn còn vài vụ án còn đọng lại chưa được phá, hẳn liền cười híp mắt nói với Đoàn Phi:

- Đoàn đại nhân, bản án này được phá đúng là người không hổ danh là thần bộ, bản quan sẽ đưa vụ này lên bộ Lại để xét công cho người, nhưng chỉ có mỗi vụ án này khó mà thuyết phục được những lão gia trên bộ Lại, như thế này đi, trong nha phủ ta vẫn còn mấy vụ án chưa được phá, người tiện thể xử lý giúp ta đi, với năng lực của người thì đó không phải là vấn đề gì. Đương nhiên, bản quan cũng không ép người phải phá những vụ án này trong một vài ngày, bản quan định điều người tới đây để trọng dụng, không biết ý kiến người thế nào?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87

Đoàn Phi có thể không nhận lời sao? Hãn đành gật đầu nhận lời, nói:

- Đa tạ đại nhân đề bạt, hạ quan duy chỉ có cố gắng hết sức giải ưu vì đại nhân, để đền đáp ơn tri ngộ của đại nhân

- Ha ha ha, như vậy rất tốt. Đoàn đại nhân phá án vất vả, đừng ngại nghỉ ngơi hai ngày hãy nói. Những vụ án đó ta sẽ bảo người chép một bản đưa đến thượng phủ.

Mã Văn Đào tủm tỉm cười nói.

Đoàn Phi ngẩn người, nói:

- Đại nhân, hạ quan vốn ở lại xá với chúng huynh đệ, chính là Trương đại nhân đích thân sắp xếp. Bây giờ hạ quan không có chuyện gì làm, chỉ bằng cho xem vụ án trước, thông thuộc tình hình nhé.

Mã Văn Đào cười nói:

- Ở lại xá thật sự là thiệt thòi cho Đoàn đại nhân rồi, chỉ bằng Đoàn đại nhân dọn đến hậu nha trong nhà ta nhé. Lúc thường nói chuyện với Đoàn đại nhân, bản quan có thể mở mang kiến thức, sau này đụng phải vụ án cũng sẽ không ngỡ ngàng.

Đoàn Phi lông mao dựng đứng, quan to tam phẩm này không phải xem trọng mình rồi chứ. Tuy nói sau khi chuyển thể gương mặt này đúng thật

không làm mình thất vọng nhưng mình nói gì cũng sẽ không bán thân cầu vinh để làm tướng công.

Trương Chính Tung đột nhiên cười nói:

- Tòa nhà của Đoàn đại nhân mới đặt mua, tại sao còn không vào ở? Hay là muốn tìm ngày hoàng đạo? Ta thấy chọn ngày chi bằng được ngày, ta và Mã đại nhân cùng tới quý phủ chúc mừng Đoàn đại nhân khai phủ, thế nào?

- Cái này,

Đoàn Phi cười khố nói:

- Thì ra hai vị đại nhân đều biết rồi. Kỳ thật phủ đệ mới mua, bên trong cái gì cũng không có, làm sao có thể tiếp đón hai vị đại nhân? Chi bằng ta ở Túy Tiên lâu mở một bàn tiệc rượu chiêu đãi hai vị đại nhân, thế nào?

Trương Chính Tung cười nói:

- Trong phủ không có đồ sao? Vậy ngược lại dễ làm việc. Sau này mọi người đều là đồng liêu, chi bằng Mã đại nhân dẫn đầu, quan viên lớn nhỏ trong Ứng Thiên phủ chúng ta tối nay đều đến Đoàn phủ quấy rầy một chút. Phủ đệ của Đoàn đại nhân vẫn chưa treo biển chứ? Ta tặng tấm biển cho Đoàn đại nhân được rồi.

Mã tri phủ bị y chiếm trước, lập tức nói:

- Đoàn đại nhân ngài không cần lời thôi nữa, đề nghị này của Trương đại nhân rất hay. Trương đại nhân am hiểu thư pháp, viết tấm biển là thích hợp nhất. Lão phu nên tặng chút gì đây? Cái này thật sự là cân nhắc kỹ, Đoàn đại nhân, trong phủ có thiếu gì không?

- Không thiếu không thiếu, không dám để hai vị đại nhân tặng lễ cho hạ quan, thật là giết hạ quan rồi.

Đoàn Phi cực lực từ chối, cuối cùng Mã tri phủ sầm mặt, nói:

- Chẳng lẽ Đoàn đại nhân cả điều này cũng không chịu nể mặt cho à?

Đoàn Phi sợ tới mức mồ hôi ướt đầm, vội vàng nhận lời không dám lời thôi nữa. Chỉ nghe Mã đại nhân và Trương đại nhân hứng chí bưng bưng bắt đầu tán ngẫu nên mời ai không nên mời ai. Đoàn Phi nghe đến mức khúm núm, trong lòng chỉ là không ngừng kêu khổ.

Thật không dễ chạy thoát ra ngoài, bọn Thạch Bân, Quách Uy nhìn thấy Đoàn Phi sắc mặt xám ngoét không khỏi quan tâm hỏi:

- Phi ca, huynh làm sao vậy?

Đoàn Phi thở dài, nói với bọn họ:

- Ta không thể gạt các người nữa. Kỳ thật ta mua một phủ đệ trong thành, không biết làm sao mấy người Mã đại nhân biết. Bọn họ tối nay định đi đến phủ ta chúc mừng ta khai phủ.

Thạch Bân và Quách Uy không chút kỳ quái nói:

- Đây không phải chuyện tốt sao? Phi ca sắc mặt của huynh sao khó coi như vậy?

- Các người cũng biết rồi?

Đoàn Phi kinh ngạc nhìn hai người họ. Thạch Bân cười nói:

- Không sớm lắm, cũng là vừa phá án về, mấy bộ khoái đó thôi phòng huynh nói lỡ lời. Phi ca, bọn họ nói sau khi huynh là quý nhân, bên cạnh có người phụ tá, đây là thật sao không?

Đoàn Phi đối mặt với hai đôi mắt thiết tha chờ đợi đó, hần cười khổ nói:

- Thạch Bân lẫn lộn với ta lâu như vậy, chẳng lẽ y còn không biết sao? Nói thật tại sao trở thành đáng vẻ bây giờ, ta cũng không biết nữa.

Sáng sớm hôm nay hân còn rất chắc chắn cho rằng thái độ dị thường của Mã đại nhân, Trương đại nhân cùng với Vương Húc đó đối với hân là vì hôm qua trong những người đứng xem có nhân vật lớn nào đó nhìn thấy tất cả cũng cảnh cáo bọn họ. Nhưng bây giờ hân lại có chút phán đoán nghi ngờ mình, sau khi mình xuyên việt đến, tất cả thuận lợi đều làm người ta nghi ngờ. Chẳng lẽ thật sự có người đang ở trong chỗ tối âm thầm giúp đỡ mình?

Hứa Dục không hài lòng với mình, trong nhà y liền xảy ra chuyện. Nghiêm bộ đầu gây trở ngại mình phát triển, Tạ thông phán liền xuất hiện. Hải An trấn có nhiều người chết như vậy, mình lại sợi lông cũng không sao. Mới đến Ứng Thiên phủ không có mấy ngày thì xảy ra biến hóa lớn như vậy, điều này chẳng lẽ đều là trùng hợp sao?

Đoàn Phi lấy lại bình tĩnh, thấy Thạch Bân và Quách Uy đáng vẻ vốn nên như vậy. Đoàn Phi cũng không lời nào để nói nữa, mọi người thích nghĩ thế nào thì nghĩ thế ấy, dù sao mình hỏi lòng không hổ thẹn thì được rồi.

Đoàn Phi nói:

- Đừng suy nghĩ lung tung, bây giờ không có chuyện gì, cùng ta trở về nhà, giúp chuẩn bị một chút, tiếp đón các đại nhân.

Đoàn Phi là lần thứ hai về nhà mình, nếu như là nhà, hân cũng không dám tin đây là nhà của mình. Vừa vào nhà thì giống như đang nằm mộng, căn nhà to như vậy, trang hoàng lộng lẫy như vậy, đặt ở thế kỷ 21 một tỷ cũng không có được. Sớm được nhà nước xếp vào đơn vị bảo hộ văn vật trọng điểm rồi.

Bọn người Thạch Bân cũng thấy choáng váng, bọn họ nằm mơ cũng không dám tưởng tượng sẽ có một ngày có thể có một căn nhà như vậy.

Hoàng Tố Lương cũng đổi bộ dạng, không hề keo kiệt bỉ ổi giống như trước đây. Y cả người gọn gàng, thân hình béo mập đó lại làm y trở nên cực kỳ phúc hậu, giống như một ông chủ lớn thành đạt.

Trên thực tế, thật sự y cũng bớt thời gian làm chút làm ăn nhỏ, y giúp Đoàn Phi mua ba căn phòng tiêu tốn hơn chín mươi ngàn. Tiền còn lại ngoại trừ giữ một phần ngày thường tiêu xài còn lại hai ngàn hai, y không ngại vất vả chạy đến ngoại ô mua đồng lớn gạo lúa mì bán lại, chuyên tay liền tăng gấp đôi. Bây giờ y lại cùng người ta hợp tác, mở một quán tửu lâu, hầu như ngày nào cũng có tiền vào.

Đoàn Phi nói chuyện đau đầu của mình cho y, ai biết Hoàng Tố Lương sau khi nghe xong lại vui mừng nói:

- Đây chính là chuyện tốt mà, có chư vị đại nhân ủng hộ, con đường làm quan của huynh sau này sẽ thuận lờn nhiều. Làm ăn sau này của lão Hoàng ta cũng không có người dám loạn đuổi tay chân.

Đoàn Phi lắc đầu, lo lắng của mình hình như những người này một chút cũng không cảm nhận được, quả thật chính là đàn gảy tai trâu, không lo bọn họ nữa.

Đoàn Phi căn dặn nói:

- Vậy ta chuẩn bị tiếp đón khách vậy. Mấy người này đều là huynh đệ của ta, tiếp đón chu đáo, chuẩn bị mấy căn phòng, bọn họ bắt đầu từ ngày mai ở đây.

Hoàng Tố Lương liên tục gật đầu, môi toét đến tai, Đoàn Phi lại nói với đám người Thạch Bân:

- Ta phải đi đón một người, các người đi một chuyến với ta không?

- Đi đón ai vậy?

Thạch Bàn hiểu kỳ hỏi.

- Tô cô nương.

Trên mặt Đoàn Phi hiện lên một nụ cười thần bí, nói:

- Bây giờ nàng ấy là nha hoàn bên cạnh ta.

- Woa,

Cầm của bọn Thạch Bàn đều sắp rớt xuống, nhất là Thạch Bàn, y trợn tròn mắt, nói:

- Lúc sáng huynh còn nói không có hứng thú với nàng ấy, sao bây giờ đột nhiên nàng ấy thật sự chịu làm nha hoàn của huynh? Huynh không dùng thủ đoạn cưỡng ép gì chứ?

Đoàn Phi lấy ra tờ khế ước quơ quơ trước mặt mọi người, nói:

- Ta có phải là loại người ép người bán thân đó không? Là tự nàng ấy quyết định, làm nha hoàn trả nợ cho ta. Nàng ấy là tri ân đồ báo, các người đừng nghĩ bậy.

Cái miệng kinh ngạc của mọi người lúc này mới khép lại, Quách Uy một tay kéo Thạch Bàn muốn tò mò nhìn theo, hi hi cười:

- Người đi theo làm gì? Làm người ta ghét à? Tòa nhà xinh đẹp như vậy, người không muốn dạo chơi còn muốn chạy đi đâu? Hoàng quân gia, có thức ăn, thức uống gì ngon mang lên hết. Chúng ta không cần theo những lão gia đó, cũng không có tư cách theo. Chúng ta tự uống không say không về!

- Tiểu nhân không phải quản gia, quản gia ở đây là bá phụ của tiểu nhân.
Các ngài có thể gọi ông ấy là Hoàng bá.

Lúc Hoàng Tố Lương giới thiệu, Đoàn Phi một mình đi rồi.

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88

Bổ sung sau

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89

Tô Dung bưng một khay đồ này vật nọ đặt trên án thư, nói:

- Công tử, người còn chưa nghỉ ngơi, thân Nô tì này sao có thể nghỉ ngơi trước được? Nô tì đã bảo nhà bếp hầm một bát canh hạt sen, công tử người nếm thử một chút trước đi.

Đoàn Phi ừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu vào vụ án. Tô Dung lòng hiếu kỳ nổi lên, vườn người nhìn, nói:

- Đây chính là vụ án Mã đại nhân giao cho công tử sao? Án này xem ra cũng khá đơn giản thôi.

- Hả? Đơn giản sao? Người nói xem?

Đoàn Phi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tô Dung khích lệ nói.

Tô Dung nói:

- Dựa vào hồ sơ vụ án tất nhiên nhìn không ra đầu mối gì, giáp mặt chất vấn nguyên cáo và bị cáo, không chừng sẽ có thể nhìn ra ai đang nói dối, Tô Dung ở phương diện nhìn người vẫn có chút tự tin đấy ạ.

- Vậy sao? Vậy người xem ta là người thế nào?

Đoàn Phi cười híp mắt hỏi.

Tô Dung nhíu mày, nói:

- Công tử, bộ dạng của người bây giờ làm da đầu nô tì phát run.

Đoàn Phi cười ha hả, không cùng nàng ta đùa giỡn nữa, nói:

- Cho dù biết họ nói dối thì có ích gì? Chẳng lẽ trực tiếp bắt lại phạt đánh nữa sao? Ta lại không phải cái loại quan hồ đồ, cần phải dùng hình mới phá được án. Ta tự có diệu kế làm bọn họ tự động nhận tội, người không cần chờ ta, đi nghỉ ngơi trước đi.

Tô Dung nháy mắt, nói:

- Công tử, ngày mai nô tì có thể cùng với người đi phá án không? Đại phu nói ở nhà buồn bức sẽ không tốt cho thân thể, hơn nữa nô tì cũng muốn tận mắt xem diệu kế phá án của công tử.

- Thật vậy không? Người là không tin ta phải không?

Đoàn Phi đảo mắt, nói:

- Ta không phải Tri phủ, người không thể theo ta lên công đường, có điều chúng ta ngày mai sẽ đến khi muộn nhất mới quay về, người muốn đi theo xem thật ra không vấn đề gì.

- Đa tạ công tử.

Tô Dung hé miệng cười, nói:

- Tô Dung trở về nghỉ ngơi, công tử cũng đi nghỉ sớm đi, còn nhiều thời gian không cần quá mệt nhọc.

Đoàn Phi bưng canh hạt sen lên, uống một ngụm lớn, phất tay, Tô Dung liền lui ra. Đoàn Phi uống xong canh hạt sen lại xem hồ sơ một lát, cuối cùng cũng về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, trước tiên Đoàn Phi đến nha phủ tham kiến Mã đại nhân, mượn vài tên bộ khoái bản địa, sau đó mang theo một đám bộ khoái khí thế hùng hổ, liền thẳng hướng nam thành.

Đầu tiên hẳn phải xử lý một vụ tranh chấp của người trong quê, nguyên cáo họ Lý tên Thần, cáo hàng xóm lừa y năm trăm lượng. Khởi nguồn là lúc đầu Lý Thần vay của người hàng xóm tám trăm lượng đi buôn bán, lúc ấy viết giấy vay lấy nhà làm thế chấp. Lý Thần buôn bán trở về kiếm được chút tiền, khi trả tiền đã trả trước năm trăm lượng, còn lại chuẩn bị lần sau buôn bán kiếm thêm lại trả. Vì ở quê quan hệ không tệ, nên khi trả tiền không cần viết một giấy vay tiền khác. Không ngờ đến khi Lý Thần trả tiền lần thứ hai, người hàng xóm bèn trở mặt. Một mực khẳng định Lý Thần một đồng cũng chưa trả, vẫn còn nợ gã tám trăm lượng.

Lý Thần lúc này mới hối hận không kịp, đành phải viết đơn kiện bẩm báo nha huyện Thượng Nguyên. Huyện lệnh Thượng Nguyên thấy Lý Thần lấy không ra chứng có liên phán y vụ cáo. Lý Thần bị phạt đánh rồi còn phải trả tiền. Nhưng y lại cáo tiếp lên nha môn, vừa lúc Hoàng thượng nam tuần đến phủ Ứng Thiên, Tri phủ đại nhân đành phải tạm thời giấu đi, miễn đánh cho tên tiểu tử này, sau khi thả ra y bất cứ giá nào cũng chặn đường cáo kiện.

Tất cả chứng cứ đều chống lại Lý Thần, nhưng Đoàn Phi trong lòng vẫn cứ tin tưởng y. Một kẻ lừa gạt tuyệt đối sẽ không thể không chút chứng cứ kiện tiếp lên cấp trên. Hơn nữa, hẳn còn hỏi những bộ khoái đã gặp Lý Thần và hàng xóm Bì Đạt. Bọn bộ khoái đều cho rằng, Lý Thần kia là một người thật thà, mà hàng xóm Bì Đạt của y thoạt nhìn không thật thà như vậy.

Sáng sớm tinh mơ hôm đó, một đám bộ khoái đột nhiên xuất hiện trước cửa chính nhà Bì Đạt, bọn họ dùng sức kéo cửa chính Đạt gia, thúc giục:

- Mở cửa, mở cửa, Bì Đạt mở cửa! Xảy ra chuyện lớn rồi!

Bì Đạt đang ở trong phòng ôm vợ ngủ thình lình nghe thấy có người đập cửa, gã vội vã dậy mặc xong quần áo đi ra mở cửa, không đợi gã mở miệng trách móc, công sai đã như lang hổ nhào vào gã, lập tức trói gô giải đi.

- Sai gia, ta phạm vào tội gì? Tại sao muốn bắt ta!

Bì Đạt bị trói rồi vút cửa mặc người vây xem, vài bộ khoái của Dương Châu tới canh giữ bên cạnh gã, còn bộ khoái khác nhảy vào trong phòng gã, lát sau liền nghe được vợ Bì Đạt ở trong hét ầm lên:

- Cường đạo, người đâu, có cường đạo!

Rất nhanh ngay tại cổng nhà Bì Đạt tụ tập một đám người vây xem. Đoàn Phi nghe được lời nói của Bì Đạt sau đó cười lạnh nói:

- Bì Đạt, chúng ta là bộ khoái Dương Châu, đặc biệt vì người mà tới, việc của người phạm tội rồi.

Miệng đầy giọng Dương Châu Bì Đạt nghe thấy sửng sốt, Thạch Bàn nói với những người vây xem xung quanh:

- Hai ngày trước, phủ Dương Châu chúng ta bắt được một đám đạo tặc, cung khai nhận tội bọn chúng giết người cướp bóc được hơn một nghìn lượng bạc thỏi chứa chấp ở nhà Bì Đạt, ngõ Đình Gia Ứng Thiên. Bởi vậy, chúng ta được đại nhân phái tới khám xét Bì mỗ, và tra tìm bạc, nhất định áp tải tới Dương Châu đãi thắm.

Người vây xem đều thốt lên một tiếng ồ, sau đó tiếng xì xào bàn tán nổi lên, Bì Đạt trợn mắt hét lớn:

- Không thể, ta bị oan, ta không phải đạo tặc, ta không chứa chấp bạc trộm cắp, ta không phải kẻ chứa chấp.

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng hoan hô, bọn khoái bộ bản địa hét lớn:

- Tìm được rồi, tìm được tang vật rồi!

Khoái bộ chạy tới một hàng, chấp tay nói với Đoàn Phi:

- Đoàn Bộ đầu, thuộc hạ ở trong nhà Bì mỗ lục soát được hơn mười đỉnh bạc, ước chừng hơn bảy trăm lượng.

Đoàn Phi hừ một tiếng, nói với Bì Đạt:

- Bì Đạt, người nói người oan uổng, ta đây hỏi người, vì sao trong nhà người có nhiều ngân lượng như vậy? Hay là buổi tối người có thói quen nằm trên đỉnh bạc ngủ?

Bì Đạt há hốc mồm, lời giải thích duy nhất đã bị Đoàn Phi châm chọc rồi, gã nhất thời tìm không ra cớ, người bình thường trong nhà sao có thể chứa nhiều bạc như vậy? Số bạc này của gã phần lớn đều là Lý Thần trả, vì sợ lưu lại bằng chứng gã cũng không dám mang đi tiền trang (như ngân hàng tư bây giờ) đổi thành ngân phiếu, cho nên vẫn còn chồng chất trong tủ, không nghĩ tới hôm nay lại bị lục soát ra.

Đoàn Phi không để cho gã có thời gian suy nghĩ, tiếp tục ép, hỏi:

- Người đã không nói được lai lịch của số bạc này, dính thị là của trộm cướp không còn nghi ngờ, bây giờ tang vật cũng lấy được, người đâu đem Bì Đạt cùng tất cả tang ngân lục soát được áp tải tới nha phủ, đợi sau khi Tri phủ Mã đại nhân xác nhận lập tức áp giải đến Dương Châu xử lý! Đây là một vụ án trộm cướp lớn, nếu Bì Đạt muốn chạy trốn, cứ đánh gãy chân!

Bọn bộ khoái như lang như hổ túm lấy Bì Đạt, Bì Đạt chỉ cảm thấy chân mình không cắm xuống đất mà chổng lên, mắt thấy cửa nhà quen thuộc

cách mình càng ngày càng xa, Bì Đạt sợ tới mức hồn bay phách lạc, không khỏi hét lớn:

- Đó không phải tang ngân, là bạc hàng xóm Lý Thần trả ta, đó không phải tang ngân đâu!

- Hà? Đó là bạc hàng xóm Lý Thần trả người?

Bọn bộ khoái buồng Bì Đạt xuống, cùng kêu lên, ngay sau đó Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Người nói đây là bạc hàng xóm Lý thần trả người, người có chứng cứ gì?

- Đại nhân không tin có thể gọi Lý Thần đến làm chứng cho tiểu nhân, bạc này thật là Lý Thần trả lại cho thảo dân đó mà.

Bì Đạt bị những bộ khoái miệng đầy giọng Dương Châu đó lắc lư đến choáng váng, căn bản không suy nghĩ đến chuyện khác.

Đoàn Phi hướng bốn phía chấp tay nói:

- Mọi người làm chứng, người này chính mồm nói bạc này đều là Lý Thần trả gã, bạc tổng cộng tìm được hơn bảy trăm lượng, nói cách khác Lý Thần nợ gã tám trăm lượng bạc đã trả hết toàn bộ, mọi người nói có đúng không hay không!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90

Đúng, đúng vậy, sai gia nói rất đúng, mọi người chúng ta đều chứng kiến! Lý Thần rõ ràng đã trả hết tiền cho gã rồi.

Đoàn Phi sớm an bài kẻ trong đám người đó ví như Tô Dung nhao nhao nói thêm vào.

Lý Thần được một bộ khoái dắt vào giữa đám đông, mặt y đầy nước mắt tinh thần kích động hướng Đoàn Phi lạy, sau đó đứng lên chỉ vào Bì Đạt mắng:

- Lão thất phu, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay!

Bì Đạt cuối cùng cũng hiểu ra, gã ủ rũ á khẩu không trả lời được, Đoàn Phi quát:

- Mọi người giúp cho một việc, mang số bạc Bì Đạt vu oan Lý Thần đều đưa đến nhà Lý Thần, đốt giấy vay tiền kia đi, vụ án này cứ như vậy kết thúc. Lý Thần, Bì Đạt các người có phục hay không?

Lý Thần hô to Đại lão gia thanh thiên, sao có thể không phục? Có nhiều người làm chứng như vậy, Bì Đạt dám lật lọng, chẳng phải là muốn ăn đòn sao? Vì thế cũng chỉ ầm ỨC nói một chữ phục, nộp hai trăm lượng bạc, tuy một ít trả quan ti, cũng không thua thiệt, coi như là bồi thường tiền thuốc men cho Lý Thần bị đánh nát mông đi.

Một vụ án khó dây dưa như vậy giao cho Đoàn Phi động tay lên kế hoạch phá được, bọn bộ khoái đều nhìn hằm hằm cặp mắt khác trước, khen không dứt miệng. Tô Dung tuy rằng không nói nhưng ánh mắt nhìn Đoàn Phi cũng có chút cảm giác khác trước, Đoàn Phi đặc ý liếc mắt với nàng, lấy từ trong ngực ra tờ giấy nhìn một cái, nói:

- Vụ án này có thể phá được không phải công lao một mình ta, mọi người phối hợp khăng khít mới khiến cho Bì Đạt kia mất đi chừng mực, đi thôi, mọi người đều vất vả rồi, ta mời mọi người đến Thành Phúc Ký ăn bữa ngon, nhưng trước khi ăn cơm nha.

Đoàn Phi dẫn dò một hồi, mọi người sau khi nghe liên tục gật đầu, trên mặt lộ ra một vẻ quý dị thần sắc muốn cười lại nhịn, miệng lại liên tục trầm trồ khen ngợi, với Đoàn Phi càng thêm nể phục. Thủ đoạn phá án như vậy bọn họ cũng được coi như mở rộng tầm mắt, hưng phấn lạ thường, mọi người kêu gào như lang như hổ chạy về phía Thành Phúc Ký.

Thành Phúc Ký là một quán rượu nổi tiếng trên đường cái Cao Tỉnh của phủ Ứng Thiên. Bọn Đoàn Phi chạy tới nơi đã qua giờ Tý, ước chừng 10 rưỡi sáng nhưng trong Thành Phúc Ký khách khứa bạn bè đã ngồi đầy, trước cửa người ra người vào vô cùng náo nhiệt.

Tiểu nhị chào khách ở cửa chính nhìn thấy một đám mặc trang phục công sai hướng tới Thành Phúc Ký, gã liền vội vàng tiến lên tiếp đón, lại bị Lưu Bộ khoái đi đầu đẩy ra, anh ta lớn tiếng quát:

- Bản quan vâng mệnh đến phá án, người rút đi cho ta vào kêu ông chủ của các người ra đây!

Tiểu nhị hoảng sợ, vội vàng chạy vào, Đoàn Phi xem qua hồ sơ vụ án, và đã nói chuyện qua với nông phu kiện Thành Phúc Ký, nhận ra tiểu nhị kia chính là kẻ nịnh bợ Đinh Liễu Nhi đã lừa của nông phu một con ngỗng to, nhưng lần này gã không phải là nhân vật chính, nên hằm thờ ơ lạnh nhạt

không nói một tiếng, mọi người đang theo kịch bản của hắn diễn trò một chút.

Một đám công sai ầm ầm lấp kín cửa chính, khách uống rượu đều hiếu kì nhìn sang. Chỉ chốc lát ông chủ Thành Phúc Ký theo sau tiểu nhị Đinh Liễu Nhi vội vã chạy ra, đến trước mặt bọn bộ khoái, ông ta đưa mắt nhìn qua mọi người, thần sắc có chút không kiên nhẫn chấp tay nói với Lưu Bộ khoái:

- Lưu Ban đầu, ngài vì sao đưa nhiều sai gia như vậy chặn cửa quán rượu? Chẳng lẽ vẫn là vì sự kiện kia? Tri phủ đại nhân không phải phạt đánh kẻ lừa tiền của tiểu nhân rồi sao?

Lưu Bộ khoái cười ha hả, xích lại gần một chút thấp giọng nói:

- Chúng ta đến không phải vì việc kia, tuy nhiên cũng có chút quan hệ. Ông chủ Thành, ta nói ông nhé, nông phu kia sau khi bị đánh về bệnh nặng một trận, trong nhà cũng xảy ra việc nữa. Hôm qua ngỗng nhà hắn đột nhiên ngã bệnh một loạt, nha môn phái người đi xem xem, nói là phát dịch rồi. Ông chủ Thành nên biết việc gia cầm nhà đó phát dịch là đại sự, sẽ lây bệnh đấy. Nha huyện Thượng Nguyên vội vàng báo lên phủ Ứng Thiên chúng ta. Mã lão gia hôm nay thấy được cấp báo, đột nhiên nhớ tới nông phu kia hình như từng bán ngỗng cho người Thành Phúc Ký? Vì thế bảo chúng ta tới hỏi han, ngỗng phát bệnh không thể dùng để nấu ăn, cái đó có thể phá hư danh tiếng Thành Phúc Ký các ông đấy!

Ông chủ Thành thần sắc khẽ biến, ông ta vội vàng nói:

- Lưu Ban đầu ngài nhỏ giọng chút, chúng ta hôm đó vẫn chưa mua ngỗng của nông phu kia. Sáng sớm nay tiểu lão còn đích thân đi xem qua, gà vịt ngỗng trong lồng đều chưa thấy gì khác thường, xin Lưu Ban đầu hồi bẩm đại nhân, cứ nói chúng ta ở đây mọi chuyện đều tốt.

Một ít thỏi bạc đút vào trong tay Lưu Bộ khoái. Lưu Bộ khoái cười ha hả, giơ tay vẫy Đinh Liễu Nhi đến trước mặt nói:

- Tiểu nhị, đây không phải nói đùa, nếu những người khách ăn gà bệnh, ngỗng chết xảy ra chuyện gì, ta không thoát khỏi có liên quan. Thành Phúc Ký các người cũng chịu không nổi, người nói thật cho ta, xử lý sớm kịp thời còn có thể âm thầm cứu vãn.

Ông chủ Thành nhướn mày, tưởng là Lưu Ban đầu chê bạc ít, ông ta đang định lấy ra một chút bạc nữa, chỉ thấy trên trán Đinh Liễu Nghi toát mồ hôi, đang lúc chần chờ, bên trong đột nhiên có người lớn tiếng:

- Trương huynh, huynh nghe không? Gần đây gia cầm phát bệnh rất lợi hại, nghe nói trong ngoài thành đã chết rất nhiều gà vịt ngỗng rồi, quan phủ đều dấu nhẹm việc này, nghe nói là không thể bị Hoàng thượng biết được.

Lại có một người nói:

- Tiểu nhị, Thành Phúc Ký này của các người ngỗng quay sao có mùi quái lạ, chẳng lẽ dùng ngỗng chết quay hay sao? Người xem xem, ngỗng quay trong đĩa này đâu còn có con ruồi!

Ông chủ Thành nhướn mày, đang lúc muốn đi giải quyết, người Đinh Liễu Nhi chấn động mạnh, giữ chặt người ông chủ Thành đang định đi chỗ khác, nức nở nói:

- Ông chủ đều là lỗi của tiểu nhân, tiểu nhân không nên cố ý giở trò với người quê mùa kia chiếm còn ngỗng to của hãn. Con ngỗng kia hôm trước đã giết rồi, nhưng đã nuôi trong lồng hai ngày, ngỗng của hãn nếu đều phát bệnh chết rồi, chỉ sợ...

Ông chủ Thành giận tím mặt, vung mạnh cánh tay, đánh cho Đinh Liễu Nhi ngã lăn ra đất, với tài lực của Thành Phú Ký sẽ không đi tham cái con ngỗng to kia. Ngày hôm đó Đinh Liễu Nhi và nông phu kia không đồng ý

giá cả trong cơn tức giận mới cố ý chiếm con ngỗng của hắn, không nghĩ tới lại là một con ngỗng bệnh. Nếu việc này truyền đi thanh danh Thành Phúc Ký chỉ sợ cũng bị hủy, ai sẽ còn đến chỗ ông ta bán rau quả gà vịt tươi? Ai còn dám đến quán của ông ta ăn cái gì? Cho nên ông chủ Thành mới hỗn hển nhớn nhác, hận không thể giết được tên tiểu nhân gian xảo này ngay tại chỗ.

Đoàn Phi liếc kẻ vừa kêu ăn phải ngỗng chết một cái, người kia nhất thời ngừng công kích trở về ngồi lặng lẽ. Ông chủ Thành còn muốn đánh Đinh Liễu Nhi, Lưu Ban đầu ngăn cản, trả bạc cho ông ta nói:

- Ông chủ Thành, đắc tội, ra hạ sách này thực không phải.

Ông chủ Thành sau khi thở hỗn hển mấy hơi mới tỉnh ngộ, ông ta hít sâu một hơi, hướng mọi người chấp tay lạy, nói:

- Đa tạ các vị sai gia giúp tiểu lão tra rõ ràng việc này, tên tiểu nhân gian xảo không biết gạt tiểu lão làm bao nhiêu việc trái với lương tâm, tấm biển Thành Phúc Ký của tiểu lão suýt nữa bị hủy trong tay hắn. Ngỗng của người nông dân kia tiểu lão sẽ bồi thường gấp bội, tên gian xảo này bắt đầu từ hôm nay không muốn người nữa, xin Lưu Ban đầu mang hắn đi đi, tốt nhất gông hắn lại ba tháng để răn mọi người, để mọi người biết rõ mặt mũi thẳng nhãi này, cũng tốt để cảnh tỉnh người khác.

- Ha ha, ông chủ Thành khách khí rồi, người kia không vội đưa về, mấy anh em chúng ta bận rộn việc đến tận trưa có chút đói rồi, định ở đây ăn cơm xong mới quay lại nha phủ phụng mệnh.

Lưu Bộ khoái cười nói.

Ông chủ Thành vội nói:

- Nên thế, nên thế, bữa tiệc này tiểu lão ta mời, các vị sai gia mời ngồi bên này.

Lưu Bộ khoái cười ha hả nói:

- Ông chủ Thành thật là khách khí, nói như vậy chúng ta không khách khí, mọi người đều ngồi xuống đi, Đoàn Bộ đầu, người tới gọi món đi, muốn ăn cái gì tùy ý, Thành Phúc Ký chính là tửu điểm danh tiếng nhất ở phủ Ứng Thiên, ngỗng quay của Thành Phúc Ký bọn họ rất nổi tiếng đấy.

- Vậy mang đến một con ngỗng quay đi, ông chủ Thành còn gì đặc biệt cứ việc mang lên.

Đoàn Phi cười ha hả nói.

Lời còn chưa nói hết, thành linh nghe có người đập bàn quát:

- Nực cười, thân là quan sai không ngờ ăn uống của chùa, khó trách cha nói đương kim lại trị bại hoại, bởi thế này có thể thấy được vết ố!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91

Bọn Đoàn Phi đều quay đầu lại nhìn người kia, chỉ thấy đó là một thư sinh tuổi chừng hai mươi, lúc này mặt đầy giận dữ, mắt nhìn không chớp, giống như đang nói chuyện với không khí.

Nhìn vẻ mặt tên tiểu tử này, Đoàn Phi không khỏi khẽ mỉm cười. Nhớ năm đó hắn cũng từng là một kẻ bất bình, tràn đầy nhiệt huyết không cách phát tiết, cả ngày chỉ thiên oán địa, lúc đó bộ dạng chắc chắn cũng như vậy.

Một đám bộ khoái nhất loạt giận dữ, Lưu Bộ đầu đang muốn đập bàn mắng người, Đoàn Phi giơ tay nhấn bả vai anh ta một cái, cười nói:

- Hà tất phải chấp nhứt với người kém hiểu biết chứ? Ông chủ Thành, ta còn lời chưa nói hết, rượu và đồ ăn ngon cứ việc mang lên. Lưu lão ca, bữa tiệc này ta sớm nói qua là ta mời rồi, người cần gì phải tranh trả tiền với ta chứ!

Lưu Bộ khoái bật cười ha hả, nhìn mặt Đoàn Phi rồi trừng mắt giận dữ liếc thư sinh kia một cái, thu ánh mắt chẳng muốn để ý đến y nữa.

Ngược lại ông chủ Thành chẳng quan tâm những bàn luận này, lòng ông ta tự nhủ cho dù thật sự lấy tiền ít nhất cũng phải giảm 50%, lập tức kêu phòng bếp khẩn trương mang thức ăn lên, bọn tiểu nhị như nước chảy dâng rượu và thức ăn.

Đoàn Phi vẫy tay ra ngoài cửa, Tô Dung nhẹ nhàng bước đến, Đoàn Phi cười nói:

- Bảo người không cần theo đến người lại cứ đến, giờ hết trời để xem rồi. Một cô gái như người lại ngồi cùng bàn với chúng ta không tốt, không bằng đến bên cạnh tìm một chỗ trống ngồi xuống, ta sai tiểu nhị mang một chút đồ ăn ngon cho người.

Tô Dung khẽ mỉm cười nói:

- Rất tốt ạ, nhìn thấy công tử liên tiếp thi hành diệu kế phá án, làm một nha hoàn của công tử tiểu nữ cũng thấy thơm lây. Công tử và các vị bộ khoái đại ca từ từ ăn, tiểu nữ qua một bên tùy ý ăn một chút là được rồi.

- Nhớ là ăn nhiều thịt một chút, cần phải bồi bổ cơ thể, đừng quên hôm qua lời ta đã nói với người.

Đoàn Phi ánh mắt cố ý dừng trước ngực Tô Dung, ngừng một lúc mới dời đi. Gương mặt Tô Dung trang điểm thêm một đám mây ửng hồng nữa, nàng khẽ cắn đôi môi đỏ giận dữ liếc Đoàn Phi một cái, lắc lắc eo nhỏ xoay người đi ra.

Đoàn Phi cười ha hả, chăm chú nhìn ánh mắt khác thường của mọi người, cầm chiếc đĩa bắt đầu tiếp mọi người ăn uống linh đình.

Một đám bộ khoái thô lỗ sau khi uống rượu không khỏi có chút hành vi phóng đảng, âm thanh uống rượu chơi đoán số cũng to lên, bốn phía thực khách đều tránh xa. Tên tiểu thư sinh kia giận dữ cũng đi rồi, một bàn khác chỉ có hai người ngồi, chính là hai người đàn ông khoảng ba mươi tuổi ngày hôm đó tận mắt nhìn thấy Đoàn Phi giải cứu Tô Dung. Một vị trong đó có diện mạo tuấn tú, nghe được tiếng ồn ào có chút không kiên nhẫn mà nói:

- Mấy tên bộ khoái đó thật sự có chút âm ỉ, không ăn nữa, chúng ta lại đến sông Tần Hoài đi dạo thôi.

Người đàn ông mặt sẹo liếc mắt nhìn bọn Đoàn Phi một cái, cười nói:

- Lão gia, ông chắc còn nhớ cô bé vừa rồi và tiểu Bộ khoái cùng nói chuyện với cô ta không? Chúng ta đã gặp bọn họ rồi, ban nãy bọn họ phá một vụ án ở ngay trong quán này, bây giờ đang uống rượu mừng công đấy, cho nên thanh âm mới lớn như vậy mà.

- Hả? Vừa rồi một đám bọn họ hùng hổ xông tới, ta còn tưởng rằng bọn họ đến ăn của chùa đấy chứ, vụ án phá như thế nào? Cô bé kia thân hình nhìn qua có chút quen mắt.

Người đàn ông tuấn tú kia ngẫm nghĩ một chút, ồ một tiếng nói:

- Cô ta không phải cô gái ngày hôm đó bị ai đó bức làm nha hoàn sao? Bộ khoái kia không phải là người cứu cô ta hôm đó sao?

Người đàn ông trên mặt có sẹo cười nói:

- Lão gia tử quả nhiên là gặp qua thì không quên được, đúng là hai người bọn họ. Cô gái kia không biết sao thành nha hoàn của bộ khoái, không phải là lấy thân để báo ơn rồi chứ?

- Ha hả.

Hai người cười rộ lên, người đàn ông mặt sẹo cười xong tiếp tục nói:

- Vừa rồi bọn họ kêu ông chủ đi ra nói chuyện, ta đều nghe thấy, hóa ra cái tiệm này trước đó vài ngày bị người ta kiện lên huyện Thượng Nguyên, nói bọn họ lừa chiếm một con ngỗng béo của một nông dân, loại án này xử lý tại chỗ ngay lúc đó là rõ, nhưng huyện lệnh Thượng Nguyên kia hoặc vô năng hoặc ăn hối lộ không phá án ngay.

- Đúng vậy.

Người thanh niên tuần tú nói:

- Nhà nông nuôi ngỗng phần lớn là nuôi thả, ngỗng ăn cỏ, giun, trong cửa hàng nuôi ngỗng phần lớn là nuôi một hai ngày thôi, ăn cám, cốm, ngũ cốc. Nếu ngay tại chỗ đem giết hết ngỗng trong tiệm, nhìn thức trong mề ngỗng là có thể phân biệt rõ. Nếu thời gian lâu có thể nhìn màu sắc ngỗng để phân biệt, loại án này thời Nam Bắc triều đã phát sinh, càng xử lý nhanh càng tốt, nếu càng kéo dài tràng mề không còn gì trong đó, làm sao còn phân biệt được? Người nói đám bộ khoái kia đã phá được vụ án kéo dài mấy ngày rồi sao? Hẳn dùng biện pháp gì?

Nam tử mặt sẹo cười nói:

- Dùng thuật nói dối nói là ngỗng kia đã phát bệnh, tiểu nhị liền luống cuống. Nếu tiểu nhị kia còn không thừa nhận, bọn họ còn có thể làm một kẻ vờ trúng độc, rồi bắt ông chủ và tiểu nhị đi nha môn thẩm vấn, tiểu nhị kia sợ hãi lúc đó sẽ tự mình khai ra thôi.

Anh ta giải thích cặn kẽ một lượt kế sách của Đoàn Phi, thanh niên tuần tú kia nghe xong không khỏi vỗ đùi, cười nói:

- Quả nhiên diệu kế, cũng chỉ có tài năng như thế mới bức tiểu nhị kia nhận tội, bộ khoái đó cũng có chút khôn vặt, làm việc không dập khuôn, thực không tệ, hẳn là người phủ Ứng Thiên sao?

Nam tử mặt sẹo cười nói:

- Ta đều chú ý Tiểu Bộ Khoái kia, hẳn không phải người phủ Ứng Thiên, thật ra từ Dương Châu đến. Sáng nay khi đi ra khỏi nhà Nam Kinh Hình Bộ Thượng thư tới gặp ta, liền nói đến hẳn. Ngày đó ta làm theo lời dặn dò của lão gia tử, đi dạy dỗ Chỉ huy sứ của Ngũ Thành Binh Mã Ti một trận, tên

kia còn tưởng Tiểu Bộ Khoái tên Đoàn Phi và ta có liên hệ gì đó, tin tức truyền ra, nửa quan viên phủ Ứng Thiên đều biết rồi.

- Tiểu Bộ Khoái này lúc đó ở Dương Châu phá được cả đại án, được người ta gọi đùa là Thần Bộ, vừa lúc hôm qua huyện Thượng Nguyên xảy ra hung án, Tri phủ Ứng Thiên Mã Văn Đào chắc chắn cũng là nghe danh của hãn, tạm thời điều Đoàn Phi đi phá án. Đoàn Phi cũng không phụ nhờ vả, sau khi tùy tiện xem xét hiện trường liền lệnh bộ khoái đi bắt người, từ chiều cao cân nặng hung thủ đến làm gì sinh sống đều nói được một chút không sai, không đến nửa canh giờ sau hung thủ liền bị bắt. Hình Bộ Thượng thư đó tìm cớ gặp ta kì thật chính là vì hãn, thăm dò khẩu khí của ta muốn điều Đoàn Phi này đi Hình Bộ đấy.

Nam tử mặt sẹo mang theo giọng điệu trêu đùa nói những lời này, không nghĩ tới thanh niên tuần tú kia tinh thần lại tỉnh táo, nói:

- Tiểu Bộ Khoái này quả nhiên có chút bản lĩnh, những người này tuy rằng nịnh nọt một chút, nhưng chủ ý kia ngược lại cũng không tệ. Người đồng ý hãn được rồi, điều Đoàn Phi này đi Hình Bộ Nam Kinh, làm một Lang trung là được rồi.

Nam tử mặt sẹo vừa nhú lông mày vừa nói:

- Lão gia tử, Đoàn Phi này trên người không có công danh, làm sao có thể vào Hình Bộ? Lang trung tuy nhỏ nhưng cũng là quan chính ngũ phẩm, sao có thể dễ dàng ban cho một bộ khoái nho nhỏ? Đầu tiên chính là qua không nổi cửa nội các, những quan đó chỉ sợ sẽ ăn tươi nuốt sống ta.

Thanh niên tuần tú kia khinh miệt cười cười, nói:

- Công danh? Người có công danh còn thiếu sao? Cả triều văn võ có mấy người tài khảm đại dùng? Đoàn Phi này nếu giỏi phá án vì sao không thể làm quan ở Hình Bộ? Đã như vậy, cứ để hãn lưu lại Ứng Thiên làm Thôi

quan đi, một quan tòng thất phẩm, không ai có thể cãi nhãi ta nữa? Nếu hãn sau này có công tích lớn lao sẽ thăng quan cho hãn không muộn.

Nam tử mặt sẹo gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng âm thầm có chủ ý khác.

Đoàn Phi một ngày liền sử dụng diệu kế phá năm vụ án, xấp xỉ phá một nửa những vụ án tồn đọng mà Mã đại nhân phủ Ứng Thiên giao cho hãn. Sau khi tin tức truyền ra trong nha phủ Ứng Thiên đều oanh truyền, Mã đại nhân vô cùng kinh ngạc, ông ta đang tính toán nên làm như thế nào giữ Đoàn Phi này lại, cá vàng cùng nhau vượt Long Môn, đột nhiên thấy gia binh Mã Hoa trong phủ mình bước nhanh đến, mặt đầy lo lắng nói với ông ta:

- Lão gia, trong phủ có vài người khách đến, phu nhân và quản gia gọi người nhanh về chào hỏi khách khứa. Nghe quản gia nói, vị khách kia là Đề đốc Giang Bân của Thập Nhị đoàn doanh tiếng tăm lẫy lừng.

- A!

Mã đại nhân chấn động, tay run lên, ly trà đầy nóng đổ xuống trước ngực.

Đề đốc Giang Bân của Thập Nhị đoàn danh, đây chính là kẻ ăn tươi nuốt sống, mượn danh Hoàng thượng, khắp nơi xông vào nhà dân, thông dâm vợ người khác, ác ma vợ vét vô số tài sản.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92

Cá vàng vốn là vật trong ao, gặp được phong vân ắt hóa rồng”. Đoàn Phi sáng sớm dậy, khi đang đứng trong sân như cây gỗ trong lòng đột nhiên rối loạn, hần thu công đứng lên, hít một hơi, thâm nhủ:

- Hoàng Đế Chính Đức đang trong thành Nam Kinh, ta lại không gặp trực tiếp được ngài, muốn cá vượt Long Môn? Khó thay.

Hai ngày nay nghe nhiều nịnh nọt, Đoàn Phi cũng không khỏi có chút lằng lằng. Hần mặc dù không trải qua thi hương thi hội, không có cử nhân thậm chí biến vàng tiến sĩ, nhưng nếu có một người đủ phân lượng đồng ý tiến cử một chút, trước mắt hần có thể làm một viên quan nhỏ lục phẩm thất phẩm. Sau đó lại từ từ tích lũy kinh nghiệm, Đường Sĩ Kỳ của triều Vĩnh Lạc chính là người từ một Tiểu thư lại phụ trách sao chép sách, bởi vì chữ viết rất đẹp được đề cử đi biên soạn “Vĩnh Lạc đại lễ”, cuối cùng trở thành Thủ Phụ nội các.

Thông phán Dương Châu lúc trước đề cử Đoàn Phi, tuy nhiên Thông phán Dương Châu chỉ là quan lục phẩm, đề cử của ông ta đương nhiên kém hơn so với đề cử của Tri phủ Mã Văn Đào Tam phẩm rồi. Đoàn Phi đã ước mơ có một ngày trở thành một Thôi quan một phủ.

- Lão gia, không xong rồi.

Quản gia Hoàng Bá nghiêng ngả chạy vào, kêu lên với Đoàn Phi:

- Lão gia, một đám người của nha môn Ứng Thiên đến nói là tìm lão gia có việc, xem tình hình có chút không ổn.

Đoàn Phi trong lòng cả kinh, vội vàng hỏi:

- Bọn họ nói cái gì sao?

Hoàng Bá nói cũng không rõ ràng, chỉ biết là nha dịch này hùng hổ tới, thủ lĩnh là người tên Ninh Trúc Kỳ, là một vị Thôi quan.

Vừa muốn làm thôi quan, trước mặt liền tới một vị thôi quan, Đoàn Phi không dám chậm trễ, nói với Hoàng Bá:

- Ta sẽ đi gặp bọn họ liền, ông đi thông báo cho bọn Thạch Bân, còn có Tô cô nương, tùy cơ ứng biến.

Bốn chữ Tùy cơ ứng biến này dường như rất miễn cưỡng, nhưng đã thốt ra, Đoàn Phi mơ hồ cảm giác có chút không ổn, trời có mưa nắng thất thường, chẳng lẽ sẽ có cái gì không hay xảy ra?

Hắn một mặt tính toán trong lòng, một mặt đi vào tiền viện, đi qua hành lang tiến vào sảnh chính, chỉ thấy một người tuổi chừng bốn mươi, trên mặt giữ lại ba sợi râu ngắn mặc quan phục lục phẩm, nghênh ngang ngồi ở chủ vị uống trà. Mấy kẻ nha dịch khác hoặc đứng hoặc ngồi hết nhìn đông lại ngó tây.

Thấy Đoàn Phi đi ra, vị Lưu Ban đầu hôm qua còn cùng phối hợp với Đoàn Phi phá án vội nháy mắt ra hiệu với hắn, bảo hắn đề phòng. Đoàn Phi khẽ gật đầu với anh ta, sau đó hành lễ với vị thôi quan kia:

- Ninh đại nhân, ty chức có lễ, hôm trước ty chức dọn đến chỗ mới, bày tiệc rượu mời chư vị đại nhân, biết được Ninh đại nhân đang làm việc ở ngoài, ty chức còn cảm thấy tiếc kém nhân duyên với đại nhân. Không nghĩ hôm nay đại nhân đích thân đến, thật là là vinh hạnh cho kẻ hèn này.

Ninh Trúc Kỳ cười lạnh nói:

- Ít nói nhảm đi, nếu tòa nhà này của người còn gọi là nhà tranh thì chỉ sợ chỉ có hoàng cung mới dám gọi là tráng lệ thôi. Ít nói nhảm đi, hôm nay ta nhận được tố cáo đến phá án. Đoàn Phi nghe nói người vào trung tuần tháng ba mới vì bổ khuyết mà thành bộ khoái, ta nói không sai chứ?

- Không sai.

Đoàn Phi điềm tĩnh trả lời.

- Trước đó người chỉ là một tên lưu manh đầu đường?

Ninh Trúc Kỳ nhanh nhẹn hỏi tiếp.

Hai vấn đề hỏi ra, Đoàn Phi đã biết ý đồ đến của ông ta, trong lòng nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, miệng vẫn nghiêm túc đáp:

- Không sai.

Ninh Trúc Kỳ vỗ bàn trà quát:

- Vậy người nói cho ta biết, lương tháng của người mới là một đấu gạo thêm một nửa xâu tiền, cứ cho là người làm bộ khoái cả đời cũng không mua được nửa tấc đất trong phủ Ứng Thiên. Không đến hai tháng, người làm thế nào từ một người không có đồng nào biến thành Đại lão gia có được khu nhà cao cấp? Chẳng lẽ người một tháng gần đây đột nhiên ăn hối lộ trái pháp luật nuốt trôi mấy vạn lượng bạc sao!

Đoàn Phi trong lòng đã có chuẩn bị, đối diện với chất vấn của Ninh Trúc Kỳ hần điềm tĩnh trả lời:

- Ninh đại nhân, đây chính là oan uổng cho ty chức rồi. Ninh đại nhân có thể phái người đi phủ Dương Châu tra, từ khi làm bộ khoái ty chức từng làm chuyện trái pháp luật chưa? E rằng đại nhân bị người che mắt rồi, ty

chức từ trước không nghèo, chỉ có điều không muốn dùng chỗ bạc này thôi, tiền ty chức dùng mua nhà là do tiên phụ để lại cho ty chức.

- Tiên phụ?

Ninh Trúc Kỳ quát:

- Người không phải một cô nhi sao? Làm sao xuất hiện một phụ thân nữa?

Đoàn Phi nghiêm mặt nói:

- Đại nhân, tại hạ chưa bao giờ nói mình là cô nhi, trên thực tế gia phụ là vị phú hào Xuyên Trung, tại hạ sở dĩ cũng không lớn lên cùng người đó, là vì tại hạ hận ông ta, năm đó ông ta bỏ mẹ tại hạ, hại mẹ tại hạ lúc sinh ra tại hạ rong huyết mà chết. Năm năm trước ông ta phái người tìm được tại hạ, muốn cho tại hạ về Xuyên Trung kế thừa gia nghiệp, bị tại hạ cự tuyệt. Lúc ấy mặc dù tại hạ là một tên côn đồ lại không tham tiền tài của lão, tại hạ hận lão, lão đã chết vài năm tại hạ vẫn hận lão, không muốn động đến nửa phần tài sản lão để lại cho tại hạ. Nhưng giữa tháng hai năm nay, sau khi tại hạ gặp đại nạn không chết, vài ngày đọc sách đã hiểu ra rất nhiều đạo lý, thiên địa quân thân sư. Phụ thân dù không đúng vẫn là phụ thân, ông ta để lại cho tại hạ tài sản là vì muốn cuộc sống sau này của tại hạ tốt hơn, nếu tại hạ vứt bỏ không để ý lại sống trà trộn như cũ chẳng những cha tại hạ sẽ thống khổ, mà mẫu thân tại hạ cũng sẽ thất vọng, bởi vậy tại hạ liền thay tâm chuyển ý, quyết định bắt đầu dùng tài sản phụ thân để lại cho mình. Đại nhân không tin có thể đi đến ngân trang thăm dò, cha tại để lại cho tại hạ một số tiền lớn.

Ninh Trúc Kỳ chẳng qua chỉ là một thôi quan nho nhỏ, hậu đài của ngân trang Đại Thông đủ cứng, không phải nơi ông ta có thể tùy tiện đi thăm dò. Tứ Xuyên cũng khá xa, phái người qua đó tra ít nhất cũng mất hai ba tháng, nếu Ninh Trúc Kỳ thật sự phái người đi thăm dò, Đoàn Phi cũng có thời

gian ứng biến, hơn nữa nếu phủ Ứng Thiên thật sự muốn truy cứu, chắc có lẽ không phải đi bộ khoái mà Đoàn Phi biết. Ngày đó Đoàn Phi xếp đặt buổi tiệc, vụng trộm đưa cho Mã đại nhân và Trương đại nhân ngân lượng cũng không phải là cho để đấy.

Ninh Trúc Kỳ cười lạnh một tiếng, nói:

- Người giỏi ăn nói lắm, xem bản quan là đưa trẻ lên ba sao? Chuyện này bản quan sẽ tự tiếp tục truy tra, chỉ cần tra được một câu không thật, người sẽ biết sự lợi hại của bản quan! Đoàn Phi, vì người hiện tại thân phận có hiềm nghi, không thể tiếp tục nán lại ở phủ Ứng Thiên. Tiến cử mà phủ Dương Châu gửi đến Lại bộ cũng bị bác bỏ rồi, Mã đại nhân cho người quay về Dương Châu, một mặt làm Tiểu Bộ Khoái, một mặt chờ tin bản quan tra án.

Đoàn Phi cứng họng không lên tiếng được, kết quả này hẳn chưa từng nghĩ tới. Chỉ thấy Ninh Trúc Kỳ hừ một tiếng, phất tay áo đứng lên, Đoàn Phi đột nhiên bừng tỉnh, hẳn hướng Ninh Trúc Kỳ chấp tay lạy thuận thế che ánh mắt của bọn bộ khoái nhét một tờ ngân phiếu một ngàn lượng vào trong tay Ninh Trúc Kỳ, nói:

- Ninh đại nhân, tại hạ thật là bị oan uổng, Ninh đại nhân rửa oan cho tại hạ!

Ninh Trúc Kỳ mặt lộ vẻ mỉm cười, thấp giọng nói:

- Mã đại nhân nhờ ta cho người biết một tiếng, thành cũng là Tiêu Hà bại cũng là Tiêu Hà. Quý nhân của người biến thành thần sát của người rồi, trở về an phận ở đó đi, qua một thời gian lại nói, Mã đại nhân vẫn là rất coi trọng người.

Đoàn Phi giờ mới hiểu được cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng mặc dù hẳn vất hết óc cũng không nghĩ thông vị quý nhân cao cao tại thượng kia vì sao đột nhiên trở thành địch của mình, chẳng lẽ vị quý nhân đó là một

Vệ đạo sĩ giống như Hải Thụy chính trực nhưng lại cổ hủ sao? Không thích bị Đoàn Phi mượn danh để lừa bịp?

Đoàn Phi sau khi tiễn người trở về vẫn không hiểu chút nào, Thạch Bàn, Quách Uy và mấy bộ khoái Dương Châu còn có cả Tô Dung đều chạy ra đón, Thạch Bàn hỏi:

- Phi ca, vừa rồi chúng ta ở sau tấm bình phong nghe được đoạn sau, đây là chuyện gì thế?

Đoàn Phi hít vào một hơi, nói:

- Không có việc gì, hai ngày trước ta còn có chút bận tâm nhà cửa phòng ốc sẽ gây họa cho ta, bây giờ xem như vượt qua rồi, may nhờ mấy ngày này nỗ lực phá án cho Mã đại nhân, và hai ngày trước đút bạc.

Tô Dung thản nhiên nói:

- Chỉ là bởi vì căn nhà này sao? Các quan của Phủ Ứng Thiên không phóng khoáng như vậy từ bao giờ rồi hả?

Quan phủ Ứng Thiên hiểu biết rộng, quả thật sẽ không vì một tòa nhà này mà ghen tị gây chiến, Đoàn Phi nhìn thoáng qua Tô Dung, nói:

- Quả thật không đơn giản như vậy, có một đại nhân vật khó chịu với ta, đá ta quay về Dương Châu. Mọi người đều đi chuẩn bị một chút, ta đi từ biệt Mã đại nhân và Trương đại nhân, sau đó liền về Dương Châu thôi.

Đoàn Phi đi phủ Ứng Thiên báo kiến Mã đại nhân, kết quả đến cửa nha môn đều không thể vào, đành phải ẩn ức ra về. Ngoại trừ Hoàng Tố Lương vẫn phải ở lại phủ Ứng Thiên xử lý vấn đề phát sinh, Tô Dung và bọn bộ khoái Dương Châu đều theo Đoàn Phi theo thuyền trở về Dương Châu.

Trên đường đi bọn Thạch Bân đầy bụng oán hận, Đoàn Phi không để ý đến bọn họ, luôn luôn nhắm mắt dưỡng thần, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Sáng nay mở mắt ra ai có thể dự đoán được sẽ phát sinh chuyện như vậy đâu? Từ thiên đường xuống địa ngục cũng chính là loại cảm giác này thôi. Đoàn Phi đột nhiên nhớ đến một câu: “Thiên tướng hàng đại nhâm vụ tư nhân dã, tất tướng” (Trời giáng nhiệm vụ lớn lao cho người nào, người đó tất là tướng).

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93

Sáng sớm rời khỏi Ứng Thiên buổi chiều về tới Dương Châu, Đoàn Phi tìm nhà trọ bố trí ổn thỏa cho mọi người, sau đó liền đi bái kiến Thông phán Dương Châu Tạ Chí Quân.

Tiến cử bị bác bỏ còn chưa đưa tới, Tạ Chí Quân nghe Đoàn Phi kể xong trầm ngâm một hồi, an ủi hẳn:

- Không nghĩ tới phái người đi Ứng Thiên lại sinh ra nhiều chuyện như vậy, tuy nhiên đây không phải lỗi của người, người cũng không cần về Bảo Ứng, cứ ở lại Dương Châu được rồi. Có ta và Sử Tổng Bộ quan tâm, người cứ ở ẩn hai ba năm, còn sợ sau này không có cơ hội sao?

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Hạ quan nhất định vẫn phải về Báo Ứng nữa, Mẫn đại nhân đối với hạ quan nhiều quan tâm, hạ quan dự định làm chức phụ tá cho ông ta đến khi rời chức, sau đó lại tính.

Tạ Chí Quân gật gù đầu nói:

- Như vậy cũng tốt, Điền sử của huyện Báo Ứng đã thay người, nghe nói đối nhân xử thế cũng không tệ, chắc có lẽ không làm khó người, có cơ hội ta lại tính cho người.

Đoàn Phi cáo từ đi ra, khi đi gặp anh em họ Nhạc mới biết họ đã rời khỏi Dương Châu, không biết đi làm ở đâu nữa. Bọn Đoàn Phi ở lại Dương

Châu một đêm, sáng sớm hôm sau cầm ủy dụ mà Tạ Chí Quân phái người đưa tới quay về huyện Bảo Ứng. Trải qua một phen thăng trầm, hẳn cuối cùng vẫn phải về Bảo Ứng, chính thức trở thành một Bộ đầu quản lý trị an một phương.

Mẫn đại nhân rất cao hứng, đem công việc truy bắt phá án giao cho Đoàn Phi. Vị Điền sử mới kia quả nhiên rất thức thời, không làm khó Đoàn Phi. Huyện Bảo Ứng khôi phục sự an tĩnh, chớp mắt đã nửa tháng trôi qua, không ngờ không xảy ra vụ án phiền đến nha môn nào. Đoàn Phi ở phía sau nha môn cũng có gian phòng của mình, hẳn mỗi ngày đều vùi đầu đọc sách, thời gian còn lại ở đây luyện chữ, ngày trôi qua an nhàn tự tại.

Tô Dung cùng hẳn đọc sách viết chữ, trở thành một nha hoàn thư đồng, nhìn thấy hẳn đọc đến đâu không hiểu liền đi hỏi Mẫn đại nhân hoặc là đi tìm thầy của hẳn Hoàng lão tú tài giải thích hoài nghi, không kìm nổi khuyên nhủ:

- Công tử, công tử thật muốn đọc sách đi thi tú tài sao? Chỉ sợ công tử hỏi đường người mù thôi, chọn thầy rất quan trọng, Giang Nam nhiều danh thần đại nho như vậy sao công tử không đi tìm một vị báii sư? Bộ khoái này tiểu nữ thấy không làm cũng được, mùa xuân sang năm là có kì thi hội rồi, mùa thu thi hương có thể thử một lần, nhưng trước tiên công tử phải đi kiếm được thân phận tú tài.

- Người thấy ta nên tham gia khoa cử?

Đoàn Phi để bút xuống kỳ quái hỏi.

Tô Dung nói:

- Nếu muốn làm quan, đây là cách ổn thoả nhất rồi. Công tử mấy ngày này vẫn khắc khổ đọc sách chẳng lẽ không phải vì kỳ thi công danh sao?

Đoàn Phi khẽ lắc đầu nói:

- Ta chỉ là muốn tiêu tốn chút thời gian mà thôi, Tứ thư Ngũ kinh cho dù phải đọc thuộc lòng cũng không phải việc khó, tuy nhiên triều Đại Minh chúng ta thi chính là bát cổ a bát cổ.

Văn bát cổ là một thể loại văn đặc thù trong quy định chế độ khoa cử triều Minh. Mỗi đoạn văn bát cổ đều phải tuân thủ cách thức cố định, đến số lượng chữ đều có hạn chế nhất định, mọi người chỉ có thể dựa theo nghĩa của chữ ở đề mục phô diễn thành văn. Chia thành tám bộ phận: phá đề, thừa đề, khởi giảng, nhập thủ, khởi cổ, trung cổ, hậu cổ, thúc cổ, nội dung bàn luận đều phải căn cứ vào “Tứ thư tập chú” của Chu Hy và sách “Đại thánh nhân lập thuyết. Người viết không được tự do phát huy, văn bát cổ uyên bác lão nho đều vì vậy mà đau đầu, huống chi Đoàn Phi này là kẻ mù chữ xuyên không đến.

Nhắc tới văn bát cổ Tô Dung cũng không có gì nói, sau khi trầm mặc một lúc Đoàn Phi nói:

- Giang Nam có đại nho uyên bác hoặc đại quan trí sĩ gì? Sống ở đây không có việc gì thật nhàm chán, không bằng đi ra ngoài một chút, thử vận may cũng tốt, ta biết người nhất định buồn đến chết rồi đấy.

Tô Dung hai mắt sáng ngời, nói:

- Công tử tính đưa tiểu nữ cùng xuất hành sao? Giang Nam đại quan danh sĩ và trí sĩ nhiều, ví như đại học sĩ Dương Nhất Thanh trí sĩ Trần Giang, nếu có thể bá ông ta làm thầy, không chừng công tử ngày sau thăng chức rất nhanh.

- Dương Nhất Thanh?

Cái tên này Đoàn Phi nhớ rõ, Dương Nhất Thanh này rất giỏi, năm Chính Đức thứ năm (năm 1510), An Hóa Vương mưu phản, Võ Tông lệnh Dương Nhất Thanh tổng chế quân vụ mang binh bình định, Dương Nhất Thanh trong chớp mắt liền bắt sống An Hóa Vương, còn nhanh hơn so với

Vương Thu Nhân bắt Ninh Vương. Ông ta còn thuyết phục đại thái giám Trương Vĩnh của Giám quân. Sau khi về kinh Trương Vĩnh theo kế sách buộc tội Lưu Cẩn quyền khuynh một thời, khiến Lưu Cẩn được xưng là Hoàng đế sụp đổ trong một đêm.

Còn có rất nhiều câu chuyện về Dương Nhất Thanh, Đoàn Phi cũng không rõ hết. Người này được người đời sau so sánh văn với danh tướng Diêu Sùng, võ so với đại tướng Quách Tử Nghi của thời Khai Nguyên Thịnh Thế đời Đường. Năm ông 14 tuổi thi hương trúng giải Nguyên (thi đỗ Trạng nguyên cấp tỉnh), 18 tuổi đậu Tiến sĩ (Thi đỗ trên 12 người kỳ thi cả nước). Cả đời ba chìm bảy nổi, từ đầu đến cuối bị Lưu Cẩn, Dương Đình Hòa, Trương Thông bày ra ba cái gọi là quyền khuynh nhất thời khiến người xa lánh hăm hại. Từng là Đốc lý Mã chính Thiểm Tây, từng là Tổng chế quân vụ ba trấn, kiến thiết biên phòng, từng xuất quân bình định giết giặc, còn là một nhà thơ nổi tiếng danh噪 một thời, cùng nổi danh với Lý Đông Dương trong số Đại Minh tiền thất tử .

Đại Minh tiền thất tử gồm: Lí Mộng Dương, Hà Cảnh Minh, Từ Trinh Khanh, Biên Cống, Vương Cửu Tư và Vương Đình Tường Khang Hải, do Lý Mộng Dương và Hà Cảnh Minh làm đại biểu. Hậu thất tử gồm bảy người: Lý Phàn Long, Vương Thế Trinh, Tạ Trăn, Tông Thần, Lương Hữu Dự, Từ Trung Hành và Ngô Quốc Luân. Do Lý Phàn Long, Vương Thế Trinh làm đại biểu.

Tô Dung lắc đầu, lại bác bỏ đề nghị của mình:

- Đương nhiên, khả năng Dương đại học sĩ đồng ý thu nhận công tử làm đệ tử quá thấp, không bằng công tử tìm một vị danh sĩ đại nho nghèo túng bái làm thầy, như vậy có lẽ còn có chút hy vọng.

- Nói đi, xem xem vị đại thần nào không chê thân phận Tiểu Bộ Khoái của ta, đồng ý thu nhận ta làm đệ tử đi.

Đoàn Phi cười khố nói.

Tô Dung suy tư nói:

- Ủ, Giang Nam danh sĩ rất nhiều, trước mắt nổi tiếng nhất là Đường Dần tứ đại tài tử Ngô Trung năm đó.

- Đường Dần!

Đoàn Phi quát to một tiếng, vỗ bàn kêu lên:

- Đường Bá Hổ còn chưa chết sao? Ông ta đang ở đâu? Ta muốn đi bái ông ta làm thầy?

Tô Dung hoảng sợ kỳ quái nhìn hẩn, nói:

- Đường đại sư tất nhiên còn sống, cuộc sống tuy là không tốt, đến nay vẫn ở trong vườn hoa đào phía bắc thành Tô Châu. Tuy nhiên người này nửa đời sau bị người bức hại, hận đời, nhân cao vu đỉnh (kiêu ngạo), lấy việc bán tranh kiếm sống, chưa chắc thích hợp làm thầy của công tử. Thêm nữa ông ta mấy năm trước đã nhận số tiền lớn của Ninh Vương mời đi Nam Xương để vẽ Thập mỹ đồ cho người này. Tuy rằng Đường Dần sau này giả điên rời khỏi Nam Xương, nhưng chỉ sợ còn có thể chịu liên lụy. Công tử không ngại thì xem xét một số danh sĩ khác như bạn tốt của Đường Dần Văn Trung Minh và còn rể Vương Sủng.

Đoàn Phi trầm ngâm một chút, tỉnh táo lại, hẩn cười nói:

- Trên có Thiên đường dưới có Tô Hàng , ta đều chưa đi qua nơi nào, không bằng xin vài ngày nghỉ ngơi cùng người đi du sơn ngoạn thủy, thuận tiện đi thăm hỏi danh sĩ Giang Nam đi.

: Ví Tô Châu, Hàng Châu đẹp như Thiên đường.

Tô Dung vui vẻ cười nói:

- Tô Dung là nha hoàn của công tử, trong một năm này ở bên cạnh hầu hạ công tử, tuy nhiên tiêu nữ cảm thấy công tử hay là từ chức quan đi. Công tử không thiếu tiền, nếu có chuyện gì Mẫn đại nhân sẽ tự đến mời, công tử hà tất còn giữ cái danh này chứ? Tên tuổi cũng không phải là cái gì tốt.

Đoàn Phi khoát tay, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, được rồi, quyết định như vậy đi, chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ đi Tô Châu, ta đi cáo từ Mẫn đại nhân đây.

Đoàn Phi và Tô Dung hai người thuê thuyền thẳng xuống Dương Châu, viếng thăm Tạ Chí Quân và Sử Vũ Phong, mang giúp cho anh em họ Nhạc chút đồ phòng cảm nắng và chút đồ ăn, sau đó bọn Đoàn Phi tiếp tục đi thuyền tới trấn Qua Châu ở bờ bắc sông Trường Giang, đưa danh thiếp, cầu kiến trí sĩ Đại học sĩ Dương Nhất Thanh.

Quả nhiên như Tô Dung dự đoán, Dương Nhất Thanh ở ẩn, sao có thể dễ dàng gặp một người bình thường không có tài học danh khí? Hai người đợi ở ngoài cửa một canh giờ, chỉ chờ được một câu mượn cớ của người sai vặt:

- Thân thể không khỏe, không thể gặp khách.

Đoàn Phi ngược lại không chút căm tức, trước đây khi hắn đi nhận lời mời, việc đóng cửa không tiếp khách đã nếm trải rất nhiều rồi, đối với danh sĩ khác ở Giang Nam, Đoàn Phi không mấy quan tâm. Hắn và Tô Dung ngồi thuyền tiếp tục xuôi theo Vận Hà qua Thường Châu nhanh chóng đi Tô Châu.

Ở bắc thành Tô Châu, bọn Đoàn Phi rất nhanh tìm được am Hoa Đào trong truyền thuyết.

Trong thôn Hoa Đào có am Hoa Đào, dưới am Hoa Đào có hoa đào tiên.

Hoa đào tiên nhân trồng cây đào, lại hái cành hoa đổi ra tiền rượu.

Thời tiết cuối tháng năm có thể nóng đến chết người, hoa đào đã sớm tàn, am Hoa Đào chỉ là vài mái nhà tranh, trải qua hơn mười năm gió mưa đã cũ nát không kham được. Đoàn Phi và Tô Dung đi dọc theo con đường nhỏ qua hàng rào cửa gỗ khép hờ, đi tới trước cửa chính am Hoa Đào.

Gõ nhẹ cửa, Đoàn Phi cao giọng nói:

- Đường Dần Đường Giải Nguyên có nhà không? Đoàn Phi Dương Châu đến viếng thăm!

- Không gặp.

Phía sau cửa truyền tới một câu nói còn kiên quyết hơn so với Dương Nhất Thanh Đại học sĩ.

Đoàn Phi và Tô Dung nhìn nhau cười, Tô Dung làm miệng kì quái nói với Đoàn Phi:

- Công tử, bây giờ thì phải xem công tử đó.

Trước khi đến Tô Dung và Đoàn Phi đã đánh cuộc, yêu cầu Đoàn Phi dùng các biện pháp ngoại trừ việc đút tiền xin Đường Dần thu nhận hẳn làm đệ tử. Nếu Đoàn Phi có thể làm được việc không có khả năng thành công này, Tô Dung sẽ ở bên Đoàn Phi lâu hơn một năm, bằng không sẽ hoàn trả lại khế ước cho Tô Dung, để nàng rời đi, bây giờ là lúc thử thách Đoàn Phi!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94

Đoàn Phi đương nhiên đã có chuẩn bị, hắc hắc mỉm cười, cao giọng ngâm nga:

Thiên hạ phong vân xuất ngã bối,

(Thiên hạ phong vân ta xuất thế)

Nhất nhập khảo trường tuế nguyệt thôi;

(Tuổi trẻ thôi thúc nhập trường thi)

Công danh lợi lộc nhất tràng không;

(Công danh lợi lộc coi hư ảo)

Cất nhược nhân sinh nhất trường túy;

(Một trận cuồng say vẫn hơn là)

Đề bút ngao mặc huy như vũ,

(Đưa bút chấm mực như gió nổi)

Phượng hoàng xuất trực điều kinh phi;

(Phượng hoàng lạc bước chim hoảng bay)

Trần sự như triều nhân như nước,

(Chuyện đời như sóng người tựa nước)

Chỉ than triều đường kỷ nhân hồi .

(Chỉ than làm quan mấy người về)

Bài thơ này là Đoàn Phi cải biên từ một bài thơ trong bộ phim “Tiếu ngạo giang hồ”. Hẳn ngâm thơ nhịp điệu trầm bổng du dương, rất có khí thế một thủ thơ trong tay ta có cả thiên hạ của Lệnh Hồ Xung trong phim truyền hình lúc ngâm thơ. Đến cả Tô Dung đang muốn xem hấn làm trò hề cũng phải mở to hai mắt, vẻ mặt ngây ngốc mà nghe.

- Rất hay! Thiên hạ phong vân ta xuất thế - Tuổi trẻ thôi thúc nhập trường thi - Công danh lợi lộc coi hư ảo - Một trận cuồng say vẫn hơn là!

Cánh cửa gỗ loang lỗ ‘két’ một tiếng mở ra. Một lão giả (ông lão) dáng người cao gầy, tóc hoa râm, diện mạo thanh nhã, còn để một chòm râu dài đứng ngay ngay cửa, nhìn về Đoàn Phi nói:

- Bài thơ này là do người làm hả? Đoàn Phi ở Dương Châu? Tên này là lần đầu tiên ta nghe thấy. Người là đệ tử của ai? Tìm Đường Dần ta có chuyện gì?

Đoàn Phi đặc ý liếc nhìn về phía Tô Dung một cái, sau đó khom người cúi đầu với Đường Bá Hổ, nói:

- Ta đặc biệt đến mời Đường giải nguyên (người đứng đầu trong kỳ thi hương) đến nhà ta làm tây tịch tiên sinh (= gia sư hiện nay). Tại đây một ngàn lễ bái sư, mong lão sư (thầy giáo) vui lòng tiếp nhận.

Đường Bá Hổ quát:

- Khoan đã! Nhà người ở đâu? Vì ai mà đến? Đường mỡ tuy rằng nghèo túng nhưng cũng không thích trò nịnh nọt bợ đỡ. Dù có dâng nhiều bảo vật chẳng nữa ta cũng không bao giờ tùy tiện thu học trò đâu.

Đoàn Phi kính cẩn nói:

- Tại hạ học thức nông cạn, đọc sách có nhiều chỗ không hiểu. Từ lâu đã mến mộ đại danh của Đường giải nguyên, cho nên mới mạo muội đến nhà thăm hỏi. Rất muốn mời Đường giải nguyên tới làm tây tịch tiên sinh, để có thể thỉnh giáo bất cứ lúc nào.

Trong đôi mắt đục ngầu của Đường Bá Hổ toát ra một luồng tinh quang, ông ta nhìn kỹ Đường Phi một cái rồi nói:

- Với bài thơ tài tình người vừa làm, Đường mỡ cũng mặc cảm thua kém. Người nên mời cao minh khác đi.

Đoàn Phi nói:

- Đường giải nguyên lời ấy sai rồi. Ta làm chút thơ méo mó còn có thể chứ học vấn trong bụng thực tế ít đến đáng thương. Nhớ năm đó Đường giải nguyên tài hoa phong lưu, thi Hương đoạt ngay giải đầu, lúc thi Hội tài văn chương xuất chúng khiến quan chủ khảo cũng phải thốt lên kinh ngạc. Tài học của Đường giải nguyên ta há có thể theo kịp đây?

Đường Bá Hổ thản nhiên nói:

- Hai bài văn mà Trình Hàn Lâm coi trọng đều không phải do ta viết

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Bất luận ra sao, Đường giải nguyên là người có chân tài thực học. Đường giải nguyên nếu thực sự không chịu nhận cho ta cũng không miễn cưỡng. Nhưng tấm ngân phiếu này vẫn mong Đường giải nguyên nhận lấy.

Nếu Đường giải nguyên có thời gian có thể đến huyện Bảo Ứng, Dương Châu du ngoạn một chuyến. Tại hạ nhất định sẽ tiếp đãi như thượng khách, rượu ngon đối đãi, thoải mái giống như nhà mình.

Đường Bá Hổ nhượng mày, lần nữa khước từ nói:

- Ý tốt của Đoàn công tử ta xin nhận. Xin đừng tiếp tục gọi ta giải nguyên nữa, Đường mỗ chỉ là một văn sĩ đáng buồn, làm biếng tại nơi núi rừng này thôi. Gần đây còn liên quan đến Ninh Vương, phiền nhiễu không thôi, không dám liên lụy đến công tử.

Đoàn Phi nói:

- Thế này vậy, tại hạ không bằng xưng hô ngài là Đường đại sư? Đường đại sư tự hiệu Lục Như cư sĩ, vì sao vẫn gò bó như vậy? Ninh Vương chẳng qua tôm tép mà thôi, Đường đại sư cần gì phải vì thế mà phiền não? Đến phủ Đoàn mỗ, những chuyện thế tục thường ngày này tất có Đoàn mỗ xử lý, Đường đại sư không cần lo nghĩ làm gì.

Đường Bá Hổ nghe vậy thì ngẩn ra, miệng nói thầm:

- Lục Như cư sĩ, Lục Như cư sĩ nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn phai ảnh, như lộ diệt như điện, ứng tác như thị quan (“Tất cả pháp hữu vi, như giấc mộng, như ảo ảnh, như bọt nước, như sương mai, như ánh chớp, chỉ nên nhìn nhận như vậy thôi” - đây là bài kệ nổi tiếng trong kinh Kim cương, thường được gọi là bài kệ Lục Như). Hay cho một Lục Như cư sĩ! Đoàn công tử từ đâu nghe được danh hiệu này?

Té ra Đường Bá Hổ không nghe rõ lời của Đường Phi, hoặc giả nghe thấy tên Lục Như cư sĩ mà quên đi những lời khác. Đoàn Phi âm thầm lau mồ hôi, cười nói:

- Là kẻ hèn này thuận miệng nói bừa thôi. Đường đại sư nếu thích, không ngại lấy đó làm hiệu chứ?

Đường Bá Hổ trong miệng lại niệm đoạn kinh văn trong “Kinh Kim Cang”, mảy đang cau liền dẫn ra. Ông ta ngửa đầu cười nói:

- Hữu pháp vô pháp, như mộng, như sương! Được, từ nay về sau ta chính là Lục Như cư sĩ. Đa tạ Đoàn công tử tặng ta danh hiệu.

Đoàn Phi liền nói:

- Không dám không dám! Đường đại sư thích là tốt rồi.

Đường Bá Hổ cuối cùng tránh khỏi cánh cửa, đưa tay mời, nói:

- Đoàn công tử mời vào. Vị cô nương này là...

Tô Dung nhún mình thi lễ với Đường Bá Hổ nói:

- Đoàn phủ nha hoàn Tô Dung, bái kiến Đường đại sư!

- Cô nương ngoài mềm trong cứng, khí chất cao nhã, không giống một nha hoàn.

Đường Bá Hổ ánh mắt sáng ngời, nói:

- Cũng mời thượng tọa đi!

- Đường đại sư nhìn lầm rồi, nàng ta đúng là nha hoàn của ta. Nàng cảm kích ơn cứu mệnh của ta nên mới chịu thiết thòi làm nha hoàn của ta. Vừa rồi lại thua ta, phải làm cho ta thêm một năm. Hiện tại chính là nha hoàn của ta hai năm đó.

Đoàn Phi đắc ý cười nói.

Tô Dung tức giận nói:

- Người còn chưa thẳng mà. Đường đại sư còn chưa đáp ứng người đâu.

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Đồng ý cho ta vào cửa chứng tỏ Đường đại sư đã đồng ý rồi, không tin cô tự mình hỏi xem.

Đường Bá Hổ lấy dụng cụ pha trà ra, bắt đầu đun nước, nghe vậy cười ha hả nói:

- Không sai! Đào Hoa am này ta cũng chán ngán rồi. Huyện Bảo Ứng là nhà cũ của nhà chồng con gái ta. Phong cảnh tuyệt trần, có nhiều ao hồ, mỗi ngày du hồ câu cá, cũng tránh được mấy kẻ dung tục vì chuyện của Ninh Vương mà đến phiền nhiễu.

- Ta cũng là một kẻ dung tục, hy vọng Đường đại sư đừng chán ghét ta.

Đoàn Phi lại dâng lên tấm ngân phiếu kia, nói:

- Đường đại sư, chút tâm ý vẫn mong nhận cho. Từ hôm nay Đường đại sư làm Tây tịch tiên sinh ở nhà ta, mỗi tháng 10 lượng bạc, tiên sinh có thể tùy ý du dã, có thể rời đi bất cứ khi nào. Ta gặp phải vấn đề nào không hiểu sẽ tự mình thỉnh giáo tiên sinh.

Đường Bá Hổ thở dài, nhìn quanh bốn bức tường của Đào Hoa am, nói:

- Được rồi. Lão phu liền đến quý phủ quấy rầy công tử vậy!

Đường Bá Hổ nhìn thì giống như tùy tiện đồng ý, song đây lại là chuyện trong dự liệu của Đoàn Phi. Đường Bá Hổ chân chính hoàn toàn không hề tiêu sái phóng khoáng như trong phim điện ảnh “Đường Bá Hổ điểm thu hương”. Ông ta 20 hơn tuổi thì trong nhà liên tiếp gặp bất hạnh, cha mẹ, thê tử, muội muội lần lượt qua đời, gia cảnh suy bại. Suy sụp gần 10 năm mới dốc lòng đọc sách dưới sự khuyên bảo của người bạn tốt Chúc Chi Sơn. Năm 29 tuổi tham gia thi hương ở Phủ Ứng Thiên, đỗ Giải Nguyên. Năm 30 tuổi lên kinh thi hội nhưng do bị liên can đến án thi cử gian lận nên bị

ngồi tù, sau được sửa lại án xử sai nhưng vẫn bị giáng làm chức quan nhỏ ở Chiết Giang.

Đường Bá Hồ hồ thẹn nên không đảm nhiệm, từ đó từ bỏ chốn quan trường, bán tranh mà sống. Năm Chính Đức thứ 9 (tức năm 1514) đáp ứng lời mời của Ninh Vương Chu Thần đến Nam Xương hơn nửa năm, sau mới phát hiện Ninh Vương có mưu đồ tạo phản, bèn giả điên thậm chí trần truồng chạy ra đường lớn mới có thể thoát thân về Tô Châu.

Hiện giờ là năm Chính Đức thứ 14 (tức năm 1519), Đường Bá Hồ bắt đầu bị liên lụy bởi Ninh Vương. Trong lịch sử, ông là một người nghèo khó, bệnh tật còn cô đơn, qua đời vào năm 1523 ở tuổi 54. Trước khi chết để lại tuyệt tác cuối đời:

“Sinh tại dương gian hữu tán trường,

Tử quy địa phủ đã hà phương?

Dương gian địa phủ câu tương tự,

Chỉ đáng phiêu lưu tại dị hương.”

(Tạm dịch:

Sống ở dương gian có lúc tàn,

Chết về địa phủ đáng gì than?

Dương gian địa phủ đều tương tự,

Chỉ mỗi phiêu lưu khác nẻo đàng.)

Biểu lộ tâm tình phức tạp của ông, vừa lưu luyến nhân gian đến khắc cốt ghi tâm vừa phản hận chán chường với thế gian.

Đường Bá Hổ năm nay đã qua ngũ tuần, đã không còn tuổi trẻ nông cuồng nữa, dưới hoàn cảnh nghèo túng ông ta cũng không có nhiều lựa chọn. Đoàn Phi lấy sự chân thành đối đãi, lại biểu hiện khác với thương nhân hay thư sinh bình thường. Đường Bá Hổ cảm thấy thấp thoáng có nhiều điểm chung, cho nên mới đồng ý với hắn. Có lẽ vận mệnh của Đường Bá Hổ từ nay đã bắt đầu thay đổi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95

Đoàn Phi và Tô Dung ở Đào Hoa am làm khách hai ngày, Đường Bá Hổ đi thăm hỏi bà con và bằng hữu trước, nói chuyện mình phải rời khỏi cho mọi người, bạn tốt của hắn Văn Trưng Minh còn đặc biệt tranh thủ đến gặp Đoàn Phi một lần. Đoàn Phi tính kéo lão về làm phụ tá cho mình, nhưng Văn Trưng Minh lại không động lòng.

Vị đại gia thư pháp đời Minh này và Đường Bá Hổ cùng tuổi, tranh sách của lão nổi tiếng đã lâu, nhưng thân phận của lão vẫn là kẻ chưa đậu tú tài. Đường Bá Hổ mười bốn tuổi thi đậu thủ khoa tú tài, Văn Trưng Minh thi đến năm mười tuổi còn chưa thi đậu, thi tú tài thi đến một đầu tóc bạc, càng khỏi nhắc đến cử nhân rồi. Lão quả thực còn thảm hơn so với Phạm Tiến.

Khi lão chất vấn thân phận áo vải của Đoàn Phi, cho rằng Đường Bá Hổ không nên khinh suất quyết định, Đường Bá Hổ mang bài thơ đó của Đoàn Phi đọc cho lão nghe, nói:

- Hôm nay Bá Hổ đã nhìn thấu tình đời, Đoàn công tử tặng ta danh hiệu Lục Như Cư Sĩ, người khác nhìn như thế nào thì có liên quan gì? Văn đệ, đệ không cần nói thêm, có rảnh rồi đi Bảo Ứng thăm ta, chúng ta cùng câu cá uống rượu, vui biết bao?

Lúc Văn Trưng Minh nghe đến công danh lợi lộc nhất tràng không, không bằng nhân sinh nhất tràng túy (công danh lợi lộc chỉ bằng không, không bằng một trận say trong đời) thì ngẩn người. Lão thường thi rớt, nhuộm bạc một đầu vẫn là kẻ đồng sinh, cảm khái trong lòng còn sâu sắc

hơn so với Đường Bá Hổ. Lão không nói thêm nữa, ở lại một ngày cùng Đường Bá Hổ chè chén bát nhè. Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Bá Hổ và lão gạt nước mắt chia tay ở trước Đào Hoa am.

Chuyện Đoàn Phi mời Đường Bá Hổ đến làm phụ tá vẫn chưa truyền ra ở huyện Bảo Ứng. Đoàn Phi mua một tòa nhà lớn gần núi gần sông ở ngoài đường lớn cửa bắc huyện Bảo Ứng. A Phi ca oanh động huyện Bảo Ứng một thời dần dà nhạt nhòa trong tầm mắt mọi người. Mọi người chỉ biết rằng Đoàn Phi thật sự bắt đầu nỗ lực học hành, mỗi ngày đều ở trong phòng luyện đọc sách viết chữ, cả Thạch Bân và Quách Uy bọn họ cũng dần ít đến hơn.

Thực tế thì Đoàn Phi không hề thật sự dụng tâm đi đọc cái gọi là sách thánh hiền kia, mà là mê mẩn thuật tu luyện mà Tô Dung dạy hẳn, hoặc là cùng Đường Bá Hổ tranh luận một hồi, ngày tháng trôi qua cũng ung dung tự tại.

Thấy hẳn ngày ngày vừa hừng sáng đã ở trong nhà đứng tẩn, Tô Dung nhin không được bao lâu, thực là không thể xem tiếp nữa rồi. Vào một buổi sáng sớm trời trong gió mát nào đó, lúc Tô Dung bưng thau nước rửa mặt đến, liền khuyên Đoàn Phi rằng:

- Công tử, người thật sự tính luyện ngoại công Thiếu Lâm tự sao? Không có thầy giỏi chỉ dạy, không thể làm chơi ăn thật, làm không khéo còn có hại cho thân thể, thực là được không bằng mất ah.

"Còn có cách gì đây, ta muốn trở thành một đời cao thủ cơ." Đoàn Phi nhún vai nói:

- Tuổi ta đã lớn, môn phái lớn không nhận, môn phái nhỏ không lưu, cộng thêm ta không muốn chịu quy củ hạn chế của đám môn phái đó, cũng chỉ có thể học những công phu thô thiển này rồi.

Tô Dung nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi nói:

- Bọn họ nói ngược lại cũng không sai, nhưng điều này cũng không phải là tuyệt đối, theo ta biết thì có một số công phu yêu cầu tuổi tác cũng không khắc khe như vậy.

- Thật không? Vậy người còn không nhanh dạy ta?

Đoàn Phi kích động đưa tay ra chụp vai Tô Dung, Tô Dung chợt nhoáng người tránh đi, Đoàn Phi ngượng ngùng rút tay về, cười khổ nói:

- Người là đệ tử phái Nga Mi, công phu của người ắt hẳn cũng không thể truyền ra ngoài phái không?

Hai mắt Tô Dung híp lại, ánh ranh mãnh chợt thoáng qua, nàng đột nhiên hỏi:

- Công tử vì sao lại muốn học công phu, vì sao lại muốn trở thành cao thủ vậy?

- Người là đại hiệp, vì nước vì dân!

Đoàn Phi ngôn ngữ tang thương thần thái lẫm liệt, nháy mắt lại trở nên cợt nhả cười nói:

- Nghèo thì chỉ lo thân mình, thành đạt thì lo luôn chuyện thiên hạ, ta là bộ khoái nha, học thành cao thủ há không phải có thể bắt kẻ xấu tốt hơn? Nếu là gặp phải trộm cướp gì đó, ta cũng có thể liều một phen, không cần người khác phải bảo hộ nữa, mà là có thể bảo hộ người khác rồi.

Tô Dung ngẫm nghĩ một hồi, nói:

- Được, ta liền dạy người một loại công phu yêu cầu tuổi tác không cao, nhưng tuổi tác người thực là quá lớn, cũng không biết hiệu quả thế nào. Nếu người có nghị lực không ngại luyện thử thử đi. Đây là một loại tiên thiên công pháp, trong một chuyến mạo hiểm ta đã phát hiện nó trong một

thạch động, ta không thể luyện rồi, vừa hay lấy người làm thí nghiệm. Dù sao ta phải ở bên cạnh người hai năm, có ta che chở người hẳn là sẽ không tẩu hỏa nhập ma bán thân bất toại gì gì đâu, người cứ yên tâm đi.

Trông thấy nụ cười vui vẻ mà gian manh của Tô Dung, Đoàn Phi tắc tiếng một hồi, nhưng hẳn vẫn cắn răng bắt đầu tu luyện cái gọi là tiên thiên công pháp Tô Dung dạy. Công pháp này quả nhiên không giống những công pháp khác, nó chú ý luyện thần trước mới luyện thân. Những thứ nghe ra huyền ảo vô cùng Đoàn Phi ngược lại tiếp thu rất nhanh. Đoàn Phi trầm mê trong đó, lại không nhìn thấy lúc Tô Dung đứng bên cạnh hẳn nhìn hẳn tu luyện mồm nhỏ há to, vẻ mặt kinh ngạc.

Từ lúc bắt đầu tu luyện công pháp này, Đoàn Phi mỗi ngày không phải cùng Tô Dung thảo luận chuyện tâm pháp thì là cùng Đường Bá Hổ luận đạo. Đạo đây chính là lí luận trước mắt thịnh hành nhất Tri Hành Hợp Nhất (hiểu biết và thực hành phải đi đôi với nhau), hoặc là đàn ca hát xướng, dùng 'hàng' siêu thời đại khiến cho Đường Bá Hổ và Tô Dung rung động sống sờ. Ngày tháng trôi qua cực kỳ thích ý, vượt những điều không vui trên quan trường lại phía sau đầu.

Trong nháy mắt liền qua đi hơn nửa năm mấy tháng, phủ Ứng Thiên đã xảy ra một chuyện lớn. Ninh Vương đang ở trong ngục chờ chết bỗng dưng chết đi, trên người không một vết thương. Chuyện khiến người ta kỳ lạ chính là trên mặt hẳn không ngờ động lại một nụ cười quỷ dị.

Chính Đức vẫn dự tính mang tù binh trở về Bắc Kinh khoe khoang liên nổi giận, ra lệnh Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ, Nam Kinh hình bộ, cùng phủ Ứng Thiên nhanh chóng phá án. Bốn bộ ngành chạy tới chạy lui mấy ngày vẫn không chút đầu mối, Chính Đức mắng xối xả mấy gã đầu to của mấy bộ ngành trước mặt một bận, Nam Kinh hình bộ thượng thư căng cứng da đầu bẩm báo rằng:

- Bệ hạ, Ninh Vương tuổi tác đã cao, thân thể suy yếu, các thần đều nghĩ là hần tuổi thọ đã hết, tự nhiên chết đi.

- Đánh rắm!

Chính Đức đẩy một cái nghiên mực Đoan Khê cống phẩm cực tốt rơi xuống đất bể làm hai, nổi giận rằng:

- Lão mấy hôm trước còn tinh thần phấn chấn chửi nhau với trẫm, sao có thể mới qua vài hôm liền thọ nguyên hết rồi? Các người làm sao điều tra án! Có từng nghiêm túc kiểm tra thi thể của lão?

Giang Bân thu được lợi, tiến lên cười hì hì nói:

- Bệ hạ, trước mắt là mùa nắng nóng, Ninh Vương đã quen hưởng thụ ngày tháng ăn ngon mặc đẹp, ở trong nhà lao nào đâu chịu được, chắc là nắng nóng không chịu được, uống nước lạnh không sạch sẽ, đột nhiên trúng gió chết đi. Ninh Vương mặc dù phản nghịch, nhưng dầu sao lão cũng là dòng giống của rồng, ai dám mổ ngực phá bụng kiểm tra nguyên nhân chết ạ? Chỉ xem bên ngoài lại không nhìn ra được gì. Bệ hạ, Ninh Vương chính là chết đều có nguyên do của nó, bệ hạ xin bớt giận.

Chính Đức liếc hần một cái, lửa giận hơi nguôi, đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền nói:

- Đều là một lũ thùng cơm vô dụng, Ứng Thiên phủ đâu? Các người lẽ nào cũng phá không được vụ án này? Gã tiểu bộ khoái đến từ Dương Châu kia không phải danh hiệu là thần bộ phá án như thần sao?

Ứng Thiên tri phủ Mã Văn Đào ấp a ấp úng không biết nói thế nào, trong lòng Giang Bân chợt thót, vội che đậy rằng:

- Bệ hạ, nhi thần thấy bọn phản loạn Giang Tây vừa bình định xong, án tồn đọng quá nhiều, đã đem gã tiểu bộ khoái kia điều đến phủ Nam Xương

tỉnh Giang Tây nhậm chức Thôi quan, giờ này hãn công vụ quần thân thực là không cách nào thoát thân.

Hơi thở Chính Đức khó giữ bình tĩnh, hỗn hển mấy hơi, đột nhiên phần nộ quát:

- Đều cắt cho ta, toàn bộ cắt ra!

Bọn Giang Bân như được đại xá vậy thối lui ra ngoài. Giang Bân đợi chờ Mã Văn Đào dọn dò một lúc, bấy giờ mới yên tâm rời đi, lại mang theo người ngựa xộc vào nhà quan giàu có vợ vét ngân lượng rồi.

Vụ án này đã qua mấy ngày vẫn không chút tiến triển, Chính Đức đột nhiên nhận được mật báo của Đông Xưởng, nói rằng có người ở Sơn Đông âm mưu làm loạn, chỉ huy sứ Cấm Y Vệ Tiền Ninh lại mật báo đại đô đốc đoàn doanh thứ mười hai Giang Bân và Ninh Vương có dính dấp, thu nhận rất nhiều hối lộ, nghi rằng cái chết của Ninh Vương là giết người diệt khẩu. Xem xong phần mật báo đầu tiên, Chính Đức còn cười lạnh, hãn chấp chính trước giờ người tạo phản bộ ít lắm sao? Căn bản không lo, nhưng phần mật báo thứ hai lại làm mặt hãn biến sắc

Lúc ấy Giang Bân đang tại thành Nam Kinh nông nghênh càn quấy, phạt Thành Quốc Công Chu Phụ Trường quý tại cửa quân, sai khiến quan dân giống như chó, giả danh hoàng đế xộc vào nhà dân, vợ vét ngân lượng, nhìn thấy phụ nữ tiểu thư xinh đẹp liền không kiêng nể dâm nhục, sớm đã làm cho trời giận người oán, càng có rất nhiều lời đồn, nói trong hành cung của hoàng đế xuất hiện rất nhiều chuyện quỷ dị, ví dụ như có người nói ở trong phòng ngủ của Võ Tông nhìn thấy một cái đầu người bay giữa không trung, còn có thể miệng nói ra tiếng người:

- Trả lại thân thể cho ta...

Làm cho lòng người bàng hoàng

Đại học sĩ Lương Trữ quỳ bên ngoài hành cung, tay dâng tấu chương, vừa khóc vừa kêu hơn mấy canh giờ, Chính Đức để bấy giờ mới phái thái giám ra thu tấu chương, hẵn vẫn quỳ cho đến Chính Đức truyền dụ hồi kinh, Lương Trữ bấy giờ mới đứng dậy. Nhưng Võ Tông vẫn kéo dài rất nhiều ngày, cho đến nghe nói kinh thành có biến động khác thường, hẵn mới khởi giá về phía bắc.

Trên đường đi Giang Bân và Tiền Ninh bới móc lẫn nhau, đều nói đối phương có lòng làm phản nhận hối lộ của Ninh Vương, Chính Đức nghe đến nửa tin nửa ngờ. Thuyền rồng tới Qua Châu, Chính Đức đến nhà riêng đại học sĩ Dương Nhất Thanh, uống rượu làm thơ, nhớ lại tình cảnh ân cần dạy bảo khi Dương Nhất Thanh làm thái phó của thái tử vào những năm ấu thơ, lại nhớ Trương Nhất Thanh đã từng hiến kế cho Trương Vĩnh tru sát nghịch thần Lưu Cẩn, nghĩ lại bây giờ bên cạnh không có một người có thể hoàn toàn tín nhiệm, lão cho tả hữu lui xuống, thỉnh giáo lão sư như thế nào phân biệt trung gian.

thầy dạy thái tử

Dương Nhất Thanh cười khẽ nói:

- Bệ hạ, phân biệt trung gian từ xưa đã có. Cái gọi là trung và gian bất quá là cách nhìn trong lòng mỗi người mà thôi, đại gian như trung, đại trung như gian, các thần tử bới móc lẫn nhau, lại há có thể cảm động quan niệm trung gian ở trong lòng bệ hạ? Với thần mà nói, thay hoàng thượng lo nghĩ, thay Đại Minh lo nghĩ thật nhiều chính là trung thần. Cả ngày xúi giục bệ hạ đi chơi khắp nơi, không để ý tới chính vụ liền là gian thần. Bệ hạ là bệ hạ của người trong thiên hạ, thần dân trong thiên hạ vì bệ hạ tận trung, điện hạ cũng nên tận hết trách nhiệm đối với thiên hạ thần dân, ai trung ai gian vừa nhìn là hiểu. Lão thần chính là lý giải như vậy, bệ hạ hiểu chưa?

Nếu trước khi Lưu Cẩn dền tội nghe được những lời này, Chính Đức tất nhiên nổi giận, nhưng Chính Đức của bây giờ đã hơn ba mươi tuổi, đã trải

qua rất nhiều rất nhiều chuyện, nghe xong lời khuyên bảo thấm thía của lão sư, trong lòng hắc trái lại cũng không có ý giận, để gọt những lời của Dương Nhất Thanh, hắc chậm rãi gật gù.

Dương Nhất Thanh lại mềm mỏng khuyên hắc nên nhanh chóng về kinh, vì thế Chính Đức chỉ ở nhà đấy một ngày, sau đó đến Dương Châu lần nữa.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96

Lần trước Chính Đức gấp gáp tranh thủ đến Nam Kinh nhận tù binh, hối hả qua Dương Châu nhưng không vào, mỹ nữ mà Trấn thủ thái giám Ngô Kinh tuyển chọn không ngờ không có cơ hội kính dâng. Lần này Chính Đức qua Dương Châu lần nữa, hãnh vọng và đem chư nữ dâng lên, Chính Đức mừng rỡ. Lại nghe Ngô Kinh khen Dương Châu đến hoa trời rơi rụng, cũng không khỏi động lòng, liền ngừng xa giá ở Dương Châu, ngày ngày ra ngoài du ngoạn, hoặc đi săn bắn ở thành tây Dương Châu, ở lại Thượng Phương tự, trái ôm phải ấp quên cả lối về.

Lại nói Đoàn Phi mỗi ngày cùng Đường Bá Hổ đọc sách, du ngoạn, thỏa thích ngắm núi sông, có Tô Dung làm bạn, ngược lại cũng ung dung tự tại. Trải qua cuộc sống an nhàn tiểu phú tức an, mặc dù cũng nghe nói hoàng thượng đến Dương Châu, nhưng trải qua một phen chìm nổi, đã có nhận thức khắc sâu đối với từng bước nguy cơ trên quan trường, quan niệm nhập sĩ làm quan rất nhạt. Sau khi nghe được tin chỉ cười một tiếng, vẫn như mọi ngày không phải luyện chữ thì là đi chơi, hoặc là cùng mấy tên lười nhác Thạch Bân, chiếm một cái bàn của ông chủ quán trà ở đường lớn cửa bắc, đánh bài ăn tiền, ngược lại cũng vui cực kỳ.

Tô Dung hâm mộ tài hoa của Đường Bá Hổ, hầu như trở thành nha hoàn thiếp thân của Đường Bá Hổ. Đoàn Phi cơ hồ hoài nghi nàng sẽ thành Thu Hương thứ hai, nhưng phàm là lúc Đoàn Phi bọn hắn đi đầu đường lớn đánh bài, nàng liền mời Đường Bá Hổ chèo chiếc thuyền con đến hồ Phiếm Quang, người đàn ta hát, ngâm thơ vẽ tranh chơi rất vui vẻ. Đoàn Phi lòng

vui an nhàn, cùng mấy người Thạch Bàn chơi vui đến nỗi thường cả đêm không về.

Hoàng Tố Lương bây giờ đang có tiền vốn trong tay, mỗi ngày chạy đông chạy tây đi thu mua hàng hóa, đông nam tây bắc mua đi bán lại, mỗi ngày đều có bạc vào sổ, sự cảm ơn của gã đối với Đoàn Phi vẫn như thế, có gã giúp đỡ tiền bạc, Đoàn Phi hầu như không chút gánh nặng, nhưng hẳn cũng không hề mất đi lòng cầu tiến, mà là hơi có chút mê man, lẽ nào thật phải kiếm một thân phận giám sinh, khiêu chiến với văn bát cổ sao?

học sinh trường Quốc Tử Giám.

- Phi ca, đã nghe gì chưa? Hoàng thượng đã mất tích tại Dương Châu chúng ta.

Thạch Bàn vừa chia bài vừa thần bí hề hề nói. Bọn hắn tuy rằng có nhiệm vụ phải tuần tra đường phố bảo vệ trị an, nhưng huyện Bảo Ứng trước mắt rất yên ổn, không có việc gì các bộ khoái lên lười biếng cũng không ai đến hỏi.

Chính Đức lần này đi tuần phương nam, sau khi rời kinh không lâu liền mất tích mấy ngày, nghe nói là cải trang rời long giá đi gặp riêng mỹ nhân. Bây giờ y lại chơi trò mất tích lần nữa, Đoàn Phi cũng không lấy làm lạ, cười nói:

- Điều này thì có gì, dù sao hoàng đế bệ hạ đi đến đâu, bên cạnh đều có cao thủ hộ giá bảo vệ.

Thạch Bàn lắc đầu cười nói:

- Ta không phải là ý này, ta là nói hoàng thượng của chúng ta cả ngày không lo việc triều chính đi chơi khắp nơi, không phải là một minh quân ah.

Đoàn Phi vỗ gã một phát, nói:

- Lời này cũng là lời người có thể nói? Xem kịch xem tới choáng đầu rồi đó người! Cái gì mình hay không mình quân, người có tư cách bình luận không? Lúc hoàng đế bệ hạ trăm công ngàn việc mỗi ngày bận đến nửa đêm người nhìn thấy sao? Người một bộ khoái nho nhỏ cũng cả ngày lười nhác, lại không cho hoàng đế nghĩ ngơi vài hôm? Người trong túi có tiền không phải cũng cả ngày nghĩ đến cưới vợ lớn lấy vợ nhỏ một ố sao? Chỉ cần người nuôi nổi, chỉ sợ nữ nhân của người còn nhiều hơn so với hoàng thượng, chỉ bằng một chút bản lĩnh này của người cũng dám bình luận hoàng thượng có phải là minh quân hay không? Ta hỏi người, Thát Đát xâm phạm biên giới, là ai thân lĩnh đại quân đánh đại bại Thát Đát, mười năm không dám thả ngựa xuôi nam? Hoàng thượng lên ngôi tới nay chinh đông giết tây chinh nam chiến bắc, dẹp yên phản nghịch, sáng lập bao nhiêu uy danh hiển hách, từ triều đại Vĩnh Lạc đến nay ai có thể làm được?

Thạch Bân nghe đến cấm khẩu tắc lời, gần đây Đoàn Phi ở lâu ngày với Đường Bá Hổ cùng với đám người đọc sách thỉnh thoảng đến thăm Đường Bá Hổ, thường bị bọn họ dùng lời lẽ trêu chọc lẫn nhau, không khỏi nuôi dưỡng thành thói quen tranh luận. Thấy Thạch Bân bị phản bác đến hết lời để nói, hăn dương dương đắc chí mà tiết lộ thiên cơ rằng:

- Với võ công của đương kim thánh thượng, ngày sau chắc chắn sẽ được ca ngợi thành Hán Võ của Đại Minh!

Chỉ nghe sau lưng có người vỗ tay khen ngợi rằng:

- Nói rất hay, Hán Võ của Đại Minh! Vị tiểu huynh đệ đây vì sao có thể tôn sùng đương kim thánh thượng như thế? Hăn ta ngày ngày bị các ngôn quan chửi mắng đến đầu đầy máu chó.

Đoàn Phi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên áo gấm khoảng trên ba mươi tuổi đang đứng sau lưng hăn, một tay cầm quạt ở trước ngực, một

tay để sau người một cách tự nhiên. Tuy rằng chỉ đứng đó một cách rất tầm thường, nhưng khiến người ta cảm giác cao không thể với tới.

Một khoảng thời gian trước Đoàn Phi gặp qua không ít quan chức cao cấp, đám người đó cũng khiến người ta cảm thấy cao vời vợi, nhưng thanh niên phía sau lại cho người ta cảm giác khác hẳn. Đây là một loại khí chất trời sinh dòng dõi cao quý, không giống với đám người ngạo mạn được xây đắp bởi quan vị.

Đoàn Phi còn chưa mở miệng, sau khi người kia thấy mặt của hắn sắc mặt chợt biến, kinh ngạc dùng quạt chỉ vào hắn nói:

- Là người, như thế nào người lại ở đây?

Đoàn Phi luôn cảm thấy người này không giống với tất cả mọi người, hắn cẩn thận từng chút một đứng lên, xoay người ôm quyền thi lễ với người nọ:

- Tại hạ thất lễ, tại hạ hình như trước giờ chưa gặp qua các hạ, các hạ gặp qua Đoàn Phi ở đâu?

Thanh niên nọ mở to hai mắt, nhìn Đoàn Phi nói:

- Quả nhiên là người, ta ở Nam Kinh thấy qua người phá án, nghe nói người đi Giang Tây rồi mà? Sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ...

Đoàn Phi lấy làm lạ hỏi:

- Ai nói với các hạ là ta đi Giang Tây rồi? Tại hạ tháng trước thì đã trở về Dương Châu, bây giờ đã là một người bình dân, nào có từng đi Giang Tây chứ?

Thanh niên nọ chợt quay đầu nhìn lại, ánh mắt gã liếc nhìn về phía sau một gã đại hán to con hai bên mặt đều có hai vết sẹo, gã nọ nhìn thấy Đoàn

Phi đã thấy không ổn, trong lòng như chộp, trên mặt cũng đầy vẻ vẻ kinh ngạc, nói:

-Ta cũng là nghe người khác nói lại, cái đám người này thế mà gạt ta, thực là đáng ghét.

Lúc thanh niên nọ vừa quay đầu nhìn lại, Đoàn Phi cũng theo ánh mắt của hắn nhìn qua đó, thấy được hai vết sẹo kia, trái tim Đoàn Phi chợt đập thành thịch. Người thanh niên trước mắt này hắn không có ấn tượng gì, gã đại hán mặt sẹo kia cho hắn ấn tượng khá là sâu sắc, hắn mang máng nhớ rằng hôm đó ở trước nhà trọ Thiên Hạ từng gặp qua gã đại hán mặt sẹo này.

(Năm Chính Đức thứ sáu, trong kinh tặc nổi loạn, quân đội kinh thành không thể khống chế, điều quân biên cảnh về. Bân do quan tổng binh du kích Đại Đồng Trương Tuấn điều động cùng tặc chiến trên sông Hoài, bị ba tiền, trong đó một tiền ngay mặt, mũi tên xuyên qua tai, nhưng vẫn nhổ ra chiến tiếp. Võ Tông nghe được ngợi khen).

Địa danh ở tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc.

Đoạn Phi không đọc qua chính sử, nhưng hắn lại từng nghe qua sự tích anh dũng của đại đô đốc đoàn doanh thứ mười hai Giang Bân tiêu diệt Lưu Lục, Lưu Thất. Lúc ấy Giang Bân bị một mũi tên đâm xuyên má, ông cắn tên mà chiến. Vốn là một tướng quân thiếu niên khá anh tuấn biến thành giống như hung thần, giết tới địch nhân thua to, một trận chiến đó khiến đại danh của Giang Bân đại chấn, ngay cả Chính Đức hoàng đế đều cũng nghe nói. Cũng chính là một trận chiến này, hai bên mặt Giang Bân mỗi bên nhiều thêm hai vết sẹo to.

Vốn Đoàn Phi cũng không để ý, nhưng đột nhiên gặp lại lần nữa, liên tưởng đến lời của thanh niên tuấn tú nọ, lại nhìn đến một gã nam nhân ở một bên khác với một khuôn mặt trắng không râu, đẹp đến nỗi cả nữ nhân cũng phải ghen tị, trong lòng Đoàn Phi bỗng nhiên thông suốt. Hắn chấn

động đến nỗi hai chân cũng muốn nhũn ra, ba người trước mắt chẳng lẽ chính là Minh Võ Tông Chu Hậu Chiếu, đại đô đốc đoàn doanh thứ mười hai Giang Bân, cùng với chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Tiền Ninh sao!

Đoàn Phi không hề có ý nghĩ vận mệnh chiếu cố gì đó, nhưng giữa lúc bất chợt nhận ra rằng, ba người có quyền lực nhất triều Đại Minh xuất hiện ngay trước mắt mình, hẳn cũng không khỏi sinh ra cảm giác váng đầu chuyển hướng, quá là kích thích, hoàng đế ah, người trước mắt đây chính là đương kim hoàng đế Chính Đức!

.

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97

Nguồn thiếu chương

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98

Trên người gã mà Giang Bân chọn có một luồng sát khí, Giang Bân đi ra từ huyết chiến sa trường, tự nhiên cảm nhận được, hơn nữa người này nét mặt dọc ngang, thân người to cao, vẻ ngoài rất hung ác, nghĩ rằng chắc sẽ không lép vế trước một gã bộ khoái nho nhỏ.

Ai dè người nọ quay đầu nói:

- Người hỏi Phi gia? Phi gia là một vị quan tốt ah, nếu không phải Phi gia phá án như thần, ta đã bị lão béo cửa đối diện vu oan chết rồi, Ấy, Phi gia, sao người ăn vận như vậy? Muốn đi câu à? Muốn ăn thịt thì tới tiệm của ta tùy ý lấy đi, câu cá gì chứ?

Chính Đức chợt cười ha hả, sắc mặt Giang Bân khó coi giống như ăn phải một con ruồi đầu xanh vậy. Đoàn Phi bắt chuyện với Lý đồ tể (người làm nghề giết mổ súc vật) nói:

- Hóa ra là Lý đại ca, ta đã sớm không còn làm bộ khoái, bây giờ chuẩn bị cùng ba vị bằng hữu đến mặt hồ chơi chút, ý tốt của Lý đại ca ta xin ghi nhận.

Trải qua một khúc nhạc đệm nho nhỏ, Giang Bân không còn dám tùy tiện kiếm mối nữa. Bốn người ra khỏi thành, xa gần có rất nhiều hán tử to con giả trang thành du khách đang lảng vảng, Đoàn Phi cũng không nói toạc ra, dẫn ba người đi ngang qua cửa nhà nhưng không ghé vào, trực tiếp đến bến đò.

Bốn người thuê một con thuyền đáy bằng hạng trung, loại thuyền này thích hợp chèo trên mặt hồ nước cạn. Lúc Đoàn Phi chọn con thuyền này mang theo chút toan tính, chiếc thuyền này không những có bàn có ghế, thậm chí còn có nhà bếp, dụng cụ nấu cơm, làm đồ ăn, pha trà chỉ cần là có đủ. Khi con thuyền bắt đầu lướt trên mặt hồ, Đoàn Phi đã bắt đầu nấu nước chuẩn bị pha trà.

Con thuyền chậm rãi rẽ vào nhánh rẽ của hồ, xa xa phía sau có mấy con thuyền nhỏ theo lên, mọi người ngồi bên song cửa sổ ngắm cảnh, Đoàn Phi rửa bộ ấm trà xong xuôi, pha cho mọi người tách trà.

Lá trà đã ngâm sơ qua khi rót nước sôi vào bong bóng lăn tăn như mây, một làn hương thơm thanh khiết xộc vào mũi, Chính Đức bị mùi thơm hấp dẫn đến mức phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn, anh ta khen rằng:

- Trà ngon, sao ta chưa từng thấy? Trà này sản xuất ở đâu vậy?

Trong lòng Đoàn Phi lấy làm lạ, lẽ nào lá trà này vào thời triều Minh vẫn chưa nổi danh?

Hai người Giang Bân và Tiền Ninh dốt nát, Chính Đức cũng không nhớ đến bọn họ, ba người đều nhất loạt chuyển ánh mắt nhìn về phía Đoàn Phi.

Đoàn Phi cười rằng:

- Trà này là do một bằng hữu tặng, ngày thường tại hạ thích uống trà, mỗi lúc ra ngoài đều thích đem theo một ít. Trà này tên là trà Động Đình, cũng còn gọi là Hách Sát Nhân Hương.

Mùi hương dọa chết người.

Chính Đức vỗ bàn mừng rỡ nói:

- Đây là Hách Sát Nhân Hương sao? Ta đã sớm nghe tên nó từ lâu, chỉ là cái tên này quá dọa người, đến nay vẫn chưa thể thấy được.

Giang Bân cười hì hì góp vui rằng:

- Nếu cái tên này bất nhã, lão gia tử không ngại đặt cho nó một cái tên dễ nghe, ngày sau danh truyền hậu thế, ngàn đời sau nói không chừng còn có người nhớ được.

Chính Đức cười nói:

- Quả nhiên là ý kiến hay. Nhưng mà nên đặt tên gì hay đây?

Hách Sát Nhân Hương thành danh đã lâu, trăm ngàn năm qua vô số người muốn đặt tên cho nó, nhưng trước sau không thể lưu lại một cái tên vừa dễ nghe lại phù hợp đặc điểm của lá trà. Chính Đức trong nhất thời nào đâu có thể bỗng nhiên nghĩ ra được.

Chính Đức từng hớp một nhấm nhấp trà, hy vọng từ trong đó có thể chộp được chút ý tưởng hay, nhưng trước sau không thể được. Giang Bân thấy anh ta cho là thật, trong lòng cũng âm thầm kêu khổ, nếu như là đế hoàng đế xấu mặt trước mọi người, thế thì không ổn, đây không phải là biến xảo thành vụng sao?

Loại sự tình này Tiền Ninh cũng không giúp gì được, Đoàn Phi thấy Chính Đức gấp gáp đến độ vò tai bứt tóc, hần nhần nhịn một chút, rốt cuộc không nhịn được nói:

- Huynh đài mời xem, lá trà này đậm màu bích lục, cuộn lại như con ốc.

Chính Đức nhìn lại kỹ lưỡng, chợt vỗ bàn, vui vẻ nói:

- Gọi là Lục Khúc Trà được rồi.

Đoàn Phi bị ghen một hồi, thầm nghĩ: "Còn Lục Mai Tố đấy".

Để loại vụn cổ danh trà này không bị đổi tên, Đoàn Phi đành phải nói:

- Lục Khúc Trà cái tên này quả nhiên rất hay, được huynh đài nhắc nhở, tại hạ lại nghĩ ra được một cái tên khác, trà này đậm màu bích lục, cuốn khúc như con ốc, lại là hái vào mùa xuân, trồng tại núi Động Đình hồ Thái, gọi là Động Đình Bích Loa Xuân, thế nào?

"Bích Loa Xuân Bích Loa Xuân" Chính Đức ngẫm nghĩ, đột nhiên giống như cười mà không phải cười nhìn Đoàn Phi nói:

- Ba chữ Bích Loa Xuân này của người thật là vừa nghĩ ra sao?

Đoàn Phi cười nói:

- Huynh đài mắt sáng như đuốc nhìn một chút cũng không sai, tên này quả nhiên không phải là tại hạ vừa nghĩ ra, chỉ là tại hạ lời nói không có trọng lượng, cho dù nghĩ ra tên hay cũng sẽ không có ai nhớ. Tại hạ biết sơ qua thuật xem người, hôm nay vừa gặp huynh đài liền nhận thấy huynh đài tuyệt không phải người thường. Cái tên này nếu như do huynh đài đặt, chắc chắn có thể đáng giá trăm lần, bay khắp thiên hạ, tại hạ cũng may mắn được thơm lây.

Chính Đức cười nói:

- Quân tử không đoạt cái người khác yêu, cái tên này đã do người đặt, đương nhiên phải ghi dưới tên người. Ba người chúng ta làm chứng cho người là được rồi, Bích Loa Xuân, Bích Loa Xuân, tên hay, quả nhiên là tên hợp với nó ah!

Con thuyền từ từ tiến vào thủy đạo rộng rãi, chỉ thấy một mặt hồ mênh mông không bờ bến trải dài trước mắt, ánh nắng chói chang buổi chiều soi xuống nước hồ như gương, cá bơi có thể thấy rõ, gió mát hiu hiu, đúng là vô cùng thoải mái.

Chính Đức mừng rỡ bỏ tách trà xuống, đến đầu thuyền, sốt ruột đến độ không nhìn được chụp lấy cần câu, sau khi móc xong mỗi câu liền quăng câu xuống nước, cười nói:

- Mau tới mau tới, chúng ta so xem ai câu cá nhiều nhất! To nhất!

Con thuyền tiếp tục chầm chậm tiến về phía trước, khuấy động mặt nước trong veo. Tên của hồ Phiếm Quang chính là được đặt như thế đó, làm cho người ta nhìn mà mê mẩn tâm hồn, gần như muốn nhảy vào hồ tận hưởng sự mát dịu hiếm có kia.

Từng con cá cắn trúng mồi bị câu lên, Chính Đức không lúc nào không xem xem thu hoạch của ba người kia, nén không được đắc ý cười to:

- Ha ha, câu cá các người không bằng ta nhỉ?

Đoàn Phi không dám hơn hoàng đế bệ hạ, chỉ đợi lúc Chính Đức câu lên hai con cá thì mình mới thu một cần. Giang Bân và Tiền Ninh cũng thế, Chính Đức chơi rất vui vẻ, cá anh ta câu lên đã sớm vượt qua ba người cộng lại.

Tiếng nói của Chính Đức vừa dứt, liền thấy cần của Đoàn Phi chột động, dây câu căng cứng, trên mặt nước khuấy lên một mảng bọt nước, Chính Đức vội kêu:

- Cắn câu rồi, cắn câu rồi, mau thu cần!

Đoàn Phi vội vã thu câu, chỉ thấy trên tay truyền tới một luồng sức mạnh cực lớn, hầu như khiến cần cong lại, hắn vội nắm chặt cần câu, vui mừng reo to:

- Con cá to quá!

Chỉ thấy nước trên mặt hồ bắn tung tóe, quả nhiên có một con cá lớn đang vùng vẫy. Chính Đức thấy Đoàn Phi cơ hồ nắm không được cần câu, anh ta không đành được ném cần câu của mình, chạy qua đó hợp sức cùng Đoàn Phi nắm chặt cần câu, Đoàn Phi hô to:

- Không cần kéo cần quá căng, con cá này quá lớn, chỉ sợ sẽ vùng vẫy thoát câu, chúng ta căng một hồi, buông một hồi, đợi nó kiệt sức thì sẽ kéo nó lên.

Chính Đức sửng sốt, cảm thấy Đoàn Phi nói rất có lí, hai người phối hợp giằng co với cá không thôi. Giang Bân và Tiền Ninh cũng không biết có nên tiến đến giúp hay không, qua một chốc, con cá lớn kia rốt cuộc cũng hết xí quách, bị kéo lên boong thuyền. Đoàn Phi lấy đến một tấm lưới, trùm chặt đuôi cá hai vòng rồi cùng dùng sức, cuối cùng cũng kéo được con cá dài hai thước lên thuyền.

Chỉ thấy con cá kia dài hơn những con cá khác gần nửa, vẩy bọc toàn thân vừa lớn vừa đen, đầu giống như đầu rắn trợn mắt há to miệng. Miệng có răng sắc bén, trên boong thuyền còn đang vùng vẫy nhảy nhót, Chính Đức thấy thế không khỏi cả kinh hô:

- Khá là hung ác à nha, chẳng lẽ đây là Long Ngư trong thuyền thuyết?

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99

Người lái thuyền cũng đến gần nhìn xem rồi kinh ngạc thốt lên:

- Là một con cá quả hơn trăm tuổi, to lớn như vậy không biết đã ăn bao nhiêu cá, thảo nào hai năm nay cá trong Phiếm Quang hồ ít hẳn đi, thì ra là do ngư tinh tác quái. Phi gia câu được con cá này lên đúng là giúp bách tính bên hồ trừ đi một cái hại lớn. Lát nữa đem con cá này ra chợ nhất định sẽ gây chấn động lớn đây.

- Con cá này lợi hại vậy sao? Còn có thể nguy hại một vùng?

Chính Đức cũng lấy làm lạ.

Đoàn Phi đáp:

- Cá quả là một loài ăn thịt, sức ăn tương đối nhiều, ngày đêm không ngừng săn tìm cá khác để ăn, mỗi năm sinh sản một lần. Theo lý thuyết con cá đã lớn như vậy thì hẳn phải sinh ra không dưới trăm lứa cá con, nhưng mấy năm gần đây ở Phiếm Quang hồ không có ai bắt được cá này sao?

Người lái thuyền lắc đầu nói:

- Đúng là chưa từng nghe nói Phiếm Quang hồ có cá quả, nếu không những người dân chài chắc hẳn đã tìm bắt chúng rồi.

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Có lẽ hồ này chỉ có một con cá quả, nếu không nó sinh sôi ra nhất định thành dịch họa, hôm nay nhờ phúc Chu công tử không ngờ đã diệt được một cái họa, thật sự là may mắn!

Chính Đức cười nói:

- Con cá này là người câu được, sao lại đẩy hết công trạng sang cho ta? Cá lớn như vậy giá trị phải được năm trăm tiền! Ta cũng rất thích của lạ, hay là người bán con cá này cho ta đi!

Đoàn Phi nói:

- Con cá này cả hai chúng ta cùng nhau câu được, ta sao có thể lấy bạc của người? Ta mang nó về cũng chẳng để làm gì, huynh đài đã thích thì cứ cầm lấy đi.

- Ta đây cung kính không bằng tuân lệnh.

Chính Đức không nói nhiều lời vô ích, gọi người lái thuyền tìm một cái chậu nước rồi đem thả con cá vào đó. Con cá lớn gặp nước dần dần tỉnh lại, không ngừng xoay lộn quanh chậu nước, cái đuôi to lớn quẫy mạnh làm cho nước văng tứ phía. Chính Đức vui sướng ngồi bên chậu, nhặt từng con cá y câu được đem thả vào chậu, con cá lớn quả nhiên hung hãn tham lam, không ngừng cắn xé đồ ngon đưa đến tận miệng. Cả chậu nước lớn chốc lát đã bị máu cùng vảy cá làm cho vẩn đục.

Đoàn Phi khuyên nhủ:

- Chu huynh định đem nó về nuôi trong nhà sao? Con vật này tham lam ngu xuẩn, huynh cứ cho như vậy chỉ sợ nó sẽ bội thực mà chết, sau này nên thường xuyên bỏ đói, làm như vậy nó mới hoạt bát hung mãnh, không mất đi dã tính trong người.

Chính Đức kinh ngạc nói:

- Thật vậy sao? Ta cứ tưởng cho ăn thật no mới là tốt.

Đoàn Phi đáp:

- Nuôi dưỡng mãnh thú khác với nuôi lợn nuôi trâu, bởi vì nuôi trâu lợn là lấy thịt, đương nhiên phải cho ăn no mới nhanh lớn, còn nuôi mãnh thú là để xem chúng nó săn thú hung hãn thế nào, nếu như ăn no rồi, chúng sẽ lười biếng dần, không còn hứng thú với đồ ăn trước mắt, cũng không có tính tranh đoạt như khi còn đi hoang, nếu như vậy chẳng phải mất đi cái thú vị rồi sao?

Chính Đức run run tay, cười cười nói:

- Không ngờ lại có thứ đạo lý như vậy, nghe có vẻ không tồi, lũ chó nhà ta cũng vậy, ăn no xong quả nhiên lười biếng tìm chỗ nằm sưởi nắng, xem ra sau này thức ăn phải giảm đi một nửa.

Đoàn Phi đề nghị:

- Như vậy cũng không ổn, quá đói sẽ khiến chúng tàn sát lẫn nhau, chỉ cần mỗi bữa cho ăn no bảy phần là được, người cũng như vậy, mỗi bữa ăn no bảy phần là có thể trường thọ.

Giang Bân nghe vậy liền châm chọc:

- Tiểu Phi kinh nghiệm thật là phong phú, chắc quý phủ mỗi bữa cũng chỉ ăn có vậy sao?

Thấy y khiêu khích trắng trợn như vậy, Đoàn Phi cũng không thêm tức giận, cũng chẳng có hơi sức đâu đi để bụng. Hắn chỉ cười hờ hững đáp lại:

- Đúng vậy, mỗi bữa ăn vừa phải, sau đó đi bộ tám trăm bước, đảm bảo sống đến 99 tuổi. Tại hạ bình sinh vốn sợ chết, vậy nên mới tập luyện như vậy.

Giang Bân xì ra một tiếng cười nhạt, nhưng đúng lúc hần định tiếp tục khiêu khích Đoàn Phi, Chính Đức lại lên tiếng, có vẻ rất hứng thú:

- Đạo dưỡng sinh không biết từ đâu ra, nhưng dường như đơn giản hơn cái lý thuyết ăn chay niệm Phật vô dục vô cầu gì đó.

Đoàn Phi cười nói:

- Cái này là do một cụ già sống rất thọ nói cho ta biết, chính ta cũng từng kiểm chứng. Hồi ấy ta mua hai con chó con cùng một mẹ đẻ ra vừa mới cai sữa, một con nhốt ở trong lồng, ngày nào cũng ăn uống no đủ nhưng không được thả ra cho chạy nhảy, con kia mỗi ngày chỉ được cho ăn có hạn, sau đó dắt đi dạo khắp nơi. Mùa thu năm ngoái, ta thấy con chó nhốt trong lồng đã quá béo nên thỉnh thoảng đem nó ra ngoài dạo chơi một chút, một lần nó nhìn thấy một con chó cái liền chạy vọt đến làm quen, thế nhưng mới được nửa đường thì gục xuống mà chết. Con chó kia thì ngược lại, thân hình khỏe mạnh rắn chắc, ngày nào cũng rong chơi bên ngoài, đám chó con trong Bảo Ứng huyện đến quá nửa là con của nó.

- Đáng tiếc đáng tiếc, muốn nghiệm chứng phải mất nhiều năm, chứ không thì ta cũng thử xem sao.

Chính Đức thở dài nói.

Đoàn Phi bật cười.

- Đó chẳng qua chỉ là mấy việc trẻ con ta làm lúc nhỏ mà thôi. Thực ra nếu muốn kiểm chứng chỉ cần hỏi ngay những người cao tuổi xung quanh mình, xem bọn họ béo nhiều hơn hay gầy nhiều hơn, hỏi họ phương pháp dưỡng sinh là có thể biết được. Chu huynh nếu muốn có thể cho người đi tìm hiểu, xem xem những người sống thọ trong một phạm vi lớn vì sao có thể sống lâu, sự thật vẫn có sức thuyết phục nhất.

- Đúng thật!

Chính Đức chợt nói.

- Nhìn lại các đời tăng đạo quốc sư xưa nay cũng chẳng có mấy người trường thọ. Phương pháp này cũng không tồi, đáng để thử một lần, sau này trở về ta sẽ sai người đi thăm dò một chuyến.

Đoàn Phi nhớ mang máng Chính Đức sau khi Ninh Vương đền tội không lâu sẽ chết, nhưng không nhớ rõ y chết như thế nào. Người trước mặt tuy hai mắt đã thâm quầng nhưng tinh thần cùng thân thể thoạt nhìn đều rất tốt, sao có thể đột nhiên lăn đùng ra chết? Chẳng lẽ là xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Trong khi hai người đang nói chuyện dưỡng sinh chi đạo, đột nhiên xa xa một tiếng cầm khúc truyền tới. Chính Đức vốn tinh thông âm luật, cảm thấy tiếng đàn kia mờ ảo tan trong mây khói, uyển chuyển lay động lòng người, từng tiếng thanh nghe như thiên âm dễ nghe vô cùng.

Nghe tiếng cầm ca vọng lại, y liền tò mò mà vội vàng nói:

- Mau đi tới xem ai đang đàn hát, làn điệu này không như hiện tại lưu hành, chẳng lẽ ở Giang Nam lại nổi lên một trường phái mới?

- Cái này... có lẽ là nha hoàn tùy thân nhà ta cùng Tây Tịch tiên sinh đang vui chơi ở đâu đó...

Đoàn Phi nhăn mặt cười khố, đoạn nói tiếp:

- Từ khúc này là do ta phổ, vừa thô kệch lại chưa được sửa chữa, thật sự là đáng chê cười.

Chính Đức kinh ngạc nhìn hẩn rồi nói:

- Người thật đúng là đa tài đa nghệ, từ khúc này thật sự là do người phổ sao? Khúc điệu lạ kỳ, trước nay chưa từng nghe thấy thứ tương tự, hơn nữa

thủ pháp cũng vô cùng thuần thực, độc lập đứng thành một trường phái riêng, như vậy sao có thể gọi là thô kệch khó nghe. Đây phải sánh ngang với Kê Khang, Khương Quỳnh đại gia chi tác !

Đoàn Phi vuốt vuốt sống mũi, bật cười ha hả rồi nói:

- Người đánh đàn kia mới thật sự là người tài, từ khúc của ta hẳn sửa đổi đi một chút, có lẽ vì vậy nên Chu huynh mới cảm thấy nó không tồi.

- Ồ?! Người đánh đàn là cao nhân phương nào?

Chính Đức cảm thấy hứng thú hỏi lại.

- Người đó là Tây Tịch tiên sinh ta mời về ở trong nhà, Đường Dần Đường Bá Hổ, chẳng hay Chu huynh có từng nghe nói?

Đoàn Phi mỉm cười hỏi

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 100

Đường Dần!

Chính Đức giật mình hỏi lại, họ Đường này thật sự rất nổi danh, chính là đương thời đệ nhất tài tử. Sinh nhật năm kia của y có người tiến cống một bức tranh Bách Điều Triều Phụng của Đường Bá Hổ, Chính Đức vẫn yêu thích không rời, giờ nghe đến tên Đường Dần, y vui sướng đến nỗi kém chút nữa là nhảy lên ăn mừng, sau vội vàng lên tiếng thúc giục:

- Nhà thuyền, mau đưa thuyền đi nhanh qua đó, ta muốn mời Đường đại sư lên thuyền gặp mặt.

- Trăng sáng bao giờ có, nâng chén hỏi trời cao...

Một chiếc thuyền nhỏ chậm rãi lướt tới trước mặt mọi người. Đầu thuyền ngồi một vị thư sinh tuổi chừng bán trăm thông thả đánh đàn, một tiểu nha hoàn áo xanh xướng ca hòa theo điệu nhạc trầm bổng.

Hai người này chính là Đường Bá Hổ và Thu Hương... À không, là Đường Bá Hổ và Tô Dung. Thấy thuyền đến gần, cả hai người đều cùng dừng lại, tò mò nhìn chiếc thuyền lớn đang lướt đến. Trên mạn thuyền có hai người thò đầu ra, một trong hai người là Đoàn Phi.

- Đường đại sư? Đường đại sư!

Chính Đức vui vẻ hô lớn:

- Mời Đường đại sư sang thuyền gặp mặt.

Đường Bá Hồ ôm quyền hướng về phía Đoàn Phi, gọi hân một tiếng chủ tử, sau đó nói với Chính Đức:

- Đường mỗ không dám nhận là đại sư, chẳng hay các hạ là...”

Đoàn Phi cười nói:

- Vị này là Chu công tử, cũng là một người tao nhã. Mời Đường tiên sinh sang bên này. Dung Nhi, người ném dây thừng qua đây, vừa nãy ta mới câu được một con cá lớn trăm năm khó gặp, muội mau lên đây mà xem.

Đường Bá Hồ và Tô Dung cùng bước lên thuyền, lần đầu tiên nhìn thấy đại hắc ngư đang quẫy đuôi trong bồn nước trong vắt.

- Con cá to thật đấy, là huynh câu được sao?

Tô Dung vừa liếc nhìn là biết lai lịch con cá, nàng kinh ngạc nói:

- Con cá to vậy hẳn là sống đến trăm năm rồi.

Chính Đức cười hì hì rồi nói:

- Đây là một con hắc ngư tinh Đoàn Phi tự tay câu được, cậu ấy đã tặng nó cho ta. Xin hỏi phương danh tiểu thư là gì? Khi ở Ứng Thiên phủ ta có gặp cô một lần, lúc ấy Đoàn Phi cứu cô, nhưng sao giờ cô lại thành nha hoàn nhà cậu ấy? Cô nương không cần phải sợ, có gì oan ức cứ nói cho ta biết, ta nhất định sẽ giúp cô lấy lại công bằng.

Nghe y nói vậy, Đoàn Phi liền nhớ ra Chính Đức đế vốn phong lưu hào sảng đã thành giai thoại. Nhưng trong khi hân còn đang căng thẳng lo âu, Tô Dung lại thành thật đáp lời:

- Tiểu nữ họ Tô tên Dung, lúc trước nhờ ơn Đoàn công tử cứu giúp nên tự nguyện đi theo để báo đáp đại ân. Ý tốt của Chu công tử Tô Dung xin nhận.

Tô Dung nói xong liền đưa mắt nhìn về phía Chính Đức, nhìn kỹ hẳn rồi mới chuyển tới Giang Bân. Nhưng vừa nhìn thấy hai vết sẹo dài trên mặt y, thân thể nàng liền run rẩy, sợ hãi kêu lên một tiếng.

Chính Đức tiến lên nắm lấy tay nàng mà nhẹ nhàng an ủi:

- Cô nương đừng sợ, bằng hữu của ta tuy dung mạo xấu xí nhưng con người hẳn cũng rất thú vị. Cô nương cứ yên tâm, anh ta sẽ không làm gì thương tổn đến cô.

Tô Dung nhẹ nhàng xoay người, khéo léo tránh ra sau lưng Đoàn Phi. Nàng cúi đầu nói:

- Tô Dung không tốt, thất lễ, mong Chu công tử thứ lỗi. Công tử, tiểu nữ nguyện xin chịu phạt.

Đoàn Phi cười nói:

- Không chỉ có người, ngay chính ta lần đầu tiên gặp Giang huynh cũng vô cùng kinh hãi. Đi thôi, gian bên cạnh là nhà bếp, ta phạt người tới đó pha một ấm trà Động Đình bách loa xuân. Chỉ có mình người mới pha được một bình trà bách loa xuân đủ hết cả sắc hương vị.

Tô Dung vâng lệnh đi vào trong bếp. Chính Đức thu hồi ánh mắt, cảm khái mà nói:

- Thông dong tựa lưng đầu giường, bên cạnh có nữ tử bưng trà pha nước, Đoàn lão đệ thật là biết hưởng thụ a.

Đoàn Phi khẽ bật cười, nói lảng sang chuyện Đường Bá Hổ. Chính Đức lúc này mới nhớ ra, lập tức vui vẻ nói với Đường Bá Hổ:

- Hôm nay được gặp Đường đại sư thật đúng là phúc lớn ba đời, chẳng hay Đường đại sư tại sao lại hạ mình đến Đoàn gia làm môn khách vậy?

Đường Bá Hổ nhếch miệng gượng cười đáp lại:

- Hạ mình? Một người áo vải như ta xưa nay chỉ biết bán chữ bán tranh mà sống, có địa vị gì đáng nói? May nhờ có Đoàn công tử nâng đỡ mới có cơm ăn bỏ bụng, nếu không Đường mỡ chỉ sợ phải lưu lạc đầu đường.

- Vậy sao?

Chính Đức kinh ngạc nói:

- Ở kinh thành, chỉ cần là bút tích của Đường đại sư thì cho dù chỉ là một tấm giấy không bằng một thước đá đáng giá ngàn vàng, một bức Xuân Thu Thu Sơn Đồ phải mười vạn lượng bạc mới mua được, thật khó tưởng tượng đại sư tại sao lại đến nông nổi như vậy?

Đường Bá Hổ cười buồn mà tiếp:

- Chuyện quá khứ Đường mỡ thật sự không muốn nhắc lại, xin Chu công tử thứ lỗi, hôm nay chúng ta lấy ngâm vịnh sơn thủy mà mua vui đi.

Chính Đức cũng không tiếp tục đào sâu truy vấn ngọn nguồn, gật đầu mà nói:

- Vậy cũng tốt, vừa rồi ta nghe tiếng Đường đại sư đánh đàn, Tô Dung cô nương hòa ca cảm thấy nhạc khúc này thật là kỳ lạ. Đoàn lão đệ nói khúc này chính là hẩn tự viết nhưng ta còn chưa tin lắm, có Đường đại sư ở đây xin mời ngài giải thích cho ta.

Đường Bá Hổ liếc nhìn Đoàn Phi, cười nói:

- Khúc nhạc này đúng là do chủ tử tự tay soạn ra, ta chỉ giúp ngài ấy trau chuốt một chút. Chủ tử tuy tuổi trẻ nhưng tác phong lại đặc biệt khiến người ta kinh ngạc. Nhạc khúc này chẳng qua chỉ là một trong rất nhiều các bản nhạc của ngài. Chủ tử tài trí hơn người, học vấn uyên thâm, Đường mạo thật sự không tài nào theo kịp.

Chính Đức kinh ngạc nhìn Đoàn Phi.

- Hả? Còn có chuyện đó sao? Đoàn lão đệ, không ngờ Đường đại sư lại đánh giá cao người như vậy. Ta đúng là xem thường người rồi, có tài cán như người vì sao không đi thi cử lấy công danh? Từ đó chẳng phải dễ dàng thực hiện hoài bão, cần gì phải chờ người khác tiến cử làm quan?

Đoàn Phi cười khố, nói:

- Chu huynh đừng tin lời ông ấy. Đoàn Phi chẳng qua chỉ biết một chút bâng môn tạp học, giờ bảo ta đi học Tứ Thư Ngũ Kinh thì còn khó hơn lên trời. Hiện nay có thể sánh ngang với Đường tiên sinh chỉ có Giang Nam tứ đại tài tử. Mà ngoài Đường tiên sinh đã từng thi đỗ Giải Nguyên thì ba vị kia đều chưa có công danh đang nói. Mấy ngày trước Văn Trưng Minh Văn đại sư còn chuẩn bị tham gia thi Hương, ông ấy ba mươi năm lều chõng đi thi cũng chỉ là một gã đồng sinh. Ta thực sự không muốn giống như bọn họ, uổng phí thời gian đi cầu một chút danh vị.

Giang Bân nghe vậy liền quát lớn:

- Nói vậy, khoa cử chính là chính đạo của sĩ tử quốc gia, sao dám nói là uổng phí thời gian? Thi không đậu là bởi vì bọn họ tài năng còn chưa đủ, sao có thể trách khoa cử không tốt? Khoa cử hiện nay đã có từ thời Đường, sau lại được Thái Tổ bản triều tự tay hoàn thiện, các đời tiên hoàng đều cho phép tiến hành. Triều đình tổ chức thi cử là để lựa chọn ra người tài mà trọng dụng, Đoàn công tử oán hận như vậy chẳng lẽ có gì bất mãn với triều đình?

Tội lớn tự dừng đổ xuống đầu, thấy Giang Bân không ngừng từng bước công kích, Đoàn Phi cũng phải cố gắng phản kích. Hắn ôm quyền vái lên trời xanh một cái, sau đó cung kính đáp lại:

- Tại hạ chưa hề nói hệ thống thi cử không tốt, càng không nghi ngờ Thái Tổ tiên hoàng, Giang huynh từ đâu suy ra được điều đó? Hôm nay, từ lúc gặp mặt, huynh liền không ngừng tỏ thái độ gây hấn. Lúc trước Đoàn mỗ cố gắng nhẫn nhịn nhưng Giang huynh vẫn quyết không chịu buông tha. Đoàn mỗ không hiểu rốt cục đã đắc tội huynh ở chỗ nào? Xin Giang huynh chỉ bảo cho biết, nếu đúng là Đoàn mỗ sai, ta nguyện dập đầu chịu tội ngay tại đây.

Giang Bân bị Đoàn Phi phản bác không còn lời nào để nói, chỉ có thể hướng cặp mắt cá ươn ra trừng nhau với Đoàn Phi. Chính Đức thấy vậy liền tức giận chỉ vào mặt Giang Bân, quát lớn:

- Người đi ra ngoài cho ta, hôm nay ta không muốn nhìn thấy người, cút ngay!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 101

Giang Bân quá sợ hãi, vừa định quỳ xuống cầu xin tha thứ thì thấy Chính Đức lạnh lùng nhìn y, khiến y sợ đến nỗi dựng cả tóc gáy, không dám nhiều lời mà chán nản chuồn mất.

- Tên này thật là đáng ghét, mọi người không cần để ý đến hắn, chúng ta tiếp tục thôi.

Chính Đức nói xong quay sang Đường Bá Hổ, nói:

- Đường đại sư phải chăng là do Đoàn lão đệ làm cho tâm phục nên mới đến làm môn khách cho cậu ấy.

Đường Bá Hổ gật đầu, thở dài rồi chậm rãi thuật lại chuyện lần đầu tiên gặp được Đoàn Phi. Chính Đức nghe xong cũng phải sửng sốt, không khỏi cảm khái mà từ từ ngâm lại bài thơ kia một lần.

- Đường khoa cử thật sự gian khổ như vậy sao?

Đường Bá Hổ thở dài ảu não.

- Không phải thi cử gian nan, mà là Bát Cổ quả thực rất nặng. Vì cầu công danh, trước kia Đường mỗi từng nghiên cứu Bát Cổ, thậm chí còn đỗ đến hàng Giải Nguyên của Ứng Thiên phủ. Nhưng Đường mỗi biết rõ Bát Cổ chẳng qua chỉ giống như cái vòng gổ cửa, nếu như nhập sĩ làm quan, có thể đem Bát Cổ ra trị thiên hạ được sao? Như hai vị huynh đệ của tại hạ là Chúc Duẫn Minh cùng Văn Trưng Minh đều là tài học nổi danh một thời,

nhưng bọn họ không rành Bát Cổ, thế nên thi mãi mà không đậu, cuối cùng thành ra phí hoài công sức...

- Nói chuyện khoa cử sao có thể đổ lỗi cho Bát Cổ chứ? Mặc dù Bát Cổ có nhiều cái tai hại nhưng vẫn có nhiều chỗ nên dùng. Đại Minh chúng ta lâu nay dùng Bát Cổ để tuyển chọn nhân sĩ không phải đã có rất nhiều đại nho gia có tài sao? Tỷ như nội các thủ phụ đại học sĩ Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, không phải đều là những người có năng lực sao?

Đoàn Phi thấy sắc mặt Chính Đức dần không tốt liền vội vàng thêm vào mấy câu rồi nói lảng sang chuyện khác:

- Tự nhiên trong lòng tại hạ có linh cảm, lại nghĩ ra một khúc, xin Đường tiên sinh chỉ giáo.

Đường Bá Hổ vừa nghe thấy thế, tinh thần liền hoạt bát hơn hẳn.

- Ta nghe đây.

Chính Đức cũng đóng tai nghe theo. Đoàn Phi bắt đầu ngâm nga một khúc nhạc dạo. Sau khúc nhạc dạo hẳn bắt đầu xướng từ:

- Nhớ nhớ là điều gì đó thật lạ kỳ...

Đây là câu đầu tiên trong bài “Em đồng ý” của Vương Phi. Giọng ca Vương Phi tựa như thiên âm, bất luận là bài hát nào đều vô cùng dễ nghe. Có điều cùng một bài hát nhưng từ Đoàn Phi xướng lên lại không giống như thế. Chính Đức vừa nghe vừa buồn cười, nhưng nhìn thấy Đường Bá Hổ tập trung nghe kỹ từng lời, y mới cố nghiêm túc trở lại.

- Tôi không thể kiềm chế nổi mình... nhất là trong đêm tối... Nhớ em, đến mức không thể thở...”

Đúng lúc Đoàn Phi đang say sưa gào rú, Chính Đức rốt cục không thể nhin được thêm nữa, ôm bụng lăn ra cười ha hả. Đoàn Phi ngừng lại, sắc mặt có vẻ khó chịu.

Chính Đức thở hắt ra cười nói:

- Tôi đồng ý, tôi đồng ý... Đoàn lão đệ à, ca khúc của người quả nhiên không giống người thường... làm cho ruột gan ta đều sắp rút gân đến nơi rồi.

Thấy khó chịu vì bị quấy rầy, Đường Bá Hổ nói:

- Khúc ca này là nữ tử hát cho tình lang nghe, giai điệu vui vẻ khoan khoái, tràn ngập thâm tình, có gì buồn cười chứ? Lẽ nào Chu công tử giống như đám người tục tũn ngoài kia đều là vô vị thế sao?

Chính Đức ngừng cười, ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng. Nhưng Tiền Ninh ở bên cạnh y, nghe thế mặt liền biết sắc, giận dữ quát lớn:

- To gan...

Hắn chưa kịp nói xong, Chính Đức liền đập bàn một cái thật mạnh, khiến Tiền Ninh vừa mới ưỡn ngực lập tức giật mình run sợ co lại một chỗ. Chính Đức quát to:

- Người cũng ra ngoài câu cá cho ta, ta không gọi đến thì đừng có vào!

Đợi Tiền Ninh lùi thủi đi khuất, Chính Đức mới ngượng ngùng nhìn về phía hai người kia mà nói:

- Thất lễ, thất lễ rồi, không giấu hai vị, hai người đó là hộ vệ gia phụ phái tới bảo vệ ta, ngoại trừ biết chút võ công ra thì bản tính cộc cằn thô tục khó dạy dỗ. Ở cạnh bọn họ lâu ngày ta cũng bị nhiễm thói thô lỗ, cho nên mong hai vị tha thứ. Vừa rồi Đoàn lão đệ xướng ca thực sự rất thú vị, nhất

là ca từ, vừa nghe liền khiến người ta liên tưởng nhiều điều, thực sự rất đặc biệt.

- Thật sao? Ta thì lại thấy bài ca vừa rồi người sang kẻ hèn đều có thể có thể thưởng thức, quả thật là một tác phẩm xuất sắc hiếm có. Ta đã có một chút ý tưởng, hai vị xin hãy chờ cho một lát. Đợi ta sửa lại thông suốt lại đem đàn ra gảy một lần nữa.

Đường Bá Hổ nói xong liền nhắm mắt lại, vừa gật gù vừa ngẫm nghĩ có vẻ đắc ý lắm. Chính Đức thấy vậy nhưng cũng không dám cười nữa

Đột nhiên ở phòng bên, Tô Dung reo lên một tiếng, sau đó bưng một bình nước sôi bốc khói nghi ngút đi ra. Nhìn thấy Đường Bá Hổ đang trầm ngâm suy nghĩ, nàng liền hạ giọng nói nhỏ, vẻ mặt áy náy không thôi.

- Trên thuyền chỉ có một bộ đồ trà thô sơ, đành chấp nhận thế vậy.

Nói xong nàng thuần thục làm từng bước một, những lá trà lốm đốm trắng cuộn lại trong nước, từng đợt hương thơm ngát lan xa thấm vào đến tâm can.

- Thơm quá.

Chính Đức hình mũi hít hà hương thơm mê người kia, bộ dạng chẳng khác trư là mấy. Cặp mắt hẩn mơ mơ màng màng, chẳng biết đang nói người hay nói trà.

Tô Dung khẽ cười đặt ấm trà sang một bên, sau đó liền đứng hầu phía sau Chính Đức, nhỏ nhẹ cất lời:

- Chu công tử, nếu cần thêm nước cứ việc nói một tiếng.

Người ta đã tránh về phía sau, Chính Đức da mặt có dày đến đâu cũng không dám ngông nghênh xoay người trêu chọc nha hoàn nhà người ta. Đã

sử nói Chính Đức vô đạo kỳ thực phần lớn đều do Giang Bân giả danh hăn đi làm. Đối với chuyện này Chính Đức chỉ có nghe biết một chút, còn đâu chỉ là hoài nghi trong lòng, tưởng rằng hết thầy đều là người dưới tranh đoạt đấu đá lẫn nhau.

Hăn ho nhẹ một tiếng rồi nói với Đoàn Phi:

- Đoàn lão đệ, ta thấy người phổ thơ đề khúc quả nhiên không giống người thường, hơn nữa người còn tinh thông phá án, thậm chí còn làm ra trò chơi thú vị, thật sự là đa tài đa nghệ. Vậy xin hỏi người thấy thế nào về chính trị đương triều hiện nay?

Trong lòng hăn nhất thời căng thẳng, nếu là người ngoài hỏi thì không nói, nhưng người đối diện hăn chính là đương kim Hoàng Thượng, những lời này nói ra là có ý gì? Đoàn Phi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Chu huynh hỏi vậy chẳng khác nào hỏi đường người mù, tại hạ không phải người trong quan trường nên không thể quan tâm chuyện trong quan trường, mà cũng chưa hề nghĩ đến vấn đề này... Có điều... đương thời nội các thủ phụ Dương Đình Hòa học đạo Khổng Mạnh, tôn thờ thánh nhân Chu Hi. Dẫn tới phương cách trị thiên hạ của ông ta không tránh khỏi có chút bảo thủ, trì trệ không dám thay đổi. Ông ta không dám động tới những gì đã có từ trước, chỉ dám đục đẽo gõ đánh những tiểu tiết, rất khó từ bỏ những điều tai hại tích lũy từ lâu, cuối cùng chỉ sợ đều là công dã tràng

Những điều này là ta xem từ đại cục, cũng từ cái nhỏ mà nói. Trước đây ta lớn lên ở Giang Nam, thuở nhỏ có nghe biển cả bao la, thuyền bè nườm nượp sầm uất, cũng từng nghe nói Đại Tống nước đông mà giàu có, Đại Nguyên quốc lực phồn vinh. Tô Hàng Dương Châu ngày nay thoát nhìn cũng rất phồn hoa, thế nhưng thế hệ trước nhiều người cho rằng thua xa Tống Nguyên hai triều, vậy rốt cuộc là vì sao? Chu công tử có bao giờ nghe nói thời Tống Nguyên có giặc Oa xâm phạm duyên hải chưa?

Đại Minh ta thời Vĩnh Lạc cũng ít khi có hải tặc quấy nhiễu. Sự thực chứng minh triều đình cấm biển càng nghiêm ngặt Oa càng nhiều, nhiều thương nhân ban đầu vốn định buôn bán với Đại Minh cũng bị ép phải trở thành giặc Oa. Ngày trước chỉ có giặc Oa làm loạn, giờ có thêm người Tây Dương cũng tới, mang theo chiến thuyền kiên cố đại pháo lợi hại, có thể nói là nguy hiểm gấp trăm lần lũ giặc kia. Nếu khinh thường không để ý tất sẽ di họa ngàn năm. Ta nghĩ đã đến lúc mở cửa thông thương, xây dựng hải quân đông diệt giặc Oa, nam kháng Tây Dương.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 102

Chính Đức nhíu mày, y vốn không định hỏi những điều này nhưng không ngờ lại khiến Đoàn Phi nói ra nhiều điều như vậy. Lời nói tuy nghiêm trọng mà thông thiết, nhưng trong thâm tâm Chính Đức vẫn có chút không tin tưởng lắm. Trong lúc phân tích tình hình, Đoàn Phi vẫn không quên trộm nhìn sắc mặt y, thấy y vẫn còn do dự thì chỉ ảo não thầm thở dài rồi tiếp:

- Hiện giờ chốn quan trường ngày càng hủ bại, tham ô đã thành chuyện thường ngày, vậy nên phải dùng cách cứng rắn mà ổn định lại thời thế. Loại bỏ đám quan viên bảo thủ trì trệ, đề bạt những người có chí phấn đấu, cộng thêm tư tưởng linh hoạt. Hiện nay đương kim hoàng thượng đã đứng tuổi, rất cần một nhóm thần tử tuổi trẻ có triển vọng, dám nghĩ dám làm để phụ tá. Nhìn khắp các đấng minh quân đời trước có mấy ai chỉ chăm chăm trọng dụng đám cựu thần? Lựa chọn nhân sĩ cũng không cứ phải qua con đường khoa cử, Đại Minh ta từ ngày khai quốc đến nay Thái tổ hoàng đế, Vĩnh Lạc hoàng đế đều trọng dụng những nhân tài được người tiến cử, đó là vì tài mà nâng đỡ, không phải qua thi cử.

Nghe đến đó, Chính Đức không nhin được mà khẽ cười. Đoàn Phi nói lời này chắc hẳn là tự kê oan cho mình. Y đang nghĩ vậy thì nghe Đoàn Phi nói:

- Tại hạ chưa từng làm quan nên chỉ nghĩ được có vậy, đây đều là ý kiến thô thiển của tại hạ, nếu có sai sót mong được chỉ điểm.

Chính Đức cười nói:

- Ở địa vị người mà có thể nói ra nhiều điều như vậy đã là rất hiếm thấy, có điều người không ở trong triều, không biết được việc cải cách gian khổ ra sao, quá vội vã sẽ rút dây động rừng, sao có thể khinh suất mà làm hỏng việc? Cứ xem Thương Ưởng nhà Tần, Vương An Thạch thời Tống thì biết, hiện nay thủ phụ Dương Đình Hòa đại nhân thực hiện cải cách theo ý ta đã là hiếm có, phải từ từ từng bước di chuyển khối đá nặng ngàn cân, nếu như hấp tấp đâm mạnh một kích, chỉ sợ đá tảng chưa dời thì đầu kích đã gãy bay ngược về người đâm.

- Mở cửa thông thương cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng đúng là những lời này ta chưa từng nghe nói, có thật là giặc Oa vì thông thương không được mới đi làm hải tặc? Còn cái gì hải tặc Tây Dương có thật lợi hại như vậy sao? Vì sao người biết được điều này?

Chính Đức vừa cười vừa đem vấn đề hỏi ngược trở lại, khiến Đoàn Phi không khỏi âm thầm tức giận, giận vì bản thân kiến thức vẫn còn nông cạn, hơn nữa cũng không chuẩn bị trước, xem ra lần này lại thất bại rồi...

Thấy Chính Đức hỏi đến hải tặc Tây Dương, Đoàn Phi nghiêm mặt nói:

- Ta nói đều là chuyện có thật, tuy triều đình sợ giặc Oa nên mới cố gắng phong tỏa vùng biển, thế nhưng một số thương nhân vẫn mạo hiểm tự ý rời bến, chỉ vì lợi ích mà thôi. Tàu thuyền bọn họ đi xa vạn lý nên kiến thức bao quát rộng lớn, những điều này ta cũng nghe được từ bọn họ. Người Tây Dương đóng được thuyền lớn, so với tất cả tàu bè của Đại Minh ta đều vĩ đại hơn hẳn, bọn họ trang bị hoàn hảo, trọng pháo lợi hại gấp đôi pháo của Đại Minh, cũng nhanh gấp đôi. So với hải tặc Tây Dương thì đám giặc Oa kia chỉ như một lũ ô hợp đáng thương. Giặc Oa chỉ có thể quấy nhiễu bờ biển nước ta, còn người Tây đến từ phía Tây xa xôi, đâu chỉ đi có mười vạn dặm, vừa đi vừa đánh cướp giết người, hung hãn hơn cả giặc Oa. Có người nói hiện nay bọn họ đang tìm chỗ dừng chân ở Nam Dương, nếu lập xong căn cứ ở đó, bước tiếp theo sẽ là xâm phạm quốc thổ Đại Minh ta.

Chính Đức cười nói:

- Người cũng suy nghĩ nghiêm trọng quá rồi. Hải tặc Tây Dương mà người nói chắc hẳn là người Bồ Đào Nha đi. Theo như ta biết đất nước đó diện tích rất nhỏ hẹp, còn không lớn bằng Nam Trục. Mấy năm trước thương nhân nước họ cũng có tới Đại Minh, nhưng chưa bao giờ nghe nói tàu thuyền của họ to lớn thế nào, đại pháo hùng mạnh ra sao. Lần đó bởi vì bọn họ bị khám xét lại giấy tờ nên mới không được lên bờ, không phải đã chán nản mà bỏ đi sao? Năm Chính Đức thứ 11, bọn họ theo chân tổng đốc tới triều đình, tự nguyện xưng thần, so với bọn người Nhật Bản lá mặt lá trái thì bọn họ biết điều hơn cả. Ta thấy đám người này đâu có đáng sợ như người nói, hay là người thấy họ mắt xanh tóc đỏ nên cho là họ ăn thịt người vậy?

Đoàn Phi kinh ngạc trợn mắt nhìn y, Chính Đức thấy thế thì cho là hẳn đã không còn gì để nói, ngừng đầu hẳn thở một hơi dài mà nói:

- Chu công tử chẳng lẽ chưa từng nghe câu khẩu phật tâm xà, tiên lễ hậu binh sao? Nếu ngày nào đó người gặp lại người Bồ Đào Nha, hãy hỏi họ xem giấy phép tự ý cướp bóc là cái gì. Bọn họ được phái tới đây là để dò xét thực lực của chúng ta, mấy năm gần đây chưa tới Đại Minh rất có thể là do họ đang củng cố vững chắc địa bàn ở Nam Dương, khai thông con đường tới thẳng phương Tây, đợi thời cơ đến mới chính thức khai chiến với Đại Minh.

- Giấy phép tư nhân vũ trang? Đó là cái gì?

Chính Đức tò mò hỏi lại.

Đoàn Phi nói:

- Giấy phép tư nhân vũ trang là công văn do chính quyền cấp cho người dân, trong đó cho phép bọn họ vũ trang cho thuyền bè của mình, có thể tự do tấn công, bắt giữ, cướp đoạt thương thuyền của nước khác. Phương Tây

vốn man di không giống như chúng ta, không có ai tôn thờ đạo Khổng Mạnh. Tất cả quốc gia đều là kẻ cướp, chỉ cần người tỏ ra non yếu thì bọn họ sẽ không ngần ngại công kích người, đánh bại người, nô dịch người, đó chính là đạo lý sinh tồn của bọn họ. Nước này tuy nhỏ nhưng người của họ vẫn lập được căn cứ ở nơi xa xôi vạn dặm, thậm chí còn sai khiến được cả tổng đốc, liệu Đại Minh ta tàu bè còn có thể đi thẳng xuống Nam Dương không? Không nói đến nước họ ở cách xa đây vạn dặm, chỉ cần nhìn những nước trước kia từng phụ thuộc Đại Minh ta. Hiện giờ không phải đã trở thành thuộc địa Bồ Đào Nha sao, chờ đến khi chiếm hết vùng Nam Dương, liệu đám kẻ cướp kia có bỏ qua Đại Minh không?

- Còn có việc đó sao?

Chính Đức đứng bật dậy, rảo bước đi qua đi lại trong khoang thuyền, nhíu mày lầm bầm:

- Năm ấy khi Mãn Thử Gia bị Bồ Đào Nha xâm chiếm thì đương kim thánh thượng vẫn còn nhỏ tuổi, đại thần triều đình thấy họ chịu xưng thần tiến cống liền mặc kệ cho bọn họ chiếm đất, giờ nghĩ lại đúng là di họa không nhỏ.

- Đúng vậy, đường đường là nước lớn vậy mà không thể bảo hộ cho tiểu quốc phụ thuộc. Khi tiểu quốc bị người khác xâm chiếm lại không thèm hỏi đến, còn công nhận quyền cai trị của lũ người ngoại bang... Khó trách được các nước chư hầu thất vọng.

Tô Dung đột nhiên lên tiếng, Chính Đức nghe vậy chỉ trộm liếc nàng một cái rồi nói:

- Việc đó cũng không thể tránh được, hiện nay trong nước chiến loạn không ngừng, tai họa thì không ngừng ập đến, nội loạn còn chưa xong còn đâu tâm sức mà lo họa ngoại xâm? Chuyện gì cũng có bên nặng bên nhẹ mà.

Tô Dung thở dài:

- Cứ xem bản tính hoàng thượng bây giờ, chỉ sợ chuyện gì cũng khó mà giải quyết được, thật là đáng tiếc. Thánh thượng đang lúc tuổi trẻ, vốn nên làm một đấng minh quân phục hưng đất nước, có điều hần bị gian thần che mắt, ngoài võ công cũng coi như tạm được thì chỉ có phong lưu háo sắc mà thôi...

Đoàn Phi thấy Chính Đức bắt đầu tối sầm mặt mũi thì vội lên tiếng ngắt lời.

- Dung Nhi, những lời này sao dám tùy tiện nói ra? Hiện nay mới là năm Hán Võ, thánh thượng vừa lên, tâm còn chưa vững chắc. Đợi đến khi tâm tính ổn định, xử sự bình tĩnh chín chắn, có quyết tâm ổn định thế cục, lại thêm hiền thần phụ tá thì nhất định có thể mở ra một thời đại mới, biết đâu về sau hậu thế lại xưng Chính Đức thịnh thế thì sao? Chu công tử ngài thấy thế nào?

Tô Dung cúi đầu đáp:

- Công tử nói rất đúng, Tô Dung ăn nói xằng bậy, Chu công tử xin đừng trách.

Chính Đức nghe vậy cũng cao hứng trở lại, y bật cười ha hả rồi nói:

- Tô cô nương nói không sai, đương kim hoàng thượng đúng là có đôi lúc hồ đồ, Đoàn lão đệ nói cũng rất đúng, vẫn còn thời gian để hoàn thành đại nghiệp.

Tô Dung nhìn y mỉm cười nói:

- Thái Tông hoàng đế triều ta (Minh Thái Tông cũng chính là Minh Thành Tổ Chu Lệ, sau khi qua đời đặt hiệu là “Thái tông”, hơn trăm năm sau đến đời Minh Thế Tông Gia Tĩnh thì sửa lại là “Thành Tổ”. Ở triều

Chính Đức vẫn chưa giữ tên gọi Thái Tông) qua tuổi 40 mới yên vị, tại vị 20 năm, võ công văn trị có thể nói là minh quân trăm năm khó gặp, chỉ mong đời nay thánh thượng có thể vượt qua Thái Tổ cùng Thái Tông hoàng đế, trở thành minh quân một đời!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 103

Nghe bọn họ nói, Chính Đức đột nhiên có cảm giác dường như hai người này biết y là ai. Thế nhưng khi nhìn lại thấy cả hai đều không hề đổi sắc, mà Đoàn Phi còn bình tĩnh nhìn chính mình, sau đó lẳng lặng nhắc chén trà uống một ngụm rồi nhìn sang nói với Tô Dung: - Dung nhi, người quên mời chúng ta uống trà rồi.

Tô Dung lúc này mới giật mình, hô lên một tiếng rồi nói:

- A, hôm nay tiểu nữ làm sao vậy? Cái gì cũng quên hết cả, trà lạnh rồi Chu công tử đừng uống, để tiểu nữ giúp ngài rót ly trà mới.

Chính Đức cười nói:

- Cô nương đừng lo, trà nguội chút mới tốt, nguội rồi vị mới đậm.

- Giọt giọt đậm hương, ý vị như vẫn còn lưu luyến...

Đoàn Phi nhân tiện khoa trương một chút, khiến cho Chính Đức vui vẻ.

- Đoàn lão đệ người đứng là xuất khẩu thành thơ, tùy tiện ngâm nga một khúc thế nào lại khiến Đường đại sư phải nhọc công suy nghĩ hồi lâu? Hay ông ấy ngủ quên mất rồi?

Đường Bá Hổ nghe vậy liền mở mắt, cười đáp lại:

- Đâu có đâu có, khúc nhạc này Đường mỗi càng nghĩ càng thấy nó tinh tế, không tin ta có thể đàn cho các vị nghe thử xem.

Đường Bá Hổ đặt thất huyền cầm lên gối, chậm rãi gảy đàn. Trong tiếng đàn kia mơ hồ vẫn mang dáng dấp khi Đoàn Phi ngâm hừ, nhưng hầu như đã hoàn toàn thay đổi. Nghe xong khúc đàn, Chính Đức hớp một ngụm lớn nước trà, sau đó quay sang nói với Đoàn Phi:

- Cuối cùng ta cũng hiểu cái gì gọi là người phổ nhạc Đường đại sư trau chuốt, khúc nhạc này nghe lên tựa như nhạc khúc của thiên cung, so với lúc trước người ngâm xướng thì khác xa một trời một vực.

Đoàn Phi nghe vậy chỉ đành nhắm mắt cười khố, Đường Bá Hổ lại nói:

- Phổ nhạc cũng như làm thơ, đều cần phải có linh cảm đúng lúc. Nếu không có chủ nhân gợi ý, ta cũng không thể nghĩ ra được nhạc khúc tuyệt vời như vậy. Thế nên công lao này phải tính cho chủ ta. Chủ nhân, ngài thấy bản nhạc ấy thế nào?

Đoàn Phi khen nhạc như tiên âm du dương, sau đó nói:

- Ca cũng ca rồi, đàn cũng đàn rồi, chúng ta chơi bài đi, vẫn chơi luật cũ, một trăm phân một lượng bạc. Ta với Chu huynh là mới gặp lần đầu, vậy nên cơ hội thắng của hai vị rất lớn đấy.

Đường Bá Hổ nhăn nhó cười khố, còn Tô Dung thì không phục nói:

- Tới thì tới, ai sợ chứ, hôm nay muội phải lấy hết số bạc đã thua huynh lần trước.

Chính Đức vốn mê chơi bài, vừa nghe nói vậy liền cao hứng không thôi, bốn người ngồi trong khoang thuyền đánh mấy lượt. Đường Bá Hổ liên thủ với Tô Dung quả nhiên vượt xa Giang Bân cùng Tiền Ninh, hai phe đều có lúc thắng lúc thua. Chính Đức say mê cực kì, y và Đoàn Phi càng chơi càng

ăn ý, mỗi khi thắng liền hô hào chia phần, đến lúc thua thì giậm chân than thở, chơi đến nổi quên trời quên đất, ngay cả hai tên oan gia bị bỏ lại bên ngoài cũng bị quên khuấy đi mất.

Tiền Ninh thản nhiên câu cá, trong lúc ấy vẫn không quên liếc sang phía Giang Bân, lúc này đang nôn nóng không yên. Lần này Giang Bân đi sai một nước, sau này có lẽ sẽ không còn dễ chịu như trước. Làm đế vương căm ghét nhất là những kẻ dưới tay tuy ngoài mặt xu nịnh nhưng bên trong ngầm ngầm chống đối, mà Giang Bân vừa đúng lúc lại thể hiện như thế, hơn nữa còn bị phản bác ở đương trường. Đây chính là ý trời, thế sự luân phiên xoay chuyển, Giang Bân người cũng đến lúc xuống chó rồi.

Nhớ lại năm ấy Giang Bân cũng nhờ Tiền Ninh tiến cử, lại nhờ hãn dùng đạo dụng binh lấy được lòng hoàng đế mà đường quan lộ rộng mở, công danh lên cao như điều gặp gió. Cũng từ sau đó hãn thỏa sức làm mưa làm gió, không coi họ Tiền hãn ra gì. Tiền Ninh cũng không phải kẻ yếu ớt lương thiện, hai bên tranh đấu gay gắt đã lâu nhưng y ngày một yếu thế. Đúng lúc này thế sự lại xoay chuyển, Tiền Ninh không thể không nghĩ cách, nhân cơ hội này giáng một đòn vào Giang Bân, thậm chí lật ngược thế cờ.

- Ủm, không phải họ Đoàn kia từng nói hãn có nhờ người của Bảo Đại Tường đem một món đồ gì đó trình lên Hoàng Thượng sao? Nhưng dạo gần đây ta với Giang Bân tuy thường xuyên gặp mặt Thánh Thượng lại chưa từng thấy ai trình lên vật gì, không bằng thế này đi...

Tiền Ninh gọi một tên Cấm Y Vệ đến gần căn dặn mấy câu, sau đó người kia lập tức lĩnh mệnh lên một con thuyền dời đi.

Giang Bân thấy vậy chỉ lạnh lùng hàm hừ vài tiếng rất nhẹ, tuy hãn nắm quyền giám sát Cấm Y Vệ cùng Đông Xưởng, thế nhưng bọn người đó từ trên xuống dưới đều ngầm ngầm không phục hãn. Biết rõ Tiền Ninh giở trò nhưng hãn cũng không thể đi hỏi, ngộ nhờ lại cấp cho kẻ thái độ bất minh

kia cơ hội đẩy mình vào thế bí, Giang Bân cũng đoán trước họ Tiền kia sẽ ăn nói ra sao:

- Hồi bấm đại đô đốc, ta cảm thấy hơi đói bụng nên mới sai bọn họ quay về Hải An trấn mua bánh nướng ăn cho đỡ đói, làm phiền đại đô đốc phải quan tâm rồi.

Lúc này Giang Bân chỉ có thể sai thủ hạ của mình đi theo. Tiền Ninh nhìn thấy lại thêm một con thuyền lặng lẽ rời khỏi đội ngũ thì âm thầm cười lạnh:

- Chim sợ cành cong thì còn gì phải sợ.

Chính Đức càng chơi càng nghiện, thẳng đến khi mặt trời đã ngả về tây mới đồng ý quay về. Đoàn Phi mời hân đến nhà mình làm khách, Chính Đức cũng vui vẻ nhận lời, còn đòi tiếp tục ván bài sau khi ăn cơm tối. Đoàn Phi trong lòng tự cảm thấy chột dạ, tuy vậy nhưng ngoài miệng vẫn sáng khoái đáp ứng.

Trên đường trở về, sắc mặt Chính Đức lại bình thường như trước, dường như đã không còn tức tối Giang Bân cùng Tiền Ninh. Về đến nhà, Đoàn Phi mời Đường Bá Hổ ở lại đàm đạo văn chương với Chính Đức, còn bản thân thì lôi kéo Tô Dung đi vào trong bếp.

Không lâu sau, một bàn tiệc toàn cá đã sẵn sàng, Chính Đức lúc này đã đói bụng, đúng lúc hương thơm món ăn đưa tới làm hân không nhịn được, nước miếng chảy ròng cũng quên lau.

Cá hầm, cá kho, cá chua ngọt, cá nấu cay, cá hấp, còn có một bát canh đầu cá, ăn cùng với mấy món đồ ăn nóng hổi cùng rau trộn hoa quả. Một bàn yến tiệc này quả thực là đủ cả sắc hương vị, nhất là món rau trộn, Chính Đức chưa bao giờ ăn thức nào như vậy.

- Tất cả đây đều là người làm sao? Đoàn lão đệ thật đúng là biết cách làm người khác giật mình.

Chính Đức vừa ăn vừa kinh ngạc mà nói, cũng luôn mồm đưa thức ăn vào miệng.

Đoàn Phi cười nói:

- Ta chỉ biết khua môi múa mép, người làm thật sự là Dung Nhi, công này ta sao dám nhận chứ.

Chính Đức khen:

- Kẻ bề trên phải nên như thế, xem ra Đoàn lão đệ rất tinh thông thuật dùng người. Ô, món cá này cay quá, nhưng mùi vị cũng không tồi. Năm kia ta có thử ăn ớt, đến Giang Nam này không ngờ lại là món phổ biến như vậy.

Đoàn Phi đáp:

- Không phải vậy, số ớt này đều là do bạn thân của Đường tiên sinh là Chúc Duẩn Minh đưa tới. Ông ấy làm quan ở Quảng Đông gần kề Nam Dương, không ít rau quả từ Nam Dương đưa tới đều đã bén rễ nảy mầm. Tỷ như giống cà chua này cũng đến từ Nam Dương, bởi vì hình dáng nó tương tự quả cà nên mọi người liền gọi là cà chua, loại cà đến từ ngoại bang.

Chính Đức cũng gật gù tán thưởng:

- Ủm, tên cũng được, loại quả này vừa chua lại ngọt, ăn cũng ngon miệng, khiến người ăn vào nhớ lâu vô cùng, chẳng hay quý phủ có hạt giống hay không? Ta muốn đem về trồng thử một ít.

Đoàn Phi nói:

- Cà chua có thể ăn sống cũng có thể nấu chung với món ăn, vừa ngon lại bổ, ăn nhiều cà chua không những có thể tăng cường sức khỏe mà còn bồi bổ dung nhan, trong nhà vẫn còn ít hạt giống, lát nữa ta sẽ cho người đi lấy.

Trong lúc ăn, Đoàn Phi cũng nhân tiện nói về phong thổ Tây Dương, Chính Đức càng nghe càng thích, chỉ hận không thể lập tức căng buồm mà tới, biến thành hải tặc cướp mỹ nữ Tây Dương, đem tất cả của cải cùng đồ ăn ngon trở về.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 104

Đoàn công tử am hiểu tình hình Tây Dương như vậy, chẳng nhẽ trong những bạn bè thân thích của quý phủ có người thường xuyên xuất ngoại sao?

Giang Bân nhếch môi cười hỏi, chỉ có điều hai vết sẹo lớn kia khiến nụ cười của y cũng trở nên vô cùng dữ tợn, làm cho người khác toàn thân phát run.

Đoàn Phi ngây người sửng sốt, tức giận nói:

- Tại hạ có ý tốt, Giang huynh lại năm lần bảy lượt gây khó dễ, thực là quá vô lý. Chu huynh, Tiền huynh, hai vị từ từ dùng bữa. Tại hạ thực sự chịu không nổi bầu không khí này, xin được cáo lui trước. Dung nhi, Đường tiên sinh, các người thay ta chào hỏi khách khứa đi.

- Đoàn lão đệ chớ tức giận. Xin dừng bước.

Chính Đức hô lên. Đoàn Phi vẫn dùng dùng nổi giận bỏ đi. Chính Đức quay lại lạnh lùng liếc nhìn Giang Bân. Giang Bân sợ toát mồ hôi, vội vàng nói:

- Xuất ngoại buôn bán có thể coi là trọng tội, điều này rõ ràng là Đoàn Phi thừa biết.

Chính Đức lạnh lùng nói:

- Được rồi, người cho rằng ta không biết gì hết cả sao? Thái giám cai quản các trấn vùng duyên hải có kẻ nào mà không ngấm ngấm buôn lậu kiếm lời? Có một số việc trong lòng mọi người đều hiểu rõ là được rồi, còn phải để ta chỉ rõ ra nữa hay sao?

Giang Bân sợ tới mức mồ hôi đầm đìa, đứng ngồi không yên. Y đã làm nhiều chuyện sau lưng Chính Đức. Việc các Thái giám cai quản mấy trấn vùng duyên hải kia buôn lậu kiếm lời cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ gì. Kể từ sau khi Giang Bân trở thành tâm phúc bậc nhất của Hoàng đế đương triều, có năm nào y không nhận được của đút lót của bọn họ đâu? Chỗ bạc đó gộp lại cũng phải chất cao như núi. Còn có rất nhiều chuyện khuất tất, nếu như đều bị Chính Đức biết được, vậy thì...

Đoàn Phi đi rồi, Chính Đức đổi khách thành chủ, cùng với Đường Bá Hổ, Tô Dung đàm luận về thi từ, âm luật, hội họa. Tiền Ninh thỉnh thoảng cũng có thể tham gia một đôi câu, Giang Bân thì nửa câu cũng không xen vào nổi. Chính Đức cũng không thêm để ý tới y.

Đoàn Phi vào bếp làm hai món ăn nhẹ rồi chén no bụng ngay tại nhà bếp, tự đánh giá thiệt hơn của những lời nói hôm nay. Thời gian trôi qua thật nhanh, Đoàn Phi cảm thấy chỉ trong chốc lát Tô Dung đã tới, nói Chu công tử mời hẳn tiếp tục ván bài buổi chiều.

Đoàn Phi nhìn nàng, đột nhiên cười một cách thần bí. Tô Dung sững sốt, sờ lên mặt nói:

- Trên mặt tiểu nữ có gì bẩn sao?

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Không có. Người hôm nay thực sự rất xinh đẹp. Chẳng trách Chu công tử cứ nhìn người chăm chăm. Người cũng phải cẩn thận đó. Vị Chu công tử này là một kẻ trăng hoa, đừng để bị hắn nhìn trúng đó.

Đoàn Phi vừa đi vừa nói vọng lại phía sau. Tô Dung sờ sờ mặt mình, bỗng nhiên thềm hít nhẹ một hơi, quay người theo sau.

Bốn người tiếp tục cuộc đại chiến song khẩu. Đoàn Phi và Chính Đức phối hợp ngày càng ăn ý, thắng được Tô Dung và Đường Bá Hổ mỗi người một phách. Chính Đức vui tới nỗi cười ha hả, đếm mấy chục lượng bạc mà bình thường đối với anh ta chẳng đáng nhắc tới, vô cùng vui vẻ.

Chơi bài chính là cách tốt nhất để gia tăng tình cảm. Đoàn Phi vẫn luôn chơi ở vị trí cùng phe với Chính Đức, chính là để trong một khoảng thời gian ngắn có thể thiết lập nên sự ăn ý với Chính Đức. Được chơi bài với Hoàng thượng một cách thoải mái giống như huynh đệ, cơ hội tốt như vậy đúng là ngàn năm có một, sau này có gặp được đại vận hay không đều phải trông chờ vào ván bài này.

Chính Đức ở trong căn phòng do Đoàn Phi đích thân sắp xếp. Nhìn con cá to đen nuôi trong chậu, lại ngó ngó đồng bạc chất ở đầu giường, anh ta lại không nhin được mà vui vẻ cười vang. Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa, Chính Đức không thềm ngẩng đầu lên nói:

- Là ai đó? Ta ngủ rồi.

Ngoài cửa có tiếng của Tiền Ninh vọng vào:

- Lão gia tử, ta là lão Tiền đây, ta có việc cần bẩm báo.

- Vào đi.

Chính Đức tức giận nói. Giang Bân mới vừa đi Tiền Ninh đã lại tới rồi. Hai tên này không thể yên lặng một chút sao?

Chỉ thấy Tiền Ninh đẩy cửa bước vào, thuận tay đóng cửa lại. Gã ngó nghiêng khắp nơi rồi nhanh chân tiến về phía trước, quỳ xuống hành lễ với Chính Đức:

- Nhi thần bái kiến phụ hoàng bệ hạ.

Chính Đức ngáp một cái, đáp:

- Đừng dậy đi. Lại có chuyện gì nữa? Nếu là chuyện liên quan tới Đại đô đốc thì không cần phải nói nữa!

Tiền Ninh đứng dậy, cười nhỉnh nói:

- Không phải, không phải. Chuyện con muốn nói lần này là chuyện của Đoàn Phi.

Chính Đức nghi ngờ hỏi:

- Hắn? Hắn thì làm sao?

Tiền Ninh cười đáp:

- Sáng nay, không phải Đoàn Phi đã nói sẽ cùng Bảo Đại Tường tạo ra một thứ đồ chơi mới lạ để dâng lên bệ hạ sao? Con đã điều tra rõ chuyện này rồi. Người mà Bảo Đại Tường nhờ là Vương Quỳnh –Bộ binh Thượng thư của Nam Kinh. Bệ hạ có còn nhớ Vương Quỳnh không? Lão thất phu đó ở trước mặt Hoàng thượng thật chẳng ra gì. Lão biết rõ rằng đây là chuyện của mình lại còn nhờ cậy Vương Hoa –Bộ hình Thượng thư của Nam Kinh, cũng là phụ thân của Vương Thủ Nhân. Vốn Vương Hoa muốn tìm cơ hội dâng vật này lên Hoàng thượng, ai ngờ chính vì Vương Thủ Nhân mà Chu Bân không để cho Vương Hoa tiếp cận Hoàng thượng. Do vậy mà thứ này mãi vẫn chưa được dâng lên Hoàng thượng.

Vòng vo mãi lại vẫn quay về chuyện Giang Bân. Chính Đức hừ một tiếng, hỏi:

- Rút cuộc thì đó là thứ gì?

Tiền Ninh lấy từ trong ống tay áo ra một vật, dùng cả hai tay dâng lên, nói với Chính Đức:

- Chính là vật này ạ. Một cái ống bao lấy một cái ống. Nghe nói nó có tên là ống nhòm, nhìn qua nó có thể thấy được những thứ ở cách xa hơn ngàn bước.

-Ồ? Vậy đây không phải là thiên lý nhãn sao?

Chính Đức tò mò cầm đưa lên mắt nhìn, bỗng kêu lên một tiếng kỳ quái, khiến Tiền Ninh giật mình. Chỉ nghe Chính Đức nói:

- Sao đột nhiên người lại nhỏ đi, lại còn chạy ra xa như vậy nữa chứ?

Tiền Ninh thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Hoàng thượng, người cầm ngược rồi, đầu nhỏ quay về phía mình, đầu lớn mới quay ra xa.

Chính Đức xoay ngược chiếc ống nhòm lại. Tiền Ninh tiếp tục chỉ cho anh ta cách điều chỉnh tiêu cự. Chính Đức cảm thấy khá thú vị liền mở cửa, kéo dài tiêu cự chuẩn bị nhìn mặt trăng. Đột nhiên, trong ống nhòm xẹt qua một bóng đen. Chính Đức tưởng là cú đêm liền lia ống nhòm theo xem, cuối cùng dừng lại trên một mái nhà. Chính Đức hưng phấn hô lên:

- Có người! Trên mái nhà bên kia có người!

Tiền Ninh kinh hãi. Gã vội vàng nhìn về phía xa. Không có ống nhòm nên gã chỉ nhìn thấy trước mắt có một bóng đen. Tiền Ninh khẩn trương tìm kiếm, Chính Đức lại nói:

- Người kia chạy tới bờ tường rồi! A, là một người con gái, toàn thân mặc đồ đen, dáng người thật đẹp, nàng đang hướng về phía này!

Tiền Ninh hoảng hốt, lập tức hô lớn:

- Người đâu, có thích khách!

Bắt thích khách chỉ là thứ yếu, bảo vệ Hoàng thượng mới là quan trọng nhất. Tiền Ninh vội vàng đẩy Chính Đức vào trong phòng, giơ tay đóng cửa lại. Chỉ thấy Giang Bân nửa thân trên không mặc gì, đập toang cửa xông ra từ phòng bên cạnh, trong tay cầm một chiếc ghế, quát lớn:

- Thích khách ở đâu?

Đèn đuốc trong sân đồng loạt sáng lên. Gia đình, nha hoàn trong Đoàn phủ ào ào chạy ra. Bóng đen ẩn nấp trên mái nhà thấy bốn phía đều có cao thủ hộ vệ chạy tới, cô ta đành khẽ thở dài, tranh thủ trước khi bốn phía đều bị bao vây, xoay người lạng lẽ rời đi.

Đoàn Phi vội vàng chạy tới, chưa hoàn hồn vội hỏi Tiền Ninh và Giang Bân đang trấn thủ trước cửa phòng như hai môn thần:

- Chu công tử không sao chứ? Sao lại có thích khách được?

- Ha ha!

Chính Đức mở cửa cười nói với Đoàn Phi:

- Cũng chẳng biết có phải là thích khách hay không? Ta thấy trên nóc nhà có bóng đen chuyển động, vì vậy bèn gọi lão Tiền tới coi. Kết quả là hăn liền la toáng lên. Nhốn nháo lâu như vậy cũng chẳng tìm nổi một mảnh áo của thích khách. Có lẽ là do ta nhìn nhầm thôi. Chớ trách, chớ trách. Mọi người trở về phòng nghỉ ngơi cả đi.

Tiền Ninh nhận được ám hiệu đành ngượng ngùng nói:

- Do ta quá vội vàng! Chắc là ta nhìn nhầm rồi. Thật hổ thẹn, thật hổ thẹn!

Mọi người lục tục trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng số lượng cảnh vệ thì gia tăng gấp nhiều lần. Tiền Ninh và Giang Ân thi nhau canh giữ bên ngoài cửa phòng Chính Đức, cố gắng thể hiện lòng trung thành với Chính Đức.

Nhưng bọn hăn lại không biết rằng ở trong phòng lúc này Chính Đức không hề nghỉ ngơi mà lẳng lặng ngồi ở mép giường, trên mặt mang nét cười lạnh lùng nhìn ra cửa. Ánh trăng bên ngoài chiếu rọi hai bóng người trên khung cửa giấy.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 105

Chính Đức chậm rãi cúi đầu, mở một cái bao màu đen bên người. Đây là thứ mà vừa nãy, khi Chính Đức chuẩn bị lên giường đi ngủ, bỗng tìm thấy ở trên gối. Chính Đức nhớ rõ là trên gối không hề có vật gì. Điều đó chứng tỏ rằng có người đã nhân lúc mọi người náo loạn vì thích khách mà âm thầm đem vật này bỏ lên gối của y. Nếu người đó thực sự là thích khách... Nghĩ tới đây, Chính Đức không khỏi có chút kinh hãi.

Chỉ thấy Chính Đức lấy từ trong bao ra một ngọc bài hình chữ nhật màu trắng, bên trên có khắc hoa văn rồng vô cùng tinh xảo. Chính Đức đặt nó lên lòng bàn tay. Chỉ thấy hai bên ngũ trảo của Ngọc Long ôm lấy hai chữ Ngọc cổ lớn ở ngay trung tâm!

Mặt sau của ngọc bài màu trắng còn khắc tám chữ lớn:

- Như trầm thân lâm, Hồng Vũ Quốc Thụy.

(Như trầm đích thân tới, Hồng Vũ Quốc Thụy)

Hồng Vũ là niên hiệu của Hoàng đế sáng lập ra vương triều Đại Minh, Quốc Thụy là tên chữ của ông. Đây là tín vật năm đó Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương ban cho Thiên Môn. Đây cũng là lần đầu tiên Chính Đức nhìn thấy nó, cùng lắm anh ta mới chỉ nhìn thấy hình vẽ và miêu tả tỉ mỉ về ngọc bài này trong mật điển của Hoàng gia.

- Thiên Môn!

Tâm tư của Chính Đức vụt xáo động, lại cầm một vật khác trong cái bao lên. Đó là một quyển sách nhỏ có hình dạng giống như một quyển sổ kế toán. Vừa mở ra xem, Chính Đức không kiềm được lại ném quyển sách nhỏ kia lên giường.

Tiền Ninh và Giang Bân đang canh giữ ngoài cửa gần như đồng thời giật giật lỗ tai. Hoàng thượng tắt đèn tối om mà không ngủ, đây cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Chẳng lẽ là do vừa rồi bị tên thích khách kia làm náo loạn? Hai người gần như đồng thời quay đầu nhìn đối phương, sau đó mỗi người hừ lên một tiếng, rồi quay đầu đi chỗ khác:

- Thích khách có thể do ai phái tới?

Đêm nay, Đoàn Phi cũng trải qua một trận kinh hồn bạt vía. Giả như Hoàng thượng bị đâm ngay trong nhà hắc thì... Cho dù chỉ là sợ bóng sợ gió thì đó cũng là tội tày đình rồi. Cũng may là cho tới khi trời sáng cũng không có chuyện gì xảy ra nữa.

Trời vừa sáng, đoàn người của Chính Đức chào từ biệt Đoàn Phi. Đoàn Phi vừa muốn giữ lại vừa mong họ mau rời đi. Trong lúc còn đang mâu thuẫn, Chính Đức bỗng mỉm cười nói với hắc:

- Đoàn Phi, nạn trộm cướp ở Giang Tây vô cùng nghiêm trọng, quan viên ở đó cũng vì phục dịch cho Ninh Vương mà tổn thất gần hết. Giờ chính là lúc rất cần đến những người giỏi giang. Ta chuẩn bị sai người đề cử người đến Giang Tây nhậm chức Đề Hình Án Sát Sứ Ti Thiêm Sự. Không biết ngươi có bằng lòng hay không?

Đề Hình Án Sát Sứ Ti Thiêm Sự chính là hàng quan Ngũ phẩm, so với Thông Phán Tả Chí Quân ở phủ Dương Châu (hàng Lục phẩm) còn cao hơn hai bậc. Đoàn Phi vui mừng khôn xiết, luôn miệng nói:

- Bằng lòng, tại hạ đương nhiên bằng lòng. Xin đa tạ mối thịnh tình của Chu huynh. Nếu thực sự được phái tới phủ Nam Xương nhậm chức, tại hạ

nguyện cúng tận tụy tới chết, quyết không phụ lòng hậu ái của Chu huynh.

Quyền hạn của Đề Hình Án Sát Sứ Ti Thiêm Sự thực ra cũng không lớn, quản lý Đề Hình Án Sát Sứ của các vụ án hình sự trong toàn tỉnh, quyền hạn thẩm tra xử lý cũng chỉ giới hạn từ mức án phạt tù trở xuống (bao gồm phạt tù, cũng chính là từ mức án chém đầu trở xuống). Những mức án trên phạt tù phải đưa lên Bộ Hình thẩm tra xử lý. Hơn nữa chức Thiêm Sự không bố trí thuộc hạ, nên khá dễ dàng lừa bịp quá quan.

Chính Đức lại hướng về phía Đường Bá Hổ vừa xuất hiện để tiện biệt nói:

- Đường đại sư có còn ý muốn làm quan không? Ta có thể tiến cử đại sư vào Hàn Lâm Viện làm Thị giảng học sĩ. Không biết Đường đại sư có bằng lòng chịu thiệt thòi?

Dựa vào thân phận Giải nguyên năm đó cùng với sức ảnh hưởng hiện tại trên văn đàn của Đường Bá Hổ, thì vào Hàn Lâm Viện làm Ngũ phẩm Thị giảng học sĩ đúng là có chút thiệt thòi. Song Đường Bá Hổ vì vụ án gian lận trong thi cử thời Hiếu Tông Hoảng Trị mà bị liên lụy. Mặc dù sự việc sau đó đã được chứng minh rằng đây là án oan, nhưng vì sự uy nghiêm của Hoàng gia, những người có liên quan tới vụ án vẫn bị xử phạt như cũ. Quan chủ khảo năm đó thậm chí còn để lại tuyệt bút trước khi qua đời vì bệnh tật. Chính Đức là một hiếu tử. Mặc dù rất khâm phục tài hoa của Đường Bá Hổ nhưng lại không thể làm trái với ý chỉ của tiên hoàng, vì Đường Bá Hổ mà thẳng thừng sửa lại án oan, cho ông ta một chức quan lớn. Vả lại Đường Bá Hổ tuổi tác đã cao, cũng không còn thích hợp để phấn đấu đi lên từ đầu, chỉ bằng đến Hàn Lâm Viện dưỡng già.

Đường Bá Hổ than nhẹ một tiếng, cự tuyệt hảo ý của anh ta:

- Quá muộn rồi. Đường mỡ mong được Đông gia ban cho hiệu là Lục Như cư sĩ. Tất cả những hứa hẹn đều như ảo ảnh trong giấc mộng. Công danh lợi lộc đối với Đường mỡ chỉ như mây khói thoảng qua. Nếu Đông gia không chê, ta nguyện cùng Đông gia đi Giang Tây.

- Vậy thì thật tốt quá rồi, ta cũng rất mong được như vậy nhưng không dám lên tiếng mời.

Đoàn Phi lại càng mừng rỡ. Đường Bá Hổ khẽ mỉm cười, hai người nhìn nhau gật đầu. Chính Đức than nhẹ một tiếng, nói:

- Nếu đã vậy thì ta cũng không miễn cưỡng nữa. Cái gọi là đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, mong đại sư có được bước đột phá trong chuyển đường uyển ngoạn, trở thành nhất đại tôn sư!

Đoàn Phi tiễn Chính Đức ra ngoài cửa. Lúc hai người lưu luyến chia tay thì có một cỗ xe ngựa từ ngoài thành chạy tới, còn chưa tới gần đã có mùi hôi thối kỳ lạ xông vào mũi khiến người đi đường ngửi thấy đều vội vàng tránh xa. Chỉ thấy trên chiếc xe ngựa kia chất một chiếc lông nhốt toàn heo to. Những con heo này chưa được tắm rửa, chồng chất tầng tầng lớp lớp bên trong lông, lặn lội từ xa tới, bài tiết thẳng ra xe, đương nhiên là thối không ngửi được.

Chỉ nghe thấy gã đánh xe kia luôn miệng rao:

- Bán heo đây, bán heo đây. Mổ heo sống ngay tại chỗ, thịt tươi ngon. Ai muốn mua thịt heo mời đến hàng thịt của Lý gia ở chợ Tây thành. Thịt heo hàng thật giá thật đây. Đầu heo, móng heo, đuôi heo, mũi heo. Muốn mua phần nào thì cắt phần đó đây.

Nghe thấy một hồi tiếng rao bán heo, sắc mặt Chính Đức không khỏi trầm xuống, hừ lạnh một tiếng nói:

- Những kẻ nuôi heo, bán heo này thật đáng ghét. Đại Minh lấy họ Chu làm quốc tính, những kẻ này lại chẳng biết kiêng kị chút nào hết. Đúng ra đương kim Thánh Thượng nên hạ ý chỉ cấm nuôi heo, giết heo, cấm ăn thịt heo mới đúng.

Đoàn Phi hoảng hốt. Người trước mặt đây chính là đương kim Thánh Thượng, những lời vàng ý ngọc của anh ta một khi đã thốt ra chỉ e là khó mà thu hồi lại được. Nếu lệnh cấm heo này thực sự truyền ra ngoài thì sẽ gây ảnh hưởng tai hại đến cuộc sống của người dân. Hôm qua Chính Đức vẫn còn muốn làm minh quân, hôm nay đã có một ý nghĩ hoang đường như vậy, thật là khó hầu hạ.

Giang Bân và Tiền Ninh thì không nghĩ như vậy, hai người bọn họ lập tức phụ họa theo. Một kẻ nói phân heo thối không người nổi, còn có thể gây ra bệnh dịch. Một kẻ nói ăn thịt heo có thể gây ra lở loét. Chỉ trong chớp mắt, một trong mười hai loài động vật có quan hệ mật thiết với người Trung Quốc này đã trở thành tội đồ không thể tha thứ được.

Mắt thấy Giang Bân đề nghị không cho phép dân chúng nuôi heo, không cho phép tùy tiện bán giết heo. Nếu vi phạm thì tội phạm và người thân trực hệ đều phải lưu đày ra biên ải vĩnh viễn. Đoàn Phi khẽ cười, nói:

- Xin hỏi ba vị huynh đài, các vị đã từng ăn thịt heo chưa?

Chính Đức và Giang Bân, Tiền Ninh nghe vậy đều sững sờ. Đoàn Phi cười nói:

- Chỉ e là chỉ có những người thực sự quá nghèo, không thể mua nổi thịt heo mới chưa từng ăn thịt heo. Thực ra heo chính là công thần vô danh của Đại Minh chúng ta. Nhớ năm đó, khi Thái tổ Hoàng đế bị Quách Tử Hưng nhốt lại, Cao Hoàng hậu Hiếu Từ đã lấy trộm bánh nhân thịt, giấu vào trong ngực khiến da thịt bị cháy xém. Chính bánh nhân thịt heo đã có công cứu giá đấy.

Tiền Ninh muốn nịnh hót liền phản bác lại:

- Thứ mà Cao hoàng hậu Hiếu Từ lấy trộm là bánh hấp, không phải bánh nhân thịt mà.

Đoàn Phi xỏ lá nói:

- Tại hạ nhớ không được rõ lắm. Nhưng tóm lại là nhất định Thái tổ Hoàng đế đã từng ăn thịt heo. Điều này không sai chứ?

Chu Nguyên Chương đâu chỉ từng ăn thịt heo. Ngài còn nổi danh là một hòa thượng phá giới, uống bát rượu lớn, ăn miếng thịt to. Đoàn Phi đã nói tới Thái tổ, Tiền Ninh lập tức không dám nói tiếp nữa.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 106

Xa giá của Hoàng thượng cuối cùng cũng qua khỏi địa phận Dương Châu, không dừng lại đâu nữa mà đi thẳng về Tử Cấm Thành. Lúc nhận được tin Hoàng đế bệ hạ đã an toàn trở về Bắc Kinh, thì lệnh bổ nhiệm mà Đoàn Phi mong đợi cũng được đưa đến tay hân.

- Đoàn Phi, nhân sĩ huyện Bảo Ứng Dương Châu, thông minh xuất chúng. Trong thời gian đảm nhiệm chức vụ liên tiếp phá được án mạng, vạch trần âm mưu của giặc Oa tại trấn Hải An, hiệp lực cùng toàn bộ dân chúng trong trấn chống địch, truy sát giặc cướp, tiêu diệt được hơn 1500 tên. Đoàn Phi công lao to lớn. Hiện nay ở Giang Tây, nạn trộm cướp hoành hành, nhiều vụ án còn tồn đọng. Đặc phong cho Đoàn Phi chức Giang Tây Đề Hình Án Sát Sứ Ti Thiêm Sự, lập tức đi nhậm chức, khâm thử!

Mang theo lệnh bổ nhiệm này, Đoàn Phi cùng với Thạch Bân và Quách Uy rời khỏi Bảo Ứng trong sự hoan tiền của dân chúng toàn thành, quan viên và các tiểu huynh đệ của hân. Hân đã nhờ quản gia Hoàng Bá trông nom Hà mẫu. Đám tiểu tử trong nhà cũng rất hiếu chuyện, gắng sức chăm chỉ học hành dưới sự dạy dỗ của một thầy giáo tư mà hiện tại hân mới mời về. Cũng có đứa không thích đọc sách mà thích luyện võ. Đoàn Phi đích thân đưa chúng tới phân cục ở Dương Châu của Kinh Hàng tiêu cục. Dựa vào giao tình giữa Đoàn Phi và Nghiêm tổng tiêu đầu thì chuyện nhỏ này đương nhiên không thành vấn đề.

Lúc Đoàn Phi đi qua phủ Dương Châu có tới báii kiến Thông phán Tạ Chí Quân. Tạ Chí Quân vô cùng cảm kích trước cuộc ghé thăm bất ngờ này của hã. Đoàn Phi cũng gặp cả Sử tổng bộ, chỉ tiếc là huynh đệ nhà họ Nhạc đang ở ngoài nên không gặp được. Đoàn Phi muốn xin Sử tổng bộ vài người. Đó đều là những sai dịch trẻ tuổi hã đã ngãm được khi ở trấn Hải An. Những người còn sống sót sau khi trải qua chiến trận khốc liệt đều không thể là loại hèn nhát. Đoàn Phi không cần bọn họ quá thông minh, hã chỉ cần những người chịu khó, biết vâng lời. Thân lữ khách tha hương, bên cạnh mình có càng nhiều người thân thuộc, có thể tin tưởng được càng tốt.

Sử tổng bộ đồng ý ngay. Tuy nhiên đây không phải là lệnh điều động của triều đình mà chỉ là lời mời cá nhân của Đoàn Phi, những người kia có chịu rời quê hương đi Giang Tây hay không còn tùy thuộc vào chính bản thân họ.

Đoàn Phi để lại ngân phiếu hai ngàn lượng, làm lộ phí cho những người kia và tiền chi tiêu hàng ngày cho huynh đệ họ Nhạc, cũng là lòng cảm kích của hã đối với Sử tổng bộ.

Lần này Sử tổng bộ cũng không khách khí với hã nữa. Còn tỏ ý nếu như có cơ hội, y cũng hy vọng có thể làm thuộc hạ để cống hiến sức mình cho Đoàn Phi v.v... Đoàn Phi hiện đang là quan Ngũ phẩm, Sử tổng bộ cùng lắm chỉ là quan Thất phẩm, huống chi Đoàn Phi lại đột nhiên được đặc phong trong khi những người cùng có công trong việc tiêu diệt giặc cướp kia đều chưa nhận được cứ tin tức gì. Việc này chứng tỏ điều gì? Truyền thuyết nói Đoàn Phi gặp được một quý nhân. Dựa vào hành tung của người đó mà tính, đáp án đã vô cùng rõ ràng. Đoàn Phi tuổi trẻ tài cao, sau này có thể lên như điều gặp gió. Sử tổng bộ đương nhiên hy vọng mình có thể đi theo Đoàn Phi, để được thăng quan tiến chức nhanh như tên bắn.

Từ Dương Châu phủ đi ra, Đoàn Phi lại tới Bảo Đại Tường một chuyến. Trương lão chưởng quầy cũng đã nghe chuyện Đoàn Phi được thăng chức,

lão vui cười hớn hở luôn miệng chúc mừng Đoàn Phi. Đoàn Phi cười nói:

- Bò lên càng cao rơi xuống càng thảm, chuyến này đi còn chưa biết là phúc hay họa. Ta tới Bảo Đại Tường là hy vọng các người có thể giúp ta làm một vật. Tốt nhất là mời tất cả các đại sư phụ tới đây. Ta muốn treo thưởng. Người nào giúp ta chế tạo được thứ này sẽ nhận được một vạn lượng bạc trắng.

Trương chương quỳ cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Lão dẫn Đoàn Phi tới phía sau phòng làm việc, gọi tất cả các thợ thủ công tới trước mặt Đoàn Phi. Đoàn Phi bắt đầu miêu tả thứ hãn cần.

- Thứ ta cần có tên là Thấu Minh Giao (chất dính trong suốt).

Đoàn Phi cố sức giải thích cho mọi người hiểu, tiếc là Bảo Đại Tường là một xưởng kỹ thuật, không phải là phòng thí nghiệm hóa học. Nghe hẳn nói xong, những thợ thủ công kia vẫn mơ hồ như đang lọt vào đám sương mù. Đoàn Phi đành phải khuyến khích mọi người tự tìm hiểu, hỏi thăm người khác, nhất là hỏi thăm những người Nam Dương. Tóm lại, ai có thể làm ra thứ Đoàn Phi cần sẽ nhận được một vạn lượng bạc không thiếu một xu.

Mang theo một chút tiếc nuối và rất nhiều kỳ vọng, Đoàn Phi rời khỏi Dương Châu, tiến lên theo dòng chảy của Trường Giang, sau đó qua Nam Kinh, An Khánh tới hồ Bà Dương, sau đó xuôi theo Chương Giang (hạ lưu Cán Giang xưa kia được gọi là Chương Giang) tới Nam Xương.

Đoạn đường này đi mất hơn hai ngày, cũng may là đi thuyền còn có thể ngủ được. Hơn nữa, phong cảnh trên đường đi đẹp như tranh vẽ nên tinh thần cũng thấy vui vẻ thoải mái. Đường Bá Hổ thi hứng dạt dào viết liền một lúc hơn mười bài thơ mới, còn vẽ vài bức tranh. Từ sau khi vứt bỏ được gánh nặng trong lòng, tinh thần của ông ta đã tốt hơn nhiều so với lần đầu tiên gặp Đoàn Phi, vẻ mặt không còn xanh xao mà hồng hào hẳn lên, bộ dạng hoàn toàn khác trước.

Vào tới thành Nam Xương, Đoàn Phi lập tức tới nha môn Đề Hình Án Sát Sứ Ti thăm hỏi quan trên. Lúc Ninh Vương mới bắt đầu tạo phản gần như đã giết sạch các quan từ hàng Ngũ phẩm trở lên của tỉnh Giang Tây và phủ Nam Xương, những người còn lại thì cũng đều bị bắt nhốt vào đại lao. Sau khi Ninh Vương bị xử tử hình, họ cũng đều bị bãi quan vì không làm tròn bổn phận. Hiện tại, gần như tất cả các quan lại ở Giang Tây đều mới được phái tới, trong đó người lãnh đạo trực tiếp của Đoàn Phi – Án Sát Sứ Ngũ Văn Định của Giang Tây Đề Hình Án Sát Sứ Ti chính là một trong những công thần trước đây đã theo Vương Thủ Nhân bình định loạn Ninh Vương.

Ngũ Văn Định tuy là văn nhân nhưng lại rất có chí khí. Mặc dù y cảm thấy Đoàn Phi từ một thường dân áo vải được đặc phong lên hàng quan Ngũ phẩm có chút không thỏa đáng, nhưng sau khi nhìn thấy dòng chữ “liên tiếp phá án mạng” và “huyết chiến với giặc Oa, lập đại công” trong lý lịch của Đoàn Phi thì y lập tức thay đổi cách nghĩ. Sau khi giới thiệu với Đoàn Phi hai vị Phó sứ cùng với vài vị Thiêm Sự khác thì lập tức sắp xếp công việc cho hẳn.

- Giang Tây quả thực là một ổ trộm cướp, số hình án còn tồn đọng nhiều không kể xiết. Người tới thật đúng lúc. Trên bàn của Kê Phó sứ đang chồng chất một đống hình án, người tới giúp hẳn xử lý đi.

Ngũ Văn Định nhìn Đoàn Phi như nhìn thấy một kim nguyên bảo. Mặc dù y là quan văn nhưng lại rất thích những chuyện liên quan tới hành võ, lại không hề giỏi trong việc phá án. Nếu điều y tới Ngũ Quân Đô đốc phủ thì có lẽ y sẽ càng phát huy được sở trường hơn. Tới cái Đề Hình Án Sát Sứ Ti này thì y chỉ là một tay mơ. Hai Phó sứ và các Thiêm Sự của Án Sát Ti cũng không được tháo vát lắm, chỉ biết dựa theo những trình tự thông thường để xử án, hiệu quả thực sự rất thấp, những vụ án bị tồn đọng lại càng ngày càng nhiều. Giờ đã có một thuộc hạ phá án như thần tới đây khiến y vui mừng khôn xiết.

Gặp được một thượng cấp có đầu óc không bình thường như vậy, Đoàn Phi cảm thấy vừa mừng vừa lo. Ta vừa mới tới báo cáo, người còn chưa bố trí chỗ ăn ở cho ta đã vội phái ta đi làm việc, người không thấy nhần tâm sao? Cũng may là vị thượng cấp này xem ra khá coi trọng mình, sau này cho dù mình có làm sai điều gì, chỉ cần không phải là lỗi lớn thì đã có quan trên che chở, đối với một người vừa mới bước vào quan trường như mình mà nói, đây đúng là một tin tốt lành.

Đã có quan trên bao che, Đoàn Phi liền không khách khí nữa. Sau khi lui ra ngoài, hắn không đi tìm vị Phó sứ Kê Cần Hưng kia ngay mà lại ra ngoài cửa nha môn, sai Hoàng Tố Lương – kẻ đã theo hắn tới Nam Xương – đi tìm một nhà trọ ở gần nha môn để bố trí ổn thỏa cho mọi người, sau đó lại đi tìm một căn phòng phù hợp để vào ở.

Mặc dù có quy định các quan viên của nha môn phải ở trong nha môn, nhưng những kẻ nghiêm chỉnh chấp hành điều này đều là những quan viên muốn tiết kiệm tiền. Dựa theo thông lệ của Đại Minh, Đoàn Phi đoán chừng mình sẽ phải ở lại Giang Tây ba năm. Nếu ở phía sau nha phủ thì thực sự có chút gò bó. Trong túi mình vẫn còn ngân phiếu trị giá năm sáu vạn lượng, mua nhà hay là để chi tiêu thì tốt hơn đây.

Xử lý xong mọi chuyện, Đoàn Phi liền dẫn theo Thạch Bàn và Quách Uy tiến vào nha môn của Đề Hình Án Sát Sứ Ti, tìm tới vị Phó sứ Kê Cần Hưng kia. Kê Phó sứ đang vui đầu trong đồng hồ sơ án cao ngất, sau khi nhìn thấy Đoàn Phi liền bố trí ngay cho hắn một phòng làm việc riêng. Căn phòng này có hai lối vào ở đằng trước và đằng sau, mặt quay về hướng Nam lưng dựa về hướng Bắc, bên ngoài cửa sổ là một hoa viên nhỏ, có hòn non bộ lờm chờm, nước chảy róc rách, cây xanh râm mát, trăm hoa rực rỡ, so với nơi làm việc của Án Sát Sứ và Kê Phó sứ mà Đoàn Phi đã thấy còn rộng rãi yên tĩnh hơn nhiều.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 107

Đoàn Phi đi từ ngục nhiên này đến ngục nhiên khác. Ngay đó lại thấy Kê Phó Sứ kêu người tới giúp Đoàn Phi dọn một cái bàn trúc, rồi đem từng chồng từng chồng hồ sơ án sang đặt hết lên bàn của Đoàn Phi. Kê Phó Sứ rất nghiêm túc nói với Đoàn Phi:

- Ti chúng ta chú trọng nhất là phá hình án. Người đã giỏi việc phá án thì trọng trách này ta nên giao lại cho người. Ta chỉ muốn nhắc nhở người vài câu. Xử lý án nhất định phải cẩn thận, không được qua loa đại khái mà phải tìm hiểu đến tận chân tơ kẽ tóc, phụ nữ không được tùy tiện truyền đến, tra án kết án không thể mang theo thành kiến.

Kê Phó Sứ nhét một quyển sách nhỏ vào trong tay Đoàn Phi, nói:

- Ta không nói nhiều nữa. Đây là bảo bối do ta tự tay ghi chép lại – từ điển quý của người làm quan (kinh nghiệm trải qua trên quan trường). Lúc người rảnh rồi thì chăm chỉ đọc nhiều vào. Người vẫn còn trẻ, có nhiều thứ nên hiểu rõ một chút thì tốt hơn. Ta đây phải đi gặp gỡ các Chức Ti đây. Mọi thứ đều nhờ cậy cả vào người.

Kê Phó Sứ vội vàng chạy mất như đang tháo chạy. Đoàn Phi ở phía sau gọi với theo:

- Đại nhân, hai người hạ quan đưa tới nên sắp xếp như thế nào?

Kê Phó Sứ không quay đầu lại nói:

- Đem tên tuổi báo lại cho Ngũ đại nhân, ông ấy sẽ tự sắp xếp.

Phạm vi trách nhiệm và quyền hạn của Đề Hình Án Sát Sứ Ti không chỉ là phụ trách việc phá hình án của một tỉnh, họ còn chịu trách nhiệm về những việc như kiểm tra quân dự bị, Đề Học, tuần tra biển, thanh quân, làm đường, đồn điền v.v... Án Sát Sứ quản lý chung toàn cục, Phó Sứ và Thiêm Sứ chia nhau tuần tra giám sát mọi việc, trong đó phá hình án là quan trọng nhất, cũng là việc khó làm tốt nhất. Kê Phó Sứ đem gánh nặng này giao cho Đoàn Phi, đi làm việc khác rồi.

Đoàn Phi lại tới gặp Ngũ đại nhân một lần nữa, báo cáo tên tuổi và lại lịch của Thạch Bân, Quách Uy. Ngũ đại nhân liền sắp xếp cho hai người họ làm nha dịch dưới quyền Đoàn Phi. Đề Hình Án Sát Sứ Ti ngoài Án Sát Sứ, Phó Sứ, Thiêm Sứ ra còn có vài thư ký cùng không ít nha dịch, những người này không có quan phẩm. Tuy nhiên, nói thế nào thì họ cũng là nhân viên công vụ trong nha môn cấp tỉnh, ra ngoài vẫn rất oai phong.

Sau khi thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, Đoàn Phi trở về phòng làm việc của mình bắt đầu làm việc. Không xem không biết, xem rồi mới thấy giạt mình. Số án hình sự của một tỉnh thực không ít. Những vụ án nhỏ như trộm vặt móc túi thì không đến được nha môn Đề Hình Án Sát Sứ Ti, còn những vụ án lớn liên quan tới mạng người thì cũng bị đưa thẳng lên Bộ Hình để chờ xử lý. Thế nhưng hiện tại, số hồ sơ án trước mặt Đoàn Chi vẫn chất cao như núi. Lúc xử lý còn thấy càng phiền toái hơn, khiến người ta tê dại cả da đầu, chẳng trách vị Kê Phó Sứ kia lại chạy nhanh như vậy.

Cũng may là những bản án này đều đã được thẩm tra xử lý sơ bộ. Việc Đoàn Phi cần phải làm bây giờ là xét duyệt lại một lần nữa những bản án đã qua sơ thẩm hoặc phúc thẩm theo hệ thống ba cấp từ cấp huyện đến cấp châu, cấp tỉnh. Nếu kiểm tra đối chiếu thấy không có gì sai sót thì có thể ký tên đóng dấu, phán quyết lại bản án xem phạm nhân phải làm gì. Vụ án về cơ bản kết thúc tại đây, nếu không thì phải bãi bỏ phán quyết, phúc thẩm ở

mức cao hơn hoặc cân nhắc sửa lại mức án phạt. Nếu nghiêm trọng thì phải do Đề Hình Án Sát Sứ Ti đích thân phúc thẩm lại.

Có thể nói chức trách của Đoàn Phi hiện giờ giống như Chánh án Tòa án Nhân dân cấp cao và Viện trưởng Viện Kiểm sát cấp cao cấp tỉnh thời hiện đại, phụ trách kiểm tra đối chiếu hồ sơ án và tuyên án lại, thậm chí là phúc thẩm lại.

Huyện Thái gia xử án sai cùng lắm là bị trách mắng mấy câu rồi phê phúc thẩm lại. Đoàn Phi hiện giờ chính là người phán quyết cuối cùng, một khi đã kí tên đóng dấu trở lại thì vận mệnh của một hoặc nhiều người đã bị quyết định. Nếu làm việc không cẩn thận dẫn đến án sai, án oan thì người phán quyết cuối cùng là Đoàn Phi sẽ phải chịu trách nhiệm lớn nhất, nhẹ thì bị bãi quan, nặng còn phải ngồi tù. Đây chính là việc Kê Phó Sứ đã cảnh cáo Đoàn Phi nhiều lần trước khi đi.

Hơn nữa, Đoàn Phi tự mình phá án là một chuyện, xét duyệt lại những tài liệu, hồ sơ án do người khác giao cho lại là chuyện hoàn toàn khác. Đa số quan viên của nhà Minh đều là những con một sách cứng nhắc. Họ chưa từng được huấn luyện điều tra và xét xử các vụ án hình sự, đối với việc phá án, xử án chỉ là tay ngang. Khá hơn một chút thì có thể mời một sư gia thông thạo luật pháp về giúp đỡ. Nếu không nỡ bỏ tiền ra mời sư gia như Mẫn đại nhân thì đành phải đẩy chuyện phá án lại cho Huyện thừa, Chủ bạ (chức quan chuyên quản lý công văn), Điển sử. Những người này cũng toàn là một sách cứng nhắc, bọn họ lại càng không có lý do để mời sư gia, liền tùy tiện bắt người về thẩm án. Thủ pháp thông thường là dùng nghiêm hình tra tấn nghi phạm, sau đó đem mở hồ sơ án rồi tinh rồi mù nộ lên trên. Rất nhiều án oan, án giả, án sai đã hình thành như vậy.

Coi tới những hồ sơ rồi tinh rồi mù đó, Đoàn Phi còn kích động tới mức muốn giết người, hận không thể đích thân tới hiện trường, một cước đá Tri huyện địa phương ngã lăn ra đất, sau đó đích thân thẩm án.

Ngay người trong nha môn cả nửa ngày trời, Đoàn Phi mới hết sức cẩn thận cầm mấy bản án hẩn cho rằng không còn gì đáng nghi ngờ đi tìm Ngũ đại nhân, xin ông ta quyết định. Ai ngờ Ngũ đại nhân chỉ vội vàng nhìn lướt qua rồi nói với hẩn:

- Những việc này người cứ tự quyết định là được, không cần phải tới tìm ta, ta rất tin tưởng vào năng lực của người, làm cho thật tốt nhé!

Đoàn Phi có cảm giác khóc không ra nước mắt. Lúc này hẩn mới phát hiện ra thăng quan quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt. Nếu hẩn leo lên từng bước một thì sao có thể có thứ cảm giác luống cuống, ngỡ ngàng như hiện tại chứ? Trước kia gặp phải chuyện gì còn có thể hỏi ý kiến bọn Nghiêm Bộ đầu, Sử tổng bộ. Hiện giờ Ngũ đại nhân rõ ràng là muốn phải tay không lo, hẩn căn bản không có người để trao đổi, hỏi ý kiến. Vậy phải làm thế nào cho tốt đây?

Trên bìa mỗi hồ sơ án đều viết đầy những chữ như khẩn, đặc biệt khẩn, đặc biệt đặc biệt khẩn. Đoàn Phi nhìn thấy chúng lại càng ngần ngừ. Cuối cùng thì lần này hẩn đã sâu sắc hiểu được rằng, quyền lực và trách nhiệm luôn đi đôi với nhau.

Cuối cùng Đoàn Phi ký tên đóng dấu lên mấy bản án bản thân cảm thấy quá trình thẩm án rõ ràng, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, viết lại phán quyết rồi đóng dấu lên, sau đó bỏ riêng vào trong các túi đựng công văn, dùng xi dán kín miệng lại, chia ra gửi về chính quyền địa phương phát sinh vụ án và Hình Bộ bị án (nơi lưu trữ hồ sơ của Bộ Hình).

Buổi chiều hôm nay đã khiến Đoàn Phi hoa mắt váng đầu, cảm thấy so với việc tự mình đi phá một trăm vụ án còn mệt hơn. Thạch Bân và Quách Uy chỉ có thể giúp hẩn chạy việc, những việc như thế này bọn hẩn không thể giúp được. Cuối cùng cũng đến giờ tan làm, ba người ra khỏi nha môn Án Sát Ti đã thấy Hoàng Tố Lương chờ rất lâu rồi. Hoàng Tố Lương thấy

thần sắc của Đoàn Phi không tốt cũng không dám hỏi nhiều, đưa bọn Đoàn Phi tới một nhà trọ gần đó.

Tầng một của nhà trọ là nơi để khách ăn cơm. Tô Dung và Đường Bá Hổ đang vừa uống trà vừa nói chuyện gì đó. Nhìn thấy mọi người trở về, Tô Dung liền bảo tiểu nhị dọn thức ăn lên.

Sau khi Đoàn Phi ngồi vào chỗ, Đường Bá Hổ liền hỏi:

- Đông gia mặt mày nhăn nhó, chắc là ngày đầu tiên làm quan có phần không như ý?

Đoàn Phi gật đầu, hỏi ngược lại:

- Đường tiên sinh có hiểu rõ về quan trường và trình tự thẩm tra, phúc đáp án không?

Đường Bá Hổ lắc đầu, Đoàn Phi buồn bã thở dài, nói:

- Xem ra ta phải mời một sư gia có nhiều kinh nghiệm mới được. Thẩm tra phúc đáp án và phá án ở hiện trường hoàn toàn khác nhau. Hôm nay bận rộn cả một buổi chiều, ta thực sự cảm thấy cả tinh thần và sức lực đều kiệt quệ.

Thấy Đường Bá Hổ cũng không có cách gì, Hoàng Tô Lương nhượng mày, nói:

- Mời sư gia chỉ là việc rất nhỏ. Chuyện này cứ giao cho tiểu nhân. Tiểu nhân sẽ đi cả đêm để mời đến Nam Xương vị sư gia về pháp luật tốt nhất cho công tử. Công tử hãy thả lỏng tinh thần, ăn cơm tối trước đã.

Ánh mắt của Tô Dung đảo nhanh vài vòng, đột nhiên nói:

- Cha tiểu nữ đã từng làm quan nên tiểu nữ rất thông thuộc luật lệ của Đại Minh và những quy củ chốn quan trường. Chi bằng hãy để tiểu nữ làm

sư gia cho người đi. Tiền công phải trả gấp đôi đó.

- Đừng nói giỡn.

Đoàn Phi uể oải nói. Buổi chiều hôm nay quả thực đã rút cạn sức lực của hắn, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhuệ khí cũng bị mài mòn mất hơn phân nửa.

Tô Dung bĩu môi, bất mãn nói:

- Nếu không tin, người có thể lấy bất kỳ vụ án nào đó để kiểm tra tiểu nữ.

Nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của nàng, Đoàn Phi không muốn phí lời liên tục tiếp ra đòn sát thủ, nói:

- Nữ nhân nên ngoan ngoãn ở nhà. Sao có thể ra vào nha môn làm sư gia? Người hãy thôi đi, hiếu động như vậy, kiếp sau hãy đầu thai làm đàn ông đi.

Tô Dung bị hắn đập lại đến không còn lời nào để nói, lại thấy lời nói của hắn mang ngữ điệu trào phúng, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi tái đi. Nàng hừ một tiếng, không nói năng gì, đứng dậy đi lên lầu.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 108

- Tô cô nương!

Đường Bá Hổ kêu lên một tiếng, Tô Dung cũng không quay đầu lại. Thạch Bàn cũng khuyên nhủ:

- Phi ca, huynh đừng có chọc giận Tô cô nương nữa, mau đi khuyên cô ấy quay lại đi.

- Ta có chọc giận cô ta sao? Thực là chẳng hiểu ra làm sao cả.

Đoàn Phi nói:

- Mặc kệ cô ta, nữ nhân đều như vậy cả, tam thiên bất đả thượng ốc yết ngõa. Mọi người ăn cơm đi, lát nữa kêu tiểu nhị đưa một phần cơm lên cho cô ta là được.

- Ha ha, cẩn thận kéo Tô cô nương nghe được lại càng tức giận đó.

Thạch Bàn nhướn mày nháy mắt nói.

Đoàn Phi cũng cảm thấy chính mình đã nói hơi quá, nhưng cũng không thể thu hồi lại được nữa. Hắn vung tay lên, nói:

- Mặc kệ cô ta, ăn đi! Ăn no mới có tinh thần nói chuyện tiếp!

Rượu và thức ăn lần lượt được đưa lên. Thấy thức ăn đã đủ hết, Đoàn Phi gọi tiểu nhị tới chuẩn bị đem một phần đồ ăn lên cho Tô Dung. Đúng lúc đó có một tiểu thư sinh trẻ trung, tuấn tú phe phẩy chiếc quạt giấy từ ngoài nhà trọ đi vào. Y đi tới bàn của Đoàn Phi, tung vạt áo phía sau, không chút khách khí ngồi vào vị trí của Tô Dung, hai mắt trợn tròn nhìn chăm chăm vào Đoàn Phi nói:

- Vị huynh đài này, ta muốn thỉnh giáo một chút, thế nào là tam thiên bất đả thượng ốc yết ngỗ?

Đoàn Phi nhìn y, kinh ngạc tới mức miệng há to. Tiểu nhị đứng bên cạnh vui vẻ cười khúc khích, nói:

- Vị khách quan này, câu đó ý nói là nữ nhân trong nhà phải dạy dỗ thường xuyên, nếu không thì... Oái...

Tiểu nhị ôm lấy hông, quay đầu lại la lên:

- Là ai? Là ai lấy đồ kẹp ta?

- Người là ai?

Thạch Bân nhìn tiểu thư sinh kia, bất mãn nói:

- Chỗ này đã có người ngồi rồi, người hãy đi chỗ khác đi.

Đoàn Phi tận mắt nhìn thấy bàn tay dưới gầm bàn của vị tiểu công tử trước mặt phẩy một cái, mắt thấy y vẫn trợn tròn mắt nhìn mình lom lom, ngón tay uốn thành vòng tròn như bắn chỉ ra. Đoàn Phi đành phải nâng ly đầu hàng, nói:

- Là ta đã sai. Hôm nay ta bị công việc làm cho phiền não dẫn đến nói năng vô lễ, ta tự phạt một ly, xin công tử lượng thứ. Đường tiên sinh, Thạch Bân, Quách Uy, các người thực sự không nhận ra cô ấy sao?

Đường Bá Hồ vốn giỏi vẽ người, nhìn người rất tinh, nghe vậy chỉ vuốt râu cười tủm tỉm. Tiểu thư sinh kia quay đầu nhìn về phía Thạch Bân và Quách Uy. Hai người họ nhìn cả nửa ngày trời vẫn không nhận ra y. Tiểu thư sinh không nhịn nổi cười khúc khích. Lúc này, giống như trăng chui ra khỏi mây, mẫu đơn nở rộ, Thạch Bân và Quách Uy nhận ra nàng ngay lập tức. Hai người đồng loạt chỉ về phía nàng, bật thốt lên:

- Người, người là...

Tô Dung ho nhẹ một tiếng, cắt đứt tiếng kinh hô của hai người, trịnh trọng nói:

- Tại hạ Tô Nhung, Tô trong Cô Tô, Nhung trong Bình Nhung, người Hàng Châu. Nghe nói Đoàn đại nhân muốn mời một vị sư gia, tại hạ xin mạo muội tự đề cử mình, mong đại nhân đồng ý thu nhận.

- Xem ra là người tưởng thật.

Đoàn Phi nhìn Tô Dung, quan sát từ trên xuống dưới một hồi, cười nói:

- Đúng là quá đẹp trai. Người ở bên cạnh ta e là không được tiện lắm.

Tô Dung khẽ cười, nói:

- Người khác nghĩ như thế nào Tô Dung không cần biết. Hay là đại nhân lo rằng có Tô Nhung bên cạnh sẽ mang lại nhiều bất tiện cho đại nhân?

Trông thấy những tia kỳ quái nơi khóe mắt nàng, Đoàn Phi biết rằng “sự bất tiện” mà nàng nói không chỉ mang ý nghĩa trên mặt câu chữ. Đoàn Phi nghiêm mặt nói:

- Bồ đề bản vô vật, hà xả nhạ trần ai. Người đã không để tâm thì ta càng không để tâm. Thôi được, ngày mai ta sẽ đưa người vào nha môn xem, nếu người thực sự có thể giúp ta, ta sẽ mời người làm sư gia của ta.

- Đa tạ đại nhân!

Tô Dung vui mừng khắp khởi cười với Đoàn Phi, Đoàn Phi cười nói:

- Đừng có cười với ta như vậy nữa, người khác không muốn hiểu lầm cũng khó.

- Ai thèm?

Tô Dung thờ ơ nhìn Đoàn Phi, nắm lấy đôi đũa như một người đàn ông, bắt đầu ăn miếng to uống ngụm lớn.

Mọi người đối với chuyện Tô Dung cải trang thành tiểu thư sinh đều hết sức lấy làm lạ, Tô Dung lại nói với Hoàng Tố Lương:

- Vừa nãy hỏi lão lão không chịu nói, giờ đại nhân đã về rồi, lão cũng nên nói ra đi.

- Nói cái gì?

Đoàn Phi tò mò hỏi.

Hoàng Tố Lương cười nói:

- Ta chỉ là không muốn phải nói đi nói lại cùng một chuyện mà thôi. Chiều hôm nay, thể xác và tinh thần của công tử đều mệt mỏi rồi, ta lại còn để cái miệng này làm người mệt mỏi thêm nữa sao, tránh được chút nào thì tránh thôi.

- Việc tìm nhà không thuận lợi sao?

Đoàn Phi hỏi.

- Hoàn toàn ngược lại.

Hoàng Tố Lương cười nói:

- Những người bán nhà ở phủ Nam Xương này quá nhiều. Tiểu nhân vừa mới tìm được đường, để lộ ra ý định muốn mua nhà liền bị người người vây lại. Tiểu nhân còn tưởng rằng có người định ăn cướp chứ, không ngờ đều là người muốn bán nhà cả đấy.

Thì ra việc Ninh Vương tạo phản đã gây ảnh hưởng rất lớn tới ngành bất động sản ở Nam Xương. Ngay ngày đầu tiên, tại Thọ Yến, Ninh Vương đã giam cầm và sát hại rất nhiều quan viên của Giang Tây. Sau đó, do bị uy hiếp tính mạng mà đại đa số các quan viên đều bị buộc lên chiến xa của Ninh Vương, theo sự diệt vong của y mà diệt vong. Số quan viên còn lại bị giam trong đại lao, may mắn thì cũng bị giáng chức điều đi xa, xui xẻo hơn thì bị bãi quan đi đày, thê thảm nhất là chưa hề đi theo phe phản nghịch mà vẫn bị chém đầu. Thế nhưng quan viên của Giang Tây gần như bị thay đổi hoàn toàn.

Phần lớn gia sản của bọn chúng đều bị điều tra và tịch biên, những thứ còn lại đều đang bán tổng bán tháo. Chủ nhân đã bị đày đi xa, còn giữ lại nhà ở Nam Xương để làm gì? Vì vậy đều bán hết nhà, trở về quê mua ruộng đất chuẩn bị dưỡng già hoặc là cả nhà dọn tới định cư ở nơi bị đày đi.

- Công tử, tiểu nhân đã xem được vài căn nhà, kết cấu và phương hướng đều không tồi, giá tiền cũng hợp lý. Tiểu nhân muốn mua lại tất cả những căn nhà đó luôn, đợi sau khi tình hình ở Nam Xương ổn định trở lại, giá nhà nhất định sẽ tăng lên chóng mặt. Tới lúc đó, bán lại là có thể lời gấp mấy lần.

Hoàng Tố Lương nhìn về phía Đoàn Phi với ánh mắt vô cùng mong đợi.

Giá đất đai ở Nam Kinh vẫn còn thấp, do vậy ba căn nhà tạm thời vẫn chưa bán được. Cả chỗ châu báu kia cũng vậy. Hai tháng nay, Hoàng Tố Lương dựa vào mấy ngàn lượng bạc làm vốn, mua đi bán lại kiếm được hơn một vạn lượng lợi nhuận nhưng y chưa hề lấy một xu. Ngoài một số bạc cần để lại để quay vòng buôn bán ra, còn lại y đều giao cả cho Đoàn

Phi. Y cũng không rõ hiện giờ Đoàn Phi còn lại bao nhiêu ngân lượng, cho nên mới phải hỏi thử.

Đoàn Phi hỏi lại:

- Người xem được mấy căn nhà rồi sao? Cần bao nhiêu ngân lượng?

Hoàng Tố Lương cười hắc hắc, nhắm tính số lượng dưới gầm bàn, nói:

- Cần khoảng tám vạn lượng bạc.

Đoàn Phi kinh ngạc tới nỗi suýt nữa thì phun hết những thứ đang ở trong miệng ra, hắn bật thốt lên:

- Cái gì? Hai mươi ba căn nhà mới cần có mười ba vạn lượng?

Hoàng Tố Lương như kẻ có tật giật mình:

- Nhỏ tiếng một chút, công tử, khó khăn lắm tiểu nhân mới ép được giá xuống con số này. Những căn nhà này đều có đầy đủ giường tủ bàn ghế, đồ dùng nhà bếp và cả nha hoàn, tôi tớ, mua xong là có thể dọn vào ở ngay lập tức. Những nha hoàn, tôi tớ dư thừa chỉ cần phát cho ít bạc là có thể cho nghỉ việc, vô cùng thuận tiện.

Đoàn Phi lắc đầu nói:

-Không được, chúng ta vừa mới tới Nam Xương, không thể làm lớn chuyện như vậy được. Người chỉ có thể mua nhiều nhất là ba căn nhà, sau đó có thể buôn bán gì đó khác nữa. Người là người có khiếu kinh doanh, cũng không cần phải lúc nào cũng kiếm được thật nhiều lợi nhuận. Đây là tiền vốn ta giao cho người, người cứ tùy ý sử dụng, cũng không cần phải lúc nào cũng báo cáo với ta, cách nửa năm lại mang sổ sách tóm lược tới cho ta xem là được.

Đó là năm tấm ngân phiếu có giá trị một vạn lượng. Cầm ngân phiếu, hai mắt Hoàng Tố Lương đã ươn ướt. Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ. Hoàng Tố Lương không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa. Vào thời khắc này, y âm thầm hạ quyết tâm, phải vì Đoàn Phi kiếm càng ngày càng nhiều tiền hơn. Công tử có số làm quan, tên béo họ Hoàng y sẽ may mắn phát tài.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 109

Sự cấu kết của quan thương thật đáng sợ!

Tô Dung phe phẩy quạt và kết luận quan hệ của hai người. Đoàn Phi trừng mắt nhìn cô ta nói:

- Ta đâu có lợi dụng chức quyền để giúp hân kiếm tiền, sao có thể là quan thương cấu kết chứ? Người đừng nói bậy.

Tô Dung cười hì hì nói:

- Vâng, đại nhân nói đúng, tại hạ nhất thời nói bậy, đại nhân đừng trách. Nhưng mà đại nhân, tại hạ thân là sư gia, phải góp phần giải quyết những điều phiền muộn cho đại nhân, đại nhân lẽ nào quên nỗi nhục bị trục xuất khỏi Nam Kinh sao? Tuy nói là nguyên nhân do có người dở trò, nhưng nếu đại nhân không làm việc gì sai trái để bị chúng bắt bẻ, thì bọn chúng đâu dễ được như ý thế chứ? Con đường làm quan của đại nhân đang rộng mở, thì sau này làm việc phải cẩn thận đó.

Đoàn Phi nhìn bộ dạng trịnh trọng của cô ta, bèn cười nói:

- Ủ, quả nhiên có chút phong cách của sư gia, những gì người nói ta cũng từng nghĩ tới, nếu không tại sao không để ông ta mua hết hai mươi ba căn nhà đó chứ? Nếu chuyện này xảy ra vào triều Hồng Vũ, thì e rằng ta đã bị người ta buộc tội bãi quan, thậm chí phải lột da luôn rồi. Theo ta nghĩ thì triều Chính Đức, những chuyện nhỏ nhặt này lại là sự nguy trang để tự bảo

vệ mình, nước hồ quá trong thì không thể có cá, chỉ cần không làm quá, những đồng liêu xung quanh sẽ coi người là người cùng thuyền. Số ngân lượng dùng để trải đường thì không lo gì người ta nghĩ do tham ô mà có được, cho dù có người gặp hoàng thượng kiện tội ta, thì hoàng thượng cũng chỉ mỉm cười mà thôi. Lời đồn rằng tiệm ngân trang Đại Thông đó có bối cảnh hoàng gia, tính cách của đường kim thiên tử các người chắc hiểu được chút ít, hoàng thượng chỉ căm hận những việc lớn, chứ không phải những việc nhỏ nhặt này.

- Đại nhân cao minh, nước hồ quá trong sẽ không cá, Tô Dung xin thụ giáo.

Ánh mắt Tô Dung lóe lên vẻ kinh ngạc, ôm chặt nắm đấm nói với Đoàn Phi với vẻ trịnh trọng:

- Tại sao đại nhân không nói với Tô Dung vấn đề nan giải của đại nhân, để Tô Dung có thể chuẩn bị sớm chứ, để tới ngày mai đột xuất mới làm thì rối tung lên.

- Ủ, Đường tiên sinh các vị cũng giúp tại hạ thăm khảo nhé, tại hạ cũng mù tiệt, nếu có sai sót gì mọi người cứ việc nói thẳng, như là hồi này Tô Dung sư gia vậy, phải góp ý thẳng thắn mới là quan tốt chứ!

Đoàn Phi lập tức nói với mọi người vấn đề nan giải hôm nay.

Đường Bá Hổ học rộng biết nhiều, những lời kiến nghị đề ra đại đa số đều đúng. Tô Dung lời nói sắc sảo, mỗi lời nói ra đều tỏ ra rất thông thạo luật lệ Đại Minh và lệ quen quan trường. Hoàng Tổ Lương cũng căn cứ những điều gặp được thường ngày mà đề ra những cách không tốt. Ngay cả Thạch Bân và Quách Uy cũng góp ý đôi chỗ, bọn họ nghe bình thư nhiều, biết được những chuyện mà Đoàn Phi không biết. Tâm trạng Đoàn Phi cuối cùng cũng nhẹ nhõm, ba tên thợ da vượt xa Gia Cát Lượng, giờ hẳn có tới năm tên thợ da giúp đỡ, còn phải lo gì nữa chứ?

Sau khi ăn no nê Hoàng Tố Lương mặc cho trời tối, cầm ngân lượng đi mua nhà. Bọn người Đoàn Phi lại bắt đầu chơi song khấu, Đường Bá Hổ dù sao tuổi cũng hơn năm mươi, không bằng những người trai trẻ, hôm nay vừa tới Nam Xương, nghĩ ngơi vẫn quan trọng hơn.

Sáng sớm hôm sau, Đoàn Phi dẫn theo Thạch Bàn, Quách Uy và Tô sư gia Tô Dung với dáng vẻ tiểu thư sinh vào nha môn Án Sát Ti. Sau khi Tô Dung hóa trang tỉ mỉ thì trên người không còn hương son phấn, ngay cả làn da cũng đen đi khá nhiều, nhìn như là tiểu thư đồng ồm yếu vậy, thứ cảm giác đẹp tới mê mẩn vào hôm qua mất đi rất nhiều, ngay cả Đoàn Phi cũng gần như không nhận ra cô là nữ nhân.

Hai nha dịch ở cửa gác nhận ra cấp trên mới tới Đoàn Phi này. Bọn họ đến gần bắt chuyện, Đoàn Phi bèn nhét năm lượng bạc vào tay hai nha dịch, tục ngữ có nói Diêm Vương dễ gặp tiểu quỷ phiền phức, số tiền này phải cho hai nha dịch.

- Đây là sư gia Tô Dung ta mới mời đến, mọi người có thể gọi cậu ta là Tô sư gia. Sau này nếu cậu ta ra vào nha môn vì có công vụ, xin mấy vị đừng làm khó dễ cậu ta.

Đoàn Phi giới thiệu với bọn chúng.

- Chào Tô sư gia, Tô sư gia khôi ngô tuấn tú thật đó, Đoàn đại nhân có ánh mắt tốt thật đó!

Hai nha dịch cười hì hì chào hỏi Tô Dung. Sư gia chính là túi khôn của các đại nhân, tuy không phải là quan, nhưng cũng không thể đắc tội. Những nha dịch này tất nhiên hiểu đạo lý này. Cái gọi là có ánh mắt tốt thật ra có ẩn ý, nhìn bộ dạng háo sắc của bọn chúng, Đoàn Phi thật muốn thưởng cho chúng hai cái tát tai.

Hắn liếc nhìn Tô Dung, truyền tin tức qua ánh mắt rằng:

- Thấy chưa, chưa gì có người hiểu lầm rồi.

Tô Dung lập tức đáp lại ánh mắt đó:

- Như vậy cũng tốt, chỉ sợ bọn chúng không hiểu lầm thôi.

Tô Dung vì trốn tránh dân tặc nên miễn cưỡng làm nha hoàn cho Đoàn Phi, nếu bị người ta hiểu lầm tưởng là tiểu tướng công thì cũng xem như là chó ngáp phải ruồi. Đoàn Phi lắc đầu, mặc kệ cô ta, dù sao mình là đàn ông, không hề gì cả.

Sau khi vào nha môn Đoàn Phi vào nhà kho trước để lấy công phục cho mọi người, rồi để bọn nha dịch khiêng hai bộ bàn ghế tới phòng làm việc của hã. Tô sư gia thì phải làm việc, còn Thạch Bân và Quách Uy, không gì làm thì để bọn chúng ngủ trên bàn vậy.

Đoàn Phi thay quan phục ngũ phẩm, đầu đội ô sa, thân khoác một bộ áo bào màu xanh thêu hoa, trước ngực thêu hình con nhàn trắng, chân đi đôi ủng đen. Một vị đại quan trẻ tuổi tuấn tú với vẻ mặt cười đùa cợt nhả xuất hiện trước mặt mọi người.

- Phi ca, hồi trước sao không nhận ra nhỉ, đại nhân cũng khá khôi ngô đó.

Thạch Bân làm Đoàn Phi vui tới nỗi cái mũ ô sa trên đầu suýt đập cánh bay lên, rồi cười hì hì nói:

- Vượn đội mũ người, có gì đáng khoe chứ.

Tô Dung lóe lên một ánh mắt lạ lùng, không khách sáo đả kích Đoàn Phi, thúc giục nói:

- Đừng lo khoe khoang nữa, mau đi làm việc đi, người làm quan không được phép lười biếng dù chỉ một ngày.

- Ghen tị hả, ta không để ý đâu.

Đoàn Phi đặc ý nói, rung đùi đặc ý ngồi vào bàn làm việc, nói:

- Đừng nhiều lời, làm việc nào!

Tô Dung trừng mắt nhìn hăn, ôm một chồng công văn bước tới bàn chuyên dụng cho sư gia, mở hồ sơ ra, bắt đầu làm việc.

Tô Dung nói hồi xưa khi phụ thân làm quan cô ta thường đứng bên cạnh xem, nên rất rành việc xử lý công văn này. Đoàn Phi nửa tin nửa ngờ, nhưng mà sự thật chứng minh Tô Dung thích hợp làm việc này hơn hăn. Chỉ thấy cô ta đọc sơ qua một lượt hồ sơ rồi phân chia theo loại bỏ qua một bên, đưa những cái dễ xử lý hơn cho Đoàn Phi, rồi lại ôm một chồng phân loại tiếp, chưa tới một chanh giờ đã đọc xong đóng hồ sơ để đầy trên bàn. Đoàn Phi cũng đã xử lý ổn thỏa những hồ sơ dễ xử lý.

Trải qua một đêm bàn bạc với Tô Dung và Đường Bá Hổ, Đoàn Phi cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Người làm quan muốn vì dân không thể chỉ nói không thôi, làm quan gì thì có trách nhiệm gì. Nếu giờ đã trở thành quan phán quyết cao nhất của hình ngục một tỉnh, thì hăn phải làm việc thật tốt, chỉ cần xác định không sai thì không cần do dự, vụ án kéo dài càng lâu thì càng ảnh hưởng nghiêm trọng hơn, chỉ cần không sơ sót, không thẹn với lòng là được rồi.

Tiếp theo là một số vụ án có chỗ khả nghi, như là hình phạt không đúng hoặc có chỗ không ổn. Lúc này Tô Dung bèn phân tích kỹ càng mỗi vụ án với Đoàn Phi, hoặc là tuyên án lại hoặc là xét xử lại, tốc độ xử lý cũng không chậm, chưa tới hai ngày đã xử lý xong những vụ này. Hoàng Tố Lương nhanh chóng mua được ba căn nhà, một trong các căn ở gần nha môn Án Sát Ti, để dành mình xài. Bọn người Đoàn Phi nhanh chóng dọn vào ở. Hai căn còn lại đuổi hết đại đa số nha hoàn, chỉ giữ lại một số người hầu trung thành để làm các việc như canh vườn quét dọn vệ sinh và cắt cỏ.

Vẫn có một số lượng lớn hồ sơ đưa tới Án Sát Ti, nhưng dưới sự đồng tâm hiệp lực xử lý của Đoàn Phi và Tô Dung thì vẫn chưa tạo thành sự tồn đọng mới, có một số quả thực khó phán quyết thì Đoàn Phi đem tới hỏi Ngũ đại nhân, hỏi Kê Phó sứ. Hai người đều nói công việc bận rộn không chịu nhúng tay vào, cuối cùng chỉ còn lại năm vụ án chưa thể giải quyết, nhưng mà dù chọn ra bất cứ một vụ nào trong năm vụ này cũng rất khó xử lý, chỉ cần có chút sơ xuất thì bị cách chức rơi đầu cũng không lạ, lần này quả thật làm khó Đoàn Phi rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 110

Tại sao vậy chứ? Nhìn năm vụ án này dính líu tới người nào thì biết rồi. Vụ thứ nhất, tú tài Nhiêu Châu Lục Nhược Nam cáo trạng Hoài Định Vương Nhiêu Châu Chu Hữu Khế dung túng gia nô lũng đoạn thị trường, hành hung đánh người. Vụ án thứ hai nông hộ Tiết mỗ cáo trạng Lư Lăng Dương gia tu sửa phần mộ tổ tiên phi pháp chiếm đất, Lư Lăng Dương gia này là nhà tổ của đương triều Thủ phụ đại học sĩ Dương Đình Hòa. Vụ thứ ba thì dính líu tới Chính Nhất Giáo ở Long Hồ sơn, bọn họ có một vị tục gia đệ tử cao cấp lừa tình lừa tiền khiến cho dân chúng căm phẫn.

Vụ thứ tư là hai thôn tranh nước, dẫn đến đám đông ẩu đả đánh trọng thương vài người. Vụ thứ năm là một vụ trọng án dính líu một tên giết tri châu Nam Khang phủ, đã phá được án, nhưng vẫn chưa bắt được hung thủ. Địa phương xin phái cao thủ bắt hung thủ, nhưng Hình bộ và Án Sát Ti đẩy trách nhiệm cho nhau. Vấn đề ở chỗ tên hung thủ đó không phải là người tầm thường, mà là một tên đại tướng cướp tung hoành ở Giang Tây. Nghe nói ai dám bắt hãn thì người đó chết, những viên quan ở Giang Tây chết trong tay hãn đã có một tá. Ban đầu Ninh vương từng muốn chiêu lãm hãn, nhưng đều bị hãn nhất mực cự tuyệt.

Vương gia, Thủ phụ, Thiên sư, điều dân, đại tướng cướp, những người dính líu tới năm vụ án đều tuyệt đối không dễ đối phó. Khó trách năm vụ án này đã kéo dài 6,7 năm. Ít nhất cũng hơn nửa năm, vẫn chưa ai dám thụ lý. Án Sát Ti và Hình bộ cũng không biết bao nhiêu lần đùn đẩy trách nhiệm cho nhau rồi.

Năm quyển hồ sơ xếp thành một hàng để trước mặt Đoàn Phi, đều khó giải quyết, đều hóc búa. Đoàn Phi nhìn chúng đã sửng sốt tròn vẹn 10 phút, vẫn không nghĩ ra nên bắt đầu từ đâu.

- Đại nhân thực sự muốn thụ lý năm vụ án này ư?

Tô Dung hỏi nhỏ nhẹ.

Đoàn Phi gật đầu chậm rãi nói:

- Người cảm thấy thế nào?

Tô Dung cầm quạt gõ vào lòng bàn tay vài cái, rồi nói:

- Đại nhân có thể nhanh chóng xử lý rất nhiều vụ án đã tồn đọng, như vậy đủ thể hiện năng lực của đại nhân. Đại nhân có thể không lo năm vụ án này, đưa chúng trở về Hình bộ, hoặc đưa về chỗ cũ, đi lại mấy lần để sự việc cứ thế trôi qua. Con đường làm quan rất hung hiểm, đại nhân.

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Nếu ta làm quan không thể làm chủ cho dân, chi bằng về nhà bán khoai lang đi. Như vậy là giả tạo, sự thật ta là một người thích mạo hiểm. Trong mắt mọi người năm vụ án này là năm ngọn núi lớn không thể vượt qua, trong lòng ta chúng lại là một cơ may hiểm có, người không cảm thấy sao?

Tô Dung hai mắt sáng ngời, cô ta cung tay làm lễ với Đoàn Phi, nói rằng:

- Cám ơn đại nhân đã nói thật, sự thật Tô Dung cũng hy vọng đại nhân không sợ gian nan mà thụ lý năm vụ án này. Hồi nãy chẳng qua muốn thử đại nhân thôi, giờ đã hiểu tâm chí đại nhân, sau này Tô Dung nhất định sẽ cố hết sức vì đại nhân bày mưu tính kế.

Đoàn Phi không nói gì, hẩn chờ nghe cách nhìn của Tô Dung, chỉ nghe Tô Dung nói:

- Đại nhân cảm thấy đây là năm cơ may hiếm có, Tô Dung cũng cảm thấy vậy. Năm vụ án này bất kể là vụ nào, ít nhất đều danh chấn Giang Tây, thậm chí tới cả triều đình. Nếu có thể xử được hai ba vụ, tất sẽ oai danh lên tới thiên đình, như vậy rất đáng để mạo hiểm. Không biết đại nhân muốn chọn vụ nào?

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Muốn xử lý thì xử lý hết toàn bộ, muốn làm thì phải làm tới tốt nhất, tại sao không một hơi xử hết tất cả chứ?

Tô Dung tỏ vẻ mừng rỡ, cô ta vui vẻ nói:

- Đại nhân quả nhiên không làm tiểu nhân thất vọng. Năm vụ án này nhìn thì rất khó, nhưng nếu làm đúng cách, thì nhất định sẽ đôi công ba việc. Giờ chỉ xem đại nhân chuẩn bị chọn vụ nào để xử lý thôi.

Đoàn Phi liếc nhìn cậu ta:

- Trong lòng người đã có kế hoạch từ lâu rồi chứ? Thân là sư gia mà cứ đùa với bốn quan hoài, tưởng bốn quan chịu thua người sao? Hừ, người ta nói phá núi sẽ làm dẫn hổ tới, ta càng phải đập xiu con hổ này đã, đập hổ nhất khi không phải càng hiệu nghiệm hơn sao?

- Đại nhân cao minh, con hổ này giờ đã thành rùa rụt cổ, đại nhân chỉ cần giống trống khua chiêng vài cái, thì sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi. Nói như vậy chúng ta phải chuẩn bị khởi hành tới Nhiêu Châu rồi sao?

Tô Dung cười hì hì nói, không thêm để ý sự dọa dẫm của Đoàn Phi.

Đoàn Phi gãi đầu nói:

- Việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn, chúng ta đâu thể trực tiếp tới Nhiêu Châu nói với vương gia là hạ quan tới xử lý vụ án của ngài được?

Tô Dung cười hì hì nhìn hăn một cái, nói:

- Đại nhân, tại sao lại không thể chứ?

Đang cười đùa nói chuyện với nhau, đột nhiên bên ngoài có người lớn tiếng kêu lên:

- Mọi người hãy chú ý, Tuần phủ Vương đại nhân về thành rồi, đại nhân mời mọi người tập họp ở Tuần phủ nha môn.

Tiếng kêu đó nghe như là tiếng gào khóc của hiếu tử đang đưa tang, mọi người trong Án Sát Ti đột nhiên nháo nhào lên. Đoàn Phi nghe xong cũng giật mình, nhưng mà hăn lập tức trấn tĩnh lại, quay đầu nhìn Tô Dung, vừa lúc Tô Dung cũng quay đầu qua. Ánh mắt hai người đối diện nhau, cùng như cười lên vì cùng chung ý tưởng.

Tuần phủ là chức vị lần đầu xuất hiện ở Đại Minh, có ý nghĩa là đi tuần du thiên hạ, làm yên lòng dân chúng. Tuần phủ tuy không phải trưởng quan quân chính chính thức của địa phương, nhưng do đi tuần tra địa phương, tiết chế tam ti (Thừa Tuyên Bố Chính Sứ Ti, Đề Hình Án Sát Sứ ti, Đô Chỉ Huy Sứ ti), thực tế nắm quyền lớn quân chính của địa phương. Vương Thủ Nhân là nhân vật quan trọng bắt Ninh Vương, ở vào thời kỳ đặc biệt này có thể nói là người nắm quyền Giang Tây. Nhưng mà mọi người sợ gã không phải do quyền hành to lớn của gã, mà do sự cai trị của gã rất hà khắc. Sau khi Giang Tây đại loạn nên cần lại an ninh và trật tự. Dưới tình huống này tình hình làm việc của quan phủ có sự ảnh hưởng rất lớn đối với việc khôi phục cuộc sống của nhân dân. Lúc này Vương Thủ Nhân hà khắc với các quan lớn nhỏ của Giang Tây là đúng.

Giang Tây tam ti nha môn cùng với các quan ngũ phẩm trở lên của Nam Xương đều nhanh chóng tập họp tại Tuần phủ nha môn. Mọi người nơm nớp lo sợ đứng chờ ở bên trong và bên ngoài trung đường. Những người có

thế vào trong ngòi đều là các viên quan tam phẩm trở lên, chỉ cần kém một phẩm đều phải đứng bên ngoài chịu nắng đội mưa.

Đoàn Phi thân nhiên đi ở sau cùng, lúc xếp hàng cũng dương dương tự đắc đứng ở phía sau cùng. Trong cả đám quan hãn trẻ tuổi nhất, kinh nghiệm ít nhất, hãn không đứng sau cùng thì ai đứng chứ.

Mọi người cùng nhau đợi, từ lúc bắt đầu thì đứng thẳng lưng cầm như hến tới khi ướt đầm mồ hôi khom lưng dậm chân. Từ lúc sáng sớm đợi tới lúc trưa, đợi chừng một canh giờ, Vương Tuần phủ dứt khoát quyết đoán của mọi hôm vẫn chưa thấy bóng dáng.

- Ngũ đại nhân, ở đây ngài là người thâm giao nhất với Vương đại nhân, Ngũ đại nhân, ngài có cần ra đằng sau xem thử không?

Bố chính sứ Triệu đại nhân nói với Án Sát sứ Ngũ Văn Định.

Ngũ Văn Định lắc đầu liên tục, lão ta khá rành Vương Thủ Nhân Vương đại nhân, biết được ông ta làm vậy nhất định có thâm ý, làm sao ông ta có thể phá hủy kế sách diệu kỳ của Vương đại nhân chứ?

Triệu đại nhân đang đợi khuyên nỡ, chỉ nghe tiếng bước chân truyền ra từ đằng sau tấm bình phong. Hai sai nha của Tuần phủ nha môn bước ra, to tiếng hét lên một cách dữ dằn:

- Tuần phủ Vương đại nhân tới, kẻ nào ở đây làm ồn!

Tiếng hét này ngăn lại những lời trong bụng của Triệu đại nhân, làm một vị đại nhân khác sợ đến nổi suýt phun ra luôn miếng trà trong miệng. Lão ấy ngạnh cả cổ mắt trợn dọc, sắc tới suýt tắt thở. May nhờ một ông quan ở bên cạnh vỗ lão ấy một cái, lão ấy mới thở lại bình thường được. Lúc này, đằng sau tấm bình phong một vị đại nhân thân nhiên bước ra khiến mọi người đều chết lặng người.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 111

Vương Thủ Nhân, cũng chính là Đại giáo chủ Vương Dương Minh học truyền hậu thế, danh chấn bát hoang, sáng lập ra Dương Minh học phái!

Ông là nhà tư tưởng, nhà triết học, nhà văn, nhà quân sự nổi tiếng nhất thời Minh Trung Quốc, là người rành rọt Lục Vương tâm học, không những tinh thông đạo nho, đạo phật, đạo gia, mà còn có thể ra trận giết giặc, là một vị đại Nho gia văn võ song toàn hiếm thấy trong lịch sử Trung Quốc.

Vương Thủ Nhân được phong là “Tiên nho”, là vị thứ 58 được thờ phụng trong Khổng Miếu ở Đông Vũ. Học thuyết của ông được người đời sau gọi là “tâm học”, có sự ảnh hưởng sâu rộng và quan trọng tại Trung Quốc, Nhật Bản, bán đảo Triều Tiên và các quốc gia Đông Nam Á. Cho tới ngày nay Dương Minh học phái vẫn ảnh hưởng ra hải ngoại, những danh nhân như là Từ Giới, Trương Cư Chính, Hải Thụy, Tăng Quốc Phiên, Lương Khải Siêu, Hồ Thích, Trần Độc Tú, Tưởng Giới Thạch vẫn vô cùng sùng bái ông. Ngay cả Chủ tịch Mao cũng từng chịu sự ảnh hưởng sâu sắc bởi tâm học của ông.

Sau khi nghe thấy tiếng hét, Đoàn Phi vươn cổ ngóng chờ xem nhân vật vĩ đại nhất trong lịch sử Đại Minh rốt cuộc mặt mũi ra sao. Kết quả là...

Một gã với bộ dạng ăn chơi còn dữ dằn hơn tay ăn chơi trác tang nhất trong thành Nam Kinh, nghênh ngang xuất hiện trước mặt mọi người. Gã ăn mặc luộm thuộm, tay trái mang theo lồng chim, tay phải cầm một chiếc

quạt lông chim, ung dung dạo bước. Toàn thân gã toát lên một thứ khí chất ung dung tự tại khó diễn tả nổi.

Xoảng một tiếng, tách trà trong tay lão quan bị sắc ấy, cuối cùng cũng bị tuột tay rơi xuống đất, hóa thành hàng vạn con bướm bay tán loạn, góp phần tăng thêm khí thế cho sự ra mắt của Tuần phủ Vương đại nhân.

Gã đó thật sự là Vương Thủ Nhân sao? Không chỉ Đoàn Phi nghi ngờ vậy, ngay cả người biết rõ Vương Thủ Nhân là Ngũ Văn Định cũng ngạc nhiên không nói nên lời. Chỉ nhìn thấy một gã nhàn rỗi lẽ lẽ đang đùa với chim chóc, chậm rãi bước vào trung đường rồi ngồi vào vị trí hết sức cao quý của mình.

Bố chính sứ Triệu đại nhân có thể nói là học rộng biết nhiều. Tuy bị Vương Thủ Nhân làm hết hồn, nhưng mà lão nhanh chóng định thần lại, đứng dậy thi lễ với Vương Thủ Nhân:

- Tuần phủ đại nhân, bốn quan đưa theo Tam ti nha môn cùng với những viên quan ngũ phẩm trở lên tới tham kiến Vương đại nhân.

Tất cả những viên quan đằng sau Triệu đại nhân đều đứng dậy, thi lễ với Vương Thủ Nhân nói:

- Tham kiến Vương đại nhân.

Vương Thủ Nhân vẫn đang ở đấy chơi đùa với con chim của gã, chiếc quạt lông vũ bên tay phải quạt ra tiếng vù vù, làm ra vẻ không nhìn thấy ai cả.

Triệu đại nhân đợi một hồi, thấy Vương Thủ Nhân mặc kệ lão, trong lòng có chút không vui mà nói lại một lần nữa. Các viên quan đành phải cùng lão hợp ca một lần nữa. Ai ngờ rằng Vương Thủ Nhân sau khi nghe được lần hợp ca vang to như sấm này chỉ vươn vai một cái, đặt lông chim trên tay lên bàn trà, xoay đầu nói với thuộc hạ của gã rằng:

- Các người đã truyền tin tức ra ngoài chưa? Tại sao lâu vậy rồi vẫn chưa có một người tới gặp ta? Sao lại có thể trễ nải vậy hả, đâu có thể được chứ?

Triệu đại nhân và rất nhiều viên quan chửi thầm trong bụng:

- Người mới đúng là đâu có thể được, dám trêu đùa với chúng quan lại như vậy, coi chừng ta kiện cáo người đó!

Người bị Vương Thủ Nhân hỏi đó vội vàng đáp lời:

- Đại nhân, các đại nhân của Tam ti nha môn và phủ Nam Xương đều đang đợi ở đây, thưa đại nhân, có phải do quá bận rộn nên đã quên mang mắt kính rồi không?

Vương Thủ Nhân ồ lên một tiếng, cúi đầu lấy cái gì để lên mắt nhìn, rồi ngẩng đầu nhìn mọi người, tức thì hai mắt phát sáng rồi cười nói:

- Ô, ta quả thật quên mang mắt kính, hai mắt lờ mờ, còn tưởng là trong phòng làm gì đặt nhiều tượng Bồ Tát bằng sứ bằng gỗ vậy mà không biết là các vị quan. Ha ha, xin lỗi, xin lỗi, để các vị đại nhân chờ lâu rồi. Mọi người không cần khách sáo. Mời ngồi, mời ngồi.

Triệu đại nhân tuy nhìn thấy Vương Thủ Nhân không đeo gì ở mắt cả, nhưng mà cũng hả được chút giận, cảm ơn theo lễ rồi lập tức ngồi xuống. Các viên quan cũng ngồi theo. Những viên quan ở bên ngoài nhân cơ hội dậm chân vài cái, thư giãn tay chân chút, hoặc ho nhẹ cái, chuẩn bị tinh thần ứng phó các lời chất vấn của Vương đại nhân.

Ai ngờ rằng, sau khi mọi người ngồi xuống rồi ngẩng đầu lên, thì vị Vương đại nhân chơi chim lại biến mất nữa.

Triệu đại nhân sững sốt kêu lên:

- Tuần thủ đại nhân lại đi đâu rồi?

Tuần phủ nha dịch đáp:

- Đại nhân đang ở hậu đường thay áo. Mời chư vị đại nhân chờ chút.

Các viên quan ai nấy đều ngạc nhiên. Tất cả bàn tán xôn xao lên. Nha dịch đó hét lên:

- Mời chư vị đại nhân đừng nóng vội. Đại nhân sẽ ra ngay, và giải thích với mọi người liền.

Lúc này mọi người mới yên lặng chờ đợi. Một lát sau quả nhiên nhìn thấy Vương Thủ Nhân mặc áo chỉnh tề bước ra ngoài. Sau khi ông ta vào phòng nhưng không ngồi vào ghế, mà chấp tay nói với mọi người rằng:

- Chư vị đại nhân xin đừng lấy làm lạ. Vừa rồi bốn quan cố ý trễ nải với mọi người là có nguyên nhân. Hãy nghe ta từ từ nói rõ.

Vương Thủ Nhân dừng lại một chút, đưa ánh mắt bắt đầu liếc từ Triệu đại nhân sang mọi người, một lát sau nói:

- Hồi nãy ta tới trễ một canh giờ, lại ăn mặc quá dị, giả câm vờ điếc, ngó đơ chư vị đại nhân. Chắc mọi người cũng đồng cảm với nhau, nếu bốn quan không phải là khâm sai do chính hoàng thượng sắc phong, e rằng mọi người đã vỗ bàn, nổi giận trách mắng bốn quan lẽ nào lại như thế được rồi.

Các viên quan trong phòng ngơ ngác nhìn nhau, tuy trong lòng mọi người đều nghĩ vậy, nhưng ai dám nói ra chứ. Hình Tuần là Bố Chính ti Hữu Tham Chính Giang Tây. Y là một trong các cánh tay phải trái của Vương Thủ Nhân bình định cuộc nổi loạn của Ninh Vương, cơ trí hơn người lỗ mãng như Ngũ Văn Định một chút, nghe nói vậy tức thì lập lòe nước đôi mà đáp lại rằng:

- Hành động này của đại nhân nhất định có thâm ý. Xin đại nhân hãy nói rõ.

Vương Thủ Nhân thở dài, rồi nói:

- Bốn quan cũng biết đối xử với chư vị thế là không đúng. Nhưng mà, chư vị hãy tự hỏi lòng mình xem, thường ngày có phải cũng từng đối xử với những người thi hành công vụ như vậy không? Có phải cũng từng đối xử với thuộc hạ và bá tánh như vậy không? Các người e sợ thân phận của bốn quan mà không dám giận ra mặt, các bá tánh chẳng phải cũng vậy sao? Hôm nay ta cố tình tỏ thái độ này để nhắc nhở chư vị rằng, sông có thể chở thuyền cũng có thể lật úp thuyền. Thế cục của Giang Tây vẫn rất phức tạp, lúc nào cũng có thể thay đổi. Chư vị phải cảnh giác. Nếu bốn quan còn nghe nói rằng ai trể nải công vụ hoặc làm việc qua loa với bá tánh nữa, thì bốn quan sẽ không khách sáo đâu.

- Vương đại nhân nói đúng, kẻ làm quan phải làm phước cho bá tánh. Hạ quan sẽ ghi nhớ lời dạy của đại nhân!

Hình Tuần và Ngũ Văn Định dẫn đầu, tất cả các viên quan có mặt đều lập quân lệnh trạng với Vương Thủ Nhân.

- Như thế rất tốt. Tiếp theo chúng ta hãy bắt đầu bàn công vụ của tháng này nào.

Vương Thủ Nhân vẫy tay một cái, hai nha dịch lập tức bê một chồng công văn tới cạnh tay ông ta. Vương Thủ Nhân lấy tập trên cùng, lật ra rồi đọc:

- Đề hình Án Sát Sứ ti Ngũ Văn Định, từ lúc nhậm chức tới nay bỏ bê chức vụ, trể nải công vụ. Người có biết tội không!

Người bị điểm danh đầu tiên là đại quan của một tỉnh, Đề Hình Án Sát Sứ ti Đề Sát Sứ đại nhân. Ai nghe đều nể sợ, Ngũ Văn Định càng kinh hãi hơn, khuôn mặt lão ta đỏ bừng, vội vàng quỳ xuống nhận tội. Vương Thủ Nhân nói:

- Đứng dậy đi. Niệm tình người nhậm chức không lâu, chưa quen với công vụ, với lại công vụ gần đây của Đề Hình Án Sát Sứ Ti có đỡ hơn. Ta không phạt người đâu. Về nghỉ ngơi đi.

Ngũ Văn Định lén lau mồ hôi lạnh rồi trở về ngồi. Tiếp theo Vương Thủ Nhân với tay lấy một tập công văn kế tiếp.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 112

Đoàn Phi đứng phía dưới cùng trong hàng ở ngoài đường, một là nghe không rõ trong đường nói gì, hai là ăn mặc chỉnh tề ở ngoài phơi nắng. Mặt trời vào tháng sáu tháng bảy nắng tới nổi nhức đầu hoa mắt, Đoàn Phi không chịu nổi có chút lơ đãng. Không biết qua bao lâu, đột nhiên cảm thấy có người dùng tay chạm vào eo. Đoàn Phi lắc eo vài cái, hừ một tiếng nói:

- Đừng ồn, Vương đại nhân đang mắng người kia.

Hai bên thắt lưng lại bị đụng vào, và đụng đưa vài cái. Đoàn Phi tức giận nói với người chạm vào hân:

- Người phiền phức quá đấy. Đại nhân đang mắng người, người muốn ta bị mắng à!

Vị quan đó nhìn Đoàn Phi với ánh mắt như nhìn quái vật vậy, nói từng chữ một rằng:

- Đại nhân đang gọi người đấy.

Đoàn Phi há mồm cứng lưỡi. Một nha dịch bước ra khỏi đường, nhìn đám quan bên ngoài đường, quát to:

- Ai là Đoàn Phi? Ai nhận ra hân? Chẳng lẽ không tới sao?

- Có, có, ta là Đoàn Phi.

Đoàn Phi vội vàng bước ra khỏi hàng dưới ánh mắt hả hê của mọi người, chỉ nhìn thấy nha dịch đó nổi giận liếc nhìn Đoàn Phi một cái, quát lên:

- Nếu ở đây tại sao gọi hai lần mà vẫn không bước ra? Lúc đại nhân đang nói chuyện người dám đứng đây ngủ à?

Hai bên đều có người cười trộm. Nha dịch đó lại lớn tiếng quát:

- Không được làm ồn. Đoàn Phi, người còn không nhanh chóng bước vào phòng. Đại nhân ra lệnh người tiến lên trước nói chuyện đây!

Đoàn Phi trong lòng đang chán nản, vội vàng cúi đầu nhanh chân nhẹ bước đi vào đường. Rồi hẩn hướng về phía Vương đại Tuần phủ ngồi ở hàng ghế đầu mà ngã đầu lay bái, và nói:

- Đề hình Án Sát Sứ ti Thiêm sự Đoàn Phi, bái kiến Tuần phủ Vương đại nhân!

- Người là Đoàn Phi? Tại sao truyền gọi hai ba lần vẫn không nghe thấy? Hay là quả thật đứng đó ngủ rồi?

Vương Thủ Nhân mặt nở nụ cười nói.

Đoàn Phi nghe trong lời nói của ông ta không hề có ý nổi giận, trong lòng nhẹ nhõm, to gan nói rằng:

- Hạ quan biết tội. Ở ngoài đường không nghe thấy lời đại nhân, mặt trời vừa nắng vừa nóng, đứng lâu khó tránh khỏi có chút mệt mỏi, nên không được tập trung lắm. Nhưng mà hạ quan không nghe thấy đại nhân truyền gọi, là do hạ quan đang nghĩ về việc công vụ chứ không phải do ngủ quên.

Nghe xong lời của hẩn, Ngũ Văn Định cũng thầm lo sợ cho hẩn, do mình sai trước, còn dám kiểm cố, đây không phải là chỉ trích Tuần phủ đại nhân sao?

Khi mọi người đều cho rằng Vương Thủ nhân sẽ giận dữ thì lại cười rộ lên. Hình Tuần thân thiết hỏi rằng:

- Vì sao đại nhân lại cười vậy?

Vương Thủ Nhân vuốt cằm râu dài, mỉm cười nói:

- Ta đợi những lời này từ lâu rồi. Không ngờ mọi người đều không dám nói, chỉ có Đoàn Phi dám nói thẳng. Người đâu, ban cho ghế ngồi, đưa cho Đoàn Phi chậu đậu xanh lạnh. Hãy uống chậu xanh trước, để tỉnh táo chút rồi mới nói chuyện với ta.

Đoàn Phi như là trong cơn mơ, chỉ thấy có người bưng ghế tới, và bát đậu xanh mát lạnh để giải khát, trên mặt bát còn có hai viên đá đang trôi nổi nữa.

Đoàn Phi nhận lấy bát đậu xanh ấy, ngồi nửa mộng tựa vào ghế, một hơi uống cạn chậu xanh. Một cảm giác mát lạnh chạy từ môi đến dạ dày, sau đó nhanh chóng lan tỏa khắp nơi trên cơ thể. Đoàn Phi cảm thấy đầu óc tỉnh táo hẳn, hơi nóng trên mình hoàn toàn tan biến mất. Hắn đặt bát sứ xuống, xoay người bái lạy xuống đất, và nói:

- Đại nhân, hạ quan giờ đã tỉnh táo gấp bội. Mời đại nhân hãy hỏi.

Vương Thủ Nhân vịn hờ tay một cái, nói:

- Đoàn đại nhân mời nhập tọa nghỉ ngơi rồi mới nói. Thành Xương, kêu các vị đại nhân ở bên ngoài vào đây. Đưa cho các vị đại nhân một bát chậu xanh lạnh để giải khát.

Đám quan bên ngoài xếp thành hàng mà vào, mỗi người được một chén chậu xanh lạnh để giải khát. Trong phòng ồn ào một hồi thì yên tĩnh trở lại. Mọi người nhìn Đoàn Phi đang ngồi đối diện với Vương Thủ Nhân, trong lòng thầm kinh ngạc, không biết Đoàn Phi tại sao được ưu đãi như vậy.

Vương Thủ Nhân đợi mọi người đều yên lặng sau đó mới mở miệng nói:

- Chư vị chắc hẳn rất ngạc nhiên, tại sao ta hậu đãi với Đoàn đại nhân như thế? Không những không quở trách, mà còn ban chỗ ngồi cho ăn đậu xanh lạnh. Đây là vì Đoàn đại nhân từ khi nhậm chức tới giờ chưa hề nghỉ ngơi một ngày, ngày đêm liên tục xử lý công vụ. Chưa tới thời gian nửa tháng Đoàn đại nhân đã xử lý gần hết những hồ sơ tồn đọng đã lâu ở Án Sát ti rồi. Lúc đầu ta còn tưởng Đoàn đại nhân trẻ tuổi không biết sự lợi hại, xử lý qua loa hồ sơ tồn đọng là xong. Nhưng mà khi ta tuần tra các phủ các nha lần lượt xem các công văn Đoàn đại nhân gửi lại cho ta, thì ta đã thay đổi cách nhìn rất lớn. Những hồ sơ Đoàn đại nhân xử lý cho dù là lần đầu xử hay là xử lại, công văn trả lại lý do rõ ràng hình phạt công bằng. Thậm chí còn nói rõ chỗ sơ hở của rất nhiều hồ sơ xử một cách hồ đồ. Hiệu suất làm việc của Đoàn đại nhân cao như vậy, lại tỉ mỉ như thế. Quả thật là rất khó tìm thấy. Hôm nay ta vốn muốn gặp Đoàn đại nhân trước tiên, rồi lại thay đổi chủ ý. Mọi người có biết tại sao không?

Mọi người đều đau đầu trước cách thức hành động ngoài dự đoán của ông ta, ai mà đoán được ý nghĩ của ông ta chứ? Khi mọi người đều lắc đầu chịu thua, trong lòng Đoàn Phi đột nhiên nghĩ ra gì đó. Hắn vội vàng cuối đầu xuống, sợ rằng Vương Thủ Nhân sẽ thấy vẻ mặt vui mừng của hắn, có khi giả điên sẽ tốt hơn.

Vương Thủ Nhân mỉm cười nhìn hắn một cái, rồi nói:

- Đoàn đại nhân năm nay mới 19 tuổi, trẻ tuổi như vậy đã là quan ngũ phẩm rồi. Nếu chưa gì đã khen ngợi, chỉ e rằng Đoàn đại nhân sẽ kiêu ngạo, rồi sẽ làm việc bất cần. Nên ta cố ý để Đoàn đại nhân đứng sau cùng đợi ta, để thử thách Đoàn đại nhân một chút. May là, Đoàn đại nhân đã cho ta một câu trả lời hoàn hảo. Đoàn đại nhân, người nói hồi nãy mình đang suy nghĩ về công vụ, có phải khi xử lý hồ sơ gặp phải rắc rối gì không? Hãy nói ta nghe xem, các vị đại nhân có mặt ở đây, cũng có thể góp phần tham khảo tham khảo mà.

Đoàn Phi thì lễ với gã nói:

- Đại nhân minh giám, hạ quan quả thực gặp phải vụ án khó mà quyết đoán. Sự việc có chút rắc rối. Hạ quan chuẩn bị thỉnh giáo riêng với đại nhân.

Vương Thủ Nhân hiểu ý và gật đầu nói:

- Như thế rất tốt. Chư vị đại nhân, hy vọng tháng sau khi họp có thể đem cho ta nhiều niềm bất ngờ hơn nữa. Nếu không có chuyện gì nữa, hôm nay chúng ta sẽ dừng ở đây đi.

Vài viên quan có chuẩn bị được khích lệ, lần lượt góp ý kiến với Vương Thủ Nhân. Vương Thủ Nhân đáp lời từng người một. Nhìn cách giải quyết vấn đề của ông ta, ông ta cũng là một người không theo lẽ thường. Trong lòng Đoàn Phi đã hiểu được ông ta đôi chút.

Đợi Vương Thủ Nhân tiễn tất cả các quan ra về. Đoàn Phi nhìn hai nha dịch bên cạnh ông ta một cái. Vương Thủ Nhân cười nói:

- Hai người bọn họ là người thân cận nhất bên cạnh ta. Người không cần lo lắng, có việc gì cứ nói thẳng ra đi.

Đoàn Phi từ tay áo lấy ra năm tấm thiếp, tiến lên trước đưa cho Vương Thủ Nhân, và nói:

- Đại nhân, hiện tại những vụ án còn tồn đọng ở Án Sát ti vẫn còn hơn mười vụ. Những vụ khác hạ quan đều có cách xử lý, chỉ còn lại năm vụ này. Hạ quan có chút nghi vấn khó xử lý, muốn thỉnh giáo với đại nhân.

Vương Thủ Nhân nhận lấy thiếp, lần lượt mở ra, nhanh chóng đọc hết. Đoàn Phi quan sát kỹ ánh mắt của ông ta, chỉ nhìn thấy thần sắc ông ta vẫn không hề thay đổi, nhìn thấy một loạt các tên đó cũng không lấy làm lạ, cùng lắm là khẽ chớp mắt, lộ ra ánh mắt nhìn xa trông rộng.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 113

Sau khi Vương Thủ Nhân xem xong năm tấm thiếp thì đặt chúng trên bàn trà, và ngẩng đầu nhìn Đoàn Phi cười nói:

- Đoàn đại nhân dự định xử lý năm vụ án này như thế nào?

Đoàn Phi cắn răng nói:

- Con vua phạm tội cũng xử như thường dân. Năm vụ án này nhất định phải xử, và phải xử thật tốt, công bằng mới được.

Vương Thủ Nhân cau mày nói:

- E rằng khó xử đấy. Những người liên quan tới năm vụ án này đều không dễ dây vào đâu. Một vương gia, một Thủ phụ đương triều, một thiên sư tạm không nhắc tới. Kiểu án ấu dâm tranh chấp của nhân dân rất khó xử, làm không tốt dân chúng sẽ nổi loạn. Tên đại tướng cướp này ta từng chính mắt nhìn thấy, lần đó ngay cả ta cũng suýt bị y giết. Đoàn đại nhân muốn xử những người này, không sợ mất chức rơi đầu sao?

Đoàn Phi kinh ngạc nói:

- Tên cường đạo này dám ám sát cả đại nhân sao? Thật là gan tày trời. Chính vì thế nên không thể để y ung dung sống ngoài vòng pháp luật nữa. Hình bộ Nam Kinh và quan phủ tỉnh Giang Tây không có cao thủ, chẳng lẽ không thể mời cao thủ võ lâm tiêu diệt tên ác tặc này sao?

Vương Thủ Nhân cười ha hả nói:

- Người không nghe nói qua bảng ác nhân giang hồ sao? Biệt danh tên đại tướng cướp này là Tàn Sa, thích giết ngoài bằng cách chặt đứt tay chân người khác. Trong bảng ác nhân xếp hạng y không vượt qua thứ năm, nhưng mà còn kiêu ngạo hơn bốn tên ác nhân trước đó. Chỉ cần y không rời khỏi nước thì không ai dám tới gần y. Khi y rời khỏi nước thì luôn luôn có người rơi đầu. Ta không phải nói đùa đâu, lần trước lúc ta ngồi thuyền chuẩn bị xuống phía nam tới Cán Châu tuần tra, thì đột nhiên bị y tấn công. Liên tiếp năm con thuyền bị y đục thủng rồi chìm ngấm. Nếu không phải có cao nhân thâm giúp đỡ, thì ta và tất cả quan lại với binh lính cùng đi nam tuần với ta đều chết sạch. Đoàn đại nhân nói có lợi hại hay không!

Đoàn Phi không hề lấy làm sợ, chậm rãi nói:

- Quả nhiên lợi hại. Nhưng nếu như vậy y sẽ càng thêm tự phụ. Chỉ cần dùng chút kế thì sẽ dụ được y lên bờ, chỉ cần có cao thủ phối hợp, bắt lấy y chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Vương Thủ Nhân thấy hù hấn không được, lộ ra một tia mắt thưởng thức, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị nói rằng:

- Nếu người không sợ chết thì mặc người. Người nói xem, người có kế hoạch gì với tên Tàn Sa này?

Đoàn Phi tự tin mà nói:

- Người này chỉ là khâu cuối cùng trong kế hoạch của hạ quan. Đại nhân nếu hỏi tới y trước, hạ quan sẽ bẩm báo với đại nhân trước. Dưới tình trạng mời cao thủ mai phục ở một góc, hạ quan dự định dùng thân mình làm mồi nhử để y tới giết hạ quan, rồi sẽ bắt lấy tên Tàn Sa này.

- Hà? Y tại sao lại đích thân tới giết tên quan ngũ phẩm nhỏ nhoi như người chứ? Chỉ e rằng y không thèm để ý người đâu.

Vương Thủ Nhân cố tình nói thế.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Chính vì vậy, hạ quan mới để y sau cùng. Đợi hạ quan xử hết bốn vụ án kia trước, thì còn sợ gì y không muốn tới giết hạ quan chứ?

Vương Thủ Nhân đột nhiên đứng dậy, khoanh tay đi lại mấy hồi. Trong lòng ông ta cuối cùng cũng đã có quyết định, xoay người nói với Đoàn Phi:

- Hãy nói thật rõ kế hoạch của người cho ta biết.

- Vâng.

Đoàn Phi tinh thần phấn chấn, nói thật chi tiết kế hoạch của mình cho Vương Thủ Nhân nghe.

Đã qua thời gian ăn trưa, Đoàn Phi mới cau mày rời khỏi Tuần phủ nha môn. Thạch Bân, Tô Dung đợi tới chiều không nổi chạy tới đón tiếp, thân thiết hỏi rằng:

- Sao rồi? Tuần phủ đại nhân nói gì với đại nhân thế? Tuần phủ đại nhân đồng ý không?

Đoàn Phi cau mày nói:

- Không được, đại nhân không đồng ý với kế hoạch của ta. Tuần phủ đại nhân nói quá mạo hiểm rồi, không cần thiết phải vì năm vụ án nhỏ này mà mạo hiểm lớn vậy. Tuần phủ đại nhân nói không cần suy nghĩ về mấy vụ án này nữa. Tuần phủ đại nhân muốn ta từ hôm nay gác lại công việc của Án Sát Ti, và tới Tuần phủ nha môn đợi lệnh.

Tô Dung như có điều suy nghĩ. Thạch Bân và Quách Uy an ừ nói:

- Vậy cũng tốt đó. Những nhân vật lớn này chúng ta xử không nổi đâu. Vị Vương đại nhân này là vị thần nhân đấy, theo ông ấy là tốt nhất.

Đoàn Phi nhìn Tô Dung, hỏi rằng:

- Người cảm thấy sao?

Tô Dung hé miệng cười, nói:

- Bọn họ nói đúng. Đại nhân, đây cả là một cơ hội tốt. Vương Tuần phủ như vậy là bảo vệ ngài, và cũng có ý muốn đào tạo ngài. Mấy vụ án đó cứ mặc kệ đi, quan trường hiểm ác. Phát triển ổn định dưới tay một danh thần sẽ tốt hơn. Đại nhân tuổi vẫn chưa tới 19, vẫn còn nhiều thời gian để thực hiện hoài bão.

Đoàn Phi thở phào một cái, gượng cười, nói:

- Các người nói không sai, đành phải thế thôi.

Bốn người trở về nha môn Án Sát ti. Trên đường Đoàn Phi thấy Ngũ đại nhân, bao gồm cả Kê Phó sứ rất nhiều người chặn hãm lại, hỏi hãm bàn gì với Vương Tuần phủ. Đoàn Phi không nói nhiều, chỉ nói đề nghị của mình không được Vương đại nhân chấp nhận. Lệnh điều động tiếp theo làm cho mọi người vừa ngưỡng mộ lại hả hê. Lăn lộn cùng Vương tuần phủ? Chuyện tốt đó! Sau này thăng quan không khó đâu. Vấn đề là chức quan này không thú vị gì cả!

Ngũ Văn Định cũng rất quan tâm Đoàn Phi, nghe Đoàn Phi sẽ sắp phải theo Vương Thủ Nhân Vương đại nhân, nét thất vọng của Ngũ Văn Định lộ ra mặt. Lão thực sự không muốn Đoàn Phi đi, suýt chút là nước mắt đầm đìa mà than với trời đất rằng:

- Người đi rồi ta phải sao đây?

Tuần phủ nha môn cách nhà mới của Đoàn Phi hơi xa. Sáng sớm hôm sau Đoàn Phi tới Tuần phủ nha môn. Lúc này mới là giờ Mẹo. Thời cổ đại không có máy quét thẻ. Lúc đi làm để phòng bị trễ thì sẽ điểm mẹo, cũng có nghĩa là điểm danh lần đầu vào giờ Mẹo (thời xưa, vào khoảng từ 5 đến 7 giờ sáng điểm danh người đến làm việc). Yêu cầu của Vương Thủ Nhân đối với thuộc hạ khá nghiêm khắc. Đoàn Phi ngày đầu tiên đi làm cho ông ta, không muốn để lại ấn tượng xấu cho ông chủ mới.

Vương Thủ Nhân bắt đầu làm việc từ lâu rồi, nghe người báo rằng Đoàn Phi đã tới, ông ta lập tức dừng việc ra lệnh truyền hắc vào, và lập tức hỏi rằng:

- Đoàn Phi, tối qua nghỉ ngơi tốt chứ? Hôm qua bốn quan không chấp nhận yêu cầu của ngươi, ngươi không trách bốn quan chứ?

Đoàn Phi trầm nghĩ đến đây, làm ra vẻ thành khẩn sợ sệt nói:

- Đại nhân như vậy là yêu quý hạ quan, có ý đào tạo, hạ quan làm sao dám oán trách chứ.

Vương Thủ Nhân mỉm cười nói:

- Ngươi nghĩ thế thật sao? Ngươi là người thông minh, giữa chúng ta nên đối xử thành thật mới phải chứ. Ta nghĩ ngươi đã đoán được dụng ý của ta, ngươi nói vậy chẳng lẽ sợ ta đổ kị ngươi như là Tào Tháo sao?

Đoàn Phi giật mình, vội vàng trả lời:

- Hạ quan không dám. Hạ quan chỉ có chút hoài nghi, nhưng chưa xác định. Đại nhân như là tiên nhân, tài trí cao hơn trời, hạ quan sao dám tự ý đoán bừa chứ.

Vương Thủ Nhân cười ha hả bước ra từ đằng sau án thư, vỗ lên vai Đoàn Phi nói rằng:

- Người quả nhiên là người thông minh.

Sau khi nói xong thần sắc ông ta đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói rằng:

- Bốn quan sao lại là hạng người hẹp hòi đổ kỵ nhân tài chứ. Sau này không cần ở trước mặt bốn quan giở trò giả điên và nịnh nọt đâu. Được rồi, nói đùa tới đây thôi. Giờ ta có thể khẳng định nói với người rằng, những lời bốn quan nói với người hôm qua đều là lừa người thôi, vì để người xung quanh mất cảnh giác. Xung quanh vùng Nam Xương này không biết có bao nhiêu tai mắt theo dõi chúng ta. Nếu chúng ta khể lộ ra bộ dạng muốn đối phó ai đó thì người ta sẽ biết liền. Bọn chúng nếu đã đề phòng, thì sự việc sẽ khó khăn hơn. Giờ người hiểu rồi chứ?

Đoàn Phi gật đầu, chân thành nói:

- Hạ quan suy nghĩ không chu toàn. Suýt chút rút dây động rừng, vẫn là đại nhân cao minh.

Vương Thủ Nhân gật đầu nói:

- Để bọn chúng mất cảnh giác, hai hôm nay người hãy làm chút công việc văn thư, cũng để quen chút chính vụ. Đoàn Phi, người từ một tên dân thường chột thành quan ngũ phẩm, người khác sẽ cho rằng người dựa vào quan hệ mà có được vậy, luôn muốn thấy bộ dạng bị đuổi khỏi quan trường của người. Bốn quan thì không nghĩ như thế, với học thức tài trí của người, chỉ cần chuyên tâm cần cù làm việc, sau này muốn phong tướng phong hầu không gì khó cả!

Được đệ nhất nhân của Đại Minh khen vậy, Đoàn Phi không khỏi xúc động, hần lăm liệt nói:

- Đa tạ đại nhân thường thức nhắc nhở. Hạ quan sẽ không bao giờ quên lời dạy của đại nhân! Chỉ là hạ quan chưa bao giờ tham gia khoa cử, ngay cả đồng sinh cũng không phải, chỉ sợ tiền đồ khó khăn!

Vương Thủ Nhân hừ một tiếng, nói:

- Khoa cử chỉ là một thứ trò chơi. Người vượt qua khoa cử chỉ có một phần trăm, nhân tài thật sự thì đa số bị chôn vùi. Trong cuộc đời bốn quan nếu có cơ hội sẽ thay đổi hiện trạng này. Người không phải là người theo lẽ thường. Bốn quan không phải là quan theo lẽ thường. Đường kim hoàng thượng không phải là người theo lẽ thường. Người đừng tự hạ thấp mình. Phải biết rằng, sẽ có ngày đập sóng gió tả tơi, ta cười mây lướt gió vượt trùng khơi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 114

Trong tâm trạng kích động, Đoàn Phi vui đầu vào công việc, Tô Dung và Thạch Bân, Quách Uy làm sư gia và tùy tùng theo hă đến Tuần phủ nha môn. Tô Dung làm sư gia vẫn xứng đáng hơn là làm a hoàn. Dưới sự trợ giúp của cô, Đoàn Phi nhanh chóng quen với quy trình của công việc trong Tuần phủ nha môn. Bởi vì Tuần phủ tổng lĩnh chính trị, quân sự của một tỉnh, nên những thứ Đoàn Phi học được đã thâm nhập vào mọi mặt của tỉnh Giang Tây.

Vương Thủ Nhân vốn định cho Đoàn Phi làm công việc văn thư vài ngày, nhưng sau đó thấy hă làm việc khí thế ngất trời, nên cũng không vội. Một mặt khiến những tên trinh thám đang theo dõi mất đi cảnh giác, mặt khác lại có thể rèn luyện Đoàn Phi, thử hỏi sao lại không làm?

Khi Đoàn Phi tới Nam Xương đã gần một tháng, Tuần phủ Vương Thủ Nhân đột nhiên tuyên bố muốn tới trấn Cảnh Đức để tuần tra, kiểm tra đối chiếu tình hình sản xuất đồ cống sứ năm nay có chịu ảnh hưởng của cuộc loạn chiến hay không. Ba chiếc thuyền lớn và vô số thuyền nhỏ xuất phát từ Nam Xương phủ, hướng lên phía bắc tiến về hồ Phàn Dương, sau đó tiếp tục ven theo bờ xuôi xuống phía nam. Đi từ Phàn giang theo hướng đông, tới Nhiêu Châu phủ (nay là Ba Dương, Giang Tây). Một đoàn quan khâm sai nghỉ ngơi ở Nhiêu Châu, sau đó gặp gỡ các quan lớn nhỏ của Nhiêu Châu phủ cùng với Hoài Định Vương Chu Hữu Khế. Khâm sai đại nhân giọng điệu ôn hòa trấn an. Khuyến khích mọi người một phen, giữ thể diện

cùng mọi người ăn một bữa, sau đó tiếp tục theo hành trình, mau chóng hướng về trấn Cảnh Đức.

Hoài Định Vương Chu Hữu Khế cuối cùng cũng yên lòng, chờ y về đến nhà, lại nghe nói trong nhà vừa mới có mấy vị khâm sai tới thăm, trong đó dẫn đầu là Thiêm Sự Đoàn Phi của Đề Hình Án Sát Sứ Ti. Trong lòng Hoài Định Vương Chu Hữu Khế đột nhiên dựng lên. Từ lâu y đã nghe nói đến Thiêm Sự Đoàn Phi mới đến của Đề Hình Án Sát Sứ Ti năng lực hơn người này. Trong vòng chưa đầy một tháng đã xử lí sạch sẽ các vụ án tồn đọng cả năm, hơn nữa còn xử lí vài án liên quan đến bản thân. Sau đó nghe nói chủ ý của người này đã bị Tuần phủ đại nhân bỏ qua, rồi bị điều đến Tuần phủ nha môn ngoan ngoãn làm việc. Nhưng sao Tuần phủ vừa đi tên này lại lưu lại, phải chăng là...?

Điện Thừa Vận - Hoài Vương Phủ. Đoàn Phi đại mã kim đao ngồi trên phía trên đầu, nhâm nhi chén trà thơm từ a hoàn đưa lên. Tô Dung nhẹ nhàng thưởng thức bức tranh chữ treo trên tường, Thạch Bân và Quách Uy lại đang ngắm nhìn hết phía này phía nọ, vẻ mặt hưng phấn nhưng lộ rõ sự lo lắng, có cảm giác đứng ngồi không yên. Đoàn Phi đã nói cho bọn họ rõ lí do vì sao tới đây. Dù có Tuần phủ đại nhân làm chỗ dựa phía sau, nhưng bọn họ vẫn không như Đoàn Phi có cái vẻ thản nhiên vì được dựa quan lớn, có thể ngang bướng cùng bước vào trong là đã không tệ rồi.

- Bình tĩnh chút, đừng để thứ vô dụng làm ảnh hưởng tới cái uy phong của ta.

Đoàn Phi liếc hai người, lạnh lùng quát lên.

Tô Dung hé miệng cười, nói:

- Các người thật ngốc, cứ coi vị vương gia đây là một phú ông bình thường, nhược điểm của ông ta đã nằm trong tay chúng ta, các người vì muốn vợ vét mà đến cửa, nghĩ như vậy có lẽ sẽ tốt hơn phải không?

- Đâu có dễ như vậy?

Thạch Bân thầm cười khó khăn, gã hít vào một hơi, đang muốn tự định thần, tự nhiên lại nghe môn tử xướng lên:

- Vương gia giá lâm!

Thạch Bân và Quách Uy kinh hãi nhảy dựng lên, Đoàn Phi lại thấp giọng nói:

- Bình tĩnh, ngồi xuống cho ta.

Bên ngoài đại điện một hàng người bước vào, đi đầu là một người đội mũ quan, trên người mặc long bào thêu chỉ màu kim đỏ thẫm, eo đeo đai ngọc, bước đi có tiếng leng keng phát ra, đó chính là Hoài Định Vương Chu Hữu Khế. Phía sau y là bốn tên thị vệ thân cận, tên nào tên đấy bộ dạng lừng hùm vai gấu, ánh mắt sắc bén, hiện rõ không phải đám đầu đường xó chợ.

Hoài Định Vương Chu Hữu Khế sau khi tiến vào điện Thừa Vận gặp mấy người Đoàn Phi đang cùng nhau ngồi uống trà, nói chuyện phiếm, xem tranh chữ. Không ngờ không một người nào tiến lên tiếp đón, trong lòng hậm hực, cho dù Tuần phủ đại nhân gặp bản thân cũng phải ra cửa nghênh tiếp. Vài tên quan bé của An Sát Sứ Ti phải chăng là ăn gan báo?

Y bước lên mấy bước, hừ một tiếng nói:

- Có Hoài Định Vương Chu Hữu Khế ở đây. Các người là loại người gì mà dám không tiến lên bái kiến ta, đáng tội gì hả?

- Vương gia ở trên, xin hỏi việc hành hung, bắt nạt kẻ khác là tội gì?

Đoàn Phi đặt chén chà xuống, lạnh giọng hỏi.

Hoài Định Vương Chu Hữu Khế cười lạnh lùng, nói:

- Người chính là tên dám cả gan làm loạn Thiêm Sự Đoàn Phi kia sao? Nghe nói người đã bị điều đi Tuần phủ nha môn chép sách rồi, làm sao đột ngột lại đến Hoài Vương phủ ta? Tuần phủ đại nhân mới đi, các người không phải là không kịp lên thuyền đấy chứ? Ta có thể phá thuyền tiễn các người đi một đoạn.

Đoàn Phi cất tiếng cười to, nói:

- Nói hay lắm, làm sao ta lại xuất hiện đột ngột ở đây được? Cái này có lẽ phải hỏi Hoài Vương gia ngài mới đúng, vừa rồi Tuần phủ đại nhân đã giữ thể diện cho vương gia đủ rồi, giờ tới lượt xin vương gia cho Tuần phủ đại nhân thể diện. Dem những tên ác nô hành hung đả thương người giao cho ta mang về, xử phạt theo mức cao nhất theo pháp luật đi!

- To gan!

Một trong bốn tên thị vệ găm lên giận dữ, ba tên khác rút nửa thanh đao dắt bên người ra, ánh mắt lạnh sáng lên, khí lạnh toát ra kinh người.

Đoàn Phi ngửa mặt lên cười:

- Haha, Tuần phủ đại nhân phái ta tới đây, người dám chạm vào ta ư? Hoài Vương gia với Ninh Vương quan hệ gần gũi, chắc cũng không muốn như Ninh Vương chứ? Tuần phủ đại nhân dạo này đang ngứa tay rồi đấy!

Nghe nói vậy, sắc mặt Hoài Định Vương Chu Hữu Khế đột nhiên xám xịt như đất, đều là vương gia của Giang Tây, đều là Thái Tử Đảng, quyền thế của Hoài Vương không được như Ninh Vương, ngày thường đều coi Ninh Vương như bề trên mà kính hiếu qua lại, giờ Ninh Vương phải đền tội, chính là lúc bắt được phản tặc khiến lòng người lay động. Hoài Vương dù không tham gia cuộc gây loạn của Ninh Vương, nhưng lại sợ bị liên lụy, lời nói này của Đoàn Phi trực tiếp chạm vào chỗ đau của gã, đáng vẻ bề vế của Hoài Vương lập tức bị dập tắt.

Chu Hữu Khế đã 50 đến 60 tuổi rồi, bỗng dưng tim nhảy loạn cả lên, chút nữa là không chống nổi. Y thở hổn hển người lắc lư, đáp:

- Người, người chớ có nói bậy, bốn vương và Ninh Vương không quan hệ gì, người đừng hòng vu oan ta.

- Không quan hệ gì?

Lời này đến chính ngài cũng không tin được, ngài nói hoàng thượng sẽ tin ư?

Đoàn Phi bước tới gần áp sát, nói:

- Ngài còn gọi tên họ Ninh nghịch tặc là Ninh Vương sao? Có phải còn chưa quên tình huynh đệ giữa các người? Không chừng đến Hoàng thượng nghe thấy cũng phải cảm động đấy.

Chu Hữu Khế trong lòng tức giận, gân cổ lên cãi:

- Khi này không phải ta và người cùng nhắc tới Ninh Vương sao?

Đoàn Phi cười lạnh lùng, nói:

- Có sao? Ta không nhớ, có lẽ vương gia ngài đã nghe nhầm rồi chẳng? Tô sư gia, Thạch Bân, Quách Uy, các người có nghe ta nói tới hai chữ Ninh Vương không?

Tô Nhung lắc đầu nói:

- Không, đại nhân này giờ đều nói là Ninh nghịch tặc, tại hạ có thể làm chứng cho ngài.

- Ăn nói bậy bạ, các người đều là thuộc hạ của hãn, tất nhiên phải nghe theo hãn. Bọn ta cũng có thể làm chứng cho vương gia nhà ta ông ấy này giờ chỉ nói Ninh nghịch tặc thôi

Tên thị vệ kia nói.

- Tuần phủ đại nhân sẽ tin ai đây? Hoàng thượng sẽ tin ai đây?

Đoàn Phi có chỗ dựa nên cảm thấy không biết sợ, bộ dạng vô lại đó của hần làm vương gia muốn học máu.

Nhìn bộ dạng muốn động kinh tới nơi của y, Đoàn Phi sợ y sẽ nằm ngay xuống, có thể là chảy máu não hoặc là lên cơn đau tim v.v...Đoàn Phi lại không mang theo thuốc trị tim cấp tốc. Nếu như làm cho y tức chết e là xong chuyện mất. Đoàn Phi vội hỏi:

- Vương gia không phải tức giận. Tuần phủ đại nhân không có ý làm khó vương gia, thậm chí còn nghĩ giúp vương gia cách vện cả đôi đường. Chỉ cần chịu nộp ra một gia nô liền có thể giải được lòng nghi kị của hoàng thượng, thậm chí còn được hoàng thượng khen. Ngài thấy có phải không?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 115

Hoài Định Vương độ lượng, dù tức giận đến ghen thờ, nhưng nghe được ngụ ý của Đoàn Phi, nói:

- Ý người là sao?

Đoàn Phi cười nói:

- Vương gia, từ khi hoàng thượng tại vị tới nay đã có hai vị vương gia tạo phản. Ngài nói xem hoàng thượng sẽ nghĩ sao về chư Vương còn lại?

- Người lại định giở trò gì đây?

Hoài Định Vương Chu Hữu Khế vừa bị ném đòn của Đoàn Phi nên giờ cũng đã biết cảnh giác.

Đoàn Phi cười nói:

- Vương gia minh giám, giờ mới đúng là cơ hội vương gia thể hiện lòng trung thành để tiến gần quan hệ hơn tới hoàng thượng đó. Vương gia nên dựng cờ đi bắt tên ác nô kia đến nha môn, đồng thời thỉnh tội lên trên, xin hoàng thượng phái khâm sai đến Nhiều Châu tuần tra để xóa đi lòng nghi kỵ của hoàng thượng. Đến khi mọi nghi ngờ của hoàng thượng đã hết, vương gia sẽ được ân sủng không kém gì Ninh Vương ngày xưa đâu!

Hoài Vương nhú mày suy nghĩ được mất trong chuyện này. Cùng lúc bỗng có một người chạy vào từ ngoài điện Thừa Vận, y đến cách Hoài

Vương mười bước chân rồi lập tức quỳ xuống, ôm lấy chân Hoài Vương và than khóc kêu lên:

- Vương gia, ngài không thể tin hẳn được, tên này miệng toàn nói bậy, nếu vương gia làm như vậy thật, e là đại họa sẽ ập đến đầu ngài thôi!

Đoàn Phi đã tiến hành điều tra qua những nhân vật quan trọng trong Hoài Định Vương phủ, kẻ chạy vào tên là Lận Thái, chính là quản gia của Hoài Định Vương phủ, đúng là cháu của gã Lận Hồng khi đi trên phố đã dả thương người qua đường. Tú tài Lục Nhược Nam gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, giúp người qua đường kia viết đơn kiện lên Nhiêu Châu phủ. Nhiêu Châu phủ e sợ quyền thế Hoài Vương đã trực tiếp hủy đơn kiện. Lận Hồng biết chuyện cho người đến đầy cửa nha môn kéo theo tú tài Lục Nhược Nam và người đi đường kia hành hung thêm trận nữa. Sau đó Lục Nhược Nam tới thẳng Nam Xương, tới Nam Xương phủ và An Sát Sứ Ti nha môn lại cáo kiện thêm một lần nữa. Sự tình ngày một lớn mới có người tiếp nhận giấy cáo trạng của Lục tú tài. Sau đó vụ án này tới Vương gia, không ai dám phán, rồi vẫn kéo dài tới ngày hôm nay.

- Câm mồm.

Đoàn Phi giận quát, tay chỉ vào mặt Lận Thái mắng:

- Người thân là quản gia của Vương phủ, không biết quản thúc thuộc hạ dạy bảo người nhà, lại dung túng bọn họ làm việc ác kiêu lời, làm hại vương gia. Người cũng không thoát can hệ vụ án này đâu. Vương gia, loại người này giữ lại trong phủ sớm muộn cũng gây họa, nếu là hạ quan thì đã sớm đánh đuổi y ra khỏi phủ rồi.

- Người ngậm máu phun người! Vương gia, vương gia, tiểu nhân oan uổng ạ.

Lận Thái tiếp tục vừa khóc vừa gầy ồm lại chửi bới với tên lừa bịp kia. Hoài Vương để gã cãi tới đau cả tim, quát:

- Cút mau, cái vãi thật chẳng ra cái thể thống gì cả.

Lận Thái ỷ vào ngày xưa được vương gia sủng ái vẫn cố tính không buông xuôi, Đoàn Phi cười lạnh lùng, như để thêm dầu vào lửa, nói:

- Đây gọi là đặc sủng sinh kiêu đấy, gia giáo nhà vương gia hạ quan đã được lĩnh giáo rồi.

Hoài Vương tức giận, một cước đá văng Lận Thái ra, quát:

- Đem cái đồ ngu xuẩn này đuổi ra ngoài cho ta!

- Đuổi đi càng xa càng tốt, vương gia không muốn gặp lại y nữa.

Đoàn Phi quay mặt nhìn Hoài Vương khen ngợi:

- Vương gia anh minh.

Hoài Vương hậm hực:

- Người bớt nói nhảm đi, bốn vương vẫn chưa đồng ý với người đâu. Lận Thái hại người có liên quan gì đến ta? Người có giỏi đi bắt người đi.

Đoàn Phi lập tức đáp:

- Như thế càng tốt, xin Hoài vương gia viết chỉ thị, nói rằng Lận Thái không can dự gì đến Hoài Vương phủ.

Hoài Vương hần học nhìn chăm chăm vào Đoàn Phi, đột nhiên nói:

- Người làm sao có thể đảm bảo bốn vương sẽ không phải chịu liên lụy? Rồi làm sao đảm bảo hoàng thượng sẽ sủng ái ta? Đi gọi Vương Thủ Nhân tới đây, lời của Vương Thủ Nhân mới có trọng lượng.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Vương đại nhân thần cơ diệu toán, hành sự tất có thiêm ý. Ông ấy lệnh cho hạ quan tới gặp vương gia bàn bạc, chính là mang lòng cứu vãn. Vương gia sao phải khổ tự ép mình tới nước không thể lui được nữa?

- Đoàn đại nhân nói rất đúng.

Tô Dung đột nhiên nói tiếp:

- Nghe nói hoàng thượng đã nhận được một bản danh sách tên và dựa theo đó để tìm người tài. Nếu vương gia không nhanh chóng bộc bạch chính mình, e là sự tình sẽ khó làm. Vương gia không thỉnh tội lên trên, người khác sẽ chơi trước chiêu này đây, thà làm đầu gà còn hơn đuôi phượng. Thời cơ mau chóng vượt mất, vương gia đừng nên do dự nữa.

Đoàn Phi vội nói tiếp:

- Gia nô hành hung người khác có liên quan gì đến chủ nhân? Nếu có người trong triều nói tốt cho vương gia vài câu, sẽ không có chuyện gì cho vương gia cả. Nhưng nếu trong triều không ai nói giúp, e là sẽ khó đấy. Nghe nói dạo này Đại đô đốc Giang Bân chọc giận Hoàng thượng, bị giáng chức về quê canh cổng thành rồi, vương gia ngài còn do dự nữa sao?

Đả kích lần cuối đã phá tan tâm lý thủ thế của Hoài Định Vương. Trong triều gã chỉ có chỗ dựa duy nhất là lần trước tới Tây Giang giảng co một trận, sau đó Đại đô đốc Giang Bân đã nhận của Hoài Vương không ít lễ vật rồi mới đi. Chuyện Giang Bân phạm tội chưa truyền tới nơi thâm sơn cùng cốc này, nhưng Tuần phủ Vương Thủ Nhân đã nhận được tin cấp báo, lúc này mới lập tức quyết định lên đường đi gặp Hoài Vương để tâm sự.

Mặt tốt mặt xấu Đoàn Phi đều đã nói ra hết, con đường sống duy nhất đã được bày ra trước mặt Hoài Định Vương. Hoài Định Vương mặt rũ xuống người run lên một trận, cuối cùng nghiêng răng nói:

- Đem Lận Thái và tất cả những người họ Lận đuổi cổ hết ra khỏi nhà cho ta, vĩnh viễn không dùng đến nữa, trói Lận Hồng lại cho ta. Bốn vương muốn đích thân đưa hãn tới nha môn Tri Châu, xử phạt theo quốc pháp, lấy công đền tội.

Đoàn Phi nhắc nhở:

- Vương gia, Vương đại nhân nhờ hạ quan nhắc nhở ngài, đừng có ôm mộng sẽ gặp may, cách tốt nhất là thỉnh tội lên trên, xin hoàng thượng mỗi năm phái khâm sai tới Nhiêu Châu tuần tra một lần. Cả nhà Hoài Vương sẽ nhanh chóng trở thành vương tộc được hoàng thượng tín nhiệm nhất, sau này còn lo thiếu những lợi ích sao?

Hoài Vương dậm chân, nói:

- Nếu là Vương đại nhân đã nói như vậy, cô vương sẽ tin ông ấy một lần này. Đoàn đại nhân, lời này là do người nói ra, nếu ngày sau có xảy ra biến cố, đừng trách cô vương không tha cho người!

- Vương gia xin ngài yên tâm, làm tốt vụ án này là một thành tích với bốn quan, sao ta lại không tận tâm giải quyết đây?

Đoàn Phi cười nhìn Hoài Vương một lát, sau đó lại ngửa mặt lên trời cười lớn.

Keng keng keng! Tiếng gõ chiêng đồng vang lên, từ trong Hoài Vương phủ một đội quan sai đi ra, chúng giơ cao tấm biển ghi chữ Đề Hình Án Sát Sứ Thiêm Sự Đoàn Phi, tiếng chiêng đồng vang lên khắp các con phố. Sau đội nha dịch là Đoàn Phi đang cười ngựa, Tô Dung v.v...tất cả bốn người. Sau đó nữa là Hoài Vương và đám tùy tùng, nhưng chỉ thấy Hoài Vương mặc áo gai thô ráp, bên cạnh là tên Lận Hồng bị trói đang bị áp giải đi ra, đi sau cùng với đội của Đoàn Phi từ từ đi về hướng nha môn Tri Châu.

Hai tên nha dịch dẫn đầu vừa gõ chiêng vừa hô to:

- Keng! Mọi người nghe rõ đây, Lận Hồng làm khuynh đảo thị trường, còn hành hung đả thương người khác. Hoài Vương xưa nay bị quản gia Lận Thái che mắt không biết chuyện này. Hôm nay nhờ Đề Hình Án Sát Sứ Ti Thiêm Sự Đoàn Phi Đoàn đại nhân nhắc nhở, Hoài Vương quyết vì đại nghĩa diệt thân, đích thân đưa tên ác nô này trói giải về nha môn Tri Châu.

Sớm nhận được tin báo, tú tài Lục Nhược Nam ở ngoài cửa vương phủ nhìn thấy tên ác nô hôm đó ra tay hung ác đánh mình đang bị trói gô mắng chửi lôi đi. Y kích động lao lên phía trước hai bước, tay chỉ về phía Lận Hồng quát to:

- Lận Hồng, không nghĩ ra người cũng có ngày hôm nay, ông trời thật có mắt!

Nghĩ tới mình đường đường là một tú tài, lại bị một tên ác nô sỉ nhục, sau khi trải qua việc tố cáo khắp nơi không thành, Lục Nhược Nam không kìm nổi nước mắt lưng tròng, gãi vung tay lên trời, miệng kêu lớn:

- Thiên hoàng mệnh mông, Hoàng Thượng vạn tuế! Hoài Vương gia vì đại nghĩa diệt thân, quả là tấm gương cho đất nước, Hoài Vương gia vạn tuế!

Đoàn Phi tốn hai lượng bạc mời về hai đám già trẻ gái trai, giọng hô vang:

- Hoàng thượng vạn tuế, Hoài Vương gia thiên tuế!

Hoài Định Vương dù được quý trọng như vương gia, y lại chưa từng gặp trường hợp này, trong lòng kích động chỉ biết vẫy vẫy tay với quần chúng. Chỉ tiếc là lão chưa luyện tập, không biết hô đáp trả một tiếng nhân dân vạn tuế để khích lệ lòng dân.

Đột nhiên, một vật đen từ trong đám người ném bay về phía Hoài Định Vương. Thị vệ của Hoài Vương liền hô to:

- Có thích khách, bảo vệ vương gia!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 116

Vài tên hộ vệ bảo vệ nghiêm ngặt Hoài Định Vương, tay thủ lĩnh hộ vệ nhìn thấy vật đen kia không động đây, không còn chút sức lực nào, cũng không có khói bốc lên, gã đều mặc kệ không thèm quan tâm. Vật đen đó liền bay đi mà không có thứ gì cản trở.

Bộp!

Lận Hồng bị trúng một quả trứng thối vào đầu, lúc này mới có người hô lên:

- Lận Hồng, người còn nhớ ngày đó người làm nhục ta như thế nào chứ? Không thể tưởng tượng người cũng có ngày hôm nay.

Cứ thế sau khi bị ném trứng vào đầu, Lận Hồng còn phải chịu rau củ nát, bùn đất, thậm chí là phân ngựa, phân chó tới tấp bay tới Lận Hồng. Kín trời toàn là các thứ rác rưởi bay toán loạn. Hộ vệ vương phủ vội vàng đưa Hoài Định Vương trốn ở chỗ xa, còn Lận Hồng không có chỗ nào để trốn, chớp mắt đã có hàng đồng thứ linh tinh dính trên người, trở nên đúng danh xứng với thực, mùi hôi thối tỏa ra ngút trời mây.

Tuyệt nhiên không có một ai dám lại gần Lận Hồng, khó tránh việc trở nên hành trình. Đoàn Phi lệnh cho người kiểm đoạn dây trói dài, làm thành vài cuộn dây buộc, buộc vào thân Lận Hồng từ xa, sau đó trước bốn người sau hai người lôi Lận Hồng đi về phía trước. Tin tức nhanh chóng truyền tới bách tính, mọi người vỗ tay khen hay, tâm tính hoạt bát chút cũng nhanh

chóng tìm đến các loại thứ thối tha, bẩn thỉu, phải dùng lá sen hoặc thứ khác bọc tay nải đi cùng Lận Hồng.

Nơi nào Lận Hồng đi qua đều bốc lên mùi hôi thối không ai chịu nổi, đội ngũ của vương phủ khó tránh bị ảnh hưởng ngày càng chậm, còn toán người của Đoàn Phi lôi Lận Hồng thì ngày một xa. Những chuyện nha môn nói ra cũng từ từ bắt đầu biến thành câu chuyện ác nô bị Án Sát Ti Thiêm Sự Đoàn Phi dùng cảm bắt người, tên của vương gia càng lúc không được đề ý tới.

Lận Hồng cuối cùng cũng được đưa đến nha môn Tri Châu Nhiêu Châu, đại danh của Đoàn Phi cũng nhanh chóng được truyền đi, một kẻ không sợ quyền thế của vương gia. Hình ảnh Đoàn Thanh Thiên dùng cảm bắt ác nô đã đi vào lòng người, đây cũng chính là kết quả mà Đoàn Phi muốn có. Đến lượt Hoài Vương gia, cho dù hiện giờ biết mình đã bị trúng kế, e là chỉ có thể trông chờ Đoàn Phi và Vương Thủ Nhân vẽ đường để y chạy thoát thôi.

Tri phủ Nhiêu Châu nhanh chóng thẳng đường, nhân chứng vật chứng đầy đủ. Loại án này nếu không ai cản trở thì được phán quyết nhanh chóng. Bọn Đoàn Phi rời khỏi Nam Xương phủ từ sáng sớm. Trời cũng chưa tối, Đoàn Phi đã áp giải phạm nhân Lận Hồng vào đáy thuyền của một con thuyền cỡ trung, đuổi theo Tuần phủ đại nhân đi trấn Cảnh Đức.

Đi ngược theo dòng nước, khi đuổi theo đội thuyền Tuần phủ thì đã tới trấn Cảnh Đức rồi. Nghe nói Đoàn Phi đã đuổi kịp, Vương Thủ Nhân lập tức triệu kiến hân. Khi gặp mặt cả hai người nhìn nhau cười, thiên ngôn vạn ngữ đều không nói một từ.

Đoàn Phi bước lên bái kiến, nói:

- Hạ quan bái kiến đại nhân, hạ quan may mắn không làm hổ thẹn với cấp trên, ác nô của Hoài Vương phủ Lận Hồng đã bị bắt.

Vương Thủ Nhân cười khẽ, nói:

- Rất tốt, thư tay của ta đã được gửi đi qua các trạm nghỉ chân, phòng chừng nửa tháng sẽ nhận được trả lời. Tiếp theo nên đi tới Long Hồ sơn rồi hả?

Đoàn Phi ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên lắc đầu nói:

- Đại nhân, hạ quan muốn thay đổi kế hoạch một chút, nên đi Thụy Châu giải quyết vụ án tranh chấp ruộng của hai thôn trước đã, sau đó mới đi Long Hồ sơn.

Chưa đợi Vương Thủ Nhân hỏi tới, Đoàn Phi tiếp tục nói ra những suy nghĩ của cá nhân:

- Đại nhân, sự việc có nhanh có chậm, kẻ liên quan đến vụ án ở Long Hồ sơn chẳng qua cũng chỉ là một tên yêu đạo lừa tiền, còn vụ hai thôn tranh chấp ruộng liên quan đến hai họ lớn trong thôn lớn, hai thôn đã tiếp tục ẩu đả với nhau nhiều lần. Số người bị đánh thương đánh què đã lên đến hơn năm chục người. Nếu cứ để tiếp tục không chịu giải quyết e là càng lúc càng nghiêm trọng. Hạ quan nghĩ đi nghĩ lại, hay là giải xong vụ án này trước mới thoải đáng.

Vương Thủ Nhân lặng nhìn hẵn, nói:

- Người cũng biết vụ án này trông đơn giản, kì thực là một trong năm vụ án khó nhất nguy hiểm nhất.

Đoàn Phi nói:

- Hạ quan hiểu, việc giải quyết vụ án này rất dễ gây ra mâu thuẫn, từ một cuộc ẩu đả bình thường trở thành cuộc tàn sát đẫm máu giữa hai thôn với nhau, thậm chí nhân dân dễ gây biến cố, vì thế giải quyết phải cẩn thận, không được có một chút sơ suất, nhưng hạ quan tin vụ này có thể giải quyết thỏa đáng.

Vương Thủ Nhân cau mày nói:

- Bốn quan đã quyết giải quyết vụ này cuối cùng rồi, người đừng có nói nữa, tuần tra trấn Cảnh Đức, việc chính là kiểm tra đối chiếu sự thật tình hình sản xuất cống sứ. Người hãy cùng ta đi tuần tra rồi hãy nói sau.

Đoàn Phi chần chừ một lát, nói:

- Đại nhân, kế sách của tại hạ có thể thử một lần, xin đại nhân cho phép tại hạ thử một lần, rồi hãy tiếp tục kéo dài vụ này, chỉ sợ tạo ra vụ huyết án.

Vương Thủ Nhân trong lòng ngạc nhiên, chăm chú nhìn Đoàn Phi, nói:

- Hả, người nói cho ta nghe thử.

Đoàn Phi bình tĩnh chậm rãi đứng dậy, sau khi chờ hần nói xong kế hoạch của mình, Vương Thủ Nhân vuốt chòm râu dài suy nghĩ một lát. Trong lúc Đoàn Phi chờ đợi cuối cùng cũng đã gật đầu, nói:

- Ý tưởng này của người cũng chỉ có mấy phần đúng, chính là...chính là có hơi vô lại, nhưng mà đối phó điều dân phải dùng chút thủ đoạn thì cũng không có gì là đáng trách, chỉ là khi hành sự cần phải cẩn thận, chớ để người khác nhìn ra sơ hở.

Đoàn Phi vui vẻ nói:

- Vâng, hạ quan hiểu, đại nhân còn gì muốn chỉ bảo nữa?

Vương Thủ Nhân nghĩ ngợi một lúc, lắc đầu nói:

- Hành sự không thể chậm trễ, người mau chóng đi đi, không cần phải ở trấn Cảnh Đức nữa, nhân tiện dẫn Lận Hồng về Nam Xương xử theo pháp luật.

Đoàn Phi đồng ý, ngẫm nghĩ rồi hần đưa ra ý kiến:

- Đại nhân, tên Tàn Sa kia đại nhân có cần phải mời cao thủ đi bắt người không? Hạ quan cho rằng hai cao thủ Hoa Sơn phái, bọn họ phối hợp với hạ quan vô cùng ăn ý, tinh thông thuật công kích tổng hợp, đủ để đối phó với Tàn Sa. Chỉ là giờ họ đang mang tội bên thân, không biết đại nhân có thể điều bọn họ tới Dương Châu giúp đỡ không?

- Không được.

Vương Thủ Nhân nói:

- Người làm quan tối kỵ chuyện lạm quyền, người phải nhớ cho kỹ, người cũng biết oan tình của Nhạc nhị huynh đệ. Không biết sao ta không phải Tuần phủ của Nam Trực Lệ, không quản được Dương Châu. Bọn chúng bây giờ cũng yên ổn, chỉ cần rèn luyện chút là tốt thôi, người cũng không cần phải nghĩ nữa, có cơ hội sẽ nói sau. Việc đối phó với cao thủ của Tàn Sa ta sẽ thay người sắp xếp.

- Rõ, hạ quan hiểu, hạ quan cáo lui.

Đoàn Phi lui đi nhưng vẫn còn chút u uất, lại lên lại con thuyền nhỏ của mình, rời xa đại đội, quay đầu rời đi.

Qua đoạn Nam Xương Lận Hồng bị nhốt vào đại lao của Án Sát Ti, sau đó Đoàn Phi cùng đám người tiếp tục đi về Cán Giang, đến Thụy Châu (nay là Cao An Giang Tây). Tri phủ Dương Châu cũng chỉ là tên quan ngũ phẩm, còn thấp hơn Đoàn Phi nửa cấp. Nghe nói Đoàn Phi là quan ngang cấp tới giải quyết vụ án tranh ruộng khiến y đau đầu, y liền nhiệt tình tiếp đón chu đáo cẩn thận, muốn người cấp người, muốn đồ cấp đồ. Đoàn Phi ở Thụy Châu một canh giờ, sau khi nghỉ ngơi mang theo Phán quan của phủ Thụy Châu là Bành Hưng cùng với mười mấy quan sai Thụy Châu. Một con thuyền giờ biến thành hai con thuyền, cùng nhau đi về huyện Thượng Cao nơi xảy ra vụ tranh chấp ruộng đất.

Trong huyện Thượng Cao trấn Hàn Hà có một thôn của La gia, cạnh đó bên kia sông là thôn của Long gia, hai thôn này vốn có hiềm khích. Từ đầu xuân tới nay hai thôn đã phát sinh tranh chấp vì một khoảnh ruộng khoảng ba mươi mẫu. Đây là vì thôn Long Gia có một người tên là Long Tân Quý năm ngoái giấu các bậc trưởng bối họ Long đã bán ruộng đi, bán đi bán lại cuối cùng bán vào tay La Gia cho phú hộ La Dung Hữu.

Long Gia vốn có hiềm khích với La Gia nên không thể chấp nhận ruộng mà tổ tiên họ để lại để cho kẻ thù có được, cứ như là cờ La gia cắm lên hơn một nửa đầu của Long Gia. Đôi bên tranh chấp đến mức cho người đến bảo vệ ruộng, tranh nhau bên trong ruộng cấy mạ, hoặc móc cây trồng nhà người khác lên, xung đột ngày càng gia tăng, cuối cùng phát triển tới mức hai thôn phải dùng hung khí đánh nhau. Có mười mấy người bị đả thương, bị tàn phế. Quan viên ban đầu đàn áp nhưng bất lực, giải quyết không thỏa đáng, làm sự việc phát triển tới mức hoàn toàn không có ai đồng ý tiếp nhận, cuối cùng án này mới rơi vào tay Đoàn Phi.

Đoàn Phi dẫn người đi theo tới bờ sông giữa hai thôn, dựng công đường tạm thời, Đoàn đại nhân phải bắt đầu xét xử vụ án đầu tiên của hãn rồi!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 117

Rất nhanh những người liên quan đến vụ án giữa hai thôn La Gia và Long Gia đã bị đám công sai gọi đến, cừ thật, một đám đông không dưới hai trăm người tập trung đông nghìn nghịt. Bọn họ đứng chia rõ ràng trái phải từ trên xuống dưới hai bên bàn xử án, đôi bên cùng diều võ dương oai, ánh mắt phần nộ nhìn nhau. Nếu không có đám công sai đàn áp chia đứng làm hai nhóm, lại thêm trưởng thôn, bô lão v.v...của hai thôn quát bảo ngưng lại tại hiện trường, thì e là bọn họ lại đánh nhau tại chỗ rồi.

Đoàn Phi tay bưng một ly Động Đình Bích Loa Xuân do Tô Dung pha, ngồi nghênh ngang phía sau bàn xử án, trên đầu còn được Thạch Bân giúp hắt cầm tấm dù vải bố lớn che ánh nắng mặt trời. Thấy mọi người đến gần đông đủ, hắt bắt đầu từ từ cất tiếng:

- Xin mời trưởng thôn cùng lý giáp hai thôn của thôn La Gia và Long Gia lên phía trước nói chuyện.

Quách Uy dương giọng nói:

- Đại nhân mệnh hai trưởng thôn cùng lý giáp tiến lên nói chuyện.

Hai cụ già khuôn mặt phúc hậu khoảng năm mươi tuổi đem thêm mấy tên tiểu tử cường tráng hai ba mươi tuổi bước lên phía trước, mắt nhìn Đoàn Phi hành lễ bái kiến.

Đoàn Phi cúi người giương mắt liếc bọn chúng một cái nói:

- Xưng tên lên nghe.

- Lão hủ ...

Hai trưởng thôn cướp lời nhau, sau đó lại cùng nhau dừng lại, rồi quay đầu nhìn đối phương, ánh mắt trừng trợn.

Đoàn Phi đập bàn xử án, quát:

- Tranh cái gì mà tranh, có cái gì hay mà tranh? Thôn La Gia là nguyên cáo, trưởng thôn La Gia nói trước đi.

Trưởng thôn La Gia đắc ý liếc mắt lườm đối thủ, sau đó quay hướng Đoàn Phi chấp tay nói:

- Có đại nhân ở trên, lão trưởng thôn La Gia là La Lương Huy khấu kiến đại nhân!

Lão bên này báo xong, trưởng thôn Long Gia lập tức tiếp tục báo:

- Lão trưởng thôn Long Gia Long Thịnh Đăng bái kiến đại nhân, thôn La Gia ép người quá đáng, xin đại nhân làm chủ cho Long Gia thôn chúng tôi.

- Nói nhăng nói quậy, là Long Gia thôn các người lấn lướt trên đầu người ta trước! La Lương Huy quát lớn một câu, quay sang Đoàn Phi nói:

- Đại nhân, nguyên do việc này là do thôn dân Long Gia Long Tân Quý không học hành nghề nghiệp, hay cờ bạc gái gú, nợ nần chồng chất, năm ngoái y đem bán ba mươi mẫu ruộng tổ sản, sau đó qua tay nhiều người bị người thôn La Gia chúng tôi mua lại. Tất cả mọi quy trình và thủ tục đều là hợp pháp, Long Gia tự mình quản người không nghiêm, sinh ra một tên phá gia chi tử Long Tân Quý, lại quay sang trách cứ chúng tôi. Đầu xuân bọn họ còn cản trở chúng tôi làm mạ, còn đả thương người nhà La Gia chúng

tôi, tội đều tại thôn Long Gia , xin đại nhân minh giám! Nhất định phải nghiêm trị những tên bạo đồ này!

- Đại nhân, lão ta mới ăn nói hàm hồ, rõ ràng là bọn họ ra tay trước.

Trưởng thôn Long Gia Long Thịnh Đăng réo lên.

Hai người đứng đầu lớn tiếng cãi cọ, thôn dân hai bên phía dưới cũng đánh trống reo hò náo loạn. Đoàn Phi kinh sợ đập bàn xử án ầm...ầm...bồ khoái cùng bọn nha dịch đều quát lớn, trấn áp căng thẳng hiện trường xuống.

Lúc tất cả mọi người đều im lặng lại, ngoài nước chảy róc rách ở bờ sông thì chỉ còn tiếng Đoàn Phi cất lên:

- Ai đúng ai sai bốn lão gia tự biết phân biệt, các người ở đây bảy mồm tám mỏ chõ vào thì có ích gì? Người đâu, đem những kẻ bị tố đả thương mang lên cho ta.

Mười mấy thanh niên trai tráng của hai bên được đẩy lên, bọn họ chính là những kẻ chủ lực trong vụ ẩu đả giữa hai thôn, đả thương không ít người. Người trong hai thôn đều quen mặt, vì vậy không có tên nào chạy thoát, đều đã thành bị cáo.

Đoàn Phi nói:

- Trước mặt bốn quan không được phép nói dối, các người nói đi, là ai đánh người trước?

- Là hần.

Giọng mười mấy người đồng loạt vang lên, cánh tay đồng loạt chỉ hướng đối phương, ánh mắt tức giận hừng hực phát hỏa. Nếu không bị tra hỏi tại hiện trường, chắc chúng đã lập tức đánh nhau.

Đoàn Phi gãi gãi lỗ tai, đập bàn xử án quát:

- Làm gì vậy...làm cái gì vậy? Trước mặt bốn quan mà các người dám đánh nhau ư? Người... người... đứng lên phía trước cho ta.

Hai tên cao lớn bị Đoàn Phi chỉ mặt, hơn nữa ngoại hình tụi chúng thuộc loại lỗ mãng không có mắt. Hai kẻ bị gọi lên phía trước, Đoàn Phi cười díp mắt hỏi:

- Các người nói đi, là thôn nào đánh người trước?

- Là thôn bọn họ!

Hai tên đồng thanh cùng chỉ đối phương kêu lên.

- Người nói láo.Tối hôm đó chúng ta đang gieo mạ, là các người đột nhiên xông ra thấy người là đánh.

Thôn dân Long Gia Long Sơn reo lên.

- Người mới nói láo. Ruộng đó là của La gia chúng ta, các người gieo mạ, hay nửa đêm lén lút làm bậy.

Thôn dân La Gia La Phong bác bỏ.

- Đại nhân hỏi ai là người động thủ trước, người xéo sang chuyện ruộng làm gì?

Long Sơn nói.

La Phong cãi lại:

- Các người đánh người trồng ruộng của chúng ta ngắt xiù rồi trói lại. Bọn ta không thấy người hiền nhiên phải chạy tới nói lý với các người, là các người có tật giật mình, tự dưng bị làm khó rồi đánh bọn ta trở tay

không kịp. Vết thương trên tay ta chính là do đêm đó bị một kẻ tên Long Bưu thôn các người đánh lén. Nếu không đánh lén thì sao ta bị thương, không tin thì để hẳn với ta hai bên đối chấp cho xem.

Trong đám thanh niên thôn Long Gia đúng là có một kẻ tên Long Bưu, y nghe La Phong nói xong không nhìn nhục giận quát:

- Nếu người không đẩy vợ ta ngã, ta làm sao dám xông lên đánh người? Người nói ta ra tay trước, vậy việc người đánh vợ ta không tính là động thủ sao?

La Phong khinh thường nói:

- Ai bảo bà ta không tự lượng sức mình xông lên đoạt lưỡi hái? Nếu không thấy bà ta là phụ nữ, ta cho một phát tát đi gặp lão nương của bà ta rồi. Đây là ta thay người dạy bảo vợ, người nên cảm ơn ta mới đúng.

- XXX, ta liều mạng với người!

Long Bưu hồng hộc xông lên, năm lần năm đấm lao vào La Phong.

- Dừng tay!

Đoàn Phi hét lên, tuy nhiên tiếng hét có khí mà không có lực, tiếng tay đập xuống bàn xử án cũng không to vang nữa, bọn nha dịch tiến lên ngăn cản tại chỗ, nhưng nghe theo lời dặn của Đoàn Phi bọn chúng hết sức nhẹ tay, chỉ giống như làm dáng mà thôi. Động tác của chàng trai trẻ Long Bưu nhanh nhẹn khỏe khoắn, vọt cái tới ngay trước mặt La Phong, năm đấm định đánh vào mặt.

La Phong khinh thường cười ha ha, nghiêng đầu một cái thoát được một quyền của Long Bưu, sau đó trả lại một quyền vào sườn phải Long Bưu, Long Bưu á lên kêu đau đớn, rồi gã ôm ngực lão đảo rút lui.

La Phong hai tay chống nạnh cười ha hả nói:

- Coi bộ dạng nhà người kìa, dám đấu cùng ông nội mày à!

Người của thôn Long Gia thấy huynh đệ mình bị đánh, bọn họ cũng không thể chịu được, đặc biệt là cái tên Long Sơn kia. Gã gầm một tiếng rồi lao vào La Phong, mấy thanh niên thôn Long Gia cũng không cam chịu, từng tên xắn áo xắn quần đứng đối diện rồi lao vào đám thanh niên thôn La Gia.

- Thôn La Gia đánh người kìa, ai họ Long đều lên hết cho ta.

Trong đám người có một kẻ rống lên một tiếng. Mấy tên đứng phía sau không biết phía trước xảy ra chuyện gì mà thôn Long Gia đột nhiên kích động lên. Có dũng khí kéo nhau đến bờ sông đánh nhau đều là những kẻ máu sôi hùng hục, bọn họ sao ngại phiền phức? Chỉ cần có người châm ngòi, thùng thuốc pháo sẽ tự động nổ tung.

Người thôn La Gia cũng không phải dạng dễ bị ức hiếp, thấy người của mình ra tay trước, nhưng người Long Gia dồn dập vọt tới, bọn họ cũng xắn ống tay áo xiết chặt nắm đấm mà xông lên tấn công đối phương. Trong chốc lát hai bên đã đụng độ với nhau, tiếng nắm tay thịt chạm vào nhau cùng với những tiếng kêu đau thảm thiết đột nhiên đồng loạt vang lên. Một trận ẩu đả lớn hơn bất kì lần nào trước đây xảy ra bốc lửa bên bờ sông, bắt đầu ngay trước mặt Đoàn đại nhân và rất nhiều công sai nha dịch.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 118

Dừng tay! Dừng tay! Đoàn đại nhân, Đoàn đại nhân đi đâu mất rồi?

Trưởng thôn hai bên cùng nhóm các bô lão lớn tiếng quát dừng lại, tại thời điểm hỗn loạn liệu mấy ai nghe lời bọn họ? Cho dù bắt lấy một tên biết nghe lời, đảo mắt lại bị cuốn vào đám hỗn loạn. Bọn họ tìm bóng dáng Đoàn Phi tứ phía, lại thấy bàn xử án bị đẩy ngã. Kinh đường mọc và lệnh bài rơi toán loạn dưới đất, đâu còn bóng dáng của Đoàn Phi nữa. Những tên thuộc hạ hàng ngày tác oai tác quái cũng không thấy đâu nữa.

Trong khoảng khắc hai bên nhìn thấy nhau, những địch nhân mười mấy năm đánh từ nhỏ tới lớn giờ chúng ngay trước mặt, mấy cụ già cũng không quan tâm tuổi già sức yếu, bọn họ cứ như trở về mười mấy năm trước, trong lần đầu khi phát sinh xung đột với đối phương, mấy lão già đầu tóc bạc phơ cũng người một quyền ta một quyền đánh lộn với nhau.

Khi hai bên được gọi đến bờ sông không một ai mang theo vũ khí, Đoàn Phi chọn khúc sông này thậm chí đến hòn đá cuối cũng tìm không thấy một viên. Hai bên chỉ có thể dùng cách đánh cơ bản nhất đấu với đối phương, người cào rách mặt của ta, ta đánh cho gãy mũi của người, người giẫm gãy xương sườn của ta, ta bẻ gãy chân của người.

Hai trăm người trong cảnh tay đấm chân đá, mặc dù kém xa vạn người ẩu đả điên loạn trên sân bóng, nhưng Đoàn Phi trốn ở bên như được xem cảnh hay. Đến khi Thạch Bàn nhắc nhở hẳn đã không còn sớm, nếu còn tiếp tục đánh sẽ xảy ra chuyện lớn. Đoàn Phi đưa ra ám hiệu, bọn Quách Uy

hiếu ý đưa thứ gì vào cuộc ẩu đả, hai bên đánh cho náo nhiệt, tuyệt nhiên không để ý tới bọn họ.

Đột nhiên, có người hét lên một tiếng:

- Không ổn rồi, có kẻ đánh chết người rồi!

Một tiếng hét chói tai này đủ để đâm thẳng vào màng nhĩ, mọi người đang đánh nhau bỗng cảm thấy kinh ngạc. Dù hai thôn đánh nhau từng bưng, nhưng đôi bên đều rất hiếu, đánh nhau là chuyên nhỏ, ảnh hưởng đến mạng người là không hay rồi. Vì vậy nhiều lần đánh nhau, trưởng thôn và đám cụ già chỉ đạo đánh nhau đều không gây ra án mạng, thậm chí gây ra tàn phế vĩnh viễn cũng chưa có ai bị. Lúc này khi đột nhiên nghe nói có người bị đánh chết, cũng không biết bên nào đánh chết, người của bên nào chết, chỉ dọa cho đám ẩu đả sợ trợn mắt há mồm.

- Dừng tay hết cho ta!

Cuối cùng đến lượt Đoàn Phi xuất hiện, hần hét lên một tiếng, quát:

- Bản quan ở đây, là ai đánh chết ai? Người đâu, trông chừng tất cả người ở đây cho ta, ai dám chạy lập tức bắt lại.

Vừa nãy không thấy đám tay sai hành động gì giờ đột nhiên giống đám người từ trong đất chui ra. Từng người giống như hung thần ác sát nhảy vào đám người ẩu đả nhau, một mặt đe dọa, một mặt quát lớn:

- Quỳ hết xuống cho ta, hai tay ôm đầu, ai dám lộn xộn coi như là hung thủ giết ngay không hỏi!

Già trẻ gái trai hai thôn Long Gia và La Gia bị khống chế rất nhanh. Bọn họ phân thành hai nhóm quỳ trên đất hai tay ôm đầu, trong lòng vừa sợ vừa kinh, không biết quan phủ sẽ xử lý bọn họ như thế nào.

Ở trước mặt bao nhiêu người, một cỗ thi thể được bọn nha dịch mang lên lần nữa trước bàn xử án, Quách Uy bước lên bầm:

- Đại nhân, người chết là nam tính, trên người có nhiều chỗ bị tổn thương, miệng mũi đầy máu còn chưa khô, hẳn là vừa mới bị đánh chết trong cuộc ẩu đả.

- To gan!

Đoàn Phi gõ kinh đường mộc, nhìn hai thôn trưởng đang quỳ phía dưới, quát:

- Giữa ban ngày ban mặt, hai thôn dám đánh nhau trước mặt bốn quan, đánh chết cả người ta. Các người thân là trưởng thôn lại không biết quản thôn dân, đây đáng tội gì?

- Tiểu nhân biết tội.

Hai trưởng thôn kinh hồn ngoan ngoãn trả lời.

- Ha ha, các người nhìn thấy bản quan còn trẻ tuổi nên cảm thấy dễ bắt nạt ư? Giờ thì tốt rồi, người đâu, đem trói tất cả những ai tham dự cuộc ẩu đả này lại, cùng đưa về huyện Thượng Cao rồi nói sau!

Hai trưởng thôn đều giật mình kinh hãi, bọn họ vội hỏi:

- Đại nhân, còn chưa biết người chết là ai, chết ra sao, đại nhân nên tra xét tại hiện trường đã, sao lại đưa bắt chúng tôi về?

Bộp! Đoàn Phi lại đập kinh đường mộc, quát:

- Bản quan còn cần các người dạy phá án như thế nào sao? Các người tưởng còn hy vọng đối phương đánh chết người của thôn mình sao? Người thôn bị đánh chết khiến lòng các người cảm thấy đây là việc tốt sao? Có loại trưởng thôn như các người thật thất vọng cho hai thôn.

Lời của Đoàn Phi khiến hai trưởng thôn không thốt lên được lời nào, Đoàn Phi cười lạnh lùng nói tiếp:

- Cũng đúng, bản quan phá án tại đây luôn, để các người tâm phục khẩu phục. Các người tự lên nhìn rõ, xem thân phận người chết rồi hãy bẩm báo cho bản quan.

Hai trưởng thôn đồng ý, mỗi người đi đến bên cạnh thi thể tra xét cẩn thận, chỉ nhìn thấy ngũ quan của thi thể đều đã vắn vẹo biến hình, nhất thời nhận không ra người chết rốt cuộc là người của thôn nào.

- Đại nhân, mặt mũi người chết khó nhận ra, thực sự không biết thân phận ra sao.

Trưởng thôn Long Gia cướp lời trước bẩm báo với Đoàn Phi:

- Nhìn quần áo với thân hình người này hình như không phải người của thôn Long Gia.

Trưởng thôn La Gia cũng nói:

- Cũng có thể không phải người của thôn La Gia.

Đoàn Phi lạnh lùng cười đáp:

- Như thế thì kì lạ, thôn của hai người đánh nhau, sao đột nhiên xuất hiện một người chết từ ngoài tới sao? Có khi là các người đánh chết người trước, sau đó nhân cuộc loạn vút vào trong này phải không?

Hai trưởng thôn đều vội vàng thanh minh cho thôn mình, Đoàn Phi quát:

- Nếu đã không biết thân phận người chết, thi thể lại là do người của các người phát hiện trong lúc ẩu đả, cũng có thể hoặc là bị đánh chết lúc ẩu đả, hoặc là có người nhân cơ hội vút vào. Bất kể như thế nào, người hai thôn

các người đều có hiềm nghi ở đây, người đâu, trói đồng loạt cho ta, áp giải về huyện Thượng Cao.

- Đại nhân oan uổng quá!

Hai trưởng thôn đều té nhào xuống đất, hai thôn cộng lại hơn hai trăm thanh niên trai tráng đồng thanh kêu oan, tiếng kêu oan đình tai nhức óc đâm lên tận trời. Bọn nha dịch chẳng dễ dàng gì mới ép buộc tiếng kêu oan im lặng.

Đoàn Phi quát:

- Oan uổng cái gì chứ? Hai thôn các người gây hiềm khích suốt dọc đường tới đây, vì ba mươi mẫu ruộng này mà đấu đá không nghỉ, cứ coi hôm nay không xảy ra tai nạn chết người, thì sớm muộn cũng chết người thôi. Bất luận người chết là ai, đều là chuyện không hay với hai thôn các người, ai không phải là cha sinh mẹ đẻ chứ? Người trong thôn đều cùng một họ, giống như người trong nhà, nên càng phải hiểu điều này, người nói đúng không?

- Đại nhân nói đúng.

Đoàn Phi tiếp tục nói:

- Hai thôn liền sát nhau, ở gần nhau chỉ cách một dòng sông, vốn dĩ nên chung sống hòa thuận hữu hảo, sống nương tựa vào nhau, nhưng các người lại vì một chuyện bé tí, không ai chịu nhường ai để cuối cùng gây ra đại họa. Thân là trưởng thôn, các người biết lỗi chưa?

Trong lòng hai trưởng thôn vừa xấu hổ vừa mắc cỡ, đồng thanh nói:

- Đại nhân, đều là lỗi của tiểu nhân, xin đại nhân thả thôn dân của tiểu nhân ra, tiểu nhân cam nguyện chịu tội.

Đoàn Phi quát lớn:

- Cam nguyện chịu tội ư? Người không phải do các người giết, các người dựa vào đâu mà lĩnh tội? Thôn dân hai bên các người đã nghe thấy chưa? Các người đánh chết người, trưởng thôn thay các người chịu tội. Có người trưởng thôn như vậy là phúc khí của các người. Mất bò mới lo làm chuông, lần này có hai trưởng thôn nguyện nhận tội thay các người, lẽ nào lần sau lại để bọn họ thay các người nhận tội lần nữa sao? Chẳng lẽ các người định đổi đầu hết thế hệ này qua thế hệ khác, vĩnh viễn kéo dài như vậy sao? Các người có chịu nghĩ thay cho cha mẹ, vợ con không? Thấy các người cứ ồn ào thế này, sớm muộn cũng từ thịnh chuyển sang suy thôi, khoảng cách với sự diệt vong không còn xa nữa đâu!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 119

Đối với những người dân trong hai thôn, những lời như vậy thường chỉ coi như là quạ đen nóng vội, nhưng giờ thì khác, trước mắt còn có một thi thể mới chết nằm đó, ai cũng không muốn trở thành người tiếp theo, cũng không muốn trở thành hung thủ để khiến cả thôn phải hổ thẹn. Nghe thấy những đoạn xúc động, những kẻ ít tuổi kinh nghiệm sống chưa nhiều liền khóc thét, dưới sự xui khiến của sai dịch, nhiều người nữa cũng khóc thút thít. Người càng nhiều thì càng dễ bị lây nhiễm cảm xúc của những người xung quanh, tình cảnh này không thể cứu vãn, những người ôm đầu khóc lóc càng ngày càng nhiều, những người chờ lệnh thôn trưởng cũng ngày càng nhiều thêm.

La Phong đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói:

- Đại nhân, người đó là do tôi lỡ tay đánh chết, hãy bắt tôi đi. Thôn trưởng, Dung Hữu thúc, ruộng đó trả lại cho Long gia thôn đi, hai thôn chúng ta không cần đấu đá nữa rồi. Yêm Yêm mới có ba tuổi, tôi không muốn nó giống tôi cả ngày đánh đá. Yêm Nương cũng vẫn lo lắng cho tôi, nàng sẽ chết mà không nhắm mắt mất.

- Bắt tôi đi, người là do tôi đánh chết.

Người dân La gia thôn, Long gia thôn hầu như đều đứng dậy, bọn họ vọt tới trước tọa án của Đoàn Phi, vọt tới trước mặt đám công sai, tranh cướp, xem ra còn kích động hơn cả lúc đánh nhau trước đó.

Thấy cảnh tượng đó, Đoàn Phi thở phào nhẹ nhõm. Tô Dung vừa cúi đầu tránh né cảnh mình trần núi thối trước mắt, vừa âm thầm cảm than, lòng người rất dễ bị ảnh hưởng như vậy, khó trách những người bị lường gạt mấy ngàn năm qua chỉ càng nhiều thêm mà không hề vơi bớt, thiên hạ muốn thái bình quả thật quá khó khăn.

Bọn người Thạch Bàn lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ tới mức há mồm trợn mắt. Ai trong số họ cũng không ngờ rằng sự tình lại phát triển theo chiều hướng đó, nhất là Thụy Châu Phủ phán quan Bành Hưng và đám quan văn, bọn nha dịch huyện Thượng Cao. Bọn họ vốn nghĩ Đoàn Phi tuổi còn trẻ, ngoài miệng không có lông làm việc không tốn sức, ý nghĩ viễn vông, chỉ biết làm càn, chỉ là quan phẩm của Đoàn Phi cao hơn họ, hơn nữa lại đem theo mật lệnh của tuần phủ đại nhân, bọn họ không thể không phối hợp, không ngờ một thi thể giả, một lời nói như đoạn khấu hiệu, lại làm cho đám người trong hai thôn trước giờ không nghe theo sự quản giáo của quan phủ, luôn bướng bỉnh không chịu thuận phục trở nên kích động như vậy.

Đoàn Phi nhân lúc “nóng mà rèn sắt”, hăn ho nhẹ một tiếng, Thạch Bàn liền đập chiêng kêu lên những tiếng âm ầm. Nghe thấy âm thanh tiếng chiêng, phía bờ sông lập tức yên tĩnh lại. Đoàn Phi quát:

- Bắt ai, không bắt ai là do bản quan định đoạt, hai thôn các người qua việc này còn muốn thù địch lẫn nhau, thỉnh thoảng lại tụ tập ẩu đả nữa không?

- Không dám, không dám nữa.

Thôn trưởng La gia thôn không còn kiêu căng như lúc đầu, y quỳ trên mặt đất, xoay thân mình hướng về phía người dân La gia thôn nói:

- Mọi người hãy nghe tôi nói, hôm nay gây ra lỗi lầm lớn như vậy ta hối hận cũng đã muộn. Cho dù người đó là do ai đánh chết, sai lầm này tôi sẽ

gánh vác, sau này mọi người cũng không cần tranh đấu cùng Long gia thôn nữa, hãy sống có quy củ đi.

Thôn trưởng Long gia thôn do dự một chút, thấy Đoàn Phi đang nhìn mình chăm chăm, lòng y khẽ động, cũng cúi đầu khuyên những người trong thôn không nên mang thù mà tranh đấu. Đột nhiên xuất hiện án mạng làm bọn họ cũng không có lựa chọn nào khác.

- Tốt lắm, nếu đã như thế, vì sự ổn định và hòa bình lâu dài của hai thôn, bản quan sẽ thay các người an bài thỏa đáng. Hai thôn các người gắn bó cùng tồn tại, có thù hận nào mà không hóa giải được chứ? Ruộng do La Dung Hữu mua được bán lại cho Long gia thôn với giá cao gấp đôi giá thành mua ban đầu, đây không phải là điều rất đơn giản sao? Sau này hai thôn còn phân tranh điều gì, hai bên cử ra năm người, đại diện cho các tộc lão và thôn trưởng, ngoài ra mỗi thôn có hai Lý giáp, xử lý thương lượng trên bãi đất bồi này, cùng nhau nhường nhịn, thông cảm, có đại sự gì mà cần nhờ tới quan phủ chứ? Bản quan an bài như vậy, các người thấy sao?

- La gia thôn không có ý kiến gì, tôn trọng an bài của đại nhân.

Thôn trưởng La gia thôn La Lương Huy cúi đầu nói.

Thôn trưởng Long gia thôn Long Thịnh Đăng cũng nói:

- Chúng tôi cũng không có ý kiến, án tử này không biết đại nhân định xử lý ra sao?

- Án tử, gì mà án tử?

Đoàn Phi giả ngu hỏi lại.

- Cái đó...

Long Thịnh Đăng kinh ngạc quay đầu chỉ, liền phát hiện thi thể lúc đầu còn nằm đó đột nhiên ngồi dậy, hai tay lau gương mặt, đang trong lúc kinh hãi, Đoàn Phi cười to nói:

- Thi thể là giả đấy! Bản quan chỉ là có một kế nhỏ, cho các người nhìn ra nếu tiếp tục tranh đấu nữa sẽ có kết quả ra sao mà thôi, các người lúc này cảm thấy bị lừa gạt nên chuẩn bị đổi ý à?

Long Thịnh Đăng gấp gáp:

- Tiểu nhân không dám, cảm tạ diệu kế của đại nhân làm cho tỉnh ngộ, nếu không chúng tôi đã phạm nên sai lầm lớn. Sau này Long gia thôn và La gia thôn sẽ đời đời hữu hảo, xin đại nhân yên tâm.

- Hả, xem người giáo hoạt như vậy, bản quan thật có chút nghi ngờ.

Đoàn Phi nói.

Gương mặt già nua của Long Thịnh Đăng hơi đỏ, y túng quần nói:

- Đại nhân minh giám, hai thôn chúng tôi cách nhau cũng không xa, giữa chúng tôi vẫn còn có sự lui tới, chỉ cần chúng tôi dứt bỏ thành kiến và thù hận ngày xưa, quan hệ sẽ nhanh chóng tốt đẹp lên.

- Thật sao? Bản quan mỗi mắt mong chờ.

Đoàn Phi thuận miệng nói.

Chỉ thấy Long Thịnh Đăng giơ hai tay, hướng về phía La Lương Huy tiến mấy bước, ôm chầm lấy y, Đoàn Phi kinh ngạc trợn mắt nhìn họ.

- Tiểu Huy ta... ta rất xin lỗi người.

Long Thịnh Đăng nghẹn ngào, khóc lớn.

La Lương Huy hai mắt cũng rơi lệ, y nhận nhìn một lát rồi cũng ôm lấy Long Thịnh Đăng, nói quanh co:

- Tên ngu ngốc nhà ngươi, năm mươi năm rồi, năm mươi năm rồi cuối cùng cũng nghe thấy người kêu một tiếng Tiểu Huy. Đăng ca ca, đệ nhớ huynh lắm.

Những người có mặt ngoài trừ những người có tuổi, không ai là không kinh ngạc nhìn thôn trưởng của họ, chẳng ai ngờ rằng, hai vị thôn trưởng hề gặp nhau là gây sự thực chất lại có nhiều chuyện chôn sâu trong lòng như vậy.

Đoàn Phi nhân đó, kiến nghị hai thôn tổ chức buổi liên hoan, địa điểm là tại bờ sông yên bình này, ý kiến này nhanh chóng được mọi người ủng hộ. Quyết định xong, hai thôn lại bắt đầu cạnh tranh, tuy nhiên lần này là lòng nhiệt tình hiếu khách, rất nhanh quanh bờ sông đã bày ra những chiếc nồi lớn nhỏ, bếp, và bàn ghế, trong nháy mắt bờ sông trống trải còn dựng lên cả những lều lớn.

Đoàn Phi chỉ vào bờ sông đang nhanh chóng thay đổi, cười nói với những túc lão còn lưu lại đi cùng quan gia:

- Xem kìa, hai thôn liên kết có việc gì mà làm không xong chứ? Cứ như vậy là tốt.

Nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ vài chục năm cũng khó thấy này, nhóm lão nhân mỉm cười, vuốt cằm cảm nhận. Tiệc rượu nhanh chóng được bày xong, hơn trăm bàn tiệc rượu được bày ra bờ sông, sau khi tất cả mọi người đã ngồi vào chỗ của mình, người hôm nay giúp hai thôn hòa hảo công thần Đoàn Phi nói vài lời.

Đoàn Phi bưng bát rượu đứng lên, cao giọng nói:

- Điều duy nhất ta muốn nói là, mong cho hai thôn luôn được hòa thuận hữu hảo, không có vấn đề gì phải dùng tới vũ lực giải quyết, cần gắn kết, thông hiểu, nhượng bộ hơn, tương lai của hai thôn sẽ tốt đẹp hơn.

Trong lúc ăn uống linh đình, thôn trưởng hai thôn giải thích cho Đoàn Phi nguyên nhân khiến tranh chấp giữa hai thôn trở lên trầm trọng.

Từ khi Đại Minh kiến quốc một trăm năm trước tới nay, nhân khẩu đã tăng lên mấy lần, Long gia thôn và La gia thôn ở vị trí xa xôi, chiến hỏa cũng không đốt tới nơi họ sống, nhân khẩu ngày càng nhiều, tài nguyên cần cho sự sống ngày càng quần bách, tranh chấp giữa hai thôn ngày càng nhiều, muốn giải quyết vấn đề này cần phải bắt tay từ gốc đi lên.

.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 120

Đoàn Phi không hiểu hỏi:

- Thanh niên cường tráng trong thôn sao không đi ra ngoài núi tìm cơ hội? Ta thấy các người vừa rồi đánh nhau rất hung hãn, đi tòng quân chẳng phải rất tốt sao?

- Điều này...

La Lương Huy thở dài:

- Lớn lên tại đây, ai cũng không nở rời đi, hơn nữa, người trong núi đi ra những địa bàn lớn hơn liền bị người khác coi thường, trưởng bối trong thôn, vợ lo cho con, chồng ở ngoài khổ cực, những người muốn đi cũng không thể đi được.

Đoàn Phi tỉnh ngộ gật đầu, nhưng hần lại hỏi:

- Vậy sao lại không đi tòng quân? Chẳng lẽ lại sợ lên chiến trường?

Thôn trưởng hai thôn đều khổ cười, Đoàn Phi còn tưởng họ đồng tình, Phán quan phủ Thụy Châu Bành Hưng kinh ngạc nói:

- Đại nhân thực sự không biết sao? Đại Minh ta dùng đều là Vệ sở binh.

Qua sự giải thích, Đoàn Phi mới biết triều Đại Minh vì khống chế quân đội, chọn dùng đều là Vệ sở chế. Vệ sở binh còn được gọi là đồn điền binh,

binh đình nhiều thế hệ nối tiếp nhau, cấp dưỡng theo đồn điền, chế độ này vào thời kì khai quốc Minh triều vì nhằm tiết kiệm lượng lớn tài nguyên, nhưng thời gian dài liền lộ rõ sự khiếm khuyết.

Vệ sở binh chế kiểu cha truyền con nối này khiến có những người sinh ra đã xác định theo quân ngũ, không cần biết bản thân y có đồng ý hay không, thân thể có đủ tư cách hay không. Có người muốn làm binh nhưng lại không có cơ hội đền đáp quốc gia, giống như những người cường tráng tại hai thôn này thì có thừa.

Đoàn Phi liền thuận miệng hỏi, thấy “đường không thông” hắn cũng không nói thêm gì. Khi rượu đang say, xa xa bụi đất bay cao, hai người cưỡi ngựa phi tới, trên lưng ngựa là hai tên quan sai, họ xuống ngựa tìm tới chỗ Đoàn Phi, bấm báo:

- Đoàn đại nhân, Tuần phủ Vương đại nhân lệnh tiểu nhân mang tới một phong mật hàm, mời đại nhân xem.

Đoàn Phi tiếp nhận mật hàm, vừa mở ra xem liền mang phong thư giao cho Tô Dung, sau đó nói với hai tên sai nha:

- Ta sẽ theo các người về, hãy đợi chút.

Tô Dung sau khi xem xong khẽ mỉm cười, nói:

- Đại nhân, xem ra có người sốt ruột lắm rồi.

Đoàn Phi gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, còn nhanh hơn cả dự tính, thiếu kiên nhẫn như vậy, người này không hẵn gây họa.

Tô Dung lắc đầu cười nói:

- Không gây họa, đại nhân không nên coi thường người này, bao nhiêu người nằm trong tay y, quan phủ cũng không có biện pháp nào với y, tại hạ thấy sau này đại nhân không nên gần nước vẫn hơn.

Trước sự trêu chọc của Tô Dung, Đoàn Phi không để bụng nói:

- Đúng lúc, ta đang tính cưỡi ngựa trở về, Thạch Bàn, phát tín hiệu, mời Đường tiên sinh trở lại, chuẩn bị về Nam Xương.

Dưới sự đưa tiễn nhiệt tình của dân làng hai thôn nơi đường hẻm, đám người Đoàn Phi cưỡi ngựa nhanh chóng biến mất nơi phương xa. Lúc vừa mới đi được hai ba dặm qua chân núi, hai nha dịch dẫn đường đột nhiên rẽ vào một lối nhỏ, kỹ thuật cưỡi ngựa của Đoàn Phi không tốt, chạy quá rồi mới ghìm ngựa dừng lại, chỉ nghe hai người trong lối nhỏ nói ra:

- Đại nhân mời theo chúng tôi, Vương đại nhân phái người tới tiếp ứng.

Đoàn Phi thúc ngựa tới, một lát sau liền thấy một đội quan binh áo giáp chỉnh tề từ trong rừng cây ra đón.

- Thiên Phu Trưởng Ngưu Tài Nghị phụng mệnh tới hộ tống Đoàn đại nhân.

Một vị tướng quân phi ngựa tới, ôm quyền nói với Đoàn Phi.

Đoàn Phi đáp lễ nói:

- Làm phiền tướng quân rồi.

Ngoài ra có hai người cưỡi ngựa chậm chậm tới, Đoàn Phi nhận ra họ là hai vệ sĩ trong số bốn người bên cạnh tuần phủ Vương Thủ Nhân, lần lượt là Trì Thành Xương và Sài Tuấn Phú, trông bộ dạng đeo gươm bên hông, đeo cung trên lưng của họ, hẳn là vừa cận chiến vừa đánh xa được.

Hai người thi lễ với Đoàn Phi, hai bên binh mã hợp lại, hơn một nghìn người tiền hô hậu ủng bao vây bên cạnh Đoàn Phi, hướng đi về phía huyện Thượng Cao.

Đi mãi đi mãi, Thạch Bàn từ trước tới giờ chưa từng được đãi ngộ như thế, lặng lẽ nói với Đoàn Phi:

- Phi ca, tuần phủ Vương đại nhân không ngờ lại phái nhiều người như vậy tới bảo vệ huynh, ông ta đúng là rất yêu quý huynh.

Đoàn Phi nhìn trái phải trước sau, trong lòng có chút nặng nề. Đối phó với Tàn Sa chỉ cần một hai cao thủ là được, cần gì phải phái nhiều binh lính thế? Tuần phủ Vương đại nhân thật khéo tính kế, sớm đã chuẩn bị tốt, nếu mưu kế của bản thân thất bại, sẽ gây ra một cục diện không thể cứu vãn, chỉ sợ hàng nghìn người này tới để phụ trách giải quyết loạn cục, cũng tốt, mình thành công rồi.

Hắn hướng nhìn về phía Tô Dung ở sau, Tô Dung cũng nghe thấy những lời của Thạch Bàn, hai mắt duyên dáng của nàng và Đoàn Phi nhìn nhau, hai con mắt biết nói dường như đang thầm nói:

- Vương Đại nhân thật biết dùng thủ đoạn.

Đoàn người chậm rãi đi vào trong huyện Thượng Cao, Thiên Phu Trưởng Ngưu Tài Nghị không biết nói gì với huyện lệnh huyện Thượng Cao, huyện lệnh vội vàng đánh ngựa mang theo một đám nha dịch đi tới trước, sau đó Ngưu Tài Nghị mới đến trước mặt Đoàn Phi, nói:

- Đoàn đại nhân, phụng mệnh của Tuần phủ đại nhân, chúng ta nên đi đường bộ nhiều, hoãn việc hồi Nam Xương. Hôm nay trời đã tối, chúng ta nên ở lại huyện Thượng Cao này nghỉ một ngày.

Đoàn Phi không có ý kiến, mặc dù có nhiều người bảo vệ như vậy, nhưng hắn vẫn có chút lo lắng về những người giang hồ hay lui tới này.

Trước giờ xem nhiều tiểu thuyết võ hiệp, những người giang hồ với bản lĩnh mười bước giết một người ở ngàn dặm này luôn khiến người khác hâm mộ, nhưng lúc bản thân đối diện với ám sát của cao thủ giang hồ, cảm giác không tốt như vậy, đối mặt với cao thủ giang hồ có ích gì? Sau hơn hai trăm năm Ung Chính hoàng đế bị người trong giang hồ giết hại trong cung.

Sau khi sắp xếp xong chỗ ở tại huyện nha, Đoàn Phi nhìn ra sân ngoài có chút hoảng hốt. Tô Dung nhìn Đoàn Phi có vẻ lo lắng gì đó, nhẹ nhàng cười, rút chén Bích Loa Xuân mang tới, sau đó thấp giọng an ủi:

- Công tử đừng lo, Tàn Sa chẳng qua chỉ là một thủy tặc, khi y lên bờ gặp bốn cao thủ ở đây, nên nói là không hề có cơ hội, công tử không cần lo lắng. Nếu không còn có tiểu nữ, tiểu nữ mặc dù không đánh nổi y, nhưng cũng có thể kéo dài thời gian giúp công tử cười ngựa chạy trốn.

Đoàn Phi liếc nhìn nàng, nói:

- Người hiện tại là sư gia hay a hoàn của ta vậy? Mặc y phục nam vào phòng của ta, còn làm việc của a hoàn, rất dễ bị người khác hiểu lầm đó.

- Đáng ghét, chó cắn Lã Động Tân, không hiểu lòng người tốt, hừ, tiểu nữ không thèm quan tâm công tử nữa.

Tô Dung liếc nhìn Đoàn Phi, tuy hóa trang là một nam nhân nhưng vẫn nguyên vẹn sức quyến rũ kinh người.

Tô Dung quay người đi, Đoàn Phi giơ tay chộp lấy đôi tay thon mềm của nàng, Tô Dung không quay đầu lại, nhưng dường như cảm nhận thấy hành động của hắn, phản tay ngăn, đẩy tay Đoàn Phi ra, Tô Dung nháy về phía trước một bước, quay người lại quát:

- Công tử muốn gì?

Đoàn Phi vô tội xoa mu bàn tay đau, nói:

- Lời còn chưa nói hết, người đi nhanh vậy làm gì? Sợ ta chọc ghẹo sao?

Tô Dung tay cầm trên đuôi kiếm, quát lớn:

- Người nên lo lắng là công tử, có lời gì thì mau nói đi, bản công tử phải đi nghỉ ngơi rồi.

Đoàn Phi lắc đầu, nhìn bộ dạng tức giận của Tô Dung, trước khi Tô Dung định đi, Đoàn Phi đột nhiên nói:

- Người thực sự phát hiện bốn hộ vệ Vương đại nhân phái tới để bảo vệ ta?

Tô Dung lúc này mới biết bản thân không cẩn thận lời, mặt nàng nghiêm túc nói:

- Phát hiện thì sao?

Đoàn Phi cau mày nói:

- Vương đại nhân phái cả bốn người hộ vệ bên mình tới bảo vệ ta, mà hành trình của ông ta lại đều là đường thủy, Vương đại nhân không sợ Tàn Sa sẽ tìm ông ta sao?

Tô Dung suy tư về khả năng này, miệng lại nói:

- Vương đại nhân là sao Thiên Khôi hạ phàm, tất có thần linh phù hộ, công tử tốt nhất nên lo cho mình đi.

Đoàn Phi nhìn Tô Dung đột nhiên nhe răng cười vui, nói:

-Xem ra người trước khi việc xảy ra không có nghĩ nghĩ tới vấn đề này, với trí thông minh của người sao lại không nghĩ ra? Chớ không lẽ là do ở cạnh ta lâu rồi nên lười động não? Còn nữa, người càng ngày càng thích tranh luận với ta? Cẩn thận ta thực thi gia pháp.

Tô Dung trừng mắt nhìn hăn, quay đầu định đi, nói:

- Mặc kệ công tử, đừng có nằm mơ giữa ban ngày, nhớ kỹ nhà vệ sinh ở dưới cây đại thụ phía đông, đừng có nửa đêm rơi xuống đó.

Nhìn bóng lưng Tô Dung, Đoàn Phi cười rộ lên, trong lòng đột nhiên rất muốn nhìn bộ dạng chính diện khi bị kích động của nàng.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 121

Đêm nay, Đoàn Phi vì có tâm sự nên không thể nào ngủ yên được, thế nhưng vừa sáng sớm, hắn đã thức dậy, vận công theo phương pháp mà Tô Dung dạy. Lúc mơ hồ nhận thấy một vài thay đổi, tiếng Thạch Bân gào to từ ngoài sân truyền tới:

- Phi ca, đại nhân, mau dậy đi, huyện Thượng Cao có án mạng rồi, Phán quan phủ Thụy Châu Bành Hưng và huyện lệnh, huyện thừa huyện Thượng Cao cùng tới mời Phi ca đi phá án.

Đoàn Phi thu công đứng dậy, thầm nghĩ:

- Sao lại trùng hợp vậy, chẳng lẽ ta lại trở thành trình thám Ôn thần trong truyền thuyết? Đi tới đâu cũng gặp người chết?

Vội vàng thay y phục ra ngoài, Tô Dung đã chuẩn bị sẵn một chậu nước đặt trên kệ trước mặt họ, Đoàn Phi rửa mặt, Tô Dung lại dùng bộ dạng của một tiểu công tử xuất hiện bên cạnh hắn, hai người cứ như hình với bóng như vậy, muốn người khác không hiểu lầm cũng khó.

Đoàn Phi mở cửa ra, gặp ngay tên quan viên và Thiên phu trưởng Ngưu Tài Nghị đều đang chờ mình ở trước cửa, ngoài ra còn có Trì Thành Xương và Sai Tuấn Phú, còn hai hộ vệ thì không thấy bóng dáng đâu.

Nhóm quan viên do Phán quan Thụy Châu phủ Bành Hưng đi đầu thi lễ với Đoàn Phi, Đoàn Phi đáp lại lễ, sau đó hỏi:

- Xảy ra án mạng, tình hình tóm lại là ra sao?

Huyện lệnh huyện Thượng Cao giải thích:

- Thi thể là do ngư dân thu lưới sáng sớm phát hiện ra, ban đêm họ đến sông Thục Giang thả lưới bắt cá, sáng sớm thu lưới, thiết nghĩ là thi thể chìm qua theo dòng nước trôi tới, bị lưới đánh cá mắc vào.

-Ồ, vụ án này có vẻ phức tạp.

Đoàn Phi hướng mắt nhìn Ngưu Tài Nghị.

Ngưu Tài Nghị cười nói:

- Không sao, Vương đại nhân đã dặn dò, Đoàn đại nhân càng đi chậm càng tốt, nếu huyện Thượng Cao xảy ra án mạng, Đoàn đại nhân đừng ngại lưu lại nơi đây giúp hỗ trợ phá án, dù có trì hoãn mười ngày hay nửa tháng cũng không vấn đề gì.

Sự đã vậy, Đoàn Phi đành nói với huyện lệnh Thượng Cao:

- Mau đưa ta tới hiện trường xem xét.

Đoàn người đi khỏi, Đoàn Phi trong lòng có vẻ lo âu, dạng án tử này thân phận người chết rất khó xác nhận, cũng khó tìm ra hiện trường vụ án, cũng không có cách tìm kẻ hờ từ quan hệ xã hội của người chết, làm không xong án tử sẽ trở thành tử án, may thay thi thể mới trôi tới huyện Thượng Cao đã được vớt lên, nếu trôi nổi tới Nam Xương, trôi nổi tới hồ Phàn Dương, nhánh sông nhiều như vậy, thì quả thật khó nghĩ.

Đoàn người vừa rời khỏi huyện nha, chợt nghe có người bên đường hét lớn:

- Phi ca, Phi ca, Đoàn đại nhân.

Đoàn Phi đang định lên ngựa, nghe tiếng vọng tới, ngoại trừ Thạch Bân và Quách Uy, ở huyện Thượng Cao còn ai có thể gọi mình là Phi ca? Liếc mắt hăn liền nhìn thấy mặt một đứa bé, ngay sau đó liền phát hiện ra hai người quen, Đoàn Phi không khỏi vỗ tay về hướng họ:

-Dương Sâm, các người sao lại tới đây? Mau để họ qua đây.

Đám nha dịch tránh đường, Dương Sâm và hai người khác vui mừng tiến tới trước mặt Đoàn Phi, Đoàn Phi và Dương Sâm gần một tháng không gặp mặt, gần hai ba tháng không gặp hai người kia, mỗi người ôm hăn một cái rồi sau đó ôm lấy bả vai Dương Sâm cười ha hả nói:

- Tiểu tử ngươi lại cao hơn nhiều rồi, gia gia ngươi sao rồi? Tương Tuấn, Hồng Bang, các người nghe được tin tức của ta nên tranh thủ tới hă? Thật là quá tốt rồi, còn ai nữa không?

Dương Sâm cướp lời nói:

- Không còn ai nữa, gia gia nói Phi ca có số làm quan, sau này cần mở rộng tiền đồ, gia gia tuổi đã cao, không muốn đi đây đó nữa, vì thế mới sai đệ đi, nói là cho đệ được rèn luyện như Phi ca. Thật ra thì, đệ nghĩ Phi ca rất cần đệ, nếu không, mới sáng sớm nghe nói có án mạng, haha, nên đệ mới thi triển thân thủ thôi.

Hồng Bang, Tương Tuấn đều là những bộ khoái trẻ tuổi mà Đoàn Phi kết bạn tại trấn Hải An, huyện Như Cao. Trước khi Đoàn Phi tới Giang Tây từng cho Sử Vũ Phong mời những bộ khoái kết bạn lúc đó, qua một tháng, cuối cùng cũng có hai người tới rồi.

- Cho dù chức quan của ta lớn tới đâu, ta vẫn là A Phi của ngày trước, điều này không thể thay đổi được.

Nhìn Hồng Bang và Tương Tuấn có chút gượng gạo, Đoàn Phi không khỏi khích lệ vài câu. Quách Uy và Thạch Bân cũng chào họ, sự gò bó của

hai người giảm đi đáng kể, Đoàn Phi cười nói:

- Mấy huynh đệ ta rồi sẽ từ từ nói chuyện sau, các người có mệt không? Nếu không mệt, tới hiện trường vụ án mạng cùng ta.

Đám người Dương Sâm ngồi thuyền tới, mặc dù sóng gió mỗi mệt, nhưng cũng không cảm thấy mệt, càng không chịu bỏ qua cơ hội để thể hiện. Vì thế Đoàn Phi lên ngựa, áy náy nhìn đám người Dương Sâm, thúc ngựa đi trước.

Tô Dung thúc ngựa đuổi theo, đề nghị:

- Đại nhân, tại hạ nghĩ không bằng cho họ từ bỏ thân phận sai nha, lấy thân phận là đầy tớ nhà quan được rồi, nếu không có thân phận tôn kính, đại nhân không tiện chăm sóc cẩn thận cho họ, ngày sau nếu đại nhân có được thăng chức hoặc điều tới nơi khác, họ có muốn đi theo thì quả thực rất phiền toái.

- Đầy tớ nhà quan?

Đoàn Phi dường như nghe qua cái chức này, nhưng không hiểu rõ hàm nghĩa của nó lắm. Tô Dung liền giải thích cho hẳn, Đoàn Phi liền ngộ ra, cái gọi là đầy tớ nhà quan, là người hầu cận bên cạnh quan, là “người trong nhà” của lão gia. Quan hệ của họ với lão gia không phải trên dưới gì, mà là chủ tớ. Bọn họ mặc dù không có đất nước ủy nhiệm, nhưng có thể dựa vào quan hệ với lão gia mà tham dự công vụ, chức này giống với sư gia, thuộc kiểu nhân viên công vụ biên chế, trợ lý riêng của trưởng quan.

-Ồ, thì ra là thế, người định để họ trở thành Trương Long, Triệu Hồ, người Vương Triều, Mã Hán, không tồi, đề nghị này rất hay.

Đoàn Phi mừng rỡ.

- Vương Triều, Mã Hán? Đó là nhân vật nào chứ.

Tô Dung không hiểu nói.

Đoàn Phi không còn lời nào để nói, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ thời này trong câu chuyện Bao Công vẫn chưa có bốn người Vương Triều Mã Hán nữa sao?

Trước sự chất vấn của Tô Dung, Đoàn Phi đành thuận miệng nói với nàng câu chuyện Bao Công và Vương Triều Mã Hán, Tô Dung nghe xong, còn chưa nói hết câu thì một dòng sông đã hiện ra trước mặt.

Đoàn Phi không tiếp tục kể chuyện cho Tô Dung nữa, hãnh cùng huyện lệnh huyện Thượng Cao đi tới bờ sông, xuống ngựa và đi xuyên qua đám người đang bao vây xem, liền nhìn thấy dưới sự bảo vệ của hai nha dịch, một thi thể đang nằm bên bờ sông.

Đoàn Phi không tới xem thi thể,. Dương Sâm tới rồi, việc này cứ để cho y làm, hãnh hỏi nha dịch:

- Thi thể là do ai phát hiện? Gọi người đó tới đây.

Nha dịch còn chưa trả lời, một ông lão quần áo lam lũ quỳ gối, dập đầu về phía Đoàn Phi, nói:

- Lão gia, thi thể là do lão vớt lên, nhưng lão không có giết người, thi thể là theo dòng nước trôi mắc vào lưới, lão thật không có giết người.

Đoàn Phi nhìn lão rồi loại ra khỏi danh sách nghi ngờ, thi thể đáng người cao lớn to khỏe, ông lão này không thể giết mà vớt xác xuống được, hơn nữa hung thủ giết người vớt xác, cũng không thể đem xác vớt vào lưới đánh cá của chính mình được, ông lão này nhìn đáng vẻ nhút nhát, quả thực không thể là hung thủ.

Đoàn Phi đỡ ông lão lên, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Ông lão, không ai nói ông là hung thủ cả, ta chỉ muốn hỏi ông quá trình phát hiện thi thể thôi, điều này rất quan trọng trong việc có bắt được hung thủ hay không, mời ông khai thành thực và rõ ràng, sau đó thì có thể về nhà.

Lúc này Phán quan phủ Thụy Châu Bành Hưng quát:

- Vị đại nhân này là Đề Hình Án Sát Sứ Ti Thiêm Sự Đoàn đại nhân, Đoàn đại nhân đã phá vô số án, hung thủ đều bắt được đúng người, chỉ cần người không phải do ông giết, ông không cần phải sợ hãi.

Ông lão dần trấn tĩnh lại, Đoàn Phi lập tức hỏi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 122

Đoàn Phi hỏi:

- Ông lão, ông phát hiện ra thi thể này khi nào?

Ông lão nhớ lại nói:

- Lão ra ngoài vào cuối giờ Dần, tới thuyền ước chừng là đầu giờ Mão, lúc thu lưới phát hiện thi thể cũng tầm giờ đó.

Đoàn Phi gật gật đầu, lại hỏi:

- Lưới của ông đặt ở đâu? Bên bờ hay ở lòng sông? Thi thể phát hiện được trôi trên mặt nước hay chìm phía dưới, hay là trôi trong dòng nước?

Ông lão xoay người chỉ về phía sau nói:

- Thuyền của tiểu nhân cả đêm dừng ở đằng kia, chúng tôi đều dùng các sọt cá buộc vào dây thừng thả vào trong nước mà bắt cá, vì trên miệng sọt đều có các que nan cắm ngược nên các loại cá lớn vào sọt liền không ra được. Thi thể lúc đó chưa nổi trên mặt nước, lúc lão thu lưới cảm giác ở tay thấy nặng, còn tưởng hôm nay thu hoạch không ít, ai ngờ mới kéo lên một nửa đột nhiên nhìn thấy một chân của thi thể này mắc tại một trong những chiếc giỏ cá treo trong nước, lão sợ tới mức buông tay rồi kêu lớn. Những người trên thuyền gần đó nhanh chóng tới giúp đỡ, lúc đó mới đem thi thể kéo lên bờ, mời đại nhân xem, cái sọt cá này còn mắc trên đuôi nạn nhân.

Thuyền của ông lão ở bên bờ cách đó không xa, cách lòng sông còn một đoạn. Đoàn Phi lại hỏi vài câu, có hỏi nữa cũng không ra manh mối gì, hẳn liền cho ông lão đi, sau này có nghi vấn gì thì sai nha dịch gọi lão tới là được.

Lúc này Dương Sâm cũng đã đến, bước đi của y còn nhanh hơn cả Thạch Bàn, chạy tới bờ sông mà không cần thở hổn hển, hỏi Đoàn Phi một tiếng, sau đó liền trực tiếp ngồi bên cạnh tử thi kiểm tra cẩn thận.

Đoàn Phi chấp hai tay sau lưng, quay lưng về phía mặt trời, hướng nhìn về phía thượng du.

Tô Dung cũng tới bên cạnh thi thể, đây là lần đầu tiên nàng đích thân tới hiện trường hung án. Đoàn Phi mới đầu còn lo lắng nàng sẽ chịu không nổi, không ngờ, nàng lại chẳng hề sợ hãi.

Dương Sâm thuần thực quan sát nét mặt thi thể, mở hai mắt người chết, quan sát miệng và mũi, sau tai, cổ, rồi sau đó lại kiểm tra các nơi trên cơ thể thi thể. Lúc này Tô Dung mới quay người đi ra, qua một hồi thì nghe Dương Sâm nói với Đoàn Phi:

- Đại nhân, người chết nét mặt xanh tím, mắt xuất huyết, là do khó thở mà chết, nhưng trong bụng y không có nước, đích thực không phải là chết đuối, dưới cổ y có một vết dây, mắc từ tai xuống, người chết này cũng không phải treo cổ chết. Theo bước đầu phán đoán của đệ, hẳn là y bị người từ phía sau lưng ghìm chết bằng một dây nhỏ.

Đoàn Phi hỏi:

- Người này chết lúc nào, bị vớt xuống nước khi nào? Trên người còn có thông tin gì có thể phân biệt không?

Dương Sâm ngẫm lè lưỡi một cái, nhìn thi thể, nói:

- Người chết nằm giữa ba mươi bốn mươi tuổi, nhìn màu da, y là người thường xuyên phơi nắng gắt, làn da có những vết phù thũng màu trắng nhỏ, bị nước ngâm chưa tới một canh giờ. Nhìn sự thay đổi trong mắt thì có thể đoán được y chết cách đây chừng hai canh giờ.

- Thường xuyên bị ánh nắng chiếu mạnh? Trên người y còn manh mối gì nữa?

Đoàn Phi tiếp tục hỏi:

- Ví dụ như tay chân có gì đặc biệt? Có thể nhận ra y thường ngày làm nghề gì không?

Dương Sâm xem xét thi thể, lúc này mới nói:

- Thi thể đi chân đất, trên tay và chân đều có các vết chai dày, nhìn hình dạng vết chai trên tay y có thể đoán y là một nông phu hay cày cuốc.

Nghe thấy giọng Dương Sâm không khẳng định, Đoàn Phi nhăn mày, tự mình đi lên xem xét, lúc này Tô Dung nói tiếp:

- Trang phục trên người thi thể này mặc không phải những nông phu bình thường có thể mặc. Trên tay y mặc dù có vết chai, nhưng trên chân lại không có tổn thương gì mới, gần đây có thể sống khá tốt, ít nhất cũng không phải đi giày rơm. Đại nhân, tại hạ nghi ngờ người này vốn dĩ là nông phu, nhưng gần đây đã đổi nghề, cuộc sống ít nhiều có thay đổi, hẳn là vừa đi ra ngoài trở về, màu sắc trang phục của y xem ra không phải là do người bản địa sản xuất.

Tô Dung không phải lần đầu tiên mang tới cho Đoàn Phi cảm giác lạ lẫm, hẳn thấy thần sắc đặc ý của Tô Dung nhìn hẳn, hẳn khẽ cười, cũng không để ý tới nàng, vỗ vỗ vai Dương Sâm, nói:

- Người mới tới chưa nghỉ ngơi mà đã phải đi phá án, làm tốt lắm, sư gia của ta và ta cũng quái thai như nhau, đừng bận tâm tới hẳn.

Dương Sâm lộ vẻ xấu hổ, thấp giọng nói:

- Vâng, đệ biết, Phi ca, về sau đệ sẽ cẩn thận chú ý, sẽ cố gắng hơn nữa.

Đoàn Phi quay đầu nói với huyện lệnh huyện Thượng Cao:

- Tô đại nhân, mời đại nhân đi tìm người hiểu biết về nước sông Thục Giang tới.

Rất nhanh người này được tìm tới, Đoàn Phi hỏi y:

- Tốc độ chảy của sông Thục Giang, thi thể từ nơi nào chảy tới mà sau hai canh giờ đã trôi tới nơi này.

Người nọ nghiêng đầu nghĩ một lát, nói:

- Tốc độ chảy trên thượng lưu sông Thục Giang thay đổi thất thường, muốn xác định chính xác địa phương nào quả thực quá khó. Tuy nhiên nếu là hai canh giờ, thi thể này có thể thuận theo hồ Tà Khẩu Thủy tới, ước chừng từ nơi giao nhau giữa Thục Giang và Diêm Khê Thủy trôi nổi xuống.

Đoàn Phi quay đầu nói với huyện lệnh huyện Thượng Cao:

- Tô đại nhân, mời phái người đi dọc sông tra hỏi, thuận theo bờ Nam mà tìm, xem xét những người quanh thôn có phát hiện người nào mất tích không, hoặc là từng rời khỏi đó vài ngày, sau đó áo gấm trở về không?

Huyện lệnh huyện Thượng Cao lập tức sai nha dịch đi dọc theo sông tuần tra, Đoàn Phi sai người đem thi thể về huyện nha, Phán quan phủ Thục Châu Bành Hưng tò mò hỏi:

- Đại nhân vì sao chỉ cho nha dịch tra hỏi bờ sông phía Nam?

Đoàn Phi đã ném một khúc gỗ nhặt từ trên bờ sông xuống lòng sông, nói:

- Bành đại nhân lúc nhỏ có lẽ chưa từng chơi ở bờ sông, trước kia ta thích nhất là dùng khúc cây và gậy trúc ném xuống sông, nhìn chúng trôi nổi xuống thượng du. Những trường hợp bình thường vật gì rơi xuống sông đều thuận theo dòng nước mà trôi đi, tuyệt không trôi vào bên bờ sông, vì thế trừ phi hung thủ tốn sức ngang theo bờ sông Thục Giang đi vớt xác, nếu không chúng ta cũng không cần phí sức cử người tới bờ sông đối diện thăm dò.

Bành Hưng chợt nói:

- Thì ra là thế, Đoàn đại nhân quan sát tỉ mỉ, hạ quan khâm phục.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, quan viên đầu năm nay, chỉ gặm nhấm Tứ thư Ngũ kinh, ai nấy đều như con một sách, những vị quan biết động não như Vương Thủ Nhân thật sự quá ít, Bành Hưng ngay cả những kiến thức thông thường như vậy cũng không biết là chuyện bình thường.

Lúc chờ hồi âm của đám nha dịch, tất cả mọi người đều trở về trong huyện nha. Huyện lệnh Tô đại nhân tiếp tục xử lý chính vụ, Đoàn Phi mời Bành Hưng uống chén trà do chính tay Tô Dung pha. Bành Hưng nói vài câu, tới lúc rượu và thức ăn được đưa tới thì lại đi.

Đoàn Phi đặt tiệc rượu tại quán rượu tốt nhất huyện Thượng Cao, để họ đưa vào hậu nha. Lúc này tiệc rượu đã dọn xong, mọi người cùng ngồi xuống, Đoàn Phi lúc đó mới giới thiệu Tô Dung đã thay nữ trang:

- Hồng Bang, Tưởng Tuấn, các người còn chưa gặp qua Tô Dung Tô cô nương, hôm nay giới thiệu với các người một chút, bên ngoài cô ấy đóng giả thư sinh, là sư gia của ta, thực chất, cô ta là a hoàn của ta. Hôm nay huynh đệ chúng ta tụ hội, cô ta đồng ý ở một bên hầu hạ, mọi người không nên khách khí.

Tô Dung đá hẵn một cước, gắt giọng:

- Có kiểu giới thiệu như vậy sao? Xin chào mọi người, ta là Tô Dung, vì Đoàn đại nhân đã cứu ta, ta muốn cảm tạ đại nhân nên mới tạm thời làm a hoàn cho người sai khiến. Bất cứ lúc nào cũng có thể khoanh tay đứng nhìn, mọi người có thể gọi ta là Tô cô nương, không cần phải khách khí.

Hồng Bang khen:

- Người chính là Tô sư gia, khó trách nhìn quen như vậy, Tô cô nương quả thực lợi hại, tiểu tử Dương Sâm trên đường cứ thói phồng bản thân vô cùng lợi hại, kết quả là da trâu đã bị xuyên thủng, Tô cô nương vẫn giỏi hơn một cấp.

Tô Dung cười nói:

- Đâu có, ta chỉ là may mắn mà thôi. Dương Sâm lần đầu tiên kiểm tra thi thể, không tránh bị kích động, có những thứ bỏ sót cũng là khó tránh, huống chi ta có thể nhìn thấy những tình tiết nhỏ, nhưng không thể biết người chết đã chết ra sao.

Dương Sâm sắc mặt dễ chịu hơn chút, tâm tình người trẻ, chuyện đã qua thì cho qua, dưới sự thổi phồng của đám người Đoàn Phi, nhanh chóng cao hứng trở lại.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 123

Sau khi mọi người uống một lượt rượu, Đoàn Phi thở dài nói:

- Đến hiện tại ta mới có cảm giác kiên định, có sự giúp đỡ của mọi người, sau này làm việc sẽ dễ hơn, ổn thỏa hơn nhiều. Chỉ mong mọi người cùng ta đồng tâm hiệp lực xử lý tốt mọi chuyện, mọi người có phúc cùng hưởng, có nạn một mình ta gánh.

Tưởng Tuấn nói:

- Phi ca khách khí rồi, mọi người góp củi đốt đồng lửa lớn, Phi ca làm quan càng lớn càng yên ổn, chúng ta dưới sự bao che đó thì mới có thể sống tốt hơn. Tất cả mọi người cùng nhau cố gắng, cùng giúp Phi ca giải quyết việc tiếp theo, quyết không để Phi ca gặp chuyện, mọi người nói có đúng không?

- Nói rất đúng, chờ tới lúc Phi ca làm chức quan lớn nhất thiên hạ, ta cũng sẽ thành người khám nghiệm tử thi giỏi nhất thiên hạ, haha.

Dương Sâm nhỏ tuổi nhất, trước giờ chưa từng say rượu, mới được một ly, đã thấy choáng đầu hoa mắt, y giờ chén lên lớn tiếng nói:

- Nào, mọi người cùng nhau cạn ly, sau này vẫn là huynh đệ, chúng ta cùng cạn ly vì tương lai.

Uống được bán tuần thì Dương Sâm đã say, Tưởng Tuấn và Hồng Bang tửu lượng khá, Thạch Bàn và Quách Uy cũng chưa uống hết sức. Đến

chiều, nha dịch huyện Thượng Cao cuối cùng cũng tìm hiểu được khu vực Đoàn Phi giao cho họ, nhưng trở về mà không có thu hoạch gì.

Đoàn Phi không ngạc nhiên về kết quả này, kiểu án tử này từ trước tới nay rất khó phát hiện nguồn gốc. Hẳn gọi những nha dịch được sai tới cẩn thận hỏi thăm từng người, trong lời khai của họ không hề có manh mối nào mới. Đám nha dịch đã điều tra ba mươi tư thôn dọc theo bờ sông, để những người trong thôn đi kiểm tra danh số, cơ bản làm không thiếu thứ gì, cũng không phát hiện có người nào mất tích, ngoài ra, cũng thấy không ít những người ra ngoài làm ăn hoặc từ vùng khác về đều mặc áo gấm, nhưng người thì thời gian không đúng, người thì thể hình không đúng, không hề có phát hiện manh mối gì giống với thi thể.

Bành Hưng hào hứng ngồi một bên nghe ngóng, nhìn Đoàn Phi trầm ngâm không nói, y không kìm nổi hỏi:

- Hay người chết không phải là người địa phương? Vì để lộ tiền hoặc vì bất cứ nguyên nhân gì đó mà bị sát hại ném xuống giữa sông thì sao?

Đoàn Phi nói:

- Có khả năng này, cáo thị hình đã làm xong chưa? Đi dán càng nhanh càng tốt!

Huyện lệnh huyện Thượng Cao nhận lệnh đi, Bành Hưng nhìn Đoàn Phi cũng không có biện pháp nào phá án, cảm thấy nhàm chán. Nghe Đoàn Phi hỏi lại vài câu, y sẽ cáo từ, bất ngờ nghe Đoàn Phi hỏi:

- Các người có thống kê những người đi xa quê hương gần nửa năm nay chưa trở về không? Và có bao nhiêu người giống với người chết?

Đám bộ khoái sửng sốt, một tên trong đó ngẫm nghĩ một lát, đáp:

- Con số cụ thể không rõ, nhưng đích thực có không ít, có phải đại nhân nghi ngờ người chết xa nhà mới trở về? Nhưng cho dù là người mới trở về, những bà con hàng xóm cũng đều phải biết mới đúng.

Đoàn Phi nói:

- Nếu không có manh mối gì khác, ngày mai mọi người chịu khó một chút, cầm hình cáo thị đi dò la. Hôm nay ta không có việc gì ở đây nữa, tuy nhiên nếu có manh mối gì mới cần lập tức báo lên ta.

- Vâng!

Bọn bộ khoái nhận lệnh đi ngay, Bành Hưng lại hứng chí bàn vài câu về án tử với Đoàn Phi, tuy nhiên vì không có kinh nghiệm gì trong vấn đề này, nên chỉ nói thêm vài câu vô nghĩa rồi cáo từ.

Đoàn Phi nhàn rồi, cùng với Hồng Bang, Tưởng Tuấn tụ lại một chỗ chơi bài. Vì nhiều người, Đoàn Phi mở ba bộ bài, gọi Tô Dung cùng chơi, mọi người đánh bài xong liền đếm xem bản thân có bao nhiêu tạc đạn, cùng nhau vui vẻ cho hết thời gian. Chơi mãi, chơi mãi, Đoàn Phi liền kể cho Hồng Bang và Tưởng Tuấn những chuyện phát sinh với hãn trong thời gian qua.

Bọn Hồng Bang vừa hâm mộ lại khâm phục Đoàn Phi, không hề hoài nghi gì về quyết định của mình nữa, quyết tâm muốn đi theo Đoàn Phi, chủ ý của Đoàn Phi cũng là vậy, tất cả lúc đó đều cảm thấy vui vẻ.

Ngày thứ hai, Đoàn Phi ngủ một mạch tới lúc tỉnh, lúc luyện khí công sáng sớm cảm giác như thân thể đang ngồi đó nhẹ tênh mà bay lên. Hãn nghe Tô Dung nói qua tình trạng này, lập tức an thần toàn tâm cảm nhận.

Lúc mặt trời lên cao Đoàn Phi mới mở mắt ra, duỗi lưng một cái, chỉ thấy Tô Dung đang đứng cạnh mình, ánh mắt long lanh nhìn hãn, Đoàn Phi nhìn nàng cười, nói:

- Sắp hai tháng rồi, có lẽ có chút tiến triển.

Thần sắc Tô Dung nghiêm chỉnh nói:

- Tiểu nữ không muốn lừa dối công tử, nhưng vẫn cần nói cho công tử biết bước quan trọng đầu tiên trong quá trình luyện công. Theo những gì tiểu nữ quan sát được, từ lúc công tử mới bắt đầu tập luyện và những bước tiến triển ngày hôm nay, cơ bản đã đạt tới tiêu chuẩn thấp nhất của đồ đệ Nhị Lưu Môn phái.

- Tiêu chuẩn thấp nhất của Nhị Lưu Môn phái.

Đoàn Phi có phần thất vọng, luyện công thì phải đạt tới mức cao thủ, tiêu chuẩn thấp nhất thì chẳng phải giống như mấy tên tiểu nhân đóng vai phụ ở trấn Hải An này sao, gặp phải cao thủ thì một chiêu có thể bị giết chết? Chẳng khác gì không luyện.

Gương mặt nghiêm túc của Tô Dung đột nhiên cũng không nhịn nổi cười, khóe mắt nàng cong cong, cười nói:

- Tiểu nữ còn chưa nói hết, tiêu chuẩn tiểu nữ nói là chỉ những đứa trẻ dưới sáu tuổi, đối lại với một lão gia gần hai mươi tuổi thì thành tích này cũng là độc nhất vô nhị rồi. Chúc mừng công tử, công tử đã phá vỡ công cùm tu luyện mà tiểu nữ từng biết, sau này có thể đạt tới mức độ nào tiểu nữ còn chưa biết. Tóm lại, nếu cứ duy trì tiêu chuẩn này, ba mươi năm sau có thể đạt tới cảnh giới của một cao thủ, cũng không khác gì với tiểu nữ trước khi bị thương đâu.

-Ah.

Đoàn Phi vừa mới cao hứng một chút liền bị đá kích tới tức giận:

- Ba mươi năm sau mới giống người hiện tại? Vậy có ý nghĩa gì nữa? Đến một tên dân tộc nho nhỏ mà cũng không đánh lại.

Tô Dung lờm hẩn một cái, nói:

- Chịu đả kích rồi hả? Tiểu nữ nói chỉ là tình hình chung, công tử tu luyện bậc đầu của Tiên thiên công pháp, Tiên tu thần, và luyện khí thần, chỉ cần đúng phương pháp, thì thành tích khó lường trước, nhưng công tử không phải luyện tập ở độ tuổi phù hợp nhất, bởi vậy trên đường tu luyện sẽ xảy ra chuyện gì thì rất khó lường, có khả năng sẽ xuất hiện thêm kì tích, cũng có khả năng xảy ra chuyện không hay, điều này cần xem cơ duyên và nghị lực của người.

Đoàn Phi càng nghe càng thấy con đường luyện công mờ ảo của hẩn, hẩn ngẫm nghĩ một lúc, hì hì cười nói:

- Ta cảm thấy có người đang ghen tỵ với ta thì phải? Thôi được, không chấp nhặt với người nữa, ta hiện tại đường đường là quan ngũ phẩm, sau này còn có cơ hội thăng chức, làm sao có thể giống những người trong giang hồ mua đao động thương được? Không bận tâm.

- Con vịt bị đun sôi rồi mà còn mạnh miệng.

Tô Dung hừ một tiếng, sau đó nói:

- Công tử không để tâm là tốt, Tiên thiên công pháp và nội công bình thường không giống nhau, cố gắng tu luyện không chắc đã hiệu quả, để tâm tình duy trì lúc có lúc không là tốt nhất, án tử có tin tức mới rồi, Bành Phán quan và Tô huyện lệnh bọn họ đều ở ngoài đợi công tử một lúc rồi.

- Sao người không sớm bảo ta chứ.

Thần sắc Đoàn Phi thay đổi, lạnh lùng quát:

- Mau giúp ta thay y phục, lần sau không được như vậy, án tử mà chậm trễ thì rất phiền phức.

Tô Dung bữu môi lấy cho hãn quan bào, nói:

- Công tử đang trong lúc tu luyện, chẳng lẽ lại gọi dậy để công tử thất bại hoặc có thể hao tổn tinh thần, từ này về sau cũng không thể tu luyện, người thì là lướt vô thần sao? Tu luyện Tiên thiên công pháp còn nguy hiểm hơn cả nội công bình thường, tiểu nữ cũng không muốn hại công tử. Công tử yên tâm đi, tiểu nữ đã hỏi rõ ràng rồi, hôm nay bố cáo được dán từ sáng sớm ở ngoài, không lâu sau liền có người xé bố cáo, nói nhận ra người chết, người đó đã được đưa tới huyện nha. Bành phán quan và Tô huyện lệnh đang tra hỏi y, hãn cũng không trì hoãn thời giờ gì, người đó cũng chạy không thoát được.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 124

Ồ, là ta vội quá, ta xin lỗi. Tuy nhiên sau này còn gặp chuyện như thế này, nếu có thể đánh thức ta sớm thì hãy đánh thức sớm chút nhé.

Đoàn Phi nói rồi lại bổ sung thêm một câu:

- Đương nhiên vẫn phải chú ý tới sự an toàn của ta.

- Biết rồi!

Tô Dung tức giận đáp. Sau đó giúp Đoàn Phi mặc quan phục, rồi lại giúp hãnh đội mũ lên. Đoàn Phi còn chưa rửa mặt thì đã đi ra ngoài.

Lúc hai người xuất hiện trong đại sảnh, Bành Phán quan và Tô Huyện lệnh đang bàn chuyện chính sách dân sinh của địa phương. Thấy Đoàn Phi đi ra, hai người vội vàng đứng dậy nghênh đón. Đoàn Phi đáp lễ cùng bọn họ rồi ánh mắt lướt khắp đại sảnh nói:

- Người bóc cáo thị kia đâu?

Tô Huyện lệnh nói:

- Đoàn đại nhân, chúng tôi đã hỏi rõ lai lịch của người chết, người dân trong thôn đó đã cầm tiền thưởng đi khỏi rồi.

- Đi rồi? Có biết y đi đâu rồi không?

Giọng Đoàn Phi hơi cao lên, dường như có chút bất mãn. Tim Bàn Hưng đập mạnh, vội vàng nói:

- Đoàn đại nhân, điều này có quan hệ gì đâu. Chẳng lẽ ngài nghi ngờ y chính là hung thủ?

Đoàn Phi định thần lại nói:

- Cũng không phải như thế. Tiền thưởng không nhiều, chắc có lẽ không thể hấp dẫn được hung thủ tự lộ diện ra được. Nhưng ta lo tên này sẽ chạy đi báo tin với thân nhân người chết. Rồi dọa hung thủ chạy mất. Người chết là người ở đâu? Bảo người trông ngựa khẩn trương chuẩn bị ngựa, chúng ta lên đường ngay lập tức.

Đem theo mỗi nghi ngờ, mọi người đều cùng cưỡi ngựa đi về thôn Thực Tây ở bên Diêm Khê Thủy phía tây huyện.

Ra khỏi thành không lâu, chỉ thấy phía trước có một người mặc áo vải đang đi rất vội vàng. Sài Tuấn Phú đi bên Đoàn Phi đột nhiên đi sát lại Đoàn Phi nói:

- Đoàn đại nhân, người nông dân phía trước có vẻ như là người hôm nay bóc lột bóc lột.

Đoàn Phi giơ tay lên hô:

- Mọi người cho ngựa chạy chậm lại. Thạch Bàn, Quách Uy, dẫn người nông dân kia lại đây cho ta.

Đoàn ngựa đang chạy như bay lập tức dừng lại. Thạch Bàn, Quách Uy nhanh chóng dẫn tên nông dân kia đến trước mặt Đoàn Phi. Huyện lệnh huyện Thượng Cao chỉ vào y trách mắng:

- Người đi vội thế làm gì? Hay là đi báo tin cho hung thủ?

Tên nông phu kia sợ run hết cả người, nghe thấy lời của Tô đại nhân thì vội vàng biện bạch cho mình:

- Không có ạ, đại nhân, con chạy về chỉ là để báo tin vui cho người nhà họ Đậu thôi ạ.

Có Thượng quan ở đây, lẽ ra Huyện lệnh không nên cướp lời. Chỉ là trong lòng sốt ruột vì mình đã làm sai chuyện, tình thế nhất thời cấp bách. Câu thứ hai thì không dám cướp lời nữa. Đoàn Phi thì chẳng để ý những tình tiết nhỏ nhặt này. Hắn nắm lấy sơ hở trong lời của tên nông phu quát:

- Báo tin mừng? Ông lão nhà họ Đậu chết con trai, phu nhân thì mất chồng, thế mà người lại có thể đi báo tin vui cho người ta? Lẽ nào muốn ăn đòn? Không khai báo rõ ràng, thì chẳng cần đợi người nhà họ Đậu đánh người, ta sẽ cho người đánh nát cái mông của người trước.

Tên nông phu kia sợ giật cả mình, vội quỳ xuống đất nói:

- Đại nhân minh giám, tiểu nhân nói sai rồi. Tuy nhiên cũng không hoàn toàn sai. Tên họ Đậu kia thật sự không phải một người tốt. Nó là một tên ác bá lớn nhất của thôn Thục Tây. Nó thường xuyên sinh chuyện cãi nhau với người cùng thôn. Rồi còn hể nói không hợp nhau là ra tay đánh người. Nó còn thích uống rượu, cứ uống rượu vào là đánh vợ. Ai ngăn cản thì đánh người đó. Đến cả lão tử nhà nó cũng bị nó đập cho mấy phát. Kẻ này ngỗ ngược tới cực điểm, không ai có thể trị được.

- Mấy tháng trước nó bị người ta xúi giục đi ra ngoài. Nghe nói là đi tòng quân ở đâu đó, dựa vào cơ thể khỏe mạnh nên làm được chức quan nhỏ. Rồi lại tìm đàn bà cùng chung sống ở bên ngoài. Chúng thảo dân chỉ hy vọng nó chết luôn ở bên ngoài đi, đừng quay về nữa. Không ngờ hôm nay lại nhìn thấy bức hình của nó dán ở cổng thành. Tiểu nhân thêm chút tiền thưởng nên đã đi bóc cáo thị. Sau khi lấy được tiền thưởng thì mua ít gạo

chuẩn bị đem về đưa cho ông lão nhà họ Đậu và vợ Đậu Phát để họ sống đàng hoàng một chút. Không ngờ lại bị đại nhân hiểu lầm.

- Thì ra là như thế.

Đoàn Phi trầm ngâm nói:

- Người nói y rất hay đánh vợ, đến cả bố đẻ cũng đánh, điều này là sự thật?

- Tiểu nhân không dám lừa đại nhân. Chuyện này toàn bộ người trong thôn đều biết. Rất nhiều người còn tận mắt nhìn thấy.

Người đàn ông nhà quê nói.

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Được rồi. Ta tạm tin lời người. Người ra sau đi từ từ, Bản quan đi trước tới thôn các người điều tra vụ án đây.

Đám Đoàn Phi lại một lần nữa khởi hành, phi ngựa lên đường. Chạy khoảng nửa canh giờ, vượt qua con sông Tà Khẩu Thủy rồi đi thối thôn Thục Tây.

Từ xa mọi người đã nhìn thấy một cây dong rất lớn. Tên nha dịch dẫn đường nhanh nhẹn nói:

- Sắp tới rồi, qua cái cây dong kia một chút chính là cửa thôn Thục Tây.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, mọi người bị phơi nắng cũng có phần hơi khát. Nghe nói thế thì lập tức trở nên sôi nổi hơn. Mọi người nhanh chóng quất roi thúc ngựa đến dưới cây dong. Chỉ trông thấy có mấy người già đang ngồi hóng mát dưới cây dong. Trông thấy đội quan sai cưỡi ngựa chạy như bay tới thì trên mặt bọn họ đều có chút kinh hãi.

Một cụ già trong số đó đứng lên chống gậy đi tới ven đường, hướng về phía đám người hỏi:

- Lão là Đậ Minh, trưởng thôn Thục Tây, hoan nghênh các vị quan sai.

Một tên nha dịch vì muốn nịnh bợ ba vị đại nhân, nghe thấy vậy thì quát:

- Cái mắt chó của người mù rồi sao, không trông thấy ba vị đại nhân hả? Ba vị đại nhân hạ mình đích thân tới thôn Thục Tây các người. Đây là phúc khí thôn Thục Tây các người phải tu luyện cả mấy ngàn năm mới có được. Còn không mau thông báo cho người trong thôn, hầu hạ các vị đại nhân cẩn thận.

- Không cần đâu!

Đoàn Phi quát lên vẻ không vui. Hắn lập tức thúc ngựa lên phía trước, xoay người xuống ngựa rồi đưa dây cương cho Tô Dung theo cạnh. Hắn nói với cụ già kia bằng vẻ mặt ôn hòa:

- Ông cụ, cụ đừng sợ. Chúng ta tới để tra án, không quấy rầy địa phương đâu. Xin hãy tìm một người trẻ tuổi dẫn bọn ta tới nhà Đậ Phát đi.

- Đậ Phát?

Lão trưởng thôn nhìn Đoàn Phi nghi ngờ, rồi lại nhìn những người khác. Ông cụ không biết được sự sang trọng thể hiện trên quan phục. Có mắt mà không trông thấy núi thái sơn, cho rằng Phán quan Bành Hưng râu ria đầy mặt kia mới là quan lớn. Ông cụ hướng về phía y quỳ lạy nói:

- Trưởng thôn Thục Tây khấu kiến ba vị đại nhân. Đại nhân, có phải tên súc sinh Đậ Phát kia lại gây ra nghiệp chướng gì ở bên ngoài rồi không ạ? Nó sớm đã ân đoạn nghĩa tuyệt với người thôn Thục Tây chúng con. Chuyện của nó giờ hoàn toàn không liên quan tới người dân Thục Tây

chúng con nữa. Cho dù tên súc sinh đó có chết ở bên ngoài, thì chúng con cũng không cho phép đem thi thể nó về thôn đâu ạ.

Bành Hưng vội nhảy xuống ngựa, đỡ lão trưởng thôn dậy rồi nói với lão:

- Cụ à, vị Đoàn đại nhân bên cạnh cụ đây mới là chủ quan ngày hôm nay. Ta chỉ đi thắp tùng Đoàn đại nhân thôi. Cụ có gì muốn nói thì hãy nói với Đoàn đại nhân đi.

Lão trưởng thôn dụi dụi mắt, bái lạy Đoàn Phi một lạy. Đoàn Phi thấy ông lão tóc bạc phơ, đến cả đứng cũng còn khó khăn, làm sao có thể để ông lão bái lạy được nên vội vàng đỡ lấy ông cụ rồi nói:

- Cụ à, cụ tuổi tác đã cao như thế, thật sự ta không nhận nổi đâu. Cụ cứ đứng nói chuyện thì hơn. Không giấu gì cụ, bọn ta đứng là vì Đậu Phát mới tới đây. Bọn ta chuẩn bị tới nhà anh ta xem xét, hỏi phụ thân và vợ anh ta mấy câu mà thôi. Cụ cứ yên tâm đi.

Trưởng thôn Đậu Minh vẫn có chút lo lắng dài dòng:

- Đại nhân, những chuyện tên súc sinh đó làm thật sự không liên quan đến người thôn Thục Tây chúng con đâu. Cha nó và vợ nó đều là những người số khổ.

Chẳng mấy chốc thì tới được nhà Đậu Phát. Đám sai dịch chẳng cần dặn dò, ngay lập tức tản ra bốn phía bao vây xung quanh nhà Đậu Phát. Người dân thôn Thục Tây nhao nhao báo tin cho nhau, chẳng mấy chốc đã vây quanh thành một vòng lớn.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 125

Trưởng thôn Đậu Minh lên trước gõ cửa. Một người phụ nữ ngoài hai mươi tuổi ra mở cửa. Đột nhiên trông thấy người đứng đầy trước cửa thì nàng đột nhiên sợ tới mức suýt nữa thì té ngã. Vẫn may là trưởng thôn ở ngay trước mặt, nàng run rẩy hỏi:

- Ông Minh ơi, có chuyện gì thế này ạ? Sao trước cửa nhà lại có nhiều quan gia thế này ông?

Trưởng thôn Đậu Minh an ủi:

- Đừng sợ, đừng sợ. Vị quan gia này nói chỉ đến nhà cháu xem chút, hỏi cháu và cha cháu mấy câu mà thôi. Đừng sợ, còn có ông Minh ở đây cơ mà. Không mau vào trong chuẩn bị một chút, gọi cha cháu ra nghênh tiếp vị Đại Nhân này.

Đậu Minh quay lại nói với Đoàn Phi:

- Đại Nhân, nhà họ Đậu vốn rất giàu có. Tất cả đều bị tên súc sinh kia phá hoại. Bây giờ nhà họ chẳng còn thứ gì để tiếp đãi các vị đại nhân nữa. Xin các vị đại nhân lượng thứ.

- Không sao, bọn ta tới làm việc chứ không phải tới vui chơi giải trí. Bọn ta có thể vào được chưa?

Đoàn Phi hỏi.

Thôn núi nhỏ ít phép tắc, Đậu thị hướng vào phía trong hô một tiếng, sau đó khom người nhường đường, mời đám Đoàn Phi đi vào trong. Trong phòng không lớn, dụng cụ cũng không nhiều nhưng rất sạch sẽ. Đậu Thị (dâu nhà họ Đậu) đem ra hai chiếc ghế dài mời các vị đại nhân ngồi luôn vào chiếc bàn ăn cơm. Ánh mắt Đoàn Phi di chuyển khắp căn nhà, nhưng khóe mắt thì không hề rời khỏi Đậu Thị. Chỉ trông thấy hai mắt Đậu Thị sưng đỏ, thần sắc tiêu tụy. Tuy vẫn cố tự trấn tĩnh nhưng một vài động tác tay chân và cả tròng mắt cũng đủ để cho thấy nội tâm nàng đang vô cùng căng thẳng.

Căn nhà cỏ được phân làm hai, phía trước và phía sau. Hai bên trái và phải của phòng khách, mỗi bên có một cánh cửa nhỏ. Phía cánh cửa bên phải truyền lại một trận ho khan lớn, Đậu Thị giải thích:

- Các vị quan gia, phụ thân con đem qua gặp phong hàn, bây giờ bệnh nặng phải nằm giường. Thực sự không thể gượng dậy được, xin các vị quan gia lượng thứ cho.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười nói:

- Bản quan có hiểu một chút về y thuật, để ta xem giúp ông cụ.

Hắn nói rồi đi vào phía trong phòng. Đậu Thị cuống cuống mở miệng gọi lớn:

- Đại nhân.

Đoàn Phi vờ như không nghe thấy, vén bức rèm vải lên rồi đi vào trong. Tô Dung liếc nhìn Đậu Thị, lắc đầu than thầm một tiếng rồi cùng đi vào theo Đoàn Phi. Người thực sự hiểu y thuật chính là cô, Đoàn Phi đi vào chỉ là mượn cớ tra án mà thôi.

Một ông cụ đang bị bệnh nằm liệt giường, thời tiết này còn có rất nhiều muỗi. Thế nên phía trước giường vẫn còn buông màn. Thấy có người đi

vào, trong màn có tiếng động, trong tai nghe có tiếng cọ sát như đang dẹt vải. Ông cụ trong màn vội vàng nói:

- Tiểu nhân chẳng may bị cảm phong hàn, không có gì đáng ngại. Không dám làm phiền tới đại nhân.

Đoàn Phi cười nói:

- Phong hàn tuy không phải bệnh nặng. Nhưng nếu không điều trị kịp thời thì cũng sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Để bản quan xem cho cụ, không phiền đâu.

Hắn vén tấm rèm vải lên một bên, chỉ thấy một người dùng vạt áo che kín mặt lại, nghiêng người nằm quay mặt vào trong. Đoàn Phi khẽ mỉm cười nói:

- Không phải cụ bị thương ở mặt, không dám cho bản quan xem đấy chứ?

Người nằm nghiêng kia toàn thân run lên. Viên huyện lệnh Thượng Nguyên bịt mũi cùng đi vào thấy tình hình như thế thì quát lớn:

- Tên Đẩu Nguyên to gan, ngươi còn không mau xoay người lại? Lẽ nào trên mặt người có vết thương không dám gặp người khác sao?

Trưởng thôn cũng khuyên:

- Tiểu Nguyên à, ông làm sao vậy? Trong phòng cũng không có gió, ông quay ra đây để đại nhân xem đi.

Người nằm trên giường rốt cục cũng chầm chậm trở mình quay ra, ông ta tự động vén tấm vải che mặt mình lên giọng run rẩy:

- Đại nhân, tối qua con ngã một phát, ngã xỉu ở trong phòng nên mới bị phong hàn. Mặt cũng bị va đập nên bị thương, con vốn không muốn dọa đại

nhân đầu ạ.

Bên má trái của Đậu Nguyên sưng to lên như một cái bánh màn thầu. Bên trên còn có những dấu vết rõ rệt, tựa như một nắm tay được phóng to ra.

- Nói bậy, đây rõ ràng là bị đấm, là Đậu Phát đánh ông. Trong lúc tức giận ông đã ghì chết cậu ta, rồi trong lúc vứt xác ra sông mới bị phong hàn chứ gì?

Thượng Nguyên Huyện lệnh quát lớn lên, sau đó thì hướng về phía Đoàn Phi hét như muốn tranh công vậy, chắp tay nói:

- Đại nhân, có cần nha dịch bắt ông ta ngay lập tức không?

Lời của Thượng Nguyên huyện lệnh khiến Đậu Nguyên toàn thân run rẩy. Hai hàng lệ lăn dài từ con mắt đục ngầu xuống khuôn mặt đầy nếp nhăn kia. Đậu Thị cũng run rẩy cùng một lúc. Nếu không có Tô Dung kịp thời đưa tay đỡ lấy thì có lẽ nàng đã ngã xuống đất.

Đậu Minh giật nảy người, buột miệng kêu lên:

- Đậu Phát chết rồi? Các vị nghi ngờ là do Đậu Nguyên giết? Làm sao có thể như thế được? Nhất định là có sai lầm gì đó, Đậu Phát đã đi cả gần nửa năm nay rồi, nó đã quay về khi nào đâu.

Đoàn Phi liếc nhìn Thượng Nguyên huyện lệnh có chút bất mãn, sau đó thản nhiên nói:

- Hiện giờ vụ án còn chưa điều tra rõ. Chuyện bắt người để nói sau đi.

Thượng Nguyên huyện lệnh có chút khó hiểu, y cười ngượng ngùng. Bành Hưng thì lại nghi ngờ hỏi:

- Đoàn đại nhân, hiện giờ tình tiết vụ án chẳng phải đã rất rõ ràng rồi sao? Sao còn không bắt nghi phạm lại?

Đoàn Phi nhìn một lượt khắp xung quanh, dường như chỉ có Tô Dung mới hiểu được ý hắn. Hắn chỉ vào mấy người Thạch Bản, Dương Sâm nói:

- Vụ án này vẫn còn một số điểm đáng ngờ. Các người nói xem, nói đúng một điểm sẽ được thưởng mười lượng bạc.

Thạch Bản, Quách Uy, Hồng Bang, Tưởng Tuấn cùng với Dương Sâm đều đã quyết định tháp tùng Đoàn Phi lâu dài, mãi mãi đi theo hắn. Thấy Đoàn Phi hỏi, biết Đoàn Phi đang kiểm tra bọn họ thì tất cả đều vất hết óc ra để suy nghĩ.

Người đầu tiên hai mắt sáng ngời, giơ tay lên là Tưởng Tuấn. Cậu ta hứng khởi nói:

- Đề nghị đến một điểm. Đó là hung khí, chúng ta còn chưa tìm được hung khí.

Hồng Bang cũng tiếp lời theo:

- Nạn nhân bị thắt cổ chết, ông cụ Đậu và Đậu Thị, một người thì già nua, còn một người thì mềm yếu. Chẳng lẽ là cho y uống say hoặc là cho y uống thuốc mê? Hoặc hung thủ còn có một người khác?

Đoàn Phi gật đầu khen ngợi. Người vẫn luôn đi theo Đoàn Phi là Thạch Bản và Quách Uy thì không ho he gì. Những gì đáng nói đều bị Hồng Bang và Tưởng Tuấn nói hết rồi. Hơn nữa bọn họ cũng hiểu ý Đoàn Phi, nên cố ý nhường cơ hội cho ba người mới này.

Chỉ thấy Dương Sâm đảo mắt một vòng, quay đầu bước ra khỏi phòng. Hồng Bang và Quách Uy cũng đi khắp xung quanh lần tìm manh mối. Đoàn Phi gật đầu khen ngợi rồi hơi mỉm cười nhìn những người khác nói:

- Bọn họ nói đều không sai. Tuy có thể xác nhận rằng Đậu Phát đã bị thắt cổ chết ngay tại nhà. Nhưng vẫn chưa biết được hung thủ đã giết Đậu Phát như thế nào. Cũng không biết rõ chính xác rốt cục thì hung thủ có mấy người. Chưa biết được thi thể đã được đưa đến bờ sông và ném xuống sông như thế nào. Cũng chưa biết được vì sao Đậu Phát về nhà mà lại không ai biết... Những điểm này đúng là có thể thông qua việc hỏi cung hoặc dùng cực hình để lấy được lời khai. Nhưng bản quan lại thích tự mình trực tiếp đi điều tra, căn bản không cần lời khai của nghi phạm. Càng không cần thiết phải dùng cực hình. Những vụ án như thế này mới là những vụ án thép không thể nào thay đổi, cũng không có cách nào để biện bác.

Bành Hưng kinh hãi nói:

- Đại nhân thật cao minh. Chả trách còn trẻ tuổi như thế đã được trọng dụng. Thật khiến hạ quan phục sát đất. Tô Huyện lệnh, ông cai trị cả một địa phương, cần phải học hỏi Đoàn đại nhân nhiều hơn nữa đấy.

Tô huyện lệnh mờ hời nhể nhại nói:

- Đoàn đại nhân quả thực cao minh. Hạ quan ngu dốt, mong đại nhân chỉ bảo!

Lúc này Đậu Nguyên mới xoay người xuống giường, ôm cổ kêu lên:

- Tôi không giết người, con dâu cũng không giết người. Đậu Phát không hề trở về nhà. Nó tự ra ngoài chơi bời, bị người ta giết thì giết. Các người làm quan không có ai tốt cả. Kẻ đáng quản thì không thèm quản, không đáng quản thì lại âm thầm chạy tới cửa nhà người ta nói xằng nói cuội. Các người nói Đậu Phát bị giết ở nhà, có chứng cứ gì?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 126

Không được hỗn xược!

Quách Uy quát lớn một tiếng rồi nói:

- Đại nhân nhà ta còn chưa xét sai một vụ án nào đâu. Đại nhân nói Đậu Phát chết trong nhà thì đương nhiên có lý của đại nhân. Người càng quấy rối thì càng chứng tỏ trong lòng người có điều mờ ám.

Đậu Nguyên vẫn kêu la đòi chứng cứ, Đoàn Phi khẽ mỉm cười nói:

- Chứng cứ? Tất cả mọi thứ trong phòng này, chỗ nào cũng là chứng cứ. Vết cào trên mặt đất, cái lỗ lõm mới trên tường, đồng cùi ở góc tường, cả vết vá mới trên chiếc bàn gỗ. Tất cả vô hình nói cho ta biết tối ngày hôm qua đã có một trận ẩu đả kịch liệt ở bên ngoài. Vết cào trên mặt đất là trước khi chết Đậu Phát dùng móng tay cào ra. Vết lõm trên tường chắc chắn là do chiếc ghế dài nát kia đập vào. Trước khi chết Đậu Phát giãy giụa rất đáng sợ phải không? Gần như đem đập hỏng hết tất cả mọi dụng cụ trong phòng khách. Tuy nhiên điều ta thấy kỳ lạ là vết đấm trên mặt cụ hãn là vết đấm từ trước. Đậu Phát liều mạng giãy giụa dường như không có tác dụng gì. Thật sự có chút đoán không ra rốt cục hung thủ đã dùng hung khí gì.

Mỗi lần hãn đưa ra một chứng đều khiến sắc mặt Đậu Nguyên và Đậu Thị trắng bệch hơn, người thì càng lúc càng run lợi hại hơn. Đoàn Phi vừa mới nói xong, chỉ nghe thấy Dương Sâm phẫn khởi hét lên từ phía sau nhà:

- Đệ tìm được hung khí rồi. Hung khí chỉ là một cái cán lồng chụp heo.

Dương Sâm cầm một cây gậy trúc dài chừng hai mét, to khoảng bằng cánh tay trẻ con. Ở giữa cây gậy trúc là phần rỗng, phần này có một sợi dây thừng to bằng ngón tay út xuyên qua. Phía trước cây gậy trúc có một cái móc, sau khi tòng vào cổ heo thì phía sau ra sức kéo chặt cái móc. Dùng cây gậy trúc giữ chặt con mồi, như thế con mồi sẽ không thể làm người thợ săn bị thương nữa. Đây là công cụ săn bắt những con mồi lớn mà những người sống trên núi thường dùng.

- Thì ra là cái cán này. Giờ thì tất cả mọi chuyện đều rõ ràng rồi.

Đoàn Phi chợt cười, còn Đậu Nguyên thì toàn thân run rẩy, ông ta nghe thấy tiếng cười của Đoàn Phi thì lộ vẻ sầu thảm nói:

- Đúng vậy, tên súc sinh đó là do tôi giết. Tối qua nó đã lén lút mò về, đi ra ngoài nửa năm mà đã trở nên hung bạo hơn rất nhiều. Tôi nói nó có hai câu mà nó đã đâm cho tôi ngã dúi đi. Con dâu Thúy Hoa tốt bụng nấu cơm cho nó thì nó chê này chê nọ. Còn nói nó tìm được một người đàn bà khác ở bên ngoài, rồi lại nói người đàn bà đó đã chạy mất rồi. Sau đó thì ấn Thúy Hoa xuống đất rồi đánh túi bụi. Đúng là một tên súc sinh. Tôi thật sự không thể nhìn được nữa. Tôi ra sau vườn cầm cái cán vọt heo tung vào cổ nó rồi giữ chặt đầu sợi dây. Cứ như vậy tôi siết chết nó. Tên ác ma này là do tôi đem tới nhân gian này, chi bằng để chính tôi đưa nó xuống địa ngục vậy. Các người dẫn tôi đi đi. Chuyện này không liên quan tới Thúy Hoa. Thúy Hoa, con phải sống cho thật tốt, tìm một người tốt rồi gả cho họ đi.

Nước mắt Đậu Nguyên tuôn ra, Thúy Hoa cũng khóc không thành tiếng, nàng nói trong tiếng nức:

- Không phải bố chồng tôi giết đâu. Là tôi giết, là tôi giết gã đàn ông đó. Các người bắt tôi đi. Lột da xẻo thịt tôi đều chấp nhận. Người là do một

mình tôi giết, mau bắt tôi đi. Không được liên lụy tới bố chồng tôi. Bố, con xin lỗi, Thúy Hoa không thể hầu hạ người nữa rồi.

Đoàn Phi còn chưa hạ lệnh bắt người. Đám nha dịch đã từng thử nịnh hót nhưng không được cũng không dám tùy tiện ra tay. Cảnh tượng trước mắt cũng thực sự khiến người ta cảm động. Trưởng thôn Đậu Minh ở một bên cũng nước mắt lưng tròng nói:

- Đại nhân, Đậu Phát là một tên súc sinh. Nếu nó là con trai lão thì lão đã giết nó từ lâu rồi. Đại nhân, xin hãy khai ân. Đậu Nguyên và Thúy Hoa đều là người tốt, ngài không thể bắt bọn họ được. Nếu muốn bắt thì hãy bắt lão đi. Là trưởng thôn, lão không cai quản nổi tên súc sinh kia, khiến nó tạo nên vô số nghiệp chướng trong mười mấy năm nay. Các quan hãy tới bắt lão đi.

Trông thấy cảnh tượng này, hai từ “bắt lại” thực sự Đoàn Phi không có cách nào mở miệng nói ra được. Đang lúc do dự, người dân vây quanh ở phía bên ngoài nghe nói họ đòi bắt Đậu Nguyên và Thúy Nga thì lập tức nhốn nháo lên. Một người nào đó cổ họng to, lớn tiếng hét:

- Không được bắt người. Tên súc sinh Đậu Phát đó vốn đáng chết. Đến cha tôi mà nó còn đánh cho bằng chết. Mấy lần chúng tôi kiện lên quan phủ, quan phủ đều không thèm quản. Giờ sao quan phủ lại có thời gian rảnh để quản chuyện nhà người ta rồi chứ? Tên Đậu Phát chết thật tốt, chết thật đáng. Người làm cha giết thẳng nghịch tử, quan phủ dựa vào đâu mà đòi bắt người?

Trông thấy tình cảm quần chúng cuộn trào mãnh liệt như thế, tình hình càng lúc càng khó kiểm soát hơn. Đoàn Phi thì vẫn chưa nghĩ ra được cách nào vẹn cả đôi đường. Tô Dung thì sốt ruột thay cho hắn, lại càng lo lắng cho Đậu Nguyên và Thúy Hoa hơn. Ánh mắt nàng đảo nhanh trong căn phòng, bỗng dừng hai mắt sáng lên, nàng cất giọng nói:

- Mọi người hãy yên lặng một chút. Đại nhân nhà ta không hề nói muốn bắt Đậu lão gia và thím Thúy Hoa. Mọi người hãy yên lặng một chút nghe ta nói.

Giọng của nàng vừa trong trẻo lại vừa rõ ràng, không ngờ lại có thể lẫn át được tất cả mọi âm thanh, để rồi truyền tới tai tất cả mọi người. Hơn nữa dường như còn mang theo một thứ sức mạnh khiến cho tâm hồn người ta tĩnh lặng lại. Những thứ tạp âm ở bốn phía lập tức trở nên nhỏ đi. Tô Dung ra nháy mắt hiệu cho Đoàn Phi rồi nói:

- Đại nhân, tuy hung thủ đã được xác nhận là Đậu lão gia và Thúy Hoa. Nhưng chưa hẳn chúng ta đã được bắt bọn họ. Mà ngược lại, chúng ta cần phải báo lên triều đình, thông báo ca ngợi vùng này. Đây là bọn họ đã trừ hại cho nước cơ mà. Lẽ nào đại nhân ngài đã quên chuyện Vương đại nhân ban lệnh quét sạch sao?

“Lệnh quét sạch?” Đầu óc Đoàn Phi xoay chuyển rất nhanh, lập tức nói:

- Người nghi ngờ tên Đậu Phát này là bè đảng còn sót lại của Ninh tặc?

- Chẳng lẽ đại nhân ngài không phát hiện ra đôi giày phơi trên cửa sổ kia sao? Đôi giày đó có lẽ là do Đậu Phát đi về. Đó là hàng quân nhu do Ninh tặc chế cho Tam vệ. Kiểu dáng đó không thể mua được trên thị trường, giày còn rất mới. Tại hạ nghĩ chắc chắn là do sau khi Đậu Phát chết, chị Thúy Hoa đã lấy từ chân y ra để chuẩn bị cho Đậu lão gia dùng trong mùa đông này.

Mọi người cùng đưa mắt nhìn về phía cửa sổ. Lúc này Đoàn Phi mới trông thấy cái cửa sổ bị mọi người che mất, và cũng đã trông thấy đôi giày kia. Bỗng nhiên hắn cười nói:

- Không ngờ ta lại sơ suất như vậy. May mà có người nhắc nhở. Mọi người tránh ra để ta đích thân kiểm nghiệm vật chứng.

Mọi người tránh ra nhường đường, Đoàn Phi bước tới cầm đôi giày lên xem xét rồi vui vẻ nói to:

- Đâu Phát quả nhiên là tàn dư của Ninh tặc. Mời mọi người xem, bên trong chiếc giày bên trái còn thêu một chữ “Ninh”. Đây đích thị là quân nhu mà Ninh tặc chế cho Tam vệ theo tiêu chuẩn. Có đôi giày này làm bằng chứng, thì không còn nghi ngờ gì nữa. Đâu Phát chính là kẻ tàn dư của Ninh tặc.

Bành Hưng và Tô Thần Khang thay nhau cầm đôi giày lên xem, đều nói:

- Không sai, không sai. Quả nhiên có một chữ “Ninh”. Tên Đâu Phát này chắc chắn là tàn dư của Ninh tặc.

Tô Dung lớn giọng nói:

- Tuần phủ Vương đại nhân sau khi dẹp bọn Ninh tặc, đã ban bố lệnh quét sạch đối với những đồng đảng là tàn dư của Ninh tặc. Nhưng nếu những người đã từng là kẻ phản nghịch hay đi theo bọn phản nghịch, nếu tự ra đầu thú thì có thể niệm tình mà xử nhẹ. Những người hồ đồ cố tình ẩn náu trốn tội thì tội sẽ nặng hơn một bậc. Những người giúp chúng chạy thoát hay giúp chúng ẩn náu thì sẽ bị xử cùng tội. Người nào tố cáo hoặc bắt áp giải đồng đảng Ninh tặc lên nha môn thì được thưởng. Người nào giết nghịch tặc thì sẽ dựa vào tình tiết mà được xử nhẹ hoặc xử vô tội. Đâu lão gia giết tên nghịch tử vốn là lẽ tự nhiên. Đâu Phát lại là bè đảng còn sót lại của Ninh tặc nên Đâu lão gia không những vô tội mà còn có công. Chị Thúy Hoa giúp giết tên nghịch tặc, nói là nữ anh hùng hào kiệt còn chưa đủ xứng đáng thì sao có tội gì được chứ?

Đoàn Phi bắt nhịp khen:

- Nói hay lắm. Vương đại nhân quả thực có công bố cáo thị này. Nếu tên Đâu Phát này là tàn dư của Ninh tặc, nói như thế thì Đâu Nguyên và Đâu

thị chẳng những vô tội mà ngược lại còn có công. Bành đại nhân, Tô đại nhân, các vị thấy sao?

Kiệu hoa mọi người cùng khiêng, hơn nửa chúng cứ lại rành rành ra. Mặt khác Vương Thủ Nhân quả thực có ban bố lệnh như vậy. Đương nhiên Bành Hưng và Tô Thần Khang cũng chỉ luôn miệng nói được được. Đoàn Phi tiến lên phía trước đỡ Đậu Nguyên nói:

- Đậu lão gia, ông nghe thấy rồi chứ. Ông không những không có tội, mà ngược lại còn có công diệt trừ nghịch tặc. Triều đình ắt sẽ có thưởng.

Đậu lão gia xúc động khóc không thành tiếng. Đoàn Phi nhìn về phía Tô Dung nháy mắt. Tô Dung nắm tay Thúy Hoa nói gì đó bên tai cô khiến Thúy Hoa trở nên kích động, liên tục lắc đầu. Tô Dung kiên nhẫn khuyên bảo, cuối cùng cũng thuyết phục được cô nhận lấy mười lượng bạc.

Vụ án đã được phá. Đoàn Phi cũng không còn cần thiết phải ở lại thôn Thục Tây nữa. Người dân thôn Thục Tây dưới sự dẫn dắt của trưởng thôn vui vẻ tiễn họ lên đường. Đặc biệt là Đậu Nguyên và Thúy Hoa. Hai người quỳ dưới đất, liên tục khấu đầu, khuôn mặt đầm lệ, không ngừng gọi “Thanh thiên đại lão gia”.

.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 127

Chạy một mạch như bay trở về, lúc nhìn lại cửa thành huyện Thượng Cao, Đoàn Phi hướng về phía Thiên Phu Trưởng Ngưu Tài Nghị hỏi:

- Ngưu Thiên hộ, chúng ta khởi hành luôn hôm nay, thấy thế nào?

Ngưu Thiên hộ cười nói:

- Đại nhân cần gì phải lên đường gấp như vậy? Chúng ta ở lại huyện Thượng Cao vài ngày không tốt sao?

Huyện lệnh huyện Thượng Cao cũng liên tục giữ lại. Ngược lại thì Bành Hưng muốn mời Đoàn Phi tới phủ Thụy Châu ở mấy ngày. Đoàn Phi trầm ngâm một lúc đồng ý nói:

- Thôi được, ở lại huyện Thượng Cao một tối nữa. Sáng sớm mai chúng ta sẽ tới phủ Thụy Châu vậy.

Thấy thái độ kiên quyết của Đoàn Phi, Ngưu Thiên hộ cũng không khuyên thêm nữa. Cậu ta chỉ nhanh chóng nháy mắt với hộ vệ Tuần phủ Trì Thành Xương.

Sau khi quay về nha môn huyện Thượng Cao, Huyện lệnh huyện Thượng Cao tự mình xử lý những thủ tục sau vụ án. Đoàn Phi ăn trưa xong thì đứng luyện chữ, sau đó ngả đầu rồi ngủ luôn. Đám Thạch Bân muốn ra ngoài dạo phố nhưng cũng bị hăn hạn chế không cho ra ngoài. Đoàn Phi không muốn tạo thêm gánh nặng cho đám Ngưu Thiên hộ. Tuy mục tiêu của Tàn Sa hăn

là mình, nhưng những người bên cạnh hẳn cũng có thể gặp nguy hiểm. Không thể không đề phòng.

Lo lắng chuyện gì thì chuyện đó vẫn cứ đến. Đoàn Phi tỉnh giấc trưa thì nghe được một tin, nói rằng phía trước cửa nha môn có người do thám. Nhưng đã bị đám sai nha dọa sợ quá chạy mất rồi. Sau đó Ngưu Thiên hộ liền đích thân tới thương lượng với Đoàn Phi, xin hẳn tiếp tục ở lại huyện Thượng Cao.

Ngưu Thiên hộ nói với Đoàn Phi:

- Huyện Thượng Cao đất rộng người thưa, tương đối thuận lợi cho việc sắp đặt người bảo vệ đại nhân được chu toàn. Trước mắt đại nhân cũng không có cắt cử gì khác. Vừa dịp ở lại đây ôm cây đợi thỏ. Chúng ta đã bố trí thiên la địa võng ở đây, chỉ cần tên Tàn Sa kia dám tới thì y sẽ lập tức biến thành cá trong lưới. Tàn Sa sẽ trở thành con vật trong túi đại nhân rồi. Giả sử đại nhân cứ khăng khăng đòi khởi hành, đường còn dài, sẽ có nguy cơ bị mai phục từ bốn phía. Bọn tại hạ chỉ e không chăm sóc đại nhân được chu toàn thôi.

- Người nghĩ như vậy thật sao? Có phải Vương đại nhân có sắp đặt khác không?

Đoàn Phi hỏi vặn lại.

Ý nghĩ của đám người thô kệch như Ngưu Thiên hộ sao có thể giấu được Đoàn Phi. Cậu ta bỗng cười rồi lôi từ trong ngực ra một phong thư đưa cho Đoàn Phi nói:

- Đoàn đại nhân quả nhiên đoán đúng rồi. Vương đại nhân ra lệnh cho tại hạ, chỉ khi nào đại nhân hỏi đến mới được giao bức thư này cho ngài. Vương đại nhân quả thực có sự sắp đặt khác, nhưng tình tiết cụ thể thế nào thì tại hạ cũng không rõ lắm.

Đoàn Phi bóc thư xem, lông mày tức khắc nhíu lại nói:

- Vương đại nhân là trụ cột của nước nhà, sao có thể mạo hiểm như thế được? Không được, kế hoạch này ta không đồng ý. Chúng ta lập tức khởi hành, gióng trống khua chiêng để gây chú ý cho Tàn Sa. Kế hoạch này là do ta đề xuất, mỗi nhữ phải là ta mới đúng.

Ngưu Thiên hộ lo lắng nói:

- Nhưng đây là mệnh lệnh của Vương đại nhân.

Đoàn Phi ngang ngược nói:

- Tất cả mọi hậu quả sẽ do ta gánh vác. Đoàn đại nhân sẽ không trách các người đâu. Truyền lệnh của ta, lập tức khởi hành.

Sau một hồi lộn xộn, đám Đoàn Phi đã rời khỏi huyện Thượng Cao trước khi trời sáng. Đoàn phi nóng lòng lo cho sự an nguy của Tuần phủ đại nhân, không ngại vứt bỏ đội quân bộ binh hàng ngàn người, bao gồm cả nha dịch phủ Thụy Châu, chưa được ba mươi người phi ngựa suốt đêm tới phủ Thụy Châu.

- Đại nhân không cần nóng vội.

Tô Dung thấy Đoàn Phi vội vàng, liên tục thúc ngựa thì không thể không khuyên nhủ:

- Vương đại nhân mưu tính sâu sa, tuyệt đối không thể dễ dàng đưa mình vào nguy hiểm được. Đại nhân không thạo cưỡi ngựa lắm, đừng làm mình mệt quá.

Đoàn Phi cho ngựa chạy chậm lại, quay đầu nhìn lại. Trông thấy đám Thạch Bân cưỡi ngựa còn kém hơn cả hãn đã chạy tới mức mồ hôi đầm đìa, mặt không còn chút máu nào nên nói:

- Cũng được. Đây là chỗ nào? Ngưu Thiên hộ, tìm một chỗ nghỉ tạm đi, sáng ngày mai tiếp tục lên đường.

Phán quan Thụy Châu Bành Hưng cũng chạy tới mức xương cốt sắp rời ra từng mảnh, ông ta thở phào đáp:

- Chỗ này còn cách Thụy Châu hơn năm mươi dặm nữa. Phạm vi mười dặm quanh đây không có thôn xóm gì, e là chúng ta phải dựng trại ở tạm trong chỗ hoang dã này rồi.

Ngưu Thiên hộ sai người tìm một chỗ gần nguồn nước rồi dựng vài cái lều, sau đó đốt lửa lên rồi mời đám Đoàn Phi vào lều nghỉ ngơi. Đoàn Phi vừa mới đặt mình xuống, bất thành linh nghe được tiếng vó ngựa truyền tới. Một đoàn người ngựa đang tới từ phía trước.

- Kẻ nào kia, Thêm sự Án sát ti Đoàn đại nhân và Phán quan phủ Thụy Châu Bành đại nhân đang ở đây.

Ngưu Thiên hộ quát lớn.

Đoàn Phi cảm thấy không ổn, vì đám người ngựa kia không hề có ý dừng bước. Bọn chúng cười ngựa xông thẳng tới, có kẻ cười ha ha nói:

- Người chúng ta tìm chính là Đoàn đại nhân. Đoàn đại nhân, người không lo yên phận làm quan của người, việc gì phải quản chuyện giang hồ? Lão đại Tàn Sa nhờ ta hỏi thăm người đấy. Không phải người đòi bắt lão đại sao? Đợi ta cắt đầu của người đem về là người có thể gặp được lão đại rồi.

- Thỗ phi to gan! Có Thiên Phu Trưởng Ngưu Tài Nghị ta ở đây, các người đừng hòng động tới một sợi lông của Đoàn đại nhân. Người đâu, bày trận tiếp địch!

Ngưu Thiên hộ hét lên một tiếng, chỉ có vền vện mấy tên lính quên cầm cây thương gỗ ngăn tui. Căn bản kém xa so với kẻ địch.

Đoàn Phi và những người khác đã nằm xuống nghỉ ngơi đều bị giật mình tỉnh dậy. Trông thấy tình hình, tất cả đều có chút sợ hãi. Chỉ nghe thấy Trì Thành Xương hô lớn:

- Mọi người đừng sợ. Tuy kẻ địch nhiều, nhưng bọn ta vẫn có thể chặn được. Tiểu Sài, trông cậy vào cậu rồi đấy.

Sài Tuấn Phú đáp lại một tiếng rồi từ sau lưng rút ra cây cung dài. Cùng một lúc lấp ba mũi tên lên dây cung, sau một tiếng “vèo” thì bay vút đi.

Đám thổ phỉ đang điên cồng xông lên, trông thấy tình hình này thì không khỏi khiếp sợ. Có kẻ hô lớn:

- Tam ca, không ổn rồi. Đối phương có cao thủ!

- Không ổn cái đầu người. Xông lên cho ta. Sau khi tiếp cận thì cho thẳng cầm cung tên kia một đao kết liễu đời nó.

Đám thổ phỉ kêu gào rồi tiếp tục xông lên.

Trong bóng đêm, ánh sáng từ ngọn đuốc không rọi được bao xa. Đoàn Phi chỉ nghe được những tiếng cung tên vang lên vèo vèo, và những tiếng hét giết, những tiếng kêu đau đớn từ phía xa vọng lại. Chỉ trông thấy những bó đuốc phía xa mỗi lúc một ít dần. Rồi lại trông thấy Trì Thành Xương uy phong lẫm lẫm đứng chống kiếm. Mọi người dần bình tâm trở lại. Đoàn Phi quay đầu nhìn về phía Tô Dung, tay Tô Dung cũng đặt trên chuôi kiếm, đang tập trung tinh thần nhìn về phía xa. Đột nhiên nàng thoáng cười, dưới ánh lửa chiếu rọi, thật không thể nào miêu tả hết được nét đẹp rung động lòng người.

Trận chiến nhanh chóng kết thúc. Đám thổ phỉ kia hô to gọi nhỏ tìm đường chạy trốn. Ngưu Tài Nghị và thuộc hạ của anh ta trở về trong tình trạng người ngợm nhuốm máu. Đoàn Phi tiến lên phía trước nghênh đón. Trông thấy thế thì không nén được quan tâm hỏi:

- Tình hình thế nào? Mọi người không có vấn đề gì lớn chứ?

Thiên tống Ngưu Tài Nghị nói:

- Đa tạ đại nhân quan tâm. Bọn họ đều là những tinh binh dũng tướng dưới trướng của tại hạ, đi theo Vương đại nhân tham gia những trận chiến lớn. Đám thổ phỉ dưới nước lên bờ này sao có thể là đối thủ của bọn tại hạ được. Máu trên người mọi người đều là của kẻ địch. Chỉ có hai tên chân tay vụng về, bị chém vào chút da đầu, không sao cả.

Sài Tuấn Phú nói:

- Đại nhân, tên cầm đầu có lẽ là thuộc hạ xếp hàng thứ ba của Tàn Sa, là Mặc Ngư Đầu. Năng lực của tên này thua xa so với Tàn Sa. Khi này tại hạ giương cung lần thứ hai thì trúng vào bả vai tên này. Bọn chúng sau khi lưu lại năm thì thế thì hoảng hốt bỏ chạy.

- Hai vị đại nhân tiếp tục nghỉ ngơi đi. Tại hạ cho hai vị huynh đệ ở lại đó dọn dẹp đám thi thể kia. Tối nay có lẽ không sao nữa rồi.

Thiên tống Ngưu Tài Nghị nói.

Tựa như cố ý hát ngược lại với anh ta vậy. Vừa dứt lời thì phía xa xa lại đột nhiên truyền tới những tiếng bước chân. Hai huynh đệ Ngưu Tài Nghị nói nhanh chóng chạy về, thần sắc có chút khác thường bẩm báo:

- Thiên tống đại nhân, hình như lại có một đội người ngựa nữa tới.

- Biết rồi. Mọi người lấy lại hết tinh thần cho ta, chuẩn bị tinh thần chiến đấu.

Ngưu Thiên tổng quát lớn. Đoàn Phi và Tô Dung nhìn nhau. Ánh mắt Tô Dung nhìn về phía xa, đột nhiên thần sắc biến đổi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 128

Tô Dung nhìn về phía xa, thần sắc đột nhiên biến đổi, nàng khẽ quát:

- Thạch Bân, gọi tất cả các huynh đệ cầm vũ khí lên, chuẩn bị chiến đấu. Hai vị đại nhân xin hãy lùi về phía sau.

Trì Thành Xương kinh ngạc nhìn nàng một cái, đột nhiên nhảy lên một con ngựa tốt quất lớn:

- Kẻ nào tới đây? Phán quan Bành Hưng Bành đại nhân đang ở đây, còn không cho ngựa chạy chậm lại để tránh hiếu lằm.

Kẻ cười ngựa trước mặt dường như cho ngựa chạy chậm lại, có kẻ cất giọng nói:

- Chúng tôi là đám thương nhân qua đường. Không dám quấy rầy quan gia, chúng ta đi chậm chậm qua là được rồi.

Sài Tuấn Phú cười lạnh một tiếng nhỏ giọng nói:

- Mọi người cẩn thận. Kẻ tới là địch không phải là bạn. Ngưu Thiên hộ, phát tín hiệu đi.

Ngưu Thiên hộ nghiêm nghị đáp lại một tiếng, anh ta vung tay một cái. Tên tiểu giáo phía sau anh ta rút từ thắt lưng ra một cái tù và bằng sừng trâu thổi ù ù lên.

Nghe được tiếng kèn, đám người cười ngựa phía trước đột nhiên tăng tốc, hô gào xông tới.

- Là tên thuộc hạ đứng hàng thứ hai của Tàn Sa---Đại đạo Thanh Diện Ngạc.

Sài Tuấn Phú hừ nhẹ một tiếng. Cung tên một lần nữa được giương lên, lần này chỉ có một mũi tên, nhắm thật chuẩn rồi bắn đi.

Đám đạo tặc đi rồi lại tới. Đoàn Phi chỉ cảm thấy khó hiểu. Nhìn ánh mắt đám người Sài Tuấn Phú thì dường như lần này vấn đề nghiêm trọng hơn rất nhiều. Đoàn Phi cũng trở nên sốt ruột, đột nhiên hấn nắm lấy tay Tô Dung nói:

- Chúng ta vẫn nên lùi ra sau một chút đi.

- Đại nhân yên tâm, đám đạo tặc này không đáng sợ.

Tô Dung quay đầu nhìn lại, đột nhiên hừ nhẹ một tiếng. Nàng vung tay ra, xoay mặt đi không để ý tới Đoàn Phi nữa.

Đoàn Phi hì hì cười đều rồi đưa cái tay đó lên mũi người người. Dường như từ trong đó, hấn người được một mùi thơm ngát. Đây là lần đầu tiên cầm tay Tô Dung nữa chứ. Đoàn Phi thầm quyết định trong vòng ba ngày sẽ không rửa tay, để làm kỷ niệm.

Mũi tên đó của Sài Tuấn Phú bị kẻ địch đỡ được. Tốc độ tiến lên của kẻ địch càng lúc càng nhanh. Ngưu Thiên tổng đã quen với chiến trận, không hề có chút bối rối gì. Đợi kẻ thù xông tới gần, anh ta mới hét lớn một tiếng:

- Đinh nhọn!

Một tên tiêu binh dùng đao chặt đứt sợi dây thừng thẳng băng buộc trên cây. Một tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống, kéo cái bẫy đơn giản trải

ngay trên đường lên. Hàng cọc gỗ nhọn nhô lên, những tên cưỡi ngựa tới không hãm được tốc độ và cứ thế xông vào. Chỉ trông thấy hai tên kỵ sĩ hàng đầu tiên thúc vào bụng ngựa, con ngựa ngã vấp xuống rồi đứng lên. Sau đó vượt qua hàng cọc nhọn hoắt dựng nghiêng góc 45 độ một cách nguy hiểm.

Những tên kỵ sĩ phía sau thì không có được kỹ thuật cưỡi ngựa cao minh như vậy nữa. Hai con ngựa bám sát theo sau khi tới chỗ cọc nhọn đã không còn kịp tránh nữa. Hai con ngựa đó lập tức bị xuyên qua, trong tiếng hí thất thanh của con ngựa, hai tên kỵ sĩ ngã xuống rồi nhảy dựng lên. Tránh qua mối họa bị xuyên nát bụng một cách khó khăn.

Hai tên đi đầu tiên lớn tiếng cảnh báo, những tên kỵ sĩ phía sau đến nơi đều tìm cách lách qua. Thế tấn công tức khắc bị cản trở, đội hình có chút hỗn loạn. Ngưu Thiên hộ đã dẫn người xông lên, giao đấu với đám kỵ sĩ của địch.

Trì Thành Xương cũng rút kiếm xông lên phía trước, quyết một trận huyết chiến với địch. Sài Tuấn Phú vẫn cầm cung bảo vệ Đoàn Phi, Bành Hưng cùng các nha dịch khác từ từ lùi về phía sau. Vừa lùi vừa không ngừng bắn tên. Đến cả Dương Sâm cũng lặng lẽ cầm cung của cậu ta lên, tranh thủ thời gian tiêu diệt địch.

Đoàn Phi sâu sắc cảm nhận được mình không có sức, hăn giậm chân thờ dãi nói:

- Ôi, nếu có huynh đệ nhà họ Nhạc ở đây thì tốt biết mấy. Có họ bảo vệ thì không cần thiết phải để ý tới mấy tên giặc nước này. Ta cũng có thể xông lên hỗ trợ rồi.

Tô Dung khuyên:

- Trong nhà có con cái thiên kim thì phòng ngủ không được gần phòng khách. Đại nhân tài năng xuất chúng, chí hướng cao vời. Sao có thể dẫn

thân vào chỗ nguy hiểm, chém giết với đám cường đạo chán sống này được? Cho dù có là cao thủ thì đã sao? Thời đầu Tống Mạt Nguyên, bao nhiêu anh hùng hào kiệt vì bảo vệ quốc gia mà ra chiến trường. Chẳng phải vẫn rơi vào kết cục người nào người nấy đầu một nơi thân một nơi đó sao?

Đoàn Phi thở dài:

- Nói thế thôi mà. Lúc ta ra tay thì đương nhiên là lúc đại cục đã định rõ, không còn nguy hiểm nữa. Giống như Triệu Tử Long ra bẫy vào bẫy khiến cho người ngựa đám thiên quân vạn mã bị đánh tơi bời. Ta cũng chỉ có thể ảo tưởng một chút thôi mà.

Tô Dung nhoèn miệng cười nói:

- Thì ra đại nhân thích đánh chó mù đường à. Chuyện này thì đơn giản. Đợi lúc đuổi địch đi rồi bắt vài tên tù binh về cho đại nhân cảm thương đâm cho chúng vài nhát vào đùi là được thôi mà.

Đoàn Phi cả giận nói:

- Như thế thì có ý nghĩa gì. Người không nghe nói lúc chúng ta ở trấn Hải An, ta đã từng một đao phanh kẻ địch ra làm đôi đấy. Chỉ tiếc là nếu có một thanh đao Đông Dương trong tay thì những tên tặc tử bình thường cũng không làm ta bị thương được.

- Đúng đấy. Chúng ta đã từng quyết chiến với cả ngàn quân giặc Oa. Mấy tên tiểu tặc này thực sự chẳng là gì. Nếu trong tay có binh khí thuận tiện thì chúng ta cũng có thể xông lên hỗ trợ chiến đấu rồi.

Thạch Bân nói.

Phía xa có một đội người ngựa đuổi tới. Trong tay bọn họ ai cũng cầm cây đuốc, tựa như một con rồng lửa quanh co khúc khuỷu. Thạch Bân vừa mạnh mẽ nói thế cũng không khỏi giật mình:

- Không hay rồi, lại có một đội giết người nữa tới rồi. Anh Phi, tên Tàn Sa anh chọc ghẹo này rốt cục là người nào vậy? Sao lại có nhiều thuộc hạ thế này?

Đoàn Phi cười hề hề nói:

- Đừng sợ, đội này có lẽ là đám quân viện trợ đến nhờ tiếng tù và khi này. Muốn đánh chó mù đường thì phải chuẩn bị chứ. Tốt nhất là tung một mẻ lưới bắt hết tất cả bọn địch lại, không được để lọt một tên nào.

Sài Tuấn Phú liếc nhìn Đoàn Phi một cái. Cậu ta không còn nhiều mũi tên nữa, ra tay càng phải cẩn thận hơn. Mỗi một mũi tên bắn ra nhất định phải có thu hoạch. Lúc này quân địch giương như cũng cảm thấy có gì không ổn, bọn chúng càng tấn công mãnh liệt hơn. Chung quy thì người của Ngưu Thiên hộ quá ít. Có không ít tên tặc tử vượt qua bọn họ xông tới giết bọn Đoàn Phi.

- Chúng ta chỉ cần cái đầu trên cổ Đoàn Phi, những kẻ khác không liên quan thì mau tránh ra.

Bọn đạo tặc vừa hét lớn vừa vọt lên phía trước. Sài Tuấn Phú chỉ có một cây cung không thể ngăn cản được nhiều tên như vậy. Tô Dung quay người leo lên ngựa, xông lên phía quân địch, đồng thời quát lớn:

- Thạch Bân, mời đại nhân lên ngựa, vừa đánh vừa rút. Ta sẽ cố hết sức chặn bọn chúng một thời gian.

Một tên đạo tặc một mình xông lên phía trước, gã nhìn Tô Dung rồi nhếch miệng cười:

- Thỏ con, đại nhân nhà ngươi sẽ phải rơi đầu rất nhanh thôi. Chi bằng ngươi đi theo ta đi.

Trước mặt Đoàn Phi, Tô Dung làm ra vẻ không có gì, chứ kỳ thực thì nàng vô cùng chán ghét những kẻ coi một cô gái giả trai như nàng thành cái gọi là :tiểu tướng công. Nghe vậy mặt nàng lạnh lùng, ngênh mặt đâm vào không trung một nhát kiếm về phía tên đạo tặc một mắt kia.

Nhát kiếm yếu đuối kia căn bản không hề có sức uy hiếp trong mắt tên đạo tặc một mắt. Gã cười ha ha, đảo ngược cây đao lại. Gã định sẽ đập rơi cây kiếm của Tô Dung, sau đó trực tiếp bắt “tiểu tướng công” này từ trên ngựa đem về.

Tô Dung lạnh lùng hừ một tiếng, cổ tay khẽ run lên. Tên đạo tặc một mắt chỉ cảm thấy trước mặt đột nhiên có vô số ngôi sao nhỏ, ngay sau đó thì cảm thấy cánh tay đau nhói. Cùng lúc đó cơ thể gã cũng chợt lạnh đi. Tiếp đó, gã như một cái túi da cừu bị đâm rách ở vô số chỗ. Máu tươi từng dòng từng dòng một phun từ các vết thương trên người gã ra ngoài.

- Mắt của ta, mắt của ta!

Tên đạo tặc một mắt kêu thảm thiết rồi ngã từ trên lưng ngựa xuống. Nhát kiếm đó của Tô Dung không chỉ chọc mù con mắt duy nhất của gã, mà còn cắt đứt gân cánh tay phải của gã. Đâm vào nhiều huyết lớn trên người gã. Cho dù không chết thì từ nay tên này cũng chỉ có thể nằm liệt giường, không còn mơ tưởng tới chuyện ức hiếp người khác được nữa rồi.

Nhân từ với địch chính là tàn nhẫn với mình. Tô Dung ra tay không cần nương tình. Dáng người nàng nhỏ bé, nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa thì rất uyên thâm. Sau khi xông vào quân địch thì liên tục dùng kiếm đâm vào những tên giặc phía trước khiến chúng bị ngã ngựa. Những tên đạo tặc còn lại thì kinh hãi, cùng tấn công lên vây chặt lấy nàng. Còn nàng thì tận dụng thân hình nhỏ nhắn của mình, không ngừng lườn lách trên dưới lưng ngựa. Chỉ một người mà có thể ngăn cản khiến hơn mười tên đạo tặc cao lớn không thể tiến lên phía trước một bước nào được.

Đoàn Phi trông thấy mà thèm, lại lo cho sự an nguy của Tô Dung. Vào thời điểm này sao mình có thể làm con rùa rụt cổ được. Hắn vung cánh tay Thạch Bân đang giữ chặt hắn ra, quay đầu ngựa lại lao về phía bọn đạo tặc.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 129

Đoàn Phi cười ngựa xông về phía kẻ địch, đám người Quách Uy cũng cười ngựa theo đằng sau, bọn họ hét lớn:

- Phi ca, huynh không mang theo vũ khí mà.

Đoàn Phi chợt tỉnh ngộ, cho ngựa chạy chậm lại, nhanh chóng ẩn thân đi nhặt chiếc đao mà tên đạo tặc chột mắt bỏ lại trên mặt đất, đây vốn là một động tác rất khó đối với hắn, cây đao này cầm trên tay rất nặng, Đoàn Phi nhất thời cầm không chắc, lại để cây đao thép kéo rơi khỏi ngựa, suýt nữa thì bị chính ngựa của mình đá bị thương.

Đám người Quách Uy hô to gọi nhỏ vội vàng đến giúp, một tên đạo tặc thấy có cơ hội, hơn nữa lại còn là mục tiêu chính liền nhe răng cười một cách độc ác thúc ngựa xông đến chỗ Đoàn Phi, xoay người chém xuống một đao.

Ngay tại chỗ vang lên một tiếng thật lớn, Đoàn Phi giương đao đỡ, kết quả bị chấn ngược lăn lóc trên mặt đất, tên đạo tặc kia định chạy theo bồi thêm một đao thì đột nhiên thấy che mắt thét lên đau đớn, con mắt của gã đã xuống nằm bên cạnh hòn đá rồi, chính là Dương Sâm dùng tuyệt kỹ sở trường bắn cung của mình bắn gã.

Đoàn Phi nhân cơ hội bò dậy, múa đao lên không một tiếng động chém về phía tên đạo tặc.

Đây là một thanh quý đầu đao, trọng lượng so với đao Đông Dương còn nặng hơn gấp ba lần là ít. Cũng may gần đây Đoàn Phi luôn rèn luyện thân thể, lại còn luyện khí công, khí lực không biết từ lúc nào đã được tăng lên, chỉ cần dùng lực một chút vung đao lên cũng có thể chém gọn. Tên cướp kia mắt đã bị thương nhất thời tay chân luống cuống nên không hề phát hiện Đoàn Phi đã chém tới phía sau rồi.

Một đao chém thành hai mảnh.

Sự sắc bén của quý đầu đao còn vượt qua cả dự liệu của Đoàn Phi, dường như chẳng tốn chút sức lực nào cũng đem chém tên cướp thành hai mảnh, nhìn phần thân còn đang kêu thảm giãy dụa của tên cướp trên đất, Đoàn Phi nhin không được nhắm nghiền hai mắt lại, lại một đao bổ xuống, chém đứt đầu tên cướp kia.

- Cường đạo tập kích mệnh quan triều đình, giết không tha! Nếu còn không chịu đầu hàng thì chỉ còn một con đường chết!

Đoàn Phi quay người leo lên ngựa, lớn tiếng hét, giữa vòng vây của đám Thạch Bân giương cao đại đao nhắm hướng bọn cướp phóng đi.

Tên cướp chợt mắt là một tiểu đầu mục, đao của gã là một thanh vũ khí sắc bén, cũng là một tín hiệu mơ hồ, rất nhiều tên cướp cầm trong tay chỉ là những thứ vũ khí đơn bạc, chém một cái là gãy, bởi vậy khi nhìn thấy quý đầu đao thì rất nhiều tên lựa chọn chạy trốn, đám bộ khoái Thạch Bân cũng không hề yếu đuối như chúng tưởng tượng. Sau khi bọn họ nhặt những vũ khí rơi rớt lại trên mặt đất để chiến đấu với lũ cướp, thì không hề rơi vào thế hạ phong, lũ cướp này càng đánh lòng càng kinh hãi, mắt thấy đường rút đã bị một đám địch nhân nữa mới tới chặn mất, tiếp đó lại thấy nhị ca Thanh Diện Ngạc của bọn họ bị chém rơi xuống khỏi ngựa, đám hải tặc ương ngạnh này rốt cục cũng sụp đổ, nhao nhao buông vũ khí xuống, quỳ xuống đất giơ hai tay lên đầu hàng.

Ngưu thiên tổng mặt sắc xanh lại để thủ hạ tùacute; liệu thương, trận nà đã mất 3 huynh đệ, ngoài ra số bị thương và tàn phế cũng có 5 người, tuy rằng đã chiến thắng nhưng cũng là thắng rất thê thảm.

Nhìn thi thể chân tay rơi đầy mặt đất, nghe tiếng những người bị thương không chịu đau được đang kêu thảm thiết, trong lòng Đoàn Phi cũng nặng nề không thôi. Hắn cảm thấy số người tử thương lần này nhiều như vậy đều là lỗi do mình, nếu không phải bản thân hắn cứ nhất định muốn rời khỏi huyện Thượng Cao, có đội quân thiên hộ bảo vệ thì đám cướp này cũng không dám ra tay, càng không có ai mất đi tính mệnh rồi.

Tô Dung lại nói với hắn:

- Chúc mừng đại nhân lại lập được đại công, ngoài đám Tàn Sa ra thì mấy đại đầu mục của băng cướp Tàn Sa nếu không bị giết ngay tại chỗ thì cũng đều bị bắt cả rồi, nạn hải tặc rốt cục cũng đã được bình ổn rồi, không biết có bao nhiêu bách tính ven bờ hồ Phàn Dương được hưởng phúc, những người bị bọn hải tặc sát hại cũng có thể an nghỉ rồi.

Nghe thấy lời này Ngưu thiên tổng cũng vui vẻ trở lại, ông ta liếm liếm đôi môi vì ra sức chém giết mà trở nên khô ráp của mình nói:

- Tô sư gia nói không sai, đây đích thực là một đại công, ba người bọn họ có chết cũng không uổng rồi.

Thấy ông ta không còn để bụng nữa, trong lòng Đoàn Phi cũng nhẹ nhõm hơn, hắn cầm quý đầu đao đi đến trước mặt tên Thanh Diện Ngạc với một cánh tay bị cụt đã được băng bó, đến cánh tay còn lại cũng bị đám bộ khoái hung hăng dùng dây thừng xích lại, trông gần giống cái bánh chưng, quý đầu đao để trước mặt cá Thanh Diện Ngạc, Đoàn Phi lạnh lùng hỏi:

- Tàn Sa ở đâu?

Thanh Diện Ngạc bỗng cười khăng khặc một cách kì quái, thở phì phò nói:

- Nghe nói người rất thông minh, sao lại hỏi một câu ngu ngốc như vậy? Lão đại Tàn Sa đương nhiên là đã đi giết tên Vương Thủ Nhân rồi, lần trước chưa giết được hẳn nên lão đại luôn canh cánh trong lòng, lần này lão co đầu rút cổ trên bờ lại còn phải hết thủ hạ đến bảo vệ người rồi, đây chính là cơ hội tốt để giết lão, sao lão đại lại bỏ qua được cơ chứ? Cho dù bọn ta chết hết nhưng có Tuần phủ đại nhân bồi táng thì cũng không tồi, hơn nữa sớm một gì lão đại cũng sẽ trở lại xử lý sạch sẽ đám người các người, lão tử sẽ ở dưới đó (âm phủ) đợi các người.

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Mưu trí của Vương đại nhân đâu phải đám hải tặc như các người có thể đoán được? Lũ các người đều trúng kế của ngài ấy rồi, cho đến giờ ngoài Tàn Sa còn chưa xuất thủ ra thì những tên còn lại phỏng chừng cũng đã thành cá trong lưới rồi, đám hải tặc Tàn Sa các người từ nay kết thúc tại đây!

Lời của Đoàn Phi đã đánh nát bức tường phòng ngự cuối cùng trong lòng Thanh Diện Ngạc, gã gắng sức giằng co, miệng há hốc như muốn cắn một miếng trên mặt Đoàn Phi, Đoàn Phi hừ lạnh một tiếng, nói:

- Băng hải tặc Tàn Sa các người hơn mười năm qua hoành hành trên hồ Phàn Dương, giết người vô số, mỗi tên chém đầu mười lần cũng chưa đủ. Phụng mệnh Tuần phủ đại nhân, bắt được băng cướp Tàn Sa thì tử hình tại chỗ, tránh sinh hậu hoạn, đầu tướng dùng vôi ướp bảo quản đưa về Nam Xương báo công là được, giết!

Một chữ giết nói ra, Đoàn Phi giơ quý đầu đao trong tay lên, hai mắt Thanh Diện Ngạc bắn ra ánh mắt không tin, không cam lòng, “xuy” một tiếng đầu bay khỏi cổ.

Thi hành chém 56 tên thủy tặc, băng cướp Tàn Sa từ đây tận diệt, chỉ còn lại Tàn Sa thôi.

Huyện Phù Lương phủ Nhiêu Châu đang chìm trong bóng đêm, nhưng đêm nay huyện Phù Lương không hề yên tĩnh, toàn bộ huyện nha huyện Phù Lương đều được binh lính bao vây, quả thật đến một con kiến cũng không lọt vào được.

Tuần phủ Vương Thủ Nhân đang ở trong phòng dành cho khách phía sau huyện nha, binh sĩ bên ngoài đều là những người mà ông ta đặc biệt điều động đến bảo vệ mình, có điều những binh sĩ này có thật sự ngăn cản được thích khách của cao thủ Võ Lâm không?

Một bóng đen như ma quỷ trong bóng đêm, y linh hoạt tránh khỏi tầm mắt binh sĩ, luồn lách huyện nha, từ từ tiếp cận phía sau huyện nha.

Vương Thủ Nhân vốn đang nằm nghỉ tạm trên giường thì đột nhiên hai mắt mở to, chậm rãi ngồi dậy, lấy từ trên tường xuống một cây cung lớn, đây chính là cây cung mà Vương Thủ Nhân dùng hồi “tam tiền định kinh quân” (tức là dùng 3 mũi tên để thị uy với quân sĩ), thâm trầm nhìn cây cung nhẹ nhàng vuốt ve. Vương Thủ Nhân nhắm mắt lại, ngón tay rút lên một mũi tên, khi bóng đen kia nhảy từ trên nóc nhà xuống, mắt Vương Thủ Nhân vẫn chưa mở ra, đột nhiên giương cung “vù” một tiếng, một tiễn xuyên mây mà phóng đi, bóng đen ngoài cửa sổ phát ra một tiếng kinh hô ngắn ngủi rồi ngã xuống mặt đất.

Vương Thủ Nhân đẩy cửa bước ra, nhìn tên hắc y nhân đang giãy dụa trên đất, chỗ mũi tên cắm trên ngực máu tươi tuôn ra, cười lạnh nói:

- Bốn năm trước lão phu tha cho người một mạng, người đã không biết hối cải, hôm nay còn dám một mình đến thích sát lão phu, đúng là đồ ngu không biết tự lượng sức mình.

Hắc y nhân chính là tên sát thủ Tàn Sa, y thất khiếu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) chảy máu, giãy dụa nói:

- Bốn năm nay ta luôn điều tra nhưng vẫn không tra ra rốt cục bên cạnh người tiềm ẩn vị cao thủ nào, thế nhưng thật không ngờ, ai mà ngờ được rằng đường đường một mệnh quan triều đình, lại là một vị tuyệt thế cao thủ võ lâm.

- Giang hồ vốn là giang sơn nhất ngẫu (một phần của giang sơn), điều này đâu phải thứ như người có thể hiểu được.

Vương Thủ Nhân nhàn nhạt nói, máu từ miệng Tàn Sa chảy ra càng lúc càng nhiều, đôi mắt cũng dần dần ảm đạm đi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 130

Đoàn Phi trở về Nam Xương mới biết mình đã thành danh nhân, thời điểm xuống thuyền không ngờ có không ít dân chúng đặc biệt chạy tới gặp mặt hẳn, thậm chí ngay tại chỗ nhận được mấy đơn kiện cáo. Đây chính là lực lượng tuyên truyền, chỉ trong vài ngày chuyện về Đoàn Phi đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Bắt đầu từ thân thế bị đặt kia của hẳn, tất cả đều trở nên hoàn mỹ, thậm chí ngay cả Ninh Vương vội vàng tạo phản đều đã trở thành công lao của Đoàn Phi.

Vụ án Tam Dao Lục Động có rất nhiều manh mối mờ hồ chỉ hướng về Ninh Vương, chẳng qua là khi đó không ai dám tiếp tục điều tra sâu hơn mà thôi, hiện tại hiển nhiên không giống với lúc trước.

Trong cổ sự lưu truyền, Đoàn Phi đánh giặc Oa, cứu nữ nhân yếu đuối, diệt hải tặc, liên tiếp phá đại án. Dựa vào cái uy của Hoài Vương, quyền của Thủ Phụ và thế lực của Long Hồ sơn đều cúi đầu trước hẳn. Đoàn Phi trong lòng dân chúng quả thực là Bao Thanh Thiên triều Đại Minh! Đám dân chúng không lan truyền cổ sự của hẳn mới là lạ.

Trông thấy cảnh tượng chấn động như thế, Đoàn Phi không khỏi có chút xấu hổ. Trong kế hoạch tạo ảnh hưởng lớn chỉ là vì dẫn dụ hải tặc Tàn Sa lên bờ, trên thực tế hẳn chỉ mượn cái uy của Tuần Phủ Vương đại nhân, cùng với tình thế trước mắt Ninh Vương vừa bị bắt để áp bức Hoài Vương chịu thua. Công lao của hẳn đều là do Tuần phủ Vương đại nhân gây dựng lên, không có chút quan hệ gì với hẳn. Tuy nhiên trước khi vào thành hẳn

nhận được một phong mật thư từ Vương Thủ Nhân, trong thư nhắc đến một việc khiến Đoàn Phi đành phải im lặng đối với chuyện này.

Đám người Đoàn Phi quay trở về nha môn Đề Hình Án Sát Sứ Ti, lại nhận được sự hoan nghênh của các quan trên trong đó có Án Sát Sứ Ngũ Văn Định đại nhân, cùng với đồng nghiệp, đám thuộc hạ. Chuyện này càng khiến Đoàn Phi lo sợ và nghi hoặc không yên.

Trong nha môn Án Sát Sứ Ti, Đoàn Phi bắt đầu khoe thành tích, bao gồm cả Tàn Sa, tổng cộng 57 cái đầu người bày thành một tòa núi nhỏ. Trên hiện trường đầy mùi máu tanh, khiến các quan văn chưa bao giờ trải qua cảnh tượng huyết chiến như thế phải hít sâu một hơi khí lạnh, lòng kính ngưỡng đối với Đoàn Phi lại càng lớn.

Đoàn Phi mất hai ngày mới vất vả đón tiếp hết quan viên Nam Xương tới chúc tụng. Trong khi chờ đợi Tuần Phủ Vương đại nhân trở về Nam Xương, hắn tiếp tục đầu nhập vào Đề Hình Án Sát Sứ Ti công tác, lúc này công việc càng thêm thuận lợi. Có một số quan viên liên quan đều nghe thấy tiếng liền đến thỉnh tội, không thể đến thỉnh tội cũng viết thư thỉnh tội, khiến uy danh của Đoàn Phi càng thêm lừng lẫy.

Ngày mùng sáu tháng bảy, Tuần Phủ Vương đại nhân tuần tra Cán Đông viên mãn trở về Nam Xương. Giống như tháng trước, toàn bộ quan viên đều được mời tới nha môn Tuần Phủ. Trong khoảng thời gian này mọi người theo thứ tự từng người từng người tiến lên báo cáo chiến tích, Đoàn Phi chính là người cuối cùng. Tuy nhiên thành tích của hắn hiển nhiên vượt xa so với những người khác. Vương Thủ Nhân lần này không có chiếu cố đặc biệt đối với hắn, mà sơ lược chứng nhận và tán dương mọi người trong khoảng thời gian này rất nỗ lực, sau đó khích lệ thêm một chút, rồi để mọi người rời đi.

Đoàn Phi lại được giữ lại một lần nữa, Vương Thủ Nhân đưa hắn tới thư phòng trong hậu viện nha môn Tuần Phủ, thản nhiên cười nói:

- Người nhất định có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi ta? Đừng vội, trước hết uống chén trà đi.

Một thứ đồng bưng trà tiến vào, khi Đoàn Phi ngửi chén trà có hương thơm quen thuộc, hẳn không khỏi liếc mắt nhìn chén trà, Vương Thủ Nhân cười ha hả nói:

- Rất quen thuộc phải không? Ta nghe nói bên cạnh người có một nha hoàn, thường ngày pha cho người một chén trà Hách Sát Hương Nhân này, hiện tại nó có một cái tên khác càng thêm nổi danh.

Trong lòng Đoàn Phi khẽ thốt lên:

- Động Đình Bích Loa Xuân?

Vương Thủ Nhân vỗ tay cười nói:

- Đúng vậy, sau khi Hoàng Thượng hồi kinh không lâu liền hạ thánh chỉ, lệnh phủ Tô Châu hàng năm cống nạp mười cân Hách Sát Nhân Hương cực phẩm, cũng ban tên cho nó thành Động Đình Bích Loa Xuân, tên này sửa lại thật hay a. Nghe nói thời điểm Hoàng Thượng hạ chỉ trên triều có rất nhiều đại thần ca tụng, cho rằng cái tên này sẽ trở thành một giai thoại. Hoàng Thượng nghe xong chỉ cười mà không nói, khiến người không biết chân tướng không hiểu chút nào, trên thực tế cái tên này là do người đặt phải không?

- Đại nhân từ đâu biết được việc này? Lúc ấy hẳn là chỉ có ba bốn người biết chuyện.

Đoàn Phi ngạc nhiên nói.

- Người không cần quan tâm, chuyện tình ta biết còn nhiều hơn những gì người tưởng tượng.

Vương Thủ Nhân ngưng cười, hai mắt sáng ngời nhìn Đoàn Phi:

- Đoàn Phi, người có năng lực, có thủ đoạn, có tài trí, có vận khí, hiện tại chỉ thiếu kinh nghiệm và mạng lưới quan viên mà thôi. Kinh nghiệm có thể từ từ tích lũy, còn mạng lưới quan viên ta có thể trực tiếp cho người, chỉ là không biết người có nguyện ý hay không?

Đoàn Phi vội vàng đứng lên, cung kính nói:

- Xin đại nhân chỉ rõ.

Vương Thủ Nhân nói:

- Nghe nói người từng viếng thăm Dương Nhất Thanh, nhưng y đóng cửa không tiếp khách, sau đó người lại đi mời Đường Bá Hổ về nhà làm Tây Tịch tiên sinh.

Đoàn Phi vô cùng nhay bén, nghe lời Vương Thủ Nhân nói xong trong lòng nhất thời nhảy dựng lên. Hắn không dám tin, ngẩng đầu nhìn Vương Thủ Nhân, cười ha hả nói:

- Chẳng lẽ đại nhân muốn thu tại hạ làm đồ đệ sao?

Lông mày Vương Thủ Nhân khẽ động nói:

- Người không muốn?

Đây chính là cơ hội nghìn năm có một, bá người đệ nhất Đại Minh làm sư phụ không phải phấn đấu mười năm là có thể? Đoàn Phi không chút do dự vội vàng quỳ gối, nói:

- Ân sư ở trên, xin nhận đệ tử khấu lạy.

Sau khi nói xong hắn cúi lạy Vương Thủ Nhân chín lạy.

Vương Thủ Nhân mỉm cười nhận lễ, sau đó mới nói:

- Ta từ trước tới nay thu vô số đệ tử, nhưng chỉ có hai người được ta chân truyền, đó là Phương Hiến Phu và Ký Nguyên Hanh. Bọn họ ai cũng có sở trường riêng, tuy nhiên giống như người, đi theo ta từ khi còn nhỏ, chung quy khó học được toàn bộ bản lãnh của ta.

- Ân sư học thức minh mông, chúng đệ tử học được một phần cũng đã rất hiếm.

Đoàn Phi ngẩng đầu cười hì hì nói.

Vương Thủ Nhân vuốt râu cười nói:

- Đứng lên đi, ta không tùy tiện thu đồ đệ, người biết ta nhìn trúng người điểm gì không?

Đoàn Phi cũng không hiểu, đành phải thành thật trả lời không biết. Vương Thủ Nhân nghiêm túc nói:

- Ta nhắm tới người không phải người khôn khéo, không phải người có năng lực, không phải bản lĩnh phá án của người. Ta nhắm tới người chính là người coi thường lễ pháp, quả quyết tàn ác đối với địch nhân, trân trọng đối với bằng hữu, đương nhiên còn rất quan tâm tới an nguy của ta. Nếu như thời điểm Thanh Diện Ngạc dẫn người đánh tới người sợ hãi bỏ trốn, người sẽ không đủ tư cách được ta ưu ái. Nếu khám phá được thân phận của Hoàng Thượng người chỉ biết a dua nịnh hót, ta chỉ có cách diệt trừ người trước!

Nhìn bộ dáng Đoàn Phi cảm như hén, Vương Thủ Nhân thoải mái cười nói:

- Người không cần sợ hãi, hôm nay ta thu người làm đồ đệ, hiển nhiên người đã vượt qua tất cả khảo nghiệm của ta, ta tương đối hài lòng về

người, người biết không? Người có năng lực có ở khắp nơi, nhưng bọn họ chưa chắc có phúc khí kia. Có thể nhiều lần tình cờ gặp gỡ Hoàng Thượng, hơn nữa trong lúc vô tình còn nói ra những lời như Đại Minh Hán Vũ, lại vừa khéo để Hoàng Thượng nghe được. Giang Bân vừa mới hồi Bắc Kinh đã bị lộ binh quyền, đuổi làm tiểu tốt trấn thủ cửa thành, nghe nói cũng vì trước đây trong lúc tình cờ gặp gỡ, để Hoàng Thượng tận mắt thấy Giang Bân làm ra chuyện lừa gạt của y, do đó mất đi sự sủng ái, phong thủy luân chuyển, đây là ý trời.

- Ha ha, đúng vậy, đệ tử cũng hiểu được gần đây bản thân vận khí không tệ.

Đoàn Phi cười ha hả nói.

Vương Thủ Nhân nói:

- Người đâu chỉ có vận khí tốt, quả thực tốt tới cực điểm, người biết không? Thời điểm đầu năm nay, có một vì sao đâm rách trời cao...

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 131

Thời điểm đầu năm nay có một vì sao đâm rách bầu trời, rơi xuống phía đông, sau đó trên Đông Hải còn xuất hiện một vì sao còn sáng hơn sao kim, tuy chỉ sáng mười ngày liền biến mất, cũng khiến cho lão phu hứng thú vì thế bắt đầu chú ý tới dị sự Giang Nam. Vừa bắt đầu liền biết tới sự xuất hiện của người, chuyện người từng trải qua ta đều biết. Tuy lão phu rất coi trọng người, chỉ là chuyện ta thu nhận người làm đệ đệ không được truyền ra ngoài, nếu không ta tuyệt đối không thừa nhận, thậm chí sẽ giết người để diệt khẩu, người hiểu chứ?

Đoàn Phi hoảng sợ nói:

- Ân sư ắt có chủ ý, đồ nhi xin nghe mệnh của tôn sư, tuyệt đối không nói với người khác.

- Uhm.

Vương Thủ Nhân nói:

- Người biết vì sao ta nghiêm cấm người nói ra ngoài không?

Đoàn Phi lắc đầu, Vương Thủ Nhân nói:

- Đây là bởi vì ta không dự định dạy tâm học cho người, cũng không muốn dạy người thuật làm quan. Ta thấy người hăng hái giết giặc Oa, lại có tư tưởng cầu sư học nghệ, mà ta ghét nhất chính là hạng người bán nước cầu vinh. Thứ hai là Thát Đát và giặc Oa không ngừng quấy nhiễu lãnh thổ

Đại Minh ta, ta suy tính sẽ truyền thụ cho người binh pháp, sẽ dạy người cưỡi ngựa bắn cung, cả võ công nữa, hy vọng người có thể học thành, tương lai có thể bình yên quốc thổ, giết sạch những kẻ thù rình tập Đại Minh ta!

Đoàn Phi cảm giác chính mình hạnh phúc muốn ngất đi, nói thực ra, tâm học của Vương Thủ Nhân tuy rằng có tiếng tăm, tuy nhiên từ khi tới thế giới này Đoàn Phi không có hứng thú với nó, nhưng Vương Thủ Nhân không chỉ nổi danh bởi tâm học của ông, ngoài tâm học ra còn vì binh pháp của ông, tài bắn cung danh chấn một thời của ông. Còn nói về võ công Đoàn Phi thực sự không quá để ý, Vương Thủ Nhân một đời danh nho, có thể dạy hẳn võ công cao minh gì đây?

Tuy nhiên động tác và lời nói vừa nãy của Vương Thủ Nhân khiến hẳn càng không dám tin, chỉ thấy Vương Thủ Nhân từ trong ngực lấy ra một thỏi vàng, tiện tay nhéo một miếng giống như nhào nặn bột mì, Vương Thủ Nhân ném miếng vàng vào lòng Đoàn Phi nói:

- Vi sư dùng ba mũi tiễn bình định Kinh quân, cưỡi ngựa bắt Ninh Vương, một mình dẫn dụ chém đầu Tàn Sa, tất cả đều dựa vào bản lĩnh thực sự, người cho rằng ta là một thư sinh trói gà không chặt sao? Cây cung ta treo trên tường kia e là trên đời này chỉ có vài người giương nổi cung thôi.

Đoàn Phi phi tiếp nhận miếng vàng nhỏ, lấy miệng cắn một cái, quả thực là vàng thật! Đại nho Vương Thủ Nhân không ngờ văn võ song toàn, thật khiến người ta không dám tin!

Wương Thủ Nhân quát:

- Tiếp đến những lời ta nói chỉ được phép ghi nhớ trong lòng, may mắn người cũng không có thói quen nói lung tung, nếu không đã có khó làm rồi, Vi Sư không phải người thường, người cũng xử vài vụ án liên quan đến

nhiệm vụ Võ Lâm, vì thế nên biết trên đời này có một tổ chức được gọi là Ma Môn.

- Ân sư thực sự là cao thủ Ma Môn?

Đoàn Phi kinh ngạc mở to hai mắt, khóe miệng dường như chảy nước miếng, hẳn không quá tin tưởng đối với Tiên Thiên công mà Tô Dung dạy hẳn, nếu như có thể học được thần công gì đó của Ma Môn. . . Ha ha, tu vi tiến triển cực nhanh cũng không nói, thậm chí còn có rất nhiều chỗ tốt, thí dụ như thái âm bổ dương, nam nhân xuyên việt đến thời cổ đại có mấy ai không muốn phải ôm trái ấ tam thê tứ thiếp chứ?

Vương Thủ Nhân nói:

- Uhm, tuy nhiên lúc không có người người nên gọi là Thánh Môn hoặc là Quang Minh thánh giáo. Từ sau khi thái tổ Chu Nguyên Chương lập quốc nhiều lần chèn ép, bốn môn sớm không còn phồn thịnh như trước kia. Ta đây thực tế không phải đệ tử Thánh Môn chính quy, mà là hộ pháp Thánh Môn. Mỗi khi Thánh Môn suy thoái, liền tìm kiếm đệ tử trùng hưng Thánh Môn, còn người, chính là người ta lựa chọn, người hiện tại biết vì sao cấm người không được nói ra ngoài không?

Đoàn Phi thông hiểu gật gật đầu, chuyện tình Đại Minh triều lập quốc Đoàn Phi cũng từng nghe qua, nghe nói Thái Tổ chính là xuất thân từ Minh giáo, sau khi mượn lực lượng Minh giáo lập quốc lại cố gắng chèn ép thế lực Minh giáo, Minh giáo liền chuyển thành hoạt động phát triển bí mật, dẫn xuất ra giáo phái Bạch Liên giáo, Di Lặc giáo, bởi vì vẫn luôn luôn đối kháng triều đình, hơn nữa hành động quỷ dị, giáo đồ tốt xấu lẫn lộn cho nên thanh danh không được tốt.

Đoàn Phi gật đầu sau đó hỏi:

- Ân sư biết tính cách của đồ nhi, đồ nhi chỉ muốn sống cuộc sống yên bình, đánh phá giặc Oa coi như cũng được, để đồ nhi dẫn người đi tạo phản

tuyệt đối không được.

- Ai cho người đi làm những chuyện này hả?

Vương Thủ Nhân trừng mắt nhìn hẳn, nói:

- Ta thu người làm đồ đệ là muốn cho người thay ta làm hộ pháp Thánh Môn, để bảo tồn võ học và tinh thần của Thánh Môn. Cho đến khi cần có người kế thừa hoặc Thánh Môn suy thoái, tiếp đến bí mật thu nhận đồ đệ, để bọn chúng làm môn chủ Thánh Môn, chuyện tạo phản hay không chính là bọn họ làm, có gì liên quan tới người?

- Như vậy đồ nhi yên tâm.

Đoàn Phi thở phào, sau đó kỳ quái nói:

- Ân sư, ngài là trọng thần Đại Minh, lại tuacute; tập kết Thánh Môn tạo phản triều đình, điều này không phải có chút không biết đạo lý không?

Vương Thủ Nhân khen ngợi nói:

- Người có thể hỏi như vậy ta yên tâm, không câu nệ lễ pháp, không câu nệ tiểu tiết, quả thực ta nhìn đúng người. Những văn nhân miệng đầy luân lý ta không muốn nhìn, người chỉ thấy tạo phản gây thương tổn đối với dân chúng và Đại Minh, lại không thấy được chỗ tốt của tạo phản, trên thực tế Ninh Vương tạo phản, người lại ở giữa được lợi đấy, chẳng lẽ không có chút nhận xét gì sao?

Đoàn Phi ồ một tiếng, nói:

- Ý Ân sư nói là chuyện đồ nhi một bước nhảy lên thành quan ngũ phẩm, và chuyện uy hiếp Hoài Vương giao tên ác đồ ra sao?

- Đúng vậy, đây chính là hai điểm tốt trong đó, phàm là chỗ nào đó tạo phản, nếu không có thiên tai, tất nhiên là vì quan liêu ác bá địa phương

hoành hành, dân chúng lầm than, nếu như mặc cho phát triển tới khi bùng nổ, lúc này tự nhiên biến loạn không thể cứu vãn. Bạch Liên giáo, Di Lặc giáo nhân cơ hội mà phát động, khắp nơi tìm cơ hội phát triển giáo chúng gây xích mích tạo phản, sẽ có thể khiến biến loạn bùng nổ. Trước khi sự tình phát triển tới tình trạng không thể cứu vãn, tiêu diệt phản loạn liền dễ dàng hơn nhiều. Thí dụ như khi Ninh Vương làm loạn Sơn Đông Thanh Châu liền có giáo đồ Bạch Liên Giáo nhân cơ hội tạo phản, nhưng số lượng vẫn ít ỏi, chưa đầy một ngày liền bị quan binh địa phương tiêu diệt.

Đoàn Phi nghe vậy liên tục gật đầu, lại lắc đầu, nói:

- Đạo lý này đồ nhi hiểu, tuy nhiên nếu như triều đình xử trí không kịp để tình thế khuếch đại, thậm chí lật đổ triều đình thì sao?

Vương Thủ Nhân nói:

- Vạn vật sinh trưởng đều có đạo lý riêng, nếu như triều đình ngay cả chút lửa nhỏ cũng không dập nổi, ngược lại khiến nó cháy thành lửa lớn ngập trời, như vậy triều đình lưu lại chỉ tiếp tục gây họa cho dân chúng không bằng dập đổ hết thảy rồi dừng lại. Trách nhiệm của hộ giáo Pháp Vương là truyền thừa giáo lý và thần công, còn lại có thể làm thì làm, không thể thì mặc cho nó phát triển là xong.

Đoàn Phi gật gật đầu, nhưng trong lòng có chút phản đối, Vương Thủ Nhân nói:

- Người trước tiên không cần ngắt lời, có thời gian ta lại tranh luận với người. Vừa rồi nói đến chỗ tốt của tạo phản, phàm là nơi phát sinh phản loạn phân nửa quan viên đều chịu xét xử, quan viên thay mới thường thường là quan viên nơi khác điều đến. Vì muốn bình ổn lửa giận và việc mất đi lòng tin trong lòng dân chúng đối với quan phủ, bọn họ phải thay mặt triều đình tiến hành trấn an, cũng thích hợp tiến hành cải cách. Lúc đó địa chủ cường hào lớn tại địa phương đều bị kẻ tạo phản giết chết, cho dù

còn sống, bọn họ cũng không trở về vì ruộng đất đã bị phân chia. Nếu như nhân khẩu giảm đi nhiều, sẽ có không ít dân chúng lưu lạc bên ngoài được an trí tới.

Vương Thủ Nhân nói đến rất nhiều chỗ tốt từ việc tạo phản quy mô nhỏ, Đoàn Phi nghe vậy không khỏi tròng mắt há miệng. Lúc trước Đoàn Phi chưa bao giờ nghe, nghe rồi dường như có chút đạo lý, thế nhưng lại vì quá lấy cái tôi làm trung tâm, không lo lắng đến lợi ích của dân chúng.

Bởi vì Vương Thủ Nhân đã nói trước, cho nên Đoàn Phi chưa tranh luận cùng ông. Vương Thủ Nhân sau khi nói một hồi rồi cuộc nhớ tới chủ đề chính, cười nói:

- Thật lâu không có người để nói nhiều lời như vậy, làm Pháp Vương thực ra rất cô quạnh. Thôi được, thời gian không còn sớm, ta trước hết truyền thần công bốn môn cho ngươi, nội lực hộ giáo Pháp Vương bốn môn chuyên dụng có tên là Hạo Thiên thần công, đối với độ tuổi tu luyện cũng không có nhiều hạn chế, cũng không đòi hỏi tư chất quá cao. Tuy không phải công pháp mạnh nhất trong giáo, nhưng cũng là tâm pháp thích hợp nhất đối với hộ giáo Pháp Vương sử dụng.

- Hạo Thiên thần công, tên rất hay, ân sư mau dạy đồ nhi đi ạ.

Đoàn Phi sốt ruột nói.

Vương Thủ Nhân nhìn hẩn thản nhiên thở dài, nói:

- Được rồi, ngươi ngồi khoanh chân, giữ vững tinh thần, khi ta quán đỉnh thân công thì để ý tới khẩu quyết mà ta đọc, còn có cách vận hành nội lực.

- Quán đỉnh? Ân sư chẳng lẽ muốn bỏ toàn thân công lực vì đồ nhi sao?

Đoàn Phi kích động nước lưng tròng mắt, quán đỉnh thân công, cho dù chỉ có thể tiếp thu bảy tám phần, bản thân chẳng phải cũng trở thành cao

thủ rồi sao? Sau này tu luyện đều tiến triển cực nhanh, Ma Môn không hổ là Ma Môn, tu luyện rất thoải mái a!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 132

Người tưởng tượng cái gì?

Vương Thủ Nhân trừng mắt nhìn hắn, quát:

- Mau ngồi xuống, quán đỉnh thực sự hao tâm tổn sức đấy, ta không muốn lãng phí một phần công lực sau đó người lại không đạt được bất cứ điều gì cả.

- Vâng, đồ nhi hiểu.

Đoàn Phi ngoan ngoãn khoanh chân ngồi xuống, Vương Thủ Nhân bắt đầu đọc khẩu quyết, sau đó đặt một chưởng lên đầu Đoàn Phi. Đoàn Phi chỉ cảm thấy trên trán chấn động, một thứ gì đó giống như chất lỏng lạnh lạnh từ trên đỉnh đầu rót vào cơ thể hắn. Trong phút chốc Đoàn Phi chỉ cảm thấy thần hồn phiêu đảng giống như sắp bất tỉnh, cũng may giọng nói của Vương Thủ Nhân từng câu từng chữ lọt vào tai, Đoàn Phi vội vàng tập trung tinh thần, gắng sức chịu đau đớn dưới sự chà xát của dòng hồng lưu.

Thuật quán đỉnh thực sự hung hiểm, Vương Thủ Nhân không dám buông lỏng, khống chế tình hình không để Đoàn Phi tẩu hỏa nhập ma, cũng may gân mạch của Đoàn Phi không tắc nghẽn giống như Vương Thủ Nhân tưởng tượng.

Ngay thời điểm Vương Thủ Nhân nghĩ có thể ung dung hoàn thành nhiệm vụ, Đoàn Phi đột nhiên run rẩy một hồi. Giữa hai hàng lông mày của

hắn dùng mãnh phun ra một luồng khí lực kháng cự. Vương Thủ Nhân đang toàn lực truyền dẫn nội lực, cơ hồ bị đạo lực lượng kia làm chệch gân mạch, hai mắt ông trợn tròn, quát lớn một tiếng, sau đó tăng cường nội lực rót vào cơ thể Đoàn Phi, chỉ thấy toàn thân Đoàn Phi run rẩy, hai mắt trắng dã, giống như lên cơn điên.

Qua hồi lâu, Vương Thủ Nhân rút cuộc thu hai tay lại ngồi trên ghế, sắc mặt ông có chút tái nhợt, trên trán mồ hôi đầm đìa. Đoàn Phi giống như vừa mới được vớt lên từ nước, hơn nữa còn có một thứ mùi vị giống như thối mà không phải thối.

Thân thể Đoàn Phi khôi phục bình thường, nhắm mắt lại, khuôn mặt trầm tĩnh sinh huy. Vương Thủ Nhân nhìn hắn một cái, thần sắc có chút bất đắc dĩ, cũng nhắm hai mắt lại, lặng lẽ điều tức.

Trời dần dần trở nên tối đen, có gã gia đình chạy tới hành lang bên ngoài thư phòng, Vương Thủ Nhân mở mắt ra, hỏi:

- Vương Thiên, ta chẳng phải nói người không được quấy rầy sao?
- Lão gia, là sư gia của Đoàn đại nhân và hai tùy tùng đã đợi ngoài cửa cả ngày rồi, thấy sắc trời đã muộn, bọn họ muốn có chút tin tức.

Gia đình kia đứng bên ngoài thư phòng nói.

Tên gia đình này là một trong mấy gã gia đình trung thành nhất bên cạnh Vương Thủ Nhân. Vương Thủ Nhân đứng lên đi vòng quanh một vòng bên cạnh Đoàn Phi nói:

- Nói cho bọn họ biết, bản quan sẽ không ăn thịt Đoàn Phi, chẳng qua chỉ trò chuyện cùng hắn, muốn lưu hắn lại một đêm vạch đường chỉ lối cho hắn mà thôi. Ngày mai tự nhiên sẽ có một Đoàn Phi nguyên vẹn cho bọn họ.

- Vâng thưa lão gia, còn bữa tối chuẩn bị thế nào?

Vương Thiên hỏi.

Vương Thủ Nhân suy nghĩ một chút, nói:

- Một canh giờ sau người mang hai suất cơm đến nơi này, nhớ chuẩn bị một vại rượu Cừu Giang Phong tốt nhất.

Vương Thiên đáp lời sau đó rời đi. Vương Thủ Nhân lại đi vòng quanh Đoàn Phi một vòng, vuốt vuốt chòm râu dài ngạc nhiên nói:

- Tiểu tử này rốt cuộc lại có kỳ ngộ gì, trong cơ thể thậm chí có Tiên Thiên kỳ công ngay cả ta cũng không nhận ra lai lịch. Tuy thoát nhìn công lực còn nông cạn, nhưng ngay cả ta đích thân vận dụng Hạo Thiên thân công đều không thể hoàn toàn phá hủy, trong Thánh Môn kỳ công dị thuật tuy nhiều, nhưng chỉ có một hai loại sánh ngang, hơn nữa công phu thuần khiết êm ái, dĩ nhiên có thể hòa hợp với Hạo Thiên thần công, thực sự chưa bao giờ ta nghe qua. Tiểu tử này phúc trạch quả thực đủ thâm hậu, nếu đổi là người khác không tẩu hỏa nhập ma thì ít nhất cũng phải chịu kết cục tàn phế.

Vương Thủ Nhân rảnh rồi nhàm chán lại có chút ngứa tay chân, ông cẩn thận quan sát tình trạng Đoàn Phi hành công, đồng thời ngẫu nhiên vận công điểm vào các huyệt đạo trên người hắn một chút. Dưới sự trợ giúp của ông, Đoàn Phi không đến nửa canh giờ liền thanh tỉnh, thoáng chốc kia dường như khiến hắn hoảng sợ, bởi vì mọi thứ trước mắt rất dị thường, những thứ không rõ ràng ở phía xa xa đều đua nhau kéo tới trước mắt hắn.

Đoàn Phi đứng lên trực tiếp quỳ gối trước mặt Vương Thủ Nhân nói lời cảm ơn, Vương Thủ Nhân hừ một tiếng, phẩy phẩy tay áo nói:

- Đứng lên đi, tên ngu ngốc này, vì sao trước kia tu luyện công phu khác lại không nói với ta? Vừa nãy vận công thiếu chút nữa người biến thành phế nhân, ta suýt nữa bị người gây tổn thương, người tu luyện rốt cuộc là loại công pháp gì? Đến từ môn phái nào?

Đoàn Phi kinh ngạc nói:

- Đồ nhi vui mừng quá quên mất chuyện đó, hơn nữa đồ nhi mới tu luyện loại công phu này hơn một tháng, còn tưởng rằng không có quan hệ gì, chẳng lẽ thực sự nguy hiểm như thế sao?

Vương Thủ Nhân trầm giọng nói:

- Hừ, không vấn đề gì? Người nghĩ đơn giản như luộc bánh trôi sau đó cho thêm vài cái sỏi vào sao? Hai dòng nội lực va chạm trong người, bất cứ lúc nào huyết quản cũng có thể nổ tung, nhẹ thì tàn phế, nặng thì trực tiếp mất mạng.

Đoàn Phi hoảng sợ, vội vàng hỏi:

- Đồ nhi hiện tại thế nào? Có gặp nguy hiểm không?

Trên khóe miệng Vương Thủ Nhân nhếch lên tia cười khố, nói:

- Ta không rõ lắm, bởi vì trước đây ta chưa từng gặp chuyện này, trong cơ thể của người hiện tại có hai loại nội lực. Hạo Thiên thần công là ta vừa mới truyền vào, vì vậy tạm thời chiếm được thượng phong, nhưng dòng nội lực trước kia trong cơ thể người cũng không thể kinh thường, nếu như người có thể duy trì trạng thái cân bằng. . . Khó, thực sự khó a, người chỉ luyện riêng Hạo Thiên thần công đi, ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh người, nếu như người xảy ra chuyện không may thì tất cả kết thúc rồi.

Đoàn Phi ồ một tiếng, trong lúc trầm ngâm, Vương Thủ Nhân đột nhiên hỏi:

- Là ai dạy người loại công phu đó, ở trước mặt hẳn người vạn lần không được thi triển võ công bốn phái, nếu không e là mạng nhỏ của người khó được bảo toàn.

Đoàn Phi cười khỏ nói:

- Vâng, đệ tử nhớ kỹ, môn công phu kia là một người thần bí nửa đêm dạy cho đồ nhi, nói là vì báo ơn, sau khi dạy đồ nhi xong người đó đã rời đi, đồ nhi cũng chưa từng gặp mặt người đó, thậm chí ngay cả công phu kia tên là gì đồ nhi cũng không biết.

- Kỳ nhân dị sỹ trong thiên hạ quả nhiên nhiều như mây, mặc kệ hã là ai, nếu không ở bên cạnh người, vậy ta yên tâm.

Trong mắt Vương Thủ Nhân lóe lên một đạo tinh quang, ông lập tức chuyển đề tài, nói:

- Nghe nói người chưa có thê tử, vừa khéo để dụng công tu luyện. Hôm nay đã kéo dài thời gian ngoài ý muốn, ta tùacute; mượn cớ để lưu người lại một đêm rồi, sau này không thể thường xuyên như thế. Ta suốt đêm nay sẽ chỉ cho người những điểm cần chú ý, cuối cùng ta còn muốn nói chút tâm học cho người nghe, tránh cho người khác hỏi chúng ta buổi tối đàm luận thứ gì, người lại ghen hòng không biết nói sao cho phải.

Sáng sớm hôm sau Đoàn Phi mới rời khỏi nha môn Tuần Phủ, đêm hôm qua hã thu hoạch khá phong phú, Vương Thủ Nhân tỉ mỉ giảng dạy hã công pháp Hạo Thiên thần công, lại nói cho hã biết chút bí mật về Quang Minh thánh giáo. Ngoài những thứ đó ra, hã và Vương Thủ Nhân còn tiến hành thảo luận tâm học. Đoàn Phi tuy không dám nói tâm học là chủ nghĩa duy tâm, chỉ là hã cũng nói bóng nói gió tiết lộ chút lý luận chủ nghĩa duy vật đời sau, khiến Vương Thủ Nhân cảm thấy ngạc nhiên.

Quả nhiên rất nhiều người ngạc nhiên đối với chuyện Vương Thủ Nhân đêm qua lưu Đoàn Phi lại. Đoàn Phi liền mang chuyện chính mình có những lý luận bất đồng quan điểm với Vương Thủ Nhân, khiến rất nhiều người lập tức không có hứng thú, nhưng cũng khiến một số người khác cảm thấy hiếu kỳ.

- Đoàn Phi cùng Tuần Phủ Vương đại nhân tranh luận suốt đêm!

Đây cũng là một trong những lý do khiến Đoàn Phi nổi danh.

Đến tận sau lúc này, Vương Thủ Nhân cũng không biểu hiện quan hệ cod bao nhiêu mật thiết với Đoàn Phi. Đoàn Phi lúc này trở về nha môn Án Sát Ti, sau hai tháng bình định Ninh Vương, toàn cảnh Giang Tây thực sự trở lại bình yên. Lúc này trong triều lại phát sinh biến cố lớn, Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Tiền Ninh một tháng trước mới đá Thập Nhị đoàn doanh Đại Đô Đốc Giang Bân về quê nhà, nay cũng âm ỉ ngã xuống.

Tội danh của Tiền Ninh là nhận hối lộ của Ninh Vương, che đậy cho y, đồng thời ngã xuống còn có Thượng Thư Bộ Lại Lục Hoàn, trước kia khi Lục Hoàn ở Giang Tây đảm nhiệm chức Án Sát Sứ đã cấu kết với Ninh Vương, Ninh Vương dùng tiền để đưa y lên Thượng Thư Bộ Binh trong thành Bắc Kinh. Lục Hoàn và Tiền Ninh cấu kết giúp đỡ che đậy cho Ninh Vương rất nhiều chuyện phạm pháp, hiện tại rốt cuộc bọn họ đã cùng Ninh Vương tan thành mây khói.

Khi tin tức Tiền Ninh và Lục Hoàn bị trảm tịch thu tài sản truyền tới Giang Tây, cũng là lúc Vương Thủ Nhân nhận được mệnh lệnh.

Cuối tháng bảy năm Chính Đức thứ mười chín, Vương Thủ Nhân phụng chỉ vào kinh thành đảm nhiệm chức Thị Lang Bộ Binh, sau khi ông nhậm chức liền dâng thư thỉnh công các công thần có công bình định Ninh Vương, nhân tiện còn mang theo cả Đoàn Phi, ông dâng tấu Đoàn Phi lập được nhiều công lao lớn ở Giang Tây, tiến cử Đoàn Phi làm Lang Trung Hình Bộ.

Lang Trung Hình Bộ cũng là quan ngũ phẩm, tuy nhiên nó thuộc sổ người biên chế, hơn nữa còn là quan ở kinh thành, lại là nha môn Hình Bộ quyền thế rất mạnh. Nếu như có thể thành công, Đoàn Phi có thể xem như

thăng chức rồi, hơn nữa sau khi ổn định, công việc sau này sẽ rất thuận tiện.

Không ngờ những tấu chương thỉnh cầu của Vương Thủ Nhân đưa lên sau đó gần như đều bị bác bỏ. Thủ Phụ Dương Đình Hòa và Vương Thủ Nhân có hiềm khích từ trước, tu không thể ngăn cản Vương Thủ Nhân tiến vào kinh thành, nhưng cũng dựa vào chuyện này đả kích ông, đồng thời chèn ép nhóm công thần bình định Ninh Vương, Đoàn Phi cũng bị liên lụy, vì thế Vương Thủ Nhân tiến cử Đoàn Phi bị Vương Đình Hòa bác bỏ không chút lưu tình!

Thanks

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 133

Chính Đức Hoàng Đế sau khi tuần tra Nam Kinh trở về đã chăm chỉ hơn trước một chút, ít nhất hàng ngày đều lâm triều không bỏ bê công việc. Anh ta tuy nghe theo kiến nghị của Dương Đình Hòa bác bỏ thỉnh cầu của Vương Thủ Nhân, nhưng lại mở một mắt lưới đối với Đoàn Phi, điều hăn đi Nam Kinh đảm nhiệm chức vụ Đô Sát Viện Hữu Thiêm Sự.

Việc Đoàn Phi thăng chức trong lòng đám quan viên Nam Xương dường như là chuyện thuận lý thành chương, nhưng trên thực tế việc bổ nhiệm này cũng đã trải qua một hồi sóng gió kịch liệt ở triều đình mới có thể thông qua. Kết quả sau cơn sóng gió chính là Nội Các Đại Học Sĩ Lương Trữ, Mao Kỳ vì có dính líu tới vụ án Ninh Vương đã cáo quan về quê, Đại Học Sĩ Dương Nhất Thanh đã về quê lại nhận được lệnh trở lại triều đình làm Võ Anh Điện Đại Học Sĩ kiêm chức Thượng Thư Bộ Binh. Thượng Thư Bộ Hộ Phí Hoành đảm nhiệm chức Văn Uyên Các Đại Học Sĩ kiêm Thượng Thư Bộ Hộ, còn lại vô số quan viên lớn nhỏ vì vậy mà bị giáng chức.

Lương Trữ, Mao Kỳ đều là người của Dương Đình Hòa, còn Dương Nhất Thanh lại là tử địch của Dương Đình Hòa. Đến lúc này mục đích kìm hãm Dương Đình Hòa của Hoàng Đế đã rất rõ ràng, Phí Hoành cũng là kẻ cáo giá, nhảy bén về chính trị lại giỏi xoay theo chiều gió, so với Dương Nhất Thanh còn dũng mãnh thiện chiến hơn. Lúc đầu y vào nội các dâng tấu tố giác Dương Đình Hòa qua lại thân mật với Ninh Vương, thu được vô số tài sản hối lộ từ Ninh vương, thỉnh chỉ điều tra diệt trừ.

Dương Đình Hòa tuy cảm giác được đại thế đã mất, nhưng gã thực sự rất vất vả mới lên làm Thủ Phụ, hoài bão trong lòng còn chưa thi triển, há có thể chịu xám xịt như vậy rời khỏi triều đình? Gã ra sức phản kích biện bạch cho bản thân. Các quan văn võ đại thần chia thành hai phái công kích lẫn nhau, không còn thời gian rảnh rỗi quản tới việc bổ nhiệm một quan Tứ Phẩm, thấy Dương Đình Hòa không phải đối nũa, Chính Đức có chút tiếc nuối, sớm biết vậy anh ta đã không nhường bộ. Quả thực để Đoàn Phi sáp nhập làm Lang Trung Hình Bộ rồi, không biết tiểu tử kia vào triều bá kiến thấy tình hình đặc biệt lúc ấy sẽ có bộ dạng gì?

Đảm nhiệm chức vụ Đô Sát Viện Hữu Thiêm Sự chính là chức quan Tứ Phẩm, tuy Nam Kinh Đô Sát Viện không có quyền lực bằng Bắc Kinh Đô Sát Viện, nhưng có thể thôi luyện. Đô Sát Viện cái gì cũng quản, đó chính là khuyên nhủ Hoàng Đế, vạch đường chỉ lối cho dân, buộc tội duy trì trật tự đối với quan lại, tuần tra giám sát địa phương. . . Hết thảy từ trung ương đến nha môn các cấp địa phương, từ Hoàng Đế đến các đại thần, từ đại sự quốc gia đến cuộc sống xã hội, đều nằm trong phạm vi giám sát của Đô Sát Viện.

Minh triều qua nhiều thế hệ, có vô số Ngự Sử vì khuyên nhủ Hoàng Đế mà bị bãi quan hoặc xử trảm. Tuy Hoàng Đế chưa chắc đã nghe lời bọn họ, nhưng ít nhất có thể vạch đường chỉ lối cho dân, trong lịch sử cũng là một trong những điểm tiến bộ rất lớn.

Đối với Đoàn Phi mà nói đây càng là tiến triển lớn, hắn vừa mới đảm nhiệm chức quan ngũ phẩm Án Sát Ti Thiêm Sự chưa đầy hai tháng, liền được thăng chức quan Tứ Phẩm Hữu Thiêm Đô Ngự Sử, có thể thấy hắn được Hoàng Đế yêu mến thế nào! Ứng Thiên Đô Sát Viện vừa là cơ quan quản lý Giang Tây, vừa trực tiếp giám sát đám quan viên lệ thuộc, tin tức này vừa truyền ra ngoài quan viên các cấp tới nhà thăm hỏi gần như đập bằng cánh cửa phòng mới của Đoàn Phi.

Trực tiếp tặng bạc trắng hoặc là trang sức để Đoàn Phi hết thấy không nhận, rất nhiều quan viên mũi hít đầy tro (ví việc bị sự tuyệt hoặc bị khiển trách mà chán ngán), về sau mới thông qua việc nói bóng nói gió biết được Đoàn đại nhân của cải giàu có, sao có thể coi trọng chút tiền vụn của bọn họ biểu tặng? Đoàn đại nhân thích các loại đồ chơi cổ quái, vì thế đám quan viên vắt óc suy nghĩ đặt mua đồ vật hiếm làm lễ vật dâng tặng, đáng tiếc Đoàn đại nhân hóa nhân kim tinh không lừa bịp được, không thu nhận những đồ quý giá này, nhưng thực sự hẳn cảm thấy rất hứng thú đối với kỹ xảo Tây Dương, đáng tiếc bọn họ không có thời gian đi tới vùng duyên hải vợ vết.

Thời điểm Đoàn Phi lên đường không chỉ có quan lại các cấp trong Đề Hình Án Sát Sứ Ti đến đưa tiễn, ngay cả văn võ bá quan thành Nam Xương cũng tới hơn phân nửa, còn có vô số dân chúng, bọn họ cầm chiếc ô Vạn Dân (baike.baidu/view/1812626.htm) tới đưa tiễn quan thanh liêm trong lòng bọn họ Đoàn đại nhân. Tú tài Lục Nhược Nam lại mua một đôi giày mới tới tặng, thay đôi giày cũ của Đoàn Phi, nói là nghệ nhân có tay nghề từ nhiều thế hệ truyền lại làm.

Đoàn Phi sau khi tới Ứng Thiên lại bận rộn một phen, bá kiến quan chức cấp trên của Đô Sát Viện, tiếp nhận tham kiến của các Giám Sát Ngự Sử cấp dưới của Đô Sát Viện, còn có đám quan viên phủ Ứng Thiên trước kia hẳn biết cũng gửi thư tới chúc mừng hẳn tấy trần. Tuy nhiên Tri Phủ, Thông Tri, Thông phán Ứng Thiên lại không thấy mặt, duy chỉ có Ninh Trúc Kỳ tới.

Đoàn Phi vẫn an y, sau khi hỏi tới Tri Phủ Mã Văn Đào, Ninh Trúc Kỳ cười khổ, thấp giọng nói:

- Đại nhân đừng hỏi nữa, bọn họ không còn ở Ứng Thiên rồi, thế sự khó lường ah.

Nhìn ánh mắt của y Đoàn Phi đột nhiên hiểu được, Vương Thủ Nhân ở kinh thành đưa tới cho hắn một phong mật thư nói về chuyện tương quan, có tin đồn nói Chính Đức có được một quyển danh sách quan viên cấu kết với Ninh Vương, sau đó Hoàng Thượng suy mưu tính kế từ từ thanh trừ. Đầu tiên lợi dụng Tiền Ninh lật đổ Giang Bân, sau mượn tay quan văn thu thập Tiền Ninh, tiếp đến chỉ huy điều hành các quan viên trước kia bị cách chức, phân hóa trận doanh của đám quan văn, dần dần cải biến bỏ cũ thay mới, thủ đoạn vô cùng cay nghiệt.

Trong khoảng thời gian này trên triều đình thay đổi người như đèn kéo quân, lên xuống thất thường, quan viên vừa mới lên cũng làm việc không biết mệt mỏi, bọn họ đào thải quan chức cấp dưới ra và thay vào đó là người nhà và quan viên thân thích. Ứng Thiên là nơi Ninh Vương tạo phản, đám người Mã đại nhân nhận không ít chỗ tốt từ Ninh Vương, e là không chỉ đơn giản mất chức, vì vậy Ninh Trúc Kỳ mới kiên cường như thế.

Trong Đô Sát Viện cũng thay đổi một nhóm người, từ sau khi Chu Nguyên Chương gióng trống khua chiêng muốn mở rộng khoa cử, Đại Minh triều từ đó không thiếu quan viên dự phòng. Việc Đoàn Phi đến cũng không quá chói mắt như vậy, chỉ là hắn được Hoàng Đế đích thân điều đến làm Đô Sát Viện, phía sau lại có rất nhiều cố sự truyền kỳ, cho nên mọi người đều có phần kính nể đối với hắn. Trong Đô Sát Viện, ngoại trừ quan nhị phẩm Tả Hữu Đô Ngự Sử, ngay cả Tả Hữu Phó Đô Ngự Sử cũng không dám lên mặt trước mặt hắn.

Đoàn Phi trở về chốn cũ, lại tiếp tục sống trong căn nhà cấp cao kia của hắn, lúc này đây không ai dám làm nhảm nửa câu, sau hai ngày tìm hiểu rõ công việc, Đoàn Phi lại nỗ lực lao vào công việc.

Công việc trong Đô Sát Viện rất phức tạp, nhưng công việc chủ yếu không phải tham dự hoạt động tư pháp, mà là: Giám sát được mất đối với chính trị triều đình, chỉnh đốn kỷ cương; tham dự nghị tấu chính sự trọng đại; cùng Hình Bộ, Đại Lý Tự thẩm tra xử lý vụ án trọng đại; Đô Sát Viện

cùng với Bộ Lại xem xét nghị tấu, rồi cùng Tổng Đốc, Tuần Phủ các tỉnh xem xét khảo sát kết quả.

Mọi người tuy kính sợ bối cảnh phía sau Đoàn Phi, nhưng trong lòng lại kinh thường hẳn không có bằng cấp, các công tác khác không cho hẳn tham dự, mỗi người đều có sở trường riêng, nếu như Đoàn Phi khéo phá án, vậy chuyên môn phụ trách Giám sát Hình Bộ chủ thẩm, và duyệt lại trọng án Đại Lý Tự phê duyệt.

Đoàn Phi cảm thấy rất hứng thú vùi đầu vào hồ sơ vụ án, tuy nhiên quan viên Đại Minh triều không bao giờ ăn cơm trắng, liên tiếp mấy ngày Đoàn Phi lật lại mấy chục bản án cũ, cũng không phát hiện ra cái gì rõ ràng, xem ra các vụ án oan kiểu như Dương Nãi Võ và Tiểu Bạch Thái (một trong tứ đại nghi án thời Thanh mạt) kỳ thực không nhiều như tưởng tượng.

Một ngày kia, khi Đoàn Phi đang nhàm chán lật xem lại bản án cũ, Thạch Bân kích động chạy đến nói:

- Phi ca, huynh đã nghe nói chưa? 15 tháng 8 này trên sông Tần Hoài tổ chức hội Hoa Xuân, nghe nói thanh lâu nổi tiếng Giang Nam đều phái mỹ nữ nổi tiếng nhất tới dự thi, đến lúc đó nhất định rất náo nhiệt, chúng ta cùng đi xem đi.

- Được rồi, dù sao cũng không có chuyện gì làm.

Đoàn Phi cũng không ngẩng đầu lên nói.

- Nghe nói Thanh Thanh cô nương cũng xuất hiện trên sân khấu.

Thạch Bân như tên trộm nói, còn lén liếc mắt nhìn trộm Tô Dung đang ở một bên sắp xếp hồ sơ giúp Đoàn Phi, Đoàn Phi đột nhiên nghe được cái tên quen thuộc, không khỏi ngẩng đầu lên rồi lại ngẩn người, thất vọng nói:

- Nàng ấy cũng muốn đi tranh giành danh tiếng hoa khôi kia sao?

Thạch Bân đang muốn trả lời hẳn, Tô Dung cũng không ngẩng đầu nhìn, nói:

- Thanh Thanh cô nương không có báo danh dự thi, mà là một tổ chức đặc biệt mời cô ấy làm giám khảo, và cuối cùng hiến nghệ ở phần cuối. Nếu như cô ấy báo danh dự thi, e là không có nhiều thanh lâu tán thành.

- Vì sao?

Đoàn Phi vừa thốt ra miệng liền hối hận, Tô Dung quả nhiên ngẩng đầu liếc nhìn xem như nói:

- Đần độn, ai cũng biết nếu như Thanh Thanh cô nương dự thi những người khác làm sao còn cơ hội? Vụng về không bằng giấu nghề ah.

- Vụng về không bằng giấu nghề?

Đoàn Phi nhớ lại liền cười rộ lên, khi trước chính hẳn đã trả lời câu này với nha hoàn bên cạnh Thanh Thanh cô nương Tiểu Điệp.

- Aizzz, xem ra có người nào đó rất nhanh sẽ gặp tai ương rồi.

Tô Dung dùng một tay chống cằm, rất vô tội thoáng nhìn nơi nào đó nói.

Đoàn Phi đang muốn bắt chuyện với Tô Dung, đột nhiên Quách Uy bước nhanh đến bấm báo:

- Phi ca, Bộ Lại phái người tới thông báo, ngày mai tại công đường Hình Bộ cùng với Đại Lý Tự và Đô Sát Viện chúng ta tới tiến hành công thẩm lần cuối đối với vụ án Chu An giết huynh, Tả Hữu Đô Ngự Sử đại nhân quyết định cắt cử Phi ca tới đó, trước mắt hồ sơ vụ án đã được để bên ngoài cửa.

- Được, kêu bọn họ mang hồ sơ vụ án vào đây.

Đoàn Phi nói.

Hai gã tạp dịch mang tới một chồng hồ sơ vụ án, Đoàn Phi líu lưỡi nói:

- Vụ án rất phức tạp sao? Vì sao có nhiều hồ sơ vụ án như vậy?

Không ai có thể trả lời vấn đề của hắn, Tô Dung đi tới lật lật hồ sơ vụ án, nói:

- Chu An nhiều lần phản cung, chẳng trách hồ sơ vụ án nhiều như vậy, đây là một bản án cũ đã kéo dài ba năm, Chu An lần đầu tiên bị phán hình phạt treo cổ, sau đó bị phán xử tử, lúc này e là đổi thành lăng trì rồi, dưới tình huống bình thường hung thủ sẽ không ngu xuẩn như vậy?

- Uhm, xử lý vụ án này trước, vụ án khác tạm thời để đấy.

Đoàn Phi tiếp nhận một phần hồ sơ vụ án trong tay Tô Dung rồi chăm chú xem lại.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 134

Hai huynh đệ Chu Đăng, Chu An là nhân sĩ Tô Châu. Một ngày đầu thu ba năm trước, từ nhà họ Chu đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết, vợ của Chu Đăng và mấy người hàng xóm chạy đến thì phát hiện Chu Đăng đang nằm trong vũng máu, Chu An bên cạnh cũng toàn thân đầy máu, trong tay cầm một con dao sắc bén. Khi đó Chu Đăng còn chưa đứt hơi thở, hắn chỉ vào Chu An nói:

- Chu An giết ta!

Sau đó thì tắt thở.

Vụ án chỉ đơn giản như vậy, hoàn toàn có lỗi với hàng đồng hồ sơ chất cao như núi, càng có lỗi với ba năm tiêu hao tài nguyên tư pháp cho vụ án này. Nhưng chính vì chứng cứ quá xác thực, nhân chứng vật chứng đều hoàn hảo không tỳ vết, lại bị kéo dài ba năm, từ năm này sang năm khác. Hung thủ cũng từ hình phạt treo cổ chuyển thành chém đầu. Nếu lần hội thẩm cuối cùng này không có gì ngoài ý muốn, Chu An sẽ bị lăng trì thiên đao vạn quả, theo lẽ thường mà nói, hung thủ thật sự sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Một chồng hồ sơ bị lật tung lên, Đoàn Phi cũng không tìm được bất cứ manh mối nào có lợi cho Chu An, xem ra hung thủ quả là không giống người thường, không chuốc khổ vào người.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Đoàn Phi đã chuẩn bị xong, dẫn theo sư gia Tô Nhung và Thạch Bân, Hồng Bang, Quách Uy, Tưởng Tuấn, dưới sự hộ tống của nha dịch Đô Sát viện, đến nha môn Lại Bộ Ứng Thiên.

Hiện giờ, những người làm quan ở Ứng Thiên, hiếm có ai không biết đến Đoàn Phi. Nha dịch Lại bộ nghe nói là Đô Sát viện Hữu Thiêm Đô Ngự sử Đoàn Phi Đoàn đại nhân đến, vội vàng ra dẫn bọn họ vào, đưa vào phòng khách, dâng lên trà nước, sau đó lao vào bên trong bẩm báo.

Hình Bộ Thượng Thư Nam Kinh mới nhậm chức Tiền Như Kinh rất nhanh đã ra đón tiếp. Không lâu sau, Nam Kinh Đại Lý Tự Bình Sự Lâm Hy Nguyên cũng tới. Đây chỉ là một vụ án không quan trọng, một Bình Sự bát phẩm tới là đủ rồi, Tiền Như Kinh nghe nói Đô Sát Viện phái người đại danh Đoàn Phi tới thẩm án. Lo lắng hẩn không biết, tới có thể sẽ làm hỏng chuyện, mới đích thân ra mặt nghênh đón.

Ba người theo thứ tự đi vào công đường do Hình Bộ Thượng Thư Tiền Như Kinh dẫn đầu. Chức quan của Đoàn Phi cao hơn Lâm Hy Nguyên nhiều, cho nên đứng bên trái, đám nha dịch xếp thành hai hàng, bách tính tới xem xử án lác đác vài người đứng dưới công đường.

Tiền Như Kinh đập mạnh kinh đường mộc xuống bàn, bên dưới công đường lập tức yên lặng, Tiền Như Kinh quát:

- Thăng đường, truyền phạm nhân Chu An!

Hai nha dịch kéo Chu An đầu tóc tán loạn lên công đường. Vào ngục đã hai năm, lên công đường vô số lần, chịu hình cũng nhiều không kể xiết, trên người y vết sẹo chằng chịt, hai bắp chân vạm vọ biến hình, xem ra đã hoàn toàn bị phế rồi.

- Đại nhân, phạm nhân Chu An đã tới!

Nha dịch bầm báo một tiếng rồi thả Chu An quỳ xuống đất, sau đó lui sang một bên.

Tiền Như Kinh quát:

- Chu An, hôm nay tam ti hội thẩm, đã là cơ hội cuối cùng của người, người có còn lời nào để nói không?

Chu An thần sắc vừa động, giống như đột nhiên bị đánh thức, bò lên trước hai bước, hét lớn:

- Đại nhân, tiểu nhân oan uổng, tiểu nhân không giết người, tiểu nhân không giết ca ca, tiểu nhân không giết ca ca!

Chu An hô lên vài câu rồi khóc lóc, Tiền Như Kinh kiên nhẫn nói:

- Người nói người không giết người, vậy người kể tường tận mọi chuyện ra, bản quan và hai vị đại nhân sẽ phán xử công bằng cho người!

Tinh thần Chu An hình như có chút vấn đề, Tiền Như Kinh nói hai lần y mới hoảng sợ nói:

- Hôm đó, tiểu nhân đang chơi với Tiểu Lang ở sân trước, đột nhiên nghe thấy tiếng ca ca kêu thảm thiết ở sân sau. Tiểu nhân vội vàng chạy vào xem, chỉ thấy ca ca đang ôm ngực nằm trên đất, trên đất toàn là máu. Máu không ngừng chảy từ ngực ca ca, tiểu nhân nhào tới ôm lấy ca ca. Ca ca đưa con dao đầy máu vào tay tiểu nhân, bảo tôi cầm lấy đi báo quan, nói đây là hung khí. Tiểu nhân gấp tới mức hét ầm lên. Sau đó chị dâu, còn cả hàng xóm chạy tới, nói tiểu nhân là hung thủ. Lúc đó tiểu nhân hoàn toàn bị dọa cho ngán người rồi, không biết làm sao lại bị bắt tới nhốt vào nhà lao. Đại nhân, tiểu nhân thật sự không giết người, đại nhân!

Tiền Như Kinh nhìn qua Đoàn Phi và Lâm Hy Nguyên một cái, thấy hai người không có biểu hiện gì, nhìn xuống Chu An nói:

- Người nói là ca ca người vu cáo hãm hại người? Người và ca ca người có thù oán gì để ca người không tiếc lấy cái chết để hãm hại người?

Chu An đáp:

- Không có, tiểu nhân và ca ca không có thù oán gì, nếu không sao tiểu nhân lại ở nhà ca ca? Tiểu nhân cũng không biết vì sao ca ca lại vu cáo cho tiểu nhân, có lẽ trước khi tắt thở nhìn nhầm tiểu nhân thành hung thủ!

Tiền Như Kinh nghi ngờ nói:

- Không có khả năng, nhưng khi hãm nắm lấy người cũng không nói người là hung thủ, hãm nói là Chu An giết ta, cái này hình như không dễ nói nhầm?

- Tiểu nhân, tiểu nhân thật sự không biết!

Chu An kinh hoàng nói:

- Đại nhân, tiểu nhân thật sự không giết người!

Vụ án đã kéo dài ba năm, Chu An cũng không nói ra được điều gì mới, Tiền Như Kinh cũng chẳng qua là làm việc theo thông lệ, vụ án quả thực khó làm rõ. Những người đã xem qua hồ sơ vụ án đều sẽ cho rằng Chu An nhiều lần phản cung chẳng qua là muốn kéo dài thời gian mà thôi.

- Đoàn đại nhân, Lâm đại nhân, hai người có muốn hỏi gì nữa không?

Tiền Như Kinh nhìn về phía Đoàn Phi và Lâm Hy Nguyên.

Lâm Hy Nguyên ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu, vụ án này kéo dài lâu như vậy, lại xảy ra ở Tô Châu, nếu muốn gọi những nhân chứng khác cũng không phải là chuyện sớm chiều, hơn nữa, dường như cũng hoàn toàn không cần làm vậy nữa.

Đoàn Phi thấy hai vị đại nhân đều không muốn hỏi gì, hăn đột nhiên hỏi:

- Chu An, người có kẻ thù nào không, người mà hăn chỉ mong lấy được mạng của người?

Chu An mờ mịt nói:

- Kẻ thù? Tiểu thân từ nhỏ gia giáo nghiêm khắc, chưa từng kết oán với bất kỳ ai!

Đoàn Phi lại hỏi:

- Vậy trước khi vụ án xảy ra, người có từng đụng chạm đầu khẩu với ai không? Ví dụ như trộm tiền của người khác, cướp phụ nữ của người khác, hoặc là say rượu đánh nhau gì đó? Có nhiều lúc người cũng không biết bản thân đã đắc tội ai, nhưng trên thực tế người khác đã hận người đến tận xương tủy, nghĩ lại cho kỹ rồi trả lời ta!

Chu An nhú mày, khổ sở suy nghĩ, rất lâu sau vẫn lắc đầu như cũ, Đoàn Phi không cam lòng, hỏi lại tiếp:

- Vậy huynh trưởng của người có kẻ thù không? Giữa hai vợ chồng có hòa thuận không? Ca ca người trước khi xảy ra chuyện có phản ứng gì khác không? Ví dụ như nóng ruột, đứng ngồi không yên, dễ dàng nóng nảy mắng kẻ dưới ..?

Chu An thần sắc chợt động, hình như nghĩ tới cái gì, vừa kinh vừa hỉ nói :

- Không sai, trước khi xảy ra chuyện khoảng 1, 2 tháng, ca ca thay đổi, thường đi đến tối mịt mới về, thần thái mỗi ngày một lo âu, thậm chí vì chuyện nhỏ nhặt mà cãi nhau với chị dâu, đại nhân, đại nhân phải làm chủ cho tiểu nhân, rửa oan cho tiểu nhân!

Chu An liên tục đập đầu với Đoàn Phi. Đoàn Phi nhìn thoáng qua Tiền Như Kinh và Lâm Hy Nguyên, rồi lại chuyển ánh mắt sang nhìn Chu An, nói:

- Chu An, trong khẩu cung của người có nói khi xảy ra chuyện chị dâu người ở bên nhà hàng xóm, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết mới cùng hàng xóm chạy về, trước đó cô ta có thường xuyên sang nhà hàng xóm như vậy không?

Chu An nhớ lại nói:

- Không, chị dâu hiền lương thực đức, ít khi bước ra khỏi nhà một bước. Hôm đó chị dâu vốn đang chơi với Tiểu Lang, ca ca bảo chị dâu sang nhà hàng xóm cách vách mượn gì đó. Lúc đầu chị dâu không muốn đi, sau đó ca ca tức giận, chị dâu giao Tiểu Lang cho tiểu nhân rồi mới đi. Không lâu sau thì xảy ra chuyện này.

Đoàn Phi hỏi:

- Người và ca ca thường ngày cùng những người nào qua lại? Trước khi xảy ra chuyện có ai biết hành tung của hắn không?

Chu An lắc đầu nói:

- Mỗi ngày tiểu nhân đều vào trong cung đi học, cũng không biết bình thường ca qua lại với ai, tiểu nhân nghĩ đều là thương nhân thôi. Cha trước khi chết giao tiểu nhân cho ca ca, muốn hai anh em tiểu nhân, một người buôn bán, một người đi học, chỉ mong tiểu nhân học lên thành tài, làm quan to để được nở mày nở mặt, không ngờ rằng..!

- Ta thấy người học đến ngu người đi rồi!

Trong lòng Đoàn Phi thầm mắng một câu, hắn ngẫm nghĩ, rồi tiếp tục nói:

- Án xảy ra hôm đó còn có gì khác lạ? Người hãy nghĩ lại tỉ mỉ, hôm đó ca ca người có ra ngoài không? Hoặc có khách nào đến chơi không?

Chu An vẫn chưa trả lời, dân chúng đứng bên dưới nghe xử án có vẻ không vui. Từ khi Đoàn Phi thẩm án đến giờ, tiếng ồn ào huyên náo càng ngày càng to, đến lúc cuối cùng cũng có người không nhịn được mà cao giọng nói:

- Đại nhân, ngài đây là đang thẩm án sao? Ngài rõ ràng là đang lái nhải chuyện nhà của họ, nhân chứng vật chứng đã có đủ, hung thủ chính là Chu An, còn có gì phải hỏi nữa? Loại nghịch tặc giết hại huynh đệ này, không thiên đao vạn quả y thì không giải được hận!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 135

Đoàn Phi nhíu mày nhìn hẳn, những dân chúng đứng bên cạnh xem cũng có vài người hò reo cổ vũ. Đoàn Phi còn chưa có biểu hiện gì, Hình Bộ Thượng Thư Tiền Như Kinh đã đập mạnh đường mộc lên mặt bàn, quát lớn:

- Trên công đường không được ồn ào, còn nói leo làm phiền người thẩm án, sẽ phạt đánh rồi đuổi ra ngoài.

Bọn nha dịch cùng hô lên Uy Vũ, đè lại những âm thanh tạp loạn. Tiền Như Kinh nâng tay với Đoàn Phi nói:

- Đoàn đại nhân, mời tiếp tục!

Đoàn Phi hỏi lại câu hỏi ban nãy, Chu An trả lời:

- Hôm đó ca ca đến sáng hôm sau mới quay lại, nhưng ca ca cũng không trực tiếp đi ngủ như thường lệ, mà gọi chị dâu làm chút thức ăn và mang rượu vào phòng. Sau đó lại bảo chị dâu sang láng giềng.

Đoàn Phi trầm ngâm một chút, Tô Dung đột nhiên nói nhỏ bên tai hẳn:

- Đại nhân, hỏi hẳn đã đính hôn chưa, hoặc là có người trong lòng nào không?

Đoàn Phi hơi nghiêng đầu, hỏi:

- Chu An, người có cô nương trong lòng nào không, hoặc là đã đính hôn chưa?

- Hỏi những câu vớ vẩn không liên quan này làm gì, thật tẻ nhạt. Mặt còn chưa mọc râu mà đã làm quan to, nhất định có vấn đề. Các người nhìn cái gì, không cần đuổi, ta tự đi!

Trước khi nha dịch đuổi, hắn ta vừa nói vừa rời khỏi công đường Hình Bộ.

Dưới sự chiêm ngòi của người nọ, dân chúng dưới công đường cũng nghị luận không thôi. Tiền Như Kinh lại đập mạnh kinh đường mộc, quát:

- Không được ồn ào, vị Đoàn đại nhân này tuổi tuy còn trẻ, nhưng đã liên tiếp phá được nhiều vụ án, các người có lẽ cũng từng nghe qua, hai tháng trước, vụ án giám sinh bị giết ở huyện Thượng Nguyên, chưa đến nửa canh giờ, Đoàn đại nhân đã phá xong, năng lực của Đoàn đại nhân là không cần nghi ngờ. Công đường uy nghiêm, nếu còn vô cớ gây sự, sẽ phạt đánh hai mươi trượng!

Ngay khi Tiền đại nhân còn đang giải thích lai lịch của Đoàn Phi, Đoàn Phi đã quay đầu sang nhìn Tô Dung một cái, Tô Dung gật đầu với hắn, quay người rời đi. Tuy không có chứng cứ, nhưng Đoàn Phi lại càng ngày càng cảm thấy vụ án này khả nghi. Người vừa rời cũng rất khả nghi. Đoàn Phi cho Tô Dung đi điều tra lai lịch của hắn.

Khi Tiền đại nhân ra hiệu cho Đoàn Phi lần nữa, Đoàn Phi lại chấp tay với ông ta:

- Tiền đại nhân, bản quan cảm thấy án này có nhiều điểm khả nghi, có thể tạm thời bãi đường, bản quan và hai vị đại nhân ra sau công đường thương nghị một lát rồi nói không?

Tiền Như Kinh gật gật đầu, đập mạnh kinh đường mộc nói:

- Tạm thời bãi đường, giờ Mùi thẳng đường tái thẩm, người đâu, áp giải phạm nhân về đại lao trông coi cẩn thận!

Đoàn Phi, Tiền Như Kinh, Lâm Hy Nguyên ba người lui về sau công đường, sau đó Tiền Như Kinh nói:

- Đoàn đại nhân có phát hiện gì?

Đoàn Phi nói:

- Không sai, vụ án này có rất nhiều điểm đáng ngờ. Ta hoài nghi Chu An này là bị hãm hại, đây hoàn toàn chỉ là cảm giác. Hai vị đại nhân không cảm thấy mọi chuyện quá trùng hợp sao? Hơn nữa, Chu An vì sao phải giết hại ca ca mình? Mưu đồ chiếm đoạt tài sản? Lúc đó trong tay hắn có dao, hoàn toàn có thể giết cả con trai ca ca, do đó mưu đồ cướp tài sản là không đúng, lật lại hồ sơ vụ án, cũng chưa từng nghe có người nói Chu An và Chu Đăng có thù hận gì, con dao kia cũng lai lịch bất minh, thê tử của Chu Đăng cũng chưa từng gặp mặt, lúc đầu phủ Tô Châu tại sao không tìm hiểu lai lịch của hung khí!

Tiền Như Kinh vuốt vuốt cằm, nói:

- Cái này quả thực có chút kỳ lạ, ý của Đoàn đại nhân..?

Đoàn Phi kiên quyết nói:

- Nhân chứng, vật chứng, lời chứng liên quan của vụ án này đều phải thẩm vấn lại từ đầu, cần phải tra rõ ràng triệt để. Hai vị đại nhân thấy thế nào?

Lâm Hy Nguyên nhin không được nói :

- Đoàn đại nhân có trách nhiệm giám sát, yêu cầu như vậy cũng là lẽ thường. Có điều Đoàn đại nhân nắm chắc mấy phần? Án xảy ra ở Tô Châu,

cũng đã qua ba năm rồi, muốn triệu nhân chứng lại không phải là việc dễ dàng.

- Ta!

Đoàn Phi trầm ngâm một lát, trả lời:

- Ta có thể nói là năm chắc mười phần, cũng có thể không năm chắc phần nào. Bởi vì trước mắt không có bất kỳ chứng cứ nào, sự nghi ngờ của ta cũng hoàn toàn là phán đoán, tuy ta tin vào phán đoán của bản thân nhưng thời gian đã lâu, ai cũng không biết có thể tra ra được gì không?

Lâm Hy Nguyên chế giễu nói:

- Nếu đã như vậy, đại nhân tại sao còn muốn mạo hiểm? Chứ không phải là tân quan mới nhậm chức, đốm lửa nhỏ muốn đốt thành ngọn lửa to trên vụ án này sao?

- Không được vô lễ với đại nhân!

Tiền Như Kinh quát lớn một tiếng, sau đó nói với Đoàn Phi:

- Đoàn đại nhân, Lâm đại nhân nhanh mồm nhanh miệng, mong đại nhân không để trong lòng. Vụ án này nhân chứng vật chứng đều có đủ, muốn lật lại vụ án rất khó, đại nhân vẫn là thôi lãng phí tâm tư quá nhiều vào nó đi!

Khi Tiền Như Kinh trách mắng Lâm Hy Nguyên, Đoàn Phi kinh ngạc nhìn hẩn một cái. Một viên quan bát phẩm nho nhỏ, cũng không cao hơn một bộ khoái không có phẩm nào là bao, lại dám ăn nói như vậy với viên quan tứ phẩm, nào nhúng nước rồi sao?

Lại nghe thấy chủ thẩm Hình Bộ Thượng Thư nói như vậy, Đoàn Phi chau mày, nghiêm nghị nói:

- Mệnh người tại trời, đại nhân, xin cho ta chút thời gian, nếu như còn không tra ra được gì, lúc đó kết thúc vụ án cũng chưa muộn.

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Đoàn Phi, Tiền Như Kinh khẽ thở dài :

- Hậu sinh khả úy, thôi được, vụ án này ta sẽ giúp đại nhân kéo dài thêm mấy ngày, nhiều nhất là năm ngày, không có chứng cứ xác thực, thì không thể gọi nhân chứng đến, bởi vì như vậy chính là đại nhân đang nói với người khác rằng chúng ta muốn lật án. Nếu đến cuối cùng lại không giải quyết được gì, chúng ta sẽ gặp phiền phức!

- Được, nếu trong vòng năm ngày ta không tra ra được bất cứ manh mối có lợi cho Chu An nào, ta sẽ quay về thỉnh tội với hai vị đại nhân. Thời gian cấp bách, hạ quan xin cáo lui!

Đoàn Phi cáo từ với hai người, quay người rời đi, Tiền Như Kinh ngạc nhiên nói:

- Quay lại quay lại, Đoàn đại nhân, đại nhân không thể cứ như vậy mà đi, ít nhất cũng phải đợi buổi chiều thẳng đường xong, đại nhân còn phải quay lại Đô Sát viện giao nhận nữa, đổi một vị đại nhân tới nghe thăm đã. Đoàn đại nhân thật sự muốn tự mình đến Tô Châu điều tra án? Từ trước đến nay chưa từng có tiền lệ, chỉ e Đoàn đại nhân không thể lấy thân phận quan phủ mà đi. Đoàn đại nhân, đại nhân nên suy nghĩ cho kỹ!

Đoàn Phi cảm kích thi lễ với Tiền đại nhân, rồi nói:

- Đa tạ Tiền đại nhân chỉ điểm, vụ án này ta không tự mình đi Tô Châu một chuyến chỉ sợ sẽ lỡ việc. Thời gian này mong Tiền đại nhân và Lâm đại nhân giúp đỡ kéo dài một chút, một khi có được chứng cứ xác thực, ta sẽ lập tức quay về!

Tiền Như Kinh thở dài:

- Mạng người do trời, Chu An này không màng sống chết một mực đòi phản cung lên trên, ta cũng nghi ngờ, coi như cho hẵn một cơ hội đi, Đoàn đại nhân, vụ án này nếu có vấn đề gì, nếu như có người phía sau thao túng, lần đi Tô Châu này nên cẩn thận một chút!

Đoàn Phi lại bái tạ. Buổi chiều sau khi thẳng đường, mọi chuyện phở trương như cũ, náo nhiệt đưa phạm nhân lên, Tiền Như Kinh tùy tiện hỏi một vài câu không liên quan, sau đó vỗ án nói:

- Lão gia ta hơi mệt rồi, ngày mai lại thăm!

Dân chúng dưới đường nhao nhao ầm ỹ lên, Tiền Như Kinh làm như không nghe thấy, Đoàn Phi quay người đi ra ngoài, tìm được đám người Thạch Bân, nói ngay:

- Các người lập tức về nhà chuẩn bị hành lý và ngựa, đợi ta quay về xuất phát ngay!

Thạch Bân hỏi:

- Phi ca, chúng ta đi đâu? Chẳng lẽ là đi Tô Châu? Tô cô nương đi đâu rồi? Chúng ta không đợi cô nương ấy sao?

- Cô ta tự sẽ quay về tìm chúng ta, không cần đợi!

Đoàn Phi dẫn theo đám nha dịch quay về Đô Sát viện, đi gặp Tả Đô Ngự Sử Ngụy đại nhân. Sau khi nói rõ tình hình, Tả Đô Ngự Sử ngẫm nghĩ một lát, chỉ đáp ứng cho bọn họ đi Tô Châu với thân phận cá nhân, Tiền Như Kinh đã nói trước nên Đoàn Phi cũng không miễn cưỡng, đợi sau khi Đoàn Phi vội vàng vàng đi, Tả Đô Ngự Sử đại nhân mới cười lạnh một tiếng, nói:

- Tự cho là đúng, không biết lượng sức mình, thôi được, không cho người đụng phải một cái túi, người lại cho là bản quan chặn đường của

người, ý vào có Hoàng Thượng chống lưng mà đã là giỏi à, ta xem người còn nông cuồng được bao lâu!

Đoàn Phi căn bản không biết người trực tiếp lãnh đạo hãm hại đối xử với hãm như vậy, kích động về nhà, Tô Dung đã đang đợi hãm rồi, ngoài ra, trong nhà còn có thêm một vị khách.

Đoàn Phi gặp Tô Dung ở nhà sau, Tô Dung không đợi hãm hỏi đã nói:

- Đại nhân, tiểu nữ theo người nọ ra ngoài, chỉ thấy người đó vội vàng trở về khách điểm, gặp một người. Bọn họ nói chuyện rất cẩn thận, không tiết lộ ra lai lịch, chỉ nói án xảy ra vấn đề, một tên quan nho nhỏ còn trẻ hình như có chút bản lĩnh, nếu hãm tra tiếp, chỉ sợ vụ án chắc như đinh đóng cột này thật sự sẽ bị lật lại, vào buổi chiều, lại có một người chạy đến gặp người kia, nói buổi chiều khai thẩm một lát đã thôi, chỉ sợ án thật sự đã có vấn đề, người kia cuối cùng cũng quyết định, mang theo đồ đạc đi ra khỏi đó, tiểu nữ đi theo y một lúc thì quay về.

Đối với lời đùa giỡn trong câu nói của Tô Dung, Đoàn Phi cũng không để ý, hãm chau mày nó:

- Chu An này bất tri bất giác rốt cuộc đã đắc tội với nhân vật như thế nào, kéo dài ba năm cũng chưa buông tha, lại còn phái nhiều người như thế đến trông coi, thật sự không đơn giản. Thôi được, ta đi gặp người đem lễ tới cửa này trước đã rồi nói!

.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 136

Đoàn Phi đi vào phòng khách, thấy trong danh mục quà biếu người kia dâng lên có viết một hòm kim châu, mở hộp ra, ánh vàng rực rỡ quả nhiên rất mê người, giá trị có lẽ trên năm ngàn hai trăm lượng. Đoàn Phi đề lại hơi thở, nói:

- Vô công không hưởng lộc, người là người nào, tại sao lại tặng bản quan đại lễ như vậy?

Người nọ chớp chớp mắt, rơi ra hai giọt nước mắt đục, vẻ mặt sầu thảm, nói:

- Tiểu nhân là Chu Lỗi, quản gia của Chu phủ. Là chủ mẫu phái tiểu nhân tới, tận mắt chủ mẫu nhìn thấy, tận tai nghe được, là tên Chu An không bằng chó lợn, giết cả ca ca ruột! Xin đại nhân nhất định phải nghiêm phạt tên ác đồ này, phải xử hắn theo luật, lăng trì xử tử.

Đoàn Phi ồ một tiếng, nói:

- Nếu chứng cứ xác thực, chủ mẫu người tại sao còn phái người đến hối lộ bản quan? Chẳng lẽ bản án này quả là có vấn đề?

- Cái này..!

Người tự xưng là Chu Lỗi sửng sốt, vội vàng nói:

- Đại nhân xin chớ hiểu lầm, đây chỉ là quy củ quan trường, tuy chứng cứ đã xác thực, nhưng phu nhân vẫn sợ có thêm phiền toái, cho nên..!

- Ta hiểu rồi!

Đoàn Phi nói:

- Đồ này người vẫn là nên mang về đi, bản quan không có thói quen nhận lễ. Án này bản quan sẽ xét xử công bằng, người đâu, tiền khách!

Chu Lỗi còn muốn khuyên gì đó, đã bị Thạch Bân và Quách Uy bắt ra ngoài. Đoàn Phi đợi bọn họ đi xa rồi mới quay người nói với Tô Dung vừa từ đằng sau bước ra:

- Xem ra vụ án này có muốn không quản cũng không được. Chúng ta chuẩn bị xuất phát đến Tô Châu đi.

Tô Dung tự nhiên cười một cái, nói:

- Đại nhân không cần sốt ruột, tự mình đi tra không những tiêu tốn thời gian mà chưa chắc đã có phát hiện. Trước mắt đã có một người chỉ đường, đại nhân vì sao lại làm như không thấy?

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói :

- Cái gì cũng không giấu được người. Ta đích thực định nhờ hắc dẫn đường, trực tiếp tìm người có hứng thú với Chu An kia, ừm, phải ai đi theo dõi cho tốt đây?

- Đại nhân, để chúng tôi đi đi, từ khi theo đại nhân đến nay còn chưa lập được công trạng nào, chúng tôi có hiểu chút ít về thuật bám đuôi!

Hồng Bang và Tưởng Tuấn nói.

- Đại nhân, chúng tôi cũng cùng đi, bốn người ở cùng một chỗ dễ chăm sóc nhau hơn!

Quách Uy và Thạch Bân quay lại, khom người với Đoàn Phi nói .

Chức quan của Đoàn Phi càng ngày càng lớn. Ngoài Thạch Bân nói lý ra vẫn còn gọi Đoàn Phi là Phi ca, còn ba người còn lại đã quen gọi hần là Đại nhân. Đoàn Phi cũng thuận theo tự nhiên, thấy bốn người chờ lệnh, Đoàn Phi gật gật đầu nói:

- Được thôi, các người cải trang thành dân thường, theo dõi bọn hần cho ta, một khi có động tĩnh phải lập tức hồi báo.

Bốn người đáp lời rồi đi ra ngoài, Tô Dung quát lớn:

- Khoan đã, đại nhân, ôm cây đợi thỏ không bằng đả thảo kinh xà. Đại nhân chỉ cần gióng chống khua chiêng đi đến bến đò, đối phương tự nhiên sẽ có hành động, công lao theo dõi lần này của bốn vị đại ca hay là nhường lại cho tiểu nữ đi!

Bốn người đều biết Tô Dung vốn là một hiệp nữ, có võ công, còn hiểu thuật dịch dung. Nàng ấy đi theo dõi chắc chắn sẽ ổn thỏa hơn bốn người họ. Hồng Bang và Tưởng Tuấn muốn lập công không khỏi có chút thất vọng, nhưng lại không biết nói gì. Tô Dung nhướn mày nói với bọn họ:

- Bốn vị đại ca đừng nản lòng, đi theo đại nhân còn sợ sau này không có cơ hội sao? Khi quay lại ta sẽ dạy các người một chút nội công. Tuy khó trở thành cao thủ nhưng đối phó với tám người, mười người võ công bình thường không thành vấn đề.

Bốn người lập tức vui trở lại. Tô Dung đi rồi, bọn họ cũng bận rộn lên, bởi vì Hữu Thiêm Đô Ngự Sử Đoàn đại nhân muốn xuất tuần.

- Keng keng keng!

Hai nha dịch đi phía trước gõ chiêng dẹp đường, hai nha dịch khiêng biển hiệu người không phạm sự, tránh đường, còn có hai nha dịch nữa khiêng biển Hữu Thiêm Đô Ngự Sử Đoàn. Đoàn Phi cưỡi trên con ngựa cao to, đằng trước đằng sau có bốn người Thạch Bân, Quách Uy, Hồng Bang, Tưởng Tuấn bảo hộ, uy phong lẫm liệt, trùng trùng điệp điệp đi về phía bến tàu. Những nha dịch này đều là nha dịch tùy tùng thân cận của Đoàn Phi, trưởng quan có lệnh tất nhiên là gọi là đến, rất nghe lời.

Nha dịch gõ chiêng một bên gõ cái thứ mười một, một bên hô:

- Hữu Thiêm Đô Ngự Sử Đoàn đại nhân xuất tuần, người không phạm sự tránh đường.

Có một người trong số đó gắt gao nhìn Đoàn Phi, rồi mới chịu quay người rời đi.

Người nọ chạy cực nhanh về phía một khách điểm trong phường Quán Thành ở gần tam ti Hình Bộ, Đại Lý Tự, Đô Sát Viện, tìm thấy Chu Lỗi đang đứng ngồi không yên trong phòng, bấm báo:

- Mai quản gia, không hay rồi! Người họ Đoàn kia đang dẫn người đi về phía bến tàu, nghe nói là muốn xuất tuần, không biết có phải là đi Tô Châu không? Mai quản gia, bây giờ phải làm sao?

Chu Lỗi, hoặc người được gọi là Mai quản gia, nghiêng răng, dậm chân nói:

- Tên này có chút lai lịch, dầu muối không vào, xem ra là hắc đã quyết tâm điều tra sâu tiếp, để làm cho công tích của hắc rạng rỡ thêm, không được, phải phái người nhanh chóng về Tô Châu thông báo cho lão gia một tiếng!

Mai quản gia gọi chủ khách điểm mang cho hắc giấy bút, viết một bức thư, giao cho người vừa tới báo tin, nói :

- Thuyền của quan không chạy nhanh bằng thuyền nhà chúng ta, người đi suốt đêm về Tô Châu, lão gia tự sẽ thưởng cho người, mau đi đi, trên đường phải cẩn thận, không được làm hỏng việc!

Người nọ đáp một tiếng rồi quay đầu rời đi, Tô Dung ở bên ngoài nghe hết cuộc nói chuyện của hai người, đang định theo người kia ra ngoài, trong lòng đột nhiên khê động, rút từ trong túi bên thắt lưng ra một cái châm mỏng như lá, trong nháy mắt bắn về phía Mai quản gia.

Mai quản gia hừm nhẹ một tiếng, vuốt vuốt cổ nói:

- Trời tháng tám, sao lại có con muỗi to như vậy?

Vừa mới dứt lời, hăn chợt thấy trời đất quay cuồng, thất tha thất thểu bám lấy cái bàn rồi nằm xuống. Chốc lát trong phòng đã vang lên tiếng ngáy như sấm dậy. Tô Dung nhảy từ cửa sổ vào, mở chiếc túi rơi trên đầu giường ra xem, lại tìm tìm trong ngực Mai quản gia. Ngoài sổ ngân phiếu và kim châu lớn, cũng không tìm thêm được gì chú ý mắt. Tô Dung lại cầm chiếc ngân châm lên, nhìn Mai quản gia rồi nói:

- Người dám vẽ đường cho hươu chạy, cũng không phải là thứ tốt lành gì, mấy ngày này thành thật một chút cho ta!

Dứt lời nàng đâm vài cái lên lưng Mai quản gia, sau đó đặt tất cả về vị trí cũ, rút chiếc châm cắm trên cổ Mai quản gia ra, rồi xuyên cửa sổ ra ngoài.

Lại nói, người báo tin nọ đến được bến tàu, cũng không kịp hỏi xem thuyền của quan đã đi chưa, gã tìm thấy thuyền nhà mình, vội vàng nói:

- Tháo dây, tháo dây, Mai quản gia lệnh cho tôi phải suốt đêm nhanh chóng về Tô Châu!

Đây là con thuyền tốc độ hạng trung, nếu đi không nghỉ, khoảng ba canh giờ nữa là có thể về đến Tô Châu. Trên thuyền có treo một chiếc cờ hình

chim ưng đang bay, bên trên có một chữ Vương thật to.

Ở trên một con thuyền khác, Thạch Bàn đã thay trang phục bình thường, lo lắng nói:

- Phi ca, thuyền của bọn họ nhanh hơn, chúng ta có thể đuổi kịp không?

Đoàn Phi cười nói:

- Yên tâm đi, Tô cô nương đã ở trên thuyền bọn họ rồi. Chúng ta cũng khởi hành thôi. Nói không chừng Tô cô nương đã đợi chúng ta ở giữa đường rồi. Đường tiên sinh, đêm nay chỉ sợ chúng ta cũng phải đi suốt đêm, người thật sự muốn cùng chúng ta về Tô Châu?

Giọng nói của Đường Bá Hổ từ trong khoang thuyền vọng ra, hần yếu ớt nói:

- Quay về, quay về Tô Châu, tại sao không? Ta muốn quay về xem xem, có thể còn giúp được gì đó. Đó là lá Phi ưng Vương kỳ, Đông gia, ở Tô Châu dám treo Phi ưng Vương kỳ chỉ có một nhà, người sẽ không nói là không biết chứ?

- Vương gia Tô Châu ? Chẳng lẽ là thái giám trấn thủ Tô Châu Vương Đường?

Đoàn Phi hít một hơi lạnh, nếu quả thật là Vương Đường thì chuyện tình phức tạp hơn nhiều rồi.

Đường Bá Hổ cười nói:

- Đúng vậy, đúng là nhà họ Vương, chẳng qua không phải là Vương Đường, mà là cháu ông ta Vương Thế Dũng. Việc buôn bán của Vương Đường quá nửa là do Vương Thế Dũng chăm nom. Vương Thế Dũng ở Tô

Châu được coi là độc bá một phương, tri phủ đại nhân cũng không dám trêu chọc vào.

- Nhà họ Vương thì nhà họ Vương, có cái gì phải sợ, tri phủ đã là cái gì, Phi ca của chúng ta giờ đã đường đường là quan tứ phẩm rồi.

Thạch Bân không biết sợ hãi là gì nói.

Đoàn Phi trong lòng cười khỗ, gọi người lái thuyền cho thuyền khởi hành, đây là con thuyền Đoàn Phi thuê trước khi đi. Sau khi biểu lộ ra thân phận quan, lái thuyền cũng rất nghe lời, lập tức tháo dây thuyền rời khỏi ngõ nhỏ, sau khi ra đến đường thủy thì giương buồm lên, thuyền tăng tốc, lướt sóng mà đi.

Đi đường không gặp được con thuyền có treo cờ chữ Vương kia, mãi đến canh ba nửa đêm, qua Thường Châu, khi sắp rẽ qua Phúc Sơn Phổ biên giới của Tô Châu, thì mới thấy có người đang gảy đàn ca hát trên mặt sông.

- Là tiểu ngạo giang hồ, Phi ca, là Tô cô nương đang hát tiểu ngạo giang hồ!

Thạch Bân xoa xoa hai mắt, đi từ trong khoang thuyền ra, đã thấy Đoàn Phi đứng ở đầu thuyền từ khi nào. Trăng đầu tháng, gió thổi trên người hắt, Thạch Bân đột nhiên có cảm giác như Phi ca có gì đó không giống với lúc trước, có cảm giác rất chí công vô tư. Đoàn Phi quay đầu lại, cười nói:

- Không sai, chính là Tô nha đầu, thuyền gia lái thuyền về phía có tiếng hát đi.

Tiếng ca càng ngày càng gần, dưới ánh trăng thấy một con thuyền tầm trung dựa vào bên bờ. Trên thuyền tối như mực, không thắp đèn, đầu thuyền có một nữ tử thân bạch y, tà áo bông bành như tiên.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 137

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này: Đoàn Phi đứng cách đó hơn mười thước, hai mắt mê mẩn nhìn về phía Tô Dung, lên tiếng khen ngợi:

- Đường tiên sinh, mau ra xem tiên nữ này, ta nguyện trả một ngàn lượng bạc để mua một bức tiên nữ dưới trăng!

Tô Dung đã quen những lời nói xằng nói bậy của hã, nàng cười xinh đẹp nói:

- Vậy tiểu nữ ra một ngàn lẽ một lượng để mua bức Đoàn đại quan nhân rơi xuống nước. Đường tiên sinh sao cũng đến rồi, tiên sinh đừng nghe công tử nói linh tinh, ta đâu xứng với danh xưng tiên nữ, công tử chỉ thích nói linh tinh!

Đoàn Phi cười trách mắng:

- Có tỳ nữ nào dám nói chuyện như vậy với chủ tử không? Ta nói linh tinh? Người cẩn thận đừng để những tên ong bướm bại hoại trên giang hồ nhìn thấy dáng vẻ của ngươi bây giờ, những người trên thuyền giờ thế nào rồi?

Hai thuyền dựa sát vào nhau, Tô Dung lườm hã một cái, nói:

- Người trên thuyền còn đang ngủ, công tử định xử trí bọn họ ra sao?

Đoàn Phi chau mày nói:

- Nhìn thấy cờ có chữ Vương trên đầu thuyền của bọn họ, ta cũng đã đoán ra lai lịch rồi. Ta muốn tìm cách trì hoãn bọn họ vài ngày. Sau khi thu thập đủ chứng cứ ở Tô Châu rồi, ta cũng không sợ đám người họ Vương kia biết nữa!

Tô Dung than nhẹ một tiếng, nói:

- Đại nhân, đại nhân nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi!

Đoàn Phi nhướn mày, ồ một tiếng. Tô Dung nhắc tay lên, người lái thuyền đang đứng ở đằng sau Đoàn Phi nấc cụt một cái, ôm lấy cổ, ngã vật xuống. Đoàn Phi kinh ngạc, hỏi:

- Người đang làm gì vậy?

- Tiểu nữ là muốn tốt cho gã thôi!

Tô Dung nhẹ nhàng vén tóc mai lên, nói:

- Đại nhân, suốt đường đi, tiểu nữ đều trốn trên thuyền của bọn họ, nghe được rất nhiều chuyện khi bọn họ vô tình để lộ. Lần này sợ là đại nhân không thể không tiếp xúc trực tiếp với tên họ Vương kia rồi. Bởi vì, thê tử của Chu Đăng đã trở thành tiểu thiếp thứ bảy của Vương Thế Dũng, cháu của thái giám trấn thủ Tô Châu Vương Đường rồi. Mà Lưu gia Lưu tiểu thư Lưu Khanh Vân, thanh mai trúc mã của Chu An cũng đã trở thành tiểu thiếp thứ năm của Vương Thế Dũng. Đại nhân, đại nhân định tiếp tục tra vụ án này như thế nào?

Đoàn Phi nghe đến há hốc mồm, hần kinh ngạc nói :

- Lưu Khanh Vân Lưu tiểu thư kia thì cũng thôi đi, cô ta có khả năng là nguyên nhân khiến Chu An rước họa vào thân, nhưng sao thê tử của Chu

Đặng lại trở thành tiểu thiếp của Vương Thế Dũng? Không phải là cô ta cần thủ tiết ba năm sao? Sao lại tái giá? Con trai của Chu Đăng đâu? Cho làm con thừa tự của nhà họ Vương rồi?

Tô Dung than nhẹ một tiếng, cúi đầu xa xôi nói:

- Sau khi Chu An bị bắt không được hai ngày, Vương Thế Dũng đã cho người đến tịch thu nhà của Chu gia. Thì ra Vương Thế Dũng mở một sòng bạc, dụ dỗ Chu Đăng ngày nào cũng đi đánh bạc. Chu Đăng sớm đã thua táng gia bại sản rồi, đến giấy tờ nhà đất cũng thua cho Vương Thế Dũng, thậm chí gã còn bán cả thê tử mình cho nhà họ Vương. Chu phu nhân bị bắt đi ngay tại chỗ, bị đưa vào kỹ viện Khoái Hoạt Lâu dưới danh nghĩa nhà họ Vương. Không biết Vương Thế Dũng đã dùng thủ đoạn gì mà rất nhanh sau đó Lưu Khanh Vân cũng gả vào nhà họ Vương. Chu phu nhân ở Khoái Hoạt lâu được Vương Thế Dũng bao, qua thời gian khoảng nửa năm, Chu phu nhân cũng bị Vương Thế Dũng mua về nhà. Sau khi Chu phu nhân vào nhà họ Vương không lâu, con trai cô ta cũng không hiểu vì sao mà chết?

Đoàn Phi nghe đến da đầu run lên, bốn người đám Thạch Bân cũng nhìn nhau ngơ ngác không nói được tiếng nào, có vẻ như vụ án Chu An rất đơn giản, không ngờ phía sau lại có nhiều chuyện thảm thương như thế. Chu An đáng thương hình như vẫn không biết chuyện này, căn bản không có ai nói với hắn. Chị dâu và người yêu đều bị Vương Thế Dũng bắt làm tiểu thiếp hết rồi. Đứa cháu trai hắn yêu quý nhất cũng chết. Nếu Chu An cũng bị xử chết, cả nhà họ Chu cứ thế mơ hồ mà bị diệt rồi!

Tô Dung đợi một lát, lại nói:

- Đại nhân, vụ án này đại nhân còn muốn tra tiếp không?

Đoàn Phi hít vào một hơi, nghiêm nghị nói:

- Tra, sao lại không tra? Nếu không biết những chuyện đằng sau này, có khi ta còn gặp khó mà lui. Bây giờ ta còn lý do gì mà coi như không thấy

vụ án này? Ta nhất định phải tra, dốc sức mà tra, triệt để tra ra chân tướng!

Tô Dung khẽ thở dài:

- Lòng của đại nhân Tô Dung hiểu, nhưng từ khi Giang Bân, Tiền Ninh bị sập đổ, Trương Nhuệ Đông Xưởng thăng chức thái giám chấp bút. Nên biết, Hoàng Thượng vẫn sủng hạnh tên thái giám đó vô cùng. Thuế Giang Nam chiếm 60% thuế cả Đại Minh, tam đại thái giám trấn thủ Giang Nam thân mang trọng mệnh, quyền hành cực lớn, Đại Minh bây giờ căn cơ không ổn, đại nhân thật muốn châu chấu đá xe làm chuyện không có khả năng này sao?

- Người sợ sao?

Đoàn Phi nói:

- Gặp loại chuyện thảm thương này, ta có thể không quản sao? Nếu ta quay đầu mà đi, ta đã không phải là người rồi, mất chức quan ngồi nhà lao thì đã là gì? Mất đầu có gì phải sợ? Nếu các người sợ, bây giờ hãy đi đi, ta cũng không trách các người đâu?

Thạch Bân cảm động rơi nước mắt cúi đầu trước Đoàn Phi, nói:

- Phi ca, từ nhỏ đệ đã được huynh chăm sóc, không có huynh, đệ căn bản không biết bản thân sẽ biến thành cái dạng gì? Sợ gì lên núi đao xuống biển lửa, đệ cũng mãi mãi đi theo huynh, quyết không chau mày lấy một cái!

Hồng Bang, Quách Uy, Tường Tuấn cũng đều nhiệt huyết sôi trào quỳ xuống trước mặt Đoàn Phi, lớn tiếng nói:

- Đại nhân, nhà họ Chu thật sự rất thảm rồi, nếu chúng tôi cũng không quản, thì thiên lý ở đâu chứ? Tôi nguyện đồng sinh cộng tử với đại nhân, không phá được án này quyết không thôi! Đầu rơi cũng chỉ là thêm một vết sẹo lớn, đại nhân, xin hạ mệnh lệnh!

Đoàn Phi nâng từng người dậy, nói:

- Đứng dậy, các người đều là hảo huynh đệ của ta! Sau này chúng ta sẽ đồng sinh cộng tử, mãi mãi là huynh đệ tốt!

Tô Dung chỉ thấy mũi mình cay cay, thấy Đoàn Phi nhìn sang, nàng hít một hơi, ngửa đầu nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn, cùng lắm thì khi các người thất bại, ta sẽ giúp các người giết mở đường, đưa các người đi chạy trốn là được rồi!

Khóe miệng Đoàn Phi hiện lên tia dịu dàng, miệng lại nói:

- Được, nếu như đến cuối cùng chúng ta đều không lại được gian quyền, chúng ta sẽ ra biển làm hải tặc, làm hải tặc lớn nhất mạnh nhất thế gian, sẽ chiếm hết cái gì mà Tiểu Nhật Bản, Hà Lan, Ottoman, Đế quốc Anh...!

- Lại nói hươu nói vượn rồi!

Tô Dung lườm Đoàn Phi một cái, nói:

- Chúng ta nên làm gì bây giờ? Cũng không thể trực tiếp đi tìm Vương Thế Dũng đối chất chứ?

Đoàn Phi tỉnh táo lại, nói:

- Đương nhiên không thể lỗ mãng như vậy. Dung Nhi người nói hết những gì người biết cho ta nghe, chúng ta cùng nghiên cứu tường tận xem nên làm thế nào. Đường tiên sinh, tiên sinh ở đây làm gì? Tiên sinh thật sự muốn vẽ cho Dung Nhi một bức tiên nữ dưới trăng?

Đường Bá Hổ cười nói:

- Quyền mưu phá án ta không hiểu. Bức họa này là vẽ để cổ vũ các người được không? Các người cứ nói chuyện các người, không cần quản

ta!

- Thuận tiện vẽ cho Dung Nhi một bức tiên nữ dưới trăng đầy!

Đoàn Phi dặn dò thêm.

Đường Bá Hổ nhìn Tô Dung một cái, cười nói:

- Chỉ sợ Tô cô nương sẽ không bằng lòng đâu. Trong lòng Tô cô nương có băn khoăn, còn không phải là vì lúc vẽ tranh cho nàng, người yên tâm đi, ta đi theo người đi tới đi lui, một trong những lý do chính là vẽ chân dung của Tô cô nương mà!

- Đường tiên sinh sao lại cũng không đành lòng giống công tử rồi!

Tô Dung khẽ nuốt nước bọt, nói:

- Công tử, Mai quản gia là nhị quản gia của Vương Thế Dũng, chuyên giúp gã làm những việc thương thiên hại lý, y viết cho Vương Thế Dũng một bức thư, tiểu nữ cũng chưa hủy, có điều đoán rằng cũng là xin Vương Thế Dũng ứng phó với cái gì đó!

Ước chừng còn nửa canh giờ nữa là đến Tô Châu, thời gian còn nhiều, Tô Dung tường tận kể hết những gì nàng biết cho Đoàn Phi, sau đó đợi Đoàn Phi nhận xét. Đôi mắt xinh đẹp đảo qua đảo lại trên người Đoàn Phi, vẻ rất hứng thú, không có chút cảm giác nào là đại nạn đến nơi rồi!

Tất cả mọi người đều đang nghĩ biện pháp, tuy nhiên rõ ràng là Đoàn Phi mưu ma chước quỷ nhiều hơn, hăn đột nhiên quay người sang nói với Đường Bá Hổ:

- Đường tiên sinh, tiên sinh đừng có vẽ nữa, ta hỏi tiên sinh, tiên sinh có thể bắt chước được chữ viết của người khác không?

- Một bữa sáng!

Đường Bá Hổ học thiền ngoài miệng của Đoàn Phi, cười nói:

- Chẳng lẽ là đại nhân muốn ta bắt chước chữ viết của Mai quản gia, biết một bức thư giả cho Vương Thế Dũng?

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Không sai, ý của ta chính là thế, không biết bức thư đó có con dấu gì không, Dung Nhi, lấy thư ra đây, nghĩ cách đừng làm hỏng giấy bọc, người vẫn luôn có cách mà!

Tô Dung lườm hăn một cái, nói:

- Vậy thì phải đốt một đồng lửa trước, Thạch đại ca, các huynh đi tìm một ít củi khô nhóm thành lửa được không?

Một tiếng ‘Thạch đại ca’ làm cho xương cốt của tiểu xử nam Thạch Bân kêu rôm rốp, không ngừng nói:

- Ta đi, ta đi!

Sau đó kéo theo mấy người Quách Uy cùng đi.

- Tô cô nương nói là người, cũng không bảo chúng ta, người kéo chúng ta làm gì?

Đám Quách Uy bắt đầu trêu Thạch Bân, tản nhau ra đi kiếm củi khô.

- Công tử định sửa bức thư này như thế nào?

Tô Dung hỏi.

Đoàn Phi trầm ngâm nói :

- Nói là ba vị quan chủ thẩm đang do dự, Chu An một mực chắc chắn có người hãm hại, Mai quản gia nỗ lực hồi lộ nhưng chức quan lớn, khẩu vị

cũng lớn, cần nhiều ngân lượng hơn nữa để mở đường, hỏi Vương Thế
Dũng nên làm thế nào!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 138

Tô Dung nói:

- Công tử, tiểu nữ đã kiểm tra qua cái túi kia của Mai quán gia, y mang theo đến mấy vạn lượng ngân phiếu, còn cần lừa y một số tiền lớn nữa sao?

Đoàn Phi nhìn nàng một cái nói:

- Sao người không tiện tay mà lấy hết đi? Sau đó vu oan cho bướm hoa, hoặc bắt cứ một tên bại hoại ác nhân nào đó bên cạnh, như vậy được rồi. Trong thư bổ sung thêm hai câu, nói là ba vị đại nhân có thể đã biết chân tướng rồi, cho nên bắt chẹt rất nhiều, mấy vạn lượng bạc đối với đám người này mà nói không là gì. Thuyền của bọn họ đi ra biển một chuyến lại quay lại rồi!

Đường Bá Hổ từng ở trong nhà Ninh Vương hơn nửa năm, đã nhìn quen nghênh đón tiễn đưa, nghe vậy cười nói:

- Không sai, Đông gia càng ngày càng hiểu chuyện quan trường, Vương Thế Dũng cho dù bầm báo với bá bá gã, phải xuất một số tiền lớn, lấy được tiền cũng không làm khó người khác nữa. Đây cũng chính là quy củ của quan trường, chuyện có thể dùng ngân lượng để giải quyết công bằng thông thường sẽ không làm lớn lên. Nhiều nhất tương lai tìm cơ hội quay về là được rồi!

Nhóm xong đồng lửa, Tô Dung hơi xi trên phong thư bên trên, thật cẩn thận mở miệng thư ra. Đường Bá Hổ nhìn kỹ từng từng chữ một lần, sau đó tự tin tràn đầy nói:

- Người này chữ viết nhanh nhưng ưu nhã, kiểu chữ là loại chữ Khải sở trường của huynh trưởng ta Chúc Doãn Minh, chuyện này còn không đơn giản sao? Rất nhiều bản chữ mẫu của Chi Sơn huynh đều là do ta viết thay, người trên thế gian ai có thể nhìn thấu? Chỉ cần chuẩn bị cho ta một cái bàn vững chãi, là có thể viết ngay được rồi!

Đoàn Phi mừng rỡ, một người cùng nhau nhấc chiếc bàn bên trong khoang thuyền ra, đặt chắc chắn lên bờ. Đường Bá Hổ cầm bút lên chuẩn bị một chút, sau đó nhanh chóng viết ra. Đoàn Phi cầm bức thư gốc, tỉ mỉ đối chiếu từng chữ giống nhau trong đó, vậy mà một chữ cũng không sai, đại sư chính là đại sư, làm giả cũng làm giống y như thật vậy, thái độ hãnh quyết không thể so được, tên Vương Thế Dũng kia cũng chỉ là một tiểu ác bá nhị thế tổ, hẳn có thể nhìn ra mới là lạ.

Đường Bá Hổ viết xong thư, cầm lên thổi thổi, hài lòng nói:

- Được rồi, bảo đảm tên Vương Thế Dũng kia xem xong thư sẽ nổi trận lôi đình, lại chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp tục bỏ ra thêm mười vạn lượng bạc nữa, Đông gia, ta không cần nhiều, đưa ta một vạn lượng để ta trùng tu lại cái Am Hoa Đào của ta là được rồi!

Đoàn Phi vui vẻ nói:

- Không thành vấn đề, mọi người đều có phần, có điều, phần của A Bân, ta sẽ giữ trước giúp đệ, đợi tương lai đưa đệ lấy vợ, Dung Nhi, phần của người có cần ta giữ hộ không?

Tô Dung khẽ cười một tiếng, nói:

- Tiểu nữ mới không cần số tiền bản đó, có cơ hội người giúp tiểu nữ quyên góp cho bách tính bị thiên tai là được rồi!

Đoàn Phi cảm thấy kính nể nàng hẳn, nói:

- Tô cô nương chí cao khí kiết, tiểu đệ bái phục, sau này có cơ hội nhất định sẽ giúp Tô cô nương quyên góp số tiền này!

- Đại nhân không quyên sao?

Tô Dung chăm chú nhìn hẳn, hỏi.

- Ta khá là tham tiền, thứ gì đã đến tay rồi không muốn để nó đi nữa, có điều cá nhân ta cho rằng quyên tiền cứu trợ thiên tai không có tác dụng gì nhiều. Một vị quan tốt tài giỏi chống đỡ được với một ngàn lượng bạc. Ta muốn làm chính là một vị quan như vậy, có chút tham tiền, có chút không từ thủ đoạn, nhưng đối với quốc gia, đối với bách tính mà nói là một vị quan có ích, vậy là được rồi!

- Đối với quốc gia, dân chúng là một vị quan có ích!

Tô Dung nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, sau đó cười xinh đẹp với Đoàn Phi, nói:

- Tiểu nữ hiểu, chí hướng của công tử lớn hơn tiểu nữ nhiều, Tô Dung xin thụ giáo!

- Mau mở phong thư ra, còn trì hoãn trời sáng mất!

Đoàn Phi quay đầu nhìn chiếc thuyền hẳn thuê đang đi tới, gật gù đặc ý nói:

- Người khác cười ta quá điên khùng, ta cười người khác nhìn không thấu!

Tô Dung khúc khích cười, lần này đến Đường Bá Hổ cũng nhìn đến ngay người.

Chí hướng vĩ đại cũng có lúc treo lên cánh buồm đi ra biển cả. Đoàn Phi còn chưa nhìn thấy biển, thuyền của hắn đã rẽ vào kênh đào Phúc Sơn Phổ, khoảng chừng giờ Thìn, thuyền đã cập bờ Tô Châu.

Đường Bá Hổ ôm lấy số ngân lượng Đoàn Phi chi cho ông ta, thuê cỗ xe ngựa rồi quay về Am Hoa Đào. Đoàn Phi và bốn người đám Thạch Bàn thì đi vào ngõ Ngô Đồng, quan sát một chút xem nhà họ Chu ở chỗ nào, số nhà cũng đã đổi thành nhà họ Vương. Xung quanh là những ngôi nhà có kết cấu tương tự như nhà họ Chu. Đám người Đoàn Phi gõ cửa một nhà cách vách với nhà họ Chu. Đoàn Phi chấp tay nói với vị đại thẩm ra mở cửa:

- Đại thẩm, xin hỏi có phải nhà họ Chu ở cách vách không? Sao chúng tôi đi gọi cửa lại bị người ta trách mắng một trận?

Vị đại thẩm này có lẽ chính là Ngô thẩm ở trong hồ sơ vụ án rồi, bà ta nghe nói là tìm nhà họ Chu, trước tiên thở dài một cái, rồi lắc đầu nói:

- Nhà họ Chu đã hết rồi, người hay là thôi đừng tìm nữa, mau quay về đi, tránh rước họa vào thân, mau đi đi, đi đi!

Đoàn Phi giơ tay ra chặn lại, vội vàng nói:

- Đại thẩm, ta đến là tới nương nhờ họ hàng, nhà họ Chu làm sao vậy? Ta không phải người xấu!

Bên trong cửa xuất hiện một vị hán tử trung niên, vẻ ngoài chừng bốn mươi tuổi, có lẽ là con trai Ngô thẩm Ngô Ích, lão trừng mắt quát:

- Đừng hỏi nữa, người vẫn là nên mau đi đi, chớ làm hại người hại mình, mau đi, nếu còn không đi ta sẽ gọi quan đấy!

- Chúng ta chính là quan, đến để tra án tử nhà họ Chu đây!

Hồng Bang và Tưởng Tuấn bước ra từ sau lưng Đoàn Phi, dùng lực đẩy mạnh cửa một cái, hai người bước vào nhà họ Ngô. Nghe nói là đến để tra án, Ngô thẩm càng thêm hoảng loạn, lắc đầu không ngừng nói:

- Chúng tôi không biết gì hết, các người mau đi đi, cầu xin các người, quan gia, xin đừng hại chúng tôi!

- Sao các người phải kinh hoàng như vậy, chẳng lẽ là bị người khác uy hiếp? Các người không cần sợ, ta là Hữu Thiêm Đô Ngự Sử của Đô Sát Viện phủ Ứng Thiên, là quan tứ phẩm, ta cảm thấy vụ án của Chu An có điều gì đó không đúng, mới đặc biệt tới Tô Châu tra cho rõ ràng. Xin hai vị có gì nói đó, có khi giúp được cho Chu An, nhà họ Chu thật sự thảm quá, chẳng lẽ hai vị không có chút lòng thương hại nào sao?

Sau khi nghe được câu nói sau kia, Ngô thẩm lập tức khóc lớn lên, Ngô Ích vẫn hung hăng như cũ nói:

- Quan tứ phẩm thì đã làm sao? Nhà họ Vương ở Tô Châu chính là thổ bá vương, cho dù là khâm sai đến cũng vô dụng!

Lời tuy nói thế, nhưng dù sao y cũng không đuổi người nữa, Thạch Bân đóng cửa lớn lại, nói:

- Các người thật không có hiểu biết, chẳng lẽ các người không biết lai lịch của đại nhân nhà chúng ta? Ngài liên tiếp phá án ở Dương Châu, đến Hoàng Thượng cũng khâm điểm làm Giang Tây Đề Hình án sát sứ Thiêm sự, sau đó lại phá liên tiếp năm vụ án khó ở Giang Tây. Đến Hoài An vương và Dương Đình Hòa Thủ phụ đại học sĩ đều phải ngoan ngoãn giao người, nhà họ Vương này còn lớn hơn cả Vương gia sao? Còn lớn hơn người dưới một người trên vạn người như Thủ phụ đại học sĩ sao?

Nghe được những lời chứa đầy sự thúc giục đó, Ngô thắm kích động hẳn lên, bà ta đẩy tay của con trai ra, đi lên cúi đầu với Đoàn Phi, đau buồn nói:

- Đại nhân, Ngài nhất định phải làm chủ cho nhà họ Chu. Chu gia bị Vương Thế Dũng hại cho tan cửa nát nhà, Chu An cũng phân nửa là do gã ta hại. Nếu không tại sao mỗi lần vụ án của Chu An được phúc thẩm ở nơi cao hơn, bọn chúng đến phái người đến cửa uy hiếp dụ dỗ một lần? Đại nhân, nhà chúng tôi còn giấu số ngân lượng nhà họ Vương đưa tới hai lần, một phen chúng tôi cũng chưa động vào!

- Ngô thắm, xin đứng dậy, bản quan nhất định sẽ tra ra chân tướng của vụ án này!

Đoàn Phi đỡ Ngô thắm dậy, nói:

- Mời hai vị kể lại tường tận mọi chuyện xảy ra hôm đó cho bản quan nghe, hơn nữa giao tất cả những vật chứng xác nhận nhà họ Vương đã uy hiếp, dụ dỗ các người cho bản quan!

Dưới sự dẫn dắt từng bước của Đoàn Phi, Ngô thắm và con trai bà Ngô Ích bắt đầu nhớ lại và kể tình cảnh hôm đó, còn lấy ra hai bọc ngân lượng nữa.

- Sáng sớm hôm đó, chúng tôi nghe thấy Chu Đăng đang mắng thê tử qua bức vách, trong lòng không khỏi thở dài thay cho Chu thị. Không bao lâu sau, Chu thị đột nhiên tới nhà thăm hỏi, làm chúng tôi rất kinh ngạc, Chu thị gả cho nhà họ Chu đã gần năm năm, nhưng chưa từng một mình tới nhà chúng tôi. Khi tôi đang nói chuyện với Chu thị, nhà họ Chu truyền tới hai âm thanh thảm thiết!

- Hai âm thanh kia cách nhau rất gần sao?

Đoàn Phi hỏi.

- ừm, gần như là chuyện trong nháy mắt, chúng tôi còn nói nhà họ Chu có cường tặc đến, không ngờ..

Khi Ngô thẩm đang tường tận kể lại câu chuyện hôm đó cho Đoàn Phi, Tô Dung cũng đã theo tên gia đình Vương phủ kia vào nhà của Vương Thế Dũng.

Vương Thế Dũng nhận được thông báo sau đó một lúc mới đi đến phòng khách, ngồi trên ghế mũ quan sốt ruột nói với tên gia đình:

- Bức thư Mai quản gia bảo người đem về đâu? Chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không xong, đúng là đồ ăn hại, đừng có đến lúc cuối cùng lại đâm ta một dao đấy!

Tên gia đình kia dâng thư lên, Vương Thế Dũng kiểm tra một chút xi đóng trên miệng thư, lúc nàu mới mở thư ra xem, xem rồi xem, sắc mặt gã chợt đại biến, tay trái dùng sức đập vào bàn trà mấy cái, làm cho một tách trà bằng sứ men xanh chấn động lắc lư mà rơi xuống đất vỡ tan, Vương Thế Dũng tức giận nói:

- Đáng ghét, ba tên cầu quan đáng chết, đòi hối lộ trên đầu ông mày, mười lăm vạn lượng bạc ròng, đúng là đám lòng tham vô đáy! Cũng không sợ no chết các người?

Gã thở phì phò, quát nha hoàn lên thu dọn, một tiểu nha hoàn chạy ra, trong lúc tay chân luống cuống cắt vào ngón tay làm bị thương. Vương Thế Dũng càng tức giận, một cước đạp ngã cô ta, quát:

- Người đâu, lôi nó ra đánh hai mươi trượng cho ta, chuẩn bị kiệu, không, chuẩn bị ngựa, ta muốn đi tìm bá phụ cho ta lý lẽ!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 141

Kỳ gia, Ngô gia và Thái gia khác nhau, Kỳ Bộ đầu hiểu rõ quan trường, sao y lại không biết chức Ngự Sử của ta là hữu danh vô thực chứ? Hơn nữa những người khám nghiệm tử thi họ Thái đều đã chết hết rồi còn Kỳ Bộ đầu vẫn bình an vô sự. Việc hợp tác của y với nhà họ Vương lại càng thân thiết hơn, nếu ta hỏi thăm tùy tiện chẳng phải sẽ rút dây động rừng sao? Nên ta sẽ không đến Kỳ gia, mà có đi thì cũng là lúc nửa đêm canh ba, người cùng ta đến thăm nhà y, lặng lẽ cạo trọc đầu y, hì hì, nghe chừng đề nghị này cũng không tồi.

Tô Dung hừ một tiếng, lúc này mới lên tiếng:

- Công tử đừng vội mừng, vừa rồi vẫn luôn có người ở ngoài, vì vậy hôm nay tiểu nữ vẫn chưa báo cáo hết với công tử những gì tiểu nữ nhìn thấy ở nhà họ Vương. Nhà họ Vương độc bá một phương, chẳng nhẽ lại không có cao nhân bên cạnh sao? Hôm nay tiểu nữ đã phát hiện một cao thủ ở nhà họ Vương, từ nay về sau công tử phải cẩn thận.

- Hả? Cao đến mức nào? Cao hơn cả người sao?

Đoàn Phi hỏi.

Tô Dung nhíu mày, đắn đo một chút, cô lại cúi đầu nói một cách bất lực:

- Tiểu nữ không bằng gã, gã là cao thủ tà phái, trong tà phái kỳ công bí thuật rất nhiều, gã đáng sợ hơn Tàn Sa, Hoa Hồ Điệp cả chục lần, nếu có

thể lựa chọn Tô Dung thật sự không muốn đối mặt với loại người này.

Đoàn Phi ngẩn ra nói:

- Cao thủ tà phái? Bọn họ còn đáng sợ hơn cả ác nhân trên bảng mười ác nhân sao?

Tô Dung cười khố nói:

- Công tử đừng để mấy bảng xếp hạng vớ vẩn đó lừa, cái gọi là bảng ác nhân chỉ là trong võ lâm có nhiều người làm việc ác, để lại tiếng ác, công phu của bọn họ chưa chắc đã cao. Cao thủ có võ công giỏi hơn lợi hại hơn đều không ở trên bảng đó, thiên hạ rộng lớn cao thủ ngày càng nhiều, cái gọi là mười người mạnh nhất võ lâm, mười môn phái lớn, mười đại ác nhân gì đó đều không chính xác. Cho dù có lập thêm bảng mười đại tà phái, mười đại cao thủ tà phái cũng chẳng đủ.

Đoàn Phi đã đàm luận một đêm với Vương Thủ Nhân, nhưng Vương Thủ Nhân cũng chỉ hiểu sơ sơ về các thế lực giang hồ. Đoàn Phi nghe thấy Tô Dung nói nghiêm trọng như vậy không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Tà giáo thật sự lợi hại vậy sao? Tại sao ta lại chưa từng nghe qua?

Tô Dung thở dài nói:

- Công tử chắc người không biết, từ đời Thái Tổ đến nay quan phủ không ngừng đàn áp, bất luận là chính hay tà phái đều không còn ảnh hưởng và quy mô như thời Tống Nguyên nữa, rất nhiều giáo phái đã chuyển sang hoạt động bí mật, dốc sức dốc lòng phát triển, cậy quyền các nhân vật quyền lực vậy nên tiếng xấu mới không lộ ra, một khi được thế, tổn hại không chỉ là bách tính. Vương Trấn Tào Cát Tường trong thời Anh tông, Lưu Cẩn trong những năm Chính Đức bên cạnh luôn có bóng dáng của cao thủ tà phái. Chắc công tử biết Trương Văn Miên đệ nhất mưu sĩ của Lưu Cẩn chứ? Tuy rằng quan phủ đã thông báo xử trăm người này, nhưng thực

tế là lần trốn cho đến mùa thu giữa năm Chính Đức thứ tám, mới bị thiên hạ đệ nhất cao thủ Dương Kiếm chém chết ở Mân Nam.

- Thiên hạ đệ nhất cao thủ Dương Kiếm.

Trong lòng Đoàn Phi dâng lên cảm giác ngưỡng mộ, qua nhiều chứng thực, cũng xác nhận thiên hạ đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết thần long thấy đầu không thấy đuôi ngày đó một chiêu trọng thương Oa Vương Đức Toàn ở trấn Hải An.

Tô Dung sùng kính nói:

- Trong chốn giang hồ đông đúc, chỉ có một người làm tiểu nữ kính phục đó chính là Quý Ảnh Tử Dương đại hiệp, ông ấy luôn đến đi vội vàng. Mỗi lần ông xuất hiện sẽ có những truyền kỳ bất hủ thậm chí là kinh thiên động địa, chưa chắc võ công của ông ấy đã là đệ nhất thiên hạ, nhưng nhân cách của ông ta có thể gọi là đệ nhất thiên hạ. Ông xuất đạo nhiều năm không hám danh lợi, đến tận bây giờ vẫn chưa ai nhìn thấy mặt của ông ấy, tốt hơn mấy tên muốn làm quan tốt nhưng lại luôn muốn thuận tay kiếm trác.

- Sao nói một lúc lại nói đến ta?

Đoàn Phi bất mãn liếc cô một cái rồi nói:

- Nếu ta có võ công giỏi như Dương đại hiệp ta cũng sẽ như ông ấy, hành hiệp trượng nghĩa không lưu danh, tiếc là chỉ e kiếp này không có cơ hội.

Đoàn Phi lắc đầu, lại nói lại đến vụ án của Chu An:

- Tên cao thủ tà giáo người nhìn thấy rốt cục tài giỏi thế nào? Người có cơ hội đánh bại gã không?

Tô Dung lắc đầu đáp:

- Tiểu nữ cũng không biết nữa, chưa thấy hấn ra tay chỉ là từ một vài dấu hiệu trong lúc nói chuyện không may lộ ra, cùng tên tuổi mà đoán ra thân phận lai lịch của gã thôi. Theo như lời sư phụ tiểu nữ chắc tiểu nữ chỉ tiếp được của gã một chiêu, còn phải là tình huống tốt nhất là giáp mặt giao chiến.

Đoạn Phi trợn ngược mắt lên nói:

- Xem ra chúng ta chết chắc rồi, nữ hiệp người không dùng được rồi. Giá như có thể mời Dương Kiếm đại hiệp làm hộ vệ của ta thì tốt quá.

Tô Dung cười khanh khách nói:

- Công tử cứ nằm mơ đi, sắp đến ngõ của Lưu gia rồi, công tử chuẩn bị lý do thoái thác chưa? Lần này còn cần tiểu nữ làm ác nhân không?

Đoạn Phi cười nói:

- Người nghĩ người đóng vai ác nhân này thành công sao? Lưu gia chứ không phải là Thái gia, người ta nhiều đời kinh doanh, ác nhân thật đều đã gặp vô số rồi, tiểu tướng công nhà người mặt mũi trắng trẻo có dọa người ta cũng chỉ làm trò cười thôi.

Tô Dung biết hấn đang trả thù mình, chỉ làm như không nghe thấy hấn nói, trong miệng hát bài ca Đoàn Phi dạy cô, ánh mắt liếc qua cổ Đoàn Phi như đại đao chém tới bọn giặc.

Gõ cửa Lưu gia, Đoàn Phi ra dáng nói qua cửa:

- Nói với ông chủ Lưu Ứng Thiên Đoàn đại quan nhân đến thăm, ta có thể giúp ông ấy giải quyết khó khăn, hỏi xem ông ấy có muốn gặp ta không. Người đứng đấy làm gì còn không gọi người tiếp đón chúng ta, mang trà ngon nhất lên sau đó đi báo với lão gia các người?

Tên canh cổng đó đoán không ra lai lịch của Đoàn Phi, thấy hai người bọn họ dáng vẻ đường đường khí vũ hiên ngang, vội vàng mời bọn họ đến phòng khách đợi, trà đưa lên còn là cống trà Động Đình Bích Loa Xuân thịnh nhất hiện giờ.

Một lát sau tên canh cổng quay lại, gã cung kính nói với hai người bọn họ:

- Lão gia chúng tôi mời hai vị công tử đến thư phòng hậu viên gặp mặt, mời hai vị theo tôi.

Dáng vẻ của Lữ lão gia khoảng chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt vốn có chút phúc hậu lộ ra vẻ lo lắng, nhìn thấy hai người Đoàn Phi được gia binh dẫn đến ông ta vội vàng bước lên chào, sau khi hai bên chào hỏi hàn huyên Lữ gia mời hai người ngồi, vội vàng hỏi:

- Rốt cục hai vị sao lại đến đây? Nếu như là về tiền bạc thì Lữ mỗ có thể đưa thành ý là một hai trăm lượng bạc.

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Lữ lão gia thấy chúng ta giống đến tổng tiền lắm sao? Lữ lão gia mặt mày tiêu tụy ấn đường xạm đen, đây là chứng bệnh do tâm khí tích tụ lâu ngày mà nên, chắc mấy năm gần đây sống không tốt lắm?

Lữ Đam Lữ lão gia nói:

- Người quang minh chính đại không nói chuyện vòng vo, hai vị vì vụ án Châu An mà đến đúng không? Tên súc sinh đáng chết đó ta chỉ hận nỗi không thể ăn tươi nuốt sống, lại còn muốn lật lại bản án sao? Các vị đừng mất thời gian, ta chẳng biết gì hết mà cũng không thể trả lời, mời hai vị!

Đoàn Phi khẽ mỉm cười nói:

- Lữ lão gia đoán sai rồi, chúng ta không phải là đến vì vụ án Chu An mà đến vì Lữ tiểu thư, sống chết của Chu An đương nhiên là ngài không quan tâm, nhưng còn Lữ tiểu thư thì sao? Hạnh phúc an nguy của Lữ tiểu thư Lữ lão gia cũng không quan tâm sao?

Lữ Đam hít vào một hơi quạt lên:

- Tiểu nữ có cuộc sống sung túc ở nhà họ Vương sao ta phải lo lắng cho nó chứ? Hai vị còn nói xằng nói bậy nữa thì chớ trách ta vô lễ.

- Lữ tiểu thư sống những ngày tháng sung túc ở chỗ Vương Gia sao? Đoàn Phi không nhịn nổi cười, tiếng cười càng ngày càng to, cười đến nỗi phải dùng tay giữ bụng, nước mắt chảy ra ở khoe mắt, điên cuồng lắc đầu quầy quẩy như điên. Tô Dung thờ ơ quan sát bên cạnh còn thấy sợ nổi cả da gà.

Sự cảm nhận của Lữ Đam càng sâu sắc hơn, tiếng cười như điên như cuồng của Đoàn Phi như một con dao đâm vào lồng ngực của ông ta, vô thức nước mắt ông ta đã giàn dụa, toàn thân đều run lên, không kìm nổi hét lớn:

- Đừng cười nữa, đừng có cười nữa, xin người, đừng cười nữa.

Lữ Đam dậm chân đâm ngực gào lên khóc, tiếng cười của Đoàn Phi nhỏ dần, mấy tên gia binh cầm gậy xông vào, nhìn thấy tình hình trong thư phòng không khỏi sửng sốt, kêu lên:

- Lão gia, người sao vậy? Có cần đuổi bọn họ ra không?

Lữ Đam lau mặt, đập bàn quát:

- Đi ra hết cho ta, ai cho các người xông vào, mau đi ra!

Mấy tên gia đình như lâm đại địch vội lui ra ngoài, Lưu Đam điều chỉnh tâm trạng khó khăn lắm mới ngăn được nước mắt, buồn bã nói:

- Gia môn bất hạnh, khổ đau khôn xiết trong lòng lão phu để hai vị chê cười rồi, hai vị đặc biệt đến đây nói là giải trừ nạn họa giúp ta, ta đây không biết phải giải trừ thế nào, xin hai vị nói thẳng.

Đoạn Phi nghiêm mặt nói:

- Vậy ta xin nói thẳng, muốn ta giải quyết khó khăn cho ngài, ta phải biết được tiền căn hậu quả của việc này. Ông chủ Lưu, lúc đầu Chu gia gặp nạn sao ông không ra tay giúp đỡ, mà ngược lại còn gả con gái vào nhà họ Vương? Đây chẳng phải là đẩy con gái vào chỗ chết sao?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 142

Lưu Đàm không kìm được nước mắt, ông ta buồn bã nói:

- Ta dù có khuynh gia bại sản cũng cam lòng, sao ta có thể ép gả tiểu nữ cho tên súc sinh họ Vương kia chứ? Đây là tiểu nữ dùng cách tự sát để uy hiếp, không muốn ta gả nó cho tên họ Vương kia, đổi lại là Chu An được sống, vợ Chu Đăng không bị bán vào lầu xanh! Chỉ không ngờ đến chuyện về sau tên họ Vương đó không giữ lời, không những không cứu Chu An, ngược lại còn thừa cơ hãm hại, sau cùng đến cả Chu thị cũng bị tên đó cho vào tròng, lão phu hồi không kịp, hai năm nay buồn khổ không thiết sống nữa, sống như cái xác không hồn!

- Hóa ra là như thế, thảo nào.

Đoàn Phi than nhẹ một tiếng nói:

- Ông chủ Lưu, ông có từng nghĩ tới vụ án của Chu An cũng là do Vương Thế Dũng hãm hại không? Những khổ nạn ba năm qua hai nhà Lưu Chu gặp phải đều là do Vương Thế Dũng làm ra!

Lưu Đàm không tỏ ra kinh ngạc, ông ta chưa xốt nói:

- Từ lúc thê tử của Chu Đăng bị Vương Thế Dũng nạp làm tiểu thiếp thứ bảy ta đã bắt đầu nghi ngờ rồi. Nghe nói Chu Thị có chết cũng không chịu làm thiếp cho hắn, nhưng tên súc sinh Vương Thế Dũng đã dùng con của thị để uy hiếp, thị mới nhẫn nhục đồng ý. Không ngờ sau khi vào Vương

gia chưa đầy một tuần thì con thị vẫn bị chết. Sau khi nhận được tin dữ thị đã phát điên, may mà có được đứa con khổ mệnh của ta chăm sóc, nếu không chi e sớm đã bị tên súc sinh Vương Thế Dũng đó ném vào Khoái Hoát Lâu kiếm tiền cho gã rồi.

Đoàn Phi thở dài:

- Ôi, Chu An đáng thương đến tận bây giờ vẫn không biết chuyện này, còn mong mỏi trông mong một ngày nào đó có thể lật lại bản án, sau đó tiếp tục sống hạnh phúc với người ta. Ông chủ Lưu, chẳng lẽ sau khi Chu An bị bỏ tù các ông chưa đi vào lao thăm y sao?

Lưu Đam cười khỗ nói:

- Có đi qua, lao đầu nói Chu An là trọng phạm tử hình, không cho chúng tôi gặp. Lúc đấy hận y giết anh trai ruột, gặp qua một lần rồi sẽ không đi nữa, bây giờ nghĩ lại chắc là Vương Thế Dũng không cho chúng tôi gặp y, bá bá của Vương Thế Dũng là Thái giám trấn thủ một phương, Tri phủ Tô Châu cũng không dám gây chuyện với lão ta, một tên lao đầu dám không nghe lời y sao?

Đoàn Phi trầm ngâm nói:

- Ông chủ Lưu, ngài có muốn cứu con gái ra khỏi biển lửa không?

Lưu Đam nói dứt khoát;

- Muốn thì tất nhiên là muốn, cả trong mơ ta cũng muốn. Chỉ là con gái đã gả vào nhà họ Vương, dù sống hay chết cũng là người nhà họ Vương, trừ khi Vương gia hại chết nó, ta có thể liều chết với hãn bên ngoài, nhưng có thể làm gì trong nhà họ Vương chứ?

Đoàn Phi nói:

- Theo ta thấy Vương Thế Dũng chính là kẻ chủ mưu hãm hại Chu An, nhưng bây giờ chưa có chứng cứ vẫn không thể trực tiếp tới bắt y được. Một khi để y biết chúng ta đang điều tra y, chỉ sợ y sẽ chó cùng rứt giậu, diệt hết tất cả nhân chứng vật chứng, Lưu tiểu thư và Chu Thị sẽ gặp nguy hiểm. Ông chủ Lưu, ta muốn âm thầm đưa con gái ông cùng Chu Thị ra khỏi nhà họ Vương, sau đó cả nhà ông cùng đi Ứng Thiên tránh họa, đến lúc nào vụ án Chu An được làm rõ hãy quay về, ngài thấy thế nào?

Lưu Đàm hỏi dò:

- Rốt cục lai lịch của hai vị là thế nào? Năm chắc bao nhiêu phần có thể xử Vương Thế Dũng theo pháp luật, chẳng nhẽ các vị không biết bá bá của y chính là Vương Đường Thái giám trấn thủ Tô Châu sao?

Đoàn Phi chấp tay nói:

- Tại hạ là Ứng Thiên Phủ Đô Sát Viện Hữu Thiêm Đô Ngự Sử Đoàn Phi, cậu ta là Tô Nhung sư gia của ta, đồng thời cũng là một vị hiệp khách, cậu ta có thể đưa Lưu tiểu thư và Chu Thị ra khỏi nhà họ Vương mà thần không hay quỷ không biết.

Tô Dung ưỡn ngực làm ra vẻ đại hiệp, nhưng nhìn thấy thân hình nhỏ bé của cô thật sự không có cảm giác an toàn, Lưu Đàm lắc đầu nói:

- Hữu Thiêm Đô Ngự Sử của Phủ Ứng Thiên? Nói dễ nghe một chút là quan tứ phẩm, nói khó nghe thì là, ài. Trừ phi là khâm sai tuần phủ do Hoàng thượng bổ nhiệm, nếu không ai làm gì được Thái giám trấn thủ một phương? Tốt nhất là các vị về đi, đừng để cuối cùng mình cũng rơi vào tròng đó, chuyện của tiểu nữ ta sẽ tự nghĩ cách, các vị không cần phải bận tâm đâu.

Đoàn Phi đoán không sai, Lưu Đàm hiểu biết rộng rãi, nhưng vừa nghe đến chức quan của Đoàn Phi liền thay đổi chủ ý. Đường đường chức quan tứ phẩm trong Đô Sát Viện so với Thái giám Trấn thủ tông lục phẩm,

đương nhiên là quyền thế của Thái giám trấn thủ một phương lớn hơn nhiều, Lưu Đàm là một thương nhân thông minh tất nhiên sẽ không đặt lòng tin vào Đoàn Phi.

Chẳng bao lâu bọn họ đã bị tiễn ra, nói hết lời người ta vẫn chê chức quan của hãn nhỏ.

Nhìn cửa chính của Lưu phủ khép chặt, Tô Dung này giờ không hề hé răng một lời cười khúc khích, nói:

- Đại nhân hành động cao minh, không ngờ vẫn bị người ta đuổi ra ngoài, ôi, quan tốt khó làm, giờ đại nhân tính làm thế nào?

Đoàn Phi hỏi ngược lại:

- Người nói xem, người là sư gia của ta, giờ là lúc thể hiện giá trị của người đấy.

Tô Dung đáp:

- Chỉ sợ trong lúc này đề nghị của tiểu nữ không có tác dụng, vẫn là mấy quỷ kế của công tử hữu hiệu hơn. Nếu muốn tiểu nữ nói, tiểu nữ thấy chúng ta nên cướp Lưu tiểu thư cùng Chu Thị. Một mặt là bảo vệ bọn họ, mặt khác Chu Thị là một trong số những nhân chứng chứng kiến vụ án, dù cô ta đã trở nên điên loạn nhưng không chừng có thể có cách làm cô ta tỉnh lại, còn tên Kỳ Bộ đầu, chúng ta có cần bắt y lại luôn không?

Đoàn Phi nhìn cô mỉm cười, cười đến lúc Tô Dung ngơ ngác cả Đoàn Phi mới nói:

- Người đi bên cạnh ta cũng học được không ít đấy chứ, nhưng ba người này chúng ta không thể mang đi hết được, chọn một trong ba, chọn đi!

Tô Dung suy tư một chút, tự nhiên cười nói:

- Hân là Chu Thị? Cô ta đã ngốc rồi, cho dù có mất tích cũng rất ít người để ý, hơn nữa cô ta là một trong những người đầu tiên nhìn thấy hiện trường. Nếu có thể chữa khỏi cho cô ta, thì cô ta có thể lên công đường làm chứng, nhưng Kỳ Bộ đầu cũng có thể làm chứng, hơn nữa gã là Bộ đầu, khả năng quan sát tình tiết tốt hơn Chu Thị nhiều, chắc chọn gã tốt hơn.

Đoàn Phi cười nói:

- Người phải tin vào trực giác thứ nhất của mình, chọn Chu Thị còn có một nguyên nhân rất quan trọng, người quên rồi sao? Chu Thị là người vợ bị hại, thân phận của cô ta có lợi cho việc hành sự của chúng ta. Nếu đổi sang Kỳ Bộ đầu hay Lưu tiểu thư, sau này sẽ đẩy chúng ta vào cảnh bất lợi.

Tô Dung chợt tỉnh ra, cô than nhẹ một tiếng nói:

- Công tử suy nghĩ rất đúng, nhưng không biết sau khi Chu Thị mất tích, Vương Thế Dũng sẽ đối xử với Lưu tiểu thư thế nào đây, ôi?

Đoàn Phi nói:

- Có lúc biết chắc bi kịch sẽ xảy ra, chúng ta lại không thể ngăn nó lại, thôi vậy, tận lực không cần nghĩ đến chuyện này, hi vọng mệnh cô ta tốt. Việc của chúng ta cũng đã tạm tạm rồi, đi tìm Đường tiên sinh trước, những việc khác buổi tối hãy nói.

Gần tối Đoàn Phi và Tô Dung mới đi ra từ Khoái Tuyết Đường. Đường Bá Hổ vẫn như cũ, lại hẹn gặp mấy người bạn trong Khoái Tuyết Đường, trong đó có cả Văn Trưng Minh vài văn nhân đàm thơ luận họa cạnh nữ sắc, làm Đoàn Phi cảm thấy sự sa đọa và lả lướt “Thương nữ bất tri vong quốc hận

Cách giang do xứng Hậu Đình Hoa” của đám văn nhân.

Gái ca đâu nghĩ nước nhà

Cách sông vẫn hát khúc ca Hậu Đình.

May mà có Tô Dung ở đây, nếu không còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Lúc Tô Dung ở bên trong tiếp mọi người cười nói như không có gì, sau khi đi ra lại nghiêm mặt, bước vội đi, Đoàn Phi đuổi theo sau cuống quýt xin tha, cô mới quay đầu lại, ung dung nói với Đoàn Phi:

- May mà Đường đại sư bọn họ không làm quan, làm quan lớn, nếu không thật không biết là sẽ như thế nào nữa.

- Người không cần lo bỏ trắng răng đâu, Lưu Cẩn, Giang Bân cũng không phải văn dốt võ nát mà vẫn làm mọi chuyện rồi tung lên sao? Hơn nữa người phải thích ứng, nếu như Đường đại sư bọn họ sớm được làm quan, bọn họ đương nhiên là sẽ không có hành vi phóng đảng như vậy, trên đời cũng sẽ không có am Hoa Đào, thơ Hoa Đào, cũng không có Đường Bá Hổ này rồi.

Tô Dung ừ một tiếng nói:

- Công tử, tiểu nữ đưa công tử đến bến tàu.

Đoàn Phi nói:

- Không, ta muốn đến nhà cũ của Chu gia, mặc dù ở đó đã không còn chứng cứ nữa nhưng đích thân đi đến hiện trường phá án một lần, chí ít có thể có ấn tượng trực quan về cảnh quan ở đó, sẽ có lợi cho việc phá án.

Tô Dung không nói gì, hai người tránh người phu đi tuần và báo canh, đi tới ngõ Ngô Đồng, trong nhà cũ của Chu gia đã không còn bất cứ tiếng động gì nữa. Lúc này ngoài cú đêm ra, thường thì mọi người đều đi nghỉ rồi. Tô Dung vọt lên trước hai bước, đập một cái lên tường đã bật lên trên tường bao, sau đó thả xuống một sợi dây thừng kéo Đoàn Phi lên.

Sau khi hai người vào nhà cũ của Chu gia, Tô Dung dò xét xung quanh trước. Sau khi xác nhận trong nhà mọi người đã ngủ say như chết, cô mới đưa Đoàn Phi đến chỗ đã xảy ra vụ thảm án, phòng ngủ chính của hậu viên nhà cũ. Lúc này trên giường lớn trong phòng có treo màn cao, trong màn vọng ra tiếng thở của ba người.

Đoàn Phi chỉ chỉ màn, dùng âm môi nói với Tô Dung:

- Người khẳng định bọn họ đều ngủ say chưa?

Tô Dung không nói lại, từ trên đai thắt lưng lấy một cây châm lá liễu quơ quơ trước mặt Đoàn Phi. Lúc này Đoàn Phi mới yên tâm, quan sát ngòai nhà xảy ra án mạng của ba năm trước.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 143

Căn cứ vào miêu tả trong hồ sơ vụ án, Đoàn Phi thấy rằng sau ba năm kết cấu của căn phòng gần như không thay đổi, xem chừng chủ mới không có ý định sửa sang căn phòng. Trong phòng không có mấy đồ mới, ngay cả gạch vuông rải nền cũng đều gõ gõ, ít nhất đã dùng hơn mười năm rồi.

Tô Dung thấy Đoàn Phi nhìn chăm chăm xuống đất không lên tiếng, nói:

- Công tử, người nhìn ra cái gì rồi sao?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Không có gì, đã ba năm rồi, không thể có dấu tích gì, ta là chỉ đến xem kết cấu của căn phòng, đi thôi, nhớ mang theo châm của người nhé.

Tô Dung lười không buồn trả lời, sau khi nhìn Đoàn Phi đi mất dạng mới quay lại thu hết châm lá liễu về, sau khi đi ra ngoài phố cô lại nói:

- Công tử, bây giờ tiểu nữ nên đưa công tử đi bến tàu rồi chứ?

Đoàn Phi cười hì hì nói:

- Ta không yên tâm lắm với khả năng khuyên người của người, cứ phải đi một chuyến thì tốt hơn.

Tô Dung cười khố dậm chân nói:

- Công tử... nhà họ Vương có cao thủ trấn thủ, tiểu nữ một mình đi còn phải cẩn thận từng li từng tí, sao có thể mang theo một cái bọc nữa chứ? Huống hồ là tiểu nữ đi cướp người, nhìn thấy Chu Thị là đánh ngất mang đi, đâu phải nói khuyên gì, công tử mắc bệnh đại hiệp quá rồi đây? Sau khi chúng ta trở về Ứng Thiên ngày nào tiểu nữ cũng mang công tử lên nóc nhà trượt, bảo đảm công tử sẽ rất thích, tối nay công tử đừng đi nữa thì tốt hơn.

- Hứa đấy nhé, không được nuốt lời đấy!

Mặc dù Đoàn Phi vẫn có chút tiếc nuối, nhưng bản thân cũng biết lời Tô Dung nói là sự thật. Việc tốt nhất bây giờ là quay về thuyền đợi tin tốt của Tô Dung, nhưng có thể dựa vào một lời hứa hẹn tất nhiên là cũng không thể bỏ qua.

Tô Dung bất đắc dĩ gật đầu, sau khi đưa hân về bến tàu cô ẩn vào bóng đêm thật nhanh, Đoàn Phi bỗng nhớ ra một chuyện, dặm chân nói thầm:

- Không được rồi, quên không bảo cô ấy tha phục màu đen rồi, sáng choang như vậy đi lần mò nhà người ta, thật nguy hiểm quá!

Chỉ chốc lát, sau khi rời xa bến tàu Tô Dung đã đứng trên đỉnh một ngôi nhà cao, nhìn quanh khắp nơi rồi lấy một chiếc khăn tay màu trắng từ trong ngực áo ra để che mặt, sau đó tiếp tục khởi hành. Tốc độ của cô càng đi càng nhanh, hóa thành một bóng trắng mờ ảo trong bóng đêm, người bình thường dù có mở to mắt mà nhìn cũng chưa chắc đã nhìn thấy, mà cho dù có nhìn thấy cũng sẽ tưởng là mình hoa mắt.

Nhà của Vương Thế Dũng rất dễ tìm, sau khi Tô Dung nhảy qua tường bao mới giảm tốc độ lại, nhưng đấy là vì cần thời gian quan sát xung quanh, lúc cô di chuyển tốc độ lại càng nhanh hơn, ở đây toàn những núi giả đình đài cây cỏ lại càng xa xăm quý mị.

Vấn đề khó khăn là làm thế nào để tìm người, Tô Dung chưa từng gặp qua Chu Thị, cho dù có đi đến từng phòng tìm cũng chưa chắc tìm được,

cách duy nhất chỉ có thể là tìm một tỳ nữ nha hoàn hồi thôi.

Chính trong lúc Tô Dung đến sau nhà chuẩn bị hành động, cô đột nhiên nghe thấy tiếng khóc nức nở mơ hồ. Tô Dung lần theo tiếng nức nở, đến một căn phòng đơn sơ cũ nát nhìn vào trong, thấy hai người phụ nữ ngồi trên mép giường ôm lấy nhau, tiếng khóc là của người phụ nữ đang ôm người còn lại.

Tô Dung sau nhiều năm không luyện tay nghề trong nháy mắt đã khoét rách cửa sổ phóng kim châm vào, sau khi hai tiếng thở nhẹ đi, hai cô gái kia cùng mất đi ý thức ngã oằn xuống giường.

Tô Dung cậy chốt cửa đi vào trong phòng, sau khi đóng cửa lại cô đến trước đầu giường, lựa chọn con mồi của cô, hai người phụ nữ cách nhau khoảng bảy tám tuổi, người nhỏ tuổi hơn xem ra còn chưa đầy hai mươi tuổi, mặt cô gái sưng lên như vừa bị đánh chưa bao lâu, tiếng khóc là do cô phát ra.

Tô Dung một chương đánh tỉnh người lớn tuổi hơn, cô ta mở to mắt ngỡ ngàng, nhìn Tô Dung đột nhiên cười ngây ngô.

Tô Dung đề phòng cô ta sợ hãi kêu lên, không ngờ cô ta lại phản ứng như vậy, người con gái này dung mạo đoan trang xinh đẹp, không ngờ lại là một cô ngốc. Nghĩ đến từ ngốc, Tô Dung không khỏi giật mình, cúi đầu xem trang phục của cô ta, Tô Dung gần như là buột miệng kêu lên:

- Cô là Chu Thị?

Chu Thị hiện đã là vị phu nhân thứ bảy của Vương Thế Dũng, cô ta ngây ngô nhìn đông nhìn tây, như là không nhìn thấy Tô Dung trước mặt, còn bổ đến bên cô gái bên cạnh hỏi một cách kỳ quái:

- Tỷ tỷ sao tỷ lại ngủ say rồi? Tỷ còn chưa kể chuyện Bao Thanh Thiên cho muội mà.

Nhìn thấy tình cảnh này, Tô Dung không khỏi lắc đầu than nhẹ, nàng nhổ châm lá liễu cắm lên trên người cô gái kia, một chưởng đánh tỉnh cô gái và nói:

- Đừng sợ, ta không phải người xấu, cô là Lưu Khanh Vân con gái của Lưu Đàm Lưu viên ngoại phải không?

Người con gái đó đúng là Lưu Khanh Vân, sau khi tỉnh lại nhìn thấy một người mặc áo trắng trước mặt, trong lòng lập tức kinh sợ, sau khi nghe được lời của Tô Dung nàng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ hỏi:

- Người là ai? Người tìm ta làm gì? Ta muốn gọi người!

Tô Dung thấp giọng nói:

- Lưu tiểu thư xin đừng sợ, tôi cũng là nữ nhi, hôm nay tôi vừa gặp Lưu Đàm Lưu viên ngoại cha cô.

Lưu Khanh Vân nét mặt lộ rõ vui mừng kêu lên:

- Cha ta mời cô đến cứu chúng ta sao? Cha mẹ ta bây giờ thế nào? Vẫn khỏe chứ? Con gái bất hiếu liên lụy đến hai người rồi.

Tô Dung than nhẹ một tiếng nói:

- Hai người sức khỏe vẫn tốt, chỉ có điều nhớ cô, thực ra tôi đến là để đưa Chu phu nhân đi, phụ thân cô lo chúng tôi đâu không lại nhà họ Vương nên vẫn chưa quyết định.

- A.

Nước mắt Lưu Khanh Vân lập tức rơi lã chã, nàng khóc hu hu nói:

- Phụ thân thực là nói như vậy sao? Vậy cô đem Vi tỷ tỷ đi đi, ta không thể để liên lụy cha mẹ nữa, đều là tại ta bất hiếu.

Tô Dung cảm thấy có chút không ổn cô khuyên:

- Vương Thế Dũng làm toàn chuyện xấu sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu, Lưu tiểu thư cô đừng làm chuyện ngốc nghếch, sẽ có một ngày đại nhân nhà ta sẽ rửa oan cho Chu An như Bao Thanh Thiên, xử hung thủ giết người Vương Thế Dũng theo pháp luật, đến lúc đó cô sẽ lại được tự do.

Lưu Khanh Vân vừa khóc vừa lắc lắc đầu rồi lại gật gật đầu, nàng đỡ Chu thị đang ghé đầu lên đùi nàng cười ngây ngô lên nói:

- Cô mau mang Vi tỷ tỷ đi đi, đừng để ý đến ta, ta tự có cách lo cho mình, ta mong các vị có thể rửa oan cho Chu ca của ta, dù có chết ta cũng yên lòng.

- Không được, có đi chúng ta cùng đi.

Chu Thị đột nhiên thu lại điệu cười ngây ngô, mắt của cô ta cũng không còn mông lung nữa, mà chỉ đang đầm nước mắt, Chu Thị ôm Lưu Khanh Vân nước mắt lưng tròng nói:

- Vân muội muội, sao muội lại ngốc thế, muội ở lại nhà họ Vương chỉ còn nước chết, muội tuyệt đối không thể chôn cùng tên súc sinh Vương Thế Dũng đó được, đều là Chu gia ta nợ muội, nếu muội mà chết, vậy ta cũng chẳng sống nữa.

- Tỷ tỷ, tỷ không ngốc thật sao? Tỷ không ngốc, sao tỷ không sớm nói với muội?

Lưu Khanh Vân ôm Chu Thị vừa khóc vừa cười nói.

Chu Thị khóc thút thít nói:

- Ta thật sự không còn mặt mũi nào gặp muội, cũng không muốn chết không minh bạch như thế, lại càng không muốn mang nợ cười đi hầu hạ tên

súc sinh đó, ngoài giả điên giả dại ra ta còn biết làm gì nữa đây? Tiểu muội tốt, mỗi tối nghe muội kể khổ, thực ra trong lòng tỷ còn khó chịu hơn cả muội.

Tô Dung nói thúc giục:

- Nếu Chu phu nhân không vấn đề gì thì tốt quá, ở đây không được an toàn lắm, Lưu tiểu thư hay là cô đi cùng chúng tôi đi, đại nhân trách mắng tôi xin nhận, các cô rời khỏi nhà họ Vương rồi hãy khóc, mau, đồ đạc cũng không cần thu nữa, đại nhân nhà tôi còn đang đợi chúng ta ở bến tàu.

Hai cô đã trải qua rất nhiều việc thê thảm, cũng biết đây không phải nơi nói chuyện, hai người vội đem theo chút đồ cần thiết, sau đó theo sự dẫn dắt của Tô Dung len lén đi đến tường bao của đại viện nhà họ Vương.

Hai người đều là phu nhân chân bó, đi đường nghiêng nghiêng ngả ngả, không thuận tiện cho việc chạy trốn, đi một lúc Chu Thị không cẩn thận đá phải một viên đá nhỏ lăn đi thật xa, phát ra tiếng động trong màn đêm yên tĩnh.

- Kẻ nào nửa đêm còn đi loạn trong hoa viên?

Sau tiếng quát khê, một người nghênh ngang bước nhanh đuổi theo ba người.

- Ôi.

Lưu Khanh Vân sợ hãi ngã xuống đất, Tô Dung thì lôi được Chu Thị nấp vào một bụi hoa, chỉ nhìn thấy một dáng người yếu ớt, bị một người đàn ông bắt lại. Y nhìn thấy Lưu Khanh Vân hai mắt tên này sáng ngời, theo bản năng y nhìn quanh tứ phía, thấy bốn bề vắng lặng, y càng đặc ý bước về phía Lưu Khanh Vân, cười âm thầm nói;

- Hóa ra là ngũ phu nhân, ngũ phu nhân ban ngày vừa hầu hạ xong Vương thiếu gia và sư phụ, lúc này cũng nên đi nghỉ rồi chứ? Đêm dài đằng đẵng, chỉ bằng ngũ phu nhân lại đây hầu hạ ta, thất phu nhân như hình với bóng của nàng đâu? Ba người chơi đùa sẽ thích hơn đây?

Lưu Khanh Vân sợ hãi lui về phía sau, nàng sợ hãi nói:

- Cung Phong Sách, người muốn làm gì, người không được qua đây, người còn bước tới nữa ta sẽ gọi người.

Người này là Cung Phong Sách đại đệ tử của Lạc quản gia, gã sớm đã thèm nhỏ dãi sắc đẹp những thê thiếp của Vương Thế Dũng, chỉ là chưa bao giờ có cơ hội. Hôm nay Vương Thế Dũng vừa bị lừa mười vạn hai bạc, tức giận mời Lạc quản gia cùng đến chơi đùa Lưu Khanh Vân và Chu Thị cả một buổi chiều, buổi tối hai người lại đi ra ngoài rồi. Cung Phong Sách mắc tiểu tiện đi bậy luôn trong hoa viên, không ngờ lại gặp phải ngũ phu nhân trộm chạy ra ngoài. Gã sớm đã thèm muốn Lưu Khanh Vân và Chu Thị rồi, thế nên tâm sắc nổi lên, cười âm thầm ép sát về phía Lưu Khanh Vân.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 144

Trong bụi hoa bỗng phát ra một đạo kiếm quang, dưới ánh trăng sáng bỗng hóa thành ba đóa hoa mai, nhằm hướng Cung Phong Sách mà phi tới.

Cung Phong Sách kinh ngạc, nhưng gã không hề rối loạn chân tay, gã nhanh chóng thoái lui, đồng thời trong cổ họng phát ra tiếng húyt gió khẩn cấp, tay của gã gạt liên tục trước ngực, ba đóa hoa mai bị gã điểm vỡ từng cái một, nhưng ánh kiếm vỡ loạn ra lại đột nhiên ngưng tụ lại thành sáu đóa hoa mai, hơn nữa lại còn tăng tốc đuổi theo Cung Phong Sách.

Tiếng húyt sáo của Cung Phong Sách đột nhiên loạn lên, ngón tay ướm đầm máu của gã bị quang kiếm đẩy ra, gã bị trúng thêm vài kiếm trên ngực, gã mở mồm ngửa lên trời rồi ngã xuống. Tô Dung đứng trước mặt lạnh lùng nhìn gã, một kiếm đâm rách khí hải của gã. Cung Phong Sách bỗng phun ra một ngụm máu tươi, giãy dụa nói:

- Người là ai? Người thật độc ác.

Tô Dung vốn không muốn phí lời dùng một cước đá ngất gã, sau khi nâng Lưu Khánh Vân dậy, mỗi tay một người, đạp một cước lên giả sơn nhảy lên gờ tường, rời đi một cách nghênh ngang trước khi bọn hộ viên gia đình của nhà họ Vương đến.

Sau khi chạy một hồi Tô Dung mới buông hai nàng xuống, Lưu Khánh Vân quỳ xuống vái Tô Dung một vái nói:

- Đa ta nữ hiệp ứng cứu, cha tiểu nữ không biết tiểu nữ đã tháo chạy khỏi nhà họ Vương, nếu như nhà họ Vương phát hiện tiểu nữ mất tích nhất định sẽ tìm đến nhà gây khó dễ, xin nữ hiệp ra tay giúp đỡ.

Tô Dung thở dài, làm nữ hiệp thật khó quá.

Đoàn Phi đợi mãi trên bến tàu, khó khăn lắm mới nhìn thấy Tô Dung mang theo mấy người vôi vãi đi đến, Đoàn Phi vôi vàng tiến lên nghênh đón, nhận ra một người là Lưu Đàm, trong lòng kinh ngạc nhưng không kịp hỏi nhiều, vì xa xa ánh lửa sáng rợp trời, tiếng kêu gào rầm rầm truyền tới, sau khi mọi người lên thuyền, Đoàn Phi vôi bảo chủ thuyền cởi dây buộc thả thuyền đi mau.

Thuyền thuận lợi rời Tô Châu, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ nhìn đường cống phía sau đang hạ xuống ken kết, chậm chút nữa e là mọi người đều bị mắc trong thành Tô Châu rồi.

- Đại nhân, may mà Tô Dung không làm nhục sứ mệnh, cuối cùng đã đem Chu phu nhân và ba người nhà ông chủ Lưu đi ra thuận lợi rồi.

Tô Dung một mặt hướng về phía Đoàn Phi bầm báo, một mặt đánh mắt cho Đoàn Phi, khóe miệng khẽ cười khổ ngượng ngùng.

Đoàn Phi chấp tay hướng về phía vợ chồng Lưu Đàm, cười tủm tỉm nói:

- Ông chủ Lưu, thật ngại quá, sự gia của ta tự tiện đưa ba người đi ra, giờ nếu như các vị không muốn đi Ứng Thiên, trên đường có thể mang theo Lưu tiểu thư rời thuyền.

- Không, tiểu nữ phải tận mắt nhìn thấy Chu lang được cứu, phải tận mắt nhìn thấy tên súc sinh Vương Thế Dũng kia bị chém thành trăm ngàn mảnh, đại nhân, ngài nhất định phải làm chủ cho bọn ta!

Sau khi Lưu Khánh Vân nói xong liền cúi đầu bái Đoàn Phi một bái, nặng nề ngẩng đầu lên.

Lưu Đam liếc nhìn thê tử, thở dài trong lòng, bây giờ còn đường lui sao? Hoặc cao chạy xa bay theo đề nghị của Đoàn Phi hoặc chỉ có thể quyết sống chết với nhà họ Vương.

Lưu Khánh Vân và Chu Thị sau khi thoát khỏi hang hổ đã sức cùng lực kiệt, sớm đã ngủ say, Đoàn Phi cũng không vội dò hỏi bọn họ, mọi người đều đã mệt, hai người Đoàn Phi và Lưu Đam nhường lại khoang thuyền cho bốn vị nữ nhân, hai người tựa vào mép thuyền ngủ say.

Thời gian chậm chậm trôi đi, chân trời lộ ra màu trắng bạc, do thuyền đi ngược dòng nên nửa đêm mới tới địa giới Giang Âm, bỗng lúc đó ông chủ thuyền vội vã đánh thức Đoàn Phi dậy và nói:

- Đại nhân, đại nhân, ngài xem ba con thuyền lớn kia, hung hăng chạy tới, chẳng lẽ là có người đuổi?

Trước khi đi ngủ Đoàn Phi đã nhắc nhở bác lái đò nên ông ấy mới cảnh giác, Đoàn Phi mở to mắt, nằm sấp ở đầu thuyền nhìn ngược về hướng đông, chỉ nhìn thấy ba con thuyền lớn hơn thuyền mình hai ba lần đang vội vàng đuổi tới, thuyền của chúng lớn, buồm cũng to, sau khi căng gió tốc độ nhanh hơn thuyền của bọn họ nhiều.

Lúc Đoàn Phi đang xem xét, nghe thấy tiếng động Lưu Đam tỉnh đầu tiên, đi ra theo sau Tô Dung. Nhìn thấy ba con thuyền đó, Lưu Đam vội dậm chân la lớn lên:

- Đấy nhất định là thuyền lớn của nhà họ Vương, phải làm thế nào cho tốt đây? Chết rồi, chết rồi.

Đoàn Phi nhướng mày nói:

- Ông chủ Lưu mau vào trong khoang, Dung nhi người có chủ ý gì hay không?

Tô Dung nhú mày nói:

- Xem ra chỉ còn một đường là đánh bừa thôi, lát nữa để tiểu nữ tìm cơ hội lên thuyền bọn họ nghĩ cách cắt đứt buồm bọn họ, như thế bọn họ sẽ không đuổi kịp chúng ta nữa.

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Không ổn, không biết trên thuyền có cao thủ mà người đã nói không, tối qua người đánh thương đồ đệ của y, vạn nhờ y ở trên thuyền, chẳng phải là người sẽ nguy hiểm sao? Thuyền gia, trên thuyền ông có nhiều xiên cá không?

Bác lái dò đáp:

- Có, mọi ngày nếu nhìn thấy sông có cá, tiện thể xiên lên để khách uống rượu, công tử muốn dùng xiên cá làm gì vậy? Vì không hay dùng lắm nên trên thuyền chỉ có một cái.

- Một cái là đủ rồi, mau lấy ra đây cho ta, còn vải bố, dầu cải cũng lấy tất ra đây cho ta.

Hai mắt Tô Dung sáng lên, quay đầu đi theo ông chủ lấy đồ.

Bên thuyền Đoàn Phi vừa chuẩn bị xong xuôi thì ba thuyền lớn của nhà họ Vương đã đến gần, bọn họ vốn có thể đi nhanh hơn, nhưng trên sông bọn họ gặp một chiếc thuyền cỡ trung, liền ghé sát vào để kiểm tra, bởi vậy chậm trễ không ít thời gian, như vậy cũng cho thấy nhà họ Vương đã có tin tức khá chi tiết, hành động kiểm tra rất có mục đích.

- Dừng thuyền, dừng thuyền, đi vào kiểm tra!

Thuyền lớn của nhà họ Vương chậm rãi tới gần, mặt khác hai thuyền sau đi chậm phía sau theo tư thế bao vây, một khi phát hiện mục tiêu sẽ đồng loạt tiến lên, có kẹp cũng kẹp bẹp thuyền của Đoàn Phi.

Đoàn Phi kêu lên:

- Kiểm tra gì vậy? Ta chưa từng thấy thuyền quan nào lại có cờ kiểu này, rốt cục các người thuộc nha môn nào?

Sau khi nói xong bèn hướng về phía Tô Dung gật gật đầu, người kêu đầu hàng của thuyền kia mắng:

- Dài dòng cái gì, bảo người dừng thì cứ dừng, nếu không ta cho kẹp bẹp thuyền nhà người luôn đấy.

- Nhất định là hành vi của cường đạo, trong mắt các người không có Vương pháp sao?

Đoàn Phi quát.

- Vương pháp? Người nhìn thấy chữ Vương trên cờ của chúng ta chưa, chúng ta chính là Vương pháp.

Kẻ đó nói:

- Ta nghi ngờ các người chứa đồ buôn lậu, lấy móc đến khóa thuyền nhỏ này lại cho ta!

- Cường đạo giết người, cướp, giết người rồi!

Đoàn Phi kêu to, quay đầu nhìn lại Tô Dung, Tô Dung gật gật đầu, nhảy ra từ trong khoang thuyền trong tay cô ôm một bó xiên cá, đầu nhọn của xiên cá cuốn một bó vải bố ướt sũng dầu cải, vải dầu đã đốt sẵn. Tô Dung vung mạnh tay, xiên cá đó được buộc một sợi dây thừng dài, kéo theo một vệt lửa, bay về phía cánh buồm của thuyền lớn kia.

Tên kêu đầu hàng hét to:

- Không xong rồi, bọn họ muốn phóng hỏa thiêu thuyền, mau bắt lấy bọn họ, móc câu đâu? Ngu thật, sớm đả bảo các người chuẩn bị cho tốt, mau quay bánh lái buồm, đập vụn thuyền nhỏ của bọn họ, một đứa đi thông báo cho Lạc quân gia, mẹ nó, một lũ bỏ đi!

Trong lúc gã đang hoảng loạn chỉ huy thuộc hạ, xiên cá phi nhanh và mạnh cắm lên buồm chính của con thuyền lớn kia. Vì trên đầu xiên cá có móc câu nên xiên cá móc ngay trên buồm, thời tiết tháng tám gió khô, buồm đã nhuốm dầu gần như bùng một tiếng cháy rực lên. Đoàn Phi nhìn vài giây khi nhìn thấy lửa đã cháy mạnh vội nói với Tô Dung:

- Thu!

Một thủy thủ thông minh đã cầm theo búa hiện ra trong tầm mắt, Đoàn Phi ra lệnh một tiếng, Tô Dung rung dây thừng, sau đó dùng lực kéo lại, dưới sức kéo của cô buồm thuyền bị xiên cá xé toang, bay lại theo đường pa-ra – bôn. Tô Dung nhìn chăm chăm xiên cá, đợi đến khi nó bay đến trên đầu mới nhảy lên, nhẹ nhàng khéo léo bắt lấy chuôi gỗ của xiên cá, khi đặt chân xuống boong thuyền thì lúc này nàng không còn đợi lệnh của Đoàn Phi nữa, lại vung tay lấy xiên cá đang cháy cùng với vài bố quăng về hướng buồm của thuyền ở giữa.

Xiên cá lại một lần nữa trúng mục tiêu cắm vào buồm của thuyền lớn, rất nhanh buồm chính cũng bốc cháy, người trên thuyền nhốn nháo như ruồi bỏ mất đầu, ngay khi Tô Dung lại rung tay thu dây thừng về một đao ô quang bay lên ngút trời, trên không trung đánh trúng cán gỗ của xiên cá, làm xiên cá tách làm hai phần, thanh mang lửa rơi xuống nước. Đao minh quang đó cũng rơi xuống nước, hóa ra chỉ là một thanh đao bình thường.

Tô Dung rút kiếm ra, cảnh giác nhìn xung quanh con thuyền lớn đó, nói với Đoàn Phi:

- Đại nhân, Tô Dung bất tài, mới chỉ hủy được hai thuyền của đối phương, cao thủ đối phương đã xuất hiện, có thể sẽ vút lên không trung mà đánh tới, xin đại nhân tạm lánh vào trong khoang.

Đoàn Phi nói an ủi:

- Người đã làm rất tốt, thành bại là lúc này, người chỉ cần đỡ mấy chiêu của gã, chúng ta có thể thoát khỏi truy binh rồi, bọn họ cũng sẽ không đuổi kịp chúng ta nữa.

Tô Dung cười khổ nói:

- Chỉ hi vọng là vậy.

Cô vừa dứt lời, giữa thuyền của đối phương đột nhiên nhảy lên một bóng người, tựa như một con ưng khổng lồ bổ tới thuyền của Đoàn Phi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 145

Người đó như một con ưng khổng lồ hướng lên không trung sà về phía thuyền của Đoàn Phi, Tô Dung hí hai mắt lại, đâm thanh kiếm lên, mượn thế kiếm để đỡ lại lực của người đó đánh tới, khi người đó sắp lướt qua người nàng hạ xuống trên cột buồm, Tô Dung mới nhảy lên, tiếng loong coong của trường kiếm trong tay nàng rung lên hóa thành chín đóa hoa mai lơ lửng mọi hướng bay về phía đối phương.

Người kia ồ một tiếng, vặn người, ngón tay trước ngực phẩy như tơ liễu, chiêu thức hần dưng giống hệt chiêu Cung Phong Sách đã sử dụng, song kết quả lại hoàn toàn ngược lại. Cung Phong Sách sau khi bị sáu đóa hoa mai công kích đã bị thương mà ngã xuống đất, còn người này ngón tay hóa thành vô số ngón trên hoa mai, cánh hoa liền từng cánh phân ra mờ đi, đến khi hoa mai tàn lụi, ngón tay của người đó cũng hoàn toàn biến mất, hần chụm tay ấn vào cánh hoa cuối cùng trên mặt

Keng một tiếng, tay của người đó như một đại chùy lớn đập lên trên kiếm, trường kiếm trong tay Tô Dung dường như cong gãy, nội lực của Âm Nhu Như Châm truyền theo thanh kiếm xâm nhập vào cơ thể của Tô Dung, Tô Dung ngã xuống boong thuyền, rơi xuống lão đảo, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Người đó ở trên cột buồm một lúc rồi quay người đánh tới phía Tô Dung, gã đã nhận ra Nga Mi kiếm phái mà Tô Dung dùng, biết chính cô là người đã phế đại đệ của mình, hơn nữa trên thuyền chỉ có một người biết

võ công, như vậy chỉ cần đánh bại Tô Dung những người khác đều dễ như trở bàn tay, vì vậy không chút nể nang tiếp tục truy kích Tô Dung.

Tô Dung vận công ngăn nội lực Âm nhu đi vào mạch máu, cô ngẩng đầu lên, một ánh mắt bình thản, trường kiếm lại vung lên, phút chốc một kiếm bổ vào không trung.

Người ngoài còn chưa cảm nhận được gì, mặt hắc đột nhiên hiện lên vẻ kinh hãi, chỉ cảm thấy trong đường kiếm của Tô Dung phóng ra một luồng hào quang, nếu như cố xông vào sẽ tan xương nát thịt, hắc thất kinh song trường đánh loạn bốn hướng, hắc vội thu chiêu về. Đoàn Phi còn chưa kịp trốn vào khoang thuyền đã cảm thấy sau lưng một trận cuồng phong xoắn tới, đẩy Đoàn Phi ngã lăn về phía trước như hồ lô.

Tô Dung cười nhạt một tiếng, lại tung ra một kiếm, người đó chỉ cảm thấy mình có tránh cũng không tránh nổi, đành hai chiêu hợp lại, cùng Tô Dung đánh bừa một chiêu, chỉ nghe thấy một âm thanh loong coong vang lên, kiếm của Tô Dung vỡ vụn từng mảnh, người kia cũng bị chấn động bay lên, cuối cùng bùm một tiếng ngã xuống nước.

Đoàn Phi không may tai bay vạ gió, đột nhiên sau lưng đau nhói, chỉ nghe bên ngoài khoang thuyền truyền lại một âm thanh yếu ớt:

- Đệ tử Nga Mi võ nghệ cao siêu quả không giống người thường, lão phu đã được lĩnh giáo, nhất định lần sau sẽ tái lĩnh giáo tuyệt chiêu của cô nương.

Tô Dung cười nhạt đáp một câu:

- Tô Dung đệ tử Nga Mi, lúc nào cũng mong cao nhân Toái Ngọc môn chỉ giáo!

Hai cánh buồm của đối phương bị thể gió mạnh cháy rất to cháy luôn cả những buồm khác, thậm chí cháy cả cột buồm, hai con thuyền trong nháy

mắt đã trở thành hai con thuyền lửa trên mặt sông. Sau khi mất đi sức gió bị nước sông đẩy ngược, trôi về phía hạ lưu, còn một con thuyền kia nếu không trốn nhanh sẽ bị hai con thuyền này đụng phải, hiện chỉ còn lại một con thuyền cũng bỏ cuộc không đuổi nữa, mà quay đầu đi cứu người của hai thuyền kia.

Thuyền của Đoàn Phi no gió, nhanh chóng bỏ lại đối phương, dần dần đến cả hai luồng lửa đẩy cũng không còn nhìn thấy nữa, Tô Dung vẫn đứng ở mũi thuyền, trong tay nàng chỉ còn sót lại chuôi kiếm, Đoàn Phi đến bên nàng, đang muốn nói chuyện, đột nhiên cả người Tô Dung run lên, máu từ miệng phun ra, sau đó toàn thân mềm nhũn ngã gục xuống đất, Đoàn Phi sợ hãi, vội la lên:

- Dung nhi, Dung nhi, người sao vậy?

Tô Dung thở hổn hển, mở mắt ra nói:

- Tiểu nữ tạm thời đánh lui gã, nhưng lại động vào vết thương cũ, bây giờ tiểu nữ lập tức dưỡng thương, trong vòng nửa ngày không được động đến tiểu nữ.

Đoàn Phi vội la lên:

- Ta đỡ người vào trong khoang thuyền trước, đã bị thương rồi không thể bị trúng gió nữa.

Tô Dung hừ một tiếng, đứng dậy dưới sự giúp đỡ của Đoàn Phi đi vào trong khoang, vợ chồng Lưu Đàm cùng Lưu Khánh Vân, Chu Thị đều lo lắng nhìn Tô Dung, Tô Dung nhìn bọn họ cười nói:

- Ta không sao, nghỉ ngơi chút là sẽ tốt thôi, công tử, kiếm của tại hạ bị người đó đánh gãy rồi, có một mảnh kiếm hình như cắm vào lưng đại nhân, để tại hạ rút ra rồi bôi thuốc cho đại nhân trước nhé.

- Người cứ chăm sóc tốt cho mình đi đã, vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại cả, với lại còn có bọn họ nữa, họ sẽ giúp ta chữa thương,

Đoàn Phi thúc giục nói:

- Mau, mau chữa khỏi vết thương, nếu không lại có người đánh tới ai bảo vệ ta đây?

Tô Dung nhoen miệng cười, lúc này mới nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống, vết thương sau lưng của Đoàn Phi cũng được vợ chồng Lưu Đan cùng nhau bó lại cho.

Bác lái đò không dám chậm trễ thêm phút nào nữa, sợ lại có người đuổi tới, trên đường buồm luôn no gió, một mạch quay về thành Ứng Thiên.

Nửa canh giờ trước khi vào thành Tô Dung mới thu hồi công lực đứng lên, nói tạm thời không có gì đáng ngại, Đoàn Phi bèn đưa mọi người về nhà bố trí ổn thỏa, lúc này trời đã tối, Đoàn Phi định ăn chút gì trước rồi mới đi bái kiến Đô Ngự Sử Ngụy đại nhân, không ngờ vừa mới ngồi nghỉ đã thấy Thạch Bân đến báo:

- Phi ca, Lâm Hi Nguyên Nam Kinh Đại Lý Tự Bình Sự đến rồi, đang chờ ở phía trước, hình như là có việc gấp, huynh có gặp ông ta không?

- Lâm Hi Nguyên?

Đoàn Phi có chút không hiểu hỏi:

- Tên không có đầu óc này gặp ta làm gì? Dù sao cũng đến rồi thì ta cứ thử gặp xem sao, gọi hắn đến thư phòng gặp ta.

Không phải Đoàn Phi kênh kiệu, Bản thân đã là quan tứ phẩm, Lâm Hi Nguyên chỉ là quan bát phẩm, kém xa mình, nếu Đoàn Phi đích thân đi đón hắn, chỉ e Lâm Hi Nguyên lại được sủng ái mà dâm lo sợ.

Trong chốc lát Lâm Hi Nguyên đã tới, ánh mắt của y hoàn toàn không giống với trước kia, cái tính kiêu ngạo vốn có đã biến mất, chỉ thấy cúi đầu thật sâu chào Đoàn Phi, nói:

- Đại nhân, hạ quan không hiểu chuyện đã hiểu nhầm đại nhân, không ngờ phạm phải đại nhân, hạ quan thật sự hổ thẹn.

Đoàn Phi có chút kinh ngạc đỡ y dậy nói:

- Lâm đại nhân nặng lời rồi, mấy việc nhỏ con này ta không hề để trong lòng, ta vừa quay về, Lâm đại nhân tới lúc đêm khuya, không biết có chuyện gì quan trọng bẩm báo không?

Lâm Hi Nguyên mặt đầy oán hận nói;

- Đại nhân, hạ quan đã nhận được thông báo, Đại Lý Tự thẩm tra án của Chu An ngày mai đã đổi thành Chính Tiết Đại Lý Tự đại nhân rồi, việc này thật vô lý, trừ khi là vụ án này thực sự có vấn đề, nếu không hà cứ phải thay quan thẩm vấn chứ? Sau đó hạ quan nghe người ta nói, trưa hôm nay có rất nhiều người không rõ lai lịch đi vào nha môn tam ti, những người bọn họ đến thăm đều là quan tam phẩm trở lên, lúc đến mang theo đủ thứ đồ, lúc đi ra lại đi tay không, chỉ e lần đi Tô Châu này của đại nhân lại uổng phí công sức rồi.

Đoàn Phi nhíu mày, người nhà họ Vương phản ứng nhanh đến nỗi mình có chút trở tay không kịp, chắc bọn họ thúc ngựa theo đường bộ đuổi tới Ứng Thiên, sau đó dùng bạc đi mua chức quan viên, muốn cướp quyền pháp án của Đoàn Phi ta đây, như vậy cho dù người làm chứng có đông đến mấy cũng vô dụng.

Thạch Bân báo cáo lại:

- Đại nhân, Đô Sát Viên Tả Đô Ngự Sử Ngụy đại nhân đích thân đến tìm hiểu, còn có Hình Bộ Thượng thư Tiền đại nhân viết một lá thư phái người

đưa đến, rốt cục là thế nào ạ?

Đoàn Phi lấy lại bình tĩnh nói:

- Đưa thư của Tiền đại nhân lên đây trước đã.

Đoàn Phi vội vàng mở thư của Tiền Như Kinh viết cho mình, trong thư Tiền Như Kinh có viết, hôm nay có người mang theo một tập ngân phiếu đến hồi lộ y, bị y nghiêm giọng từ chối, Tiền Như Kinh cảnh báo Đoàn Phi phải cẩn thận người nhà họ Vương, tốt nhất là đưa tất cả nhân chứng vật chứng đến bộ hình.

- Tiền đại nhân này là vị quan thế nào?

Đoàn Phi gấp thư của Tiền Như Kinh lại, hỏi Lâm Hi Nguyên.

Lâm Hi Nguyên nói:

- Tiền đại nhân làm quan thanh liêm, làm người chính trực, sao Đoàn đại nhân lại hỏi như vậy ạ?

Đoàn Phi gật gật đầu nói;

- Nếu như thế thì ta yên tâm rồi, xem ra vụ án này chúng ta còn có chút hi vọng, Lâm đại nhân không nên ở lại lâu, tốt hơn là nên quay về sớm, ý tốt của Lâm đại nhân bản quan xin ghi nhớ, sau này nhất định sẽ báo đáp.

Lâm Hi Nguyên nói đồng dục:

- Lâm mỗ tuy rằng ngu dốt, nhưng từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, đạo làm người, cũng hiểu được chút phải trái đúng sai, nếu Đoàn đại nhân có điều gì sai bảo, Lâm mỗ có muôn chết cũng không từ!

Sau khi tiễn Lâm Hi Nguyên, Đoàn Phi mới đi đến tiền viện, Tả Đô Ngự Sử Ngụy Đạt đã sắp không thể nào đợi thêm được nữa.

Sau khi Đoàn Phi tiến lên tham kiến, Ngụy đại nhân nói:

- Đoàn Phi, vụ án Chu An kéo dài đã lâu, dẫn đến nhiều dị nghị, vì vậy bản quan quyết định mai chuyển đến bộ hình thẩm án, trong tay người có chứng cứ, nhân chứng gì? Đều giao hết cho bản quan đi.

Tuy Đoàn Phi sớm đã đoán được mục đích đến của lão, nhưng trong lòng vẫn không khỏi kinh ngạc, nhà họ Vương nhiều thủ đoạn thật, không biết đưa bao nhiêu bạc cho vị Ngụy đại nhân trước mặt này đây, lão là người đứng đầu Đô Sát Viện, còn là đại nhân Đại Lý Tự Chính Tiết, đó cũng là người đứng đầu Đại Lý Tự, tương đương với viện trưởng phân viện của Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao Nam Kinh- Đại Minh và viện trưởng của Tòa án Nhân dân tối cao Nam Kinh đều bị nhà họ Vương mua chuộc hết rồi, Tiền đại nhân của bộ hình dù có đưa thư qua, nhưng ai biết được là thật hay giả? Đoàn Phi có cảm giác như bị một đàn sói vây xung quanh, nhưng trái tim đó thật là lạnh.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 146

Sau khi hít một hơi, Đoàn Phi bấm báo:

- Ngụy đại nhân đến chậm một bước, ta đã sai người đem nhân chứng vật chứng giao cho Hình Bộ, giao cho Chủ thẩm Tiền đại nhân rồi.

Nam Kinh Đô Sát Viện Tả Đô Ngự Sử mặt lạnh băng, hừ một tiếng nói:

- Tốt, tốt, tốt. Đoàn đại nhân quả nhiên là tuổi trẻ tài cao, đảm nhiệm công việc ở Đô Sát Viện biết bao là vất vả, lại còn vì vụ án mà đi đến Tô Châu, đúng là vất vả quá đi mà. Chi bằng ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, đợi đến khi vụ án kết thúc rồi hãy trở lại Nha phủ.

Mắt dõi theo Tả Đô Ngự Sử Ngụy đại nhân bưng bưng tức giận bỏ đi, Đoàn Phi quay người trở lại trong vườn. Chỉ thấy một đám người Quách Uy, Hồng Bang đã chuẩn bị sắp xếp đợi hẵn rồi. Đoàn Phi nhìn mọi người, nói:

- Lát nữa mọi người cứ y kế hoạch mà hành động. Dung nhi, người thật sự không sao chứ?

Tô Dung gật gật đầu, nói:

- Công tử yên tâm. Trừ phi trên đường bị cao thủ chặn lại, chứ tuyệt nhiên không có vấn đề gì.

Đoàn Phi gật đầu một cách dứt khoát, nói:

- Tốt lắm. Vậy thì mọi người theo kế hoạch xuất phát thôi.

Thạch Bân, Hồng Bang, Tưởng Tuấn, Quách Uy bốn người mang theo vài cái trùm đầu rồi dần dần lần lượt theo cửa trước và sau tỏa ra bốn hướng rời Đoàn phủ. Họ men theo những con đường quanh co khác nhau từ phía Phủ nhằm về ba Ti Đông Bắc của phủ Ứng Thiên mà xuất phát. Họ rời đi không lâu, Tô Dung cũng thay một bộ y phục đen rồi lẳng lặng đi.

Đoàn Phi nhìn theo bóng nàng rời đi, tim đập loạn nhịp rất lâu. Ngày thường nhìn không ra, một tiểu thư sinh tiểu a hoàn thay trang phục một cái đã thành một hiệp nữ với đường cong gợi cảm tuyệt đẹp. Khiến cho Đoàn Phi sau khi trở lại Đại Minh, đã lâu rồi chưa nhìn thấy mỹ nhân tim đập rộn hết cả lên.

Kế Nghi binh của Đoàn Phi không phải lần đầu được triển khai. Hẳn biết Phủ của mình xung quanh đều có người canh gác, nói không chừng còn có người giữa đường đánh chặn lại. Chiêu này tất sẽ mang lại không ít điều phiền toái cho kẻ thù, chẳng sợ gì kẻ thù có thể xuyên thủng những điểm yếu của kế này. Trực tiếp truy đuổi tới điểm này rồi tới ba Ti Nha môn ở Kinh Kỳ (Kinh Đô và vùng lân cận), cần phải vượt qua mai phục ở bên ngoài Thái Bình Môn của đô Thái Bình. Mục đích này của Đoàn Phi coi như đã đạt được. Bốn nhóm người ngựa lên đường chỉ là nghi binh. Người thật sự được cử đến Hình Bộ để gặp Tiền đại nhân lại là Tô Dung mang theo một phong thư. Tin chắc rằng Tô Dung nhất định sẽ làm được việc.

Tô Dung thay hắc y xong liền xuyên qua các con ngõ của Ứng Thiên phủ, giống như mị ảnh trong màn đêm, không một tiếng động. Từ trên cao, nàng nhìn xuống Đoàn Phủ thấy được hai nhóm người xuất phát, những người ở trước và sau nhóm này do hoảng loạn mà chạy cuống quýt lên. Sau khi đã ổn định thì những người này cũng phân công nhau đi về hướng Thái Bình Môn. Xem ra, quân địch quả thật có cao thủ trấn thủ. Tô Dung cười nhặt trong lòng rồi tiếp tục chạy như bay. Bỗng dừng chợt dọ, nàng chậm

rãi đứng lên quay người lại, thì thấy không biết từ lúc nào đã xuất hiện một tu sĩ áo trắng thân chưa đến mười thước ở sau lưng mình.

- Thị nữ phò tá Đô Sát Viện Hữu Đô Thiêm Ngự Sử Đoàn Phi, Đệ tử Minh Tâm Sư Thái phái Nga Mi, Phù dung Tiên tử Tô Dung Tô nữ hiệp, không thể tưởng tượng là chúng ta lại gặp nhau nhanh đến vậy hả?

Tu sĩ áo trắng phong thái khoan thai nho nhã nói một tràng rõ ràng lai lịch của Tô Dung.

Tô Dung hừ một tiếng, rút kiếm ra, chỉ vào đối phương nói:

- Toái Ngọc Môn yêu đạo, Toái Ngọc Chỉ Lạc Cảnh Dương. Mười năm trước tham gia bao vây tấn công Sư tôn ta. Ta đang muốn đi tìm người, không ngờ người đã tự đến nộp mạng.

Toái Ngọc Chỉ Lạc Cảnh Dương ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói:

- Người quả nhiên là đệ tử của tiểu ni cô Minh Tâm. Không ngờ rằng ngày đó bà ta trọng thương lui về, từ đó không có tin tức gì, thì ra là âm thầm bồi dưỡng ra một đệ tử giỏi như thế này. Người nhập môn có lẽ vẫn chưa đến mười năm, vậy mà Hoa mai thần kiếm đã luyện đến Cửu đóa, thật là hiếm thấy. Trong số các nữ hiệp giang hồ hiện nay có lẽ chỉ có tiểu ni cô Linh Tuyết Khảm của Thiên Môn mới có thể đánh bại người. Đáng tiếc, đêm nay đóa hoa hiếm thấy của Võ Lâm còn chưa kịp nở rộ thì đã bị tan nát dưới Toái Ngọc Chỉ của ta rồi.

Lạc Cảnh Dương dữ tợn cười rộ lên, nói:

- Người yên tâm. Ta sẽ không ác độc đến mức ra một đòn chí mạng để lấy mạng của người. Toái Ngọc Chỉ của ta nhiều khi rất nhẹ nhàng, chỉ làm cho người sống lên chết xuống đến khi người phải cầu xin ta dừng tay. Sau đó, ta sẽ dùng Toái Ngọc chà chơi người bảy ngày bảy đêm, chơi chán thì sẽ phá khí huyết của người, cắt gân tay gân chân rồi đem người đến cho

ông chủ của Khoái Hoạt lâu. Bắt người hàng đêm phải tiếp khách, từ những kẻ tiểu thương cho đến bọn khố rách áo ôm đều có thể hưởng thụ thân thể mềm mại của đệ tử cao thủ phái Nga Mi. Người chuẩn bị xong chưa?

Tô Dung tuyệt nhiên không có chút dao động, nàng bình thản nói:

- Sư tôn năm đó từng nói với ta rằng, lời của người chỉ giống như tiếng chó sủa. Sư tôn quả nhiên cao minh.

Lạc Cảnh Dương cười gằn nói:

- Hy vọng rằng đến lúc rên rỉ dưới háng của ta thì người vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy. Như thế càng làm cho ta thêm hưng phấn. Hôm nay, cao thủ Toại Ngọc Môn ta sẽ dốc toàn bộ sức lực. Người cho rằng cái quỷ kế này của Đoàn Phi có thể thực hiện được sao? Đêm nay, bên ngoài Bình An Môn sẽ có một trận huyết chiến, chẳng có ai hay biết gì, bởi vì thi thể của bọn chúng đều đã bị quăng xuống hồ Huyền Vũ cho lũ cá xơi rồi.

Tô Dung thản nhiên cười, nói:

- Tại sao người còn chưa động thủ? Người đang sợ điều gì chẳng?

Lạc Cảnh Dương bị nàng nói trúng tim, chột dạ mà cười lạnh lùng, nói:

- Ta sợ? Ta biết sợ từ khi nào vậy? Cho dù là Sư phụ người đến đây ta cũng sẽ bắt bà ta cúi đầu chịu trói dưới Toại Ngọc Chỉ của ta. Hừ! Người chỉ là hậu bối, ta chấp người ba chiêu. Đến đánh ta đi.

Tô Dung vẫn thản nhiên như cũ. Nàng nhẹ nhàng lướt về phía trước, kiếm trong tay rơi ra ba đóa hoa mai, sau đó thanh kiếm dừng lại trên không trung. Tô Dung nói:

- Thân thủ của tiền bối không chê vào đâu được. Tô Dung không thể nào xuất kiếm, ba chiêu đã xong. Kính xin tiền bối chỉ giáo.

Lạc Cảnh Dương mặt đỏ gay lên, tức giận nói:

- Đã như thế thì ta sẽ không khách khí nữa.

Y vung tay áo lên, nhảy về phía trước một bước. Trong phút chốc, trước mặt Tô Dung chỉ còn nhìn thấy hai tay áo phần phật đập tới, khí mạnh đến mức thổi tung những sợi tóc của Tô Dung. Nàng hơi nheo mắt vào rồi thoát cái xuất kiếm. Đúng là chiêu Hoa mai phun nhị của Hoa Mai Thần Kiếm phái Nga Mi.

Lạc Cảnh Dương không dám khinh suất. Thanh kiếm trên ống tay áo trái của y vung lên một cái, thì bàn tay giấu trong ống tay áo đột nhiên chộp bắt đóa hoa mai kia.

Chiêu này hai bên sử dụng chỉ là chiêu thăm dò. Tô Dung rút kiếm, lui về sau một bước rồi đột nhiên vung ngang thanh kiếm. Đúng là chiêu số phòng thủ Vọng mai chỉ khát (Trông mơ đỡ khát) trong Hoa Mai Thần Kiếm.

Lạc Cảnh Dương tấn công cẩn trọng, Tô Dung phòng thủ kiên cố. Sau mấy chiêu vừa rồi, Lạc Cảnh Dương đã mất đi kiên nhẫn. Hắn nhìn thấy Tô Dung lại xuất chiêu Vọng mai chỉ khát (Trông mơ đỡ khát), bèn duỗi ngón tay mà vẩy ra. Ngay sau đó, thanh kiếm trong tay Tô Dung bị đẩy ra, thần sắc thay đổi lùi lại hai bước, chân có chút loạng choạng.

Lạc Cảnh Dương hoan hỉ nói:

- Hóa ra là miệng cọp gan thỏ, tốt mã dễ cù. Lão phu suýt nữa đã bị người lừa gạt. Sớm nay thần kiếm đánh đến là do Sư phụ người xuất chiêu phải không? Đáng tiếc quá. Nếu người mà học thêm vài chiêu nữa thì ta đã không hạ được người rồi. Bây giờ hãy khuất mắt đi cho ta.

Sau một tiếng rống chói tai, Lạc Cảnh Dương nhảy vọt về trước một bước. Tay phải của y đột nhiên vung về phía vai phải của Tô Dung. Chỉ

nhìn thấy bàn ta đen lạnh lại như sắt, cùng với cú xuất chưởng là một trận cuồng phong cuộn cuộn bốc lên, khóa chặt Tô Dung ngay tại chỗ.

Tô Dung hai mắt lộ ra một tia kinh hoàng, kiếm trong tay bị Lạc Cảnh Dương khống chế ở bên ngoài không thu lại được. Nàng lấy cái gì để chống lại được Toại Ngọc Chỉ nổi tiếng của Lạc Cảnh Dương đây?

Lạc Cảnh Dương nhận thấy tay của mình sẽ cắt trên bờ vai của Tô Dung một chưởng. Sau khi bị thương, Tô Dung lại chịu không nổi nữa, chẳng phải là dễ như trở bàn tay hay sao? Trong lòng đang nổi lên tà niệm, cảm thấy biến đổi rất lớn. Chỉ nhìn thấy Tô Dung đột nhiên chùn vai lùi bước, không ngờ lại nhẹ nhàng linh hoạt thoát khỏi đòn khống chế tấn công tâm thần và khí công của Lạc Cảnh Dương. Ngọc Chỉ ở tay trái nàng tung bay, tựa như hoa lan tuyệt đẹp, nhắm vào tay trái của Lạc Cảnh Dương mà tấn công.

Nhìn cảnh tượng kỳ lạ trước mắt, trong lòng Lạc Cảnh Dương hiện lên một danh từ nổi tiếng Lan Hoa Phất Huyết Thủ, Y chợt hoảng hốt, muốn rút tay về nhưng đã quá muộn. Tay trái của y bị khóa bởi trường kiếm của Tô Dung, chiêu thức của tay phải có xuất hết nhưng rốt cuộc cũng không thoát khỏi Lan Hoa Chỉ xuất quỷ nhập thần.

Tô Dung nhẹ nhàng điểm vào huyệt Kinh thủ thiếu âm tâm, sắc mặt Lạc Cảnh Dương bỗng trắng bệch, y thét lên một tiếng, tay áo rách toác ra. Tay trái của hắn cầm chặt lấy khuỷu tay phải, vừa lui vừa hét lớn:

- Không ngờ ngươi lại biết được vị trí huyệt khí của ta.

Tô Dung đuổi theo như bóng với hình đuổi lên trước, nhẹ nhàng mà vun vút đâm kiếm tới. Lạc Cảnh Dương trơ mắt nhìn đường kiếm tới, có tránh cũng không tránh nổi. Lúc này, huyệt khí của y đã bị phá hủy, Toại Ngọc Chỉ cũng đã bị phế hơn phân nửa, bàn tay cũng trở lại màu lúc đầu, nên

không thể nào mà chống lại được. Đường kiếm kia từ dưới xương sườn đâm thẳng vào tim y.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 147

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này:- Người không phải đệ tử phái Nga Mi.

Lạc Cảnh Dương miệng phun máu tươi không ngừng. Nhát kiếm của Tô Dung vẫn cứ đâm xuyên qua tim y. Nội lực của nàng giống như thể chẻ tre đánh vào cơ thể y, gân mạch đứt đoạn từng khúc. Cho dù Lạc Cảnh Dương không bị đâm nát tim, thì y tuyệt nhiên cũng chẳng sống nổi.

Tô Dung cười nhạt một tiếng, rút kiếm nói:

- Người thật ngu ngốc. Ta nói rằng ta là đệ tử Nga Mi người cũng tin sao? Đoàn công tử đến giờ cũng chẳng tin nữa là. Ta theo Đoàn đại nhân đã lâu, nên cũng đã học được cách gạt người khác, thế nào? Khả năng diễn xuất của ta có thể đạt giải Tiểu Kim Nhân chứ hả? Đương nhiên, cái giải này thì ta cũng chẳng hiểu là gì, nữa là người. Trên đời này, người duy nhất mà ta không hiểu cũng chỉ có Đoàn đại nhân mà thôi.

Lạc Cảnh Dương mềm nhũn người ra rồi ngã quỵ xuống, hai mắt trợn ngược, chết không nhắm mắt. Tô Dung lắc đầu thở dài:

- Nội thương của ta vẫn còn chưa lành, không như thế làm sao có thể khiến chính người chịu chết được. Chớ có trách ta, nên trách bản thân người thì hơn. Không dừng lại muốn hại người khác? Ấy da, để ta tiễn người đi một đoạn vậy.

Tô Dung lau khô những vết máu trên thanh kiếm trên người Lạc Cảnh Dương. Sờ vào ngực y, không ngờ lại tìm thấy vài tờ ngân phiếu lớn, chừng hơn hai vạn hai. Chắc là hối lộ quan viên còn dư đây. Tô Dung cất ngân phiếu vào ngực áo, ngẩng đầu nhìn cảnh vật xung quanh rồi lôi thi thể Lạc Cảnh Dương chạy về hướng Bắc. Đến bờ sông Trân Châu, Tô Dung nhét thêm vài tảng đá vào trong y phục của Lạc Cảnh Dương rồi quăng xác y xuống dưới cầu Trân Châu. Cho đến khi thi thể của y chìm sâu xuống đáy nước, không còn thấy gì nữa thì Tô Dung mới tiếp tục nhắm hướng Hình Bộ mà chạy.

Chỉ một lát sau nàng đã đến phụ cận của Thái Bình Môn. Người của Vương gia phái đến, giờ này chắc đã phát hiện rằng trong bốn nhóm người kia không có người mà ông ta muốn tìm, lại không nhìn thấy thủ lĩnh đầu cả, hiện tại đang rối tung hết lên. Tô Dung nghe lén được vài câu đối thoại, biết rằng bọn Thạch Bân không bị thương. Lúc này nàng mới yên tâm mà qua phường Quán Thành, đi vào Hình Bộ Nha môn.

Hình Bộ Thượng Thư Tiền Như Kinh đang ở trong phòng thở ngắn than dài. Ông ta đang vì sự bại hoại của Sử Trị mà phát rầu. Chiều hôm nay, một tên Quản gia có hình dáng Tú tài của Vương gia mang đến một vạn lượng bạc với ý muốn thu phục ông ta, nhưng đã bị ông ta nghiêm khắc từ chối. Sau đó, càng nghĩ ông ta càng phát hoảng. Phái người đi thám thính mới phát hiện rằng cái tên Quản gia họ Lạc không chỉ đã tới Hình Bộ mà đã đi qua Đô Sát Viện và Đại Lý Tự. Hai quan phẩm của hai vị đại nhân kia thì ông ta đã rõ rồi, vụ án Chu An chỉ e rằng vô vọng mất thôi. Không ngờ cái tên Đoàn Phi kia chỉ đi Tô Châu một chuyến, mà gây ra việc như thế này, hay là Chu An thật sự oan uổng?

Đoàn Phi cho người hầu đem tin về quả thực không hiểu ra sao cả. Tiền Như Kinh còn tưởng rằng hẳn đã xảy ra chuyện, đang buồn rầu. Đột nhiên lại nghe thấy có người gọi cửa, ông ta thuận miệng kêu lên:

- Vào đi.

K-í- t.t.t một tiếng. Cửa bị đẩy ra, một người từ đầu đến chân bịt kín mít, tay xách thanh kiếm tiến về phía Tiền Như Kinh. Ông ta quay đầu lại, kinh ngạc kêu lên:

- Người là ai? Không phải là muốn ám sát Bản quan đây chứ?

Tô Dung cười khẽ, nói:

- Tiền đại nhân, ngài thật sự không biết ta vì điều gì mà đến sao? Hiện tại ngài có hai con đường để đi. Người thông minh nên biết lựa chọn như thế nào.

Tiền Như Kinh thốt nhiên cả giận nói:

- Các người thật to gan, dám uy hiếp quan lớn đương triều. Vương Đường muốn tạo phản sao?

Tô Dung thu kiếm về, vái một vái, nói:

- Đại nhân uy vũ không thể khuất phục, phú quý cũng không bị dao động. Tại hạ thật khâm phục. Tại hạ không phải là người Vương gia phái tới, mà là Sư gia Tô Nhung của Đoàn đại nhân, đã từng gặp mặt đại nhân. Đoàn đại nhân liên tiếp nhận được những tin không hay, không khỏi nảy sinh nghi ngờ đại nhân, do đó mới phái tại hạ đi trước để thăm dò, đồng thời mang theo lời nhắn của Đoàn đại nhân. Đoàn đại nhân nói rằng ngài ấy mọi việc đều tốt. Vì để đạt được mục đích, nhân chứng vật chứng tạm thời chưa thể đưa tới cho Hình Bộ, mong Tiền đại nhân hết sức thông cảm. Vừa rồi chúng tôi chia thành năm nhóm theo các ngã đường tới Hình Bộ, nhưng rốt cuộc là chỉ có một mình tại hạ tới được đây. Bên trong Hình Bộ không biết còn bao nhiêu người bị Vương gia mua chuộc nữa. Đoàn đại nhân lo rằng sau khi nhân chứng vật chứng được đưa tới Hình Bộ thì sẽ có người làm hư hỏng thậm chí sát hại.

Tiền Như Kinh cười một cách đau khổ, nói:

- Người không nói ta cũng hiểu. Đoàn đại nhân suy xét thật chu toàn. Ngày đó, Đoàn đại nhân yêu cầu đi Tô Châu điều tra vụ án, ta vẫn còn có chút không tin, không nghĩ rằng vụ án này có vấn đề, hơn nữa lại là vấn đề lớn. Ngày mai hội thẩm rồi, một tay ta khó mà chống nổi. Đoàn đại nhân có biện pháp gì đối phó không?

Tô Dung nói:

- Kéo dài. Đoàn đại nhân hẳn nhủ chỉ có từ: Kéo dài. Đoàn đại nhân thân là Hữu Đô Thiêm Ngự Sử, ngài chỉ cần kéo dài thêm mấy ngày nữa, Đoàn Đại nhân sẽ thu thập được đầy đủ chứng cứ, sau đó tự mình đi kiểm tra, vạch tội quyền lực của hàng trăm quan lại.

Tiền Như Kinh thần sắc chợt động, nói:

- Nghe nói Đoàn đại nhân và Hoàng Thượng đã từng rất thân thiết đi ngao du Hiện Quang Hồ ở Bảo Ứng?

Tô Dung từ chối mà rằng:

- Đoàn đại nhân đúng là đã từng cùng một vị quý Công tử đi ngao du Hiện Quang Hồ, nhưng người này có phải Hoàng Thượng hay không thì chúng tôi cũng không biết.

Tiền Như Kinh vui vẻ cười nói:

- Như vậy là rất tốt, hãy cứ theo lời Đoàn đại nhân nói đi. Lão phu mặc dù không có biện pháp gì để đối phó với bọn người kia, nhưng kéo dài vài ngày thì vẫn có thể làm được.

Sau khi thỏa thuận xong với Tiền Như Kinh, Tô Dung nhanh nhẹn từ Hình Bộ đi ra. Lại nhìn thấy cửa Nha môn có vài bóng người lén lén lút lút, nàng đảo mắt một vòng, đột nhiên cười lên một tiếng, rồi lặng yên quan sát mấy người kia.

Một tên ngồi tựa dưới mái hiên đang nhìn Đông ngó Tây, đột nhiên phát hiện thấy người gác cùng mình ở góc đường không thấy đâu cả, bèn thì thào chữ:

- Từ lão tam chết tiệt. Lại lấy cớ đi tiểu để làm biếng chạy đi đến chỗ nào ngủ rồi đây.

Hắn thiếu chút nữa đoán trúng, bởi vì Từ lão tam bị mắng kia thật sự là đi tiểu. Nhưng không phải là tự nguyện, mà là sợ quá mà tè ra quần. Gã hiện đang quỳ mọp ở một góc đường khác, trước mặt là một người toàn thân đen thui, lại còn dí thanh kiếm sắc mùi máu tươi vào cổ họng hắn. Từ lão tam sợ tới mức toàn thân run lấy bầy, phía dưới tí tách tí tách đến mức chịu không nổi nữa rồi.

Tô Dung quát hỏi:

- Thành thật trả lời thì ta sẽ không giết ngươi. Ta hỏi ngươi, Mai quản gia của các người hiện đang trốn ở chỗ nào?

Từ lão tam nghe nói không giết hắn thì hồn vía lập tức quay trở về. Gã mặc xác người khác sống chết thế nào, vội vàng đáp:

- Mai quản gia ở trong một tòa nhà nằm cạnh Tây Thập Bát Vệ Nhan Liệu Bộ. Chỗ ấy là tòa nhà chuẩn bị của Vương Công công. Mai quản gia chỉ có buổi chiều mới vào đó. Ngài ấy còn có vài tên tôi tớ bị căn bệnh rất lạ, được Lạc quản gia đưa đến đó để dưỡng bệnh.

Đêm qua, tiếng kêu rít của Cung Phong Sách bị thương đã kinh động đến gia đình của Vương gia. Lúc bọn họ phát hiện ra thì Cung Phong Sách đã hôn mê bất tỉnh. Bọn họ cũng chưa biết được rằng Lưu Khanh Vân và Chu thị đã bị cướp đi, chỉ cho rằng có thích khách đến nên đi lục soát bốn phía đồng thời phái người đi đến chỗ Vương Thế Dũng và Lạc quản gia để bẩm báo. Hai người vội vàng trở về gấp. Sau khi Lạc Cảnh Dương làm cho

Cung Phong Sách tỉnh lại thì việc Lưu Khanh Vân và Chu thị mất tích mới được phát hiện.

Lạc Cảnh Dương giận dữ, Vương Thế Dũng thì lại vừa sợ vừa giận. Bọn họ tính toán rất nhanh tầm nghiêm trọng của vấn đề. Vương Thế Dũng vội vàng đi gặp Bá bá của mình là Thái giám trấn thủ Tô Châu Vương Đường. Vương Đường một mặt mắng y là ngu ngốc, một mặt hạ lệnh phong tỏa Tứ Môn, thắt chặt Tô Châu. Sau đó phát hiện vợ chồng Lưu Đam cũng mất tăm. Vương Đường chính là lãnh chúa của Tô Châu. Các nhóm thuộc hạ Ngưu, Quỷ, Xà, Thần của hắn rất nhanh đã điều tra được trên bến thuyền nửa đêm có chiếc thuyền chở vài kẻ bộ dạng lén lút đi, rất có khả năng chính là nhà Lưu Đam cùng với Chu thị.

Bọn ngu dốt này biết rằng có người sẽ tính sổ chúng đây mà. Ngay sau đó, bọn họ lại phát hiện cả nhà Ngô Thâm mất tích, đến mẹ góa con cô Thái gia khám nghiệm tử thi cũng mất dạng. Nghiêm trọng hơn là, dưới gốc cây nho nhà họ Thái, họ phát hiện ra một bí mật cực lớn.

- Trong cái bình bị vết sạch sanh này rốt cuộc là cất giấu cái gì?

Wương Thế Dũng và Vương Đường trong lòng hoài nghi. Vương Thế Dũng càng nghĩ càng sợ hãi, lão vội vàng mời Lạc Cảnh Dương lên thuyền đuổi theo. Đồng thời, mặt khác lão phái một đội người ngựa lao thẳng tới phủ Ứng Thiên.

Bọn Lạc Cảnh Dương gặp trở ngại trên sông. Sau khi đưa người ở hai thuyền khác lên bờ, Lạc Cảnh Dương nghi thần nghi quỷ kia tiếp tục đi thuyền lớn đuổi về hướng Ứng Thiên, thì giữa đường lại cứu được một chiếc thuyền của Vương gia. Đúng là đám người được Vương Thế Dũng phái đi mang tiên đến Ứng Thiên. Bọn họ miễn cưỡng có thể hành động, nhưng lại ngủ gà ngủ gật, toàn thân đau ê ẩm, vật lộn trên sông suýt chút nữa thì đắm thuyền. Lạc Cảnh Dương vừa nghe xong liền biết bọn họ đã bị

động thủ, nên mở hộp ra kiểm tra thì phát hiện thư và ngân phiếu bên trong đều không cánh mà bay, chỉ còn lại cái hộp rỗng.

Bọn Lạc Cảnh Dương e rằng ngòi thuyền quá chậm, sau khi qua Trấn Giang sẽ lập tức lên ngựa, đuổi nhanh tới Ứng Thiên. So với bọn Đoàn Phi thì họ còn nhanh hơn nửa ngày, sau khi đến Ứng Thiên sẽ đi tìm Mai quản gia ngay. Lấy bạc từ chỗ ông ta, sắp xếp ổn thỏa cho bọn họ xong, Lạc Cảnh Dương sẽ đi thăm hỏi Tam Ti, mua chuộc quan viên rồi sắp đặt người giám sát bến thuyền và Đoàn Phi. Tận mắt nhìn thấy bọn Đoàn Phi lên bờ về nhà, bởi vì ban ngày đông người mới không dám trực tiếp cướp người.

Tô Dung một kiếm đã chụp hôn mê Từ lão tam, tiến về hướng đường lớn Tứ Thập Bát Vệ đến tòa nhà Vương Đường kia để quan sát một lượt, sau đó mới quay lại Đoàn phủ để bẩm báo lại với Đoàn Phi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 148

- Nói như vậy Vương Đường có liên quan mật thiết đến vụ án rồi.

Đoàn Phi nghe hết hồi báo của Tô Dung, nghĩ một lát nói:

- Xem ra chúng ta phải nhanh chóng hành động thôi. Thật không biết là phúc hay là họa nữa. Dung nhi, trên đường đi tới đây không có ai theo dõi người chứ?

Tô Dung cười vui vẻ, nói:

- Có chứ! Cái tên họ Lạc hãy còn đang đứng ở bên ngoài đợi tiểu nhân kìa. Có điều tiểu nhân đã thận trọng tránh mặt nên mất một chút thời gian.

Đoàn Phi nói:

- Như vậy thì tốt quá! Sau này vẫn phải thận trọng. Người đi nghỉ lát đi, ta còn phải tranh thủ viết gấp một bức thư, một bản tấu chương nên nghỉ muộn một lát.

Tô Dung nhìn thấy hần mặt mũi cau có nên đùa:

- Đại nhân, ngài xem đây là cái gì? Lúc ta qua nhà của họ Vương dò đường tiện tay nhặt lấy cái này. Hơn hai vạn năm ngàn lượng đấy.

Đoàn Phi mỉm cười đáp:

- Người hãy giữ lấy đi. Chia cho bọn Thạch Bàn chút. Mọi người đều vất vả rồi, còn gặp điều đáng sợ đó nên để cho bọn họ vui vẻ lên.

- Ngân lượng đối với tiểu nhân không có tác dụng gì. Có điều vì công tử mà tạm thời giữ thôi. Tiểu nhân đi nghỉ đây, ngài làm việc xong cũng nên nghỉ sớm. Đối phương đang nắm thế thắng nên đêm nay có lẽ sẽ không có hành động gì, công tử cứ yên tâm mà nghỉ ngơi.

Đoàn Phi cảm động nhìn cô ta nói:

- Được rồi, ta sẽ yên tâm thôi.

Tô Dung chỉ cảm thấy mình có chút hồi hộp khẩn trương, nói:

- Vết thương của công tử không ảnh hưởng gì đến công việc chứ? Công tử có cần ta giúp công tử thay thuốc không?

Đoàn Phi đuổi lưng một cái nói:

- Tốt thôi, ta cởi quần áo nhé!

Tô Dung lè lưỡi liền quay lưng đi ra nói:

- Đừng tưởng bở! Ta đi gọi Thạch Bàn.

- Không cần đâu, ta sớm thay thuốc rồi.

Đoàn Phi chỉ là giả vờ một chút thôi. Dọa Tô Dung chạy, hăn nhếch mép cười. Trở lại trước bàn bắt đầu viết tấu chương. Làm quan cũng được 2 tháng rồi, mỗi ngày phải xử lý công văn, tấu chương giờ không còn cần cái vị sư gia Tô Dừng này làm hộ nữa.

Thực ra Tô Dung không nghỉ ngơi gì cả mà về đến phòng sắp xếp lại rồi xoay mình một cái nhảy ra khỏi cửa phòng sau đó lên mái nhà nơi mà Đoàn Phi đang nghỉ. Tô Dung ngồi trên mái ghé tai quan sát hơi thở của Đoàn

Phi. Khi Đoàn Phi thở, hơi thở lúc thì dồn dập lúc thì kéo dài, có vẻ tạp loạn. Tô Dung tỉ mỉ đếm liền phát hiện hơi thở của hã có điều gì đó rất huyền diệu, theo sự chuyển động của các ngôi sao trong trời đất mà biến hóa. Cái này không thua kém gì Tiên Thiên Công Pháp mà Tô Dung dạy cho Đoàn Phi.

Tô Dung nghe rồi lại nghe, chẳng để ý gì nằm luôn trên nóc nhà nghĩ:

- Tên này học được kì công này như thế nào không biết? Mà hã vẫn tiếp tục tu luyện công phu mà mình dạy hã hóa thành loại thần công của chính mình mà chúng không đối địch nhau? Lẽ nào cao nhân dạy hã công phu này đã giúp hã đã thông kinh mạch rồi? Như thế này xem ra hã đúng là quá may mắn.

Sáng sớm thức dậy Đoàn Phi có thói quen luôn cảm thấy tinh thần sảng khoái, mọi mệt mỏi đều tiêu tan. Hã không còn nhớ mình bao lâu rồi không ngủ nữa. Có điều như vậy cũng tốt, tiết kiệm thời gian để làm những việc khác.

Hã đang thi triển quyền cước trong sân liền nghe thấy tiếng của Tô Dung ngoài Nguyệt Nha Môn gọi vọng vào, Đoàn Phi vội đổi thành Thiếu Lâm La Hán Quyền Pháp. Lúc này chỉ thấy Tô Dung bưng chậu nước ấm lại cho hã rửa mặt. Đoàn Phi thu thế lại, cười:

- Sớm thế này đã đến rồi à? Hôm qua bị thương không nghỉ ngơi cho tốt sao?

- Sớm nói không sao mà. Hôm qua, lúc xuống thuyền thì đã khôi phục lại vài thành công lực rồi. Ngủ tiếp thì thành kẻ lười mất thôi.

Tô Dung lại nói với Đoàn Phi:

- Công tử, ngoài có người đem đến một bộ cung tên, nói là công tử đặt ở Bảo Đại Tường. Mấy hôm trước công tử còn khổ luyện cưỡi ngựa, lẽ nào

công tử muốn tham gia tranh tài tướng quân sao?

Đoàn Phi vừa rửa mặt vừa thở dài đáp:

- Ta phòng trước vậy thôi, người không thấy sao? Hôm nay ta không có việc gì làm không học bắn cung cưỡi ngựa, lẽ nào học Vương đại nhân chơi chim qua ngày, hay tìm một cây trúc để ngộ đạo một tuần sao?

Tô Dung hé miệng cười, nói:

- Ta nói không được công tử. Công tử muốn chơi thì chơi đi. Có điều nhìn thì dễ thế thôi chứ nếu không có danh sư hướng dẫn thì cũng phí công vô ích thôi. Đại nhân có muốn ta tìm cho đại nhân một vị sư phụ không?

- Không cần, công tử nhà người đây là thiên tài. Trừ Bát Cổ Văn ra thì cần gì phải người dạy?

Đoàn Phi liếc Tô Dung một cái, để khăn mặt xuống đặc ý bước đi.

Một lúc sau Tô Dung tìm thấy Đoàn Phi trong sân chỉ thấy hắc biến nó thành chỗ mô phỏng theo một trường cưỡi ngựa, bắn cung. Tay cầm cây cung mới làm chỗ Bảo Đại Tường, ở khoảng cách trăm bước (vào khoảng 60 mét) ngắm bắn vào bia nhưng không kéo mũi tên.

Tô Dung thấy lạ liền đi đến, hỏi:

- Sao công tử không bắn?

Đoàn Phi đang ngậm hơi trong ngực giờ thở ra, cười ha hả:

- Không bắn, tuyệt đối không được bắn. Đây là tâm pháp gia truyền của Đoàn gia ta. Không đúng thời điểm không bao giờ bắn.

Hồng Bang, Tường Tuấn mấy người đến xem đều không nhìn được nên quay mặt đi cười trộm, đến cả Thạch Bân cũng không nhìn được. Chỉ có

Dương Sâm là không hiểu mô tê thế nào nói:

- Phi ca không phải là không muốn bắn mà là giương cung không được. Đại nhân còn nhờ người ta làm cái cung loại ngũ thạch nữa, ta nghĩ cả cái Ứng Thiên này không ai giương nó được.

Tô Dung kinh ngạc đáp:

- Ngũ thạch? Công tử, ngài đúng là hùng tâm tráng chí quá. Loại cung ngũ thạch? Chỉ sợ cả Đại Minh chúng ta không được mấy người dùng được nó. Không biết công tử đã mất bao nhiêu để làm cái cung này? Gọi bọn họ sửa thành nhị, tam thạch cũng tốt mà.

- Không đối nữa. Cái cung này cũng không mất bao nhiêu tiền. Là của người ta tặng đấy. Mất nhiều tiền là ở chỗ này này...

Đoàn Phi vỗ vỗ hông liền phát ra tiếng vang làm mọi người cảm thấy hiếu kỳ, nhưng Đoàn Phi không cho bọn họ xem, lại nói:

- Sau làm thêm một cái cung to như thế này loại nhị thạch thôi. Bình thường dùng nó để luyện còn có thể dùng để gạt người ta.

Tô Dung lắc đầu đáp:

- Công tử đúng là giáo hoạt. Có điều sắp đến giờ Tỵ rồi (9 giờ sáng), công tử chuẩn bị đến nha môn hình bộ thẩm án mà.

- Đi chứ. Sao lại không nhỉ. Chuẩn bị cho ta giấy bút. Không có quy định nào trong lúc nghe thẩm không được ghi chép gì cả.

Đoàn Phi kiêu ngạo nói:

- Ta không tin ai đó dám xé tờ ghi chép của ta rồi đuổi ra ngoài!

Tô Dung cười đáp:

- Ta đúng là cảm thấy lo thay cho những kẻ nữ đặc tội với công tử. Bọn chúng đâu sao được với công tử.

- Đó là điều hiển nhiên. Nếu không thì vì sao bọn chúng phải lo lắng không cho ta tham gia thẩm án?

Đoàn Phi thu lại cái cung nặng trình trịch kia, ăn sáng sau đó đem theo Tô Dung cùng vài người nữa cưỡi ngựa đến hình bộ.

Ngoài công đường hình bộ, bọn Đoàn Phi xuống ngựa giao cho người dắt ngựa dây cương đi vào. Lúc đi vào nha môn thì bị nha dịch chặn lại.

- Người chặn rồi, muốn xem thì đợi sáng sớm mai.

Hai tên nha dịch trông cửa kia mặt không chút biểu cảm ngăn bọn họ lại nói.

Đoàn Phi và Tô Dung nhìn nhau. Đối Phương thế này đúng là tuyệt tình quá.

- Sao có thể như thế được? Hôm qua lúc ta đến còn muộn hơn hôm nay mà cũng có mấy người nghe đầu. Hôm nay sớm thế mà đã chặn rồi? Một người dân bất mãn nói.

Một tên nha dịch giải thích:

- Vì hôm nay Hình Bộ Thượng Thư Tiền đại nhân, Đô Sát Viện Tả Đô Ngự Sử Ngự đại nhân và Đại Lý Tự Chính Tiết đại nhân chủ thẩm nên những người biết được thông tin đến đông hơn hôm qua nhiều. Nếu muốn nghe thẩm thì sáng sớm mai quay lại.

Đoàn Phi ra hiệu với Quách Uy bằng ánh mắt. Quách Uy hiểu ý xông lên nhét vào tay hai tên nha dịch kia hai nén bạc. Cười vui vẻ nói:

- Hai vị đại ca cầm tạm. Công tử nhà chúng tôi muốn vào xem một chút. Chật thì cũng có thể chịu khó chen được mà.

Một tên nha dịch theo thói quen đưa tay ra nhận lấy bạc liền bị tên kia ngăn lại, nói nhỏ:

- Người quên đại nhân dặ dò gì rồi sao?

Hắn đẩy bạc lại Quách Uy, nói:

- Mai lại đến. Mai lại đến nhé. Mau đi. Mau đi. Không được chen lấn trước nha môn. Mai lại đến.

- Chỉ sợ mai không còn án mà xem nữa rồi. Vụ án Chu An chứng cứ đã rõ ràng. Tam Ti hội thẩm đi hội thẩm lại. Kéo đến hôm nay cũng không cho người ta vào coi. Có phải Chu gia dùng một khoản tiền lớn mua chuộc 3 vị đại nhân rồi, hôm nay chuẩn bị làm trò gian dối phải không?

Đoàn Phi ghé mặt vào trong nói lớn.

Cái chiêu gây rối này Đoàn Phi đã dùng mấy lần, Tô Dung hiểu ý nên cũng lớn tiếng rêu rao:

- Làm gì có chuyện nha môn chặt thì không cho người ta vào? Để cho chúng tôi vào. Nếu như thấy chặt chội thì chúng ta tự đi ra. Mọi người nói có phải không?

- Đúng vậy. Dựa vào cái gì mà không cho bọn ta vào xem. Nhất định là có quỷ kế gì đây. Tam Ti Nha Môn bị người ta mua chuộc hết rồi, muốn làm lại bản án cho Chu An đây.

Thạch Bân và mấy người khác cũng nhanh nhẩu tách ra đứng xen vào chỗ mọi người phụ họa theo kêu to. Ngăn cản người dân không cho vào nghe thẩm án thực ra là một việc xưa nay rất ít khi xảy ra. Vụ án của Chu

An đúng là trong trường hợp không có bất kỳ chứng cứ gì kéo dài ra mấy ngày rồi. Người dân là những người rất dễ bị xúi giục. Bọn họ nhao nhao phản đối, cửa nhà môn được một phen vô cùng ầm ĩ.

Chương 158: Muốn bắn? Đừng hòng!

- Nói như vậy Vương Đường có liên quan mật thiết đến vụ án rồi.

Đoàn Phi nghe hết hồi báo của Tô Dung, nghĩ một lát nói:

- Xem ra chúng ta phải nhanh chóng hành động thôi. Thật không biết là phúc hay là họa nữa. Dung nhi, trên đường đi tới đây không có ai theo dõi người chứ?

Tô Dung cười vui vẻ, nói:

- Có chứ! Cái tên họ Lạc hãy còn đang đứng ở bên ngoài đợi tiểu nhân kìa. Có điều tiểu nhân đã thận trọng tránh mặt nên mất một chút thời gian.

Đoàn Phi nói:

- Như vậy thì tốt quá! Sau này vẫn phải thận trọng. Người đi nghỉ lát đi, ta còn phải tranh thủ viết gấp một bức thư, một bản tấu chương nên nghỉ muộn một lát.

Tô Dung nhìn thấy hần mặt mũi cau có nên đùa:

- Đại nhân, ngài xem đây là cái gì? Lúc ta qua nhà của họ Vương dò đường tiện tay nhặt lấy cái này. Hơn hai vạn năm ngàn lượng đấy.

Đoàn Phi mỉm cười đáp:

- Người hãy giữ lấy đi. Chia cho bọn Thạch Bân chút. Mọi người đều vất vả rồi, còn gặp điều đáng sợ đó nên để cho bọn họ vui vẻ lên.

- Ngân lượng đối với tiểu nhân không có tác dụng gì. Có điều vì công tử mà tạm thời giữ thôi. Tiểu nhân đi nghỉ đây, ngài làm việc xong cũng nên nghỉ sớm. Đối phương đang nắm thế thắng nên đêm nay có lẽ sẽ không có hành động gì, công tử cứ yên tâm mà nghỉ ngơi.

Đoàn Phi cảm động nhìn cô ta nói:

- Được rồi, ta sẽ yên tâm thôi.

Tô Dung chỉ cảm thấy mình có chút hồi hộp khẩn trương, nói:

- Vết thương của công tử không ảnh hưởng gì đến công việc chứ? Công tử có cần ta giúp công tử thay thuốc không?

Đoàn Phi duỗi lưng một cái nói:

- Tốt thôi, ta cởi quần áo nhé!

Tô Dung lè lưỡi liền quay lưng đi ra nói:

- Đừng tưởng bở! Ta đi gọi Thạch Bân.

- Không cần đâu, ta sớm thay thuốc rồi.

Đoàn Phi chỉ là giả vờ một chút thôi. Dọa Tô Dung chạy, hấn nhếch mép cười. Trở lại trước bàn bắt đầu viết tấu chương. Làm quan cũng được 2 tháng rồi, mỗi ngày phải xử lý công văn, tấu chương giờ không còn cần cái vị sư gia Tô Dừng này làm hộ nữa.

Thực ra Tô Dung không nghỉ ngơi gì cả mà về đến phòng sắp xếp lại rồi xoay mình một cái nhảy ra khỏi cửa phòng sau đó lên mái nhà nơi mà Đoàn Phi đang nghỉ. Tô Dung ngồi trên mái ghé tai quan sát hơi thở của Đoàn Phi. Khi Đoàn Phi thở, hơi thở lúc thì dồn dập lúc thì kéo dài, có vẻ tạp loạn. Tô Dung tỉ mỉ đếm liền phát hiện hơi thở của hấn có điều gì đó rất huyền diệu, theo sự chuyển động của các ngôi sao trong trời đất mà biến

hóa. Cái này không thua kém gì Tiên Thiên Công Pháp mà Tô Dung dạy cho Đoàn Phi.

Tô Dung nghe rồi lại nghe, chẳng để ý gì nằm luôn trên nóc nhà nghĩ:

- Tên này học được kì công này như thế nào không biết? Mà hắn vẫn tiếp tục tu luyện công phu mà mình dạy hắn hóa thành loại thần công của chính mình mà chúng không đối địch nhau? Lẽ nào cao nhân dạy hắn công phu này đã giúp hắn đã thông kinh mạch rồi? Như thế này xem ra hắn đúng là quá may mắn.

Sáng sớm thức dậy Đoàn Phi có thói quen luôn cảm thấy tinh thần sảng khoái, mọi mệt mỏi đều tiêu tan. Hắn không còn nhớ mình bao lâu rồi không ngủ nữa. Có điều như vậy cũng tốt, tiết kiệm thời gian để làm những việc khác.

Hắn đang thi triển quyền cước trong sân liền nghe thấy tiếng của Tô Dung ngoài Nguyệt Nha Môn gọi vọng vào, Đoàn Phi vội đổi thành Thiếu Lâm La Hán Quyền Pháp. Lúc này chỉ thấy Tô Dung bưng chậu nước ấm lại cho hắn rửa mặt. Đoàn Phi thu thế lại, cười:

- Sớm thế này đã đến rồi à? Hôm qua bị thương không nghỉ ngơi cho tốt sao?

- Sớm nói không sao mà. Hôm qua, lúc xuống thuyền thì đã khôi phục lại vài thành công lực rồi. Ngủ tiếp thì thành kẻ lười mất thôi.

Tô Dung lại nói với Đoàn Phi:

- Công tử, ngoài có người đem đến một bộ cung tên, nói là công tử đặt ở Bảo Đại Tường. Mấy hôm trước công tử còn khổ luyện cưỡi ngựa, lẽ nào công tử muốn tham gia tranh tài tướng quân sao?

Đoàn Phi vừa rửa mặt vừa thở dài đáp:

- Ta phòng trước vậy thôi, người không thấy sao? Hôm nay ta không có việc gì làm không học bắn cung cưỡi ngựa, lẽ nào học Vương đại nhân chơi chim qua ngày, hay tìm một cây trúc để ngộ đạo một tuần sao?

Tô Dung hé miệng cười, nói:

- Ta nói không được công tử. Công tử muốn chơi thì chơi đi. Có điều nhìn thì dễ thế thôi chứ nếu không có danh sư hướng dẫn thì cũng phí công vô ích thôi. Đại nhân có muốn ta tìm cho đại nhân một vị sư phụ không?

- Không cần, công tử nhà người đây là thiên tài. Trừ Bát Cổ Văn ra thì cần gì phải người dạy?

Đoàn Phi liếc Tô Dung một cái, để khăn mặt xuống đặc ý bước đi.

Một lúc sao Tô Dung tìm thấy Đoàn Phi trong sân chỉ thấy hắc biến nó thành chỗ mô phỏng theo một trường cưỡi ngựa, bắn cung. Tay cầm cây cung mới làm chỗ Bảo Đại Tường, ở khoảng cách trăm bước (vào khoảng 60 mét) ngắm bắn vào bia nhưng không kéo mũi tên.

Tô Dung thấy lạ liền đi đến, hỏi:

- Sao công tử không bắn?

Đoàn Phi đang ngậm hơi trong ngực giờ thở ra, cười ha hả:

- Không bắn, tuyệt đối không được bắn. Đây là tâm pháp gia truyền của Đoàn gia ta. Không đúng thời điểm không bao giờ bắn.

Hồng Bang, Tường Tuấn mấy người đến xem đều không nhìn được nên quay mặt đi cười trộm, đến cả Thạch Bân cũng không nhìn được. Chỉ có Dương Sâm là không hiểu mô tê thế nào nói:

- Phi ca không phải là không muốn bắn mà là giương cung không được. Đại nhân còn nhờ người ta làm cái cung loại ngũ thạch nữa, ta nghĩ cả cái

Ứng Thiên này không ai giương nó được.

Tô Dung kinh ngạc đáp:

- Ngũ thạch? Công tử, ngài đúng là hùng tâm tráng chí quá. Loại cung ngũ thạch? Chỉ sợ cả Đại Minh chúng ta không được mấy người dùng được nó. Không biết công tử đã mất bao nhiêu để làm cái cung này? Gọi bọn họ sửa thành nhị, tam thạch cũng tốt mà.

- Không đối nữa. Cái cung này cũng không mất bao nhiêu tiền. Là của người ta tặng đấy. Mất nhiều tiền là ở chỗ này này...

Đoàn Phi vỗ vỗ hông liền phát ra tiếng vang làm mọi người cảm thấy hiếu kỳ, nhưng Đoàn Phi không cho bọn họ xem, lại nói:

- Sau làm thêm một cái cung to như thế này loại nhị thạch thôi. Bình thường dùng nó để luyện còn có thể dùng để gạt người ta.

Tô Dung lắc đầu đáp:

- Công tử đúng là giáo hoạt. Có điều sắp đến giờ Tỵ rồi (9 giờ sáng), công tử chuẩn bị đến nha môn hình bộ thẩm án mà.

- Đi chứ. Sao lại không nhỉ. Chuẩn bị cho ta giấy bút. Không có quy định nào trong lúc nghe thẩm không được ghi chép gì cả.

Đoàn Phi kiêu ngạo nói:

- Ta không tin ai đó dám xé tờ ghi chép của ta rồi đuổi ra ngoài!

Tô Dung cười đáp:

- Ta đúng là cảm thấy lo thay cho những kẻ nữ đặc tội với công tử. Bọn chúng đấu sao được với công tử.

- Đó là điều hiển nhiên. Nếu không thì vì sao bọn chúng phải lo lắng không cho ta tham gia thẩm án?

Đoàn Phi thu lại cái cung nặng trình trịch kia, ăn sáng sau đó đem theo Tô Dung cùng vài người nữa cưỡi ngựa đến hình bộ.

Ngoài công đường hình bộ, bọn Đoàn Phi xuống ngựa giao cho người dắt ngựa dây cương đi vào. Lúc đi vào nha môn thì bị nha dịch chặn lại.

- Người chặn rồi, muốn xem thì đợi sáng sớm mai.

Hai tên nha dịch trông cửa kia mặt không chút biểu cảm ngăn bọn họ lại nói.

Đoàn Phi và Tô Dung nhìn nhau. Đối Phương thế này đúng là tuyệt tình quá.

- Sao có thể như thế được? Hôm qua lúc ta đến còn muộn hơn hôm nay mà cũng có mấy người nghe đầu. Hôm nay sớm thế mà đã chặn rồi? Một người dân bất mãn nói.

Một tên nha dịch giải thích:

- Vì hôm nay Hình Bộ Thượng Thư Tiên đại nhân, Đô Sát Viện Tả Đô Ngự Sử Ngự đại nhân và Đại Lý Tự Chính Tiết đại nhân chủ thẩm nên những người biết được thông tin đến đông hơn hôm qua nhiều. Nếu muốn nghe thẩm thì sáng sớm mai quay lại.

Đoàn Phi ra hiệu với Quách Uy bằng ánh mắt. Quách Uy hiểu ý xông lên nhét vào tay hai tên nha dịch kia hai nén bạc. Cười vui vẻ nói:

- Hai vị đại ca cầm tạm. Công tử nhà chúng tôi muốn vào xem một chút. Chặn thì cũng có thể chịu khó chen được mà.

Một tên nha dịch theo thói quen đưa tay ra nhận lấy bạc liền bị tên kia ngăn lại, nói nhỏ:

- Người quên đại nhân dặ dò gì rồi sao?

Hắn đẩy bạc lại Quách Uy, nói:

- Mai lại đến. Mai lại đến nhé. Mau đi. Mau đi. Không được chen lấn trước nha môn. Mai lại đến.

- Chỉ sợ mai không còn án mà xem nữa rồi. Vụ án Chu An chứng cứ đã rõ ràng. Tam Ti hội thẩm đi hội thẩm lại. Kéo đến hôm nay cũng không cho người ta vào coi. Có phải Chu gia dùng một khoản tiền lớn mua chuộc 3 vị đại nhân rồi, hôm nay chuẩn bị làm trò gian dối phải không?

Đoàn Phi ghé mặt vào trong nói lớn.

Cái chiêu gây rối này Đoàn Phi đã dùng mấy lần, Tô Dung hiểu ý nên cũng lớn tiếng rêu rao:

- Làm gì có chuyện nha môn chặt thì không cho người ta vào? Để cho chúng tôi vào. Nếu như thấy chặt chội thì chúng ta tự đi ra. Mọi người nói có phải không?

- Đúng vậy. Dựa vào cái gì mà không cho bọn ta vào xem. Nhất định là có quỷ kế gì đây. Tam Ti Nha Môn bị người ta mua chuộc hết rồi, muốn làm lại bản án cho Chu An đây.

Thạch Bân và mấy người khác cũng nhanh nhẩu tách ra đứng xen vào chỗ mọi người phụ họa theo kêu to. Ngăn cản người dân không cho vào nghe thẩm án thực ra là một việc xưa nay rất ít khi xảy ra. Vụ án của Chu An đúng là trong trường hợp không có bất kỳ chứng cứ gì kéo dài ra mấy ngày rồi. Người dân là những người rất dễ bị xúi giục. Bọn họ nhao nhao phản đối, cửa nha môn được một phen vô cùng ầm ĩ.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 149

Một tên quan lục phẩm đi từ trong nha môn ra lớn tiếng quát:

- Ai ở ngoài này ăn nói xằng bậy, phỉ báng quan phủ, xúi giục dân chúng? Mau bắt hết lại cho ta!

Đám dân chúng bị dọa không dám lên tiếng. Tưởng Tuấn đứng ở phía sau đám người đó lớn tiếng đáp:

- Chính hãn hôm qua bị người ta mua chuộc một ngàn lượng bạc. Mọi người không phải sợ hãn. Chúng ta kháng nghị. Kháng nghị nha môn Tam Ti làm chuyện mờ ám. Kháng nghị. Kháng nghị quan nha môn Tam Ti nhận hối lộ. Làm chuyện mờ ám!

Đám dân chúng vừa bị dọa nạt giờ lại reo hò, tên quan vừa ra kia là một Chủ Sự Hình Bộ. Không may cho hãn là hôm qua nhận một ngàn lượng bạc tiền hối lộ của Vương gia. Bị nói trúng tim đen hãn bỗng trở nên lo lắng hồi hộp, không nói được gì. Đoàn Phi nhìn thấy bộ dạng lúc đó của hãn liền đoán ra sự thật lập tức la lớn:

- Đại nhân, tên Lạc quản gia hôm qua đã bị Đô Sát Viện Đoàn Phi bắt rồi. Hãn đã khai hết. Đại nhân còn không ngoan ngoãn thừa nhận?

Tên chủ sự kia chưa từng gặp mặt Lạc quản gia, nhưng đúng là hãn có nhận ngân lượng do Hình Bộ Hữu Thị Lang giao cho và đích xác tên đó họ Lạc. Cây ngay không sợ chết đứng đây này nghe thấy lời của Đoàn Phi

thần sắc của hắn càng thêm hoảng loạn. Hắn chỉ vào mặt Đoàn Phi mà bao biện:

- Người ăn nói hàm hồ. Người đâu, bắt tên này lại cho ta!

Tô Dung quát lớn:

- Người chột dạ rồi phải không? Đại nhân nhà ta đây chính là Đô Sát Viện Hữu Đô Thiêm Ngự Sử Đoàn Phi được quyền giám giát bách quan và có quyền buộc tội những kẻ có tội. Nhà ngươi nhận hối lộ làm trái pháp luật, còn không mau quỳ xuống nhận tội!

Trước cửa nha môn mặc dù tiếng người ồn ào nhưng những lời Tô Dung thì họ nghe rất rõ từng từ. Tên chủ sự kia còn đứng đầu tiên nên càng nghe rõ ràng hơn những lời đó cảm thấy những lời đó như trên trời rơi giáng xuống, như sét đánh ngang tai, tâm trạng hắn bị một cơn chấn động mạnh làm hồn xiêu phách lạc, hai chân run bắn lên. Hắn chỉ còn nghe thấy lời của Tô Dung tiếp tục nói:

- Nhà ngươi tên là gì? Nhận hối lộ là trái với pháp luật, cái này đáng tội gì?

Tên kia trong lòng hoảng loạn, đầu óc quay cuồng, nhìn Tô Dung đứng sau lưng Đoàn Phi liên tục khẩu đầu nói:

- Hạ quan là Trương Vinh Quảng. Hạ quan có tội. Hạ...hạ quan không nên nhận tiền hối lộ đó. Hạ quan có tội. Xin đại nhân khoan thứ!

Nhìn tình cảnh thế này, đám dân chúng lại một phen ầm ĩ. Mấy tên nha dịch hình bộ cũng cảm thấy hoa mắt. Đoàn Phi quát:

- Các người đã tận mắt nhìn, tận tai nghe rõ Trương Vinh Quảng tự nhận đã nhận hối lộ. Bản quan thân là Hữu Đô Thiêm Ngự Sử do Hoàng thượng bổ nhiệm có chức trách giám sát bách quan nên việc này không thể không

quản. Người đầu, bắt tên này lại cho ta, đem giao nộp cho Hình Bộ Thượng Thư Tiền đại nhân. Xin Tiền đại nhân trị tội hẩn. Còn tên nào dám ngăn cản bản quan? Mau tránh ra cho ta!

Những tên giao cho nha dịch việc ngăn cản dân chúng đều bị bắt lại, giờ không còn tên nào dám ngăn cản nữa. Đám dân chúng lên tiếng hoan hô, vây quanh Đoàn Phi và đám tùy tùng cùng chen vào trong. Cái tên Trương chủ sự đen đui kia bị Hồng Bang, Tưởng Tuấn cầm giữ đẩy qua bức bình phong đi vào trước công đường.

Dưới công đường hình bộ chỉ có vài người đang nghe thẩm án. Trong công đường làm gì có chuyện người đông chật vì thế đám dân chúng càng tin lời của đám Đoàn Phi lúc nãy. Chen vào bên trong công đường bọn họ mới nhao nhao:

- Chúng tôi kháng nghị. Kháng nghị nha môn Tam Ti làm việc bất chính, nhận hối lộ, bao che cho tội nhân, ngăn cửa nha môn không cho dân chúng vào!

Đô Sát Viện Tả Đô Ngự Sử Ngự đại nhân thấy tình thế không ổn liền đập bàn quát lớn:

- Trong công đường không được phép làm ồn. Đuổi hết ra ngoài cho ta!

Đoàn Phi đứng ra khỏi đám dân chúng, nói:

- Đợi đã. Hạ quan Đô Sát Viện Hữu Đô Thiêm Ngự Sử Đoàn Phi tham kiến ba vị đại nhân. Đám dân chúng không phải vô cớ làm loạn mà là có tang chứng vật chứng cả. Vừa nãy chúng tôi bị ngăn lại ở cửa nha môn không cho vào trong, xin hỏi hà cớ gì? Vừa rồi vị Chủ Sự Hình Bộ Trương đại nhân bị phanh phui việc nhận hối lộ một ngàn lượng bạc. Hẩn đã khai trước mặt bản dân thiên hạ. Hạ quan hoài nghi bản án có người ở phía sau thao túng mua chuộc rất quan lại. Hạ quan kiến nghị trước khi thẩm vụ án

họ Chu, chúng ta hãy thẩm tra án Trương chủ sự nhận hối lộ, hóa giải những nghi hoặc trong lòng bách tính, lấy đó làm nghiêm.

Ngụy Đạt Tiên đang định nói thì Tiền Như Kinh đập bàn làm cho lời của Ngụy Đạt Tiên chưa kịp thốt ra. Tiền Như Kinh quát:

- Trong hình bộ lại có kẻ nhận hối lộ không cho các người vào trong sao? Là tên Trương đại nhân nào làm việc này? Đem hắn lên đây!!!

Đại Lý Tự Chính Tiết đại nhân nói lời ngăn cản:

- Tiền đại nhân, như thế này e không tốt. Hội thẩm của Tam Ti lần này là vụ án Chu An.

Tiền Như Kinh mặt nặng như chì đáp:

- Tiết đại nhân nói sai rồi. Nếu như có kẻ nào đó tham lam nhận hối lộ thì sao có thể xét xử vụ án một cách công chính đây? Nếu như trên công đường làm cho rõ chuyện này chỉ sợ bách tính dưới công đường kia không phục. Tin này mà truyền ra ngoài chỉ sợ Tiền Như Kinh ta trở thành tên quan xấu xa nhất hình bộ. Tiết đại nhân không phải nhiều lời. Người đâu, đem tên Trương chủ sự lên đây cho ta!

Sau khi Trương Vinh Quảng bị nha dịch đem lên công đường, đột nhiên như tỉnh lại hấn quỳ trước Tiền Như Kinh liên tục đập đầu khấu bái:

- Đại nhân, tiểu nhân bị oan. Oan uổng quá. Tiểu nhân không nhận hối lộ.

Tiền Như Kinh quát hỏi:

- Không nhận hối lộ? Vậy thì vì sao vừa nãy trước mặt mọi người nhà người lại nhận tội? Đoàn Phi, người có tận mắt chứng kiến không? Có ai làm nhân chứng không?

Dưới công đường Đoàn Phi cao giọng đáp:

- Đại nhân, tại hạ tận mắt chứng kiến. Trương chủ sự chính là bị tại hạ và sư gia nhà tại hạ dùng kế để lấy khẩu cung. Thấy hông thể nào chối cãi được hãn mới cúi đầu nhận tội. Tất cả dân chúng trong hiện trường làm chứng cho hạ quan Trương chủ sự nói hôm qua nhận một ngàn lượng của tên họ Lạc.

- Đúng vậy. Chúng tôi có thể làm chứng.

Đám dân chúng dưới công đường phân phân làm chứng.

Đoàn Phi nói tiếp:

- Theo như điều tra của tại hạ tên họ Lạc này là đại quản gia của phú thương Tô Châu là Vương Thế Dũng. Mà trong vụ án Chu An tên Vương Thế Dũng này là nghi phạm lớn nhất. Giờ thì đại nhân đã hiểu vì sao mà hãn cho người đến mua chuộc quan lại rồi chứ?

- Người nói Vương Thế Dũng có liên quan đến vụ án có chứng cứ gì không?

Tiết đại nhân hỏi.

Đoàn Phi không vấp vấp một lời rành mạch đáp:

- Đại nhân, giờ đang thẩm tra vụ án Trương chủ sự nhận hối lộ. Vì có người nhiều lần phái thích khách ám sát bản quan và nhân chứng vụ án. Hiện tại cũng không rõ rút cục hãn đã mua chuộc bao nhiêu quan lại, nên nếu như không cần thiết hạ quan kiến nghị không nên tùy tiện cho gọi tang chứng vật chứng.

Tiền Như Kinh gật đầu đáp:

- Không sai. Giờ nên thẩm tra vụ án Trương chủ sự nhận hối lộ. Trương chủ sự, người còn lời nào để nói không? Có nhiều nhân chứng tại hiện trường thế này người hãy khai thật ra đi. Lẽ nào muốn bản quan phải dùng hình với người sao?

Mặt Trương chủ sự biến sắc biết rằng không thể nào bao biện nữa, cũng không có thời gian mà suy nghĩ vì sao vừa nãy lại hồ đồ khai ra trước đám dân chúng. Hắn liên tục đập đầu khấu lạy nói:

- Đại nhân, hạ quan nhất thời hồ đồ. Có điều tiểu nhân có lời muốn nói, tiểu nhân thực không trực tiếp nhận hối lộ mà là Hữu Thị Lang chuyển cho, và cũng do Lưu đại nhân mệnh lệnh cho hạ quan ngăn cản đám dân chúng không cho bọn họ vào trong hình bộ nghe án.

- Ồ? Người nói Lưu thị lang lệnh người làm thế? Người đâu, mời Lưu thị lang đến đây.

Tiền Như Kinh nói dứt lời quay đầu lại nhìn Đô Sát Viện Ngự đại nhân và Đại Lý Tự Tiết đại nhân chấp tay nói:

- Hai vị đại nhân, không ngờ trong hình bộ lại xuất hiện một việc xấu xa này. Vụ án của Chu An xem ra phải hoãn lại thôi.

Đô Sát Viện chỉ quản giám sát, nghe lời Tiền Như Kinh thế này Ngự Đạ Tiên cũng không còn cách nào. Đại Lý Tự Chính Tiết đại nhân mắt chuyển hướng, kiến nghị:

- Nếu như hình bộ không có thời gian thẩm tra không bằng giao vụ án Chu An lại cho Đại Lý Tự chúng tôi xét xử. Đại nhân chỉ cần phải một thuộc quan đáng tin cậy đi lại phối hợp điều tra vụ án là được.

Tiền Như Kinh cau mày, nói:

- Chỉ sợ không thỏa đáng thôi. Đại Lý Tự là nơi xét xử mệnh quan triều đình mà có lẽ cũng lâu rồi Ứng Thiên của Đại Lý Tự không thăm án rồi nhỉ? Chỉ sợ trước tiên phải tấu thư bẩm báo lên Hoàng thượng mới làm được. Tiết đại nhân thấy thế nào?

Đại Lý Tự Chính Tiết không có lời nào để nói. Một lúc sau Hình Bộ Hữu Thị Lang Lưu đại nhân đến, sau khi hấn hành lễ trước ba vị thượng quan, Tiền Như Kinh nhìn hấn hỏi sự việc nhận hối lộ, hấn thề thốt phủ nhận đồng thời nói Trương chủ sự và hấn có thù với nhau nên lợi dụng cơ hội này vu oan hấn hại. Trước công đường hai người liên cãi vã nhau. Trương chủ sự giờ như kẻ sắp chết không sợ nước sôi thấy Lưu thị lang dồn toàn bộ trách nhiệm lên người, hấn liền đem hết những chuyện Lưu thị lang trước đây thường ngày nhận hối lộ như thế nào lần lượt khai hết ra.

Tiền Như Kinh càng nghe gương mặt càng trở nên khó coi, nghe những lời tên Trương chủ sự kia xem chừng còn liên quan đến rất nhiều những viên quan tham lam nhận hối lộ khác nữa. Nếu tiếp tục thăm vấn chỉ sợ cả cái hình bộ này chỉ còn sót lại ông ta là trong sạch không tham ô, nhận hối lộ. Ông ta đập bàn quát:

- Đủ rồi. Trương Vinh Quảng, người nói Lưu thị lang nhận hối lộ, còn nói ra nhiều ví dụ thực tế như thế người có bằng chứng gì chứng minh cho lời nói của người không?

Trương chủ sự đáp:

- Cái việc này nhận rồi lại đem đi biếu tặng lấy đâu ra chứng cứ. Nếu không đại nhân phái người khám xét trong nhà hấn, hạ quan đảm bảo có thể tìm thấy rất nhiều ngân lượng. Trong tay hấn có không ít vị trí béo bở, không biết đã nhận mấy vạn ngân lượng rồi, trong đó có cả hai ngàn lượng mà hạ quan đã đưa cho hấn để được cái chức vị chủ sự này.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 150

- Đại nhân, hãn ngậm máu phun người. Đại nhân không nên tin hãn. Loại tiểu nhân này khi xảy ra chuyện liền giống như con chó cắn loạn lên. Nếu cứ hỏi tiếp không chừng hãn còn tiếp tục vu cáo cho những vị đại nhân khác nữa. Tiền đại nhân, hạ quan kiến nghị dùng hình đối với hãn, phải dùng đại hình, xem hãn khai hay không khai?

Lưu thị lang lạnh lùng nhìn Trương Vinh Quảng nói.

- Đành vậy!

Tiền Như Kinh rút ra một cái thẻ gỗ ném xuống công đường quát:

- Lôi ra ngoài đánh 20 gậy rồi xử tiếp.

- Trương chủ sự bị bọn nha dịch đang như những con hổ đói kia lôi xuống. Bọn chúng được giao như vậy thì không chút nương tay. Mới vài gậy mà Trương chủ sự đã hôn mê, tỉnh dậy lại đánh. Nhìn thấy thảm cảnh của Trương chủ sự, Đoàn Phi xoa cái miệng của mình, không khỏi chạnh lòng. Trước đây hãn cũng bị đánh hai mươi gậy, nhưng mà hai mươi gậy đó cộng lại cũng không đáng sợ bằng một gậy mà Trương chủ sự hôm nay lãnh phải.

Nhìn Trương chủ sự thở không ra hơi, đến bốn từ “giết người diệt khẩu” thôi mà cũng không kêu lên được Đoàn Phi liền lên tiếng:

- Đại nhân, Trương Vinh Quảng không chịu được, nếu cứ đánh tiếp e là gây chết người.

Tiền Như Kinh giật mình, quát:

- Dừng lại. Đem hãn lên đây cho ta!

Trương chủ sự được lôi vào công đường. Nhìn thảm cảnh của hãn, Tiền Như Kinh vừa ngạc nhiên vừa giận dữ đập bàn, quát:

- Các người thật to gan. Mới có mười gậy thôi mà đánh người ra nông nổi thế này. Các người muốn giết người diệt khẩu hay sao? Là ai cho các người đánh như thế?

Mấy tên nha dịch bị dọa đều nằm sấp xuống đất run rẩy nói năng lắp bắp, không ai dám lên tiếng. Tiền Như Kinh trong đầu nảy ra ra ý gì đó, quát:

- Còn không mau gọi thầy thuốc đến chữa trị cho hãn? Những người khác đem Trương chủ sự ra ngoài. Nếu như mai hãn không thể lên công đường ta sẽ cho đánh chết mấy tên các người. Cút!!!

Ngoài sự tưởng tượng của mình, hội thẩm hôm nay không đạt được kết quả gì. Điều này làm cho Đoàn Phi cảm thấy sự đáng sợ trong những mối quan hệ phức tạp của giới quan phủ. Đây mới còn là cái bộ máy quan phủ sau khi tan rã mới được thành lập lại có không quá một tháng trời.

Đoàn Phi mang nỗi lòng quay về Đô Sát Viện. Hãn đã hoàn toàn bị cô lập. Lúc mới đến, trước mặt bọn họ đối với hãn cung kính nhưng sau lưng thì khinh miệt. Bây giờ ngoài mặt bọn họ đều lười nhác làm việc, kẻ nào gặp hãn cũng muốn trốn tránh. Đến như gặp mặt chào nhau đôi câu ba câu thôi cũng tỏ ra lạnh nhạt, chua chát. Quan trường đúng là nơi không dễ dàng gì.

Lúc trước những kẻ nhìn thấy tiền đồ rộng mở của hãn thì chuẩn bị dựa dẫm, giờ đây chẳng thấy ai đến gõ cửa. Nhân tình thế thái! Trong lòng Đoàn Phi rất khó chịu nhưng hãn cũng không có cách nào để giải tỏa. Chịu không được đành viết đôi câu đối treo ở cửa rồi nghênh ngang ra đi. Dù sao giờ đây cũng chẳng có ai tiếp hãn, không bằng trở về nhà vui thú với cây cung, con ngựa.

Nhìn thấy hãn giận giữ mà ra đi như thế những tên tiểu ngự sử mười ba đạo giám sát của vài Đô Sát Viện bu lại, nhìn lên đôi câu đối đọc:

- Hoành mi lãnh đối thiên phu chí/ Phủ thủ cam vi nhụ tử ngư (tạm dịch: Trợn mắt coi khinh nghìn lực sĩ. Cúi đầu làm ngựa cho nhi đồng)

- “Hoành mi lãnh đối thiên phu chí/ Phủ thủ cam vi nhụ tử ngư” Hay! Hay cho một câu đối. Các người nói tên Đoàn Phi này đúng không phải là một kẻ thất học. Nếu thế thì làm sao mà biết được trong “ Tả truyện. Ai công năm thứ sáu” điển cố về trẻ chăn trâu? Một vị ngự sử khoảng ba mươi tuổi, dung mạo bình thường, thân hình cao lớn khen nức nở.

Mười ba đạo giám sát ngự sử chỉ là những vị quan chính thất phẩm nhỏ có điều nếu như bọn họ được lệnh đi tuần thì quyền hạn không nhỏ chút nào. Vừa rồi lên tiếng chính là giám sát ngự sử đạo Phúc Kiến tên Quế Ngạc. Hãn ta tháng trước mới từ huyện An Tri được điều về nhận đô sát ngự sử đạo Phúc Kiến Đô Sát Viện Ứng Thiên, một thời gian dài không có việc gì để làm. Sau khi Đoàn Phi đến Đô Sát Viện hãn vẫn tỏ ý khinh thị nhưng hôm nay nhìn thấy đôi câu đối này của Đoàn Phi thì cảm giác đã khác, có sự đồng cảm bởi vì hãn ta cũng là kẻ từng không thuận theo thượng quan mà nổi danh. Nếu không thì sao phải từ một vị trí huyện lệnh tốt là thế lại bị điều về Đô Sát Viện dưỡng lão.

Người bên cạnh hãn là Nhung Văn Thịnh, người bạn duy nhất mà hãn kết giao trong Đô Sát Viện. Nghe hãn nói như thế Nhung Văn Thịnh buồn rầu đáp:

- Ta nào có biết? Hoặc là hẩn nhờ trợ thủ làm cũng nên. Người không thấy bên cạnh hẩn lúc nào cũng có vị tiểu sư gia rất là xinh đẹp đó sao?

Quế Ngạc dường như không nghe thấy lời của Nhung Văn Thịnh, hẩn nghiền ngẫm tỉ mỉ câu đối kia của Đoàn Phi. Hẩn lẩm bẩm nói:

- Đây không phải là câu đối mà là một câu thơ sao? Ý tứ còn dang dở, chưa thỏa chí!!!

Nhung Văn Thịnh cười đáp:

- Mặc cho là câu đối hay là câu thơ, dù sao thì đó không phải là do tên tiểu tử đó làm ra. Không phải nói nhiều, hôm nay cũng chẳng có mấy việc để làm, chúng ta đi đánh bài đi, cái bài Đại Minh mà mới đây đang phổ biến quả không tồi. Ta đánh cùng với kẻ khác mà mãi không được, vẫn là đánh với người ăn ý. Đi thôi, đi thôi... Đừng ưu tư cho dân cho nước nữa, nghĩ nhiều bạc tóc phổng có ích gì!

Quế Ngạc nghĩ ngợi một chút, nói:

- Thôi thôi, hôm nay thôi. Bản tấu hôm nay ta còn chưa viết.

- Thật là vô vị! Ngày nào cũng viết cái thứ đó người không thấy chán sao? Nghe nói Hoàng thượng căn bản không xem đến. Người có viết nữa cũng vô dụng.

Nhung Văn Thịnh khuyên thế nào cũng không được đành đi.

Quế Ngạc đứng tại chỗ đó nghĩ ngợi một lát, mắt vẫn nhìn chăm chú vào câu đối đó. Hai mắt bỗng sáng lên, vỗ tay nói:

- Cứ làm như thế đi! Tuyệt!

Đoàn Phi sớm đã về đến nhà, canh cửa nhìn thấy hẩn liền nói:

- Thiếu gia, trong phủ có khách quý, nghe nói là chủ nhân của Bảo Đại Tường Ân Đức Tường?

Đoàn Phi trong bụng nghĩ ông ta đến thật đúng lúc. Hắn thường cho canh cổng một thỏi bạc nói:

- Mau dẫn ta đến gặp ông ấy.

Ân Đức Tường tuổi vào khoảng 50, tai to mặt lớn, gương mặt phúc hậu. Ông ta nhìn thấy canh cổng dẫn theo hai người vào, người phía sau thân hình hơi thấp, gương mặt khôi ngô tuấn tú, người phía trước thì mày cao mũi thẳng, khí khái ngời ngời liền đứng dậy nghênh tiếp. Ông ta nhìn cái người phía trước chấp tay nói:

- Đoàn đại nhân, lão hủ là chủ nhân Bảo Đại Tường Ân Đức Tường nghe thanh danh của Đoàn đại nhân đã lâu, chưa có cơ hội gặp. Nay được báo kiến, thật là thất lễ, thất lễ.

Đoàn Phi sau khi đáp lễ đáp:

- Ông chủ Ân mời ngồi. Quan hệ giữa ta và Bảo Đại Tường không phải là mối quan hệ bình thường, xin đừng khách khí. Ông chủ Ân hôm nay đích thân đến thăm không biết đem đến tin vui gì đây?

Ân Đức Tường cười vui vẻ, đáp:

- Quả nhiên là tin vui lớn. Một tháng trước chúng tôi có nhờ Binh Bộ Thượng Thư mới nhậm chức là Dương Nhất Thanh Dương đại nhân tiến cống Hoàng thượng bộ kính viễn vọng mà Đoàn đại nhân thiết kế. Vài ngày trước thôi Dương đại nhân đã tìm được cơ hội nói với Hoàng thượng và đem bộ kính viễn vọng đó dâng lên ngài. Hoàng thượng liền mệnh lệnh cho Công Bộ tìm đến Bảo Đại Tường chúng tôi đặt làm năm trăm bộ. Trước tiên là trang bị cho quân vùng biên ải và doanh trại trong kinh. Nếu như phản hồi tốt thì sẽ tiếp tục đặt Bảo Đại Tường chúng tôi ba ngàn bộ. Bảo

Đại Tường chúng tôi cuối cùng cũng được Hoàng thượng để mắt tới. Đây đều là công lao của Đoàn đại nhân đấy.

Thực ra trước đây năm, sáu hôm Đoàn Phi đã nghe thấy thông tin này rồi, thậm chí còn biết rành mạch hơn cả Ân Đức Tường. Dương Nhất Thanh từng nắm Tam Biên, biết rõ sự quan trọng của quân bị nên lúc tiến cử với Hoàng thượng đã chỉ ra rất nhiều công dụng của nó. Chính Đức nghe thấy rất vui, cách vài ngày liền đem kính viễn vọng vào triều cho văn võ bá quan cùng dùng thử. Văn võ bá quan đều cảm thấy kinh ngạc, hiệu kỳ. Trong số đó thì nội các Dương Nhất Thanh, Phí Hoành và Kinh Vệ Đô Chỉ Huy Đồng Tri Thẩm Hi Nghi là tán thưởng nhất, còn Thủ Phụ Dương Đình Hòa tuy có dị nghị nhưng cũng chỉ là vấn đề đặt hàng với số lượng quá lớn mà thôi. Sau khi triều đình thảo luận thì một số lượng lớn kính viễn vọng sẽ được đưa vào trang bị cho binh lính.

- Nếu như không có sự khéo tay của những người thợ Bảo Đại Tường thì cứ cho là hạ quan nghĩ ra được cái đó đi chẳng nữa thì cũng vô dụng.

Đoàn Phi và ông ta khen ngợi lẫn nhau vài câu. Đoàn Phi đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Ông chủ Ân đem tin vui đến cho hạ quan tiện mang đến cho hạ quan ba phần lợi nhuận phải không? Ông chủ Ân đúng là khách khí quá. Hạ quan thường xuyên đi lại giữa Bảo Đại Đường, cho người làm nói với hạ quan một tiếng là được rồi mà.

Ân Đức Tường cảm thấy hơi khó xử, cười đáp:

- Đúng là tại hạ đến để báo tin vui. Còn ba phần lợi nhuận thì chỉ e có phần không thỏa đáng. Đoàn đại nhân thiết kế ra thứ này nên biết rõ chi phí để làm ra nó cao như thế nào. Năm trăm bộ nhìn thì có vẻ không nhiều nhưng mua một khối lượng lớn thủy tinh như thế Bảo Đại Đường đã chi ra một khoản tiền rất lớn mà ngân khoản bên Công Bộ kia thì chậm chưa tới

nơi. Trong một thời gian lợi nhuận trong hiệp ước không có cách nào chi trả. Xin Đoàn đại nhân hiểu cho.

Đoàn Phi ồ lên một tiếng, tỏ ý thất vọng không nói lên lời. Ân Đức Tường nhìn bộ dạng của gã, nói một cách thăm dò:

- Đoàn đại nhân, thực ra lần này đến là muốn thương lượng với Đoàn đại nhân về vụ bài Đại Minh.

- Ông chủ Ân đích thân đến, hạ quan nghĩ là một vụ làm ăn lớn. Hạ quan xin rửa tai lắng nghe.

Đoàn Phi mỉm cười nói.

Ân Đức Tường nói:

- Bài Đại Minh đến nay đã bán ra hơn mười vạn hộp nhưng xem ra đã xuất hiện những bộ bài Đại Minh giả. Chúng tôi đã tìm mọi biện pháp, thậm chí đến báo quan phủ cũng không có cách nào ngăn chặn được. Những bộ bài Đại Minh giả mạo kia cách chế tạo rất kém, giá cả vì thế rất thấp. Bộ bài Đại Minh chính gốc của chúng tôi bán hai lượng một hộp trong khi những bộ bài giả mạo kia bán ra với giá chỉ mười đồng tiền đồng. Lệch nhau đến gần một trăm lần. Nửa tháng trở lại số bộ bài Đại Minh bán ra giảm một nửa.

- Cứ theo số lượng hiện tại, hợp đồng lần trước ký kết với Đoàn đại nhân nếu với cái tỉ lệ đó thì chẳng mấy nữa Đại nhân sẽ không thu được gì. Tiểu nhân đã nghĩ giùm đại nhân nên kiến nghị chấm dứt hợp đồng sản xuất bộ bài Đại Minh. Chúng tôi vui lòng ngoài ba phần lợi nhuận theo quy định sẽ đưa thêm một vạn lượng bạc cho đại nhân, đại nhân thấy thế nào?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Sự Điên Cuồng Cuối Cùng

Đoàn phi cười dài nói:

- Ân Lão bản đúng thật là nghĩ cho ta.

- Đương nhiên, đại nhân tiền đồ vô lượng, Bảo Đại Tường ta sau này còn phải nhờ cậy đại nhân nhiều, đương nhiên phải nghĩ cho đại nhân.

Ân Đức Tường cười hớn hở nói, tưởng giống như pho tượng Di Lặc vô hại, nhưng Đoàn Phi lại biết kẻ này là một tên giảo hoạt. Tuy nói hàng giả mạo kém chất lượng đã cướp đi của "Đại Minh bài" sản phẩm của Bảo Đại Tường không ít thị trường, nhưng chỉ ít ở Giang Nam chút ảnh hưởng được tạo nên này cũng không tính là lớn. Bởi vì Giang Nam khá là giàu có, thích hưởng thụ, bây giờ đã dần dần có ý thức về phẩm bài (nhãn hiệu của sản phẩm), Bảo Đại Tường đang giành thắng chính bởi phẩm bài, vậy thì làm sao có thể xảy ra tình trạng về mức tiêu thụ của "Đại Minh bài" như Ân lão bản nói được?

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Đề nghị của Ân lão bản ta không thể gạt bừa được, nhưng thật ra ta có một ý, không ngại tâm sự với ông, có lẽ sẽ càng giúp cho chúng ta hợp tác tốt đẹp hơn, mọi người cùng phát tài.

Ân Đức Tường vui vẻ nói:

- Đã sớm nghe nói Đoàn đại nhân đầu óc linh hoạt, suy nghĩ luôn vô cùng tốt, xin đại nhân chỉ giáo.

Đoàn Phi mỉm cười nói: xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

- Đề nghị của ta là chúng ta thành lập một công ty liên doanh, ta dùng kỹ thuật làm cổ phần, chiếm năm mươi một phần trăm cổ phần. Ân lão bản phải nhìn xa một chút nha, chỗ ta còn rất nhiều tư tưởng kỳ diệu cùng rất nhiều đồ hay, cam đoan mỗi thứ đều kiếm tiền như “Đại Minh bài” và kính viễn vọng. Ta còn có cách làm cho chi phí của kính viễn vọng giảm đi một phần trăm, chỉ riêng “Đại Minh bài” ta cũng có rất nhiều ý tưởng. Ví như đem bán thành ba loại cấp bậc cao, trung, thấp, thậm chí còn có thể bán một số ít “Đại Minh bài” cấp cao. Ân lão bản, ông còn cảm thấy sẽ khó thu lại tiền sao?

Đoàn Phi vừa nói xong, vẻ tươi cười của Ân Đức Tường cũng dần dần trở nên cứng ngắc, toàn bộ suy nghĩ của lão chẳng những bị Đoàn Phi nói trúng hết, hơn nữa, những thủ pháp kinh doanh mà Đoàn Phi nói còn hữu hiệu hơn những gì lão đã tính toán rất nhiều. Lão hiểu rằng Đoàn Phi sớm đã hiểu rõ tiểu tiết trong lòng lão, tâm trạng lão vô cùng tức tối.

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Ân lão bản, nói trắng ra là kỳ thật chế tạo mấy thứ này vô cùng dễ dàng, đầu tư một ngàn lượng bạc, ta có thể làm ra một nhà máy một năm có thể sản xuất ra một trăm ngàn cổ bài. Hơn nữa, ta cũng không thiếu tiền, ta hợp tác với Bảo Đại Tường, một kẻ có danh tiếng từ trước, một kẻ có sáng ý. Còn nữa, kỳ thật sáng ý quan trọng hơn danh tiếng rất nhiều, ta chỉ là đưa ra đề nghị, hợp tác hay không còn phải xem ý của Ân lão bản. buôn bán không thành thì tình cảm vẫn còn đó mà, cho dù là không hề hợp tác nữa, ta cũng sẽ không quan tâm tới “Đại Minh bài”, Ân lão bản, ông yên tâm.

Ân Đức Tường khẽ cắn môi, nói:

- Thế hợp tác thì nên làm thế nào? Tài chính và lợi nhuận phân chia ra sao? Đoàn đại nhân không ngại thì xin hãy nói tỉ mỉ một chút đi.

Đoàn Phi cười nói:

- Điều này rất đơn giản, mới bắt đầu thì tài chính và nhân sự đều do Bảo Đại Tường xuất ra, người phụ trách chính do ta phái người tới đảm nhiệm, phụ trách quản lý và đưa vào hoạt động. Kỳ thật cái công ty này chỉ là một cái vỏ rỗng, Bảo Đại Tường vẫn phụ trách sản xuất và tiêu thụ. Mục đích thành lập công ty liên doanh này cũng chỉ là vì nâng cao giá trị của ta, đồng thời tiện xử lý công việc hợp tác song phương mà thôi.

- Thế Đoàn công tử muốn mấy phần lợi nhuận chứ?

Ân Đức Tường cẩn thận hỏi.

- Chín phần!

Đoàn Phi không chút do dự nói.

Cò kè mặc cả một phen mà hai bên vẫn không thể đạt được thống nhất chung, Ân Đức Tường thất vọng rời đi. Đoàn Phi tiễn lão ra ngoài, lúc trở lại gọi bốn người Thạch Bàn đi vào trong, đưa cho mỗi người một cái hộp, cười nói:

- Mở ra đi, đây là cho các người.

Bốn người vừa mở ra, chỉ thấy bên trong đều có một cái nỏ bé có cơ quan, Đoàn Phi vung vạt áo quan bào lên, chỉ thấy ngang hông của hắn cũng đeo một cái nỏ. Đoàn Phi cười xuống nói với họ:

- Đây là chiếc Liên hoàn nỏ mà ta mua về, một lúc có thể bắn ra sáu mũi tên, cũng có thể bắn ra từng mũi một. Ta không quen buộc nó trên tay, cho nên mới treo trên hông. Sau này có cần thiết, các người có thể trang bị nó

lên cánh tay, trong thời khắc quan trọng có thể làm lợi khí bảo toàn tính mạng.

- Thật tốt quá, sau này cho dù gặp phải cao thủ cũng không cần sợ nữa.

Thạch Bàn vô cùng yêu thích, cầm cái nỏ lên ngắm nghía.

- Năm mơ, thứ này chỉ có thể bất kỳ xuất ý, dùng nhiều lần thì cũng chẳng đáng giá nữa.

Đoàn Phi dặn dò nói:

- Bình thường lúc luyện tập cũng phải cố gắng tránh đừng để người ngoài nhìn thấy. Còn nữa, Dung nhi đã đồng ý dạy võ cho các người, từ giờ bắt đầu đi.

- Thật tốt quá!

Nét mặt bốn người lại một lần nữa lộ rõ vẻ vui mừng, kêu lên, lại thấy trên khóe miệng Đoàn Phi có một nét cười xấu xa. Tâm trạng vui mừng của bốn người không khỏi chìm xuống, Đoàn Phi nói:

- Các người vui mừng quá sớm rồi, sau này lại khóc đấy. Dung nhi, giao bọn họ cho người đó, ta ra đằng sau xem sao.

Tô Dung cười nhẹ nói với bốn người kia:

- Đừng nghe công tử, không đáng sợ tới thế đâu, nhiều nhất thì cũng là lột da hàng ngày mà thôi. Hiện giờ các huynh muốn hối hận vẫn còn kịp. Bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, ta cũng đỡ phiền toái. Cho các người khoảng thời gian uống cạn một chén trà, thu thứ đó lại, đổi một bộ quần áo gọn gàng, không cần đi giày đi tất, chuẩn bị xong tới bãi tập gặp ta.

Đoàn Phi đi tới hậu trạch, vợ chồng Lưu Đàm với Lưu Khanh Vân, Chu thị giả trang thành bà vú nha hoàn đang ở đó. Thấy Đoàn Phi đi vào, Chu

thị với Lưu Khanh Vân vội vàng bước tới đón, hỏi:

- Đại nhân, tình hình hội thẩm hôm nay thế nào? Chu An sao rồi?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Không có tiến triển gì, hôm nay không phải thẩm án của anh ta, tối qua các người nghỉ ngơi sao rồi? Sáng nay ta định tới thăm mấy người, nhưng lúc đó mấy người còn đang nghỉ ngơi nên ta cũng không quấy rầy nữa.

Chu thị đáp:

- Đa tạ đại nhân quan tâm, chúng tiểu nhân nghỉ ngơi rất tốt, ba năm rồi chưa ngủ ngon như thế.

Lưu Đàm lại lầm bầm nói:

- Ta không chợp mắt được.

Đoàn Phi cười một tiếng, nói:

- Tối qua không ai tới quấy rầy, sau này cũng không có chuyện gì xảy ra. Chu phu nhân, phu nhân chuẩn bị xong chưa, ta có mấy vấn đề muốn hỏi phu nhân, là về vụ án xảy ra ngày hôm đó.

Chu thị gật gật đầu, nói: nguồn truyện t u n g h o a n h . c o m

- Đại nhân xin cứ hỏi, muội muội, đi lấy ghế dựa đến cho đại nhân đi.

Đoàn Phi không khách khí, tất cả mọi người vừa ngồi xuống xong hẳn liền hỏi Chu thị:

- Chu phu nhân, trước khi xảy ra vụ án, sao phu nhân lại rời nhà đi tới Ngô gia ở cách vách chứ?

- Bởi vì trong nhà không còn tiền, phu quân bảo ta sang hàng xóm mượn chút bạc. Vốn ta cũng không muốn đi, nhưng phu quân ta cứ bắt ta mới đi, không ngờ...

Nói xong, khóe mắt Chu thị lại trào ra hai hàng nước mắt.

Đoàn Phi thấy thế liền an ủi:

- Chu phu nhân, xin nén bi thương, khoảng mười mấy ngày trước khi vụ án xảy ra, phu nhân có cảm thấy thần thái Chu Đăng có điều gì không ổn không? Chuyện lão đánh bạc phu nhân có biết không?

Chu thị gạt nước mắt, đáp:

- Vâng, ta đã khuyên phu quân đừng có đánh bạc từ lâu, nhưng huynh ấy lại nói đã thua rất nhiều, nhất định phải thắng đòi lại mới được, kết quả càng đánh lại càng thua nhiều hơn, ngay cả khế đất cũng thua mất. Ta gào khóc với huynh ấy, đó cũng là lần đầu tiên huynh ấy đánh ta, ta nhớ rất rõ, đó là ngày mồng tám tháng sáu vào ba năm trước, đúng là năm ngày trước khi xảy ra chuyện.

Đoàn Phi hơi giật mình, nói:

-Ồ, từ hôm đó trở đi lão còn có hành động gì đặc biệt không? Bà hãy nói rõ mọi hành động, thái độ của lão thay đổi chi tiết như thế nào?

Thời gian đã lâu, chỉ sợ ngay cả trí nhớ của đương sự cũng không còn nguyên vẹn. Chu thị càng nhớ rõ ràng càng tốt, còn chuyện an ủi Chu thị quên những chuyện không vui đi cũng phải đợi phá án xong.

Chu thị vừa nhớ lại vừa đáp:

- Sáng sớm ngày mồng tám hôm đó, phu quân ta thua mất khế đất, lúc trở về lấy khế đất có cãi vã với ta, kết quả ta bị huynh ấy đánh một chưởng.

Ngày mồng chín huynh ấy vẫn còn đánh bạc, ta lại khuyên, nhưng huynh ấy cũng không để ý tới. Chạng vạng mùng mười huynh ấy lại đi, hôm đó ta mất hết can đảm, chỉ cảm thấy không còn cách nào sống tiếp nữa, thật sự muốn treo cổ tự sát, nhưng lại không đành lòng bỏ lại A Lang đáng thương.

Chu thị nước mắt rùng rùng, Lưu Khanh Vân đi tới bên người thị lên tiếng an ủi. Đoàn Phi cũng không lên tiếng thúc giục, Chu thị nghỉ ngơi một hồi sau lại nói tiếp:

- Cả ngày mùng mười phu quân không có với ta câu nào, buổi tối lại đi ra ngoài đánh bạc. Sáng ngày mười một đó, lúc phu quân trở về cũng đã là giữa giờ Tỵ rồi (mười giờ sáng), uống tới mức say khướt. Ta bước lên đón mà bị phu quân đánh một chưởng ngã xuống, mắng ta là yêu phụ, hồ ly tinh, nói ta làm phu quân táng gia bại sản. Phu quân còn mắng Lưu muội muội. Lúc ấy ta cảm thấy rất oan uổng, không biết vì sao hăn lại mắng ta. Về sau ta mới biết, Vương Thế Dũng phái người xui giục hăn, nói ta số mệnh không tốt, khắc phụ, còn nói ta không tuân quy củ, trêu hoa ghẹo nguyệt gì đó, phu quân ta cũng tin lời. Chạng vạng hôm đó phu quân ăn cơm xong không đi đánh bạc, ta còn tưởng rằng phu quân có tâm sửa đổi nên rất mừng. Đêm đó phu quân còn muốn ta, điên cuồng trước nay chưa từng có.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Ác Nhân Cáo Trạng Trước

Đoàn Phi thoáng hiểu ra, Chu thị tiếp tục nói:

- Sáng sớm ta tỉnh lại, phu quân không còn bên cạnh ta, ta biết ngay phu quân đi đánh bạc. Hôm đó phu quân trở về có dáng vẻ bần thần, miệng lại chỉ lẩm bẩm một câu “xong rồi, xong rồi”.

Chu thị lại khóc thút thít, Đoàn Phi thần thờ dài, Chu Đăng này nhất định là đánh bạc một ngày rưỡi đó, rồi bán cả thê tử luôn đi, kết quả lại là thua sạch sẽ. Kẻ nghiện đánh bạc trừ khi là thua cả mạng của mình, nếu không nhất định sẽ không dừng tay.

Chu thị tiếp tục nói:

- Hôm đó phu quân ta không chịu ăn gì hết, vẫn nằm trên giường, giống như si như ngốc. Chạng vạng hôm đó có người đến gõ cửa, Chu An đi ra mở cửa, sau đó đi vào nói cho phu quân ta rằng có người của Vương gia tới tìm. Phu quân ta liền hồn bay phách lạc theo gã đi. Sáng sớm hôm sau, phu quân ta trở về, vẻ mặt khác thường, hai má bầm tím, vẻ mặt giống như điên cũng làm cho mọi người sợ hãi. Phu quân còn an ủi ta nói rằng những ngày khổ cực đã qua rồi, sau này sẽ cùng với ta, với A Lang sống những ngày yên lành. Phu quân nói có một bằng hữu tốt trả nợ bạc cho phu quân, lại sai ta sang bên láng giềng mượn lấy mười lượng bạc mua rượu với thức ăn chào hỏi khách khứa. Ta thấy vẻ mặt của phu quân đáng sợ, vốn muốn tránh đi, không ngờ tới phu quân lại giận tím mặt, giống như muốn nổi điên, ta đành bỏ tới nhà Ngô thẩm. Ta xấu hổ mở lời hỏi vay tiền, nài nỉ một hồi, trong nhà lại truyền tới hai tiếng kêu thảm thiết.

Cuối cùng Đoàn Phi cũng có thể thu tóm toàn bộ những hành động và tâm tính của Chu Đăng trước khi chết. Những chuyện sau đó hẳn lấy khẩu cung của Ngô thẩm với Chu An cũng đã hiểu được đại khái rồi, không cần Chu thị tự thuật thêm nữa, mới nói:

- Chu phu nhân, những chuyện khác ta cũng đã khá rõ rồi, phu nhân còn nhớ được tình cảnh hiện trường phát hiện án không? Lúc ấy những dụng cụ gia đình trong phòng có bị xô đổ lung tung không? Những vết máu trong phòng như thế nào? Lúc ấy Chu An ôm Chu Đăng ra sao? Mặt Chu Đăng quay về hướng nào? Còn nữa, hai vết thương trên người Chu Đăng là ở những chỗ nào?

Đoàn Phi tỉ mỉ hỏi lại, Chu thị hốt hoảng giống như chính mình lại trở lại cảnh tượng đáng sợ kia. Cả người thị sợ hãi run run đứng lên, Lưu Khanh Vân vội vàng ôm chặt lấy thị, ngẩng đầu lên nói với Đoàn Phi:

- Đại nhân, những chi tiết này chẳng lẽ trong báo cáo khám nghiệm tử thi không miêu tả lại tỉ mỉ hay sao?

Đoàn Phi trầm giọng nói:

- Ngay cả đường đường Nhị phẩm Đô Sát viện Đô ngự sử đại nhân đều bị Vương gia mua chuộc, trong nha môn phủ Tô Châu còn sợ quên sao? Hồ sơ khám nghiệm tử thi của Thái Ngỗ tác với hồ sơ vụ án ở phủ Tô Châu đều ghi lại rất tỉ mỉ, nhưng ta không thể nào tin được. Thái Ngỗ tác cũng là vì chuyện này đã chết gần hai năm rồi, có thể thấy được những điều ghi trong báo cáo rất đáng ngờ, cho nên ta mới tỉ mỉ hỏi lại những kẻ trong cuộc, hy vọng tìm được chút manh mối nào giúp lật lại án oan cho Chu An.

Chu thị gật đầu nói: đọc truyện mới nhất tại tung hoành .

- Ta cũng hiểu được, ta cùng với Ngô thẩm chạy vào tới trong nhà đều sợ ngây người, lúc ấy Chu An ôm phu quân ta, mặt đệ ấy hướng về phía cửa, hai chân một co một duỗi, phu quân ta túm lấy vạt áo của Chu An, kêu lên

một tiếng xong mới đứt hơi mà chết. Trên mặt đất có rất ít vết máu, chỉ có một chút chỗ phu quân ngã xuống. Nhưng vết máu trên người Chu An lại rất nhiều, toàn bộ trước ngực gần như là máu, cả trên mặt, trên tay đây là máu, trong tay Chu An còn đang cầm một con dao máu chảy đầm đìa. Tình hình lúc đó làm cho người ta không thể không tin đệ ấy chính là hung thủ.

- Trong phòng có dấu vết vật lộn đánh nhau không?

Đoàn Phi hỏi.

Chu thị mờ mịt lắc đầu, rồi lại gật đầu, nói:

- Chiếc đôn thấp hình như hai cái bị đổ, những cái khác hình như không thay đổi.

Đoàn Phi lấy một tờ giấy ra, đưa tới trước mặt Chu thị cho thị xem, nói:

- Đây là bức phác thảo ta vẽ, có cái gì không đúng thì phu nhân cứ nói.

Đây là bức tranh phác thảo ba chiều phòng ngủ của Chu gia bằng bút lông ngỗng, rất đơn giản, vì Đoàn Phi cũng chưa từng học hội họa. Nhưng Chu thị vừa nhìn thấy sơ đồ phác thảo liền lập tức run run đứng lên, theo bản năng nhắm lại hai mắt, một lát sau mới cố gắng mở to mắt nhìn lại, nhìn thấy tình cảnh đã không biết bao lần xuất hiện trong mơ, thị không khỏi ngây dại.

Xem một lúc sau Chu thị mới đưa tay ra chỉ vào bức tranh nói:

- Phòng khi đó lộn xộn hơn thế này rất nhiều, ở đây thiếu một cái sọt, trên mặt đất còn có một con chó gỗ mà A Lang thích chơi.

Chu thị kể lại rất tỉ mỉ, Đoàn Phi nghe theo lời thị dần dần hoàn thiện lại hiện trường, cho tới khi Chu thị ngừng lại, Đoàn Phi mới thu hồi đồ đạc, nói:

- Tốt lắm, Chu phu nhân, phu nhân làm rất tốt. Chuyện vụ án tạm thời không cần suy nghĩ nữa, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng, sẽ hết sức cố gắng không gọi phu nhân lên công đường. Nhưng mà cũng không nắm chắc trăm phần trăm, vì tam ti hội thẩm, chỉ có chủ thẩm Tiền đại nhân là không bị mua chuộc.

Chu thị kiên định nói:

- Ta không sợ, chỉ cần có thể rửa oan cho An tử, chỉ cần có thể cho Vương Thế Dũng xuống địa ngục, cái gì ta cũng không sợ!

Đoàn Phi gật gật đầu, nói với phu thê Lưu Đàm và Lưu Khánh Vân:

- Các người ở trong này có cần gì bất cứ lúc nào cũng cứ gọi người báo cho ta biết, thay ta chăm sóc thật tốt cho Chu phu nhân, hy vọng mọi chuyện có thể nhanh chóng xử lý xong xuôi.

Đoàn Phi đi ra, nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, nhìn lại thấy Lưu Khanh Vân đang bước nhanh tới, nàng đi tới trước mặt Đoàn Phi thấy hắn đang nhìn mình, mặt hơi hơi nóng lên, nhỏ giọng hỏi:

- Đại nhân, hiện tại Chu An sao rồi?

Đoàn Phi nhớ tới hai chân vện vẹo kia của Chu An, trong lòng trầm xuống, nói:

- Tình hình của hắn không tốt lắm, nhưng mà tính mạng không ngại, sau khi giải quyết xong vụ án này nghỉ ngơi thật tốt thì sẽ khôi phục lại.

Lưu Khanh Vân thở dài nói:

- Tiểu nữ yên tâm rồi.

Vừa nói, nước mắt nàng đột nhiên trào ra:

- Tỷ tỷ cho rằng tỷ ấy vẫn làm phiền ta, thực tế thì ta mới làm phiền tỷ, mùa xuân ba năm trước, ta hẹn Chu An ra ngoài đạp thanh(đi chơi trong tiết thanh minh), nhưng đúng lần đạp thanh kia lại gặp phải Vương Thế Dũng mới xảy ra nhiều chuyện thảm thiết như thế. Lúc ấy Vương Thế Dũng cũng ngăn đón đùa cợt ta, An ca ca đẩy hẳn ra, phân rõ phải trái, kết quả lại bị Vương Thế Dũng gọi gia đình đánh cho một trận. Ngày hôm sau Vương Thế Dũng lại phái người tới cửa cầu hôn, lại bị cha ta cự tuyệt, từ đó về sau, Vương Thế Dũng mới bắt đầu tính kế hãm hại Chu gia. Đều là tại ta cả.

Đoàn Phi nói:

- Lưu tiểu thư đừng nên nghĩ ngợi lung tung như vậy, đây không phải là lỗi của cô. Nếu Vương Thế Dũng chỉ là một phú thương bình thường thì hẳn cũng không làm được tới bậc đó. Chỉ là hẳn ý vào quyền lực của thúc thúc hẳn mới có thể không hề cố kỵ mà làm ra những chuyện như vậy. Trở về đi, chiếu cố Chu phu nhân thật tốt, giờ cô ấy rất cần tiểu thư ở bên cạnh.

Lưu Khanh Vân quay đầu lại, đi mỗi bước lại xoay người, sâu kín nói:

- Ta không biết, Vì tỷ tỷ thật là kỳ quái, tỷ ấy không muốn ta ở bên cạnh, cũng rất ít rơi lệ. Tỷ ấy giả điên lâu như vậy cũng không nói cho ta biết, một mình ta thật sự rất sợ hãi.

- Một lát nữa ta để Dung nhi tới cùng các người, yên tâm đi, ở trong này rất an toàn.

Đoàn Phi an ủi Lưu Khanh Vân:

- Hiện giờ Chu phu nhân rất yếu ớt, tiểu thư chỉ thấy vẻ ngoài kiên cường của cô ta, hãy ở cạnh cô ta thường xuyên, nói chuyện cùng cô ta, đừng để cô ta ở một mình.

Lưu Khanh Vân đi rồi, tâm tình Đoàn Phi cũng rất áp lực. Tình huống của Chu thị hẳn cũng thấy, sự bình tĩnh và kiên cường của Chu thị làm cho người ta lo lắng, rất lo lắng, nhưng Đoàn Phi cũng chẳng còn cách nào.

Đoàn Phi lại thăm hỏi Ngô thẩm với mẫu tử Thái gia, thấy bộ dạng lo lắng sợ hãi của họ, cũng càng muốn nhanh chóng kết án hơn.

Một đêm vô sự, sáng sớm hôm sau Đoàn Phi lại dẫn người tới Hình bộ, lần này không còn kẻ nào dám ngăn trở hẳn. Vừa mới bắt đầu thẩm án, Đại Lý Tự Tiết đại nhân đã bắt đầu gây khó dễ, lão chấp tay nói với Tiền Như Kinh:

- Tiền đại nhân, vụ án này kéo dài mấy ngày rồi, có muốn gọi nhân chứng tới không? Bằng không thì phán quyết đi?

Tiền Như Kinh không biết làm sao liếc nhìn Đoàn Phi một cái, nói:

- Được rồi, chuẩn bị gọi nhân chứng tới, tạm thời đình thẩm, nhân chứng vào vị trí xong liền thông báo ngày thăng đường, thoái đường.

- Khoan đã!

Một kẻ bước ra khỏi đám xét thẩm, tiến lên hai bước xong liền quỳ trên mặt đất, cúi đầu trước ba vị đại nhân, lớn tiếng nói:

- Hạ quan là Hà Dững Tổng bộ ở Phủ Tô Châu, phủ Tô Châu nghe nói tam ti hội thẩm án của Chu An, vì thế liền chuẩn bị trước, thông báo cho nhân chứng chuẩn bị đợi truyền. Không ngờ hôm qua khi hạ quan tới thông báo cho nhân chứng liền phát hiện ngoại trừ Bộ đầu Kỳ Cố của bốn phủ ra, thì toàn bộ nhà Ngô thẩm liền mất tích. Lại có một án do phú thương Vương gia ở bản phủ tới báo, hôm trước nhà hắn có cướp, mà đạo tặc lại không cướp vàng bạc tài bảo, chỉ cướp đi mất hai tiểu thiếp của Vương gia chủ thôi. Một người trong đó đúng là thê tử của người chết trong bản án. Chúng ta hoài nghi có kẻ cố ý cướp nhân chứng đi, can thiệp vào chuyện

phá án của tam ti. Bởi vậy, tri phủ đại nhân liền phái ta cùng Kỳ Cỗ tới đây, nhắc nhở những đại nhân đang thẩm án, đừng bị kẻ khác lừa bịp mà phán án sai lầm.

- Còn có chuyện như thế nữa? Đám thổ phỉ kia cũng quá kiêu ngạo rồi.

Tiết đại nhân dùng sức vỗ xuống cái bàn gỗ, quát:

- Người nói, người mang nhân chứng duy nhất tới, giờ có ở dưới đường không? Truyền hắc đi lên, đại nhân có chuyện muốn hỏi hắc.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Giải Oan Trên Công Đường

- Khoan đã! Đoàn Phi hét lớn một tiếng, đứng lên phía trước, xoay người cúi đầu trước ba vị đại nhân, sau đó thẳng người nói:

- Hạ quan Đô Sát Viện Hữu Thiêm Đô Ngự Sử Đoàn Phi tham kiến ba vị đại nhân.

Đô Sát Viện Tả Đô Ngự Sử Ngụy Đạt Tiên liền vỗ bàn quát:

- Đoàn Phi, người không ở Đô Sát Viện làm việc chạy tới đây làm gì. Các đại nhân đang phá án, người có chuyện gì quay về rồi hãy nói.

Đoàn Phi cao giọng đáp:

- Đại nhân chẳng lẽ ngài đã quên? Vụ án này vốn là để hạ quan làm bồi thẩm, sau lại phát hiện bản án có nhiều điểm kỳ quái, vì thế hạ quan đến báo cáo đại nhân xin đại nhân phái đi Tô Châu điều tra, trong khi điều tra quả nhiên phát hiện nhiều điểm đáng ngờ, hạ quan không kịp xin chỉ thị của đại nhân, đã tự ý mời nhân chứng đến đây. Nhân chứng mà Tổng Bộ Tô Châu -Hà đại nhân vừa mới nói không mất tích, bọn họ hiện giờ đang ở trong nhà hạ quan, buổi tối hôm trước không phải đại nhân đã biết rồi sao? Đại nhân thương xót cấp dưới, để hạ quan nghỉ ngơi mấy ngày, chỉ là hạ quan không kiềm chế nổi lòng muốn chiêm ngưỡng phong thái ba vị đại nhân phá án, vì thế liền đến nơi này. Nghe những điều Hà Tổng Bộ vừa nói, hạ quan chỉ còn cách đứng ra biện bạch, bằng không hạ quan há không bằng bọn giặc cướp sao?

Những lời của Ngụy Đạt Tiên khiến Đoàn Phi ghen ngào trong lòng, Tiết đại nhân cười lạnh một tiếng, nói:

- Đoàn Phi, nghe nói miệng lưỡi người sắc bén, hôm nay tai nghe mắt thấy quả nhiên là thật. Ta hỏi người, người đã đi dò xét án, vì sao không thông báo với phủ Tô Châu để phối hợp điều tra? Truyền gọi nhân chứng cũng không thông báo qua phủ Tô Châu, điều này có phần không thỏa đáng đấy. Huống hồ người đêm khuya lẻn vào Vương gia bắt cóc hai tiểu thiếp của Vương gia, chuyện này phải giải thích thế nào?

Lúc này Ngụy Đạt Tiên cũng vỗ bàn quát:

- Đoàn Phi, ta kêu người âm thầm điều tra án, người lại dám tự ý xông vào nhà dân lừa gạt tiểu thiếp người khác, hành vi như thế và trộm cướp có gì khác đâu? Thân là Ngự Sử hiểu luật còn phạm luật tội nặng thêm ba bậc. Ta lệnh cho người lập tức chuyển giao nhân chứng cho Hình Bộ, sau đó trở về nhà chờ xét tội!

Đoàn Phi ngửa mặt lên trời cười ha hả, Ngụy Đạt Tiên có tật giật mình, hấn quát:

- Đoàn Phi, người cười cái gì!

Đoàn Phi ngừng cười, thản nhiên nói:

- Quả thực, có người nên trở về nhà chờ xét tội, nhưng không phải Đoàn Phi ta, trong lòng ba vị đại nhân hiểu rõ những điều hạ quan nói. Thân là Ngự Sử, hạ quan từng giám sát đủ loại quan lại lên lớp giảng bài buộc tội, hai ngày trước hạ quan đã viết sớ dâng lên kinh thành. Tuy nhiên sớ kia thông qua trạm nghỉ chân thì đã không cánh mà bay rồi. May mắn hạ quan sớm có sự chuẩn bị, chuẩn bị hai phần khác nhau, thông qua hai cách khác nhau đưa đến trạm nghỉ chân và một phần đưa thẳng đến kinh thành, Ngụy đại nhân ngài sớm ăn vỗ bụng rồi sao? Tại sao sắc mặt khó coi thế?

Sắc mặt khó coi đâu chỉ có một mình Ngụy Đạt Tiên? Đại Lý Tự Tiết Trạch cả giận vỗ bàn nói:

- Đoàn Phi, người còn chưa trả lời ta, người ban đêm xông vào nhà dân cướp vợ người khác, và trộm cướp có gì khác nhau? Người đâu, bắt lấy Đoàn Phi cho ta!

- Khoan đã!

Quan Chủ Thẩm Tiền Như Kinh rớt cuống lên tiếng, ông chậm rãi nói:

- Tiết đại nhân không cần sốt ruột, ta thấy Đoàn Phi này muốn chạy cũng không chạy được. Trước khi bắt hãn không ngại hãy nghe giải thích rồi tính.

- Đại nhân anh minh!

Đoàn Phi chấp tay, sau đó nói với Tổng bộ Tô Châu Hà Dũng rằng:

- Hà Tổng Bộ đại nhân, hạ quan hỏi ngài, hai nữ tử hạ quan mang đi trong đêm, họ là ai trước khi vào phủ Vương gia?

Hà Dũng nói:

- Bất kể là ai, đêm khuya người xâm nhập vào nhà dân bắt thê thiếp người ta chính là tội lớn mất đầu, người còn lời nào để nói?

Đoàn Phi cười lớn nói:

- Thật uổng ngài là Tổng Bộ một phủ, không ngờ nói ra những lời vô tri như vậy. Chính vì thân phận hai cô gái này có quan hệ cực kỳ quan trọng với bản án, hạ quan mới không tiếc thân mạo hiểm cứu họ khỏi hố lửa, ba vị đại nhân chả nhẽ không biết hai nữ tử kia là ai sao? Các cô ấy, một người là thê tử của Chu Đăng, một người là Lưu tiểu thư, hôn thê thanh mai trúc mã của Chu An!

- Xin hỏi Hà Tổng Bộ, vì sao Chu Đăng vừa chết, Chu An vừa mới bị nhốt vào đại lao, toàn bộ gia sản Chu gia đều bị Vương gia chiếm đoạt, còn Chu Thị bị Vương gia bắt vào thanh lâu do Vương gia mở? Vì sao không đến nửa năm, vị hôn thê của Chu An và Chu Thị đã trở thành tiểu thiếp của Vương Thế Dũng? Còn đứa con của Chu Đăng - đứa trẻ bị Vương Thế Dũng lấy ra để uy hiếp cưỡng ép Chu thị chuộc thân về làm tiểu thiếp của hắn, sau khi về nhà không đến ba ngày lại chết oan uổng không rõ nguyên nhân? Hà Tổng Bộ Hà đại nhân, ngài thân là Tổng Bộ một phủ, không hề điều tra đến những tình tiết liên quan cực lớn tới vụ án, vậy rốt cuộc là ai bỏ rơi nhiệm vụ lạm dụng chức quyền? Nếu như hạ quan không mạnh bạo xông vào Vương gia giải cứu hai người họ, hai người họ có thể lên công đường làm chứng thay Chu An sao!

Những lời Đoàn Phi nói khiến cho sóng giận trong lòng bá tính tại công đường giảm xuống không ít, vụ án Chu An giết huynh trưởng vô cùng đơn giản, nhưng không ai ngờ sau lưng lại ẩn chứa nhiều chuyện tình bi thảm như vậy. Đám dân chúng vốn căm phẫn Chu An, nghe xong lời Đoàn Phi nói, gần như đều nảy sinh lòng thông cảm đối với y, đồng thời đều hoài nghi vụ án này thực sự không hề đơn giản!

Chu An quỳ ở bên, lần đầu tiên nghe được tin tức trong nhà, y nhất thời ngây dại. Ba năm qua y vẫn kiên trì phải cố gắng rửa oan giúp chính mình, sau đó lại trở về ngôi nhà ấm áp chăm sóc đại tẩu và cháu, cưới Lưu Khanh Vân làm vợ, xây đắp lại những ngày hạnh phúc hoàn mỹ. Y năm mơ không nghĩ tới, mọi việc đã tan thành bọt nước, cháu mình đã chết rồi, gia nghiệp không còn, đại tẩu và Lưu tiểu thư đều bị Vương Thế Dũng ép bức cưới làm tiểu thiếp của gã, tất cả là vì sao chứ?

Ngay khi Hà Tổng Bộ bị Đoàn Phi chất vấn không đáp lại được, Chu An ngẩng đầu lên trời khóc rống:

- Lão Thiên ah, tại sao đối đãi với ta như vậy, Chu An ta đã làm điều gì sai? Tiểu Lang đáng thương, đại tẩu đáng thương, Khanh Vân đáng thương.

Chu An điên cuồng phun một ngụm máu tươi, sau đó bất tỉnh, đám dân chúng phía dưới thấy thế đều thở dài, trong đó có người kêu lớn:

- Thật sự bi thảm a, Vương Thế Dũng này cuối cùng là ai, sao ném đá xuống giếng hãm hại Chu gia như vậy?

Đoàn Phi lớn tiếng nói:

- Sai rồi, các người đều thiếu suy nghĩ, Vương Thế Dũng này không phải ném đá xuống giếng, mà giếng này chính là gã đào. Mọi người không thắc mắc vì sao sau khi Chu Đăng chết gã lập tức chiếm đoạt gia sản Chu gia, và cướp đi Chu Thị đưa vào Thanh Lâu sao? Mong đại nhân phái người mời thầy thuốc chữa bệnh cho Chu An, sau đó hạ quan sẽ từ từ giải thích nghi hoặc cho mọi người.

Tiền Như Kinh ra lệnh mời thầy thuốc chữa bệnh cho Chu An, và phân phó nói:

- Nhất định phải mời thầy thuốc tốt nhất, nếu Chu An xảy ra chuyện, ta sẽ hỏi tội các người!

Trong nha môn cũng có loại thuốc xử lý tình huống khẩn cấp, sau khi rót cho Chu An một chút thuốc bột bảo mệnh, hai nha dịch vội đi mời thầy thuốc, còn Đoàn Phi mời Tô Dung tới xem khí sắc và mạch đập của Chu An. Tô Dung lặng lẽ vận nội lực trợ giúp Chu An khai thông huyết mạch tắc nghẽn, Chu An phun một ngụm máu tươi rồi tỉnh lại.

Tô Dung nhìn về phía Đoàn Phi gật gật đầu, sau đó lui xuống, Đoàn Phi tiếp tục khống chế bầu không khí trên dưới công đường, lớn tiếng nói:

- Tam ti hội thẩm Chu An ngày đầu tiên, hạ quan không ngừng hỏi Chu An đã từng kết thù với ai hay không? Chu An tỉnh tỉnh mê mê nói không thành lời, trên thực tế đây chính là Chu An khoan hồng độ lượng với gã, là người khác chưa hẳn đã khoan dung độ lượng với gã như vậy. Chu An

chuyện đã qua hãy bỏ qua đi, người hãy tĩnh tâm lại, ta có điều muốn hỏi người.

Chu An lau lau nước mắt trên mặt, hăn nghẹn ngào nói: xem chương mới tại (.

- Xin đại nhân cứ hỏi.

Đoàn Phi nói:

- Người nói mình không có kẻ thù, vậy gã Vương Thế Dũng kia người cũng không nhớ, nhưng người có thể nhớ rõ mùa xuân ba năm trước, người và tiểu thư Lưu Khanh Vân cùng nhau du ngoạn, trên đường gặp một gã công tử vô lại.

Thần sắc Chu An khẽ biến đổi, rồi kinh hô:

- Đúng vậy, ngày đó chúng tiểu dân thực sự gặp một gã vô lại, gã đùa bỡn Khanh Vân, tiểu dân tiến đến ngăn cản, bị gã sai gia nô đánh cho một trận. Nếu như trên đường không có nhiều người qua lại, e là gã đã đánh chết tiểu dân, chẳng lẽ tên vô lại kia chính là Vương Thế Dũng?

Đoàn Phi nói:

- Đúng vậy, đó chính là Vương Thế Dũng, người hiện tại đã rõ vì sao ta trước kia hỏi đi hỏi lại chuyện người có kết oán với ai hay không rồi chứ? Người tuy không để bụng, nhưng Vương Thế Dũng kia không quên chuyện người coi thường gã, ý nghĩ có thù tất phải báo luôn ngay ngáy trong lòng, vì vậy gã dẫn dụ huynh trưởng người ngày ngày đến sông bạc của gã đánh bạc.

Bịch! Đại Lý Tự Chính Tiết đại nhân quát:

- Đoàn Phi, người ăn nói bừa bãi gì đó? Không có bằng chứng thì người đừng có vu cáo lung tung, nếu không đừng trách ta đánh đuổi người ra ngoài.

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Đại nhân nghe hạ quan nói hết rồi kết luận cũng không muộn, hạ quan tin dân chúng ở đây muốn nghe rõ nguyên nhân gây ra vụ án. Muốn chứng thực cũng không khó, chỉ là phải xem đại nhân có bằng lòng hay không thôi?

- Đúng đấy, để Đoàn đại nhân nói hết, cho dù là tội phạm giết người cũng có cơ hội bào chữa nữa là, đại nhân để ngài ấy nói hết đi.

Một bách tính đứng lên nói.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Ngâm Máu Phun Người

- Đoàn đại nhân nói tiếp đi, mọi người rõ như ban ngày, trừ phi có người trong lòng có quỷ, nếu không không thể nào ngăn cản Đoàn đại nhân nói rõ chân tướng vụ án?

Hồng Bang trốn trong đám người hét lớn.

Một người khác cũng nói vọng lên:

- Đoàn Phi rõ ràng đang nói hươu nói vượn, ta thấy hãn đã nhận bạc của Chu gia, vì thế muốn lật lại vụ án của Chu gia, đại nhân mau đuổi hãn ra ngoài đi!

Vương gia sắp xếp rất nhiều tai mắt ở đây, bọn họ cũng rất ồn ào, Tiền Như Kinh đập bàn vài cái, quát:

- Tất cả im miệng cho ta! Đoàn Phi, người nói tiếp đi.

Đoàn Phi mỉm cười nhìn xuống phía dưới, nói:

- Tiền đại nhân nếu ngài không ngại, xin đại nhân cho điều tra lai lịch từng người đến đây nghe xử án, ta thấy ít nhất có hơn phân nửa số người ở đây đến từ Tô Châu, những người này không phận sự mà ngàn dặm xa xôi chạy tới Ứng Thiên xem phán xét, bọn họ thực sự quan tâm tới vụ án Chu An đến vậy sao? Đại nhân, ta hoài nghi những kẻ nói tiếng Tô Châu kia chính là do Vương gia phái đến quấy nhiễu thẩm án, ngài không ngại hãy bắt từng tên lên đánh bốn mươi trượng, rồi đuổi ra ngoài cho thỏa đáng.

- Đoàn Phi, người không cần nói nhăng nói cuội liên lụy người khác, mau nói cho hết lời.

Ngụy đại nhân thúc giục nói.

- Được.

Đoàn Phi nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Trở lại vụ án, Chu Đăng tại sông bạc Vương gia chẳng những thua sạch gia sản, vợ yêu, thậm chí ngay cả tính mạng của mình cũng bị thua luôn, Vương Thế Dũng uy hiếp hẳn phải bán Chu Thị đi, và đuổi đệ đệ là Chu An ra khỏi cửa, Chu Đăng nghe những lời mê hoặc đã cùng Vương Thế Dũng bày kế giả bộ hy sinh chính mình bảo vệ vợ con và hãm hại Chu An, đây chính là nguyên nhân Chu An chịu án, xin đại nhân xem xét rõ!

- Đoàn Phi, người luôn miệng nói Vương Thế Dũng bày kế hãm hại Chu An, vậy người có bằng chứng gì không?

Tiết Trạch chất vấn.

Đoàn Phi đáp:

- Có bản cáo trạng của thê tử Chu Đăng là Chu Thị ở đây, sau khi bị Vương Thế Dũng cưỡng ép làm tiểu thiếp, hẳn trong một lần uống say đã vô ý nói ra việc này, Chu Thị liền ghi nhớ trong lòng, nàng chịu nhục vì muốn tìm được cơ hội thay chồng báo thù, thay tiểu thúc rửa oan, mong ba vị đại nhân xem xét.

- Cho dù bản cáo trạng này là thật, sao có thể biết lời nàng ta nghe được có phải là sự thực không? Say rượu nói lời điên cuồng lại có thể cho là đúng sao?

Ngụy Đạt Tiên nói.

Đoàn Phi đáp:

- Đại nhân quên rằng sau khi uống rượu say luôn luôn nói lời thật sao?

Tiền Như Kinh cẩn thận xem qua bản cáo trạng nha dịch đưa tới một lượt, nổi giận vỗ bàn nói:

- Quả thực, từng câu từng chữ trong này đều ẩn chứa nước mắt, Chu Thị này quả nhiên có oan tình thật lớn, nhưng lại có người có thể làm ra những chuyện không bằng cảm thú tới bậc này, thực sự đạo trời khó dung, sư gia, người thay ta đọc bản cáo trạng này, để hai vị đại nhân và bách tính cùng nghe..

Tiết Trạch nói:

- Khoan đã, Tiền đại nhân, bản cáo trạng này chưa được chứng thực là thật hay giả, cứ như vậy tuyên đọc e là không tốt?

Tiền Như Kinh hỏi ngược lại:

- Tiết đại nhân cho rằng nên làm gì bây giờ?

Tiết Trạch nói:

- Chúng ta đến mặt Chu Thị còn không biết, sao biết những lời này là thật hay giả? Ít nhất phải truyền Chu Thị đến đây chứng thực, điều này không khó chứ? Nếu ngay cả chuyện này cũng không làm được, ta hoài nghi những lời này là ngụy tạo rồi.

- Tiết đại nhân nói rất có lý, Đoàn Phi, nếu như Chu Thị ở chỗ người, người hãy mang nàng ta đến để chúng ta gặp mặt, không thể chỉ dựa vào một trang giấy liền phán định Chu An vô tội được?

Nguy Đạt Tiên nói.

Đoàn Phi thoáng có chút do dự, bây giờ đưa Chu Thị ra tòa có thỏa đáng hay không, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng vang lên giọng nói kiên định mà thản nhiên:

- Không phiền đại nhân tới mời, dân phụ Chu Thị đã sớm đến lắng nghe các vị đại nhân thẩm án.

Người phía dưới ồ lên nhìn Chu Thị, Đoàn Phi cũng kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy thần sắc Chu Thị lạnh nhạt đi lên công đường, sau khi hành lễ với ba vị đại nhân liền nhìn Chu An nói:

- An tử, đệ chịu khổ nhiều rồi, đây cũng là ca ca và đại tẩu nợ người.

- Không, đại tẩu, là ta, là ta hại các người.

Chu An đột nhiên nhìn thấy đại tẩu đã ba năm không gặp, nghĩ đến cảnh ba năm nay nàng phải chịu khổ còn hơn hẳn nhiều, hẳn không khỏi đầm ngực khóc lớn.

- Im lặng!

Đại Lý Tự Chính Tiết Trạch quát:

- Chu Thị, không đúng, Vương Thị, người hiện tại rốt cuộc là mang họ Chu hay họ Vương?

Đây quả thực là nỗi sĩ nhục đối với Chu Thị, Đoàn Phi đang muốn đưa ra kháng nghị, Chu Thị lại quả quyết đáp:

- Lời ấy của đại nhân sai rồi, dân phụ sinh là người của Chu gia, chết cũng làm ma Chu gia, Vương Thế Dũng cậy khỏe ức hiếp yếu, bày kế hãm hại huynh đệ phu quân dân phụ, dùng sức cưỡng ép bức dân phụ thành hôn, những hành vi không bằng cầm thú này trong mắt đại nhân chẳng lẽ cũng là hợp đạo lý sao?

- Đúng!

Đám dân chúng xem phán xét không kìm nổi lòng, đều kêu lớn ủng hộ:

- Nói rất hay, gã họ Vương kia thực sự gây ra những chuyện thiên lý khó dung, Chu Thị dựa vào điều gì phải đổi họ thành Vương thị?

- Yên lặng, yên lặng!

Tiết Trạch vỗ bàn quát:

- Hà Dũng có thể nhận ra Chu Thị chứ? Nữ nhân trước mặt chính là Chu Thị thực sự hay là giả mạo?

Hà Dũng cúi đầu đáp:

- Đại nhân, tiểu nhân không tới lâu xanh mua vui, cũng không tham gia tiệc cưới của Vương gia, bởi vậy tiểu nhân không biết mặt Chu Thị, tuy nhiên Bộ đầu Kỳ Cỗ chắc hẳn có thể khẳng định chuyện này.

- Tốt lắm, Kỳ Cỗ ở đâu?

Tiết Trạch kêu lớn.

- Có tiểu nhân.

Kỳ Cỗ lăm la lăm lét đi tới, sau khi bái kiến ba vị đại nhân Kỳ Cỗ nhìn Chu Thị nói:

- Đại nhân, đây chính là Chu Thị, không thể giả được.

- Ta chỉ hỏi người phải hay không phải, nơi này là công đường, nói chuyện phải có chừng mực, cái gì là không thể giả được.

Tiết Trạch nói:

- Ta hỏi người, những lời Chu Thị nói có phải là thật không?

Kỳ Cỗ đáp:

- Đại nhân, những câu thị nói đều là giả dối, không câu nào là thật, sự thực hoàn toàn không như thị nói.

Tiết Trạch nói:

- Hả? Sự thực là thế nào? Người còn không mau nói!

Kỳ Cỗ đáp:

- Vâng, đại nhân, tiểu nhân sẽ nói... Chu Thị, vốn những lời này tiểu nhân không muốn nói ra, nhưng nếu không nói e là ba vị đại nhân sẽ bị ả lừa gạt, bởi vậy tiểu nhân đành phải nói, bầm ba vị đại nhân, nguyên nhân câu chuyện là thế này: Chu Đăng hàng năm buôn bán bên ngoài, Chu Thị không tuân thủ nữ tắc, làm việc bất chính với tiểu thúc.

- Người nói bậy! Ngậm máu phun người!

Chu Thị và Chu An cùng lúc phẫn nộ kêu lớn.

- Trên công đường không được ồn ào!

Tiết Trạch quát:

- Các người muốn phản bác hãy đợi Kỳ Cỗ nói xong.

Kỳ Cỗ cúi đầu nói:

- Chu Đăng dần dần biết được việc này, trong lòng tràn đầy oán giận và thất vọng, hắn mới vùi mình vào cờ bạc, cuối cùng táng gia bại sản, Chu Thị không đức, Chu Đăng cũng không cố kỵ, khi thua không còn gì để bán, hắn mới bán Chu Thị cho chủ sông bạc, hóa ra chủ sông bạc này chính là

Vương thiếu gia Vương Thế Dũng, việc mua bán này Chu Đăng đồng ý ký tên, sao lại gọi là cưỡng bức được? Chu Đăng nếu đã bán Chu Thị và nhà cửa cho Vương thiếu gia, vậy sau khi Chu Đăng chết đi, Vương thiếu gia đương nhiên có quyền quyết định để Chu Thị đi bất cứ đâu, Chu Thị ở Khoái Hoạt Lâu vẫn chưa tiếp khách, cho tới khi Vương thiếu gia chuộc ả về, có thể thấy Vương thiếu gia rất sủng ái ả, Chu Thị ngu muội không hiểu chuyện ăn nói xằng bậy, hoặc là đã bị người khác uy hiếp, hoặc là dâm tâm tái phát, lại có nhân tình mới, bởi vậy mới không biết xấu hổ nói ra lời này. nguồn

Trong lúc Kỳ Cổ nói, Chu An và Chu Thị vô cùng tức giận tới mức toàn thân phát run, trong lòng cố kìm nén chờ Kỳ Cổ xong, hai người không kìm được lòng mà phản bác lại.

Khi hai người bọn họ bị Tiết đại nhân quát lớn, Đoàn Phi khẽ mỉm cười, lớn tiếng nói:

- Ba vị đại nhân, lời nói của Kỳ bộ đầu vừa vặn chứng minh lời nói vừa nãy của ta.

Nghe được lời Đoàn Phi nói. . .Ngụy Đạt Tiên không kìm nổi hỏi:

- Kỳ bộ đầu nói chứng minh cái gì?

Đoàn Phi tràn đầy tự tin, cười nói:

- Hạ quan sớm đã nói toàn bộ phủ Tô Châu đều bị Vương gia mua chuộc, Kỳ bộ đầu thực sự ăn nói xằng bậy nhằm hãm hại Chu Thị, vừa hay chứng minh lời nói vừa nãy của ta không phải là giả, ánh mắt dân chúng sáng như tuyết, Chu Thị là người không phải chỉ vài câu nói xấu của Kỳ bộ đầu là có thể hãm hại, hiện có mẹ con Ngô Thâm, hàng xóm của Chu Đăng có thể làm chứng, xin đại nhân truyền Ngô Thâm lên công đường.

Sau khi mẹ con Ngô Thầm lên công đường chứng minh Chu Thi là người hiền lương thực đức có thể nói là người coi tiết hạnh làm đầu, Hà Dũng cùng tìm đến vài nhân chứng, song phương tranh cãi cả ngày cũng không rõ Chu Thi là người trong sạch hay không?

Đến ngày thứ ba, song phương vẫn lên làm chứng như trước, từng bằng chứng đối chọi cực kỳ gay gắt, trong lòng Đoàn Phi bắt đầu có chút bất an.

Ngày thứ tư, thứ năm đối phương cũng áp dụng phương pháp kéo dài thời dài, quyết định thắng bại đã không còn ở Nam Kinh, mà là trên Thái Thượng Điện tại Tử Cấm Thành trong thành Bắc Kinh.

Vô tình đã là trung thu tháng tám, bởi vì ăn tết, vụ án Chu An đã ngừng thẩm tra một ngày, trưa hôm nay, Thạch Bân hưng phấn chạy vào nói:

- Phi ca, đoán được ai trở về không?

Tâm thần Đoàn Phi khẽ động, nói:

- Chẳng lẽ là Đường tiên sinh đã trở về?

Thạch Bân cười hì hì nói:

- Phi ca thực sự lợi hại, quả nhiên là Đường tiên sinh đã trở về, Đường tiên sinh còn dẫn theo một vị khách, Phi ca đoán người kia là ai?

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Ta chưa đoán được, không nhiều lời vô ích nữa, mau dẫn ta đi gặp Đường tiên sinh.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Tần Hoài Hoa Hội

Người Đường Bá Hổ dẫn về không ngờ lại là Văn Trưng Minh, điều này khiến Đoàn Phi rất kinh ngạc, Văn Trưng Minh có chút hổ thẹn chấp tay cúi đầu thi lễ với Đoàn Phi, nói:

-Trưng Minh lần này tới đây tham gia thi hương, phải đến quấy rầy Đoàn đại nhân một thời gian.

Đoàn Phi có chút kinh ngạc, Văn Trưng Minh chẳng phải chưa thi đậu đồng sinh sao? Sao đột nhiên tới Ứng Thiên tham gia thi hương?

Đường Bá Hổ đưa mắt nhìn Đoàn Phi, nhưng Văn Trưng Minh lại thản nhiên nói:

-Tai hạ được Bá Hổ huynh trợ giúp, vượt qua khoa thi đồng sinh, thực sự hổ thẹn.

Đoàn Phi cười nói:

-Đáng hổ thẹn chính là nhóm quan khảo thí đầu óc rộng tuếch, Văn đại sư cần gì khiêm tốn, thiên hạ hiện tại ai chẳng biết danh tiếng của Văn đại sư?

Đường Bá Hổ vỗ vỗ vai Trưng Minh cười nói:

-Văn lão đệ luôn chăm chỉ đèn sách chuẩn bị cho khóa thi, đêm nay trung thu, Trăng sáng Tần Hoài, Văn lão đệ theo sức hút của Thanh Thanh cô nương đến đây, ngay cả ta cũng bị hấp dẫn đi, thực sự bất đắc dĩ.

-Đường tiên sinh thực sự bất đắc dĩ mới đến sao? E là vui mừng mà đến mới đúng chứ, không biết hội hoa xuân Tầm Hoài ngoài việc có thể ngắm vô số mỹ nhân ra còn có gì để vui chơi nữa không?

Đoàn Phi hỏi.

Đường Bá Hổ và Văn Trưng Minh cao hứng say sưa kể lại diễn biến của hội hoa xuân lần này, xem chừng đây là nguyên mẫu cho các cuộc thi chọn sắc đẹp của hậu thế về sau . Các thanh lâu đưa những cô nương xinh đẹp ăn mặc trang điểm rạng rỡ của mình tới dự thi, các cô nương ngồi trên thuyền hoa trôi trên sông, mặc cho mọi người bình luận tán dương, thậm chí có thể hô giá ngay tại hội thi,, người ra giá cao nhất có thể lên thuyền cùng cô nương mà mình ngưỡng mộ cùng nhau du ngoạn Tầm Hoài, tận hưởng tư vị phong lưu, ba Hồng cô nương được trả giá cao nhất lần lượt được gọi là Hoa Khôi, Bàng Nhân, Thám Hoa, danh tiếng càng nổi bật thì giá trị con người càng tăng lên gấp bội không phải chuyện chơi.

Hai văn nhân bất lương vui vẻ kể lại diễn cổ hội hoa xuân năm trước, cùng nhau dự đoán người có thể đoạt giải nhất trong hội hoa xuân năm nay, miệng không ngừng ca xướng khúc thơ dâm loạn, Đoàn Phi từng xem qua vô số bộ phim khiêu dâm, nhưng cũng không chịu nổi sự ba hoa khoác lác của đám người trước mắt, chỉ ước hẹn buổi tối cùng họ đi du ngoạn sông Tầm Hoài, sau đó liền vội vàng thoái lui.

Đoàn Phi vừa đi tới tiểu viện, Tô Dung liền tiến vào nói với Đoàn Phi:

-Công tử, đêm nay tiểu nữ không đi xem hội hoa xuân, công tử hãy dẫn đám người Dương Sâm đi xem cho vui.

Đoàn Phi xoay người hỏi:

-Tại sao không đi? Sông Tầm Hoài không chỉ có thuyền hoa, còn có thể xem hoa đăng, chơi trò đánh đố, còn có thể làm thuyền giấy đốt nến thả sông cho nó xuôi dòng.

Tô Dung lườm Đoàn Phi, nói:

-Công tử ngày thường người cơ trí, cái gì cũng không lừa được công tử, sao hôm nay lại mất hồn mất vía thế? Chẳng lẽ, là vì mong muốn gặp được Thanh Thanh cô nương? Tiểu nữ không giống ai đó, bỏ lại một đồng việc là có thể đi ra ngoài ăn chơi du sơn ngoạn thủy, tiểu nữ phải bảo vệ một đồng nhân chứng vật chứng, làm sao đi được?

Đoàn Phi cười nói:

-Ta đùa người đấy thôi thôi, người thực sự nghĩ rằng ta không biết người muốn ở lại để giữ nhà sao? Người yên tâm, đợi phá xong vụ án này, ta sẽ cùng người đi du sơn ngoạn thủy, cho tới khi người hài lòng mới thôi.

Tô Dung nhìn Đoàn Phi bĩu môi, nói:

-Ai cần người đưa tiểu nữ đi, nếu tiểu nữ muốn đi thì đi, ai dám ngăn cản tiểu nữ? Đã qua ba tháng. . .Đừng nói tiểu nữ không nhắc nhở người, chúng ta ước định tiểu nữ chỉ làm nha hoàn cho người, hiện tại tiểu nữ vừa làm sư gia lại làm bảo tiêu, cho nên thời gian hai năm phải giảm bớt đi, khấu đầu khấu đuôi chỉ còn lại hai tháng, đến khi đó tiểu nữ sẽ đi.

- Hà?

Đoàn Phi cả kinh, vội vàng nói:

-Sao có thể tính toán như vậy, đã nói là hai năm thì đâu có cứ gì thay đổi ước định, không nên không nên, một khi đã như vậy, người đừng làm sư gia cho ta nữa, bảo tiêu gì đó trong vài ngày cũng không cần người làm.

Tô Dung thấy khuôn mặt Đoàn Phi căng thẳng, nàng không kìm nổi lòng khúc khích cười nói:

-Người lo lắng gì chứ, tiểu nữ đùa người chút thôi, nếu chỉ làm nha hoàn cho người sẽ buồn chết tiểu nữ mất, làm sư gia và bảo tiêu còn tốt hơn, có thể theo người đi du ngoạn khắp nơi, nhân tiện có thể bắt vài tên bại hoại. Chẳng qua có đôi khi tiểu nữ cũng có chuyện cần phải làm, có thể sẽ phải đi một thời gian ngắn, đến lúc đó người đừng ngăn cản tiểu nữ là được.

Đoàn Phi thở phào nhẹ nhõm, nói;

-Đó là chuyện phải làm, ta ngăn cản người làm chi? Tuy nhiên nếu như người phải đi, nhất định phải trở về đúng ngày, ta theo định ước giảm bớt thời gian, nếu như quá hạn một ngày sẽ tính thành hai ngày, quá hạn hai ngày tính thành bốn ngày, quá hạn ba ngày tính thành chín ngày, người có biết tính bình phương hay không? Đến lúc đó người có thể tính toán xem người còn nợ ta bao nhiêu ngày, sau đó còn nhớ ngày mà trở về.

- Vô lại.

Tô Dung liếc mắt nhìn Đoàn Phi một cái, cái nhìn trong sáng nhưng lạnh lùng như suối băng, thật giống như nhìn rõ thế sự, chỉ thấy tâm tình Đoàn Phi nhảy loạn, cả kinh nói:

-Người đừng làm ta sợ, người sẽ không vì định ước đêm nay mà bỏ trốn đấy chứ? Ta có thể thông qua Đô Sát Viện, Hình Bộ cho người phát thông cáo truy nã tìm bắt người!

Tô Dung lắc đầu thở dài:

-Người không làm gian thương quả thật uổng phí cho Đại Minh ta, tiểu nữ cam đoan không quá mười năm người nhất định giàu gấp bội lần so với gian thương hàng đầu Đại Minh Thẩm Vạn Tam. Người yên tâm tiểu nữ sẽ tuân thủ ước hẹn, chỉ sợ sau khi gặp Thanh Thanh cô nương người lại không muốn gặp tiểu nữ nhanh như vậy. Thanh Thanh cô nương có chút ưu ái đối với người, nói không chừng người có thể đánh bại những kẻ đeo đuổi nàng ta bao gồm cả Văn đại sư, để cướp mỹ nhân về lòng.

-Không thể.

Đoàn Phi thở dài, nhìn về mặt Tô Dung có chút ghen tị, Đoàn Phi tâm sự nói rằng, :

-Thanh Thanh cô nương thanh cao, tựa như Phượng Hoàng bay múa giữa trời, nàng ấy không thuộc về nhân gian, chỉ có Dung Nhi là tốt thôi, Dung nhi mới chịu đi cùng ta.

Tô Dung sâu xa nói:

-Không thể biết trước được điều gì, chỉ có thể chờ vào duyên phận. Công tử hãy tự giải quyết cho tốt, đêm nay các người du sông ngoạn thủy không cần gọi tiểu nữ , hãy nhớ mang theo Dương Sâm, hắn mấy ngày nay không có việc để làm, điệu bộ vô cùng ủ rũ, nếu như người không tâm sự cùng hắn, chỉ e là người đầu tiên muốn bỏ đi chính là hắn đấy ạ.

.

-Hả? Mấy ngày nay lo lắng chuyện vụ án, thực sự ta không để ý, ta sẽ nói chuyện với hắn.

Đoàn Phi nói.

Tô Dung xin cáo lui, sau đó xoay người nhẹ nhàng rời đi, nhìn bóng lưng của nàng, Đoàn Phi bóp chặt nắm tay, xoay người trở về phòng.

Lúc chạng vạng tối, bọn Đường Bá Hổ nhờ Thạch Bân đến mời Đoàn Phi, sau khi Đoàn Phi đi ra đã thấy Dương Sâm cũng được mời đến, Đoàn Phi quay về phía mọi người vung tay lên, nói:

-Đêm nay ngoại trừ mua vui ở ngoài, tất cả chi phí ta chi tất, tất cả xuất phát!

Trong tiếng hô lớn, mọi người ôm lấy Đoàn Phi rời khỏi Đoàn phủ, đi lên đường lớn, rất nhanh nhập vào dòng người từ bốn phương tám hướng nhộn nhịp tiến về phía sông Tần Hoài.

Từ Tây Thủy Quan cách Đông Thủy Quan mười dặm chính là Tần Hoài nơi phồn hoa náo nhiệt nhất Nam Kinh, dọc theo sông Tần Hoài đi về phía trước, chỉ thấy rường cột trạm trổ, thuyền hoa Lãng Ba, mái chèo âm thanh, hoa đăng sáng tỏ đẹp khôn xiết, đây là nơi lục triều khói nguyệt, kim phần tập trung, sau khi trời tối ven đường hiện lên vô số ánh đèn màu, hai bên bờ sông rất nhiều người đang thả thuyền đèn, họ đốt nến đủ màu sắc trên thuyền giấy thả trôi trên sông Tần Hoài chậm rãi xuôi xuống hạ du, khiến sông Tần Hoài trở nên lung linh thơ mộng giống như đai ngọc chiếu sáng lấp lánh.

Trấn Hoài Kiều chính là chỗ đám người Đoàn Phi tiến vào ngắm thuyền hoa, nhưng dân chúng toàn thành cũng nghĩ như vậy, bất kể là trên cầu Trấn Hoài Kiều hay Võ Định Kiều, Văn Đức Kiều đều tập trung đông kín người trên đó, Đoàn Phi cũng không muốn chen chúc cùng bọn họ, nếu chẳng may cây cầu sụp xuống thì làm thế nào bây giờ?

Đêm càng về khuya, sông Tần Hoài càng trở nên thơ mộng, đám người Đoàn Phi tuy không đoạt được chỗ tốt, nhưng lại có thể đi dọc theo sông dạo phố, xem hoa đăng, mua các loại đồ ăn vặt, xem như sáng mất chiều lại thu hồi.

- Đến rồi, đến rồi!

Dân chúng đứng ven bên bờ sông thi nhau hô lớn, chỉ thấy một chiếc thuyền hoa hai tầng dẫn đầu chậm rãi lái tới, thuyền hoa được trang trí kỹ càng, dưới ánh đèn lồng xanh vàng chiếu rọi có vẻ rực rỡ cực kỳ diễm lệ.

Đám người Đoàn Phi cũng chen đến bờ sông để xem, chỉ nghe bên cạnh có một thư sinh tặc tặc khen ngợi: truyện được lấy từ website tung hoành

-Đây là thuyền của Thanh Giang Lầu, trên thuyền là cô nương đứng thứ hai Thanh Giang Lầu Vũ Hà cô nương, Thanh Giang Lầu mấy năm nay bị Nam Thị Lầu chèn ép, lần này quả nhiên đưa ra chiêu bài thần kỳ, Vũ Hà cô nương đánh trận đầu, như vậy Thanh Thanh cô nương tên tuổi hàng đầu của bọn họ sẽ lên sân khấu sau Tử Vân cô nương của Nam Thị Lầu, nếu như Nam Thị Lầu không có chiêu gì ứng đối, e là hoa khôi hội hoa xuân Tần Hoài lần này sẽ rơi vào tay Thanh Giang Lầu.

Lúc đó một thư sinh cách đó không xa quay đầu lại, cười nhạo nói:

-Vị huynh đài này chắc không bao giờ rời khỏi Ứng Thiên?

Thư sinh nói trước nghe người kia mỉa mai mình, mặt bỗng nhiên đỏ bừng lên nói:

-Chuyện này là thế nào? Ta những năm gần đây chỉ ở nhà chịu khó đọc thi thư, chưa bao giờ rời khỏi Ứng Thiên thì sao?

Người nọ chấp tay, cười nói:

-Tại hạ không có ác ý, chỉ là đi ngàn dặm đường hơn cả đọc vạn quyển sách, huynh đài chưa từng tới Tô, Dương, Hàng tam phủ, vì vậy không biết phong nguyệt Giang Nam sớm đã không còn do Ứng Thiên độc chiếm nữa, hội hoa xuân lần này không chỉ là mời mười Ứng Thiên Thập Lục Lầu tranh đấu, mà mời toàn bộ thánh địa phong nguyệt Giang Nam đến tranh đấu. Huynh đài chưa nghe tới danh tiếng của Tô Châu Tần Lâu, Khoái Tuyết Đường, Dương Châu Thính Nguyệt Các, Hương Viện, Đào Đài Hàng Châu, Thiên Hương Lâu sao? Cho dù chưa từng nghe qua, chẳng lẽ ngay cả danh tiếng của Cầm Ca Song Tuyết cũng chưa từng nghe nói đến hay sao?

Thư sinh nói trước kia ồ một tiếng nhẹ nhàng, nói:

-Danh tiếng Cầm Ca Song Tuyết ta sớm đã nghe tiếng, chỉ không biết các nàng cũng muốn tới tham gia hội hoa xuân Tần Hoài. Lần này hội hoa

xuân có thể cùng lúc mời được Cầm Ca Song Tuyệt với Thanh Thanh cùng xuất hiện phô diễn kỹ nghệ, thực sự là sự kiện lớn mười năm khó gặp!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Cầm Ca Song Tuyệt

Gã thư sinh phía sau hèn mọn cười nói:

-Lão đệ, tin tức của người thật không nhanh nhạy rồi, Cầm ca Song Tuyệt không đến đây hiển nghệ, mà cùng nhau đến đoạt danh hiệu hoa khôi, các nàng ấy đều đã ra nhập Tô Châu Tần Lâu, nghe nói là thiếu chủ Tần Lâu Vương Động đã dùng không ít thủ đoạn, hơn nữa Vương Động kia lại là một trong những người chủ sự hội hoa xuân Tần Hoài, khí thế đang lên hùng hực a, Cầm Ca Song Tuyệt của Tần Lâu không cần phải bàn cãi nữa, Khoái Tuyết Đường có Tất Ngọc Lâm, Thính Nguyệt Các có Bạch Mẫu Đơn, nghe nói Hương Viên có Tôn Bích, Bích Đào Đài có Vương Khúc, Thiên Lâu có Lý Ngọc, bất luận người nào trong số họ đem so với Tử Vân và Thi Thanh cô nương chỉ cao hơn chứ không kém, lần này các cô nương của Ứng Thiên Thập Lục Lầu ngay cả vị trí thứ 5 cũng khó mà với tới !

-Vị trí thứ 3 khó mà nói trước, nhưng vị trí thứ 5 chung quy vẫn có cơ hội đấy chứ? Ta không tin Cầm Ca Song Tuyệt cùng những cô nương từ nơi khác đến này có thể dễ dàng đánh bại Thi Thanh cô nương, Tử Vân cô nương. Hai cô nương này ngoài ngoại hình xinh đẹp như hoa như ngọc tựa như bức tranh văn thơ, tài nghệ của họ cũng vào hàng tuyệt thế. đọc truyện mới nhất tại tung hoành .

-Aizzz, bây giờ người nào nổi tiếng mà không xinh đẹp như hoa, tài nghệ song toàn? Thực sự khiến đại nam nhân chúng ta cảm thấy hổ thẹn a, tại hạ là Hoàng Đăng Sơn Nhân Đăng Nhật Thiên, cùng với huynh đài mới quen đã thân, sao ta không kết làm huynh đệ chứ?

Thư sinh trẻ tuổi tại Ứng Thiên vội vàng đáp lễ:

-Tại hạ họ Lý tên Văn Hoa, tự Văn Phàm, học thức nông cạn kiến thức hẹp hòi, sau này xin Đặng huynh chỉ giáo nhiều.

-Người cứ yên tâm, chỉ cần người theo ta ba ngày, ta đảm bảo người sẽ có cảm giác rẽ mây nhìn thấy mặt trời, phong nguyệt thiên hạ đều trong lòng bàn tay.

Gã thư sinh bất lương tự xưng là Hoàng Đăng Sơn Nhân dương dương tự đắc nói:

-Có cơ hội ta sẽ đưa người đi trải nghiệm cuộc sống, có thể âu yếm hay không phải dựa vào bản lĩnh của mình đấy ah!

Thuyền Thanh Giang Lầu chậm rãi lướt qua, ánh mắt Đoàn Phi đã lạc ở trên thuyền, chỉ thấy trong khoang thuyền ở tầng hai đèn đuốc sáng trưng, một nữ lang tuổi thanh xuân xinh đẹp mặc áo lụa mỏng cúi đầu trong tư thế khoe khoang dung nhan phong tình, tuy quả thực làm mê đắm lòng người, nhưng nhất cử nhất động ánh mắt nộ cười so với Thanh Thanh cô nương kém xa một trời một vực, sức hấp dẫn cũng thua kém đâu chỉ ngàn dặm.

Đây đã là danh kỹ đứng hàng thứ 10 của phủ Ứng Thiên, cũng là hạt giống mà Thanh Giang Lầu tuyển chọn dùng để khai hỏa, cũng là tiêu chuẩn để sau này có thể chọn những cô nương trong thuyền hoa của các tiểu viện khác. Đoàn Phi lúc này không khỏi thất vọng lắc đầu, trong lòng càng kỳ vọng có thể gặp lại Thanh Thanh cô nương, nhân tiện ngắm nhìn những danh kỹ mà hai gã thư sinh kia vừa nói xem có điểm gì đặc biệt.

Không khí sôi động xung quanh trái ngược với cảm giác thất vọng của Đoàn Phi, nhiều người hô lớn gào thét tên các cô nương, thậm chí còn chạy đuổi theo thuyền hoa.

Thuyền hoa đi qua không ít, thời gian dần trôi, trò hay cũng lần lượt xuất hiện trên sân khấu, chỉ thấy thuyền hoa của Ứng Thiên Thập Lục Lầu và cô nương đứng đầu của họ xuất trận, thi triển tài nghệ, các nàng giỏi ca múa, có thể làm thơ và hội họa, giỏi nhạc khí, nói tóm lại ca múa chiếm ưu thế nhất, thổi nhạc khí hơi kém, ngâm thơ vẽ tranh khá tồi, do những phương diện này khó có sự đột phá trong cách thể hiện, hơn nữa trong mắt đại đa số những người đến xem, bọn họ chỉ là những cái tên dễ nghe dễ nhớ dựa vào sắc đẹp và sự phong tình, chỉ biết nhảy múa hò reo cười cợt bên người khác để khơi lên từng đợt sóng tình trào dâng.

Văn Trưng Minh lắc đầu thở dài:

-Phong nguyệt Ứng Thiên quả nhiên không bằng danh tiếng của Tô Châu, Hàng Châu, Thập Lục Lầu, còn nhìn các nàng ca múa nhiều nhất cũng chỉ ở mức trung trung, so với Thanh Thanh cô nương quả là kém xa, cho dù là Cầm Ca Song Tuyết cũng giỏi hơn các nàng nhiều lắm.

Đường Bá Hổ cười nói:

-Trung Minh lão đệ từng ngắm sắc đẹp Giang Nam, đương nhiên khinh thường đám dung nhan tầm thường này, Thanh Thanh cô nương kia quả nhiên là bậc kỳ nữ trăm năm khó gặp, tuy nhiên nếu muốn bình luận nữ tử thiên hạ, Thanh Thanh cô nương e là chưa thể đứng đầu.

Văn Trưng Minh ồ một tiếng, nhìn về phía hắn, không phục nói:

-Vậy người nói xem, ai có thể là người số một?

Đường Bá Hổ vuốt râu cười ha hả nói:

-Không thể nói được, sau khi ta nói sẽ có người tìm đến ta gây phiền toái.

Trong lòng Đoàn Phi khẽ động, quay đầu nhìn về phía hắn nói:

-Đường tiên sinh, người nói chẳng lẽ là Dung nhi?

Đường Bá Hồ cười hì hì nói:

-Ta không nói được, người nên tự suy đoán ...Thanh Thanh cô nương tài nghệ thượng đẳng tài trí hơn người khó tìm địch thủ, Tô cô nương lại khiến cho ta kính nể, học thức của nàng giỏi gấp trăm lần tên thư sinh phóng khoáng như ta, nàng ý chí ưu quốc ưu dân, biết nhìn xa trông rộng thực càng khiến ta khâm phục. Hiện tại sợ là không có kỳ nữ nào có thể sánh bằng, có lẽ chỉ có Hồng Phát Nữ phu nhân Vệ Quốc Công thời nhà Đường mới có thể sánh bằng. Tuy nhiên các người chớ nói lại lời của ta cho Tô cô nương, nếu không nàng gặp ta không gây phiền toái cho ta mới là lạ.

Đoàn Phi nhớ lại buổi chiều nói chuyện với Tô Dung, cười nói:

-Nếu nàng thực sự tốt như huynh nói, nàng sao có thể vì huynh so sánh nàng với Hồng Phát Nữ mà tức giận? Theo nhìn nhận của ta nàng hẳn rất khâm phục Hồng Phát Nữ mới đúng, còn trong mắt nàng có lẽ ta là cái gã Dương Tố bị mọi người chán ghét rồi, không biết Lý Tĩnh đương thời ở nơi đâu.

Văn Trưng Minh có chút không tin nói:

-Trước đây, nghe huynh nói một vài chuyện về Tô cô nương, sau này thực sự phải mở mang thêm chút kiến thức.

Bỗng, Đoàn Phi nghe thấy một khúc nhạc quen thuộc vọng đến, khiến Đoàn Phi kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Một chiếc thuyền hoa to lớn không gì sánh được chậm rãi chạy tới, những thuyền hoa khác đều thấp hơn phân nửa. Khúc nhạc quen thuộc kia được phát ra từ chính chiếc thuyền hoa này vọng tới, chỉ nghe gã thư sinh bất lương tự xưng là Hoàng Đăng Sơn Nhân hưng phấn hét lớn:

-Đến rồi, Cầm Ca Song Tuyệt đến rồi! Tô Cẩn của ta, Tôn Diệu của ta a, ta yêu các nàng tới chết rồi!

Đoàn Phi kinh ngạc nhìn về phía Đường Bá Hổ, Đường Bá Hổ cười khổ sờ nhìn Đoàn Phi thờ dài nói:

-Đông gia xin thứ tội, ta và mấy nàng Cầm Ca Song Tuyệt này có chút giao tình, lần này trở về Tô Châu nghe nói các nàng đến Tần Lâu, ta liền tới đó thăm dò một chút, trong bữa tiệc tán gẫu nói tới đông gia, các nàng rất tò mò, ta liền gảy mấy bài của đông gia cho các nàng nghe, bài này chính là một trong số đó, lúc ấy các nàng từng hỏi có thể mượn để chơi không, ta lúc đó uống đến say khướt, tuy cảm thấy không ổn, nhưng vẫn đáp ứng các nàng, đông gia muốn trách thì trách ta.

Đoàn Phi giật mình ồ một tiếng, nói:

-Hóa ra là thế, đã cho mượn rồi thì thôi đi, nhưng chỉ lần này thôi, lần sau không được tái phạm. Những ca khúc đó ngày sau có thể bán được số tiền lớn đấy.

Đường Bá Hổ thất thanh cười nói:

-Tô cô nương nói không sai, đông gia thực sự bị tiền làm mờ hết mắt rồi.

Đoàn Phi đột nhiên nói: nguồn truyện t u n g h o a n h . c o m

-Ta không ăn hối lộ trái pháp luật, mà kiếm tiền bằng chính đầu óc của mình, toàn thân sặc mùi tiền thì đã sao? Tục ngữ nói không sai, tiền không phải vạn năng nhưng không có tiền tuyệt đối không làm được gì, Đường tiên sinh chẳng lẽ không biết sao?

Đường Bá Hổ ngán ngấm gật đầu nói:

-Ta nói lỡ lời, lời nói của đông gia thực sự rất sâu sắc.

Tô Cẩn Tô Diệu không hổ là Cầm Ca Song Tuyệt, Khúc nhạc “ Eye’ sonme”, khúc nhạc được Đường Bá Hổ chuyển thể chỉnh sửa trau chuốt sang tiếng Trung được các nàng tấu lên xuất thần làm rung động lòng người, chỉ cần được nghe các nàng vừa đàn vừa hát đã là hưởng thụ, hơn nữa lại được gặp các nàng chẳng khác nào được ăn nhân sâm, từng lỗ lông trên toàn thân đều khoan khoái vô cùng.

-Thật là báu vật cực phẩm. Đáng ghét, đã bị tên Vương Động kia chiếm đoạt, nếu không ta nhất định phải nạp các nàng làm tiểu thiếp!

Gã thư sinh Hoàng Đăng Sơn Nhân oán hận nói.

Văn Phàm cũng vỗ tay hoan nghênh tán than:

-Quả nhiên là nhân gian tuyệt thế đẹp không thể tả, Cầm Ca Song Tuyệt danh bất hư truyền, hội hoa xuân lần này đã không trì hoãn được rồi, sau này có đến Tô Châu nhất định phải đến Tần Lâu cổ động hai người các nàng.

Thư sinh Hoàng Đăng Sơn Nhân thở dài:

-Không có cơ hội đâu, các nàng đã sớm tuyên bố sau hội hoa xuân lần này sẽ quy ẩn hoàn lương, trở thành ái thiếp trong nhà tên Vương Động kia, Cầm Ca Song Tuyệt từ đó tuyệt tích khỏi giang hồ a.

Thuyền lớn Tần Lâu dần dần đi xa, tiếp đến là thuyền hoa của Khoái Tuyết Đường, Thính Nguyệt Các, Văn Hương Viện, Bích Đào Đài, Thiên Hương Lâu. Có lẽ do có ý tôn kính Cầm Ca Song Tuyệt, sau đó thuyền hoa của các nàng đậu quanh thuyền lớn Tần Lâu giống như các vì sao vây quanh mặt trăng, Tất Ngọc Lâm, Bạch Mẫu Đơn, Tôn Bích, Vương Khúc, Lý Ngọc, không có điểm nào không xứng với danh kỹ Giang Nam, ai nấy đều quyến rũ rung động lòng người, đều có tuyệt chiêu sở trường, tuy nhiên so sánh với Cầm Ca Song Tuyệt vẫn có chút chênh lệch.

Hoa thuyền đi tới đâu tiếng hò reo vang không ngớt tới đó, bây giờ là thời điểm cao trào nhất của hội hoa xuân Tân Hoài, mọi người đều vội vã chạy tới Văn Đức Kiều nơi cuộc đấu giá bắt đầu, ở đó tụ tập đủ người từ bốn phương tám hướng chạy tới, có điều Văn Đức Kiều đã bị phong tỏa, vì trên cầu chính là nơi mọi người tặng hoa các cô nương mình ngưỡng mộ trong lòng, muốn lên cầu đầu tiên phải giao năm mươi lượng bạc, sau đó mua một lẵng hoa của ban tổ chức bán, mỗi lẵng có giá một ngàn lượng. trở lên Nghe nói phía trước thuyền hoa Tân Lâu có người đã có người bỏ ra năm vạn lượng bạc mua năm lẵng hoa to tặng người đứng đầu Thanh Giang Lâu Thanh Thanh cô nương, mua hai lẵng hoa to tặng Tử Vân cô nương của Nam Thị Lâu, hội hoa xuân Tân Hoài lần này Thanh Giang Lâu rốt cuộc chèn ép được Nam Thị Lâu, chỉ là thuyền lớn Tân Lâu chậm rãi chạy tới, cho dù có người hâm mộ ủng hộ Thơ Thanh cô nương cũng không cho rằng kỉ lục năm vạn lượng bạc kia còn có thể được giữ vững.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Hội Ngộ Thanh Thanh

Ta tặng Cầm Ca Song Tuyệt mười lăm hoa lớn! đọc truyện mới nhất tại .

Thuyền hoa Tần Lô chậm rãi dừng ở Văn Đức Kiều, có người xông tới lớn tiếng ra giá, không ngờ chính là gã thư sinh Hoàng Đăng Sơn Nhân vừa này.

-Huynh đài là người nơi nào? Chẳng lẽ không biết danh tiếng Vương Động ta sao?

Một nam tử vô cùng tuấn tú xuất hiện bên cạnh Hoàng Đăng Sơn Nhân, sau khi dứt lời hắn liền cất giọng nói:

-Tại hạ Vương Động, ngưỡng mộ danh tiếng Cầm Ca Song Tuyệt đã lâu, ta nguyện tặng hai vị cô nương 50 lăm hoa để bày tỏ lòng thành của ta.

Thư sinh Hoàng Đăng Sơn Nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói với Vương Động:

-Kháo, các nàng đều là người trong nhà của người rồi, người bỏ ra bằng tay trái tay phải lại rút về, người định lừa ai, ta bỏ ra 60 vạn lượng bạc ah!

Wương Động hừ một tiếng nói:

-Huynh đài dung tục không thể chịu được, Cầm Ca Song Tuyệt sao có thể vì tiền mà bị ô nhục? Mặc dù nói bỏ ra tay trái rút về tay phải, nhưng ban tổ chức đã lấy đi ba phần, nếu như huynh đài không dừng tay, vậy đừng trách ta không khách khí! Ta hiến tặng 80 lăm hoa lớn!

Mọi người xung quanh xô nhau, Vương Động này thoáng một cái đã vút ra hàng vạn bạc, không hề hấn là người giàu nhất phủ Giang Nam sao? Lúc này chỉ thấy gã Hoàng Đăng Sơn Nhân cười gian nói:

-Tất cả mọi người đều từ khắp mọi nơi đến đây , ai sợ ai a, người hôm nay không dốc hết tiền tài, ta hôm nay quyết không buông tha, ta nguyện bỏ ra 90 vạn lượng bạc! Cầm Ca Song Tuyệt ta đã chọn rồi!

Vương Động không thể giữ được bình tĩnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Người điên rồi, được, ta làm! Ta bỏ ra một trăm lạng hoa lớn, có thể khiến Cầm Ca Song Tuyệt bước ra cúi chào cảm tạ, thì một trăm vạn lượng bạc không tính là nhiều!

-Ha ha, trên người huynh đài cũng có mùi tiền đấy, huynh đài đã quyết, ta cũng không tranh giành Cầm Ca Song Tuyệt nữa, người cũng không cần phải người tìm ta gây phiền phức, tiểu sinh ta rất sợ hãi.

Gã thư sinh Hoàng Đăng Sơn Nhân xoay người mà đi, từ đó tuyệt tích khỏi giang hồ không biết đi tới nơi đâu.

Một trăm lạng hoa lớn, một trăm vạn lượng bạc Cầm Ca Song Tuyệt nghiêng nhiên trở thành hoa khô hội hoa xuân, hơn nữa còn là hoa khô hoa xuân xưa nay chưa từng có.

Được Vương Động khuấy động không khí, trên sông thuyền hoa Khoái Tuyết Đường đi tới trước Văn Đức Kiều, đi tới đâu các phú thương đều khăng khải tặng tiền, họ đều tặng mười lạng hoa lớn trở lên, vượt xa kỷ lục 5 lạng hoa lớn mà Thanh Thanh cô nương của Thanh Giang Lâu đạt được, đến cuối cùng các cô nương Ứng Thiên Thập Lục Các, quả nhiên không được lọt vào vị trí thứ 5, cuối cùng chỉ xếp thứ chín, làm giảm rất nhiều sĩ khí dân chúng Ứng Thiên.

Hội hoa xuân Tần Hoài cuối cùng kết thúc, áp chót chính là màn tổng kết, chỉ nghe Vương Động đứng ở Văn Đức Kiều hô lớn:

-Hội hoa xuân Tần Hoài năm nay kết thúc mỹ mãn, hoa khôi là Tô Châu Tần Lôu Cầm Ca Song Tuyết Tô Cẩn và Tô Diệu, Bảng Nhãn là Tô Châu Khoái Tuyết Đường Tất Ngọc Lâm Tất cô nương, Thám Hoa là Dương Châu Thính Nguyệt Các Bạch Mẫu Đơn Bạch cô nương, hội hoa xuân Tần Hoài đến đây là kết thúc, xin mời thần Long thấy đầu không thấy đuôi Thanh Thanh cô nương lên sân khấu, nàng sẽ mang đến cho chúng ta một bản ca múa Phượng Cầu Hoàng do chính mình tự phổ tự biên, không biết phượng hoàng may mắn kia là ai? Mọi người xin hãy quay đầu, nhìn lên hội trường trên tầng hai Minh Xa Lôu, Thanh Thanh cô nương đã xuất hiện!

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, hội trường thật sâu sao có thể nhìn thấy Minh Xa Lôu được đây, thấy cửa chính hội trường mở rộng, lập tức có vô số nhân vật chen chúc đi vào.

- Phượng này là phượng về cố hương, ngao du tứ hải cầu kỳ Hoàng.

Giọng hát lâu ngày không được nghe thấy lại được ngân lên bên tai Đoàn Phi, nghe được giai điệu uyển chuyển du dương và tiếng ca trong sáng tinh khôi , Đoàn Phi không khỏi ngây dại.

Một khúc Phượng Cầu Hoàng có nhiều sắc thái biến hóa vô cùng, thêm vào đó còn có hai tiểu đồng một nam một nữ cùng nhảy múa, động tác vũ đạo phối hợp với ca khúc rất tinh tế, hai tiểu phượng hoàng này tạo ra đủ loại động tác biểu cảm, khiến tâm trí người xem rơi vào trạng thái hồn bay phách lạc .

Văn Trưng Minh khen ngợi:

-Uhm, Khúc nhạc này khác rất nhiều so với sáng tác trước đây của Thanh Thanh cô nương, sau nửa năm hao tâm tổn sức, quả nhiên có đột

phá, cách điệu ca khúc này cực kỳ mới mẻ và độc đáo, e là sẽ kéo theo một làn sóng sáng tác theo trào lưu này.

Đường Bá Hồ nghe nói Đoàn Phi và Thanh Thanh trước kia từng qua lại với nhau, hần vuốt vuốt râu cười nói:

-Ta thực sự cảm thấy khúc nhạc này của Thanh Thanh cô nương có phần rất quen thuộc, có phần giống như phong cách của đông gia.

Đoàn Phi cười khở một tiếng, khi Văn Trưng Minh cảm thấy hoài nghi, xung quanh tiếng reo hò ầm ỹ, vô số văn nhân sĩ tử lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, tiếng đàn lại nổi lên, sau khi boong boong mấy tiếng liền nghe thấy Thanh Thanh cô nương thản nhiên thở dài:

-Thanh Thanh thực sự hồ thẹn, ca khúc này không phải do tiểu nữ tự mình sáng tác, mà là phối hợp với Đoàn công tử đến từ Dương Châu viết thành, vị Đoàn công tử kia mới thực sự là kinh tài tuyệt diễm.

-Đoàn công tử đến từ Dương Châu?

Văn Trưng Minh trừng mắt nhìn Đoàn Phi, Đoàn Phi lắc đầu cười khở, chỉ nghe thấy vô số người xung quanh bàn tán xôn xao, hỏi vị Đoàn Công Tử kia là ai? Văn Trưng Minh thành linh nắm bắt được sự thông minh của Đoàn Phi, hần la lớn khiến Đoàn Phi cả kinh,

-Thanh Thanh cô nương, tại hạ Ngô Trung Văn Trưng Minh, không biết có thể lên lầu bá kiến được không?

Nghe được danh xưng của hần, có người bên cạnh kinh hô:

-Văn Trưng Minh? Đây chẳng phải Ngô Trung Tử Tử Văn Đại Sư sao?

Không để ý ánh mắt xung quanh sùng bái nhìn hần, ánh mắt Văn Trưng Minh chỉ ngóng chờ nhìn lên tầng hai Xa Minh Lầu.

Thanh âm xa xôi của Thanh Thanh cô nương truyền đến nói:

-Hóa ra là Văn Đại Sư, Thanh Thanh tối nay hơi mệt, hay là để lần sau Thanh Thanh đến nhà thăm hỏi người vậy.

Văn Trưng Minh có chút thất vọng quay đầu nhìn Đường Bá Hổ, Đường Bá Hổ cười ha hả, cũng cất giọng nói:

-Thanh Thanh cô nương, lão hủ Ngô Trung Đường Bá Hổ, mong mỗi được gặp mặt Thanh Thanh cô nương.

Thanh Thanh cô nương thoáng lộ sự kinh ngạc so với lần trước, nàng nói:

-Hóa ra là Hoa Đào Am Chủ Đường Đại Sư tới rồi, hội hoa xuân Tần Hoài lần này thực là tập trung nhiều danh gia a, nếu như Đường Đại Sư và Văn Đại Sư cùng nhau tới, Thanh Thanh tự nhiên quét dọn giường chiếu chào đón, mời hai vị đại sư lên lầu gặp mặt!

Đường Bá Hổ đắc ý nhìn Văn Trưng Minh lắc lắc đầu, dân chúng và đám sĩ tử xung quanh đều tôn kính tránh ra một bên, Đường Bá Hổ và Văn Trưng Minh không hẹn mà cùng nắm lấy bàn tay Đoàn Phi, có chút ghen tị pha , chút bồn chồn kéo Đoàn Phi đi lên.

Đoàn Phi không muốn huênh hoang như thế, nhưng hai người lại cầm chặt tay không buông khiến Đoàn Phi đành phải cười khổ không nói, bất chợt trên lầu có người kinh hô một tiếng, kêu lên:

-Tiểu thư, là Đoàn công tử, sao người lại ở chỗ này? Người chẳng phải đã đi Giang Tây rồi sao?

Tuy giọng nói kia không cao, nhưng lạnh lút đủ để mọi người nghe được, sau đó liền có nhiều người kêu lên:

-Ai là Đoàn công tử? Đoàn công tử ở nơi nào? Có thể khiến Thanh Thanh cô nương ca ngợi là kinh tài tuyệt diệu, ta thực sự muốn xem để mở mang tầm mắt.

Đoàn Phi hít sâu một hơi, cất giọng nói:

-Thanh Thanh cô nương, chúng ta lại hội ngộ rồi, lần trước cô nương bày kế hãm hại ta bị người khác truy đuổi đánh ngã xuống nước, lần này cô nương tính xem nên hại ta thế nào?

Thanh Thanh cô nương cất tiếng cười duyên, chỉ nghe nàng vui vẻ nói:

-Thanh Thanh thực sự không biết Đoàn công tử đang ở Ứng Thiên, nếu không sẽ phải đích thân tới hỏi thăm, để công tử tới cửa thật không phải phép. Nếu như Đoàn công tử, Đường Đại Sư, Văn Đại Sư cùng nhau tới đây, có lẽ hai vị đại sư sẽ không để Đoàn công tử giáp mặt trả thù Thanh Thanh, xin mời hai vị đại sư cùng vào trò chuyện..

Trước mắt bao người, Đoàn Phi và hai người Đường Bá Hổ, Trương Văn Minh cùng bước lên Minh Xa Lầu, Đoàn Phi thấp giọng oán giận nói:

-Ta bị các người hại chết rồi.

Đường Bá Hổ cười ha hả, Văn Trương Minh lại có phần lộ vẻ đắc ý, hẳn muốn cho Thanh Thanh cô nương biết ai mới là kinh tài tuyệt diệu chân chính!

Trên Minh Xa Lầu vang lên tiếng đàn boong boong, người hiểu chút âm nhạc liền biết đó là khúc nhạc đón khách. Đoàn Phi từng gặp Tiểu Điệp và Tiểu Tình vài lần, các nàng đứng ở đầu bậc thang nhún mình chào đón, hai người các nàng thi lễ đối với Đường Bá Hổ và Văn Trương Minh lại cố tình để lộ Đoàn Phi, Đoàn Phi không chút để ý cười với các nàng, sau đó thản nhiên nổi gót theo sau các nàng.

-Hai vị đại sư đã lâu không gặp?

Thanh Thanh thoáng liếc nhìn Đường Bá Hổ và Văn Trưng Minh, nói:

-Xem ra nét mặt hai vị Đại Sư tựa hồ không giống ngày xưa, Đường đại sư tinh thần sáng khoái, hay là gần đây có chuyện gì vui vẻ sao?

Đường Bá Hổ cười nói:

-Nhờ phúc của đông gia, lão hủ hiện tại tự số Lục Như cư sĩ, tâm vô lo, dĩ nhiên ung dung tự tại rồi.

-Đông gia? Ai lại mời được Đường Đại Sư đến làm khách vậy? Chẳng nhẽ là. . .

Ánh mắt Thanh Thanh cô nương nhìn về phía Đoàn Phi.

Dung mạo Thanh Thanh cô nương ngày càng đẹp hơn xưa, lúc này nàng có chút uể oải dựa vào ghế, không vì hai vị đại sư ở đây mà có điều câu nệ, lúc này chỉ có Đoàn Phi là chưa có người mang ghế đến mời ngồi, Đoàn Phi khẽ mỉm cười nhìn Thanh Thanh cô nương nói:

-Đúng vậy, Đường tiên sinh là khách của phủ ta, Văn Đại Sư là khách nhân của ta, ta và cô nương lại là chỗ quen biết cũ, Tiểu Điệp Tiểu Tinh, các người sao lại tiếp đãi ta chậm trễ như vậy?

Tiểu Điệp hì hì cười nói:

-Tiểu nữ không dám chậm trễ, tiểu thư có khách quý, tiểu nữ chẳng phải đang cố gắng lau ghế sạch sẽ hơn một chút thôi sao?

Thanh Thanh nhìn Đoàn Phi say đắm, đang muốn nói chuyện, dưới lầu lại có người nói khích:

- Thanh Thanh cô nương sao có thể nhất bên trọng nhất bên khinh như thế ? Mời Đường Đại Sư và Văn Đại Sư lên lầu chúng ta không có gì để nói, còn gã họ Đoàn kia có tài đức gì, không ngờ cũng được mời lên lầu, trừ phi hẳn ngồi tại chỗ làm một bài thơ để mọi người bình luận, nếu không làm sao khiến ta và mọi người ở đây tâm phục khẩu phục? Mọi người thấy có đúng không?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Bổng Nhiên Nổi Tiếng.

Rất nhiều người phụ họa theo, tiếng hô càng lúc càng to, Thanh Thanh nhả mào, nhẹ giọng nói:

-Vấn nhân nhảm chán, thực sự muốn chọc người.

Vấn Trưng Minh lại nói:

-Tại hạ thường nghe Bá Hổ huynh nói về tiếng tăm của Đoàn đại nhân, cũng có phần muốn mở mang chút kiến thức, Đoàn công tử có thể nguyện ý thử một lần?

-Đúng vậy, Đoàn công tử, tiểu thư nhà tiểu nữ thường ca tụng công tử, công tử hãy bộc lộ chút tài năng để những người phía dưới thường thức chút đi.

Tiểu Điệp sợ Đoàn Phi không ra mặt vì vậy nàng cố động nói.

Đoàn Phi thấy Thanh Thanh và Đường Bá Hổ đều nhìn mình bằng ánh mắt chờ đợi, đành phải cười khổ nói:

-Như vậy...Ta đành phải bêu xấu thôi.

Đoàn Phi suy tư, qua cửa sổ nhìn xa xăm về phía sông Tần Hoài, ngắm thẳng cảnh nhân gian và trăng sáng trên trời, Đoàn Phi chợt nhớ lại một bài thơ.

Người bên dưới trông lên thấy một văn sĩ áo xanh đi đến bên cạnh cửa sổ ngửa đầu nhìn trời, bọn họ dần dần yên tĩnh, nghìn vạn con mắt chăm chú

chờ mong.

Đoàn Phi hít sâu một hơi, gạt hết tạp niệm trong lòng, cao giọng ngâm:

Hoa lúc này rơi, nguyệt lúc này tròn

Nhân gian bầu trời ca múa lượn vòng

Chim Phượng còn tổ, đổi lại không khói báo động.

Tịch mịch đẹp thuyền quyên.

Sóng tuôn vạn chủng triền miên, đáy biển phản chiếu thiên.

Không xua mây đen che nguyệt, tâm tưởng thái bình vạn vạn năm.

Đoàn Phi ngâm xong bài thơ, trên đài dưới đài bỗng nhiên trở lên yên ắng, bài thơ này không chỉ có ngôn từ tuyệt mỹ, hơn nữa ý cảnh tương đối thích hợp với hội hoa xuân trung thu, chuẩn xác mà hài hòa, chiến loạn vừa mới dừng, thái bình thịnh thế ai chẳng muốn? Phần đông tài tử văn nhân vậy xem đều hiểu được sự ảo diệu trong đó, dân chúng bình thường cũng hiểu được đoạn thơ Đoàn Phi ngâm lưu loát rất dễ nghe.

Ánh mắt hoài nghi đối thành sùng bái, hoặc là ghen tị, người vừa mới nói lắc đầu thở dài:

-Thôi, thôi, Đoàn công tử quả nhiên tài cao, ý thơ cao vời vợi, không thua kém Tào Thục- năm xưa bảy bước làm thành thơ, tại hạ khâm phục, xin hỏi bài thơ này tên gì?

Đoàn Phi thầm nghĩ hoặc giả không làm thì thôi, nếu như đã làm phải làm cho ra làm, hãnh khoe khoang khể mĩm cười, cao giọng đáp:

-Bài thơ này tên là Áng Mây Đuối Nguyệt --Trung Thu.

Người vây xem dưới lầu rì rào bàn luận, thậm chí có người lấy giấy bút ghi lại, Đoàn Phi quay đầu vào bên trong nói:

-Đường tiên sinh, tại hạ đã chuyển bài thơ này thành một khúc nhạc, tiên sinh cùng với Văn Đại Sư và Thanh Thanh cô nương xem xét kỹ giúp ta, nếu như Thanh Thanh cô nương cảm thấy không tệ, tại hạ cả gan mời Đường Đại Sư đánh đàn, Thanh Thanh cô nương hát đệm, không biết cao kiến của các vị thế nào?

- Được!

Người dưới lầu hô ầm ĩ , Đường Bá Hổ nhìn về phía Thanh Thanh cô nương, Thanh Thanh điềm nhiên cười nói:

-Thanh Thanh nào dám không tuân mệnh? Xin Đoàn công tử chỉ giáo.

Dưới lầu lại yên tĩnh trở lại, chỉ thấy sau đó trên Minh Xa Lầu vang lên vài tiếng boong boong dứt quãng, mọi người biết trên lầu đang thử đàn vì vậy không dám lớn tiếng quấy rầy, trăm nghìn người đều nghển cổ nhìn, so với trường thi còn kính ngưỡng hơn nhiều.

Rốt cuộc, Đường Bá Hổ hào sảng cười nói:

-Thanh Thanh cô nương, lão hủ đã chuẩn bị xong, bắt đầu được chưa?

Thanh Thanh uhm một tiếng, nói:

-Thanh Thanh tài hèn, xin mời Đường Đại Sư!

Tiếng đàn lại vang lên, lần này vô cùng lưu loát và trong trẻo, thoáng chốc mọi người không khỏi nghển cổ nhìn lên bầu trời, bầu trời đêm mênh mông tựa hồ hòa cùng tiếng đàn, ngọn đèn trung thu khiến trăng sáng trên bầu trời không hề cô đơn, nhiều áng mây giống như làm bạn với ánh trăng

mà ngủ, đúng lúc này, Thanh Thanh cô nương cất lên tiếng hát trong trẻo rất ăn khớp với tiếng đàn, từ từ hòa quyện vào bầu trời đêm.

- Hoa lúc này rơi, nguyệt lúc này tròn

Nhân gian bầu trời, ca múa bay lượn. . .

Thanh Thanh cô nương không chỉ có hát, nàng còn đứng dậy nhảy múa, với kỹ năng nhảy phóng khoáng như mây bay, theo tiếng ca lúc trầm lúc bổng, giống như áng mây trên bầu trời thuận theo gió mà vui đùa, thần thái rất tự nhiên, hứng thú dạt dào, người dưới lầu đều bị tiếng đàn và tiếng hát hấp dẫn, còn Thanh Thanh cô nương vẫn chăm chú nhảy múa. Đoàn Phi đắm đuối nhìn Thanh Thanh ca múa, miệng nuốt nước bọt, đồng thời trong lòng có chút hổ thẹn, phải chăng mình đã hiểu lầm về nữ tử này?

Tiếng ca vang xa dần, Thanh Thanh cô nương phục trên mặt đất, tư thế cực kỳ tuyệt mỹ, toàn thân giống như đóa hoa mẫu đơn đang lẳng lặng nằm ngủ trên mặt đất, tiếng đàn cũng dần dần trầm thấp, Đường Bá Hổ thở dài một tiếng, nhắm mắt không nói, bởi vừa nãy đàn một khúc nhạc hẳn tốn hao rất nhiều tinh thần, cần phải nghỉ ngơi một chút mới được, thực sự năm tháng vô tình ah!

- Tiểu thư.

Cho tới khi tiếng đàn dừng một hồi Tiểu Điệp và Tiểu Tinh mới phát hiện tiểu thư của mình đang nằm trong lòng Đoàn Phi, các nàng không khỏi kinh hô một tiếng, xông về phía trước, đẩy Đoàn Phi ra.

-Không được vô lễ.

Thanh Thanh lúc này quát lớn một tiếng, bàn tay nàng mềm mại tựa như không có sức vén mái tóc che khuất khuôn mặt lên, lộ ra dung nhan tuyệt thế, nàng nhìn Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

-Đa tạ Đoàn công tử, Thanh Thanh quá xuất thần rồi, ngay cả chút sức lực cũng không còn cảm giác.

Đoàn Phi nhìn gương mặt đỏ ửng bất thường kia, lo lắng nói:

-Thanh Thanh cô nương, hay nàng không khỏe?

Thanh Thanh cô nương lắc đầu nói:

-Thanh Thanh thuở nhỏ nhiều bệnh, thường bị như thế, hôm nay vốn có chút mệt mỏi, nhưng sau khi nghe công tử làm thơ, lại có Đường Đại Sư đánh đàn, do không kìm được hưng phấn mà vừa ca vừa, đến nỗi thể lực hao kiệt, khiến Đoàn công tử chê cười, Tiểu Điệp đi lấy thuốc cho ta, Tiểu Tinh đỡ ta lên ghế ngồi.

Tiểu Điệp nhanh chóng mang thuốc tới, Tiểu Tinh cũng đến đỡ Thanh Thanh cô nương từ tay Đoàn Phi, Thanh Thanh sau khi uống thuốc xong thần sắc đã dần dần hồi phục lại, Văn Trưng Minh lúc này mới nhẹ nhàng thở dài nói:

- Thanh Thanh cô nương thiếu chút nữa hù chết ta, ta không ngờ thể lực của cô nương lại yếu như vậy, lần sau không được cố gắng quá sức nữa nha!

Đường Bá Hổ cũng tiến đến nhẹ giọng thăm hỏi rồi thở phào, bỗng nhiên nghe thấy phía dưới có người nói:

-Áng Mây Đuối Nguyệt này thật là sáng tác tuyệt vời, Phượng Cầu Hoàng kết hợp Áng Mây Đuối Nguyệt lại càng tăng thêm sức mạnh, Đoàn công tử có tài sáng tác cực nhanh, lại có thể biến thơ thành nhạc, không điểm có thể chê được, đúng là tác phẩm xuất sắc, tài trí hơn người thực làm người ta bội phục, dựa vào khúc nhạc cũng biết Đoàn công tử là người tâm cao chí xa, nho nhã tự nhiên phóng khoáng, quả xứng làm tri âm của Thanh Thanh cô nương! Hôm nay Đường Đại Sư, Văn Đại Sư, Thanh

Thanh cô nương và Đoàn công tử trên Minh Xa Lầu ngâm thơ soạn nhạc, định trở thành giai thoại cho mai sau, Vương Động bất tài có thể đích thân tận mắt chứng kiến, quả là vinh hạnh.

Thanh Thanh cô nương trên Minh Xa Lầu thản nhiên nói:

- Vương công tử quá khen, hôm nay Thanh Thanh có thể gặp gỡ hai vị đại sư, có thể nghe Đoàn công tử ngâm thơ phổ nhạc cũng cảm thấy vô cùng vinh hạnh, chỉ là Thanh Thanh mấy ngày liền bồn ba, hết lực chống đỡ, xin hai vị đại sư và Đoàn công tử tha thứ, ngày sau sẽ tới thăm hỏi, Thanh Thanh xin cáo từ.

Thanh Thanh cô nương được Tiểu Điệp và Tiểu Tinh đỡ xuống lầu sau đó lên kiệu mềm, dưới sự hộ tống của nhiều người, dần dần đi về nơi xa.

Rất nhiều người chạy lên Minh Xa Lầu muốn thấy phong thái hai vị đại sư và Đoàn Phi, khiến ba người bị vây khốn, may mắn có đám người Thạch Bàn chen vào giúp bọn họ nhanh chóng thoát khỏi đám đông.

Lúc rời khỏi cổng viện Dương Sâm đột nhiên quay đầu nhìn về phía Minh Xa Lầu, thần sắc cảnh giác lạnh lùng không giống vẻ khờ khạo thường ngày, một gã toàn thân hắc y ẩn nấp trong góc tối trên Minh Xa Lầu nhìn theo đám người Đoàn Phi rời khỏi, xoa bả vai mắng thầm:

-Chết tiệt, bên cạnh người này có cao thủ, tiểu tử kia thật là ác độc, thoáng cái đã ra tay , nếu như ta không né tránh nhanh, e là đã chết oan.

Đoàn Phi không hề biết đến việc này, hội hoa xuân Tần Hoài tuy đã kết thúc, nhưng trên đường vẫn đông người qua lại, xung quanh hoa đăng sang chiếu, cảnh đẹp khiến người ta khó chớp mắt. Đoàn Phi thấy Dương Sâm hết nhìn đông lại nhìn tây, liền tiến tới gần vỗ vỗ vai hân cười nói:

- Chưa từng thấy cảnh náo nhiệt như thế này sao? Hay là các người tiếp tục du ngoạn, để ta một mình về trước?

Dương Sâm giật nảy mình, ngây ngô cười nói với Đoàn Phi:

-Cũng không có gì vui cả, chỉ là những ngọn đèn này đẹp quá, còn câu đố tiểu nhân không đoán ra

Đoàn Phi lấy một chiếc đèn hoa đăng đặt vào tay hăn, nói:

-Vậy người thay ta cầm chiếc đèn hoa đăng này đi, gần đây không có án mạng cần ta đi làm, người có phải nhàn cư vi bất thiện không?

Ánh mắt Dương Sâm vẫn nhìn trước nhìn sau khắp nơi, thuận miệng đáp:

-Không có gì, hàng ngày ăn no rồi nằm ngủ cũng tốt.

-Không phải chần heo ah.

Đoàn Phi cười cười, lại ngẫm nghĩ một chút, nói:

-Dương Sâm, người có thể xét nghiệm xương cốt?

Dương Sâm ngạo nghễ nói:

-Đương nhiên là có ạ, xét nghiệm xương cốt đơn giản hơn nhiều so với khám nghiệm tử thi, ông nội tiểu nhân đã dạy tiểu nhân vài thuật xét nghiệm xương cốt, bất luận là thi thể kia bị bệnh cấp tính chết, trúng độc chết hay là bị đánh chết, tiểu nhân đều có thể phán đoán chính xác, bảo đảm không phạm sai lầm.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Tịnh Đế Liên Hoa

Đoàn Phi “A” một tiếng, như suy nghĩ điều gì đó, đúng lúc này, chỉ thấy phía Hoàng Thành Ứng Thiên đột nhiên bay lên vô số đèn Khổng Minh muôn hình muôn vẻ, cung điện nguy nga rộng lớn xanh vàng rực rỡ, nhất thời có thể chiêm ngưỡng. Tất cả mọi người không khỏi dừng chân đứng xem, bên cạnh có người kêu lên:

-Hay quá, trong Hoàng Cung đã bắt đầu thả đèn Cung Đình rồi, đại nhân còn không mau mua đèn Khổng Minh?

Thì ra phủ Ứng Thiên ban hành thông cáo, yêu cầu dân chúng sau khi Hoàng Cung thả đèn mỗi người phải mua một vài đèn Khổng Minh, nếu không mua bị phạt đánh, hiện tại Hoàng Cung đã bắt đầu thả đèn, các cửa hàng ven đường đều vội vàng đóng cửa trốn mua đèn Khổng Minh, còn người dân đều tranh nhau mua đèn.

Đám người Thạch Bàn mỗi người đều chọn lấy một chiếc đèn Cung Đình thả lên trời, Đoàn Phi mua một chiếc đèn Tịnh Đế Liên Hoa, hẩn chỉ ôm trong lòng, không chịu thả đèn, người khác hỏi hẩn chỉ cười nói:

-Đợi tất cả mọi người thả xong, ta sẽ thả, trên bầu trời chỉ có một chiếc đèn, chẳng phải tuyệt hơn sao?

Đường Bá Hổ nhận ra tâm tư của hẩn, mỉm cười nói:

-E là thả một chiếc đèn chưa đủ mê hoặc, chúng ta mua thật nhiều đèn tích lại, thời điểm đêm khuya vắng vẻ thả lên chẳng phải rất tốt sao?

Tất cả mọi người đều hưởng ứng, dù sao Đoàn Phi đồng ý bao toàn bộ, cũng không quan tâm tiêu tốn bao nhiêu tiền, đến lúc về nhà gần như mỗi người đều ôm một chồng đèn Khổng Minh chưa đốt có đủ loại màu sắc sặc sỡ, trên tay còn cầm các loại đồ ăn vặt cùng với bánh trung thu hương vị ngọt ngào.

Sau khi về đến nhà Đoàn Phi buông đồ trong tay xuống rồi đi vào hậu viện hỏi thăm đám người vợ chồng Lưu Đam, mời bọn họ cùng nhau đến hậu viện thả đèn ngấm trăng, bọn họ phải ở trong hậu viện không được ra ngoài trong lòng buồn bực vô cùng, lúc này được mời ra ngấm trăng thả đèn cảm thấy rất vui vẻ. Đoàn Phi cố ý rút đi chậm lại phía sau, thần sắc như thường sánh vai đi cùng Tô Dung, hắc nhỏ giọng hỏi:

-Đêm này có kẻ trộm sao?

Tô Dung lắc đầu, nhìn trăng trên trời, ánh mắt mơ màng nói:

-Không có, bọn họ dường như chưa chuẩn bị xong, hoặc là có biện pháp khác, bởi vậy không phải người đến đây, đêm nay ánh trăng thật tròn, còn tròn hơn so với trung thu năm trước.

Đoàn Phi thản nhiên nói:

- Người muốn về nhà? Có muốn ta chuẩn bị tiền nạng về nhà một chuyến không? Hay là cho người gửi thư về nhà cho người?

Tô Dung lắc đầu nói:

-Không cần, tiểu nữ tự có biện pháp liên hệ với gia đình.

Đoàn Phi trầm mặc một chút, lại thản nhiên nói:

Hoành khán thành lĩnh trắc thành phong, viễn cận cao đệ các bất đồng.
Bất thức lư sơn chân diện mục, chích duyên thân tại thử sơn trung.

Tô Dung nhìn bên cạnh hẳn, hé miệng cười nói:

-Công tử đang suy nghĩ điều gì sao? Tại sao đột nhiên ngâm thơ về Đông Pha cư sĩ?

Đoàn Phi đột nhiên hừ một tiếng, nói:

-Ta nghĩ điều gì trong lòng người biết rõ, chỉ là ta không ép người, khi nào người muốn nói cho ta tự nhiên người sẽ cho ta biết.

Tô Dung uhm một tiếng, nói:

-Đa tạ công tử thông cảm.

-Đi nhanh chút đi, ta nghĩ mọi người không chờ được muốn châm lửa rồi.

Đoàn Phi cười nói.

Trên bầu trời đôi lúc vẫn có người thả đèn, tuy nhiên đã ít hơn so với thời điểm lúc Hoàng Cung bắt đầu thả đèn, đám tiểu tử Thạch Bân, Dương Sâm đều hưng phấn không thôi, mang đèn đặt trên mặt đất, nha hoàn gia đình Đoàn Phủ cũng tập tộ đầy đủ, mỗi người cầm một cây đèn Khổng Minh, chỉ chờ Đoàn Phi ra lệnh, sẽ lập tức cùng nhau châm hơn trăm đèn Khổng Minh để chúng bay lên bầu trời.

-Còn chờ gì chứ? Cùng nhau thả đi.

Đoàn Phi tiện tay lấy một chiếc đèn Khổng Minh đưa cho Tô Dung, sau đó chính mình lấy thêm một cái, đốt trước tiên mọi người cũng lần lượt đốt đèn, khi Đoàn Phi cảm giác được đèn Khổng Minh đã đủ lực bay, hẳn buông tay ra, ngay lập tức đèn Khổng Minh kia lắc lư bay lên bầu trời.

Mọi người lần lượt buông tay, đèn Khổng Minh cùng nhau bay lên không trung của Đoàn Phủ nhìn vô cùng bắt mắt. Tô Dung cũng giống vậy,

khi đèn Khổng Minh có đủ lực bay mới buông tay ra, vù một tiếng liền bay vọt lên trời cao, vừa mới bay lên đã vượt qua rất nhiều đèn Khổng Minh khác, kể cả chiếc đèn Khổng Minh thả đầu tiên.

Tô Dung nhìn đèn Không Minh từ từ bay lên và trăng tròn đua nhau phát sáng, nàng vỗ tay cười nói:

-Cao hơn so với đèn của đại nhân, haaaaaa. . .!

Nhìn bộ dáng nàng tươi cười rạng rỡ, Đoàn Phi kích động muốn ôm trầm lấy nàng vào lòng, thấy mọi người xung quanh đều ngẩng đầu lên nhìn trời, hẳn liền đưa tay nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Tô Dung, Tô Dung đang tập trung nhìn đèn Không Minh vì vậy cũng không để ý, đôi tay nhỏ bé bị nắm lấy, nàng theo bản năng co rút lại, thu hồi ánh trừng mắt liếc nhìn Đoàn Phi, sẵn giọng nói:

-Người muốn làm gì? Còn không buông tay!

Đoàn Phi cười hì hì, cầm một chiếc đèn Không Minh khác đưa cho nàng, nói:

-Thả thêm chiếc đèn nữa đi.

Tô Dung nhanh chóng rút tay ra gạt mái tóc sang bên tai, đưa chiếc đèn Không Minh đưa cho Chu Thị bên cạnh nói:

-Các người chơi đi, ta đi về trước.

Đoàn Phi thở dài, thấy Tô Dung một mình quay lại hậu viện, trong lòng hẳn khẽ động, ôm lấy ngọn đèn Đế Liên Hoa cũng chạy tới hậu viện.

Tiến vào Nguyệt Nha Môn, Tô Dung mới đi vài bước xoay người lại, nói với Đoàn Phi đang đi theo sát rằng:

-Công tử không ở lại cùng mọi người, đi theo tiểu nữ làm gì?

Đoàn Phi cười hì hì nói:

-Nhìn xem, ta cố ý giữ lại cây đèn này, có đẹp không?

Tô Dung thản nhiên liếc nhìn, quay đầu tiếp tục đi về phía trước nói:

-Bình thường thôi, người không đi thả đèn cùng Thanh Thanh cô nương sao?

Đoàn Phi cười nói:

-Thanh Thanh cô nương không để ý tới tục nhân như ta ah, đèn này là ta cố ý mua về để thả cùng người đấy.

Tô Dung không ngừng bước đi, lãnh đạm nói:

Thật sao? Tiểu nữ chẳng qua chỉ là tiểu nha hoàn, đâu đủ vinh hạnh thả đèn với người, Thanh Thanh cô nương không để ý còn có cô nương khác để ý, người không đi mà tìm Cầm Ca Song Tuyết hoặc là Vương Khúc Bạch Mẫu Đơn gì đó, chạy tới tìm tiểu nữ làm chi?

Tô Dung đang là ghen sao? Đoàn Phi không dám xác nhận, sợ lại làm nàng tức giận, đành phải ngượng ngùng đi theo nàng.

Tô Dung cũng không quay về phòng, mà đi vào tiểu hoa viên trong hậu viện, chỗ ấy có một cái xích đu , Tô Dung ngồi trên xích đu, chậm rãi lay động.

-Dung nhi đang giận ta sao? Đều do ta không tốt, người đánh ta vài cái cho hả giận được không?

Đoàn Phi rất cẩn thận nói.

-Tiểu nữ là nha hoàn, nào lý gì mà tức giận công tử, nào dám đánh công tử, công tử đừng làm phiền tiểu nữ, tiểu nữ muốn yên tĩnh một chút.

Tô Dung lạnh nói xong , dường như có chút hối hận, lại thản nhiên nói:

-Rất xin lỗi, tiểu nữ xa nhà đã gần một năm, cho nên trong lòng có chút phiền muộn, không biết phải giải thích thế nào?

-Vậy được rồi, ta thay người thả đèn lên trời.

Đoàn Phi thổi lửa đốt vào đầu vải dầu quấn quanh đèn, chỉ thấy Tô Dung kháng nghị nói:

-Công tử muốn thả thì cứ thả đi thôi tiểu nữ vào làm gì?

Đoàn Phi chỉ cười hi hi, không để tâm, qua hồi lâu mới buông tay ra, chỉ thấy đèn Đế Liên Hoa Đăng uyển chuyển bay lên, ánh lửa của đèn Tịnh Đế Liên Hoa kia chiếu rọi xuống phía dưới vô cùng thánh khiết tựa như đài sen Quan Âm tọa tĩnh. Trăng sáng nhô lên cao, nhưng đèn hoa sen cũng không bị kém đi bởi ánh trăng, tuy chỉ có một chiếc đèn cô độc, nhưng trong bầu trời đêm đèn hoa sen cũng phủ xuống ánh sáng chói mắt.

- Quan Âm Bồ Tát ở trên cao, tiểu nhân Đoàn Phi nhất tâm nguyện cùng nguyện cho Dung Nhi của con mọi chuyện như ý, gặp tai ương hóa lành, cũng cầu tâm tư của con được thành sự thực, không gặp trắc trở.

Đoàn Phi nhìn đèn hoa sen nhỏ giọng cầu nguyện, nhưng thánh lực của Tô Dung làm sao không nghe được điều này? Nàng bất đắc dĩ ngoái đầu nhìn lại, nhìn ánh trăng sáng, nhìn đèn hoa sen thánh khiết, trong lòng nàng không kìm nổi lòng thầm nghĩ:

- Quan Âm Bồ Tát, con nên làm thế nào mới tốt? Trước ngày Trùng Dương (tức mùng chín tháng chín) không quay về, e là sư môn sẽ phái người tới tìm con, nhưng vết thương của con vẫn chưa lành, vả lại còn muốn giúp Đoàn Phi lật lại vụ án Chu gia, con biết phân thân sao đây!

Đoàn Phi cầu nguyện xong xuôi, cười hì hì đi tới cạnh xích đu, nói:

-Ta đây giúp người, nhân tiện kể chuyện giải khuây cho người được chứ?

Tô Dung không có hé miệng, Đoàn Phi cầm lấy xích sắt, tăng lực lay động, bắt đầu chậm rãi kể rằng:

-Ngày xưa có một ngọn núi, trong núi có một ngôi miếu, trong miếu có hai hòa thượng, một lão hòa thượng và một tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng dần dần trưởng thành, có một ngày hăn cầm kinh phật hỏi sư phụ: Sư phụ, nữ nhân là gì? Lão hòa thượng muốn hù dọa hăn, liền nói cho hăn biết nữ nhân như con hổ hổ, tiểu hòa thượng quả nhiên sợ hãi. Lại có một ngày, lão hòa thượng mang theo tiểu hòa thượng xuống núi hóa duyên, tiểu hòa thượng lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân, hăn cầm lấy tay lão hòa thượng kinh hô: Sư phụ, không xong rồi, lão hổ chạy vào tim con rồi!

Tâm tư Tô Dung được giải tỏa phần nào, nàng trừng mắt liếc nhìn Đoàn Phi, nói:

-Thêu dệt phật môn vô căn cứ, cẩn thận cầu nguyện với Bồ Tát mất linh đấy.

Đoàn Phi cười ha hả, vỗ nhẹ hai má chính mình, nói:

-Linh nghiệm, nhất định linh nghiệm, ta cầu nguyện trước Bồ Tát nhất định phải lưu người lại làm nha hoàn cho ta suốt đời, nhất định linh nghiệm!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Thiên Nhân Biện Bạch Trung- Gian

Ngay khi Đoàn Phi trêu đùa cho Tô Dung vui, trong thành Bắc Kinh xa xôi còn náo nhiệt hơn cả Ứng Thiên, đèn lồng trên bầu trời không ngừng bay lên, đua nhau phát sáng cùng trăng tròn, cảnh tượng vô cùng bắt mắt.

Trong phòng Tẩm Báo được phòng vệ rất nghiêm ngặt, Hoàng Đế Chính Đức cùng ái phi ngài sủng ái nhất Lưu nương nương đang ngồi trên Trích Tinh Lô xem đèn, hai người mỗi người cầm một chiếc kính viễn vọng, cứ mỗi lần trông thấy hoa đăng lộng lẫy vọt lên trời cao lập tức vui vẻ ồ ồ lớn, nói cho nhau nghe, rồi hai người cùng nhau tìm kiếm xem xét.

Lưu nương nương được vua Chính Đức khi đi tuần tra Thái Nguyên đưa về, trước kia vốn là kỹ nữ Lưu Lương, vợ của nhạc công Dương Đăng, bởi vì một gã tiểu quan Giáo Phường Ti ham muốn sắc đẹp của Lưu Lương, cho nên tìm cơ đánh chết Dương Đăng, sau đó chiếm đoạt Lưu Lương. Khi vua Chính Đức vi hành ở Thái Nguyên quan viên lớn nhỏ bao gồm Vương Đô đều tranh nhau hiến tặng mỹ nữ, nhưng vua Chính Đức chỉ thích Lưu Lương người có khuôn mặt xinh đẹp và giọng hát hay giỏi nhảy múa, Giang Bân lúc ấy nhận ra sở thích của vua Chính Đức, liền tìm cơ hội xử tử tiểu quan kia khiến Lưu Lương cảm kích rơi lệ theo vua Chính Đức, sau khi Giang Bân sụp đổ vua Chính Đức cho đầy Lưu Lương vào lãnh cung, nhưng ngài luôn nhớ tới điểm tốt của Lưu Lương, rốt cuộc đành hạ một đạo thánh chỉ cho nàng trở lại cung làm phi tử tôn quý nhất trong hoàng cung chỉ sau một mình Hoàng Hậu.

Lưu nương nương nếm trải đủ mùi vị nhân gian, sau khi bay lên thành Phượng Hoàng đầu cành cũng không thay đổi tính nết dịu dàng và thiện

lượng của nàng, nàng không hỏi qua việc chính sự, không cần cầu xin được chiếu cố ban ơn, nàng mỗi ngày chỉ toàn tâm toàn ý hầu hạ Hoàng thượng thật tốt, vì vậy vua Chính Đức bên cạnh nàng mới có thể thả lỏng tâm tình, không suy nghĩ tới việc tranh đấu trên triều đình nữa, vì vậy vua Chính Đức càng thêm yêu quý nàng.

Vua Chính Đức là một thanh kiếm hai lưỡi sắc bén, làm không tốt sẽ gây tổn thương chính mình và tổn thương người khác, Lưu nương nương lại là vỏ kiếm rất chất lượng, sau khi cùng Hoàng thượng chơi vui vẻ đến khi ánh trăng chìm dần về phía tây, nàng nhẹ nhàng thả kính viễn vọng xuống, dịu dàng nói:

-Hoàng thượng, giờ không còn sớm, người nên nghỉ ngơi đi thôi?

Chính Đức đang vui đùa, há lại đáp ứng đi nghỉ ngơi, Lưu nương nương lại khuyên nhủ: đọc truyện mới nhất tại .

Hoàng thượng lập chí phải trở thành một vị minh quân, sao có thể đêm khuya không ngủ? Ngày mai còn phải lâm triều, Hoàng thượng Hoàng thượng, nô tì mệt rồi, Hoàng thượng nằm trên giường kể chuyện ru thần thiếp ngủ nha.

Chính Đức cười ha hả nói:

-Nàng thích nghe kể chuyện, ta đọc đầy năm xe sách , cũng đâu có nhiều chuyện để kể ru nàng ngủ được? Được rồi, ta xem thêm khoảng chừng uống hết một tách trà sẽ theo nàng đi nghỉ, Trương Nhuệ, Trương Nhuệ.

Một tiểu thái giám đi vào quỳ từ xa bẩm báo:

-Bẩm Hoàng thượng, Trương công công tạm thời có việc đi ra ngoài, sai nô tài ở bên hầu hạ Bệ Hạ.

Vua Chính Đức cười nói:

-Lão thái giám này, kêu hăn quay về nghỉ ngơi hăn không đi, đình để hăn làm chút chuyện hăn lại mất tâm, đi chuẩn bị cho Trẫm một chút đồ ăn khuya, Trẫm phải ăn khuya cùng Lưu phi, đêm nay Trẫm nghỉ ngơi trên Trích Tinh Lô này.

Tiểu thái giám lĩnh mệnh mà đi, vua Chính Đức lại đeo kính viễn vọng nhìn về phương xa.

Trong kính viễn vọng bỗng nhiên hiện lên một bóng hình, làm vua Chính Đức A lớn một tiếng, sau đó chăm chú quan sát, chỉ thấy trước Báo phòng có một thái giám mặc Mãng bào đang vội vàng đi thẳng về phía trước, quả nhiên đó là Ti Lễ Giám đại thái giám kiêm thống lĩnh Đông Xưởng, Trương Nhuệ.

-Trương Nhuệ đêm hôm vắng người vội vàng như vậy làm chi? Chẳng lẽ có đại sự gì xảy ra?

Vua Chính Đức buồn bực trong lòng suy nghĩ, chỉ thấy Trương Nhuệ bước nhanh đi vào khu nhà gần kề tiền viện, trong phòng ánh sáng đèn dầu mờ nhạt, nhìn không rõ tình hình bên trong.

Vua Chính Đức kiên trì chờ đợi, chỉ thấy Trương Nhuệ và thái giám kia kẻ trước người sau rời khỏi gian phòng nhỏ, hai người dường như nói chuyện rất khoái trá, trong tay Trương Nhuệ cầm theo một cái bao khá nặng, đi theo phía sau hăn chính là gã thái giám thân hình cao lớn, hai người chia tay ngay trước phòng, khi tên thái giám cao lớn kia xoay người rời đi, vừa vặn vua Chính Đức nhìn rõ khuôn mặt.

Nhìn thấy gương mặt đó, trong lòng vua Chính Đức khẽ động, thầm nhủ:

-Ai vậy a, nhìn khá quen mặt, người có thể khiến Trương Nhuệ đích thân gặp mặt hăn là không đơn giản, chỉ là hăn vì sao mặc y phục Hoàng môn? A?

Vua Chính Đức dùng kính viễn vọng nhìn theo Trương Nhuệ, chỉ thấy hần bước nhanh chạy về phía Trích Tinh Lô, túi đồ trên tay cũng không còn, nhưng lại cầm một cái sổ nhỏ.

Vua Chính Đức hừ một tiếng, bỏ kính viễn vọng xuống, yên lặng chờ Trương Nhuệ tới gặp.

Quả nhiên không lâu sau Trương Nhuệ liền đi tới lầu, hần thi lễ với vua Chính Đức:

-Nô tài Trương Nhuệ bái kiến Hoàng thượng, nghe nói Hoàng thượng chuẩn bị nghỉ ngơi rồi ạ?

Vua Chính Đức thở dài nói:

-Uhm, Cả đêm xem đèn trắm có chút mệt mỏi, đang muốn cùng Lưu phi nghỉ ngơi ở Trích Tinh Lô này, người đứng lên đi, vừa rồi không gọi được người, có thể người có chuyện đi ra ngoài?

Trương Nhuệ bò dậy, đáp:

-Hoàng thượng thánh minh, nô tài vừa mới nghe truyền báo nói Vương Đường trấn thủ Tô Châu phái người tới cấp báo, bởi vậy liền đi gặp mặt người kia.

-Vương Đường trấn thủ Tô Châu?

Vua Chính Đức đột nhiên nhớ lại người vừa này là ai, hần chẳng phải Vương Đường trấn thủ Tô Châu sao? Hần không trấn thủ tại Tô Châu, tại sao lén lút chạy về kinh thành, hơn nữa còn mặc y phục tiểu thái giám lén lút lút, định làm gì hả?

-Đúng ạ.

Trương Nhuệ không biết tình huống hồi lộ vừa nãy lọt vào mắt Hoàng Đế, vì vậy thản nhiên nói:

-Vương Đường viết một bản tấu chương nhờ tiểu nhân dâng lên Hoàng thượng, nói có chuyện vô cùng đau buồn muốn khiếu nại lên Hoàng thượng, mong Hoàng thượng ân điển thay hãn chủ trì công đạo, có lẽ là chuyện cực kỳ quan trọng, Hoàng thượng có thể xem trước một chút rồi hãy đi nghỉ được không ạ?

Vua Chính Đức uhm một tiếng, nói với Lưu nương nương:

-Ái phi xuống lầu nghỉ ngơi trước, ta lát nữa sẽ tới ăn khuya cùng nàng.

Lưu nương nương lo lắng nói:

-Hoàng thượng ngàn vạn lần chớ để mệt mỏi.

Nói xong nàng liếc mắt nhìn Trương Nhuệ một cái, thở dài, rồi khom người cáo lui.

Vua Chính Đức khẽ vươn tay, Trương Nhuệ trình cuốn sổ nhỏ lên, Vua Chính Đức mở ra nhìn qua một lượt, đột nhiên cười rộ lên, nói:

-Lại là Đoàn Phi, tên tiểu tử này thực sự có thể gây áp lực ah.

Trương Nhuệ luôn luôn nhìn lén nét mặt vua Chính Đức, dò xét xem vua Chính Đức vui mừng hay u sầu, thấy Hoàng thượng mỉm cười, trong lòng Trương Nhuệ mừng thầm, gần đây hể Hoàng thượng vui vẻ mọi việc đều có kết cục tốt, Hoàng thượng tuy rằng vui giận thất thường, nhưng sau khi diệt hết bọn Bát Hồ và Giang Ân, Tiền Ninh, trên đời này còn có ai hiểu rõ Hoàng thượng hơn Trương Nhuệ?

Trương Nhuệ vội vàng nói tiếp:

-Đoàn Phi, chẳng phải là kẻ mấy ngày gần đây khiến Hoàng thượng không ngon giấc sao? Hắn làm gì? Hắn chẳng phải làm quan tại Ứng Thiên sao? Vì có gì mà khiến thái giám trấn thủ Tô Châu phải khiêu nại lên Hoàng thượng?

Vua Chính Đức liếc mắt nhìn hắn, ném chiếc sổ nhỏ cho Trương Nhuệ, cười nói:

-Tự người xem đi.

Trương Nhuệ giả vờ đưa mắt nhìn, sau đó kinh sợ nói:

-Đoàn Phi này thật lớn mật, bầm Hoàng thượng, không ngờ hắn dám tự ý chạy tới Tô Châu, xông vào nhà dân ngang nhiên cướp tiểu thiếp của người khác. Quả thực coi trời bằng vung!

Vua Chính Đức hừ một tiếng, nói:

-Đoàn Phi không phải tên ngốc, cũng không cuồng ngạo tới mức đang làm quan ở Ứng Thiên lại chạy tới Tô Châu gây phiền toái cho thái giám trấn thủ Tô Châu, vụ án này chắc chắn có điểm kỳ quái, trong sổ nhỏ này của Vương Đường dâng tấu có trăm nghìn chỗ sơ hở, căn bản là nói bậy nói bạ, người thân là thống lĩnh Đông Xương, chẳng lẽ ngay cả điểm này cũng không nhìn ra sao?

Trương Nhuệ nào biết rằng vừa nãy vua Chính Đức dùng kính viễn vọng đã nhìn thấy Vương Đường hối lộ hắn, trong lòng sớm nhận ra Vương Đường có quỷ kế, cho nên mới nói chắc chắn như vậy, Trương Nhuệ còn tưởng rằng vua Chính Đức nhìn thấu việc Vương Đường nói dối, nghe vua Chính Đức chất vấn, hắn toát mồ hôi lạnh, vội vàng bái phục trên mặt đất, nói:

-Hoàng thượng thánh minh, lão nô nhất thời hồ đồ, không ngờ trong bản tấu này có điểm không ổn, Hoàng thượng, Vương Đường hối trấn thủ Tô

Châu mấy năm nay luôn luôn trung thành và tận tâm cũng không gây chuyện, chuyện này e là tất cả không phải là lỗi của hãn.

Vua Chính Đức thản nhiên cười, nói:

-Giờ không còn sớm, bản tấu này ngày mai mang lên triều thương nghị, nếu như thương nghị vài ngày không hiểu được chân tướng, xem ra cần phải phái khâm sai.

Trương Nhuệ nịnh nọt nói:

-Hoàng thượng thánh minh, phái khâm sai cần người thích hợp, không biết trong lòng Hoàng thượng chọn ai?

Vua Chính Đức ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Dương Thận con trai của Dương Đại Học Sĩ tài trí hơn người, vả lại không có giao tình với Đoàn Phi, hiện tại đang nhậm chức Đô Sát Viện, người cảm thấy người này thế nào?

Trương Nhuệ hoảng sợ, tiểu tử Dương Thận kia chính là mối tai họa, trước kia thu thập bằng chứng chấn chỉnh Tiền Ninh chính là do hãn đứng đầu náo động, hãn mời hơn hai trăm tiến sĩ Hàn Lâm Viện tập trung tại cầu Kim Thủy hồ lớn:

Quốc gia nuôi quân 150 năm, trượng nghĩa giết đạo tặc, chính là ngày hôm nay!

Khiến Tiền Ninh sợ tới mức phải kinh động triều đình, khóc thảm thiết bái lễ trước Hoàng thượng, vậy mà hiện giờ vẫn chưa bị chặt đầu.

Cha của Dương Thận Thủ Phụ Đại Học Sĩ Dương Đình Hòa tuy chán ghét Đoàn Phi, nhưng hãn càng chán ghét thế lực hoạn quan, nếu như để

đứa con hay gây sự của y trở thành khâm sai đi đến Giang Nam, không khiến Giang Nam náo loạn tận trời mới là lạ!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Triều Đình Như Chiến Trường

Trương Nhuệ cẩn thận nói: đọc truyện mới nhất tại .

-Hoàng thượng, Dương Thận ý mình có tài mà kiêu ngạo, e là không phải lựa chọn tốt nhất, lão nô cảm thấy. . .

- Aizzz... .

Chính Đức ngáp một cái, phẩy tay áo nói:

-Người suy nghĩ thật kỹ, ngày mai lâm triều thương nghị tiếp.

-Vâng, lão nô hầu Hoàng thượng đi nghỉ.

Trương Nhuệ hầu vua Chính Đức ăn khuya rồi lui ra ngoài, ngây ra một hồi, tâm trạng y có phần căng thẳng rồi y bước đi.

Sáng sớm hôm sau, tại Thái Hòa Điện trong Tử Cấm Thành, các đại thần theo thứ tự sắp xếp hàng ngũ chỉnh tề quỳ gối nghênh đón vua Chính Đức lâm triều, sau khi vua Chính Đức hiên ngang đi lên ngai vàng, mắt lạnh lùng đảo qua đám đại thần phía dưới. Nói:

-Các khanh bình thân.

Các đại thần đồng loạt đứng dậy, vua Chính Đức nói:

-Các vị ái khanh, tối hôm qua Trẫm nhận được tin cấp báo của Thái giám trấn thủ Tô Châu Vương Đường.

Tại các đại thần đều dựng ngược lên. Thái giám trấn thủ Tô Châu có tin cấp báo gì? Xem thần sắc Hoàng Thượng thì quả không giống.

Vua Chính Đức đột nhiên ngáp một cái, rồi tiếp tục nói:

-Trương ái khanh, khanh đọc cho mọi người cùng nghe.

Trương Nhuệ cầm bản tấu chương của Vương Đường đọc trước mặt mọi người một lượt, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, tại sao lại là Đoàn Phi, hẳn thực sự có thể gây sức ép đến vậy sao. Tấu chương mấy ngày hôm trước còn chưa duyệt xong, hôm nay lại gây áp lực.

-Các vị ái khanh, tấu chương này của Vương Đường, các khanh xem nên xử trí như thế nào?

Vua Chính Đức hỏi.

Tả Đô Ngự Sử Bàng Thượng Bằng bước ra khỏi hàng nói:

-Bẩm tấu Hoàng thượng, Đoàn Phi này làm việc kỳ quặc, coi trời bằng vung, nhất định phải dùng quốc pháp nghiêm trị không tha!

Hữu Đô Ngự Sử Lư Tường lập tức bước ra khỏi hàng nói:

-Bẩm tấu Hoàng thượng, thần cho rằng tấu chương của Vương Đường thiếu tính chân thực, không thể dựa vào đó để xét tội.

Đô Sát Viện đầu tiên dúi một chỗ, theo tình thế tranh luận dần dần tăng lên, trong triều đình ngoại trừ Lục Bộ Thượng Thư và Nội Các gần như toàn bộ đều tham dự, tổng thể mà nói ngôn luận phản đối Đoàn Phi chiếm ưu thế.

Bởi vì vụ việc không liên quan tới mình, vì thế đám người Lục Bộ Thượng Thư và Nội Các vẫn yên lặng, Vương Thủ Nhân luôn luôn quan sát tình huống, y và Đoàn Phi vẫn thường xuyên liên hệ, biết rõ Đoàn Phi hiện

tại đang xử lý vụ án này, hăn thoáng liếc nhìn thấy sắc mặt Trương Nhuệ vẫn âm trầm, vua Chính Đức tuy bề ngoài điềm tĩnh, nhưng trong đôi mắt ẩn chứa sát khí, trong lòng cảm thấy kỳ quặc. Giờ phút này trong triều ngôn luận chống đối Đoàn Phi chiếm đa số, Tả Đô Ngự Sử Bàng Thượng Bằng chính là nanh vuốt của Trương Nhuệ, theo lý mà nói Trương Nhuệ nên vui vẻ mới phải, vì sao hăn lại lo lắng?

Vua Chính Đức ho nhẹ , tiếng cãi vã trong triều đình tạm ngừng, vua Chính Đức mặt không biến sắc nói:

-Ý của các vị ái khanh chính là, Đoàn Phi này thực sự tội ác tày trời, theo luật nên chém?

Lúc này Hộ Bộ Thượng Thư Phí Hoành bước ra khỏi hàng, y cúi đầu hành lễ trước vua Chính Đức, nói:

-Tâu Hoàng thượng, thần nghĩ không có lửa làm sao có khói. Đoàn Phi bất luận đi đến đâu đều khiến mọi người phê phán, e là lời đồn không phải vô căn cứ, Thái giám trấn thủ Tô Châu Vương Đường không hề thù oán với hăn, tuyệt sẽ không tâu; hăm hại hăn. Thần nghĩ bản tấu của Vương Đường hơn phân nửa là sự thực, Đoàn Phi này coi luật pháp như không, thực sự tội ác tày trời, theo luật nên chém!

Vương Thủ Nhân hừ một tiếng, thầm nghĩ:

-Phí Hoành ơi Phí Hoành, ông cả đời làm cây cỏ đầu tường cẩn thận từng li từng tý, hôm nay lại phán đoán sai tình thế rồi. . .!

Chỉ thấy vua Chính Đức lại hỏi:

-Phí đại nhân cho rằng Đoàn Phi đáng chết, có ai nói đỡ Đoàn Phi hay không?

Vương Thủ Nhân nhân cơ hội này bước ra khỏi hàng, cúi đầu hành lễ rồi nói:

-Bẩm tấu Bệ hạ, thần cho rằng Đoàn Phi không có tội mà có công, thực sự nên ca ngợi mới phải!

Vua Chính Đức ồ một tiếng, nói:

-Vương Thị Lang vì sao nói như thế? Hay vì Đoàn Phi là người khanh một tay nâng đỡ?

Những người khác muốn lấy cớ này làm khó dễ Vương Thủ Nhân đều ngậm miệng lại, chỉ nghe Vương Thủ Nhân trấn tĩnh đáp:

-Bẩm không phải ạ, thần tuy là người quen cũ của Đoàn Phi, nhưng không đến mức lương tâm mu muội nói đỡ hăn, thần vốn nói hăn không có tội mà có công là có nguyên nhân, chứng cứ đầy ắp!

Vua Chính Đức vực lại tinh thần, nói:

-Hả? Vương Thị Lang mau đứng lên nói, khanh vì sao nãy giờ không sớm lấy ra chứng cứ?

Vương Thủ Nhân mỉm cười nói:

-Tâu Hoàng Thượng, thần biết chút binh pháp, đây chỉ là phòng hư kế. Giống như Đoàn Phi nói, chứng cứ phải dùng ở thời điểm thỏa đáng nhất, lý lẽ giống như thép tốt, cần dùng làm chỗ cần thiết nhất trên đao.

Phí Hoành thấy Vương Thủ Nhân đối nghịch với mình, liền cười lạnh một tiếng nói:

-Khá lắm, phòng hư kế, Vương đại nhân coi triều đình trở thành chiến trường hay sao? Vậy với ông ai là địch, ai là bằng hữu?

Vương Thủ Nhân mặt không biến sắc nói:

-Đây chỉ là ví dụ mà thôi, Phí đại nhân hà tất phải tức giận? Hoàng thượng, thần sau khi vào kinh thành chưa từng liên hệ với Đoàn Phi, hôm nay đột nhiên nhận được thư cấp báo của hần.

Vương Thủ Nhân đưa phong thư của Đoàn Phi cho Trương Nhuệ, Trương Nhuệ giao thư cho vua Chính Đức, vua Chính Đức vừa mở thư, ánh mắt lập tức chuyển về phía Tả Đô Ngự Sử Bàng Thượng Bằng, Bàng Thượng Bằng mặc dù không xem thư, nhưng lại đoán được bảy tám phần, trong lòng bất ổn sắc mặt trắng bệch. Vua Chính Đức hừ một tiếng, nói:

-Bàng đại nhân, trong thư Đoàn Phi nói hần hàng ngày đều gửi tấu chương tới Bắc Kinh, vì sao trẫm chưa từng thấy bất cứ tấu chương nào? Ai thay trẫm phê duyệt rồi?

Bàng Thượng Bằng thoáng liếc nhìn Trương Nhuệ, Trương Nhuệ ánh mắt ngó lơ, tâm tư Bàng Thượng Bằng như tro tàn, vội vàng quỳ phục trên mặt đất, nói:

-Bệ hạ, thần cảm thấy tấu chương của Đoàn Phi không thật, có nhiều lời lẽ kích động Bệ hạ, bởi vậy mới cả gan chặn lại. Lão thần xưa nay luôn trung thành và tận tâm đối với Hoàng thượng, xin hoàng thượng minh xét xử nhẹ tội.

Sắc mặt vua Chính Đức lạnh lùng, quát:

-Đô Sát Viện có quyền giám sát, vạch tội các đại thần. Người, thân là Đô Sát viện Tả Đô Ngự Sử, không ngờ dám tuácute; chặn tấu chương, bịt tai Thánh thượng, người còn dám cầu xin ta tha thứ! Lôi hần xuống, lột mũ áo, nhốt vào thiên lao đợi xử lý!

Võ sĩ cung vàng điện ngọc gồng như lang như hổ xông tới, lôi Bàng Thượng Bằng chân không chạm đất đi ra ngoài, chỉ nghe Bàng Thượng

Bằng thể lương cầu xin Hoàng thượng tha mạng, các quan viên vừa nói Đoàn Phi nói bậy đều trở nên nghiêm nghị.

Vua Chính Đức nói:

-Hữu Đô Ngự Sử Lữ Tường lập tức thăng chức làm Tả Đô Ngự Sử, những vị trí trống còn lại theo thứ tự mà bổ sung, không cần bàn lại. Vương Thị Lang, phong thư này khanh đã xem kỹ, vậy khanh hãy giải thích nội dung trong thư cho các quần thần nghe.

Vương Thủ Nhân liền nói:

-Đoàn Phi sau khi nhậm chức ở Ứng Thiên Đô Sát Viện cảm nhận sâu sắc Hoàng ân mệnh mông, bởi vậy khi hãn làm việc vô cùng cẩn thận, mấy ngày trước, tam ti phủ Ứng Thiên cùng thẩm vấn một vụ án mạng không có điểm gì kỳ lạ.

Vương Thủ Nhân sơ lược giới thiệu sau khi Đoàn Phi bắt đầu tham gia vụ án này phát hiện ra rất nhiều sự việc, giải thích nguyên nhân hãn và Nam Kinh Đô Sát viện Tả Đô Ngự Sử Ngụy Đạt Tiên, Đại Lý Tự chính Tiết Trạch kết thù kết oán, giải thích nguyên nhân hãn đi Tô Châu tra án rồi lén lút cứu Chu Thị và Lưu tiểu thư. Vua Chính Đức mấy ngày trước bị các đại thần làm cho đầu óc hoang mang, bây giờ mới hiểu được tình hình cụ thể, biết được Vương Đường dung túng cháu họ Vương Thế Dũng vu oan hãm hại Chu gia, vua Chính Đức không khỏi kinh hoàng vỗ bàn nói:

-Vương Thế Dũng chết tiết, Vương Đường chết tiết, to gan lớn mật coi khinh luật pháp, thực sự đáng chết!

Phí Hoành biết vừa nãy mình đứng ra quá sớm, hãn kiên quyết nói:

-Hoàng thượng, đây chỉ là lời nói từ một phía Đoàn Phi, là thực hay giả còn chưa biết được?

Vua Chính Đức nói:

-Ý của người nói chính là nên cắt cử khâm sai đi Ứng Thiên tra án?

-Chuyện này...?

Phí Hoành do dự một hồi, vua Chính Đức liếc nhìn Trương Nhuệ, Trương Nhuệ vội nói:

-Lão nô cũng cho rằng nên cắt cử khâm sai đi tới Ứng Thiên tra án.

Vương Thủ Nhân nói:

- Thần phụng chỉ.

Phí Hoành không thể làm gì khác hơn, nói:

- Thần phụng chỉ.

Vua Chính Đức vui vẻ vỗ bàn, nói:

-Tốt lắm, truyền chỉ, bổ nhiệm Ứng Thiên Đô Sát viện Hữu Đô Thiêm Ngự Sử Đoàn Phi làm khâm sai, tuần phủ Nam Trực Lệ, để thuận tiện giải quyết vụ án này, cứ như vậy đi, không cần thương nghị nữa.

Nghe vua Chính Đức cắt cử Đoàn Phi làm khâm sai tuần phủ Nam Trực Lệ, ngay cả Vương Thủ Nhân luôn luôn ủng hộ Đoàn Phi cũng không thể tin được vào tai mình, Trương Nhuệ tim đập thành tích, Thủ Phụ Dương Đình Hòa rốt cuộc không nhịn được, y bước ra khỏi hàng tấu:

-Bệ hạ, vạn lần không thể!

Vua Chính Đức có chút khó chịu, liếc mắt nhìn y hỏi:

-Có gì không thể?

Dương Đình Hòa nói:

-Khởi bẩm Bệ hạ, Đoàn Phi còn trẻ tuổi, bỗng nhiên gánh vác trọng trách như vậy e là không ổn, hơn nữa hãn đang bị tình nghi, sao có thể cắt cử hãn xử lý vụ án này?

Vua Chính Đức nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

-Trẫm cảm thấy bản thân Đoàn Phi bị nghi ngờ chứng minh hãn có gan đảm nhiệm chuyện này, nếu không tại sao đặc tội với nhiều người như vậy? Ý ta đã quyết, cắt cử Đoàn Phi làm khâm sai, tuần phủ Nam Trực Lệ, Trương Nhuệ, truyền ý chỉ đi.

Trương Nhuệ do dự một hồi, lại đáp:

-Nô tài tuân chỉ.

Võ Anh điện Đại học sĩ kiêm Binh bộ Thượng Thư Dương Nhất Thanh hiểu được đạo lý giữ mình, lại là oan gia với Dương Đình Hòa, nhưng lúc này thấy tình thế không ổn hãn đành bước ra nói:

-Thần Dương Nhất Thanh, khẩn cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban!

Chương 162: Tin dữ trém đầu

Khẩn cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban!

Hơn phân nửa đại thần trong triều bước ra khỏi hàng, cất giọng cầu xin tạo nên thanh âm chấn động triều đình, vua Chính Đức thấy trong đám người còn có cả Vương Thủ Nhân, người vừa nói thay cho Đoàn Phi, đức vua không khỏi vừa bức mình vừa buồn cười: Tên gia hỏa này rốt cuộc giúp ai đây, muốn trừng phạt Đoàn Phi bọn họ không tán thành, muốn thăng quan tiến chức cho Đoàn Phi bọn họ cũng phản đối, thực sự đau đầu!

Thực tế khó tránh khỏi các đại thần kiên quyết phản đối, Đoàn Phi trước đây không có bất cứ công danh gì, được Hoàng thượng trực tiếp bổ nhiệm làm quan ngũ phẩm đã là Hoàng ân mệnh mông, chưa đầy hai tháng hẳn được Vương Thủ Nhân tiến cử mà thăng chức làm quan Tứ Phẩm, như vậy cũng đã đành, Đoàn Phi này vừa làm quan Tứ Phẩm mới vài ngày a, lại bổ nhiệm hẳn làm tuần phủ Nam Trực Lệ, chuyện này làm sao chấp nhận được?

Nam Trực Lệ không chỉ là một phủ Ứng Thiên, mà ngoài phủ Ứng Thiên còn có phủ Phượng Dương, phủ Tô Châu, phủ Tùng Giang, phủ Thường Châu, phủ Trấn Giang, phủ Dương Châu, phủ Hoài An, phủ Huy Châu, phủ An Khánh, phủ Thái Bình, phủ Từ Châu Đằng, phủ Trì Châu, phủ Huy Châu, Quảng Đức Châu, Hòa Châu, Trừ Châu và Từ Châu, nếu như Đoàn Phi trở thành tuần phủ Nam Trực Lệ, nói cách khác, các châu phủ khác sẽ thuộc phạm vi hãn tuần tra, hẳn cũng sắp trở thành một trong năm vị quan tối cao của Đại Minh, điều này thực sự có phần hơi quá.

Cây to chịu gió, cây nhỏ mọc thành rừng, Vương Thủ Nhân biết đạo lý này, hẳn vì muốn tốt cho Đoàn Phi, cũng vì chính mình, cho nên hẳn nhất định xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban!

Trung thu vừa trôi qua, Đoàn Phi lại bắt đầu ngày ngày báo cáo tin tức lên công đường Hình Bộ, song phương tiếp tục tranh luận không có hồi kết vụ án Chu An giết huynh trưởng, tuy mọi người đều biết, trên thực tế chiến trường chính không phải ở Ứng Thiên mà là trong Tử Cấm Thành tại Bắc Kinh.

Lại là một ngày nhàm chán, Đoàn Phi mệt mỏi cực độ rời khỏi công đường, hẳn không muốn làm những chuyện vô vị này, nhưng nếu không ứng phó việc tranh cãi nhàm chán này, thì một mình lão Tiền khó có thể ứng phó, trong lòng nghĩ việc này không biết còn lãng phí bao nhiêu thời gian, Đoàn Phi đã cảm thấy đau đầu. Hiện tại nên làm thế nào để phá vỡ cục diện bế tắc này?

-Công tử không cần phiền não, giả dối không thể giấu mãi được, rốt cuộc sẽ có ngày thấy rõ chân tướng.

Tô Dung an ủi.

Đoàn Phi chậm rãi gật gật đầu, nói:

-Cần nghĩ biện pháp mới được, không thể đặt tất cả trứng gà trong một chiếc giỏ.

- Trứng gà? Giỏ?

Tô Dung ngẩn người một lúc mới hiểu ý tứ của Đoàn

Phi, đôi mắt đảo quanh, đột nhiên trong lòng cảm giác bất an, nàng ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một bóng người chạy lướt trên mép mái nhà, xa xa nghe được tiếng thét như sấm:

-Đoàn Phi! Người mau nạp mạng đi!

Đoàn Phi chấn động, hần ngẩng đầu nhìn lại, bỗng kêu lớn:

-Hạ đại ca?

Lao như bay đến chính là đại đệ tử đời thứ ba phái Hoa Sơn Hạ Thịnh, người này mày rậm, râu tóc dựng ngược, hai mắt vẫn đỏ, sát khí kinh người, tay cầm kiếm dài ba thước hét lớn, nói:

-Ai là Hạ đại ca của ngươi, ta muốn giết ngươi báo thù cho hai sự đệ của ta!

Mũi chân Hạ Thịnh bấm vào mái nhà, toàn thân phi xuống Đoàn Phi, kiếm quang tinh diệu lóe sáng hai mắt, Đoàn Phi cảm thấy chính mình giống như bị tảng đá lớn ngàn cân đè xuống, hô hấp trì trệ, toàn thân không thể nhúc nhích, trong nháy mắt, ngực và mặt hần run lấy bầy, sau đó mồ hôi

vã ra khắp gân cốt và tứ chi, Đoàn Phi nhờ vậy mà áp lực được giảm đi rất nhiều.

Hạ Thịnh định một kiếm sẽ đâm thủng cổ họng Đoàn Phi, nhưng hăn lại cảm thấy khác thường, chỉ thấy bên cạnh Đoàn Phi có người giơ tay kéo Đoàn Phi về phía sau, sau đó một đạo kiếm quang bay lên, trước mắt Hạ Thịnh vụt hiện ra chín đóa hoa mai chói tề. Hạ Thịnh cả kinh, vội vàng biến chiêu, vài tiếng leng keng vang lên, kinh khí bay loạn, chỉ thấy Tô Dung thoái lui vài bước, Hạ Thịnh cũng dùng bảy phần khinh công Hoàng Tước Thất Chiết bay ngược về phía nóc nhà.

Hạ Thịnh không giảm sát khí đứng trên nóc nhà, chỉ kiếm về phía Đoàn Phi quát:

-Cô nương này là nữ hiệp phái Nga Mi? Vì sao trợ giúp kẻ xấu xa này? Mau tránh ra để ta giết tên bội bạc này, nếu không ta sẽ không khách khí.

Tô Dung vẫn mặc nam trang, tuy nhiên Nga Mi không thu nam đồ, bởi vậy Hạ Thịnh nhìn qua cũng biết nàng đang ngụy trang, Tô Dung nhảy đến chắn giữa Hạ Thịnh và Đoàn Phi, ngẩng đầu mỉm cười nói:

-Hóa ra là Hoa Sơn Hạ sư huynh, tiểu muội Tô Dung, danh xưng là nữ hiệp Phù Dung, Hạ sư huynh vì cớ gì mà đột nhiên hạ sát Đoàn đại nhân? Theo ta được biết hai người vốn có quan hệ không tệ mới đúng chứ.

Đoàn Phi bị Tô Dung đẩy về phía sau, lại bị kinh phong cuồn cuộn thổi một cái ngã mạnh xuống đất chân tay xiên xẹo, , hăn nghe Tô Dung nói chuyện, bất chấp đau đớn đứng lên kêu lớn về phía Hạ Thịnh:

-Hạ đại ca, có chuyện gì xảy ra? Có phải đám người Ngọc Kỳ xảy ra chuyện không?

Hai mắt Hạ Thịnh nóng như lửa đốt, nổi trận lôi đình trừng mắt nhìn Đoàn Phi nói:

-Người không biết xấu hổ còn nhắc tới bọn họ, bọn họ đã bị người hại chết!

-Cái gì! Bọn họ đã chết? Làm sao có thể!

Đoàn Phi đột nhiên nghe tin dữ như bị sét đánh, nhất thời ngẩn người, Thạch Bân nghe tin huynh đệ Nhạc Thị cũng kinh hô, Hạ Thịnh đau xót nói:

-Ta sớm kêu bọn họ đừng đi theo người, lưu lạc chân trời còn tốt hơn với chuyện bị chém đầu, nhưng bọn họ không nghe, chết đến nơi cũng không chịu theo ta, bảo ta tới tìm người nghĩ cách tháo gỡ, chuyện này còn có gì để gỡ nữa hay sao? Bọn họ đều bị người mê hoặc đến mức mù muội rồi.

-Bọn họ đã chết!

Đoàn Phi cảm thấy có chút hoa mắt, hai tiểu tử đáng yêu kia sao lại cứ thế mà đi cơ chứ.

-Đợi chút, huynh đệ Nhạc Thị rốt cuộc đã chết thật sao?

Tô Dung nói:

-Sao ta càng nghe càng mơ hồ?

Hạ Thịnh bi phần quát:

-Chết hay chưa cũng chẳng có gì khác biệt, mau đi ta giết chết tên bội bạc này, sau đó trở về cứu hai gã ngốc kia!

Đoàn Phi giật nảy mình, hân vừa mừng vừa sợ kêu lớn:

-Bọn họ không chết? Bọn họ còn chưa chết sao? Hạ đại ca mau mau xuống đây, nói cho ta biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Ta sẽ nghĩ biện pháp cứu bọn họ!

-Còn có biện pháp gì nữa? Trừ phi mang theo đầu của người về, để bọn họ hết hy vọng, sau đó bọn họ mới chịu theo đi ta!

Cách tay Hạ Thịnh run rẩy, kiếm của hắn cũng run run, nhưng sát khí lại không ngừng dâng lên, khiến cho Tô Dung chịu áp lực càng ngày càng lớn.

Đoàn Phi nói:

-Còn sống là tốt rồi, chịu án mất đầu nhất định phải thông qua Lại Bộ, ta đây phải tới Lại Bộ điều tra thêm, ta bây giờ là Đô Sát Viện Hữu Đô Thiêm Ngự Sử, có thể tác động Lại Bộ để bọn họ phúc thẩm lại, ít nhất có thể kéo dài thêm vài ngày, Hạ đại ca, mau xuống đây nói cho ta biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Giết ta cũng không giải quyết được vấn đề gì!

Hạ Thịnh nghe nói án tử hình còn có hi vọng, sát khí lập tức tiêu tan, thu kiếm nhảy xuống, đứng trước mặt Đoàn Phi, cầm lấy bờ vai hắn lắc mạnh, nói:

-Mau, mau nghĩ cách, nhanh tới Lại Bộ để bọn họ phúc thẩm lại!

Đoàn Phi thoáng nhìn liền phát hiện có rất nhiều người thần sắc quỷ dị đang chú ý tới bọn họ, hắn cười khổ nói:

-Hạ đại ca, ta đây cũng phải biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, muốn phúc thẩm lại án tử hình không phải nói là được, cần phải hợp tình hợp lý, không thể làm xằng bậy a.

Tô Dung nhẹ nhàng điểm huyệt Đại Chủy sau lưng Hạ Thịnh, Hạ Thịnh không phòng bị hét lớn rồi ngã gục xuống, Đoàn Phi vội vàng đỡ hắn, nhìn Tô Dung hỏi:

-Người làm gì vậy?

Tô Dung cất giọng nói:

-Đại nhân, thích khách đã chịu trối, đại nhân giao cho Hình Bộ hay mang về Đô Sát Viện thẩm vấn?

Đoàn Phi giật mình, lớn tiếng nói:

-Tất nhiên là giao cho Hình Bộ rồi, Đô Sát Viện không có quyền tự ý thẩm án, người nghi ta là Tuần phủ a, đi, trở về Hình Bộ. Loại đạo tặc hoành hành giữa đường này, nhất định phải mời Tiên đại nhân nghiêm trị mới được.

Đoàn người quay về Hình Bộ, nha dịch giữ cửa biết hản quan hệ thân mật với Tiên Thượng Thư, vì vậy không dám hỏi về việc hản đi rồi lại quay lại, Tiên Như Kinh ra đón, nói:

-Đoàn đại nhân, nghe nói đại nhân trên đường đi gặp thích khách?

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

-Đúng vậy, tiểu nhân gặp phải thích khách, xin đại nhân tới sân viện yên tĩnh cùng tiểu nhân thẩm vấn tên thích khách này.

Tiên Như Kinh tuy cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng cũng không nhiều lời, vì bên cạnh ông có nhiều con mắt, ông còn chưa xác định Lại Bộ có bao nhiêu người đã bị mua chuộc.

Mọi người tiến vào một tiểu viện yên ắng, Đoàn Phi xoay người nói với Tiên Như Kinh:

-Xin đại nhân điều động một thủ hạ đáng tin cậy lấy hồ sơ vụ án hung sát tại Hải An Dương Châu qua đây.

Tiên Như Kinh kinh ngạc nói:

-Án mạng kia không phải đã kết thúc rồi sao? Trước mắt ta còn đang xử lý vụ án Chu An, quyết bắt hung thủ về quy án, thích khách này có liên

quan gì đến vụ án sao?

Đoàn Phi nhìn hẳn thở dài nói:

-Thời gian cấp bách, xin đại nhân trước hết mang hồ sơ vụ án tới đây, tiểu nhân sẽ từ từ giải thích với đại nhân.

Tiền Như Kinh gật gật đầu nói:

- Được.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Tin Dữ Trém Đầu

Khẩn cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban!

Hơn phân nửa đại thần trong triều bước ra khỏi hàng, cất giọng cầu xin tạo nên thanh âm chấn động triều đình, vua Chính Đức thấy trong đám người còn có cả Vương Thủ Nhân, người vừa nói thay cho Đoàn Phi, đức vua không khỏi vừa bức mình vừa buồn cười: Tên gia hỏa này rốt cuộc giúp ai đây, muốn trừng phạt Đoàn Phi bọn họ không tán thành, muốn thăng quan tiến chức cho Đoàn Phi bọn họ cũng phản đối, thực sự đau đầu!

Thực tế khó tránh khỏi các đại thần kiên quyết phản đối, Đoàn Phi trước đây không có bất cứ công danh gì, được Hoàng thượng trực tiếp bổ nhiệm làm quan ngũ phẩm đã là Hoàng ân mệnh mông, chưa đầy hai tháng hẳn được Vương Thủ Nhân tiến cử mà thăng chức làm quan Tứ Phẩm, như vậy cũng đã đành, Đoàn Phi này vừa làm quan Tứ Phẩm mới vài ngày a, lại bổ nhiệm hẳn làm tuần phủ Nam Trực Lệ, chuyện này làm sao chấp nhận được?

Nam Trực Lệ không chỉ là một phủ Ứng Thiên, mà ngoài phủ Ứng Thiên còn có phủ Phụng Dương, phủ Tô Châu, phủ Tùng Giang, phủ Thường Châu, phủ Trấn Giang, phủ Dương Châu, phủ Hoài An, phủ Huy Châu, phủ An Khánh, phủ Thái Bình, phủ Từ Châu, phủ Trì Châu, phủ Huy Châu, Quảng Đức Châu, Hòa Châu, Trừ Châu và Từ Châu, nếu như Đoàn Phi trở thành tuần phủ Nam Trực Lệ, nói cách khác, các châu phủ khác sẽ thuộc phạm vi hãn tuần tra, hẳn cũng sắp trở thành một trong năm vị quan tối cao của Đại Minh, điều này thực sự có phần hơi quá.

Cây to chịu gió, cây nhỏ mọc thành rừng, Vương Thủ Nhân biết đạo lý này, hẳn vì muốn tốt cho Đoàn Phi, cũng vì chính mình, cho nên hẳn nhất định xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban!

Trung thu vừa trôi qua, Đoàn Phi lại bắt đầu ngày ngày báo cáo tin tức lên công đường Hình Bộ, song phương tiếp tục tranh luận không có hồi kết vụ án Chu An giết huynh trưởng, tuy mọi người đều biết, trên thực tế chiến trường chính không phải ở Ứng Thiên mà là trong Tử Cấm Thành tại Bắc Kinh.

Lại là một ngày nhàm chán, Đoàn Phi mệt mỏi cực độ rời khỏi công đường, hẳn không muốn làm những chuyện vô vị này, nhưng nếu không ứng phó việc tranh cãi nhàm chán này, thì một mình lão Tiền khó có thể ứng phó, trong lòng nghĩ việc này không biết còn lãng phí bao nhiêu thời gian, Đoàn Phi đã cảm thấy đau đầu. Hiện tại nên làm thế nào để phá vỡ cục diện bế tắc này?

-Công tử không cần phiền não, giả dối không thể giấu mãi được, rốt cuộc sẽ có ngày thấy rõ chân tướng.

Tô Dung an ủi.

Đoàn Phi chậm rãi gật gật đầu, nói:

-Cần nghĩ biện pháp mới được, không thể đặt tất cả trứng gà trong một chiếc giỏ.

- Trứng gà? Giỏ?

Tô Dung ngẩn người một lúc mới hiểu ý tứ của Đoàn

Phi, đôi mắt đảo quanh, đột nhiên trong lòng cảm giác bất an, nàng ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một bóng người chạy lướt trên mép mái nhà, xa xa nghe được tiếng thét như sấm:

-Đoàn Phi! Người mau nạp mạng đi!

Đoàn Phi chấn động, hăn ngẩng đầu nhìn lại, bỗng kêu lớn:

-Hạ đại ca?

Lao như bay đến chính là đại đệ tử đời thứ ba phái Hoa Sơn Hạ Thịnh, người này mày rậm, râu tóc dựng ngược, hai mắt vẫn đỏ, sát khí kinh người, tay cầm kiếm dài ba thước hét lớn, nói:

-Ai là Hạ đại ca của người, ta muốn giết người báo thù cho hai sự đệ của ta!

Mũi chân Hạ Thịnh bấm vào mái nhà, toàn thân phi xuống Đoàn Phi, kiếm quang tinh diệu lóe sáng hai mắt, Đoàn Phi cảm thấy chính mình giống như bị tảng đá lớn ngàn cân đè xuống, hô hấp trì trệ, toàn thân không thể nhúc nhích, trong nháy mắt, ngực và mặt hăn run lấy bầy, sau đó mồ hôi vã ra khắp gân cốt và tứ chi, Đoàn Phi nhờ vậy mà áp lực được giảm đi rất nhiều. đọc truyện mới nhất tại .

Hạ Thịnh định một kiếm sẽ đâm thủng cổ họng Đoàn Phi, nhưng hăn lại cảm thấy khác thường, chỉ thấy bên cạnh Đoàn Phi có người giơ tay kéo Đoàn Phi về phía sau, sau đó một đạo kiếm quang bay lên, trước mắt Hạ Thịnh vụt hiện ra chín đóa hoa mai chảnh tề. Hạ Thịnh cả kinh, vội vàng biến chiêu, vài tiếng leng keng vang lên, kinh khí bay loạn, chỉ thấy Tô Dung thoái lui vài bước, Hạ Thịnh cũng dùng bảy phần khinh công Hoàng Tước Thất Chiết bay ngược về phía nóc nhà.

Hạ Thịnh không giám sát khí đứng trên nóc nhà, chỉ kiếm về phía Đoàn Phi quát:

-Cô nương này là nữ hiệp phái Nga Mi? Vì sao trợ giúp kẻ xấu xa này? Mau tránh ra để ta giết tên bội bạc này, nếu không ta sẽ không khách khí.

Tô Dung vẫn mặc nam trang, tuy nhiên Nga Mi không thu nam đồ, bởi vậy Hạ Thịnh nhìn qua cũng biết nàng đang ngụy trang, Tô Dung nhảy đến chặn giữa Hạ Thịnh và Đoàn Phi, ngẩng đầu mỉm cười nói:

-Hóa ra là Hoa Sơn Hạ sư huynh, tiểu muội Tô Dung, danh xưng là nữ hiệp Phù Dung, Hạ sư huynh vì cớ gì mà đột nhiên hạ sát Đoàn đại nhân? Theo ta được biết hai người vốn có quan hệ không tệ mới đúng chứ.

Đoàn Phi bị Tô Dung đẩy về phía sau, lại bị kinh phong cuốn cuộn thổi một cái ngã mạnh xuống đất chân tay xiên xẹo, , hần nghe Tô Dung nói chuyện, bất chấp đau đớn đứng lên kêu lớn về phía Hạ Thịnh:

-Hạ đại ca, có chuyện gì xảy ra? Có phải đám người Ngọc Kỳ xảy ra chuyện không?

Hai mắt Hạ Thịnh nóng như lửa đốt, nổi trận lôi đình trừng mắt nhìn Đoàn Phi nói:

-Người không biết xấu hổ còn nhắc tới bọn họ, bọn họ đã bị người hại chết!

-Cái gì! Bọn họ đã chết? Làm sao có thể!

Đoàn Phi đột nhiên nghe tin dữ như bị sét đánh, nhất thời ngẩn người, Thạch Bân nghe tin huynh đệ Nhạc Thị cũng kinh hô, Hạ Thịnh đau xót nói:

-Ta sớm kêu bọn họ đừng đi theo người, lưu lạc chân trời còn tốt hơn với chuyện bị chém đầu, nhưng bọn họ không nghe, chết đến nơi cũng không chịu theo ta, bảo ta tới tìm người nghĩ cách tháo gỡ, chuyện này còn có gì để gỡ nữa hay sao? Bọn họ đều bị người mê hoặc đến mức mù muội rồi.

-Bọn họ đã chết!

Đoàn Phi cảm thấy có chút hoa mắt, hai tiểu tử đáng yêu kia sao lại cứ thế mà đi cơ chứ.

-Đợi chút, huynh đệ Nhạc Thị rốt cuộc đã chết thật sao?

Tô Dung nói:

-Sao ta càng nghe càng mơ hồ?

Hạ Thịnh bi phần quát:

-Chết hay chưa cũng chẳng có gì khác biệt, mau để ta giết chết tên bội bạc này, sau đó trở về cứu hai gã ngốc kia!

Đoàn Phi giật nảy mình, hắn vừa mừng vừa sợ kêu lớn:

-Bọn họ không chết? Bọn họ còn chưa chết sao? Hạ đại ca mau mau xuống đây, nói cho ta biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Ta sẽ nghĩ biện pháp cứu bọn họ!

-Còn có biện pháp gì nữa? Trừ phi mang theo đầu của người về, để bọn họ hết hy vọng, sau đó bọn họ mới chịu theo đi ta!

Cách tay Hạ Thịnh run rẩy, kiếm của hắn cũng run run, nhưng sát khí lại không ngừng dâng lên, khiến cho Tô Dung chịu áp lực càng ngày càng lớn.

Đoàn Phi nói:

-Còn sống là tốt rồi, chịu án mất đầu nhất định phải thông qua Lại Bộ, ta đây phải tới Lại Bộ điều tra thêm, ta bây giờ là Đô Sát Viện Hữu Đô Thiêm Ngự Sử, có thể tác động Lại Bộ để bọn họ phúc thẩm lại, ít nhất có thể kéo dài thêm vài ngày, Hạ đại ca, mau xuống đây nói cho ta biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Giết ta cũng không giải quyết được vấn đề gì!

Hạ Thịnh nghe nói án tử hình còn có hi vọng, sát khí lập tức tiêu tan, thu kiếm nhảy xuống, đứng trước mặt Đoàn Phi, cầm lấy bờ vai hăn lắc mạnh, nói:

-Mau, mau nghĩ cách, nhanh tới Lại Bộ để bọn họ phúc thẩm lại!

Đoàn Phi thoáng nhìn liền phát hiện có rất nhiều người thần sắc quý dị đang chú ý tới bọn họ, hăn cười khổ nói:

-Hạ đại ca, ta đây cũng phải biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, muốn phúc thẩm lại án tử hình không phải nói là được, cần phải hợp tình hợp lý, không thể làm xằng bậy a.

Tô Dung nhẹ nhàng điểm huyết Đại Chuy sau lưng Hạ Thịnh, Hạ Thịnh không phòng bị hét lớn rồi ngã gục xuống, Đoàn Phi vội vàng đỡ hăn, nhìn Tô Dung hỏi:

-Người làm gì vậy?

Tô Dung cất giọng nói:

-Đại nhân, thích khách đã chịu trói, đại nhân giao cho Hình Bộ hay mang về Đô Sát Viện thẩm vấn?

Đoàn Phi giật mình, lớn tiếng nói:

-Tất nhiên là giao cho Hình Bộ rồi, Đô Sát Viện không có quyền tự ý thẩm án, người nghĩ ta là Tuần phủ a, đi, trở về Hình Bộ. Loại đạo tặc hoành hành giữa đường này, nhất định phải mời Tiền đại nhân nghiêm trị mới được.

Đoàn người quay về Hình Bộ, nha dịch giữ cửa biết hăn quan hệ thân mật với Tiền Thượng Thư, vì vậy không dám hỏi về việc hăn đi rồi lại quay lại, Tiền Như Kinh ra đón, nói:

-Đoàn đại nhân, nghe nói đại nhân trên đường đi gặp thích khách?

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

-Đúng vậy, tiểu nhân gặp phải thích khách, xin đại nhân tới sân viện yên tĩnh cùng tiểu nhân thẩm vấn tên thích khách này.

Tiền Như Kinh tuy cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng cũng không nhiều lời, vì bên cạnh ông có nhiều con mắt, ông còn chưa xác định Lại Bộ có bao nhiêu người đã bị mua chuộc.

Mọi người tiến vào một tiểu viện yên ắng, Đoàn Phi xoay người nói với Tiền Như Kinh:

-Xin đại nhân điều động một thủ hạ đáng tin cậy lấy hồ sơ vụ án hung sát tại Hải An Dương Châu qua đây.

Tiền Như Kinh kinh ngạc nói:

-Án mạng kia không phải đã kết thúc rồi sao? Trước mắt ta còn đang xử lý vụ án Chu An, quyết bắt hung thủ về quy án, thích khách này có liên quan gì đến vụ án sao?

Đoàn Phi nhìn hẩn thờ dài nói:

-Thời gian cấp bách, xin đại nhân trước hết mang hồ sơ vụ án tới đây, tiểu nhân sẽ từ từ giải thích với đại nhân.

Tiền Như Kinh gật gật đầu nói:

- Được.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Cải Án Phong Ba

Tiền Như Kinh quay lại gọi tên nha dịch tâm phúc tới, thì thầm mấy câu, tên nha dịch xoay người phóng đi như bay. Đoàn Phi bèn yên lòng, sau khi trở vào nhà liền lệnh cho Tô Dung cứu tỉnh Hạ Thịnh. Thạch Bân cùng Quách Uy khiêng Hạ Thịnh vào, Tô Dung mới điểm nhẹ trên người Hạ Thịnh một chút, Hạ Thịnh liền từ từ tỉnh lại.

Hắn vừa mở to được hai mắt ra liền trông thấy Đoàn Phi, bèn vùng lên đẩy Thạch Bân với Quách Uy ra. Nhớ lại chuyện hôn mê lúc trước, hắn lờm Tô Dung một cái, bèn nói:

- Đoàn đại nhân, đây là đâu vậy? Lẽ nào ta cũng thành phạm nhân của ngài sao?

Đoàn Phi bèn đáp:

- Chỗ này là tiểu viện trong Hình bộ, khi nãy trên đường người đông tai mắt nhiều, Đoàn Phi đặc tội rồi, mong Hạ đại ca lượng thứ. Huynh mau nói cho ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vụ án Ngọc Kỳ bọn họ chẳng phải đã xong xuôi rồi ư? Sao có thể đột nhiên bị phán tội chết? Dương Châu phán quan Tạ đại nhân cùng tổng bộ Sử đại nhân sao lại không phái người thông báo cho ta chứ?

Hạ Thịnh thở dài một tiếng, nói: xem chương mới tại (.

- Bọn họ có tìm hay không ta không rõ, nhưng ta vừa từ Giang Tây vội trở về đây. Tạ đại nhân cùng Sử tổng bộ một tháng trước đã bị cách chức điều tra, chỉ lo là ốc còn không mang nổi mình ốc. Vụ án của tiểu sư đệ

cũng bị tên cầu quan mới tới lật lại, nói rằng Tà đại nhân làm việc thiên tư, liền sửa thành xử trảm.

Tiền Như Kinh vuốt râu nói:

- Ủm, vụ án này ta đã xem rất kỹ, Dương Châu tân tri phủ Bảo Quý Tường Bảo đại nhân cải án tuyệt không sai sót, trước kia rõ ràng là đã xử quá nhẹ rồi, thật khiến người ta nghi ngờ mà.

Hạ Thịnh trợn mắt ngó Tiền Như Kinh, tức giận quát:

- Cầu quan!

- Hạ đại ca, chuyện này không trách Tiền đại nhân được.

Đoàn Phi giải thích với Hạ Thịnh, rồi quay sang nói với Tiền Như Kinh:

- Tiền đại nhân, Bảo đại nhân cải án tự nhiên có lý do của ông ta, nhưng chỉ e rằng vị Bảo địa nhân này chỉ biết một mà không biết hai, v. Vụ án này chính là do ta cùng nguyên tổng bộ Dương Châu Sử đại nhân liên thủ phá án, Hạ đại ca cùng hai tùy tùng bên ta đây đều đã tự mình trải qua, sự thực ra sao chúng ta đều hết sức rõ ràng, bị hai tên tiểu tử đó giết đều là gian tế của bọn giặc Oa lùn.

Đoàn Phi bèn thuật lại chuyện ở trấn Hải An cho Tiền Như Kinh, còn kể ra tất cả chi tiết chuyện khi trước mình đấu lý bị phán quan Tà đại nhân gạt bỏ, Tiền Như Kinh kinh ngạc:

- Hóa ra là vậy, hèn chi trong án thư chỉ thuật lại quá trình hai người sát nhân, còn động cơ ra tay thì mờ mịt không rõ.

Lúc này tập án thư Đoàn Phi cần đã mang tới, Đoàn Phi đánh mắt ra hiệu cho Tiền Như Kinh, Tiền Như Kinh gật gù đầu, Đoàn Phi bèn bóc ra, tìm đến quyển án mới nhất cầm lên cẩn thận đọc.

Hạ Thịnh trong lòng nôn nóng, thấy Đoàn Phi ở đó mà nghiền ngẫm từng chữ từng câu, lửa giận bèn nổi lên, gần như muốn gào to lên trời cao. Tô Dung thấy thế bèn nhẹ giọng nói:

- Hạ đại hiệp, xin hãy bình tâm, Đoàn đại nhân chính là đang nghĩ kế giải cứu huynh đệ họ Nhạc đó, nếu như huynh không kiềm chế nổi tâm ma của mình, e rằng sẽ hại người hại mình thôi.

Hạ Thịnh cảm giác lời của Tô Dung như một thùng nước lạnh dội xuống đầu vậy, trong lòng hấn tức thì bừng tỉnh, quay sang nhìn Tô Dung bằng ánh mắt biết ơn, rồi không nói không rằng bèn khoanh chân ngồi xuống đất bắt đầu vận công thu nhiếp tinh thần.

Đoàn Phi gập quyển án tông lại, hít một hơi sâu, mở to hai mắt nói:

- Vị Bảo đại nhân này quả nhiên lợi hại, tập án thư này nếu không phải ta đã tự thân trải qua thì đích thực khó lòng tìm ra sơ hở. Ta có thể dùng những sơ hở trong án thư mời Tiền đại nhân đem tra xét lại, kéo dài thêm được vài ngày rồi tính, Hạ đại ca liền có thể....

Đoàn Phi chợt ngó thấy Hạ Thịnh đang ngồi dưới đất, thần thái bình tĩnh, Tô Dung bèn nói:

- Hạ đại hiệp lòng như lửa đốt mà từ Dương Châu vội tới Giang Tây, không được việc lại phải đêm ngày chạy tới Ứng Thiên, sớm đã mệt mỏi rồi, tâm ma thừa cơ trỗi dậy, cũng may có ta điểm tỉnh, y điều tức một hồi sẽ bình thường lại.

Đoàn Phi gật gù, nói với Tiền Như Kinh:

- Tiền đại nhân, xin người đem vụ án này lật lại ở Dương Châu.

Tiền Như Kinh tỏ ra khó xử:

- Vụ án này lão phu đã gặt đầu đồng ý, làm sao có đạo lý khi không lật lại, người đừng quá nóng vội. Người quên rồi sao, tam ti đều có chức năng riêng, bộ Hình chủ thẩm, Đại Lý Tự phúc thẩm, Đô Sát Viện làm giám sát.

Đoàn Phi bưng tỉnh đại ngộ, bèn nói:

- Thật là tốt quá, xin Tiền đại nhân phái người lập tức đem án thư này chuyển tới Đại Lý Tự, không biết vị bình sự Lâm đại nhân nọ có đủ tư cách phúc thẩm hay chẳng? Còn nữa, ta không tiện can thiệp vụ án này, Tiền đại nhân có quen biết người nào đáng tin trong Đô Sát Viện có thể giúp duyệt nhanh vụ án này không?

Tiền Như Kinh trả lời:

- Nếu như không có kẻ nào ngáng đường thì Lâm đại nhân cũng coi như đủ tư cách rồi. Bên Đô Sát Viện e rằng có chút khó khăn, chi bằng ta cứ viết một bức thư, nói rằng Đại Lý Tự và Đô Sát Viện thẩm tra vụ án này phát hiện một số nghi vấn, dùng thân phận cá nhân ta xin Bảo đại nhân tạm hoãn hành hình, thế nào?

Đoàn Phi hướng về Tiền Như Kinh vái dài, cảm kích nói:

- Đa tạ Tiền đại nhân ra tay tương trợ, Đoàn Phi cảm kích bất tận.

Tiền Như Kinh bèn cười ha hả:

- Dù sao thì bốn quan cũng đã cùng người đồng vinh cộng nhục rồi, có ngại gì giúp thêm chuyện này chứ.

Đoàn Phi hiểu ý tứ của Tiền Như Kinh, vì vụ án Chu An mà cả hai người bọn họ đã mua dây buộc mình rồi, giúp thêm chút chuyện nhỏ này thì có đáng gì đây?

Tiền Như Kinh lại đem án thư niêm phong kín, rồi đóng thùng chung với những án thư phán tử hình khác, sai nha dịch thân tín chuyển tới Đại Lý Tự. Đoàn Phi viết một phong thư để Tô Dung tự mình chuyển tới Lâm Hi Nguyên.

Việc đã xong xuôi thì Hạ Thịnh cũng thu công đứng dậy, trên mắt vẫn có chút ưu phiền, chỉ vận khí hành được một tiểu chu thiên mà thôi. Hắn nôn nóng hỏi Đoàn Phi.

- Đoàn đại nhân, thế nào rồi? Đã nghĩ ra biện pháp chưa?

Đoàn Phi đem thư Tiền Như Kinh viết đưa cho Hạ Thịnh, nói với y:

- Hạ đại ca, xin hãy lập tức mang thư này về Dương Châu, tự tay giao cho Dương Châu tri phủ Bảo đại nhân. Phong thư này có thể kéo thêm được vài ngày, à phải rồi, huynh vẫn chưa nói với ra, Ngọc Kỳ bọn họ rốt cuộc bị phán xử trăm ngày nào?

Hạ Thịnh như bắt được vàng vội cẩn thận cất thư lại, nói:

- Còn hai ngày nữa, ngày kia chính là ngày xử trăm rồi, có thư này lẽ nào cũng chỉ kéo dài được vài ngày thôi sao? Chẳng lẽ không còn cách nào khác?

Đoàn Phi nghĩ ngợi một hồi liền nói:

- Vẫn còn hai ngày kia mà, nếu đã vậy huynh cũng không cần nóng vội quay về làm gì, thư này cứ để tới đêm trước hôm hành hình hẵng đưa tới Dương Châu cho Bảo đại nhân là hiệu quả nhất. Ừm, Hạ đại ca này, huynh hãy theo ta về nhà trước, nghỉ ngơi một đêm rồi mai ta sẽ an bài cho huynh đi thuyền về Dương Châu.

Hạ Thịnh tuy rằng nóng lòng quay về, nhưng cũng biết nôn nóng cũng vô dụng, ngược lại như Đoàn Phi quý kế đa đoan, không biết chừng lại có

biện pháp hay.

Đoàn Phi hướng về Tiền Như Kinh cáo từ, trong nhóm giờ thiếu đi Tô Dung, thêm vào Hạ Thịnh. Mọi người che chắn y lại hy vọng không ai trông thấy, dọc đường chạy như bay về Đoàn phủ.

Vừa về Đoàn phủ Đoàn Phi liền mời Hạ Thịnh tới thư phòng, thần tình có chút ngưng trọng nói:

- Hạ đại ca, không dám dấu huynh, sự tình có điều không hay.

Hạ Thịnh cười khổ:

- Ta biết, lẽ nào đến người cũng không còn biện pháp sao? truyện copy từ

Đoàn Phi thở dài nói:

- Biện pháp thì có, chỉ có điều trước mắt ta tự thân khó bảo đảm, cũng không biết rồi sau sẽ ra sao. Để cho bảo toàn, ta sẽ viết thư cho bọn Ngọc Kỳ Ngọc Lâm kêu chúng vâng lời của huynh. Đến thời khắc cuối cùng nếu không còn hy vọng gì nữa huynh hãy cướp pháp trường cứu chúng đi đi.

- Ta vốn đã tính như vậy đó.

Hạ Thịnh nói.

Đoàn Phi lắc đầu cười khổ, nói:

- Đây là biện pháp trong lúc không còn biện pháp nào, sẽ liên lụy đến rất nhiều người, bất quá nếu thực đến bước đó cũng chỉ đành như vậy thôi. Huynh yên tâm, ta sẽ nghĩ mọi cách giúp bọn huynh rửa oan, thà rằng kẻ bị chặt đầu là ta, cũng không để hai người bọn chúng chết oan ức.

Hạ Thịnh nghe xong thì mắt hồ đã rưng rưng, bèn nghẹn ngào nói:

- Đoàn đại nhân, ta đã trách nhảm ngài rồi, còn cả gan hành thích người, thật là đáng chết.

Đoàn Phi nói:

- Không trách được huynh, người trong quan trường, thân bất do kỷ mà, nếu như ta nắm quyền lớn trong tay, thì sao có thể để hai huynh đệ bọn họ hứng chịu mỗi oan ức nghiệt ngã này.

Hạ Thịnh đột nhiên hướng về Đoàn Phi vài dài, nói:

- Đoàn đại nhân, có câu này của ngài, bất luận tương lai ra sao, Hạ Thịnh đều ghi nhớ đại ân, ngày sau đại nhân nếu có điều gì sai bảo Hạ Thịnh chết chẳng từ nan!

Đoàn Phi vội đỡ Hạ Thịnh đứng dậy, nói:

- Hạ đại ca không cần như vậy, ta cùng Ngọc Kỳ bọn họ tình như tay chân, trước giờ đều xem huynh như huynh trưởng, việc của huynh cũng là việc của ta. Bây giờ việc Hạ đại ca cần làm là nghỉ ngơi cho tốt, phải giữ được trạng thái tốt nhất, thế mới ứng phó được lúc có chuyện chứ! Giờ ta sẽ viết thư ngay, ngày mai huynh cầm đi Dương Châu.

Hạ Thịnh gật mạnh đầu, cố nhịn không rơi nước mắt, nghe lời Đoàn Phi đi tắm rửa ăn cơm, rồi nghỉ ngơi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Tình Thế Xoay Chuyển

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này: Hạ Thịnh vừa rời đi, Đoàn Phi liền nghe thấy trên đầu truyền tới một tiếng than nhẹ. Từ trên xà nhà Tô Dung nhẹ nhàng lướt xuống, nói với Đoàn Phi:

- Chúc mừng đại nhân, lại thu phục được một vị cao thủ, ngày sau Hoa Sơn phái chính là một tòa núi vững chắc chống lưng cho đại nhân rồi.

Đoàn Phi nghiêm mặt nói:

- Người lầm rồi, ta chỉ là đối đãi chân thành với người ta thôi, tuyệt không có toan tính gì hết. Nếu như người nghĩ ta như vậy, thì ta mới thực là thất vọng.

Tô Dung nhìn kỹ vào mắt hắn, rồi than:

- Có những lúc ta cảm thấy thực sự không hiểu nổi ngài. Thôi được, coi như ta đã sai, ta xin lỗi công tử. Thưa ngài đã giao tận tay Lâm đại nhân, ông ta chuẩn bị ngày mai đi làm. Bên Đô Sát Viện công tử có người tin cần chứ?

Đoàn Phi cười khổ lắc đầu, cả Đô Sát Viện bè lũ Ngụy Đạt Tiên đều xem hắn như kẻ thù, chính là khinh thị lai lịch xuất thân của hắn, đối với hắn lại càng chẳng ngó chẳng ngàng, thì lấy đâu ra người chí đồng đạo hợp cơ chứ.

Hai người nhìn nhau cười khổ, chính lúc này, Thạch Bàn lăm la lăm lét đi vào nói:

- Phi ca, cơm đã xong rồi. Bên ngoài có một người tới, nói là quan Giám sát của Đô Sát Viện Phúc Kiến, ngự sử Quế Ngạc, Phi ca có gặp không?

- Quế Ngạc? Phúc Kiến?

Đoàn Phi ngẩn người, nói:

- Gặp! Sao lại không gặp? Chưa biết chừng lại là chuyện tốt đây. Mời khách vào sảnh đợi, ta sẽ tới ngay.

Đoàn Phi bước vào hoa thính, Quế Ngạc vội bật dậy thi lễ. Đoàn Phi quan phẩm cao hơn Quế Ngạc tới mấy bậc, Quế Ngạc y lễ tham bái. Đoàn Phi cũng nhớ mơ hồ đã từng gặp qua hắn. Lễ xong hai bên chủ khách đã yên vị, Đoàn Phi hỏi ngay:

- Quế đại nhân thăm viếng giờ này, nhất định là có chuyện cần thương lượng, chi bằng cứ nói thẳng ra.

Quế Ngạc chấp tay cười:

- Hạ quan thực là không có chuyện gì, chỉ muốn tới thỉnh giáo đại nhân mà thôi.

- Thỉnh giáo? Thỉnh giáo cái gì? Người gặp phải nghi án gì sao?

Đoàn Phi khó hiểu hỏi.

Quế Ngạc cười:

- Đoàn đại nhân, ngày đó người lưu lại trên cửa hai bức đối liễn, hạ quan đọc xong khâm phục vô cùng. Hôm trước trung thu, tại hạ cũng có mặt dưới Cổng viện Minh Viễn Lầu. Kẻ xuất ngôn lỗ mãng muốn đại nhân làm thơ chính là tại hạ đây.

- Người đêm hôm chạy tới đây chỉ để tìm ta thảo giáo thơ nhạc thôi sao?

Đoàn Phi càn kinh ngạc mở hồ, toan đứng dậy rời đi, đi kêu Đường Bá Hổ hay Văn Trưng Minh tới mà đối thơ với tên này.

Quế Ngạc cười nói:

- Đó cũng chỉ là một mong muốn mà thôi. Mấy ngày này tại hạ cũng bỏ thời gian tới Hình bộ nghe thẩm án Chu An. Đại nhân cao phong lương tiết không sợ cường quyền càng làm hạ quan khâm phục. Nghe nói tấu sớ của đại nhân bị cản trở, hạ quan cũng cảm thấy giận thay cho ngài mà dâng tấu sớ lên kinh thành, hy vọng có thể trợ giúp đại nhân một phần sức lực.

- Hả? Quế đại nhân không sợ Ngụy đại nhân ghi hận, bị mọi người trong Đô Sát Viện cô lập hay sao?

Đoàn Phi kinh ngạc nói.

Quế Ngạc nghiêm nghị nói:

- Công đạo tự tại nhân tâm, hạ quan tuy rằng thấp cổ bé họng, nhưng cũng một thân ngạo cốt, nếu không phải lúc nào cũng bộc trực, không ngừng chọc giận thượng quan, hạ quan đã chẳng bị điều tới Đô Sát Viện ngồi chơi rồi.

- Thì ra là vậy.

Đoàn Phi trầm xuống. Cái tên này liệu có đáng tin không? Nhìn thần thái hăn thì không có vấn đề gì, bất quá nếu là kịch sĩ thiên tài lại có sự chuẩn bị, thì lừa gạt được mình cũng không phải chuyện khó. Chủ yếu là hăn lại xuất hiện quả thực quá trùng hợp đi, thật khiến người ta hoài nghi ý đồ mà.

Quế Ngạc công phu đoán ý người cũng không tệ. Nếu như không sự xuất hiện của Đoàn Phi, hai năm sau chính là hăn đoán biết thánh ý viết bản tấu chương gửi Gia Tĩnh hoàng đế vừa lên ngôi, giữa triều đường khơi dậy phong ba, một trận đại lễ nghi chi án chấn động phong vân. Kẻ đã có công

phò vua, đương lúc mẫn chí muốn đại triển hồng đồ, thế tất trở thành danh thần một đời – Thủ Phụ Dương Đình Hòa cũng bị y xử rớt đài. Quế Ngạc từ đấy lên như điều gặp gió, từ một chủ sự thất phẩm nhỏ nhoi tấn thăng lên Hàn Lâm Viện học sĩ. Năm Gia Tĩnh thứ tư thăng Chiêm Sự Phủ kiêm học sĩ, rất nhanh lại thăng lên Lễ bộ Hữu thị lang. Không lâu sau chuyển Tả thị lang, rồi tấn chức Lễ bộ Thượng thư, điều nhiệm Lại bộ Thượng thư, thêm Thái tử Thái bảo hàm, lại thăng Thái tử Thiếu bảo kiêm Vũ Anh điện Đại học sĩ. Đó mới chỉ là chuyện trong vài năm a. Thăng tiến nhanh như vậy, sử không có mấy người!

Y thấy Đoàn Phi thần sắc lạ thường, tức thì đoán ra ý hẩn, bèn thử hỏi thăm dò:

- Đoàn đại nhân trừ phi là không tin tưởng hạ quan?

Đoàn Phi đang tính nghĩ cách lấp liếm đi, đột nhiên nghe thấy Tô Dung giống như đang thì thầm bên tai:

- Người này có lẽ có thể tin được, công tử chi bằng cứ thử xem sao. Nếu như hẩn ngôn hành bất nhất, Tô Dung tự có biện pháp.

Đoàn Phi giả trang ngẫm nghĩ một hồi. Đến khi thấy Quế Ngạc nhướn nhướn mày tỏ ý không vui mới ngẩng đầu dậy, nói với y:

- Đoàn Phi tự có cách nhìn người. Quế đại nhân không phải là kẻ hai mặt, sở dĩ ta do dự là vì có một chuyện muốn nhờ Quế đại nhân giúp đỡ, lại lo rằng Quế đại nhân rước họa vào thân, nên mới trù trừ bất quyết.

Quế Ngạc liền phấn khởi lên, cười nói:

- Trừ phi vụ án Chu An đã có tiến triển rồi? Đoàn đại nhân cứ việc phân phó, hạ quan nhất định không phụ sứ mệnh.

Đoàn Phi do dự nói:

- Không phải vụ án Chu An, mà là một vụ án khác ở Dương Châu. Bởi vì ta có liên quan đến nội tình, nên không tiện nhúng tay vào. Chỉ tiếc người ở Phúc Kiến, không biết có thể can thiệp vụ án ở Dương Châu hay không.

Quế Ngạc nói:

- Thật là trùng hợp, hạ quan có bằng hữu tốt tên Nhung Văn Thịnh, chính là Giang Nam Giám sát Ngự sử, Dương Châu nằm trong phạm vi của hắn. Người này khoáng đạt chính trực, cũng là kẻ không cúi đầu trước đám thượng quan.

Đoàn Phi mừng rỡ nói:

- Thật là tốt quá, Quế đại nhân, việc này xin nhờ cả vào người rồi. Ngày mai có lẽ án thư sẽ từ Đại Lý Tự chuyển qua Đô Sát Viện, tới lúc đó hãy mời vị bằng hữu của người đem bản án lật lại, trình tam ti hội thẩm!

Quế Ngạc do dự đáp:

- Vị bằng hữu kia của hạ quan rất có chủ kiến, nếu như án tình không có vấn đề, chỉ e hắn sẽ không chịu giúp hạ quan.

Đoàn Phi vui vẻ cười nói:

- Nếu như hắn là loại người dễ dàng lung lạc mua chuộc như vậy, ta làm sao dám đem chuyện này phó thác cho hắn chứ.

- Vậy thì tốt quá, đại nhân hân lòng, bây giờ hạ quan sẽ đi tìm hắn.

Quế Ngạc đã nói là làm, lập tức từ biệt ra đi. Đoàn phi lệnh Tô Dung tiễn, thuận tiện xử lý hai tên tai mắt, cho chúng hôn mê bất tỉnh mấy ngày, tránh đem việc Quế Ngạc tới đây truyền ra ngoài.

Qua nửa canh giờ Tô Dung mới trở lại, nói:

- Tên Quế Ngạc này quả nhiên là người đáng tin. Hắn rời đi xong liền lập tức tới gặp vị bằng hữu kia, người nọ cũng đã đồng ý rồi. Tiểu nữ còn nghe lén bọn họ nói chuyện một hồi, chắc là không có vấn đề.

Đoàn Phi cười nói:

- Vất vả cho người rồi, hãy cùng ta dùng bữa đi. Ta cố ý kêu nhà bếp nấu món đủ đủ hầm móng giò người thích ăn nhất, bổ lắm đó.

- Cút!

Tô Dung tức giận quát lên một tiếng, liền quay người bỏ đi, sau lưng còn vang vang tiếng cười càn rỡ của Đoàn Phi. Sự tình có chuyển biến lớn, Đoàn Phi thật sự rất cao hứng.

Sáng sớm hôm sau, Đoàn Phi giao thư cho Hạ Thịnh, an bài hắn trở lại Dương Châu. Đang chuẩn bị tới Hình bộ tiếp tục đánh trường kỳ thì Thạch Bàn đột nhiên tới báo:

- Phi ca, không hay rồi! Vị Lâm đại nhân ở Đại Lý Tự đó lại đến rồi, ông ta nói đại sự không hay, mời huynh lập tức ra gặp hắn.

- Vậy sao người không trực tiếp đưa ông ta tới đây cho ta?

Đoàn Phi lại nói:

- Đi, mau mời ông ta vào, ta ở thư phòng hậu viện đợi ông ta.

Đoàn Phi vừa ngồi xuống, Lâm Hi Nguyên đã gấp gáp đi tới, y vào trong thư phòng liền hướng Đoàn Phi vái dài, nói:

- Đoàn đại nhân, hạ quan phụ ngài ủy thác, thực sự hổ thẹn!

Đoàn Phi cả kinh hỏi lại:

- Chuyện gì thế này? Lẽ nào cơ sự bại lộ bị người ta làm khó?

Lâm Hi Nguyên gật mạnh đầu, nói:

- Chính thế. Sáng sớm hôm nay hạ quan đã tới Đại Lý Tự, lật lại án thư chuyển tới ngày hôm qua thì Tiết đại nhân đột nhiên đi vào, kiểm cố đuổi ta ra ngoài. Hạ quan chỉ biết đứng nhìn ông ta lấy đi vụ án đại nhân giao phó.

Đoàn Phi hơi nhú nhú mày, nói:

- Ông ta muốn lấy thì để ông ta đem đi đi, nhiều lắm cũng chỉ kéo được vài ngày. Mong Tiền đại nhân ngày ngày hối thúc, sớm muộn gì ông ta cũng phải đưa vụ án cho Đô Sát Viện. Có điều không hay là, chỉ e ông ta lập tức giao bản án cho Đô Sát Viện Ngự đại nhân, rồi trực tiếp kết thúc vụ án. Đáng chết, trong lúc này lại xảy ra chuyện, thật là đáng chết! xem chương mới tại (.

Đoàn Phi siết chặt nắm đấm đi đi lại lại mấy bước, tâm thần không yên kêu lên:

- Dung nhi, Dung nhi!

Tô Dung đi vào thư phòng, nàng thần sắc diêm dã nhìn Đoàn Phi nói:

- Công tử, xin đừng làm loạn quy củ, không phải ngài đã có an bài rồi sao?

Đoàn Phi trấn định lại một chút, nói với Lâm Hi Nguyên:

- Lâm đại nhân, đa tạ đại nhân tự mình tới đây thông báo, ngày sau tất có báo đáp.

Tiền Lâm Hi Nguyên đi xong Đoàn Phi lập tức tới Hình bộ, thần sắc như thường tiếp tục khua môi múa mép cùng bọn Tiết Trạch. Cứ như thế lại hết một ngày trời. Khi Tiền Như Kinh tuyên bãi đường xong, Ngự Đạt Tiên

thấy bách tính dưới công đường đã bỏ đi gần hết, đột nhiên ngừng đầu hướng về Đoàn Phi cười âm hiểm.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Không Chút Sợ Hãi

Bạn sẽ ủng hộ 15 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này:Ngụy Đạt Tiên hưởng về Đoàn Phi cười âm hiểm, nói:

- Đoàn đại nhân, nghe nói hôm qua trên đường ngài gặp phải thích khách. Hôm nay Đoàn đại nhân còn không biết sợ tiếp tục tới Hình bộ nghe thẩm án, thật là khiến bốn quan phục sát đất a!

Đoàn Phi không cứng không mềm nói:

- Ngụy đại nhân không nhắc không khéo ta đã quên mất chuyện này rồi. Người đó kỳ thực là bạn của ta, chuyện hôm qua chẳng qua là do ta đùa vui vậy thôi, đã phiền đại nhân lo lắng rồi.

Ngụy Đạt Tiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Đùa vui ư? Ban ngày ban mặt thích sát mệnh quan tứ phẩm của triều đình, bất luận ra sao cũng không thể nói là đùa được! Hôm qua sau khi ta biết tin thì lo lắng vạn phần, đúng lúc sáng nay Tiết đại nhân phái người đưa tới một tập án thư có liên quan tới kẻ này.

-Ồ, lẽ nào đại nhân đã phê chuẩn gửi trả án thư cho Hình bộ?

Đoàn Phi vẫn bất động thanh sắc nói.

Ngụy Đạt Tiên thấy hần không chút phản ứng, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Lão do dự ngó qua Tiên Như Kinh, rồi nói:

- Không sai! Ta đã phê ba chữ lớn: TRĂM LẬP QUYẾT. Không chỉ gửi lại Hình bộ, e rằng thư hàm giờ đã đưa tới Dương Châu cho Tô Châu tân nhiệm tri phủ Bảo đại nhân rồi đó.

Tiền Như Kinh nhướn mày nói:

- Vụ án này do ta tự mình thẩm vấn, là kẻ nào không báo cho ta một tiếng đã dám tự tiện gửi thư hàm đi Dương Châu chứ?

Đoàn Phi nghe được ba chữ "trăm lập quyết" liền không khỏi trầm xuống. Không còn giữ được tâm thần bình tĩnh nữa, hăn cười lạnh với Ngụy Đạt Tiên:

- Đại nhân thủ đoạn khá lắm, chỉ tiếc đại nhân đã tính toán sai rồi. Ngài có biết lai lịch của hai tên tiểu tử kia không? Người hôm qua thích sát ta lại là người thế nào? Chỉ sợ rằng đại nhân ngày sau đi đâu cũng phải cẩn thận mới được.

Ngụy Đạt Tiên cười lạnh nói:

- Đoàn Phi, đây là người đang dọa ta sao? Hoa Sơn phái thì đã làm sao, bất quá là một lũ loạn dân không biết pháp kỷ mà thôi. Bọn chúng dám thích sát mệnh quan nhị phẩm của triều đình sao? Trừ phi là mỡ heo che mờ mắt rồi, không biết đến sống chết môn phái ư!

Đoàn Phi đang định phản kích thì đột nhiên nghe tiếng Tô Dung truyền tới:

- Công tử không cần phí lời với y nữa, chỉ tổ để y bắt bẻ không có ích gì. Chúng ta nghĩ biện pháp khác là được rồi.

Đoàn Phi không nói không rằng, Ngụy Đạt Tiên thấy hăn không phản bác được, bèn thừa uy ha ha cười lớn nói tiếp:

- Tin rằng Đoàn đại nhân sớm đã có sự chuẩn bị. Tên Hạ Thịnh phái Hoa Sơn đó nếu dám cướp pháp trường, lập tức sẽ bị triều đình tróc nã. Đến lúc đó hẳn còn thời gian kiếm ta báo thù hay sao? Ngược lại Đoàn đại nhân người thử nghĩ kỹ mà xem, tên Hạ Thịnh này là do ngài thả hẳn ra đó. Bốn quan đã chờ ngày tấu người một bản rồi!

Nghe lão nói xong Đoàn Phi ngược lại càng điềm tĩnh hơn. Hắn điềm nhiên ngó Ngụy Đạt Tiên với Tiết Trạch một cái, bèn nói:

- Vậy thì cứ chờ rồi xem! Hai vị đại nhân thu nhận hối lộ bưng bít chân tướng, thừa người gặp nạn mà tát nước theo mưa, dùng quyền tư lợi coi thường mạng người. Buổi đêm không dám ngủ là các người, chứ không phải Đoàn Phi ta.

Ngụy Đạt Tiên tức đến nổi mũi, đập bàn quát lớn:

- Đoàn Phi, người thật to gan!

Đoàn Phi hướng Tiền Như Kinh chấp tay, ngắt lời Ngụy Đạt Tiên:

- Đại nhân, vụ án này đã không còn gì để nói nữa rồi. Mấu chốt là ở trên triều đình, hà tất phải lãng phí thời gian nữa. Chi bằng dừng xử mấy ngày, để mọi người đều được thanh thoi.

Tiết Trạch cười lạnh nói:

- Đoàn Phi, người thật lớn lối. Trừ phi người định thừa cơ bỏ trốn? Hay là đi Dương Châu cướp pháp trường đây?

- Hành tung tại hạ không phiền Tiết đại nhân nhọc lòng. Tiết đại nhân hãy cứ tự lo cho mình trước thì hơn.

Đoàn Phi nhàn nhạt đáp.

Trước mắt thấy mấy người sắp sửa cãi nhau to, Tiền Như Kinh đập bàn cái rầm, quát lớn:

- Đừng làm ồn nữa! Còn ra thể thống gì. Vụ án Chu An tạm dừng năm ngày. Hai vị đại nhân còn gì khúc mắc không?

Lúc này cứ ở đây phí sức cũng chẳng có ý nghĩa gì, Ngụy Đạt Tiên chấp tay nói với Tiền Như Kinh:

- Vậy thì cứ làm theo ý của Tiền đại nhân. Nhưng mà Đoàn Phi này, người nghỉ đủ rồi phải không? Từ nay mai trở về Đô Sát Viện phục chức, không được sai sót.

Tên tiểu tử này lo Đoàn Phi bỏ trốn đây mà. Đoàn Phi lạnh lùng hướng về gã cùng Tiết Trạch chấp tay, không nói một lời xoay người bước đi.

Vừa ra khỏi Lại bộ, Thạch Bân liền mắng lớn:

- Hai cái tên cầu quan này, thật là muốn xông ra cho mỗi tên một đao quá!

Quách Uy cười lạnh nói:

- Đồ ngốc, vậy thì có ích gì? Hại người lại hại cả mình, thôi cứ về nghĩ biện pháp nào có ích thì hơn.

Đoàn Phi sắc mặt âm trầm. Bọn Ngụy Đạt Tiên đã hạ độc thủ, lẽ nào huynh đệ Nhạc Ngọc Kỳ, Nhạc Ngọc Lâm còn cả Hạ Thịnh từ đây lại phải chịu cảnh trốn tránh lưu vong hay sao?

Thạch Bân cùng Quách Uy cãi nhau um lên. Tưởng Tuấn, Hồng Bang im lặng không nói. Tô Dung bèn quát:

- Tất cả im miệng. Có sức lực thì về chạy đủ 50 vòng cho ta.

Thạch Bân và Quách Uy giận dữ lườm nhau một cái, cuối cùng đều ngậm miệng. Tô Dung quay sang Đoàn Phi:

- Công tử, người tính thế nào?

Đoàn Phi ngửa đầu nhìn trời, nói:

- Còn có thể thế nào đây? Liều với bọn chúng thôi!

Tô Dung lo lắng nhìn hăn. Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Hạ đại ca chắc là sẽ không dễ dàng dả thương người khác. Cướp pháp trường cũng không tính là tội tày trời gì. Chỉ cần ta còn được thánh thượng ưu ái, tiếp tục thăng quan, thì rồi sẽ có một ngày ta đòi lại công bằng cho bọn họ. Cho nên ta một chút cũng không nóng lòng, chỉ là đóng kịch cho bọn chúng xem mà thôi.

Tô Dung cười nhẹ nhàng, nói:

- Công tử nói không sai, núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt. Bất quá công tử có lòng tin đối với thánh thượng như vậy, Tô Dung lại có chút bận tâm?

Đoàn Phi cười nói:

- Có gì phải sợ chứ? Ta cũng đâu phạm tội chết, cùng lắm thì mất chức về quê. Đến lúc đó đi tìm cả bọn Hạ đại ca cùng Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm về; mọi người cùng nhau ra biển lớn sang Nhật Bản. Dựa vào bản lĩnh của chúng ta, kiếm lấy một đại danh để vui đùa có gì khó khăn, ít ra cũng phải quấy cho Nhật Bản trời long đất lở mới được.

Tường Tuấn cùng Hồng Bang đều đã lập gia thất, hai người do dự đưa mắt nhìn nhau. Tô Dung bèn cười nói:

- Ta mới không thèm đi Nhật Bản đó, muốn đi công tử hãy tự mình đi đi.

Đoàn Phi cười lớn ba tiếng, thúc ngựa vọt đi, chỉ nghe tiếng hân hét lớn:

- Chúng ta đua xem ai về phủ trước. Người thua phải mời cơm đó a.

Tô Dung khẽ cười, thúc ngựa đuổi theo. Bọn Thạch Bân cũng không chịu thua kém hét lớn phóng theo.

Vào lúc canh ba, Tô Dung mang cho Đoàn Phi bát cháo đậu xanh. Đoàn Phi lúc này đang luyện chữ, tuy nhiên Tô Dung nhận thấy chữ hân viết không bằng thường ngày, liền hiểu hân tâm tư không nằm trên chữ viết, bèn nói:

- Đêm khuya rồi, công tử hay là đi nghỉ sớm một chút. Ngày mai còn phải tới Đô Sát Viện đó.

Đoàn Phi gác bút, thở dài:

- Trong lòng có chuyện làm sao ngủ được đây?

Hân ngẩng đầu nhìn Tô Dung, đột nhiên nói:

- Người chuẩn bị ra ngoài sao?

Đôi mắt Tô Dung hơi mở lớn ra, nàng kinh ngạc hỏi lại:

- Công tử sao lại nói vậy? Tô Dung đang chuẩn bị trở về nghỉ ngơi.

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Người đừng giả bộ nữa. Chút tâm tư đó của người sao qua mắt được ta. Bình thường người tắm xong trên mình đều có chút hương hoa nhài. Chỉ có lúc ra ngoài làm việc mới không dùng!

Tô Dung mặt khẽ bừng lên, nàng sáng giọng:

- Thế thì đã sao? Tiểu nữ muốn tới xem nhà họ Vương. Bọn họ yên ắng đã lâu ngày, không biết là đang giở trò quỷ gì.

Đoàn Phi nhìn nàng, lắc đầu nói:

- Còn nói dối nữa, Vương gia lúc nào cũng có người theo dõi, bọn họ sớm đã từ bỏ chuyện thích sát ta. Có lẽ họ cũng đang đợi tin tức trong kinh thành. Dung nhi, người muốn lân la tới phủ đệ nhà Ngự Đạt Tiên hay là Tiết Trạch đây? Ta nói không sai chứ?

Tô Dung than:

- Cái gì cũng không qua được mắt công tử. Không sai, tiểu nữ muốn tới phủ đệ bọn chúng xem xem, nếu như tìm được chứng cứ chúng ăn hối lộ thì còn gì hay bằng.

Đoàn Phi khẽ lắc đầu, nói:

- Sợ là không dễ như vậy. Chỉ có lũ đàn độn mới lưu lại chứng cứ ăn hối lộ. Nhưng mà người đi tìm thử cũng hay, nhân tiện đem mấy món này theo.

Đoàn Phi đem hai phong thư giao cho Tô Dung, bên trên đã đề tên tuổi rõ ràng. Tô Dung kinh ngạc:

- Công tử sớm biết tiểu nữ sẽ ra ngoài?

Đoàn Phi nói:

- Ta đâu có cao minh như vậy chứ, có khả năng tiên tri vậy thì đã tốt rồi. Ta vẫn luôn cất giữ những thứ này, sớm đã định để người mang đi uy hiếp chúng. Người hãy đi đi! Nếu tiện thì giúp ta "thăm hỏi" hai vị đại nhân một chút. xem chương mới tại (.

Tô Dung nhìn hẩn không hiểu đầu đuôi. Đoàn Phi đưa tay trên đầu, nói:

- Cắt tóc cảnh cáo, người chưa từng nghe qua sao?

Tô Dung giật mình cười nói:

- Hóa ra là vậy. Dù sao hai bên cũng đã vạch rõ giới tuyến rồi, cho dù có đoán ra là đại nhân làm thì bọn chúng cũng chẳng làm gì được. Tốt thôi, Tô Dung sẽ thử xem sao.

Tô Dung đi rồi Đoàn Phi lại cầm bút lên chuẩn bị luyện chữ, trong lòng nhủ thầm:

- Chỉ tiếc cô là nữ giới, nếu như để ta tự mình xuất mã, không thiếu hai tên đó đi không được. Cắt tóc cảnh cáo thì có đáng gì, hờn cho bọn chúng quá rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Tẩu Hỏa Nhập Ma

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này: Sáng sớm hôm sau Đoàn Phi liền tới Đô Sát Viện. Hắn đến chính đường Đô Sát Viện bèn đợi điểm mao như thường. Với thân phận như hắn kỳ thực không cần phải điểm mao, Đoàn Phi tới đây chỉ để chứng thực một chuyện mà thôi.

Bọn nha dịch Đô Sát Viện lục tục đi vào chính đường chờ điểm mao. Giờ mao vừa tới, chỉ thấy Hữu đô ngự sử Hồ đại nhân khoan thai bước tới, nói với mọi người:

- Ngụy Đại Nhân hôm nay bất ngờ bị cảm phong hàn, trong người không khỏe. Bốn quan thay ngài điểm mao, các người đều tới báo danh theo thứ tự mà vào đi.

Nói xong y còn liếc Đoàn Phi một cái, mục quang hung ác lóe lên rồi biến mất. Y lạ lùng hỏi:

- Đoàn đại nhân sao lại ở đây? Lễ nào ngài muốn báo danh rồi mới vào giống như bọn nha dịch này hay sao?

Đoàn Phi không thèm để ý, bèn nói:

- Hồ đại nhân nói đùa rồi. Ngụy đại nhân lệnh cho ta hôm nay trở lại phục chức, cho nên ta mới cố ý đứng đây đợi Ngụy đại nhân đó mà. Ai ngờ Ngụy đại nhân lại nhiễm phải phong hàn, thật là đáng tiếc a. Hạ quan không làm phiền đại nhân điểm mao nữa, cáo từ!

Tưởng tượng ra tình cảnh Ngụy đại nhân cùng Tiết đại nhân hai người đầu trọc lóc không dám gặp người, Đoàn Phi dương dương đắc ý bước về phía thư phòng. Sư gia Tô Nhung sớm đã chờ hẵn ở đó.

Đoàn Phi tuy lo lắng cho số phận huynh đệ họ Nhạc, song sự việc đến giờ cũng không thể do hẵn kiểm soát được nữa, nóng vội cũng vô ích. Chỉ đành chờ Hạ Thịnh cứu hai người đi, rồi sau này mới tính cách đòi lại công bằng cho chúng. Chỉ sợ rằng hẵn cũng bị liên lụy vào, dù sao cũng cần có người ở trên bờ bảo hộ, tùy thời cứu người mới được.

Hắn yên lặng vận công điều tức định thần, tiếp tục cùng Tô Dung triển khai phân tích mấy vụ án ngày xưa cùng những vụ án mới do Hình bộ thông qua Đại Lý Tự chuyển tới.

Buổi trưa hôm đó Quế Ngạc đưa bằng hữu của y Nhung Văn Thịnh tới bái phỏng. Đoàn Phi ở trong Đô Sát Viện cảm thấy vô cùng buồn chán, giờ có hai người tới thăm khiến hẵn vừa kinh ngạc vừa cảm động. Dệt hoa lên gấm thì dễ, đưa than trong tuyết khó a! Hai người này dám đứng về phía mình trong thời điểm này, thực là không dễ dàng!

Đoàn Phi giải thích cho hai người chuyện ở Hải An trấn, hai người nghe mà sôi gan. Quế Ngạc thở dài nói:

- Bảo Tinh Bằng người này ta biết. Y học sau ta một khóa, vốn là huyện lệnh huyện Đại Điền phủ Diên Bình, Phúc Kiến. Lúc y tại nhiệm làm quan cũng coi như trong sạch, thành tích thì thường thường. Bất quá nghe đồn người này rất có tài nịnh hót, trong nhà lại giàu có, cho nên thăng tiến cực nhanh. Có quãng thời gian không nghe tin tức gì của y, không ngờ y đã là Dương Châu tri phủ. Ta thì ngược lại bị ném vào Đô Sát Viện dưỡng già, đúng là đáng buồn đáng tiếc a!

Không cần tham ô cũng có nhiều tiền hối lộ thăng quan như vậy, có thủ hạ như thế thượng quan nhất định là thích lắm đó. Đoàn Phi trước giờ đều

làm như thế cả, tự nhiên biết rõ trong đó có chỗ tốt. Nghe xong lời Quế Ngạc, Đoàn Phi thở dài một tiếng. Nhưng Văn Thịch lại nhú mày nói:

- Có chút cổ quái.

Đoàn Phi và Quế Ngạc đều quay sang nhìn hắn, cùng hỏi:

- Có gì cổ quái?

Nhưng Văn Thịch vuốt vuốt râu nghiêng nghiêng đầu, vừa suy tư vừa nói:

- Tử Thực huynh vừa nói người này thành tích thường thường, đều dựa vào hối lộ quan lớn mà thăng tiến. Theo như lễ thói trên quan trường mà nói, tiền nhiệm bất luận là phạm lỗi bị điều đi hay là được thăng quan, thì quan tới sau đều phải bù đắp lại khuyết điểm của người đi trước mới được. Nếu đã như vậy, tại sao y lại cẩn chặt không nhả sai lầm của tiền nhiệm, quyết phải lật án cũ ra mà chỉnh lại? Phải chăng y cảm thấy hối lộ không còn đủ để thăng quan nữa, mà chuyển qua nâng cao thành tích???

Quế Ngạc cau mày đi đi lại lại, rồi đứng nghiêm lại nói:

- Quả nhiên có điều cổ quái. Bảo Tinh Bằng này không lý nào vô duyên vô cớ lật lại án cũ của tiền nhiệm để gạt hái thành tích cho bản thân. Việc này bên trong tất có nguyên do.

Đoàn Phi thở dài, nói:

- Không biết vị Bảo Tinh Bằng này là nhân sĩ phương nào? Có quan hệ gì với Vương gia ở Hải An trấn? Cừu nhân duy nhất của huynh đệ họ Nhạc cũng chính là Vương gia. Bảo Tinh Bằng trừ phi có mắc mớ với Vương gia, bằng không chẳng có lý do gì hạ thủ với bọn chúng.

Bất kể ra sao thì thời gian cũng đã muộn. Mắt nhìn kỳ hạn cuối cùng của huynh đệ họ Nhạc đã tới gần, công phu trấn định của Đoàn Phi có mạnh nữa cũng không thể ngồi yên được rồi. Hắn thần người nhìn về phương đông, rõ ràng đã phái hai tốp gia nhân đến Dương Châu, lại lo lắng bọn chúng đem về tin tức xấu.

Hắn sợ cái gì thì y rằng cái đó tới. Khi lá bùa đoạt mệnh của Ngụy Đạt Tiên trên đường đi Dương Châu được ba ngày, Đoàn Phi trước sau phái người đi Dương Châu do thám tính hình. Nhóm bốn người tiếp ứng Hạ Thỉnh phái Thạch Bân trở về, đem cho Đoàn Phi tin tức đáng sợ như ông trời sụp xuống vậy.

Thạch Bân nức nở thuật lại cho Đoàn Phi, đêm trước ngày hành hình Nhạc thị huynh đệ được người xông vào nha phủ cứu đi. Bất quá hai huynh đệ cùng Hạ Thỉnh bị bắt trở lại, giờ lại bị nhốt vào đại lao phủ Dương Châu.

Tin này khiến Đoàn Phi kinh hãi đến trợn mắt há mồm. Sau khi Hạ Thỉnh cứu được huynh đệ họ Nhạc làm sao có thể bị bắt lại nhanh như vậy chứ? Chẳng lẽ tổng bộ mới tới của Dương Châu phủ lợi hại như vậy sao?

Tô Dung nghe được tin tức cũng vô cùng kinh ngạc. Hạ Thỉnh từng cùng nàng giao thủ, nàng rất rõ thực lực thật sự của y; so với thứ hạng của y trên võ lâm tân nhân bảng phải cao hơn nhiều lắm. Nguyên nhân là do Hạ Thỉnh được Nhạc thị huynh đệ chỉ điểm, học được Hoa Sơn tuyệt học Độc cô cửu kiếm. Với bản lĩnh của Hạ Thỉnh, cho dù đụng phải cao thủ, không lẽ tự mình cũng không thể chạy thoát? Trừ phi y không chịu từ bỏ hai sư đệ, nên mới khổ chiến tới bị bắt sao?

Tô Dung trong lòng lập tức đưa ra vài sự suy luận. Lúc gặp Đoàn Phi còn có chút hoang mang vì không cách nào tiếp nhận tin tức này, nàng bèn vỗ nhẹ vai Đoàn Phi nói:

- Công tử, để cho tiểu nữ hỏi vài câu đi.

Đoàn Phi hít một hơi dài, hướng sang nhìn Tô Dung, hắc gật gật đầu nói:

- Giờ lòng ta rất loạn, người có điều gì hãy mau hỏi đi. nguồn

Tô Dung nhỏ giọng an ủi:

- Sự việc đã như vậy công tử có nóng ruột cũng chẳng giúp ích gì, không bằng hãy bình tâm lại. Với trí tuệ của công tử, nhất định có thể nghĩ ra cách cứu bọn họ. Chỉ bằng công tử hãy vận công thu nhiếp tâm thần một chút.

Đoàn Phi gật gật đầu, ngồi xuống ghế nhắm mắt vận công điều tức. Ánh mắt Tô Dung chuyển qua phía Thạch Bân, bèn hỏi:

- Tin tức của các người là nghe được từ đâu?

Thạch Bân đáp lời:

- Chúng ta tới Dương Châu thì đêm đó đã bị đánh thức. Cả phủ Dương Châu động đao động thương tra vấn lòng sự người bên ngoài tới, nói là có người cướp ngục. Chúng ta được Phi ca phân phó, biết được hành động của Hạ đại hiệp cho nên vô cùng vui mừng. Vốn dĩ dự định ngày hôm sau sẽ trở về bẩm cáo Phi ca, ai ngờ ngày thứ hai Dương Châu phong tỏa thành lục soát, bọn ta cũng không thể rời khỏi. Mới qua một đêm đã nghe nói ba người hạ đại ca bị bắt tổng vào đại lao. Ban đầu bọn ta cũng không tin, sau đó vẫn là Hồng Bang có biện pháp, mua chuộc được một tên nha dịch rồi cả ngục tốt. Ta liền cải trang thành người nhà vào thăm tù, khi vào bên trong đã chính mắt trông thấy quả nhiên là bọn họ. Chỉ có điều họ giống như thần trí mơ hồ vậy, đến cả ta cũng không nhận ra. Ta chỉ dám do thám một chút, cuối cùng vội vàng rời đi.

Tô Dung lại hỏi:

- Trên người bọn họ có phát hiện điều gì cổ quái không? Các người có phát hiện kẻ nào theo dõi không? Có tin tức nói rõ bọn họ bị bắt lại ra sao không?

Thạch Bàn đáp:

- Không có. Chắc là không có người theo dõi bọn ta. Giám quản trong ngục cũng không phải quá nghiêm cẩn, nghe nói cũng không khác gì lúc trước khi bọn Hạ đại ca cướp ngục. Còn về bọn họ làm sao bị bắt lại, tên nha dịch có nói là Bảo đại nhân tự mình đưa thân tín đến một y quán bắt được. Trước khi họ tới thì ba người Hạ đại ca đã hôn mê bất tỉnh rồi. Cả nhà đại phu của y quán đều bị trói ở một phòng khác. Có lẽ là Hạ đại ca cứu được Ngọc Kỳ, Ngọc Liên xong mới đưa bọn họ đi chữa trị, không ngờ lại bị người ta chế phục được. Sau đấy tri phủ Bảo đại nhân tới nơi chiếm ngay được tiện nghi.

- Huynh đệ họ Nhạc trúng thương sao?

Tô Dung tiếp tục truy vấn.

- Trừ phi là Bảo đại nhân trong khi thẩm án đã dùng tới đại hình? xem chương mới tại (.

Thạch Bàn mơ hồ lắc đầu, nói:

- Có lẽ không phải, ta thấy trên mình ba người bọn họ đều trơn tru cả. Chỉ trừ có sắc mặt hơi xấu ra thì trông không giống như bị dùng đại hình. Có điều tinh thần thì hơi có vấn đề, giống như kẻ ngốc vậy, gặp ta cũng không nhận ra, chỉ cười ngây ngô.

Tô Dung gật gù nói:

- Tốt lắm. Người đã đi suốt đêm rồi hãy mau về nghỉ ngơi. Đợi công tử tỉnh lại ta sẽ chuyển cáo sự tình.

Thạch Bân vâng một tiếng, lại lo lắng nhìn Đoàn Phi một cái, rồi hỏi:

- Tô cô nương, Phi ca hăn hình như có chút gì không đúng a.

Tô Dung sớm đã nghe ra Đoàn Phi hô hấp có chút rối loạn. Nàng nghiêng đầu nhìn Đoàn Phi một cái, nói:

- Ủm, đích thực có chút không ổn. Công tử tuy rằng vận công điều tức, nhưng tạp niệm quá nhiều ảnh hưởng đến tâm cảnh. Bây giờ công tử đang đấu tranh với tâm ma, chỉ cần qua được ải này, tu luyện của công tử lại tiến thêm một bậc. Người hân lòng, có ta ở đây bảo vệ, công tử sẽ không có chuyện gì.

- Vậy thì ta an tâm rồi. Tô cô nương, ta trở về nghỉ trước. Nếu Phi ca tỉnh lại muốn gặp ta, cô hãy lập tức kêu ta dậy.

Thạch Bân nói xong xoay người bước đi.

Tô Dung quay sang đóng cửa lại, thần sắc nghiêm nghị đứng trước mặt Đoàn Phi, cẩn thận quan sát tình hình của hăn. Trông Đoàn Phi lúc này rõ ràng là không ổn.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Tồn Thương Càng Thêm Tồn Thương

Đoàn Phi quả nhiên đã rơi vào cảnh giới cực kỳ nguy hiểm. Tuy thân thể hắn vẫn ngồi vững trên ghế, nhưng tâm thần không biết đã kinh qua bao nhiêu nguy hiểm rồi. Cũng giống như nằm mơ gặp ác mộng vậy, chỉ là hắn biết đó tuyệt không phải là mơ, bởi vì Vương Thủ Nhân từng vô cùng nghiêm túc dặn dò hắn về tình trạng này. Hạo Thiên thần công vốn dĩ cũng ôn hòa, nhưng mà đến Bồ Đề thần công vốn thanh tịnh, chính đại, ôn hòa nhất trong Phật Môn cũng vẫn có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, chính là tại vì con người thì dễ phạm sai lầm. Hạo Thiên thần công vốn cũng an toàn, nhưng nếu đã xảy ra vấn đề thì liền biến thành chuyện lớn.

Đoàn Phi tâm thần không ngừng trải qua trùng trùng hiểm cảnh. Chính mắt nhìn thấy thảm cảnh mà trong mơ cũng không dám hình dung. Tuy biết rõ là giả, nhưng tâm thần vẫn không thể khống chế, không ngừng dầy vò trong thất tình lục dục, hỉ nộ ái ố. Bản thân hắn cũng không biết đã chết qua bao nhiêu lần, bị thích khách nhất tiễn xuyên tim, bị huynh đệ bán đứng, bị kẻ gian hãm hại mắc tội phanh thây xé xác.

Giả như ngay từ đầu hắn từ từ tu luyện theo tuần tự tiến nhập vào Hạo Thiên thần công, hay như lúc nguy hiểm còn chưa đến mức nghiêm trọng. Đăng này Vương Thủ Nhân nhất quyết không muốn cho người ngoài biết quan hệ với Đoàn Phi, vì thế mới dùng biện pháp mạnh quán đỉnh truyền công cho hắn. Hạo Thiên thần công bên trong cơ thể Đoàn Phi căn cơ không vững, tới lúc bạo phát ra thì càng phát càng nguy hiểm.

Một canh giờ sau Đoàn Phi đã đầm đìa mồ hôi. Từ thần thái trên mặt hắn Tô Dung biết được hắn đã mệt mỏi rã rời rồi. Bất quá Tô Dung vẫn bất

động chờ đợi. Chờ đợi thời khắc đó tới!

Đột nhiên, Đoàn Phi toàn thân co giật đùng đùng, cả người từ trên ghế bổ nhào xuống. Hắn giống con cá mắc cạn cứ cố gắng quẫy đạp vài cái, toàn thân đã căng như cung đã lên dây. Thần sắc Đoàn Phi thê thảm, mồm miệng há hốc, hô hấp nặng nề gấp gáp mà chỉ thở ra không hít vào. Tình cảnh thật giống như đang hấp hối vậy.

Tô Dung lúc này mới cúi xuống đánh một chưởng lên ngực Đoàn Phi. Sau đó nàng thần sắc nghiêm trang vận công xướng lên:

- Nam vô hát la đất na sĩ la dạ da nam vô a. Da bà lư yết đế thước bát la da bồ đề tát đóa bà da.

Một chưởng của nàng đánh xuống, thân thể đang căng cứng của Đoàn Phi tức thì mềm nhũn. Nghe thấy Tô Dung tụng kinh bên tai, thân thể Đoàn Phi liền nương theo đó mà nhẹ nhàng run rẩy, dần dần an tĩnh lại.

Đoàn Phi vốn tưởng sắp sụp đổ đột nhiên nghe được một trận thanh âm thanh tịnh ôn hòa giống như là bầu trời đầy mây đen trong phút chốc bị ánh mặt trời xua tan vậy. Tâm đang hỗn loạn bất ngờ an tĩnh trở lại. Đoàn Phi như là từ địa ngục bay lên thiên đường, tâm trạng nhẹ nhàng thoải mái không sao tả xiết. Tâm đột nhiên thấy động một cái, hắn liền từ từ tỉnh lại.

Đoàn Phi đứng lên phúi bụi trên người không hiểu ra sao, đồng thời nghi hoặc hỏi Tô Dung:

- Ta vừa rồi là bị làm sao vậy?

- Công tử...

Tô Dung vừa nói ra một chữ thì thân kiều đã run lên bất bật, nôn ra một ngụm máu tươi. Thân nàng lão đảo như muốn ngã. Đoàn Phi kinh hãi vô

cùng, gấp gáp xông ra trước đỡ lấy thân kiều ôm vào trong lòng, nóng ruột hỏi:

- Dung nhi, người bị làm sao vậy?

Cách một lớp vải mỏng, Đoàn Phi cảm nhận rõ ràng nhịp tim của Tô Dung. Toàn thân nàng nóng bừng như phát sốt vậy. Đoàn Phi không thấy nàng trả lời, bèn lớn tiếng kêu:

- Người đâu! Mau tới đây!

Tô Dung vùng vẫy một cái đẩy Đoàn Phi ra, miễn cưỡng đứng vững lại. Nàng thở dồn dập mấy hồi, rồi nói:

- Không sao cả. Công tử đỡ tiểu nữ ngồi nghỉ ngơi một chút là được rồi.

Đoàn Phi cẩn thận đỡ nàng qua ngồi xuống ghế. Đoàn Phi giọng lo âu hỏi:

- Dung nhi, vừa rồi có phải là người cứu ta? Người vì vậy mới bị thương có phải không? Sao lại ngốc như vậy chứ?

Tô Dung nhắm mắt điều tức, không nói gì. Mấy đứa nha hoàn trong nội viện chạy tới thư phòng liền bị Đoàn Phi xua đi. Qua một hồi sau mới thấy Tô Dung hồi phục lại. Đoàn Phi vừa thương vừa giận mắng nàng vài câu. Tô Dung khẽ thở dài nói:

- Tiểu nữ còn có cách nào chứ? Không lẽ cứ như vậy nhìn công tử tẩu hỏa nhập ma hay sao? Tiểu nữ bị thương chỉ là chuyện nhỏ, điều tức một chút là tốt rồi. Quan trọng là chuyện bên Dương Châu kia...

Đoàn Phi an ủi nàng:

- Chuyện Dương Châu người không cần phải bận tâm. Huynh đệ họ Nhạc đã qua được thời gian hành quyết rồi, nếu muốn hành hình nữa thì

phải báo lên Hình bộ an bài lại từ đầu. Bây giờ ta tới Lại bộ xin Tiền đại nhân giúp chúng ta kéo dài thời gian. Ngược lại chuyện của Hạ đại ca lại có chút phiền phức, không biết tri phủ Dương Châu Bảo đại nhân sẽ phán thế nào. Xử nặng thì sẽ chuyển lên Hình bộ, xử nhẹ thì gửi sang Giang Nam Đề hình Án sát Sử ti. Bất quá ta sẽ nghĩ biện pháp khác, người hân lòng dưỡng thương đi.

Tô Dung thở dài nói:

- Tiểu nữ vẫn còn chút lo lắng, lo rằng ở Bắc Kinh không có ai chịu nói giúp cho công tử. Cho dù Hoàng thượng có tốt với công tử hơn nữa, cũng không thể dập hẳn được lý lẽ chối cùn của bọn gian tà tiểu nhân kia. Một khi cục diện Bắc Kinh đã định, bọn Ngụy đại nhân thắng rồi thì chúng ta biết làm sao?

- Hiện tại đã không còn suy nghĩ nhiều như vậy được nữa rồi. Giả như thiên ý đã vậy, vậy thì ta chỉ còn cách....

Đoàn Phi dùng lực xiết mạnh nắm đấm nói:

- Chỉ có cách tạm thời nhẫn nhịn, đợi ngày sau báo thù cho bọn họ vậy.

Tô Dung than nhẹ một tiếng:

- Công tử không phải nói muốn cùng mọi người ra biển lớn sang Nhật bản sao? Tiểu nữ còn tưởng công tử sẽ nói rằng phải liều chết cứu bọn họ cơ đấy!

Đoàn Phi cười khổ nói:

- Đến Hạ đại ca cũng thất thủ rồi. Trừ phi ta có bản lĩnh như Quý Ảnh Tử Dương Kiếm, bằng không cũng chỉ là tự tìm cái chết, lúc đó đến người báo thù cũng chẳng còn. Ta không phải sợ chết, chỉ là không muốn chết vô giá trị như vậy thôi.

Tô Dung nhúu nhúu mày, nói:

- Nếu như tiểu nữ không bị thương thì đã có thể thử cổ một lần. Đáng tiếc thương thể dai dẳng không dứt, vừa rồi vì cứu công tử lại động tới thương thể. Lần này chỉ sợ là lực bất tòng tâm rồi. Bất quá sự tình cũng chưa đến nỗi không còn một tia hy vọng, giả như....

Một tiếng 'bịch' lớn vang lên, Dương Sâm như đang bốc hỏa bên ngoài cửa thư phòng bị khóa trái:

- Phi ca, huynh cùng Tô cô nương khóa cửa làm gì bên trong? Mau mở cửa ra, đệ có việc tìm huynh.

Đoàn Phi mở cửa nói:

- Ta cùng Tô cô nương bàn chuyện rất quan trọng. Đệ tìm ta có chuyện gì?

Dương Sâm nói:

- Đệ muốn về Bảo Ứng một chuyến. Đệ nhớ ông nội rồi.

Đoàn Phi ngó hắn một chập, bèn nói:

- Cũng tốt. Gần đây cũng không có vụ án nào cần đệ đi nghiệm thi, không bằng đệ cứ về với ông nội một quãng thời gian đi.

- Ừm.

Dương Sâm do dự một hồi, nói:

- Phi ca, đệ không phải chạy trốn đâu, huynh chớ có hiểu lầm a.

Đoàn Phi vỗ vỗ vai hắn, an ủi:

- Ta còn không hiểu đệ sao? Khi đối diện bọn giặc Oa lùn đệ cũng không bỏ chạy, lúc này đệ muốn ra đi chắc chắn là có nguyên nhân. Ta tin đệ!

Dương Sâm gật mạnh đầu nói:

- Phi ca, đệ không để huynh thất vọng đâu.

Tô Dung nhìn hẩn một cái, nói với Đoàn Phi:

- Công tử, lời công tử mới nói đã nhắc nhở ta. Nếu như Dương Kiếm Đại hiệp có thể ra tay tương trợ thì tất nhiên có thể bảo vệ an toàn ba người bọn Hạ Thịnh. Bất quá tiểu nữ lo rằng chúng ta nói tới rất cổ rất hòng cũng không cách nào lay chuyển được Dương đại hiệp. Dương đại hiệp như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thiên hạ hung tà nghe danh mà sợ. Nhưng mà nhiều năm nay ông ta chỉ ra tay vài lần, kẻ bị giết đều là bọn thập ác không từ. Muốn y ra tay cứu mấy người bị quan phủ bắt giam chỉ e là rất khó khăn a.

- Khó cũng phải thử xem sao. Chẳng lẽ chúng ta cứ giương mắt nhìn Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm rơi đầu hay sao?

Dương Sâm lúng lờ ngó qua Tô Dung nói:

- Cũng còn tốt hơn có kẻ biết rõ có biện pháp cứu người mà nhất quyết thấy chết không cứu.

Tô Dung cười khở. Đoàn Phi nhìn hai người nghi hoặc nói:

- Các người đang nói chuyện gì vậy? Dương Kiếm đại hiệp dễ tìm như vậy sao? A Sâm, Tô tử tử của người vừa rồi cứu ta mà thương thế nặng thêm. Vết máu trên đất còn chưa khô, đệ còn không mau nhận lỗi?

Dương Sâm nhìn Tô Dung, nói:

- Tô tỷ tỷ, cô không hiểu được tình cảm giữa ta và bọn họ. Chúng ta từng sát cánh chiến đấu. Ta hiểu rất rõ tình tiết của vụ án. Ông nội ta cũng biết bọn họ cả. Chỉ cần còn một tia hy vọng thì ta cũng sẽ dốc hết sức mà đi cứu bọn chúng. Cô thử tự vấn lòng mình xem, thực sự cô đã cố hết sức rồi ư?

Tô Dung mặt biến sắc, ngực thở dồn dập, trên miệng đột nhiên tràn ra một tia máu tươi. Thân thể nàng đổ sụp xuống. Đoàn Phi giờ tay không kịp, chỉ thấy bóng người lướt qua một cái, Dương Sâm đã đỡ được Tô Dung rồi.

- Đệ....

Đoàn Phi kinh ngạc nhìn Dương Sâm. Tên tiểu tử này từ khi nào thân thủ lại linh hoạt như thế?

Dương Sâm điểm lên uyển mạch của Tô Dung, nghiêm mặt nói:

- Hóa ra là vậy. Quả nhiên cô thương nặng chưa lành. Là đã đã trách lầm cô rồi. Dương nhiên, cũng không phải là ta sai hết.

Đoàn Phi cả giận nói:

- Người nói bậy bạ gì đó? Dung nhi thế nào rồi? Vì vụ án huynh đệ họ Nhạc mà Dung nhi lao tâm lao lực, liên tục trúng thương nôn cả ra máu. Người đều tận mắt trông thấy rồi, sao có thể nói những lời vừa xong? Người thật là quá quắt!

Dương Sâm thần thái có chút kỳ quái nhìn Đoàn Phi, nhẹ nhàng nâng Tô Dung dậy, một chưởng vỗ lên lưng nàng. Tô Dung nghiêng nghiêng đầu rồi lại phun ra một ngụm máu lớn.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Hút Độc Cho Nàng

Thấy Tô Dung lại một lần nữa nôn ra máu, Đoàn Phi bưng giận nói với Dương Sâm:

- Người muốn làm cái gì đây!!!

Dương Sâm đẩy thân thể Tô Dung về phía Đoàn Phi, nói:

- Đây là đệ đang giúp nàng ấy. Tô tỷ tỷ miễn cưỡng dồn nén thương thể bên trong, dĩ nhiên có thể tạm thời không có việc gì, nhưng dù sao cũng không tốt cho cơ thể. Một chưởng của đệ đem máu tụ trong người Tô tỷ tỷ bức ra ngoài, đối với thương thể chỉ có lợi. Ở đây có một viên tiểu hoàn đan của Thiếu Lâm, của gia gia cho đệ phòng khi cần bảo mệnh. Huynh cho Tô tỷ tỷ uống trước, ít nhất còn phải ngủ mười hai canh giờ. Đến khi tỉnh lại thương thể trong người chắc là không còn gì đáng ngại. Tô tỷ tỷ thật là ngốc, bị thương nặng như vậy mà vẫn luôn tức trực bên huynh, thật là muốn tự sát mà.

- Đệ nói sao cơ? Rốt cuộc đệ là người ở đâu?

Đoàn Phi ôm lấy Tô Dung, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Dương Sâm, giống như nhìn một người xa lạ vậy. xem tại

Dương Sâm trên mặt vẫn cười ngây ngô như bình thường, có điều hiện tại hẳn gây cho Đoàn Phi một cảm giác hoàn toàn khác. Hẳn vẫn thoải mái đứng ở đó, thoạt nhìn như có chút lười khác, tuy nhiên qua ánh mắt Đoàn Phi lúc này đã không còn như trước. Có thể nhìn ra thể đứng của Dương Sâm như vậy đối với hắn mà nói là đỡ tốn sức và cũng vững vàng nhất. Có

khả năng tùy thời duy trì cân bằng như vậy, rõ ràng Dương Sâm không hề đơn giản, công phu chí ít cũng vượt trội Đoàn phi.

- Đệ là Dương Sâm a! Có điều ông nội đệ tên có một chữ "Kiếm". Huynh đã rõ rồi chứ?

Dương Sâm cười ngu ngơ, nhưng thần sắc ẩn hiện một cổ ngạo khí từ bên trong. Có ông nội như vậy, đáng kiêu ngạo quá đi chứ.

- Dương Kiếm! Gia gia của đệ là thiên hạ đệ nhất cao thủ Quỷ Ảnh Tử Dương Kiếm???

Đoàn Phi khiếp hãi đến mức không khép nổi miệng. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ nổi lão ngỗ tác(chức quan khám nghiệm tử thi) bộ dạng hèn mọn ở huyện Bảo Ứng lại chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ người người kính ngưỡng, Quỷ Ảnh Tử Dương Kiếm! Khó trách không ai biết lai lịch của ông ta. Cho dù là người thân quen Dương Kiếm nhất trông thấy bộ dạng lật tới lật lui thi thể của ông ta, e rằng cũng không dám tin vào mắt mình nữa!

Dương Sâm vẫn một điệu cười ngô nghê:

- Không sai. Ông nội đệ chính là Dương Kiếm, bất quá trước giờ ông không hề nhận danh xưng thiên hạ đệ nhất cao thủ. Thiên hạ rộng lớn cao nhân vô số, nếu tin lời người đời thổi phồng lên thì thật là ngu ngốc. Đệ muốn về Bảo Ứng là để cầu xin gia gia ra tay cứu hai tên ngốc kia, còn cả vị sư huynh ngốc của bọn họ nữa. Tô tử tử lai lịch cũng không đơn giản. Vừa rồi đệ thăm dò bác mạch của nàng, đích thực là đệ đoán không sai. Bất quá nàng ấy đã không nói với huynh thì đệ cũng không nói ra nữa, dù sao chắc huynh cũng đã đoán được vài phần.

Dương Sâm dừng lại một chút, rồi tiếp tục:

- Kẻ đả thương năng tu luyện một môn ma công vô cùng âm độc, tuyệt không giống hành vi của dạng lưu manh hạng hai như Hoa Hồ Điệp. Với công lực của Tô tử tử thì nghỉ ngơi tu dưỡng, bồi bổ thêm chút thuốc tốt thì khoảng nửa năm là có thể hoàn toàn bình phục. Tô tử tử ở bên cạnh huynh chưa từng được nghỉ ngơi cẩn thận; lao tâm lao lực không nói, lại liên tiếp trúng thương, suýt nữa lưu lạnh bệnh căn. Cũng may năm đó phương trượng Thiếu Lâm tự có tặng cho ông nội đệ một viên tiểu hoàn đan này.

Đoàn Phi cứ ngỡ như đang mơ. Dương Sâm là người hăn quen từ khi mới tới thời đại này, hai người nhanh chóng thân thiết, vì thế từ trước tới nay Đoàn Phi đều không nghi ngờ gì lai lịch của y. Chẳng trách ông cháu nhà họ nắm rõ về cơ thể người như vậy. Lúc nghiệm thi muốn sao được vậy, khó trách lúc gặp nguy nan ở Hải An trấn thì đàn công của Dương Sâm lúc nào cũng kịp thời tương trợ. Cũng không lạ chuyện thiên hạ đệ nhất cao thủ đột nhiên xuất hiện đánh cho bọn giặc Oa lùn nhà Vương Đức Toàn một trận tơi bời hoa lá. Còn cả chuyện Tô Dung ngày mười lăm tháng tám không cách nào phân thân, mới kiếm cớ để Đoàn Phi đưa theo Dương Sâm đi.

Dương Sâm nói:

- Vừa rồi Tô tử tử nói rất đúng. Ông nội đệ đích thực rất hiếm khi ra tay, bất quá đệ cũng phải thử một phen mới được.

Đoàn Phi cuối cùng cũng tiêu hóa được cái thân phận mới của Dương Sâm. Hăn nói:

- Được, đệ đi đi. Nếu như gia gia đệ thực không chịu ra tay, đệ hãy thay ta hỏi lão nhân gia một câu. Biết rõ hai người bọn họ bị oan uổng, lại không chịu ra tay cứu giúp, lẽ nào ông ấy không thẹn với lòng mình sao?

- Hảo, lời của Phi ca đệ nhất định chuyển tới. Đệ đi trước đây. Tô tử tử uống tiểu hoàn đan sớm một chút thì tốt hơn. Ma công trong người Tô tử tử

âm độc bằng hàn, nếu như Phi ca có thể dùng miệng đút, truyền cho nàng ấy chút dương khí thì sẽ rất có lợi đó. Càng nhiều càng tốt đó a. truyện copy từ

Dương Sâm cười xấu xa một cái, đoạn xoay người bước đi.

Tuy rằng Dương Sâm đi chuyến này chưa chắc đã thành công, nhưng chí ít vẫn có một điểm hy vọng. Áp lực trong lòng Đoàn Phi giảm được một chút. Nhìn Tô Dung đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, Đoàn Phi lại ngần ngừ. Dương Sâm nói tuy là có ý như đùa vui, bất quá cũng không hẳn đều là nói đùa. Cuối cùng là có nên thử hay không đây?

Đoàn Phi đấu tranh trong lòng một trận, nhìn miệng nhỏ của Tô Dung trắng bệch, cuối cùng đưa ra quyết định. Hắn một tay đỡ Tô Dung, bước nhanh qua hành lang, mở cửa phòng Tô Dung, cẩn thận đặt nàng lên giường. Đoàn Phi cởi bỏ đôi giày của nàng để lộ ra đôi bàn chân nhỏ trắng mịn như ngọc như ngà. Đoàn Phi nhìn không được néo néo mấy cái, cảm giác mềm mại nhu mì vô cùng. Tô Dung đang hôn mê ươm lên một tiếng, dọa cho Đoàn Phi sợ hãi buông tay. Hắn quay lại nhìn, chỉ thấy Tô Dung vẫn khép chặt mi, Đoàn Phi mới thở phào. Không dám nghịch ngợm nữa, Đoàn Phi đỡ Tô Dung nằm xuống xong, bèn lấy chăn mỏng đắp lên người nàng.

Đoàn Phi rót một cốc nước ấm. Nhìn gương mặt yếu đuối nhu mì của Tô Dung đang hôn mê, Đoàn Phi nhẹ nhàng ấn lên cằm nàng, bóp vỡ vỏ sáp đựng tiểu hoàn đan, hắn cầm viên thuốc đen thấy nhỏ như hạt long nhãn có mùi thơm dịu, bèn đưa vào miệng Tô Dung.

Đoàn Phi phát hiện đôi môi Tô Dung có chút động đậy, trong lòng động một cái. Hắn bèn ngậm một ngụm nước, thu hết can đảm chậm rãi cúi xuống miệng nhỏ nhắn của Tô Dung mớm vào.

Tô Dung hai mắt vẫn khép, nhưng ở nơi Đoàn Phi không nhìn thấy, bàn tay nàng đã thu lại thành nắm đấm, các đốt ngón tay xiết chặt lại đến trắng bệch.

Cái miệng lớn của Đoàn Phi cuối cùng áp cả lên đôi môi nhỏ xinh bằng lạnh mềm mại của Tô Dung. Hả hơi mở miệng, đem nước ấm trong miệng mớm cho Tô Dung, rồi khe khẽ thôi, Tô Dung mới nuốt vào. Đoàn Phi lo lắng viên hoàn đan quá to mắc trong cổ họng Tô Dung, bèn dùng lưỡi đưa vào trong miệng Tô Dung ngoáy lấy ngoáy để cho viên thuốc theo nước mà trôi xuống.

Đoàn Phi yên lòng, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, quan sát Tô Dung từ khoảng cách cực gần. Nữ hài tử nàếu đuôi giống như lần đầu gặp gỡ, khiến người ta thương tiếc. Miệng nhỏ Tô Dung khe khẽ mở ra theo nhịp hô hấp, môi tái tái dường như hồng lên đôi chút. Cẩn thận nhìn lên mặt nàng, Đoàn Phi phát hiện nàng ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại đều có chút khuyết thiếu, khiến cho cả gương mặt chỉ gợi cảm giác khá bình thường. Giả như không có những điểm thiếu sót kia, không biết Tô Dung sẽ biến thành bộ dáng ra sao?

Trong đầu đang ảo tưởng hình dạng Tô Dung sau khi bỏ đi dịch dung, Đoàn Phi lại cúi xuống miệng của Tô Dung, nhẹ nhàng day day. Lưỡi hả lại lần nữa đi vào trong miệng Tô Dung, trên đầu lưỡi xinh thơm ngát của nàng.

Khoảnh khắc đầu lưỡi hai người chạm vào nhau, Tô Dung thân kiều bồng run lên bần bật. Đoàn Phi cười thầm trong lòng: ta xem nha đầu này còn đóng kịch đến khi nào!

Đột nhiên, một cổ cảm giác cực kỳ âm hàn từ đầu lưỡi Tô Dung truyền tới, giống như cảm giác tê dại khi liếm ống sắt ở ngoài trời tuyết Nam cực vậy. Cổ hàn lưu từa hồ trong khoảnh khắc khiến đầu lưỡi hai người kết lại một khối. Hàn lưu nhanh chóng lan tỏa, trong phút chốc Đoàn Phi chỉ thấy

được giữa trán mình còn chút hơi ấm, còn cả cái đầu hẫng giống như bị nhồi vào hàm băng, hoàn toàn đông cứng lại rồi.

Cổ hàn lưu thấu xương kia vẫn tiếp tục tỏa ra khắp người Đoàn Phi. Toàn thân Đoàn Phi cứng ngắc đổ lên mình Tô Dung, thầm nghĩ:

- Đây trừ phi là điều Dương Sâm nói, trong cơ thể Dung nhi còn tàn dư nội lực âm tà? Quả nhiên lợi hại a. Không biết dương khí của ta có địch lại được không? Ta sống đến giờ vẫn còn là đồng nam đó a, dương khí chắc là thịnh lắm đó.

Chính lúc hẫng đang suy nghĩ lung tung thì huyết Khí Hải trước ngực đột nhiên rung lên. Một cỗ khí nóng dồn lên, bảo hộ tim mạch cùng các yếu huyết của hẫng. Hàn lưu tựa hồ tìm thấy được mục tiêu, liền từ tứ chi xương cốt Đoàn Phi tụ tập lại, hướng về huyết Khí Hải của hẫng dồn tới.

Cả người Đoàn Phi đang cứng ngắc chợt mềm ra, từ trên mình Tô Dung trượt xuống. Tô Dung bỗng mở to mắt, nhưng chỉ biết trơ ra nhìn hẫng lăn xuống dưới giường. Lúc này toàn thân nàng tê dại, căn bản không thể trở mình được. Tô Dung chỉ nghe thấy Đoàn Phi bị tà công hàn độc hành hạ không ngừng lăn lộn, miệng phát ra tiếng kêu yếu ớt. Tô Dung lòng như lửa đốt, vô cùng tuyệt vọng, nhưng chỉ đành âm thầm rơi lệ, thay Đoàn Phi cầu thần báỉ Phật.

Nội lực âm tà kia tồn tại trong cơ thể Tô Dung đã lâu, đến Tô Dung cũng không có biện pháp thì Đoàn Phi có thể làm gì? Tô Dung trong lòng không dám hy vọng điều gì, vừa giận vừa thẹn, hận chính mình không chết đi để đổi lại an toàn cho Đoàn Phi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Cùng Đường

Thời gian trở lại năm phút đồng hồ trước. Tô Dung cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy nội lực âm tà bị nhốt trong cơ thể đột nhiên điên cuồng phát tác, rồi rất nhanh lan ra khắp toàn thân, khiến Tô Dung cả người tê dại. Nàng không cách nào chống trả lại Đoàn Phi khinh bạc mình, chỉ đành giả vờ hôn mê. Nàng phục vào tiểu hoàn đan rất nhanh phát huy tác dụng. Tiểu hoàn đan mang lực lượng mạnh mẽ như dung nham thiêu đốt, tự động đem âm độc trong người nàng bức ra ngoài. Trong lúc hai luồng nội lực tranh đấu thì âm độc bỗng nhiên tìm thấy nơi phát tiết ra ngoài. Không ngờ lại chính là thông qua đầu lưỡi của Tô Dung truyền sang cơ thể Đoàn Phi. Tô Dung hiểu rõ hơn ai hết sức mạnh hủy hoại của nội lực âm tà kia. Cho dù Đoàn Phi có đỡ một chương của Hạ Thịnh cũng vẫn dễ chịu hơn bị thứ nội lực này xâm nhập vào cơ thể. Với thực lực của Đoàn Phi mà nói thì chết tới mười lần tám lần vẫn còn là nhẹ nhàng.

Tô Dung tuy cho rằng Đoàn Phi chết chắc, Đoàn Phi mặc dù càng lúc càng kêu la yếu ớt hơn, nhưng vẫn không hề đứt đoạn, khiến Tô Dung trong lòng dấy lên thêm hy vọng. Không biết qua bao lâu sau, Đoàn Phi cuối cùng cũng ngừng kêu la, hô hấp dần mạnh mẽ trở lại. Tô Dung biết hẳn đã vượt qua được nguy hiểm, trong lòng vô cùng vui sướng, không cầm được nước mắt tuôn ra như suối.

Đoàn Phi không hiểu chuyện gì bèn bò dậy, nhìn Tô Dung nằm trên giường, gãi gãi đầu nói:

- Sao ta lại ở đây? Dung nhi sao người lại khóc? Là kẻ nào bắt nạt người? Hãy nói cho ta, để ta đi giáo huấn y.

Tô Dung mắt nhắm lệ sưng nhìn hăn, chỉ khổ nàng bị tê cứng không nói được thành lời. Đoàn Phi hít một hơi vào, thần sắc cổ quái nói:

- Có chuyện gì sao? Mùi hôi thối ở đâu vậy a?

Hăn nói xong bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu chột choáng váng, cả người lại đổ gục lên Tô Dung, đè lên ngực nàng giống như muốn ép nàng tới đứt hơi.

Đoàn Phi nằm trên mình Tô Dung không ngờ lại phát ra tiếng ngáy. Tô Dung còn ngửi thấy trên mình hăn tán phát ra một mùi hôi thối. Nàng đang bị Đoàn Phi chèn ép "hai đỉnh núi", trong lòng lại có một cảm giác yên bình hân hoan, cảm nhận được nhịp tim trong lồng ngực hăn. Tô Dung trút bỏ được tâm sự liền cảm thấy tinh thần mỗi một vô cùng, cứ nằm đếm nhịp tim của Đoàn Phi, mắt phượng dần dần khép lại. Cuối cùng nàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, lúc Tô Dung từ từ thức dậy thì nàng biết căn bệnh trầm kha của mình đã hết. Âm độc tàn lưu trong cơ thể đã bị tiêu hoàn đơn cùng nội lực của nàng dung hòa lại rồi. Đến nội lực cũng đã khôi phục được bảy thành, tinh dưỡng thêm tầm một tháng là có thể phục hồi hoàn toàn. Trong lòng Tô Dung đột nhiên tràn đầy niềm vui; chí cùng tự tin.

Tất cả điều này đều nhờ Đoàn Phi đem lại. Tô Dung thức dậy kiểm tra tình trạng bản thân xong thì việc đầu tiên nhớ tới chính là Đoàn Phi. Chắc hăn cũng bình an vô sự chứ?

Bên tai bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc. Đoàn Phi cửa cũng chẳng thèm gõ liền đẩy cửa bước vào, trông thấy Tô Dung đã tỉnh dậy liền vui mừng nói:

- Dung nhi, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi. Thế nào? Trong người thấy khá hơn chưa? Ai mà ngờ hóa ra tên tiểu tử Dương Sâm nói đúng, người chính là phải cần đến dương khí của ta bồi bổ thân thể a.

Nghe thấy tên này cố ý dùng lý lẽ cùn trêu người mình, Tô Dung chẳng những không tức giận, lại nhìn Đoàn Phi cười mê hồn, nói:

- Đúng vậy a. Cũng nhờ công tử tương trợ, bằng không chẳng biết đến khi nào tiểu nữ mới hồi phục. Giờ thì tốt quá rồi, cỗ nội lực âm tà đã biến mất, tiểu nữ đã khôi phục đến bảy thành. Chỉ cần cẩn thận điều dưỡng vài ngày là sẽ hoàn toàn bình phục.

Đoàn Phi vui vẻ nói:

- Thật là tốt quá, vậy thì ta an tâm rồi.

Tô Dung nhìn lên sắc trời bèn hỏi:

- Công tử, tiểu nữ đã ngủ mấy ngày rồi? Hiện tại tình hình ra sao? Thân thể công tử vẫn vô sự chứ?

Nghe Tô Dung hỏi xong, Đoàn Phi đang vui vẻ lại chuyển thành buồn bã, hần thở dài:

- Tình hình rất là xấu. Cái tên Dương Châu Bảo đại nhân đó đúng là độc ác mà. Hắn không những phát đi công hàm xin định ngày hành hình Nhạc thị huynh đệ, thậm chí còn phán tử hình cả Hạ Thịnh Hạ đại ca. Hôm đó ta xin Tiền đại nhân theo dõi án thư từ Dương Châu gửi tới, liền biết được tin tức này. Tri phủ Dương Châu Bảo đại nhân làm việc sắc bén gọn gàng, vụ án Hạ đại ca khẩu cung dấu tay đầy đủ. Không ngờ tên này dám vu cáo hãm hại Hạ đại ca, nói rằng vụ án Hải An trấn do Hạ đại ca cầm đầu, vì thế xin lệnh ngày kia đem cả ba người chém đầu thị chúng. Thực là đáng ghét.

Tô Dung đảo đôi mi kiều, nói:

- Còn bên Tiền đại nhân tình hình thế nào?

Đoàn Phi cau mày nói:

- Hiện tại Tiền đại nhân giống như sa vào vũng lầy, tự thân khó giữ a. Cũng đều là do ta hại cả. Bây giờ bọn người ở Lại bộ Nam Kinh cùng hợp lại chống đối y, liên danh tấu hấn một bài. Tiền đại nhân cũng rất khó xử, không có cách nào kéo dài thêm được nữa nên đã phải phúc đáp án thư rồi. Nếu như Dương Châu Bảo đại nhân thật sự nóng lòng dồn bọn Hạ đại ca vào chỗ chết, có thể ngày mai công văn hồi đáp từ Dương Châu sẽ tới. Tiền đại nhân nói nhiều nhất chỉ kéo thêm được ba tới năm ngày nữa thôi. Giả như trong kinh thành còn không có tin tức xác thực truyền đến, thì cũng không còn cách cứu bọn họ nữa rồi.

Tô Dung an ủi:

- Người ở hiền ắt sẽ gặp lành, công tử không cần quá mức lo âu. Nếu chuyện không được vẫn còn có tiểu nữ đây mà.

Đoàn Phi nhìn nàng, lắc lắc đầu nói:

- Hạ đại ca rõ ràng đã cứu được người ra, cuối cùng đến bản thân lại bị cuốn vào, bên trong ắt có điều cổ quái, ta không muốn người cũng lọt vào cạm bẫy. Ta đã phái người đi Hoa Sơn báo cho Hoa Sơn phái rồi, hi vọng có thể đến kịp. Người của Hoa Sơn phái chắc cũng phải nghĩ cách cứu đại đệ tử của chúng môn chứ?

Tô Dung lắc đầu nói:

- Chỉ e bọn họ cũng đành bỏ rơi đại đệ tử mà thôi. Công tử không hiểu tình hình võ lâm hiện nay rồi. Dưới sự đàn áp của quan phủ, các môn phái bạch đạo sớm đã không bằng lúc trước. Bọn họ không dám tùy tiện thu nhận đệ tử, không dám tâu tấu; hành tẩu giang hồ, đối với đệ tử thì quản thúc nghiêm ngặt hơn. Giả như đệ tử phạm phải tội, việc bọn họ thường làm đầu tiên là trục xuất người đó khỏi sư môn. Công tử phái người thông báo Hoa Sơn phái chỉ e lại chữa lợn lành thành lợn què, ngược lại càng làm hại ba người bọn họ.

Đoàn Phi bức bối nói:

- Ta không quản được nhiều như vậy, dù sao cũng không thể đứng giương mắt nhìn bọn họ đi chết. Ta nghe Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm nói qua, ở hậu sơn của Hoa Sơn bọn họ phát hiện một cổ động, từ đó học được Tử Hà thần công và Độc Cô Cửu Kiếm. Việc này Hạ Thịnh không biết, người trong Hoa Sơn phái cũng vậy. Ta dùng Độc Cô Cửu Kiếm làm mối nhử, không biết có dụ được cao thủ Hoa Sơn tới cứu người hay không.

Tô Dung trong lòng vừa động, nói:

- Độc Cô Cửu Kiếm? Mối nhử?

Đoàn Phi nói:

- Không sai. Người không biết Độc Cô Cửu Kiếm của Hoa Sơn phái thất lạc đã nhiều năm, chỉ còn lại ba kiếm thôi sao?

Tô Dung vốn đã có chủ ý, giống như không nghe thấy lời Đoàn Phi nói vậy, trong miệng cứ lẩm bẩm:

- Độc Cô Cửu Kiếm? Mối nhử?

Đoàn Phi biết nàng đang suy tư vấn đề, bèn yên lặng đứng đó chờ đợi. Tô Dung suy nghĩ một hồi, cuối cùng sức tỉnh. Nàng tức thì nói với Đoàn Phi:

- Công tử, mặc dù không có căn cứ gì, nhưng tiểu nghi ngờ bọn Hạ đại ca chính là một miếng mối nhử!

- Mối?

Đoàn Phi nghi hoặc hỏi lại:

- Mục tiêu là ai? Chẳng lẽ là chúng ta? Tên bào ngư chết (chỉ Bảo Quý Tường) này lẽ nào là cùng một bọn với Tô Châu Trấn thủ thái giám Vương Đường? Không đúng a. Thời gian không đúng. Hắn vừa tới Dương Châu liền lập tức căn lấy vụ án bọn Ngọc Kỳ. Khi ấy ta còn chưa tới Ứng Thiên mà?

Tô Dung cau mày nói:

- Cho nên tiểu nữ mới nói là không có căn cứ a. Tiểu nữ hoài nghi đây việc này là cạm bẫy nhằm vào phái Hoa Sơn và người trong võ lâm. Công tử không cảm thấy tình trạng của bọn Hạ Thịnh có chút quái dị sao? Dương Châu nhất định là có cao thủ ẩn tàng. Hạ Thịnh cứu người xong liền bị y bám theo. Sau khi kẻ này không chế Hạ đại ca bèn thông báo quan phủ. Sau đó y tiếp tục chờ đợi, giống như câu cá vậy. Thạch Bân có nói, Hạ đại ca thần thái dị thường, như là ngây ngốc, căn bản không nhận ra được ai. Ta ngờ rằng bọn họ bị kẻ mưu hại dùng tà thuật chế ngự rồi.

Đoàn Phi mở miệng hỏi:

- Lẽ nào là thuật thôi miên hay là nhiếp hồn thuật? Trên đời có thứ công phu như vậy thật sao?

Tô Dung vừa nhìn đã biết ngay tên tiểu tử này định làm gì, nàng sẵn giọng:

- Đích thực có thứ gọi là thuật thôi miên hay thuật nhiếp hồn, nhưng mà chẳng có thần kỳ như công tử nghĩ vậy đâu. Chỉ có ở trong hoàn cảnh đặc thù, người có tính cách yếu đuối mới dễ dàng bị người khác thôi miên, thậm chí người bị thôi miên cũng sẽ dễ dàng thức tỉnh. Điều này không giống với tình trạng của bọn Hạ thiếu hiệp.

Nhìn Tô Dung thần sắc nghiêm trọng, Đoàn Phi cau mày nói:

- Ý người muốn nói là bọn họ đã bị tổn thương thần kinh não? Là không thể vẫn hồi được sao?

Tô Dung đáp:

- Thần kinh não là gì thì tiểu nữ không biết, nhưng mà có một số thủ pháp ác độc đích thực có thể khiến người ta mãi mãi không thể phục hồi. Không biết bọn Hạ thiếu hiệp đã trúng phải thủ pháp gì nữa.

Trong lòng Đoàn Phi lại trầm xuống. Hắn dậm mạnh chân, nói:

- Sao có thể như vậy được? Đây chẳng phải là ta đã hại bọn họ rồi sao! Trước giờ ta làm bộ khoái đều thuận buồm xuôi gió, có ngờ đâu giờ lại rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, lên trời không được xuống đất không xong như thế này.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Cục Diện Phải Chết

Nhìn bộ dạng đau khổ tự trách của Đoàn Phi, Tô Dung cảm thấy trong lòng có chút bất an. Nàng khẽ căng răng, an ủi hẳn:

- Công tử yên tâm. Nếu đến phút cuối cũng không có biện pháp nào khác, Tô Dung sẽ tự có cách cứu người.

Đoàn Phi nhìn thật sâu vào trong mắt Tô Dung, không đồng ý cũng chẳng phản đối. Hẳn biết Tô Dung trong lòng đã có tính toán. Hoa Hồ Điệp chẳng qua là vỏ bọc, kẻ địch thực sự của nàng còn lợi hại hơn ngàn vạn lần. Nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, nàng tuyệt không bạo lộ thân phận thật sự của mình.

Trải qua vài ngày trong tình trạng bàng hoàng và bất lực, Dương Châu quả nhiên rất nhanh tu sửa lỗ hổng, gửi án thư về lại Hình bộ. Tiền Như Kinh có lòng mà bất lực, đành đem vụ án chuyển sang Đại Lý Tự và Đô Sát Viện. Hai nha môn này nhanh chóng đưa ra phúc đáp. Hạ Thịnh bị định tội cố ý sát nhân phán xử tử, kỳ hạn hai mươi tám tháng tám. Thời gian hành quyết Nhạc Ngọc Kỳ và Nhạc Ngọc Lân cũng được định cùng ngày. Huynh đệ bọn họ qua ngày kia sẽ bị giải đi diễu phố Dương Châu, chém đầu thị chúng.

Tô Dung đi theo dõi nửa ngày trời, Đoàn Phi còn tưởng nàng không từ mà biệt đã lên đường đi Dương Châu. Không ngờ buổi trưa nàng lại trở về, còn mang theo hai cái bao lớn, trong đó một bao khá dài, trông hình dạng thì bên trong có lẽ cất một thanh trường kiếm.

- Công tử xin hân lòng. Dung nhi chuyển này nhất định có thể bảo toàn cho bọn Hạ thiếu hiệp, chỉ có điều....

Tô Dung khẽ than một tiếng, cúi đầu nói:

- Dung nhi một khi đã ra tay, cừu nhân nhất định sẽ tới rất nhanh. Dung nhi chỉ lo về sau không còn đi theo công tử được nữa. Công tử ngàn vạn lần phải tự bảo trọng.

Đoàn Phi vừa đưa tay về phía nàng, lại vô lực buông xuống. Đoàn Phi đau khổ nói:

- Dung nhi, người sẽ gặp nguy hiểm phải không? Ta thật là vô dụng mà.

Tô Dung ngẩng đầu, nhìn Đoàn Phi cười dịu dàng nói:

- Công tử xin đừng tự trách. Công tử là người tốt, cũng là quan tốt, ngày sau ắt làm nên đại sự. Dung nhi bất quá chỉ là một tiểu nữ tử, có thể vì công tử mà làm chút chuyện nhỏ Dung Nhi đã cảm thấy rất vui rồi. Sau khi Dung nhi ra tay công tử sẽ biết được Dung nhi là người thế nào, cũng sẽ biết được Dung nhi rốt cuộc có nỗi khổ gì. Công tử hân lòng, tuy rằng tiểu nữ không thể trở về bên công tử nữa, nhưng cừu nhân của tiểu nữ cũng đừng hòng giết được tiểu nữ. Sau này tự khắc sẽ có cơ hội gặp lại. Công tử, công tử không giúp tiểu nữ chuẩn bị hành lý sao?

Cuối cùng Tô Dung nhìn Đoàn Phi một cái, rồi từ từ nhắm mắt lại. Đoàn Phi nghe nàng nói lúc đầu thì đứt ruột đứt gan, nhưng giờ thì lại cảm thấy một tia hy vọng. Hắn không còn chút nào do dự, bước tới dang rộng hai tay ôm chặt lấy thân thể kiều diễm của Tô Dung vào lòng. Đoàn Phi cúi xuống, dùng sức hôn nàng.

Thân hình mềm mại của Tô Dung khẽ run, hai tay xiết thành nắm đấm. Nàng không đáp trả, cũng không né tránh. Môi mềm khẽ mở, lưỡi xinh thơm ngát mặc cho Đoàn Phi trêu đùa, hơi thở nàng gấp gáp dần lên. Đúng

lúc Đoàn Phi quay ra hít thở, nàng liền đột nhiên quay đầu né tránh. Đôi vai nàng rung lên, đẩy hai tay Đoàn Phi ra xa, cả người bước lùi ra sau, đằng sau đúng lúc lại là bức tường. Nàng quay người đi không nhìn Đoàn Phi, thanh âm cứng rắn nói:

- Dung nhi đi đây. Trước khi tiểu nữ lên đường sẽ còn qua phủ Vương gia. Công tử xin hãy bảo trọng.

- Dung nhi, bất luận nàng là người thế nào, ta cũng sẽ chờ nàng trở về!

Đoàn Phi ngóng theo bóng hình Tô Dung, kiên định nói.

Tô Dung đầu không ngoảnh lại. Nàng đột nhiên ngẩng lên trời cao huyết gió. Tiếng huyết gió thanh cao réo rắt xa xa, càng lúc càng cao. Tiếng huyết vừa ngừng, thân hình Tô Dung đã hóa thành một đạo lưu quang, phút chốc đã biến mất tăm.

Hạo Thiên thần công quả nhiên là khắc tinh của tất cả ma môn tà công. Hạo Thiên thần công sau khi dung hòa âm tà nội lực của Tô Dung, hai ngày nay Đoàn Phi liền cảm thấy công lực tăng lên đột biến, không rõ đã đạt tới cảnh giới nào. Nhưng mà niềm vui công lực đại tiến cũng chẳng thể bù đắp nỗi sầu bi trong lòng hắn.

Dung nhi đi rồi. Bọn Dương Sâm, Quách Uy cũng đã đi Dương Châu, chỉ còn Thạch Bân ở lại cạnh Đoàn Phi. Đoàn Phi việc gì cũng chẳng muốn làm, hắn ở trường đua ngựa không ngừng giương cung xạ tiễn, hai cánh tay luyện tới tê dại. Đến khi không giương nổi cung nữa, hắn mới về phòng luyện công, đến cơm tối cũng không ăn. Tô Dung không có ở đây, đến điểm tâm khuya hắn cũng chẳng còn tâm trí mà ăn.

Ngày hôm sau Đoàn Phi thấy hai vai đau nhức, cơ bắp sưng cả lên. Đoàn Phi ngược lại càng như không biết đau vẫn tiếp tục cưỡi ngựa bắn tên. Hắn chỉ muốn làm việc gì đó, việc gì cũng được. Một khi dừng lại thì liền cảm nhận thấy nỗi khổ trong lòng. Đô Sát Viện hắn cũng chẳng buồn tới nữa.

Hắn sợ bản thân trông thấy Ngụy Đạt Tiên lại không kiềm chế được mà lao vào cắn chết y.

Hắn không thích gây chuyện, kẻ khác lại nhất quyết không để yên cho hắn. Đoàn Phi đang trên lưng ngựa mồ hôi đầm đìa thì tên gác cổng hốt hải chạy lại nói:

- Lão gia, ngoài cửa có hai tên nha sai tới, nói là tới truyền Chu thị lên công đường. Vụ án Chu An lại đưa ra xét xử rồi.

Đoàn Phi sờ sờ chiếc nỏ xếp đeo bên hông, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

Được rồi. Ta cũng muốn xem xem bọn chúng còn chiêu trò gì nữa đây. Thạch Bân, chúng ta đi!

Thạch Bân cũng đang vui đầu khổ luyện khí thuật và đao mã công phu do Tô Dung truyền dạy, trông như vừa tắm bùn lên vậy. Nghe thấy tiếng Đoàn Phi, Thạch Bân cũng giận dữ nói:

- Đúng. Cùng lắm thì liều mạng với bọn chúng!

- Liều, liều cái đầu người á. Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt, hiểu chưa!

Đoàn Phi đi tới hậu trạch thông báo cho Chu thị, rồi đem theo một tập văn thư, khí thế hung hăng cưỡi ngựa hộ tống kiệu đưa Chu thị tới Hình bộ.

- Thăng đường!

Sau tiếng đường mộc kinh người đập xuống thì liền xuất hiện nhân vật mà cả Đại Lý Tự Tiết Trạch, Đô Sát Viện Ngụy Đạt Tiên và cả Đoàn Phi đều chưa từng gặp mặt. Người này ngồi tại chính giữa, thân vận bộ quan phục tam phẩm, có lẽ là Hình bộ Tả thị lang thủ hạ của Hình bộ Thượng thư.

Nhìn thấy không phải Tiền đại nhân thẳng đường, Đoàn Phi thất kinh. Hắn lập tức hiểu ra, hôm nay thẳng đường không hề báo trước, vừa rồi Đoàn Phi còn nghi nghi hoặc hoặc, giờ thì đã hai năm rõ mười. Tiền Như Kinh nhất định là có nguyên nhân rời khỏi Ứng Thiên, hoặc là không ở trong Lại bộ. Những kẻ này chỉ chờ có thể liền thừa cơ nhảy vào, muốn đẩy Chu An vào chỗ chết đây mà.

Đoàn Phi đang suy nghĩ đối sách ứng biến thì Chu An đã được đưa lên. Bọn nha dịch đối xử khác hoàn toàn với trước kia, hung dữ đem Chu An ném xuống đất cái rầm, Chu An tức thì kêu lên đau đớn.

Hình bộ Tả thị lang Phó Tổ đập bàn quát lớn:

- Chu An, ngươi đã biết tội chưa?

Chu An kinh hãi kêu lên:

- Đại nhân, tiểu nhân vô tội. Tiểu nhân không có giết người, tiểu nhân vô tội a!

Phó Tổ cười lạnh:

- Có tội hay không chẳng phải do nhà ngươi quyết mà được. Bằng không còn cần lão gia ta làm gì? Người đâu! Chứng cứ rành rành vẫn còn giáo biện, lời xuống đánh năm mươi trượng cho ta.

Bọn nha dịch lôi Chu An xuống, Chu An sợ hãi kêu gào lên. Đoàn Phi bèn hét:

- Đại nhân, thế nào gọi là chứng cứ rành rành? Xin đại nhân giải thích một chút.

- Là kẻ nào ồn ào dưới công đường đó? Đưa lên đây cho ta!

Phó Tổ quát lớn. Đoàn Phi điềm nhiên đi lên nói:

- Đô Sát Viện Hữu thiên đô ngự sử Đoàn Phi ở đây!

Đại Lý Tự Tiết Trách cười lạnh:

- Đoàn đại nhân thật là có lòng a, mỗi lần xét xử vụ án Chu An là ngài đều có mặt. Ngụy đại nhân, phải chăng các đại nhân ở Đô Sát Viện đều rảnh rỗi như vậy hay sao?

Ngụy Đạt Tiên quát:

- Đoàn Phi, nhà ngươi hôm nay đáng lý phải ở Đô Sát Viện, tại sao dám tự tiện bỏ đi? Người thực nghĩ rằng bốn quan không thể làm gì được người sao?

Đoàn Phi ngạo nghễ nói:

- Đại nhân sai rồi. Đoàn Phi từ khi làm quan tới giờ chưa từng bỏ bê nhiệm vụ. Nhiệm vụ của Đô Sát Viện là kiểm sát bá quan, rửa sạch án oan, giám sát các đạo. Ta tới đây nghe ba vị đại nhân xử án, cũng chính là làm đúng bốn phận của mình đó!

Phó Tổ quát:

- Đoàn Phi, người muốn xem chứng cứ phải không? Được, người đâu! Truyền nhân chứng - Tô Châu bộ đầu Kì Cỗ - lên cho ta.

Kì Cỗ được truyền tới, Phó Tổ bèn hỏi:

- Kì Cỗ, sau khi vụ án xảy ra người là công sai đầu tiên có mặt tại Chu gia. Người hãy quan sát, con dao này có phải là chiếc người đoạt được từ tay Chu An? Còn tình hình lúc đó như thế nào?

Nha dịch nhận lấy một con dao có vết máu đã hóa màu đen, giao cho Kì Cỗ. Kì Cỗ chỉ nhìn lướt qua liền nói như đinh đóng cột:

- Đại nhân, đây chính là con dao tiểu nhân đoạt được từ tay Chu An. Khi đó hắn trên mình đầy máu, trong tay còn cầm thanh dao này. Thấy tiểu nhân đến, hắn còn định hành hung, nhưng đã bị tiểu nhân tước dao hạ gục.

Chu An gào lên:

- Hắn nói bậy. Kì bộ đầu, ta với người không thù không oán, vì sao người lại vu oan cho ta!

Kì Cỗ mỉa mai đáp lời:

- Không sai, ta cùng người không thù không oán, vì sao ta phải vu oan cho người chứ? Đại nhân, lời tiểu nhân nói là sự thực, tiểu nhân xin thề.

Phó Tổ quát:

- Chu An, nhân chứng vật chứng đã rõ, người còn gì để nói hay không?

Chu An lại kêu gào oan uổng, Đoàn Phi mới mỉm cười nói:

- Phó đại nhân, như ta thấy thì tên Chu An này đúng là chẳng còn gì để nói. Hắn chỉ là một tên ngốc, đại nhân có điều gì cứ hỏi ta được rồi. Bộ đầu Kì Cỗ khẳng khẳng rằng chính Chu An giết chết ca ca hắn, nhưng mà đối với việc này ta lại có ý khác. Tẩu tẩu của Chu An cùng hàng xóm Ngô thắm đều có thể làm chứng rằng Chu An không có sát hại ca ca của hắn. Hung thủ chắc chắn là kẻ khác!

Phó Tổ cũng không hàm hồ, vỗ án quát:

- Truyền nhân chứng Chu thị, là thê tử của Chu Đăng lên công đường.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Nghịch Chuyển Kinh Thiên

Chu thị thuật lại một lần tình tiết vụ án. Phó Tổ cầm bản cung của nàng đối chiếu một lượt, bèn nói:

- Chu thị, bản cung của người đúng là trước sau như một. Có điều lời người nói có phải sự thực hay không bốn quan không thể khẳng định được, cần phải tìm một số láng giềng của người tới xét hỏi mới có thể định đoạt được. Người đâu! Truyền hàng xóm nhà Chu thị Ban Tiến và Lý Cảnh lên công đường!

Ban Tiến cùng Lý Cảnh đều là nhân chứng mới, trước giờ chưa từng lên công đường. Nghe thấy Phó Tổ tuyên gọi như vậy, Đoàn Phi bèn xoay người nhìn ra phía sau. Chỉ thấy hai nam tử trung niên được truyền tới. Đợi bọn họ quỳ xuống xong, Phó Tổ mới quát:

- Chu thị, người có nhận ra bọn họ hay không?

Chu thị ngoái đầu lại cẩn thận nhìn, bèn nói:

- Có nhận ra, bọn họ đều là láng giềng gần nhà dân phụ.

Phó Tổ nói:

- Tốt lắm. Ban Tiến, người có nhận ra Chu thị hay không? Chu thị bình thường là người thế nào?

Ban Tiến ngẩng đầu lên nói:

- Đại nhân, đương nhiên là tiểu nhân có quen biết. Hằng ngày nàng ta rồi việc thường hay la cà ngồi lê đôi mách. Bọn tiểu nhân đều quen mặt cả.

Tên Lý Cảnh nọ cũng phụ họa:

- Đúng vậy a, đúng vậy a. Bọn tiểu nhân đều quen với Chu gia, thật sự chẳng khác với thông gia là bao.

Chu thị tức thì phản bác:

- Đại nhân, bọn họ nói bừa. Chu gia cùng bọn họ trước giờ không hề qua lại, mấy năm mới nhìn được mặt nhau có vài lần. Xin đại nhân minh xét.

Phó Tổ nói:

- Sao? Người nói vậy chính là bọn chúng lừa gạt bốn quan ư? Người đâu, lôi xuống đánh mỗi tên hai mươi trượng cho ta.

Ban Tiến và Lý Cảnh kêu gào oan uổng, liền bị nha dịch hung tợn lôi xuống. Trên mặt Ban Tiến lóe lên một tia tuyệt vọng, y liền đột nhiên la lớn:

- Đại nhân, đại nhân, tiểu nhân xin khai. Tiểu nhân có lời muốn nói, xin đại nhân ban cho một cơ hội.

Phó Tổ mắt ánh lên một tia đặc ý, bèn lớn tiếng quát:

- Chậm đã. Dem Ban Tiến, Lý Cảnh quay lại đây.

Ban Tiến được đưa trở lại, chưa kịp đợi hỏi đã lập tức tuôn ra một tràng:

- Đại nhân, quan hệ giữa tiểu nhân và Chu thị không phải là bình thường. Mỗi lần Chu Đăng ra ngoài buôn bán thì bọn tiểu dân đều lén lút gặp nhau. Chu thị bề ngoài ra vẻ tiết hạnh, kỳ thực lại là một người đàn bà lăng lơ ong bướm. Nàng ta không những qua lại với tiểu nhân mà đến Lý Cảnh đây

cũng có phần. Tiểu nhân khai mỗi câu đều là sự thực, nếu không tin đại nhân có thể khám nghiệm nàng ta. Trên mình Chu thị có những điểm đặc trưng mà tiểu nhân nắm rõ như lòng bàn tay.

Phó Tổ không thềm để ý tới Chu thị biện bạch, quay sang Lý Cảnh nói:

- Lý Cảnh, lời của Ban Tiến có phải sự thực hay không?

Lý Cảnh lộ vẻ đau khổ hồ thẹn liếc nhanh Chu thị một cái, liền quỳ rạp xuống đất nói:

- Đại nhân, mỗi lời Ban Tiến khai đều là sự thật. Chu thị cùng tiểu nhân đích thực có qua lại một thời gian. Nhưng từ khi nàng ta quay sang tư thông với tiểu thúc tử Chu An nhà họ thì liền dần dần xa lánh tiểu nhân. Có lần nàng ta còn than vãn cùng tiểu nhân rằng Chu Đăng cố sao không chết ở bên ngoài cho rồi? Chính vì thế cho nên sau khi xảy ra vụ án Chu An giết anh tiểu nhân cũng không thấy kỳ quái.

- Nói bậy, bọn họ nói bậy a! Đó không phải sự thật, không phải sự thật a! Dân phụ sau khi gả vào Chu gia thì cũng chẳng mấy khi ra ngoài, thậm chí lúc nào cũng có phu quân bên cạnh. Ban Tiến! Lý Cảnh! Các người vì sao phải vu hãm cho ta như vậy! Cho dù ta hóa thành quỷ cũng không tha cho các người đâu!

Phó Tổ quát:

- Chu thị, người còn mặt mũi kêu oan hay sao? Bao nhiêu người như vậy đều nói người không giữ đạo làm thê tử, để được trộm tình còn cấu kết tiểu thúc tử sát hại phu quân. Lẽ nào mọi người đều là câu kết vu hãm người hay sao? Người đâu, lời dân phụ này xuống kẹp đầu ngón tay!

- Đại nhân khoan hãy dụng hình!

Đoàn Phi quát lớn:

- Đại nhân, ta không biết đại nhân tìm ở đâu ra hai tên nhân chứng này. Lời của bọn họ vị tất đã đáng tin. Đại nhân muốn biết Chu thị là người thế nào tại sao không cho truyền Ngô thẩm là nhân chứng đã từng nhiều lần lên công đường a?

Ba vị đại nhân hội thẩm bèn nhìn nhau một chập, trên mặt tựa hồ đồng thời xuất hiện ánh cười quỷ dị. Đoàn Phi thầm kinh hãi, chỉ nghe Phó Tổ nói:

- Được lắm. Bốn quan xử án tuyệt không để có sơ sót. Nếu như vẫn còn nhân chứng, vậy thì mau truyền cho Ngô thẩm đó lên nói đi.

Ngô thẩm vừa đi vừa run lập cập. Đoàn Phi xoay người lại trôn trôn dõi theo bà ta, Ngô thẩm lại không dám ngẩng đầu nhìn hăn. Đoàn Phi trong lòng tức thì hoang mang, không đợi Ngô thẩm quỳ xuống, bèn bất ngờ quay lại nói:

- Đại nhân, Ngô thẩm hôm nay trong người không được khỏe. Ta thấy hay là truyền nhân chứng Lưu Khanh Vân Lưu tiểu thư thì hay hơn.

- To gan!

Ngụy Đạt Tiên vỗ mạnh công án, quát lên:

- Đoàn Phi, Ngô thẩm cũng là do người đòi truyền, giờ đã lên công đường, người lại kiếm cớ đòi truyền nhân chứng khác. Người coi đại đường Hình bộ là sân sau nhà người chắc? Người còn càn quấy làm bừa, cẩn thận ta mời Phó đại nhân đuổi người ra ngoài đó!

Đoàn Phi không để ý tới ý, quay sang nói với Ngô thẩm:

- Ngô thẩm, người phải nghĩ cho kỹ đó. Lời chứng của người sẽ đem lại hậu quả gì cho Chu An Chu thị và cả Lưu tiểu thư nữa. Làm chứng giả sẽ phải ngồi tù đó!

Ngụy Đạt Tiên cả giận quát:

- Đoàn Phi, người dám đe dọa nhân chứng trước mặt bao nhiêu người như vậy! Thật là không thể nhịn hơn được nữa. Người đâu, đuổi hẳn ra khỏi công đường!

Đoàn Phi trong lòng vốn đã chẳng sợ gì nữa, hẳn đơn giản là đã bất chấp tất cả rồi, bèn lớn tiếng cười nói:

- Ha ha không cần phải đuổi, tự ta đi xuống được. Hôm nay công đường thật là tối a, giờ tay không thấy được năm ngón. Chu An, Chu thị, bốn quan đã tận lực rồi. Các người hãy nhìn cho kỹ mấy vị đại nhân trên công đường hôm nay đi. Hãy ghi nhớ cẩn thận mấy kẻ ở bên cạnh các người, xuống Diêm Vương điện rồi xin Diêm Vương Gia thay các người chủ trì công đạo đi!

Ngụy Đạt Tiên lại quát lên:

- Đoàn Phi lớn mật, dám xúc phạm công đường, mê hoặc phạm nhân, đe dọa quan chủ thẩm, thực là không để ai vào mắt vô pháp vô thiên quá mà. Người thực sự cho rằng bốn quan không làm gì được người hay sao? Người đâu, lôi hẳn xuống lột mũ mão quan bào, đánh hai mươi trượng thật nặng cho ta!

Đoàn Phi nghiêm trang bất khuất nói:

- Cầu quan! Có giỏi thì người đánh chết ta đi. Bằng không ta nhất định đem tội ác của bọn người vạch trần trước bàn dân, bắt lũ cầu quan tham tàn các người đền mạng cho những bách tính bị các người hãm hại. Các người cứ đợi báo ứng đi! Ha ha ha ha!

- Lôi xuống, đánh tám mươi trượng thật nặng!

Tiết Trạch quăng thẻ mệnh thẻ tre xuống, giận dữ gào lên:

- Đánh chết hẳn cho ta! Có bản lĩnh thì xuống điện Diêm Vương mà kêu oan đi!

Bọn nha dịch vốn đã bị mua chuộc bèn hung tợn tóm lấy vai Đoàn Phi, lôi hẳn xuống dưới công đường. Đoàn Phi cười lạnh:

- Làm người xưa nay ai không phải chết, lưu lại lòng son rọi sử xanh. Ba vị đại nhân, tại hạ đi trước một bước, rồi sau này sẽ dẫn quý tốt lên hội ngộ cùng ba vị đại nhân. Sẽ không để ba vị phải đợi lâu đâu!

Bọn Tiết Trạch nghe xong sợ xanh mặt. Bọn chúng cũng rất sợ quý thần, chỉ là tham lam tài lộc mà thôi. Nghe thấy Đoàn Phi nguyện rửa mình trong lòng vừa tức vừa sợ, chỉ mong sao nhanh xử xong vụ án để về nhà kịp dâng hương xin Bồ Tát bảo hộ. Còn những người tới xem náo nhiệt thì căn bản không để ý tới, vụ án xét xử cũng đã hơn nửa tháng nay rồi. Trừ người do Đoàn Phi tìm tới đảo loạn ra, những người khác không cần phải bận tâm.

Đoàn Phi bị bọn nha dịch lôi xuống phía dưới. Thạch Bân định lao lên cứu hẳn thì liền bị mấy tên nha dịch khác ngăn lại. Đúng lúc Đoàn Phi sắp bị lột quần ra đánh, đột nhiên có người hét lớn:

- Dừng tay!

Theo sau tiếng hét lớn kia là vài người thân mặc xiêm y khách thương lách đám đông đi tới. Bọn nha dịch Lại bộ định lao lên ngăn cản liền bị tù túng của bọn họ bức lui. Mấy người này bước tới trước mặt Đoàn Phi, dẹp ngay bốn tên nha dịch ra chỗ khác. Một thư sinh trạc ba mươi tuổi, diện mạo thanh nhã cúi xuống đỡ lấy Đoàn Phi nói:

- Đoàn đại nhân xin mời đứng dậy.

Ba người bọn Phó Tổ ngơ ngác nhìn nhau, đều cảm thấy kẻ này lai lịch không đơn giản. Phó Tổ hôm nay thân là quan chủ thẩm Hình bộ, y võ án quát lớn:

- To gan! Các người là người ở đâu, lại dám xông vào nha môn Hình bộ, náo loạn tam ti xử án. Các người muốn tạo phản phải không?!

Người vừa đỡ Đoàn Phi dậy ánh mắt lạnh lùng quét qua ba tên quan trên công đường, rồi quay đầu nói với Đoàn Phi:

- Thánh chỉ đến! Đoàn Phi, người còn không quỳ xuống tiếp chỉ!

Đoàn Phi sững ra một hồi, lúc này mới quỳ rạp xuống đất nói:

- Có Đoàn Phi, mời đại nhân tuyên chỉ.

Người nọ mở ra bức thánh chỉ vẽ vân rồng, bắt đầu đọc:

- Phụng, thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Ứng Thiên Đô Sát Viện Hữu thiêm đô ngự sử Đoàn Phi từ lúc thăng nhiệm đến nay cần cù có công, tận trung với chức vụ. Nay phong làm Nam Trực Lệ Khâm sai tuần phủ, chuyên trách Hình ti, tra xét án cũ án mới, hóa giải tù toan, rửa sạch oan tình, điều tra tham quan, trừng trị gian tà. Thừa mệnh Trẫm, hành sự cần mật, công chính nghiêm minh, lấy danh xưng tư chức.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Tranh Chấp Trên Triều Đình

Quyển 3: Tuần thứ Giang Nam

Chương 172: Tranh chấp trên triều đình

Buổi triều sớm ngày mười sáu tháng tám, dưới sự phản đối của văn võ bá quan, Chính Đức chỉ đành tạm thời nhẫn nhịn. Tuy nhiên tấu chương của Đoàn Phi cùng Nam Kinh Đô Sát Viện, Nam Kinh Đại Lý Tự, Nam Kinh Lại Bộ, Tô Châu Trấn thủ thái giám, Tô Châu tri phủ không ngừng chuyển tới. Mọi người muốn xử lý ngầm chuyện này cũng không thể được. Bá quan triển khai hết cuộc tranh luận này tới cuộc tranh luận khác xung quanh chuyện Đoàn Phi là đúng hay là sai, là trung hay là gian.

Chính Đức tận mắt trông thấy Vương Đường hối lộ Trương Nhuệ. Đường đường một Trấn thủ thái giám nếu không làm chuyện xấu xa thì sao lại sợ một Ngự sử nhỏ nhoi chứ? Suy nghĩ của Chính Đức đơn giản vô cùng, Vương Đường là kẻ xấu vậy Đoàn Phi đương nhiên là tốt. Những kẻ khác nói Đoàn Phi là kẻ xấu chắc chắn cũng đều là những kẻ tham ô ăn hối lộ, cho nên trong lòng vốn đã nhận định sẵn như vậy rồi. Lời của người khác đều như gió thoảng bên tai, càng xem tấu sớ của Đoàn Phi càng cảm thấy người này cương trực bất khuất, dám làm dám nhận, những kẻ khác càng nhìn càng thấy ngứa mắt. Chính Đức đề nghị để cho Đoàn Phi nhậm chức Tuần phủ thì bá quan kịch liệt phản đối. Bá quan đề nghị chọn người khác làm Tuần phủ thì Chính Đức lại không tin nhiệm. Hai bên cứ như vậy giằng co không dứt.

Ngày hôm đó, tình thế đột nhiên phát sinh xoay chuyển. Một viên Ngự sử vốn không có liên quan gì đột nhiên dâng lên một bản tấu. Chính Đức đọc được liền giống như bắt được vàng, qua buổi chiều sớm ngày hôm sau lập tức đem ra, về hân hoan nói:

- Công đạo ở trong tâm mỗi người, các khanh hãy tự mình xem đi. Nam Kinh Đô Sát Viện Tả đô ngự sử Ngụy Đạt Tiên tham lam ô lại làm trái vương pháp, cố tình làm khó dễ Đoàn Phi. Nam Kinh Đại Lý Tự Chính Tiết Trạch cũng thu nhận hối lộ của Vương gia, còn có gì để nói đây? Đô Sát Viện mang trọng trách kiểm sát bá quan, hiện giờ nhìn lại xem chương quản Đô Sát Viện đều là những kẻ như thế nào đây? Ngụy Đạt Tiên, Bàng Thượng Bằng đều là một lũ tham quan ô lại! Truyền chỉ cho ta, bãi miễn chức quan Đại Lý Tự Chính của Tiết Trạch, áp giải về kinh đợi xét xử. Còn cả tên Ngụy Đạt Tiên kia cũng cách chức bắt về Bắc Kinh. Đô Sát Viện tự thân còn không liêm chính, dựa vào đâu để kiểm sát bá quan nữa? Lư Tường, chuyện này giao cho người đi làm!

Tân nhiệm Đô Sát Viện Tả thị lang Lư Tường mừng rỡ, liền quỳ rạp xuống nói:

- Hoàng thượng thánh minh! Vi thần cũng cảm thấy Đô Sát Viện cần phải chỉnh đốn một phen.

Kẻ trực tiếp chống lưng cho Ngụy Đạt Tiên chính là Tả đô ngự sử Bàng Thượng Bằng, Trương Nhuệ còn không ra mặt, còn ai đi quản sống chết của y a. Tiết Trạch cũng vậy, bọn chúng đều là đi theo con đường của Trương Nhuệ, hiện tại Trương Nhuệ thấy có biến liền không dám xuất đầu, bọn chúng chỉ đành tự mình hứng vận rủi này mà thôi.

Chính Đức ừm một tiếng, nói:

- Nghe Đoàn Phi nói Đại Lý Tự có một viên quan đáng tin cậy, hãy phong làm Đại Lý Tự Chính đi. Người này tên là gì đó nhỉ?

Phí Hoành nhắc nhở:

- Bệ hạ, người này là Nam Kinh Đại Lý Tự Bình sự Lâm Hi Nguyên, chỉ là một quan bát phẩm nhỏ nhoi. Đột ngột thăng nhiệm Đại Lý Tự Chính làm quan nhị phẩm chỉ e là có chút không hợp lý chăng?

Chính Đức trừng mắt nhìn y nói:

- Vậy người nói nên điều ai nhậm chức Nam Kinh Đại Lý Tự Chính? Người đi không?

Phí Hoành hồi hận không thôi, thật muốn tự tát mình hai cái bạt tai. Y cố nói cứng:

- Thần cũng rất muốn được phân ưu cùng Hoàng thượng. Có điều thần không thể rời khỏi Hoàng thượng được a.

Ánh mắt Chính Đức hướng về những người khác. Chỉ thấy bá quan quá nửa đều có chút khinh miệt vẻ mặt của Phí Hoành. Chính Đức nói:

- Lời của Phí đại nhân cũng là có chút đạo lý. Như vậy đi, thăng Lâm Hi Nguyên làm Đại Lý Tự Khanh, toàn quyền phụ trách vụ án Chu An, các quan viên khác trong Đại Lý Tự không được phép can dự. Chức vị Đại Lý Tự Chính chọn người ưu tú từ Ứng Thiên Đại Lý Tự bổ nhiệm vào, sắc phong Đoàn Phi làm....

- Hoàng thượng xin hãy nghĩ lại!

Văn võ bá quan nghe đến tên Đoàn Phi liền lập tức trở nên căng thẳng, mọi người lũ lượt quỳ xuống, cầu xin Hoàng thượng từ bỏ việc sắc phong cho Đoàn Phi.

Chính Đức cười khúc khích nói:

- Trầm còn chưa nói phong quan gì cho Đoàn Phi, các người đã đòi Trầm nghĩ lại. Giả như Trầm định bãi quan của y, không biết các người có mấy kẻ xin Trầm nghĩ lại đây? Hừ, sắc phong Đoàn Phi làm Nam Kinh Đô Sát Viện Tả đô ngự sử, không cho hắn làm Khâm sai nữa, vậy được rồi chứ?

- Xin Hoàng thượng thu hồi thánh lệnh!

Chúng đại nhân nhất tề hô vang. Tả đô ngự sử a, đây là chức quan nhị phẩm đó. Đoàn Phi còn chưa tới 20 tuổi, làm sao có thể dễ hăng dễ dàng leo lên chức quan cao như vậy được? Lại nói Nam Kinh Đô Sát Viện Tả đô ngự sử còn có quyền hành điều phối Tuần sát ngự sử đi kiểm sát các phủ, châu, huyện trực thuộc Nam Trực Lệ. Như vậy thì có khác gì trực tiếp sắc phong Đoàn Phi làm Tuần phủ Nam Trực Lệ chứ?

Chính Đức tính toán lòng vòng như vậy cũng không qua được mắt chúng đại thần. Nghe thấy bá quan nhất tề phản đối, Chính Đức giận đến tím mặt:

- Trầm muốn sắc phong một chức quan cũng khó như vậy sao? Các người có điều gì e sợ Đoàn Phi hay sao? Có phải các người sợ hắn điều tra ra được gì đó sẽ tố các người vào thiên lao phải không? Ý Trầm đã quyết, sắc phong Đoàn Phi làm Nam Kinh Đô Sát Viện Tả đô ngự sử. Đồng thời kiêm nhiệm Nam Trực Lệ Tuần phủ, thay Trầm đi tuần thú, ban cho Thiên Tử kiếm, có thể tiền trăm hậu tấu! Trương Nhuệ, soạn chỉ!

Trương Nhuệ kinh hãi. Bá quan càng phản đối thì Chính Đức càng quyết ý hơn. Bây giờ đến Thiên Tử kiếm cũng ban cho Đoàn Phi rồi, tên Đoàn Phi này sao lại được sủng ái như vậy chứ?

Trương Nhuệ thầm than một tiếng nói:

- Nô tài tuân chỉ.

Dương Đình Hòa quỳ rạp dưới đất, ngẩng đầu hướng lên Chính Đức, hai mắt kiên định lạ thường, lẩm lẩm nói:

- Hoàng thượng, Đoàn Phi tháng sáu mới làm quan, đến nay còn chưa được ba tháng, liền muốn sắc phong lên hàng nhị phẩm, ngang với Tuần phủ một tỉnh. Thậm chí còn ban cho y Thiên Tử kiếm! Như vậy có phải quá khinh suất hay không? Chúng thần không hiểu gì hết, Hoàng thượng chẳng qua mới gặp y một lần, do đâu lại dễ dàng giao phó trọng trách như vậy? Nếu như y hoành hành tác quái ở Giang Nam, há chẳng phải đã động tới căn cơ nước nhà hay sao? Thần cho rằng vạn lần không thể! Xin Hoàng thượng thu hồi thánh lệnh!

Chính Đức cười lạnh lòng nói:

- Dương đại nhân, Đoàn Phi tâm tính ra sao từ thơ ổi của hãn Trẫm có thể nhìn ra. Hoành mi lãnh đối thiên phu chỉ - Phủ thủ cam vi nhụ tử ngư(Quắc mắt ngẩng đầu chẳng sợ trăm ngàn quân lính, cam nguyện cúi mình làm trâu ngựa trước người già con nít)! Mãn triều văn võ liệu có mấy ai có được lòng dạ kiên trung son sắt như người này? Dương đại nhân, người hoài nghi phẩm hạnh của Đoàn Phi, vậy chính bản thân người thì sao? Ninh Vương mỗi năm tặng lễ vật hiếu kính người còn vượt qua cả Trẫm, người còn có mặt mũi nói kẻ khác sao!

Dương Đình Hòa sắc mặt trắng thốt, y biết sớm muộn gì Chính Đức cũng đem chuyện này ra đả kích y, xử y rút dài. Nhưng không ngờ ngày đó lại tới nhanh như vậy, trực tiếp như thế. Đứng trước mãn triều văn võ, Dương Đình Hòa hồ thẹn muốn chết đi trăm lần, y cười thảm nói:

- Thần tội đáng muôn chết, xin Hoàng thượng giáng tội. Nhưng thần vẫn khẩn cầu Thánh thượng, tuyệt không để khinh suất giao trọng trách chức vị cho một kẻ vô lại chưa từng học hành qua sách vở a! Thần nguyện lấy cái chết, cũng xin Hoàng thượng thu hồi thánh lệnh!

- Xin Hoàng thượng thu hồi thánh lệnh!

Bá quan lại nhất tề xướng lên, bất quá lần này mọi người đều có chút cảm giác tim đập chân run. Xem ra Dương Thủ phụ đến bản thân còn khó bảo toàn, trong triều lại sắp nổi lên một trận phong ba rồi đây. đọc truyện mới nhất tại .

- Tốt lắm, các người đúng là đồng lòng a. Dương Nhất Thanh, người không đấu khẩu cùng Dương Thủ phụ nữa sao? Phí Hoành, cả người cũng không kể tội Dương Thủ phụ nữa rồi? Vương Thủ Nhân, người cũng không cầu xin cho Đoàn Phi nữa ư? Hắc hắc, tốt, tốt lắm a. Đoàn Phi chưa từng đọc sách thì đã sao? Thơ hán viết ra các người mấy kẻ làm được như vậy? Hãn xử án các người có mấy người xử được như thế? Hãn giết giặc Oa ngoài bờ biển, diệt thủy tặc ở Giang Tây, mọi chuyện trong nha môn Tuần phủ hãn xử lý thỏa đáng vô cùng. Án tòng đọng trong Án Sát Ti hãn giải quyết sạch, vậy còn điểm nào không được bằng các người? Trương nghĩa đa tòng đồ cầu bồi - Phụ tâm mỗi thị độc thư nhân (Người nghĩa nghiệp đa số từ tầng lớp vai u thịt bắp, kẻ đọc sách nhiều lại thành người phụ bạc). Hắc hắc, ha ha!

Chính Đức cười đến ngả nghiêng, cả điện Thái Hòa chỉ có tiếng của ông vang vọng, trong lòng bá quan càng lúc càng run rẩy hãi hùng. Chính Đức vất vả lắm mới nhận được cười, nói:

- Ý Trẫm đã quyết, tuyệt không thay đổi. Kẻ nào phản đối hãy tự đến Ngọ Môn mà nhận trượng hình đi. Trương Nhuệ, việc này giao cả cho người!

Chính Đức phất tay áo bỏ đi, bá quan ngơ ngác nhìn nhau. Tự mình đi lĩnh trượng hình? Đây là lần đầu nghe thấy chuyện này a. Trương hình bao nhiêu không thấy Hoàng thượng nhắc đến, chắc không thể nào chỉ lĩnh một trượng chứ? Việc này nên xử sao cho phải đây?

Chỉ nghe Dương Đình Hòa quyết liệt nói:

- Tội thần Dương Đình Hòa cung tiễn Thánh thượng. Ngày sau chỉ e không thể cận kề bên Thánh thượng được nữa. Xin Hoàng thượng vạn lần bảo trọng.

Nghe thấy lời của y, cảm nhận được tâm tình quyết tuyệt của y, bước chân Chính Đức chậm lại đột chút, rồi cuối cùng cũng vẫn bỏ đi.

Dương Đình Hòa đứng lên, xoay người hướng về bọn Dương Nhất Thành quỳ xuống vái một vái. Quần thần thất kinh, cũng lũ lượt quỳ xuống đáp lễ. Chỉ thấy Dương Đình Hòa đỡ lấy tay Dương Nhất Thanh, cười thâm nói:

- Ứng Ninh huynh, tại hạ cùng huynh chính kiến không hợp, trước giờ tranh chấp không thôi. Nhưng huynh và ta đều là vì giang sơn Đại Minh mà lo lắng, những chuyện trước kia mong Ứng Ninh huynh đừng trách tội. Giới Phu ta vô sỉ, thu nhận hối lộ của Ninh Vương, không còn mặt mũi gặp lại Hoàng thượng. Cầu xin Ứng Ninh huynh chủ trì đại cục, nhất định phải xin Hoàng thượng thu hồi thánh lệnh! Đoàn Phi kẻ này chí hướng không nhỏ, mà tâm tính không rõ ra sao, xem ngôn hành cử chỉ của hắn, đều là có dã tâm mê hoặc Hoàng thượng. Giống như Lưu Cẩn ngày đó, một khi đắc thế, chỉ e so với bọn Giang Bân, Tiền Ninh còn nguy hại hơn chục lần. Chư vị nhất định phải cảnh giác a!

Dương Nhất Thanh thở dài một tiếng, đáp lại nói:

- Giới Phu huynh hân lòng. Ta nhất định sẽ nghĩ cách tiết chế kẻ này, không để y gian kế đạt thành. Nếu Hoàng thượng đã xem trọng y như vậy, không bằng điều hắn vào kinh thành, đặt dưới tai mắt chúng ta, như vậy còn lo y gây ra họa được sao? Chỉ cần y lộ ra âm mưu, bá quan chúng ta nhất định cùng đứng lên công kích y. Tên Đoàn Phi này trong triều vốn không vây không cánh, có gì đáng sợ? Hoàng thượng cũng không còn được như mười năm trước nữa rồi. Theo như ta thấy Trương công công cũng là có ý như vậy.

Trương Nhuệ đã đi theo Hoàng thượng rồi, mọi người nghe lời Dương Nhất Thanh xong đều trở nên trầm tư. Chỉ thấy Dương Đình Hòa đứng lên, bước tới trước mặt Vương Thủ Nhân, nắm cổ áo y kéo lên, nghiêm nghị nói:

- Vương đại nhân, Đoàn Phi cũng xem như môn sinh của ông. Ngày sau nếu như y gây nguy hại cho xã tắc, ta làm quỷ cũng không tha cho ông!

Vương Thủ Nhân cười nhạt nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Ta bất quá là thấy hắn làm việc đắc lực mới tiến cử lên Hoàng thượng. Nếu như hắn sớm vào Hình bộ, hiện tại còn không biết đang vùi đầu thi hành công vụ ở đâu nữa. Việc này sao có thể trách ta được? Dương đại nhân đối với triều đình một dạ trung thành, lẽ nào ta lại biến thành kẻ gian tà hay sao? Giả như Đoàn Phi kia thật sự là tên tiểu nhân gian tà, ta sẽ chính là người đầu tiên không tha cho hắn!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Song Khâm Sai, Báo Ứng Đến!

Nghe xong lời Vương Thủ Nhân, Dương Đình Hòa bèn buông tay ra nói:

- Được, có lời của Vương đại nhân thì ta yên lòng rồi. Chư vị đại nhân, lão hủ đi lãnh trượng hình đây, xin từ biệt!

- Phụ thân đại nhân, chúng ta cùng nhau đi! Con trai Dương Đình Hòa là Dương Thận bước ra trước đám đông, lẩm lẩm nói:

- Chúng ta phụ tử đồng lòng, hãy cùng xuống âm tào địa phủ đấu với lũ yêu ma quỷ quái kia đi!

- Dương đại nhân, chúng ta nguyện cùng Dương đại nhân đi lãnh trượng hình, cùng lấy cái chết mong sao vẫn hồi tâm ý của Hoàng thượng. xem chương mới tại (.

Rất nhiều đại thần đều đồng dạ cảm khái nói.

Dương Đình Hòa nước mắt lưng tròng nói:

- Chư vị, xin hãy nghe lão phu nói một lời. Chư vị đây đều là lương đồng nước nhà, sao có thể dễ dàng hy sinh như vậy? Hãy cố trụ lại mà tiếp tục can gián Hoàng thượng mới được. Thận nhi, con cùng kẻ làm cha này không giống nhau. Con cùng Yên Nhĩ mới vừa tân hôn, sao lại tùy tiện buông tay với nhân gian. Mẫu thân cùng với thê tử của con còn ở Xuyên Trung đợi con, con vạn lần không thể kích động a!

Dương Thận còn muốn phân bua, Dương Đình Hòa liền quát:

- Không được lắm lời, người muốn trở thành nghịch tử hay sao?

Dương Thận kích động quỳ sụp xuống, ôm lấy chân Dương Đình Hòa mà kêu:

- Phụ thân đại nhân a!

Dương Đình Hòa ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra phía ngoài. Ba quan văn võ hai bên không thể không hướng về y mà thi lễ, có người còn quỳ bái khấu đầu. Dương Đình Hòa bước ra khỏi điện Thái Hòa xong thì không còn quay trở lại nữa.

Dương Đình Hòa lãnh bốn mươi trọng, nhờ Võ Tông cảm kích công lao mười năm thần phụ mà lệnh Trương Nhuệ lưu tình không đánh chết. Một đạo thánh chỉ hạ xuống giáng ông xuống làm thường dân, nhất đại danh thần Dương Đình Hòa từ đây già từ triều đình. Ông một đời ôm chí lớn, kết cuộc tan thành bọt nước.

Buổi chiều ngày Dương Đình Hòa lãnh trọng hình, bá quan văn võ do Lại bộ Tả thị lang Hà Mạnh Xuân dẫn đầu kéo tới quỳ trước Tả Thuận Môn. Bọn họ kêu oan cho Dương Đình Hòa chấn động một góc hoàng cung. Chính Đức đại nộ, hạ lệnh bắt hơn một trăm ba mươi người nhốt vào ngục, mệnh hơn tám mươi người khác trở về chờ định tội. Qua ngày hôm sau, hơn một trăm tám mươi người bị phạt trọng, Biên tu Vương Tương cùng hơn chục người khác bị đánh đến chết.

Trong Thái Hòa điện vẫn cứ diễn ra tình trạng Hoàng thượng cùng chúng đại thần đối kháng như vậy. Chính Đức lòng dạ sắt đá, có đánh chết thêm một loạt quan viên nữa cũng không hối tiếc, đến Dương Nhất Thanh cũng bó tay bất lực. Phí Hoành thì sớm đã mềm như bún rồi. Vương Thủ Nhân vừa mới thăng nhiệm làm Uyên Các Đại học sĩ kiêm Binh bộ Thượng thư cũng đứng ngồi không yên (tiền nhiệm Vũ Anh điện Đại học sĩ kiêm Binh bộ Thượng thư Dương Nhất Thanh đã thăng lên làm Văn Hoa điện Đại học

sĩ, kiêm Công bộ Thượng thư. Tiền nhiệm Công bộ Thượng thư do đứng về phía Dương Đình Hòa đã bị cách chức đuổi về quê).

Mắt thấy sự việc càng lúc càng không thể vẫn hồi, Vương Thủ Nhân thầm than một tiếng. Mãn triều văn võ này tại sao lại toàn kẻ cùng một giuộc thông đồng với nhau như vậy? Xem ra cái vai trò người hòa giải vẫn cứ phải đến tay ông ta. Điều lo lắng duy nhất chính là bị mọi người triệt để đánh giá là đồng lõa với Đoàn Phi, ngày sau không khéo còn bị tên tiểu tử này làm liên lụy.

Nhìn mãn triều văn võ cùng một bộ dạng như ngậm bị thóc, trong lòng Chính Đức vừa tức giận vừa khoái chí. Lão tử là Hoàng đế, bọn khốn kiếp các người ăn của ta mặc của ta, ta muốn phong một chức quan cũng lôi thôi như vậy. Cùng lắm thì giải tán cả đám, đem các người thay đổi hết đi. Trẫm không tin rằng dưới gầm trời này tìm không ra kẻ làm quan biết vâng lời!

Mắt thấy triều thần toàn thân run rẩy mà vẫn còn lớp sau tranh lớp trước đứng ra nộp mạng. Mắt thấy Chính Đức sắc mặt mỗi lúc một sa sầm, sát khí càng lúc càng nặng, Vương Thủ Nhân thật không còn biện pháp khác, chỉ đành hít một hơi dài, bước ra hướng về Chính Đức thưa:

- Hoàng thượng, thần có một đề nghị, vừa có thể cho Đoàn Phi cơ hội thể hiện tài cán giúp nước nhà, vừa có thể làm yên lòng bá quan trong triều.

Chính Đức mừng rỡ, vội vàng nói:

- Vậy người còn không mau mau nói ra!

Vương Thủ Nhân nói:

- Thần kiến nghị cắt cử hai viên chính phó khâm sai. Đoàn Phi làm chính, và chọn một người khác làm phó. Đoàn Phi chuyên trách điều tra phá án, các công vụ khác không được hỏi tới. Khâm sai còn lại phụ trách công vụ Tuần phủ địa phương kiêm giám sát Đoàn Phi. Châu phủ thuộc

quản hạt của Nam Trực Lệ nhiều như vậy, có hai viên khâm sai hỗ trợ lẫn nhau sẽ thỏa đáng hơn việc chỉ phái một người.

Chính Đức nhướn mày, ngẫm nghĩ một hồi cuối cùng gật đầu nói:

- Đề nghị này rất hay. Vậy thì ứng viên cho chức phó khâm sai Vương đại nhân có ý kiến gì không?

Tất cả văn võ bá quan đều đồng tai lên nghe ngóng. Chỉ thấy Vương Thủ Nhân cười nhàn nhạt nói:

- Trọng trách này có thể ủy thác cho Hàn lâm Dương Thận!

Quần thần ồ lên. Chính Đức biến sắc. Qua vụ án Tiền Ninh, Dương Thận để lại cho Chính Đức ấn tượng không tồi, bất quá cha hãn là Dương Đình Hòa a. Hiện đại Dương Đình Hòa còn nằm nhà hấp hối đó, tên Dương Thận này có thể ngoan ngoãn nghe lệnh mà hỗ trợ Đoàn Phi sao? Chỉ e hãn lại cố ý kìm hãm Đoàn Phi, vậy thì phải làm thế nào đây?

Chính Đức đem lo lắng của mình nói ra, Dương Nhất Thanh bèn đứng ra nói:

- Hoàng thượng không cần lo lắng. Dương Thận tài cao bát đấu lại thành thực chuyện công vụ, ghét cái ác như kẻ thù, cương chính bất khuất. Người này lại hiểu được lẽ nghi đại thể, đối với triều đình một dạ trung thành, không hề có lòng oán hận. Cho dù y có bận tâm thương thế của phụ thân, thì cũng sẽ lấy quốc sự làm trọng! Đây chính là người có thể nhận chức khâm sai, phò trợ Đoàn Phi tuần phủ Nam Trực Lệ! Nhiều nhất Hoàng thượng cho y thêm thời gian vài ngày, đợi thương thế cha hãn ổn định lại rồi mới lên đường. Còn về việc bãi miễn quan chức của tam ti phủ Ứng Thiên, xin đợi hai vị khâm sai điều tra rõ ràng việc tham ô ăn hối lộ rồi mới định đoạt cũng không muộn.

Chính Đức nghe xong chậm rãi gật đầu. Kể từ khi bá quan tranh cãi nghị luận không dứt, Chính Đức tuy là chẳng vui vẻ gì nhưng dù sao cũng coi như đạt được tâm nguyện rồi. Vậy là sự việc đã được định đoạt. Dương Nhất Thanh soạn chỉ, truyền Dương Thận lên triều. Dương Thận quả nhiên không làm mọi người thất vọng, liền quả quyết đáp ứng. Y trở về nhà an thuộc hạ đi rước thê tử cùng mẫu thân từ Tứ Xuyên trở về kinh thành để tiện chăm sóc lão phụ Dương Đình Hòa. Mọi việc xong xuôi qua sớm ngày hôm sau liền mang theo thánh chỉ rời khỏi kinh thành.

Chỉ bất quá Dương Thận không có lập tức tới Ứng Thiên, mà ra Thiên Tân ngồi thuyền tới Sơn Đông, rồi lại chuyển đường sông xuôi xuống Tô Châu. Ở Tô Châu quan sát hai ngày, mới tới Ứng Thiên. Sau khi tới Ứng Thiên cũng không vội đi kiểm Đoàn Phi truyền chỉ, trước khi lên đường phụ thân Dương Đình Hòa cùng Dương Nhất Thanh đại nhân đều nói với y rằng hãy ngầm điều tra trước tình hình hai đương sự chính của vụ án này. Bọn họ tuy rằng ghét Đoàn Phi, nhưng càng hận đám hoạn quan. Hành động của Vương Thủ Nhân đã nhắc nhở bọn họ, hiện tại Chính Đức vô cùng xem trọng tên Đoàn Phi này. Nếu như hãn có chút phẩm hạnh, thì có thể thử lôi kéo hãn về phe ta, dùng để đối phó thế lực hoạn quan.

Bởi vì các phe phái trong triều đều có lập trường riêng, cho nên tin tức trên triều còn chưa truyền ra ngoài. Mãi cho đến khi Dương Thận đứng ra cũng chẳng có ai biết khâm sai sớm đã tới Giang Nam rồi.

Đoàn Phi nghe rõ thánh chỉ xong thì kích động đến mức muốn ngửa lên trời mà gào thét. Hai tay hãn giơ cao, nghẹn ngào nói:

- Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, thần Đoàn Phi tiếp chỉ!

Dương Thận đỡ Đoàn Phi đứng dậy, cười nói:

- Đoàn đại nhân, tại hạ Dương Thận, phụng mệnh Hoàng thượng nhậm chức Nam Trực Lệ phó sứ khâm sai, chuyên trách chính vụ dân sinh. Sau

này còn phải nhờ Đoàn đại nhân giúp đỡ nhiều nhiều a.

Đoàn Phi đáp lễ nói:

- Đại nhân khách khí rồi. Đoàn Phi ngoài chuyện phá án thì cái gì cũng không hiểu. Sau này còn cần đại nhân thường xuyên chỉ bảo mới phải a. Dương đại nhân xin đợi một lát, trước mắt đang có một vụ án cần lập tức xử lý.

- Đoàn đại nhân xin cứ tự nhiên.

Dương Thận nói với Đoàn Phi:

- Hạ quan có chức trách giám sát đại nhân chấp pháp, cho nên nói rõ trước với đại nhân, để tránh sau này gây nên hiểu lầm không đáng có.

Đoàn Phi ngẩn người, rồi gật gật đầu. Đoàn Phi tay cầm thánh chỉ bước lên công đường, hướng về ba vị đại nhân mà quát:

- Đoàn Phi vâng mệnh Thiên tử, hiện là Nam Trực Lệ khâm sai tuần phủ, chuyên trách Hình ti. Ta tra xét án cũ án mới, bình giải án oan, rửa sạch oan tình, trừng trị tham quan gian tà. Thánh chỉ tại đây, ba vị đại nhân có cần tự mình kiểm chứng hay không?

Ba vị đại nhân vừa rồi sắc mặt còn lạnh tanh, hiện tại đã biến thành trắng bệch, mồ hôi túa ra như tắm, đặc biệt là Hình bộ Tả thị lang Phó Tổ trong lòng hối hận không thôi. Hôm nay khó khăn lắm mới có dịp xuất đầu giúp Vương gia một ân huệ mà xử lý vụ án này, ai ngờ trượng còn chưa đánh xuống được ai thì tên Đoàn Phi này bỗng chốc đã trở thành khâm sai. Tình thế này khiến y như bị chẹn họng vậy, còn gì để nói nữa đây? truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Tiết Trạch và Ngụy Đạt Thiên từ lúc nghe xong thánh chỉ thì đã mềm nhũn ra trên ghế rồi. Bọn chúng đâu ngờ rằng kết quả sẽ thành ra như vậy

chứ. Đường đường Tô Châu Trấn thủ thái giám Vương Đường đích thân tới kinh thành lôi kéo quan hệ, hối lộ bá quan cùng công kích Đoàn Phi. Kết cục vẫn là thua cuộc, mà thua thật thảm a. Đoàn Phi thụ mệnh tuần phủ Nam Trực Lệ, Vương Đường tự thân còn khó giữ thì mấy kẻ như y càng chẳng cần phải nói nữa.

Nhìn thấy ba tên mặt cắt không còn chút máu, người đã mềm như bún không dám hó hé nửa lời; Đoàn Phi nghĩ đến nửa tháng nay chịu uất ức mà không nhin được ngẩng lên trời cười lên ha ha:

- Ha ha! Ba vị đại nhân có từng nghe qua câu ngẩng đầu ba tấc có thần minh chưa? Hiện tại rõ ràng đã ứng nghiệm rồi. Các người còn gì để nói không? Mau cắt hết xuống cho ta, giờ đến lượt bốn quan thắng đường!

Ngụy Đạt Tiên yếu ớt đáp:

- Đoàn Phi, người đừng vội đắc ý. Bốn quan cũng đường đường là khâm điểm nhị phẩm đại quan. Cho dù người phụng mệnh tuần phủ Nam Trực Lệ, nếu không bằng không chứng cũng chẳng thể làm gì được bọn ta!

Đoàn Phi bước tới trước bàn của Ngụy Đạt Tiên, chỉ thẳng vào ba tên quát:

- Đừng có lắm lời, chứng cứ phải dùng hình tra xét mới được, các người cứ chờ đó đi! Bốn quan hiện tại khai thẩm vụ án Chu An, không rảnh để ý đến các người. Mau cắt ra xa cho ta, bằng không ta lại hỏi tội các người cản trở ta xử án.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Lật Tay Làm Mây Che Tay Làm Mưa

Mắt thấy con vịt luộc chín đã bay mất, quạ đen trên cây thì hóa thành phượng hoàng. Bọn Tiết Trạch, Ngụy Đạt Tiên cùng Phó Tổ vừa tức vừa hận. Tình thế đột ngột xoay chuyển, đây là việc chẳng ai ngờ tới a. Bọn chúng tuy thấy Đoàn Phi khẩu xuất cuồng ngôn, nhưng cũng chỉ biết nuốt hận rời khỏi bàn xử án. Ba tên đưa mắt nhìn nhau, ủ rũ bước xuống công đường.

Đoàn Phi ngồi vào chính giữa, vỗ án quát:

- Ba vị khoan hãy đi, không lưu lại nghe bốn quan thẩm án hay sao? Dương đại nhân xin mời ngồi xuống cùng ta xử án được chứ?

- Như thế rất tốt.

Dương Thận vui vẻ bước lên công đường. Lúc bước qua bọn Ngụy Đạt Tiên đang tiến thoái lưỡng nan, Dương Thận nói với chúng:

- Hạ quan Dương Thận, tham kiến ba vị đại nhân. Hạ quan nhậm chức Nam Trực Lệ phó sứ khâm sai, chuyên trách tra xét chính vụ dân sinh, cộng thêm giám sát đôn đốc Đoàn Phi tuần phủ xét án. Ba vị đại nhân chi bằng hãy lưu lại nghe xét xử. Người đâu, dọn chỗ cho ba vị đại nhân ngồi!

Bọn Ngụy Đạt Tiên chớp mắt cảm thấy sinh cơ hé lộ, ngồi xuống rồi cũng dần dần cảm thấy tự tin trở lại. Xem ra còn có một tia hy vọng a. Dương Thận? Trừ phi chính là con trai của Dương đại học sĩ, thần đồng Dương Thận? Phụ thân của y Dương Đình Hòa trước nay vẫn chèn ép Đoàn Phi, chính là người cùng phe a!

Đoàn Phi đợi mọi người yên vị xong xuôi mới đập bàn cái rầm, quát lớn:

- Thiên ý tuần hoàn, mới nửa khắc trước ai có thể ngờ sự việc lại biến hóa như vậy? Hiện tại vụ án này do bốn quan chủ thẩm, hãy tiếp tục xét xử theo tiến độ của ba vị đại thân đi. Ngô thẩm, người hãy nói cho mọi người biết, Chu thị phẩm hạnh thế nào? Lời của Lý Cảnh, Ban Tiến nói có phải sự thực hay không? Người phải nói đúng sự thực, không được quanh co dối trá.

Tình hình bỗng chốc thay đổi đến chóng mặt, Ngô thẩm đều trông thấy rõ ràng rành, đến ba vị đại nhân cũng bị đuối qua một bên rồi. Trong lòng bà không khỏi mừng thầm, cũng may những lời trái với lương tâm còn chưa có nói ra. Thấy Đoàn Phi hỏi tới, bà khinh miệt nhìn bọn Tiết Trạch một cái rồi ngẩng cao đầu nhìn Đoàn Phi, đồng dục nói:

- Chu thị trước nay là người tự trọng, chưa từng một mình ra ngoài. Mọi người đều là hàng xóm láng giềng, ai cũng biết rõ Chu thị chăm lo việc nhà, giữ trọn đạo làm vợ! Thảo dân không biết Lý Cảnh, Ban Tiến do đâu mà dối trá trắng trợn như vậy, lại đi nói ra những lời sỉ nhục sự thanh bạch của người khác.

Đoàn Phi lạnh lẽo nhìn bọn Ban Tiến, Lý Cảnh, quát lớn:

- Ban Tiến, Lý Cảnh, các người còn gì để nói không?

Ban Tiến cùng Lý Cảnh nhìn nhau một cái, cứng đầu cứng cổ nói: xem tại

- Đại nhân, lời của bọn tiểu nhân hoàn toàn là sự thực. Ngô thẩm mới là nói hươu nói vượn, xin đại nhân minh xét.

Đoàn Phi cười lạnh:

- Hiện giờ bốn quan phụng chỉ tuần phủ Nam Trực Lệ, Giang Nam nằm trong phạm vi quyền hạn của bốn quan. Ta muốn điều tra ra sự thực quả là vô cùng dễ dàng. Các người lại không sợ ngồi tù hay sao?

Tiết Trạch ngồi một bên bèn nói xen vào:

- Đoàn đại nhân, ngài không thể uy hiếp nhân chứng trên công đường a!

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Tiết đại nhân nói rất có lý. Nha dịch, đem giấy bút nghiên mực ra đây. Ban Tiến, Lý Cảnh, các người khai mình cùng Chu thị có tư tình, vậy thì hãy viết ra thời gian lần đầu thông gian. Cái loại chuyện này đàn ông đều nhớ rõ lắm, các người đừng có nói với ta rằng tuổi già thoái hóa não nên quên hết rồi đó a! Không được phép nhìn trộm lời khai của nhau, bằng không phạt mỗi người mười trượng!

Nghiên bút giấy mực đã mang ra, Ban Tiến Lý Cảnh mỗi tên bị lôi về một phía. Hai tên nhú mày nghĩ ngợi một chập mới cầm bút lên viết. Tuy là bọn chúng không biết nhiều chữ, nhưng cũng còn viết ra được ngày tháng năm rõ ràng.

Hai tờ giấy được nha dịch đưa lên cho Đoàn Phi. Thạch Bân đứng phía sau Đoàn Phi bước lên đón lấy, giao cho Đoàn Phi. Đoàn Phi cầm lên xem, khóe miệng liền nhếch lên một tia cười lạnh lẽo. Hắn vỗ bàn cái rầm, quát lên:

- Ban Tiến, có phải người viết là ngày sáu tháng năm năm Chính Đức mười hai hay không?

Ban Tiến gật gật đầu nói:

- Chính là tiểu nhân viết.

Đoàn Phi quát:

- Người không phải nói rằng mình cùng Chu thị tư thông với nhau trước, sau này Chu thị mới tư thông với Lý Cảnh sao? Tại sao người viết là ngày mừng sáu tháng năm năm Chính Đức mười hai, còn Lý Cảnh lại viết là ngày mừng ba tháng tám năm Chính Đức mười một?

Ban Tiến vẫn cứng đầu cứng cổ nói:

- Vậy thì chuyện này do bọn chúng lừa gạt tiểu nhân, tiểu nhân từ trước tới nay đều không biết a.

Chu thị đột nhiên nói:

- Đại nhân, bọn chúng nói láo. Ngày mừng ba tháng tám năm Chính Đức mười một dân phụ cùng phu quân vốn dĩ không ở Tô Châu mà đã trở về Trấn Giang chúc thọ cha của dân phụ. Chuyện này Ngô thẩm có lẽ còn nhớ, dân phụ còn nhờ bà ấy để ý hộ nhà cửa nữa.

Ngô thẩm liền đáp:

- Đúng đúng đúng, thảo dân nhớ ra rồi. Chu thị nói là thật. Lý Cảnh, mấy ngày đầu tháng tám năm Chính Đức mười một chẳng phải là người bị thổ tả, vừa nôn vừa đi ngoài đến mấy ngày đó sao? Thê tử của người đêm ngày hầu hạ, người đứng dậy còn không nổi, hơn nửa tháng mới ra khỏi nhà được. Chuyện này ta nhớ rõ ràng lắm lắm!

Lý Cảnh thần sắc thâm trầm nói:

- Có lẽ do ta nhớ nhầm chăng? Đại nhân, nhất định là do tiểu nhân nhớ nhầm rồi, xin để cho tiểu nhân nghĩ lại một chút.

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Người không cần nghĩ nữa. Trên công đường có gương sáng treo cao, tự có thần linh chứng giám. Người có dám thề với trời rằng mình thực có tư thông cùng Chu thị? Bằng không không chỉ có người bị sét đánh, mà vợ con gia quyến nhà người cũng bị ngàn đao phanh thây không được chết yên ổn. Người có dám không?

Lý Cảnh nghe nhắc tới vợ con liền lập tức kêu khóc như mưa. Y quỳ rạp xuống đất không nói lời nào. Đoàn Phi lại nói:

- Hôm nay xét xử xong các người bốn quan còn phải tự mình tới Tô Châu xét án. Gia quyến của nhân chứng đều nằm dưới sự bảo hộ của bốn quan. Ban Tiễn, Lý Cảnh, các người nghĩ cho kỹ đi, hiện giờ hối cải cũng vẫn còn kịp!

Lý Cảnh nghe Đoàn Phi nói xong liền do dự một hồi, cuối cùng mạnh mẽ ngẩng đầu lên kêu:

- Đại nhân, đại nhân cứu mạng a. Hôm qua vợ con tiểu nhân đã bị Vương Thế Dũng sai người bắt đi rồi. Gã uy hiếp rằng nếu tiểu nhân không làm giả khẩu cung thì sẽ giết vợ con tiểu nhân. Đại nhân, tiểu nhân cũng vì bất đắc dĩ, xin đại nhân cứu vợ con tiểu nhân. Đại nhân, đại nhân...

Ban Tiễn cũng quay lại phản cung, kêu gào oan ức. Người nhà y cũng bị Vương gia bắt cóc đi, vì thế mới phải làm giả khẩu cung. Đoàn Phi an ủi bọn họ vài lời, đột nhiên quay lại nói nhỏ vài câu cùng Thạch Bàn, Thạch Bàn liền gật gù. Đoàn Phi chấp tay hướng về Dương Thận này giờ vẫn yên lặng, nói:

- Dương đại nhân, chúng ta phụng chỉ tuần phủ Nam Trực Lệ, không biết triều đình có phái tùy tùng hộ tống hay chăng?

Dương Thận sững người, nói:

- Tất nhiên là phải có rồi. Chẳng lẽ đại nhân muốn dẫn người đi Tô Châu bắt Vương Thế Dũng?

Đoàn Phi đáp:

- Còn chưa tới lúc bắt Vương Thế Dũng. Bốn quan cần vài người đi mời thêm nhân chứng tới.

Dương Thận gật gù nói:

- Nếu vậy thì tốt. Đoàn đại nhân, Hoa Minh là Ngự tiền tứ phẩm thị vệ do Hoàng thượng khâm điểm. Hẳn soái lĩnh khâm sai nghi trượng cùng thị vệ, phụ trách bảo hộ và do chúng ta sai khiến. Đoàn đại nhân có chuyện gì có thể trực tiếp nói với y. Hoa Minh, người mau bước lên bái kiến Đoàn đại nhân! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Từ trong đám tráng hán khi này hộ vệ Dương Thận bước ra một người tướng mạo bình thường, nhưng người này khí thế trầm ổn. Y nghe gọi đến tên bèn bước lên trước, ôm quyền nói với Đoàn Phi:

- Hoa Minh tham kiến Đoàn đại nhân. Đoàn đại nhân cứ việc phân phó!

Đoàn Phi quan sát một hồi, chỉ thấy người này tướng mạo bình thường, nhưng hai mắt lại linh hoạt sáng ngời. Thấy Đoàn Phi nhìn mình, y chớp chớp mắt nhìn lại. Đoàn Phi sững người một cái rồi lập tức mừng rỡ nói:

- Hoa thị vệ không cần khách khí. Hiện giờ thời gian cấp bách, chúng ta sau này hẵng nói. Xin Hoa thị vệ đem theo mười mấy người cùng huynh đệ Thạch Bàn của ta đến một nơi mời mấy vị khách tới đây. Có thể sẽ gặp nguy hiểm, cho nên tốt nhất hãy đem theo những huynh đệ thân thủ lợi hại một chút.

Hoa Minh đáp lời:

- Đại nhân yên lòng. Hoàng thượng nghe nói đại nhân gặp phải thích khách liền vô cùng lo lắng, lệnh cho hạ quan tuyển chọn một đám hảo thủ từ thị vệ Đại Nội cùng theo. Trừ phi người đại nhân muốn bắt là cao thủ hàng đầu Giang Nam, còn không thì chúng ta nhất định không làm đại nhân thất vọng!

Đoàn Phi yên tâm nói:

- Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, Đoàn Phi nhất định không phụ sự ủy thác của Hoàng thượng. Thạch Bân, đệ cùng Hoa thị vệ hãy mau lên đường, hôm nay ta quyết phải xử cho xong vụ án này. Người đâu, đem khẩu cung cho Ban Tiến Lý Cảnh lẫn tay vào.

Ban Tiến Lý Cảnh lẫn dấu tay xong liền bị giải đi. Ánh mắt Đoàn Phi hướng sang bộ đầu Kỳ Cỗ. Kỳ Cỗ trong lòng sớm đã phát sốt phát rét, y sợ hãi né tránh ánh nhìn của Đoàn Phi. Đoàn Phi vỗ án quát:

- Kỳ Cỗ, ngươi có biết tội chưa?!

Kỳ Cỗ toàn thân run rẩy, cúi đầu đáp:

- Đại nhân, tiểu nhân không hiểu ý của ngài. Tiểu nhân trước nay đều tuân theo pháp kỷ, xin đại nhân minh xét.

Đoàn Phi nói:

- Người không hiểu ý của ta ư? Vậy được, ta hỏi người, người thân làm bộ đầu cũng không cần phải hằng ngày tuần tra khắp nơi. Chu gia cách nha phủ xa như vậy, tại sao ngày hôm đó người lại có mặt tại hiện trường nhanh đến như vậy? Theo như lời nhân chứng, con trai Ngô thẩm là Ngô Ích mới ra cửa định đi báo quan thì đã gặp được các người. Nếu như không phải các người sớm biết Chu gia xảy ra án mạng, sao lại cố ý đem người phục sẵn ở cửa Chu gia chứ?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Hung Kiếm Xuất Hiện

Kỳ Cổ đáp:

- Đại nhân, đó chẳng qua là sự trùng hợp thôi, hôm đó tiểu nhân nhân cư vi bất thiện, cùng mấy huynh đệ đi dạo phố, đúng lúc thấy Chu gia gặp chuyện không hay, điều này có thể trách tiểu nhân sao?

Đoàn Phi cười nhạt nói:

- Lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó lọt, ngày mai ta phải đi Tô Châu tra án. Chuyện này sẽ điều tra rõ ràng sau, giờ tạm thời gác lại, Kỳ Cổ, thân làm Bộ đầu, người từng đến hiện trường điều tra cẩn thận, người hãy nói rõ chi tiết tình hình lúc đó. Ta muốn xem xem có điều gì chống lại lời khai trong khẩu cung không.

Kỳ Cổ thở phào, rồi đem tình hình hiện trường vụ án nói vanh vách như thuộc lòng, nói xong Đoàn Phi nhìn y cười lạnh lùng. Kỳ Cổ cảm thấy người dựng cả tóc gáy, lại không rõ vấn đề nằm ở chỗ nào, chỉ nghe Đoàn Phi quát:

- Kỳ Cổ, người nói láo!

Kỳ Cổ kinh ngạc, kêu lên:

- Đại nhân, từng lời tiểu nhân nói đều là sự thật, không có câu dối trá, xin đại nhân minh giám!

Đoàn Phi cười nhạt nói:

- Người nói hiện trường hỗn loạn, máu văng tung tóe, đây không phải nói dối thì là gì? Chu Thị, người nói cho y biết rốt cục hiện trường xảy ra chuyện gì!

Chu Thị thuật lại những lời buổi tối hôm trước nói với Đoàn Phi, Đoàn Phi lấy ra bức phác họa mà hẩn vẽ, đưa nha dịch giao cho Chu Thị, hỏi:

- Hôm đó người thấy tình hình trong phòng có giống những bức vẽ trong này không?

Nhờ Đường Bá Hổ chỉnh sửa lại bức phác thảo trông tinh xảo và thật hơn, Chu Thị vừa nhìn thấy liền khóc lên, thị ghen ngào nói:

- Dạ không sai, tình hình hôm đó y như trong bức họa.

Đoàn Phi lệnh cho nha dịch đưa bức phác họa cho Kỳ Cổ, quát:

- Kỳ Cổ, thân là Bộ đầu, năng lực quan sát hiện trường đừng nói là không bằng phụ nữ chứ? Vì sao lời Chu Thị nói lại khác xa với lời người nói vậy? Vì sao người làm hiện trường giả?

Kỳ Cổ biện bạch:

- Đại nhân, khám nghiệm tử thi là Thái Ngổ Tác, tiểu nhân chỉ vào trong nhìn thoáng qua, chế ngự xong Chu An liền đi ra, hoặc có thể không nhớ rõ như vậy. Hơn nữa khẩu cung của Chu Thị tuyệt nhiên không thể tin, ả hặn Vương Thế Dũng thấu xương. Vì vậy làm giả cung cũng không có gì làm lạ.

Đoàn Phi cười nhạt, nói:

- Người làm Bộ đầu lâu vậy, quả nhiên ăn nói khéo léo, nhưng mà, lẽ nào người chưa nghe Vương Thế Dũng nói lại sao, trong tay bản quan có chứng cứ lưu lại của Thái Ngổ Tác sao? Chẳng qua là chứng cứ này cần có lưỡi

đao mới mở ra được, bản quan tạm thời tha cho người, sau khi tới Tô Châu bản quan tự có biện pháp tra cho ra manh mối vụ án. Mặc cho ai có khả năng thông thiên triệt địa, cũng chớ mơ tưởng bao che hung thủ, cũng đừng nhắc tới tông phạm.

Kỳ Cỗ bất chấp mọi giá, mĩa mai đáp :

- Đại nhân có thành kiến trong lòng, cho rằng tiểu nhân làm giả chứng cứ hãm hại Chu An, cho dù có nói rách miệng ngài cũng không tin. Bây giờ quyền lực nằm trong tay đại nhân, muốn đánh chết tiểu nhân cũng chỉ cần lệnh một câu, chỉ sợ điều tiếng thiên hạ khiến đại nhân không biết phải ăn nói với Hoàng thượng thế nào thôi.

Đoàn Phi lạnh lùng cười, nói:

- Người cho là bản quan hết cách trị người sao? T a đã có một chứng cứ, có thể chứng minh Chu An hoàn toàn không phải hung thủ, hừ.

Đoàn Phi ném về phía Kỳ Cỗ thanh đoản kiếm, nói:

- Kỳ Cỗ, người nhận ra thanh đao này chứ?

Kỳ Cỗ nhìn kĩ, rồi cười khẩy nói:

- Cái này chính là hung khí giết đại huynh của Chu An, chứng cứ mà đại nhân nói chẳng lẽ là cây đao này?

Đoàn Phi quát:

- Bản quan sẽ cho người tâm phục khẩu phục, Kỳ Cỗ, người thân làm Bộ đầu, chẳng lẽ không biết đến kỹ năng quan sát hung khí sao? Cây đao này trị giá hai ngàn lượng bạc trắng. Chu An kiếm đâu ra từng đấy tiền để mua chứ?

Kỳ Cỗ tròn mắt, y cầm thanh đoản kiếm kia nhìn chăm chú, nói:

-Đại nhân, thanh đao này tuy kỹ thuật chế tạo không tệ, nhưng cũng không đáng giá nhiều ngân lượng như vậy chứ? Theo tiểu nhân tính chỉ khoảng mười lạng bạc.

Đoàn Phi cười nhạt nói:

-Người đứng là kẻ có mắt không biết nhìn bảo bối, người hãy nhìn kỹ họa tiết trên cây đoản kiếm, mười lạng bạc mua nổi đồ có kỹ thuật chế tạo tốt như vậy không? Họa tiết này chính là ký hiệu của Chu Triết người đứng đầu Bảo Đại Tường hiện nay. Bên trong hoa văn có khắc triện hai chữ Chu Triết, những kẻ dốt nát như các người đương nhiên nhìn không ra rồi. Người hãy tháo cái đai trên chuôi thanh đoản kiếm ra, trên chuôi sắt ắt hẳn còn ba ký tự của Bảo Đại Tường. Người chắc đã nghe qua cái tên Bảo Đại Tường rồi chứ? Đoản Kiếm của Giang Nam châu báu đệ nhất đương thủ Chu Triết mà chỉ đáng giá mười lạng bạc thôi sao?

Kỳ Cổ trợn tròn mắt, tay cầm đoản kiếm bối rối, Đoàn Phi không kiên nhẫn được nữa, quát:

-Người đâu, mang cây đoản kiếm cho Dương đại nhân xem, để Dương đại nhân vạch trần chân tướng sự việc cho chúng ta.

Đoản kiếm nằm trong tay Dương Thận, ông nhìn họa tiết trang trí trước, vuốt cằm nói:

-Hoa văn bên trong đúng là khắc triện hai chữ Chu Triết, Đoàn đại nhân nói quả không sai.

Ông ta mở tấm đai quần trên cán ra, ba chữ Bảo Đại Tường hiện ra trước mắt. Dương Thận đưa nha dịch trả lại cho Đoàn Phi, nói:

-Quả nhiên có ba chữ Bảo Đại Tường, danh tiếng Bảo Đại Tường ta từng nghe qua ở kinh thành, xưa nay nổi tiếng nghề chế tác châu báu trang sức.

Vị Chu sư phụ này sao có thể làm ra cây đoản kiếm bình thường như vậy được chứ?

Đoàn Phi nói:

-Cái này phải hỏi Chu sư phụ mới biết được. Trước giờ đồ của Bảo Đại Tường đều có sổ sách để đối chiếu. Không chừng chúng ta có thể tìm ra manh mối từ sổ sách của Bảo Đại Tường. Cây đoản kiếm này Chu An tuyệt không thể mua nổi.

Dương Thận nói:

-Đoàn đại nhân quan sát tỉ mỉ, hạ quan khâm phục.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, tay chỉ xuống dưới quan đường nói:

-Dương đại nhân khen bản quan quan sát tỉ mỉ, không biết đại nhân có phát hiện ra hay không, hễ vụ án xuất hiện chuyển biến, sẽ có người vội vàng rời đi. Tôi thật muốn biết duyên cớ làm sao lại như vậy.

Dương Thận nhìn theo lưng người vừa rời khỏi, nghi ngờ nói:

- Ý của Đoàn đại nhân muốn nói...

Đoàn Phi cười khổ sở nói:

-Ta vẫn luôn âm thầm giữ kín bí mật của thanh đoản kiếm, chính là lo lắng bị người khác biết liền gây chuyện, Dương đại nhân đến từ kinh thành, chắc không biết quyền thế người đó lớn thế nào, nếu Dương đại nhân không đến kịp thời, e là bản quan đã mất mạng rồi. Cho dù Hoàng thượng biết chuyện, cũng không bắt được bọn họ, nhất định bọn họ sẽ vu cho bản quan rất nhiều tội danh, bọn chúng làm việc rất kín kẽ không một kẽ hở, như vụ án của Chu An. Nếu bản quan không tự mình chạy đi Tô Châu nghe

ngóng một chuyến, e là nghĩ cũng không ra phía sau vụ án lại ẩn giấu nhiều tội ác như vậy.

Dương Thận bối rối nói:

-Đoàn đại nhân sao không ngăn bọn họ lại? Nếu họ chạy về Tô Châu, chẳng phải là có thời gian tiêu hủy chứng cứ rồi sao? nguồn

Đoàn Phi cười rộ lên, ánh mắt chuyển từ quần chúng dưới công đường sang ba người nhóm Ngụy Đạt Tiên , nói:

- Bọn chúng đều là người của Vương gia phái đến để thăm dò, đại bản doanh bọn chúng ở nơi nào ta đã sớm xác minh, ta đã phái Thạch Bân dẫn bọn Hoa Minh đi bắt người. Mục tiêu chính là khu dinh thự bí mật ở Ứng Thiên phủ mà Vương Đường đã mua, việc bắt bớ chắc đã sớm kết thúc. Những người này, đều là tự chui đầu vào lưới, trốn sau lưng người khác chẳng có tác dụng gì. Nhưng mà có một người họ Mai, chính là nhị quản gia của nhà họ Vương tên là Mai Triều Phong. Người này hối lộ quan phủ, chứng cứ ta đã sớm có trong tay, bắt y không cần do dự. Hi vọng ở chỗ y còn nhiều chứng cứ hơn có thể giúp ta điều tra ra được nhiều tham quan nhận hối lộ. Ngụy đại nhân, Tiết đại nhân, Phó đại nhân, các đại nhân nghĩ sao?

Nghe lời Đoàn Phi nói, ba vị đều thầm than trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn luôn tỏ ra đồng ý, chỉ mong tên Mai Triều Phong kia có thể thoát khỏi đại nạn, hoặc là sớm có thể tiêu hủy chứng cứ.

Đoàn Phi đều thấy được thần sắc của bọn họ, hắc hắc mỉm cười, nói:

- Thần sắc ba vị đại nhân không tốt, chắc là vì vụ án này mất quá nhiều công sức, may mà vụ án này đã được giao cho hạ quan xử lý, ba vị đại nhân tối nay có thể ngủ ngon một chút rồi.

Ba người Ngụy Đạt Tiên không nói lời nào, chỉ có thể thở dài âm thầm, nhìn nhau buồn bã, Đoàn Phi đột nhiên vỗ miếng mộc xuống bàn , quát:

- Người đâu, cho truyền chứng nhân vợ chồng Lưu Đàm cùng tiểu thư Lưu gia Lưu Khanh Vân thẳng đường cho ta!

Ba vị đại nhân chưa kịp chuẩn bị tâm lý bỗng giật thót người, Đoàn Phi dường như muốn đuổi bọn họ đi. Lúc này Đoàn Phi không thèm nhìn bọn người Ngụy Đạt Tiên, quay đầu cười với Dương Thận, nói:

- Dương đại nhân, giờ có chút thời gian, chúng ta hay là nói chuyện trước đã. Dương đại nhân từ kinh thành đến, không biết tình hình ở đó bây giờ thế nào? Hoàng ân như biển cả, Đoàn Phi nào có tài đức gì, thực sự không hiểu sao Hoàng Thượng lại yêu quý ta như vậy?

Dương Thận nhìn hẩn thản nhiên đáp:

- Vì sao Hoàng Thượng yêu quý ngài như vậy ta cũng không rõ, chỉ biết Hoàng ân mệnh mông như biển cả, đại nhân chớ phụ lòng yêu thương của Hoàng thượng. Tình hình kinh thành mà đại nhân hỏi có phải là chuyện triều đình không? Vì ngăn cản Hoàng thượng bổ nhiệm Đoàn đại nhân Làm Tuần phủ Nam Trực Lệ, cả triều đình đã tranh cãi kịch liệt. Đô Sát viện Tả Đô Ngự Sử Bàng Thượng Bằng còn bị đánh và nhốt vào thiên lao. Đại học sĩ Dương Đình Hòa và hơn mười vị quan viên bị đình quan, hồi hương. Đại học sĩ Võ Anh Điện mới nhậm chức, Vương Thủ Nhân Vương đại nhân đề nghị phái chính phó hai vị khâm sai, các ti có trách nhiệm giám sát lẫn nhau. Đây mới thỏa mãn tâm tư của Hoàng thượng, lại trấn an tinh thần các quan. Chức khâm sai này của Đoàn đại nhân có thể nói là không dễ gì có được đâu.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Trăm Chiêu Chống Chế

Đám Ngụy Đạt Nhân vốn đã vô cùng nản chí, nhưng sau khi nghe những lời Dương Thận nói cảm thấy như sống lại lần nữa. Hoàng thượng phái một tên khâm sai phó sứ đến, không phải là muốn khống chế Đoàn Phi sao? Phái ai đến làm khâm sai phó sứ không phái, lại đi phái con trai của đại học sĩ mới bị phạt đánh Dương Đình Hòa... con ông ta lại không làm khó Đoàn Phi mới lạ. Có thể duy trì được quan hệ bình thường đã là đã không tệ rồi, xem ra phải lấy lòng vị Dương thần đồng, Dương khâm sai này rồi.

Đoàn Phi ngây ra một lát mới hồi lại, hắc cười khổ sở, nói:

- Hoàng thượng thật là Hoàng ân rộng như biển khiến tại hạ thăng chức nhanh quá, không trách các quan nhòm ngó dèm pha.

Dương Thận cười nhạt, nói:

- Đâu chỉ có nhòm ngó dèm pha, quả thực còn mong muốn tiêu diệt Đoàn đại nhân thì mới yên lòng cơ.

Đoàn đại nhân có biết sao lại như vậy không?

Đoàn Phi thở dài:

- Bởi vì Đoàn mỗ chưa từng bước qua đường khoa cử chính đạo.

Dương Thận lắc đầu nói:

- Nguyên nhân trong chuyện này rất nhiều, chưa từng tham gia khoa cử mà làm quan thực sự chỉ là một lí do mà thôi, ngoài ra còn có một nguyên

nhân quan trọng nữa, không biết Đoàn đại nhân có chú ý đến hay không, hoặc giả vờ không biết, nhưng nói ngắn gọn, Đoàn đại nhân thăng tiến quá nhanh, lại nhận được ân sủng của Hoàng thượng, rất nhiều quan viên lo lắng sau khi đại nhân đắc thế sẽ tái hiện lại cuộc loạn Lưu Cẩn, Giang Bân. Vì thế trước khi đại nhân chưa kịp làm loạn thiên hạ phải dùng uy quyền bóp chết đại nhân từ trong trứng nước.

Đoàn Phi xót xa thở dài một tiếng, nói:

- Các đại nhân trong triều vẫn thật mưu tính sâu xa, nhưng bọn họ lẽ nào không biết đạo lý thép cứng dễ gãy sao? Dương đại nhân là rường cột quốc gia, sao có thể dễ dàng bị một tên Đoàn mỗ vô danh tiểu tốt ép bức từ quan, Dương đại nhân còn bị phạt đánh quả thực rất ngay thẳng rồi, chẳng lẽ không biết.....

- Đoàn đại nhân

Dương Thận tức giận cắt đứt lời Đoàn Phi nói:

- Tại hạ cũng họ Dương, gia phụ chính là Dương Đình Hòa Dương đại nhân người mà Đoàn đại nhân vừa nói chính trực không biết biến báo.

Đoàn Phi lại ngạc nhiên lần nữa, hôm nay thật có nhiều bất ngờ, hân chấp tay hướng Dương Thận thở dài, mở miệng cũng không biết nói gì, Dương Thận thản nhiên đáp:

- Đoàn đại nhân không cần phải lo lắng, lúc tại hạ làm quan, phụ thân từng dạy tôi rằng phải lấy quốc sự làm trọng. Tôi sẽ không vì tư thù cá nhân này mà ảnh hưởng đến việc phá án của Đoàn đại nhân đâu.

Đoàn Phi lại đưa tay thở dài, nói:

- Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt.

Một tầng mây u ám giăng kín trong lòng Đoàn Phi, bọn người Ngụy Đạt Tiên đứng nghe bên cạnh vui như mở cờ trong bụng. Việc ngoài miệng nam mô bụng bồ dao găm ai chẳng biết, Dương Thận bề ngoài nói càng lọt tai bao nhiêu, sự căm hận trong lòng gã càng sâu xa bấy nhiêu. Có người khắc chế Đoàn Phi, xem ra mọi người cũng không cần phải quá lo lắng.

Đoàn Phi nhìn khuôn mặt như người chết của Dương Thận, kì thực không tìm ra chuyện nào hợp lý để nói với gã. Thời gian này Đoàn Phi thực sự đắc tội nặng với lão Dương gia nhà bọn họ rồi. Ở Giang Tây, chính hãn uy hiếp nhân gia giao ra gia nô nhận tội, bây giờ, đến Thủ phụ đại nhân nhà người ta đều vì hãn mà từ chức, thậm chí còn phạt trọng, thù này e là vĩnh viễn không hóa giải được. Tuần phủ Nam Trực Lệ, nghe cũng không tặc, chỉ sợ con đường phía sau đều là chông gai thôi.

Sau hồi trầm tư suy nghĩ, vợ chồng Lưu Đàm cùng Lưu Khanh Vân đã được đưa tới, Đoàn Phi tại công đường xác nhận thân phận Lưu Khanh Vân bắt đầu thẩm vấn.

Lưu Khanh Vân đau đớn tố Vương Thế Dũ đã bức ép bắt nạt bắt thị vào nhà họ Vương như thế nào. Nhân chứng nhà họ Vương mời đến tiến vào trong, Lý Cảnh đã sửa lại khẩu cung, Kỳ Cổ mất hết nhuệ khí, đang lo lắng cho tương lai của mình không còn lòng dạ nào phản bác lời của Lưu Khanh Vân nữa. Thỉnh thoảng Đoàn Phi bắt phản bác lại một hai câu, cũng do một mình chống đỡ nên bị Ngô Thẩm, Chu Thị v.v...nhanh chóng phản lại cho không nói được lời nào.

Khi Lưu Khanh Vân và vợ chồng Lưu Đàm ký tên đóng dấu vào khẩu cung, Hoa Minh và Thạch Bân cũng dẫn một nhóm người trở về dưới công đường Bộ Hình.

Thạch Bân và Hoa Minh lên công đường tham kiến Đoàn Phi, Thạch Bân hưng phấn cướp lời:

- Đại nhân, một lũ phạm nhân đã được đưa đến, không một tên nào có thể trốn thoát. Ngoài ra còn tìm thấy một đồng công văn chứng từ cũng được đem về đây.

Đoàn Phi nhìn Hoa Minh, Hoa Minh đưa lên một cái rương nhỏ cầm trong tay, nói:

- Đoàn đại nhân, mời xem.

Đoàn Phi nhận chiếc rương nhưng chưa mở ra mà để sang bên, nói:

- Đem Mai quản gia nhà họ Vương lên công đường.

Mai Triều Phong bị hai thị vệ nắm vai đẩy lên, chỉ thấy khuôn mặt nhợt nhạt như sáp hai mắt vô hồn, hai thị vệ thả y ra y ngã sụp xuống đất như bùn, rồi bỗng hét thảm thiết.

Hoa Minh giải thích:

- Đại nhân, khi chúng tiểu nhân phụng mệnh nhanh chóng đến bắt thì tình trạng người này đã như vậy, không chỉ có thể xác nhũn nhão bất động, mà chạm một cái là kêu lên không ngớt. Trong đám người đó vẫn còn mấy người đều có triệu chứng như vậy, thuộc hạ đã tra xét, bọn chúng hầu như ai cũng bị cao nhân đả thương huyết thiếu dương, vì vậy mới như thế.

Đoàn Phi gật đầu, nói:

- Việc này bản quan biết, vị hiệp sĩ điểm huyết đả thương bọn chúng từng nói cho bản quan, chỉ cần bọn chúng vận công đả thông huyết đại chủy là có thể giải được sự đau đớn mà chúng phải chịu.

Hoa Minh vỗ một cái vào huyết đại chủy của Mai quản gia, Mai Triều Phong quả nhiên toàn thân rung động, sau đó từ từ bò lên. Mặc dù không

còn sức lực nhúc nhích, nhưng chuyện vừa rồi mới xảy ra y đều rất rõ. Y quỳ trên mặt đất , tỏ vẻ không hiểu, nói:

- Đại nhân, chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu nhân không phạm pháp, vì sao những người này lại nhẩy vào nhà dân như hổ đói, rồi đem tiểu nhân giải lên công đường?

Đoàn Phi cười nhếch nói:

- Mai Triều Phong, người không phải giả ngọc đâu. Chuyện của các người ta nắm rõ như lòng bàn tay. Chứng cứ các người hối lộ các quan đều nằm trong tay ta rồi, ngẩng đầu lên mà xem đây là cái gì?

Mai Triều Phong ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Đoàn Phi lấy ra một phong thư, thấy hình đánh phong thư và con dấu đóng bên trên khiến Mai Triều Phong vừa nhìn đã biết xuất xứ của nó. Mắt y lộ rõ vẻ tuyệt vọng nhưng miệng lại nói:

- Đây là cái gì? Tiểu nhân chưa từng thấy.

- Người tất nhiên chưa từng thấy, nhưng đoán thì cũng có thể đoán được. Khi người cho người về Tô Châu báo tin đã bị người khác theo dõi rồi, nội dung thư chuyển về người cũng sớm biết, chắc không cần ta phải đọc ra nữa đâu nhỉ? Dương đại nhân, lá thư này ngài cầm mà đọc, xem ta có vu oan Vương Thế Dũng sao?

Dương Thận nhận lá thư rồi nhìn, nói:

- Lá thư này nếu không phải là giả mạo, thì chắc chắn có thể chứng minh Vương Thế Dũng có ý đồ phái người đi mua chuộc tam ti của các đại nhân. Nhưng lại không thể chứng minh bọn chúng đã mua chuộc được ai, Đoàn đại nhân nếu nghĩ thứ này vẫn có thể buộc tội ba vị đại nhân, chỉ sợ không thỏa đáng lắm.

Ngụy Đạt Tiên mừng rỡ, phụ họa thêm:

- Không sai, chắc chắn có người mưu đồ hồi lộ tiểu quan và những người khác, nhưng bọn tiểu quan thân là quan lại trong triều, sao có thể biết luật mà phạm luật, nhận hồi lộ của người khác được? Tên kia sớm bị bọn tiểu quan đánh đuổi đi ra.

Đoàn Phi vỗ tay bên rường gỗ, cười lạnh nói:

- Mai Triều Phong, người cho rằng ta xem không hiểu trong sổ sách đó nói gì sao? Mấy ngày nay người không đủ sức để ghi chép sổ sách, người đã đọc cho người khác chép lại, tổng hợp lại những chuyện xảy ra gần đây, bảng mật mã của người đã bị bản quan phá giải gần hết rồi. Ta đoán là “Háivi” trong kinh thi phải không?

Nghe tới hai chữ hái vi, Mai Triều Phong run lên, hăn sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn rường gỗ trong tay Đoàn Phi, gần như muốn nhào tới cướp về. Nhưng trong khoảnh khắc y lại sụp xuống, nói:

- Bảng mật mã gì chứ tiểu nhân không biết gì hết, những thứ kia chỉ là những thứ vớ vẩn tiểu nhân dùng để luyện tay viết chữ lúc nhàn rỗi thôi.

Đoàn Phi cười:

- Người ngang bướng cũng vô dụng, bản quan xử án không phải muốn đạt được khẩu cung mới xong, người có thể bị mua chuộc, khẩu cung có thể đổi trắng thay đen, chỉ có chứng cứ là không biết nói dối, chúng sẽ đưa ta tìm đến hung phạm. Dem nhất Mai Triều Phong và đám người kia vào đại lao, trông coi nghiêm ngặt, bản khâm sai đêm nay phải đi Tô Châu, sau khi về sẽ xử lý đám phạm nhân và lũ tham quan nhận hồi lộ hãm hại người trung lương.

Dương Thận sững sờ, nói:

- Đoàn đại nhân định lập tức xuất phát đi Tô Châu sao?

Đoàn Phi nói:

- Không sai, phải đến Tô Châu trước khi người truyền tin cho nhà họ Vương tới, mới có khả năng tìm đủ chứng cứ và nhân chứng. Có lúc thiết án và tử án chỉ khác nhau trong gang tấc, phải tranh thủ thời gian thôi.

Dương Thận nói:

- Đoàn đại nhân nói không sai, nhưng chúng ta dù có thánh chỉ trong tay, cũng phải thông báo các bộ Nam Trực Lệ trước, rồi mới thông qua các dịch trạm thông báo tới các phủ, châu, huyện. Đoàn đại nhân không thông báo trước mà đã vội tới Tô Châu, chỉ sợ sẽ nảy sinh hiểu nhầm.

Đoàn Phi không hiểu gì với đồng lễ nghi phiền phức này, hăn cau mày nói: truyện copy từ

- Dương đại nhân tính chúng ta cần khoảng bao lâu mới có thể đuổi tới Tô Châu?

Dương Thận nói:

- Nếu mọi thứ nhanh chóng, thì khoảng sáng ngày kia mới có thể khởi hành.

Đoàn Phi lắc đầu mạnh, nói:

- Không được, trễ nhất tối nay ta sẽ xuất phát. Bản quan chỉ phụ trách phá án, những chuyện kia phiền Dương đại nhân xử lý giúp ta. Ta chỉ cần bốn tên thị vệ, sáu con tốc mã, một con thuyền tốt là được rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Lòng Trung Hại Chủ

Dương Thận lắc đầu nói:

- Nếu đã như vậy, thì chúng ta phải nhanh lên. Đoàn đại nhân mời đến hậu đường thay bào phục khâm sai. Chúng ta thăm hỏi Tam Ti nha môn trước, sau đó mới đi các nha môn ở Ứng Thiên phủ thăm hỏi. Chúng ta để Ứng Thiên phủ gửi một công văn khẩn cấp tới Tô Châu phủ, sau đó Đoàn đại nhân khởi hành là tốt rồi.

Đoàn Phi vui vẻ ưng thuận, miễn là tối nay có thể lên đường, có lẽ đuổi theo vẫn kịp. Đoàn Phi và Dương Thận cùng tới hậu đường nha môn bộ lại thay bào phục khâm sai, bào phục của hai người là độc nhất vô nhị, đều là Đầu trâu màu đỏ chót, trên ngực có thêu một con sừng trâu mình rồng. Bởi vì con vật này thuộc loại thú đầu người i, nên mới có tên là Đầu người phục.

Đoàn Phi, Thạch Bàn không hiểu được tầm quan trọng của bộ quan phục này, chỉ cảm thấy mặc bộ toàn thân màu đỏ này vẫn cao cấp hơn bộ tứ phẩm màu thẫm kia. Đoàn Phi không biết bọn Ngụy Đạt Tiên khi nhìn thấy bộ quan phục này sẽ phải ngưỡng mộ vô cùng, vì Đầu người phục. Phi người phục cùng Mãng bào đều không phải là thường phục, mà là thường phục đặc biệt Hoàng thượng tặng. Mặc bộ Đầu người phục này vào nghĩa là thể hiện sự sùng ái của Hoàng thượng.

Từ hậu đường đi ra, Đoàn Phi hỏi Phó Tổ:

- Phó đại nhân, Tiền đại nhân đi đâu rồi?

Phó Tổ khẽ nhún mày đáp:

-Tiền đại nhân tối qua đột nhiên bị cảm phong hàn, hiện đang ở nhà dưỡng bệnh.

Đoàn Phi quay người đi về hậu trạch, nói:

-Bệnh tình Tiền đại nhân ra sao sao không báo cho ta biết một tiếng? Ta lại phải đích thân đi hỏi thăm Tiền đại nhân một chút mới được.

Phó Tổ đuổi theo, muốn nói gì đó, rốt cục lại chẳng nói, Đoàn Phi và Dương Thận tới Tiền phủ. Gia đình Tiền phủ thấy Đoàn Phi cùng đám người khí thế đi tới, không dám ngăn cản. Vừa chào hỏi vừa lập tức thông báo vào trong, Đoàn Phi nhanh chóng bước vào nội viện, nhìn thấy Tiền Như Kinh còn nằm trên giường không ngồi dậy nổi.

Tiền Như Kinh từ tối qua đến giờ thượng thổ hạ tả không lên nổi giường. Lúc này thấy Đoàn Phi mặc Đầu ngư phục bước vào, bên cạnh có một người khác cũng mặc Đầu ngư phục, mở to mắt hết sức ngạc nhiên. Đoàn Phi đem việc Hoàng thượng ban chỉ phong cho mình là khâm sai tuần phủ Nam Trực Lệ nói cho Tiền đại nhân biết, Tiền Như Kinh mừng rỡ, trong lòng như trút được hòn đá tảng. Mặc dù ông luôn đứng về phía của Đoàn Phi, nhưng lại rất lo lắng cho tương lai của mình. Không có sự ủng hộ của Hoàng thượng, bọn họ đâu không lại trấn thủ Thái giám vừa có tiền vừa có quyền. Bây giờ Đoàn Phi không chỉ trở thành khâm sai đại thần, mà còn được mặc Đầu ngư phục, vì vậy mà Tiền Như Kinh lúc này cũng đã cảm thán tâm rồi.

Bệnh của Tiền đại nhân là do cảm lạnh thật chứ? Vì sao đại nhân mắc bệnh cũng không báo một tiếng cho ta biết?

Đoàn Phi hỏi:

-Đại nhân có biết hôm nay đột nhiên thăng đường thẩm tra xử lý vụ án Chu An, chủ thẩm chính là Phó Tổ- Phó đại nhân.

Tiền Như Kinh ngăn người ra, đột nhiên quát:

-Phu nhân, lệnh quản gia gọi Tiền Nhược Ngân ra đây

Gã quay lại phía Đoàn Phi nói:

-Tối qua ta lệnh cho thằng nhãi này đem lời nhắn của ta tới Đoàn phủ thông báo cho Đoàn đại nhân, không lâu sau nó quay về nói tin đã tới nơi, còn đem theo lời nhắn của Đoàn đại nhân nói mọi việc không sao cả, thằng đốn mạt khốn kiếp tởm nữa làm hỏng việc!

Đoàn Phi an ủi đôi câu, nhìn vẻ mặt của Tiền Như Kinh, Đoàn Phi không kìm nổi nói:

-Viên mắt đại nhân biến thành màu đen, sắc mặt phát đỏ, trông không phải là cảm lạnh đau bụng bình thường. Đại nhân sau khi uống thuốc bệnh tình có giảm không? Có cần kêu đại phu tới khám thêm không, ta cảm thấy nhiều khả năng đại nhân bị hạ độc rồi. Tối qua không lạnh, càng không có gió, đại nhân sao lại vừa hay bệnh được chứ? Không bình thường mà lại đáng nghi nữa.

Tiền Như Kinh mơ hồ nói:

-Lão phu đã uống xong hai lượt thuốc, vẫn không thấy hiệu quả chút nào, phu nhân, hãy phái người đi gọi đại phu tới khám cho ta đi.

Tiền phu nhân vâng lệnh rồi rời đi, Đoàn Phi nói cho Tiền Như Kinh biết vụ án hôm nay mình xử lý. Tiền Như Kinh khí thiết kiệt lực, lại nằm xuống nói:

-Đoàn đại nhân làm rất khá, những người này ta sẽ để ý cẩn thận, tuyệt đối không để chuyện gì xảy ra nữa.

Một lát sau Tiền Nhược Ngân được dẫn đến, Tiền Nhược Ngân vừa bước vào liền quỳ rạp xuống trước mặt Tiền Như Kinh liên tục dập đầu, nói:

-Lão gia, con đáng chết, là con bỏ ba đậu vào canh gà của lão gia. Lão gia bảo con đưa tin, nhưng con chưa hề đi đến Đoàn phủ, con đáng chết, xin lão gia mạnh tay trị tội.

Tiền Như Kinh dặn dò:

- Quân gia, đi chuẩn bị cho ta ít nước cam thảo, ba đậu tính nóng, nước cam thảo có thể giải độc.

Xong xuôi quay lại, nắm lấy chiếc gối đầu ném vào Tiền Nhược Ngân, rồi tự mình cũng bị ngã. Tiền Như Kinh vất vả bò lên thành giường mắng:

- Con chó bất tài đáng chết này, người lấy bao nhiêu bạc của người ta hả, đến lão gia người cũng hạ độc sát hại, uống công ba mươi năm nay ta đổi đãi người như con. Người...người khiến ta quá thất vọng.

Tiền Nhược Ngân ngẩng đầu lên, nói:

-Lão gia, con không nhận tiền của người khác, lời lão gia răn dạy con đều khắc tạc trong tim, đâu dám làm trái. Chỉ vì con thấy lão gia vì tên Đoàn Phi này mà lâm vào hiểm cảnh, nên mới giúp lão gia một tay

.

- Hồ đồ!

Tiền Như Kinh tức giận nói:

- Lão gia ta hành sự nhất quán, bên ngoài tuân theo phép nước bên trong dựa theo lương tâm, cho dù bãi quan thôi chức thì đã làm sao? Lão gia ta cây ngay không sợ chết đứng, không thẹn với trời xanh. Người theo ta lâu như vậy, lẽ nào không hiểu ta? Người rốt cuộc bị ai mê hoặc mà lại sinh ra

ý nghĩ như vậy? Hôm nay nếu không có Hoàng ân như biển cả, ý trời không giết trung lương, Đoàn đại nhân và Chu An đều bị đồ ngu nhà người hại chết rồi!

Tiền Nhược Ngân nhìn bào phục Đoàn Phi mặc trên người không giống như hôm trước, trong tay còn cầm cây gậy rồng cuộn quanh màu vàng. Tiền Nhược Ngân đột nhiên hiểu ra, cúi đầu nói:

-Lão gia, là con hồ đồ, xin lão gia trách phạt.

- Người đi đi

Tiền Như Kinh vậy taếu ốt, nói:

- Ta không cần cái loại hại chủ, loại nô tài bất trung bất nghĩa nhà người nữa, người rút đi cho ta. Xem như trả công người đã hầu hạ ta ba mươi năm nay, quản gia, đưa nó một trăm lạng bạc, để nó đem theo vợ và con, rời khỏi phủ ngay hôm nay.

Tiền Nhược Ngân hối hận không biết làm cách nào, nhưng đã làm ra chuyện không thể cứu vãn, chỉ còn một con đường là ra đi.

Tiền Như Kinh sau khi uống nước cam thảo bệnh tình lập tức thuyên giảm rất nhiều, ông cho mời bộ lại Hữu Thị Lang mới nhậm chức đến, người này là tâm phúc của Tiền Như Kinh, cũng bị Phó Tổ kiểm cố khai trừ. Lúc Tiền Như Kinh phái người đi tìm thì cũng vừa hay người này quay về. Dưới sự hướng dẫn của người này, Đoàn Phi và Dương Thận qua thăm hỏi Tam Ti, sau đó rời khỏi Tam Ti, lên đường thăm Ứng Thiên phủ và Nam Kinh bát bộ.

Thạch Bân trên đường đi rời khỏi đội hình, cưỡi ngựa tới phố Đại Thạch Bá bên bờ sông Tần Hoài, tiệm chính của Bảo Đại Tường nằm trên con đường này.

Thạch Bân đỉnh đạc đi vào tiệm, xông lên phía quầy quất trường quầy:

-Ông chủ Ân có ở đây không? Ta là Thạch Bân,thuộc hạ của Đoàn đại nhân khâm sai tuần phủ Nam Trực Lệ , ông chủ Ân đã từng gặp ta. Đại nhân nhà ta có vụ án cần tới sự giúp đỡ của Bảo Đại Tường các người, đại nhân nhà ta đã nói, tốt nhất là mời ông chủ Ân tự mình ra mặt thì hơn.

Chưởng quầy của Bảo Đại Tường rè chừng hỏi:

- Khâm sai tuần phủ Nam Trực Lệ Đoàn đại nhân ư? Sao ta chưa từng nghe qua? Ta chỉ biết có một Đoàn đại nhân, là Hữu Thiêm Đô Ngự Sử Đô Sát viện Đoàn Phi Đoàn đại nhân thôi

.

Thạch Bân đắc ý liền nói:

-Đoàn đại nhân nhà ta đã phụng chỉ nhậm chức tuần tra Nam Trực Lệ rồi, các người vẫn chưa nghe tin gì sao? Đoàn đại nhân nhà ta từng có vài lần qua lại với Bảo Đại Tường các người. Lần này có một vụ án cần các người giúp đỡ điều tra, mau gọi ông chủ của các người ra đây.

Lão chưởng quầy của Bảo Đại Tường vội vàng chúc mừng:

-Đoàn đại nhân lại được thăng quan rồi sao? Lại còn là khâm sai tuần phủ Nam Trực Lệ, thật là giỏi, chúc mừng chúc mừng. Tại hạ từng nghe ông chủ Ân dặn dò, Đoàn đại nhân mà có lời dặn nào thì trực tiếp đi tìm ông ấy. Tôi lập tức phái người đi tìm ông chủ ngay. Tôi là đại chưởng quầy Bảo Đại Tường phân hiệu Ứng Thiên. Các phân hiệu Bảo Đại Tường khác ở Dương Châu, Tô Châu, Hàng Châu và Ninh Ba v.v...cũng đều phải liên hệ thông qua tôi và ông chủ. Không biết đại nhân cần giúp đỡ gì, hoặc lão phu có thể giải quyết việc gì không.

Thạch Bân nghĩ một lát, rồi nói:

-Đại nhân nhà ta nói cần giải quyết việc này càng nhanh càng tốt, người có thể xử lý là tốt nhất, nhưng ta cần cảnh cáo người, đây là vụ đại trọng án liên quan đến ba mạng người, nếu người làm hỏng vụ này, đại nhân nhà ta chỉ biết truy người ra hỏi thôi đấy.

Lão chương quỳ để tiệp giao cho người khác trông coi, lão đưa Thạch Bàn đến mật thất hậu đường cười nói:

-Việc Đoàn đại nhân giao cho Bảo Đại Tường chúng tôi sẽ cẩn thận giải quyết, xin đại nhân yên tâm.

Thạch Bàn đưa cho lão tấm hình mà Đoàn Phi đưa cho, bên trong tấm hình có vẽ hình dạng hung khí của vụ án Chu An, bên cạnh còn có chú thích cặn kẽ. Lão chương quỳ a lên, nói:

-Hoa văn trên thanh đoản kiếm hình như là ký hiệu của Chu sư phụ. Đoàn đại nhân có phải muốn điều tra nơi mua thanh đoản kiếm này không?

Thạch Bàn ừ một tiếng, nói:

-Đại nhân nhà ta muốn biết các người đã bán nó cho ai, mọi chứng cứ, nhân chứng liên quan phải nhanh chóng bảo vệ, rồi đưa đến tay đại nhân nhà ta. Đại nhân nhà ta lo có người có ý đồ phá chứng cứ hại nhân chứng.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Chương Ngại Trên Sông

Lão chương quỹ ồ lên một tiếng, vân vê sợi râu suy tư nói:

- Thông tin khách hàng thường không thể tiết lộ được, nhưng Đoàn đại nhân quan hệ sâu sắc với Bảo Đại Tường chúng tôi, hơn nữa lại vì tra án, chắc hẳn chủ nhân cũng không trách cứ gì. Như vậy đi, tôi lập tức phái người đi kiểm tra lại sổ sách của mấy năm trước, Bảo Đại Tường nhà chúng tôi chuyên kinh doanh châu báu, loại dao găm này cũng tương đối ít thấy, có lẽ sẽ nhanh tìm ra khoản mục cụ thể. Sau đó tôi sẽ cho người đưa thông tin sổ sách cụ thể và nhân chứng của phân tiệm đưa về Ứng Thiên cho Đoàn đại nhân. Ngài thấy thế nào?

Thạch Bân ngẫm nghĩ rồi nói:

- Đại nhân nhà ta ít ngày nữa phải lên đường đi Tô Châu, nếu các người tra ra không kịp, thì đưa người và chứng vật tới Bảo Đại Tường ở Tô Châu đi. Đại nhân khi tới Tô Châu sẽ phái người tới Bảo Đại Tường ở đó để nhận.

Lão chương quỳ đồng ý, Thạch Bân thấy việc đã xong liền cáo từ, lão chương quỳ vội hỏi:

- Mời tiểu ca về bẩm báo Đoàn đại nhân, việc Đoàn đại nhân giao cho Bảo Đại Tường chúng tôi nhất định sẽ làm tốt, hơn nữa, nếu đại nhân có thời gian rảnh, tối nay chủ nhân nhà tôi có thể tự trực tiếp đến chào hỏi không ạ?

Thạch Bân ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Hôm nay e là không có thời gian rồi, đại nhân nhà ta sau khi gặp mặt các quan lớn nhỏ của Ứng Thiên xong liền lập tức lên đường tuần tra Giang Nam. Chủ nhân các người nếu có ý muốn gặp đại nhân nhà ta chi bằng hãy đến Tô Châu đợi đi.

Đoàn phủ từ khi bắt đầu chuyển sang công việc xử án Chu An tới nay đã tiêu điều và suy sụp. Người đến xe đi liên tục ngoài cửa, đều là các quan viên lớn nhỏ của Ứng Thiên phủ. Bọn gia đình bố a hoàn vú nuôi ở Đoàn phủ mặt mày đều tràn đầy hân hoan và vui vẻ. Lão gia nhà ta lại thẳng cao rồi, nước lên thì thuyền lên, người hầu bọn họ đi trên đường cũng có thể mở mày mở mặt, ít nhất vẫn hơn nhiều so với cảnh chịu oan khuất trước đây.

Đoàn Phi đã không chịu nổi cảnh đám quan viên nườm nượp tới thăm hỏi. Tim hần đã sớm bay tới Dương Châu, không biết tình hình bên đó hiện tại ra sao, Dung nhi không làm việc gì ngốc nghếch chứ?

Đoàn Phi nhẫn nại tiếp đón quan viên tam phẩm trở lên của Ứng Thiên phủ, thậm chí có vài kẻ còn thấp hơn. Để quản gia trực tiếp nhận thiệp mời, còn tiền bạc lễ phẩm trả về hết, cứ đuổi như vậy hết.

Có lúc gặp phải những kẻ nhiều lời, Đoàn Phi thực sự chỉ muốn trực tiếp đá cho y một phát bay ra khỏi cửa, nhưng mà hần lại không thể làm như vậy, chỉ có thể tùy cơ bưng trà tiễn khách. Khó khăn lắm mới yên tĩnh trở lại, Đoàn Phi đặt chén trà xuống, xoa xoa khuôn mặt đã cứng ngắc, nói:

- Thạch Bân, đi mời Hoa Minh Hoa đại nhân tới đây, chuẩn bị khởi hành!

Đến bến cảng Đoàn Phi lên con thuyền con rết loại thuyền tốc độ, Đoàn Phi xuôi dòng hướng về Dương Châu.

- Đại nhân, chúng ta đi Dương Châu trước ư?

Hoa Minh chờ con thuyền đi tới dòng nước lặng sóng, mới bước thông thả đến bên Đoàn Phi, nghi ngờ hỏi lại.

Đoàn Phi lòng như lửa đốt đứng ở đầu thuyền, mặc kệ gió đêm thổi vào mặt mình, nghe thấy câu hỏi của Hoa Minh, hần quay lại trả lời Hoa Minh:

- Hoa đại nhân, bản quan đi Dương Châu trước là vì một vụ án khác. Có hai vị hảo huynh đệ từng cùng ta huyết chiến giặc Oa vì một số nguyên do ngày mai sẽ bị khai đao xử trảm. Ta bất lực không thể cứu bọn họ, vốn dĩ trong lòng cảm thấy tan nát nản chí, giờ có cơ hội rồi, để phòng xảy ra bất ngờ, tự nhiên muốn đi đêm mau chóng tới đó.

Hoa Minh giật mình gật gật đầu, nói:

- Chuyện Đoàn đại nhân vừa nói có phải là ở Hải An trấn không? Tiểu nhân đã nghe có người nói, không biết hai vị đó mắc phải tội gì? Vì sao bị phán tử trảm? Đoàn đại nhân cũng phải cẩn thận, chớ bị người khác nắm nhược điểm.

Đoàn Phi nói:

- Việc này nói ra thì dài, hai vị đó vì giết người mà bị xử trảm, nhưng thực sự người mà bọn họ giết đều là giặc Oa. Chỉ vì một số nguyên do lịch sử mà bị định tội. Chuyển đi lần này ta phải vạch trần chân tướng, trả lại sự trong sạch cho bọn họ.

- Thì ra như vậy

Hoa Minh nói:

- Nhưng đại nhân cũng phải cẩn thận, không nên vạch áo cho người xem lưng, nếu xảy ra chuyện gì, Hoàng Thường cũng không dễ gì bảo vệ được, đây là nguyên văn của Hoàng thượng.

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, ta sẽ không để cho bọn chúng có cơ hội đâu.

Thạch Bàn có chút bất mãn nói ra:

- Tiểu nhân và Phi ca đều cùng đích thân trải qua sự việc đó, chúng tiểu nhân lẽ nào không biết chân tướng ra sao ư? Nếu không có hai người bọn họ, ngày hôm nay chúng ta không biết có bao nhiêu tên giặc Oa lẫn trốn ở Hải An trấn. Nếu không có bọn họ liều chết giết địch, không biết có bao nhiêu người còn sống sót nổi ở Hải An trấn nữa đâu. Có huynh đệ tốt, anh em tốt như vậy mà bị chặt đầu, thử hỏi sau này còn ai dám liều mạng đấu với giặc Oa chứ? Bọn họ năm nay còn chưa đầy mười lăm tuổi đâu.

Hoa Minh chậm rãi gật đầu, nói:

- Có việc đôi khi trắng đen lẫn lộn, vì vậy mới xuất hiện người như Đoàn đại nhân, trên thay Hoàng thượng san sẻ khó khăn, dưới vì bách tính kêu oan. Nhưng những kẻ Đoàn đại nhân phải đối mặt không một kẻ nào dễ đối phó cả. Vì vậy tiểu nhân mới đề nghị đại nhân phải cẩn thận một chút.

Đoàn Phi nói:

- Ý tốt của Hoa đại nhân ta hiểu, nhưng đôi khi có những việc không thể không làm. Đại trượng phu có những việc nên làm có những việc không nên làm. Không kể bọn họ là nghĩa sĩ, anh hùng...bọn họ đều là huynh đệ sống chết của ta. Chỉ cần có thể cứu được bọn họ, cho dù mất chiếc mũ đội trên đầu này cũng không chối từ.

Hoa Minh nhìn hẩn thận trọng, ánh mắt Đoàn Phi kiên định, chính khí nghiêm nghị hai người nhìn nhau, Thạch Bàn cũng mang vẻ mặt cứng rắn. Hoa Minh cảm thán một tiếng nói:

- Đại nhân trượng nghĩa, tiểu nhân bái phục. Đại nhân từ nay về sau xin cứ gọi thẳng tên của tiểu nhân, Hoàng thượng phái tiểu nhân đến chính là để phò tá đại nhân làm việc. Từ nay về sau bất luận có chuyện gì xin đại nhân cứ dặn dò.

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, Hoa Minh, giờ nhờ người đi thúc giục nhà thuyền, có thể đi nhanh hơn chút không?

Hoa Minh đi rồi, Thạch Bân an ủi: truyện copy từ

- Phi huynh, thời gian vẫn còn kịp, sớm nhất sáng sớm mai có thể tới Dương Châu rồi, hay là huynh đi nghỉ ngơi một chút đi. Nếu không khi tới Dương Châu không còn tinh thần làm việc nữa. Cái con bào ngư thối kia không chừng không dễ nhai đâu.

Đoàn Phi nói:

- Người nói cũng có lí, ta đi ngủ một lát. Một canh giờ nữa gọi ta dậy, chúng ta thay nhau nghỉ ngơi.

Thạch Bân nhỏ giọng nói:

- Phi huynh người lo cái tên họ Hoa kia sao?

Đoàn Phi quát:

- Không được nói bậy, ta chỉ lo người mệt quá suy sụp mà thôi, người gần đây cũng chưa được nghỉ ngơi rồi. Ta vào khoang đây, có việc gì lập tức gọi ta dậy.

Sau khi vào khoang đặt lưng xuống, Đoàn Phi nằm mãi mà không thể ngủ say được, chẳng dễ gì nhắm mắt ngủ, trong cơn mê man nghe được có người đang cãi nhau ầm ĩ. Hẩn mẫn thăm một câu rồi quay người ngủ tiếp,

lại đột nhiên nghe thấy thuyền đắm, không đến được Dương Châu. Đoàn Phi giật mình tỉnh dậy, trợn mắt nhìn quanh, ngoài kia sắc trời sáng rõ. Hẳn xốc người dậy đi giày, lớn tiếng kêu lên:

- A Bân, đến Dương Châu chưa?

Một lát sau Thạch Bân tiến vào, mặt mày trầm ngâm nói:

- Phi huynh, chúng ta còn chưa qua Trấn Giang đâu.

Đoàn Phi kinh hãi, quát:

- Sao lại như vậy? Đáng lẽ phải qua Trấn Giang từ lâu rồi cơ mà!

Đoàn Phi vừa nói vừa bước ra ngoài khoang, chỉ nhìn thấy mặt sông mênh mông, bọn họ quả nhiên chưa vào kênh đào. Đoàn Phi giật tím mặt, quát:

- Dịch Thừa đâu, gọi ra đây cho ta!

Thạch Bân bối rối nói:

- Đại nhân, hiện giờ trên thuyền chỉ còn lại vài người chúng ta thôi, còn có một tên thuyền phu mà Hoa Minh Hoa đại nhân bắt được.

Đoàn Phi đưa mắt nhìn lại, quả nhiên Dịch Thừa và Dịch Sứ thuyền phu đều không thấy đâu cả, đến cả những tên ở trong cùng Hoa Minh cũng chỉ có năm tên cầm y vệ. Hoa Minh đưa một tên đến trước mặt Đoàn Phi, Hoa Minh hổ thẹn nói:

- Đại nhân, thuộc hạ bất tài, không kịp thời phát hiện quỷ kế của bọn chúng. Đại nhân bây giờ trên thuyền chỉ còn lại mấy người, vẫn may tiểu nhân nhanh tay nhanh mắt bắt được một tên, những tên khác đã nhảy xuống sông trốn thoát cả. Chúng còn ném đi cả buồng thuyền và cột thuyền, đây

thuyền còn bị đục một lỗ. Đại nhân, chúng ta phải nghĩ cách lên bờ, hoặc là tìm một nhà thuyền đi ngang cùng đường cho chúng ta đi chung.

Đoàn Phi nghiêm mặt hỏi tên vừa bị ném ra ở trước mặt:

- Đã xảy ra chuyện gì? Là ai phái các người đến?

Tên kia trừng mắt lên nói:

- Thì sao, bố mày thấy thích, muốn dìm chết người, thì sao nào?

Đoàn Phi giận dữ, lấy chân đạp vào tay hắn, tiếng nứt xương vang lên, tên kia hét lên thảm thiết. Đoàn Phi mặt mày dữ tợn dùng đế giày nghiền lên bàn tay bị thương của nó, tên kia kêu thảm thiết ngã người ra đất. Cả người run run muốn giơ tay ra đỡ chân của Đoàn Phi, nhưng chẳng còn sức lực nào.

Thạch Bân lo lắng khuyên ngăn:

- Phi huynh

Đoàn Phi nhấc chân trái lại đạp lên cánh tay tên kia một phát, tiếng xương gãy lại vang lên lần nữa. Tên kia kêu lên thảm thiết rồi lăn ra ngất. Đoàn Phi tức giận còn mắng thêm:

- Con mẹ mày, mới thế còn không chịu được, còn dám giả vờ cứng đầu cứng cổ trước mặt ông mày. Lấy nước té cho hắn tỉnh dậy cho ta!

Hoa Minh không để ý tới những hành động của Đoàn Phi, sau khi nghe lời dặn dò của Đoàn Phi xong hắn còn đá thêm một cước vào đuôi xương cụt tên kia. Người kia run run một chút rồi tỉnh lại, Hoa Minh nói:

- Xin đại nhân giao nó cho tiểu nhân . Trong khoảng thời gian uống một chén trà nóng hắn sẽ ngoan ngoãn khai ra thôi.

Đoàn Phi gật đầu, nói:

- Được, giao cho người, Thạch Bân, nghĩ cách đưa thuyền vào bờ. Chúng ta cưỡi ngựa đi Dương Châu!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Lương Tâm Của Ta Bị Chó Ăn Rồi.

Tiếng kêu thảm thiết sau lưng, Đoàn Phi đã không còn lòng dạ nào quan tâm nữa, hăn lòng nóng như lửa đốt hét lớn, thậm chí còn châm lửa đốt thuyền. Thuyền qua lại trên sông Trường Giang rất nhiều, bọn họ thấy con thuyền quan bắt lửa đều mau chóng chạy tới hỗ trợ. Đoàn Phi, Thạch Bàn và năm tên Cẩm y vệ đều đã đổi thuyền. Hoa Minh để thuộc hạ trông giữ tên thuyền phu bị gây sức ép tới mức suy sụp, gã chạy lại chỗ Đoàn Phi bẩm báo:

-Đại nhân, tiểu nhân đã tra hỏi rõ ràng rồi, không sai, bọn chúng đều là Dịch sứ. Chỉ là tối qua trước khi chúng ta lên thuyền bọn chúng đều đã bị mua chuộc rồi. Bọn chúng tưởng ta đi Tô Châu, mặc dù tạm thời chúng ta thay đổi đi Dương Châu, nhưng bọn chúng vẫn nhân cơ hội ta đi được nửa đường ra tay hạ thủ.

Đoàn Phi gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa, nói:

-Vừa rồi là chuyện gì xảy ra vậy? Làm sao để bọn chúng ra tay thuận lợi vậy?

Hoa Minh hổ thẹn nói:

-Thuộc hạ là người phương Bắc, rất ít khi ngồi thuyền, cũng không biết thuyền đi nhanh chậm thế nào. Khi trời sắp sáng mới cảm thấy có chuyện không hay, gọi Thạch Bàn dậy nhìn mới giật mình, hăn đi tìm Dịch thừa hỏi cho rõ. Những người đó thấy tình hình không ổn liền lập tức ném buồm thuyền xuống sông, rồi cũng nhảy theo xuống. Lúc ấy thuyền bị bọn chúng

làm đông đưa không ngừng, thuộc hạ bất tài, chỉ cố lăm mới bắt được một tên.

Đoàn Phi trừng mắt nhìn Thạch Bân, nói:

-Việc này cũng không trách người được, ta sai Thạch Bân cứ cách mỗi canh giờ gọi ta dậy, haiz, người tính không bằng trời tính, Hoa Minh, ta và Thạch Bân cưỡi ngựa không được giỏi, sau khi lên bờ người cầm theo thánh chỉ cùng các huynh đệ thị vệ nhanh chóng đi mua ngựa phi ngay đến Dương Châu. Nhất định phải ngăn cản kịp việc hành hình, nhất định không được hỏng việc.

Hoa Minh nghiêm nghị gật đầu, nói:

-Đại nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định lập công chuộc tội, lần này quyết không làm nhục sứ mạng.

Mọi người nhờ nhà thuyền cập bờ ở Kim Sơn, Hoa Minh chờ khi lên bờ lập tức chia người ra hành động. Một người đưa thuyền phu đi báo án, một người lập tức đi chợ mua ngựa. Hai bên đều làm xong rất nhanh. Hoa Minh đem theo bốn tên thị vệ, cùng lòng hi vọng tràn trề của Đoàn Phi, quất roi thúc ngựa chạy đến Dương Châu. Đoàn Phi và Thạch Bân cũng thúc ngựa lên đường, nhưng cưỡi kém hơn, tốc độ chậm hơn nhiều so với những người phương Bắc được cưỡi ngựa từ nhỏ. Từ Kim Sơn tới Dương Châu đường không xa, theo lí bọn Hoa Minh có thể đến Dương Châu vào giờ ngọ, nhưng Đoàn Phi vẫn rất lo lắng, rất lo lắng.

Trời đã sáng, trong thành Dương Châu dần dần trở nên náo nhiệt, đại lao Dương Châu Phủ cũng bắt đầu bận rộn. Hôm nay cùng lúc chém ba tên tử tội, việc này xưa nay hiếm thấy ở Dương Châu.

Quái tử thủ cùng đội trưởng nhà lao đi xuống phòng giam, đội trưởng nhà lao hỏi tên canh ngục:

-Đốt hương mời rượu chưa? Kiểm tra thân thể chưa? Phạm nhân chuẩn bị xong chưa?

Lính canh ngục nói:

-Tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi, ba tên ngốc nghếch đó đây, chưa bao giờ làm vụ tử hình phạm nhân lại thuận lợi như vậy, chỉ còn chờ đội trưởng nhà lao ngài tới đưa hắn lên xe chở tù nhân, chờ đến giờ áp giải đi quanh phố.

Đội trưởng nhà lao đi vào nơi giam giữ ba người Hạ Thịnh và huynh đệ họ Nhạc, nhìn vào bên trong phòng giam chỉ thấy huynh đệ họ Nhạc và Hạ Thịnh ba người họ đeo cùm gỗ cùng các loại hình cụ. Người ngồi như tượng bùn dựa vào bên tường, thần sắc đờ đẫn, mặt như gỗ không nét biểu cảm. Đội trưởng lao mắt lóe lên lạnh lùng, nói:

-Mở cửa, đưa ba đứa chúng lên xe, đại nhân đã dặn qua, bọn chúng là phạm nhân vô cùng hung tàn và giết người hàng loạt, phải lập tức lôi ra ngoài điều phố, cuối giờ Ngọ mới khai trảm.

Một tên lính canh a dua theo:

-Có cần phải lột sạch bọn chúng không? Tiếc là bọn chúng đều không phải là con gái nếu không tối thiểu phải nửa số dân thành Dương Châu kéo đến xem rồi.

Tên Đội trưởng nhà lao kia cũng ánh lên ánh mắt tiếc nuối, nói:

-, Dễ dãi cho bọn chúng rồi, đại nhân nói giữ thể diện cho Hoa Sơn phái, không cần phải lột sạch điều phố.

Một tên lính canh ngục khác chặc lưỡi thờ dài:

-Vậy thì thật là đáng tiếc, hai miếng thịt non da trắng này, không kém hơn mấy em xinh tươi đâu. Nếu bọn chúng không phải là phạm nhân tử hình, nhất định sẽ có người đồng ý bỏ đồng tiền ra mua chúng về nuôi dưỡng đấy.

- Bớt nói nhảm. Đại nhân chờ chúng ta trả lời đấy.

Đội trưởng nhà lao không kịp nhần nại nói.

Đám lính canh ngục mở cửa lao, kéo Hạ Thịnh và huynh đệ họ Nhạc ra ngoài, bọn họ cũng không có phản kháng gì, chỉ ngây ngô đi theo ra đại lao. Đám lính canh lại đưa ra ba cái cũi đứng bằng gỗ, đẩy ba người họ vào trong. Để đầu chìa ra ngoài cái lỗ của đầu cũi, sau đó khóa then lại, giữ chắc đầu của phạm nhân. Phạm nhân không thể cử động hoặc ngồi xuống, chỉ có thể đứng thẳng người, vì thế loại cũi này gọi là cũi đứng.

Bọn nha dịch đánh chiêm thông đường, một đường hô hào số hiệu, Quái tử thủ khiêng đại đao đi ở giữa, sau lưng gã là ba xe chở tù. Đám người vừa đi ra khỏi phủ nha môn liền kéo vô số người tới nhìn. Nghe nói ba người này là phạm nhân sát thủ hung tàn và giết người hàng loạt, một số đứa trẻ nhặt những cục đá bên đường ném tới.

Quách Uy và Hồng Bang, Tưởng Tuấn sáng sớm đã đến cửa nha môn chờ, nhìn thấy ba người trong tình cảnh này không khỏi buồn bã. Đặc biệt khó chịu phải kể tới Quách Uy, hắn cũng từng trải qua chiến dịch ở Hải An trấn, từng cùng ba người bọn họ kề vai chiến đấu. Giờ nhìn thấy cảnh họ sắp bị giết oan, trong lòng Quách Uy đau đớn vạn phần. Cứ như là trận chiến đẫm máu giết địch hoàn toàn không còn chút ý nghĩa gì.

Bọn họ liên tục đi theo xe chở tù, không có khả năng cướp tù, chỉ có thể đặt mua quan tài trước. Chờ sau khi hành hình xong thì nhận ba thi thể về, bọn họ cũng chỉ có thể làm được như vậy thôi.

Bên cạnh ngã tư cổng chợ có một quán rượu nhỏ, một gã đầu mang nón tre ngồi ở vị trí ngay trước cửa, uống từng ngụm rượu buồn, bên cạnh tay hắn đặt một chiếc cung sắt, trên lưng còn dắt theo một thanh đoản đao. Gã vừa uống rượu vừa nhìn ra bên ngoài với ánh mắt vẩn máu. Trong lòng không biết đang nghĩ gì. Có mấy vị khách muốn vào trong uống rượu nhưng bị bộ dạng hung ác của hắn dọa chạy hết.

- Ai

Một tiếng than trầm tư xa xôi văng đến tai hắn, Dương Sâm đang uống rượu sầm bồng trong lòng khẽ động, gã quay đầu nhìn. Ông nội gã từ sau lưng hắn bước ra, ngồi bên cạnh hắn, gọi tiểu nhị tới:

-Đem hai hũ rượu ngon lên đây, tốt nhất là loại Thiêu Dao Tử cay cay một chút, cầm một cái bát to ra đây.

Dương Sâm mắt nhìn đầy hi vọng, mở miệng hỏi không khách khí :

-Người tới đây làm gì? Không phải người đã nói không quan tâm nữa sao?

Dương Kiếm lạnh nhạt nói:

-Chúng quy chỉ gặp nhau vài lần, đến tiền bạc họ cũng không tệ chứ sao. Huống chi người đi rêu rao khắp nơi, nói ta muốn cướp pháp trường, ta có thể không đến để xem sao?

Dương Sâm tức giận nói:

-Tùy người, miễn người đừng cản con là được rồi. Người sợ nhưng con không sợ. Cùng lắm con và bọn họ ra biển làm hải tặc đánh giặc Oa thôi.

Dương Kiếm thở dài:

-Đồ ngốc, đâu có dễ như vậy. Dương gia chỉ còn mình người nối dõi, người muốn đi thì sinh cho ta một thằng chắt trai rồi tính sau, không có việc gì đã đòi ra biển. Cái này đều là do Đoàn Phi dạy người sao? Thật là hối hận khi cho người theo hã.

Dương Sâm tức giận nói:

-Phi huynh là viên quan tốt, lại là đại ca tốt, huynh ấy đã nói, nếu huynh ấy là ông, đã sớm xông vào nha phủ cướp người ra rồi. Ông rõ ràng biết bọn họ vô tội, lại không chịu ra tay. Phi huynh nói, ông thấy chết không cứu, có xứng đáng với lương tâm của mình không? Nửa đêm có ngủ ngon được không?

Dương Kiêm cười lạnh, nói:

-Lương tâm ư? Lương tâm của ta từ lâu bị chó ăn rồi.

Dương Sâm sững sờ, không hiểu ý ông mình, chỉ nghe thấy âm thanh quen thuộc lại dễ nghe nói:

-Lời Dương lão nói là những người làm quan kia sao? Trên đời này cầu quan tuy nhiều, nhưng cũng có không ít quan tốt vì nước vì dân cúc cung tận tụy đấy.

Dương Sâm mừng rỡ nói:

-Ô tỷ tỷ, sao tỷ tới đây? Phi huynh cũng đến rồi sao?

Dương Kiêm cũng quay lại nhìn, nói:

-Cô nương cũng muốn đi chuyến này sao? truyện copy từ

Tô Dung trong bộ dạng tiểu thư sinh, nàng thản nhiên đi tới bên phải Dương Sâm, sau khi ngồi xuống nói:

-Dương lão không phải cũng tới đó sao? Tiểu nữ nợ Đoàn đại nhân một lời hứa. Vì vậy lúc này bằng bất cứ giá nào cũng phải cứu ba người bọn họ đi, tiểu nữ một mình thân cô thế mỏng, nếu có Dương lão tương trợ sẽ ổn thỏa hơn nhiều.

Dương Kiếm rũ mi mắt xuống, nói:

- Lợi thế của cô nương đã hơn bảy phần, lại không có tà công cản trở, muốn cứu người chẳng phải là đơn giản hay sao? Hơn nữa cô nương đã nghĩ tới hậu quả chưa?

Tô Dung cười tự nhiên, nói:

-Hậu quả ư? Hậu quả cùng lắm là bị bắt về sư môn úp mặt vào tường suy nghĩ mà thôi, nếu không thì bị giết giữa đường. Làm xong hết mọi chuyện vẫn hơn là nợ người ta một lời hứa phải không? Dương lão nói cứu người đơn giản, nói vậy có khi chưa thấy ba người kia thì họ đã bị hành hình rồi. Tiểu nữ vừa từ cửa nha môn tới đây, sáng sớm bọn họ đã bị đẩy ra ngoài diều phố rồi. Tiểu nữ nhìn thoáng xa xa, nét mặt ba người bọn họ có gì không phải, giống như những gì Thạch Bàn đã nói. Bọn họ quả nhiên dính phải tà thuật của ai đó, thần trí đã không tỉnh táo rồi.

Dương Kiếm nói:

-Thần trí không tỉnh táo chưa chắc đã do dính tà thuật, mà cướp pháp trường đương nhiên trở thành tội phạm. Cho dù sau vụ này tổn gấp một trăm lần khí lực đi tìm manh mối tìm ra tà đồ ẩn nấp đem ra đánh chết, ta cũng sẽ không ra tay cứu một tên tử tù.

PS: Hôm đó ở đám vầy vùng, ta nói ta sẽ tuyệt không quyên tiền cho Ngọc Thụ, có một tác giả hỏi người còn có lương tâm không? Ta khi đó cười một lát, không để ý đến hắc, lúc đó câu nói của Dương Kiếm hiện lên trong đầu, không sai, lương tâm của ta bị chó ăn rồi!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Quỷ Môn Quan

Dương Sâm gấp tới mức đầu đầy mồ hôi, dậm chân nói:

- Ông nội, sao người cổ hủ như vậy.

- Cổ hủ?

Dương Kiếm trừng mắt nhìn Dương Sâm, nói:

- Ta cho người đi theo Đoàn Phi, chính là muốn người thấy rõ sự hắc ám nơi quan trường, cho người cảnh tỉnh, không nên ôm bất cứ ảo tưởng gì, ai ngờ người lại không nhận ra điều gì, chỉ cần ai đó vừa ra tay, lập tức sẽ trở thành trọng phạm triều đình, truy nã khắp thiên hạ. Người cho rằng Lục Phiến Môn, Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ đều là bất tài sao? Bọn họ không nói tới quy luật giang hồ, người đông thế mạnh, thân thủ của người có mạnh hơn, cũng không có cách gì không ăn không uống, ngày đêm trốn chạy cái chết, người cho rằng ra biển thì không sợ sao? Ngoài biển càng nguy hiểm, cử tử nhất sinh, lẽ nào người muốn ông nội người, già như vậy rồi mà còn phải chịu nhiều khổ cực như vậy, thậm chí chết nơi đất khách sao?

Dương Sâm thần sắc lộ vẻ sầu thảm, cúi đầu xuống, Tô Dung khẽ cười một tiếng, nói:

- Dương Sâm, người đừng lo lắng, Dương lão nói rất đúng, mỗi người lựa chọn một quyền lực riêng, không cần phải ép buộc, hơn nữa ta chắc chắn có thể cứu được họ, Dương lão và người chỉ cần hộ tống ta tới Hàng Châu, đến lúc đó là không sao rồi.

- Thật sao? Vậy thật sự quá tốt rồi.

Dương Sâm vui vẻ kêu lên, nhưng y nhìn sắc mặt Tô Dung không lộ vẻ vui mừng, liền hỏi:

- Tô tỷ tỷ, tỷ lo lắng gì vậy? Chẳng lẽ là người đã đả thương tỷ đó ư?

Tô Dung lại cười nói:

- Đúng vậy, ta trong vòng một tháng đáng lẽ không nên tiếp tục bị thương nữa, nếu không chỉ sợ có muốn hồi phục cũng không được.

- Ông nội.

Dương Sâm nhìn về phía Dương Kiếm, Dương Kiếm thản nhiên nói:

- Ta và sư tổ của cô nương đã từng có duyên gặp mặt một lần, ta không thể để cô nương mạo hiểm, làm chuyện xấu hổ với sư môn, xin cô nương thứ lỗi, hôm nay cô cũng không thể ra tay.

Nụ cười trên mặt Tô Dung dần nhạt đi, nàng thản nhiên nhìn Dương Kiếm, nói:

- Dương lão muốn ta làm một người bất trung bất nghĩa, không giữ đúng ước hẹn sao?

Dương Kiếm lạnh lùng nói:

- Ta chỉ đang giúp cô nương độ kiếp, tuy nói nhập thể mới có thể xuất thể, nhưng cô nương lại tiến vào quá sâu, căn thân thần niệm rơi xuống bậc dưới, có muốn cũng khó khám được thiên đạo.

Tô Dung đáp:

- Ta đã nói rồi, mỗi người có quyền lựa chọn và sự theo đuổi của mình, tuy rằng thiên đạo từng là giấc mộng của những người luyện võ, nhưng nó chưa chắc đã là lựa chọn duy nhất của ta, Dương lão sao phải bức ta chứ?

Tiểu nhị bưng rượu đi lên, Dương Kiếm rót bát rượu cho Tô Dung, sau đó cũng rót cho mình một bát đầy, nói:

- Bức cô nương cũng vậy, nói tóm lại, hôm nay ba người chúng ta hãy ở đây ngồi uống rượu, nói chuyện, chuyện bên ngoài hãy để người ở ngoài đó giải quyết được rồi.

Tô Dung khẽ chau mày, im lặng nhìn Dương Kiếm, Dương Sâm lặng lẽ nhặt đôi dưa, Dương Kiếm lạnh lùng liếc mắt nhìn, Dương Sâm tinh thần chấn động, mất hứng buông dưa xuống. truyện copy từ

Tô Dung biết ban này Dương Sâm thử ra tay, nhưng còn chưa có động tác gì thì liền bị cái liếc mắt của Dương Kiếm đánh tan nhuệ khí. Tô Dung mơ hồ cảm thấy một luồng khí đang bao phủ quanh nàng và Dương Sâm, ngay đó Toái Ngọc Chỉ Lạc Cảnh Dương nhờ vào ống tay áo trống, lay động kinh khí mới có thể miễn cưỡng bao lấy Tô Dung, mà nay Dương Kiếm còn chưa hành động đã bày ra thiên la địa võng, động tác của y tự nhiên hài hòa, tự do phát triển, không hề có chút sơ hở. Tô Dung càng nhìn càng kinh sợ, trong lòng nghĩ bản thân có ở trạng thái toàn thịnh nhất cũng khó đỡ được mấy chiêu của Dương Kiếm, thiên hạ đệ nhất cao thủ danh bất hư truyền.

Thời gian dần dần trôi qua, trời đã trưa, nha dịch phủ Dương Châu và ba chiếc xe chở tù nhân từ từ đi tới. Đi cả buổi sáng, chiếc lồng gỗ của chiếc xe chở tù nhân hẳn không chịu nổi, ba người đám Hà Thịnh trên người cũng dính nhiều vật dơ bẩn, nhưng ba người tâm hồn bất giác, nếu có người lớn tiếng hỏi tên họ, bọn họ có khi còn ngốc nghếch mà cười đáp, nếu có người hỏi họ có giết người hay không, bọn họ cũng có thể ngốc nghếch mà

gật đầu, sau đó âm thanh nổi lên bốn phía, đám trẻ nhỏ vây quanh đều cười rộ lên, những viên đá rơi như mưa xuống.

Thấy cảnh tượng như vậy, Dương Kiếm nhú mà vuốt cằm:

- Quả nhiên có gì đó không đúng, đáng tiếc.

Y quay đầu nói với Tô Dung:

- Người biết không? Ta lo là tên tiểu tử này làm việc điên rồ, cho nên hôm qua ta đã đi cùng nó tới Dương Châu, tại nha môn ta đã gặp một chưởng môn người Hoa Sơn tên Hầu Xương Bang và sư đệ của gã là Minh Nhật Trần.

Dương Sâm vui vẻ nói:

- Bọn họ tới cứu Hạ đại ca và Ngọc Kỳ Ngọc Lâm sao?

Tô Dung than một tiếng, cúi đầu không nói, Dương Kiếm nhìn Dương Sâm nói:

- Người lầm rồi, bọn họ tới để thể hiện thiện ý với quan phủ, tuyên bố khai trừ Hạ Thịnh và hai tên tiểu tử kia đó. Ta nghe Hầu Xương Bang và Minh Nhật Trần cãi vã vài câu, nhưng không liên quan gì tới quan hệ sư môn, mà là vì kiếm quyết của Độc Cô Cửu Kiếm.

Dương Sâm buồn bã thở dài, nhìn ba người đang đi vòng quanh chợ không ngừng bị làm nhục, những giọt nước mắt lã lã.

Dương Kiếm bỗng nhiên gõ ngón tay xuống bàn, nhẹ nhàng hừ một tiếng:

- Xương triệt dương quan lệ vị can, công danh dư sự thả gia xan. Phù thiên thủy tổng vô cùng thụ, đối vũ vân mai nhất bán sơn. Kim cổ hận, kỷ

thiên bàn, chích ứng ly hợp thị bi hoan. Giang đầu vị thị phong ba ác, biệt hữu nhân gian hành lộ nan!

Dịch:

Hết khúc "Dương quan" lệ chữa khô,

Công danh chuyện hão đoái hoài chi.

Lặng lẽ nước tiền rừng cây thăm,

U ám mây che nửa núi mờ.

Xưa nay hận, tính muôn vàn,

Có phải vui buồn bởi hợp tan ?

Đầu sông sóng gió còn chưa hiểm,

Chính tại lòng người mới khó khăn.

Một bát rượu rót vào bụng, Dương Kiếm nói:

- Uống ba bát rượu, đưa bọn họ lên đường đi, hy vọng sau khi đầu thai chuyển thế, họ được sinh ra ở thời thái bình thế thịnh, không có nhiều oan khuất và hiểm ác như vậy.

- Không!

Bàn tay Dương Sâm, hướng về phía cung tên, vài lần muốn bắt nó lại, nhưng đều thất bại. Tô Dung than nhẹ một tiếng, bàn tay đặt trên bàn nhấc lên, một ngón tay chỉ vào bầu rượu trên tay Dương Kiếm, nói:

- Tô Dung bất tài, mời Dương lão chỉ điểm.

Dương Kiếm ha hả cười:

- Lan hoa phát huyết thủ, đã lâu không thấy rồi, nhất chỉ này của người rất sâu, rất tốt, vài năm nữa giang hồ này chính là thiên hạ của thế hệ các người. Các người có thể liên kết tấn công, chỉ cần ta chuyển thủ làm công, hoặc chiếc bình vỡ bát tan, hoặc rút lui rời khỏi, coi như các người thắng, ta cũng không ngăn cản các người đi cứu ba tên tiểu tử kia.

Tô Dung chỉ thấy nhất chỉ của mình đang nhắm rõ mục tiêu, nhưng thực tế lại chỉ lên không trung, hơn nữa trên không dường như còn có một lực hút, muốn đem ngón tay nàng chuyển hướng sang Dương Sâm, đầu ngón tay nàng khẽ run lên, thoát khỏi lực hút này, nàng khẽ quát một tiếng:

- Dương Sâm, rút đao.

Dương Sâm sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ, ta sờ soạng cây đao bên hông, nhưng Dương Kiếm lại nhắc bầu rượu rót rượu cho y, cười nói: xem chương mới tại (.

- Không nên chơi xấu như vậy, nếu không ta mà đổi ý, chỉ lo là chỉ thủ mà không tấn công đó.

Miệng bình rượu nhắm ngay vào huyết trung phủ dưới vai Dương Sâm, Dương Sâm biết ông nội sẽ không làm y bị thương, nhưng sợ y đổi ý, nên đành bỏ cây đao thu hút những ý niệm quan sát chú ý của những người xung quanh, y giơ tay, một quyền đánh về hướng bình rượu.

Tô Dung phân tán áp lực, Dương Sâm cũng đứng dậy, ba người chỉ tới hướng đó, cũng chẳng có mấy người quan tâm tới họ, cho dù nhìn họ chẳng khác gì đang chơi trò đoán số cả.

Thời gian dần trôi qua, đã giữa ngày, Hạ Thịnh và huynh đệ Nhạc Thị đã bị giải ra khỏi lồng giam, cùm gông được thay bằng dây trói, găm thêm cây bài sinh mạng được viết tên lên trên, hai chân quỳ trên mặt đất, chờ phủ Bảo Tri đã tới pháp trường ngồi đó hạ lệnh hành hình.

Cuối tháng tám trời còn nóng bức, canh ba buổi trưa đã qua, trăm thủ đang đợi tội nhân tới sau đó về nhà báỉ thần, đều đã nóng đến mức mồ hôi ướt đầm, Bảo đại nhân còn không có ý muốn trăm nhân.

- Đại nhân, giờ Ngọ đã qua, đại nhân.

Sư gia của Bảo đại nhân cẩn thận khuyên nhủ:

- Thời gian trôi qua thì không thể hành hình, đại nhân hay là mau hạ lệnh đi.

Dương Châu Tri phủ Bảo Tĩnh Bằng nhìn đồng hồ cát, cuối cùng cầm một cây lệnh màu đỏ trên bàn xử án, ném ra ngoài, quát:

- Hành hình.

Nghe thấy hai chữ hành hình, Dương Sâm đang ra sức tấn công Dương Kiếm tinh thần chấn động, quay đầu nhìn trăm thủ đã giơ cao quỹ đầu đao, y lập tức bị kiềm hãm, nội lực không bị kiềm chế phát truyền ra bốn phía, sắc mặt thoáng chốc biến thành màu tím vàng. Dương Kiếm than nhẹ một tiếng, chỉ vào huyết Kỳ Môn của Dương Sâm, Dương Sâm theo hướng vừa chỉ mà ngã, gục xuống bàn.

Ánh mắt Tô Dung cũng nhìn về phía trăm thủ, tinh thần của nàng cũng chịu sự tấn công mãnh liệt, nhưng mắt lập tức bị hoa đi, tinh thần nàng cũng đột nhiên yên tĩnh lại, động tĩnh bên người, những thay đổi khí cơ đều ấn lại trong lòng, một ngón tay nàng đưa ra, Dương Kiếm mặc dù nhìn theo hướng ngón tay nàng, nhưng giờ phút này đang lo cho người cháu, lộ ra sơ hở và bị Tô Dung bắt được, chỉ thấy ngón tay trắng nhỏ nhẹ nhàng linh hoạt chỉ trên bầu rượu, bầu rượu tinh khiết vô thanh vô tức bị thùng một lỗ, rượu ào ào trào ra, Tô Dung thu hồi ngón tay, nhưng không hề dính một giọt nước.

- Haha, không tệ, không hổ danh là đồ tôn của Thanh Lam, ta thua rồi.

Dương Kiếm phóng khoáng cười ha hả, vung tay lên, một đao trắng như tia chớp bay ra ngoài.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Đao Hạ Lưu Nhân

Pháp trường tạm thời tại ngã tư đường, trăm thủ thân hình to lớn, thô ác tay rút mạng bài trên cổ Hạ Thịnh, giơ cao quỷ đầu đao, trong lòng yên lặng tự nói:

- Tiểu tử, ta chỉ là người nghe theo lệnh, sau này ta sẽ đốt ba đốt hương cho người, người oan có đầu nợ có chủ, đừng có tới tìm ta.

- Hạ đao lưu nhân!

Lão Lưu mơ hồ nghe thấy có tiếng người hô, ánh mắt y theo ý thức quay đầu lại nhìn Bảo đại nhân, vị đội trưởng nhà lao lông mi đứng thẳng, nghiêm nghị quát:

- Còn ngờ ra làm gì, không mau chém phạm nhân ngay.

Thấy đội trưởng nhà lao quát lớn như vậy, lão Lưu trong lòng mơ hồ, y không chút do dự, một đao chém về phía cổ Hạ Thịnh.

Ánh sáng trắng lóe lên, một thanh âm vang lên, lão Lưu chỉ cảm thấy trên tay bị chấn động, cây đao chưa một lần sai lầm đột nhiên nghiêng qua một bên, tiếng chà sát vang lên chém vào tảng đá rải trên mặt đất, tạo ra vô số đốm lửa. Hai tay bị chấn động, lão Lưu cầm không chắc quỷ đầu đao, không ngờ rời tay ra.

Đội trưởng đại lao nhà lao phủ Dương Châu - Giản Vô Nha đang chăm chú nhìn pháp trường, trong lòng bỗng giật mình, chỉ thấy bên cạnh chân lão Lưu có một cái bát to chỉ thiếu miệng đang ùng ục chuyển động, ánh

mắt của y lập tức hướng nhìn về quán rượu nơi đám người Dương Kiếm đang uống rượu.

- To gan.

Giản Vô Nha quét một tiếng rút ra yêu đao, hét lớn một tiếng, y còn chưa hô ra lời đi bắt người, chợt nghe có người ở xa hét lớn một tiếng:

- Đao hạ lưu nhân, thánh chỉ tới! Đao hạ lưu nhân.

Âm thanh như sấm đánh, âm âm tới, sau khi Bảo Tinh Bằng nghe thấy tiếng la kia trong lòng kích động, y đứng lên, nhìn lại hướng mà âm thanh truyền tới, những người đứng xem hành hình ở hiện trường dường như cũng nghe thấy tiếng, tất cả đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cửa thành phía Tây bụi đất cuồn cuộn, tiếng bước chân âm âm, như là có thiên binh vạn mã đang tiến lên, đằng trước bụi đất, vài người mặc áo vàng thêu kì lân phi ngựa như điên mà lao tới.

- Cẩm Y Vệ.

Bảo Tinh Bằng kinh ngạc, phi ngựa phục, loan đổi, thêu xuân đao, đây là trang phục của Cẩm Y Vệ, hơn nữa những người đang mặc trang phục phi ngựa kia đều là thân cận bên cạnh Hoàng thượng, bọn họ sao lại tới Dương Châu? Không chỉ mang thánh chỉ tới, hơn nữa còn là vì ngăn cản việc hành hình, chẳng nhẽ hôm đó việc lai khách Tô Châu nói là sự thật?

Dân chúng xem xung quanh theo bản năng tránh sang một bên, năm người đám Hoa Minh miệng hét lớn xông vào ngã tư đường. Hoa Minh trước tiên liếc mắt nhìn về phía đám người giữa pháp trường, chỉ thấy trên mặt đất không có máu tươi, ba người đang quỳ song song trên mặt đất, sau lưng họ đã bị bỏ mạng bài viết tên ở trên, Hoa Minh thở phào nhẹ nhõm, hết sức yên lòng. Y vung tay lên, bốn tên thủ hạ nhanh chóng bảo vệ ba

người đám Hạ Thịnh, đám người lão Lưu và lao đầu cũng chạy tới bên cạnh.

Hoa Minh giờ cao thánh chỉ, hét lớn:

- Phụng mệnh của khâm sai đại nhân, tạm hoãn hành hình! Ba người này tạm thời giải về đài thẩm.

Bảo Tinh Bằng đi ra phía trước, thi lễ nói:

- Xin hỏi tướng quân, là vị khâm sai đại nhân nào hạ lệnh? Khâm sai đại nhân ở đâu? Nam Trực Lệ chưa từng nghe nói có khâm sai mà?

Hoa Minh quát:

- Nam Trực Lệ tuần phủ khâm sai Đoàn Phi Đoàn đại nhân do Hoàng thượng khâm điểm hiện tại đang trên đường đến Dương Châu! Bốn quan phụng mệnh đến trước để hoãn việc hành hình, Bảo đại nhân ngài muốn xem qua thánh không?

Bảo Tinh Bằng vội nói không dám, gã nhìn ba người Hạ Thịnh, lắc đầu rồi phất tay cho đám nha dịch và trăm thủ lui ra, quay sang nói với Hoa Minh:

- Nếu là mệnh lệnh của khâm sai đại nhân, vậy thì phải tuân chiếu phụng hành rồi. Xin hỏi tôn tính đại danh của tướng quân? Nơi này không tiện nói chuyện, chi bằng áp tải phạm nhân về phủ nha trước đã, hạ quan sẽ thiết yến đón gió tướng quân.

Hoa Minh nói:

- Như thế rất tốt, có lẽ khoảng một canh giờ nữa đại nhân sẽ tới, bốn quan có trách nhiệm bảo vệ khâm sai. Sau khi sắp xếp cho phạm nhân ổn

thỏa sẽ lập tức đi đón đại nhân, chuyện phía sau đành giao cho Bảo đại nhân rồi.

Bảo Tinh Bằng đều bằng lòng, gã quay đầu hét lớn lệnh đám nha dịch giải tán bách tính đang vây xem, ánh mắt đột nhiên dừng lại tại một tửu quán nhỏ. Gã do dự một chút, rồi nói với Hoa Minh:

- Hoa đại nhân, trước khi ngài đến trong tửu quán nhỏ này có một người ném một cái bát to ra làm văng dao của trăm thủ, có nên tra hỏi người trong tửu quán kia một chút không?

Lúc này tại tửu quán, Dương Kiếm đã đi rồi, Dương Sâm còn gục trên bàn, Tô Dung ngẩng đầu đi ra, cao giọng nói:

- Không cần tra xét, cái bát to kia là do ta ném ra đấy, xin hỏi tướng quân, ngài nói khâm sai có phải Đoàn Phi Đoàn đại nhân? Ta là Tô Dung, không biết Đoàn đại nhân có nhắc tới ta với tướng quân chưa?

Hoa Minh nhìn Tô Dung hai mắt sáng ngời, trong lòng y thầm khen, nói:

- Hóa ra là Tô cô nương, người như hình với bóng bên cạnh Đoàn đại nhân, Đoàn đại nhân quả thật tính toán chu toàn, nếu không có Tô cô nương ném chiếc bát to này cản trở, ta có lẽ không có mặt mũi nào đi gặp đại nhân, chỉ có thể tự vẫn tạ tội.

Tô Dung cười nói: truyện copy từ

- Tướng quân quá lời, xin hỏi tướng quân, Đoàn đại nhân hiện đang ở đâu?

Hoa Minh xoay người xuống ngựa, cung kính thi lễ với Tô Dung, nói:

- Tô cô nương, Đoàn đại nhân chia tay ta ở Kim Sơn, ta thúc ngựa như bay mà tới đây, đại nhân có lẽ mới đi được nửa đường, ngựa Giang Nam

mã lực kém, mới đi được nửa đường đã kiệt sức, ta chỉ có thể giữa đường dùng ngân lượng đổi lấy mấy con ngựa của người khác, ngay cả như vậy, vẫn đến muộn một bước, may thay đã có Tô cô nương trấn thủ lúc này.

Bảo Tinh Bằng bị lạnh nhạt, đứng một bên có vẻ khó chịu. Tên Hoa Minh lãnh đạm với y, nhưng lại cẩn thận nhiệt tình với tiểu nha đầu này, thật là buồn cười, y chen lời nói:

- Tướng quân cười quen ngựa phương bắc, ngựa phương nam tất nhiên không chịu nổi roi vọt của tướng quân. Tướng quân, Tô cô nương, thời tiết có vẻ nóng bức, chúng ta hay là trở về nha môn trước rồi nói chuyện.

Hoa Minh nhìn bốn phía, nói:

- Đại nhân lệnh cho ta sau khi tới Dương Châu hội hợp với vài người, ngoài Tô cô nương còn có Dương Sâm, Quách Uy, Hồng Bang, Tưởng Tuấn, không biết bọn họ có ở đây không? truyện cập nhật nhanh nhất tại chầm

Tô Dung mỉm cười chỉ ngón tay nhỏ nhắn về bốn phía, gật nói:

- Bọn họ đều có mặt, Dương Sâm đang nghỉ ngơi trong tửu quán, Quách Uy và mấy người mau tới đây.

Ba người đám Quách Uy còn đang do dự có nên đi ra gặp mặt hay không, nghe được Tô Dung gọi, bọn họ cuối cùng cũng yên tâm mà xuyên qua đám người, trên mặt lộ vẻ vui mừng, kêu lên:

- Chúng tôi tới đây, Tô cô nương, cô đã tới Tô Châu sao lại không đi tìm chúng tôi, làm chúng tôi lo lắng lâu như vậy, tối hôm qua mấy người chúng tôi lo tới mức còn không chợp mắt.

Tô Dung thở dài:

- Chuyện của các huynh ta biết hết rồi, bỏ ba cái quan tài kia đi, bọn họ không cần vật đó nữa rồi, xử lí xong sự tình, tới phủ Dương Châu hội hợp.

Quách Uy cười nói:

- Còn biện pháp gì tốt hơn nữa, trực tiếp để ông chủ nó mang về, vận đen đó, chúng ta không cần nữa rồi.

Đợi Dương Sâm mơ màng tỉnh lại, chỉ thấy Quách Uy đang tán gẫu nhiệt tình với một người nào đó không quen, Dương Sâm ngồi dậy, sờ sờ ngực, hỏi:

- Tại sao ta lại ở chỗ này? Ngọc Kỳ Ngọc Lâm sao rồi?

Quách Uy quay đầu cười nói với y:

- Bọn họ không sao, đang ở vách bên, Tô cô nương đang kiểm tra cho họ, dặn chúng ta không nên quấy rầy. Người này là Cẩm Y Giáo Úy La Siêu Huy, họ là do Đoàn đại nhân phái tới đây. Đoàn đại nhân đã phụng chỉ trở thành Nam Trực Lệ Tuần phủ khâm sai, Hồng Bang và Tưởng Tuấn đang đi đón đại nhân, có lẽ sắp trở về rồi.

- Ồ.

Dương Sâm không biết gì sờ sờ đầu, đột nhiên kêu lên:

- Khâm sai? Nam Trực Lệ Tuần phủ khâm sai? Đoàn đại nhân lại được thăng quan.

Quách Uy cười nói:

- Đúng vậy, tuy nhiên cũng không thể cho là thăng quan. Đoàn đại nhân vẫn nhận bổng lộc Hữu Đô Thiêm Ngự Sử Tứ phẩm của Đô Sát viện, chẳng qua có quyền quyết đoán ở mặt tra án thôi, hơn nữa trước năm mới

cần trở về kinh báo cáo công tác giao chỉ, nói cách khác, chức khâm sai này chỉ có thời hạn ba tháng thôi.

La Gia Huy cười nói:

- Chỉ cần Hoàng thượng tiếp tục trọng dụng đại nhân, chức khâm sai có là gì chứ?

Dương Sâm mừng rỡ nói:

- Ha ha, La đại ca nói không sai, Đoàn đại nhân là tuần phủ khâm sai rồi, tuần phủ Nam Trực Lệ, ta chẳng phải đã trở thành đệ nhất Ngõ tác ở Nam Trực Lệ sao?

Quách Uy đá vào chân y, cười nói:

- Đệ nhất hay không cũng không tới phần tự người phong, người có thực lực sao? Lăn qua một bên mà nằm mơ đi.

Dương Sâm mặc kệ y, ngây ngô sang một bên ảo tưởng, trên thực tế gã đang vênh tai lắng nghe âm thanh ở vách bên.

Ngay tại căn phòng sát vách, Hạ Thịnh, Ngọc Kỳ Ngọc Lâm ngồi song song trên ghế, lưng quay về phía cửa chính. Tô Dung đứng sau lưng họ, thỉnh thoảng hai tay lại dẫn đo trên đầu họ, sau đó lại nhíu mày suy tư.

- Tình hình rất khó giải quyết?

Một âm thanh vang ra, Tô Dung không hề kinh ngạc, trong thành Dương Châu người có thể tiếp cận nàng mà thần không biết quỷ không hay hẳn không nhiều lắm, Dương Kiếm là một trong những người nàng biết.

Tô Dung gật gật đầu, nói:

- Huyết Thông thiên, huyết lạc lại của bọn họ đều bị người khác đả thương, nội lực âm độc đang xâm nhập vào lão bộ chử huyết, ta từng thử giúp họ bức ra ngoài. Lúc đầu dường như thuận lợi, nội lực âm độc kia vừa chạm đã lui, cuối cùng lại len vào trong huyết thông thiên và huyết lạc lại. Ta không dám tạo áp lực lần nữa, để tránh tạo ra hậu quả khôn lường, một khi ta thu công, nội lực âm độc kia liền tàn sát bừa bãi, không chừng không có biện pháp nào nữa.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Cứu Châm Chế Thần

Dương Kiếm nói:

- Đến người cũng không có cách nào, ta nghĩ trên đời này chẳng ai nghĩ ra cách nữa, chẳng lẽ đưa bọn họ tới Thiếu Lâm hoặc Thiên Môn?

Tô Dung lắc đầu nói:

- Người hạ độc thủ không biết đã dùng thủ pháp âm độc gì, ta nghi ngờ có tẩy tủy cũng vô dụng, có lẽ chỉ có thể bắt tên hạ độc thủ buộc y ra tay cứu chữa.

Dương Kiếm nói:

- Được rồi, ta sẽ kiểm tra trong thành Dương Châu, xem có ẩn náu cao thủ Ma Môn nào không.

- Làm phiền Dương Lão rồi.

Tô Dung nói, Dương Kiếm không trả lời gì thêm, hắn là đi rồi, Tô Dung lại tiếp tục suy tư không biết nên chữa trị cho ba người kia ra sao?

Đoàn Phi vội vàng đuổi tới hậu viện phủ nha Dương Châu, vào trong thiên viện trang trọng chuyên tiếp đón khách quý, Quách Uy nghênh đón hắn ở sân, đem sự tình nói cho hắn biết.

Đoàn Phi mặc kệ lời cảnh cáo của Tô Dung, hắn nói lớn:

- Dung nhi, người có ở bên trong không? Tình hình sao rồi?

Tô Dung mở cửa, có chút mệt mỏi nói với Đoàn Phi:

- Không ổn lắm, thân thể họ mặc dù không bị thương, nhưng huyết đạo phần đầu lại bị người ta động tới, thế nên thần trí bất minh.

- Không còn cách nào sao?

Đoàn Phi thất vọng nói.

Tô Dung trầm ngâm một chút, nói:

- Công tử, để tiểu nữ nghĩ đã.

Nhìn đến thần sắc của nàng, Đoàn Phi biết hy vọng rất mong manh, hăn thất vọng dậm chân một cái, nói:

- Ta có thể vào thăm họ một lát không? truyện copy từ

Tô Dung nói:

- Đương nhiên có thể, chỉ cần không vận công kích thích các huyết đạo trên não bộ của họ, có cắt thịt họ ra, họ cũng không có cảm giác gì đâu.

Đoàn Phi nhanh chóng bước vào trong, nhìn bộ dạng xiềng xích trên ba người đám Hạ Thịnh, không khỏi nhú mào, tiến tới trước mặt họ, thấy thần sắc ngu si của ba người, trong lòng hăn vô cùng chua xót, quang cảnh lần đầu tiên gặp Hạ Thịnh, Nhạc Ngọc Kỳ hiện ra trước mắt. Lúc đó họ vô cùng hiên ngang, ba người quen biết, tương giao, hình ảnh ba người chiến đấu bảo vệ nhau với giặc Oa hiện ra trước mắt rõ mồn một, Đoàn Phi xiết chặt tay, lăm bầm nói:

-Thật quá đáng, thật đáng ghét, là ai làm? Bắt được y ta tuyệt không để y sống sót!

Tô Dung suy tư đáp:

- Ta thật không dám khẳng định, tuy nhiên người hạ độc thủ khẳng định có liên quan tới tà phái có tên là Âm Quý phái. Âm Quý phái có một môn tà thuật lấy tên là Cửu châm chế thần thuật, giống với sự khống chế mà họ đang chịu đựng.

- Cửu châm chế thần thuật.

Đoàn Phi có cảm giác bản thân đã từng nghe cái tên này ở đâu đó, hẳn nói:

- Dung nhi, người thật sự xác định thủ pháp này có liên quan tới Cửu châm chế thần thuật sao?

Tô Dung đáp:

- Uhm, tiểu nữ chắc tới năm thành (50%), công tử chẳng lẽ đã nghe qua loại tà thuật này?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Không biết, tuy nhiên tên này ta có vẻ đã nghe qua, chả lẽ thứ này đến cả Quý Ảnh Tử Dương Kiếm Dương đại hiệp cũng không chữa trị được sao?

Tô Dung lắc đầu nói:

- Thuật nghiệp chuyên tấn công, Âm Quý phái không nổi danh về võ công, mà nổi về các loại tà thuật trứ danh, Cửu châm chế thần thuật vô cùng kì bí, nhưng loại tà thuật thi triển trên ba người này còn kì dị hơn, từ cửu châm chuyển hóa thành lưỡng châm mà không hề giảm bớt uy lực của nó. Theo tiểu nữ đoán đây là một tà đồ thiên tài đã chuyển hóa cửu châm chế thần thuật tinh giản mà thành, có một đặc thù sử dụng nào đó, ví dụ như bức cung, hay là thôi miên?

- Ý của người là...

Đoàn Phi thốt lên:

- Độc Cô Cửu Kiếm?

Tô Dung lắc đầu nói:

- Cái này tiểu nữ cũng khó xác định, tuy nhiên...

Tô Dung hướng về phía Hạ Thịnh nói:

- Người tên là gì?

Hạ Thịnh ánh mắt ngậy đại nhìn Tô Dung, y há mồm nói:

- Ta là đại đệ tử phái Hoa Sơn Hạ Thịnh.

Cùng lúc đó Nhạc Ngọc Kỳ và Nhạc Ngọc Lâm cũng nói lên lai lịch của mình, Đoàn Phi kinh ngạc nói:

- Bọn họ bị thôi miên khống chế sao? Người hạ thủ muốn gì trên người họ?

- Có lẽ chính là Độc cô cửu kiếm, ai biết được, nghe nói chương môn Hoa Sơn Hầu Xương Bang và sư đệ của y là Minh Nhật Trần hôm qua tới bái kiến Tri phủ Bảo đại nhân, bọn họ khai trừ Hạ Thịnh và Nhạc Ngọc Kỳ, thoát nhìn còn cao hứng mà rời đi, có lẽ họ đã nhận được vật mình muốn.

Tô Dung nói.

Nhìn Hạ Thịnh và Nhạc gia huynh đệ ở trước mắt, Đoàn Phi đột nhiên hỏi:

- Nhạc Ngọc Kỳ, Độc cô cửu kiếm người học được từ đâu?

Nhạc Ngọc Kỳ ánh mắt hướng về phía Đoàn Phi, nhưng y lại không trả lời, ánh mắt bình tĩnh nhìn Đoàn Phi, trên mặt đột nhiên vắn vẹo, ôm đầu kêu thảm thiết.

Tô Dung nhanh tay nhanh mắt ấn vào huyệt đạo sau cổ y, Nhạc Ngọc Kỳ ngã xuống, thân thể bình tĩnh lại, Đoàn Phi kinh hãi nói:

- Sao vậy?

Tô Dung nói:

- Tiểu nữ đã nói với công tử, trên đời này không có thuật thôi miên vạn năng, bọn họ mặc dù chịu quản chế của tà thuật không tự chủ được. Họ có khả năng trả lời một vài câu hỏi bình thường không có nghĩa là họ có thể nói ra bí mật trong lòng họ, vừa rồi câu hỏi của công tử chạm đúng vào bí mật trong lòng họ, vì thế phản ứng của họ mới mãnh liệt như vậy.

-Ồ, hóa ra là vậy, chỉ cần không hỏi tới bí mật trong lòng họ, thì sẽ không như vậy đúng không?

Đoàn Phi hứng thú hỏi.

Tô Dung có chút không vui nhìn hắn, bản tính kiên trì đáp:

- Bọn họ thần trí bị chế ngự, nên chỉ trả lời được các câu hỏi đơn giản, công tử chơi đủ chưa? Tiểu nữ còn đang nghĩ biện pháp cứu họ, nếu không còn gì công tử đi ra ngoài chờ đi.

Đoàn Phi cười mỉa, nói:

- Đúng, là ta không tốt, ài, ta cũng chỉ là mua vui trong nỗi khổ thôi mà, đừng có nóng vội, ta lập tức đi ngay. Người cũng phải cẩn thận, nếu không chắc chắn 100% thì chớ có liều mà động thủ cứu người.

Tô Dung chẳng muốn trả lời, Đoàn Phi thấy mọi người đuổi ra ngoài, sau khi xoay người đóng cửa, thần thái của Đoàn Phi lúc quay đầu lại đã nghiêm nghị vô cùng, hần cấn rằng nói:

- Tên khốn khiếp nào tuyệt không thể tha thứ, Thạch Bản, đi tìm Bảo tri phủ tới, ta muốn gặp y trong thư phòng.

Hoa Minh nói:

- Hay để hạ quan đi, tên Bảo tri phủ này hạ quan thấy có gì đó khác lạ, tuy nhiên lại không thể nói ra được là gì.

- Bởi vì tuổi của y còn trẻ sao?

Đoàn Phi nói:

- Ba mươi tuổi đầu đã được làm Tri phủ, quả thật rất giỏi.

Hoa Minh lắc đầu, xoay người rồi đi. Chỉ một lát sau, Đoàn Phi lại một lần nữa gặp được Dương Châu tri phủ Bảo Tinh Bằng tại phòng khách.

Bảo Tinh Bằng tuổi chừng ba mươi hai, ba mươi ba, cao hơn Đoàn Phi nửa cái đầu, ngũ quan cân đối, hai mắt có thần, bộ dạng trông rất khôn khéo tài năng, y vừa vào cửa liền thi lễ tham kiến thượng quan Đoàn Phi, làm Đoàn Phi có chút ngượng ngùng.

Hai người chủ khách ngồi cách nhau một chiếc bàn trà, sau khi ngồi xuống Bảo Tinh Bằng chấp tay nói:

- Đoàn đại nhân gọi hạ quan tới, không biết có gì chỉ bảo?

Đoàn Phi trầm ngâm một chút, hỏi:

- Bảo đại nhân, ngày đó đại nhân làm thế nào mà bắt lại được đại đệ tử Hoa Sơn Hạ Thịnh và hai sư đệ của y? Nghe nói Bảo đại nhân đã được cao

nhân chỉ điểm, không biết, người đó sao lại chỉ điểm giúp Bảo đại nhân vậy?

Bảo Tinh Bằng rút từ trong tay áo ra một tờ giấy và một con dao găm, đưa cho Đoàn Phi nói:

- Đoàn đại nhân, hôm đó hạ quan đi ngủ khá muộn, sắp tới canh ba mà còn xử lý công văn trong thư phòng, đột nhiên có một âm thanh vang lên, cây dao găm găm mẫu giấy này liền dính ngay trên bàn của hạ quan. Hạ quan kinh hãi, kêu to có thích khách, kinh động toàn bộ nha dịch lòng bắt chung quanh, nhưng không hề thấy một chút tung tích của thích khách. Hạ quan sau khi trấn tĩnh lại liền mở tờ giấy ra xem, nửa tin nửa ngờ dẫn người đi tới hiệu thuốc bắc kia, đem Hạ Thịnh và hai người đó bắt về, lúc đó bộ dạng của ba người họ đều như vậy.

Đoàn Phi nhận lấy con dao găm và tờ giấy, dao găm không có đặc thù gì, là món hàng thấp kém có thể mua được bên đường với giá mười mấy tiền, nhưng tờ giấy kia lại thu hút sự chú ý của Đoàn Phi.

Trên tờ giấy viết lên nơi chốn của ba người đám Hạ Thịnh, hoàn toàn khớp với lời nói của Bảo Tinh Bằng. Tuy nhiên, cái Đoàn Phi muốn xem không phải nội dung của tờ giấy, mà chất liệu của tờ giấy và bút tích của người kia, thậm chí là mùi, và màu mực.

Bảo Tinh Bằng cẩn thận nói:

- Đoàn đại nhân, hạ quan có chút tò mò, Đoàn đại nhân có vẻ rất tò mò về vị đại hiệp kia, y và bản án dường như không có can hệ gì? Hung thủ chính là Hạ Thịnh và Nhạc Ngọc Kỳ, Nhạc Ngọc Lân.

Đoàn Phi ánh mắt lạnh lùng quét ngang, nhìn Bảo Tinh Bằng, thản nhiên nói:

- Bảo đại nhân, xin đại nhân nhớ kỹ, ba người bọn họ không phải hung thủ, án tử kia là do ta xử lý, chẳng lẽ ta còn không rõ ràng? Bọn họ không phải hung thủ, hơn nữa còn là anh hùng, là huynh đệ cùng nhau giết giặc Oa! Bảo đại nhân cho rằng họ là hung thủ, không biết chứng cứ là gì?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Bí Mật Của Tờ Giấy

Bảo Tinh Bằng bị Đoàn Phi hỏi khó, y quanh co nói:

- Bọn họ...hạ quan phụng mệnh xử lý lại án tử của Thái thú tiền nhiệm, vì thế có xem được hồ sơ vụ án trấn Hải An này. Trong hồ sơ chỉ rõ Quảng Đan Tùng là thủ phạm chính, còn huynh đệ Nhạc thị là tòng phạm, bản quan thấy có chút nghi ngờ, vì huynh đệ Nhạc thị và Quảng Đan Tùng một bên thuộc phái Không Động, một bên là phái Hoa Sơn, hoàn toàn không có khả năng cấu kết lại. Vì thế bản quan liền tiến hành điều tra, hai huynh đệ họ cũng đã thừa nhận mình thực sự là hung thủ, vì thế bản quan mới xin Hình Bộ sửa án. Hình Bộ phê chuẩn rất nhanh, không nghĩ rằng đêm trước khi tới Hình bộ lại có người cướp ngục, chuyện sau đó Đoàn đại nhân cũng biết rồi đó.

Đoàn Phi nói:

- Hạ Thịnh cướp ngục là thật, nhưng người chỉ dựa vào tờ giấy không rõ lai lịch kia mà cho rằng Hạ Thịnh là người chủ mưu gây án giết người liên tiếp ở trấn Hải An sao?

Bảo Tinh Bằng nói:

- Đoàn đại nhân, Hạ Thịnh là sư huynh của họ, cũng có khả năng thay họ quyết định chứ, hơn nữa lúc hỏi tra, Hạ Thịnh cũng đã nhận mình giết người, bản quan đây mới định tử tội cho y.

Đoàn Phi tiếp tục nhìn chăm chăm Bảo Tinh Bằng, nói:

- Bọn họ ba người đều đã bị người khác dùng Cửu châm chế thần thuật làm cho ngu ngốc, hỏi y cái gì y đều đáp như vậy, người có thể coi đó là khẩu cung sao? Hạ Thịnh đồng ý điểm thứ là sao? Là người làm thay phải không? truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Bảo Tinh Bằng có chút bối rối nói:

- Đoàn đại nhân, hạ quan đồng ý việc y điểm chỉ là nha dịch giúp y làm, nhưng bản quan làm vậy chẳng phải để sớm có thể kết án sao? Hạ quan mới tới đảm nhiệm không lâu, công vụ lưu lại của tiền nhiệm chông chất như núi, Hạ Thịnh đã trở lên ngu si, cũng chỉ có thể làm vậy thôi.

Đoàn Phi vô cùng đau đớn nói:

- Si ngốc thì có thể tùy tiện định tội, tùy tiện chém đầu sao? Bảo đại nhân, Hạ Thịnh và huynh đệ Nhạc Thị là do quan phủ mời tới trấn Hải An giúp đỡ, bọn họ có công lao to lớn trong trận chiến chống giặc Oa ở Sảo Hậ, không có họ ra sức giết giặc, giặc Oa sớm đã huyết tẩy trấn Hải An rồi. Những việc đó là do ta tận mắt nhìn thấy, lúc ấy còn có Tổng bộ Sử Vũ Phong cùng với vài vị bộ khoái các huyện cấp dưới Dương Châu. Bảo đại nhân nếu không tin, có thể sai đầy tớ tới trấn Hải An mời liên minh tin bảo vệ họ, hoặc có thể gọi những bộ khoái lúc đó được cử tới trấn Hải An trợ giúp phá án đến làm chứng.

Bảo Tinh Bằng đỏ mặt, cúi đầu nói:

- Đại nhân nói rất đúng, hạ quan quá tùy tiện rồi, án tử này đã có đại nhân làm chứng hẳn là không còn gì nghi vấn, nhưng sao lúc đầu lại vẫn phán quyết họ lao dịch?

Đoàn Phi nói với Bảo Tinh Bằng phán quyết của Tả Chí Quân lúc đầu, Bảo Tinh Bằng lúc này mới chợt hiểu, nói:

- Thì ra là thế, hạ quan thật không rõ lắm huyền cơ trong vấn đề này, cứ thế mà ngộ phán, cũng may đại nhân đuổi tới đúng lúc, bằng không khó mà xoay chuyển được sai lầm. Lúc này không giống xưa, đại nhân vừa hay giúp họ rửa sạch hoàn toàn oan tình, trả cho họ sự trong sạch rồi.

Đoàn Phi không ngờ Bảo đại nhân này lại ăn nói khéo như vậy, bao nhiêu lời công kích chuẩn bị sẵn trong đầu đều không phải dùng tới rồi, hãnh thở dài, nói:

- Hiện tại họ đã bị hại thành những tên ngốc, cho dù có thay họ rửa sạch oan uổng, đối với họ có tác dụng gì đâu?

Bảo Tinh Bằng nhìn Đoàn Phi lật ngang lật ngửa tờ giấy kia, y hỏi:

- Đoàn đại nhân, trên tờ giấy này còn có manh mối gì mà hạ quan không phát hiện ra?

Đoàn Phi đem tờ giấy và con dao găm giao cho Hoa Minh đang đứng sau hẳn, rồi mới nói với Bảo Tinh Bằng:

- Bảo đại nhân có điều không biết, ta rất giỏi nhìn ra nhiều thứ từ những chứng cứ nhỏ nhất, ví dụ, tờ giấy này là được cắt ra từ một khối giấy Tuyên Thành hoàn chỉnh, mà loại giấy Tuyên Thành này lại không giống với loại giấy Tuyên Thành để viết chữ bình thường. Đây là loại giấy Thục Tuyên bề mặt đặc biệt và nhiều tầng, từ tờ giấy này ta có thể đoán chắc chủ nhân tờ giấy này là người thích những bức vẽ tỉ mỉ, cuộc sống của gã hẳn là khá dư dả, rỗi rãi, nhiều thời gian, nhưng gã vẽ tranh chỉ để tiêu tốn thời gian, cũng không tính toán là vẽ một bức tranh truyền lưu hậu thế, trong sọt rác trong thư phòng của gã hẳn là có không ít những bức vẽ chỉ vẽ một nửa liền vò thành cục để vứt bỏ. Nếp uốn của tờ giấy này là do vậy, lúc đó cần tới giấy, gã liền lấy ra một khối nhỏ từ trong đám giấy lộn trong sọt rác ra.

Bảo Tinh Bằng càng nghe càng kinh ngạc, một tờ giấy nhỏ như vậy không ngờ lại có thể nói ra nhiều thứ thế. Vị khâm sai đại nhân trẻ tuổi

trước mắt đúng là không thể coi thường, nghe nói hãn bắt đầu từ huyện Bảo Ứng dưới trị của Dương Châu, liên tục phá kỳ án, thế nên mới liên tục được thăng chức cho tới chức Khâm sai đại nhân ngày hôm nay. Lúc đầu vụ án giết người liên tiếp ở trấn Hải An này chính là do hãn phá.

Đoàn Phi thấy Bảo Tinh Bằng đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, có chút ngượng ngùng nói:

- Lần trước đi mua giấy về luyện chữ có hỏi ông chủ tiệm giấy vài câu, thế mới biết trong tờ giấy nhỏ này lại có nhiều kiến thức như thế, không ngờ tới hôm nay lại phải dùng tới. Đối với những chữ trên tờ giấy này ta lại không rõ lắm, Bảo đại nhân có thấy được đầu mỗi gì từ nó không?

Bảo Tinh Bằng nịnh nọt, nói:

- Đại nhân học rộng tài cao, hạ quan khâm phục, hạ quan cho rằng tờ giấy kia là dùng tay trái viết, mặc dù nét chữ khá lưu loát, nhưng chữ của y khi đặt bút lại rất nặng, từ trái sang phải gắng sức nhẹ dần, kết câu luôn có cảm giác chưa hết ý. Hạ quan tay phải từng bị thương, dùng tay trái viết qua mấy ngàn chữ, bởi vậy mới đoán thế.

Đoàn Phi cười nói:

- Uhm, Bảo đại nhân quan sát thật kỹ càng, người này tay trái đã viết chữ rất tốt, tay phải của y chắc chắn phải hoàn mỹ hơn. Bảo đại nhân có nghiên cứu thư pháp, thư pháp của Bảo đại nhân phải rất tốt, chẳng biết bản quan có thể thưởng thức một chút không?

Bảo Tinh Bằng mỉm cười nói:

- Bản quan tự thể xấu xí, thật sự không thể coi là pháp nhãn, tuy nhiên, lời đại nhân liệu có dụng ý gì khác?

Đoàn Phi cười nói:

- Bảo đại nhân thật là người biết chuyện, nguyên nhân trong đó bản quan cũng không dài dòng, không biết Bảo đại nhân có đồng ý phối hợp không?

Bảo Tinh Bằng cười nói:

- Không thể ngờ rằng trong mắt đại nhân hạ quan lại là nghi phạm đầu tiên, như vậy đi, mời đại nhân tới thư phòng của hạ quan xem xét, xem xem thư phòng của hạ quan có nhiều loại giấy này hay không, hoặc là trong sọt rác có giấy lộn chưa vẽ hết không, hạ quan lại dùng cả tay trái, tay phải đem tờ giấy sao một lần nữa, như vậy đại nhân đã tin tưởng hạ quan chưa?

Đoàn Phi cười nói:

- Như thế là tốt, đa tạ Bảo đại nhân phối hợp, ta làm vậy cũng chỉ vì phách, kính xin Bảo đại nhân không trách tội.

Bảo Tinh Bằng cười khổ nói:

- Không dám, không dám. Đại nhân, mời!

Dưới sự chỉ dẫn của Bảo Tinh Bằng, Đoàn Phi dẫn Hoa Minh và Thạch Bàn tới hậu viện thư phòng hậu trạch phủ nha Tri phủ đại nhân Bảo Tinh Bằng.

Trong thư phòng sách cũng không ít, tuy nhiên đều là Tứ thư ngũ kinh mà Đoàn Phi không có hứng thú, trên tường treo một vài bức tranh chữ, nhưng lại thu hút sự chú ý của Đoàn Phi. Hoa Minh sau khi bước vào thư phòng liền nhìn vào sọt rác, chỉ thấy trong sọt rách mây tre kia ném không ít giấy, Bảo Tinh Bằng đột nhiên cười nói:

- Mời Đoàn đại nhân và Hoa tướng quân tự nhiên kiểm tra, ta đi mài mực trước.

- Bảo đại nhân còn đích thân mài mực? Không tìm một thư đồng hay a hoàn sao?

Đoàn Phi quay đầu lại hỏi.

Bảo Tinh Bằng cười nói:

- Có chứ, chẳng qua hạ quan không gọi y tới, Đoàn đại nhân, có muốn ta gọi y tới không?

Đoàn Phi lắc đầu cười nói:

- Không cần, ta chỉ tò mò mà thôi, Bảo đại nhân mời tự nhiên.

Bảo Tinh Bằng bắt đầu mài mực, Hoa Minh tìm kiếm trong sọt rác, rồi lắc đầu với Đoàn Phi, trong sọt rác đều là giấy Tuyên Thành bình thường, còn được gọi là Miên Tuyên, chất lượng da thấp, viết chữ thì được, còn vẽ tranh thì không thể.

Đoàn Phi thông thả bước tới thư án, nhìn Bảo Tinh Bằng mở giấy Tuyên Thành, sau đó viết lại nội dung của tờ giấy kia không kém một chữ.

Tay phải viết xong, tay trái lại viết thêm một lần, Bảo Tinh Bằng thậm chí còn dùng đúng tự thể như trong tờ giấy kia, Đoàn Phi cầm hai bức trái phải so sánh, hân nhún nhún mũi.

Bảo Tinh Bằng hai mắt sáng ngời, nói:

- Đoàn đại nhân, tới mực vị mà ngài còn không buông tha, hạ quan khâm phục.

Đoàn Phi cười ha hả, bỏ hai bức tự trên hai tay xuống, nói: xem chương mới tại (.

- Bảo đại nhân chê cười, hiện tại có thể xác định được tờ giấy kia không phải do Bảo đại nhân viết rồi, Bảo đại nhân, mời dẫn ta tới hiệu thuốc kia xem xét.

Bảo Tinh Bằng vội vàng nhận lời, tự mình dẫn đám người Đoàn Phi đi tới hiệu thuốc của một vị thầy thuốc họ Mã tại hướng tây bắc Dương Châu, cách cửa thành khá gần.

Mã đại phu nghe nói tới tra án, lão không nói gì bèn dẫn mọi người tới căn nhà sau hiệu thuốc.

Mã đại phu chỉ vào phòng ngủ của mình, nói:

- Hôm đó không biết cường đạo đã đi bằng cách nào, nghe thấy trong viện có người gõ cửa, ta mở cửa nhìn, thì một lưỡi kiếm sáng chói đã đặt ngang trên cổ, thiếu chút nữa bị hù chết.

Mã đại phu tường thuật lại đêm đó Hạ Thịnh làm thế nào mà mang hai người Nhạc Kỳ Ngọc Lâm tới nhà lão, ép lão xem bệnh cho Ngọc Kỳ Ngọc Lâm.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Nửa Cây Mê Hương

- Hai tiểu tử kia mắc bệnh gì?

Đoàn Phi hỏi, hẳn trong lòng có chút lo lắng, không biết huynh đệ Nhạc Thị trước lúc bị người ta làm cho ngu ngốc, còn bị tra tấn gì không, hai tiểu tử đó bề ngoài tinh nhanh, giống như hai tiểu chính thái (là nam giới tuổi nhỏ, không có râu, hơi chút nữ tính, cơ bắp ít). Trong triều Đại Minh nam phong đánh thịnh, việc gì cũng có thể xảy ra trong nhà giam.

Mã đại phu nói:

- Cũng không có bệnh gì, tên cường đạo kia là một kẻ ngốc, dẫn theo hai tên ngốc nữa để tôi chữa trị, nói gì mà hai tiểu tử đó lúc đầu cũng ổn đó, cần tôi chữa khỏi bệnh, tôi là thầy thuốc, những bệnh như cảm mạo, ho khan, đau thắt lưng, xương sống, tay chân tôi có thể chữa trị, nếu chữa được bệnh ngốc, thì tôi là thần tiên rồi.

Đoàn Phi yên lòng, trong lòng nghi ngờ hỏi:

- Người nói là trước khi tới thì họ đã ngốc như thế rồi? Không phải bị người khác chế phục tại đây mới ngốc ghêch sao?

Mã đại phu nói:

- Đúng vậy, ngoài tên cao to kia ra, hai tên đó đều ngốc cả, hỏi gì họ cũng trả lời, ngay cả tên của cha cũng không biết, nhưng lại nhớ bản thân có một đại ca, họ Đoàn, tên Đoàn Phi gì đó, đại nhân, ngài nói có mắc cười

không, y họ Nhạc, đại ca lại họ Đoàn, chả nhẽ mẹ của họ có con với chồng trước.

Đoàn Phi trong lòng đau xót, huynh đệ Nhạc Thị vì trốn tránh kẻ thù, che dấu thân thể, bởi vậy tính danh cha mẹ cũng là bí mật trong lòng họ, tất nhiên không thể dễ dàng nói ra, không ngờ trong lòng họ lại nhớ mãi không quên có một đại ca.

Nghe tên thầy thuốc cười trên họa của người khác kia, càng thấy khó nghe, Đoàn Phi trầm giọng nói:

- Đủ rồi, sau đó xảy ra chuyện gì? Bọn họ sao lại bị bắt, người nhìn thấy không?

Mã đại phu nhìn sắc mặt Đoàn Phi không tốt, thầm giật mình, y cẩn thận hơn nhiều, vội vàng nói:

- Lão cũng không biết, lúc vị đại hiệp kia đang tức giận, lão đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tựa như ăn nhầm phải Mạn Đà La, đảo mắt rồi té xỉu. Khi tỉnh lại thì tên cường đạo kia...chắc... vị đại hiệp kia và hai tiểu tử đó đã bị trói gô lại, may thay lúc đó Tri phủ Bảo đại nhân cũng dẫn nha sai, đúng lúc tới cứu cả nhà tôi.

Đoàn Phi hỏi:

- Người làm thầy thuốc, khi tỉnh lại có phát hiện gì lạ về vị đại hiệp kia không?

Mã đại phu lộ thần thái kiêu ngạo trên mặt, nói:

- Đại nhân, không phải tôi khoác lác, lúc đó chỉ liếc mắt tôi đã nhận ra, vị đại hiệp kia vẻ mặt cứng nhắc, ánh mắt ngậy đại, giống y như hai tên tiểu tử kia vậy, còn tại sao lại như vậy thì tôi cũng không rõ.

Đoàn Phi đã có được chi tiết hần muốn biết, hần bắt đầu quan sát mọi nơi, Bảo Tinh Bằng theo sát hần, cẩn thận quan sát động tác và hướng mắt của hần, Đoàn Phi không tự nhiên, nghiêng đầu hỏi:

- Bảo đại nhân, vì sao người cứ theo sát ta vậy?

Bảo Tinh Bằng lui ra phía sau nửa bước, bất ngờ nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Hạ quan sớm biết Đoàn đại nhân nổi tiếng, lần này khó khăn lắm mới được cùng đại nhân phá án, hạ quan muốn học hỏi chút bản lĩnh của đại nhân, thế nên mới bám theo như vậy.

Đoàn Phi ồ một tiếng, cười nói:

- Thì ra là thế, thật ra điều tra hiện trường cũng không có gì kì bí cả, nhìn kỹ, suy nghĩ nhiều một chút mà thôi. Cái gọi là không bình thường tức có yêu, chỉ cần phát hiện trên hiện trường có điều gì kì lạ, thì có thể nghi ngờ hoặc liên quan tới vụ án, sau đó lại cẩn thận quan sát, phán đoán chính xác, người có thể theo ta rồi từ từ xem, nhưng không cần phải bám sát như vậy.

- Hạ quan đã hiểu, đa tạ đại nhân chỉ điểm.

Bảo Tinh Bằng lại lui lại nửa bước, cũng bắt đầu quan sát cẩn thận mọi nơi.

Đoàn Phi quan sát mọi nơi, lại không nhìn ra trọng điểm, hần thậm chí còn tự mình trèo lên tường vây, đi lên nóc nhà, đều không tìm thấy manh mối gì.

Hần từ nóc nhà trèo xuống, phủi bụi trên tay và người xuống, nói:

- Ngoại trừ dấu chân khá nặng của Hạ đại ca ra, không tìm thấy bất cứ manh mối gì, cao thủ Âm Quý phái đến sau kia làm việc rất cẩn thận. xem

tại

Ánh mắt Đoàn Phi đột nhiên nhìn thấy bức tượng Thần Nông đối diện cửa chính ở trong phòng, Thần Nông ăn bách thảo, được coi như đệ nhất thần y, bởi vậy mà rất nhiều thầy thuốc cúng bái Thần Nông. Trong phòng ngủ của Mã đại phu cũng có một bức tượng Thần Nông, phía trước bức tượng có một bát hương, Đoàn Phi nhớ rõ vừa rồi, bát hương không có châm hương, nhưng bây giờ đã cắm lên ba cây hương, khói hương lượn lờ, mùi hương lập tức xông vào mũi.

Đoàn Phi trong lòng kích động, đi tới phía trước bức tượng, chỉ vào cây hương, hỏi:

- Ai đốt hương vậy?

Vợ lẽ của Mã đại phu run giọng nói:

- Là tiểu nhân, tiểu nhân vừa đốt, lão gia đã dặn, mỗi ngày phải đốt hương năm lần.

Đoàn Phi nói:

-Ồ, có thể tạm thời rút ra không? Bản quan cần kiểm tra bát hương này.

Mã đại phu mắng người vợ lẽ:

- Sao bà ngốc vậy, đại nhân đang tra án, bà tới làm gì? Mau rút hương ra, đợi đại nhân làm xong việc rồi đốt, còn không mau lui đi, ta nay phạt bà không được ăn cơm.

Đoàn Phi khẽ nheo mày, vốn định nói gì, cuối cùng lại không thể mở miệng, đầu năm naêu cầu về phẩm chất đối với nữ nhân quả thật quá hà khắc, bất luận là thiếu nữ khuê các hay là phụ nữ đã lập gia đình, nói

chuyện với nam nhân xa lạ đều bị coi là bất trạch, thanh quan khó quản việc nhà, chớ để lòng tốt phản thành chuyện xấu.

Người thiếp thất kia rút cây hương, sợ tới mức không biết xử lí sao cho tốt, kết quả lại bị Mã đại phu mắng cho vài câu. Đoàn Phi coi như không nghe thấy, hẩn mang bát hương ra ngoài, nghiêng bên sườn, dùng một vật thô ráp bằng ngón tay út lăn tro hương ra ngoài.

Đoàn Phi nhặt một ít đồ lễ nhỏ, thổi tro hương dính bên ngoài, phát hiện vật này là do giấy bản cuốn thành, trong đó bị đục bẽ một đầu, Đoàn Phi cảm giác như mình vừa nhặt được một cây xì gà bị người ta hút dở.

Đoàn Phi đặt vật đó trước mắt, cẩn thận nhìn, Hoa Minh đứng một bên, thấy nói:

- Đại nhân, thứ này nhìn khá quen mắt, rất giống với phản hồn hương mà đám đạo chích thường dùng, có thể để hạ quan nhìn kỹ một chút không?

Đoàn Phi đem vật kia đưa cho y, Hoa Minh cầm nhìn kỹ, sau đó đặt ở trước mũi hít hà, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt, nhưng đột nhiên cảm thấy hoa mắt, Hoa Minh đem vật kia trả lại cho Đoàn Phi, nói:

- Đại nhân, đây không phải phản hồn hương bình thường, mà là một loại mê hương lợi hại, Hạ đại hiệp hẳn là bị loại này làm mê choáng.

Đoàn Phi đem mê hương nhét vào trong tay áo, nói:

- Đúng vậy, xem ra như vậy đi Mã đại phu, ta hỏi người một vấn đề cuối, Hạ đại hiệp gọi cửa người lúc nào? Người được cứu tỉnh lại lúc nào?

Mã đại phu ngẫm nghĩ một chút, hồi đáp:

- Đại nhân, Hạ đại hiệp lúc mới tới tầm đầu giờ sủu, không lâu sau đó tiểu nhân liền bị hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại đã là giờ dần rồi, ngủ chừng

một canh giờ.

Đoàn Phi lăm bằm nói:

- Nói cách khác, khoảng cách là hai giờ, cũng đủ để tên kia làm bất cứ chuyện gì rồi, đa tạ Mã đại phu thành thực bằm báo, bản quan tạ lỗi thay cho ba người bọn họ, tất cả đều chỉ là hiểu lầm. Hạ đại ca chỉ vì sốt ruột muốn chữa bệnh cho hai sư đệ của huynh ấy, chứ không làm hại các người đâu.

Mã đại phu đắc ý cười nói:

- Điều đó là đương nhiên rồi, tiểu nhân sớm đã nhìn ra, nếu không đã không cãi vã với y, nghe nói thiếu chút nữa ba người họ bị chặt đầu, giờ sao rồi? Tiểu nhân kê đơn thuốc nâng cao tinh thần, tỉnh táo cho họ vậy.

Đoàn Phi lập tức từ chối ý tốt của vị thầy thuốc, mang theo nghi hoặc trở về phủ nha Dương Châu. Đoàn Phi vội vàng đi vào trong, Bảo Tinh Bằng theo sát phía sau, đi tới phía trước căn phòng mà Tô Dung đang chữa trị cho ba người Hạ Thịnh, Đoàn Phi dừng chân, xoay người hỏi Bảo Tinh Bằng:

- Bảo đại nhân, người có gì cần nói với ta sao?

Bảo Tinh Bằng vội nói:

- Đoàn đại nhân, hạ quan quả thật có điều muốn nói, nhưng lại khó mở miệng, đại nhân đã hỏi, tiểu nhân đành mặt dày mà nói vậy. Đại nhân, tuy rằng hạ quan tin tưởng vào phán đoán của đại nhân, nhưng đại nhân muốn sửa án đám người Hạ Thịnh, thì xin đại nhân cung cấp những chứng cứ chính xác, như thế mới thuyết phục được dân chúng, ngày sau không lưu lại rắc rối gì, đại nhân nghĩ sao ạ?

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Bảo đại nhân lo lắng rất phải, chờ ta xem vết thương của ba người họ ra sao, rồi tới công đường sơ thẩm án này. Bảo đại nhân không ngại tới nghe chứ, xem nơi làm việc của bản quan.

Bảo Tinh Bằng vội vàng thi lễ đáp:

- Không dám, hạ quan đang muốn học tập kỹ xảo thẩm án của đại nhân.

Đoàn Phi không tiếp tục phí lời với y, xoay người nói:

- Dung nhi, ta có thể vào không?

Chỉ chốc lát Đoàn Phi đã xuất hiện trên công đường phủ nha Dương Châu, Tô Dung và Hoa Minh đứng hai bên trái phải, chân mày Tô Dung cau lại, Đoàn Phi thì tốt hơn chút, đây là lần đầu tiên hãn thắng đường, tuy rằng mượn công đường của người khác, tuy nhiên cảm giác cao cao tại thượng nắm mọi quyền hành này lại làm hãn thích thú.

Thắng đường xong, đội trưởng ba đội nha dịch bẩm báo với Đoàn Phi:

- Đại nhân, đã thắng đường xong, xin hỏi đại nhân có gì chỉ bảo?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Linh Xu Thánh Quân

nguồn t.u.n.g h.o.a.n.h (.) c.o.m

Chương 185: Linh Xu Thánh Quân

Đoàn Phi quay đầu hỏi Bảo Tinh Bằng:

- Bảo đại nhân, người có biết nguyên Thông phán Tạ Chí Quân và nguyên tổng bộ Sử Vũ Phong phủ Dương Châu hiện ở đâu không?

Bảo Tinh Bằng chấp tay nói:

- Đoàn đại nhân, Tạ thông phán và Sử tổng bộ vì chịu liên lụy từ vụ án tri phủ Thái Bá Hạo, bị đày đi nghìn dặm, giờ này chắc đang lên đường tới Vân Nam.

- Bọn họ khi nào đi?

Đoàn Phi hỏi.

Bảo Tinh Bằng trả lời ngắn gọn:

- Mừng năm tháng trước, giờ đã gần nửa tháng rồi.

Đoàn Phi cau mày nói:

- Bọn họ bị liên lụy án gì? Rất nghiêm trọng sao?

Bảo Tinh Bằng nói:

- Tri phủ Dương Châu tiền nhiệm Thái Bá Hạo bị nghi ngờ nhận hối lộ của Ninh Vương, Tạ thông phán cũng bị liên lụy.

Bảo Tinh Bằng nhìn sang hai bên, nhỏ giọng nói với Đoàn Phi:

- Đoàn đại nhân, đó là ý của Lại bộ Thượng Thư Vương Quỳnh.

Trong thư của Vương Thủ Nhân, Đoàn Phi cũng biết Vương Quỳnh, y bất hòa với Thủ Phụ Dương Đình Hòa, thậm chí còn liên lụy Vương Thủ Nhân bị Dương Đình Hòa chèn ép, vì Ninh Vương bị thế lực Dương Đình Hòa đả kích, nên tiến cử Vương Quỳnh của Vương Thủ Nhân, gập nước thuyền lên, y nhân cơ hội vị thế của Dương Đình Hòa lung lay mà tìm kế đả kích mối quan hệ với các quan viên địa phương của Dương Đình Hòa, đám người Thái Bá Hạo cũng vì thế mà bị chịu hình phạt như vậy.

Sự việc của Thái giám trấn thủ Tô Châu còn chưa lo tốt, Đoàn Phi cũng không muốn tiếp tục gây bất mãn với Lại Bộ Thượng Thư, tuy nhiên chỉ cần không lật lại bản án, chắc không để Vương Quỳnh chú ý, Đoàn Phi ngầm nghĩ một chút, nói:

- Án trấn Hải An liên lụy tới tiền nhiệm Thông phán Tạ Chí Quân, và tổng bộ Sử Vũ Phong phủ Dương Châu, phái hai nha dịch ngày đêm đuổi tới Vân Nam, điều hai người này về Dương Châu làm chứng, sau này sẽ xử lí sau.

Bảo Tinh Bằng khuyên nhủ:

- Đại nhân, làm vậy có vẻ không ổn.

Lúc trước Tạ Chí Quân và Sử Vũ Phong giúp đỡ Đoàn Phi không ít, hành động này của Đoàn Phi cũng vì báo ân, sao lại để Bảo Tinh Bằng ngăn cản được, Đoàn Phi quả quyết nói:

- Ta ý đã quyết, Bảo đại nhân không cần lo lắng, đường dù sao cũng có người đi, không thử sao biết có được hay không? Ta phái hai nha dịch tới trấn Hải An, thu thập chứng cứ, mời mười nghìn dân, làm chứng cho huynh đệ Nhạc thị và Hạ đại ca, ngoài ra còn truyền tới các nha dịch từng tới trấn Hải An hỗ trợ phá án, mời họ tới Dương Châu làm chứng, bản quan lại viết một lá thư phái người đi thuyền tới Ninh Ba giao cho thái giám quản sự Hải công công, y cũng có thể làm chứng cho huynh đệ Nhạc thị, còn có rất nhiều chứng nhân, hẳn là không cần truyền tới nữa, người thấy nhiều vậy đã đủ chưa?

Bảo Tinh Bằng luôn miệng nói:

- Đủ rồi đủ rồi, Đoàn đại nhân và Hải công công giao tình rất sâu sao?

Đoàn Phi liếc mắt, nói:

- Từng kề vai chiến đấu, Hải công công nhất định giữ thể diện cho ta, Bảo đại nhân thấy ổn sao?

Bảo Tinh Bằng vội lắc đầu, nói:

- Không có gì, Đoàn đại nhân nếu nói vậy, hẳn là không có vấn đề gì rồi.

Hải công công vốn là thái giám quản sự đường biển Ninh Ba, trên thực tế là người của Đông xưởng, có lẽ vì điểm này nên Bảo Tinh Bằng mới thấy ngạc nhiên, Đoàn Phi ngẫm nghĩ một chút, nói với Bảo tinh Bằng:

- Bảo đại nhân, đêm nay ta sẽ rời Dương Châu tới Tô Châu, ta muốn mang huynh đệ Nhạc Thị và Hạ Thịnh đi, Bảo đại nhân có thể sắp xếp không?

Bảo Tinh Bằng cau mày nói:

- Đoàn đại nhân, mặc dù nói Đoàn đại nhân làm chứng cho họ, muốn lật lại án cho họ, nhưng dù sao hiện tại họ vẫn là phạm nhân tử hình, Đoàn đại nhân nếu dẫn bọn họ đi, nếu có người hỏi, hạ quan thật khó nói.

Đoàn Phi nói:

- Án tử của bọn họ để ta phụ trách, Bảo đại nhân không cần nhiều lời.

Bảo Tinh Bằng bất đắc dĩ nói:

- Hạ quan tuân mệnh, đại nhân, chả lẽ ngài không chuẩn bị gặp quan viên Dương Châu sao?

Đoàn Phi nói:

- Nhờ Bảo đại nhân thay ta giải thích một chút với chư vị đại nhân, bản quan xong việc ở Tô Châu sẽ lập tức về Dương Châu, đến lúc đó sẽ sắp xếp yến tiệc cáo tội với các đại nhân ở Dương Châu.

Đoàn Phi không trì hoãn lâu ở Dương Châu, hần bước đầu đã xử lý xong vụ án của huynh đệ Nhạc thị, sau đó liền dẫn Tô Dung, Thạch Bân, Hoa Minh cùng với Hạ Thịnh và huynh đệ Nhạc Thị, thuê thuyền ở bến thuyền đi tới Tô Châu.

Những quan viên tới tiễn dần tản đi, Bảo Tinh Bằng cũng quay đầu trở về nha môn, một người mặc công phục lại không đi, đến khi lá cờ rồng huyền hoàng thiên tử trên thuyền Đoàn Phi không nhìn thấy nữa, y mới quay đầu, thản nhiên nhìn mọi nơi, sau đó bước nhanh đi.

Người này là lao đầu nhà lao phủ Dương Châu Giải Vô Nha, Đoàn Phi từng thấy, nhưng không chú ý lắm tới y. Người này nhìn ngang dọc về hướng núi Quan Âm, lát sau liền đi tới một đình nhỏ ở giữa eo núi Quan Âm, dựa vào lan can trông về phía xa.

Một thư sinh áo trắng, bên cạnh có một thư đồng đi cùng, thản nhiên từ trên núi xuống, lúc đi ngang qua tiểu đình cũng vào tạm nghỉ.

Lúc này thời gian sắp tối nên người đi đường cũng ít, Giản Vô Nha nhìn thư sinh trẻ tuổi, nhú mày, định mở miệng đuổi y đi, thư sinh kia liền quay đầu mỉm cười, nói với gã:

- Linh Xu Thánh Nhân giờ vẫn khỏe chứ? Người là đại đệ tử Giản Vô Nhai của y đúng không?

Giản Vô Nha tên thật là Giản Vô Nhai, bị người khác nói ra tên tuổi và lai lịch của mình, y lập tức kích động, bỗng nhiên xoay người, nhìn chăm chăm thư sinh áo trắng:

- Người là ai?

Thư sinh áo trắng cười không đáp, thư đồng bên y quát lớn:

- To gan, Thần giáo Thánh Cô ở đây, người còn không mau đại lễ tham kiến?

Giản Vô Nha sừng sốt, liếc mắt nhìn kỹ, cuối cùng thả lỏng cơ thể, nói:

- Hóa ra là Thánh Cô đích thân tới, tiểu nhân có mắt như mù, kính xin Thánh Cô thứ tội. Âm Quý phái và Thần giáo chúng ta sớm đã mỗi người một ngả, ta chỉ bái thiên địa và Thánh Quân, kính xin Thánh Cô tha tội, không biết Thánh Cô lấy mật ngữ truyền nhân của chúng ta tới gặp là do có gì?

Thư sinh được gọi là Thánh Cô kia, mỉm cười nói:

- Âm Quý Phái tuy rằng đã tách ra, nhưng chung quy vẫn là huyết mạch của Thần giáo, ta muốn cùng Thánh Quân nói vài lời, trao đổi ít đại sự, người có thể giúp ta sắp xếp chút không?

Giản Vô Nha khẽ mỉm cười, nói:

- Sư tôn Thánh Quân không có hứng thú đối với việc của thần giáo, Thánh Cô nếu không có chuyện gì, ta xin cáo từ.

Tiểu nha đầu liền quát:

- To gan! Cho dù là Thánh Quân cũng không dám làm càn thế với Thánh Cô.

Giản Vô Nha không sợ hãi, ha ha cười lạnh, nói:

- Ai mà chả biết thần giáo gần đây nhiều lần chọn sai đường, tổn binh hao tướng, không còn được như năm đó, mà Linh Xu Thánh Nhân ta dốc lòng phát triển, thực lực phát triển không ngừng, người tới cầu không phải là bọn ta đâu.

A hoàn kia tức giận vô cùng, Thánh Cô lại không chút phật lòng cười, nói:

- Người nói không sai, tuy nhiên lạc đà gãy vẫn còn lớn hơn ngựa, chỉ cần giáo chủ ra lệnh, không cần chúng ta động thủ, Âm Quý Phái muốn tan thành tro bụi ẩn núp trong quan phủ cũng không có gì là mới mẻ nữa, người xem đây là cái gì?

Thánh Cô rút trong tay áo ra một khối ngọc bài, ném cho Giản Vô Nha, Giản Vô Nha tiếp nhận, thần sắc liền biến đổi, nói:

- Đông xưởng?

Thánh Cô mỉm cười nói:

- Đúng vậy, Thần giáo sớm đã thâm nhập trong Đông xưởng và Cẩm Y Vệ, Chính Đức mượn cơ hội Ninh Vương phản loạn, tẩy trừ triều thần, ngược lại, để Thần giáo hưởng lợi lớn. Hiện tại, người của chúng ta trong

triều không ít, chí lớn mưu cao của Linh Xu Thánh Quân, lại chỉ có thể gặp thời, thật sự đáng tiếc. Nếu chịu trở về liên kết với thần giáo chúng ta, không quá mười năm, chúng ta có thể đánh đổ Đại Minh, thành lập một triều đình do Thần giáo chúng ta nắm quyền.

Giản Vô Nhai thần sắc biến đổi, trầm ngâm nói:

- Sự tình lớn vậy, ta phải trở về nói với Thánh Quân, ta sẽ liên hệ với Thánh Cô sau.

Thánh Cô thản nhiên nói:

- Không cần, Thánh Quân sớm đã tới, thần giáo Thánh Cô Quán Tiêu Hàn cung thỉnh Thánh Quân hiện thân!

Một tiếng cười lớn phát ra từ đình đình, một lát sau một người nhẹ nhàng hạ xuống đất, người này trên mặt đeo mặt nạ bằng đồng xanh, mặc áo màu xanh lam dài, bước vào trong đình, thi lễ với Thánh Cô:

- Thành giáo Thánh Cô quả nhiên danh bất hư truyền, Ngô mỗ xin chỉ giáo!

Thánh Cô Quán Tiêu Hàn đứng lên đáp lễ, nói:

- Thánh Quân cả đời nghiên cứu kỳ môn dị thuật, Tiêu Hàn cảm phục vạn phần. Vừa rồi ta và quý đồ có nói tới việc mời Thánh Quân tới liên kết với chúng ta, như vậy có thể phát huy trăm lần công hiệu, đối với hai bên đều có trăm lợi mà không hề có hại, không biết Thánh Quân nghĩ thế nào?

Linh Xu Thánh Quân mỉm cười nói:

- Ngô mỗ lười biếng quen rồi, thật sự không có hứng ăn nhờ ở đậu, hiện tại Âm Quý Phái ta phát triển không tồi, chỉ cần thần giáo không làm khó dễ là được rồi.

Quản Tiêu Hàn than nhẹ một tiếng, nói:

- Thánh Quân chí hướng rộng lớn, sao lại dùng những lời qua loa tắc trách này? Thánh Quân lo bọn ta qua cầu rút ván sao? Thánh Quân xin yên tâm, Quản Tiêu Hàn ta từ trước đến nay nói một không nói hai, chỉ cần Thánh Quân để Âm Quý Phái trở về thần giáo, ta cam đoan ngày sau Thánh Quân còn tiêu dao hơn hiện tại, cũng không cần cách ba tới năm tháng lại phải dùng số ngân lượng lớn đổi chỗ ở rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Hóa Thi Hoàn

Linh Xu Thánh Quân cười lạnh nói:

- Lời nói của Thánh Cô ta nghe không hiểu, ta đã nói rồi, bọn ta lười biếng quen rồi, không có chí hướng lớn như thần giáo, các người thích gây sức ép thế nào ta không cần biết, nhưng chớ gây chuyện tới ta, võ công Âm Quý Phái không được, nhưng võ công Lai Âm ai mà không sợ.

Quản Tiêu Hàn kiên nhẫn nói:

- Thánh Quân hiểu lầm rồi, ta không có ý uy hiếp, nếu Thánh Quân đồng ý cho Âm Quý Phái đã thoát li Thần giáo trăm năm trở về với Thần giáo, bọn ta có thể rộng lượng cung cấp cho Thánh Quân lư đỉnh thực nghiệm thần thuật, lại giải quyết tốt hậu quả, Thánh Quân có thể dốc lòng nghiên cứu, bọn ta tuyệt không quấy rầy, cũng không ép buộc Âm Quý Phái làm chuyện gì.

Linh Xu Thánh Quân cười lạnh nói:

- Lời nói thật dễ nghe, tới lúc đó từ ăn nhờ ở đậu trở thành quân cờ trong tay các người sao? Thánh Cô không cần nhiều lời, muốn hợp tác cũng được, muốn trở về Thần giáo tuyệt đối không thể. Nếu không còn chuyện gì khác, Thánh Cô nên quay về đi, Tô Châu lúc này là địa bàn của Âm Quý Phái, người của Thần giáo tốt nhất không nên tùy tiện đi lại, để tránh gây hiểu lầm không cần thiết.

Quản Tiêu Hàn thở dài, nói:

- Thánh Quân không chịu đem người trở về Thần giáo, điều này quả thật đáng tiếc. Ta vừa tới Dương Châu đã nghe nói tới chuyện xảy ra tại pháp trường hôm nay, ba tên ngốc phái Hoa Sơn kia là do Thánh Quân làm sao? Những việc Thánh Quân làm thật khiến ta cảm phục, ta không ngăn được ý tưởng bộc phát, không biết Thánh Quân có cách nào làm cho một người nửa ngốc nửa khôn như vậy, lại còn nghe theo lời người khác nữa?

Linh Xu Thánh Quân cười to nói:

- Thì ra là thế, Thần giáo có phải muốn mượn tay Đông xướng Trương Nhuệ khống chế tên hôn quân Chính Đức kia không? Hoặc tìm người do Trương Nhuệ chọn mà thay thế, quả thật giỏi tính toán, đáng tiếc, đây cũng là việc mà ta chục năm nay miệt mài nghiên cứu, ba tên phái Hoa Sơn kia chính là lần thực nghiệm mới nhất của bản tôn, kết quả người cũng thấy đấy, khoảng cách tới thành công còn cách xa vạn dặm nữa.

Quản Tiêu Hàn than nhẹ một tiếng, nói:

- Thì ra là vậy, Thánh Quân trả giá lớn như vậy để hồi lộ đám người Trương công công và Vương Quỳnh tới Dương Châu, không phải là vì muốn làm thực nghiệm nho nhỏ trên người bọn họ chứ? Tử Hải Thần Công và Độc Cô Cửu Kiếm đều đạt được rồi chứ?

Linh Xu Thánh Quân cười nham hiểm:

- Thánh Cô thật biết liên tưởng, bản tôn cũng không phải tới vì họ, Dương Châu là địa điểm tốt, ba năm tri phủ thanh liêm, một trăm nghìn nén bạc, haha. Ba tên phái Hoa Sơn kia chỉ là may mắn gặp dịp thôi, ta thật ra cũng muốn ép chúng viết ra Tử Hà Thần Công và Độc Cô Cửu Kiếm, nhưng chúng miệng rất cứng, thế nào cũng không chịu nói, sau khi dùng châm chúng cũng vẫn không chịu nói ra một chữ, thật sự làm ta tức chết.

Quản Tiêu Hàn thở dài:

- Thánh Quân nghĩ một đằng nói một nẻo, ta cũng không bắt buộc, Tử Hà Thần Công vô dụng đối với ta, ta chẳng qua muốn xem Độc Cô Cửu Kiếm có thần diệu gì không thôi, Thánh Quân giao ba tên đệ tử Hoa Sơn kia cho Khâm sai Đoàn Phi, chẳng lẽ không sợ bọn họ để lộ bí mật của Thánh Quân sao?

Linh Xu Thánh Quân ngạo nghễ nói:

- Trên đời chưa tới ba tới năm người có thể hóa giải châm chế thần thuật, thuật lưỡng châm thông lạc tảo hồn mà bản tôn mới tự chế, đến ta còn không có cách giải được, trừ khi thần tiên hạ phàm, nếu không ba tên đệ tử Hoa Sơn kia cứ ngu như vậy cả đời thôi.

- Thì ra là vậy.

Quản Tiêu Hàn mắt nhìn phương xa, nhẹ nhàng hỏi: đọc truyện mới nhất tại .

- Thánh Quân đã gặp Đoàn Phi rồi, cảm thấy người này thế nào?

Linh Xu Thánh Quân ngạc nhiên nói:

- Thánh Cô sao lại tò mò về hắn, người này đúng là có bản lĩnh phá án, tuy nhiên, vẫn chưa là gì cả, ta tin Thần Giáo còn nhiều nhân tài tốt hơn hắn, chẳng qua các người không để tâm mà thôi, nghe nói người này mê hoặc Chính Đức bằng một loại tân bài, Chính Đức rất tin tưởng hắn, lúc nghe nói hắn trở thành Nam Trực Lệ Tuần phủ Khâm sai ta cũng ngạc nhiên. Ta xem qua tư liệu của hắn, trước thán tư hắn chẳng qua chỉ là một tên côn đồ không nghề nghiệp mà thôi, không tới thán chín, hắn đã thành Khâm sai đại nhân, thật khiến những người đọc sách thánh hiền, tiêu tốn nhiều tiền mua quan cảm thấy xấu hổ.

Quản Tiêu Hàn thản nhiên nói:

- Ta sớm đã chú ý tới hãn, nhưng cũng không ngờ hãn được lên chức nhanh vậy, “Đại Minh bài” do hãn phát minh quả thật độc đáo, tới nay đã thịnh hành khắp phía bắc Giang Nam, Mã Điều không ai chơi rồi, quan trọng nhất là loại bài này nghiên cứu phối hợp, nghe nói tin tức từ trong cung truyền ra, nói Chính Đức sau mỗi lần chơi “Đại Minh bài” đều thở dài một tiếng, nói rằng nhớ Đoàn Phi. Lần tranh giành trong triều đình này, vì việc bổ nhiệm và miễn nhiệm khâm sai, Thủ Phụ Đại học sĩ Dương Đình Hòa đều bị đình trệ bãi quan, Trương Nhuệ công công thân là Bình bút Thái giám kiêm Đông Xưởng xưởng công, có thể nói là dưới một người trên vạn người rồi. Nhưng chỉ vì nói đỡ cho thái giám trấn thủ Tô Châu Vương Đường, mà bị Hoàng thượng giận dữ mắng mỏ đuổi đi, thật không hiểu người này đã mê hoặc Hoàng thượng kiểu gì?

Linh Xu Thánh Quân cười nói:

- Thị phi của hãn với Vương Đường ta có nghe qua, Vương Đường còn sai người tới nói ta hạ thủ nặng tay với ba tên phái Hoa Sơn kia, thật là làm loạn tinh thần Đoàn Phi, không ngờ sự tình biến đổi nhanh như vậy, ta không ngờ rằng giết không được chúng, cũng may ta sớm đã ra tay biến chúng thành kẻ ngốc, nếu không đã mất nhiều hơn được rồi? Ta vừa biết Đoàn Phi thành khâm sai, liền biết không thể chống chọi cùng hãn được, thay đổi hết cả lẽ lối, nếu không hãn cho dù là khâm sai cũng không thể thoải mái đem người đi như vậy.

Quản Tiêu Hàn nói:

- Trương công công sau khi bị trách móc nặng nề cũng thay đổi chủ ý, ta đúng là phụng mệnh Trương công công tới Tô Châu, Thánh Quân có thuốc gì mà uống xong liền chết bất đắc kì tử, nhưng toàn thân không có phản ứng gì không?

Linh Xu Thánh Quân hai mắt chợt lóe, kinh ngạc nói:

- Vì tên Đoàn Phi này, Trương công công không ngờ tính từ bỏ tâm phúc! Đoàn Phi này có tài đức gì, ta thật sự tò mò, loại bài để chơi thôi mà lại có hiệu quả như vậy? Ta bỏ bao công sức nghiên cứu thuật Lưỡng châm thông lạc tảo hồn chẳng phải là không có chút giá trị sao?

Linh Xu Thánh Quân ngẫm nghĩ một chút, lấy từ trong ngực ra một cái chai nhỏ, đưa cho đối phương nói:

- Thuốc này tên là Hóa Thi Hoàn, mời Thánh Cô nhận lấy, chỉ cần một viên cũng khiến Vương Đường hoàn toàn biến mất, đến xương cốt cũng không thừa, vật này gặp nước lập tức tan, đến sắt thép đều bị tan hóa, chỉ có gốm sứ là không ảnh hưởng, bột phấn chính là nguyên liệu của Hóa Thi Hoàn.

Quản Tiêu Hàn vui vẻ tiếp nhận, cười nói:

- Tốt lắm, đa tạ Thánh Quân ban thuốc, sau này còn rất nhiều việc cần nhờ tới Thánh Quân, xin Thánh Quân suy xét thêm về đề nghị của Tiêu Hàn, Tiêu Hàn xin từ biệt.

Linh Xu Thánh Quân nói:

- Thánh Cô chờ đã, nếu Thần Giáo cần thuốc, Âm Quý Phái ta có thể cung cấp, không biết lư đình mà Thánh Cô vừa nói...

Quản Tiêu Hàn mỉm cười nói:

- Để lần sau khi cần tới Thánh Quân giúp, ta sẽ nói sau.

Còn chưa dứt lời, Quản Tiêu Hàn đã nắm tay nha hoàn, chột lóe rồi biến mất, Giản Vô Nhai nhìn hai người đi về phương xa, nói:

- Sư tôn, dễ dàng với y như vậy sao? Bình Hóa Thi Hoàn kia, sư tôn đã tổn hao bao công phu tài hoa mới có thể luyện thành.

Linh Xu Thánh Quân mỉm cười nói:

- Điều chế thì khó, tái chế sau khi thành công một viên rồi thì không khó, đưa y một viên thì có đáng gì? Thuốc đó cay độc gay mũi, chỉ có thể dùng tiêu hủy thi thể, căn bản không thể lấy ra hại người. Tin tức y tiết lộ đã đáng giá lắm rồi, đến Trương Nhuệ còn phải tìm cách đối phó người này, có thể thấy được người này quả nhiên có chút môn đạo. Người này hiện chưa có đủ lông cánh, vụ án trấn Hải An này đúng là cơ hội tốt.

Sau khi Thánh Cô Quản Tiêu Hàn kéo theo nha hoàn rời khỏi núi Quan Âm, tốc độ liền chậm lại, chậm rãi đi về phía bến tàu, nha hoàn bĩu môi nói:

- Tiểu thư, Linh Xu Thánh Quân kia thật đáng ghét, tiểu thư thành thật với y như vậy lại đem hảo tâm nghĩ thành lòng lang dạ thú. Tiểu thư chỉ bằng mượn thế lực Đông Xưởng một lưới bắt hết đám người Âm Quý Phái đi.

Quản Tiêu Hàn quát:

- Âm Quý Phái có lí do tồn tại của họ, đều là nhất mạch của Ma Môn, tự giết lẫn nhau có lợi gì? Hơn nữa người cho rằng bọn họ dễ đối phó sao? Tiểu Hoàn, người lại quên lời của ta rồi, cẩn thận tai vách mạch rừng, sớm có ngày người sẽ gây phiền toái cho ta.

Nha hoàn Tiểu Hoàn lè lưỡi, cười hì hì nói:

- Tiểu thư là Bồ Tát chuyển thế, thiên đại phiền toái tiểu thư đều có thể hóa giải dễ dàng, tiểu thư, người nói Linh Xu Thánh Quân này có thể nghe lời tiểu thư trở về Thần giáo không?

Quản Tiêu Hàn lắc đầu nói:

- Hợp tác thì có thể, muốn họ trở về Thần giáo chỉ sợ khó hơn cả nằm mơ, những người quen tự do, ai muốn tự nguyện bị người khác quản thúc chứ. Hiện tại Dương Châu chính là thiên hạ của Âm Quý Phái họ, ngay cả ta cũng phải mau chóng rời khỏi, để tránh gặp đạo nhi bọn họ.

Tiểu Hoàn ý vào sự yêu mến của tiểu thư, không biết trời cao đất rộng nói:

- Tiểu thư đâu cần e dè Âm Quý Phái họ? Tiểu thư lo lắng hẳn là tên Dương lão đầu kia, thật không biết tên Đoàn Phi có gì tốt, thậm chí tới Dương lão đầu còn có thể mời đi được, trừ hẳn ra, người biết được hành tung của Dương lão đầu trên thiên hạ này không còn người thứ hai

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Thích Nhất Là Đánh Lén

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Mê Hoặc Khống Chế

Đoàn Phi bận rộn một ngày, sau khi dùng xong bữa tối tại lầu Sư tử lại xanh mặt trở về hành dinh khâm sai, đi thẳng tới hậu viện, nơi mà người ngoài không thể tự tiện xông vào, hắc mới day day gương mặt cứng nhắc, xoay người cười nói với mọi người:

- Mọi người đều mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm đi, không cần phải ăn cơm cùng nhau, ngày mai tập hợp tại đình Thương Lãng vào giờ mao, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp hành động, ai nấy theo lệnh mà làm.

Thạch Bân trả lời vài ba câu rồi xoay người rời đi, Hoa Minh muốn nói gì nhưng lại thôi, Đoàn Phi mỉm cười nhìn y, đi tới tiểu viện nơi hắc ở, Tô Dung là nha hoàn của hắc, không cần tránh nghi ngờ gì mà theo vào.

- Công tử định làm thế nào?

Tô Dung đã quen với tác phong làm việc của Đoàn Phi, sau khi cùng đi vào nhà, lập tức hỏi.

Đoàn Phi không nói gì, hắc ngồi trước bàn cầm bút vẽ vờ, Tô Dung đứng ở sườn sau nhìn kỹ, ngoài vài chữ cái và số Ả Rập trên cây bài Đại Minh ra, nàng không hiểu gì cả. Đoàn Phi thật ra là đang ôn tập lại công thức hóa học, những kí hiệu hóa học do âm tự tiếng Anh này tạo thành, tất nhiên nàng xem không hiểu rồi.

Đến nửa ngày, Đoàn Phi mới đặt bút, cau mày nói:

- Cũng không biết có thể phối hợp không, Dung Nhi, người bản lĩnh lớn, giúp ta đi tìm vài thứ, nếu có thể phối hợp, vụ án Chu An này làm xong, công đầu sẽ là của người.

Tô Dung mở tờ danh sách Đoàn Phi đưa cho nàng, nhìn qua nhãn mà nhãn mặt, Đoàn Phi thở dài, nói:

- Ta cũng biết những thứ này khó kiếm.

Tô Dung kinh ngạc liếc nhìn Đoàn Phi, nói:

- Lưu hoàng, can hải tảo, ngỗ quán, từ điệp, bình thủy tinh, công tử định luyện đan sao? Mấy thứ này nơi khác khó kiếm, tuy nhiên trong đạo quán có thể có? Tiểu nữ thử đi hỏi vài đạo sĩ thích luyện đan ở Tô Châu xem, sau đó đi tìm xem sao.

Đoàn Phi vui vẻ nói:

- Vậy còn chờ gì nữa? Đi nhanh còn về.

Tô Dung ồ một tiếng, nói:

- Tiểu nữ tới xem đám người Hạ thiếu hiệp trước rồi đi.

- Được, người hãy đi trước, ta còn muốn suy nghĩ một lát, chốc sẽ qua.

Đoàn Phi không hề ngẩng đầu lên, nói.

Tô Dung đi rồi, Đoàn Phi mở chiếc rương lớn đặt ở góc phòng, bên trong còn đặt một chiếc rương nhỏ đựng đồ tùy thân của hắn, ngoài quần áo ra thì trong rương có rất nhiều sách, tuy nhiên lại không phải tứ thư ngũ kinh, trên cùng là cuốn sách “tẩy oan tập lục” do Tống Từ viết.

Những cuốn khác hơn nữa là các sách liên quan tới phá án, Đoàn Phi lật, từ giữa rút ra một cuốn sách, trên mặt bìa có viết “Hủ thi tra nghiệm trạch

yếu”, cất vào trong ngực rồi đi tới vách bên.

Ba người đám Hạ Thịnh có người lo ba bữa cơm và việc đại tiểu tiện, cho nên sau khi Đoàn Phi ra ngoài, cũng không cần lo lắng cho họ, tuy nhiên nhớ lại phong thái khi ba người họ oai hùng giết giặc Oa tại trấn Hải An, và bộ dạng của họ bây giờ, khiến người khác vô cùng đau lòng.

Tô Dung cũng than nhẹ một tiếng, nàng thật sự không biết nên an ủi Đoàn Phi như thế nào, đều là người trong võ lâm, nàng cảm động lây cho tình cảnh của ba người đám Hạ Thịnh, tự hỏi nếu người bị ngốc kia thay là mình, thì thà chết đi còn tốt hơn.

- Công tử, tiểu nữ vừa mới kiểm tra một chút, tình trạng của đám người Hạ đại hiệp còn tốt, tiểu nữ đi trước tìm những thứ công tử cần, công tử xin yên tâm, mọi việc sẽ tốt đẹp trở lại.

Tô Dung thở dài, nhìn Đoàn Phi gật gật đầu, nàng mới xoay người đi.

Tô Dung đi rồi, Đoàn Phi lén lút thăm dò ngoài cửa, sau đó cài lại cửa, lấy trong ngực ra cuốn “Hủ thi tra nghiệm trạch yếu”, nhanh chóng lật xem.

Đây là một quyển sách “treo đầu dê bán thịt chó”. Nội dung không liên quan gì tới thi thể, chỉ thấy Đoàn Phi lật nhanh đến một trang, trên đầu mục viết rõ ràng “Cửu Châm Chế Thần thuật khái yếu cấp cứu trị pháp”. (điểm chính của Cửu Châm Chế Thần thuật và phương pháp cứu trị)

Từ sau khi báỉ sư Vương Thủ Nhân, Đoàn Phi có được rất nhiều sách nhỏ ghi chép các thư mục, trên đó ghi lại nhiều loại sách tham khảo. Vương Thủ Nhân là hộ pháp Ma giáo, trong nhà giấu rất nhiều điển tịch Ma giáo, tuy nhiên đều là những cuốn sách thay đổi bìa như cuốn trong tay Đoàn Phi, đều thay hình đổi dạng. Đoàn Phi thường phái người tới Dư Diêu nhà của Vương Thủ Nhân, dùng tín vật của hắn để mượn sách, Vương Thủ Nhân tặng Đoàn Phi một cuốn sách nhỏ, chính là cuốn này.

Sau khi Vương Thủ Nhân vào kinh, Đoàn Phi bắt đầu làm theo yêu cầu của ông ta, sai người tới Dư Diêu mượn sách, sau đó sao chép lại làm tàng thư của mình để bảo tồn, sau đó lại đi mượn. Khi nghe nói đám người Hạ Thịnh bị biến thành ngốc nghếch, Đoàn Phi lập tức tìm cuốn sách, tra cứu những thứ liên quan tới tà thuật, sau đó phái người mượn sách tới nghiên cứu. Hôm qua lúc Tô Dung nói tới cửu châm chế thần thuật, Đoàn Phi liền thả bớt tâm tư, bởi vì Cửu Châm Chế Thần thuật cũng là một trong những loại tà công được ghi lại trong danh sách.

Chỉ có điều hắn không có thời gian và cơ hội tự thân tới kiểm tra cho đám người Hạ Thịnh, may thay có cơ hội sai Tô Dung đi, Đoàn Phi định nghiên cứu một chút, xem bản thân có thể trị được hay không?

Cửu Châm Chế Thần thuật là một loại tà thuật truyền lưu đã lâu, lúc đầu xuất hiện là một loại khổ hình, sau lại không ngừng xuất hiện những cao thủ Ma giáo thiên tài đơn giản hóa và khai thác nó, phát triển thành các công dụng khác, từ Thất Châm đến Ngũ Châm, sau đó là Tam Châm. Lúc này hai huyết thông thiên và lạc lại trên đầu đám người Hạ Thịnh bị quản chế, các huyết đạo khác không có gì thay đổi, từ đó có thể thấy cao thủ Ma Giáo hạ thủ đã có đột phá, hóa Tam Châm thành Lưỡng Châm, thật sự là một thiên tài.

Đoàn Phi kiểm tra một chút theo sách ghi, chỉ cảm thấy Cửu Châm Chế Thần Thuật này quả nhiên thần diệu vô cùng, tuy rằng bị giản hóa thành Lưỡng Châm, nhưng vẫn chưa hóa phức tạp thành đơn giản, mà vì trong Lưỡng Châm này đã dung hợp ma lực của Thất Châm, muốn phá giải Lưỡng Châm còn khó hơn trăm lần so với Cửu Châm.

Tuy rằng giải pháp phức tạp, nhưng yêu cầu về công lực lại không cao, chỉ cần luyện qua Hạo Thiên thần công, đã thành công ít nhiều đều có thể thi triển, bởi vì Hạo Thiên thần công là khắc tinh công phu nguồn gốc Ma Giáo. Lúc người đó trị liệu tự nhiên sẽ có một lực hút, có thể hút sạch sẽ những nội lực âm tà đã xâm nhập vào trong cơ thể.

Tô Dung lần trước bị thương chưa lành, lại vì sau khi bị tà công xâm nhập, xương mu bàn chân khó trừ khử, nội lực âm tà đó sau khi được Đoàn Phi hút sạch, thân thể nàng đã không có gì đáng ngại.

Sau khi nghiên cứu xong, tuy rằng có chút nghi ngờ, nhưng Đoàn Phi đã muốn vội vàng ra tay cứu người. Nhưng, trên tay hiện tại chưa có đủ các loại châm mà thầy thuốc hay dùng, cũng may kết quả tra xét của Đoàn Phi giống với những gì Tô Dung nói, đối phương hẳn muốn ép hỏi là chính, bởi vậy mới không làm tổn hại thật sự tới não của họ. Lưỡng Châm Chế Thần Thuật này tuy rằng ác độc, nhưng chỉ cần cứu trị cẩn thận cũng sẽ không lưu lại di chứng gì, chậm thêm một hai ngày chữa trị cho họ cũng không muộn.

Đoàn Phi thở phào nhẹ nhõm, nhìn bộ dạng ngu si của ba người, không kìm nổi cười lớn, trong lòng có một vài ý niệm trêu tức, muốn xoa bóp cái mũi họ, hỏi họ vài vấn đề cổ quái, xem bọn họ trả lời thế nào, tuy nhiên ngẫm lại thì lại buông tha.

Đi một vòng trong phòng, Đoàn Phi thật sự cảm thấy khó chịu trong lòng, lại nâng cuốn sách lên, lật tìm Cửu Châm Chế Thần Thuật, nhìn lại cẩn thận.

Theo ghi chép và chú thích bên góc có thể nhìn ra được, hộ pháp Ma môn qua nhiều thế hệ và những cao thủ thiên tài Ma môn từng học qua Cửu Châm Chế Thần Thuật, đều có ý đồ từ Cửu Châm Chế Thần Thuật nghiên cứu ra một phương pháp khống chế người hoàn mỹ hơn, tình trạng của đám người Hạ Thịnh hiện tại được coi như thành công nhất từ trước tới nay rồi.

Đoàn Phi nhìn một hồi, sau khi bắt được trọng điểm lại tiện tay lật xem nội dung khác, trong đó có vài phương pháp kì quái giúp hẳn mở rộng tầm mắt, cuốn sách nhỏ này đúng là cuốn bách khoa toàn thư ghi chép hết thấy thuật khống chế từ xưa tới nay, trên tinh thần, dùng thuốc, châm thuật, các thuật không chế khí giới, muốn gì có đó. Tuy rằng trong ghi chép không có

Nhiếp Hồn Thuật hoàn mỹ mà Đoàn Phi tưởng tượng, nhưng phương pháp gây tê liệt ý thức con người, làm việc nghe lời người khác trong thời gian ngắn, hoặc nói ra bí mật thì có ghi chép vài loại.

Đoàn Phi xem xong có chút nóng lòng muốn thử cảm giác, vô tình đi lại hồi lâu, đang suy nghĩ có nên đem những loại thuốc này về, lừa Tô Dung uống hết, sau đó hỏi bí mật trong lòng nàng, thì nghe sát vách tiếng Tô Dung:

- Công tử, công tử? (.

Đoàn Phi giật mình kinh hãi, vội vàng đem quyển sách kia giấu vào trong ngực, mở cửa ra, đáp:

- Ta ở bên này.

Lúc Tô Dung đi ra suýt chút đụng phải mặt Đoàn Phi, Tô Dung theo dõi nét mặt hắn, nghi ngờ hỏi:

- Công tử nán lại phòng họ làm gì vậy? truyện cập nhật nhanh nhất tại [chấm](https://thuviensach.vn)

- Ha ha, không có gì, trò chuyện với họ thôi, tránh để họ cô đơn.

Đoàn Phi có tật giật mình, nghĩ một đằng nói một nẻo, nhất thời nói với Tô Dung, Tô Dung càng nghi ngờ, nói:

- Công tử không làm gì quá đáng với họ chứ?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Nước Thần Của Bồ Tát

Tô Dung bữu môi đi vào trong phòng quan sát một lượt rồi mới quay ra nói:

- Cứ cho là không có gì đi nhưng nhất định là đã nói gì đó hay hỏi gì đó nếu không sao công tử lại hoang mang vậy? Cứ nói là huynh đệ, bọn họ đã thành ra như thế này rồi mà cũng không thấy công tử có chút gì sốt ruột, còn lợi dụng cười đùa. Thật làm cho người ta thất vọng quá!

Đoàn Phi như kẻ câm ngậm bồ hòn, có nỗi khổ riêng mà không nói ra được. Hắn không thể nào nói mình không lo lắng vì có thể chữa trị khỏi cho ba người bọn họ? Lời cảnh cáo của Vương Thủ Nhân vẫn còn văng vẳng bên tai, nếu như hắn tiết lộ thân phận thì không chỉ Tô Dung và cao thủ Bạch Đạo khắp nơi truy sát hắn mà đến cả Vương Thủ Nhân cũng muốn đích thân làm thịt hắn.

- Sau này không cho phép nài một mình tiếp cận với ba người bọn họ!

Tô Dung thay mặt bọn Hạ Thịnh ra lệnh cấm đối với Đoàn Phi, sau đó nói:

- Vật cũng đã tìm thấy rồi, công tử còn định tính luyện thứ đơn gì nữa?

Đoàn Phi cười bí hiểm:

- Không phải là luyện đơn mà là chế thuốc, chế loại thuốc có thể phá án. Dung nhi, phiền người tìm cho ta ít gạo và khoai lang đến, cần phải luộc

chín. Tốt nhất là gạo. Làm xong rồi người có thể đi nghỉ ngơi. Đợi ta làm xong việc, ta sẽ tìm người, người vẫn còn phải đi một lượt nữa đó.

Tô Dung không hiểu đầu cua tai nheo gì quay người đi. Đoàn Phi thì cho lưu huỳnh vào trong đĩa sứ (làm nồi nấu quặng), sau đó lại kết hợp những bình này lọ kia vào thành một tổ hợp để hấp thụ. Ba bộ phận quan trọng nhất là nồi để đốt lưu huỳnh, các loại chất ô-xy hóa làm từ khoáng thạch, cuối cùng là loại nước sạch dùng hấp thụ a-xít. Thiết bị này thực tế rất đơn giản, cũng không biết chất ô-xy hóa có công hiệu không, điều này trong bụng Đoàn Phi cũng không nắm rõ.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị đầu đầy, Đoàn Phi đốt lưu huỳnh. Do phần hấp thụ không được bịt kỹ nên trong khoảnh khắc thứ khói vàng cay mũi tràn ra.

Lát sau Tô Dung xách đến một túi gạo, nhìn thấy cảnh đó cô ta kinh ngạc nói:

- Công tử, công tử làm cái gì vậy?

- Khụ... Khụ... Không được lại gần. Ta đang làm thí nghiệm, một lát nữa là được. Đoàn Phi dùng cái khăn ướt che miệng, vẫy tay ra hiệu cho Tô Dung đi ra ngoài. Tô Dung nhìn thấy hai mắt của Đoàn Phi đỏ lên, trên người đầy những phấn màu vàng cộng thêm cái mùi vị khó chịu ám vào người.

Không lâu, một làn khói đặc lại tỏa ra giống như lửa cháy. Nhìn qua lớp khói đặc ấy Tô Dung nhìn thấy Đoàn Phi đang đốt thứ rong biển mà cô ta vừa mang về.

Đoàn Phi không biết đã thất bại bao nhiêu lần, Tô Dung căn bản cũng không đi nghỉ ngơi, thậm chí vì lo lắng cho hãn nên cứ đợi ở ngoài. Đến tận giờ Dần, trời bắt đầu tờ mờ sáng, cô ta mới bất ngờ nghe tiếng cười vui sướng của Đoàn Phi:

- Thành công rồi. Ha... Ha...

Mới giờ Mão mọi người đã tập trung trong đình Thương Lãng. Cảnh đẹp trước mắt nhưng không ai có tâm trạng để thưởng lãm, ai ai cũng âm thầm cảm thấy rầu rĩ thay cho Đoàn Phi. Tuy hiện tại hắc đã là khâm sai nhưng nếu vụ án Chu An mà không kết thúc được sau này khó mà sống được. Bận rộn cả ngày hôm qua nhưng một chút tiến triển cũng không thấy, mọi người ai cũng muốn giúp nhưng không nghĩ được cách gì giúp hắc.

Đến giữa giờ Mão thấy hai mắt Đoàn Phi phù thũng, ngáp ngắn ngáp dài đi ra. Mọi người không khỏi quan tâm hỏi, Đoàn Phi chỉ nói do suy nghĩ về vụ án nên không có thời gian để nghỉ ngơi khiến mọi người càng lo lắng thêm. Chỉ có Tô Dung đi theo Đoàn Phi mới đảo cặp mắt trắng dã của mình. Thì ra Đoàn Phi còn được nghỉ ngơi hai canh giờ còn cô ta thì cả đêm liền không ngủ.

Đoàn Phi nhìn thấy không khí mọi người xung quanh có vẻ u ám liền cười vui vẻ. Điều đó gây chú ý đến mọi người bởi vì những người hiểu hắc đều biết rằng, khi mà hắc cười nghĩa là lúc đó trong đầu đã có gì đó rồi.

Chỉ nghe thấy Đoàn Phi nói:

- Mọi người không cần phải lo lắng. Cả đêm không ngủ cũng không lãng phí thời gian, bây giờ ta đã có chủ ý rồi. Thạch Ân, Quách Uy, Hồng Bang, Tưởng Tuấn, bốn người đem thiệp mời của ta chia nhau đi mời Bố chính sử Triết Giang Trần Biểu, Án sát sử Hàn Minh, thái giám trấn thủ Tô Châu Vương Đường, tri phủ Tô Châu Ô Hữu Sách. Hôm nay ta muốn cùng bọn họ đến nơi hiện trường phát hiện vụ án Chu gia tra án.

- Đại nhân, chẳng phải hôm qua chúng ta mới qua đó nhưng không có thu hoạch gì cả hay sao?

Hoa Minh lên tiếng nhắc nhở:

- Đại nhân có chắc muốn mời bốn vị đó cùng tra án không?

Đoàn Phi liếc mắt nhìn Tô Dung, cười nói:

- Hôm qua không nắm bắt được gì nhưng sáng sớm nay ta đã bái Quan Âm Bồ Tát cầu được một bình nước thần. Chắc chắn sẽ điều tra rõ được vụ án, các người cứ yên tâm.

Nhìn thấy cái bộ dạng đặc ý của hãn, không hiểu vì sao mà Hoa Minh cũng cảm thán tâm. Mọi người đều đã dùng bữa sáng, bọn Thạch Bàn đem thiệp mời đi, Đoàn Phi thì tranh thủ thời gian luyện cưỡi ngựa, bắn cung. Ở mặt này thì Hoa Minh đúng là một cao thủ. Dưới sự chỉ bảo của hãn Đoàn Phi tiến bộ rất nhanh đặc biệt là về bắn cung. Sự tiến bộ của Đoàn Phi có thể coi là thần tốc. Đoàn Phi, kẻ hiểu được nguyên lý về lực học và những kiến thức vật lý phổ thông nên ở phương diện này hãn đã bộc lộ tài năng của mình một cách rõ ràng. Thậm trí trên cây cung hãn đã khắc các vị trí ngắm chuẩn với những cự ly khác nhau.

Vương Đường là người đầu tiên đến, sau đó là tri phủ Tô Châu Ô Hữu Sách, còn Bố chính sử Triết Giang Trần Biểu và Án sát sử Hàn Minh đến chậm. Đoàn Phi và bọn họ cùng hàn huyên tâm sự một hồi, người cưỡi ngựa, kẻ ngồi kiệu hướng về phía nhà Chu gia, chẳng vội vàng gì.

Chủ nhân của ngôi nhà này giờ đây là người bà con xa của Vương Thế Dũng tên là Vương Tường. Hãn nhiệt tình chào hỏi tiếp đón bọn Đoàn Phi, có điều cũng có đôi chút trách móc nói:

- Đại nhân, vụ án này bao giờ mới có thể kết thúc đây. Ba năm nay không biết bao lần ta đã bị làm phiền.

Đoàn Phi mỉm cười nói: xem tại

- Nhanh thôi. Nếu không xảy ra việc ngoài ý muốn thì hôm nay có thể kết thúc vụ án rồi. Vì thế ta mới đặc biệt mời ba vị đại nhân cùng với

Vương công công đến đây. Xin mọi người gắng chờ cho.

Hai mắt Vương Đường nhìn bốn xung quanh một cách vô ý sau đó đột nhiên lườm về phía tên thu chi đứng đằng sau Vương Tường. Tên đó nhe răng cười chấp tay như là xin tha thứ gì đó.

- Đại nhân, tên đứng đằng sau Vương Tường kia chính là Vương Thế Dũng, hôm nay chắc là hẳn nghe thông tin gì muốn cho đại nhân mất mặt đấy.

Tô Dung dùng thứ âm thanh ra hiệu nói với Đoàn Phi.

Đoàn Phi vờ nhìn một lượt, vừa lúc nhìn thấy điệu bộ khúm núm của Vương Thế Dũng, hẳn hừ một tiếng quay người nói với Vương Đường và ba người kia:

- Tối qua, sau khi bản quan trở về tắm rửa, thay quần áo thắp hương cầu nguyện. Nửa đêm, trong mộng lung được Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi chỉ điểm, chế ra một bình nước thần cam lộ. Bồ Tát nói rằng nước này có thể làm hiện ra những vết máu trước đây nhưng đã bị xóa dấu vết rất lâu rồi, di thư của lão Thái, người khám nghiệm tử thi và những ghi chép của lão. Hôm nay có thể dùng loại nước thần này hiện ra vết máu cách đây ba năm trước, sau đó có thể biết được rút cục di thư và ghi chép ai thật ai giả.

- Tên khám nghiệm tử thi họ Thái đó viết di thư gì sao? Sao trước đây ta chưa từng nghe qua?

Vương Đường nghi ngờ hỏi.

Đoàn Phi ung dung rút ra trong bụng hai tờ giấy đưa cho Vương Đường, nói:

- Đây là những ghi chép trong quá trình khám nghiệm tử thi của lão Thái và di thư của ông ta. Trước đây không phải bản quan điều tra vụ án này, vì

một số nguyên nhân nên bản quan chưa từng đưa chứng cứ này ra, còn bây giờ đã đến lúc rồi.

Đầu tiên Vương Đường so sánh nét chữ. Quả nhiên nét chữ trên hai tờ giấy này giống nhau, Vương Đường không phân biệt được thật giả. Ông ta chau mày, nói:

- Xin Đoàn đại nhân chớ làm lạ. Bỉ chức chỉ là thấy điều gì thì muốn tranh luận. Nghe nói thủ hạ của Đoàn đại nhân rất giỏi việc làm giả thư từ, không biết di thư này có ai có thể chứng minh tính thật giả của nó?

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Làm giả thư từ mới thì dễ nhưng loại thư từ đã nhiều năm rồi không dễ làm giả. Vương công công không ngại xin xem đi rồi hãy nói.

Vương Đường cau mày nhìn lại một lần, đem hai tờ giấy đó giao cho Bồ chính sử Trần Biểu. Trong di thư chỉ là làm rõ tính tiết của vụ án, ẩn đi việc mình được giao cho làm giả giấy khám nghiệm đồng thời mơ hồ đề cập đến Vương Đường và Vương Thế Dũng. Vương Đường xem xong không khỏi có chút hối hận, nếu sớm biết được nội dung của di thư thì vừa này đã không nên nói với Đoàn Phi như thế. Rõ ràng là giấu đầu hở đuôi.

Ba vị đại nhân xem qua, Bồ chính sử đem giao lại cho Đoàn Phi, nói:

- Nếu đã như vậy, Đoàn đại nhân không ngại làm theo chỉ dẫn của Bồ Tát xem trên mặt đất có hay không vết máu?

Án sát sử Hàn Minh chất vấn:

- Trong “Giải oan tập lục” có ghi lại rằng dùng dấm chua hắt trên đất, nếu như có máu thì sẽ xuất hiện màu hồng. Nhưng nó cũng là dùng tại thời điểm điều tra án thôi. Chứ cách ba năm rồi, đất này không biết đã trải qua

bao lần mưa gió làm sao có thể tra cho ra nhẽ? Đoàn đại nhân suy nghĩ cho kỹ.

Đoàn Phi cười, nói:

- Hàn đại nhân nói không sai, có điều đã là Bồ Tát báo mộng nghĩ đi nghĩ lại thì không sai đâu. Hoa Minh, người đánh một thùng nước lại đây.

- Không dám làm phiền tướng quân. Để ta phái người đi làm được rồi.

Vương Tường vội vàng nói. Hắn vẫy tay, Vương Thế Dũng liền quay đầu đi.

Chẳng mấy chốc nước được gánh đến. Đoàn Phi đem một bình dung dịch màu vàng tỏa ra một mùi khó chịu đổ vào thùng nước. Sau khi khuấy đều hắn nói với Hoa Minh:

- Hoa Minh, người hãy dùng nước này đổ đều trên mặt đất, nước thần không nhiều, người phải tiết kiệm dùng đó.

Hoa Minh gật đầu đáp. Múc nước lên, vận công, kêu một tiếng hắt nước ra xa.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 190

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thứ Giang Nam

Chương 190

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Ai nấy đều mở to mắt để xem xem rút cục cái thứ nước thần kỳ ấy có công hiệu gì hay không. Hoa Minh không ngừng hắt nước xuống đất, chẳng mấy chốc cả nền đất trong phòng đã bị phủ bởi thứ nước màu vàng nhạt. Thời tiết nóng nực khô hanh nên lớp nước màu vàng mỏng manh đó nhanh chóng khô mất, mặt đất thì vẫn không có gì lạ. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau nhưng không ai dám nhìn Đoàn Phi vì sợ hấn đương lúc giận dữ mà rước họa vào thân.

Đoàn Phi nhăn nhó, đoạt lấy thùng nước trong tay Hoa Minh. Thùng nước vẫn còn gần một nửa, Đoàn Phi bực mình dốc hết lên mặt đất. Mọi người ngửi thấy cái mùi lạ lại sợ Đoàn Phi sẽ vì thẹn mà giận dữ nên cũng ý thức lui một bước.

Đoàn Phi ngơ ngác nhìn trên mặt đất. Rõ ràng là hôm qua đã kiểm chứng thành công, lẽ nào mới qua một đêm mà cái thứ cồn i-ốt chế theo phương

pháp thủ công đơn giản này đã mất công hiệu? Hoặc là do mình đã xả nhiều nước quá làm loãng cồn i-ốt?

- Đại nhân!

Hoa Minh cảm thấy khổ thay cho Đoàn Phi. Hắn thấy Đoàn Phi cứ ngơ ngác nhìn xuống đất không ngừng lẩm bẩm.

- Có rồi! Có rồi!

Mặt Đoàn Phi vui quá đến biến dạng. Hắn chỉ xuống đất, sững điên, nói:

- Các người nhìn xem, vết máu xuất hiện rồi! Bồ Tát hiển linh rồi! Bồ Tát hiển linh rồi! (.

Mọi người đều chen lại, quả nhiên là nhìn thấy trên mặt đất xuất hiện những vết màu tím đen loang lổ, vết tích đó càng ngày càng hiện rõ hơn. Nhìn thì quả nhiên là không khác gì vết máu.

Trần Biểu kinh ngạc thốt lên, Hàn Minh thì lại mở miệng nói:

- Không thể nào! Vết máu ba năm trước sao có thể hiện ra được. Lẽ nào đúng là Bồ Tát hiển linh? Không thể tin nổi!

Vương Đường nhìn vết máu trên đất nhú mào, trầm ngâm không nói gì. Tên Vương Thế Dũng bên cạnh sợ quá mặt mày tái nhợt. Những người còn lại bao gồm Hoa Minh và bọn Thạch Bân thì vừa kinh ngạc lại vừa trầm trồ thán phục.

Đoàn Phi không để ý đến nghi ngờ của Hàn Minh, lớn tiếng nói:

- Dung nhi, mau khoanh vết máu lại để chuẩn bị kiểm tra.

Tô Dung ngay lập tức khoanh lại. Đoàn Phi quay người lại nói với hội Trần Biểu là ba vị đại nhân và thái giám Vương Đường:

- Ba vị đại nhân, Vương công công, giờ vết máu đã rõ rồi, đúng là Bồ Tát đã hiển linh. Những vết máu đã tụ lại một chỗ trên đất và không có dấu hiệu gì của truy sát. Nếu như Chu Đăng bị người ta giết hại thì trong căn phòng này không chỉ có một khoảng nhỏ có vết máu. Theo phán đoán của ta thì Chu Đăng này theo đúng như khám nghiệm tử thi họ Thái đã nói trong di thư là chết do tự sát. nguồn (.)

Án sát sử Hàn Minh nghi ngờ:

- Đoàn đại nhân, ta cũng đã xem qua hồ sơ vụ án này nghe nói phía trước và sau ngực của Chu Đăng đó đều có vết dao. Nếu như hãn tự sát thì không thể có cách nào tự đâm dao vào mình từ phía sau chứ?

Đoàn Phi không chút do dự nói:

- Vết dao sau lưng hãn là do trước tiên hãn cố định dao ở chỗ lõm góc trên của bàn rồi dùng lưng đè vào. Xin mọi người hãy xem cái bàn thấp chỗ rộng có khắc hoa văn này không phải vừa đủ để giữ chặt hung khí hay sao?

Mọi người nhìn cái bàn đó tưởng tượng ra cảnh cắm một con dao găm vào đó rồi dùng lưng đập nó trong bụng bỗng nhiên hiểu ra. Tên Chu Đăng này đúng là ác thật!

Đoàn Phi nói tiếp:

- Chu Đăng thua bạc mất hết gia sản, mất luôn cả vợ. Thực ra hãn cũng không còn muốn sống nữa, còn vì sao lại hãm hại Chu An thì vẫn chưa rõ. Nhưng mà hãn tự sát thì không còn nghi ngờ gì nữa. Nếu như là do Chu An giết thì hãn đã giãy dụa tìm cách trốn thoát chứ không nằm trong lòng Chu An, đến khi mọi người đến nơi không khỏi nghi ngờ Chu An. Đó là phán đoán của ta, mọi người thấy thế nào?

Vương Đường cau mày, ông ta biết chắc rằng cái gọi là Bồ Tát hiển linh làm hiện vết máu cách đây ba năm thuần túy là trò của Đoàn Phi, nhưng lại không hiểu vì sao một lời của hãn cũng không có liên quan gì đến bản thân Vương Thế Dũng? Không phải hãn vẫn luôn miệng nói Chu Đăng là do Vương Thế Dũng hại chết hay sao? Không biết hãn đang định giở trò gì đây?

Bố chính sử Trần Biểu vuốt râu nói:

- Đoàn đại nhân phân tích rất có lý. Có điều...

Ánh mắt của ông ta nhìn về phía Vương Đường, Đoàn Phi cũng nhìn về phía Vương Đường. Vương Đường cảm thấy do dự, không biết có nên phụ họa theo lời của Đoàn Phi hay không. Đoàn Phi chấp tay về phía ông ta nói:

- Vương công công, vì sao chúng ta không ra một chỗ nói chuyệnnhỉ?

Vương Đường nhìn hãn một lát, mỉm cười nói:

- Ta cũng đang có ý đó.

Hai người nhìn Trần Biểu, Hàn Minh và Ô Hữu Sách rồi xin lỗi cáo lui đến gian phòng bên cạnh. Đoàn Phi đóng cửa lại, quay người cười với Vương Đường, nói:

- Vương công công, vì việc của đứa cháu quý hóa mà gần đây ông vất vả quá phải không?

Vương Đường cười nhạt, mặt không biến sắc, nói:

- Ta không hiểu Đoàn đại nhân đang nói gì?

Đoàn Phi đáp:

- Vương công công, ở đây chỉ có hai người, chúng ta nên thành thật với nhau. Nói thật lòng, những việc làm của tên cháu quý hóa đó không hứng thú gì với ta. Việc ta cần làm chỉ là phá án mà thôi. Không cần biết Chu Đăng bị ám sát hay là tự sát, miễn không phải do Chu An giết là được. Vương công công hiểu ý của ta chứ?

Vương Đường hai mắt dúm lại nói:

- Đoàn đại nhân nghĩ như vậy thật chứ?

Đoàn Phi khẩn thiết nói:

- Đương nhiên là thật rồi. Thực sự ta không muốn đối đầu với công công. Tất cả đều là hiểu lầm, lẽ nào công công nghĩ rằng Chu Đăng tự sát thật? Ta đã nhượng bộ rồi, giờ xem ý công công như thế nào nữa thôi?

Vương Đường vẫn chưa có chủ ý, ông ta nghi ngờ nói:

- Trước sau Đoàn đại nhân thay đổi nhanh quá làm cho tại hạ khó mà tin được lời của Đoàn đại nhân.

Đoàn Phi bất đắc dĩ ngửa bàn tay nói:

- Cái này có gì mà khó hiểu? Ngay từ đầu ta căn bản không nghĩ sẽ đối đầu với công công. Ta chỉ cảm thấy vụ án đó có gì đó đáng nghi vì thế mới tự động đến Tô Châu điều tra. Mọi việc xảy ra sau khi đến Tô Châu đều là do tiểu nha hoàn biết võ công đó của ta làm cả. Nếu như ta thì quyết bắt cóc cả Lưu tiểu thư đi, ta sẽ làm sạch sẽ gọn gàng chứ làm sao để các người tìm ra nhanh như thế?

- Khi đó thì đành đâm lao phải theo lao, tiến thoái lưỡng nan. Chỉ sợ ta muốn biến việc lớn thành nhỏ công công cũng không tha cho ta vì thế ta chỉ còn cách phải giằng co với công công. Bây giờ ta đã có đủ thực lực để tranh cao thấp cùng công công, nếu như cứ tiếp tục làm lớn chuyện ể rồi

hai bên đều trọng thương thì không đáng chút nào. Điều kiện của ta rất đơn giản, công công nhường ta kết thúc vụ án này bằng bản án tự sát đồng thời xin ông cháu quý hóa kia của ngài trả lại toàn bộ văn tự gia sản Chu gia và văn tự gán mình của Chu thị đồng thời viết giấy cam kết trả lại tự do cho Lưu tiểu thư, bồi thường tổn thất về tinh thần cho Chu gia và Lưu tiểu thư mười vạn lượng bạc. Việc này kết thúc như vậy được chứ?

Sau khi nghe thấy lời Đoàn Phi như thế trong mắt Vương Đường lóe sáng như để phân biệt thật giả. Đoàn Phi tiếp tục khuyên bảo, nói:

- Đoàn mỗ hiện là khâm sai tuần phủ Nam Trực Lệ. Thực tế thì nhậm chức chỉ có ba tháng sau đó sẽ hồi kinh giao chỉ dụ, còn công công vẫn là một trong thái giám Giang Nam tam đại trấn thủ. Sau này chúng ta còn phải dựa vào nhau nhiều.

Vương Đường cẩn thận xem xét bốn phía, xác nhận là không có ai nghe trộm lời hai người, lúc đó mới cười nói:

- Hóa ra đại nhân đã có tính toán như vậy rồi, nếu như đại nhân sớm nói một lời thì ta đâu dám làm khó dễ cho đại nhân. Điều kiện mà đại nhân đưa ra không khó. Bây giờ đành xem đại nhân như thế nào vậy.

Đoàn Phi vui vẻ nói:

- Như vậy thì tốt quá. Vụ án này khi đã có kết luận, công công hãy đem những thứ đó giao cho ta, ta đảm bảo rằng Chu gia sẽ không làm khó công công hay là Vương Đức Toàn nữa, thậm chí bọn họ có thể rời nhà đi khỏi Tô Châu. Công công nghĩ thế nào?

Vương Đường cười sáng khoái nói:

- Nhất ngôn cửu đỉnh!

Hai người quay lại hiện trường phát hiện vụ án, Đoàn Phi hỏi Bồ chính sử Trần Biểu, Án sát sử Hàn Minh và tri phủ Tô Châu Ô Hữu Sách:

- Vụ án này ba vị đại nhân còn nghi ngờ gì nữa không?

Bọn Trần Biểu nhìn thấy gương mặt bọn họ phơi phới liền biết rằng họ đã thương lượng được rồi, trong bụng thở phào nhẹ nhõm cho nên không còn nghi ngờ gì nữa. Đoàn Phi chỉ về phía hiện trường lại nói thêm vài câu nữa làm cho vụ án không còn chút sơ hở gì. Đến bọn Thạch Bân cũng đều bắt đầu hoài nghi vụ án này nói không khéo ngay từ đầu đã là một vụ tự sát. Chu Đăng hãm hại Chu An thì không có gì phải nghi ngờ, còn vì sao như thế thì giờ còn ai đi truy cứu nữa?

Đoàn Phi nhanh chóng viết xong phán quyết vụ án. Sau khi đưa qua Vương Đường xem không còn dị nghị gì nữa, Đoàn Phi lấy sơn hồng dán niêm phong rồi cho người mang đến hình bộ ở Nam Kinh. Việc này chẳng qua là che mắt thiên hạ thôi. Dựa vào quan hệ với Tiền Như Kinh và thân phận khâm sai của hắn thì án do hắn phán sẽ không có gì phải dị nghị cả.

Lúc đó mọi người đều vui vẻ, Vương Đường mở tiệc mời mọi người, Đoàn Phi vui vẻ dự tiệc. Những người bên cạnh hắn cũng nằm trong danh sách được mời. Bọn Thạch Bân cảm thấy vụ án kết thúc như thế này cũng rất tốt vì thế mà ai nấy đều thoải mái chè chén. Cuối cùng trừ Tô Dung bên cạnh khâm sai và đầu thủ lĩnh hộ vệ Hoa Minh thì mọi người ai nấy đều say mềm, đến bốn cao thủ Cẩm Y Vệ cũng không chừa.

Sắp xếp xe ngựa tiễn khâm sai trở về phủ, rồi lại đám Trần Biểu. Sớm đã đứng không vững nói năng lung tung, Vương Đường bỗng đứng vững, con mắt mênh mang cũng trở lại sắc sảo. Ông ta nói với một tên tùy tùng bên cạnh:

- Phái người giám sát từng người của khâm sai. Bất luận bọn họ vào kỹ viện hay đi nhà xí cũng phải giám sát cẩn thận cho ta.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Khẩu Phật Tâm Xà

- Bất luận khâm sai đại nhân vào kỹ viện hay là nhà xí đều phải giám sát chặt chẽ cho ta, có bất kỳ động tĩnh gì lập tức báo cáo. Ngoài ra thông báo với bọn du côn vô lại trong thành ngoan ngoãn một chút, đừng lúc sóng gió này không được gây chuyện. Còn cái đám điều dân bất trị kia hãy nghĩ cách làm cho bọn chúng lạng vài hôm, đừng để khâm sai đại nhân nhìn thấy.

Người đó là tâm phúc của Vương Đường, tên gọi Viên Thắng Ba. Hắn gật đầu nói:

- Tiểu nhân nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng việc mà lão gia đã phân phó. Xin lão gia yên tâm.

Wang Đường ừ một tiếng, nói:

- Gọi Thế Dũng đem khế ước, thư làm hòa cùng với hai mươi vạn lượng đem qua. Nếu như tên Đoàn Phi này quả có dự định bắt tay với chúng ta làm hòa thì hắn sẽ không từ chối, nếu không đó là giả. Nhớ rõ, đích thân đem ngân phiếu giao tận tay khâm sai đại nhân. Nghe nói gia cảnh vị Đoàn đại nhân này sung túc, nhưng mười vạn lượng cũng không phải là số tiền nhỏ nên nếu hắn chịu nhận thì tốt. Nếu không...

Trong mắt Viên Thắng Ba đầy sát khí, nói:

- Nếu như hắn âm thầm phá rối tiểu nhân sẽ làm cho hắn chết một cách không rõ ràng, gặp Diêm vương rồi cũng không biết cáo ai!

Vương Đường hài lòng, ừ một tiếng:

- Đó là bất đắc dĩ thôi. Nếu có thể mua chuộc tên Đoàn Phi này thì cứ mua chuộc. Tên này được Hoàng thượng sủng ái, tiền đồ không thể lường được đâu!

Bọn Đoàn Phi về tới tư dinh phủ khâm sai, đi vào phía hậu viên. Tô Dung đẩy nhẹ tên Đoàn Phi đang gục đầu vào vai nàng ta, nhẹ nhàng nói:

- Đừng giả vờ nữa. Công tử rút cục có chủ ý gì? Không nói cho ta biết ta mặc kệ đó?

Đoàn Phi đứng thẳng người, quay lại nói với Tô Dung:

- Ta đâu có chủ ý gì đâu. Vụ án của Chu An kết thúc như thế thôi, mọi người hãy vui vẻ vài ngày ở Tô Châu. Đợi thời gian nữa chúng ta sẽ về Dương Châu.

Tô Dung trầm mặc nói:

- Công tử dự tính làm yên lòng Vương Đường trước, âm thầm thu thập chứng cứ. Đợi lúc hãn không phòng bị sẽ ra đòn chí mạng đúng không?

Đoàn Phi cười nói:

- Dung nhi, người càng ngày càng hiểu ta rồi đó. Ta đang tính chính là chủ ý này đây. Có điều vài người chúng ta nhất định sẽ bị Vương Đường cho người theo dõi sát sao. Những người khác ta lại không yên tâm lắm, người có thể dùng được lại ít quá.

Tô Dung suy tư nói:

- Muốn thoát khỏi những kẻ đang theo dõi kia không khó. Có điều bên cạnh Vương Thế Dũng luôn có cao thủ tương trợ, bên cạnh Vương Đường cũng không phải không có người. Ta lo phá hoại mất kế lớn của công tử

nên cũng không dám hành động khinh suất. Nhưng lẽ nào công tử không có biện pháp gì hay sao? Nếu không phải sớm có chuẩn bị công tử chắc cũng không dễ dàng mà thỏa hiệp với Vương Đường như hôm nay?

Đoàn Phi hí hửng đuổi cái lưng, nói:

- Đương nhiên là ta không dễ dàng bỏ qua cho Vương Đường và kẻ giết người là cháu họ hần. Hừm, vài ngày tới này chúng ta sẽ không làm bất cứ cái gì, nhưng lại có kẻ làm trò vui, chúng ta hãy ở lại Tô Châu vui vẻ vài ngày đi. Nếu như dự đoán của ta không sai thì mấy ngày này cũng không lãng phí đâu. Hôm nay uống chút rượu, ta muốn đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi lát. Dung nhi, người cũng nghỉ ngơi sớm đi.

- Vâng, ta đi gọi người chuẩn bị nước ấm cho công tử.

Tô Dung cười tình tứ rồi thoát cái đi mất.

Một tiếng phập, mũi tên trúng hồng tâm. Hoa Minh cổ vũ:

- Tài bắn cung tên của đại nhân tiến bộ vượt bậc từng ngày. Mới luyện tập có vài ngày đã mạnh hơn cả những thần tiễn trong hàng quân.

Trong lòng Đoàn Phi ngẫm cảm thấy đắc ý, bụng nghĩ:

- Cái này là đương nhiên. Sư phụ của ta là tam tiền định kinh quân Vương Thủ Nhân mà. Cái ta học là thuật bắn cung phi vũ lưu tinh, một kỹ thuật bắn hàng đầu. Có hạo thiên thần công hỗ trợ, lại có nguyên lý lực học bảo đảm thì phát nào phát nấy không trúng hồng tâm mới lạ.

Tuy nhiên điều này không đến nỗi làm cho hần đắc ý đến quên cả mình. Hần nói khiêm tốn:

- Ta vẫn còn kém lắm. Có thể dùng trên chiến trường thì mới thể hiện được bản lĩnh. Địch không phải đứng đó làm bia cho ta bắn đâu. Hoa đại

ca, đại ca võ công cao cường, kinh qua vô số chiến trường, hay là làm bia cho ta, ta dùng tên bắn đại ca.

Hoa Minh hơi sửng sốt, sau đó cười liền, nói:

- Thuộc hạ không dám. Đại nhân hãy gọi tên của ta đi. Nếu đại nhân có hứng thú ta sẽ cùng đại nhân thử xem sao.

Hoa Minh quay lại lén cười với bốn người thuộc hạ đang đứng sau lưng:

- Các người cũng đừng nghĩ ở đó xem không. Mau đến chỗ bia kia cho ta, năm cái bia vẫn tốt hơn là một cái bia.

Đoàn Phi nhanh chóng hiểu vì sao năm cái bia vẫn tốt hơn là một cái. Bởi vì năm người đó không phải đứng yên một chỗ cho hắn bắn mà liên tục đổi vị trí cho nhau, thoát ẩn thoát hiện. Đoàn Phi nhìn hoa cả mắt, dường như không còn biện pháp nào bám theo một người, hắn không khỏi kêu lên:

- Hoa Minh, tốc độ các người nhanh quá, chậm một chút cho ta. Ta là kẻ mới học, bóng của các người ta còn không bắt được thì bắn cái gì.

Bọn Hoa Minh liền chậm lại, vừa tránh vừa dạy cho Đoàn Phi làm sao để dự đoán được hành động của mục tiêu. Đối với mục tiêu bia di động Đoàn Phi học rất nhanh. Theo sự hướng dẫn của bọn Hoa Minh, Đoàn Phi theo đó luyện nửa canh giờ đã có thể bắn trúng mục tiêu di động với tốc độ của con thỏ hoang đang tháo chạy.

Đang chơi vui vẻ, quản gia của Ngô phủ vội vội vàng vàng đi đến hành lễ với Đoàn Phi nói:

- Khâm sai đại nhân, ông chủ Bảo Đại Tường Ân Đức Tường muốn được gặp đại nhân, đại nhân muốn gặp ông ấy không ạ?

Đoàn Phi xem giờ, hỏi:

- Bây giờ là lúc nào rồi?

Hoa Minh đáp:

- Đại nhân, đang giữa giờ Tỵ (khoảng 10 giờ sáng).

Đoàn Phi nói:

- Được rồi, vẫn còn chút thời gian. Ta sẽ đi gặp ông ta ngay. Hoa Minh, phái người đánh thức bọn Thạch Bân. Đoán chừng có người muốn làm chủ mời chúng ta đi chơi rồi.

Lời của Đoàn Phi vừa dứt, một gia đình của Ngô phủ đi nhanh lại bái Đoàn Phi một bái, nói:

- Khâm sai đại nhân, Vương công công cho người đến hẹn với đại nhân nói muốn cùng đại nhân đi chơi Thái Hồ, không biết ý đại nhân thế nào?

Đoàn Phi cười nói:

- Đến sớm không bằng đến khéo. Như vậy đi, Ngô quân gia gọi bọn họ đến cả đi, ta sẽ cùng gặp bọn họ.

- Cái này...

Ngô quân gia do dự một lát thấy Đoàn Phi không thay đổi chủ ý liền lui đi.

Đoàn Phi vội vàng tắm tấp qua, thay quần áo rồi mới đi gặp bọn họ. Tại thư phòng của Ngô phủ, Ân Đức Tường có chút bất an, còn người ngồi đối diện với ông ta lại tỏ ra trấn tĩnh hơn nhiều. Đoàn Phi đi vào trong thư phòng cười hớn hở chào mọi người, nói:

- Ông chủ Ân, Viên tiên sinh, để các vị đợi lâu rồi. Thất lễ! Thất lễ! Hôm qua có chút rượu, mới tỉnh được không lâu.

Ân Đức Tường cười gượng đáp lễ với hân, Viên Thắng Ba kia cũng đáp lễ, cười nói:

- Không sao. Không sao. Chúng tôi cũng mới đến. Lão gia nhà tôi hiện vẫn còn chưa dậy kìa, có điều lão gia đã sớm phân phó cho tôi hôm nay cùng đại nhân đi chơi Thái Hồ vì thế tôi mới đến hẹn với đại nhân trước.

Đoàn Phi cười nói với ông ta:

- Hôm qua lúc uống rượu ta đã hứa với Vương công công rồi. Gì phải phiền đến Viên tiên sinh thế này? Có điều cũng vừa đẹp, ông chủ Ân đích thân đem ghi chép về cái dao găm đó đến đây chứ? Tiện giao cho Viên tiên sinh đem về cho Vương công công.

Ân Đức Tường không biết Đoàn Phi đang suy tính gì nên nghe thấy lời của Đoàn Phi thì trong bụng thầm kêu khổ. Dưới con mắt nhìn soi mói của tên Viên Thắng Ba kia, ông ta đành phải lôi ra một quyển sổ, cười khổ sở:

- Đây là quyển sổ ghi chép về cái dao găm đó, không có bản sao đâu thưa Đoàn đại nhân, Viên tiên sinh.

Đoàn Phi cầm quyển sổ đó giao cho Viên Thắng Ba, nói:

- Viên tiên sinh xin trả lời với Vương công công rằng Đoàn mỗ tôi tuân thủ giao ước, không biết Vương công công bên đó thế nào?

Viên Thắng Ba đem quyển sổ đó cất trong người, lại rút ra từ trong tay áo ra một lá thư lớn đưa cho Đoàn Phi, nói:

- Đoàn đại nhân, cái này Vương công công giao phải trao tận tay Đoàn đại nhân. Xin Đoàn đại nhân mở ngay trước mặt. nguồn

Ân Đức Tường vội nói:

- Đoàn đại nhân, ta xin hẹn khi khác lại tiếp kiến.

Đoàn Phi cười nói:

- Không vội. Ông chủ Ân xin chờ lát.

Hắn mở niêm phong lôi ra rất nhiều trang giấy, xem một lượt, đếm thấy đúng hai mươi tờ ngân phiếu trị giá hai mươi vạn lượng. Đoàn Phi ngơ ngác một lát, rồi ngay sau đó đem tất cả dồn lại như cũ chuyển cho Tô Dung đang đứng bên cạnh. Đoàn Phi cười với Viên Thắng Ba:

- Vương công công đúng là khách sáo quá. Xin nói lại với Vương công công Đoàn Phi sẽ đúng hẹn.

Viên Thắng Ba đạt được mục đích đến của mình, hắn nhìn Ân Đức Tường một lượt, vui vẻ cáo từ. Đoàn Phi cười với Ân Đức Tường, nói:

- Ông chủ Ân xin đừng vội trách mắng ta không sớm báo cho ông biết sẽ gặp người nhà Vương công công. Sự tình thay đổi nhanh hơn cả dự đoán. Hiện tại vụ án Chu An đã được phá, ta đã hòa giải với Vương Đường. Có ta nói tốt với ông ta thì Vương Đường sẽ không làm khó cho ông chủ Ân đâu.

Trong lòng Ân Đức Tường có chút không vui, có điều ông ta cũng không dám ra mặt với Đoàn Phi. Nhiều nhất là quay về đem tặng Vương Đường chút lễ là được. Ông ta mỉm cười đứng dậy nói với Đoàn Phi:

- Có lời của đại nhân ta yên tâm rồi. Đoàn đại nhân, đại nhân có còn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt, những đề nghị đó của đại nhân???

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Thái Hồ Tuyệt Xương

Đoàn Phi kéo dài giọng, đương lúc Ân Đức Tường trở nên lo âu, tim đập dồn dập, hần mới nói:

- Hôm đó ông chủ Ân chưa đưa ra được quyết định, để khỏi lỡ việc, ta đã lệnh cho Hoàng Tố Lương đi khắp nơi tìm người hợp tác. Nếu như bây giờ hần đã tìm được người hợp tác thì ta cũng đành không thể hợp tác cùng với ông chủ Ân được nữa. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Cái cách mượn cớ để ép giá này lẽ nào Ân Đức Tường lại không nhìn ra? Cái khoảnh khắc mà Đoàn Phi trở thành khâm sai, ngay lúc đó ông ta sớm đã cảm thấy hối hận lắm rồi. Bây giờ nghe Đoàn Phi nói thế, ông ta chỉ biết cắn răng, nói:

- Đoàn đại nhân, lần trước là do ta ngu dốt không hiểu. Xin đại nhân ra cái giá, lẽ nào ta lại không nghe!

Đoàn Phi mỉm cười đưa ra ngón tay cái và ngón tay trỏ, gương mặt Ân Đức Tường rung lên, nói:

- Đoàn đại nhân, đại nhân muốn tám phần?

Đoàn Phi mỉm cười nhấp một ngụm trà, còn Ân Đức Tường thì cảm thấy thất kinh, tưởng là hần muốn tiễn khách. May mà Đoàn Phi không có cái ý ấy, nhấp một ngụm trà Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Tám phần là cái giá thấp nhất của Đoàn rồi. Ông chủ Ân cũng biết khi mà lợi nhuận cao cũng đồng nghĩa với mạo hiểm lớn. Hoàng thượng

Đại Minh chúng ta ghét nhất là việc quan lại và kinh thương cấu kết. Tuy ta không trực tiếp tham gia nhưng chung quy cũng sẽ chịu rất nhiều trách nhiệm.

Ân Đức Tường cắn răng, cười gượng gạo, nói:

- Tám phần quả thật là nhiều. Bảo Đại Tường đã bỏ người bỏ nhân lực, lợi nhuận này thực hơi mỏng, tiểu nhân không dám tham nhiều nhưng cũng xin thêm nửa phần, đại nhân bảy phần rưỡi thế nào?

- Ông chủ Ân quả là người hào sảng. Vậy thì bảy phần rưỡi đi. Giao kèo xong!

Đoàn Phi đưa tay ra, Ân Đức Tường không quen với thói quen này nên có chút do dự khi đưa tay ra bắt. Đoàn Phi cười nói:

- Nếu như đã nhất trí xong thì ta sẽ cho người gọi Hoàng Tố Lương quay lại. Hắn sẽ nói chuyện cụ thể hơn với ông chủ Ân. Bây giờ ta phải đi nhanh cho kịp hẹn với Vương công công, không giữ ông chủ Ân nữa. Mời!

Đoàn Phi nâng chén trà, Ân Đức Tường hiểu ý nên đứng dậy cáo từ. Đoàn Phi nghĩ một lát, quay đầu lại nói với Tô Dung:

- Tô Dung, ra đằng sau gọi bọn Thạch Bân chuẩn bị đồ. Chúng ta lại sắp đường rồi.

Tô Dung đi rồi, Đoàn Phi vẫy tay gọi Hoa Minh đang gọi đứng ngoài cửa. Hoa Minh đi vào thì lễ với Đoàn Phi nói:

- Đại nhân có gì phân phó?

Đoàn Phi nói:

- Đợi lát nữa người phái người đi bất kỳ một phòng y nào, tìm cho ta một bộ kim châm cứu. Bất luận giá cao, mua cũng được hoặc dùng cách nào thì

tùy, nhưng bắt buộc phải kiếm cho ta một bộ. Tốt nhất là loại đủ chín cái kim. Ngoài ra đây còn một tờ giấy ghi thang thuốc. Người phải người giúp ta phối đủ, nếu như có người theo dõi cũng không sao. Chỉ cần Tô Dung không nhìn thấy là được. Cô ta xuất thân con nhà đứng đắn, có những việc giấu được cô ta thì tốt hơn.

Hoa Minh kính cẩn tiếp nhận, chân thành nói:

- Đa tạ sự tín nhiệm của đại nhân, thuộc hạ sẽ phái người đi làm ngay.

Đoàn Phi mỉm cười gật đầu, suy nghĩ trong lòng không còn ở trước mắt nữa.

Sau khi Đoàn Phi và Vương Đường gặp nhau mới biết ngoài Vương Đường, đi chơi Thái Hồ lần này còn có tri phủ Tô Châu là Ô Hữu Sách, và vài vị quan lại của Tô Châu. Cự phú Tô Châu Tô Hữu Thanh và ông chủ Bảo Đại Trường Ân Đức Trường cũng có mặt.

Thái Hồ là hồ nước ngọt lớn gần biển phía Đông Trung Quốc. Trong hồ có bốn mươi tám đảo, bảy mươi hai đỉnh, non sanh nước biếc, càng tôn lên vẻ rực rỡ của nó. Từ xưa Thái Hồ đã nổi tiếng về vẻ thanh tú. Mặc dù nó không mang tạo hình vẻ đẹp tự nhiên cũng không khỏi làm cho Đoàn Phi cảm thấy thán phục.

Vương Đường hay Ô Hữu Sách đều là những con người có văn hóa. Tô Hữu Thanh gia học uyên thâm, trừ Ân Đức Trường ra thì những người bên cạnh Đoàn Phi ai nấy đều có cảm xúc trước cảnh đẹp, không khỏi tức cảnh sinh tình.

Bọn họ vẫn còn e dè thân phận của Đoàn Phi, nên ngay cả kẻ có ư nịnh hót Tô Hữu Thanh cũng không tùy tiện mời mọc hấn làm bài phú. Đoàn Phi thì lại có ý muốn thay đổi tình trạng đó, hấn nhìn Thái Hồ cuộn cuộn mênh mông sóng nước, nói:

- Chư vi đại nhân thật là có nhã hứng. Đoàn mỡ tuy bất tài, nghĩ đến văn từ của mình cũng chẳng ra làm sao, chỉ sợ mọi người chê cười nhưng cũng mạo muội làm một bài tạo cảm hứng ọi người.

Tô Hữu Thanh vội vàng nói vào:

- Đại nhân không nên khiêm nhường. Sự xuất sắc của đại nhân trong hội hoa Trung thu Tần Hoài sớm đã truyền khắp Giang Nam. Trong tứ đại tài tử Ngô Trung là Văn Trưng Minh và Đường Bá Hổ hai vị đại sư này cũng khen Đoàn đại nhân không tiếc lời. Đại nhân đã làm thì ắt hẳn là một bài thơ lưu danh thiên cổ!

Đoàn Phi mỉm cười, mặc dù cũng chẳng để bụng những lời nịnh hót của hắn. Hắn vịn vào mạn thuyền, thản nhiên hát:

- Thái Hồ đẹp! Thái Hồ thật đẹp! Đẹp bởi nước Thái Hồ. MTrên hồ có cánh buồm trắng. Dưới nước hồng lãng. Đôi bờ cỏ lau xanh một màu. Đáy nước đầy tôm cá. Hồ nước như tấm lưới đan nhau. Hoa thơm quả ngọt trên mặt hồ. Thái Hồ đẹp! Thái Hồ thật đẹp!

Thái Hồ đẹp! Thái Hồ thật đẹp! Đẹp bởi nước Thái Hồ. Hồng kỳ óng ánh gợn sóng xanh. Gió xuân thổi. Nước hồ như rượu ngon đựng trong cốc ngọc bích lớn. Đông đầy ái tình. Dâng lên mùa xuân tổ quốc. Thái Hồ đẹp! Thái Hồ thật đẹp!

Nhìn cảnh đẹp trước mắt. Đoàn Phi không khỏi hồi tưởng lại năm trăm năm sau này, vẫn Thái Hồ đó. Diện tích đã giảm một phần ba không nói làm gì, chứ ô nhiễm công nghiệp, tảo xanh đầy hồ, Thái Hồ trở thành cơn ác mộng trong lòng người dân sống xung quanh đó.

Nói ra suy nghĩ trong lòng mình, bài thơ ngợi ca vẻ đẹp của Thái Hồ thực chất là trong lòng Đoàn Phi chất chứa sự tiếc nuối, người ta không thể nào hiểu nổi. Tô Dung ngược mắt nhìn lên bầu trời trong xanh trước mắt, khung cảnh như ngàn cánh buồm lướt qua, đột nhiên nhớ lại quê hương của

mình, cất lên những âm điệu thanh thoát tiếp theo lời hát của Đoàn Phi. Giọng hát của cô ta trong trẻo mềm mại lướt trên mặt nước Thái Hồ, giống như cảnh các thần tiên đang nhảy múa trên mặt nước.

- Hay! Đoàn đại nhân ngâm thơ hay, Tô cô nương hát cũng thật hay. Quả là thiên cổ tuyệt xướng!

Tô Hữu Thanh vỗ tay trầm trồ khen hay. Những người khác cũng tán thưởng không ngớt. Đoàn Phi mỉm cười, nụ cười mang một chút kiêu kỳ, nói:

- Chưa thấm vào đâu. Bản quan tuy không giỏi bát cổ, lại lười thi cử nhưng với thơ từ ca phú cũng tạm được.

Có lời này của hân, mọi người không còn cảm thấy e dè nữa, liền đàm luận những chuyện trên trời dưới biển.

- Công tử, sao vừa rồi lại cảm thấy không vui?

Tô Dung tìm cơ hội hỏi.

Đoàn Phi chỉ vào làn nước Thái Hồ trong xanh kia nói với Tô Dung:

- Người nhìn nước Thái Hồ đẹp thế này, thật là trong xanh. Người không bao giờ biết được rằng, chỉ cần mười năm, nhân loại của chúng ta có thể làm cho cả cái Thái Hồ này thành nơi còn bẩn hơn cả một hố phân.

Tô Dung hướng mắt về phía xa, nói:

- Lời của công tử tiểu nhân không hiểu lắm. Thái Hồ từ lúc sơ khai đã như thế này rồi, trải qua vạn năm cũng không thay đổi gì. Làm sao trong mười năm lại có thể bị hủy hoại?

Đoàn Phi nói giọng giễu cợt:

- Ta nói rồi mà, người mãi mãi không thể nào hiểu được. Việc này người cũng không phải để trong bụng làm gì, cứ coi như ta nói vớ nói vẩn vậ thôi.

Tô Dung an ủi:

- Lời của công tử tất nhiên có lý. Tiểu nhân tuy không hiểu nhưng sẽ ghi nhớ trong lòng, biết đâu vào một ngày nào đó có người hiểu được lời công tử.

Phong cảnh Thái Hồ không thể xem hết trong một ngày, nhìn thấy mặt trời khuất núi, thuyền bắt đầu quay trở lại Tô Châu. Vương Đường đã mở tiệc thiết đãi đoàn khâm sai ở lầu Khoái Hoạt. Đoàn Phi làm bộ nghe đến lầu Khoái Hoạt thì có chút gì đó do dự, nhưng nghe Vương Đường giải thích rằng đó chỉ là tên của một quán rượu mà thôi, hăn lập tức vui vẻ đồng ý. truyện copy từ

Lầu Khoái Hoạt quả nhiên là một tửu lầu, mới đầu nó chỉ là tên một tửu lầu nhưng qua thời gian nó trở thành tên của một dãy cửa hàng. Trên danh nghĩa năm giữ một tửu lầu, một sòng bạc, một kỹ viện. Những cái này đều là kinh doanh công khai, nhưng Vương Thế Dũng ngầm đi cửa sau, treo cờ chữ Vương mỗi ngày kiếm về cho Vương Thế Dũng vô số của cải.

Tuy Vương Đường liên tiếp mời rượu, nhưng hôm nay Đoàn Phi không dám uống thoải mái. Hăn giải thích với Vương Đường rằng chưa từng nhìn thấy cảnh đêm Tô Châu, ăn xong muốn đi dạo phố. Đám Vương Đường hơi bất ngờ chút nhưng cũng không giữ nữa. Mọi người không hát hò, ăn no rồi lại kéo nhau đi dạo phố.

Đám người này thật là rất cuốn hút, đi đến đâu cũng là tâm điểm chú ý của mọi người. Mắt nhìn chỗ nào thì chỗ đó ông chủ liền ngoan ngoãn dâng đồ vật qua. Mua đồ thế này Đoàn Phi quả cũng muốn chiếm chút lợi nhưng mà nhìn mình và mọi người xung quanh cũng chẳng thiếu thứ gì.

Hai tên giang hồ đi lại nhìn thấy bọn họ, Đoàn Phi đột nhiên nảy ra ý. Hắn quay người hỏi Vương Đường:

- Vương công công, Tô Châu có chỗ nào bán đồ binh khí có tiếng không? Ta nhiều lần bị đám người giang hồ tấn công, những người bên cạnh trong tay lại không có binh khí.

Wương Đường cười nói:

- Vừa may. Trên phố phía nam đằng trước có một cửa hàng binh khí nổi tiếng họ Lưu. Chúng ta cùng nhau đến đó xem xem có binh khí tốt nào không.

Đoàn Phi vui vẻ đáp:

- Tốt thôi. Nếu như phù hợp chúng ta mua vài thứ phòng thân.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, vài người lẫn vào. Chẳng mấy chốc đã mất hút trong đoàn người. Đoàn Phi coi như không thấy bọn chúng nhưng cũng thừa biết rằng đó là người của Vương Đường hoặc của tri phủ Ô Hữu Sách tranh thủ đi sắp xếp trước.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Thần Long Trảm

Chốc lát đã đến cửa hàng của Lưu gia. Trên dãy phố này có đến vài cửa hàng rèn sắt, tuy nhiên cửa hàng của Lưu gia quả nhiên có quy mô và buôn bán tốt hơn những cửa hàng còn lại.

Đoàn Phi phe phẩy quạt đi vào trong cửa hàng. Nhìn biển hiệu, Tô Dung có vẻ nhớ ra gì đó, bước chân chậm lại, lùi về phía sau cùng.

Có người sớm đã đứng ở đó chờ nghênh tiếp là một người đàn ông trung niên, cung kính hướng về phía Đoàn Phi thi lễ, nói:

- Khâm sai đại nhân quá bộ đến cửa hàng nhỏ của chúng tôi, quả là vinh hạnh cho chúng tôi quá. Vương công công, Ô đại nhân, hân hạnh. Ông chủ Tô, ông chủ Ân, đã lâu không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ?

Vương Đường mỉm cười nói:

- Ông chủ Lưu thật là biết làm ăn. Hôm nay là một ngày đẹp, có những binh khí lợi hại gì mang cả ra đây. Nếu như làm vừa mắt Đoàn đại nhân đây thì cửa hàng của các người sẽ nổi danh đó.

Người đàn ông trung niên đó cười, nói:

- Vương công công, ông chủ Lưu ở đây là cha của tiểu nhân, ở nhà tiểu nhân là con thứ hai, người trong nhà đều gọi là Lưu nhị. Xin mời các vị đại nhân theo tiểu nhân. Những thứ tốt đều để ở đằng sau.

Đi vào hậu viên cửa hàng, những âm thanh rèn sắt đã rõ hơn nhiều. Dõi theo âm thanh phát ra Đoàn Phi nhìn thấy hậu viên có một cái lò lớn, hơn chục người có thân hình phương phi đang vây xung quanh hai cái lò lớn cao khoảng hơn ba mét. Trên cái đe mọi người thay nhau tra búa, nhìn cái lực đập búa của bọn họ, Đoàn Phi cảm thấy kỳ vọng kiếm được binh khí tốt.

Lưu nhị dẫn bọn họ vào căn phòng yên tĩnh mát mẻ, hai đứa trẻ mang trà lên. Rõ là loại trà Động Đình Bích Hoa Xuân. Loại này sau khi được Chính Đức đổi tên quả nhiên trở nên lưu hành trở lại.

Lưu nhị cười nói:

- Đoàn đại nhân, không biết trong phủ cần loại binh khí gì?

Đoàn Phi liếc nhìn Tô Dung, Tô Dung nói:

- Mười năm đao, mười năm kiếm. Bọn họ học đao tốt rồi. Lưu sư phụ, bốn người bọn họ muốn dùng đao. Xin ông cho bọn tôi xem loại đao tốt nhất.

Lưu nhị gật đầu, hẩn liếc mắt nhìn bọn Thạch Bân, nói nhỏ với bọn tiểu đồng đôi ba câu. Hai tên tiểu đồng đó vẻ mặt kinh ngạc, nhìn trộm bọn Đoàn Phi cái rồi mới quay người đi.

Giờ đây tai của Đoàn Phi đã nhạy bén hơn nhiều rồi, nghe thấy lời của Lưu nhị nói:

- Đem Thần Long Trảm và năm thanh đao bằng thép ròng đã làm xong lại đây.

Hẩn mong chờ vạn phần cái thanh Thần Long Trảm kia.

Một lát sau, hai tiểu đồng kia cầm thanh đao đi vào. Nhìn cái bộ dạng cẩn trọng của hẳn, Đoàn Phi và đám Vương Đường bị khơi dậy sự tò mò. Chỉ nhìn thấy thanh đao được trân trọng và cẩn thận đặt trên bàn. Đoàn Phi đưa cánh tay trái ra toan nắm lấy, Lưu nhị định nói gì nhưng lại thôi, Đoàn Phi liếc mắt nhìn thấy hai tiểu đồng có vẻ không hài lòng, trong bụng suy nghĩ chút rồi càng thêm cẩn thận. Nắm chặt tay cầm, đầu tiên hẳn thử chút, chỉ cảm thấy nặng trình trịch, nặng hơn mình tưởng tượng đến vài phần. Đoàn Phi giả bộ trượt tay không cầm lên sau đó mới thốt lên:

- Nặng quá!

Lưu nhị mỉm cười nói:

- Thanh đao này là ba năm trước cha của tiểu nhân trước khi rửa tay gác kiếm làm ra. Tiểu nhân và đại ca của mình ở bên làm trợ thủ, tổng cộng rèn bảy bảy bốn mươi chín ngày. Nguyên liệu làm ra thanh Thần Long Trảm này là mười cân loại sắt lạnh vùng Bắc Hải, cộng với năm mươi cân gang. Sau khi hoàn thành thanh đao tổng cộng nặng bốn mươi sáu cân tám lạng. (Ps: một cân Trung Quốc tương đương nửa cân ta)

- Bốn mươi sáu cân tám lạng!

Đám Vương Đường kinh ngạc thốt lên, còn hai tiểu đồng kia thì nhìn nhau cười. Người bị ăn quả lừa với thanh Thần Long Trảm này không ít. Vị Đoàn đại nhân xem ra có vẻ anh minh này kết quả cũng bị mắc lừa nốt.

Chỉ nhìn thấy mặt Lưu nhị có vẻ kiêu ngạo nói:

- Không sai. Nhìn thanh Thần Long Trảm này không được dài và to cho lắm nhưng đủ bốn mươi sáu cân tám lạng. Thần khí tự nhận ra chủ, không biết các vị đại nhân ở đây ai có duyên với nó đây.

Hoa Minh bước lên nửa bước, mặt mày tỉnh bơ dâng thanh Thần Long Trảm trước mặt Đoàn Phi, nói:

- Đại nhân, xin hãy kiểm tra thanh đao.

Đoàn Phi vừa nhấn cái chốt, bỗng nghe tiếng phóng của thanh đao, nó dài ra. Đoàn Phi cảm thấy cái lạnh chạy dọc sống lưng. Mới chỉ là cái đao có thể phóng dài ra Vương Đường đã khen nức nở. Trong mắt hắn hiện rõ sự tham lam.

Đoàn Phi nắm chặt chuôi đao đã được bọc da, từ từ đưa thanh đao lên. Chỉ thấy bề mặt thanh đao không sáng, trên khắc những ký tự khó hiểu được liên kết lại bằng một rãnh máu như răng cưa. Tất cả làm cho người ta có cảm giác quái dị, hình thù kỳ quái, không phải loại phác đao, quý đầu đao hay cửu hoàn đao vẫn thường thấy. Thằng nuốt như một cây thước dài một bên là những cái mũi nhọn, vừa giống cái dao cắt giấy được làm dài và dày lên. Vừa nãy ai cũng cảm thấy khí lạnh kinh người phát ra từ thanh đao, còn giờ khi nhìn thấy cả thanh đao thì không còn cái cảm giác ấy nữa.

Lưu nhị thấy Đoàn Phi đang chăm chú nhìn sáu chữ lạ trên thanh đao mới giải thích rằng: (.

- Trên thanh đao khắc sáu chữ là câu chú Đại Minh viết theo thể chữ Phạn. Mỗi một chữ trong sáu chữ trên đều có thể hóa giải một kiếp nạn trong luân hồi. Chữ Ông làm cho người ta hội tụ đủ ngũ minh, chữ Ma giúp người ta trở nên từ bi, chữ Ni đưa người ta thoát khỏi lục đạo, chữ Bá giúp diệt khổ, chữ Meo tránh ma chướng, chữ Hồng giúp công đức viên mãn. Sáu chữ chân ngôn này pháp lực vô biên, có thể giúp thanh đao này trừ được sát khí, siêu độ vong hồn. Trước khi khắc sáu chữ này, sát khí thanh đao ghê người, vì thế mới khắc sáu chữ này. Tiểu nhân và huynh trưởng của mình đã chay tịnh bảy ngày, sau đó dùng bảy ngày khắc chữ mới thành thanh đao thể này. Chân ngôn hoàn thành, sát khí thanh đao bỗng biến mất, thần dị phi thường.

Tuy biết hắn ăn nói hàm hồ, có điều Đoàn Phi vẫn cảm thấy rất thích thú, vuốt thanh đao, hắn hỏi:

- Sao hình dạng của thanh đao lại kỳ quái vậy?

Lưu nhị giải thích:

- Đoàn đại nhân, trước khi rèn thanh đao này cha và huynh đệ tiểu nhân đã nghiên cứu qua rất nhiều loại đao. Từ đao đời Hán, đời Đường, cho đến kiếm Nhật hiện tại chúng tôi đều nghiên cứu một cách tỉ mỉ, qua xem xét ưu khuyết điểm của từng loại mới phát hiện căn bản không có phương pháp nào có thể làm ra một thanh đao hoàn mỹ. Kết quả là chế tạo ra thanh đao có hình dáng thế này. Thanh đao này sắc bén, cứng hơn kiếm Nhật, càng không dễ gãy như đao đời Đường, hay kiếm Nhật. Ngoại trừ việc hơi nặng ra có lẽ không còn khuyết điểm nào khác. Múa thanh đao này như thần long thoát xác, nếu dùng trên chiến trường chắc chắn có thể chém đao đoạt kiếm không đỡ được. Vì thế mới đặt cho nó tên gọi là Thần Long Trảm.

Đoàn Phi vuốt nhẹ thân đao, không kìm nổi liền vận công vào thân đao, bỗng thấy trên đao xuất hiện dị thường. Bề mặt tối bỗng sáng lên, Đoàn Phi kinh ngạc, vội vận thu nội công. Theo đó trong mắt Lưu nhị lóe sáng. Trong đám người đó ít nhất có ba người để ý thấy tình tiết nhỏ đó.

Đoàn Phi thích thú nhìn thanh đao, hai tên tiểu đồng kia lại mang vào thêm năm thanh đao nữa. Tất cả đều là những thanh đao tốt được làm bằng kỹ thuật tinh xảo trải qua quá trình tinh luyện. Có đều nếu đem so sánh với thanh đao trong tay Đoàn Phi đương nhiên vẫn thua kém nhiều phần, trọng lượng nhẹ hơn đến nửa. Nhưng được cái sáng loáng, nhìn bề mặt lại cảm thấy có phần đẹp dễ hơn.

Lưu nhị cười nói:

- Năm thanh đao này cũng là những thanh đao tốt được gia đình chúng tôi chế tác tỉ mỉ. Nếu đại nhân thích, tiểu nhân lấy rẻ đại nhân, mỗi thanh đao một trăm lượng.

Thạch Bân thốt lên:

- Một trăm lượng??? Ông chủ, khác nào cắt cổ người ta. Những cửa hàng khác, một thanh đao tốt cũng chỉ giá mười lượng.

Đoàn Phi lắc đầu kín đáo. Đúng là tên ngốc, làm mất mặt quá. Chỉ thấy bọn Quách Uy rời khỏi Thạch Bàn như kiểu không tán đồng với hắn.

Lưu nhị không để bụng, nói tiếp:

- Vị đại ca này bụng dặt thanh đao, có thể đưa ra cho ta coi được không?

Biết ý Đoàn Phi, hắn rút thanh đao đưa cho Lưu nhị. Lưu nhị cầm thanh đao trong tay nhìn tỉ mỉ, mỉm cười nói:

- Đây là thanh đao phòng chữ Mã trong Ứng Thiên Phủ bán phải không? Ba mươi năm trước Mã Tự Thành bị cha của tôi đánh gãy chân đuổi ra khỏi cửa, không ngờ trở thành thợ rèn số một trong Ứng Thiên Phủ. Chất liệu binh khí hắn bán ra đúng là có tốt hơn những nơi khác một chút, nhưng có điều hắn chưa được chân truyền, cộng thêm tính xấu của hắn, cho nên thanh đao này cũng giống như tính cách của hắn, chỉ tốt mã mà thôi. Cầm trong tay nhẹ tênh, đến trọng tâm cũng mất nửa phần. Thanh đao này dùng để thái thịt lợn còn tốt chứ chém xương thì còn kém lắm.

Thạch Bàn mặt đỏ, đương muốn phản bác lại thì thấy tay trái Lưu nhị cầm thanh đao đó, tay phải vội cầm thanh đao bằng thép ròng của mình tiện tay chém vào với nhau.

Vừa nghe âm thanh vang lên, thanh đao bằng thép ròng kia vẫn nguyên vẹn nhưng thanh đao của Thạch Bàn thì bị gãy đôi. Nhìn cái cảnh này, Thạch Bàn há hốc mồm miệng, không nói được gì.

Lưu nhị đem hai nửa gãy kia ném vào góc tường, mỉm cười nói:

- Giờ vị đại ca này hiểu rồi chứ? Muốn làm được việc thiện trước tiên phải có binh khí tốt. Trong cuộc giao chiến, sự tốt xấu của một thanh đao

trong tình huống khẩn cấp rất có thể quyết định vận mệnh của người sử dụng nó. Ngài cảm thấy bỏ ra số tiền như thế để có được một thanh đao tốt liệu có đáng không?

Mặt Thạch Bân lúc này lại càng đỏ, có điều lúc này hoàn toàn là do ngượng. Đoàn Phi không đành lòng thấy hân như thế, cười nói:

- Quả nhiên tiền nào vật ấy, năm thanh đao bằng thép ròng này ta lấy hết. Hoa Minh, các người mấy người muốn đổi binh khí nào?

Hoa Minh mỉm cười nói:

- Đa tạ đại nhân quan tâm, những thanh đao mà bọn tôi dùng đều là những thanh đao tốt nên có lẽ không cần phải đổi nữa.

Lưu nhị kinh ngạc, nói:

- Vị đại nhân này có thể cho ta xem thanh đao của mình không?

Hoa Minh hỏi ý kiến của Đoàn Phi rồi mới cởi thanh đao ra đưa luôn cả vỏ bọc cho hân.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Không Cự Tuyệt Kẻ Đến

Lưu Nhị rút đao vừa nhìn đã thốt lên:

- Quả đúng là đao tốt, nhìn kỹ thuật và bản lĩnh, thanh đao này chắc chắn được những thợ rèn của Đàm phái ở Phương Bắc làm ra, dân gian đồn họ chuyên đúc đao cho quan phủ, vị đại nhân này trừ phi tới từ trong cung?

Vương Đường cười nói:

- Lưu Nhị, người biết đao mà không biết người, nhìn nhãn quang của nhà người.... vị Hoa đại nhân này chính là Thiên Hộ tướng quân Cẩm Y Vệ do Hoàng Thượng phái tới để bảo vệ Đoàn đại nhân.

Lưu Nhị vội vàng thi lễ, nói:

- Thất kính, thất kính, Hoa đại nhân mời thu bảo đao lại, kỹ nghệ đúc đao của Đàm phái quả thật hơn người, thanh đao này còn mạnh hơn cả năm thanh đao bằng thép ròng ấy chứ, không cần phải đổi nữa rồi.

Đoàn Phi liếc Tô Dung, cười nói:

- Dung Nhi, không phải người nói cần một thanh đao tốt sao? Xem ra Cửa hiệu của Lưu gia chính là Nam Phái đệ nhất rồi đó, người không nên bỏ qua cơ hội này.

Tô Dung nghĩ ngợi, nói:

- Thôi, hiện tại thanh kiếm này vẫn còn dùng được, lần sau gãy, tính sau.

Đoàn Phi định khuyên thêm nữa, nhưng Tô Dung lại lắc đầu một cách kiên định, nói:

- Công tử đừng nói nữa, sau khi luyện võ công đến một trình độ nhất định, nếu vẫn còn dựa vào vũ khí sắc bén để chiến thắng, như vậy thật tầm thường, công tử chớ có hại tiểu nữ.

Đoàn Phi lắc đầu, nói với bọn Thạch Bàn:

- Các người chọn xong chưa? Chọn xong rồi thì đặt đi nhé.

Bọn Thạch Bàn bốn người mỗi người chọn một thanh đao thép ròng, cầm chắc trên tay không rời, thấy Đoàn Phi hỏi, bọn họ đều nói:

- Xong rồi.

Đoàn Phi đứng lên, nói:

- Năm thanh đao thép ròng này chúng tôi đều cần, Dung Nhi, trả tiền rồi đi thôi, ta còn đi nơi khác vui chơi nữa.

Vương Đường kinh ngạc nói:

- Đại nhân, thanh Thần Long Trảm đó ngài không thích sao?

Đoàn Phi nhìn Thần Long Trảm một cách hối tiếc, như hạ quyết tâm nói:

- Thôi, thần khí chọn chủ, ta không phải là chủ nhân của nó, ở trong tay ta nó chỉ có thể trở thành vật phẩm được lưu giữ trong kho thôi, nếu đổi lại là một võ tướng có thể mang nó ra chiến trường, trảm tướng đoạt cờ, sẽ không hổ danh Thần Long Trảm của nó.

- Ồ thì ra là thế.

Vương Đường thoáng chút suy nghĩ gật gật đầu, liếc nhìn thủ hạ Viên Thăng Ba, Viên Thăng Ba khẽ mỉm cười, cúi đầu không nói.

Đám người ra khỏi cửa hàng của Lưu gia, đi dạo, thời gian trôi thật nhanh, Hoa Minh nhìn vị trí của các ngôi sao, đoán thời gian, tiến lên nói:

- Đại nhân, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta có nên về nghỉ ngơi không?

Đoàn Phi nghĩ ngợi, nhìn về chỗ Vương Đường, hai người cùng trải qua một ngày một đêm đồng hành cùng nhau, cũng thấy thân quen, còn Vương Đường cũng có chút tin tưởng Đoàn Phi, dường như cũng xem hẵn là tri kỉ, thấy thế cười nói:

- Hoa tướng quân xin cứ an tâm, ở Tô Châu tuyệt đối không có ai dám thất kính với Đoàn đại nhân, Đoàn đại nhân và bọn ta còn phải tới lầu Sư Tử ăn đêm nữa chứ. Ta thấy Tô cô nương có chút mệt mỏi rồi, hay là để Hoa tướng quân hộ tống Tô cô nương về hành dinh khâm sai, bọn ta tiếp tục du ngoạn?

Tô Dung hừ một tiếng, nhìn qua một bên, Đoàn Phi đành nhìn về phía Vương Đường cười nói:

- Vương công công xin thứ lỗi, ta cũng có chút mệt rồi, hay ngày mai lại tiếp tục đi chơi sau vậy, ông thấy thế nào?

Vương Đường cười nói:

- Như thế cũng được, Đoàn đại nhân, chi bằng chúng ta chia tay nhau ở đây, ngày mai giữa giờ Thìn (tám giờ sáng) tại hạ đích thân đến quý phủ đón người?

Đoàn Phi cười ha ha nói:

- Tất cả theo sự sắp đặt của công công.

Mọi người tự tản ra, ai đi đường người ấy, đám Đoàn Phi ngồi trên xe ngựa của Vương gia quay trở về, Đoàn Phi và Tô Dung ngồi cùng một xe, những người khác hoặc cưỡi ngựa hoặc ngồi trên xe đi phía trước và phía sau hộ vệ, trên đường đi Tô Dung sa sầm mặt mày, Đoàn Phi kể truyện cười dỗ dành nàng cũng không thềm để ý, Đoàn Phi đột nhiên đánh mắt về phía nàng, sau đó từ từ duỗi tay ôm lấy nàng.

Kì thực Tô Dung đang giả bộ tức giận với hấn mà thôi, thấy thế liền động lòng, thay đổi thần sắc, nàng chỉ trợn mắt nhìn Đoàn Phi, chứ không hề trốn tránh kháng cự, Đoàn Phi ôm chặt lấy eo thon của nàng.

Đoàn Phi lại muốn tiến thêm một bước, dùng sức kéo Tô Dung về phía mình, dưới ánh mắt cảnh cáo của nàng, tay còn lại cũng vòng qua, hai tay một trên một dưới ôm lấy nàng, đôi mắt Tô Dung nghiêm nghị, tim đập loạn xạ, mùi hương như lan như cúc xông vào mũi Đoàn Phi, Đoàn Phi không nhịn được nói:

- Dung Nhi, vết thương của nàng vẫn chưa khỏi, đừng tức giận nữa, đàn ông mà, gặp dịp mua vui cũng là chuyện bình thường, trong lòng ta chỉ có mình nàng, thật mà, không tin nàng có thể sờ thử mà xem, nếu ta có nói lời nào dối trá, nhịp tim của ta sẽ đập chậm lại.

Trong lòng Tô Dung loạn nhịp, lời nói của Đoàn Phi giả mà như thật, Tô Dung không phân biệt được rút cuộc chàng đang đóng kịch hay đang tỏ tình với mình, cho dù thật giả thế nào, trong lòng nàng cũng vô cùng mâu thuẫn, có điều cho dù thế nào nàng cũng thuận theo kịch bản của Đoàn Phi dùng lời lẽ hờn dỗi nói:

- Công Tử gạt tiểu nữ, còn Thanh Thanh cô nương? Cầm Ca Song Tuyết? theo tiểu nữ thấy công tử đi Tô Châu chẳng qua là muốn tới Tần lâu.

Đoàn Phi vội thề độc, khó lắm mới dụ dỗ được nàng vui lên, khiến cho bọn đánh xe kia dỏng tai há hốc miệng mà nghe câu chuyện của bọn họ, không ngờ tình hình bên trong đã phát triển đến mức ấy rồi.

Nếu gã ta có cơ hội quay đầu lại nhìn vào bên trong, sẽ phát hiện thấy mình bị lừa, Đoàn Phi chặc chặc hôn lên mu bàn tay mình, còn Tô Dung lại ngồi nép một bên rên hừ hừ, bộ dạng vừa tức giận vừa xấu hổ đúng là cực mê người, Đoàn Phi nếu không phải vừa nếm mùi đau khổ, chắc chắn sẽ không kìm nổi bồ nhào ra.

Đoàn Phi cùng đám người cuối cùng cũng về tới phủ, sau khi Tô Dung xuống xe bộ dạng yếu đuối nép vào lòng Đoàn Phi, đợi sau khi vào hậu viện, tứ phía không còn ai nữa nàng mới né mình khỏi lòng Đoàn Phi, đỏ mặt chạy vào trong hậu viện.

Đoàn Phi cười to, nhìn Hoa Minh và Thạch Bàn với ánh mắt mà chỉ có đàn ông mới hiểu nổi, tất cả đều cười rất mờ ám, Đoàn Phi đang định dặn dò mọi người nên về nghỉ ngơi sớm, thì thấy gia đình Tô phủ dẫn theo đầy tớ của Vương Đường là Viên Thăng Ba tới.

- Đoàn đại nhân

Viên tiên sinh bước tới trước Đoàn Phi, ngửi thấy trên người gã có mùi hương nhẹ thoảng qua, gã cười một cách mờ ám, nói:

- Đoàn đại nhân, lão gia nhà tiểu nhân xin tặng người một vật.

Chỉ nhìn thấy một gia đình Vương gia đang cầm một chiếc hộp dài hai tay dâng lên.

Viên tiên sinh nhắc nhở:

- Đại nhân, vật này khá nặng, nếu không ngại xin Hoa tướng quân thay mặt đại nhân nhận ạ.

Trong đầu Đoàn Phi chợt lóe lên, không khỏi vui vẻ nói:

- Là Thần Long Trảm?

Ta chẳng phải đã nói không cần rồi sao? Vương công công sao lại mang tặng.

Viên Thăng Ba khẽ cười nói:

- Phấn hồng tặng người đẹp, bảo đao tặng anh hùng!

Đoàn đại nhân ở Hải An chiến đấu chống giặc Oa, thanh đao này và đại nhân thật xứng với nhau, Vương công công đặc biệt mua tặng riêng đại nhân, ngoài ra Vương công công còn lệnh cho tại hạ mang tới mười hộp nước hoa Lan Quế Phường, xin đại nhân gửi tặng cho Tô cô nương, Tô cô nương khí chất cao quý, chỉ có cực phẩm Lan Quế Phường mới xứng đáng, đây là tấm lòng của Vương công công, mong đại nhân chớ từ chối.

Người bình thường không biết đến lai lịch của Lan Quế Phường, Hoa Minh từ Bắc Kinh tới, ngửi mùi mà cũng không tránh khỏi động lòng, ở Bắc Kinh Lan Quế Phường đúng là một hộp Bách Kim khó tìm, tiểu thư con nhà đài hay các hoàng hậu cung phi trong nội viện hoàng cung đều thấy tự hào lắm khi dùng nước hoa Lan Quế Phường.

Đoàn Phi mặc dù không biết tới tiếng tăm của Lan Quế Phường, cũng có thể đoán được vật này không tầm thường, hắn khẽ cười mỉm, hai mươi vạn lượng bạc đã nhận rồi, thì còn băn khoăn cái gì nữa chứ? Hắn nói: nguồn (.)

- Vương công công có lòng, Viên tiên sinh hãy thay ta gửi lời cảm ơn tới Vương công công, Đoàn mỗ bất kính không tiện từ chối.

Viên tiên sinh vui vẻ mà đi, bọn Thạch Bân lần đầu tiên nhìn thấy Đoàn Phi nhận hối lộ thần sắc cũng có chút khác lạ, Đoàn Phi tiễn Viên tiên sinh, khi bên mình không còn người lạ mới trịnh trọng nói với mọi người:

- Các người đang lo ta bị Vương Đường hối lộ, từ nay sẽ biến thành một tên tham quan sao?

Năm người bọn Hoa Minh không động tĩnh, bọn Thạch Bân và Quách Uy do dự một lúc, đều lắc đầu, Thạch Bân nói

- Phi ca, chúng ta tin tưởng người, người làm như vậy nhất định là có lí do.

Đoàn Phi vui vẻ nói:

- Đúng vậy, ta làm như vậy là có lí do, ta biết thừa Chu Đăng là do Vương Thế Dũng hại chết, sau đó phán rằng gã tự sát, hôm nay đã nhận hai mươi vạn lượng bạc và những đồ vật này của Vương Đường, giả vờ cùng y đàm huỳnh luận đệ là muốn Vương Đường và Vương Thế Dũng buông lơ cảnh giác không đề phòng với ta.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Lừa Dối

Đoàn Phi vui vẻ nói:

-Ta nhận hối lộ là muốn kẻ địch lơ là cảnh giác. Bọn chúng luôn hy vọng ta nhanh chóng kết thúc vụ án của Chu An. Vương Đường làm thái giám trấn thủ Giang Nam mười năm, ta không tin y và gã cháu ngoại ngang ngược của y ngoài vụ án của Chu An, không gây ra những chuyện nhảm tâm nào khác. Hiện tại y buông lỏng cảnh giác đối với ta, ta có thể phái người âm thầm điều tra án, sau khi thu thập được chứng cứ rõ ràng, còn sợ Vương Đường và Vương Thế Dũng không bị chém đầu sao?

-Về hành vi ta nhận hối lộ, trước khi ta rời Ứng Thiên đã dâng tấu thư lên Hoàng Thượng, tin rằng Hoàng Thượng sẽ chấp thuận, bây giờ nói ra vì ta muốn các người an lòng, cũng thuận tiện để Hoa tướng quân chuyển cáo tâm ý của ta lên Hoàng Thượng, không biết tên Vương Đường này còn dùng quyền lực Hoàng Thượng giao cho y để kiếm bao nhiêu đồng tiền nhơ bẩn nữa, hiện tại chúng ta cũng nên thay Hoàng Thượng thu hồi một chút. Ta sẽ không phung phí số tiền này, mà sử dụng vào những việc khác, tóm lại, ta nhất định không để Hoàng Thượng thất vọng!

Hoa Minh vui vẻ nói:

-Đại nhân, trước khi chúng tiểu nhân tới Giang Nam, Hoàng Thượng từng dặn dò, chúng tiểu nhân không cần để ý đến những đàm tiếu bên ngoài, chỉ cần bảo vệ đại nhân thật tốt, ủng hộ mọi quyết định của đại nhân là được. Lúc đó chúng tiểu nhân còn có chút khó hiểu, nhưng bây giờ đã rõ.

Đoàn đại nhân xin hãy yên tâm, chúng tiểu nhân chắc chắn sẽ chuyển cáo ý tứ của đại nhân lên Hoàng Thượng.

Đám người Thạch Bân cũng vui vẻ nói:

-Phi ca, ta biết ngay ca sẽ không bị đám tham quan này mua chuộc, hiện tại chúng ta nên làm thế nào?

Đoàn Phi nói:

-Chúng ta không cần làm gì cả, cái gì nên ăn thì ăn, nên cầm thì cầm, thuận theo tự nhiên làm ra vẻ có tật giật mình, trước mắt cứ như vậy.

Tất cả mọi người có chút ngập ngừng, Đoàn Phi chuyển ánh mắt nhìn về phía Hoa Minh, nói:

-Tốt lắm, tất cả về nghỉ ngơi đi, ngày mai tiếp tục ăn uống của chùa. Theo ta không tồi chứ? Ha ha.

Tất cả mọi người tản đi rồi, chỉ còn lại Hoa Minh, y mang một cái hòm thuốc mà lang y hay dùng để khám bệnh tại nhà, đưa cho Đoàn Phi, nói:

-Đại nhân, đây là những thứ ngài dặn. Hoa Minh không làm nhục sứ mệnh, đã đặt mua đủ cả, đại nhân còn việc sai bảo không?

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

-Không còn việc gì nữa, người cũng đi nghỉ ngơi đi. Ở Tô Châu an toàn hơn so với những nơi khác nhiều, bởi Vương Đường tuyệt đối sẽ không để ta chết ở Tô Châu.

Hoa Minh muốn cười lại thôi, sau khi y cáo lui vẫn còn đang suy nghĩ, Đoàn đại nhân dùng số thuốc này làm gì? Chẳng lẽ muốn chữa bệnh cho Tô cô nương? Tuy nhiên số thuốc này thoát nhìn không giống thuốc chữa bệnh, Đoàn đại nhân còn dặn riêng ta không được nói cho Tô cô nương.

Chẳng lẽ đại nhân muốn Tô cô nương. . . Hoa Minh cười thầm, rồi lắc đầu rồi đi. Bởi vì, Đoàn Phi muốn làm bất cứ chuyện gì, y cũng sẽ không thể ngăn cản.

Lá gan của Đoàn Phi không lớn đến mức như vậy, cũng không phải hạng người dùng loại thủ đoạn này. Hẳn sai Hoa Minh mang châm và thuốc cho hẳn chính là muốn chữa trị cho đám người Hạ Thịnh, nhân tiện hẳn muốn nghiên cứu một chút thuật không chế, học thần mắt chiếu yêu, học chút bùa môn tà đạo. . . Trong quyển sách kia?

Tô Dung đang đun trà trong sân, thấy Đoàn Phi mang theo bao lớn bao nhỏ tiến vào, nàng chau mày nói:

-Đây là vật gì?

Đoàn Phi trả lời:

-Đây là Thần Long Trảm và một chút thứ tốt, Vương Đường tặng cho ta đấy.

Tô Dung lắc đầu, nói:

-Công tử thể hiện bộ dạng vui vẻ thanh thản vô cùng, ngay cả tiểu nữ cũng không nhận ra rốt cuộc công tử thực sự thông đồng với y làm bậy hay là giả bộ, người ngoài lại càng không thể nhận ra rồi. Bộ mặt thật của công tử rốt cuộc thế nào? Tô Dung thực sự càng ngày càng mơ hồ.

Đoàn Phi cười ha hả nói:

-Không đoán được thì đừng đoán, Dung nhi, ta lo lắng gã Hoàng Tố Lương kia, gã buôn bán xem như cũng được, nhưng việc tra án e là chỉ mới vào nghề, chớ để làm hỏng chuyện của ta. Hiện tại Vương Đường đã buông lỏng cảnh giác đối với ta, đêm nay người phải vất vả một chút, đi thu thập

tin tức các nơi, có lẽ có thể tóm được sơ hở của tên Vương Đường này? Đường nhiên, nếu có nguy hiểm, thì đừng đi.

Tô Dung ngẫm nghĩ một chút, nói:

-Công tử lo lắng rất có lý, tiểu nữ rót cho công tử tách trà ngon rồi sẽ đi ngay. Gã đầy tớ họ Viên của Vương Đường xem ra là một cao thủ, không biết bên cạnh y còn có cao thủ nào nữa không, tuy nhiên hơn phân nửa đều phải đi theo bên cạnh bảo vệ Vương Đường, chỉ cần tiểu nữ cẩn thận một chút có lẽ không bị phát hiện, vì chuyện lớn của công tử, vì dân chúng chết oan, tiểu nữ mệt một chút cũng đáng.

Đoàn Phi cảm động, lấy nước hoa Lan Quế Phường do Vương Đường tặng hẳn, đưa tới trước mặt Tô Dung, cười nói:

-Ta mượn hoa hiến Phật, nghe nói nước hoa Lan Quế Phường này rất đắt tiền.

Tô Dung vui vẻ, nói:

- Lan Quế Phường? Đây chính là cửa hàng nước hoa nổi danh tại kinh thành đấy.

Nàng cười cười liếc mắt nhìn Đoàn Phi một cái, đột nhiên bừng tỉnh, nói:

-Tiểu nữ không cần, tiểu nữ thích dùng nước hoa nhà do chính mình tự chế, nước hoa đó đắt như vậy, ngài đưa cho Thanh Thanh cô nương hoặc cô nương nào đó đi.

- Tự chế?

Đoàn Phi ngạc nhiên hỏi:

-Người tự chế nước hoa?

Hai mắt Tô Dung mở to, nói:

-Đúng vậy, hái cánh hoa nhài tươi rồi nghiền nát, tiếp đến dùng chút Nữ nhi hồng và dầu hạt cải trộn đều, là có thể tạo thành dầu vùng hoa nhài.

Đoàn Phi thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ:

-Nghiền nát chế phẩm, gọi tắt là nghiền cứu chế tạo, ta còn tưởng nàng thực sự chế tạo nước hoa, đúng rồi, nước hoa hiện đại chế tạo thế nào? Nếu như chế tạo được thứ này, nói không chừng có thể kiếm được không ít tiền! Lan Quế Phường kia tính là cái gì, chờ ta làm ra Chanel số năm, ha ha, Dung Nhi nàng sẽ sức nó nằm trên giường chờ ta.

-Người , đang suy nghĩ chuyện xấu xa gì vậy?

Tô Dung khẽ quát một tiếng, ể. Đoàn Phi tỉnh mộng. Đoàn Phi cười ha hả, nói:

Người không cần loại nước hoa này? Được rồi, dù sao ta cũng không mất tiền, vậy ném xuống cống ngầm đi thôi.

Đoàn Phi vung tay lên, ném cái bọc đựng mười hộp nước hoa trị giá vạn kim về phía cống ngầm tại góc tường, Tô Dung vội vàng hô lớn một tiếng, lắc mình chạy tới bắt lấy cái hộp. chỉ thấy Đoàn Phi cười thầm, Tô Dung vừa then vừa giận, hung hăng lườm hăn một cái, không cho hăn uống nước trà vừa pha nữa. Lúc này nàng liền xoay người đi vào phòng mình, mặc kệ Đoàn Phi xin lỗi thế nào đi nữa cũng không ra.

Đoàn Phi dương dương tự đắc tự mình rót trà, lúc này Tô Dung đã tắm rửa thay quần áo đi ra, nhìn thấy nàng mặc y phục màu đen. Ánh mắt Đoàn Phi không kìm nổi di chuyển đến một vài điểm nhạy cảm, ngắm nhìn một hồi, cho đến khi ánh mắt Tô Dung lộ ra sát khí, Đoàn Phi mới ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, nói:

-Chuẩn bị xong rồi sao? Uhm, tẩy mùi hoa nhài đi, Dung Nhi, người chuẩn bị dò xét tin tức như thế nào? Trực tiếp đánh tới Vương gia? Cách này không có tác dụng đâu, trừ phi đến thời điểm mấu chốt, bằng không đừng rút dây động rừng là được. Ta đề nghị, người nên thăm dò những nơi xung quanh Vương gia trước đã, những người lân cận có thể biết được chút ít tình hình. Dựa vào bản lĩnh của người, hẳn là không cần kinh động Vương gia cũng có thể điều tra được chút manh mối.

Tô Dung có chút bức bối nói:

-Chuyện này tiểu nữ biết rồi, đâu cần người nói? Công tử không còn đề nghị gì nữa, tiểu nữ đi đây!

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

-Chúc người thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công!

Tô Dung hừ một tiếng, xoay người rời đi. Đoàn Phi nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, vội vàng xoay người mang theo hòm thuốc đi vào gian phòng đám người Hạ Thịnh, đêm đã khuya, ba người được hầu hạ đã nằm ngủ rồi. Đoàn Phi đi vào trước giường Hạ Thị, vỗ vỗ y một cái, quát:

- Hạ Thịnh, dậy đi!

Hạ Thịnh trừng mắt tỉnh dậy, sau khi thấy Đoàn Phi, y ngậy ngốc nhếch miệng cười, Đoàn Phi dìu y ngồi dậy, nói:

-Hạ Thịnh, quay mặt vào tường khoanh chân ngồi xuống, bất luận thế nào cũng không được cử động.

Hạ Thịnh lại ngậy ngốc cười, Đoàn Phi vỗ đầu một cái, không nói nhiều lời vô ích với y, liền vén chăn lên giúp y khoanh chân mà ngồi. Hạ Thịnh không cần hăn dạn dò, ngồi nghiêm chỉnh không nhúc nhích. xem tại

Đoàn Phi mở hòm thuốc ra, lôi trong người ra nửa thanh mê hương nhặt được ở y quán Dương Châu. Mới đầu bôi lên một chút thuốc bột, sau đó dùng lửa hơ qua, Đoàn Phi đợi nó cháy một lúc rồi dập tắt. Thanh mê hương kia liền bốc lên khói đặc có mùi hương giống như mùi con cầy. Đoàn Phi ngừng thở để Hạ Thịnh hít mùi hương đó, tiếp đến cho y ăn vài loại thuốc đông y, đều là thuốc Mạn Đà La có thể khiến người ta rơi vào hôn mê.

Đoàn Phi lấy trong hòm thuốc ra một túi châm, đặt trên giường, tay hẩn ấn vào vài đại huyết trên đỉnh đầu Hạ Thịnh, dò xét một hồi. Sau khi xác định chuẩn xác, Đoàn Phi lấy trong túi châm ra một chiếc kim châm dài khoảng chừng một tấc sáu, đột nhiên trong lòng lại có chút do dự.

Thuật châm cứu là môn học cao thâm, huyền bí. Người mới học phải không ngừng dùng giấy dày, da heo thậm chí cánh tay của chính mình huấn luyện ít nhất năm năm mới coi như nắm vững bước đầu của thuật châm cứu. Đoàn Phi chưa bao giờ trải qua tập luyện, lại sắp sửa châm cứu trên đầu, một trong những bộ vị yếu hại trên thân thể người, nếu làm không tốt, người bệnh không chết cũng phải tàn phế. Đoàn Phi tự nhiên không dám tùy ý xuống tay.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Tam Nguyên Hợp Nhất Tà Công Pháp

Đoàn Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm nghĩ Tô Dung có thể trở về bất cứ lúc nào. Đoàn Phi hít sâu một hơi, chấp tay trước ngực bái lạy Hạ Thịnh:

-Hạ đại ca, thuật châm cứu này vô cùng thần diệu, đã được cao thủ Ma Môn viết ra vì thế vừa phức tạp vừa độc ác vô luân, trên đời này, người có thể thuận lợi điều trị liệu cho Hạ đại ca e là chỉ có vài người. Tiểu đệ may mắn biết được bí kíp trong đó, nhưng chưa từng thử qua, không biết có thể giúp Hạ đại ca hay không? Hay ngược lại còn làm hại Hạ đại ca. Tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại đã không còn biện pháp nào khác, ta chỉ có thể thử một lần thôi, nếu thành công đương nhiên tốt, nhưng nếu thất bại xin Hạ đại ca đừng trách ta.

Đoàn Phi bái lạy Hạ Thịnh, cắn răng một cái, tay phải nhắc kim châm lên, tay trái vén tóc Hạ Thịnh, một cây châm xuất hiện, từ từ thăm dò, rồi chậm rãi đâm xuống.

Chỉ trong chốc lát, trên đầu Hạ Thịnh đã có hơn mười cây châm, trong đó có bảy cây Hào châm, ngoài ra còn có vài cây Sàm châm, Phong châm, Chi châm. Khi Đoàn Phi nhìn đầu Hạ Thịnh giống như con nhím, cuối cùng cũng không thấy có thay đổi gì quá lớn, hắt mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện tay mình đã ướt đầm mồ hôi.

Lau hết mồ hôi trên tay, Đoàn Phi dò xét tình hình Hạ Thịnh một chút, Hạ Thịnh lúc này vẫn trong cơn mê, khẽ ngáy nhỏ một tiếng, còn đầu tất cả đều bình thường.

Đôi bàn tay Đoàn Phi vân vê hai cây châm cắm trên đỉnh đầu Hạ Thịnh, khi hai cây châm trên huyết thượng chậm rãi chuyển động, cùng lúc ở hai huyết Hạo Thiên chân khí cũng theo ngân châm tiến nhập cơ thể Hạ Thịnh.

Đúng như Đoàn Phi dự đoán, hai cổ nội lực âm tà luân quần trong đầu Hạ Thịnh giống như sắt gập nam châm, nhanh chóng bị hút ra, có được kinh nghiệm từ việc Tô Dung hấp thụ nội lực âm độc, Đoàn Phi cũng không lo lắng. Hắn chỉ cảm thấy hai cổ nội lực âm tà này khiến chính mình nhức mỏi vô cùng, ngón tay run rẩy dường như không vân vê được ngân châm.

Cũng may hai cổ nội lực này đều rất yếu, dù sao cũng dùng để khống chế huyết đạo và không thể sánh bằng nội lực trong cơ thể Tô Dung, hơn nữa lực tàn phá cũng không mạnh như vậy. Vừa mới đến khuỷu tay đã bị chân khí Hạo Thiên trong cơ thể Đoàn Phi hóa giải sạch sẽ.

Đoàn Phi vui mừng khôn xiết, nhưng khi hắn đưa tay chậm rãi rút ngân châm ra, chân khí Hạo Thiên trong cơ thể đột nhiên bị khống chế dừng mãnh tiến về phía đan điền. Chân khí Hạo Thiên so với thần công Hóa Tự Tại của hắn vốn chiếm thượng phong, giờ phút này hấp thu đồng hóa lực lượng mới, nó lại không đứng yên, thần công Hóa Tự Tại của hắn cũng không chịu lép vế, theo đan điền cuồn cuộn trào ra. Chân khí và thần công đan điền cuồn cuộn chiến đấu trong cơ thể Đoàn Phi, khiến Đoàn Phi cảm thấy toàn thân cứng ngắc không thể hoạt động, sắc mặt xanh trắng hỗn loạn, rồi chuyển thành màu tím, kinh khí nội thể hỗn loạn, kỳ kinh bát mạch không thể khống chế.

Đoàn Phi không có biện pháp, đành phải cố gắng điềm tĩnh, lặng yên nhớ lại tâm pháp thần công Hóa Tự Tại, lấy cương chế nhu, miễn cưỡng có thể đảm bảo trạng thái cân bằng trong cơ thể.

Tình hình trong cơ thể tuy hỗn loạn, nhưng Đoàn Phi đã có thể hiểu rõ từng mạch máu từng cổ nội lực, từng lần va chạm vào nhau. Hắn thậm chí

có thể cảm giác được từng cỗ nội lực hỗn loạn không bị khống chế theo hai tay và ngân châm tràn vào cơ thể Hạ Thịnh. Não bộ của Hạ Thịnh bị ngân châm khống chế, không có phòng bị, nếu như bị cỗ nội lực hỗn loạn này tấn công, sẽ cực kỳ nguy hiểm. Đoàn Phi càng lúc càng lo lắng, nhưng cũng bất lực.

Aizzz. Theo tiếng than nhẹ, Tô Dung xuất hiện bên cạnh Đoàn Phi, nàng điểm một cái vào huyết thương của Hạ Thịnh, Hạ Thịnh ngã soài xuống giường. Lúc này Tô Dung nhổ từng đám từng đám ngân châm trên đầu Hạ Thịnh, thủ pháp của nàng sử dụng không hề thua kém thủ pháp của Đoàn Phi sử dụng khi trước. Hạ Thịnh lập tức phát ra tiếng ngáy o o, Tô Dung tiếp tục kiểm tra Hạ Thịnh, xác nhận không có vấn đề gì mới dịu y nằm ngủ. Sau đó nàng quay lại nhìn Đoàn Phi.

Đoàn Phi nhìn nhất cử nhất động của nàng, ngoài ánh mắt ra thì toàn thân dường như không thể nhúc nhích, vì thế chỉ có thể dùng mắt biểu hiện sự cảm kích. Tô Dung thản nhiên nhìn hắn, nói:

-Người đã không tín nhiệm tiểu nữ, tiểu nữ cũng chẳng muốn cứu người, để người từ từ giãy dụa.

Nói xong, Tô Dung rời đi, để Đoàn Phi trơ mắt nhìn nàng và thoáng liếc nhìn chính mình, trong lòng hắn quỳnh lên, chân khí trong cơ thể càng thêm rối loạn, hắn chỉ cảm thấy chính mình giống như khinh khí cầu càng lúc càng phồng lớn. Nhưng tận mắt rõ ràng nhìn thấy thân thể của mình không có gì khác thường, nhiều nhất chỉ có chút sung huyết mà thôi.

Tô Dung vẫn chưa bỏ đi, chẳng qua nàng đứng phía sau Đoàn Phi mà thôi, chỉ cần Đoàn Phi gặp nguy hiểm, đương nhiên nàng sẽ ra tay cứu giúp, công pháp Tiên Thiên kỳ diệu như vậy. Tô Dung phát hiện Đoàn Phi sau nhiều lần tâm thần đại loạn, ngược lại công lực tăng tiến rất nhanh, bởi vậy nàng liền nghĩ ra hai loại công pháp cùng lúc tu luyện vừa có thể đột phá vừa có thể khiến Đoàn Phi rơi vào tuyệt cảnh, cố ý kích thích hắn,

khiến hắn đứng bên bờ vực thẳm. Dưới áp lực này, Đoàn Phi có thể đột phá tiếp. truyện copy từ

Trong lòng Đoàn Phi thực sự vô cùng lo lắng, hắn càng lo lắng kinh lực hỗn loạn trong cơ thể lại càng rối rắm. Thân thể Đoàn Phi càng lúc càng phồng lên, theo thời gian Đoàn Phi chỉ cảm thấy toàn thân phồng tới cực điểm, lực phủ ngũ tạng đều bị thiêu đốt, giống như khí cầu bị thổi phồng đến mức sắp nổ. Trong lòng Đoàn Phi hoảng sợ, thầm nhủ:

-Chẳng lẽ Đoàn Phi ta sẽ chết không minh bạch như vậy? Chết bi thảm như vậy? Điều này thật nực cười.

Ngay khi Đoàn Phi mất hết can đảm, đột nhiên một cổ lực từ sau lưng hắn phá vỡ chướng ngại đâm thẳng vào huyết Giáp Tích. Đoàn Phi chỉ cảm thấy đau nhức lên tận não, hắn không chịu đựng được nữa, ngửa mặt lên trời rống thảm thiết. Sau khi đạo lực kia đâm vào huyết Giáp Tích, hắn liền cảm giác toàn thân đang phồng lên đột nhiên xẹp đi, tiếp đến hai cổ lực rồi rầm lẫn lượt thoát ra. Chúng một lực chạy từ trên xuống dưới, vọt mạnh về phía huyết Ngọc Châm trên đỉnh đầu, một từ dưới lên, dũng mãnh đi vào huyết Vĩ Lũ, sau đó đồng loạt tấn công huyết Giáp Tích.

Tô Dung cảm thấy vô cùng kinh ngạc đối với tình hình vừa mới phát sinh trong cơ thể Đoàn Phi, nàng vốn muốn tìm cơ hội thay Đoàn Phi khai thông tâm thận, để cơ thể hắn hình thành vòng tuần hoàn, bảo vệ cái mạng nhỏ của hắn. Nhưng không ngờ sự việc phát sinh hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng, hiện tại nếu như nàng rút tay lại e là hai cổ nội lực này sẽ gặp nhau tại huyết Giáp Tích, bất luận là hai cổ nội lực kết hợp lại công kích tâm thận, hay chiến đấu một hồi tại huyết Giáp Tích, đều khiến Đoàn Phi không chịu đựng được.

Tô Dung khẽ do dự một chút, hai cổ nội lực đã phá vỡ huyết Ngọc Châm và huyết Vĩ Lũ, dọc theo kinh mạch trên dưới giáp công!

Đoàn Phi hiểu rất rõ biến hóa trong cơ thể, nhưng hắn không thể làm gì được, chỉ biết rằng Tô Dung sẽ không bỏ mặc mình, mọi lo lắng đột nhiên thả lỏng, chỉ cần Tô Dung ở bên cạnh hắn, hắn tin rằng chính mình có thể vượt qua bất cứ tai họa gì. Hai loại tâm pháp Tiên Thiên cùng lúc dâng trào trong lòng, cũng không cần Đoàn Phi suy nghĩ đọc ra, chúng lại tự động vận hành trôi chảy giống như gió cuốn mây trôi. Đoàn Phi chỉ cảm thấy nội lực hỗn loạn trong cơ thể nhanh chóng bị quét sạch, hai cổ thực khí công kích huyết Giáp Tích tăng cường gấp hơn hai lần, nhanh chóng phá vỡ huyết đạo trên đường đi, hung hăng đập vào điểm nối bên ngoài huyết Giáp Tích và lực kìm hãm của Tô Dung.

Ầm!

Trong đầu Đoàn Phi vang lên một tiếng long trời lở đất, cảm giác giống như thuyền nhỏ bị chấn động trong cơn bão. Hai cổ chân lực của Đoàn Phi đụng vào bị bay ngược trở lại, Tô Dung nhân cơ hội này liền thu hồi chưởng lực, tuy nhiên mọi việc vẫn chưa hết, hai cổ chân lực của Đoàn Phi bị hất ngược trở lại chạy về phía Kỳ Kinh Bát Mạch của Đoàn Phi, cuối cùng đi vào Đan điền, ở một điểm nào đó lại lập lại cảnh loạn đấu rối rắm, biến hạ Đan Điền thành khu chiến trường tốt nhất.

Tâm tình Đoàn Phi rất bình thản, chỉ tập trung phòng thủ Linh Đài, hai loại tâm pháp trong lòng đan xen vào nhau, tựa như thực khí vô hình giao chiến, theo thời gian trôi đi hai loại tâm pháp Tiên Thiên dung hòa với nhau, trong người có ta, trong ta có người, rốt cuộc khó tách rời. Thực khí trong Đan Điền của Đoàn Phi cũng nổ ầm một tiếng, sau đó điên cuồng vận chuyển trong cơ thể Đoàn Phi, mỗi lần đi qua thượng Đan Điền và hạ Đan Điền liền được tăng cường, Sở hành kinh mạch lúc này đã hoàn toàn khác so với lúc trước. Đến khi nó tích tụ tới mức độ nhất định, đột nhiên thay đổi tuyến đường, từ Âm Kiều, Vĩ Lư theo xương sống tiến về phái trước, qua Giáp Tích tốc hành về phía Ngọc Trâm, Nê Hoàn.

Đoàn Phi chỉ cảm thấy toàn thân thông thái, tâm như say như mê, toàn thân đều cảm thấy khoan khoái, ấm áp như trong gió xuân, hoàn toàn không biết chính mình vì sao có thể đả thông hai mạch Nhâm Đốc, sau này tu luyện sẽ càng thêm dễ dàng. Đáng mừng hơn chính là hai loại tâm pháp Tiên Thiên hãn tu luyện đã trở thành một khối, về sau chân khí trong cơ thể đã có thể vận hành theo ý mình, thượng Đan Điền đã xuất hiện chân khí thần công Hóa Tự Tại của hãn, trong Đan Điền sinh ra chân lực thần công Hạo Thiên, sau đó hai luồng chân khí đều tự động chạy vào hạ Đan Điền rồi cô đọng lại, một công ba việc, ba Đan Điền thượng trung hạ có thể cùng nhau tu luyện. Quả thực trong chốn võ lâm trước đây chưa từng có kỳ tích này!

Tô Dung cảm giác được biến đổi trong cơ thể Đoàn Phi, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc khó hiểu, nếu như người khác cùng lúc tu luyện hai loại công pháp không chết cũng phải tàn phế, không ngờ Đoàn Phi vận khí tốt như vậy. Vài lần hiểm nguy đều có người trợ giúp vượt qua, dựa tu vi của hãn, ít nhất phải trải qua mười năm mới có cơ hội khởi xướng tấn công hai mạch Nhâm Đốc, không ngờ, thực sự không ngờ.

Trong lòng Tô Dung không kiềm chế nổi cũng dâng lên một chút ghen tị. Năm năm trước chính mình trải qua không biết bao nhiêu đau đớn khổ cực, được sư phụ và vài vị tiền bối bảo vệ đả thông hai mạch Nhâm Đốc, mọi người đều nói mình là thiên tài trăm năm khó gặp, nhưng Đoàn Phi vừa mới tu luyện mấy tháng. . .Thực sự người thường không thể so sánh a.

xem tại

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Xin Đại Nhân Thu Nhận Và Giúp Đỡ

Không biết trải qua bao lâu, Đoàn Phi đột nhiên tỉnh lại, giống như sau khi ăn no ngủ say tự nhiên tỉnh lại, tinh thần dồi dào gấp trăm lần, toàn thân tràn đầy khí lực, mở mắt ra liền thấy ánh sáng ngọn nến mờ ảo dường như sáng hơn rất nhiều, cứ năm thước lại thấy vài con muỗi bay qua rất rõ ràng, thậm chí khi nó vỗ cánh cũng hiện ra rõ mồn một trước mắt.

- Dung nhi!

Đoàn Phi đột nhiên nhớ lại một chuyện, liền vội vàng xoay người. Tô Dung lẳng lặng đứng sau lưng hắn cách không đến một thước, thân nhiên nhìn hắn, Đoàn Phi tựa hồ không nhận ra vẻ vui mừng trên khuôn mặt nàng, chỉ cảm thấy nàng tựa như một tòa băng sơn vĩnh hằng, khiến người ta kính trọng nhưng phải giữ khoảng cách.

- Dung nhi!

Trong lòng Đoàn Phi chợt ớn lạnh, hắn cười khổ nói:

-Xin lỗi người, không phải ta cố ý giấu người.

Tô Dung thân nhiên nói:

-Cứu người trước đã, những chuyện khác để nói sau, hiện tại hai loại tâm pháp của người đã bắt đầu dung hợp, sẽ không xuất hiện lại việc nguy hiểm như vừa nãy đâu!

Đoàn Phi cười khổ nói:

-Tốt rồi! Dung nhi, người sẽ không chờ ta cứu bọn họ xong sẽ lập tức đâm một kiếm giết chết ta chứ? Cho dù phạm vào tội chết cũng nên cho ta cơ hội nói rõ.

Tô Dung xoay người rời đi, nặng nề đóng cửa lại. nhìn vẻ tức giận của Tô Dung, ngược lại, Đoàn Phi lại thở phào nhẹ nhõm, hẩn lau mồ hôi, xoay người nhìn Hạ Thịnh đang ngủ say trên giường, vừa nãy hẩn cảm giác được vài cổ chân khí tán loạn chạy tới thân thể Hạ Thịnh, không biết sẽ gây ra hậu quả gì. Có lẽ nên vứt bỏ chuyện khác, trước hết giải quyết tốt đỉnh đầu rồi sẽ tính sau.

Đoàn Phi tỉ mỉ kiểm tra, sau khi cảm thấy không vấn đề gì, hẩn đẩy đẩy Hạ Thịnh, gọi:

-Hạ đại ca, dậy đi.

Hạ Thịnh ngủ say không dậy nổi, Đoàn Phi có chút luống cuống, sau hồi lâu mới nhớ mình cho Hạ Thịnh hít không ít mê dược, còn để y hít khói hỗn hợp giữa cánh hoa Mạn Đà La và Mê Diệt Căn, theo lý mà nói, Hạ Thịnh ngủ tới hừng sáng cũng không vấn đề gì.

Đoàn Phi vội vàng lấy thuốc giải trong hòm thuốc đặt trước mũi Hạ Thịnh, sau khi Hạ Thịnh hít thuốc giải này vào đột nhiên hắt hơi một cái thật mạnh, sau đó liền mở mắt tỉnh lại.

Đoàn Phi lo lắng nhìn y, Hạ Thịnh chớp mắt vài cái, tiêu cự hai mắt dần dần đặt trên mặt Đoàn Phi. Đoàn Phi nói:

-Hạ đại ca cảm thấy thế nào?

Ánh mắt Hạ Thịnh đã có chút thần thái, y chăm chú nhìn Đoàn Phi một hồi, đột nhiên hỏi:

-Người là ai?

Đoàn Phi giật nảy mình, nói:

-Ta là Đoàn Phi, Hạ đại ca không nhận ra ta sao?

Hai mắt Hạ Thịnh hiện lên vẻ quái dị, chăm chăm nhìn Đoàn Phi, miệng lẩm bẩm nói:

-Đoàn Phi? Oh Đoàn Phi, Đoàn đại nhân, ta nhớ ra rồi.

Đoàn Phi vui vẻ nói:

-Đúng vậy, Hạ đại ca, ta chính là Đoàn Phi, Hạ đại ca nhớ ra rồi sao?

Hạ Thịnh nhú mày, nói:

-Nhớ chứ, chúng ta gặp nhau ở trấn Hải An, đánh giặc Oa, thời điểm cuối cùng gặp mặt, đại nhân sai ta mang một phong thư đi Dương Châu cứu sư đệ, ta nhớ tất cả rồi, các sư đệ hiện tại thế nào?

Đoàn Phi thở phào nhẹ nhõm, nói:

-Tốt rồi, tất cả đều được cứu ra rồi, tuy nhiên các người đều bị tà thuật khống chế, trước tiên ta cứu huynh tỉnh lại đã, bây giờ bọn họ thần trí không rõ, ta sẽ chữa trị cho bọn họ sau.

Toàn thân Hạ Thịnh rật rật một cái, y trừng mắt nhìn, lấy làm lạ hỏi:

-Đoàn Phi? Ta tại sao ở chỗ này? Sư đệ ở đâu? Bọn họ hiện tại thế nào?

Đoàn Phi ngẩn người, nói:

-Hạ đại ca, chẳng phải ta vừa mới nói sao? Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm đang nằm bên cạnh, các người bị tà thuật khống chế, trước tiên ta cứu huynh tỉnh lại, chắc chắn huynh không có vấn đề gì, ta sẽ đi chữa trị cho bọn họ. Hạ

đại ca vận công kiểm tra trước, từ từ nhớ lại mọi chuyện trước kia, xem có ổn không?

- Uhm.

Y trả lời ngắn gọn một câu, quay đầu nhìn huynh đệ Nhạc Thị ngủ trên giường, y yên lòng, ngồi xếp bằng vận công, sau một hồi y mở to mắt nhìn Đoàn Phi nói:

-Tốt lắm, ta không cảm thấy có điều gì bất thường, đã nhớ lại tất cả mọi chuyện trước kia rồi, không có điều gì bất thường.

Đoàn Phi thở phào nói:

-Như vậy tốt rồi, Hạ đại ca, chuyện đã trải qua để bàn sau, trước hết ta phải cứu Ngọc Kỳ, Ngọc Liên tỉnh lại.

- Tốt.

Hạ Thịnh vén chăn mỏng lên, ngồi ở mép giường nói:

-Cần ta hỗ trợ sao?

Đoàn Phi nói:

-Hẳn là không cần, Hạ đại ca trước hết ngồi nghỉ ngơi đã.

-Uhm, ta nghỉ ngơi một chút

.

Hạ Thịnh ngồi ở mép giường nhìn Nhạc Ngọc Kỳ, Nhạc Ngọc Liên.

Trong lòng Đoàn Phi có chút nghi hoặc, Hạ Thịnh trước mắt thực sự có điểm không giống Hạ Thịnh trước kia.

-Hạ đại ca thực sự không có vấn đề gì sao?

Đoàn Phi tỉ mỉ hỏi lại.

- Không có.

Hạ Thịnh sờ sờ đầu, nói:

-Rất tốt, đại nhân hãy yên tâm.

Đoàn Phi nghi hoặc gật đầu, cầm lấy công cụ đi tới bên giường Nhạc Ngọc Kỳ, trước khi động thủ Đoàn Phi lại không kìm nổi lòng quay đầu nhìn Hạ Thịnh, chỉ thấy Hạ Thịnh đang nhìn qua bên này, nói:

-Đại nhân, ta có thể qua đó trợ giúp không?

Đoàn Phi nói:

-Đương nhiên có thể, Hạ đại ca tới giúp ta phân biệt huyết đạo, ta thực không giỏi việc này.

Hạ Thịnh nhảy xuống giường, chân trần đi tới bên cạnh Đoàn Phi, đỡ Nhạc Ngọc Kỳ dậy, dưới sự chỉ huy của Đoàn Phi, trợ giúp Đoàn Phi xác nhận những huyết đạo. Có Hạ Thịnh trợ giúp, hiệu suất công việc của Đoàn Phi được giải quyết rất nhanh, không đến mười phút đã chuẩn bị xong hết thảy. Đoàn Phi rất cẩn thận chuyển lực khí thần công Hạo Thiên, không ngờ chân khí lại trực tiếp đi về phía hạ Đan Điền, sau đó theo đại tràng Dương Minh theo huyết Thương Dương rót vào đỉnh đầu Nhạc Ngọc Kỳ.

Thoáng chốc Đoàn Phi thu tay lại, tình hình hết thảy đều bình thường, hai châm chế thần thuật quán chế trên người Nhạc Ngọc Kỳ được tháo bỏ hết, nhưng Nhạc Ngọc Kỳ vẫn chưa tỉnh lại vì mê dược. Đoàn Phi dưới sự trợ giúp của Hạ Thịnh, tiếp tục cứu chữa Nhạc Ngọc Kỳ. Sau khi kiểm tra

không có vấn đề gì, liền lần lượt cho hai người bọn họ hít thuốc giải, hai người bọn họ lập tức hắt hơi một cái rồi tỉnh lại.

Sau khi Nhạc Ngọc Kỳ và Nhạc Ngọc Lâm tỉnh lại không có hiện tượng mất trí như Hạ Thịnh, hai người vừa mở mắt liền thấy Đoàn Phi và Hạ Thịnh, trên miệng nhếch lên tươi cười, sau đó nhảy dựng lên ôm chặt lấy bọn họ, vui vẻ nói:

-Phi ca, Đại sư huynh, đệ biết ngay các người sẽ nghĩ cách cứu chúng đệ.

Hai huynh đệ sinh đôi này quả nhiên danh bất hư truyền, sau khi tỉnh lại động tác và cách nói chuyện giống nhau y đúc. Bốn người sum họp cùng một chỗ, cảm giác giống như đã trải qua một thế kỷ. Đoàn Phi đậm đậm mỗi người một cái, nói:

-Lúc nhàn rồi chúng ta nói chuyện sau, các người còn nhớ những chuyện sau khi bị bắt không?

Nhạc Ngọc Kỳ và Nhạc Ngọc Lâm liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, nói:

-Chúng ta chỉ nhớ ăn tối xong, là lăn ra ngủ luôn, cho đến lúc này tỉnh lại, đã trải qua bao lâu rồi?

Đoàn Phi gật đầu, nói:

-Xem ra, sau khi bị bắt các người đã mất trí nhớ, như vậy cũng tốt, Hạ đại ca cảm thấy thế nào?

Đoàn Phi phát hiện sắc mặt Hạ Thịnh có chút xanh xao, nghe Đoàn Phi hỏi, Hạ Thịnh cố gắng ổn định tinh thần, nói:

-Không vấn đề gì, ta thực ra nhớ rõ một việc, hôm ta cứu bọn họ ra, phát hiện bọn họ có chút không ổn. Ta liền mang bọn họ đi tìm thầy thuốc, thầy

thuốc cả gan nói bọn họ ngu ngốc hết thuốc chữa. Ta nhất thời lo cãi vã cùng gã thầy thuốc, trong lúc không để ý liền bị mê hương làm hôn mê. Cho đến khi ta tỉnh lại đã bị một người áo đen bịt mặt khống chế, người đó ép hỏi ta bí quyết Tử Hà Thần Công và Độc Cô Cửu Kiếm, ta không nói y liền lấy Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm uy hiếp ta.

Hạ Thịnh liếc mắt nhìn Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm rồi nói:

-Vì hai tiểu tử này, ta đành phải giao tâm pháp Tử Hà Thần Công cho y, sau đó cũng nói ra bí quyết Độc Cô Cửu Kiếm. Ai ngờ y vẫn không buông tha cho chúng ta, cũng may Đoàn đại nhân đúng lúc đuổi tới, lại dùng châm thuật cứu chúng ta. Bằng không chúng ta không những không cứu được hai sư đệ, e là sẽ trở thành tội nhân của phái Hoa Sơn.

Cặp mắt hai người Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm đỏ ửng, quỳ xuống đất nói với Hạ Thịnh:

-Đại sư huynh, đều là lỗi của bọn đệ, đại sư huynh hãy trừng phạt bọn đệ.

Đoàn Phi cắt ngang lời bọn họ, kéo bọn họ dậy, nói:

-Được rồi, đứng lên đi, không phải lỗi của các người, các người không cần tự trách mình. Hạ đại ca còn nhớ gã mặc áo đen kia không? Ví như thân thể y, cao thấp, béo gầy gì đó?

Hai mắt Hạ Thịnh ngưng đọng, ánh mắt hận thù nói:

-Đương nhiên ta nhớ rõ, cặp mắt kia vĩnh viễn không thể quên, người mặc áo đen kia chính là Dương Châu Tri phủ Bảo đại nhân!

- Là y.

Đoàn Phi không quá ngạc nhiên, hắng chậm rãi gật đầu, nói:

Y là người phái Âm Quý, đương nhiên không thể song hành với chính phái. Hơn nữa y còn rình rập Tử Hà Thần Công và Độc Cô Cửu Kiếm, khó trách y lôi kéo các người vào vụ án mạng. Tất cả chuyện này đều đã rõ rồi.

-Phi ca, còn chờ gì nữa? Đại sư huynh tuyệt không nhìn lầm, chúng ta cũng có thể làm chứng, mau đi bắt y lại!

Nhạc Ngọc Kỳ lớn tiếng nói.

Đoàn Phi nhìn y, khoe miệng nhếch lên nụ cười ranh mãnh, nói:

-Ta dựa vào cái gì để bắt y? Dựa vào thân phận Đô Sát Viện Hữu Đô Thiêm Ngự Sử hay khâm sai tuần phủ Nam Trực Lệ?

Nhạc Ngọc Kỳ biết mình lỡ lời, khuôn mặt y đỏ ửng, cúi gằm xuống. Đoàn Phi cũng không gặng hỏi, nói:

-Ta biết có người có một số việc không muốn nói, những chuyện đã qua cũng đừng chú ý tới, tóm lại ta sẽ báo thù thay các người. Sớm muộn gì cũng sẽ đem Đại Bảo Ngự giao cho các người xử trí.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Vô Lại Và Tiên Tử, Cuộc Chiến Tại Vườn Hoa!

-Uhm, Phi ca, ta tin huynh.

Nhạc Ngọc Lân liếc mắt nhìn Ngọc Kỳ một cái, ngập ngừng nói:

-Kỳ thực không phải không thể nói, chính là. . .

- Câm miệng!

Nhạc Ngọc Kỳ đưa tay che miệng Ngọc Lân, ấn Ngọc Lân xuống giường, mắng:

-Ngu xuẩn, người dám nói ra ta sẽ giết người!

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, không để ý tới bọn họ. Nhìn Hạ Thịnh, Đoàn Phi hỏi:

-Hạ đại ca, các người hiện tại định làm gì?

Hạ Thịnh cười khố một tiếng, nói:

-Sư tôn và sư thúc đã đuổi ba người chúng ta ra khỏi môn hộ, ba người chúng ta hiện tại không có nhà để về rồi.

Đoàn Phi an ủi:

-Đây chính là tổn thất của mọi người.Hạ đại ca, không bằng huynh và Ngọc Kỳ, Ngọc Lân ở lại bên cạnh giúp ta, ta hiện tại đang cần cao thủ trợ giúp.

Hạ Thịnh liếc mắt nhìn Đoàn Phi một cái, đột nhiên quỳ gối bái lạy Đoàn Phi, nói:

-Đoàn đại nhân, ơn cứu mạng của người, Hạ Thịnh không thể báo đáp, chỉ có thể làm tùy tùng đi theo đại nhân, cho dù tan xương nát thịt, máu chảy đầu rơi cũng không tiếc!

Đoàn Phi giật mình kinh hãi, vội vàng đưa tay đón đỡ, nói:

-Hạ đại ca, huynh làm gì vậy, mau đứng lên, ta nói rồi, ta đối đãi với huynh giống như huynh trưởng trong nhà. Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm vì ta mà vào ngục, huynh vì bọn họ mà chịu khổ lây, ta sao có thể thấy chết mà không cứu. Hạ đại ca, mau đứng dậy!

Hạ Thịnh kiên quyết nói:

-Đại nhân, ngài không đồng ý ta tuyệt đối không đứng dậy!

Công lực của Đoàn Phi không bằng, không thể đỡ y dậy, đành phải nói với Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm:

-Hai người còn chờ gì nữa! Mau tới khuyên nhủ Hạ đại ca, dìu huynh ấy đứng lên!

Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm cũng bị hành động của sư huynh bọn họ làm sợ hãi, sau khi nghe Đoàn Phi nói, bọn họ mới phản ứng. Bọn họ một trái một phải đi tới bên cạnh Hạ Thịnh, im lặng bái lạy Hạ Thịnh, nói:

-Phi ca, Đoàn đại nhân, chúng đệ cũng không có nơi nào để đi, đại nhân đồng ý nhận chúng đệ, chúng đệ nguyện cùng đại sư huynh đi theo đại nhân. Làm tùy tùng cho đại nhân, trừ cường bạo, diệt đạo tặc, giết tham quan, dù tan xương nát thịt cũng không sợ!

Hai tay Đoàn Phi đỡ người này nâng người kia. Ba người bọn họ không chịu đứng dậy. Trong lòng Đoàn Phi vô cùng vui mừng, muốn giả vờ nghiêm túc cũng không thể. Hắn thở dài, bĩu môi nói:

-Nói thật, huynh thực sự rất vui, bởi đây là chuyện huynh vô cùng mong muốn. Được rồi, huynh nhận lời các đệ rồi. Các đệ đứng dậy đi. Huynh không cần biết trong lòng các đệ nghĩ như thế nào, từ nay về sau vẫn là huynh đệ. Giả sử khi các đệ cảm thấy huynh không đáng để các đệ đi theo nữa, các đệ có thể rời khỏi huynh bất cứ lúc nào tùy thích. Huynh tuyệt đối không ngăn cản. Tô Dung Tô cô nương có thể làm chứng.

Tô Dung từ bên ngoài cửa sổ nói vọng vào. Cô ta thản nhiên nói:

-Chuyện của các huynh, tiểu nữ không lo đâu.

Đoàn Phi cười ha hả, đỡ ba người Hạ Thịnh đứng dậy. Lần này bọn họ không còn chống cự, dựa thế đứng dậy. Hạ Thịnh nói:

-Đoàn đại nhân, giờ chúng đệ phải làm gì? Nhấn nhin lâu vậy, đệ muốn thư giãn gân cốt.

Đoàn Phi nói:

-Vừa lúc có một số việc muốn nhờ các đệ đi làm, thái giám trấn thủ Tô Châu Vương Đường.....

Đoàn Phi sơ lược kể ra những ân oán giữa mình và Vương Đường, sau đó nói:

-Giờ Vương Đường theo dõi chúng ta rất chặt chẽ. Ba người các đệ là kỳ binh của huynh. Huynh muốn các đệ ngày thường phải tiếp tục giả điên. Như vậy mới có thể tránh được sự chú ý của các thủ hạ của Vương Đường, thừa cơ hành động điều tra tội ác của hai bá diệt Vương Đường. Đợi khi thu thập đầy đủ chứng cứ sẽ tóm gọn bọn chúng.

- Còn phải giả điên nữa sao.

Nhạc Ngọc Kỳ nhăn mày. Thời gian này bọn họ bị làm cho điên đại đã lâu vậy rồi, phải giả điên nữa thật là khó chịu. Đoàn Phi nói:

- Có lẽ không ai để mắt đến các đệ đâu. Hơn nữa huynh sẽ để lại một người phối hợp với các đệ, yểm trợ cho các đệ, nên có lẽ sẽ không quá khó chịu đâu. Đợi tới sáng khi chúng ta vừa rời khỏi khâm sai hành dinh, các đệ lập tức có thể cải trang giả dạng đi tra án ngay.

-Vậy thì còn được.

Nhạc Ngọc Kỳ gật đầu.Đoàn Phi tiếp tục dặn dò chi tiết thêm vài câu. Rồi hẩn lấy trong ngực ra vài tấm ngân phiếu, và nói:

- Đây là kinh phí làm việc của các đệ, huynh nghĩ các đệ cần mua chút đồ chứ? Đừng tiêu xài phung phí, phải trở về tính toán tiền nong với huynh đó.

Nhạc Ngọc Kỳ cầm lấy, đếm thử, nhếch miệng cười nói:

-Ba ngàn lượng cơ à, Phi ca thật là hào phóng. Yên tâm đi. Chúng đệ sẽ không phung phí đâu. Cùng lắm là ngoài việc mua đồ cần thiết thì mua chút đồ ngon để nhét đầy bụng của Lân đệ thôi.

Nhạc Ngọc Lân đỏ mặt nói:

-Đừng nói vậy, hồi trước vì ăn không no nên mới tham thôi. Từ nay về sau sẽ không như vậy nữa đâu.

-Xin lỗi, Lân đệ, cũng trách người làm anh như huynh không tốt.

Nhạc Ngọc Kỳ vội vàng ôm lấy Nhạc Ngọc Lân an ủi nói. Đoàn Phi nhìn thấy tình cảm sâu đậm của bọn họ, bèn mỉm cười, nói với Hạ Thịnh rằng:

- Hạ đại ca, đệ còn có việc phải làm. Các huynh hãy nghỉ ngơi sớm đi. Sáng mai đệ sẽ đích thân tới đây một chuyến nữa, có chuyện gì để sáng sớm nói sau.

- Đoàn đại nhân cũng nghỉ ngơi sớm đi, huynh sẽ theodõi bọn chúng.

Hạ Thịnh tiễn Đoàn Phi ra ngoài. Đoàn Phi lại nhìn kỹ anh ta. Hạ Thịnh nhìn thấy ánh mắt hẩn kiên định và thành khẩn. Đoàn Phi gật đầu với cậu ta, xoay người đi về. Trong lòng hẩn vẫn còn nhiều nghi vấn nan giải.

- Dung Nhi

Đoàn Phi nhìn thấy Tô Dung đang đứng một mình ở vườn, nhỏ nhẹ kêu một tiếng.

Tô Dung nhanh nhẹn xoay người, nói:

- Theo tiểu nữ.

Sau đó đi ra bên ngoài.

Đoàn Phi gượng cười. Chắc Tô Dung sẽ không dẫn hẩn tới chỗ tối rồi một nhát giết chết hẩn chứ? Trong đầu hẩn suy nghĩ đủ kiểu, nhưng đôi chân lại không tự chủ được mà đi theo.

Vườn hoa của Tô phủ rất lớn. Tô Dung dẫn Đoàn Phi tới bên cạnh một hồ sen, gió nhẹ thổi qua, mang theo một chút man mát. Tô Dung đứng ở trên một viên đá tròn bên cạnh hồ, xoay người nhìn chăm chăm Đoàn Phi, và nói:

-Đại nhân muốn nói gì với tiểu nữ vậy ?

Đoàn Phi bước tới trước mặt Tô Dung, gượng cười nói:

Dung nhi, người cảm thấy ta có phải là người xấu không?

Tô Dung không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào hắn. Trong lòng Đoàn Phi có chút hờn giận và nói:

Dung nhi, chẳng lẽ người vẫn không tin ta sao? Không sai, ta là đệ tử ma giáo, đây còn là chuyện sau khi gặp người nữa. Người muốn giết ta để trừ hậu họa sao? Vậy người ra tay đi, ta tuyệt đối sẽ không oán trách người đâu. Nào, giết ta đi!

Đoàn Phi ép lên phía trước. Tô Dung nhìn thấy hắn tới gần, ánh mắt bắt đầu có chút rối loạn. Đoàn Phi đi tới trước mặt nàng, nhìn chăm chăm vào mắt của nàng, và nói:

-Tại sao người không rút kiếm ra đi? Hãy đâm một nhát vào chỗ này đi. Đây không phải là phương thức giải quyết vấn đề duy nhất của các cao nhân Bạch Đạo các người sao?

-Công tử đừng ép tiểu nữ. Nếu như không phải công tử vẫn chưa hề làm việc ác, thì tiểu nữ đã một nhát kiếm giết công tử từ lâu rồi. Nói cho tiểu nữ biết, công tử thuộc môn phái nào của Ma Môn? Nếu không phải là phái Âm Quý, tại sao lại biết được cách phá giải của Cửu Âm Chế Thần Thuật?

Đoàn Phi nói:

-Ta không muốn gạt người, nên ta sẽ không nói đâu. Dung nhi. Ta thật sự muốn làm một vị quan tốt, giải cứu nỗi đau khổ của bá tánh muôn dân, làm cho nước mạnh bang lớn. Người theo ta lâu vậy, đáng lẽ ra phải biết bản tính của ta như thế nào chứ!

Tô Dung từ từ rút thanh trường kiếm ra, chỉ vào ngực Đoàn Phi, và nói:

Công tử đã tu luyện công phu Ma Môn, bất cứ lúc nào cũng có thể chịu sự mê hoặc của Tâm Ma. Ai mà biết ngày nào đó công tử chịu không nổi rơi vào ma đạo chứ? Từ trước tới giờ công tử chưa hề làm việc ác thì không có nghĩa sau này cũng sẽ không có. Hôm nay tuy công tử giải cứu ba người

bọn họ, nhưng mà có dám nói là không đỡ trò trên người bọn họ không? Chúc mừng công tử đấy, Đoàn đại nhân, ba đệ tử xuất sắc nhất của phái Hoa Sơn giờ đều quỳ lạy dưới chân công tử, tiếp theo có phải sẽ đến tiếp quản toàn bộ phái Hoa Sơn không?

-Người nói điều gì thế?

Đoàn Phi ném cuốn “Hủ Thi Tra Nghiệm Trạch Yếu” do mình chép lại cho Tô Dung, và nói:

- Cách phá giải của Cửu Âm Chế Thần Thuật được tìm thấy trên cuốn sách này. Người hãy tự mình xem đi, làm gì có thể giờ trò gì chứ. Biểu hiện của Hạ đại ca ta cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng đó tuyệt đối không phải là do ta giờ trò! Thứ mà ta tu luyện là loại công phu ôn hòa chính đại, ngoại trừ có thể khắc chế tất cả ma công được truyền từ ma giáo, thì không hề khác biệt gì thứ công phu người dạy ta cả. Huống chi bây giờ hai thứ công phu đã hợp làm một, đây có phải là chính tà hợp nhất không nhỉ?

Tô Dung không cầm lấy cuốn sách, để mặc nó rơi xuống đất, thản nhiên nhìn Đoàn Phi một hồi. Cô ta quét thanh trường kiếm xuống đất rồi thu lại vào trong vỏ kiếm, và nói:

-Công tử hãy tự liệu đấy, giờ công tử đã có Hoa Sơn tam hiệp đi theo. Tiểu nữ cũng nên về nhà rồi.

-Không được, ta không cho phép người đi!

Đoàn Phi quát lớn một tiếng. Tô Dung khẽ cau mày lại, và nói:

- Dựa vào cái gì chứ? Công tử tưởng rằng tờ khế ước đó thật sự có thể ràng buộc tiểu nữ sao?

Đoàn Phi tiến lên một bước, cách Tô Dung chưa tới một thước. Đoàn Phi nhìn chăm chăm ánh mắt của cô ta nói:

-Dựa vào đại nghĩa! Ta cứu người hai lần, người cũng cứu ta hai lần. Được rồi, coi như là huề đi. Nhưng mà, nếu như người thật sự muốn đi, thì người cố ý hại ta, muốn đẩy ta vào chỗ chết!

Chương 198: Vô lại và Tiên tử, cuộc chiến tại vườn hoa! (2)

Tô Dung nhú mày, nói:

-Công tử nói bậy gì thế? Tiểu nữ muốn đi thì đi, sao lại hại công tử?

Đoàn Phi hùng hồn nói:

-Người đi rồi thì không ai khuyên ngăn, giám sát ta. Nếu như ta chịu không nổi làm chuyện xấu thì sao đây? Làm chuyện xấu như là hít thuốc phiện vậy, làm một lần thì sẽ chịu không nổi rồi tiếp tục làm thêm nhiều chuyện xấu nữa. Dần dà ta sẽ trở thành một đại ma đầu thực sự. Tới lúc đó chẳng phải người sẽ có cơ thay trời hành đạo rồi sao? Ta sẽ không mắc lừa người đâu. Ta nói cho người biết, nếu như người dám rời khỏi ta, sau này ta có làm bất cứ chuyện xấu gì cũng là do người rời khỏi ta mà ra cả. Tất cả hậu quả đều phải do người gánh chịu. Trăng sáng có thể làm chứng. Ông trời có thể làm chứng.

Tô Dung giận tím người. Nàng căm hận nhìn Đoàn Phi, và từ buột thốt ra hai chữ:

-Vô lại!

- Ta vốn là tên vô lại mà!

Đoàn Phi lớn tiếng cười nói:

- Nếu như có thể giữ tiên nữ trên trời ở lại trần gian, chuyện vô lại hơn, đáng sợ hơn ta cũng sẽ làm, người có tin không? Nếu như người đi thật, cho dù ta phải quây đến long trời lở đất cũng phải ép người lộ diện, để

người chính tay giết ta! Vì vậy, nếu muốn giết ta thì người hãy giết càng sớm càng tốt.

Tô Dung cầm chắc thanh kiếm trên tay, các ngón tay của nàng vì dùng sức nên đã trắng bệch. Rút kiếm hay là không? Hai ý nghĩ trong đầu đang mâu thuẫn nhau, nhưng mà dù thế nào vẫn không hề có ý muốn giết người.

Đoàn Phi hình như thấy được sự do dự và yếu đuối trong lòng nàng. Hắn ngửa mặt lên trời cười to, lại tiến thêm một bước lên phía trước. Tô Dung chỉ hơi do dự một chút, thì bị tên đại vô lại này ôm chặt vào lòng. Tô Dung cảm thấy một mùi hương quen thuộc trên mình hắn, và trong lòng đột nhiên có chút mơ hồ. Lúc Đoàn Phi cúi đầu hôn vào môi của nàng thì nàng mới đột nhiên giật mình tỉnh lại. Mình đang suy nghĩ có nên giết tên tiểu ma đầu này không, sao để hắn ôm lấy, thậm chí còn bị hắn hôn chứ?

Hai vai Tô Dung giãy dụa, đồng thời lách mình lùi về phía sau. Nhưng mà nàng đã đánh giá sai lầm công lực hiện giờ của Đoàn Phi, cũng quên hiện mình đang ở chỗ nào. Sau khi hai luồng chân khí trong cơ thể Đoàn Phi dung hợp lại làm một thì càng bá đạo hơn trước. Với công lực của nàng vẫn chưa thể đánh văng hai tay của Đoàn Phi ra. Nàng lách mình lùi về phía sau, nhưng lại làm cho cơ thể của Đoàn Phi ngã xuống đất. Rầm một tiếng, hai người ôm nhau rơi xuống hồ sen. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Tô Dung sợ hãi, nhưng vẫn chưa hoảng loạn. Nàng vô cùng tự tin với tài nghệ dưới nước của mình. Đoàn Phi tuy rằng từ nhỏ lớn lên ở vùng sông nước, nhưng nước của Giang Tây dịu dàng ôn hòa. Hắn tuyệt đối chưa trải qua sự thử thách của cuồng phong sóng lớn. Ở dưới nước hắn thế nào cũng sẽ yếu thế.

Ai ngờ Đoàn Phi cứ như không biết bơi. Hắn hoảng sợ ôm chặt Tô Dung, hai chân cứ như bạch tuộc bám chặt lấy hai đùi nàng. Tô Dung dùng sức vùng vẫy, chỉ nghe xương hai bả vai Đoàn Phi kêu răng rắc, hắn vẫn

nhất quyết không chịu buông tay. Nhìn thấy miệng Đoàn Phi ừng ực nổi bọt khí, Tô Dung cũng không dám vùng vẫy nữa.

Nước ao cạn, hai người nhanh chóng chìm xuống đáy. Tô Dung khẽ vươn hai vai, điều chỉnh góc độ thân mình, sau đó hai chân đạp nước một cái. Nàng và Đoàn Phi như là viên đạn được phóng ra từ tàu ngầm xuyên qua mặt nước, bay lên giữa không trung.

Tô Dung đang ở giữa không trung vừa muốn xoay người đáp xuống đất. Ai ngờ Đoàn Phi lại hôn kín miệng nàng. Lưỡi hăn càng không do dự luồn vào miệng nàng, nhẹ nhàng cạ vào răng của nàng, quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho của nàng.

Cảm giác quen thuộc lại truyền vào trong óc, hòa lẫn với ký ức trong lòng. Tình thần lẫn tâm hồn của Tô Dung như bị rung động, thân hình kiêu sa rung nhẹ, càng không còn hơi sức điều khiển cơ thể. Hai người mang theo vô số bọt nước rơi lại xuống mặt nước, làm nổi tung lên một mảng nước lớn rồi lại chìm xuống nước.

Đoàn Phi càng chủ động cọ sát cơ thể của Tô Dung hơn. Hôn hôn Tô Dung tới nổi nàng ngất ngây say đắm. Dưới sự cọ sát toàn diện của hăn thì toàn thân nàng càng tê dại. Đoàn Phi dần dần càng lấn bước, hai tay đang luồn sâu vào áo lót của Tô Dung. Tô Dung hừ nhẹ một tiếng, một luồng bọt khí đột nhiên tràn ra từ lỗ mũi nàng.

Đột nhiên, Tô Dung dùng sức vùng vẫy, trong miệng phát ra tiếng ư ừ, bọt khí tràn ra từ miệng nàng. Đoàn Phi nhìn thấy vẻ mặt nàng đang hoảng sợ, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn mình.

Bàn tay tội lỗi của Đoàn Phi cuối cùng cũng dừng lại, vừa rời khỏi chỗ hiểm ấy, lại làm tàng ở vị trí khác. Trong lòng Tô Dung luôn không ngừng nhắc mình. Nhưng nàng lại không thể khống chế cơ thể mình. Tận sâu thẳm

đáy lòng như còn một tiếng gọi khác, đang hoan nghênh sự vuốt ve của Đoàn Phi, làm trái lại ý muốn của Tô Dung.

-Mình nhất định trúng tà thuật của hắc ròi.

Tô Dung an ủi mình như vậy. Công lực toàn thân nàng cứ như không cánh mà bay. Dưới sự ôm hôn và cạo sát của Đoàn Phi, nàng dần mất đi lý trí và sa ngã.

Không biết qua bao lâu, thứ cảm giác tê dại như bị điện giật ở người Tô Dung đã biến mất. Miệng của nàng cũng có cảm giác trở lại. Nàng thở dồn dập, mở mắt ra. Nàng chỉ nhìn thấy dưới trên trời ánh sao lung linh, Đoàn Phi đang cúi người ôm lấy mình, đôi mắt chỉ cách nhau gang tấc. Ngay cả hơi thở trào ra từ cánh mũi hắc cũng vô cùng rõ rệt.

- Dung nhi, ta yêu muội.

Đoàn Phi xoa lấy ngực của Tô Dung, mảnh vải quần ngực không biết bị Đoàn Phi cởi ra từ khi nào. Tô Dung ừm một tiếng, mắt nửa mở nửa khép nói rằng:

- Mau thả ta ra, người muốn làm gì?

-Huynh muốn làm gì? Muội chẳng phải biết đại ma đầu này rõ như lòng bàn tay sao? Huynh muốn có muội!

Khẩu khí của Đoàn Phi rất ngang ngược, nhưng mà ánh mắt hắc lại vô cùng dịu dàng, tiếp tục nói:

- Nhưng ta biết trái tim của muội vẫn chưa hoàn toàn thuộc về ta. Có được muội trong tình huống này, cho dù muội không giết ta tại chỗ, cũng sẽ lập tức rời khỏi đây, sẽ không chịu gặp ta nữa. Nên ta đành phải nhẫn nhịn vậy.

Tô Dung đẩy hẳn ra, dùng tay che ngực lại, xoay người nói với Đoàn Phi rằng:

-Người nghĩ rằng như thế tiểu nữ sẽ không giết người sao?

Đoàn Phi cười hì hì lấy quần áo ướt đẫm vuốt ve tấm lưng duyên dáng của nàng, và nói:

-Muội muốn giết ta thì đã giết từ lâu rồi. Dung nhi, muội biết ta rất dễ trở thành kẻ ác, nên muội sẽ phải ở lại bên ta suốt đời, giám sát ta sẽ tốt hơn. Muội đừng rời xa ta, được không?

Trái tim Tô Dung bị những lời nói ngang ngược của Đoàn Phi làm xao động một hồi, rồi lại chìm vào nhu tình của hắn. Trong lòng bối rối, nàng sửa soạn lại quần áo thơm tất, hai tay ôm gối ngồi dậy, ngửa mặt nhìn trời, thầm nói:

-Sắp Trùng Dương rồi.

Đoàn Phi cẩn thận tới gần, và quỳ sau lưng nàng, ôm lấy eo của nàng, và nói:

-Dung nhi, muội nhất định phải về sao?

Tô Dung thở dài một tiếng, và nói:

-Vâng, tiểu nữ nhất định phải quay về nếu không người nhà sẽ phái người tới tìm tiểu nữ. Bọn họ nếu biết công tử đối với tiểu nữ như vậy, nhất định sẽ không do dự mà một nhát kiếm giết chết người.

Đoàn Phi nói:

-Dù sao muội cũng đã thay hình đổi dạng, ngay cả kẻ thù của muội cũng không biết muội đang ở bên cạnh ta. Muội hãy dứt khoát tiếp tục ở đây

luôn đi, làm khâm sai phu nhân của ta nhé. Chẳng lẽ bọn chúng có thể tới từng nhà một vào từng khuê phòng lục tìm muội sao?

Tô Dung lắc đầu, và nói:

-Không được đâu. Tiểu nữ không thể làm người vợ phụ chồng nuôi dạy con cái đâu. Tiểu nữ sẽ chịu không nổi đâu. Với lại tiểu nữ còn rất nhiều trách nhiệm. Tiểu nữ sao có thể phản bội sư môn mà biệt tằm luôn chứ?

Đoàn Phi nói:

- Không phải vẫn còn ta sao? Ta không thể thay muội hoàn thành những trách nhiệm đó sao? Những gì Bạch Đạo các muội muốn đơn giản chỉ là thể thiên hành đạo thôi, ta thì phải thể thiên tuần thú đó, chẳng phải so với các muội làm sẽ làm tốt hơn sao?

Tô Dung cười chế giễu, và nói:

-Công tử mới là làm tàng, làm bậy theo ý riêng. Tiểu nữ không nói với người nữa. Khắp người vừa ướt vừa hôi, tiểu nữ phải về tắm rửa thay đồ đây.

Tô Dung nói xong liền nhảy dựng người lên. Đoàn Phi đuổi theo sau lưng và nói:

-Muội cũng làm ta ướt đẫm. Muội không giúp ta tắm sao?

Tô Dung đầu cũng không quay lại mà nói:

-Công tử có gan thì theo tới đây đi. Đừng trách tiểu nữ không nhắc nhở trước, bốn tiểu thư không dễ bị sàm sỡ đâu.

Đoàn Phi cười ha hả, vội vàng đuổi theo. Những lời cảnh cáo này không là gì cả. Lúc này thì phải mặt dày mà bám theo chứ!

Lúc sáng tinh mơ, Đoàn Phi cố gắng banh cặp mắt gấu trúc tới phòng bọn Hạ Thịnh, theo sau là Tô Dung như không có việc gì xảy ra và Thạch Bân muốn cười nhưng không dám cười.

Hạ Thịnh dậy từ lâu rồi, kinh ngạc nhìn Đoàn Phi mà hỏi:

-Đại nhân, mắt của người.

Đoàn Phi gượng cười nói:

-Tối qua lúc về nhà bị vấp ngã, đôi mắt vừa đúng đập vào ngưỡng cửa, đừng nhắc chuyện xấu hổ này nữa. Hạ đại ca, Thạch Bân đệ đưa tới đây rồi, hai người đều là người quen cũ, có chuyện gì cũng dễ nói, cần gì cứ trực tiếp nói với tên tiểu tử này là được rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Diệt Môn

- Hạ đại ca, Ngọc Kỳ, Ngọc Lâm, chúng ta lại gặp rồi!

Thạch Bân cười ha hả chào hỏi với bọn họ.

- Hừ

Nhạc Ngọc Kỳ hừ một tiếng, nhìn Thạch Bân một cách không thân thiện, ngay cả Nhạc Ngọc Lâm ngày thường khá hiền lành cũng mặt hầm hầm đi tới sau lưng Thạch Bân.

- Mọi người từ từ nói nhé, Vương Đường hẹn ta ra ngoài chơi chút, không chừng đã tới rồi, ta đi trước đây.

Đoàn Phi không có nghĩa khí xoay người mà đi, chỉ nghe đằng sau không bao lâu vọng ra tiếng kêu thảm thiết của Thạch Bân, và tiếng gào thét tức giận của Nhạc Ngọc Kỳ, Nhạc Ngọc Lâm:

- Ai kêu người thừa cơ bắt nạt bọn ta, ai kêu người chế nhạo ta.

Đoàn Phi và Tô Dung nhìn nhau cười, tiếp tục đi tới trước.

Không bao lâu Vương Đường đích thân tới tận nhà mời, Đoàn Phi rất vui mừng đi theo lão, liên tiếp chơi mấy ngày, sự cảnh giác của Vương Đường đối với Đoàn Phi gần như hoàn toàn biến mất, Lại bộ cũng đưa công hàm về, vụ án của Chu An duy trì được nguyên tắc của Đoàn Phi, cuối cùng cũng đã kết án, Chu An được vô tội thả ra, Chu thị và Lưu tiểu thư có được tự do, quan viên Tô Châu tuy có sơ sót, nhưng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện

cũ bỏ qua, từ xưa quan trường luôn là thế, lợi ích của dân thường thì không ai duy trì đâu.

Một vị khâm sai khác là Dương Thận đang lo xã giao ở Ứng Thiên mấy ngày sau cũng vội vàng tới Tô Châu, y nhìn thấy cảnh tượng Đoàn Phi và Vương Đường cư xử hòa đồng với nhau thì rất ngờ vực, muốn chất vấn nhưng lại không có cơ.

Vụ án của Chu An Đoàn Phi xử rất đúng, lúc nước thần thử nghiệm vết máu lại có nhiều người làm chứng, Dương Thận đành phải để bụng những mối ngờ vực.

Y cũng tìm gặp Đoàn Phi nói chuyện riêng, Đoàn Phi không trả lời trực tiếp những nghi vấn của y, chỉ nói với y rằng:- Dương đại nhân không cần nghi ngờ, tại hạ làm việc không có lỗi với trời đất quỷ thần, không phụ sự ưu ái của Hoàng thượng, sự tương giao giữ tại hạ và Vương Đường chẳng qua chỉ là kẻ lấy lui làm tiến thôi, Dương đại nhân cứ chờ xem đi.

nguồn

Có hai vị khâm sai đại nhân trấn thủ Tô Châu, người trên kẻ dưới của Tô Châu đều rất biết điều, bọn họ chỉ mong ráng chịu đựng trong khoảng thời gian này đợi khi khâm sai đại nhân rời khỏi mới nói sau, ai ngờ rằng lúc bình yên nhất này, lại đột nhiên xảy ra một vụ án mạng phá vỡ sự yên tĩnh khó mà có được.

Một ngày khi Đoàn Phi đang ăn điểm tâm sáng với Vương Đường, một nha dịch thân đầy mồ hôi chạy tới, lạy bái với Đoàn Phi nói:

-Bẩm Khâm sai đại nhân, tri phủ Ô đại nhân phái ti chức tới báo cáo gấp, huyện Thường Thục xảy ra một vụ thảm án diệt môn, sau khi huyện lệnh Thường Thục sơ bộ điều tra chưa phát hiện manh mối, ông ấy nghe oai danh của khâm sai Đoàn đại nhân đã lâu, lại biết Khâm sai đại nhân đang ở Tô Châu, nên phái người vội vàng tới đây báo cáo, hy vọng Khâm sai đại

nhân có thể đích thân tới Thường Thục tra án, Ô đại nhân ra lệnh ti chức chuyển gấp bức thư do huyện lệnh Thường Thục Hồ Thanh viết cho Đoàn đại nhân, xin Đoàn đại nhân định đoạt!

Đoàn Phi mở thư ra xem, vỗ bàn nói:

-Hung thủ tàn nhẫn thật, Vương công công, xem ra hạ quan phải đích thân đi một chuyến rồi.

Đoàn Phi nói xong vội đi, sau khi thông báo với Dương Thận liền bắt đầu chuẩn bị, với bộ dạng rất nhiệt tình với công việc, Dương Thận suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định ở lại Tô Châu, Đoàn Phi làm Khâm sai thật thoải mái, không có nghi án hay vụ án lớn xảy ra thì hẳn có thể nhàn rỗi dạo chơi khắp nơi, Dương Thận thì không rảnh rỗi như vậy cảm thấy phủ Tô Châu dưới sự cai quản của y vẫn còn nhiều vấn đề, người trên kẻ dưới của phủ Tô Châu đều bằng mặt không bằng lòng, cái chức Khâm sai phụ trách giám sát Đoàn Phi này của y sau khi tới Tô Châu ngược lại không kiếm được miếng ăn béo bở như là Đoàn Phi, thật là trò mĩa mai cực lớn.

Đoàn Phi từng nói chuyện riêng với y, nên Dương Thận cũng không thể can thiệp nhiều vào hành động của Đoàn Phi, giờ thì tốt hơn rồi, Đoàn Phi trực tiếp tới huyện Thường Thục, y lại không thoát thân được, muốn lo cũng không lo được.

Đội ngũ xuất hành lần này của Đoàn Phi vô cùng hoành tráng, không thể sánh nổi lúc tới Tô Châu, dẫn theo cả đội nghi thức Khâm sai, đội ngũ bảo vệ cũng tăng thêm một nghìn người, đội cao thủ Cẩm Y Vệ do Hoa Minh dẫn đầu cũng gia tăng năm người, đạt đến số lượng 10 người, những người này đều là vua Chính Đức ra lệnh cho Hoa Minh đích thân lựa chọn trong Cẩm Y Vệ, võ công hạng nhất, lòng trung thành cũng không vấn đề.

Trên đường vô số người dân vây đến xem, vào lúc chạng vạng tối đội nghi thức Khâm sai thuận lợi đến huyện Thường Thục, huyện lệnh dẫn theo

các quan văn như Huyện thừa và ba nhóm nha dịch ra thành đón tiếp, sau khi Đoàn Phi vào huyện Thường Thục không dừng lại lâu, rửa mặt uống chén nước liền đến thẳng hiện trường xảy ra vụ án.

Hiện trường vụ án ở chân núi Ngu Sơn phía bắc huyện Thường Thục, trong đồng ruộng to lớn có mười mấy căn nhà ngói đứng riêng biệt, đây chính là thôn Ngu Sơn. Trên đường đi Đoàn Phi tra hỏi tình tiết vụ án với Hồ huyện lệnh, nhưng mà lão ta kể mơ hồ, râu ông nọ cắm cằm bà kia, Đoàn Phi quả thực nghi ngờ lão ta có thực sự tới qua hiện trường hay không.

Trưởng thôn và Lý Giáp đã ở đầu thôn đợi từ lâu, sau một hồi tham kiến thi lễ, Đoàn Phi nói với ông trưởng thôn già họ Lưu kia rằng:

-Lưu trưởng thôn, tình tiết vụ án cụ thể là sao? Tồi qua có nghe thấy hay nhìn thấy những động tĩnh khả nghi nào không?

Người thanh niên trẻ tuổi Lý Giáp bên cạnh Lưu trưởng thôn giành lấy nói:

-Tồi qua chó trong thôn sủa cả đêm, tiểu nhân mấy lần chạy ra xem xét đều không phát hiện gì cả, cho tới sáng hôm nay, mới nghe thấy tiếng kêu thất thanh của lão nhị Trương gia, mới phát hiện nhà bọn họ xảy ra thảm án.

- Ủa? Không phải nói là thảm án diệt môn sao? Sao vẫn còn một người sống sót vậy?

Thạch Bân chen miệng hỏi.

Lưu trưởng thôn thở dài nói:

-Lão nhị Trương gia không chết, nhưng mà cậu ta vốn có chút khờ, trải qua một đêm tồi qua bị hù dọa, giờ thì hoàn toàn khờ rồi, ngay cả người

cũng không nhận ra, tới giờ vẫn chưa ăn một miếng cơm, có khác gì chết rồi.

Huyện lệnh Thường Thục Hồ Thanh quả trách nói:

-Chưa chết hết thì không thể gọi là diệt môn, ông già này, dám gạt bốn quan, gạt đại nhân, thật đáng chết, quay về ta sẽ tính sổ với ông sau!

Đoàn Phi lãnh đạm liếc nhìn Hồ Thanh một cái, trong bức thư của hãn còn nói đã điều tra hiện trường, xem bộ hoàn toàn là lời dối trá, tất cả các quan viên của phủ Tô Châu không ai tốt hơn chút sao?

Ánh mắt thản nhiên của Đoàn Phi nhìn Hồ Thanh khiến hãn cảm thấy kinh sợ, toàn thân đột nhiên tuôn chảy mồ hôi, Đoàn Phi không ngờ ánh mắt của mình lại tạo ra hiệu quả như thế này, hãn thu lại ánh mắt, và nói:

-Mời trưởng thôn hãy dẫn chúng ta tới hiện trường vụ án Giang gia, lão cùng với Lý Giáp đưa người chưa chết ấy tới đây, cậu khờ? Bốn quan trị cậu khờ là giỏi nhất.

Sau khi nghe hãn nhắc lại chuyện cũ, Tô Dung tức giận trừng mắt liếc hãn một cái, nếu là đệ tử Ma Môn khác, Tô Dung đã đâm một nhát từ lâu rồi, nhưng mà tên Đoàn Phi này ở với nàng đã ba tháng rồi, thậm chí có chút không nỡ hạ thủ.

Tô Dung theo gã Lý Giáp ấy đi, bọn người Đoàn Phi tới trước cửa nhà họ Giang .

Đoàn Phi không trực tiếp bước vào khu vườn đang rộng mở của nhà họ Giang, mà đứng trước cửa nhìn tứ phía, chỉ thấy vị trí nhà họ Giang rơi vào nơi hẻo lánh nhất của Ngu Sơn thôn, cách nhà các thôn dân khác một khoảng cách nhất định, nếu xảy ra chuyện gì, e rằng những người khác của Ngu Sơn thôn hoàn toàn không thể nghe thấy, tất nhiên, trong thôn mọi nhà

đều nuôi chó, một con kêu thì cả đàn sẽ kêu theo, muốn không nghe thấy cũng khó.

Nhà họ Giang nuôi một con chó đen to lớn, sau khi bị người trong thôn kéo ra vẫn hướng về phía bọn người Đoàn Phi mà sủa, Đoàn Phi nghi ngờ nhìn con chó đó, và nói:

-Thạch Bân, qua đó xem sao, xem trên người con chó đó có vết thương không?

Thạch Bân tới đó xoay một vòng quanh con chó, và nói:

-Đại nhân, trên mình con chó này không có bất cứ vết thương nào cả.

Đoàn Phi xoay người hỏi Lưu trưởng thôn rằng:

-Lão trưởng thôn, các lão có quen với nhà họ Giang không? Buổi tối nhà bọn họ có xích chó lại không?

Lưu Trưởng thôn nói:

-Xin đáp lời đại nhân, chúng tiểu nhân nuôi chó để phòng trộm, làm gì có chuyện xích lại, mọi người đều không xích, hôm nay các đại nhân tới tra án, chúng tiểu nhân sợ làm kinh hãi tới đại nhân, nên mới xích chó lại.

-Ồ, không có xích à, theo ta thấy chó của nhà họ Giang rất hung dữ nhỉ? Tối qua hung thủ đột nhập vào nhà, theo lẽ nó lập tức xông tới cắn, hung thủ phải xử lý nó trước mới có thể giết người, tại sao nó vẫn không có một vết thương nhỉ? Lưu trưởng thôn, lão hãy nói thật ta nghe, Tối qua chó thực sự sủa cả đêm sao? Lúc các lão tuần tra tại sao lại chỉ sót có nhà họ Giang vậy?

Lưu trưởng thôn ú ớ liên hồi, Hồ huyện lệnh lớn tiếng quát:

-Lưu trưởng thôn, lão có biết khâm sai đại nhân trước mắt có lai lịch gì không? Ngài là Văn Khúc tinh trên trời hạ phàm, lão hãy nói thật đi, chỉ cần không phải do lão giết người, lão cần gì phải giấu diếm chứ?

Lưu trưởng thôn run lên, nói rằng:

-Tiểu nhân không có giết người, là, là Tiểu Lý Tử kêu tiểu nhân nói rằng chó sủa suốt đêm.

-Tiểu Lý Tử? Đoàn Phi thắc mắc nói.

- Chính là cái tên Lý Giáp ban nãy, gã họ Lý, nên mọi người đều gọi hắn là Tiểu Lý Tử

Từ Bộ đầu của huyện Thường Thục nói.

Chương 199: Diệt môn (2)

Đoàn Phi nghiêm nghị nói:

- Mau phái hai người mang hắn đến đây để ta hỏi chuyện, nếu chó không sủa, rất có thể do nội tặc gây ra, tên Tiểu Lý Tử này sao phải giấu giếm bản quan? Người này nhất định là kẻ đáng tình nghi nhất.

- Đại nhân, Tiểu Lý Tử đã dẫn Giang lão nhị cùng ...cùng sư gia của đại nhân đến rồi ạ.

Từ Bộ đầu nhỏ giọng nói.

Mọi người đều nhận thấy rằng, bất luận vị sư gia kia là nam hay nữ thì y cũng có mối quan hệ rất mờ ám với Đoàn Phi, nghe những lời Từ Bộ đầu nói Đoàn Phi không hề đỏ mặt mà nhìn theo hướng tay hắn chỉ, trông thấy Tô Dung cùng một gã trẻ tuổi Lý Giáp dẫn theo một cậu bé chừng mười mấy tuổi dáng vẻ yếu ớt gầy tong teo đang sợ hãi rụt rè đi tới.

Nhìn bộ dạng đứa bé kia, Đoàn Phi trong lòng khẽ động quát lớn:

- Dung nhi, bắt tên Lý Giáp kia đến đây cho ta, không được để y chạy thoát!

Tô Dung tuy không hiểu rõ lý do, nhưng không chút do dự vươn tay túm chặt vào vai tên Lý Giáp đáp rằng:

- Đại nhân hãy yên tâm, hãn trồn không thoát đâu ạ.

Tiểu Lý Tử cảm thấy nửa người tê dại, làm sao có thể giãy ra cho được , thoáng đã bị đẩy đến trước mặt Đoàn Phi, Đoàn Phi trừng mắt quát to:

- Cầu nô tài to gan, dám lừa cả bản quan, người đã biết tội chưa!

Tiểu Lý Tử sợ mất hồn mất vía vội nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân luôn tuân theo luật pháp, thật sự không biết phạm vào tội gì, xin đại nhân minh giám!

Đoàn Phi quát:

- Còn giám ngục biện sao? Người không làm những việc trái lương tâm tại sao phải nói dối bản quan rằng đêm qua chó sủa suốt đêm? Người muốn che dấu hành vi giết người, mới ngục tạo ra những lời giãi trá đó!

Tiểu Lý Tử bị dọa đến hồn xiêu phách lạc, hãn phủ phục trên mặt đất liên tục dập đầu mà kêu rằng:

- Đại nhân, oan uổng quá, đại nhân, tối qua tiểu nhân uống chút rượu, ngã vào bờ ruộng ngủ quên không đi tuần tra ban đêm theo lệ, sáng nay nghe nói nhà họ Giang xảy ra án mạng, lúc này mới tìm cách nói dối để trối tội, đại nhân, tiểu nhân chỉ lười không đi trực đêm chứ không có giết người đâu ạ!

Đoàn Phi cười lạnh lùng nói:

- Người thừa nhận nói dối ta là tốt, người do ai giết còn phải đợi ta đến xem hiện trường rồi nói sau.

Đoàn Phi rời mắt khỏi tên Tiểu Lý Tử, hẩn nhìn sang người tên ngốc đứng bên cạnh

Nhìn dáng người gầy yếu của y đoán chừng y khoảng 12, 13 tuổi, bộ mặt ngây dại, không có chút biểu cảm gì, hai tay túm lấy một góc áo, gò bó đứng tại một chỗ, thoạt nhìn quả nhiên trông hẩn rất ngu, tuy nhiên nhìn y Đoàn Phi lại có một cảm giác có cái gì đó rất không thích hợp

Đoàn Phi nghiêm túc nhìn hẩn vài lần rồi hỏi:

- Lưu trưởng thôn, đứa bé này tên đầy đủ gọi là gì? Nó thật sự do sợ quá hóa ngốc sao? Tình hình trước đây của nó ra sao?

Lưu trưởng thôn đáp:

- Hồi bẩm đại nhân, tên của nó là Giang Lương, trước khi sự việc xảy ra nó đã bị ngốc rồi, nó thường ngồi ngây ra ngoài bờ ruộng, hỏi nó cũng không buồn nói, cách đây không lâu đã đánh nhau hai bận với trẻ con trong thôn, cho nên mọi người đều không thích nó.

- Hả? nhà họ Giang gần đây mới chuyển đến đây hay sao? Tại sao Giang Lương lại đánh nhau với trẻ con trong thôn

Đoàn Phi hỏi.

Lưu trưởng thôn đáp:

- Cũng không coi là mới, nhà bọn họ là hai năm trước chuyển đến đây, những người khác trong nhà họ Giang cũng có thể nói là quỵ củ, chỉ có

thằng bé Giang Lương này.....Bọn chúng vì sao đánh nhau tiểu nhân cũng không thể nói rõ được , trẻ con mà...

Tiểu Lý Tử cười đáp:

- Bẩm đại nhân, thằng nhỏ Giang Lương này lần trước đã làm những việc xấu tại thửa ruộng của đại huynh nhà tiểu nhân, nó giẫm lên làm lung tung lộn xộn đồng lúa được xếp đồng gọn gàng, bị thằng cháu lớn của tiểu nhân phát hiện mới đánh nhau với nó, nó đánh không lại thằng cháu lớn nhà tiểu nhân, bèn cắn thằng cháu nhà tiểu nhân một cái! Nếu phụ thân của hãn Giang tiên sinh không đứng ra phân giải, tiểu nhân quyết không tha cho nó!

Lưu trưởng thôn giải thích:

- Đại nhân, phụ thân của Giang Lương là một Tú Tài, hai năm trước mới chuyển đến đây, ông ta mở một học đường, dạy bọn trẻ trong thôn đọc sách viết chữ không lấy tiền, do đó mọi người rất cảm kích ông ta, cả nhà bọn họ ngoại trừ thằng bé Giang Lương này ra đều là người tốt, thật đáng thương...

Ánh mắt của Giang Lương dường như nhìn không có trọng điểm, người khác nói nó, nó dường như không để ý đến tựa hồ như một tên khờ, Đoàn Phi hừ một tiếng liếc Giang Lương rồi nói:

- Được rồi, ta đã rõ mọi việc, chúng ta mau vào xem hiện trường thôi.

Bước vào hậu viện nhà họ Giang lập tức ngửi ngay thấy mùi máu tươi, Đoàn Phi lấy trong ngực áo ra một chiếc khăn trắng đưa cho Tô Dung nói”

- Dung nhi, ta chuẩn bị sẵn cho người, hãy cầm lấy mà dùng đi.

Tô Dung ngửi thấy mùi hoa lan trong chiếc khăn tay, nàng đưa tay đón nhận, lấy khăn che mũi dẫn đầu đi vào trong phòng.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, lấy trong ngực áo ra một chiếc khăn khác, che mũi rồi đi vào trong phòng, mùi máu tanh trong phòng dày đặc khiến mọi người phát buồn nôn, chỉ thấy một xác nữ nhân nằm trên ngưỡng cửa từ phòng ngủ thông sang đại sảnh, trên lưng nạn nhân có ba vết đao đâm sâu tới tận xương, nhưng vết thương chí mạng không phải do ba vết đao này, bởi vì trước khi chết tay nạn nhân còn túm chặt lấy cổ, giữa kẽ hở của bàn tay máu tươi bắn vung ra tung tóe khắp mặt đất trong một thước.

Đoàn Phi quay đầu nhìn Tiểu Lý Tử và Giang Lương . Tiểu Lý Tử với bộ dạng tội nghiệp, còn đôi mắt Giang Lương vẫn ngây ngô, mặt không biểu cảm.

Dương Sâm tiến đi phía trước điều tra một hồi, khẳng định chắc nịch nói:

-Đại nhân, vết đao trên người phụ nữ này, tuy không phải là vết thương chí mạng, nhưng mất máu quá nhiều. Khi cô ta lết tới đây thì không còn lết nổi nữa, chết do mất máu quá nhiều. Ba vết đao sau lưng cô ta chưa rỉ ra nhiều máu, có thể thấy rằng sau khi chết mới bị chém.

Lưu trưởng thôn vừa lắc đầu vừa giới thiệu nói:

=Cô ta chính là mẫu thân của Giang Lương. Chúng tôi đều gọi cô ta là thím Giang , cô ta là một người tốt. Chết thảm thương thật.

-Chết thảm hơn là Giang tiên sinh và lão tam của nhà họ, ôi.

Tiểu Lý Tử với bộ dạng chưa hết sợ hãi, dù nói gì cũng không chịu tiến bước lên nữa.

Dương Sâm nhìn vào bên trong rồi nói:

-Đại nhân, Tô tử tử, hai người đừng vào trong nữa, tình hình trong này quả thực rất đáng sợ.

Con người luôn có lòng hiếu kỳ, Đoàn Phi cũng không ngoại lệ, huống chi điều tra kỹ hiện trường là việc cần thiết phải làm của người tra án. Dương Sâm tuy có thể tin tưởng, nhưng Đoàn Phi cũng phải chính mắt xem thử, nên hẳn không do dự mà nói rằng:

-Thảm án gì ta chưa gặp qua chứ. Dung Nhi, các người thì không cần vào đâu.

Tô Dung do dự một hồi, gật đầu nói:

-Cũng tốt, với lại ti chức vào cũng không giúp được gì, ti chức đợi ở bên ngoài, giúp đại nhân ghi chép lại.

Đoàn Phi khẽ vuốt cằm, bước qua vũng máu và thi thể của Giang thị, bước vào trong phòng ngủ chính của nhà họ Giang. Liếc nhìn tứ phía, Đoàn Phi lập tức lộn cả dạ dày, hẳn dùng sức bịt mũi lại, lộ ra nét mặt khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Thảm, thảm thiết quá!

Khắp nơi trong phòng đều là màu máu chói mắt. Thậm chí xà ngang trên nóc nhà đều thấy những vết máu văng lên, đếm sơ không dưới mười vết, cũng có nghĩa là hung thủ vung đao ít nhất mười lần, những người trúng đao cũng có thể nghĩ được sẽ có kết cục gì.

Trong phòng một xác chết nằm vắn vẹo, máu thịt mơ hồ, không ra dáng người đang nằm trên mặt đất. Trên mình, trên mặt, trên tay không biết trúng bao nhiêu nhát đao, gần như nhát nào cũng thấy xương, tình hình ấy thật sự vô cùng thâm thảm. Nhưng còn thảm nữa là trên giường, một đồng thịt bầy nhầy nhìn không rõ hình dáng trông thật đáng sợ, Dương Sâm điều tra một hồi thần thờ nói:

-Đây có lẽ là con thứ ba của nhà họ Giang gia, một đứa trẻ sơ sinh chưa tới nửa năm tuổi.

Hoa Minh theo Đoàn Phi vào trong phòng, nhìn thấy những cảnh tượng này cũng khẽ nhả mảy. Bốn người Thạch Bân, Quách Uy vào theo, nghe xong lời kể của Dương Sâm cũng đưa mắt nhìn thử lên giường. Nhìn thấy đồng thịt bầy nhầy đỏ, sắc mặt Thạch Bân trắng bệch, đột nhiên che miệng lại, xông ra ngoài, sau đó cúi xuống đất nôn vào chân tường đại sảnh.

truyện copy từ

Đoàn Phi cố nén cảm giác khó chịu vào trong bụng, đưa mắt nhìn chỗ khác. Chỉ nhìn thấy ngoài vết máu ra, chỗ cách cửa không xa vẫn còn một vết tích nôn mửa. Một mùi rượu hòa lẫn với mùi máu tanh với đồ nôn mửa xông vào mũi, làm cho người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

-Lý Lý Giáp, những thứ này là người nôn à?

Đoàn Phi quát hỏi

Tiểu Lý Tử ở bên ngoài đáp:

Vâng, đại nhân. Tiểu nhân là người đầu tiên tới hiện trường, nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ trong phòng, chịu không nổi nên nôn ra.

Quách Uy, Hồng Bang và Tường Tuấn tuy rằng ránh nhẹn không có nôn ra, nhưng mà mặt xanh môi trắng, cau mày ránh hít thở. Ánh mắt Đoàn Phi lướt sơ qua căn phòng. Khi đã có ấn tượng ban đầu với hiện tượng, hắn xoay người nói:

-Chúng ta ra ngoài thôi. A Sâm, có chuyện gì nữa thì nói ta biết.

Dương Sâm đáp:

Vâng, có thể bắt đầu điền vào bảng báo cáo xác chết rồi. Xác chết nam này có lẽ là chủ nhân của nhà họ Giang, Giang Ngọc Lam. Trên bàn tay và cánh tay có nhiều vết thương do chống đỡ hung khí, có thể thấy rõ đã từng ẩu đả với hung thủ. Hung khí là cây đao mỏng mà nhanh, cắt thịt như cắt

đậu hủ. Nhưng sức lực của hung thủ hình như không đủ, nên không thể chém đứt phần cứng như xương cánh tay và xương sườn. Vết thương đa số ở phần ngực dưới, hung thủ có lẽ khá thấp.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Không Còn Tính Người

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Giang Lương. Khoảng 12, 13 tuổi, dáng gầy ốm. Thân hình khá giống với hung thủ theo lời của Dương Sâm, nhưng mà mọi người làm sao dám tin một đứa trẻ nhỏ như thế này, lại có thể làm ra chuyện tàn ác vậy chứ. Người chết là cha mẹ, chị em của cậu ta mà!

Đoàn Phi cũng nhìn Giang Lương. Sau khi nghe lời của Dương Sâm cậu ta vẫn ngây người ra, còn thần thờ hơn lúc bọn người Hạ Thịnh bị khống chế bởi Cửu Âm Chế Thần thuật. Một đứa trẻ điên này, làm sao có thể giết cả nhà, sau đó cả mình sạch sẽ, không hề có chút sơ hở chứ? Hung thủ có lẽ là người khác chứ?

Đoàn Phi nghĩ như vậy, những nông dân thuần phác cũng nghĩ vậy. Bọn họ bắt đầu suy đoán, nếu như là người quen gây án, trong thôn còn ai khả nghi hơn không?

Trong phòng có một số dấu chân nhuộm máu không trọn vẹn, và những giọt máu kéo dài tới phòng ngủ khác. Đoàn Phi theo vết máu mà đi, kéo rèm vải lên xem. Chỉ thấy trong phòng ngủ hơi mờ tối có hai chiếc giường. Chị của Giang Lương, một tiểu cô nương khoảng chừng 15 tuổi, đang nằm trên giường của mình, trên mặt bị chém vài nhát đao, nhất là đôi mắt cô bé, bị chém vỡ nát. Vết thương chí mạng có lẽ là nhát đao ở cổ. Xem ra có phản kháng đôi chút, nhưng vẫn không thể chạy thoát nhát dao giết người của hung thủ.

Đoàn Phi quan sát một vòng, xoay người đi tới trước mặt Giang Lương, và hỏi:

-Giang Lương, tối qua người đã nhìn thấy gì? Người làm sao thoát nạn vậy?

Ánh mắt của Giang Lương từ từ nhìn Đoàn Phi, cuối cùng cũng đã có tiêu cự. Nhưng cũng trong giây phút ấy, hai mắt cậu ta lại mất đi tiêu điểm.

Ngay vào lúc mọi người đều ngỡ cậu ta sẽ không trả lời, cậu ta lại ngớ ngàng đáp rằng:

-Tối qua? Nửa đêm tối qua con nghe tiếng động, đứng dậy, trốn vào trong rương ở góc phòng. Tỷ tỷ ngốc hơn, không có trốn. Con trốn trong rương rất lâu, cho tới khi nghe thấy tiếng gà trống trong vườn kêu mới ra, nhìn thấy trong nhà mọi người đều chết cả. Con ra ngoài tìm người, trên đường gặp chú Lý Lý Giáp. Ông ấy vừa vào nhà thì nôn mửa. Con không có nôn mửa, sau đó bọn họ đưa con tới nhà thôn trưởng. Con không làm gì cả. Cho tới khi tỉ tỉ này tới tìm con, thì con đi theo tới đây.

Trong phòng quả thực có một cái rương lớn. Đoàn Phi ra hiệu kêu Quách Uy đi kiểm tra thử. Quách Uy đi vào phòng kiểm tra một lượt, sau khi ra gật đầu với Đoàn Phi, nói rằng:

-Đại nhân, trong rương quả thật đủ chỗ trống. Trên quần áo cũng có vết tích bị đè lên. Lời Giang Lương nói có lẽ là sự thật.

Đoàn Phi nói:

-Ừ, các người xem thử có vết tích cạy cửa vào nhà không. Và kiểm tra xem tứ phía có vết máu hay dấu chân do hung thủ lúc bỏ trốn để lại không, nếu tìm thấy hung khí càng tốt.

Nhóm người Thạch Bân tuân lệnh đi kiểm tra. Đoàn Phi nói với trưởng thôn:

-Lưu trưởng thôn, ông hãy đưa Giang Lương trở về. Lát hồi ta quay về còn phải hỏi kỹ quá trình xảy ra vụ án.

Trưởng thôn dắt Giang Lương đi. Dương Sâm cũng kiểm tra qua tất cả thi thể, đi ra nói:

-Đại nhân, hiện trường không tìm thấy hung khí. Xem xét vết thương, hung khí có thể là một con dao làm bếp, một con dao phay bình thường.

- Hà? Dao phay? Chúng ta tới bếp xem thử.

Đoàn Phi dẫn theo mọi người ra phòng, tới một phía khác của khu vườn. Nhà bếp kế cạnh phòng củi. Nha dịch huyện Thường Thục không bao lâu tới vườn nhà họ Giang. Bao gồm cả nhà bếp với phòng củi cũng đã lục soát qua một lần, rồi báo cáo với Đoàn Phi nói:

- Đại nhân, chúng tiểu nhân không thấy dao phay trong nhà bếp, một con cũng không.

Quách Uy cũng bấm báo nói:

-Đại nhân, không phát hiện vết tích cạy cửa vào. Vết máu từ trong nhà ra tới trong vườn thì không còn nữa. Mặt đất bên giếng rất ẩm ướt, hình như từng dội rất nhiều nước. Chúng tiểu nhân nghi ngờ hung thủ sau khi giết người đã từng tẩy rửa ở khu vườn.

Dương Sâm nói:

-Theo sự phán đoán của ti chức, thời gian tử vong của bốn người nhà họ Giang rất gần nhau. Thời gian xảy ra vụ án khoảng đầu giờ Tý tối qua. Hung thủ có đủ thời gian xử lý tất cả dấu vết!

Đoàn Phi gật đầu, và nói:

-Đầu giờ tý cũng có nghĩa là 11giờ đêm. Một số người mới bắt đầu cuộc sống về đêm. Nhưng mà giờ này đa số mọi người đều ngủ rồi.

Lời nói của Đoàn Phi mọi người đều không hiểu lắm, nhưng mà những người quen rồi cũng đều ngó lơ. Đoàn Phi phục hồi tinh thần lại, chỉ vào một mảnh đất trống cạnh tường nhà họ Giang, và nói:

-Nhìn thấy chứ? Ở đó hình như thiếu đi thứ gì đó, dấu vết rất rõ ràng. Ta nghĩ lẽ ra phải có một tảng đá. Từ Bộ đầu, phái hai người tìm chút công cụ lục soát thử nhà xí của nhà họ Giang. Ta nghi ngờ hung khí và quần áo nhuộm máu bị tên hung thủ quăng vào hố xí và dùng đá đè lên.

Từ Bộ đầu nhận lệnh, đưa theo một số nha dịch với vẻ bất đắc dĩ mà đi. Đoàn Phi lại dòm ngó tứ phía trong khu vườn nhà họ Giang, cuối cùng nói:

-Được rồi, ở đây không còn gì để coi nữa, chúng ta tới nhà trưởng thôn.

Sau khi rời khỏi nhà họ Giang, Thạch Bân nghi ngờ hỏi:

-Đại nhân, ngài nghi ngờ là Giang Lương giết người à? Một đứa trẻ, làm sao có thể độc ác vậy chứ?

Đoàn Phi đáp:

-Ta vẫn chưa xác định hung thủ là ai, mi đoán bậy gì thế? Ai nói con nít sẽ không giết người? Mi có biết người Nhật Bản làm thế nào có được danh hiệu võ sĩ không? Những đứa trẻ của bọn họ dù tập luyện võ nghệ giỏi như thế nào, nếu chưa từng giết người thì không được phép gọi là võ sĩ đó. Không đi từng bước một, thì làm sao đi được ngàn dặm đường chứ. Các người đều biết bọn giặc Oa hung tàn, nhưng có biết rằng bọn chúng khi 5,6 tuổi thì đã giết người rồi không? Giết người đã mười mấy năm rồi, nên mới chưa bao giờ thất bại cả!

Thạch Bân chợt nói:

-Ra là thế, những điều đại nhân biết nhiều thật. Thảo nào bọn giặc Oa hung tàn vậy.

Đoàn Phi tới nhà trưởng thôn. Từ sớm đã có người thông báo. Trưởng thôn vội vàng ra đón tiếp. Đoàn Phi kêu trưởng thôn sắp xếp một căn nhà nhỏ làm phòng thẩm vấn. Dưới ánh nến mờ yếu, Đoàn Phi ngồi đối diện với Giang Lương. Tri huyện Thường Thục ngồi ở sau lưng. Bọn người Tô Dung, Hoa Minh, Thạch Bân ngồi xung quanh Giang Lương.

Mọi người nhận được lời dặn dò của Đoàn Phi, không ai nói chuyện. Đoàn Phi an nhàn ngồi uống tách trà do Tô Dung pha, hoàn toàn không có ý muốn bắt đầu thẩm vấn. Giang Lương dần cảm thấy chút áp lực. Ánh mắt đứa bé bắt đầu tập trung vào Đoàn Phi, rồi lướt qua mặt và cơ thể người khác. Thần thái từ từ có chút sốt ruột.

Lúc này, Từ Bộ đầu phần khởi báo cáo rằng:

-Đại nhân, chúng tiểu nhân vét sạch hố xí của nhà họ Giang , tìm thấy hung khí và áo quần dính máu. Hung thủ thật giáo quyệt, không ngờ lại dùng quần áo bọc vào tảng đá ném vào hố xí. Nếu như không phải đại nhân nhìn rõ mọi việc, thì không thể tìm ra được rồi.

Đoàn Phi ừ một tiếng, thấy thần thái Giang Lương có chút hoang mang, Đoàn Phi đột nhiên hỏi:

-Giang Lương, người tại sao lại hận đệ đệ mình?

Giang Lương nhất thời bối rối, cậu ta chưa kịp mở miệng, Đoàn Phi nói tiếp:

-Không cần nói ta cũng hiểu. Sau khi đệ đệ ra đời thì người bị chia bớt sự yêu thương. Cha mẹ không còn quan tâm tới mình nữa, tối ngày cứ nhắc

tới em trai. Chả trách người lại coi nó như kẻ thù.

Giang Lương thờ ơ, Đoàn Phi nói:

-Người hận nó, nên đã băm nó thành trăm mảnh. Điều này ta hiểu được, nhưng tại sao người ngay cả cha mẹ cũng không tha. Thậm chí ngay cả người chị hằng ngày thương yêu người cũng giết, người chém vỡ mắt chị ấy nữa. Tại sao lại vậy chứ?

Lưu trưởng thôn đứng bên cạnh nghe xét xử không kìm nổi muốn nói chuyện. Nhưng ông ta chưa kịp mở miệng, Giang Lương đã ngẩng đầu lên. Ánh mắt nó không còn ngờ ngàng nữa, mà lạnh lùng như băng. Nó thản nhiên nhìn Đoàn Phi, thản nhiên nói rằng:

-- Ta hận bọn họ. Ta hận tất cả mọi người, nên ta giết chết bọn họ. Băm nhuyển cục thịt viên ấy. Ai dám cản ta thì ta giết , giết, giết!

Dáng người bé gầy, thần thái thản nhiên. Những điều nói ra lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ. Ánh mắt nó như kiếm băng đập vào tim Đoàn Phi. Nhưng Đoàn Phi không hề sợ nó. Hai người nhìn nhau khá lâu, Đoàn Phi thản nhiên nói:

Ta hiểu rồi. Tuân Tử nói tính người bốn ác, Mạnh Tử nói tính người bốn thiện. Xem ra hai người đều cực đoan. Một số người quả thực bản tính sinh ra là lạnh lùng. Cha mẹ người nuôi người. Người không biết đền đáp công ơn nuôi dưỡng, mà lại vì chút chuyện nhỏ thù hận họ. Tới phút cuối giết chết bọn họ. Giang Lương ờ Giang Lương, tên người hoàn toàn ngược với người đó!

Giang Lương thản nhiên nói:

-Ta từ trước tới giờ vốn không hề thích tên này. Ba năm trước khi dọn tới đây mới sửa, cha ta từ lâu không còn hy vọng nơi ta. Nhưng lại nhất định bắt ta đổi tên này. Nếu ghét ta thì để ta rời khỏi đây đi. Ông ta lại sợ ta làm

bại hoại danh tiếng dòng họ ông ta, nhất định phải giam ta trong nhà. Ha ha, ông ta tự ình thanh cao. Chẳng phải ba năm trước dùng tiền mua chuộc quan phủ, giấu diếm chuyện lần đầu tiên ta giết người sao? Dù sao cũng bị ông bắt, không tránh khỏi bị chém đầu. Ta nói thật cho ông biết, khi ta sáu tuổi đã từng giết một người lớn hơn ta hai tuổi. Nhưng mà lần đó làm rất sạch sẽ, nên không ai nghi ngờ ta cả.

Sau khi nghe lời nó nói, mọi người đều cảm thấy khá sợ hãi. Nhất là những người dân thôn Ngu Sơn đứng bên cạnh nghe. Có người thậm chí quát hỏi:

-Ranh con, nửa năm trước Tiểu Nha Tử của Tô gia bị chết chìm ở dòng sông, có phải mày làm không!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Thiên Tài Giết Người

Giang Lương lạnh lùng liếc qua, và nói:

-Nếu là ta giết thì ta không cần từ chối, nhưng nếu không phải là ta giết các người đừng hòng đổ lên đầu ta. Sau khi tới nơi tòi tàn này ta rất lâu rồi không muốn giết người. Có biết tại sao không?

Ánh mắt Giang Lương liếc nhìn làm cho thôn dân kia sợ lạnh gáy. Giang Lương bứt nút áo cởi áo ra, lộ ra một tấm ngực đầy vết sẹo.

Không ít người kinh ngạc kêu lên, Giang Lương ném áo qua một bên, chậm rãi xoay người. Sau lưng cậu ta cũng có rất nhiều vết sẹo. Có chỗ là do cây gỗ đâm vào, có chỗ do lửa đốt còn rất nhiều vết sẹo không nhận ra lai lịch. Trong lòng mọi người đều ngạc nhiên mà nghĩ: một đứa trẻ 12,13 tuổi, tại sao lại bị nhiều vết sẹo vậy chứ?

- Những vết thương này.

Giang Lương từ từ xoay người ngồi xuống, thản nhiên nói rằng:

- Có chỗ là cha đánh, có chỗ là mẹ đốt, nhiều hơn là do ta tự gây ra. Bọn họ vì ta không nghe lời nên đánh ta. Ta thì vì muốn khống chế ý nghĩ giết người trong lòng nên cố ý làm mình bị thương. Nếu không hơn một nửa nhóc con trong thôn này đã chết trong tay ta từ lâu rồi, những người bắt nạt ta đều đáng chết!

Trên người Giang Lương đột nhiên bùng lên ý định giết người làm cho Đoàn Phi cũng khẽ rùng mình. Những người khác càng không cần nói nữa.

Những thôn dân của thôn Ngu Sơn sau khi nghe xong cũng đều sợ hãi, nhìn Giang Lương mà trong lòng cảm thấy hoảng hốt và nể sợ.

Giang Lương hình như rất thích ánh mắt sợ hãi của bọn họ. Nhưng khi nó nhìn Đoàn Phi thì đột nhiên sững sốt. Đoàn Phi không hề sợ thằng tiểu quỷ bẩm sinh có tính cách phản loài người này.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của Giang Lương, Đoàn Phi lạnh lùng cười dùng thái độ vô cùng khinh miệt mà nói :

-Người chẳng qua chỉ giết mấy người yếu đuối tay không tấc sắt, có gì đáng để đặc ý chú? Ông đây dùng đao thật thương thật giết giặc Oa theo dự định đấy.

Giang Lương tỏ nét nghi ngờ, nhìn Đoàn Phi im hơi lặng tiếng. Đoàn Phi cười nói:

-Không tin? Ông đây khi phá vụ án liên hoàn giết người ở trấn Hải An của Dương Châu vừa lúc gặp phải giặc Oa công thành. Mẹ nó, những tên giặc Oa đó thằng nào cũng mang theo cây đao dài bốn năm thước, vô cùng sắc bén. Ông đây chẳng phải mỗi thằng đều chặt ra bảy tám khúc ném xuống thành cho chó ăn sao?

Sự hoài nghi của Giang Lương trở thành sự kính nể. Vì nó cảm thấy khi Đoàn Phi nói trên mình tỏa ra sát khí, những người từng giết người cảm giác không giống nhau.

Đoàn Phi tiếp tục đả kích thằng tiểu quỷ này, lại nói rằng:

-Biết giết người đâu phải chỉ có mình ta, những người theo ta ai chưa từng ra chiến trường? Ai chưa từng giết người? Người á, vẫn còn non lắm? Nói ta biết, người tại sao phải đè nén ý muốn giết người của mình, rồi tại sao lại đột nhiên bộc phát ra, giết cả nhà toàn những người thân nhất là cha mẹ và chị em người thế?

Giang Lương chỉ Tô Dung, và nói:

-Chẳng lẽ tí tí này cũng từng giết người, còn huynh kia, nhìn thấy thi thể là nôn ọe, chẳng lẽ cũng từng giết người sao?

Người cậu ta chỉ là Thạch Bân. Thạch Bân cảm thấy xấu hổ, tức giận lôi đình, xoạt một cái rút dao ra, chỉ vào Giang Lương quát rằng:

-Nói nhảm, người có muốn thử không! Cho dù giết người đại nhân cũng sẽ giải vây cho ta, sẽ nói là người muốn chạy trốn. Giết thì đã giết rồi, không có gì lớn lao cả!

Giang Lương cảm thấy nộ khí và sát khí của hắn ta, gật đầu, và nói:

Ta tin rồi, còn tí?

Tô Dung nhìn nó cười, thản nhiên rồi nói:

-Ta giết người không thấy máu đâu.

Giang Lương đột nhiên kêu á lên một tiếng, ôm bụng thảm thiết rên rĩ. Tô Dung mỉm cười nói:

-Những người đắc tội với ta đều chết không rõ nguyên nhân, hoàn toàn không biết là ta đã ra tay. Người không thấy ta inh hơn người gấp trăm lần sao? Chẳng tiểu tử ngu ngốc này, còn dám nghi ngờ ta chưa từng giết người nữa không.

Mọi người nhìn thấy bộ dạng Giang Lương ôm bụng lăn lóc, rồi nghe giọng điệu thản nhiên của Tô Dung, cũng đều thầm sợ. Đoàn Phi nói:

-Được rồi, Dung Nhi, giải cho nó đi. Chốc nữa người muốn làm sao cũng được. Giờ đừng làm nó chết. Ta vẫn còn lời phải hỏi nó.

Tô Dung nghe theo, khép tay áo khế búng một cái. Một luồng chỉ phong lập tức giải huyết cho Giang Lương. Thật ra chỉ pháp này không thể duy trì lâu, chỉ cần gạt Giang Lương và những thôn dân vô tri bên cạnh là đủ rồi.

Giang Lương thở một hơi chậm rãi, nhìn Tô Dung than thở nói:

Nếu sớm gặp được tử tử thì tốt rồi. Đệ nhất định cầu xin tử dạy đệ, sau đó âm thầm giết hết những người trong thôn từng đắc tội với đệ.

Bọn người Lưu trưởng thôn và Lý Lý Giáp đều run rẩy một hồi, sau đó lại mừng thầm. Đoàn Phi quát Giang Lương rằng:

-Được rồi, giờ ngươi không còn cơ hội nữa. Nói ta biết, tại sao ngươi phải kiềm chế ý muốn giết người của mình? Rồi tại sao đột nhiên không kìm nổi giết hết cả nhà mình?

Giang Lương thành thật đáp:

-Đại nhân, tiểu nhân bẩm sinh không thể thấy máu, thấy máu thì sẽ không nhịn nổi muốn xé nát mọi thứ trước mắt. Bọn họ đều coi tiểu nhân là quái thai. Cha tiểu nhân từ khi phát hiện điều dị thường của tiểu nhân thì dạy tiểu nhân rằng, người không phải là dã thú, kêu tiểu nhân đừng bị ác ma trong lòng sai khiến. Tiểu nhân cảm thấy lời ông ta nói có chút đạo lý, nên cố gắng kìm chế bản thân, muốn làm một người được mọi người quý mến như ông ấy. Nhưng nửa năm trước, sau khi đệ đệ ra đời thì mọi thứ thay đổi, phụ thân đối xử với tiểu nhân rất lạnh nhạt. Bởi vì đệ đệ là một người bình thường. Tiểu nhân cảm nhận được, phụ thân sắp bỏ rơi tiểu nhân.

Trong mắt Giang Lương lộ ra vẻ bi thương, rồi lập tức trở thành lạnh lùng. Nó tiếp tục nói:

-Tối qua phụ thân giết gà ấu thân tẩm bổ. Nhìn thấy máu gà tiểu nhân chịu không nổi lại muốn giết người. Khó khăn lắm mới kìm chế nổi. Nhưng

khổ nổi không kìm nổi nhân lúc phụ thân không để ý tới nhà bếp uống một ngụm máu gà, lại bị phụ thân phát hiện. Ông ấy chửi tiều nhân không biết hối cải, mắng tiều nhân là dã thú dạy không biết nghe lời.

Giang Lương vuốt ve những vết thương mới ngang dọc trên mình, thản nhiên nói:

-Tiều nhân hận chính mình, nhưng tiều nhân càng hận bọn họ! Nên tiều nhân phải giết! Giết bọn họ! Nửa đêm đợi bọn họ ngủ rồi tiều nhân lấy con dao phay, lặng lẽ đi tới bên giường bọn họ.

Hung khí và quần áo dính máu đều đầy đủ, khẩu cung của Giang Lương cũng đã ghi chép xong. Thằng bé không thèm mảy may để ý mà đồng ý ký tên. Trước khi bị còng tay giải đi nó nuối tiếc nói với Đoàn Phi rằng:

-Đại nhân, tiều nhân sớm gặp ngài thì tốt rồi. Ở trên chiến trường giết người không cần đền mạng. Tỷ tỷ, đệ gặp tử sớm hơn thì càng tốt nữa.

Sau khi cậu ta bị giải đi xa rồi thì Đoàn Phi hừ một tiếng nói rằng:

-Gặp nàng ta sớm hơn, người từ lâu đã bị nàng ta chém thành bảy tám khúc rồi!

Mọi người nhìn Đoàn Phi với ánh mắt dị thường. Đoàn Phi cảm thấy có chút khác thường, vội giải thích với Hồ huyện lệnh, Lưu trưởng thôn rằng:

-Ra trận giết người không giống như loại giết người của nó. Ta không có bản năng khát máu, ta bẩm sinh là lương thiện. Tô Dung là một nữ hiệp ghét cái ác, nếu sớm gặp tên tiểu ác nhân này, thì chẳng phải một nhát giết hắn từ lâu rồi? Ta nói không sai chứ.

Hồ Thanh ho nhẹ một tiếng, nói:

-Đại nhân, vụ án này xử như thế nào? Hạ quan chưa từng gặp tội phạm giết người nhỏ tuổi vậy.

Đoàn Phi khẽ cau mày, hỏi Tô Dung rằng:

-Dung nhi, người là sư gia của ta, người có đề nghị gì hay không?

Tô Dung nói:

-Đại nhân, xét theo tội của Giang Lương mà nói, xử nó Lăng Trì cũng không quá đáng. Nhưng dù sao nó cũng còn là một đứa trẻ, nếu xử nặng thì e rằng có người dị nghị. Theo sự quan sát của tại hạ người này vẫn còn thuốc chữa, những vết sẹo trên người là bằng chứng. Tại hạ đề nghị xử nó đi đày ngàn dặm, sung quân tới biên giới phía bắc làm khổ dịch đi.

Đoàn Phi liếc nhìn Tô Dung, và nói:

-Tô Dung, như thế chẳng phải xử nhẹ cho tên tiểu tử này sao? Nó đã giết bốn người rồi đó, và là người thân nhất nữa.

Tô Dung mỉm cười, nói:

-Tại hạ thấy đại nhân bẩm sinh có lòng yêu mến nhân tài mới đúng. Tại hạ chẳng qua nói theo ý muốn của đại nhân thôi. Vận mệnh của nó như thế nào chẳng phải tùy vào lời phán quyết của đại nhân sao?

Đoàn Phi cười ha hả, nói:

-Yêu mến nhân tài? Khắp người tên tiểu quỷ này tràn đầy khí chất hung tàn. Ta làm gì có ý muốn đó chứ, nhưng mà....

Đoàn Phi xoay người nói với Hồ Thanh:

-Hồ đại nhân, ý kiến của sư gia bốn quan nếu Hồ đại nhân cảm thấy được thì cứ xử vậy đi.

Hồ Thanh liên tục gật đầu, nói:

-Tô cô nương, à không, lời đề nghị của Tô sư gia là tốt nhất. Hạ quan hiểu rồi, hạ quan hiểu rồi.

Đoàn Phi duỗi lưng một cái, nói:

- Từ Tô Châu đến đây, ngồi xe thật là mệt mỏi. Vụ án này đã phá được rồi, chúng ta có thể trở về huyện Thường Thục nghỉ ngơi rồi, chắc Hồ đại nhân đã sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?

Hồ Thanh quả thực đã sắp xếp ổn thỏa từ lâu rồi, nhưng mà không ngờ phá án nhanh vậy. Lão ta vui mừng nói:

-Vâng, vâng, hạ quan đã sắp xếp từ lâu rồi. Những việc ở đây để cho Từ Bộ đầu xử lý là được rồi. Đoàn đại nhân, lần này chúng ta khởi hành về Thường Thục đúng không?

Đoàn Phi hách dịch nói rằng:

-Ừ, như thế rất tốt. Thường Thục là một nơi tốt, không chừng bốn quan sẽ ở lại Thường Thục mấy ngày. Hồ đại nhân có đề nghị gì hay không?

Chương 201: Thiên tài giết người (2)

Đoàn Phi ở lại Thường Thục không đi, lúc đầu huyện lệnh Thường Thục Hồ Thanh vẫn rất vui mừng, tiếp đãi khâm sai đại nhân vô cùng nồng hậu. Nhưng mà hai ba ngày sau có chút lo lắng, dù sao Thường Thục chỉ là một nơi bé nhỏ. Những nơi có thể vui chơi có thể đếm được trên đầu ngón tay cũng đã đi hết rồi, những món ngon cũng đã ăn qua rồi. Khâm sai đại nhân đâu phải chỉ một người, ông ta chẳng phải dẫn theo cả nghìn người đó sao. Nếu cứ ở lại như vậy, chỉ sợ ăn cạn kiệt cả huyện Thường Thục thôi.

Thật sự không có việc gì để làm cả. Đoàn đại Khâm sai ngay cả những tên trộm vặt móc túi cũng xử như đại án trọng án, làm cho huyện Thường Thục gà bay chó sủa, những tên côn đồ thường ngày thích gây sự cũng không dám lộ mặt. Bá tánh huyện Thường Thục đều vỗ tay khen hay vì điều này.

Đêm nay, huyện Thường Thục đã đến một vị khách không mời. Y mặc y phục màu đen, ngay cả đầu và mặt đều bị che bởi lụa đen, chỉ lộ ra duy nhất đôi mắt lấp lánh.

Y dùng thân thủ nhanh nhẹn né tránh phu canh và người tuần tra ban đêm. Đột nhập vào bên trong khu vườn nha môn huyện Thường Thục, ghé vào nóc nhà nhìn một lát. Người áo đen nhẹ nhàng hạ xuống đất. Vừa đáp xuống, trước mặt xuất hiện một người. Hoa Minh cầm lấy đao, thấp giọng quát:

- Người là ai? Trường Giang, Trường Giang?

-Không, ta là Hoàng Hà, Hoàng Hà.

Người lạ mặt đáp đúng ám hiệu Đoàn Phi chuẩn bị trước. Trong lòng Hoa Minh thầm cười khẩy lệnh kỳ lạ của Đoàn đại Khâm sai, gạt đầu với người kia, nói rằng:

- Vào đi, đại nhân đợi tin tức các người mấy ngày rồi.

Người đó bước nhanh về phía trước, Hoa Minh tránh ra một bước. Khi người đó bước qua thì quay đầu nói với Hoa Minh rằng:

-Ta cố tình để người phát hiện đó.

Hoa Minh khẽ mỉm cười, nói:

-Khinh công Đạp Tuyết Phiên Vân của phái Hoa Sơn quả là danh bất hư truyền. Nhưng lúc người đạp lên mái nhà chính đường thì con hải trãi trượt xuống thì ta đã phát hiện người rồi.

Người áo đen dừng bước ánh mắt lóe sáng, nhưng không đáp lại. Xem ra hẳn đã thua một cước. Y đi đến trước thư phòng, gõ nhẹ cửa, nhỏ tiếng kêu rằng:

-Đoàn đại nhân, là đệ.

Đoàn Phi đang trong thư phòng luyện chữ đọc sách một cách nhàm chán, nghe tiếng vui vẻ nói:

- Mau vào.

Người áo đen sau khi vào phòng cẩn thận khóa cửa phòng lại. Lúc xoay người tháo khăn che đầu, tiến lên trước vài bước quỳ xuống chắp tay báo cáo với Đoàn Phi rằng:

-Đại nhân, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, đây là thứ đại sư huynh kêu đệ đưa cho huynh.

Người tới chính là lão nhị Nhạc thị huynh đệ Nhạc Ngọc Lâm. Sau khi người này đứng dậy hai tay bưng lấy gói đồ để lên bàn sách.

Đoàn Phi vừa ngạc nhiên vừa mừng nói rằng:

-Đệ làm gì thế? Chúng ta là huynh đệ, đệ còn làm thế thì huynh giận đấy! Là Hạ đại ca kêu đệ làm vậy à? Thiệt tình, cái đầu bã đậu của Hạ đại ca. Tuy nói rằng huynh đã cứu các đệ, nhưng mà khi các đệ ở trấn Hải An đã cứu huynh đâu chỉ một lần chứ.

Nhạc Ngọc Lâm cười ha hả nói:

-Những việc đó không giống nhau, đại nhân, huynh đừng nói nữa, quen là tốt rồi. Thật ra vậy cũng tốt, đại nhân không phải người thường. Chúng đệ có thể làm việc dưới chướng đại nhân là phước trời ban. Đại nhân, huynh hãy xem những thứ đại sư huynh đưa cho huynh trước đi.

- Thật là đầu bã đậu.

Đoàn Phi bất đắc dĩ lắc đầu, mở gói đồ ra. Chỉ thấy bên trong trên cùng là mấy bức thư, dưới là một chồng cáo trạng dày cộm.

Đoàn Phi coi thư do Hạ Thịnh viết trước. Là đại đệ tử của phái Hoa Sơn, Hạ Thịnh không những giỏi chữ, nét chữ còn đẹp hơn của Đoàn Phi rất nhiều, thật là xấu hổ cho Đoàn Phi. Khó trách quan lại đương triều xem thường hẳn. Ngay cả ngoài giờ khổ luyện võ công anh em Nhạc thị cũng không quên đọc sách viết chữ. Ba người bọn họ năng văn ôn võ luyện, so với những người chỉ có sức vóc như Thạch Bân, Quách Uy thì giỏi hơn nhiều.

Trong thư Hạ Thịnh nói rõ mấy ngày nay bọn họ đã âm thầm điều tra, và đã sắp đặt mọi chuyện. Xem xong thư của Hạ Thịnh, Đoàn Phi mừng rỡ nói rằng:

-Ba người các đệ làm tốt lắm. Huynh đoán được đệ sẽ tới, nên đặc biệt chuẩn bị cái này cho đệ. Mở ra xem đi. Hoa Minh. Phái người đi thông báo với Hồ tri phủ, sắp xếp chút, ngày mai chúng ta khởi hành về Tô Châu.

Nhạc Ngọc Lân mở bọc giấy Đoàn Phi đưa cho cậu ta một cách nghi ngờ. Chỉ thấy trong bọc toàn là những hột nho khô màu da cam rất lớn và chắc nịch.

Nhạc Ngọc Lân lập tức vui vẻ nói: xem tại

-Cảm ơn Phi ca.

Đoàn Phi gật đầu với cậu ta, bắt đầu xem những cáo trạng đó, đồng thời hỏi:

-Ăn tối chưa? Có cần kêu nhà bếp làm mấy món cho đệ ăn không?

-Không cần, Phi ca cứ làm việc của huynh đi. Đệ vẫn còn bánh rán hành đem từ Tô Châu về, lấy ra ăn là được rồi.

Đoàn Phi không đáp lời. Hắn đã đắm chìm vào trong tờ cáo trạng kêu oan kia.

Sáng sớm, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Đoàn Phi đột nhiên suy tư một chút, quyết định tới nhà giam thăm tên tiểu hung thủ đó một chút.

Không ai biết tại sao Đoàn Phi phải tới thăm nó. Đoàn Phi cũng không cần người đi theo. Khi Đoàn Phi cúi lưng bước vào phòng giam, Giang Lương co rút vào trong góc kinh ngạc nhìn hắn. Đoàn Phi chăm chú nhìn nó, hạ giọng nói một cách đầy thâm ý:

-Giang Lương, ngươi là một thiên tài giết người. Người không phải ngưỡng mộ bọn ta có thể ra chiến trường, có thể đường đường chính chính giết người hay sao? Hãy sống cho ra sống, không chừng bốn quan sau này sẽ cần tới ngươi.

Lúc trời mới vừa sáng, đoàn người Khâm sai đã rời khỏi huyện nha. Bắt đầu lên đường, bọn người tri huyện Thường Thục Hồ Thanh tiễn ra ngoại thành. Nhìn đoàn người Khâm sai dần đi xa, mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Tuy mới đầu Khâm sai đại nhân không xem trọng mình, nhưng mấy ngày này đón tiếp chu đáo, hồi nãy trước lúc khởi hành Khâm sai đại nhân còn động viên vài câu, xem ra ấn tượng để lại cho Khâm sai cũng không tệ, mình đã có được nhiều lợi ích từ Vương công công và Khâm sai đại nhân, sau này lo gì trong triều không ai đề cử mình thăng quan chức?

Trong lúc Hồ Thanh dương dương tự đắc, đoàn người Đoàn Phi ung dung chậm rãi tiến về Tô Châu.

Trên cùng một con đường, hôm trước đi nhanh chỉ cần nửa canh giờ. Không ngờ hôm nay lại đi tới hai canh giờ, từ giữa giờ Mão tới giữa giờ Ty. Cuối cùng từ xa đã thấy cách Trường Đình mười dặm ở thành bắc Tô Châu. Không vắng lặng giống như ngày thường, xung quanh Trường Đình đông nghẹt người, Huyền Hoàng Thiên Tử Long kỳ chói lọi cực kỳ bắt mắt. Không ngờ là Khâm sai phó sứ Dương Thận cùng bá quan phủ Tô Châu ra ngoài thành mười dặm đón tiếp.

Đoàn Phi với bộ dạng vừa mừng vừa lo chào Dương Thận và các quan viên của phủ Tô Châu. Vương Đường cũng đích thân ra đón tiếp. Nhưng mọi người đứng dưới ánh mặt trời thiêu đốt chờ đợi, không khỏi có chút mệt mỏi. Sau khi chào hỏi đôi lời, liền trở về thành Tô Châu.

- Dương đại nhân, sao lại phiền tới ngài đích thân ra thành đón tiếp, thật là làm cho Đoàn mỗ vừa mừng vừa sợ đó!

Đoàn Phi mời Dương Thận vào trong bát ký đại xa của mình ngồi, để biểu lộ lòng biết ơn sâu sắc của mình lần nữa.

Dương Thận hừ một tiếng, bỏ ly trà mát do Tô Dung bưng tới xuống, và nói:

-Đoàn đại nhân, ti chức nghe nói vụ án ở Thường Thục đó ngài đã kết án lâu rồi. Ngài quả thật tiêu diêu tự tại, ở lại Thường Thục không về. Ti chức ở Tô Châu bận bịu tức tới sắp chết. Vụ án đó của Chu An đã phê rồi, Chu An được vô tội thả ra. Giờ ngài dự tính sẽ làm thế nào

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

-Việc này phải xem Dương đại nhân dự định làm thế nào đã. Đoàn Phi ta chỉ có quyền tra án, những việc khác Đoàn Phi không dám qua mặt.

Dương Thận hừ một tiếng, nói:

-Lui một bước trời cao biển rộng, vì lợi ích cá nhân mà cấu kết với trấn thủ thái giám Vương Đường. Đoàn đại nhân, chẳng lẽ đây chính là kế lấy lui làm tiến của ngài?

Đoàn Phi không kìm nổi cười, nói:

-Dương đại nhân đừng vội vàng kết luận. Chức Khâm sai nhỏ nhoi này của Đoàn mỗ dùng để điều tra những vụ án nhỏ nhoi không quan trọng thì rất tiện lợi, nhưng mà liên quan tới quan viên e rằng chiếc mũ Khâm sai này không dễ sử dụng vậy, đây lại là thế mạnh của Dương đại nhân. Đoàn mỗ rất hiếu kỳ, trước ngày rời đi đã từng bàn kỹ với Dương đại nhân, và giao một xấp dữ liệu dày cả thước cho Dương đại nhân xem. Không biết Dương đại nhân đã có quyết định gì chưa?

Dương Thận nhìn chăm chăm Đoàn Phi một hồi, nói:

-Ra là Đoàn đại nhân lo lắng ti chức cản trở ngài. Ti chức dứt khoát nói rõ luôn, ti chức đã xin Hoàng thượng ban chỉ. Ngụy Đạt Tiên khác với bọn người Tiết Trạch là rơi đầu và bị cắt chức mà thôi. Nhưng mà ti chức đề nghị Hoàng thượng đợi Tô Châu có kết quả rõ ràng rồi mới xử lý bọn chúng. Đối với quan trường Tô Châu cũng am hiểu đôi chút. Ti chức cũng muốn bắt Vương Đường, muốn làm sạch quan trường Tô Châu, nhưng đáng tiếc bọn Vương Đường luôn đề phòng cẩn thận ti chức, mấy bữa nay không hề nắm được sơ hở nào của bọn chúng cả.

Đoàn Phi mỉm cười nói:

-Giờ Dương đại nhân đã hiểu tại sao ta giao hảo với Vương Đường, lại còn mượn cố tới Thường Thục chơi mấy ngày rồi chứ?

Dương Thận là một người rất thông minh. Hắn ta lập tức tỉnh ngộ nói:

-Ra Đoàn đại nhân lấy lui làm tiến là ý này. Chẳng lẽ ngài thềm phải người tiếp tục ở lại Tô Châu điều tra? Nhưng những người bên cạnh Đoàn đại nhân, ngay cả ti chức còn rõ như lòng bàn tay, đâu thể qua mặt bọn Vương Đường được?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Chặn Kiệu Kêu Oan

Đoàn Phi cười nói:

-Điều này Dương đại nhân không cần lo lắng. Bốn quan tự có cách tra ra manh mối những vết tích tội ác của bọn Vương Đường. Bây giờ là lúc chân tướng phơi bày rồi. Sau khi vào thành Dương đại nhân hãy chờ xem ta ra tay nhé. Nếu Dương đại nhân có hứng thú, có thể cùng ta diễn một vở kịch. Ta sẽ diễn vai phản diện, Dương đại nhân không ngại cứ tiếp tục diễn vai chính diện đi.

Dương Thận chậm rãi gật đầu, nói:

-Nếu Đoàn đại nhân đã tính trước mọi việc, Dương mỗ rất vui lòng thắp tòng! Chỉ mong Đoàn đại nhân đừng phụ Hoàng ân, đừng phụ lòng kỳ vọng của phụ thân ta.

- Hả? Dương đại học sĩ có kỳ vọng gì nơi ta?

Đoàn Phi kinh ngạc hỏi tới.

Dương Thận nhìn Đoàn Phi, thản nhiên nói:

-Phụ thân ty chức luôn cản trở con đường làm quan của Đoàn đại nhân, chẳng qua vì lo lắng trong triều lại xuất hiện hạng người Lưu Cẩn, Tiền Ninh, Giang Bân, mê hoặc Hoàng thượng làm hại thiên hạ bá tính mà thôi, chứ thật ra không có ý gì khác. Đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày mới thấy lòng người. Nếu như Đoàn đại nhân vừa có tài lại không có mưu lợi riêng, nhất định sẽ tạo phước cho bá tánh, mưu lợi cho giang sơn Đại Minh.

Phụ tử ty chức cho dù phải vì Đoàn đại nhân mà kết cớ ngậm vành, cống hiến hết mình thì đâu có xá gì chứ?

Đoàn Phi nghiêm nghị đứng dậy, cung kính lạy Dương Thận, và nói:

-Đạo đức cao thượng của Dương đại học sĩ, Đoàn Phi xin thụ giáo. Đoàn Phi không dám nói mình tuyệt đối sẽ không dùng quyền hành mưu lợi riêng. Nhưng mà tất cả những việc Đoàn Phi làm đều lấy việc phò tá Hoàng thượng, chấn hưng Đại Minh, tạo phúc cho bá tánh làm cơ sở. Nếu thất bại thì sẽ một mình bồi dưỡng đạo đức cá nhân, nếu thành công sẽ tạo phước uôn dân bá tánh. Tấm lòng của Đoàn Phi trời đất có thể chứng giám!

Sau khi Dương Thận nghe xong lời của hãn thì dờ khóc dờ cười. Tên này nói những lời thẳng thắn thật, nếu là người khác có lẽ sẽ nói lời càng hùng hồn hơn thế nữa chẳng? Hãn ta gượng cười nói:

-Khá khen cho câu nếu thất bại sẽ một mình bồi dưỡng đạo đức cá nhân, nếu thành công sẽ tạo phước uôn dân bá tánh. Giờ Đoàn đại nhân chắc không thể gọi là thất bại chứ? Ty chức thật muốn xem Đoàn đại nhân tạo phước cho bá tánh Tô Châu như thế nào? Chỉ cần không phạm pháp, dùng chút thủ đoạn cũng không ảnh hưởng toàn cục. Dương mỗ sẽ phối hợp hết mình!

Đoàn Phi vui vẻ nói:

-Tốt, hãy để ta và Dương đại nhân liên thủ khơi lên một trận sóng gió tại thành Tô Châu này, hãy nhổ tận gốc thế lực kiên cố phản động do Vương Đường thiết lập ở Tô Châu.

Cùng tiếng gõ vào vách xe , tiếng của Hoa Minh truyền vào rằng:

-Hai vị đại nhân nói chuyện nhỏ tiếng chút, coi chừng tai vách mạch rừng đó.

Đoàn Phi và Dương Thận nhìn nhau cười, Đoàn Phi từ trong tay áo lấy ra một xấp cáo trạng đưa cho Dương Thận, nói:

-Người của ta đã hành động, cho dù bọn chúng giờ phát hiện cũng đã muộn. Dương đại nhân hãy xem những thứ này đã, rồi sẽ hiểu đạo này ta không hề trễ nãi công vụ

Dương Thận nhận lấy cáo trạng nghiêm túc đọc, vừa xem được chữ thì sắc mặt liền thay đổi, càng xem càng tức giận. Nếu như không phải Đoàn Phi nhỏ giọng động viên, thì hẳn ta đã đập bàn đứng dậy, ra lệnh thủ hạ Cẩm Y Vệ lập tức bắt Vương Đường và bọn quan viên Ô Hữu Sách về rồi.

- Đại nhân, chúng ta vào thành rồi.

Tô Dung đứng ở bên ngoài xe nói với Đoàn Phi. Đây là ám hiệu chuẩn bị trước. Nghe thấy lời nàng ta, Đoàn Phi hít một hơi, chuẩn bị xong xuôi, sau đó nói với Dương Thận rằng:

-Dương đại nhân, phải làm việc rồi, những cáo trạng này đợi về mới coi sau đi. Nhớ phải giao hảo với Vương Đường. Bởi vì phải diễn vai phản diện. Đại nhân một lòng muốn điều tra bọn chúng, nên phải diễn vai chính diện. Đừng nhầm lẫn nhé.

Dương Thận gật đầu, trả cáo trạng cho Đoàn Phi, yên lặng chờ đợi.

Ừng ục ục

Bánh xe ngựa đang lăn bánh từ đất bùn lên đường trải đá. Trước mặt truyền ra tiếng hoan nghênh khâm sai. Chiếc xe khâm sai đang từ từ hướng vào trong thành Tô Châu.

Đi không bao xa, Đoàn Phi đột nhiên cảm thấy xe ngựa dừng lại. Hắn và Dương Thận nhìn nhau, rồi quát:

-Sao thế? Tại sao xe ngừng lại vậy?

Hoa Minh lớn giọng đáp rằng:

-Đại nhân, không biết tại sao phía trước có chút hỗn loạn, ti chức sẽ phái hai huynh đệ đi xem thử.

Không để ý phái người tới phía trước tra hỏi, hai bên đường đột nhiên có mười mấy người quỳ xuống, hai tay cầm cáo trạng, gần như đồng thời than khóc rằng:

-Khâm sai đại nhân, thảo dân có nỗi oan lớn lắm. Xin đại nhân hãy minh oan cho thảo dân!

Càng nhiều người hơn quỳ xuống, tất cả đồng thanh kêu lên:

-Khâm sai đại nhân, xin hãy minh oan cho chúng thảo dân!

Đây là một vở kịch chặn kiệu kêu oan do Đoàn Phi kêu bọn người Hạ Thịnh sắp đặt. Mười mấy người vây lấy đoàn người Khâm sai kêu oan, âm thanh chấn động trời đất, hiệu quả thật phi thường.

Nghe có người kêu oan, bọn người Vương Đường, Ô Hữu Sách theo sau đoàn xe Khâm sai đột nhiên sắc mặt thay đổi. Điều bọn chúng lo lắng nhất đã xảy ra, không ngờ là đột nhiên xảy ra dưới tình huống ngỡ là hoàn hảo nhất. Những người sắp xếp sẽ hoan hô dọc đường đâu rồi? Những tên du côn vô lại để phòng người lạ mặt tới gần kêu oan đâu rồi? Tại sao bọn chúng biến mất hết vậy?

Đoàn Phi kéo tấm màn xe dày cộm lên, đứng ở trước xe, nhìn theo những người quỳ xuống kêu oan, cau mày nói:

-Chuyện này là sao? Có oan tình gì cứ tới tri phủ nha môn mà đánh trống kêu oan đi, sao lại cản xe bốn quan? Hoa Minh, đuổi bọn chúng đi.

- Khoan đã.

Dương Thận vén màn lên, nói:

- Đoàn đại nhân, Thái tổ bốn triều có lệnh, chặn kiệu kêu oan, quan viên phải nhận, nếu không sẽ bị trị tội không làm tròn trách nhiệm. Nhiều người chặn kiệu kêu oan vậy, e rằng án tình rất quan trọng. Đoàn đại nhân chắc không dám không nhận chứ?

Thần thái hai người không tốt lắm, hình như mới cãi nhau vậy. Bọn người Vương Đường và Ô Hữu Sách đang chờ xem cảnh tượng này. Chỉ thấy Đoàn Phi cau mày lại, phất tay áo nói:

-Lẽ nào lại thế chứ. Hoa Minh, nhận cáo trạng, còng tay những người này cho ta, đưa về phủ nha trông coi. Bốn quan đã đi nửa ngày đường, có chút mệt. Sau khi nghỉ ngơi khỏe lại sẽ thăng đường xử án.

- Vâng, hạ quan hiểu rồi.

Hoa Minh tuân lệnh, dẫn theo một đám thị vệ như lang như hổ đi thu cáo trạng. Sau đó còng tay những người già trẻ trai gái đi kêu oan thành một hàng, rồi áp giải tới nha môn Tô Châu.

Dương Thận quát:

- Khoan! Tri phủ Tô Châu Ô đại nhân ở đâu?

Ô Hữu Sách vội vàng tiến lên nói:

- Hạ quan ở đây, Dương đại nhân có gì dặn dò chăng?

Dương Thận nói:

-Những người này bốn quan giao cho người, nếu như ai xảy ra điều gì bất trắc, coi chừng ta hỏi tội người! Dương Đạt, người dẫn hai người theo

bọn chúng, để mắt kỹ cho ta.

Gia đình Dương phủ Dương Đạt vâng lệnh chọn ra hai người tùy tùng đi theo. Ô Hữu Sách và Vương Đường nhìn nhau, Vương Đường cau mày, lắc đầu. Lão ta xoay người trở về xe của mình, trên xe lão vẫn còn một người ngồi, lạnh lùng nói rằng:

-Tình hình không ổn. Đoàn Phi mới tới đã xảy ra chuyện này. Rõ ràng có người âm thầm phá hoại chuyện của công công. Những người này rốt cuộc là Dương Thận sắp xếp hay là Đoàn Phi sắp xếp nhỉ? Vương công công, ngài hãy cẩn thận đó.

Vương Đường hung tợn nói:

-Ta xem chắc là Dương Thận sắp xếp rồi. Lai lịch Đoàn Phi ta biết rất rõ, những người xung quanh hắn ta cũng theo dõi rất chặt chẽ. Ngay cả tên Ngoại quản gia tới Tô Châu bán hàng đó ta cũng hối lộ một món tiền đưa đi rồi. Hắn hoàn toàn không thể ở Tô Châu sắp xếp một việc lớn như vậy. Với lại tên Đoàn Phi này mềm nắn rắn buông, hồi này thấy những người kêu oan nhiều như vậy, hắn biết chắc không dễ xử lý, nên có chút muốn rút lui. Nếu là vụ án bình thường, e rằng hắn đã vội vàng nhận rồi. Vẫn là tên Dương Thận nổi tiếng học giỏi đó, không chừng còn có ai đó âm thầm vì hắn ta làm việc. Ta quả thật có phần tính lầm.

Người ấy nói:

-Vương công công phân tích đúng lắm. Nhưng mà vẫn không thể bỏ qua tên Đoàn Phi ấy. Tiểu nhân vẫn cảm thấy người này không đơn giản như bề ngoài đâu.

Vương Đường khinh miệt nói:

-Đoàn Phi bất quá là một tên vô lại vô cùng may mắn mà thôi, loại người này dễ đối phó nhất. Nhưng người này tra án quả thật có chút tài cán, vụ án

Chu gia đó hẳn làm không chút sơ hở. Ai ngờ rằng việc tẩy rửa vô số lần đã qua ba năm rồi, mà vết tích trên máu vẫn hiện ra rõ ràng vậy?

Người đó lạnh nhạt nói:

-Tuy tiểu nhân không biết Đoàn Phi làm như thế nào, nhưng mà hiển nhiên, đây chỉ là một thủ thuật che mắt mới mà thôi. Hẳn muốn kết án như vậy, nên cố tình làm ra như vậy.

Vương Đường nói:

-Nếu quả thật là vết máu hẳn giả tạo, vậy chẳng phải càng nói rõ hẳn không muốn đối đầu với ta sao? Nếu không thì ngày đó hẳn lục tung Chu gia lên rồi. Chúng ta không phá giải được thủ đoạn của hẳn, thì cũng đành chịu vậy. Hẳn có thể tiếp tục điều tra vụ án đó rồi.

Người nọ thản nhiên nói:

-Có lẽ vậy. Tiểu nhân không có chứng cứ, chỉ lờ mờ cảm thấy người này là tai họa. Cũng không biết tại sao, lần đầu nhìn thấy hẳn tiểu nhân đã muốn ra tay giết hẳn rồi.

Vương Đường cả kinh nói:

-Tuyệt đối không được! Trước đó đã không giết người này, giờ thì không thể giết rồi. Trừ phi hẳn rời khỏi Tô Châu, không còn quan hệ gì với bốn quan nữa. Nhưng mà nếu như hẳn có thể mua chuộc được, như là Giang Bân, Tiền Ninh năm đó, thì chi bằng chứa cho hẳn con đường sống sẽ tốt hơn.

-Chỉ sợ nuôi hổ gây họa mà thôi. Tiểu nhân vẫn còn có thể khống chế mình. Xin công công yên tâm. Tiểu nhân không dễ dàng ra tay đâu.

Người đó trầm nghĩ rằng:

- Mấy năm ta luôn tu luyện mà không có tiến triển, có lẽ người này là ma chướng của ta. Ta càng muốn giết hắn thì càng không thể giết hắn, sau này né mặt hắn là tốt nhất.

Vương Đường ngẫm nghĩ một chút, nói:

-Không được, ta phải lên tới khâm sai hành dinh một chuyến. Dù phải phí vài chục vạn lượng bạc, cũng phải bảo vệ số quan viên phủ Tô Châu này. Mất đi bọn chúng, không chừng sẽ liên lụy cả ta nữa.

Người đó chấp tay, nói:

-Công công inh. Công công nắm quyền ngành dệt của Tô Châu và Hàng Châu,. Tơ lụa thượng hạng một lần ra biển là đổi về một thuyền ngân lượng trắng lóa. Có thể phí chút tiền mua chuộc Khâm sai là tốt nhất, có lẽ tiểu nhân đã đa nghị rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Đốm Lửa Nhỏ Cháy Lan Rộng (1)

Đoàn Phi trở về dinh Khâm sai nghỉ ngơi, vừa rửa mặt uống chén trà thì nghe Thạch Bân bẩm báo có Vương công công đến, hẳn mời Vương công công đến thư phòng, Vương Đường vừa bước vào thư phòng, gặp Đoàn Phi liền tiến lên một bước, chấp tay thi lễ, nói:

- Đoàn đại nhân, tiểu nhân thân phận thấp hèn được sự phò thác của các quan viên lớn nhỏ ở Tô Châu, xin Đoàn đại nhân thủ hạ lưu tình!

Đoàn Phi mỉm cười nói:

-Vương công công không cần khách sáo, người nói những lời này là có ý nói những người ngăn kịêu kêu oan sao? Cáo trạng ta cũng đã xem qua, kiện cáo các quan Tô Châu không nhiều. Nhưng lại kiện Công công lợi dụng quyền thế để buôn lậu, thậm chí cấu kết với Vương Thế Dũng hãm hại bách tính, hành hung bá đạo thì cũng tương đối nhiều đấy.

Vương Đường nhất thời toát ra mồ hôi lạnh. Lão vừa nghe Ô Hữu Sách đến báo. Nói cáo trạng đều là của người dân bản địa trình lên, cũng là kiện cáo các quan ở Tô Châu. Trong đó cũng có chút ít liên lụy đến Vương Thế Dũng. Như vậy lão mới tự tin để mang ngân phiếu đến mua chuộc Đoàn Phi. Không ngờ câu nói đầu tiên của Đoàn Phi đã đánh lão hôn mê rồi.

Đoàn Phi an ủi, nói:

-Vương công công không cần khẩn trương. Vương công công trấn thủ một phương, lại làm việc cho triều đình, đắc tội với người khác cũng khó có thể tránh khỏi. Bốn quan sao có thể vì mấy bản cáo trạng của những kẻ

điều dân kia mà hoài nghi Công công được cơ chứ? Chỉ có điều Dương khâm sai hình như khá để tâm đến những lời bọn điều dân kia tấu . Ông ta có quyền giám sát bốn quan chấp pháp phá án. Ta có muốn che giấu cho Công công cũng khó đấy.

Vương Đường đầu óc linh hoạt hẳn lên, lão nhìn Đoàn Phi thăm dò, nói:

- Ý của Đoàn đại nhân là...

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Lấy tiền tài của người để thay người trừ họa, bốn quan sở trường nhất chính là đổi trắng thay đen. Vụ án của Chu An rõ ràng có người đã đâm Chu Đăng rất nhanh hai nhát đao. Do trước đó có người đã điểm huyết để khống chế huyết mạch của Chu Đăng, cho nên không chảy nhiều máu, Chu Đăng mới có thể đuổi theo Chu An. Cũng do bị điểm huyết mà máu không phun ra ngoài. Chu Đăng biết rõ bản thân mình chắc chắn phải chết, vì muốn bảo vệ vợ con mà hắn ta đã vu oan cho Chu An. Người đứng trong bóng tối lúc này mới giải huyết đạo cho hắn, nên máu tươi lập tức phun khắp người, khắp mặt Chu An. Ta nói không sai chứ? Vương công công, vụ án này muốn phá thật ra không khó. Chỉ là ta không muốn đối địch với Vương công công mà thôi. Không biết Vương công công có tin tưởng ta hay không?

Vương Đường biết rõ tình tiết của vụ án, nghe Đoàn Phi nói rành mạch không sai chút nào. Lão ta vội hít sâu một hơi. Nghe Đoàn Phi nói xong lão ta không khỏi luôn miệng nói:

- Tiểu nhân tin, tiểu nhân tin. Nếu như Đoàn đại nhân muốn vấn tội tiểu nhân thì sớm đã đưa tiểu nhân đi rồi, tiểu nhân đương nhiên là tin tưởng Đoàn đại nhân. Đoàn đại nhân, ở đây có tờ ngân phiếu bốn mươi vạn lạng bạc, là do kẻ hèn hạ này và các quan lớn nhỏ phủ Tô Châu kính dâng lên Đoàn đại nhân đấy ạ. Xin Đoàn đại nhân bảo vệ bọn tiểu nhân , sau này nếu

Đoàn đại nhân có gì sai phải, tiểu nhân dù phải đầu rơi máu chảy cũng nguyện vì đại nhân giúp đỡ.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Đoàn Phi và Vương công công tuy mới quen mà đã như thân thiết, Công công khách khí như vậy làm gì chứ? Chúng ta đồng khí liên chi, phải quan tâm giúp đỡ lẫn nhau mới phải, haha...

Chứng kiến Đoàn Phi vui vẻ nhận tiền như vậy, Vương Đường mới thở phào nhẹ nhõm. Lão ta cười khỗ, nói:

- Đại nhân nói chí phải, sau này Đoàn đại nhân có gì sai bảo xin cứ việc dặn dò, tiểu nhân phận thấp hèn cùng các quan trên dưới phủ Tô Châu xin dốc lòng giúp đỡ, dù có phải xông vào biển lửa cũng không chối từ!

Đoàn Phi còn đang muốn nói gì đó, bất chợt bên ngoài thư phòng Thạch Bân kêu lên một tiếng:

- Đại nhân, có Khâm sai phó sứ Dương đại nhân cầu kiến!

Đoàn Phi nói:

- Dương đại nhân? Sao ông ta lại tới đây? Nói với ông ta rằng ta đang nghỉ ngơi, ngày mai sẽ gặp ông ta.

Thạch Bân cười khỗ, nói:

Không xong rồi, đại nhân, Dương đại nhân nổi giận dùng dùng xông vào, không ai ngăn nổi ông ta. Ồ, Dương đại nhân, ngài đi thế nào mà nhanh vậy, Dương đại nhân đã đi đến cửa hoa viên rồi ạ.

Vương Đường chắc mẫm rằng hành tung của mình sẽ bại lộ, Dương Thận đích thị là đến bắt tội hối lộ. Lão ta nhất thời choáng váng, luống cuống chân tay. Đoàn Phi tỏ ra khá bình tĩnh, hần chỉ tay vào một bức bình

phong ở trong thư phòng. Vương Đường lập tức hiểu ý liền vội vàng nấp vào sau bức bình phong.

Lão vừa mới trốn xong thì nghe thấy tiếng Dương Thận từ ngoài thư phòng rất không khách khí nghiêm nghị nói vọng vào:

- Đoàn đại nhân, ta biết ngài ở bên trong, ta có lời muốn hỏi ngài đây!

Đoàn Phi cất kỹ ngân phiếu, ho lên một tiếng, nói:

- Dương đại nhân, mời vào. Đoàn mỗ vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi, không ngờ Dương đại nhân tới nhanh như vậy.

Dương Thận nặng nề đẩy cửa bước vào, cả giận nói:

- Ngày thường ngài nghỉ ngơi như vậy còn chưa đủ hay sao? Ngài còn định nghỉ ngơi đến khi nào mới đến hỏi vụ án mới tiếp nhận hôm nay đây? Bốn quan có chức trách giám sát, nếu như ngài không khai thăm, ta sẽ thay ngài khai thăm đó.

Vương Đường nấp đằng sau bức bình phong nghe thế rất căm tức, Đoàn Phi ha hả cười nói:

- Dương đại nhân không cần vội, bốn quan đi đường cả buổi sáng, nghỉ chân uống miếng nước, ăn trưa xong ta sẽ xem qua hồ sơ vụ án rồi mới có thể thẳng đường mà.

Dương Thận cười lạnh, nói:

- Đoàn đại nhân lẽ nào còn muốn đi Tửu Hoa lầu ăn bữa sơn hào hải vị, muốn các cô nương ở đó giúp ngài đầm bóp nữa hay sao? Đoàn đại nhân đến Tửu Hoa lầu vài lần rồi, vậy ngài có biết Tửu Hoa lầu là do ai mở không?

Đoàn Phi trầm giọng, nói:

- Dương đại nhân, xin chú ý lời nói của ngài, tuy ngài có quyền giám sát bốn quan phá án, nhưng không có quyền hoa chân múa tay vào cuộc sống riêng tư của ta. Dương đại nhân, xin mời ngài về cho. Ăn trưa xong ta sẽ tự đi đến phủ Tô Châu thẳng đường xử án. Nếu Dương đại nhân còn không yên tâm, không ngại thì đến lúc đó có thể đến nghe xử án.

- Được, được, được lắm! Dương mỗ sẽ có mặt ở phủ Tô Châu cung nghênh Đoàn đại nhân đại giá! Cáo từ!

Dương Thận nổi giận ùng ùng rời đi.

Vương Đường đợi một hồi vẫn không thấy Đoàn Phi gọi lão đi ra, liền thò đầu ra xem xét một hồi. Lúc này mới dám đi ra, bực tức nói:

- Đoàn đại nhân, tên Dương Thận này thật sự quá kiêu ngạo rồi! Sau này nhất định tiểu nhân sẽ cùng với các quan trên dưới phủ Tô Châu cùng nhau buộc tội hắn!

Đoàn Phi nhíu mày, nói:

- Người này lúc bình thường không phải như vậy, chắc chắn trong tay hắn có chứng cứ gì đó, không thể coi thường hắn ta. Vương công công, không giấu gì người, vụ án này ta cũng cảm thấy có chút khó giải quyết.

Vương Đường thầm kêu không ổn, lẽ nào tên tiểu tử này vừa mới nhận tiền của ta liền muốn đổi ý? Lão liền vội vàng nói:

- Đoàn đại nhân, ngài phải làm chủ cho chúng tiểu nhân a!

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

- Vương công công, xin cứ yên tâm. Bốn quan tuyệt đối không dễ dàng vứt bỏ đồng minh đâu. Dương Thận thân là Khâm sai, bất quá cũng chỉ là nhân vật duy trì sự cân bằng khi trong triều có phân tranh. Vương công

công, người đoán xem hoàng thượng sẽ nghe hần hay là nghe ta đây? Ha ha...

Đoàn Phi lấy ngân phiếu ra đếm đi đếm lại, Vương Đường thấy vẻ mặt tham lam của hần nhất thời vui cười ha hả.

Đoàn Phi mỉm cười một hồi, sau đó vẻ mặt nghiêm nghị, nói:

- Vương công công, bốn quan có thể thay người gánh chịu mỗi can hệ này, tuy nhiên...

- Tiểu nhân hiểu, Đoàn đại nhân xin cứ yên tâm, việc hiếu kính này nhất định sẽ không ít đâu ạ.

Vương Đường vỗ ngực cam đoan nói.

Đoàn Phi sửng sốt, nói:

- Vương công công, ta không phải ý nói như vậy, ý của ta là, trong tay tên Dương Thận này có thể có chứng cứ mà không thể chối cãi được. Vì sự an toàn, Vương công công cần phải cung cấp cho ta một người chịu tội thay. Nếu như tình thế không ổn thì có thể đem tất cả tội danh đổ lên người hần ta. Thân phận người này tuyệt đối không được quá thấp kém, nếu không về cơ bản là không đáng tin. Vương công công trong lòng đã có người nào tốt chưa?

Vương Đường trầm ngâm suy tư, đề nghị này thật ra cũng tương đối thiết thực. Đoàn Phi đã có đề nghị như vậy rồi thì cũng coi như đã cân nhắc tới việc giúp đỡ bản thân mình rồi. Quan phủ trên dưới ở Tô Châu ai là người tương đối thích hợp đây?

Đoàn Phi nói:

- Vương công công không cần vội vã suy nghĩ chuyện này. Trước tiên vẫn là cùng ta nghiên cứu đơn kiện, binh đến thì tướng ngăn, nước lên thì tướng chặn. Chờ ta liên thủ xong, còn sợ tên Dương Thăng Am sao?

Thăng Am là tên của Dương Thận, theo khẩu khí của Đoàn Phi đột nhiên Vương Đường có một linh cảm, xâu chuỗi những câu nói của Dương Thận nói với Đoàn Phi, lão ta đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra. Thì ra bị Dương Thận uy hiếp không chỉ có Vương Đường và các quan viên ở Tô Châu.

Sau khi Đoàn Phi tiễn Vương Đường xong liền đến một nơi trong Thiên viện. Dương Thận đang ở bên trong chờ hẩn. Thấy Đoàn Phi tiến vào, Dương Thận liền hỏi luôn:

- Đoàn đại nhân, tên Vương Đường kia tin rồi chứ?

Đoàn Phi cười nói:

-Ngay cả ta cũng không giám tin có được sự lượng thứ của Dương đại nhân, huống chi là Vương Đường? Hẩn bây giờ hoàn toàn tin tưởng ta rồi, trở về thu thập chứng cứ, chuẩn bị đổ hết tội lỗi lên đầu người khác đây.

Chương 203: Đốm lửa nhỏ cháy lan rộng (2)

Dương Thận than nhẹ một tiếng, sau đó tinh thần có chút kích động, nói:

- Đoàn đại nhân, bước tiếp theo bố trí như thế nào?

Đoàn Phi hai mắt rạng rỡ nhìn Dương Thận, nói:

- Dương đại nhân cũng biết, những quan viên liên quan đến vụ án này khá nhiều. Nếu ta chuẩn bị một mẻ lưới bắt hết bọn chúng thì trong lòng Dương đại nhân nắm chắc được bao nhiêu phần? Dương đại nhân trong tay có bao nhiêu người được lựa chọn?

Dương Thận cười khỗ, nói:

- Hóa ra Đoàn đại nhân cũng đã cân nhắc đến những vấn đề này rồi. Ý của ta là bỏ cái nhỏ để tóm cái lớn. Vương Đường và Trần Biểu, Triều Minh nhất định phải bắt, còn những người khác có thể tạm thời bỏ qua.

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

- Ta cảm thấy tạm thời có thể bỏ qua Trần Biểu, Triết Giang không thể không có người duy trì đại cục, hơn nữa Trần Biểu tuy cùng một giuộc với Vương Đường, nhưng phạm tội đại ác không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ tham ô một chút thôi. Giữ lại hẳn có thể ổn định đại cục tại Triết Giang. Nhưng tri phủ Tô Châu Ô Hữu Sách thì không thể bỏ qua, nếu như còn dung túng hắn thì Vương Đường và Vương Thế Dũng vẫn còn có thể...

Dương Thận chen ngang lời của hắn, nói:

- Đoàn đại nhân, xin đừng vội suy xét bỏ qua ai và bắt ai. Vương Đường và đồng bọn ở Tô Châu rất vững chắc, chỉ sợ vệ binh ở Tô Châu cũng đều bị y mua chuộc hết thảy. Nếu chỉ dựa vào hai nghìn người trong tay ta, chỉ e đánh không lại bọn họ, nếu như đánh hổ không xong ngược lại còn bị thương đấy.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, lấy trong tay áo ra một phong thư đưa cho Dương Thận, nói:

- Đây là thư do Vương Thủ Nhân Vương đại nhân phái tốc mã đem đến cho ta, Dương đại nhân xem xong sẽ rõ.

Dương Thận đón lấy thư xem kỹ một lượt, thần thái lập tức thoải mái hơn rất nhiều. Hắn vui vẻ trả lại thư cho Đoàn Phi, nói:

- Thì ra là như vậy, Vương đại nhân tính toán như thần, đối với Đoàn đại nhân còn quan tâm chu đáo a!

Loại chuyện như vậy không có gì để giải thích cả. Đoàn Phi nói tránh đi:

_ Dương đại nhân, buổi chiều thẳng đường xong vẫn cần Dương đại nhân phối hợp để kéo dài thời gian.

_Không thành vấn đề.

Dương đại nhân nói:

- Tuy nhiên, ta cảm thấy tên Trần Biểu này không thể bỏ qua, hắn thân là Bồ Chính Sử Triết Giang, không thể trốn tránh trách nhiệm được.

Đoàn Phi và Dương Thận thương lượng kĩ lưỡng nên giữ lại ai và bắt ai.

Buổi chiều đầu giờ Mùi, hai vị khâm sai người trước người sau ngồi trên kiệu lớn tám người khiêng đi về hướng phủ Tô Châu. Tại cửa lớn phủ Tô Châu đột nhiên gặp người ngăn kiệu. Đoàn Phi đang định vén rèm lên xem, chỉ nghe thấy đằng trước có vô số người đồng thanh kêu la đình tai nhức óc:

- Khâm sai đại nhân, xin làm chủ cho chúng thảo dân!

Đoàn Phi hoảng sợ, vội vén rèm lên xem, chỉ nhìn thấy bách tính quỳ đầy trước cửa phủ, bọn họ mỗi người cầm một tờ đơn kiện. Hàng ngàn vạn dân quỳ trên mặt đất, nây vậy chặt cửa Phủ nha môn đến nỗi con kiến cũng không lọt qua được, cảnh tượng trước mắt làm cho người ta thật rung động a!

Đoàn Phi đi ra khỏi kiệu, đám dân chúng nhìn thấy trong kiệu bước ra một người mặc quan phục thì càng kêu lên:

- Khâm sai đại nhân! Trấn thủ thái giám Vương Đường tư thu thuế tăng lên gấp đôi. Quan phủ Tô Châu ăn hối lộ làm trái Vương pháp, dung túng kẻ ác làm hại bách tính, ngài phải làm chủ cho chúng thảo dân a!

Đoàn Phi mở to mắt nhìn bốn phía, tình cảnh trước mắt khiến hân không khỏi biến sắc, Hoa Minh tiến lại gần, thấp giọng hỏi:

- Đại nhân, đây cũng là việc được an bài trước hay sao? Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Đoàn Phi nói:

- Không, đây là do bách tính tự phát đấy, bách tính Tô Châu chịu áp bức quá lâu. Chúng ta nên sớm đốt một mối lửa, hiện tại lửa lớn đã bắt đầu cháy lan rộng rồi!

Bọn người Đoàn Phi đang xì xào bàn tán thì sau lưng đột nhiên Dương Thận lớn tiếng nói:

- Đoàn đại nhân, dân tâm sở hướng, ngài đã nhìn thấy chưa? Ngài còn do dự điều gì nữa?

Đoàn Phi nhìn thấy quan phủ Tô Châu Ô Hữu Sách đang núp ở sau cửa nha môn, thầm cười lạnh một tiếng, xoay người quát:

- Thạch Bân, các người đi thu lại các đơn kiện, Hoa Minh, mở cho ta một đường đi. Nói với dân chúng, bốn khâm sai cần phải tiến vào nha môn để thăng đường xử án, người nào nộp đơn kiện mới được vào nha môn, người nào không liên quan đều đuổi ra cho ta!

Đoàn Phi trở lại trong kiệu, rất nhanh kiệu lại lần nữa được nâng lên, tiến vào nha môn trong tiếng kêu oan thảm thiết.

Hậu đường nha môn, Thạch Bân đem một chồng đơn kiện trình lên, nói:

- Đại nhân, đây là những đơn kiện tiểu nhân thu nhận được ở ngoài cửa nha môn, vẫn còn có người vẫn đang nộp đơn kiện, cho nên Quách Uy và Tưởng Tuấn còn đang ở bên ngoài thu nhận thêm.

Đoàn Phi thuận tay lật lật đơn kiện, ánh mắt hướng nhìn về phía Ô Hữu Sách đang có chút sợ sệt, nói:

- Ô đại nhân, những người và sự việc trong đơn kiện này người đều biết chứ?

Ô Hữu Sách tự trấn định, chấp tay nói:

- Khâm sai đại nhân, những điều dân này vô sự gây thị phi, đều là hư cấu dựng chuyện, đều là một lũ nói bậy nói bạ. Đại nhân xin chớ tin lời nói láo của bọn chúng. Hạ quan từ trước tới nay làm việc liêm khiết, tuyệt đối không có việc coi thường Vương pháp ăn hối lộ!

Dương Thận cười lạnh, nói:

- Ô đại nhân, người còn chưa xem đơn kiện, làm thế nào để biết trong đơn kiện nói cái gì?

Ô Hữu Sách hoàn toàn gửi gắm hi vọng vào Đoàn Phi, nghe vậy thì không chút khách khí, nói:

-Dương đại nhân, hạ quan đã từng làm chuyện gì và không làm chuyện gì bản thân là người rõ nhất. Dương đại nhân nghe tin đồn vu vơ không có căn cứ mà nghi ngờ hạ quan, thật làm cho hạ quan đau lòng. Lẽ nào trong mắt Dương đại nhân, ta đường đường là mệnh quan triều đình lại không đáng tin bằng những điều dân này sao? Đoàn đại nhân, ngài phải làm chủ cho hạ quan a!

Ô Hữu Sách nhào người xuống đất, hướng về phía Đoàn Phi dập đầu lia lịa. các tri phủ Tô Châu có mặt ở đó cũng biết, cùng nhau quỳ gối cung kính, không ngừng kêu oan, không khác gì bách tính ở ngoài kia.

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Các đại nhân xin mời đứng dậy, Đoàn mổ phá án chỉ căn cứ vào những chứng cứ xác thực. Những tờ đơn kiện này tuy lời nói cương quyết, nhưng trong mắt ta vẫn thiếu đi căn cứ. Ta sẽ không dễ dàng mà tin tưởng. Dương đại nhân, ngài thấy thế nào?

Dương Thận hừ một tiếng, nói:

- Ta lại không tin bên ngoài hàng trăm đơn kiện của bách tính đều là tự dựng sinh sự. Ô đại nhân chưa từng làm chuyện gì trái với lương tâm thì bản thân là rõ nhất. Đoàn đại nhân, phải chăng nên thăng đường rồi không? Bản quan vẫn chờ để quan sát Đoàn đại nhân thẩm án đó!

Đoàn Phi đột nhiên đứng dậy, nói:

- Được, người đâu, thăng đường!

- Uy vũ.

Ba đội nha dịch đều lần lượt xếp hàng, cung nghênh hai vị khâm sai đại nhân thăng đường.

Ô Hữu Sách thân là bị cáo, Đoàn Phi sai người chuẩn bị cho ông ta một cái ghế, chờ lão ta ngồi ngay ngắn, Đoàn Phi thuận tay cầm một tờ đơn kiện trên cùng, xem qua một chút sau đó đập bàn, quát:

- Người đâu, truyền nguyên cáo Chử Hiếu lên công đường!

Ô Hữu Sách ngẩn người, cái tên này hẳn chưa từng nghe qua. Khi người kia bị dẫn tới thì lão ta càng thêm nghi hoặc, bởi vì người này lão ta chưa gặp bao giờ.

Người kia quỳ gối trên công đường, Đoàn Phi quát:

- Người chính là nguyên cáo Chử Hiếu? Người kiện người nào? Kiện về chuyện gì?

Chử Hiếu quỳ rạp xuống đất không dám ngẩng đầu lên, nghe tiếng liền đáp:

- Đại nhân, thảo dân kiện tri phủ Ô Hữu Sách, ông ta coi thường Vương pháp, xử oan người dân lương thiện, bức đánh buộc phải nhận tội. Xin khâm sai đại nhân làm chủ cho thảo dân a!

Dương Thận ánh mắt khinh miệt liếc nhìn về phía Ô Hữu Sách đang có chút bất an, chỉ nghe Đoàn Phi hỏi tiếp:

- Chử Hiếu, người đem toàn bộ sự việc nói rõ cho ta nghe, nếu là thật, bốn quan tự sẽ làm chủ cho người.

Chử Hiếu mừng rỡ, nói:

- Đại nhân, vào một ngày của nửa năm trước, sáng sớm tiểu nhân đi qua trước cửa nha môn, đột nhiên nha dịch bắt tiểu nhân đem vào nha môn, vu cho tiểu nhân đái bậy trước cửa nha môn. Đại nhân, tiểu nhân muốn tiểu tiện cũng sẽ tìm chỗ góc tường nơi hẻo lánh, sao có thể ở trước cửa nha môn mà đái bậy được, tiểu nhân tự biện minh ình, Ô đại nhân không những không để ý đến sự thật, mà còn sai người đánh tiểu nhân hai mươi gậy. Tiểu nhân chịu không nổi hình phạt, đành phải điểm chỉ vào tờ khai cung, bị phạt ba mươi lượng bạc, mang gông thị chúng ba ngày. Đại nhân, tiểu nhân thật sự oan uổng a!

Dưới công đường bắt đầu ồn ào, có người cười có người mắng chửi, nhao nhao hỗn loạn. Trên công đường Đoàn Phi và Ô Hữu Sách trao đổi với nhau qua ánh mắt, Ô Hữu Sách đã yên lòng, sắc mặt Dương Thận lại trở nên rất khó coi.

Đoàn Phi hỏi Ô Hữu Sách:

- Ô đại nhân, có chuyện như thế hay không?

Ô Hữu Sách lòng đầy căm tức vội vàng đáp:

- Đại nhân, người này ăn nói bậy bạ, vu oan cho hạ quan, mong đại nhân minh xét!

Đoàn Phi ừ một tiếng, nói với Chử Hiếu:

- Chử Hiếu, người có nhân chứng, vật chứng gì không? Có thể chứng minh người không tiểu tiện ở trước cửa nha môn không?

Chử Hiếu cứng họng, nói:

- Đại nhân, việc này tiểu nhân nên đi đâu để tìm chứng cứ đây? Đại nhân, tiểu nhân thật tình không có a!

Đoàn Phi đập bàn, quát:

- Không có chứng cứ thì người loạn cáo cái gì? Người đâu, đem tên vu cáo này ra đánh hai mươi gậy, đeo gông thị chúng ba ngày để lấy đó làm gương!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Khâm Sai Chó Má

Chữ Hiếu bị lôi xuống. Đoàn Phi lại cầm một tờ đơn kiện khác, quát:

- Vụ án tiếp theo, truyền nguyên cáo.

Liên tiếp mấy vụ án đều là trộm vặt móc túi, tùy tiện đại tiểu tiện. Vì không có chứng cứ nên mấy nguyên cáo đều bị đánh đuổi ra ngoài, đeo gông thị chúng ba ngày. Dương Thận sắc mặt ngày càng tím đen, dân chúng ở dưới công đường cũng im phăng phắc, trong mắt bọn họ đã vơi bớt hi vọng vào hai vị khâm sai. Nhìn lên công đường hai vị khâm sai, trong lòng bọn họ dần dần chết lặng.

Đương lúc Đoàn Phi định đem vụ án nha dịch Lâm ngang nhiên cướp viên kẹo hồ lô của một em bé ra xét xử, Dương Thận rốt cục không kìm nổi nữa bèn nói với Đoàn Phi:

- Đoàn đại nhân, chẳng lẽ những đơn kiện thu được đều là cáo trạng về những chuyện vặt vãnh thế này thôi sao? Đoàn đại nhân không cần lãng phí thời gian nữa, lựa vài vụ trọng án để xử đi.

Đoàn Phi miệng đáp ứng rồi, nhưng hẩn lặt đi lặt lại lúc lâu cũng không tìm ra vụ kiện lớn nào, Dương Thận không nhẫn nại được bèn hướng xuống phía dưới công đường nói lớn:

- Dưới công đường có người nào có oan tình lớn muốn thưa kiện không? Còn không mau trình lên công đường để giải oan còn đợi đến khi nào!

Trước đó đã có vài vết xe đổ, ngay cả khi Dương Khâm sai lên tiếng, vẫn không xoay chuyển được lòng người. Phía dưới công đường dân chúng ai ai cũng ngơ ngác nhìn nhau, ai cũng không muốn xuất đầu lộ diện để bị đánh. Dương Thận có chút hoài nghi Đoàn Phi không thật dụng tâm, đúng lúc này, đột nhiên có người xuyên qua đám đông, lớn tiếng nói:

- Khâm sai đại nhân, tiểu nhân có oan tình muốn thưa kiện, xin đại nhân làm chủ cho tiểu nhân !

Đây là một người đàn ông mặc quần áo vải thô, ông ta bị hai tên nha môn dùng gậy công sai chặn lại, vẫn còn hét lớn:

- Tiểu nhân kiện ác bá Vương Thế Dũng đã hại chết gia đình tiểu nhân già trẻ tổng cộng năm mạng người, kiện Tri phủ Tô Châu tham ô ăn hối lộ làm trái pháp luật, chẳng những không nghiêm trị ác bá, ngược lại còn tiếp tay đem tiểu nhân giao cho hung thủ, may là có ông trời thương xót, Trần Huy Tinh tôi mới không bị chết oan uổng. Khâm sai đại nhân, xin ngài làm chủ cho tiểu nhân a!

Nghe thấy ba chữ Trần Huy Tinh, Ô Hữu Sách thần thái biến sắc, hăn hoảng sợ kêu lên:

- Trần Huy Tinh? Người không phải đã chết rồi sao?

Dưới công đường dân chúng cũng quen với cái tên này, nên bọn họ lại lần nữa hô hào ầm ĩ, Trần Huy Tinh giận quá mà cười, hăn lớn tiếng nói:

- Trời xanh có mắt, Ô Hữu Sách, người không thể ngờ rằng ta vẫn còn sống được đúng không !

Ô Hữu Sách trấn định lại tinh thần, đột nhiên xoay người hướng về phía Đoàn Phi bầm báo, nói:

- Đại nhân, mau sai người bắt hắn, tên này là kẻ vô cùng hung ác, hắn tự tay giết năm mạng người. Lần trước trong lúc đuổi bắt, hắn đã nhảy xuống sông, chúng hạ quan còn tưởng là hắn đã chết chìm rồi, không ngờ hắn ta vẫn còn sống! người đâu, mau bắt Trần Huy Tinh lại cho ta!

- Khoan!

Dương Thận đập bàn, nói:

- Hắn đã đến đây thì sẽ không chạy trốn, thả hắn ra, Ô đại nhân vội vã bắt hắn, lẽ nào là không dám đối chất với hắn trên công đường hay sao?

Ô Hữu Sách liếc nhìn Đoàn Phi, thấy hắn lắc đầu. Ô Hữu Sách bèn hừ một tiếng, nói:

- Bốn quan không thẹn với trời đất, có gì mà không dám? Chỉ là có chút lo lắng kẻ trộm này lại lần nữa trốn thoát, muốn đem hắn ta bắt lại trước rồi nói chuyện sau mà thôi. truyện copy từ

Đoàn Phi rút cục cũng mở miệng, hắn nói:

- Ô đại nhân, người nói không sai, tên này nếu đã là nghi phạm giết người, bắt hắn lại cho ta trước rồi nói. Người đâu, bắt Trần Huy Tinh đem trói lên công đường cho ta!

Nha dịch phủ Tô Châu không chút khách khí mà xông lên, đem Trần Huy Tinh trói chặt không thể nào giãy dụa được, kéo lên công đường. Trần Huy Tinh bị trói gô quỳ gối dưới công đường, vẫn không hề kinh hãi. Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt hướng về phía Đoàn Phi, nói:

- Đại nhân, tiểu nhân thật sự bị oan uổng, hại chết cả nhà tiểu nhân chính là ác bá Tô Châu Vương Thế Dũng, mong đại nhân minh xét!

Đoàn Phi lật đi lật lại đơn kiện, nói:

- Nếu người đã có oan tình, vì sao không dám đánh trống kêu oan? Cho dù không tin tưởng phủ Tô Châu, người cũng có thể đi Án Sát Ti nha môn hoặc là Ứng Thiên Hình Bộ cáo trạng.

Trần Huy Tinh cười khở:

- Tiểu nhân cũng từng thử đi Án Sát Ti cáo trạng, nhưng lại suýt chút nữa không ra khỏi cửa lớn của nha môn Án Sát Ti. Đại nhân, Vương Thế Dũng có một người bá phụ là trấn thủ thái giám. Ở Nam Trực Lệ có ai dám tiếp nhận đơn kiện của tiểu nhân chứ? Hôm nay, nghe nói có quan Khâm sai thẩm án, tiểu nhân mới dám to gan đến nộp đơn kiện. Nếu như đại nhân cũng không dám tiếp nhận vụ án này của tiểu nhân, tiểu nhân đành phải xuống dưới Địa phủ đi tìm Diêm La Vương để tiếp tục kiện hãn mà thôi.

Đoàn Phi thân nhiên nói:

- Người kiện Vương Thế Dũng, người có đơn kiện, chứng cứ gì không?

Trần Huy Tinh nói:

- Đơn kiện tiểu nhân vừa mới nộp ở trước cửa nha môn, giao cho vị công sai bên cạnh đại nhân, thiết nghĩ đúng lúc đại nhân đang công khai xử án, xin đại nhân minh xét. Còn về chứng cứ, tiểu nhân bị người của Vương gia và tri phủ Ô Hữu Sách đuổi giết hãm hại. Có nhà nhưng không thể về, mấy lần gặp nguy bị sát hại, sớm chỉ còn cô độc một mình, cho dù lúc trước có chứng cứ, thì giờ phút này cũng mất đi rồi.

Đoàn Phi đập bàn quát lớn:

- Người không có chứng cứ tức là vu cáo, người đâu, đem tên trọng phạm giết người Trần Huy Tinh xích chân lại, đem vào tử lao!

Trần Huy Tinh hét lớn:

- Đại nhân, tiểu nhân bị oan, tiểu nhân bị oan...

Dân chúng ở phía dưới công đường cũng không thể kìm được nữa, bọn họ đều phản nộ, nói:

- Làm gì có kiểu thẩm án như vậy chứ, lẽ nào chúng ta đi cáo trạng đều phải tự mình đem theo chứng cứ hay sao? Vậy làm quan còn có tác dụng gì? Chúng tiểu nhân không phục, đúng là khâm sai chó má, chúng tôi không phục!

Dân chúng bức xúc, nha dịch phía dưới không ngăn được, dần dần bị đẩy lên phía trên. Ô Hữu Sách thất kinh hét lớn:

- Đại nhân, đích thị là Trần Huy Tinh châm ngòi dân chúng, hẳn muốn tạo phản. Đại nhân, mau ra lệnh cho người bắt hết bọn chúng, đem bọn điều dân này bắt hết lại!

Đoàn Phi đập bàn quát lớn:

-To gan, các người muốn tạo phản sao?

Nghe thấy hai chữ tạo phản, dân chúng đều ngăn người ra, lúc này có người trong đám đông nói lớn:

- Đại nhân bình tĩnh, không nên mắc lừa Ô Hữu Sách. Hẳn đang hi vọng chúng tiểu nhân gây rối, sau đó đem chúng tiểu nhân bắt hết lại đó!

Đoàn Phi quát:

-Tất cả đều lui xuống hết cho ta, vụ án Trần Huy Tinh bốn Khâm sai sẽ tự điều tra rõ ràng. Các người còn gây rối ta sẽ cho bắt hết các người lại đó!

Đám người gây rối rất nhanh được Đoàn Phi xếp vào trong đám người phía dưới, nhưng bọn họ vẫn hoài nghi nhìn về phía công đường, bất cứ lúc nào cũng có thể lại bộc phát lần nữa.

Đoàn Phi đã sai người đem Trần Huy Tinh áp tải đến, đập bàn quát lớn:

-Trần Huy Tinh, bốn quan cho người một cơ hội, người hãy thành thật khai báo, người giết hại năm mạng người trong gia đình người như thế nào, vu cáo hãm hại Vương Thế Dũng ra sao?

Những lời này giống như một đóm lửa quăng vào thùng thuốc súng vậy, lúc này bách tính ở dưới như ngồi trên đồng lửa, Dương Thận tuy đã ngầm câu kết với Đoàn Phi nhưng lúc này cũng không tránh khỏi hoài nghi tên Đoàn Phi này có phải đánh chơi trò hai mặt hay không , có phải hắn đang muốn gỡ tội cho Ô Hữu Sách và Vương Đường trên công đường hay không

Trần Huy Tinh không một chút sợ sệt vẫn lớn tiếng nói:

- Bẩm đại nhân, chính tên Vương Thế Dũng đã hại chết 5 người nhà tiểu nhân , xin đại nhân minh xét.

Đoàn Phi quay đầu lại dằn dò nói:

- Hoa Minh, người có thể bắt đầu được rồi.

Hoa Minh gật gật đầu, không quay đầu lại mà ra giấu tay về phía sau, Đoàn Phi nói với Trần Huy Tinh rằng:

- Trần Huy Tinh, đơn kiện của người bản quan hiện vẫn chưa tìm thấy, người hãy thuật loại toàn bộ sự việc cho bản quan nghe trước đã.

- Vâng, thưa đại nhân

Trần Huy Tinh nói, rồi hắn thuật lại toàn bộ thảm án xảy ra tại nhà mình, vụ án có chút phức tạp, nói một hồi mới nói hết được lý do mình gây thù kết oán với Vương Thế Dũng.

Hóa ra nhà họ Trần trước đây cũng là phú thương ở Tô Châu, trong việc kinh doanh có chút mâu thuẫn với Vương Thế Dũng , Vương Thế Dũng

cây khỏe bắt nạt yếu, sai người đến đập phá cửa hàng của nhà họ Trần, đánh gãy hai chân của Trần Huy Tinh, Phụ thân của Trần Huy Tinh vốn bị ốm nằm liệt giường cũng bị làm cho tức mà chết, đệ đệ của Trần Huy Tinh tới Phủ nha dâng cáo trạng, kết quả bị đánh 20 trượng rồi đuổi về, nô khí công tâm, thêm vào đó nha dịch ra tay khá nặng, ngay đêm hôm đó đã qua đời, thê tử Trần Huy Tinh đi cùng con trai đến miếu dâng hương, dọc đường đã bị Vương Thế Dũng cưỡng bức bắt đi, vô cùng nhục nhã đã tự sát, con trai Trần Huy Tinh cũng bị tên Vương Thế Dũng giết chết hòng diệt cỏ diệt tận gốc, thi thể của hai người bọn họ đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy. Mẫu thân của Trần Huy Tinh thấy con dâu và cháu nội mất tích mấy ngày cảm thấy hồ thẹn với liệt tổ liệt tông Trần gia, nhất thời nghĩ quẩn đã trẫm mình xuống giếng tự vẫn.

Nhà họ Trần gần như trong nháy mắt mà nhà tan cửa nát, Trần Huy Tinh chịu nhục nhẫn nhịn chờ lành vết thương mới đi Tô Châu dâng cáo trạng, Ô Hữu Sách làm bộ tiếp cáo trạng , sau đó lừa đem Trần Huy Tinh giao cho Vương Thế Dũng.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Trở Mặt Bất Quan

Trần Huy Tinh khó khăn lắm mới thoát được khỏi tay Vương Thế Dũng, lại dăng cáo trạng lên Đề Hình Án Sát Sứ Ti, suýt chút nữa lại bị gia đình nhà họ Vương hay tin đến bắt, cuối cùng đành phải nhảy xuống sông tìm đường sống, từ đó không dám lộ diện nữa. Đến giờ nghe tin Khâm sai đại nhân đến Tô Châu tra án, hắn mới bất chấp mạng sống xuất hiện trên công đường dăng cáo trạng.

Thuật xong vụ án, Trần Huy Tinh gần như khóc không thành tiếng, tại họa nhà họ Trần gặp phải quả thật quá bi thảm, không ít người dưới công đường cũng đã rơi nước mắt khi nghe vụ án nhà họ Trần. Dương Thận nghiêng chặt răng, lửa giận dâng đầy hai mắt. Ô Hữu Sách đứng ngồi không yên, mồ hôi vã ra như tắm, Trần Huy Tinh đau đớn rên lên rằng:

- Đại nhân, Vương Thế Dũng đã hại tiểu nhân nhà tan cửa nát, đã mất 5 mạng người, đại nhân ơi!

Đoàn Phi thấy thời gian không còn sớm bèn nói:

- Trần Huy Tinh, những lời ngươi vừa nói quả thật rất thương tâm, tuy nhiên bản quan không thể chỉ nghe ngươi nói lời nói từ một phía được, ngươi có dám đối chất cùng Vương Thế Dũng không?

Hai mắt Trần Huy Tinh bắn ra lửa giận phừng phừng, hắn trầm giọng nói:

- Bẩm đại nhân, việc khiến đại nhân bận tâm chính là tên Vương Thế Dũng kia nhận lệnh truyền nhưng không đến, chứ không cần phải lo việc

tiểu nhân có dám đối chất với hãn hay không !

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Thật không? Vương Thế Dũng khó triệu đến như vậy sao? Ta vốn không tin, bản Khâm sai muốn triệu hãn đến, hãn dám không đến sao? Người đâu, truyền nghị phạm Vương Thế Dũng thẳng đường.

23Hh

Bọn nha dịch lặng im thin thít, bọn chúng ngơ ngác nhìn nhau, hoặc khom mình cúi đầu, sững sờ không ai dám ra mặt. Ô Hữu Sách lén lút nhìn Đoàn Phi ra hiệu, Đoàn Phi lại coi như không nhìn thấy. Đã đến lúc này rồi, không cần phải giả vờ trì hoãn dây dưa nữa. Hãn thấy không có người nào ngăn đầu nghe lệnh, bèn cao giọng hỏi một lần nữa.

Bọn nha dịch vẫn không ai dám đáp lời. Dưới công đường dân chúng ồn ào huyên náo, có người to gan ẩn trong đám đông cao giọng nói:

- Quan phủ Tô Châu trên dưới đều cùng một giuộc, nha dịch phủ Tô Châu nào ai dám đi truyền Vương Thế Dũng chứ. Khâm sai đại nhân, hay là ngài hãy sai người của mình đem theo đến Vương gia triệu hãn lên công đường.

Dương Thận tức giận đến dựng đứng cả tóc, đập bàn quát:

- Ô Hữu Sách, đây chính là nha dịch thuộc hạ của ngươi sao? Rốt cục người nhận của Vương Thế Dũng bao nhiêu lợi ích hả? Vì hãn mà che giấu bao nhiêu tội ác? Ô Hữu Sách! Ngươi đã biết tội chưa?

Ô Hữu Sách vẫn còn ương ngạnh cứng cổ, nói:

- Dương đại nhân chớ có dễ dàng tin lời một phía của tên hung thủ giết người kia! Bốn quan tự hỏi lòng mình bản thân chưa làm gì có lỗi với trời

đất, có lỗi với ân điển của Hoàng thượng, có lỗi với mũ ô sa trên đầu ta. Đoàn đại nhân, hạ quan bị oan a!

Dương Thận hừ một tiếng, nói với Đoàn Phi:

- Đoàn đại nhân, nếu như nha dịch phủ Tô Châu đã không nghe sai khiến, hay là để cho Cẩm Y Vệ, người của chúng ta đem đến ra tay đi. Ta thực không tin Cẩm Y Vệ lại không bắt nổi một tên ác bá!

Đoàn Phi gật đầu, nói:

- Thôi được, các huynh đệ Cẩm Y Vệ, đem vài người đi truyền gọi Vương Thế Dũng đến đây cho ta!

Lúc này Dương Thận mới phát hiện Hoa Minh rời đi tự lúc nào, hắn vô cùng kinh ngạc, chợt nghe trên đại sảnh có người cao giọng nói:

- Không nhọc lòng đại nhân ời, Vương Thế Dũng đã được truyền đến rồi!

Ngoại trừ Đoàn Phi và mấy người ở bên ngoài ra, trên dưới công đường ai nấy đều cả kinh, chẳng ai ngờ rằng giữa ban ngày ban mặt trên công đường quang minh chính đại lại có người ẩn núp, tiếng nói vừa dứt, đúng lúc mọi người vừa kịp ngẩng đầu nhìn lên, có một bóng người từ trên trời giáng xuống, rất nhanh đáp xuống đất, sau đó tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Mọi người đều lấy làm lạ, đưa mắt nhìn dò xét, chỉ nhìn thấy người kia té trên mặt đất, hai chân quái dị vắn vẹo, xương cốt trắng hếu xuyên qua quần lộ ra ngoài, quần của hắn bị máu tươi thấm ướt. Đôi chân của hắn ta lúc rơi xuống đất đã bị gãy rồi.

Là Vương Thế Dũng, chính là hắn! dân chúng vây đến xem nhìn thấy rõ ràng, đều hô lên, trong tiếng nói ý có phân nửa mang theo niềm vui sướng

khi thấy hăn gặp họa.

Đoàn Phi quát:

- Người đâu, mau đi xem ai đang nấp trên nóc nhà? Người bị ném xuống là ai? Thạch Bân, Quách Uy, các người mau nâng hăn lên.

Bọn người Thạch Bân đều dạ một tiếng, phân nhau đi làm việc, Thạch Bân và Quách Uy đem gã đang co quắp dưới đất không ngừng kêu la thảm thiết dẫn lên công đường. Đoàn Phi hài hước hỏi:

- Người là ai? Tại sao lại núp trên nóc công đường, chẳng lẽ người muốn ám sát bốn quan?

Người này đau đến mức không nói được thành tiếng, Đoàn Phi nhướn mày nói với Ô Hữu Sách:

- Ô đại nhân, có người nói người này là Vương Thế Dũng, người tiến lên phía trước xem rốt cục có phải là hăn hay không?

Ô Hữu Sách thần thái có chút bất an, hăn kinh hãi nhìn người kia, gật gật đầu, nói:

- Đại nhân, hăn đích thị là Vương Thế Dũng, chỉ có điều...

Trần Huy Tinh giãy dụa lớn tiếng nói:

- Đại nhân, tên ác tặc này có hóa thành tro tiểu nhân cũng nhận ra, hăn chính là Vương Thế Dũng, chính hăn đã hại chết năm mạng người nhà tiểu nhân. Đại nhân, xin ngài làm chủ cho tiểu nhân a.

Đoàn Phi nhìn Ô Hữu Sách đang có chút hoảng hồn, sau đó trao đổi qua ánh mắt với Dương Thận, Dương Thận gật gật đầu. Đoàn Phi mỉm cười, quay đầu nói với Tô Dung:

- Sư gia, người tinh thông y thuật, mau đi xem tình hình Vương Thế Dũng thế nào, bốn quan vẫn còn đang chờ để hỏi hẩn đây.

Tô Dung dạ một tiếng, liền đi lên trước đá vào lưng Vương Thế Dũng một cái, Vương Thế Dũng không ngừng kêu gào thảm thiết, trên công đường chỉ còn lại tiếng hẩn thở ồ ồ. Tô Dung kiểm tra một chút, giúp Vương Thế Dũng chỉnh lại đôi chân bị gãy, sau đó quay đầu lại nói:

- Đại nhân, vết thương của hẩn không còn gì đáng ngại, chỉ cần mời một vị đại phu băng bó và kê thuốc uống là được. Đại nhân, nếu như vội thăm án, tại hạ có thể đứng bên cạnh giúp hẩn bấm huyệt đạo cầm máu giảm đau là được.

Đoàn Phi ừ một tiếng, nói:

- Được rồi, cứ làm như vậy đi. Vương Thế Dũng, người có thể đã nghe thấy câu hỏi của bản quan? Vì sao người lại leo lên nóc công đường? Chẳng lẽ người không hiểu đạo lý trèo cao ngã đau sao?

Dưới công đường truyền đến một trận cười vang, Vương Thế Dũng giọng run run lạnh lùng đáp:

- Đại nhân, tiểu nhân không tự chủ được, bị người ta bắt đến, rồi bị người đó ném xuống đây.

- Hả? Có người thản nhiên ra tay hạ thủ trên đầu thái tuế(vuốt râu hùm) , thực kì lạ thay.

Đoàn Phi đập bàn một cái, lớn tiếng quát:

- Vương Thế Dũng, Trần Huy Tĩnh kiện người giết cả nhà hẩn năm mạng người, người còn lời gì muốn nói?

Wương Thế Dũng hít hơi run giọng nói:

- Đại nhân...tiểu nhân ...tiểu nhân bị oan uổng quá

Vương Thế Dũng cả người run lên, lời nói đứt đoạn. Tô Dung dùng thanh âm nhỏ đủ lọt vào tai hắn, lạnh lùng nói:

- Vương thiếu gia, tốt hơn hết người hãy ngoan ngoãn nói thật đi, nếu không ta sẽ khiến người đau đến chết trên công đường, dù cho xương cốt của người có cứng rắn đến cỡ nào cũng không trụ được nửa khắc, người xem có thể trụ được bao lâu nữa?

Vương Thế Dũng chỉ thấy một cảm giác đau đớn khó tả dọc theo sống lưng đến thẳng não bộ, cảm giác giống như bị hàng ngàn lưỡi dao đâm, đau đến mức làm cho con người ta hận một nỗi là không thể chết ngay tức khắc. Vương Thế Dũng từ khi sinh ra đến nay chưa từng trải qua cảm giác đau đớn như thế này. Đau đến nỗi toàn thân phát run, chỉ muốn ngất đi, lại không thể được như ý nguyện. Nghe Tô Dung nói vậy, lúc đầu hắn còn nghĩ có thể cắn răng chịu đựng, nhưng lập tức hắn liền không chịu được, miệng không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ, đành phải gật gật đầu.

Thật ra Tô Dung cũng chẳng làm gì cả, chẳng qua chỉ là giúp hắn nói lỏng huyết đạo mà thôi. Khiến cho Vương Thế Dũng đau đớn tột cùng, ngoài việc bị bẻ gãy hai chân ra, quan trọng hơn chính là trước khi bị ném xuống đất hắn đã bị ép uống một số loại thuốc. Những thuốc này có loại khiến cho toàn thân hắn càng thêm mất cảm, có loại thuốc làm cho hắn cảm thấy toàn thân đau đớn như thể bị ngàn dao đâm, có loại có thể làm phá hủy ý thức của con người, thậm chí sẽ xuất hiện ảo giác, khiến cho con người ta cảm thấy như dưới địa ngục, tâm trí nhanh chóng suy sụp.

Những loại tạo nên cảm giác thống khổ này thì cho dù là người có ý chí kiên cường đến đâu cũng khó lòng mà qua được. Vương Thế Dũng tuy đối với người khác tàn ác, nhưng hắn cũng xuất thân từ dòng dõi quý tộc, sao có thể chịu được đau khổ như vậy, rất nhanh hắn đã không chịu được rồi.

Khi Tô Dung lại lần nữa vận công ấn huyết đạo cho hãn, hãn mới thở dốc một hơi, lớn tiếng nói:

- Đại nhân, tiểu nhân nhận, tiểu nhân nhận, là tiểu nhân đập phá của hàng của Trần gia, là tiểu nhân mua chuộc Ô tri phủ, đánh cho Trần Huy Tinh thừa sống thiếu chết, sau đó cưỡng hiếp vợ của Trần Huy Tinh, là tiểu nhân tự tay giết Chu Đăng, là tiểu nhân bóp chết Chu lang, là tiểu nhân.

Vương Thế Dũng đã kể ra hết mọi tội lỗi tàn ác mà mình đã gây ra, mắt từ từ tối dần lại, từng người hãn quen mặt đều hiện ra trước mặt. Bọn họ đều tóc tai bù xù máu me dính đầy người, khắp người dơ bẩn, bò khắp nơi khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm. Khuôn mặt bọn họ đều không được đầy đủ, từng người một giờ bàn tay đã thối rửa ra tóm lấy Vương Thế Dũng.

Chương 205: Trở mặt bắt quan (2)

Vương Thế Dũng sợ tới mức hồn bay phách lạc, định quay đầu bỏ chạy, nhưng đôi chân hãn lại không cách nào nhúc nhích. Hãn cúi thấp đầu nhìn xuống, chỉ kịp nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc không biết từ lúc nào từ dưới đất chui lên, đang há miệng đầy máu ra định cắn lấy chân hãn.

Dân chúng phía dưới công đường đang nghe một cách hào hứng, hận một nỗi là không thể xông lên đánh chết Vương Thế Dũng. Đột nhiên nghe thấy Vương Thế Dũng kêu gào thảm thiết:

- Xin đừng, đừng bắt tôi, Trần Huy Thần, Chu Đăng, Cận Phong Lan, Bùi Thư Thiện, cầu xin các người đừng bắt ta, ta sẽ hóa vàng mã cho các người, sẽ chôn cất các người cẩn thận, ta cầu xin các người, tha cho ta đi.

Dưới công đường đột nhiên có tiếng khóc lớn, vài người dâng cáo trạng quỳ xuống đất. Một người phụ nữ đang để tang kêu khóc thảm thiết:

- Đại nhân, Vương Thế Dũng đã nhận tội rồi, phu quân nhà dân nữ là do hấn hại chết đấy ạ.

Ô Hữu Sách mặt cắt không còn giọt máu, toàn thân run rẩy. hấn không ngờ rằng Vương Thế Dũng lại có thể dễ dàng nhận tội như thế, bây giờ chỉ còn chờ kéo dài thời gian, để xem Khâm sai Đoàn đại nhân và Vương công công hóa giải như thế nào thôi.

Đoàn Phi rất nhanh đã phá tan hi vọng cuối cùng của hấn, đột nhiên lạnh lùng quát lớn:

- Ô đại nhân, Vương Thế Dũng đã nhận tội rồi, người còn gì để nói nữa không? Thứ này người biết là vật gì chứ?

Ô Hữu Sách khẽ run lên một cái, bổ nhào về phía trước, hấn kinh hãi kêu lên:

- Đoàn đại nhân, hạ quan bị oan, hạ quan không biết đó là cái gì.

Đoàn Phi hừ một tiếng, nói:

- Đây là sổ sách tìm được trong nhà Vương Thế Dũng, bên trong ghi chép rất tỉ mỉ chi tiết hấn mua chuộc quan viên phủ Tô Châu như thế nào. Ô đại nhân, người có muốn xem qua một chút không, xem xem trong mấy năm vừa qua người đã nhận bao nhiêu hối lộ từ Vương Thế Dũng?

Ô Hữu Sách chợt tỉnh ngộ, tâm thần hoảng hốt kêu lên:

- Người, người cùng một phe với hấn đó.

Đoàn Phi cười to, nói:

- Người cũng không phải là ngốc, tuy nhiên tỉnh ngộ thì cũng đã muộn, Ô Hữu Sách, người xem đây là cái gì?

Đoàn Phi nhận lấy từ phía sau đưa tới một cái bọc lớn, đặt lên bàn xử án, mở ra. Ô Hữu Sách toàn thân run rẩy, sau đó xụi lơ, không nói điều gì.

Đoàn Phi mở sổ sách ra, rất nhanh có thể tìm được danh mục ghi chép của Ô Hữu Sách, thì thầm nói:

- Năm Chính Đức thứ 10 ngày 7 tháng 3, tặng cho tri phủ Ô Hữu Sách một con ngọc Kì Lân phi thúy, đáng giá ba vạn lạng bạc ròng, Ô Hữu Sách rất thích, nhận lời giúp thu xếp vụ án Trần Huy Tinh. Ô Hữu Sách, người có muốn ta đọc tiếp nữa không?

Ô Hữu Sách không chối cãi được, Đoàn Phi nhìn về phía Dương Thận, nói:

- Dương đại nhân, đã thu thập được đầy đủ chứng cứ Ô Hữu Sách tham ô ăn hối lộ, việc của hãn ta giao lại cho ngài đấy.

Dương Thận không dễ dàng nhẫn nhịn được đến giờ phút này, dùng sức đập bàn, lớn tiếng quát:

- Người đâu! Đem mũ Ô sa trên đầu Ô Hữu Sách tháo bỏ xuống, cởi bỏ quan phục, đeo gông áp giải chờ xét xử.

Nha dịch phủ Tô Châu không ai dám tiến lên, thân cận của Dương Thận từ phía sau tiến lên trước, một người đi tháo bỏ mũ Ô sa của Ô Hữu Sách, một người đi cởi bỏ quan phục. Ô Hữu Sách lồm cồm bò dậy, cười ha hả, chỉ tay về phía Đoàn Phi và Dương Thận, nói:

- Các người sẽ không được đắc ý đâu, phủ Tô Châu là thiên hạ của Vương công công, rất nhanh thôi các người sẽ phải hối hận đó! Cấm vệ quân của phủ Tô Châu đã đang lên đường, rất nhanh sẽ đến đây cứu chúng ta thôi.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Ô đại nhân nói không sai, Cấm vệ quân đích thực là do Quan Tuấn Huy dẫn đến và đã bao vây phủ Tô Châu rồi. Nhưng không phải là để cứu người, mà là để bắt người. Ô đại nhân thông minh cái thế lại nhất thời hồ đồ, người cho rằng những bằng chứng này là do ai đem đến cho ta đây?

Ô Hữu Sách ngăn người ra, hăn quả quyết nói:

- Không thể nào, Quan Tuấn Huy nhận được không ít lợi ích của Vương công công, hăn ta sao có thể phản bội chúng ta ngay lúc này được chứ.

Đoàn Phi cười to, nói:

- Ô đại nhân hóa ra cũng không thông minh rồi, Quan Tuấn Huy kia dám cả gan nhận hối lộ, nhưng lại không có gan tạo phản, sau khi hăn nhận được thư của ta liền lập tức thay đổi thái độ, đã thành khẩn đứng về phía chúng ta rồi, ta vẫn kéo dài thời gian cho các người, một mặt là vì để thuộc hạ của ta đi thu thập chứng cứ, tìm nhân chứng. Mặt khác là để cho Quan Tuấn Huy có thời gian sắp xếp ổn thỏa mọi hành động, theo kế hoạch đi bắt người. Những quan viên phủ Tô Châu những bị cáo trong tờ cáo trạng này đến giờ phút này đã hoàn toàn bị sa lưới rồi.

Ô Hữu Sách mất đi chỗ dựa cuối cùng, hăn vô lực để mặc cho bị tước đi quan bào, dùng xiềng xích khóa chân tay.

Trần Huy Tinh đã được cởi trói, hăn khóc nước mắt rơi lã chã, hướng về phía Đoàn Phi vội vã dập đầu. Dân chúng ở phía dưới công đường cũng không ngừng hưng phấn mà kêu to thanh thiên. Đoàn Phi và Dương Thận cùng nhìn nhau cười, chỉ đợi tin tức tốt lành truyền đến.

Rất nhanh, một đội binh lính áp giải một đám người tới trước cửa nha môn, Cấm Y Vệ tiếp tay đem người áp giải tiến vào trong. Những người này đều là quan viên lớn nhỏ của phủ Tô Châu, trước đó không lâu bọn họ còn đi nghênh đón Khâm sai, bây giờ lại trở thành tù nhân của Khâm sai. Thế sự thay đổi thật nhanh chóng.

Mỗi người bị bắt đến, Đoàn Phi lập tức lấy lời khai, đem toàn bộ chứng cứ liệt kê ra hết từng tội danh bọn chúng tham ô nhận hối lộ, giết hại dân chúng. Đến khi phán tội, Đoàn Phi lại giao cho Dương Thận xử lý, hai vị khâm sai hợp tác khăng khít, một mặt đi bắt người, mặt khác lại sắp xếp người tiếp nhận, xử lý sự việc một cách rất thỏa đáng.

Triết Giang Bố Chính Sử Trần Biểu, Án sát sứ Hàn Minh đều bị bắt tời, mục đích chủ yếu của Đoàn Phi là thái giám trấn thủ Vương Đường rốt cục lại không thấy đâu. Đoàn Phi có chút lo lắng, dặn dò Hồng Bang, Tưởng Tuấn mang theo thủ lệnh của mình đi điều tra xem xét.

Không chờ bọn họ trở về, Hoa Minh đã từ hậu đường đi tới, nói nhẹ bên tai Đoàn Phi:

- Đại nhân, Vương Đường mất tích rồi!

Đoàn Phi nghi ngờ, nói:

- Mất tích?

Hoa Minh đáp:

- Đúng vậy, khi chúng tiểu nhân đuổi tới đó thì đã không thấy Vương Đường rồi, chúng tiểu nhân hỏi qua gia đình và hộ vệ của hãn, không có ai nhìn thấy Vương Đường ra ngoài. Chúng tiểu nhân cũng đã điều tra kỹ càng rồi, trong phủ ngoại trừ cái hầm dùng để cất giấu bảo vật thì không tìm thấy địa đạo nào nữa cả. Vương Đường hãn không phải thông qua địa đạo mà trốn thoát. Theo lời quản gia nói thì Vương Đường từ sau khi gặp Ô tri phủ thì ông ta cũng không gặp ai nữa. Lúc chúng tiểu nhân đến đó, trong phủ thái giám trấn thủ cũng loạn hết lên, bọn họ cũng đang tìm kiếm hãn ta khắp nơi.

Thạch Bân nói:

- Tên cáo già này chắc nghe phong thanh được thông tin gì, cảm thấy không ổn, liền một mình chạy trốn rồi.

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

- Chắc có lẽ không phải, nếu như Vương Đường muốn bỏ trốn tuyệt đối sẽ không bỏ lại Vương Thế Dũng. Có thể nói tai họa trước mắt đều là do hấn quá mức cứng chiều Vương Thế Dũng tạo ra, hấn tuyệt đối không bỏ mặc Vương Thế Dũng đâu.

Thạch Bân nghi ngờ, hỏi:

- Vậy còn có khả năng nào nữa?

Dương Thận cũng nghe thấy bọn họ nói, liền hỏi Hoa Minh:

- Hoa tướng quân, người có tìm được chứng cứ gì trong Phủ của hấn không?

Hoa Minh lắc đầu, nói:

- Không có, tiểu nhân nghĩ, có thể là trước khi bỏ trốn Vương Đường đã đem tất cả chứng cứ tiêu hủy hoặc là mang đi rồi.

Dương Thận thở dài:

- Chắc chắn là có người mật báo cho hấn, lần này không thể quét sạch bọn chúng, thật đáng tiếc!

Đoàn Phi cảm thấy Dương Thận có nhiều điều chưa nói ra, hấn ngẫm nghĩ một lúc, lập tức hiểu ra. Chỗ dựa lớn nhất của Vương Đường hiện nay chỉ chính là Binh bút thái giám kiêm Xưởng đốc Đông Xưởng Trương Nhuệ. Nhất định là Dương Thận muốn mượn cơ hội này lật đổ Trương Nhuệ. Nếu như bây giờ Đoàn Phi đã đắc tội với Trương Nhuệ, nếu như trong chuyện này mà dốc sức, không những có thể tiêu trừ được đại địch,

không chừng có thể tạo được ấn tượng tốt với văn võ bá quan triều đình, chẳng phải là một công đôi việc hay sao?

Đoàn Phi lật lật danh sách trong tay, ngoại trừ Vương Đường chưa sa lưới, lại nhìn phía dưới các quan viên bị xiềng xích, hắn nói với Dương Thận:

- Dương đại nhân, ở đây giao lại cho ngài đó, ta dự định sẽ đi phủ thái giám trấn thủ một chuyến, không biết chừng có thể tìm ra chút manh mối.

Dương Thận nhìn Đoàn Phi, cười nói:

- Đoàn đại nhân cứ việc đi đi, nhưng Đoàn đại nhân vẫn phải chủ trì ở đây đó.

Đoàn Phi biết ý tứ của hắn, bật cười ha hả, đem theo đám người Hoa Minh đi. Dương Thận nhìn theo bóng lưng của hắn, lại thở dài, nói thầm:

- Rốt cục người này trước sau vẫn là một kẻ tiểu nhân sao? Vẫn còn giả bộ đáng vẻ của một gã đại gian ác? Đoàn Phi ời là Đoàn Phi, ta thật không hiểu được người.

Phủ Trấn thủ thái giám xem vẻ bề ngoài cũng không có gì là đặc biệt, địa thế cũng không lớn. Nhưng khi vào trong phủ nhất thời cảm thấy khác thường, mỗi cọng cây ngọn cỏ ở đây đều khiến cảnh sắc trước mặt Đoàn Phi sáng ngời. Vì những cây cối ở đây không phải của Trung Hoa mà là hàng ngoại nhập về, Đoàn Phi thấy trong có rất nhiều hoa cỏ cây cối quen mắt, chỉ có điều từ trước tới nay hắn không mấy quan tâm đến thôi. Vì vậy đều không gọi ra được tên gọi của chúng.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Vật Báu Vô Giá

Hoa Minh dẫn đường đưa Đoàn Phi tới sân sau khu ở của Vương Đường. Cảm giác đầu tiên của Đoàn Phi chính là một chữ loạn, giống như từng bị bọn cướp tạo ra vậy. Đoàn Phi quay đầu liếc nhìn Hoa Minh, Hoa Minh kinh ngạc hé miệng ra nói:

- Đại nhân, vừa rồi không phải như thế này đâu ạ.

Đoàn Phi ồ một tiếng, nhặt dưới đất lên một cái gối rách, nó bị người ta dùng một thứ binh khí rạch ra, bên trong đầy bông đều bị rút ra. Đoàn Phi xem một chút, đem cái gối ném xuống đất, vỗ tay nói:

- Xem ra không chỉ có chúng ta có hứng thú với Vương Đường, nói không chừng là nhóm người đầu tiên đã dẫn Vương Đường đi rồi. Hoa Minh, người là nhóm người thứ hai, vừa rồi lại nhìn thấy nhóm thứ 3. Tất cả mọi người dường như đang tìm vật gì đó, chỉ có điều thứ mà họ muốn tìm có giống với thứ mà chúng ta muốn tìm hay không.

Hoa Minh hổ thẹn, nói:

- Đại nhân, đều trách tiểu nhân sơ suất, tiểu nhân nên ở lại đây canh giữ. Xin đại nhân trách phạt.

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

- Không phải lỗi của người, ta tin vào con mắt của người. Nhóm người đầu tiên đã dẫn Vương Đường đi, đồng thời mang đi tất cả chứng cứ. Nhóm thứ 3 chỉ là chộp vào khoảng không mà thôi, hăn lục tìng phòng ở, chứng tỏ

rằng hắn không tìm được vật gì. Căn phòng này đã bị ba nhóm người tìm kiếm loạn lên rồi nên chẳng còn gì để tìm kiếm nữa, chỉ bằng chúng ta đi thường thức một chút kho báu của Vương Đường thôi.

Hoa Minh gật gật đầu, dẫn Đoàn Phi đi vào bên giường phòng ngủ của Vương Đường, nhắc bức tranh treo ở trên tường ra, có một cái tủ rộng chừng một thước lộ ra trước mắt.

Cái tủ này sớm đã bị cạy mở, bên trong trống rỗng, ngoại trừ một cái chuôi nằm hình tròn ra thì không còn vật gì cả. Hoa Minh nắm lấy chuôi kéo ra ngoài, chỉ nghe thấy tiếng két két vang lên, góc phòng lộ ra bậc cầu thang chỉ đủ cho người ta khom người đi xuống.

Đoàn Phi hướng theo phía cầu thang đi tới, Hoa Minh cướp lời, nói:

- Đại nhân, hay để ty chức đi xuống trước, xem xét qua nếu không có gì nguy hiểm mời đại nhân xuống cũng chưa muộn.

Đoàn Phi gật đầu, nói:

- Thạch Bân, bên kia có cây đèn dầu, đốt lên đem tới đây đưa cho Hoa tướng quân.

Thạch Bân châm ngọn đèn đem tới, Hoa Minh cầm lấy ngọn đèn, rút đao ra, từng bước từng bước thật cẩn thận đi xuống bên dưới. Một lát sau, âm thanh của Hoa Minh truyền từ dưới đất lên, nói:

- Đại nhân, bên dưới không có người, cũng không có dấu hiệu bị tìm kiếm, đại nhân có thể xuống được rồi.

Đoàn Phi cúi người đi xuống bậc cầu thang, chỉ có lúc đầu hơi khó đi, rất nhanh liền rộng rãi hơn, có thể đứng thẳng người, ước chừng rẽ qua ba cái vòng tròn, trước mặt đột nhiên sáng ngời.

Chỉ nhìn thấy một căn hầm ước chừng một trăm mét vuông đã châm sáu ngọn đèn sáng rực chiếu sáng toàn bộ căn hầm. men theo bờ tường ước chừng có khoảng hai mươi cái rương lớn cao khoảng một mét hình dáng khác nhau. Nắp rương đã bị Hoa Minh bật tung lên để tránh ở trong có người. Trong hòm đại đa số là cất giấu vàng bạc châu báu. Dưới ánh đèn chiếu sáng khiến người ta lóa mắt.

Đoàn Phi cầm lấy một khối vàng ước lượng, thuận tay ném cho Thạch Bân xem, sau đó nói:

- Mọi người đều có phần, tùy ý mà lấy một ít đi.

Thạch Bân vui mừng khắp khởi định đi lấy, lại có chút lo lắng bèn liếc nhìn Hoa Minh. Hoa Minh mỉm cười, cầm lấy một chuỗi hạt trân châu lớn cất vào ngực, đoạn nói với mấy tên thuộc hạ:

- Các người đã nghe thấy lời đại nhân nói chưa? Còn không mau hành động? Giữ kín miệng cho ta, nếu như ta nghe phong thanh được điều gì, đừng trách ta không khách khí.

nguồn (.)

Mọi người đều vâng dạ đồng ý, ai nấy đều tự lấy những thứ mình thích giấu trong ngực. Đoàn Phi đối với vàng bạc châu báu không có hứng thú nên từng rương đồ vật hẵn chỉ xem qua, đột nhiên hai mắt sáng rực.

Nếu như đem so sánh với những vàng bạc châu báu kia thì những thứ trong cái rương này không có gì bắt mắt cả, nhưng trong mắt Đoàn Phi lại giống như một vật bảo bối mà ông trời ban tặng.

Trước tiên đập vào mắt chỉ là một cái đồng hồ để bàn cao khoảng một thước, hình dáng cổ kính tao nhã, mặt đồng hồ, kim đồng hồ đều đầy đủ, đích thực là một cái đồng hồ để bàn hoàn chỉnh.

Chiếc đồng hồ này được đặt ở vị trí trên cùng của rương. Dưới chiếc đồng hồ còn có các đồ vật không rõ là vật gì. Nhưng Đoàn Phi lại hiểu rõ những thứ này giá trị vô cùng to lớn. Toàn bộ những chiếc rương ở trong hầm này đều chất đầy những vàng bạc châu báu. ở đây mỗi vật đều là vật báu vô giá a.

Đoàn Phi mỉm cười, từ trong rương lấy ra một cuộn giấy màu nâu đậm. Hoa Minh rất tò mò nhìn rồi nói:

- Đại nhân, thứ này hình như là một cây mê hương.

Đoàn Phi cầm nó đưa lên mũi hít hít, sau đó cười nói:

- Người sai rồi, đây không phải kê minh ngũ cốc phản hồn hương, mà là một thứ rất thần kì, tên gọi là xì gà, chính hiệu xì gà Cuba.

Hoa Minh ồ lên một tiếng, nghi ngờ nhìn điệu xì gà, lại không biết nó có tác dụng gì, tại sao lại khiến cho đại nhân có bộ dạng như bắt được bảo vật vậy.

Đoàn Phi không hút thuốc lá, nhưng hẳn biết thuốc lá có sức hấp dẫn mạnh cỡ nào đối với con người, thứ này nếu như có thể nhập khẩu số lượng lớn, bán cho những kẻ có tiền, thì sẽ đem lại cho hắn vô số của cải, nhưng bây giờ vẫn còn phải đợi thời cơ.

Đoàn Phi rất nhanh đặt điệu xì gà xuống, lại cầm lên một vật khác được bọc bằng tờ giấy được đóng dấu tuyệt đẹp. Tuy là xem không hiểu bên trên ẩn là chữ gì nhưng từ hình vẽ bên trên nó cũng có thể đoán ra đây là một bánh xà phòng! Đưa lên mũi ngửi, Đoàn Phi lại càng khẳng định đây là một bánh xà phòng, đây cũng là một thứ tốt. Tuy Vương Đường không biết đến giá trị của nó, nhưng đều coi là vật quý hiếm, vì vậy mới đem nó cất giấu trong bảo tàng này.

Trong rừng còn có rất nhiều đồ vật mà rất khó có thể nhìn thấy ở Đại Minh, ví dụ như những chiếc bình thủy tinh trong suốt. Châu Âu hiện nay đang trên đà phát triển hóa học, có thể là Vương Đường có được những vật này từ trong tay các thương nhân hoặc trong tay các hải tặc. Bởi vì ở Đại Minh rất hiếm có thể nhìn thấy những vật này. Vì thế nên đều coi là vật báu mà cất giữ ở chỗ này.

Nhìn thấy những bảo bối này, trong lòng Đoàn Phi bắt đầu cân nhắc làm thế nào để chiếm đoạt chúng. Hoa Minh dường như nhìn ra được tâm tư của hắn, bèn đứng bên cạnh hạ giọng nói:

- Đại nhân, những thứ này trong mắt những người ở đây đều không có chút hữu dụng, đại nhân nếu như thích có thể chọn vài thứ dâng lên Hoàng thượng, chỗ còn lại có thể giữ lại ỉnh, tiểu nhân đảm bảo bọn họ tuyệt đối sẽ không nhiều chuyện đâu.

Đoàn Phi nhìn hắn, gật gật đầu nói:

- Người nói cũng có lý, tuy nhiên cũng không thể giấu được Hoàng thượng, cái này người không cần lo lắng.

Đoàn Phi lại mang những thứ đó để lại trong rừng, xoay người nói:

- Những thứ cần lấy đã lấy hết chưa? Hoa Minh, người nhanh chóng đếm lại số lượng những bảo vật ở đây, ghi chép lại vào danh sách, nên xử lý những thứ này như thế nào chúng ta vẫn cần phải quay về thương lượng với Dương đại nhân một chút.

Trong hầm ngầm có chút muội khí, Đoàn Phi thuận tay lấy trong rừng một chuỗi hạt châu đàn hương, sau đó liền rời khỏi hầm.

Ra khỏi hầm, ánh mắt đầu tiên Đoàn Phi nhìn thấy là Tô Dung, nàng không cùng bọn họ đi xuống dưới hầm, trong lúc này đây nàng đang nhìn

về phía xa xa bên cửa sổ. Đoàn Phi đi đến bên cạnh nàng, đem chuỗi hạt châu đàn hương lắc qua lắc lại trước mặt Tô Dung, nói:

- Dung nhi, có thích chuỗi hạt này không?

Tô Dung nhú mào, thản nhiên nói:

- Nó quá quý giá, hơn nữa còn là của tham ô, ta không cần.

Đoàn Phi cầm lấy chuỗi hạt so với chuỗi hạt lúc trước mua Bảo Đại Tường hạt còn to và nhẵn hơn. Giá trị trên vạn lạng bạc ròng, Tô Dung xưa nay giản dị, chuỗi hạt quý giá như thế này nàng ta hiển nhiên không thích.

Đoàn Phi cười nói:

- Ta không nói muốn tặng cho người nha, chỉ là hỏi người có thích hay không mà thôi, người đừng có hiểu lầm nhé.

Tô Dung khẽ cắn môi dưới, hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên quay đầu nói:

- Công tử, hiện tại đại cục đã định, ngày kia là tết Trùng Dương rồi, tiểu nữ muốn về nhà.

Đoàn Phi không chút do dự nói:

- Không được, Vương Đường mất tích, còn không biết hẳn có thể làm ra chuyện gì nữa, người vẫn không thể đi.

Tô Dung xoay người, ngón tay chỉ vào găm giường, nói:

- Công tử, dưới găm giường kia có một vệt nước còn chưa khô hết, ta đoán đó là nơi ẩn náu của Vương Đường. Công tử học vị thiên nhân, nhất định đoán ra được vệt nước vệt nước đó là ở đâu mà có, không cần ta phải giải thích chứ?

Đoàn Phi nghi ngờ ồ lên một tiếng, đi đến trước giường khom người nhìn xuống gầm giường, quả nhiên dưới gầm giường có một vệt nước. Đồng thời còn ngửi thấy một mùi cay xộc, Đoàn Phi ngẫm nghĩ một lát, lại trở lại bên cạnh Tô Dung, hạ giọng nói:

- Người nghi ngờ đây là Hóa thi hoàn độc môn của phái Âm Qùy sao?

Tô Dung nhẹ nhàng vuốt cằm, nói:

- Chỉ e Vương công công đã bị giết người diệt khẩu, đến hài cốt cũng hóa tan hết rồi. Công tử còn muốn lấy cớ gì để ngăn ta về nhà nữa đây?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Điều Có Sở Cầu

Đoàn Phi á khẩu không trả lời được, nhất thời không tìm được cái cớ nào tốt hơn, hăn mặt mày nhăn nhó, nói:

- Dung nhi, Người có thể đảm bảo chỉ rời đi vài ngày rồi trở lại không?

Tô Dung thở dài, ánh mắt nhìn về phía xa xa mà không nói gì, Đoàn Phi biết được tâm tư muốn về nhà của nàng, quyết định chắc chắn, nói:

- Ta không có cách nào ngăn được người, có điều ta chỉ có thể cho người nghỉ phép mười lăm ngày để về thăm người thân. Đi Hàng Châu bất quá hết nửa ngày là có thể đến nơi. Nếu như sau mười lăm ngày người vẫn chưa trở về, ta sẽ tìm mọi cách để tìm người, cho dù phải đem hình của người dán khắp Tô Châu, thậm chí thông qua Lại bộ và Cẩm Y Vệ để dán cáo thị truy nã. Nhớ kĩ những lời ta nói chưa? Về muộn vài ngày thì theo phương án lúc này để tính.

Tô Dung kháng nghị, nói:

- Người từ trước đến giờ hình như không có tính toán như vậy? làm gì có quy định về thăm người thân? Ai định ra? Sao tiểu nữ lại chưa từng nghe nói qua vậy?

Đoàn Phi chơi xấu, nói:

- Ta là chủ nhân của người, ta muốn tính thế nào thì tính thế đó, ba lần ba là hai mươi bảy, bốn lần bốn là hai trăm năm mươi sáu, năm lần năm là ba

ngàn một trăm hai mươi lăm. Người có thể tính thử xem có thể trì hoãn mấy ngày?

Tô Dung bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Vô lại.

Đoàn Phi đánh bạo giơ tay ra ôm nàng, Tô Dung không cho hẳn thực hiện được liền vịn eo né tránh, Đoàn Phi bất đắc dĩ gãi gãi tai, nói:

- Xem ra ta phải luyện công thêm mới được

.

Tô Dung nhẹ nhàng cười, dường như có chút tâm tư, chậm rãi , nói:

- Cả đời này người đừng mong đạt được như ý.

Đoàn Phi hỏi:

- Dung nhi, người tính khi nào đi? không được phép lén lút rời đi, có cần ta chuẩn bị cho người một chút lễ vật đem về nhà không?

Tô Dung lắc đầu cười, nói:

- Không cần đâu, trước khi đi tiểu nữ sẽ nói cho người biết, nhưng người không được phái người theo dõi tiểu nữ, nếu không tình nghĩa giữa chúng ta hoàn toàn chấm hết đó.

Đoàn Phi chính là đang có ý đó, bị nàng nói ra, không khỏi có chút cụt hứng. Tô Dung cười nói:

- Tiểu nữ sẽ trở lại, người yên tâm đi, lẽ nào người không có chút để tâm gì đến hóa thi hoàn sao? Hay là có ý định đợi tiểu nữ không ở đây mới lặng lẽ đến gần giường vét ít bột phấn giấu đi?

Đoàn Phi lại bị Tô Dung lần nữa nói trúng. Hắn mỉm cười, nói:

- Dung nhi, người quả nhiên là con giun trong bụng ta (đi guốc trong bụng), ta nghĩ gì cũng đều không giấu được người. Thạch Bân đi kiểm cho ta một cái bình sứ đem đến đây.

Tô Dung nhẹ thở dài, ánh mắt lại hướng ra ngoài, hóa thi hoàn là một loại thuốc cực độc, đổi lại người khác. Tô Dung không cho phép hắn ta cất giấu đi, nhưng đối với Đoàn Phi và Tô Dung đang rất mâu thuẫn....

Đoàn Phi mỉm cười nhìn nàng, lại dạn dò nói:

- Quách Uy, người cùng với Hồng Bang, Tưởng Tuấn đi tìm quản gia, người của phòng thu chi, người làm vườn của Vương Đường đến đây cho ta, ta có chuyện phải hỏi bọn chúng.

Cho gọi quản gia và người của phòng thu chi đến thì mọi người ai cũng có thể hiểu được, nhưng cho gọi người làm vườn đến có tác dụng gì? Mọi người đều cảm thấy kì quái, xong lại không ai dám nhiều chuyện, xoay người rời đi. Một lát sau, chính phó quản gia của Vương Đường, ba người phòng thu chi và còn năm người làm vườn đều được triệu tập đến trước mặt Đoàn Phi.

Đại nhân, chuyện của Vương công công chúng tôi hoàn toàn không biết gì cả, mong đại nhân soi xét.

- Lão quản gia chồm râu hoa râu nước mắt lưng tròng không ngừng dập đầu, khiến những người khác cũng đều dập đầu xin tha không ngừng. Chỉ có năm tên làm vườn được đổi đãi khác nên giờ phút này vẫn đứng ở ngoài phòng không hiểu chuyện gì.

Đoàn Phi cười lạnh, nói:

- Các người cho rằng sẽ có người tin các người sao? Vương Đường gây ra bao nhiêu tội ác, buôn lậu, hành vi phạm tội của hắn đủ để tịch thu toàn bộ gia sản chu di cửu tộc. Các người thân làm quản gia và phòng thu chi, chính là tông phạm với hắn. Bây giờ Vương Đường chết rồi, các người nếu như thành thật khai báo, đem tội buôn lậu, tham ô nhận hối lộ của Vương Đường ra xét xử, bốn quan có thể tha cho các người một con đường sống, bằng không các người hãy chờ bị chặt đầu đi.

Năm người này vẫn thản nhiên cắn chặt răng không chịu hé miệng, Đoàn Phi cũng không nhiều lời với bọn chúng, lắc đầu nói:

- Ta cho các người một cơ hội cuối cùng. Thạch Bân, đem bọn chúng bắt hết về nha môn phủ Tô Châu, giam vào đại lao, đem bọn chúng nhốt riêng, ai khai ra trước thì sẽ được giữ lại mạng sống, còn lại chờ ngày mai ta và Dương đại nhân thăng đường xử án. Dương khâm sai đại nhân hận Vương Đường đến tận xương tủy, sẽ tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho những người liên quan đến Vương Đường. chu di cửu tộc là lẽ đương nhiên, các người hãy tự mình cân nhắc tính toán hơn thiệt đi.

truyện copy từ

Quản gia và nhân viên phòng thu chi bị bắt đi trong tình thần sợ sệt hoảng hốt, Đoàn Phi cho gọi năm tên làm vườn tới, chỉ nhìn thấy trong năm tên làm vườn có một người da trắng tóc vàng mắt xanh. Bọn họ thấy Vương gia đang gặp đại biến, trong lòng lo lắng bất an, Đoàn Phi mỉm cười trấn an nói:

- Các người không cần sợ hãi, ta cho gọi các người đến không phải để hỏi tội, mà là muốn thỉnh giáo một chút. Trong tòa phủ đệ này có rất nhiều cây mà bốn quan chưa từng gặp, chúng là do ai trồng vậy, liệu có hạt giống lưu lại không? Nhưng loại cây mới lạ này bốn quan rất thích, nếu như có thể, bốn quan cũng muốn trồng một số trong nhà mình, có lẽ cũng cần hai người làm vườn hiểu rõ về chúng.

Bốn gã làm vườn bản quốc đồng loạt quỳ xuống đất, người da trắng kia hơi sững sốt nhưng lát sau cũng quỳ xuống. Trong đó có một người làm vườn lớn tuổi nhất dập đầu nói:

- Đại nhân, những loại hoa cỏ này đều từ Nam Dương hoặc Tây Dương chuyển đến. Vương công công đặc biệt thích chúng, nên mới nghĩ cách để trồng chúng trong vườn, mua về tên Limasse từ tay bọn hải tặc, hẳn người nước Pháp, vốn dĩ là một người làm vườn trồng hoa, bốn người chúng tôi đều là học được kĩ thuật trồng hoa từ hẳn. Nếu như đại nhân thích, năm người chúng tôi có thể trồng những loại hoa cỏ này cho đại nhân. Thường ngày chúng tôi chỉ có nhiệm vụ trồng hoa cỏ, sự việc của bọn người Vương công công không có liên can gì đến chúng tôi đâu đại nhân, xin đại nhân thương xót a.

Đoàn Phi ừ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Limase, nói:

- Limase, người là người nước Pháp ư? Ngoài việc biết trồng hoa cỏ người còn biết làm gì?

Limase lắp bắp nói:

- Đại nhân, ta là người làm vườn, ngoài việc trồng hoa cỏ, ta còn biết dùng các loại hoa tươi chiết xuất thành dầu thơm.

Đoàn Phi sắc mặt biến đổi, nước hoa Pháp nổi tiếng khắp thế giới, việc này là có truyền thống, nói không chừng tên Limase này thực sự biết chế xuất nước hoa đó.

Người đứng đầu những người làm vườn trộm nhìn thần sắc Đoàn Phi, hẳn thấy thế liền vội hỏi:

- Người trồng hoa ai mà không biết dùng hoa để chế tạo dầu thơm a? Đại nhân, chúng tôi cũng biết.

Limase lên giọng nói:

- Phương pháp làm của ta không giống các người, ta sử dụng kỹ thuật bốc hơi, còn phương pháp của các người sớm đã bị đào thải rồi.

Đoàn Phi nghe hẳn nói ra hai chữ bốc hơi thì trong lòng không khỏi vui mừng, nói:

- Được rồi, các người đều không tranh cãi nữa, từ bây giờ trở đi các người trở thành người hầu của ta. Hồng Bang, dẫn bọn họ đi thu dọn đồ đạc, đem theo tất cả hạt giống về cho ta.

Nhóm người làm vườn kia vui mừng khôn xiết, tên dẫn đầu kia nói:

- Đa tạ ân điển của đại nhân. Đại nhân, có một số loại hoa không có hạt giống, cần phải đào cả đất đem đi ạ.

Đoàn Phi gật đầu, nói:

- Hồng Bang, việc này ta giao lại cho người, đem bọn họ và hoa cỏ, hạt giống mang về dinh khâm sai. Chút việc nhỏ này không cần phải thông báo cho Dương khâm sai.

Limase đột nhiên nói:

- Đại nhân tôn kính, xin ngài đặc xá mang theo hai người hầu của ta, bọn họ là trợ thủ đắc lực của ta, rất biết nghe lời đó.

Đoàn Phi nói:

- Tùy ý đi, Tướng Tuấn, người và Hồng Bang cùng đi điều tra một chút lai lịch của bọn họ, chỉ cần bọn họ không liên quan gì đến việc phạm tội của Vương Đường là được, gạch tên bọn họ ra khỏi danh sách, rồi dẫn họ về dinh khâm sai.

Không lâu sau đó Dương Thận cũng ngồi kiệu đi tới. Đoàn Phi dẫn hân đi xem xét một chút bảo tàng hầm ngầm của Vương Đường, thất vọng nói với Dương Thận:

- Vương Đường bỏ trốn mất dạng, có thể đem đi thứ gì hân đều đem đi cả rồi, ngân phiếu, khế ước, sổ sách đều không để lại cái gì.

Dương Thận đã kiểm tra qua một rương hàng nhập ngoại nhưng không quá mức lưu ý, nghe vậy cười nói:

- Đoàn đại nhân dường như so với ta còn thất vọng hơn a.

Đoàn Phi nhún nhún vai nói:

- Thất vọng nhất chính là không bắt được Vương Đường, tên này không biết chạy trốn đâu rồi, ta đã phái quan Đô Ti cho người canh gác tứ phía cổng thành điều tra, nhưng chỉ e là không có tác dụng gì.

Dương Thận nói:

- Đoàn đại nhân không cần quá lo lắng, Vương Đường bây giờ đã là chó nhà có tang, không tạo nổi sóng gió gì nữa. Đoàn đại nhân, Phủ thái giám coi như đã xong, chúng ta cùng nhau đi đến nhà tên ác bá Vương Thế Dũng xem sao.

Đoàn Phi vui vẻ đồng ý, hai vị khâm sai liền hướng kiệu đi về phía nhà của Vương Thế Dũng. Nhà của Vương Thế Dũng còn lộng lẫy xa hoa hơn nhiều so với Phủ thái giám. Chỉ nói về con sư tử đá canh ngoài cửa cũng phải cao chừng hai mét, đây chính là vi phạm quy định, không phải bất cứ người nào cũng có thể bày sư tử hoặc kỳ lân ở ngoài cửa, lớn nhỏ đều có quy định rất nghiêm ngặt, chỉ nói về điều này thôi có thể quy Vương Thế Dũng về tội phỉ bang rồi.

Chương 207: Đều có sở cầu (2)

Lâm viên Tô Châu nổi danh khắp thiên hạ. khu vườn của Vương Thế Dũng giống như của người giàu sổi nhưng bố trí cũng có phần đặc biệt xa hoa, có một số chỗ còn xây dựng và thiết kế theo phong cách Châu Âu. Nghe nói Vương Thế Dũng trong một lần say rượu từng tự phong mình là thiên hạ đệ nhất viên. Tuy nhiên lớn cũng có lớn hơn a, so với hành dinh khâm sai của Đoàn Phi còn kém hơn mấy bậc, càng không thể so sánh với Chuyết Chính Viên nơi ở của Dương Thận.

Vương Thế Dũng cũng sớm đã bị bắt, nên nhà của hắn cũng đã bị lục soát mấy lần, hai vị khâm sai đến nơi này cũng chỉ là kiểm kê số lượng mà thôi. Chỉ nhìn danh sách thôi, Dương Thận và Đoàn Phi không khỏi chắc lưỡi không ngừng. ngân phiếu một trăm ba mươi vạn lạng, bạc nén mười lăm hòm, vàng bạc châu báu trang sức nhiều không kể xiết, so với kho báu hầm ngầm của Vương Đường còn nhiều hơn gấp mấy lần. Định giá qua cũng phải không dưới hai trăm năm mươi vạn lạng bạc trắng.

Dương Thận chắc lưỡi nói:

- Vương Đường và Vương Thế Dũng hai bá diệt quan thương thông đồng cấu kết. không ngờ đã vơ vét mồ hôi xương máu của dân nhiều như vậy, quả thực khiến người ta kinh sợ, thực sự là chết không có gì đáng tiếc.

Đoàn Phi trong lòng lại không nghĩ như vậy. Vương Thế Dũng cố nhiên đáng hận, Vương Đường cố nhiên thu thêm mức thuế tăng lên vài lần, tuy nhiên toàn bộ thuế thu được một năm của Đại Minh cũng không nhiều hơn hai trăm vạn lạng bạc. Vương Đường chỉ là một trấn thủ thái giám Tô Châu, cướp đoạt mồ hôi xương máu của nhân dân một trăm năm cũng không kiếm được nhiều bạc như vậy. Huống hồ hắn còn dùng một số lượng bạc lớn để đút lót trên dưới. Số bạc này phần lớn là do hắn dựa vào buôn lậu mà kiếm được. Dương Thận tuy trứ danh thần đồng nổi tiếng, nhưng văn nhân xưa nay khinh thương, không hiểu hết được cái kì diệu trong đó. Đoàn Phi trong lòng có tính toán dự liệu khác, nhưng cũng không muốn chỉ ra cho hắn biết.

Nghe thấy lời nói của Dương Thận, Đoàn Phi thở dài, nói:

- Vương Đường và Vương Thế Dũng tuy là đáng chết, nhưng những người bên cạnh chúng không đáng chết. Dương đại nhân dự tính xử lý thế thiếp gia đình của Vương Thế Dũng như thế nào?

Dương Thận nói:

- Bốn quan cũng không muốn lạm sát kẻ vô tội, chỉ có điều vụ án Vương Đường liên lụy quá lớn. Trong thời gian ngắn không thể thẩm tra hết, chỉ có thể tạm thời giam bọn họ vào nhà lao chờ thẩm tra thôi. Theo luật Vương Đường. Vương Thế Dũng và thủ phạm chính coi như không tru di cửu tộc. Thế thiếp con cái và thủ hạ của bọn chúng cũng phải hỏi tội, nam thì đi đày ngoài biên giới, nữ thì bán làm quan kỹ. Số lượng những người này thực sự khổng lồ, chỉ e nhất thời xử lý không tốt, Đoàn đại nhân có cách giải quyết nào tốt hơn không?

Đoàn Phi cười nói:

- Dương đại nhân, chức trách của chúng ta không giống nhau, việc này ta vốn dĩ không nên nhúng tay, nhưng ta cũng không nhẫn được để Dương đại nhân vất vả. Chi bằng như vậy đi, Dương đại nhân, ngài đối phó với đám quan tham kia, ta sẽ xử lý đám người thế thiếp tôi tớ này. Ta tuyệt đối không bỏ qua cho kẻ nổi giáo cho giặc đâu, số người còn lại sẽ xử lý nhẹ nhàng hoặc là vô tội sẽ phóng thích.

Dương Thận ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Như thế cũng được, Đoàn đại nhân cứ việc mạnh tay xử lý cho tốt.

(.

Hai vị Khâm sai phân xong việc liền bắt đầu hành động. Dương Thận liền sao chép mấy nhà, Đoàn Phi lại không chạy đi chạy lại bận rộn như

vậy mà sai người đi thỉnh mười vị nha môn thường ngày canh ở cửa giúp người sao chép thư. Đơn kiện học trò, tú tài, cho bọn họ xếp hàng dài trước cửa nhà Vương Thế Dũng thành một hàng, viết ra vô số cáo thị dán khắp nơi phủ Tô Châu. Lại sai người khắp nơi tuyên cáo. Sau khi tin tức truyền đi có rất nhiều người đến khiếu nại. Mười tên thư sinh kia bắt đầu bận rộn không ngừng ghi lại tên của nguyên cáo bị cáo, ghi chép cụ thể tình tiết vụ án đã từng phát sinh, sau đó xếp từng chồng một đưa vào trong phủ, đưa cho khâm sai đại nhân xem qua.

Hai bá diệt Vương Đường, Vương Thế Dũng kinh doanh ở Tô Châu hơn mười năm, quyền thế một thời, thủ hạ của bọn họ ngang nhiên ỷ thế ức hiếp người. Dân chúng trước kia không có cửa nào kiện cáo được bọn chúng, bây giờ đương nhiên không thể bỏ qua cho bọn chúng. Đoàn Phi nhận được mẫu đơn kiện nhưng không vội vàng khai thẩm mà cùng với Tô Dung đem mẫu đơn kiện sắp xếp phân loại để xử lý riêng.

Rất nhanh danh sách bọn côn đồ hung ác đã được đưa ra, Đoàn Phi không chút khách khí phái người đi bắt hết toàn bộ bọn chúng. Đám người này không đơn thuần là người của hai bá diệt Vương Đường, Vương Thế Dũng, du côn ở Tô Châu, bọn ác bá lần này bị quét sạch toàn bộ. Dân chúng ánh mắt sáng ngời, bọn họ chỉ ra và xác nhận, Đoàn Phi bắt người nào chuẩn xác người đó, đám người này rất nhanh nhận tội, có một số người lại một mực thà chết chứ không chịu nhận tội.

Nhưng Đoàn Phi cũng không lãng phí thời gian với bọn chúng, trực tiếp phái người đem bọn chúng lôi đi điều hành đường phố, đến ngã tư đường chuyên chém đầu liền mở phiên xét thẩm. Những người dân đã từng bị bọn chúng ức hiếp liền xông xáo xác nhận chỉ ra bọn chúng tại chỗ. Dân chúng xúc động phấn chấn. Khâm sai Đoàn đại nhân thuận theo ý dân liền đem bọn tội ác tày trời này chém đầu tại chỗ, mặc kệ là đã qua giờ Ngọ, đám oan hồn to gan sẽ phóng ngựa đến. Đoàn Phi không quan tâm mà giết thêm bọn chúng một lần.

PS: ngày đầu tiên đoán trước Nam Phi thua bóng, mười phần sai, thật sự là buồn bực, hôm nay ta đoán trước Slovenia, Ghana, nước Đức đều đã thắng, điểm số sẽ không đoán, ha ha

Buổi tối đi thử áo cưới, cho nên trước tiên tuyên bố chương một, ngày mai chụp ảnh rồi, hy vọng Quế Lâm đừng hạ thời gian quá dài vũ, gào khóc NGAO, áo cưới chụp ảnh, thật là khủng khiếp a

Điều hành và xét xử công khai là cách làm lâu nay trong lịch sử, lão bách tính trước giờ chịu ức hiếp, oán giận ngút trời cuối cùng cũng được giải thoát, tránh được trận hỗn loạn lớn hơn. Đoàn Phi cũng được mang danh Đoàn Thanh Thiên, còn tiếng hoan hô Đoàn Thanh Thiên vang tới tận trời xanh. Ngay cả Dương Thận đang thẩm tra những tên tham quan ở đại sảnh đường của phủ nha Tô Châu đều không tránh khỏi chau mày.

Trừ những tên tội nặng ra, thì những tên khác Đoàn Phi không định truy cứu. Cũng may sự phản nộ của dân chúng cũng đã nguôi xuống. Những người này có thể dần dần rồi xử lý sau. Thẩm tra từ chiều cho tới giờ cũng đã được vài canh giờ, Đoàn Phi không chịu nổi, ngáp một cái rồi ra lệnh:

- Hôm nay làm tới đây thôi, chuẩn bị kiệu về dinh.

Khi kiệu của Đoàn Phi rời khỏi nhà của Vương Thế Dũng, người dân vẫn chưa rời đi. Nhìn thấy cỗ kiệu của khâm sai đi ra, hai bên treo hàng pháo dài được đốt lên, trong tiếng kêu lạch tạch có người hô lên:

- Trời xanh có mắt, đưa Đoàn đại nhân đến Tô Châu cứu vớt dân chúng trong cảnh hoạn nạn. Đoàn đại nhân với tôi ân trọng như núi, mong đại nhân hãy nhận của tôi ba lạy này.

Đoàn Phi ra lệnh dừng kiệu, hắt kéo rèm bước ra, dân chúng đứng đầy hai bên đường bắt đầu lần lượt hò reo, Đoàn Phi cất giọng nói:

- Các vị, nào mọi hãy đứng lên, đương kim Hoàng Thượng anh minh, lệnh cho tôi tuần tra Giang Nam, Đoàn Phi chẳng qua chỉ làm những việc nên làm mà thôi. Đây là ân đức của Hoàng Thượng, mọi người nên cảm tạ ân đức của Hoàng Thượng, ta và mọi người hãy cùng cầu chúc cho Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế.

- Chúc Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế.

Dưới sự chỉ đạo của Đoàn Phi, lão bách tính đồng thanh cầu nguyện. Tới khi những âm thanh như nước triều ngừng lại, Đoàn Phi mới lại lên tiếng:

- Thừa các vị hương thân phụ lão, giờ cũng không còn sớm nữa, mọi người hãy về đi, tôi và Dương Khâm sai sáng sớm mai sẽ tiếp tục thẩm tra, tuyệt đối không bỏ qua cho kẻ tham quan, không bỏ qua cho những tên hoại tử. Mọi người cứ yên tâm là được rồi, hãy về cả đi.

Người dân dần dần tản đi, Đoàn Phi dõi theo bọn họ rời đi mới lại lên kiệu dinh.

Đoàn Phi cùng với Tô Dung, Hoa Minh, Thạch Bân quây quần một chỗ ăn một bữa thật vui vẻ. Khi trở lại hậu viện, Tô Dung đi cùng Đoàn Phi đi về phía phòng của hần rồi nói:

- Công tử, sáng sớm mai tôi sẽ đi.

Đoàn Phi ngăn người thờ dài:

- Ủ, ngày kia đã là trùng dương rồi, nhanh thật.

Tô Dung nói:

- Công tử đồng ý rồi sao?

Đoàn Phi trầm ngâm gật đầu nói:

- Nàng đã quyết ra đi thì ta cũng không giữ nổi, nhưng ta lại có một cảm giác, lần này nàng đi chỉ e rất khó có thể quay trở về bên ta. Dũng nhi, hãy hứa với ta, chỉ cần còn một tia hy vọng nàng vẫn sẽ trở về, được không?

Tô Dung khẽ thở dài:

- Công tử, tấm lòng của công tử, ta hiểu rõ, nhưng giữa hai chúng ta sẽ không có tương lai.

Đoàn Phi bỗng nhiên nói:

- Có tương lai hay không cũng không phải do nàng định đoạt, những người khác lại càng không có tư cách nhúng tay vào chuyện của chúng ta. Dung Nhi, lẽ nào nàng vẫn chưa hiểu rõ bản thân mình sao? Sao cứ phải làm những việc trái với lòng mình?

Tô Dung hai mắt rưng rưng lắc đầu:

- Có một số chuyện công tử vẫn chưa hiểu được, ta...ta...

Nàng thở dài một tiếng, khôi phục vẻ bình tĩnh và điềm đạm nói:

- Công tử, tương lai của ta cũng không phải một mình người nói là được, vả lại chỉ e người đã đánh giá quá cao tình cảm mà ta dành cho người. Ta sớm đã đoạn tuyệt với sợi tơ tình rồi, cuộc đời này không thể yêu bất cứ người nào được.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Nha Hoàn Đông Xưởng

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Q.3 - Chương 208: nha hoàn đông xưởng nguồn

Đoàn Phi hăm hăm trừng mắt với nàng, giống như hăn muốn nhìn thấu tâm can Tô Dung. Ánh mắt Tô Dung bình thản, không chút nào dao động. Chính vào thời điểm căng thẳng, một loạt tiếng bước chân gấp gáp đột nhiên vang tới. Đoàn Phi và Tô Dung cùng quay đầu nhìn ra cửa, chỉ trông thấy Thạch Bân đột nhiên tiến vào, mặt mũi hưng phấn nhìn Đoàn Phi và nói:

- Phi ca, huynh đoán xem ai tới?

Huynh có nhớ trước kia khi chúng ta ngồi thuyền đến Dương Châu, có kẻ nha hoàn mắng mỏ hai chúng ta không? cô ta và tiểu thư của cô ta cùng tới đây, hiện giờ đang trong thư phòng chờ gặp huynh.

Trong đầu Đoàn Phi thoáng qua vẻ yêu kiều khi trước rồi hăn chợt nhớ ra người có dáng vẻ nho nhã thư sinh ngồi ở trí vị nhìn lên lầu hai của cửa hàng bánh bao, buột miệng thốt lên:

- Bọn họ tới tìm ta? Mau dẫn ta tới chỗ họ.

Tô Dung hừ nhẹ một tiếng, Đoàn Phi mới chợt nhớ ra, quay đầu nói với Tô Dung:

- Dung nhi, chuyện lúc này để khi khác chúng ta hãy nói, bây giờ ta phải đến gặp một vị khách, người có muốn đi hay không?

Tô Dung thản nhiên nói:

- Người tới đây là nữ khách sao? Nam nhân các người không tiện tiếp đãi một mình, ta sẽ đi cùng với các người.

Đoàn Phi vốn cũng định nói ra với nàng, thế mà lại bị nàng nói trước rồi, chỉ còn cách gật đầu:

- Được rồi, chúng ta cùng đi, a Bân, người còn ngại ra đó làm gì, đi trước dẫn đường đi.

Thạch Bân có cảm giác giữa hai người này có gì đó khác thường, hẩn rụt rụt đầu rồi vội vàng xoay người dẫn đường.

Trước đó năm phút.

Quản Tiêu Hàn và nha hoàn tiểu Hoàn được Thạch Bân ngoại lệ dẫn vào thư phòng ở hậu viện, còn tiếp đón chu đáo nước trà đồ ăn. Nếu không có Quản Tiêu Hàn nhắc nhở thì tên tiểu tử này suýt chút nữa quên mất phải đi thông báo rồi.

Nhìn thấy Thạch Bân đi sau phía xa, tiểu Hoàn mới cười nhạo, nói:

- Tiểu thư, cách đây ba tháng, tên ngốc này vẫn còn đần độn, không biết tên Đoàn Phi này có gì tiến bộ không nhỉ.

Quản Tiêu Hàn thản nhiên nói:

- Người thì hiểu cái gì, nhìn hẩn hạ bàn chắc chắn, thân thủ nhanh nhẹn biết ngay hẩn đã khác trước rồi, chỉ có điều ba tháng nay người không hề tiến bộ, còn mặt mũi nào mà nói người khác.

Tiểu Hoàn mân mê miệng, có điều không phục, Quán Tiêu Hàn cũng không thèm để mắt đến ả ta, mắt nhìn tranh chữ treo tứ phía. Không lâu sau, Đoàn Phi dẫn theo Tô Dung và Thạch Bân đã đến bên ngoài thư phòng.

Đoàn Phi vừa bước chân vào thư phòng không khỏi sửng sốt, bởi trong phòng hai vị nữ khách đều đội chiếc nón tre rộng, trên mặt còn mang thêm mạng che mặt, ngoại trừ việc có thể nhận ra hai người họ là nữ nhân thì căn bản không nhìn ra lai lịch.

- Công tử đã lâu không gặp?

Thiếu nữ duyên dáng đang ngồi trên ghế đứng lên, tiếng nói của cô ta mềm mại dễ nghe, tiếng quan thoại trong lời nói khiến người khác không thể nghe ra cô ta đến từ đâu. Nhưng cô ta hơi hất cằm lên, đôi mắt có thể khiến những vì sao ảm đạm trở nên ngời sáng và mỹ lệ, Đoàn Phi trong chốc lát đã nhận ra cô ta, trong lòng chợt lóe lên, nói:

- Hóa ra là cô.

Quán Tiêu Hàn khẽ mỉm cười, nói :

- Là tôi cái gì?

- Là cô.

Đoàn Phi nói xong liền hồi hận, Quán Tiêu Hàn đầu đội nón lá thân mặc thoa y (áo tơ), hình dáng này khiến hắc đầu óc hắc còn thấy còn mới mẻ đột nhiên nhớ ra lần đó ở ngoài Đại Thông tiền trang Dương Châu suýt chút nữa hắc va phải cô gái đó, không thể ngờ đó lại là cô ta.

Quán Tiêu Hàn cố ý ăn mặc giống như khi gặp Đoàn Phi hôm đó, rõ ràng là để thử người, Đoàn Phi bị bất ngờ thốt nên lời, trong lòng cảm thấy hồi hận vô cùng.

Đoàn Phi cố trấn tĩnh lại nói:

- Tiểu thư quý danh là gì? Chúng ta trước đây chẳng qua chỉ tình cờ gặp nhau, hôm nay tiểu thư đích thân tới tìm ta rồi cuộc là có việc gì?

Ánh mắt của Quản Tiêu Hàn rất nhanh dừng lại trên khuôn mặt của Tô Dung, như ánh sao lộ ra. Tô Dung dường như không nhận được ánh mắt của ả, liền cúi mặt tránh đi, nhích nhích chân trốn sau Đoàn Phi.

- Vị này hẳn là cao đệ Phù Dung tiên tử Tô Dung của Nga Mi, quả nhiên như bông sen mới nở, tuyệt sắc thanh cao.

Quản Tiêu Hàn khẽ cười nói:

- Sau này chúng ta phải thân thiết hơn mới được.

Đoàn Phi cảm thấy Quản Tiêu Hàn cố ý như thế đối với Tô Dung, hẳn ta hơi nhú mào, có chút gì đó không thoải mái nói:

- Cô nương đột nhiên sao lại đến đây? Nếu không nói rõ ràng, ta phải tiễn khách rồi.

Ánh mắt Quản Tiêu Hàn quay về phía khuôn mặt của Đoàn Phi, ả ta đột nhiên bật cười. Mặc dù mặt mang mạng che nhưng Đoàn Phi lại có một cảm giác trăm hoa nở rộ trước mặt, tâm thần không khỏi hỗn loạn, song ả vẫn rất nhanh chóng hồi phục tinh thần. Tình ngộ ra, không ngờ nữ nhân trước mặt đột nhiên dùng thuật quyến rũ với mình.

Không đợi đến lúc Đoàn Phi nổi giận, Quản Tiêu Hàn đã thu hồi công lực mê hoặc, vui vẻ nói:

- Đoàn đại nhân quả nhiên không khiến ta thất vọng, ti chúc Quản Tiêu Hàn mang theo nha hoàn Tiểu Hoàn phụng mệnh đến đây phụ tá Đoàn Đại Nhân. Từ nay về sau mọi người cùng một con đường, vì sự hợp tác hữu hảo

hơn cho sau này, ta cần phải biết thực lực của mọi người, nên mới thăm dò, mong Đoàn Đại nhân chớ sinh tức giận.

Đoàn Phi trầm giọng nói:

- Quản cô nương cô phụng mệnh lệnh của ai? Xin hãy nói rõ ràng.

Quản Tiêu Hàn bỏ nón tre trên đầu rồi lại tháo khăn che mặt, cô nhìn Thạch Bân và Tô Dung một cái rồi nói:

- Đại nhân, có thể cho người hai bên trái phải của đại nhân lui ra không?

Đoàn Phi tức giận nói:

- Quản tiểu thư, bọn họ đều là người thân cận bên cạnh ta, ta không giấu họ bất cứ gì, tiểu thư muốn nói gì cứ nói, còn không muốn nói thì mời tiểu thư về cho.

Tiểu Hoàn thần sắc lạnh lùng, ả ta chưa bao giờ gặp người nào đối với tiểu thư nhà mình không chút khách khí thế này. Quản Tiêu Hàn lại không quan tâm, ả ta nhẹ nhàng xua tay, tiểu Hoàn trong chốc lát không dám có bất kỳ hành động nào. Quản Tiêu Hàn nhẹ nhàng cười nói:

- Được rồi, nếu đã như vậy ti chức cũng nói luôn, Đoàn đại nhân, ti chức là người Đông Xưởng, phụng mệnh Hoàng Thượng đến đây làm nha hoàn bên cạnh đại nhân, đại nhân không lẽ nào lại không đồng ý chứ? Đây là lệnh bài của ty chức, còn có chỉ thị viết tay của Nhuệ Trương công công, mời đại nhân xem.

Tiểu Hoàn không nhin được hừ một tiếng. Đoàn Phi ngậy người, chăm chú nhìn Quản Tiêu Hàn một cái thật lâu, rồi mới nhận lệnh bài và một tờ chỉ lệnh từ ả ta. Chỉ trông thấy phía dưới hoa văn đám mây khắc hai chữ Đông Xưởng trên tấm lệnh bài vàng ngọc, lại có thêm đại ấn có hình dạng

con dấu của Đông Xưởng, lật sang phía sau, bên trên khắc hai chữ Dịch Trưởng, bên cạnh còn có đề cưỡi phá án, vô uổng vô tung vân vân....

Đoàn Phi giờ đã không còn là kẻ gà mờ cái gì cũng không hiểu khi mới tới. Chức vụ Đông Xưởng dịch trưởng mặc dù thấp nhưng quyền lực lại rất lớn, dưới hãn còn có người phụ trách công việc điều tra và truy bắt, là Dịch trưởng, vốn được gọi là Đương Đầu. Đương đầu Đông Xưởng dẫn theo thủ hạ của mình, thu thập tin báo khắp nơi trong thiên hạ, và việc thường xuyên xảy ra hơn nữa là vì mưu lợi cho bản thân, thù dật tội danh, đổ lỗi cho người dân lương thiện. Sau đó liền vu oan giá họa, nhân cơ hội vơ vét tài sản một cách xảo trá, từ phiên vương cho tới dân thường, không ai nghe đến mà không biến sắc.

Đoàn Phi lại nhìn tấm chỉ thị lần nữa, đưa vật này trả lại cho Quản Tiêu Hàn rồi điềm đạm nói:

- Hóa ra là Trương công công phái tiểu thư đến giúp ta, Trương Công Công nói đây là ý chỉ của Hoàng Thượng, tại sao ta lại không biết?

Vừa dứt lời, tiếng nói của Hoa Minh truyền đến, hãn ta ở bên ngoài thư phòng bấm báo:

- Đại nhân, có tin tức ở bên kia kinh thành truyền về.

Đoàn Phi khách khí hướng về phía Quản Tiêu Hàn cáo tội, để cho Tô Dung và Thạch Bân tiếp đón hai vị khách không mời mà đến. Sau khi bước ra khỏi thư phòng, hãn nhận từ tay Hoa Minh một ống đồng, mở nắp đậy rồi lấy ra một cuộn giấy. Vừa mở ra xem, điều trong mật thư nhắc đến liên quan đến việc Đông Xưởng phái người đến ứng trợ.

Hóa ra Trương Nhuệ nhận ra vị trí của Đoàn Phi trong lòng Hoàng Thượng không giống bình thường liền bắt đầu thay đổi chiến sách, đưa ra chủ ý khác. Nếu đã không thể giết thì chỉ còn cách đối mặt thôi. Sau khi đám người Hoa Minh xuôi xuống phía nam, bọn họ liền bắt đầu nói bóng

gió với Chính Đức, nói là người bên cạnh Đoàn Phi không đủ, tai mắt không linh hoạt, định bố trí một người của Đông Xưởng đến bên cạnh Đoàn Phi. Với hệ thống cơ sở ngầm trải rộng khắp thiên hạ của Đông Xưởng, đây chính là một cái cơ rất hay, Chính Đức cũng vì điều này mà bị Trương Nhuệ thuyết phục được.

Song chuyện này lại làm cho Đoàn Phi nhận ra được một tia nguy cơ, hẳn và Hoa Minh nói nhỏ vài câu, Hoa Minh hiểu ý đưa thủ hạ tới, nói xong vài câu mới cùng Đoàn Phi đi vào thư phòng.

Quản Tiêu Hàn trong thư phòng ung dung thưởng thức trà, Tô Dung đứng trong góc nhỏ, lông mày nhíu chặt, gần như là cố ý tránh khỏi tầm mắt của Quản Tiêu Hàn. Đoàn Phi hơi ngạc nhiên nhìn về phía Tô Dung, lẽ nào nàng lại sợ người của Đông Xưởng?

Ánh mắt của Quản Tiêu Hàn lại hướng lên người Hoa Minh, Hoa Minh cũng không hề khách khí nhìn lại ả ta. Ánh mắt của hai người mỗi lúc càng trở nên sắc sảo, trông giống như hai thanh kiếm vô hình trong không trung không ngừng giao kích.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Lập Ra Cục Tình Báo

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Q.3 - Chương 209: lập ra cục tình báo

Đông Xưởng được thành lập là do suy yếu và chế ước Cẩm Y Vệ. Mặc dù sau này trở thành quan hệ chi phối nhưng Cẩm y vệ gặp người của Đông Xưởng thì vẫn thấp hơn một chút. Nhưng trước nay hai bên âm thầm tranh quyền đoạt lợi chưa bao giờ dừng. Sau khi Tiền Ninh sụp đổ, Chỉ huy sứ mới nhậm chức của Cẩm Y Vệ cũng không nể mặt Trương Nhuệ, người bên dưới đương nhiên cũng sẽ đối chọi gay gắt, cứ gặp nhau là lại như gặp kẻ thù.

Tình hình hai bên căng thẳng, Quản Tiêu Hàn khẽ cười, từ từ mở mắt đứng dậy nói:

- Vị này chính là Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Hoa Minh Hoa tướng quân? Quả nhiên oai hùng hơn người. Hoa tướng quân, bất luận Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng trước đây có ân oán gì, về sau chúng ta đều là phụ tá của Đoàn đại nhân, sau này dĩ hòa vi quý thì tốt hơn.

Hoa Minh tự biết kém một bậc liền hừ một tiếng rồi nói:

- Ta phụng mệnh bảo vệ đại nhân, chức ti (chức vụ) của người là trở thành tai mắt của đại nhân. Chúng ta không ai chạm ai, người nào làm việc này là được rồi.

Quản Tiêu Hàn vui vẻ vuốt cằm rồi nói với Đoàn Phi:

- Đại nhân à không, ta nên gọi là công tử thì hơn, hiện giờ trời cũng đã tối rồi, trước tiên chúng ta nên tìm chỗ nghỉ ngơi đã. Tô cô nương, sau này chúng ta đều là tì muội cả, ta và cô nương vừa gặp là đã biết có duyên. Nếu tiện ta vẫn muốn ngủ chung cùng cô nương nói chuyện thâu đêm.

Tô Dung sa sầm mặt hừ một tiếng:

- Xin thứ lỗi, ta ở một mình quen rồi, cũng không có chuyện gì để nói. Công tử, người xem hậu viện không còn phòng trống nữa, chỉ bằng sắp xếp cho Quản cô nương và tiểu Hoàn đến Thiên viện. Ở bên cạnh mấy người Thạch Bân.

Tô Dung cũng không phải vừa, ả ta vừa mở miệng liền phản kích Quản Tiêu Hàn:

- Ở đây ngoại trừ khâm sai đại nhân thì ta nói là được rồi, cô nương không phải phụng mệnh đến để làm nha hoàn sao? Cô nương ngồi yên một bên cho ta nhờ.

Thạch Bân lộ rõ vui mừng trên nét mặt nói:

- Tốt, quá tốt, Phi ca, Chỗ chúng ta vừa khéo có một khu viện bỏ trống, điều kiện rất tốt, yên tĩnh mà lại đẹp mắt, rất phù hợp cho Quản cô nương và tiểu Hoàn cô nương ở.

Quản Tiêu Hàn không để bụng mà cười nói:

- Tô cô nương đã có lòng lại sắp xếp ổn thỏa như vậy thì mời Tô cô nương và Thạch tiểu ca dẫn chúng tôi qua đó.

Quản Tiêu Hàn ung dung như quay về nhà mình, mặc dù nói rất khách khí nhưng lại khiến cho Tô Dung và Thạch Bân giống như thành tôi tớ của

mình. Thạch Bân không hề để bụng, vui vẻ lĩnh lệnh, Tô Dung lại không làm theo sai khiến của ả, nàng nói với Đoàn Phi:

- Công tử, người đã mệt mỏi cả ngày rồi, tiểu nữ đi làm cho người ít canh ngân nhĩ hạt sen nhé.

Ấn tượng tốt đẹp của Đoàn Phi về Quản Tiêu Hàn hoàn toàn tan vỡ, hẳn nhiên phải bảo vệ Tô Dung, nghe vậy gật đầu nói:

- Dung nhi, người về trước đi, đợi lát nữa ta sẽ đi tìm người. Quản cô nương đã, người bên cạnh ta không phải để co nương sai khiến, thân phận của cô nương bây giờ là nha hoàn của ta chứ không phải là đại tiểu thư. Cô nương nên làm gì thì làm nấy, Thạch Bân, dặn dò quản gia Tô phủ cho người sắp xếp chỗ ở cho Quản tiểu thư, người không cần nhiều chuyện nữa đâu.

Tiểu Hoàn cuối cùng không chịu nổi phần nộ:

- Đoàn Phi người quá đáng lắm rồi đấy! Sao người có thể nói những lời như thế với tiểu thư.

Quản Tiêu Hàn quay đầu đánh tiểu Hoàn một chưởng đến mức tiểu Hoàn ngã vào tường, Quản Tiêu Hàn trách mắng:

- Nơi này có chỗ nào cho người nói! Người làm càn quá rồi đấy.

Tiểu Hoàn bị dọa đến mức cả người run rẩy, nửa bên mặt sưng lên, ngay cả việc khước miệng rỉ máu tươi cũng không dám đi lau, Quản Tiêu Hàn dạy dỗ nha hoàn xong liền quay đầu lạnh nhạt nói với Đoàn Phi:

- Ý của Đoàn Phi đại nhân ty chức đã hiểu, từ nay về sau ty chức làm điều gì sai mong đại nhân không ngại chỉ giáo, tiểu Hoàn chúng ta đi tìm nơi ở thôi.

Quản Tiêu Hàn dẫn tiểu Hoàn đi qua bên người Đoàn Phi, khi tới bên cạnh cửa, Quản Tiêu Hàn đột nhiên quay người nói với Đoàn Phi:

- Đoàn đại nhân, Trương công công có ý tốt, mong đại nhân đừng hiểu nhầm.

Đoàn Phi lạnh lùng nói:

- Đoàn mỗ mỗi mắt mong chờ.

Quản Tiêu Hàn khẽ cười, nghênh ngang rời đi. Thạch Bân nhìn theo bóng dáng bọn họ, định nói lại thôi, Đoàn Phi hừ một tiếng nói:

- A Bân, người còn cho rằng ta quá đáng sao?

Thạch Bân còn chưa trả lời, Đoàn Phi đã tiếp lời:

- Bọn họ là người của Đông Xưởng, cũng là thám tử mà Trương Nhuệ sắp xếp bên cạnh chúng ta, Đông Xưởng là gì thì người không phải hoàn toàn không biết chứ? Quản Tiêu Hàn này và nha hoàn của cô ta đều không đơn giản, người không quá gần gũi bọn họ mới tốt.

Thạch Bân uể oải đáp lại một tiếng, Hoa Minh nói:

- Đại nhân, người con gái này cho ty chức một cảm giác rất kỳ lạ, có cần ty chức đi điều tra lai lịch của cô ta không?

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Ấ ta khiến cho ta có một cảm giác không thể lường trước được, hơn nữa dường như đã từng gặp qua. Dưới tình hình không kinh động đến Đông Xưởng người đi điều tra xem. Tốt nhất là âm thầm phái hai huynh đệ đi gặp bọn họ, Trương Nhuệ sẽ không bỗng nhiên mà giúp ta, ta lại muốn biết rút cục y muốn làm gì.

Thạch Bân không kìm nổi nói:

- Phi ca, huynh quá lo lắng rồi chẳng? Nói không chừng Trương Nhuệ muốn lấy lòng huynh thì sao? Đông Xưởng còn chưa nghe nói có nữ nhân, không chừng Trương công công phái cô ta đến là để... nguồn

Đoàn Phi nói lời thành khẩn tình ý sâu xa:

- A Bân, người khiến ta sáng suốt hơn một chút, dựa vào thân phận hiện tại của ta và người, cô nương tốt có thân phận trong sạch thì tùy người chọn, còn tiểu Hoàn kia cần nhìn cũng biết là một nha hoàn điêu ngoa, hơn nữa còn là người của Đông xưởng, người không mộng tưởng thì tốt hơn.

Thạch Bân không làm sao được đành đồng ý, nhưng Đoàn Phi và Hoa Minh đều có thể nhìn ra cậu ta vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Đoàn Phi thầm thở dài một tiếng, trong lòng tại sao không còn chút kỳ vọng nào? Hắn nói:

- Được rồi, nếu người không còn việc gì nữa thì có thể lui ra, ta còn chút việc cần làm.

Thạch Bân ủ rũ bước đi, Đoàn Phi nói với Hoa Minh:

- Giúp ta theo dõi hắn, có gì không ổn lập tức thông báo cho ta, Nhưng không được để hắn phát hiện.

Hoa Minh đáp:

- Đại nhân, ty chúc nghĩ rằng chúng ta nên xử lý việc trong tay đã, hồi kinh gặp diện thánh báo cáo kết quả công tác mới tốt.

Đoàn Phi im lặng gật đầu, một lát sau mới nói:

- Hoa Minh, đợi một lát, ta viết ghi chú cho Dương Thận, người tới Chuyết Chính viên xem Dương Thận đã về nghỉ chưa, nếu ông ta còn chưa

về người hãy đến nha môn chi phủ tìm, ta cần hòm đồ kia của Vương Đường kia càng nhanh càng tốt.

Hoa Minh biết cái hòm mà Đoàn Phi nói là hòm nào, vừa rồi hắn còn cho hai vị huynh đệ lấy hai thứ đồ trong hòm ấy, chuẩn bị ra roi thúc ngựa đưa đến kinh thành dâng lên Hoàng Thượng.

Đoàn Phi cúi đầu viết nhanh, viết lời nhắn yêu cầu Dương Thận một hòm đồ, sau đó đưa lời nhắn cho Hoa Minh, Hoa Minh tuân mệnh rồi đi, Đoàn Phi thổi tắt nến rồi khỏi thư phòng.

Hắn bước nhanh đến cửa phòng Tô Dung, nhìn thấy bên trong đèn còn sáng liền nhẹ nhàng thở ra, gõ cửa nói:

- Tô Dung, ta có thể vào không?

- Công tử mời vào.

Tô Dung trong phòng đáp.

Đoàn Phi đẩy cửa vào, chỉ nhìn thấy Tô Dung đang ngồi ở mép giường, bên cạnh đặt một bao vải, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc nào cũng có thể đi.

Đoàn Phi than nhẹ một tiếng rồi nói:

- Dung nhi, người chuẩn bị lên đường sớm hơn dự kiến sao? Nguyên nhân là do Quân Tiêu Hàn phải không?

Tô Dung ném túi đồ vào giường, liếc Đoàn Phi một cái rồi lạnh nhạt nói:

- Tiểu nữ đổi ý rồi, tiểu nữ không muốn đi nữa.

Đoàn Phi mừng rỡ, dường như cho rằng mình nghe nhầm, hắn không kiềm chế nổi nhếch môi cười:

- Vì Quản Tiêu Hàn? Tô Dung, người ghen sao?

- Ghen cái đầu công tử ấy, cô ả Quản Tiêu Hàn này mới đến đã muốn đuổi tiểu nữ đi, tiểu nữ mà đi thì cũng giống như sợ cô ta. Tiểu nữ không đi nữa, hừ, thật là thất vọng phải không? Tiểu nữ không đi người có muốn thân thiết cũng có chút khó khăn rồi.

Đoàn Phi cười nói:

- Người quả nhiên là ghen rồi, người yên tâm, ta không phải là Thạch Bàn, ta không dễ bị mê hoặc như thế đâu, chắc hẳn người đã nhìn ra ả Quản Tiêu Hàn này không đơn giản, ta sẽ cẩn thận phòng ả. Nhưng điều kỳ quặc nhất là tại sao ta lại có cảm giác quen thuộc, ta đã từng gặp ả hai lần nhưng cái kiểu quen thuộc này không phải ở bề ngoài, nó là từ bên trong.

Tô Dung thản nhiên nhìn hẳn không nói, Đoàn Phi gãi gãi đầu nói tiếp:

- Không quan tâm đến điều đó nữa, Tô Dung, người không phải nói muốn làm cho ta nổi danh sen ngân nhĩ sao? Ha ha, ta tính đến sáng sớm mai tiễn Hạ đại ca rời đi. Hiện tại Tô Châu không cần đến bọn họ nữa, giữ lại đây nếu làm không tốt sẽ bị Quản Tiêu Hàn xem thường.

Tô Dung đáp:

- Như thế cũng tốt, người không phải muốn tiểu nữ giúp đỡ người yếm hộ sao?

Đoàn Phi mỉm cười gật gật đầu, Tô Dung than nhẹ một tiếng rồi đứng lên nói:

- Đi thôi, công tử chuẩn bị sắp xếp cho bọn họ như thế nào?

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Tóm lại cũng chẳng phải chuyện hại người gì, người cứ yên tâm.

Tô Dung không hỏi lại nữa, hai người trở về khu viện mà Đoàn Phi ở, Tô Dung nổi lửa bắt đầu nấu canh hạt sen ngân nhĩ cho Đoàn Phi, tiện thể giúp hân làm yếm hộ. Đoàn Phi nhẹ nhàng gõ gõ cửa, sau đó đẩy cửa bước vào, ba người đang nghỉ trong nhà lần lượt ngồi dậy. Nhạc Thị huynh đệ nhìn Đoàn Phi vui vẻ mà cười, Hạ Thịnh xuống khỏi giường đến lạy Đoàn Phi:

- Đại nhân, tình hình bên ngoài thế nào rồi ạ? Những tên tham quan đã bị bắt hết chưa? Hôm nay bọn Hạ Thịnh không ra ngoài vì vậy bọn họ hoàn toàn không biết gì về tình hình bên ngoài, Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Trừ Vương Đường ra, những người nên bắt đều bắt cả rồi, trực tiếp chém một nhát. Đại thế Tô Châu đã định rồi, ta đến giao cho các người nhiệm vụ mới đây.

Nhạc Ngọc Lâm tinh thần vui vẻ hẳn, nhảy xuống giường mừng rỡ nói:

- Phi ca, lại có nhiệm vụ gì hay ư?

Đoàn Phi đáp:

- Ta chuẩn bị ngày mai mượn cớ đưa các người rời khỏi Tô Châu. Ở đây có hai mươi hai vạn ngân phiếu, ta muốn các người mai danh ẩn tính nhanh lập cho ta một đội tình báo dưới lòng đất, tạm thời gọi là Cục tình báo vậy. Các người tạm thời không liên lạc với ta, trừ phi ta cần sẽ triệu tập các người.

- Cục tình báo? Tổ chức tình báo dưới lòng đất?

Nhạc Ngọc Lâm gãi gãi đầu, đây không phải là thứ anh ta am hiểu, Hạ Thịnh và Nhạc Ngọc Kỳ cũng có chút không rõ ràng cho lắm.

Đoàn Phi giải thích:

- Cục tình báo chính là gọi tắt của Cục tình báo Trung Hoa, các người phải làm việc với Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ khá nhiều, cố gắng thu về nhiều nguồn tin, với những tình huống bắt buộc, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để trừ bỏ trở ngại.

Bọn Hạ Thịnh hiểu được chút, Đoàn Phi tiếp tục nói:

- Các người bình thường mỗi tháng liên lạc với Hoàng Tổ Lương một lần, trao đổi tin tức, nếu ta muốn gặp các người ta sẽ thông qua con đường riêng. Phương diện này ta vẫn chưa nghĩ ra, các người có thể bắt đầu ở Nam Kinh. Đầu tiên chọn người phù hợp để bồi dưỡng và huấn luyện, vì Cục tình báo là tổ chức bí mật nên không thể giống trống khua chiêng tuyển người giống như Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng, chúng ta buộc phải tuyển những người bất mãn với hiện thực, thân phận không giới hạn, trước khi được tổ chức thu nhận thì phải trải qua kiểm tra độ trung thành, còn có thể tuyển những cô nhi đến để bồi dưỡng, bọn họ mới là những người trung thành nhất trong tương lai.

Hạ Thịnh gật gật đầu nói:

- Chuyện này thì không vấn đề gì, đại nhân hãy yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ xử lý cẩn thận..

Đoàn Phi tiếp tục nói:

- Trong khoảng thời gian này các người khai thác chứng cứ phạm tội của Vương Đường và quan viên Tô Châu. Đây cũng là một loại thu thập tình báo, các người nên có sự linh hoạt nhất định. Nếu còn chưa biết nên làm thế nào thì ta sẽ giành thời gian giải thích cho các người hoặc viết ra cẩn thận, các người cứ dựa vào đó làm là được.

Hạ Thịnh gật gật đầu nói:

- Như thế càng tốt, đại nhân tại sao đột nhiên người lại nghĩ ra muốn lập nên cục tình báo này?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Ta không phải ngẫu nhiên nghĩ ra. Trên thực tế khi Ứng Thiên không thể giải quyết được đối với án tử của các người, ta đã bắt đầu nghĩ mình quá ngây thơ. Sự coi trọng của hoàng thượng không phải là cách đảm bảo để giải quyết mọi vấn đề, hơn nữa chỗ dựa này không phải tuyệt đối vững chắc, chỉ có cách dùng sức mạnh của bản thân mới là an toàn nhất. Người ngoài đều cho rằng các người ngốc, nhưng lại không biết các người chính là kỳ binh của ta. Trải qua nhiều chuyện thế này các người nên biết thế giới này tàn khốc bao nhiêu, các người không thể vì nường tay mà làm hỏng việc được.

Hạ Thịnh và Nhạc Ngọc Kỳ lặng yên gật đầu, trong mắt Nhạc Ngọc Lâm ánh lên một tia do dự, nhưng anh ta rất nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái nói:

- Phi ca, huynh yên tâm, bọn đệ là người đã chết đi một lần, trừ Phi ca ra thì bọn đệ không tin người nào khác. Vì Phi ca, bảo bọn đệ đi giết hoàng đế cũng được.

Đoàn Phi nhìn chăm chăm vào mắt hắn nói:

- Giết Hoàng đế dễ dàng, nếu như ta bảo người giết một đứa bé vô tội thì sao?

Nhạc Ngọc Kỳ liếm liếm môi nói:

- Phi ca huynh sẽ không lạm sát kẻ vô tội, nếu thực sự có ngày đó thì đứa bé đó tất yếu phải chết.

Hắn không trả lời trực tiếp, Đoàn Phi gật đầu trong lòng thầm nghĩ:

- Tên tiểu tử này vẫn còn mềm lòng, hài! Bọn họ xuất thân bạch đạo, có thể giúp ta đã là không dễ dàng rồi, bây giờ cũng không có ai có thể dùng được, cũng may hiện tại chỉ cần âm thầm phát triển, chọn lựa và đào tạo nhân sự, về sau có người tốt hơn phụ trách.

Đoàn Phi lại giải thích vài câu, ba người Hạ Thịnh nghiêm túc ghi nhớ lời hăn. Đoàn Phi đưa cho bọn họ hai mươi vạn lượng ngân phiếu, đủ để đối phó một thời gian, khi hăn tin là đã giải thích rõ ràng rồi mới rời khỏi phòng của bọn họ. Tô Dung sớm đã nấu xong nồi canh hạt sen ngân nhĩ, lúc này vừa mới đứng trong sân nhìn lên trời.

Đoàn Phi không làm phiền nàng, cũng theo đó hướng mắt lên trời, qua một hồi, vì tiếng bước chân từ xa nên đã làm kinh động hến hai người. Hai người thu ánh mắt về, cùng nhìn nhau một cái nhưng không nói gì, tiếng bước chân càng lúc càng gần, Hoa Minh bước vào trong viện hành lễ với Đoàn Phi:

- Đại nhân, chiếc hòm đã mang đến, bây giờ đại nhân có muốn xem không ạ?

Đoàn Phi đáp:

- Mang vào trong phòng ta, mọi người đã vất vả rồi, không còn việc gì nữa thì nghỉ sớm đi.

Mọi người đều tuân mệnh, sau khi đem chiếc hòm vào phòng Đoàn Phi đều cùng nhau rời đi. Đoàn Phi mở hòm ra, Tô Dung cũng hiếu kỳ nhìn vào thứ đồ bên trong chiếc hòm.

Cái đồng hồ lớn đó đã không thấy nữa, cũng có một thứ không thấy nữa đó chính là hộp xà phòng vỏ bọc bên ngoài tinh xảo, những vật còn lại thì không thiếu một thứ nào.

Đoàn Phi cẩn thận lấy những bình thủy tinh dễ vỡ ra, Tô Dung tiện tay cầm một bình có thân to nhìn kỹ, nói:

- Công tử, thứ này rất giống với chén dạ quan truyền vào Trung Nguyên thời Đường triều, nhưng làm sao có thể làm nên mấy thứ trông cổ quái thế này được?

Đoàn Phi thần bí cười nói:

- Những thứ này là bảo bối thuật luyện đan Tây Dương cần dùng, còn nhớ lần trước ta hun đen cả phòng không? Có được những thứ này cũng sẽ không đến nỗi chật vật như vậy.

Tô Dung kinh ngạc nhìn Đoàn Phi nói:

- Công tử, người học ở đâu thuật luyện đan Tây Dương? Lẽ nào những thứ này được ghe chép trong mật điển của Ma giáo sao?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Có thể nói thế vậy, Ma giáo không phải từ phương tây truyền đến sao, ha ha.

Tô Dung thấy hắn không chịu nói thật liền lắc đầu đáp:

- Canh hạt sen đã đặt trên bàn rồi, người muốn ăn thì ăn, tiểu nữ về phòng nghỉ đây.

Nhìn Tô Dung tức dận bỏ đi, Đoàn Phi không giữ lại, sau khi tiễn Tô Dung đi, hắn đóng cửa lại tiếp tục hưng phấn xem xét đồ đạc trong chiếc hòm.

Một hộp xì gà bị vứt qua một bên, sáu phần dụng cụ bằng bạc bị ném sang một bên, một cái hộp giấu ẩn dưới đáy hòm xuân hiện trước mắt Đoàn Phi

Đoàn Phi cẩn thận mở chiếc hộp đó ra, chiếc hộp đã bị khóa lại bởi một chiếc khóa đồng nhỏ gọn, nhưng chìa khóa lại đang cắm vào mắt ổ khóa. Đoàn Phi nhẹ nhàng vặn một cái, ổ khóa liền mở ra, Đoàn Phi chậm rãi nâng nắp hòm lên. Thấy rồi, lúc hăn nhìn thấy thứ đồ bên trong chiếc hộp, suýt chút nữa vui mừng mà reo to lên.

Súng! Trong rừng đang để 2 cây súng kíp tuyệt đẹp, trên chuôi nắm vàng rực khắc chuyện xưa của người dũng cảm Đồ Long. Không có trang bị đầu ruồi, cò súng khác với súng mà Đoàn Phi biết. Ngòi lửa sau ống của nó dùng để điều khiển súng, bóp cò, ngòi lửa sẽ tới đít súng, đốt cháy thuốc nổ phóng ra đạn, cò của 2 cây súng này vẫn rất nguyên thủy.

Cảm giác hưng phấn của Đoàn Phi thoáng giảm, vì súng như thế đối với hăn mà nói thì thiếu sức hấp dẫn. Hăn không thể luôn cõng vài dậm ngòi lửa tuần tra khắp nơi, bất kể lúc nào đốt ngòi lửa dự phòng không? Từ tính sử dụng dễ dàng mà nói thì súng ngòi lửa còn xa mới so được với nổ trong tay hăn, nhưng mà..

Đoàn Phi cầm lên tay 1 cây súng ngắn mồi lửa xem kỹ càng, trình độ mài dũa dứt khoát không thể sánh với đám thợ công của Bảo Đại Tường, song nòng súng dài chừng 3 thốn (~10cm) lại không phải thợ công của Đại Minh bây giờ có thể làm được. Nó sử dụng thép tốt với kỹ thuật khoan lỗ để đục ra, bây giờ Đại Minh vẫn chưa có loại thép và kỹ thuật này. Đoàn Phi nhìn qua về phía trong ống súng, sau đó trợn cả 2 mắt, không thể tin được kêu lên

- Sao có thể như vậy.

Đoàn Phi đột nhiên phát hiện văn hình xoắn ốc trong ống súng! Hiện nay thợ công Đại Minh nắm mơ cũng không nghĩ được đường xoắn ốc này quan trọng đến mức nào.

Thấy vắn xoắn ốc đó, Đoàn Phi lòng nặng trĩu, vũ khí bên kia Châu Âu đã phát triển đến trình độ như vậy chưa? Xem ra khoa học kỹ thuật của Đại Minh triều đã lạc hậu mọi mặt với Châu Âu rồi. Nếu không phải xa xôi cách trở biển khơi, chỉ sợ hải tặc của Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Hà Lan đã sớm giết tới đây rồi, mà tất cả đế quốc Đại Minh vẫn đang đắm chìm trong mộng đẹp Thiên Triều Trung Hoa trước đây.

Cất kỹ súng, Đoàn Phi nhìn nhìn bình lọ trên bàn, không do dự tiến lại trước bàn sách, bắt đầu múa bút thành văn. Phần bản sớ này cùng với đồng hồ để bàn lớn và một hộp xà phòng sẽ mang cùng vào kinh đô, tặng cho tận tay Hoàng Đế Đại Minh, hi vọng nhận được yêu mến của hoàng thượng.

Ý trời vô thường, Đoàn Phi không muốn lại tiếp chiêu bị động, hắn muốn nắm quyền chủ động trong tay! Hắn không muốn làm một gian thần, thế nhưng hắn tuyệt đối không để kẻ khác hà độc thủ mình. Nếu Hoàng Đế hiện nay không tầm thường, vậy hắn hãy làm một gian thần không tầm thường đi!

Sáng sớm ngày hôm sau, tâm tính Đoàn Phi đã bình phục bình thường, đã chơi Thần Long Trảm được rồi, sau đó gọi 4 người bạn Thạch Bân, để 4 người họ tự tấn công mình, đánh cho 4 người bạn họ đánh tan tác tả tơi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Ý Trời Vô Thường

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Q.3 - Chương 210: ý trời vô thường

Tô Dung dạy cho Thạch Bàn bọn họ 1 kỹ xảo đối địch liên thủ, họ vốn dĩ không thể thua thê thảm như vậy, chỉ là Thạch Bàn lòng không yên, nhiều lần phạm sai lầm, dẫn đến như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Mọi người đều thấy trong mắt, nhưng lại không biết nên khuyên ngăn thế nào cho thỏa đáng. Quách Uy âm thầm kéo Đoàn Phi sang một bên, nói cho hắn biết 1 chuyện không tốt lắm, Tưởng Tuấn và Thạch Bàn chút nữa đánh nhau vì một lời không hợp.

Đoàn Phi biết mấu chốt vấn đề ở chỗ đó, hắn để cho Quách Uy đi trước. Khi trong sân chỉ còn 2 người mình và Thạch Bàn, Đoàn Phi ôm vai Thạch Bàn rất thân thiết, Thạch Bàn có phần lay người phản kháng, Đoàn Phi đưa hắn ngồi lên ghế đá kéo dài bên sân luyện võ, nói :

- A Bàn, có phải đệ giận ta không?

Thạch Bàn gượng gạo nói:

- Đệ có tư cách gì để giận?

Đoàn Phi cười ha hả nói:

- Ta biết đệ đang giận ta, đây đều là lỗi của ta. Bên ta có Dung Nhi, đã không để mắt đến cảm giác của đệ, đệ cũng không còn nhỏ, nên tìm một người vợ. Ta hỏi đệ, đệ thật là thích Tiểu Hoàn không?

Thạch Bân nghe lời Đoàn Phi nói, tâm trạng yếu mềm đi. Y ừ một tiếng, Đoàn Phi cười đáp:

- Được, có câu này của đệ, cho dù trời có sập xuống, ta cũng giúp cho đệ, đệ cứ theo đuổi Tiểu Hoàn cô nương đi

Thạch Bân ngập ngừng nói:

- Thế nhưng mà tối qua huynh đã nói, muốn đệ xa họ một chút.

Đoàn Phi cười nói:

- Tô cô nương vốn còn định hôm nay đi, cô ta đã đổi chủ ý, tâm tư ta cũng sẽ thay đổi mà.

- Nhưng...

Thạch Bân bần khoản đứng dậy nói:

- Chủ tử của nàng ấy là Đông Xưởng Đường Đầu, nàng ấy có thể cũng là Đông Xưởng Phiên Tử nhỉ?

Đoàn Phi vỗ vỗ vai Thạch Bân, cười nói:

- Sợ cái gì! Thân phận nàng ta càng cao quý càng nguy hiểm, khi bắt đầu mới có cảm giác thành công. Đệ lo lắng thân phận mình? Lát nữa ta sẽ bảo Hoa Minh sắp xếp cho đệ một chức vị Cẩm Y Vệ Bách Hộ thế nào? cao hơn Đông Xưởng Phiên Tử mấy bậc rồi!

- Không cần

Thạch Bân nhăn nhó đứng dậy nói:

- Đệ không có khả năng như vậy, cứ đi theo Phi ca thì tốt hơn. Hơn nữa nếu như phải dùng thân phận của Cẩm Y Bách Hộ mới theo đuổi được nàng ấy, vậy đâu còn ý nghĩa gì?

Đoàn Phi tỏ ý khen ngợi nói:

- Tốt, có tiến bộ

Sau khi nói xong Đoàn Phi không cười nữa, nói:

- A Bân, đệ phải nhớ rõ, họ dẫu sao là người của Đông Xưởng. Có một số chuyện đệ đừng nói lỡ miệng, dù uốn nói cho họ biết điều gì, cũng phải đến khi biết rõ rõ ràng bản tính các nàng hoặc đệ đã lấy được cả trái tim và thể xác Tiểu Hoàn.

Thạch Bân sáng khoái nói:

- Phi ca huynh yên tâm đi, đệ hiểu rồi, công tư phân minh mà, việc không nên nói đệ sẽ giữ kín như bưng.

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

- Ta quyết định sẽ tiễn đám người Hạ đại ca. Đáng lẽ để đệ đi, nếu như đệ muốn theo đuổi Tiểu Hoàn cô nương, ta phải để Tưởng Tuấn và Hồng Bang đi thôi.

Thạch Bân nhảy đứng lên, nói:

- Hay là đệ đi, chỉ có đệ biết chuyện của họ, phải càng ít người biết càng tốt.

Đoàn Phi cười hừ đá y một cước, nói:

- Đệ hiểu được là tốt rồi, còn cái kính với ta nhĩ. Đi thôi, trước khi đi có cần phải gặp Tiểu Hoàn cô nương của đệ trước không?

Thạch Bân ngượng ngùng nói:

- Sau này không thể, Phi ca tốt vì ta, là đệ quá ngu ngốc. Dù sao các nàng phải nương nhờ bên cạnh Phi ca, đệ cũng không vội theo đuổi nàng. Phi ca, huynh muốn đệ đưa Hạ đại ca bọn họ đi đâu?

Đoàn Phi hạ giọng, ghé vào tai Thạch Bân nói:

- Tiễn bọn họ về Bảo Ứng, trong nhà ta, sau đó thì quay về luôn.

Đoàn Phi vui sướng nhìn Thạch Bân rời đi, sau đó lại nhìn thấy Tô Dung mỉm cười đi tới. Đoàn Phi để nàng đi tới trong sân, bỗng nhiên rút đao đánh về phía nàng, cùng lúc cười nói:

- Dung Nhi, chơi với ta một chút đi.

Tô Dung vui mừng không sợ, vỗ một chưởng nhẹ lên mặt đao của hắn, đẩy Thần Long Trảm đánh tới một bên. Đoàn Phi rút đao về, rồi lại tung một đao ra.

Tô Dung nói:

- Giữa 2 đao xa cách quá lâu, thiếu tính ăn khớp, dễ bị địch áp chế, 1 đao này có phần không hợp chuẩn. Đây là đao pháp khi người đang tác chiến với giặc Oa tự ngộ ra à?

Đoàn Phi một đao này mang theo chút khí thế của sa trường huyết chiến, cho nên Tô Dung sẽ hỏi câu này

Đoàn Phi đáp:

- Người chỉ nói đúng một nửa, đó là La Hán Đao cùng voqai kinh nghiệm thực chiến thay đổi mà nên, thấy thế nào?

Tô Dung nhè nhẹ thoáng qua, sau đó dùng ngón trỏ và ngón giữa gõ nhẹ lên sống đao, Đoàn Phi suýt nữa tuột đao khỏi tay. Tô Dung dừng dừng nói:

- Có chút đầu voi đuôi chuột, đối phó người bình thường còn có thể, với cao thủ chỉ có đường chết.

Đoàn Phi không nhụt chí, nói:

- Ta là lần đầu luyện tập, khi này đánh cho Thạch Bàn bọn họ tan tác tã toại, sớm muộn cũng có thể đánh cho người bán sống bán chết. Xem ta một đao này!

Tô Dung chỉ phòng thủ không tấn công, đao của Đoàn Phi múa đẹp mắt, thế nào cũng không lại gần hơn 1 thước (0,33m) bên người nàng.

Sau một hồi điên cuồng, Đoàn Phi mệt không chịu được nữa, chống đao xuống đất, thở hổn hển nói:

- Không được rồi, lần sau lại chơi đi, ta mệt chết rồi, đao này quả thực quá nặng.

Tô Dung nói:

- Lực tay của người và công lực cũng tạm đủ dùng. Sở dĩ nhanh như vậy thì không được, là vì người không hiểu thuật khống chế đao. Chờ người lĩnh hội được khống chế đao, lực cũ chưa mất lực mới đã sinh, khi đó người sẽ đủ đao pháp chuyển lượn như mây bay nước chảy, mãi không ngừng, khi đó đao pháp mới chỉ tạm đủ nhập môn.

- Thuật té xiủ? khỏi cần học ta đã té xiủ rồi.

Đoàn Phi ngã xuống đất dễ dàng, Tô Dung cúi đầu nhìn hắn, nói:

- Nếu người mệt mà nằm luôn xuống, người sẽ mãi mãi không khi nào vượt qua chính mình, mau đứng dậy

Đoàn Phi biết nàng nói rất có lý, vừa nghiêng răng, vừa bò dậy, đang muốn hỏi Tô Dung thế nào là thuật khống chế đao, đột nhiên nghe thấy một hồi tiếng chạy như điên, sau đó lại nhìn thấy Thạch Bân cầm đầu lại, phần kích nhìn Đoàn Phi hét:

- Phi Ca, huynh đoán xem ai tới, huynh nhất định không thể đoán được. nguồn

Điều này giống như người quen, Đoàn Phi cau mày nói:

- Sao đệ lại giật mình như vậy? Rốt cuộc là ai tới hả?

Thạch Bân nói:

- Là Hải Tử, Hải Tử đến tìm chúng ta!

- Hải Tử?

Đoàn Phi có phần sửng sốt, nhớ tới cái tên Hà Hải, hân vui sướng nói:

- Thật là tiểu tử Hà Hải này? hân về thật rồi? hân ở đâu, mau đưa ta đi gặp hân!

- Phi Ca, đã lâu không gặp!

Hà Hải đứng ở cửa phòng sách bước nhanh tới Đoàn Phi nói.

Hà Hải vừa gầy, vừa đen, cái đầu cũng cao không ít, 2 mắt sắc sảo hơn rất nhiều. Đoàn Phi bước nhanh, ôm hân, rồi rồi vỗ lên ngực hân, nói:

- Đệ, tên tiểu tử này, còn biết quay về đó, còn biết tìm ta nữa đó!

Hà Hải nước mắt lóng lánh trong mắt, hần nhìn Tô Dung ghen ngào hỏi:

- Vị này là chị dâu à?

Vẻ mặt Tô Dung hơi hơi nóng lên, Đoàn Phi cười ha ha nói:

- Ta thật ra muốn, đáng tiếc Tô cô nương không cho ta cơ hội

Hần kéo tay Hà Hải tới giới thiệu:

- Vị này là Tô cô nương, trước mắt tạm thời là nha hoàn, sư gia và hộ vệ của ta. Tô cô nương là đệ tử của phái Nga Mi, võ công rất lợi hại, nhiều lần đã cứu ta đó.

Hà Hải thoáng qua chút kinh dị, hần gật gật đầu cung kính với Tô Dung, nói:

- Hà Hải gặp qua Tô cô nương.

Tô Dung cười nói:

- Ta nghe công tử nói việc của huynh đệ các người rồi, ta đi pha trà, các người nói chuyện từ từ.

Đoàn Phi kéo Hà Hải ngồi lên ghế, Đoàn Phi vội vã hỏi

- Hải Tử, đệ gần đây thế nào? có gì cần ta giúp chỗ nào không?

Hà Hải cười ha hả nói:

- Vẫn tốt, vẫn chạy đi mấy chỗ, làm chút kinh doanh nhỏ mà thôi.

Khi hần đang nói chuyện, ánh mắt Thạch Bân đứng một bên thoáng nhìn, Đoàn Phi hiểu ý ngay, nói với Thạch Bân.

- A Bân, người không mau đi chuẩn bị chỗ nghỉ cho Hải Tử? lần này đệ ấy sẽ ở mấy ngày.

- Vâng .

Thạch Bân nói phần khích:

- Hải Tử, người đợi chút ha.

Sau khi Thạch Bân đi, thần sắc của Hà Hải liền thay đổi, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Phi ca, 3 tháng không gặp, không ngờ huynh đã đường đường trở thành khâm sai của Tuần Phủ Nam Trực, mà đệ lại suy đồi thành hải tặc

Đoàn Phi kinh ngạc nói:

- Cái gì? Người không phải ra biển với Thành thúc làm ăn gì? Làm sao lại...

- Thành thúc chết rồi, chính đệ giết.

Hà Hải cười ha hả, hắn đưa tay phải từ ống tay áo ra, nói:

- Hắn chém đệ một ngón tay, đệ chém đầu hắn, làm ăn vậy quả có lời.

Đoàn Phi trầm ngâm nói:

- Hắn động thủ trước? vì sao vậy?

Hà Hải nói thản nhiên: v

- Vì bức hải đồ (bản đồ hàng hải) của huynh vẽ kia. Huynh dặn đệ không tùy tiện để lộ, đệ quá ngốc, quá dễ dàng, quá tin người.

Đoàn Phi thờ dài, nói:

- Thật không ngờ được.

Bức hải đồ đó chỉ là Đoàn Phi vẽ lại qua loa từ trí nhớ của mình, nhưng đã trở thành bản đồ chuẩn xác thời bấy giờ. Bức họa của Đoàn Phi không chỉ có Đông Nam Á, còn có eo biển Malacca và Châu Úc. Đó đã không chỉ là một bức hải đồ, quả thực là núi vàng núi bạc dùng không bao giờ hết! thậm chí là bản đồ để hoàn thành sự nghiệp thống trị vĩ đại!

Hà Hải liếc mắt ra phía ngoài, nói:

- Phi ca, chúng ta nói ngắn gọn, bây giờ đệ không những là hải tặc, hơn nữa còn phạm tội giết người, nếu như huynh không định bắt đệ, đệ có hai việc muốn huynh giúp đỡ.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Cánh Chim Dàn Lớn

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Q.3 - Chương 211: cánh chim dàn lớn

Đoàn Phi khẽ thở dài:

- Lúc trước đệ nói muốn ra biển ta đã sớm biết sẽ gặp cơ sự này, chỉ cần đệ không có làm hại đến bá tính, mọi việc khác ta sẽ ủng hộ đệ, nói đi, đệ muốn ta giúp đỡ gì? Cần người hay vũ khí, trang bị, tiếp tế thực phẩm?

Khi Hà Hải biểu hiện ra thứ miễn cảm này, nhất định là có mưu đồ mà tới, phán đoán của Đoàn Phi là có căn cứ, đôi mắt Hà Hải chột lóe lên, hần mím cười, nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

- Phi ca quả nhiên uyên bác, trước tiên, đệ có phần đại lễ tặng Phi ca, Thành Đăng Dung tuy bị đệ giết, nhưng thủ hạ của gã Bành Diên Lam mang theo vài người hiện tại đang ở Tô Châu. Kẻ này uy hiếp đệ quá nhiều, Phi ca không ngại thì loại trừ thay đệ, tiện thể lập công lớn.

Điều này một công đôi việc Đoàn Phi ắt sẽ không từ chối, hần gật gật đầu nói:

- Điều này không có gì, còn gì nữa không?

Hà Hải đáp:

- Phi ca huynh đã xét nhà Vương Thế Dũng, trong nhà y có người tên Phó Đề đệ muốn bảo vệ người đó ra ngoài, anh ta chỉ là một người đọc sách tay trái gà không chặt. Trên biển Vương Thế Dũng làm ăn hơn phân nửa đều do anh ta đảm trách, người này nếu đi theo đệ, đệ tin trong một năm sẽ trở thành người đệ nhất ra biển làm ăn trong dân gian!

- Phó Đề? Cái tên này ta sao chẳng có ấn tượng gì?

Đoàn Phi nghi ngờ nói.

Hà Hải lưỡng lự chút, khi này mới đáp:

- Anh ta là tiểu tướng công của Vương Thế Dũng, không mấy người để ý đến tác dụng và tồn tại của anh ta.

Nói đến tiểu tướng công, Đoàn Phi thoát nhiên nhớ tới một người, Đoàn Phi chợt nói:

- Hóa ra là hãn, không ai để ý càng tốt, như vậy ta phóng thủy mới thuận lợi dễ dàng a.

- Phóng thủy?

Hà Hải không hiểu hỏi, Đoàn Phi cười ha ha giải thích:

- Ý là dàn xếp, hai chuyện này ta có thể đáp ứng đệ, có qua có lại mới toại lòng nhau. Đệ cũng giúp ta một vài chuyện đi.

Đoàn Phi vuốt cằm nói:

- Phi ca huynh cứ nói, đệ sẽ cố gắng giúp huynh hết mình.

Đoàn Phi nói:

- Rất đơn giản, đệ tìm hiểu giúp ta một vài người mới vừa về đây, ví dụ như người biết nấu thủy tinh, có thể rèn thép, tu sĩ. Đúng rồi, tu sĩ bên Châu Âu bình thường đều biết không ít thứ, ta không cần biết đệ mua hay cướp đoạt, mang về đây cho ta người biết kỹ xảo bát quái Cổ Lý này.

Hà Hải tuy không rõ Đoàn Phi muốn số người này làm gì, nhưng việc này không khó làm, cậu ta không chút do dự trả lời, Đoàn Phi suy nghĩ lại nói:

- Đúng rồi, ta còn muốn sách, sách Tây Dương, sách gì cũng đều cần, đệ chỉ cần mang về đây cho ta, ta có thể lấy vàng đổi sách Tây Dương có cân nặng như nhau. Đương nhiên, phải tìm cho ta vài người thông dịch. Ủ, bình thường tu sĩ đều có thể hiểu mấy ngôn ngữ, còn cần gì nhỉ? Ừm, nếu là đệ làm ăn lớn, không ngại đi Trung Đông chuyển cho ta một thuyền dầu đen về, còn có cây cao su Châu Nam Mỹ.

Đoàn Phi phấn khích hoa chân múa tay đứng ở đó nói, Hà Hải lặng lặng nghe, cố gắng hết sức nhớ những chuyện mà Đoàn Phi nói.

Đoàn Phi đang cao hứng nói, trong tai đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vọng lại gần, Đoàn Phi vội làm tổng kết, nói:

- Bao nhiêu đó nha, quan trọng nhất là người và sách, người giúp ta làm càng nhiều càng tốt. Ở đây ta còn hai mươi vạn hai ngàn phiếu, đệ cầm lấy tăng thêm thực lực của mình, nhớ kỹ, nhất định phải còn sống, nếu bị quân đội Đại Minh bắt được, không cần chống cự, chỉ cần báo tin về, ta sẽ cố gắng nghĩ cách cứu đệ.

Hà Hải gật gật đầu, hi vọng trong lòng lại không ôm nhiều lắm. Chúc quan Đoàn Phi càng làm càng lớn, sao có thể gánh chịu rất nhiều can hệ cứu một hải tặc? Hôm nay cậu ta cũng là không còn cách nào khác mới đến tìm Đoàn Phi, Đoàn Phi không bắt cậu ta ngay cậu ta đã thấy có phần khó tin rồi, đương nhiên, giống như Vương Đường và thủ hạ Vương Thế Dũng

cũng đang khống chế mấy đám hải tặc, mọi người muốn gì thì có đó, nhưng có nạn cùng chịu thì khó có thể nói.

Đoàn Phi biết cậu ta trong lòng có lo ngại, bởi vậy có vài lời cũng chưa nói ra, trong bụng tính toán xem làm thế nào để thuyết phục Chính Đức Hoàng Đế, ban cho Hà Hải một mảnh giấy phép tư lựợc.

: Giấy phép tư lựợc là công văn chính thức giao quyền cho cá nhân lái thuyền dân vũ trang để công kích, bắt giữ, cướp đoạt thuyền thương của giặc.

Thạch Bân bước nhanh vào thư phòng, nói với hai người:

- Phi ca, Hải tử, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, Hải tử lần này định ở đây mấy ngày? Chúng ta đã lâu không uống rượu ôn chuyện cũ với nhau rồi.

Lần trước tụ họp ở đại lao huyện Bảo Ứng, khi đó Bát Đại Kim Cương trong đám tiểu tử vô lại huyện Bảo Ứng giờ chỉ còn lại ba người, Hà Hải thở dài, nói:

- Chắc ở lại đây ba đến năm ngày, ta bận buôn bán, Phi ca cũng đang bận công sự, chỉ sợ không có thời gian ôn chuyện cũ.

Đoàn Phi cười nói:

- Ta không không sao cả, việc tra án ta đã làm gần xong, chuyện còn lại để lại cho khâm sai là được rồi, đêm nay chúng ta sắp một bàn ở hậu viện này, ba chúng ta, uống thỏa mái.

Hà Hải gật đầu, lúc này Tô Dung bưng trà lên, Phi Đoàn lại nói:

- Dung nhi, những công phu mà người dạy bọn Thạch Bân ta cũng muốn để Hải tử luyện, người thấy sao?

Tô Dung liếc nhìn Hà Hải, nói:

- Công phu tiểu nữ dạy bọn họ cũng không phải là không thể truyền ra ngoài, công tử tự mình quyết định là được, không cần hỏi ý tiểu nữ.

- Vậy tốt rồi,

Đoàn Phi nói với Hà Hải:

- Đệ buôn bán ở ngoài không dễ, luyện một chút công phu vừa giúp thân thể khỏe mạnh lại rèn luyện thể lực, gặp phải địch đánh không được vẫn có thể chạy, A Bân, thể hiện bản lĩnh cho Hải Tử xem chút đi.

- Khà khà...

Thạch Bân cười đắc trí nhìn Hà Hải, kéo ống tay áo lên, để lộ cơ bắp cuồn cuộn.

Khi Thạch Bân đang khoe công phu của mình với Hà Hải, Đoàn Phi về phòng của mình, lấy ra 6 dụng cụ và 1 cây súng kíp, hào hứng cầm đưa cho Hà Hải.

Hà Hải cầm cây súng kíp và 6 dụng cụ nhìn một chút, lại trả cho Đoàn Phi, nói:

- Phi ca, hai loại đồ này là của Vương Đường cất dữ phải không? Sáu dụng cụ này bây giờ đã rất thông thường rồi, đệ có mấy món cơ, cây súng này không tiện dùng ở chỗ ẩm ướt, cũng khó bảo dưỡng, không dễ sử dụng như một cây đao thép thượng hạng.

Đoàn Phi giật mình, cười nói:

- Ta hiểu rồi, tay nghề rèn sắt thép của Tô Châu Lưu gia không tồi, khi rảnh rồi chúng ta cùng đi xem nha.

Hà Hải ngẫm nghĩ một chút trả lời, Tô Dung như thoáng chút suy nghĩ liếc nhìn cậu ta, bắt đầu tò mò với thân phận của cậu ta. Pháp luật Đại Minh

quy định, người không có công danh thì không được mang theo vũ khí, tuy nhiên điều lệnh này lại không có thực hiện đến cùng, nhưng tiểu bá tính bình thường lại không dễ vi phạm điều cấm kị, cho dù là người làm ăn buôn bán, phân nửa cũng chỉ có thể nhờ bảo tiêu, mà không thể tự mua đao phòng thân.

Thời gian không còn sớm, đến lúc bọn Hạ Thịnh rời đi rồi. Thạch Bàn rất trân trọng thời gian ở cùng với Hà Hải, Đoàn Phi không biết làm thế nào đành để Quách Uy đi chuyến này, dù sao bọn Hạ Thịnh trên đường đóng giả kẻ ngốc, đến nơi rồi sẽ hành sự ngầm, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Tự Đoàn Phi dìu mấy người Hạ Thịnh ra cửa lên xe ngựa, vẻ mặt trầm xuống nghiêm nghị nhìn theo xe ngựa xa dần, đột nhiên nghe thấy tiếng Quản Tiêu Hàn vọng bên tai:

- Công tử, tại sao công tử để mấy người Hạ thiếu hiệp đi?

Đoàn Phi nghiêng người nhìn ả, cách ăn mặc của Quản Tiêu Hàn và Tô Dung như nhau, giữa một đại gia khuê các và a hoàn, so với a hoàn Tiểu Hoàn bên cạnh ả thì chỉ nhìn từ cách ăn mặc cũng có thể khẳng định quan hệ chủ tớ.

Đoàn Phi cảm nhận được Tô Dung có chút dịch lại gần mình, lòng hẳn thầm vui, mỉm cười với Quản Tiêu Hàn nói:

- Quản cô nương không nghỉ ngơi sao? Giờ Tô Châu đại cuộc đã định, ta không chắc tiếp theo sẽ phải đi đâu, đi đi về về vất vả không tốt với bọn họ, ta tính đưa mấy người Hạ đại ca về Dương Châu, tìm nơi thu xếp ổn thoả, nghĩ cách khác chữa bệnh cho họ.

Quản Tiêu Hàn đứng lúc biểu hiện sự kinh ngạc của mình, nói:

- Thái độ của công tử với Tiêu Hàn rất khác biệt so với hôm qua đấy.

Đoàn Phi cười, nói:

- Thì sau một đêm, cuối cùng Đoàn Phi hiểu rõ rồi, Quân cô nương, lát nữa ta phải đi nha môn, Quân cô nương phải tự ra ngoài du ngoạn rồi, hay là theo ta đi nha môn một lần nhé?

Quân Tiêu Hàn nói:

- Là a hoàn, đương nhiên phải theo bước công tử, công tử cứ yên tâm, Tiểu Hàn sẽ không làm bất cứ điều gì dèm pha.

Đoàn Phi cười nói:

- Ủ, có thể như vậy thì ta yên tâm rồi, Thạch Bân người ở lại cùng Hải tử, ta nếu không đi nha môn công sự, chỉ sợ Dương khâm sai lại phái người dục ta! Dung Nhi, chúng ta đi.

Cả nhóm bọn Đoàn Phi cười ngựa đến nha môn, Dương Thận đã thắng đường sớm từ lâu, đợi hẵn đến thăm kết một vụ án, Đoàn Phi mời Dương Thận tạm ngừng đến hậu đường. Sau khi ọi người lui ra hết, Đoàn Phi khai môn kiến sơn nói:

- Việc đó Dương đại nhân suy xét thế nào rồi? truyện copy từ

Dương Thận chau mày nói:

- Đoàn đại nhân, hôm qua ta nghiêm túc suy xét, hai người mà đại nhân nói đến năng lực có đấy, nhưng mà.

Đoàn Phi hỏi tiếp:

- Nhưng sao?

Dương Thận khó xử nói:

- Chúc vị họ bây giờ quá thấp, nếu bổng chốc thăng quan quá nhanh, chỉ e sẽ mang tới chỉ trích a.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Nô Nhan Mạnh Tướng

Lo lắng thực sự của Dương Thận là nuôi hổ thành họa, Đoàn Phi đề nghị điều Quế Ngạc và Lâm Hi Nguyên về đảm nhiệm Tô Châu Tri phủ và Đông tri, đây rõ ràng là kéo bè kết phái mà, Dương Thận ắt phải nghĩ cách khước từ.

Đoàn Phi theo lý tranh luận nói:

- Quế Ngạc đã làm tri huyện, thanh liêm năng lực xuất chúng, Lâm Hi Nguyên có tiếng cũng không tệ, sao không thể vượt cấp thăng quan? Dương đại nhân cũng rất trẻ mà, làm khâm sai tuần tra rất tốt, cũng có thể nhìn thấy năng lực không liên quan với tuổi tác. Trước mắt quan viên phủ Tô Châu hầu như không để lọt lưới, nước không thể một ngày không vua, phủ Tô Châu cũng không thể mãi dựa vào một Bố Chánh Sứ không có bất kỳ danh vọng và uy tín nào. Dương đại nhân hay là còn có người chọn lựa tốt hơn? Ta thấy Dương đại nhân có lẽ nên sớm quyết định cho thỏa đáng.

Dương Thận than một tiếng, trong lòng ông ta ngược lại là có vài nhân tuyển, nhưng lại không giám tùy tiện đề xuất, ông ta có phần bất đắc dĩ nói:

- Đoàn đại nhân, việc này ngày mai chúng ta lại bàn nên làm thế nào? Hay là mau chóng xử cho xong vụ án tồn đọng đi.

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

- Cũng được, ta lại cho Dương đại nhân thời gian suy xét một ngày suy xét, kéo dài nữa chỉ sợ đều không tốt với mọi người.

Đoàn Phi quay người đi ra phía ngoài, khi đến cửa hắt dừng bước, xoay người nói với Dương Thận:

- Có một chuyện chút nữa không nói cho Dương đại nhân, tối qua ta gặp một vị khách, lai lịch của người đó Dương đại nhân chắc hẳn đã nghe qua chứ?

Đoàn Phi nói xong đi luôn, Dương Thận thở nhẹ, tâm trạng không khỏi có phần nặng nề, chuyện này sáng sớm nay ông ta đã được nghe người bẩm báo, hành động của Trương Nhuệ lần này khiến ông ta có chút bất ngờ. Đông Xưởng bổ nhiệm người ở bên cạnh Đoàn Phi cũng không kỳ lạ, ông ta cũng không giám đảm bảo bên cạnh mình không có trinh thám, tuy nhiên phái người lộ liễu như vậy, hơn nữa còn là một mỹ nhân tuyệt thế, mục đích của Trương Nhuệ cũng có chút đáng nghi rồi, theo dõi hay là lôi kéo? Bất luận là dạng nào, Dương Thận cũng không khỏi có phần lo lắng.

Đại lao Tô Châu từ đêm hôm qua đã kín hết chỗ, những tội phạm quan trọng như Vương Thế Dũng, Ô Hữu Sách đều ở nơi này. Những tên lâu la khác thì được giam trong phủ xa hoa của Vương Thế Dũng, lý do vì khu đất đó vị trí thuận tiện, cách ngã tư chém đầu rất gần, hơn nữa đất rộng rãi, phòng lại nhiều, vây một cái sân cho người vào là được, bên ngoài phái binh lính đến bao vây, những người này cho dù biến thành ruồi cũng khó bay thoát.

Khi Đoàn Phi bước vào sân nhà của Vương Thế Dũng, Vệ Đô ty Tô Châu Quan Tuấn Huy đang đợi hắt, Quan Tuấn Huy tuổi tầm bốn mươi, nhưng cơ thể vẫn cường tráng, tinh thần phấn chấn, nhìn chỉ như hơn ba mươi. Người này cũng là một viên kiêu tướng, có điều chìm nổi trên quan trường nhiều năm, đã biến thành một kẻ lười đời, nếu không cũng sẽ không thể có được chức Đô Ty Tô Châu một chức vụ khiến nhiều người ham muốn này.

Hôm qua khi gặp mặt, bọn họ chưa có cơ hội nói gì nhiều với nhau. Hôm nay Quan Tuấn Huy đặc biệt tới đây chờ Đoàn Phi. Có điều khi gặp mặt, Đoàn Phi cực nhanh đánh mắt sang hắn, Quan Tuấn Huy lập tức hiểu ý, nghiêm mặt thờ lạy quay sang nhìn hót Đoàn Phi.

Đoàn Phi giơ tay lên, Quan Tuấn Huy lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, Đoàn Phi nói :

- Quan đại nhân, bản quan cho người một cơ hội lập công, ta nhận được tin, ở ngõ Hà Manh ở thành Đông có một nhóm cướp biển đầu sỏ đóng giả làm thương nhân ẩn nấp, tổng cộng khoảng bảy tám tên, chúng đều là những kẻ vô cùng độc ác. Ta hi vọng người có thể đích thân dẫn theo năm mươi huynh đệ tháo vát, lặng lẽ bao vây sau đó tóm gọn, sống chết không cần biết. Tù túng của ta Thạch Bân biết rất rõ khu vực đó, để dẫn dắt các người qua.

Quan Tuấn Huy vui mừng quá đổi, ôm quyền nói :

- Đa tạ đại nhân cất nhắc, ty chức sẽ dẫn người qua đó ngay, nhất định sẽ bắt sống từng tên đem về!

Đại Minh tuy trọng văn khinh võ, nhưng quân công càng quan trọng. Nếu bắt sống được tên hải tặc đầu sỏ, lấy những chiến tích ác liệt của Đại Minh từ trước tới nay đối với hải tặc mà nói, tất sẽ là đại công, đủ để trừ bỏ những lỗi lầm mà Quan Đô Ti tham ô nhận hối lộ. Hơn nữa hôm qua hắn còn giúp truy bắt mấy tên tham quan có liên can ở phủ Tô Châu. Chỉ cần khâm sai đại nhân nói tốt cho vài câu trong tấu chương dâng lên Hoàng thượng, còn sợ sau này không có cơ hội thăng quan phát tài sao?

Nhìn bóng lưng Quan Tuấn Huy kích động mà rời đi, Quan Tiêu Hàn hơi nhú mày nói :

- Công tử, người từ đâu có được tin tức đó? Có xác định là không lầm không? Đừng để bắt nhầm người đấy!

Đoàn Phi cười thần bí nói :

- Ta tự có nguồn tin đáng tin, ha ha, người đâu, dọn dẹp bàn xử án, đưa nghi phạm lên, bản Khâm sai muốn bắt đầu xử án!

Hôm qua đã chém một đám, đám còn sót lại chỉ là đám lâu la không quan trọng, đương nhiên, cũng có ngoại lệ, thí dụ như người tên là Phó Điều mà Hà Hải yêu cầu với Đoàn Phi, tuy hẳn không có tiếng xấu nhưng hẳn lại giúp Vương Thế Dũng lo liệu việc buôn lậu vận tải biển, theo luật sẽ bị xử trảm. Một là Đoàn Phi cảm thấy buôn lậu cũng không có gì không tốt, hai là Hà Hải đã có lời nhờ, Đoàn Phi dứt khoát giả vờ hồ đồ, coi như không biết gì là được rồi.

Những người khác đơn giản là ý thế hiệp người, hoành hành ở thôn làng mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ đánh nhau, cũng không phải là thủ phạm đầu sỏ. Trong hồ sơ vụ án Đoàn Phi nhận được, tên những người này chưa từng được nhắc đến, quan phủ xử lý những người này cũng tự có cách thực hiện có hiệu quả, đó chính là phạt đánh và phạt tiền. (.

Đoàn Phi bắt những người có liên quan lại, uy hiếp sẽ chém một hai người trong đó để làm gương, những người này lại đùn đẩy cho nhau, ra sức vạch tội đối phương. Đoàn Phi lại cho gọi nha dịch trong vùng đến để đối chất điều tra sự thật, sau đó phán hình phạt nặng nhẹ theo tội ác. Nặng thì đánh năm mươi trượng, đeo gông thị chúng ba ngày, tiền thì phạt từ một trăm đến một ngàn lượng. Giao bạc ra là có thể đưa người đi, nếu không giao bạc, sẽ đeo gông thị chúng một ngày.

Bạc nhanh chóng được người nhà đưa tới, chẳng mấy chốc bạc đã chất đầy thành một ngón núi nhỏ. Còn chưa đến buổi trưa những người cần bị xử lý đã được xử lý hơn một nửa. Lúc này Quan Tuấn Huy mới kích động chạy đến, cúi chào Đoàn Phi theo nghi thức quân đội :

- Đại nhân, ty chức may mắn đã không làm nhục sứ mệnh, đã một lưới tóm gọn đám hải tặc, toàn bộ đã được bắt lại. Tìm được rất nhiều hung khí và tang vật trên người cũng như nơi trốn của bọn chúng! Chúng tiểu nhân đều đã mang hết về đây!

Đoàn Phi vui vẻ nói :

- Đô Ti đại nhân vất vả rồi, các huynh đệ không bị thương gì chứ? Không quấy nhiễu gì ở nơi đó chứ?

Quan Tuấn Huy nói :

- Không có ạ, những tên hải tặc đóng giả là thương nhân này ở trong một khách điểm nhỏ, bọn chúng khá cảnh giác, không uống rượu, tiểu nhân liền dẫn ông chủ trộn ít thuốc mê vào bình trà, không tốn chút công sức nào đã bắt được bọn chúng rồi!

Đoàn Phi hài lòng gật đầu nói :

- Quan đại nhân trí tuệ, mưu trí hơn người, rất tốt, những tên hải tặc kia đâu? Đưa chúng lên cho ta xem!

Quan Tuấn Huy vui mừng quay đầu quát :

- Dẫn chúng lên đây cho ta!

Hai binh lính Tô Châu lôi kéo bảy tên bị trói chặt vào nhau lên. Bảy tên kẻ nào kẻ nấy đều gục xuống, còn chưa tỉnh hẳn.

Thạch Bân tiến đến bên cạnh Đoàn Phi, thấp giọng nói :

- Phi ca, đều bắt về đủ rồi, một tên cũng không chạy thoát!

Đoàn Phi đưa tay ra cắt đứt lời còn chưa nói hết của hắn, quát :

- Đem nước lên, tạt nước cho những tên hải tặc này tỉnh lại cho ta, những tên còn lại bản quan cũng lười thăm vấn tiếp, mỗi người đánh hai mươi gậy, phạt năm trăm lượng. Thạch Bân, Quách Uy, đưa bọn chúng ra ngoài, đánh xong, thu ngân lượng rồi thả người!

Thạch Bân hiểu ý lĩnh mệnh ra ngoài, áp giải đám người trong đó có Phó Diêu ra ngoài. Thủ hạ của Quan Tuấn Huy rất nhanh đã đem hai thùng nước lên, dội lên đầu lần lượt bảy tên đang bị hôn mê. Bọn chúng trúng phải đều là loại thuốc mê bình thường, tạt nước lạnh xong giật mình mấy cái rồi lần lượt tỉnh lại hết.

Sau khi nhìn rõ mọi thứ trước mắt, bọn chúng cũng không giãy dụa phản kháng, cũng không lớn tiếng kêu la, chỉ nhìn nhau rồi rũ mắt xuống. Một tên tráng hán râu và tóc đều màu trắng xám hai mắt hiện lên tia hung dữ, hăn ngẩng đầu trừng mắt với Đoàn Phi kêu lên :

- Đại nhân, chúng tiểu nhân đều là những lương dân an phận thủ thường, các người bắt nhầm người rồi!

Đoàn Phi sớm đã có chuẩn bị, hăn cười lạnh nói :

- Có bắt nhầm người hay không bản thân người là rõ nhất, Bành Diên Lam, người từ nhỏ đã đi theo Thành Đản Dung ra biển buôn lậu. Lúc thì các người buôn bán, lúc thì chớp thời cơ đánh cướp thuyền của thương nhân, thủ đoạn tàn nhẫn không lưu lại đường sống cho ai, có rất ít người biết. Bây giờ các người đã rơi vào tay bản quan, các người hãy ngoan ngoãn mà nhận tội đi!

Đại hán kia bị gọi đích danh, lại bị nói trúng lai lịch, thần sắc biến đổi, hăn bật thốt kêu lên :

- Là ai nói cho người biết? Có phải là Hà Hải đã bán đứng chúng ta không?

Đoàn Phi lạnh lùng quát :

- Là ai không quan trọng, quan trọng là bây giờ các người đã nằm trong tay ta, thật thà nhận tội còn có thể được toàn thân, nếu không các người đợi mà bị lăng trì đi!

Chương 212: Nô nham mãnh tướng (2)

Bành Diên Lam tức giận mắng to :

- Ta biết ngay là tên súc sinh Hà Hải kia đã bán đứng chúng ta mà, đúng là nên sớm một đao giết hẳn đi!

Đoàn Phi sắc mặt lạnh lùng quát :

- Ở trước mặt bản quan còn dám ngông cuồng , người đâu, lấy kẹp gỗ lên đây cho ta!

Hoa Minh và Cẩm y giáo úy La Siêu Huy xoa tay nói :

- Đại nhân, kẹp gỗ chỉ sợ không đối phó được với đám hải tặc cứng đầu này. Nếu như đại nhân giao bọn chúng cho tiểu nhân thẩm vấn, chỉ cần một canh giờ là có thể khiến cho ít nhất quá nửa số chúng ngoan ngoãn nhận tội!

Trong Cẩm y vệ có rất nhiều cao thủ dùng hình, Đoàn Phi gật đầu nói :

- Cũng được, bọn chúng là của người đấy, nhớ là đừng làm chết, bản quan còn muốn xử bọn chúng ở mức cao nhất!

Hoa Minh cười ha hả, đưa người đi, Tô Dung nhíu mi nói :

- Công tử, đã tìm được hung khí và chứng cứ phạm tội, lại có người cáo mật chỉ tội, như vậy cũng đủ để phán bọn chúng tội chết rồi, sao còn phải khổ tâm dùng hình để lấy khẩu cung?

- Muội muội nói sai rồi!

Quản Tiêu Hàn bác bỏ nói :

- Những tên hải tặc này đều là những tên sát nhân vô cùng hung ác, trên tay không biết đã giết bao nhiêu mạng người, không giày vò bọn chúng, đánh bay nhuệ khí của bọn chúng, sao có thể báo thù rửa hận cho những bách tính chết oan kia được? Lòng thương hại của muội hay là dùng cho những người thật sự đáng thương khác đi!

- Lời này của Quản tiểu thư rất đúng ý ta, Dung Nhi, người quá mềm lòng rồi, nhưng cũng khó trách, chuyện của bọn chúng người cũng đừng để ý làm gì, lâm viên của tên Vương Thế Dũng này bố trí rất đặc sắc. Quản tiểu thư, người có thể cùng với Dung Nhi đến lâm viên đi dạo thư giãn một lát không?

Quản Tiêu Hàn cười nói :

- Công tử, người gọi tiểu nữ như vậy thật xa lạ, người cứ gọi tiểu nữ là Thanh Hàn là được rồi, Dung Nhi muội muội, chuyện bây giờ chúng ta giúp không nổi, ta và muội vừa gặp như đã quen từ lâu, rất muốn nói chuyện cùng muội, chúng ta cùng đi tâm sự, muội thấy thế nào?

Tô Dung xoay người rời đi, có chút tức giận nói :

- Mặc kệ thì mặc kệ, ta thích một mình một chỗ, ai cũng không được tới làm phiền ta!

Quản Tiêu Hàn cười nhẹ với Đoàn Phi một cái, rồi chạy đuổi theo. Đoàn Phi nói với Tiểu Hoàn ;

- Tiểu Hoàn, người và Thạch Bàn cùng đi lấy hai chén trà cho ta và Quan đô ti. Trong nhà Vương Thế Dũng có rất nhiều lá chè thơm, người hiểu về

trà chứ? Lấy cho ta một chén Bạch Mao Vũ Tiêm, lấy cho Quan đô ty một chén Phượng Hoàng Đơn Tùng đến đây!

Thạch Bân mừng khắp khởi dạ một tiếng rồi nhìn sang Tiểu Hoàn nói ;

- Tiểu Hoàn, đi thôi, người còn đợi gì nữa!

Tiểu Hoàn lườm trắng mắt, bất đắc dĩ đi theo, Đoàn Phi khẽ mỉm cười, vẫy tay cho tả hữu lui ra. Quan Tuấn Huy cũng hiểu ý cho thủ hạ lui xuống, bước tới gần Đoàn Phi hơn, a dua nói :

- Đoàn đại nhân, tiểu nhân hợp tác như vậy, Hoàng Thượng và Vương đại nhân bên đó xin Đoàn đại nhân nói giúp cho vài câu!

Đoàn Phi hừ một tiếng nói :

- Quan đại nhân, người khiến ta thật thất vọng!

Quan Tuấn Huy kinh ngạc nói :

- Sao đại nhân lại nói vậy?

Đoàn Phi lạnh lùng nói ;

- Ta đã xem qua lý lịch của người, Vương đại nhân cũng khen ngợi người rất nhiều. Có điều nhìn bộ dạng bây giờ của người đi, có gì khác với Ô Hữu Sách?

Quan Tuấn Huy vẻ mặt xấu hổ, ủ rũ nói ;

- Đại nhân dạy bảo rất đúng!

Đoàn Phi nói :

- Ta hiểu được nỗi khổ tâm của Quan đại nhân, trong chốn quan trường muốn làm một người tốt quả thật rất khó, nhất là khi không có chỗ dựa. Từ

bất kỳ góc độ nào cũng thấy Vương đại nhân làm chưa đủ tốt!

Quan Tuấn Huy trong lòng chua xót, hai mắt nóng lên, nước mắt trực trào ra, hăn nghẹn ngào nói :

- Vương đại nhân một lòng vì việc công, không vì tình riêng mà làm chuyện phạm pháp. Tuy tiểu nhân là do một tay Ngài ấy bồi dưỡng, nhưng có được vị trí ngày hôm nay là do tiểu nhân liều mạng giành được. Vương đại nhân ông ấy...tuy tiểu nhân không hề sinh lòng oán hận, nhưng có lúc nghĩ đến thực cũng có chút thất vọng.

Đoàn Phi trầm giọng nói :

- Vương đại nhân vẫn chưa quên người, ông ấy tin là tuy bên ngoài người hay nịnh hót nhưng bên trong người vẫn là một hán tử kiên cường. Nếu không sẽ không dễ dàng để ta đem theo thư tới Tô Châu rồi. Quan đại nhân, không biết người có tin ta không?

Quan Tuấn Huy kích động đến rơi nước mắt, hăn dùng ống tay áo lau nước mắt, nụ cười rạng rỡ nói :

- Vương đại nhân đối với tiểu nhân ân trọng như núi, ông ấy bảo tiểu nhân lên núi đao xuống biển lửa tiểu nhân cũng đi, cho dù mất đầu thì đã làm sao? Đoàn đại nhân có điều không biết, Vương đại nhân không dễ gì mà khen ngợi người khác, người ông ấy coi trọng nhất định không thể bình thường, Đoàn đại nhân có gì cản dận xin cứ nói!

Đoàn Phi nói :

- Tốt lắm, vậy ta nói thẳng, bản quan và Vương đại nhân không giống nhau. Ông ta giữ mình, không thích lời bè kéo phái, bản quan lại chỉ cảm thấy người đáng tin bên cạnh quá ít, Quan đại nhân, ông thấy sao?

Quan Tuấn Huy mắt hồ rưng rưng ôm quyền nói :

- Đoàn đại nhân, không nói đến mối quan hệ giữa ngài và Vương đại nhân, chỉ riêng chuyện ngài coi trọng tiểu nhân, mạng này của Quan mỗ tôi xin bán cho ngài, sau này xin đại nhân có việc cứ sai phái!

Đoàn Phi vui vẻ đưa tay ra đỡ Quan Tuấn Huy dậy, nói :

- Quan đại nhân quá lời rồi, chúng ta vinh cùng vinh mà, nếu có ngày ta thăng chức, nhất định sẽ không quên sự giúp sức của Quan tướng quân đâu!

Quan Tuấn Huy là quan võ tứ phẩm, hơn nữa lại nắm giữ vùng đất Tô Châu giàu có này. Đối là người khác có lẽ sẽ không quy phục Đoàn Phi một Khâm sai chức vụ nhỏ bé như thế. Có điều hắn là bộ hạ cũ của Vương Thủ Nhân, trước đây lại bị bắt thóp, thêm nữa hắn hùng tâm chưa nguôi. Đoàn Phi vừa ra hiệu một chút, hắn đã lập tức nằm ngay lấy cơ hội này.

Tiểu Hoàn dùng tốc độ nhanh nhất đi rót một bình trà Long Tỉnh đem lên, giải thích với Đoàn Phi là không có hai loại trà mà hắn cần. Lúc này Quan Tuấn Huy đã sớm đi rồi, Đoàn Phi bắt chéo chân ngồi thưởng thức trà, nói :

- Tiểu Hoàn, trà nghệ của người chẳng ra làm sao cả! Trà Long Tỉnh này ngâm trong nước nóng quá lâu rồi, tiểu thư nhà người chẳng lẽ chưa dạy người bao giờ sao?

Tiểu Hoàn có nỗi khổ không nói nên lời, chỉ biết trừng mắt nhìn Thạch Bân rồi nói :

- Công tử, đây không phải là lỗi của tiểu nữ, đều trách A Bân, nếu không phải hắn cản trở tay chân, tiểu nữ đã không làm lỡ thời gian!

Thạch Bân cười ngốc nghếch, trong lòng vui vẻ. Từ khi Tiểu Hoàn gọi hắn là A Bân, đã đủ biết mối quan hệ của bọn hắn phát triển nhanh chóng rồi, rõ ràng Tiểu Hoàn là người làm chủ mà!

Tô Dung đứng ở dưới Lưu Thúy đình nhìn về nơi xa. Cảnh non sông gấm vóc trước mắt khiến lòng người vui tươi thanh thản hẳn. Vương Thế Dũng tuy thô tục nhưng thủ hạ của hắn cũng có một số người có chút thẩm mỹ. Khu vườn này được xây rất đẹp. Tô Dung từng tới đây một lần, nhưng lúc đó trời tối, không nhìn rõ phong cảnh như ban ngày.

Tô Dung nhớ lại lúc trước dụ đại đệ tử tà đạo Lạc Cảnh Dương Cung Phong Sách ra để giết, trong lòng đột nhiên cảnh giác, quay đầu lại nhìn, Quản Tiêu Hàn không biết đã vào đến trong đình từ khi nào, đứng gần Tô Dung không quá hai mét.

Tô Dung hừ một tiếng, phất tay áo, muốn đi lướt qua bên người Quản Tiêu Hàn. Quản Tiêu Hàn duỗi tay phải ra ngăn nàng lại, mỉm cười duyên dáng nói :

- Dung Nhi muội muội, sao muội vội vàng muốn đi vậy? Chẳng lẽ là sợ ta ăn mất sao? Yên tâm đi, tỷ tỷ ta sẽ không ăn thịt người đâu!

Tô Dung lạnh lùng nhìn lại nàng ta, nói :

- Sơn thủy hữu tình, đột nhiên lại có tà khí bay tới, chỉ sợ là yêu quái xuất hiện, ta tất nhiên là phải tránh xa ngay rồi!

Quản Tiêu Hàn vươn ngón tay ngọc ra nâng cằm Tô Dung lên. Tô Dung lùi lại một bước tránh ra, Quản Thanh Hàn cười khanh khách :

- Muội muội mắng ta là hồ ly tinh, cướp đi người trong lòng của muội sao?

Tô Dung hừ một tiếng, nói :

- Người ít nói nhảm đi, ta với người nước sông không phạm nước giếng! Tại sao người lại cứ thích từng bước tiến sát đến ta? Tuy ta không có thể

bài của Đông Xưởng nhưng cũng không phải dễ bắt nạt. Nếu người còn không nói rõ ra, đừng trách ta không khách sáo!

Quản Tiêu Hàn mỉm cười nói :

- Muội muội không có thể bài của Đông Xưởng, nhưng sự săn sóc yêu thương của Đoàn đại nhân lại là tấm chắn tốt nhất của muội. Ta cũng không dám chọc giận muội muội, tránh để Đoàn đại nhân không chào đón, rồi lại không biết ăn nói thế nào với Vương công công!

Tô Dung tay đề lên chuỗi kiếm, Quản Tiêu Hàn nhìn nàng một cái, nghiêng người tránh ra, cười nói :

- Muội muội nếu vội vã muốn rời đi, chúng ta đành tìm cơ hội khác nói chuyện vậy!

Khi Tô Dung và Quản Tiêu Hàn đụng nhẹ lướt qua nhau, Quản Tiêu Hàn đột nhiên che miệng khẽ cười nói :

- Càng nhìn càng thấy giống, Dung Nhi muội muội cực kỳ giống một vị cố nhân của ta!

Tô Dung thản nhiên đáp :

- Người hoa mắt rồi, nếu ta từng gặp qua cái mặt muốn đánh của người, ta nhất định sẽ không quên đâu!

- Ha ha!

Quản Tiêu Hàn cười đắc ý, từ xa đột nhiên có một bóng người đi tới, Quản Tiêu Hàn nói :

- Dung Nhi muội muội, xem ra Đoàn công tử thật sự rất để ý đến muội, mới rời có một chút mà đã lo muội bị người khác bắt nạt rồi!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Trái Nặng Phải Đỡ

Từ xa, Thạch Bân và Tiểu Hoàn đang cùng đi tới, nhìn thấy hai người, bọn họ cùng giơ tay vẫy vẫy về bên này, Thạch Bân gọi :

- Tô cô nương, Quản tiểu thư, đại nhân phải về nha môn rồi, sai ta tới gọi hai người!

Hoa Minh và một vài Cẩm y vệ bên rộn thăm vãn, đến bữa trưa cũng không có tâm trạng ăn. Sau khi Đoàn Phi nói với hãn một tiếng, thì dẫn người vào phủ nha Tô Châu. Dương Thận vẫn còn đang bận thăm án, hãn bây giờ có dụng ý khác, muốn moi từ trong miệng đám tham quan này ra chút gì đó. Đoàn Phi không muốn ở cùng hãn, trực tiếp đi vào đại sảnh, đến phòng ký tên!

Cả nha môn Tô Châu như rơi vào tình trạng tạm dừng hoạt động. Từ tri phủ đến Thôi quan, thậm chí là Bộ khoái nho nhỏ cũng đều bị bắt lại, trong nha môn ai cũng sợ bóng sợ gió, đám Tiểu lại cũng thấp thỏm không yên, công văn chất lại thành đống như núi, thậm chí cũng không có ai quét dọn, trên đất đầy những rác.

Đoàn Phi triệu tập tất cả đám Tiểu lại trong nha môn, nói :

- Ta biết các người lo lắng cái gì, hôm nay triệu tập mọi người tới là muốn nói với các người, muốn bắt sớm đã bắt rồi, tuyệt sẽ không để đến bây giờ. Cho dù trước đây các người đã làm gì cho những tham quan kia, bản Khâm sai đều sẽ bỏ qua hết chuyện cũ. Bây giờ tích lại nhiều công vụ như vậy, các người cũng nên đi làm rồi. Dem những thứ cần phê duyệt đến

cho ta xử lý, từ bây giờ bắt đầu, ai làm chậm trễ công vụ sẽ nghiêm trị không tha, đi đi, bắt đầu làm đi!

Đám Tiếu lại hoan hỉ vỗ tay ầm ỹ, hò hét Khâm sai đại nhân thiên tuế, sau đó lập tức giải tán, cơ quan chính quyền đang ngưng trệ được vận hành trở lại, một lúc sau, công văn được ùn ùn đưa tới trước mặt Đoàn Phi.

Khi Đoàn Phi còn đang vui đầu vào xử lý công vụ, Tưởng Tuấn tới báo tin :

- Đại nhân, Hoa tướng quân đến!

Khi Đoàn Phi ngẩng đầu lên thì vừa lúc thấy Hoa Minh đang bước nhanh vào, vẻ mặt tươi cười, trong tay cầm mấy tờ giấy, bước như bay vào phòng ký tên, rồi chấp tay nói với Đoàn Phi :

- Đại nhân, ty chức đã may mắn không làm hỏng việc, khẩu cung nhận tội của bảy người bọn họ đều có rồi!

Đoàn Phi nhìn hẩn mỉm cười, nói :

- Vất vả rồi, Hồng Bang, tìm một Thư lại của hình phòng đến đây, chép lại bản thông báo rồi dán ra ngoài, giữa trưa ngày mai sẽ chém đầu bảy tên hải tặc này!

Hoa Minh cảm nhận được điều gì đó trong ánh mắt Đoàn Phi , hẩn bất ngờ nói :

- Đại nhân, những tên hải tặc này trong tay có ít nhất bảy tám oan hồn, đúng là chết không hết tội!

Đoàn Phi ừ một tiếng, cũng không nói gì, những khẩu cung kia hẩn cũng lười xem, bảo Tô Dung qua cầm lấy. Quản Tiêu Hàn liếc Hoa Minh một cái, nói :

- Hoa tướng quân có tra ra được bọn chúng đến Tô Châu để làm gì không?

Hoa Minh cũng không trả lời nàng ta, mà ngoảnh sang phải rồi đùa nói :

- Đại nhân có trái nạng phải đỡ, thật khiến người khác ngưỡng mộ!

Quản Tiêu Hàn mỉm cười, lơ đãng nói :

- Đại nhân làm việc chính nghĩa, nên có nhiều người giúp, trái nạng phải đỡ, tiền hô hậu ủng cũng là chuyện bình thường.

Hoa Minh biết rõ nàng đang châm biếm mình cũng chỉ là tên tiểu tốt mở đường cho Đoàn Phi nên giả bộ làm như không nghe thấy, Đoàn Phi hòa giải nói :

- Trái nạng phải đỡ không bằng trái ôm phải ấp. Đáng tiếc bản quan từ nhỏ đã có số vất vả, chỉ sợ không có cái phúc đó!

Tô Dung tức giận cầm lấy một bản công văn, nói ;

- Đại nhân, huyện Thượng Hải xin được cấp năm ngàn lượng để tu sửa tường thành bị giặc Oa làm đổ!

Đoàn Phi tiếp lấy công văn, nhìn thoáng qua rồi nói :

- Phê chuẩn!

Quản Tiêu Hàn cũng cầm lấy một bản công văn, nói :

- Đại nhân, huyện nha Ngô Giang bị tổn thất do mưa lớn, cần một ngàn lượng để tu sửa lại!

Đoàn phi nhìn cũng không nhìn, nói :

- Bác bỏ thỉnh cầu, trả lời bốn chữ ‘Tự xem mà làm’!

Quản Tiêu Hàn cười nói:

- Đại nhân, người nhìn cũng chưa nhìn, sao lại bác bỏ?

Đoàn Phi đáp :

- Sửa cái nóc nhà có cần nhiều tiền như vậy không? Nếu hãn quả thật là một vị quan tốt, bách tính sẽ tự sửa nóc nhà cho hãn, nếu hãn là một tham quan, cũng không thiếu chút tiền này, tự móc túi mà sửa, còn có cái gì đáng xem nữa? Bác bỏ!

Quản Tiêu Hàn sợ run một hồi, lúc này mới vui vẻ phục tùng nói :

- Đại nhân quả nhiên inh!

Đoàn Phi cũng không ngẩng đầu lên nói :

- Ít nịnh nọt ta thôi, mau làm việc đi, tốt nhất là xử lý hết chỗ này trước bữa tối, nếu không sẽ chậm trễ đại kế của ta!

Quản Tiêu Hàn tò mò hỏi:

- Công tử có đại kế gì? Có thể nói cho tiểu nữ biết được không?

Đoàn Phi hét lớn :

- Buổi tối ta muốn cùng Dung Nhi đi thăm thú Tô Châu. Không thể bị những chuyện này làm chậm trễ được!

Quản Tiêu Hàn cười xinh đẹp, Tô Dung lại xấu hổ một trận, lãnh đạm nói :

- Đại nhân nên yên tâm làm tốt việc thì hơn!

Quản Tiêu Hàn không hổ là người mà đích thân Trương nhuệ tiến cử tới, hiệu suất làm việc cực cao, không thua kém Tô Dung chút nào. Dưới sự

giúp đỡ của hai người họ, chuyện nhỏ Đoàn Phi không cần lo, chuyện lớn bọn họ cũng đưa ra chút chủ kiến. Thỉnh thoảng kiểm tra một chút câu trả lời thay của Quản Tiêu Hàn, Đoàn Phi cũng sờ vì không tìm ra được sai sót nào, vì thế mà công văn chất đống trên bàn được giảm đi đáng kể. Số công văn đưa tới căn bản cũng không làm giảm tiến độ xử lý của bọn họ!

Khi Dương Thận tới tìm Đoàn Phi, Đoàn Phi đang vui vẻ nói chuyện với Quản Tiêu Hàn, còn chưa tới giờ Thân, công văn tích tụ đã được xử lý xong hết. Đoàn Phi có chút thời gian nghỉ ngơi.

Dương Thận đi vào phòng ký tên, thâm ý nhìn Quản Tiêu Hàn, nói :

- Đoàn đại nhân thật biết hưởng thụ!

Đoàn Phi cười nói :

- Dương đại nhân xin đừng hiểu lầm, chúng tôi vừa mới xử lý xong công văn tích tụ của phủ Tô Châu, tranh thủ nghỉ ngơi không tính là lười biếng đó chứ? Vị này là Quản Tiêu Hàn Quản tiểu thư, cô ấy cực kỳ tháo vát, giúp tôi không ít việc!

Quản Tiêu Hàn thi lễ với Dương Thận nói :

- Dương đại nhân, nghe danh đã lâu, sau này xin được đại nhân chỉ giáo nhiều!

Dương Thận khoát tay áo nói : nguồn (.)

- Không cần khách khí. Đoàn đại nhân, ta đã quyết định trưa ngày mai sẽ chém đầu tổng cộng 12 tên tham quan và 10 tên ác bá, hung nô trong đó có Vương Thế Dũng do Triết Giang Án sát sử Hàn Minh dẫn đầu, vừa hay đủ số thiên can địa chi. Đây là danh sách những người bị chém, Đoàn đại nhân có muốn xem qua không?

Đoàn Phi khoát khoát tay nói :

- Ta nghĩ, thôi không cần xem nữa đâu, chuyện Dương đại nhân quyết định ta không có ý kiến, nếu đổi là ta làm, những người cần giết ít nhất cũng nhiều gấp đôi. Đúng rồi, đây là khẩu cung nhận tội của bọn chúng, ta cũng chuẩn bị ngày mai cho chém, ngài xem xem có vấn đề gì không, không thì cho chém cùng, bầy tên, vừa hay tạo thành thất tinh bắc đẩu!

Dương Thận ồ lên một tiếng, nhận lấy bản cung trạng xem kỹ lại một lượt, mới nhìn chưa được mấy chữ, hắt liền sợ hãi kinh ngạc kêu lên:

- Lại có những chuyện này sao, mấy tên hải tặc này thật đáng chết!

Sau khi xem xong, Dương Thận lại hoài nghi:

- Đoàn đại nhân, những tên hải tặc này ở đâu ra? Những bản khẩu cung này ngài làm sao có được?

Đoàn Phi không cần hỏi cũng biết tên tiểu tử này hoài nghi cái gì. Thời gian mấy tên hải tặc này xuất hiện cũng quá khéo đi, hơn nữa bọn chúng ẩn náu nhiều năm, làm chuyện ác vô số, nhưng lại không hề có lưu truyền chút phong thanh nào, là người khác cũng sẽ nghi ngờ thôi!

Hiếu được mọi chuyện, nhưng Đoàn Phi cũng không thể không tỏ chút thái độ, hắt tức giận, nói:

- Dương đại nhân không tin cứ việc thẩm tra lại, Đoàn mỗ bận rộn cả một ngày, đầu óc choáng váng, xin cáo từ trước!

- Đoàn đại nhân, Đoàn đại nhân xin dừng bước!

Dương Thận kêu lên mấy tiếng, Đoàn Phi nổi giận dưng dưng không quay đầu lại mà đi thẳng. Quán Tiêu Hàn khẽ cười, mắt hạnh hoa đào

quyển rũ như muốn câu hồn mà nhìn Dương Thận, rồi đi theo sau Đoàn Phi, Hoa Minh lùi lại phía sau, hần nói với Dương Thận:

- Dương đại nhân, những tên hải tặc này là sau khi nhận được tin tức, Đoàn đại nhân phái Quan Đô ti đi bắt về, còn khẩu cung thì là do đích thân tiểu nhân ép ra được, tuyệt không làm giả!

Dương Thận cười khố nói:

- Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, Đoàn đại nhân cũng tức giận nhanh thật!

Hoa Minh mỉm cười nói:

- Theo những gì tiểu nhân quan sát được trong khoảng thời gian này, Đoàn đại nhân nếu có hành động gì khác thường, thì ắt là có thâm ý, Dương đại nhân không cần quá lo lắng!

Dương Thận cười nói:

- Đa tạ Hoa tướng quân đã thức tỉnh. Đoàn đại nhân tức giận e là vì vị tiểu thư họ Quan kia thôi, bực với ta chỉ là cái cớ mà thôi!

Hoa Minh gật đầu, cáo từ, Đoàn Phi cười ngửa đi trên đường, lúc đi qua ngã tư một con phố, trong lòng Đoàn Phi khẽ động, đột nhiên thúc ngựa chạy nhanh về phía đường Khoái Hoạt!

Đường Khoái Hoạt ban đầu không gọi như vậy, nhưng khi những cửa hàng trên con đường này đồng loạt đổi tên thành Khoái Hoạt gì gì đó, mọi người bèn gọi nó là đường Khoái Hoạt!

Đường Khoái Hoạt vốn là con đường phồn hoa nhất ở Tô Châu. Cùng với căn nhà bị tịch thu của Vương Thế Dũng, những cửa hàng của hần cũng

bị niêm phong hết, con đường nhìn đỡ đông đúc hơn nhiều, người qua người lại vội vã, cũng không có ai dừng lại lâu.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Bỏ Lệnh Cấm Đường Khoái Hoạt

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Q.3 - Chương 214: Bỏ lệnh cấm đường Khoái Hoạt

Đoàn Phi cưỡi ngựa đến trước một lầu rượu Khoái Hoạt, ngày trước náo nhiệt phần vinh là thế, giờ đã bị niêm phong cửa lớn, giống hệt những cửa hàng khác trên đường Khoái Hoạt, gió thu thổi vào thê lương!

Đoàn Phi nhìn trái nhìn phải, nói:

- Con đường này là nơi phần hoa nhất Tô Châu, sao lại biến thành thế này? Còn tiếp tục nhất định sẽ ảnh hưởng đến thuế thu được. Hoa Minh, truyền lệnh xuống, tất cả những cửa hàng bị niêm phong ở đường Khoái Hoạt đều được gỡ bỏ, cho phép mở cửa lại, sẽ do bản quan giám sát. Các khoản ghi mỗi ngày đều phải đưa tới cho bản quan xem một lần. Dán tiếp cáo thị, ngày mai, sau khi chém Vương Thế Dũng xong sẽ cho bán đấu giá các cửa hàng thuộc sở hữu của Vương Thế Dũng đã bị niêm phong. Ai muốn tham gia đấu giá phải nộp một ngàn lượng bạc trắng làm tiền đặt cược, tiền đặt cược không được lấy lại, như vậy có thể tránh được những tên vớ vẩn đến quấy nhiễu. Ừm, cứ vậy đi, bản quan bắt đầu thấy nhớ những món ăn ở đường Khoái Hoạt này rồi, Thạch Bàn, đi xé giấy niêm phong, Hồng Bang, Tưởng Tuấn, đi tìm thủ quỹ, đầu bếp tiểu nhị về đây, đường Khoái Hoạt phải mở cửa lại để kiếm tiền rồi!

Mệnh lệnh này của Đoàn Phi khiến ai nấy đều vui vẻ. Xé giấy niêm phong, Đoàn Phi đi lên lầu cao nhất của một lầu Khoái Hoạt bốn tầng, đứng dựa vào bậc cửa sổ nhìn xuống dưới, thấy sau khi tin tức được truyền đi, vô số người đổ về đường Khoái Hoạt, không đến nửa khắc, đường Khoái Hoạt đã khôi phục lại nhịp sống nhộn nhịp ngày trước. Trưởng thu chi của lầu Khoái Hoạt chạy như bay tới bái kiến Khâm sai đại nhân, bộ dạng cảm ơn muốn rơi nước mắt. Đoàn Phi thản nhiên khua tay nói:

- Không cần nhiều lời, mau chuẩn bị cho ta một bàn thật nhiều món ngon, ngày mai khi đấu giá, ta sẽ yêu cầu người mua lại cửa hàng trong vòng ba tháng nếu không có lý do chính đáng không được đuổi việc người làm, người yên tâm được rồi.

Tuy Đoàn Phi dùng từ mới mẻ độc đáo nhưng tất cả mọi người đều nghe rõ, trưởng thu chi vui vẻ đi ra. Rất nhanh sau đó bàn rượu thịt đầy ắp được dâng lên, bày chập một bàn, Đoàn Phi hô:

- Mọi người không cần khách khí, đều ngồi xuống ăn đi!

Mọi người khách sáo một hai câu rồi đều bị Đoàn Phi mạnh mẽ ép ngồi xuống, Đoàn Phi nâng chén nói:

- Mọi người cùng cạn một chén, sau này là người một nhà rồi! Cho dù các người đến từ nơi nào, nhưng giờ đều đã ở lại bên cạnh ta làm việc cho ta, thì đều nên tề tâm hiệp lực làm tốt việc ta giao. Ai chân trong chân ngoài đừng trách ta không khách khí! Uống chén rượu này chính là biểu thị sự đồng ý, bây giờ không uống xin mời biến đi!

Hoa Minh và Quản Tiêu Hàn liếc mắt nhìn nhau, lời này của Đoàn Phi quả nhiên là nhắm vào Quản Tiêu Hàn, Hoa Minh khẽ mỉm cười, nâng chén lên nhẹ nhàng vái chào với Quản Tiêu Hàn, sau đó nhìn sang Đoàn Phi nói:

- Đoàn đại nhân, chén rượu này tiểu nhân xin cạn trước!

Mọi người đều nâng chén lên, ánh mắt đều nhìn sang Quán Tiêu Hàn, đôi mắt đẹp của Quán Tiêu Hàn khẽ chuyển, cười xinh đẹp nói:

- Trương công công phái tiểu nữ tới là để hết lòng phụ tá đại nhân, tất nhiên sẽ dốc hết sức mình làm tốt mỗi một việc được giao, có điều...

Quán Tiêu Hàn liếc sang Hoa Minh một cái, nói:

- Trương công công vô cùng quan tâm đến hướng đi của đại nhân, tiểu nữ cũng tránh không được, ba ngày báo về một lần. Những chuyện nhỏ tiểu nữ cũng sẽ không báo lại tránh phí thời gian của công công, còn chuyện lớn... đại nhân có lẽ sẽ không để ý chứ?

Đoàn Phi cũng liếc sang Hoa Minh một cái, mỉm cười nói:

- Ta tất nhiên là không để ý rồi, nào, mọi người cùng cạn ly, sau này là người một nhà, không phân biệt trên dưới, cũng không nên đối chọi quá gay gắt, bản quan bị kẹp ở giữa cũng sẽ rất đau đầu!

Quán Tiêu Hàn và Hoa Minh nhìn nhau cười, lại liếc sang nhìn Tô Dung một cái, rồi cùng mọi người cạn chén, hai gò má dần dần đỏ hồng lên.

Sau khi buông chén xuống, không khí cũng ấm dần lên, ít nhất là mối quan hệ biểu hiện ra giữa mọi người cũng được nâng lên một tầng. Quán Tiêu Hàn khen:

- Bán đấu giá công khai những sản nghiệp đã bị niêm phong, từ xưa đến nay chưa từng nghe qua, chiêu này quả nhiên inh, có điều nếu đại nhân không có đủ sự quyết đoán, chỉ e muốn cũng không dám làm ngay!

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Không có gì, chỉ cần là chuyện có lợi với Đại Minh, ta tuyệt sẽ không do dự mà làm, sợ gì đi ngược lại truyền thống, thậm chí là luật pháp. Bán

đấu giá công khai so với tặng cho những người thân thích vẫn tốt hơn chứ! Còn có thể ngăn cản được hành vi đút lót hối lộ, chẳng phải là một công đôi việc sao? Hì hì, những đại nhân trong triều có thể nhìn không quen nhưng Hoàng thượng thánh minh, sẽ không trách đâu!

Quản Tiêu Hàn mỉm cười nói:

- Nghe đại nhân nói bên cạnh ngài có một vị quản gia tên là Hoàng Tố Lương, rất biết làm ăn buôn bán, không biết ngày mai hắn có tham gia đấu giá không? Đương nhiên, những loại chuyện vặt vãnh này tiểu nữ sẽ không làm phiền đến Trương công công đâu!

Đoàn Phi bật cười ha hả nói :

- Công khai đấu giá mà, nếu Hoàng Tố Lương ra giá có một không hai, bản quan tất nhiên cũng không thể vì công mà phế tư, bởi vì quan hệ giữa ta và hắn mà không bán cho hắn sao, ai bỏ tiền ra chẳng phải là bạc trắng lóa giống nhau sao? Hoàng Tố Lương làm việc buôn bán của hắn, bản quan từ trước tới nay chưa từng vì tình riêng mà làm chuyện bất hợp pháp, có thể kiếm được tiền là bản lĩnh của hắn, có thể nộp thật nhiều thuế vào quốc khố, cũng là chuyện tốt cho nước cho dân, sao lại không làm? Cho dù là mèo đen hay mèo trắng chỉ cần bắt được chuột thì đều là mèo tốt!

Quản Tiêu Hàn khen :

- Đại nhân quả nhiên anh minh, tùy tiện nói một câu cũng đầy triết lý, làm cho người ta phải suy nghĩ sâu xa, nếu tất cả quan viên trong thiên hạ đều suy nghĩ giống đại nhân, Đại Minh chúng ta nhất định sẽ phồn vinh thịnh vượng, hưng thịnh trăm đời.

Đoàn Phi cười nói :

- Ha ha, những lời nói triết lý của bản quan cũng không dễ lọt tai mấy lời nịnh nọt dễ nghe của Quản cô nương, à không Tiêu Hàn người, ha ha, mọi

người uống rượu, ăn thức ăn đi, để nguội ăn sẽ không ngon đâu!

Trời dần dần tối, người đi trên đường Khoái Hoạt cực kỳ huyền ảo, đã khôi phục được sự phồn vinh ngày trước. Tô Dung chưa ăn được bao nhiêu đã buông đũa xuống, bây giờ nàng vẫn ăn đồ ăn chay là chính. Đoàn Phi giúp nàng gắp một miếng thịt kho tàu lớn, nhưng nàng căn bản không động đến, để bên cạnh bàn.

Sau khi đặt đũa xuống, Tô Dung liền quay đầu nhìn ra bên ngoài, thì thấy đối diện không xa bên kia đường, những lá cờ hiệu màu đỏ bay phấp phới, được hai chiếc đèn lồng lớn chiếu sáng vào, ba chữ Lầu Khoái Hoạt to đón gió, bay phần phật như đang nhảy múa, khác với lầu rượu Khoái Hoạt ở chỗ, bên dưới cờ của lầu Khoái Hoạt chính là kỹ viện.

Nhìn thấy cảnh hai ngọn lửa lớn đang cháy rực, Tô Dung không kìm được quay đầu nói :

- Công tử, trong kỹ viện Khoái Hoạt đa phần là những nữ tử mệnh khổ, sao ngài không nhân cơ hội này cứu họ ra? Nếu ngày mai kỹ viện này bị người ta mua mất, đối với bọn họ mà nói thì có gì khác đâu? nguồn (.)

Đoàn Phi cười nói :

- Dung Nhi, người hay mềm lòng, tự nhiên cũng không chịu được nhìn cảnh người khác chịu khổ, nhưng không biết rằng các cô nương ấy không đáng thương như người nghĩ. Ta cũng từng nói với người, ta đã phá một vụ án nữ tử bị lừa bán vào thanh lâu ở Dương Châu. Người biết khi kiểm tra và niêm phong một ổ chứa, cứu ra được rất nhiều cô nương, người có biết tình hình cuối cùng của bọn họ như thế nào không?

Tô Dung lắc đầu, quay sang nhìn cảnh bên ngoài, nàng đã đoán được quá nửa rồi, Đoàn Phi cười khổ nói :

- Những nữ tử được cứu đa số lại tiếp tục buôn bán hương , hoặc gửi đến một ổ chứa khác, chờ đợi một khách hàng mới để mắt tới, mua về làm thiếp sống qua ngày.

Đoàn Phi uống cạn nửa chén rượu tàn, nói :

- Các cô nương ấy không có sở trường gì, sớm đã quen với cuộc sống như vậy, nếu cứ miễn cưỡng bắt thay đổi, ngược lại sẽ khiến bọn họ bị tổn thương nhiều hơn. Đây là thói đời nam nhân là nhất, có mấy người giống như các người, những cô nương độc lập tự chủ, giành lấy cuộc sống hạnh phúc cho bản thân?

Tô Dung than nhẹ một tiếng, Đoàn Phi cười nói :

- Đương nhiên, ngày mai khi đấu giá, ta sẽ cho các cô nương ấy một cơ hội, những ai bị ép làm kỹ nữ, muốn rời đi, ta sẽ bảo ông chủ mới trả cho người đó giấy bán thân, để người đó tự mình rời đi!

Tô Dung đứng lên cúi đầu duyên dáng với Đoàn Phi, nói :

- Đa tạ đại nhân khoan dung, tiểu nữ thay các cô nương ấy cảm tạ ngài trước. Đại nhân, uống hơi nhiều rượu tiểu nữ có chút mệt mỏi, xin đại nhân chuẩn cho tiểu nữ được về trước!

Đoàn Phi nhân cơ hội nói :

- Ta cũng ăn được kha khá rồi, ta đưa người về. Mấy người các người cứ từ từ ăn uống, không cần khách sáo. Ta đi cùng Dung Nhi tản bộ giải rượu, có Dung Nhi, thành Tô Châu này sẽ không có ai làm ta bị thương được đâu, các người không cần đi theo!

Đoàn Phi đã nói rõ ràng như vậy, những người đang ngồi đó cũng không có ai là đồ ngốc. Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Dung nóng lên, chạy nhanh như trốn ra ngoài. Đoàn Phi cười to mấy tiếng, dương dương đắc ý cởi áo

quan mũ quan xuống, bên trong có mặc một chiếc áo dài màu xanh, không ngờ là đã có chuẩn bị từ trước, đảo mắt một cái, Khâm sai đại nhân đã biến thành người bình thường rồi!

Đoàn Phi chạy ra khỏi tử điểm, Tô Dung đang đứng bên đường đợi hân, thấy hân đi ra thì chậm chậm cất bước đi lên phía trước, hai người không ai nói gì, thả bộ trên đường, thỉnh thoảng nhìn nhau, thậm chí còn có cảm giác thân thiết lâu ngày không gặp!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Giải Lãng Kiếm

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Q.3 - Chương 215: giải lãng kiếm

- Dung Nhi, ngày mai là Tết Trùng dương rồi, người thật sự không về nhà sao?

Đoàn Phi nhẹ nhàng nắm lấy tay Tô Dung, bàn tay mềm mại, mịn màng khiến Đoàn Phi không khỏi rung động trong lòng.

Tô Dung hất tay hăn ra, hừ một tiếng nói :

- Tiểu nữ cản trở người cùng yêu nữ kia sống phóng dăng? Bây giờ chỉ mong sao tiểu nữ đi thật nhanh đúng không?

Đoàn Phi dùng sức nắm chặt hơn, nắm lại bàn tay muốn rút ra của nàng, hăn vui mừng từ đáy lòng nói :

- Dung Nhi, nàng ghen sao? Ha ha, Dung Nhi của ta ghen rồi!

Tô Dung hừ một tiếng rồi xoay người bước đi. Đoàn Phi nhanh chóng đuổi theo sau, Dung Nhi không ngừng len lỏi trong dòng người qua lại, dường như muốn thoát khỏi ai đó vậy. Đoàn phi thầm thấy kỳ lạ, cũng không nói nhiều, chỉ nắm chặt lấy bàn tay của nàng. Không bao lâu, hai người đã đến đường Nam Thị, Tô Dung không do dự đi về phía cửa hàng Lưu gia, Đoàn Phi kinh ngạc nói :

- Dung Nhi, có phải nàng muốn mua kiếm không? Lần trước chẳng phải nàng nói...!

- Người không nói không ai bảo người câm đâu!

Tô Dung tức giận đùng đùng chống đối nói, Đoàn Phi há hốc mồm, những cũng không nói gì, trái lại hẳn muốn xem Tô Dung chuẩn bị làm cái quỷ quái gì hơn!

Một tiểu nhị của cửa hàng Lưu gia chạy ra nghênh đón, Tô Dung nói :

- Ông chủ Lưu Nhị có ở đây không? Chúng ta là khách quen của ông ấy!

Tiểu Nhị kia khách khí nói :

- Mời hai vị chờ chút, tiểu nhân đi mời nhị lão gia ra ngay!

Chốc lát sau, Lưu Nhị đã bước nhanh từ hậu viện ra, nhìn Đoàn Phi và Tô Dung cười nói :

- Thì ra là Đoàn đại nhân và Tô cô nương quá bộ đến tiểu điểm, chả trách mới sáng sớm chim khách đã không ngừng kêu. Đoàn đại nhân, Tô cô nương, hai người muốn mua binh khí gì? Cứ nói với tiểu nhân là được rồi!

Đoàn Phi thấy Tô Dung không hé răng nói lời nào, vì thế cười nói :

- Không biết chỗ ông chủ Lưu có hàng nào tốt? Chúng ta vào bên trong nói đi!

Lưu Nhị đưa hai người vào căn phòng yên tĩnh lần trước, gọi tiểu đồng dâng trà lên, hẳn lại hỏi lại, Tô Dung do dự một chút cuối cùng nói :

- Ông chủ Lưu, ta muốn đặt làm một thanh bảo kiếm, chiều rộng một tấc năm, thân kiếm dài ba thước hai, nặng khoảng tám cân rưỡi, trọng tâm dồn

về phía trước ba tấc so với những loại kiếm thường, phải trộn hàn thiết Bắc Hải với thiên thạch từ trên trời rơi xuống theo tỷ lệ 3 : 2 mà làm!

Trên mặt Lưu Nhị lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Kiếm cô nương yêu cầu quả là kỳ lạ, có điều trong kho của chúng tôi có cất giấu một thanh, nghe nói là một người bạn của gia gia tôi năm đó đã đặc biệt đúc thành, đáng tiếc người đó cũng không đến lấy. Thanh kiếm là vật mà gia gia tôi yêu thích nhất, tôi phải hỏi gia gia một tiếng mới được!

Tô Dung nhẹ chau mày liễu nói :

- Quân tử không đoạt đồ người khác yêu thích, hay là thôi đi, tùy tiện lấy một thanh thượng hạng là được rồi!

Đoàn Phi khẽ nhìn sang Lưu Nhị, Lưu Nhị lại coi như không thấy, hắc ồ lên một tiếng, lại nhìn sang Tô Dung, sau đó quay đầu đi, vậy mà lại tự mình đi rồi!

Hai tên đồng tử ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm thế nào mới tốt, Đoàn Phi cười nói :

- Trong cửa hàng các người có đồ bảo vệ, xảo khí, ám khí gì gì không? Lấy thêm vài cái ra đây cho ta xem, nếu như ngắm được cái nào, ta cũng không thiếu ít bạc cho các người đâu!

Hai tên đồng tử dạ một tiếng rồi đi vòng ra ngoài, chốc lát sau đã dẫn theo hai đại hán nâng một đồng hồ gì đó vào, nào thì bao cổ tay, nịt gối, thắt hông, ... cái gì cũng có, còn có không ít ám khí giống như phi tiêu, nhưng lại không có cái gọi là cơ quan xảo khí!

Đoàn Phi hăng hái tràn đầy nhảy ra chọn đồ, thậm chí còn đi thử đôi giày bó bằng sắt được giấu ở gần đáy hộp. Tình cảnh này nếu người khác nhìn

thấy được , chỉ sợ sẽ ghen hòng trần trối mà nhìn, đường đường là Khâm sai đại nhân có cần sợ chết như thế không?

Tô Dung lại biết Đoàn Phi luôn hướng tới một cuộc sống của một hiệp sĩ, nếu không phải khinh công của hắn quá kém, chỉ sợ đêm nào hắn cũng sẽ chạy lên nóc nhà bắt trộm mất!

Chất lượng đồ của cửa hàng Lưu gia cũng không tệ, Đoàn Phi chọn tới chọn lui cũng không biết chọn cái nào. Không lâu sau thì thấy Lưu Nhị và một tráng hán nữa cùng đỡ một lão nhân bước ra. Tráng hán nọ có phần giống với Lưu Nhị, nhưng tráng kiện hơn. Lão nhân tuổi cũng đã cao, dáng người mảnh khảnh, nhưng hồ chết uy vẫn còn, nhìn dáng người và bàn tay thô ráp cũng biết năm đó lão nhân nhất định rất uy mãnh.

Sau khi lão nhân kia bước vào, quét mắt một lượt, rất nhanh nhìn khắp trên người Tô Dung, Lưu Nhị giới thiệu với hai người một chút. Lão nhân này chính là gia gia hắn, còn đại hán kia là đại ca hắn Lưu Đại, cũng chính là chủ của cửa hàng Lưu thị này!

Tô Dung thầm than một tiếng, bước lên bái kiến nói :

- Tô Dung gặp qua Lưu lão, Lưu lão phong thái vẫn như trước, quả là chuyện đáng mừng!

Lão nhân thần sắc kích động, ánh mắt chột lóe, nói :

- Người tên là Tô Dung? Tô cô nương, cô là gì của bà ấy, bà ấy giờ vẫn khỏe chứ?

Tô Dung than nhẹ một tiếng, nói :

- Sư tổ lão nhân gia đã qua đời năm năm trước rồi ạ!

Lão nhân cả người run lên, hai mắt vừa nhắm, hai hàng nước mắt theo đó rơi xuống trên khuôn mặt già nua. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không biết Tô Dung và vị Lưu lão nhân này có quan hệ gì? Đoàn Phi có chút dăm chiêu, cực kỳ nghiêm túc nhìn Tô Dung!

Tô Dung khuyên nhủ :

- Sư tổ bế quan mà đi, nói không chừng đã bay lên thế giới cực lạc, xin Lưu lão nén bi thương!

Lưu lão đau buồn nói :

- Bà ấy có nói gì với người về ta không? Bà ấy chẳng lẽ đã quên giữa chúng ta còn có lời ước định chưa hoàn thành đó sao?

Tô Dung nói :

- Sư tổ thường nhắc đến Lưu lão khi nói về khoảng thời gian người hành tẩu giang hồ năm đó. Sư tổ làm việc tự có lý lẽ riêng, Lưu lão không ngại nhớ kỹ lại một chút chứ? Có thể sư tổ đã sớm hoàn thành ước định với Lưu lão rồi, người đi rất bình thản!

Lưu lão nhú mày khổ tư đứng lên, lăm bầm nhớ lại nói :

- Ngày đó bà ấy rời đi nói khi kiếm thành sẽ gặp lại, nhưng ta đã đợi sáu mươi năm, cũng không đợi được tin tức gì của bà ấy. Bà ấy sẽ không cho là nhìn ta một cái từ nơi xa đã coi như là gặp mặt rồi chứ?

- Kiếm thành sẽ gặp lại!

Đoàn Phi thoáng nghĩ rồi, nói :

- Lưu lão, ta hiểu, lời mà vị đó nói với ông khi đó ẩn chứa huyền cơ, kiếm thành sẽ gặp lại, chữ gặp sau đó thật ra là chữ kiếm trong chữ đao kiếm, lời bà ấy nói là không giả, càng không phải là thất hứa!

Tô Dung khen ngợi nhìn Đoàn Phi. Đoàn Phi nhe răng cười với nàng. Tô Dung hiểu ý của hắn, Đoàn Phi rõ ràng là đang nói :

- Người khỏi dùng cách này để lừa ta!

Lưu lão buồn bã lẩm bẩm nói :

- Kiểm gập, bà ấy vốn chưa từng có ý định sẽ gập lại ta. Trong lòng bà ấy vốn không có ta!

Tô Dung nhìn lão nghiêm nghị nói :

- Lưu lão nhân xin chớ tự thương cảm, công pháp bản môn chú trọng đến tâm không vương âu lo, chặt đứt tơ tình là mấu chốt trong tâm pháp của bốn môn. Sư tổ là người thông minh, có trí tuệ, chắc hẳn đã sớm hiểu thấu điểm này rồi!

Đoàn Phi trong lòng thầm mắng to, hai mắt nhìn chăm chăm Tô Dung không rời, trong lòng thầm nói :

- Lòng không âu lo? Ta khinh, đây là lời lừa quỷ gì vậy, có cần ta nói cho nàng chân lý của chủ nghĩa cộng sản không ? Tu hành tu đến ngốc rồi sao? Nếu nàng dám đùa giỡn với ta, ta cũng không dễ bắt nạt như Lưu lão đâu đâu, lên điện Lăng Tiêu, xuống điện Sâm La, ta không bắt nàng về làm nô tỳ không thôi!

Tô Dung không khỏi cảm thấy trong người khó chịu, đảo mắt nhìn, thấy Đoàn Phi đang hung hăng trừng mắt nhìn mình, vẻ mặt kia giống như sói đói nhìn một con thỏ trắng, làm người ta thấy lạnh lẽo, buồn nôn.

Tô Dung thân nhiên trừng mắt nhìn lại, Đoàn Phi chỉ cảm thấy dục vọng trong lòng tiêu tan hết sạch, cả người giống như bị dội một thùng nước đá vào đầu. Sau một trận mờ mịt mới thấy tỉnh táo lại một chút, Đoàn Phi nhớ ngày đó ở trước cửa Hình Bộ phủ Ứng Thiên, Tô Dung cũng dùng chiêu

này làm cho Trương quản sự hồn bay phách lạc, quỳ xuống nhận tội. Sau chuyện đó, Đoàn Phi muốn để Tô Dung giáo dục hẳn, Tô Dung lại không đồng ý, dùng ánh mắt như yêu nữ mà không phải ai cũng luyện được làm lý do từ chối hẳn, không ngờ hôm nay lại bị nhìn bằng ánh mắt đó, ánh mắt đó quả là kỳ diệu, dùng để đối phó với tội phạm không phải là quá tốt sao?

Trong lòng Đoàn Phi lại thấy ngửa ngáy, Lưu lão dưới sự khuyên bảo của hai nhi tử cũng dần dần thư thái lại, nhìn sang Tô Dung thì thấy giống như nhìn thấy bà ấy sáu mươi năm về trước, Lưu lão run run giọng nói :

- Người rất tốt, rất tốt, giống hệt như bà ấy năm đó, Tô cô nương, thanh kiếm này đã lưu lại bên lão hơn bốn mươi năm rồi, nó có cấu tạo rất đặc biệt, người bình thường cầm vào căn bản cũng vô dụng. Nếu cô nương đã là đồ tôn của bà ấy, thanh kiếm này trong tay cô nương nhất định có thể phát huy được công hiệu lớn nhất, lão cũng coi như đã giải đáp được băn khoăn trong lòng, lão cũng coi như là trưởng bối của cô nương, cô nương không được chối từ, nếu không chính là làm lão không được an bình!

Tô Dung nghiêm mặt nói :

- Tô Dung không dám, trưởng giả ban thưởng thật không dám nhận, Tô Dung thay sư tổ nhận lại thanh kiếm này, không biết thanh kiếm này tên là gì?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Long Nha Đảo

Lưu lão hai tay nâng trường kiếm còn vỏ, nói:

- Giải lạc tam thu diệp

Năng khai nhị nguyệt hoa

Quá giang thiên xích lãng

Nhập trúc vạn can tà!

Nó tên là Giải Lãng.

Tô Dung nhận lấy kiếm, tạ lễ lần nữa nói :

- Đa tạ Lưu lão thưởng kiếm, Tô Dung thật hồ thẹn!

Lưu lão nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó gật đầu với người đang ngồi, quay người muốn đi, Đoàn Phi đột nhiên gọi :

- Lưu lão xin dừng bước, tại hạ có chuyện xin làm phiền!

Lưu lão xoay người lại hỏi :

- Chuyện gì?

Tô Dung cảnh giác, dựng tai lên, chỉ nghe Đoàn Phi nói :

- Lưu lão cũng biết tại hạ đã mua một thanh đao tên là Thần Long Trảm trong cửa hàng này!

Lưu lão nói :

- Thần Long Trảm ta đã từng thấy qua vài lần, nhi tử ngu xuẩn kia của ta yêu như báu vật, không ngờ bị công tử mua mất, không biết công tử có gì chỉ giáo!

Đoàn Phi nói :

- Tại hạ cũng rất thích thanh đao này, có điều có thể sửa lại một chút không? Sửa mũi đao thành hình trăng lưỡi liềm, thế nào ạ?

Lưu lão nhú mày thành hình chữ nhất, nói :

- Công tử quả nhiên inh, liếc mắt một cái đã nhìn ra được điểm yếu của thanh đao này. Lưu Đại, Lưu Nhị, các người nghe thấy chưa? Sau khi sửa lại theo lời vị công tử đây, nó sẽ tiến mà công, lùi mà thủ, có thể đâm có thể chém, so với hình dáng gốc gác mà phụ thân các người làm thực dụng hơn, đẹp hơn nhiều. Chuyện này giao cho hai người, nếu các người làm tốt, cửa hàng này ta sẽ bảo phụ thân các người truyền lại cho các người, các người muốn cùng làm hay chia ra đều do các người quyết định!

- Gia gia, chúng con chắc chắn sẽ đồng tâm hiệp lực đúc lại Thần Long Trảm thật hoàn mỹ!

Lưu Đại, Lưu Nhị nhìn Đoàn Phi, vẻ mặt kinh ngạc có cả sự kính nể. Lưu Đại tâm trạng có chút phức tạp, chớp tay nói với Đoàn Phi :

- Đại nhân lúc nào cũng có thể cho người đem đao tới, sau khi đúc lại, chúng tiểu nhân sẽ đích thân đem tới phủ Khâm sai!

Đoàn Phi cười nói :

- Ta tin tưởng thực lực của các người, nhất định sẽ làm ra một thanh binh lợi khí thực sự!

Lưu lão nhìn Đoàn Phi nói :

- Công tử giải thích rất độc đáo, có điều không có bản lĩnh cũng đừng mơ dùng được thanh đao này, dám hỏi công tử và Tô cô nương có quan hệ gì?

Đoàn Phi dương dương đắc ý cướp lời nói:

- Cô ta là a hoàn của ta, Lưu lão chuẩn bị giảm giá cho ta sao?

Lưu lão vui vẻ cười lên, nói:

- Nha hoàn? Thế mà người cũng nghĩ ra được. Có điều người cũng khá may mắn. Ta không quan tâm các người là quan hệ gì nhưng người nghe kĩ cho ta, sau này nếu người làm cho Tô cô nương tức giận, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người. Đừng cho rằng ta chỉ là một thợ rèn nhỏ bé, ta cũng có thể vào kinh diện Thánh đấy!

- Không dám, cô ấy không ức hiếp tại hạ đã tốt lắm rồi!

Đoàn Phi cười hi hi, nói :

- Lưu lão, tên Giải Lãng nghe không hay, gọi là Phi Dực thì hay hơn. Tại hạ cũng muốn đổi tên cho thanh đao của tại hạ, gọi là Linh Tê, thế nào?

- Không được, cái gì mà Linh Tê, cái gì mà sừng trâu, không hợp với thanh đao một chút nào. Tên Giải Lãng kiếm cũng không phải là tùy tiện đặt, sao có thể thay đổi bừa bãi? Theo đuổi nữ nhi không thể mặt dày như thế được?

Khuôn mặt Tô Dung ửng đỏ, Đoàn Phi cười khúc khích nói :

- Được rồi, không gọi là Linh Tê đao nữa, gọi là Long Nha đao là được rồi!

Lưu lão lâm bẩm :

- Long Nha, Long Nha! ừ, tên này thích hợp hơn, Thần Long Trảm sửa xong gọi là Long Nha đao đi!

Đoàn Phi trong lòng rất sốt ruột về chuyện tu sửa Thần Long Trảm, đợi sau khi Lưu lão rời đi, lập tức thúc giục Tô Dung quay người rời khỏi cửa hàng Lưu gia, Tô Dung ngẩng đầu lên nhìn trời, nói :

- Công tử tự về một mình đi, tiểu nữ còn có chuyện việc phải làm!

Đoàn Phi kinh ngạc nói :

- Người còn muốn làm cái gì?

Tô Dung cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước :

- Người đừng quản, đây là chuyện riêng của tiểu nữ, nếu người dám đi theo, đừng trách tiểu nữ rời đi ngay lập tức!

Đoàn Phi quả thật không dám đi theo, dậm chân một hồi, giận dữ quay người rời đi, trở về khách điểm lấy ngựa. Một người một ngựa phi về phía dinh Khâm sai, sau khi làn gió đêm thổi mạnh một trận, hăn cũng bình tĩnh lại, đột nhiên cười một tiếng, mỗi người đều có chuyện riêng, chuyện hăn giấu trong lòng càng nhiều hơn, hăn dựa vào cái gì mà tức giận với Tô Dung?

Đoàn Phi nhìn trái nhìn phải, bên cạnh một người cũng không có, thật khó có cơ hội được yên tĩnh như thế này, hăn chậm chậm thúc ngựa đi về phía trước, từ từ thưởng thức phong cảnh nhân tình bên đường, so với ngồi trong kiệu lớn, tám người khiêng có một hương vị khác.

- Phi ca!

Đột nhiên có người gọi hăn, Đoàn Phi ngưng mắt nhìn lại, thấy Hà Hải đang đứng bên kia đường, mỉm cười nhìn hăn.

Đoàn Phi thúc ngựa đi đến bên hăn, rồi nhảy xuống ngựa vỗ vỗ vào vai Hà Hải, cười nói :

- Tiểu tử ngươi sao lại chạy ra đây? Không sợ bị binh lính tuần đường bắt lại sao?

Hà Hải cười nói :

- Tiểu nhân có lộ dẫn và chứng minh hợp pháp, đến Tô Châu làm ăn, bây giờ ở Tô Châu tuy có loạn một chút nhưng có hai đại Khâm sai trấn giữ, ai dám bắt người bừa bãi?

Đoàn Phi cười nói :

- Ta và ngươi là tình cờ gặp mặt, hay là ngươi cố ý ở nơi này chờ ta?

Hà Hải nói :

- Tiểu nhân chuẩn bị sáng mai rời đi, còn có chút chuyện cần xử lý, là cố ý ở đây chờ Phi ca để nói lời từ biệt!

Đoàn Phi thất vọng nói :

- Đi nhanh như vậy sao? Thạch Bân nhất định sẽ rất thất vọng!

Hà Hải cười khố nói :

- Không còn cách nào, lần sau trở lại tiểu nhân sẽ xin lỗi hăn sau, Phi ca, tiểu nhân phải đi rồi!

Đoàn Phi gật đầu nói

- Được, người đi đi, đúng rồi, có thời gian dò la giúp ta một chút tin tức về bọn hải tặc Tây Dương, tình hình phát triển của chúng ở Đông Nam Á thế nào? Tin tức càng tường tận càng tốt, trước khi hết năm, ta sẽ rời Giang nam, nếu có chuyện gấp, có thể lấy tín vật của ta đi tìm Tô Châu Vệ Đô ti Quan Tuấn Huy. Hãn muốn diệt tặc lập công, người có thể diệt trừ được địch thủ bên trong, người hiểu chưa?

Hà Hải thận trọng đón lấy tín vật của Đoàn Phi, cảm động nói :

- Phi ca, huynh tin tiểu nhân như vậy sao? Không sợ tiểu nhân bị bắt hoặc tiết lộ phong thanh, làm trể nãi tiền đồ của huynh sao?

Đoàn Phi cười nói :

- Sợ, ta đương nhiên sợ, cho nên người vẫn nên tận lực giữ bí mật, đừng dễ dàng để người khác bắt được, ha ha, sớm muộn cũng có ngày ta kiến nghị lên Hoàng thượng giải lệnh cấm biển, đến lúc đó ai cũng có thể ra biển kinh thương, sẽ không có hải tặc xuất hiện nữa!

Hà Hải nói :

- Tiểu nhân cũng rất mong chờ ngày đó nhanh đến, Phi ca, huynh hãy bảo trọng, tiểu nhân sẽ không làm huynh thất vọng đâu!

Hai người ôm nhau một lát, Hà Hải rời lệ chia tay. Đoàn Phi nhìn theo hãn khuất dần nơi xa, mới lên lại ngựa, quay trở về dinh Khâm sai.

Tô Dung đi không quá lâu đã trở về, nàng không giải thích với Đoàn Phi hành tung của mình, Đoàn Phi cũng không hỏi. Tô Dung nấu cho Đoàn Phi chút đồ ăn khuya rồi lại trốn trong phòng, cũng không biết là đang làm gì.

Lại một buổi sáng sớm nữa, Đoàn Phi đang ở trong phòng mân mê chiếc bình, Thạch Bân đến báo :

- Phi ca, khâm sai Dương đại nhân đến!

Đoàn Phi dừng chuyện đang làm lại, đi vào thư phòng, thấy Dương Thận đang thưởng thức bức tranh chữ treo trên tường. Sau khi đi vào, Dương Thận tùy tiện hỏi :

- Nghe nói Đoàn đại nhân từng treo một câu đối ở Đô Sát Viện ở phủ Ứng Thiên, Hoàn mi lãnh đối thiên phu chỉ, phủ thủ cam vi nhu tử ngư, đây là đôi câu đối hay là câu trích trong một bài thơ?

Đoàn Phi đọc bài thơ tự giễu Lỗ Tấn viết một lần. Dương Thận đọc thầm hai lần, đột nhiên chấp tay cúi đầu thật sâu với Đoàn Phi, Đoàn Phi kinh ngạc :

- Dương đại nhân sao đột nhiên lại hành lễ thế này?

Dương Thận nói :

- Ý ở trong lời, Đoàn đại nhân có thể viết ra lời thơ cao xa như thế, sao có thể là tên tiểu nhân kết bè kết phái được? Dương mỗ hổ thẹn, lại dám luôn hoài nghi nhân phẩm của đại nhân, xin Đoàn đại nhân lượng thứ!

Đoàn Phi thầm thấy hổ thẹn, hắc ha hả cười nói :

- Dương đại nhân không cần đa lễ như vậy, đối là người nào khác cũng sẽ nghi thần nghi quỷ Đoàn mỗ. Đoàn mỗ sai ở chỗ không nên kết thân một cách khó hiểu với Hoàng thượng, để cho các đại nhân xem ta như là Lưu Cẩn, Giang Bân.

Dương Thận lắc lắc đầu nói :

- Tối hôm qua, ta suy nghĩ một đêm, hai người mà Đoàn đại nhân tiến cử đều là những nhân tài xuất chúng. Quế Ngạc đảm nhiệm đi đo đạc đất đai ở huyện, bình quân lao dịch, công trạng rõ ràng, bởi vậy mà đã đắc tội với

thượng quan hạ lại, lúc này mới bị giáng chức đến Nam Kinh nhàn rồi. nếu ta không nhanh trí che giấu, sớm đã đồng ý sự tiến cử của Đoàn đại nhân rồi!

Đoàn Phi than nhẹ một tiếng, không muốn nói tiếp vấn đề này nữa, hân nhẹ giọng hỏi :

- Dương đại nhân bây giờ có quyết định rồi sao?

Dương Thận nói :

- Ta đã phát ra điều lệnh, nếu bên Ứng Thiên làm nhanh một chút, trước chạng vạng bọn họ có thể đến nhậm chức rồi.

Đoàn Phi vui vẻ nói :

- Như vậy vừa hay, chuyện Tô Châu cũng làm gần xong rồi, đợi bọn họ đến, ta sẽ giao việc cho bọn họ để đi Dương Châu thôi.

Dương Thận kinh ngạc nói :

- Đoàn đại nhân, hiện tại Tô Châu có rất nhiều việc bị gác lại phải làm, những án cũ chất đống số lượng vô kể. Chúng ta phải liên thủ cùng xử lý, sao ngài nói đi là đi?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Cướp Tù

Đoàn Phi tự nhiên nói :

- Tô Châu có Dương đại nhân và bọn Quế Ngạc trấn thủ, có ta hay không có ta cũng không có gì khác nhau. Những bản án tích tụ ở Tô Châu tuy nhiều nhưng đều là những bản án chết lâu năm, không có giá trị nghiên cứu quá lớn. Chi bằng ta đến nơi khác xem xem, có lẽ sẽ có thu hoạch lớn hơn. Huống hồ bên đó cũng có án đang chờ ta giải quyết.

Dương Thận cau mày nói :

- Đoàn đại nhân hay là vẫn còn trách ta? Nếu không sẽ không vội vàng nói đi như vậy, ở thêm vài ngày, đợi đám người Quế Ngạc thuận lợi tiếp nhận, chúng ta sẽ cùng đến Dương Châu tuần tra, thế nào?

Đoàn Phi có chút do dự, Dương Thận nói :

- Đoàn đại nhân sẽ không vì gặp phải án nào khó giải quyết nên mới đem gác xó rồi tìm án đơn giản hơn xử lý đấy chứ?

Nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng Dương Thận, Đoàn Phi biết hẳn đang kích mình, tuy biết rõ là vậy, nhưng cũng không có cách nào từ chối, hẳn cười khổ nói :

- Được thôi, ta xem thử xem sao!

Dương Thận cố kiềm chế để không cười, nghiêm mặt nói :

- Đoàn đại nhân, các quan muốn xin Hoàng thượng phân Khâm sai chấp ti làm hai, do hai chúng ta đảm nhận, vốn là muốn để ta kiềm chế ngài, nhưng đáng tiếc tình hình ở Giang Nam những đại nhân trong triều đình hoàn toàn không biết gì cả, hoặc rõ ràng là biết nhưng không muốn quan tâm, đến đảm nhận một Giang nam thối nát, chúng ta chỉ có thể thay đổi dự tính ban đầu, đồng tâm hiệp lực, mới có thể giải quyết phiền phức một cách nhanh nhất, để không làm tổn hại quá lớn đến Giang Nam.

Đoàn Phi gật gật đầu, nói :

- Vậy được, để ta và Dương đại nhân cùng nhau vực lại Giang Nam, để dân chúng được vui sướng reo hò, để cho những cuồng phong bão táp làm đám tham quan ác bá kia phải hồn bay phách lạc!

Dương Thận cười nói :

- Đoàn đại nhân, ta và ngài sao không đổi cách xưng hô, một câu đại nhân, hai câu đại nhân, nghe thật xa cách, tự của ta là Tu, hiệu Thăng Am, hơn ngài vài tuổi, nếu ngài không chê, có thể gọi ta là Thăng Am huynh!

Đoàn Phi chấp tay nói :

- Thăng Am huynh!

Dương Thận cười ha hả, Đoàn Phi cũng cảm thấy là lạ, hẩn cười hi hi, nói :

- Thăng Am huynh, ta không có tự, cũng không biết lấy hiệu gì, Thăng Am huynh nếu không chê phiền phức, giúp đệ đặt với!

Dương Thận tay vuốt râu cười nói :

- Xem ra ta phải động não một chút rồi, Đoàn đại nhân tên có một chữ Phi, tên này tuy dễ đọc, nhưng trong sắp xếp thiên địa tài, hai thủy kẹp kim,

là đại hung, Đoàn giả, đoạn dã, vận thế của Đoàn đại nhân như con diều bị đứt dây!

Đoàn Phi nghe vậy, sắc mặt có đen một chút, chỉ nghe Dương Thận tiếp tục nói :

- Chiếu theo mệnh mà nói, Đoàn đại nhân dễ gặp tai nạn khi còn nhỏ, sống không đến tuổi trưởng thành, nếu như sau khi đại nạn không chết cũng sẽ có đại vận, nhưng cơ sở không vững chắc, dễ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, hơn nữa sẽ sa sút, nhiều vận rủi, trong sắp xếp tam tài thiên địa nhân, thủy quá nhiều, cái gọi là hồng nhan họa thủy, số đào hoa của Đoàn đại nhân sợ là cũng không ít, nên đặt một cái tên để cân bằng lại, Đoàn đại nhân, hai chữ Tiêu Tuyền thế nào? Đoàn Tiêu Tuyền, trong phối hợp ba chữ thiên địa tài, một thủy kéo hai mộc, mộc khắc thủy, hai mộc có thể tạo thành thổ, căn cơ của đại nhân sẽ vững chắc, sẽ phồn vinh, thịnh vượng hạnh phúc và trường thọ!

Đoàn Phi trầm ngâm nói :

- Tiêu Tuyền tiểu tuyền? Không tốt, cái tên này làm ta nghĩ đến một con chó già, Dương đại nhân, hay là đổi tên khác đi!

Dương Thận ngẫm nghĩ một chút, nói :

- Hàn Tuyền thế nào?

Đoàn Phi vẫn lắc đầu, Dương Thận tiếp tục khổ tư một chút, nói :

- Dật Doanh thế nào, cái tên này cũng là một thủy kéo hai mộc, tổng cách đại cát!

Đoàn Phi lau mồ hôi nói :

- Ý dân? (Phiên âm đọc gần giống nhau) Dương đại nhân, ngài không thể đặt cho ta một cái tên bình thường được sao?

Dương Thận không hiểu ra sao cả, nói :

- Tên Dật Doanh rất hay, nếu Đoàn đại nhân không thích, ta đổi cho ngài một cái tên khác, Đào Bảo (là taobao 1 trang mạng của TQ)? Uyên Lang? Hạo Quỳnh?

Dương Thận bỏ bao công sức nghĩ tên hợp với Đoàn Phi, nhưng Đoàn Phi lại lắc đầu liên tục, taobao? Ta còn có eac này (1 trang mạng khác). Hạo Quỳnh? Rất nghèo đương nhiên không được!

Dương Thận mồ hôi đầy đầu, nói :

- Lam Bảo, cái chữ này cũng không tệ, nhìn từ góc độ kiểu chữ, có được sự giúp đỡ của trưởng bối, có được sự phát triển bất ngờ, có được thành công lớn!

Đoàn Phi đọc hai lần, nói :

- Lam Bảo cũng không tệ, sau này tự của ta là Lam Bảo, đa tạ Dương đại nhân, đa tạ Thằng Am huynh đã giúp đệ nghĩ một cái tên hay!

Dương Thận lau mồ hôi, cười nói:

- Tiện tay thôi, Đoàn đại nhân Lam Bảo người thích là tốt, ừ, Lam Bảo, nghe tên này có quý nhân phù trợ, không ngừng vươn lên, kết rộng lương duyên, tránh khi gặp khốn cảnh bó tay không biện pháp không người cứu giúp. Nhưng tên này lại sợ thổ, mà người hành thổ sợ có chút không phù hợp.

Đối với mấy vấn đề này Đoàn Phi không tin tưởng cho lắm, qua lần trò chuyện lần này, quan hệ giữa hai người tiến thêm một bước, Đoàn Phi

hướng Dương Thận chấp tay nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Thăng Am huynh, đệ chuẩn bị đi nha môn xử lý mấy vụ án còn tồn đọng, Thăng Am huynh hôm nay có dự tính gì không?

Dương Thận cười:

- Đệ đi làm án, ta tự tiếp tục xử lý chính vụ. Nếu có thời gian rảnh, ta muốn tuần tra xung quanh một vòng. Đương nhiên, ít nhất là sau khi chém những đám tham quan ác bá. Đoàn đại nhân có nghĩ đến việc làm giám trăm quan sao?

Đoàn Phi lắc đầu:

- Không đâu, có thời gian đó không bằng ta coi thêm vài vụ án, nếu như tìm ra được chút đột phá nào thì tốt

Dương Thận nói:

- Như vậy ta càng không nên làm lỡ thời gian của Đoàn đại nhân, nào chúng ta cùng nhau về nha môn chứ?

Đoàn Phi gật đầu đồng ý, Dương Thận đợi hẵn một lát, sau đó hai người lên kiệu dẫn theo người ngựa về nha môn phủ Tô Châu.

Đoàn Phi nhường thư phòng cho Dương Thận làm việc, sau đó hẵn chiếm đoạt phòng khách nha môn phủ Tô Châu, nơi đó môi trường tốt, lại thông gió. Tiểu lại (nhân viên) đem hồ sơ vụ án tồn kho tích lũy giao cho hai nữ thư ký riêng của Đoàn Phi. Hồ sơ vụ án trải qua tay của các nàng phân loại và xử lý xong trình đến trước mặt Đoàn Phi, Đoàn Phi nằm trên trường kỷ tay nằm hồ sơ vụ án chăm chú xem.

Đoàn Phi xem qua những vụ án không có đầu mối rõ ràng liền vứt sang một bên. Có những vụ án quan viên bị kết án liên quan đến Vương Thế

Dũng phủ Tô Châu, hắt cho Thạch Bân đi hỏi thăm một tiếng. Đám người Vương Thế Dũng tự nghĩ hẳn là sẽ phải chết, vì bớt chút đau khổ nên khai báo đầy đủ, Đoàn Phi không ngờ thuận tay phá được mấy vụ án lâu ngày.

Nhìn một chút, Quán Tiêu Hán ngẩng đầu nhìn Đoàn Phi nói

- Đại nhân có chút kỳ quái phủ Tô Châu mấy năm gần đây có mấy chục vụ án mất tích, có điều gì không đúng nhỉ.

Đoàn Phi nói:

- Tô Châu lớn như vậy nửa năm mới có hơn 10 vụ án mất tích chuyện đó có gì lạ đâu, hơn nửa chắc đều bị đám mẹ mìn bán đi.

Quán Tiêu Hán nghiêm mặt nói:

- Đại nhân, mất tích đều không chỉ là thiếu nữ trẻ tuổi, nam nữ già trẻ đều có, hơn nữa có vụ án đồng thời mất tích không chỉ một hai người, thậm chí có khi là một gia đình hoàn toàn biến mất.

Đoàn Phi bị khơi gợi lên một chút hứng thú, nói:

- Thực có chuyện như vậy không? Người thống kê cho ta Tô Châu nửa năm qua rốt cuộc mất tích bao nhiêu người, đem từng vụ án mất tích đó liệt vào trong bảng danh sách cho ta, nhập thêm một ít manh mối quan trọng vào. Cuối cùng phân tích lại và thống kê một chút, kiểm tra xem giữa các vụ án đó có gì liên quan hay không rồi nói sau.

- Liệt kê vào danh sách? Thống kê phân tích.

Quán Tiêu Hán có chút khúc mắc hỏi.

Đoàn Phi lười giải thích, lấy ra một tờ giấy trắng, vuốt vuốt vuốt rồi hắt dùng chiếc bút lông ngỗng chế tạm thời vẽ một bảng hiện đại hình chữ nhật. Luyện công, luyện chữ lâu rồi, sự khống chế của hắt đối với thân thể

và ngón tay đã có bước tiến rất xa, đường thẳng hẳn vẽ ra gần như có thể đẹp ngang với đường thẳng được kẻ bằng thước vậy, bảng hình chữ nhật được hẳn vẽ vuông vuông vắn vắn.

Chương 217: Cướp tù (2)

Đoàn Phi tiếp tục bổ sung nội dung trong bảng, thời gian địa điểm nào, giới tính người chết, tuổi tác, đặc thù là gì và vân vân. Quản Tiêu Hàn tò mò nhìn hẳn, làm Tô Dung cũng nhìn sang.

Trong phần cuối cùng của bảng, Đoàn Phi để lại một chỗ trống, lúc nào cũng có thể bổ sung thêm tư liệu. Hẳn đặt bút xuống nói, nói:

- Là như vậy, dựa theo đó mà điền vào.

Quản Tiêu Hàn cầm lấy bảng, hai mắt lộ ra một chút ngạc nhiên, cô không tiếc lời khen ngợi:

- Đại nhân quả nhiên inh, cái bảng này tuy đơn giản nhưng cực kỳ thực dụng. Trước đó ta còn chưa bao giờ thấy qua, là đại nhân sáng chế đầu tiên sao? Còn có cái bút này của đại nhân nữa, bất cứ người nào dùng nó viết cũng có thể viết ra được chữ nhỏ nhất. Chẳng những có thể tiết kiệm được giấy còn có thể có đủ loại công dụng, đại nhân đây, đều là người nghĩ ra sao?

Đoàn Phi dương dương đắc ý nói:

- Dương nhiên rồi, chẳng lẽ người đã nhìn thấy ở nơi khác sao? Đi thôi, nếu một bảng này không đủ dùng, người tự vẽ thêm một ít nữa, theo thứ tự đánh số là được.

Quản Tiêu Hàn ngạc nhiên thán phục không ngừng cầm bảng đi làm việc, Tô Dung lại cầm lấy một hồ sơ vụ án đưa cho Đoàn Phi, nói:

- Đại nhân, vụ án này nhìn qua có vẻ tương đối đơn giản, có lẽ chúng ta có thể thử xem.

Đoàn Phi nhận lấy hồ sơ vụ án này rồi chăm chú nhìn một lát, nói:

- Được rồi, đợi ăn cơm trưa xong, chúng ta sẽ đến hiện trường xem sao. Trước mắt cần đẩy mạnh chính lý vụ án của những phạm nhân liên quan đến Vương Thế Dũng, giờ ngọ sau khi bọn họ bị xử chảm, thì có thể kết thúc vụ án rồi.

Tô Dung và Quản Tiêu Hàn đều gật gật đầu, hể gặp những vụ án như vậy, thì sẽ để cho bọn Thạch Bân vào đại lao hỏi han. Buổi trưa đã đến gần, bên nhà lao đã bắt đầu chuẩn bị giải từng phạm nhân ra ngoài, đẩy vào xe chở tù chuẩn bị đưa ra đường diễu phố, sau đó đến ngã tư đầu phố chém đầu răn chúng.

Đột nhiên, một nha dịch chạy nhanh tiến vào phòng khách, thở hồng hộc bẩm báo:

- Đại đại nhân, không tốt rồi, tùy tùng của đại nhân Thạch Thạch Bân, bị một người mặc áo đen che mặt giữ làm con tin bắt chúng ta phải thả Vương Thế Dũng. Đại nhân bọn tiểu nhân không giám làm chủ, đại nhân đến đó xem thế nào đi ạ.

Đoàn Phi bỗng nhiên nhảy dựng lên, kêu lớn:

- Cái gì? Làm sao có thể!

Hắn không đợi nha dịch kia trả lời, liền ném lại tập hồ sơ vụ án đang cầm trên tay chạy liền về trong phía đại lao, chỉ thấy bên ngoài đại lao, còn một người áo đen đang khống chế Thạch Bân đang, bị Cẩm Y Vệ và bọn nha dịch bao vây vòng quanh và ép ở góc tường. Mọi người ném chuột sợ vỡ òa, nên không ai dám động thủ.

Đoàn Phi đi đến trước mặt hai người, Tô Dung và Hoa Minh hộ vệ hai bên hẳn, tên mặc áo đen kia nhìn Đoàn Phi quát:

- Cuối cùng người có thể làm chủ đã đến, Đoàn Phi, người mau hạ lệnh thả Vương Thế Dũng, nếu không ta sẽ giết hẳn!

Đoàn Phi nhìn vào tên áo đen che mặt một cái, nói:

- Hóa ra là Viên tiên sinh, Viên tiên sinh, người là người thông minh, cái gọi là cây đổ bầy khỉ tan, Vương Đường đã xong rồi, người còn thay hẳn bán mạng, điều này làm cho ta nghĩ không thông. Không bằng người bỏ đao trong tay xuống, nói cho ta biết Vương công công hiện ở nơi nào, lấy công chuộc tội, ta có thể bảo đảm người vô sự.

Người mặc áo đen đúng là Viên Thăng Ba, gã thấy Đoàn Phi đã nhìn thấu ngụy trang của mình, cười nhạt và nói:

- Đoàn Đại nhân người cũng thật biết giả chết bắt quạ, chúng ta bị người lừa thăm rồi. Vương công công ở nơi nào không cần người nhọc lòng quan tâm, người hãy quan tâm đến sự sống của tên tiểu tử đang trong tay ta đây này. Mau thả Vương Thế Dũng thiếu gia ra, bằng không thì ta bóp chết thằng này.

Đoàn Phi cười nhạt nói:

- Cậu ta ở bên cạnh ta, biết trước sớm muộn cũng phải chết. Nếu ta vì cậu ta mà thả Vương Thế Dũng ra, chỉ sợ sau khi sự việc xảy ra cậu ta sẽ tự vẫn tạ tội, ta sao có thể để cậu ta làm chuyện như vậy? Viên Tiên sinh, Vương công công phái người tới làm chuyện như vậy hiển nhiên là sai lầm lớn, phải biết rằng trước lúc này chúng ta đều nghĩ Vương công công đã chết rồi.

Viên Thăng Ba trên mặt dâng lên nét hối hận, Đoàn Phi lại cười nói:

- Còn nữa, Viên tiên sinh hẳn là dùng kế diệu hổ ly sơn? Thành công sao được chứ, nếu không có ta nhiệt tình phối hợp, Viên tiên sinh sao có thể lên vào phủ nha thành công chứ? Ta sớm đã phái người thủ bên cạnh Vương Thế Dũng, chỉ cần có người tiếp cận Vương Thế Dũng hẳn sẽ giết Vương Thế Dũng. Tiên sinh chỉ là một con cờ thí thân mà thôi, ta khuyên tiên sinh mau chóng buông đao trong tay xuống, nếu không đừng trách bản quan không khách khí, ra lệnh một tiếng tiên sinh sẽ bị vạn mũi tên trúng tim thôi.

Viên Thăng Ba thần sắc không thay đổi, nhưng tay cầm đao của gã như có chút nổi lông, Đoàn Phi nói:

- Viên tiên sinh xin chớ tự bỏ lỡ, ta không có quá nhiều tâm tình tiếp tục tiêu hao với tiên sinh. Buông hoặc không, Viên tiên sinh nhanh trả lời ta.

Viên Thăng Ba cười nhạt nói:

- Ăn lộc của vua trung thành với vua, ta mặc dù là quân tốt bỏ rơi, cũng có công dụng và tôn nghiêm của nó. Người mau thả Vương Thế Dũng ra, ta đếm ba tiếng, nếu không thả người ta sẽ giết hẳn. truyện copy từ

Đoàn Phi lại lắc đầu, nói:

- Người lại bị lừa, ta chẳng qua là đi lừa người mà thôi. Hiện tại ta có thể xác định người thật sự là một quân cờ bị bỏ rơi, thật ra ta sớm biết sẽ có người có ý đồ cướp ngục cứu người, ta sớm hạ thuốc bột theo dõi trên người phạm nhân. Chỉ cần Vương Thế Dũng được mang về bên Vương công công, người của ta sẽ bao vây quanh họ.

Viên tiên sinh tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, tay cầm đao ghì chặt hơn, đao ngắn sắc bén trên cổ Thạch Bàn vạch ra một vết máu đỏ tươi.

Đột nhiên, “oành” một tiếng vang thật lớn, nóc nhà đại lao Tô Châu nổ tung, trong ngôi vờ bay toán loạn, một bóng dáng rất lớn bay lên trời, nha

dịch gần đó chạy toán loạn tránh né ngôi vụn văng khắp nơi. Đám người Hoa Minh vẫn sừng sững bất động, ngôi vỡ rơi xuống không gây nổi thương tích cho bọn họ, ngôi vụn còn chưa bay đến chỗ Đoàn Phi thì đã bị bọn họ hất ra.

Ánh mắt Đoàn Phi hướng về bóng dáng kia, nhìn thấy rõ ràng lại một người áo đen khiêng Vương Thế Dũng phá ngôi bay ra. Khi thế bay lên của gã đã tận, thì cánh tay phải còn rảnh của gã vạch nửa vòng, sau đó vung xuống phía dưới. Vô số hòn đá và ngôi vụn biến thành cuồng phong thổi quyết xuống phía dưới.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang, từ trong lỗ thủng lại có một người bay ra, váy xanh áo xanh, tay cầm kiếm dài, đó đúng là a hoàn Đông Xưởng Quân Tiêu Hàn không mời mà đến của Đoàn Phi.

- A?

Đoàn Phi kinh ngạc thở nhẹ một tiếng, Quân Tiêu Hàn không biết đến đại lao từ khi nào, chỉ thấy thân hình người áo đen khiêng Vương Thế Dũng sớm đã hạ xuống, khẽ chạm lên xà nhà trên nóc nhà rồi bay về phía xa rồi, Quân Tiêu Hàn không chút do dự cầm kiếm đuổi theo.

Viên Thăng Ba thấy Đoàn Phi quả nhiên phái người đuổi theo, y quay đầu lại, nhìn Đoàn Phi quát:

- Mau gọi người của người trở về.

Đoàn Phi nhìn y thản nhiên cười lạnh, Viên Thăng Ba đột nhiên cảm thấy không bình thường. Chỉ thấy Đoàn Phi giơ hai tay nhắm đúng y, kết một tiếng vang nhỏ, hai mũi tên xuyên thấu ống tay áo Đoàn Phi, điện xạ hướng về phía Viên Thăng Ba. Viên Thăng Ba kinh hoàng, muốn trốn tránh đã không còn kịp rồi, chớp mắt hai mũi tên đã trúng trán y, trong lòng của y nổi lên một tia hối hận, vô số hồi ức bắt đầu hiện ra trước mắt, sau đó nước mắt ngập tràn.

Leng keng một tiếng, đoản đao Viên Thảng Ba cầm trong tay rơi xuống mặt đất, Viên Thảng Ba thân thể mềm dần rồi ngã xuống, Thạch Bân thì há miệng tại chỗ, hình như bị sốc đờ người ra.

Đoàn Phi xông lên trước một cước đá văng thân thể Viên Thảng Ba, lấy tay ôm lấy cổ của Thạch Bân, kêu lên:

- Dung nhi, mau tới đây, chữa trị vết thương cho Thạch Bân mau!

Tô Dung một mặt đuổi tay dè chặt vào huyết của Thạch Bân để cầm máu, một mặt an ủi:

- Công tử, Thạch Bân chỉ bị rách chút da mà thôi, không có chuyện gì đâu.

Đoàn Phi quay đầu nói:

- Hoa Minh, mau dẫn người đuổi theo, bằng mọi giá phải bắt được Vương Thế Dũng quay lại. Hồng Bang, truyền lệnh giới nghiêm toàn thành, lùng bắt Vương Đường! Bắt được Vương Đường hoặc người thông báo tin tức chính xác, thưởng ngàn lượng bạc!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Vấn Trảm

Hoa Minh và Hồng Bang lĩnh mệnh rời đi, Đoàn Phi quay đầu lại, quan tâm nhìn Thạch Bân. Trên cổ Thạch Bân được Tô Dung dùng chiếc khăn tay sạch băng bó lại. Thạch Bân nhìn Đoàn Phi nở nụ cười khổ, Đoàn Phi vỗ vỗ vai của y, nói:

- A Bân, ta không làm người sợ chứ? Người nên biết tay nỏ của ta rất chuẩn mà, trong khoảng cách ngắn như vậy tuyệt đối là bách phát bách trúng đấy.

Thạch Bân cười khổ gật đầu, nói:

- Đệ không sao, nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.

Đoàn Phi gật đầu với Dương Thận đã vội chạy đến nhưng đứng bên ngoài đám người, lớn tiếng nói:

- Không sao rồi, mọi người đều trở về làm việc đi.

Sau khi đám người tản ra, Dương Thận đi tới trước mặt Đoàn Phi, nói:

- Lam Bảo, là người của Vương Đường hả?

Sau khi Đoàn Phi nghe thấy xưng hô này chỉ cảm thấy ở lưng hình như có con kiến đang bò. Tô Dung và Thạch Bân, Tưởng Tuấn cũng kinh ngạc nhìn Đoàn Phi, bật thốt lên:

- Lam Bảo?

Dương Thận dương dương đắc ý giải thích với mọi người:

- Đây là tên ta đặt cho Đoàn đại nhân, hay không?

- Lam Bảo, Lam Bảo, ừ, hay, rất hay.

Tô Dung tự nhiên cười, nhìn khuôn mặt đang cười của nàng, những không vui trong lòng Đoàn Phi đột nhiên biến mất. Hắn đột nhiên cười nói:

- Thần đồng đệ nhất thiên hạ đặt cho ta, ai dám nói không hay chứ? Quen thì được rồi. Thăng Am huynh, Vương Đường rõ ràng chưa chết, y không ngờ còn dám phái người đến cướp tù, chi bằng chúng ta thuận thế lục soát Tô Châu một chuyến. Cho dù không bắt được y, ít nhất cũng có thể trấn giữ một bộ phận người, bảo đảm giờ Ngọ thuận lợi tiến hành trăm quyết.

Dương Thận nói:

- Phải nên như vậy, lúc này thời gian không còn sớm nữa, chúng ta phải nhanh chóng giải người ra điều phố.

Đoàn Phi nói:

- Được, vốn đệ không định tự mình giám trăm, bây giờ xem ra không đi không được rồi. Thăng Am huynh, mời.

Dương Thận thét lệnh đám đội trưởng nha dịch nhà lao giải những phạm nhân ra nhà củi. Cũng không đợi Hoa Minh và Quán Tiêu Hàn có dẫn Vương Thế Dũng về hay không, hai đại Khâm sai một trước một sau đang ở hiện trường. Hai ngàn Cẩm Y Vệ bao vây phạm nhân chờ trăm vô cùng chặt chẽ, nếu lại có người chạy đến cướp tù, thuần túy là tìm cái chết.

Tô Châu Vệ cũng bắt đầu lục soát khắp nơi, Đô ti Quan Tuấn Huy rất rõ, bắt được Vương Đường là một đại công, tự nhiên dốc toàn lực phối hợp. Cả Tô Châu tuy sát khí xung rờ, nhưng đám bá tính lại giống như ăn Tết.

Thậm chí có rất nhiều người mua pháo treo trước cửa, trên cửa cũng dán rất nhiều giấy đỏ, chính là chờ những tham quan ác bá đó vừa rơi đầu, sau đó khắp nơi ăn mừng.

Một đám phạm quan ác bá mới qua hai ngày liền giống trở thành một người khác, tóc tai bù xù, hình dạng tiều tụy, cả người bần thiêu. Thế cho nên bá tính vây xem nhìn rất lâu mới xác nhận bọn họ không có bị đánh tráo.

Sau khi nghiệm minh chứng thân một đám phạm nhân đều bị cấm lên lệnh bài tử. Trảm thủ vai vác đại đao, đứng sau lưng bọn họ, chờ mệnh lệnh chém đầu. Trong đám người Trần Huy Tinh hét lớn:

- Khâm sai đại nhân, tại sao tử tù chờ trảm không có Vương Thế Dũng?

Bá tính xung quanh xôn xao một trận, Đoàn Phi sờ sờ mũi, hít một hơi, đang muốn giải thích, đột nhiên nghe có người cười như chuông ngân nói:

- Đại nhân, Vương Thế Dũng đã được dẫn đến, xin đại nhân nghiệm minh chứng thân! xem tại

Cùng với tiếng nói phát ra, Quản Tiêu Hàn tay xách Vương Thế Dũng, tựa như đóa hoa lan cực lớn, nhẹ tênh từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước đài giám trảm.

Nhìn thấy cách thức xuất hiện huênh hoang như vậy, Tô Dung không kìm được nhíu mày hừ một tiếng. Bá tính tại hiện trường lại tề thanh reo hò lên, thậm chí có người lớn tiếng gọi tiên nữ. Quản Tiêu Hàn hướng về bốn phía cười duyên dáng, nói:

- Ta không phải tiên nữ, ta chỉ là một nha hoàn bên cạnh Khâm sai đại nhân mà thôi. Trước đây không lâu có người cướp ngục cứu Vương Thế Dũng đi, Đoàn đại nhân phái ta đi bắt y về hỏi tội. Đây đều là công lao của Đoàn đại nhân, các người còn không tạ ơn Đoàn đại nhân?

Trần Huy Tinh dẫn đầu hướng về phía Đoàn Phi đập đầu quỳ gối, đám bá tính lần lượt hô to danh xưng Đoàn thanh thiên.

Đoàn Phi nhìn Dương Thận, Dương Thận khẽ mỉm cười với hắn. Đoàn Phi quay đầu lớn tiếng nói với đám bá tính:

- Làm quan không làm chủ cho dân, chi bằng về nhà bán khoai lang. Hoàng thượng lệnh ta Tuần phủ Giang Nam, đây là việc ta nên làm. Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Tiếng hô của đám bá tính đình tai nhức óc, như long trời lở đất đến kinh người. Phạm nhân chờ chết đã mơ màng muốn chết chột bùng tỉnh. Đối mặt với từng đôi mắt hận thù, bọn họ dường như ngửi được mùi chết chóc. Cảm giác sợ hãi trước đây chưa từng có phủ đầy cơ thể tâm hồn bọn họ, bất giác hoảng sợ hét lên.

Dương Thận đứng lên, quát lớn: nguồn

- Giờ Ngọ đã đến, không được để lỡ hành trình của mình sai. Người đâu, chém cho ta.

Lệnh bài vừa ném, hai mươi chín tên trăm thủ lần lượt giơ đại đao lên. Một mảng đao sáng lóa chói mắt, sát khí đằng đằng. Đám trăm thủ tề thanh quát lớn, đao quang luân phiên chém xuống, 29 đầu người nhất thời bay lên, lăn lóc rơi lên đất trong một một vùng huyết quang. Bá tính vây xem xung quanh hoảng sợ thét lên nhắm nghiền mắt. Cũng có không ít người lớn gan, hoặc là khổ đại thâm thù, tại chỗ vỗ tay reo hò. Còn có người tại chỗ đốt pháo, trong tiếng ùng ùng thậm chí có người nhân cơ hội xông lên trên đá giẫm đạp lên đầu người. Còn có người mang theo đao nhỏ, muốn cắt thịt của kẻ thù về nhà nhắm rượu.

- Dừng tay lại cho ta! Đoàn Phi phẫn nộ quát một tiếng. Hẳn trong vô ý vận khởi huyền công, tiếng quát này tuy không bằng sư tử Phật Môn rống, nhưng cũng đủ uy lực trấn định những bá tính trước mắt. Mọi người trong lòng chấn động mạnh, không khỏi tự chủ đồng loạt quay đầu nhìn về phía Đoàn Phi, chỉ nghe Đoàn Phi quát:

- Người chết thù hết, các người cũng là người văn minh, tại sao phải làm hành vi của cầm thú? Tất cả trở về nhà cho ta, bày một bàn tiệc rượu, đốt ba nén hương, kính bái cáo úy người thân trên trời linh thiên không tốt sao?

Trần Huy Tinh chính là người cầm con dao nhỏ muốn cắt thịt Vương Thế Dũng, y nghe thấy lời của Đoàn Phi, ha ha nói:

- Đại nhân, tiểu nhân và Vương Thế Dũng thâm thù như biển không lóc da xẻ thịt tiểu nhân thật sự không giải hận.

Đoàn Phi nói:

- Vương Thế Dũng cũng không có ăn thịt người, chẳng lẽ người muốn làm cầm thú ăn thịt người? Ăn thịt của y già trẻ cả nhà người có thể sống lại không? Bỏ đi, trở về tìm lão hòa thượng thỉnh giáo một chút, đọc chút kinh Phật bình hạ tâm tính. Người là người, tuyệt không thể vì tình cảm kích động mà làm ra chuyện cả cầm thú cũng không bằng.

Trần Huy Tinh vẫn có chút không phục, Quán Tiêu Hàn mỉm cười nói:

- Mọi người nghe lời của đại nhân tất cả đều giải tán nhé. Những người bị chặt đầu hôm nay đều là kẻ hung ác vô độ, oán khí rất nặng, mọi người không cần vì phẫn nộ nhất thời mà dính oán khí, thậm chí còn bị oan hồn nhập vào người.

Lời nói của Quán Tiêu Hàn có tác dụng hơn Đoàn Phi nhiều, đám bá tính đồng loạt lui lại nhường đường, cả Trần Huy Tinh cũng bắt đầu do dự, Quán Tiêu Hàn mỉm cười phất tay, nói:

- Mọi người đều giải tán nhé, giải tán nhé.

Lời nói của nàng giống như có mang ma lực, đám bá tính dần dần tản đi. Trần Huy Tinh khấu đầu thêm ba cái với Đoàn Phi rồi cũng xoay người rời khỏi. Trong nháy mắt xung quanh pháp trường chỉ còn lại một cô gái đốt giấy để tang, cô quỳ trước một linh bài, nhìn không chớp mắt mà đập đầu liên tục, đập đầu đến mức trán chảy máu đầm đìa cũng không chịu dừng lại.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Thật Thật Giả Giả

: Chương 219: Thật thật giả giả

Đoàn Phi đưa mắt nhìn qua, bèn đột nhiên kinh hô:

- Chu phu nhân, đó là Chu phu nhân. Dung nhi, cô mau đi xem thế nào!

Người đang quỳ ở đó điên cuồng khấu vái chính là thê tử của Chu Đăng. Tô Dung đến bên cạnh nàng ta, nhẹ nhàng an ủi:

- Chu phu nhân, cừu nhân đã chết. Sức việc đã qua, xin hãy bớt đau buồn.

Chu thị xoay người hướng về Đoàn Phi đang nhắc quan bào bước nhanh tới, khấu đầu nói:

- Đoàn đại nhân, hãy nhận của ta một lạy. Ngài rửa oan cho Chu An, vì phu quân cùng hài nhi ta báo thù rửa hận. Đại ân đại đức của đại nhân tội phụ này không có gì để báo đáp, kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa báo ân đại nhân.

Cảm giác bất an trong lòng Đoàn Phi càng thêm mãnh liệt. Hắn vươn tay ra nhưng lại không dám đỡ nàng dậy. Vẫn là Quản Tiêu Hàn sáng khoái, trực tiếp kéo Chu thị đứng dậy. Đoàn Phi hỏi:

- Chu phu nhân, Chu An và Lưu tiểu thư đều tới Ứng Thiên rồi sao? Bọn họ chuẩn bị khi nào bày tiệc rượu kết hôn đây? Nếu như làm ngay trong mấy ngày tới đây, chưa biết chừng bốn quan còn tới quấy rầy một chút.

Chu thị trên mặt lộ vẻ vui mừng, hân hoan nói:

- Nhờ hồng phúc đại nhân, bọn họ cũng đang chạy tới đây. Chân Chu An đi lại có chút bất tiện, phải ngồi xe nên tốc độ hơi chậm. Ta vội tới trước để được tận mắt thấy kẻ thù đền tội. Chu An bọn họ chuẩn bị kết hôn, đại nhân nếu có thể góp mặt thì thật là tốt quá rồi. Bây giờ ta phải quay trở về gấp, chờ có tin tức chính xác sẽ tự mình gửi thiệp mời tới Hành dinh khâm sai.

Đoàn Phi yên tâm hơn một chút, cười nói:

- Không chỉ có ta đi, mà cả Dương khâm sai cũng đi, thêm phần náo nhiệt a. Dương đại nhân, ngài thấy sao?

Dương Thận thấy bọn họ đứng bên pháp trường bàn hỉ sự, bên chân vẫn còn một đồng đầu người. Hắn lăm băm một chút, cau mày nói:

- Còn có nhiều công vụ phải giải quyết a, chỉ e ta không đi được rồi. Đoàn đại nhân hãy thay ta chúc phúc hai vị tân nhân a.

Chu thị vui mừng khắp khởi nói:

- Đa tạ hai vị khâm sai đại nhân. Tô cô nương, người cũng phải tới a. Còn cả Thạch Bân mấy vị cũng đều phải tới đó a.

Chu thị sắc mặt hân hoan đi rồi, Tô Dung mới trông theo bóng nàng mà thở dài một tiếng. Đoàn Phi nói:

- Dung nhi, sao cô lại thở dài?

Tô Dung lắc đầu, Quản Tiêu Hàn lại nói:

- Đại nhân, người một lòng hảo tâm muốn tác thành hỉ sự, chỉ đáng tiếc lại trở thành bùa túc mệnh (lấy mạng) đối với Chu thị rồi. Nếu không ngoài dự liệu thì ngày đại hỉ của Chu An cũng chính là ngày Chu thị tự tử.

Đoàn Phi giật mình kinh hãi nói:

- Sao vừa rồi các cô không nhắc nhở ta?

Tô Dung liếc xéo Quán Tiêu Hàn một cái, nói:

- Chu thị đã một lòng muốn chết, bất quá chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Sự trong sạch của nàng ta bị Vương Thế Dũng ô uế, nàng ấy sớm đã không thiết sống nữa rồi. Một cỗ hận ý trong lòng mới chống đỡ nàng ấy được tới hôm nay. So với tiếp tục đau khổ sống, còn không bằng tự vẫn để giữ lấy trong sạch.

Dương Thận than dài nói:

- Chu thị này quả nhiên là trung trinh tiết liệt. Vừa rồi ta thấy nàng thần sắc bình tĩnh, mặt lộ vẻ vui mừng, còn nói nàng tính tiếp tục nhịn nhục sống tiếp. Nghe hai vị cô nương giải thích mới vỡ lẽ nàng ta đã quyết tâm phải chết. Thực là hiếm gặp a.

Đoàn Phi thần người, thờ dài nói:

- Cũng đành vậy, tự nàng ta muốn chết ta cũng không quản được nhiều như vậy. Dương đại nhân, sự tình hãy kết thúc ở đây đi. Ta tính áp tải thi thể về nhà phủ tiếp tục công chuyện. Có một việc còn phải phiền Dương đại nhân hỗ trợ.

Dương Thận nói:

- Đoàn đại nhân không cần khách khí, ngài cần ta làm gì?

Đoàn Phi nói:

- Lần này chúng ta niêm phong rất nhiều sản nghiệp của bọn Vương Thế Dũng, đặc biệt là những cửa hàng trên phố Khoái Hoạt. Nếu như không sớm định đoạt quyền sở hữu, chỉ e sẽ ảnh hưởng thu hoạch của Thuế phú

Tô Châu. Ta đã phát ra tin tức, sau giờ Ngọ hôm nay sẽ đấu giá những sản nghiệp đó tại Khoái Hoạt tửu lầu. Xin mời Dương đại nhân tới đó chủ trì.

Dương Thận lấy làm lạ hỏi:

- Việc này ta tán thành cả hai tay. Đoàn đại nhân ngài không chuẩn bị tới đó tự mình tọa trấn sao?

Đoàn Phi cười nói:

- Ta có một vị bằng hữu dự tính tham gia đấu giá. Nếu như ta tham gia chủ trì chỉ e có người nói ta mượn việc công mưu việc tư. Dương đại nhân trước nay công chính liêm minh, có Dương đại nhân tọa trấn thì sẽ không còn người nói ra nói vào nữa.

Dương Thận cười nói:

- Thì ra là thế. Vậy được thôi, bốn quan cũng không từ nan nữa. Đoàn đại nhân, nếu như vị bằng hữu của ngài ra về tay không, ngài cũng không được oán trách bốn quan đó a.

Hai người quyết định xong Đoàn Phi bèn đem hai mươi chín thi thể về phủ nha, còn Dương Thận tới Khoái Hoạt tửu lầu tọa trấn chủ trì hội đấu giá. Hắn cũng không tin rằng Đoàn Phi không động tay động chân chút nào, tên này có tiếng giáo hoạt rồi a. Bất qua có chính mình tọa trấn, Dương Thận cũng đoán không ra Đoàn Phi còn có thể dùng thủ đoạn gì để thu vét lợi ích. Cho nên hắn rất tò mò, muốn xem xem Đoàn Phi sẽ xuất chiêu thế nào.

Đoàn Phi thật sự không có dự định xuất chiêu, mà người ra chiêu là Hoàng Tổ Lương. Y đã xuất chiêu từ nửa tháng trước rồi. Nam Trực Lê tuần phủ khâm sai Đoàn đại nhân có một ngoại quản gia tên Hoàng Tổ Lương, ở Giang Nam đầu cơ buôn bán. Mọi người đều biết ai không liên hệ được với khâm sai đại nhân thì có thể thông qua y dò la cách thức. Tuy

nhiên Hoàng Tổ Lương hiểu rất rõ, cái thân phận ngoại quản gia của khâm sai Đoàn đại nhân này y tuyệt đối phủ nhân. Khi ở bên ngoài làm kinh doanh y cũng chưa từng liên hệ với Đoàn Phi, nhưng cũng chẳng ai dám xem thường quan hệ giữa y cùng Đoàn đại khâm sai. Nghe được tin tức về hội đấu giá hân liền tức tốc chạy tới Tô Châu, kịp thời báo danh ở thời khắc cuối cùng, khiến cho những thương gia đã đặt tiền cược phải kêu trời, nhưng hối hận cũng không kịp nữa rồi. Chỉ riêng chiêu này cũng giúp ban tổ chức hội đấu giá kiếm được mấy vạn lượng phí báo danh a.

Đoàn Phi trở lại phủ nha liền lập tức truyền lệnh để cho những người đã đợi ở cổng nha môn tới nộp tiền và nhận lại thi thể. Một cỗ thi thể một vạn lượng bạc trắng, thiếu một đồng cũng đừng hòng nhận xác. Đồng thời cũng không cho phép bất cứ người nào không phải quan hệ ruột thịt tới nhận xác, dù nộp gấp mười lần ngân lượng cũng không được. Nghe nói người nào đó bên cạnh Đoàn đại khâm sai đề ra chủ ý, dùng cối xay đem thi thể không người nhận xay ra cho lợn ăn, sau đó bán thịt lợn giá cao. Tin rằng những khổ chủ như Trần Huy Tinh sẽ rất sẵn lòng giành mua a.

Tin tức này còn chưa qua chứng thực, nhưng đã truyền khắp mọi nơi. Bách tính đều vui mừng loan tin. Có thể thấy rõ, Vương Thế Dũng không có người thân ruột thịt trực tiếp, Vương Đường một là tự mình hiện thân, một là để mặc thi thể cháu mình bị xay ra cho lợn ăn. Bất luận kết quả ra sao, cũng đều khiến cho bách tính cảm thấy vui vẻ.

Chủ ý này là do Quản Tiêu Hàn đề ra. Đoàn Phi thấy khả thi nhưng Tô Dung có chút bất nhẫn. Nàng do dự nửa ngày mới kiếm cơ hội nói với Đoàn Phi:

- Công tử, tin này truyền ra ngoài liệu có ảnh hưởng tới thanh danh công tử hay không?

Quản Tiêu Hàn lại nói:

- Vậy thì có làm sao? Cũng chẳng ai chứng minh được là do công tử nói ra. Muốn trách thì chỉ có thể trách người bên cạnh công tử bép xép. Có vấn đề gì ta sẽ tự mình gánh chịu.

Tô Dung nhìn nàng, đột nhiên nói:

- Quán cô nương, vừa rồi tại pháp trường khi cô nói chuyện đã dùng tâm pháp gì? Rất giống với nhiếp hồn thuật a! Quen biết Quán cô nương lâu như vậy, cũng không biết rốt cuộc cô là đệ tử môn phái nào?

Khóe mắt xinh đẹp của Quán Tiêu Hàn xuất hiện tiểu ý, nhìn Tô Dung nói:

- Dung nhi muội tử cuối cùng cũng có hứng thú nói chuyện với ta rồi ư? Kỳ thực a, ta cũng là đệ tử Nga Mi đó. Nếu tính thời gian từ lúc nhập môn, nói không chừng ta còn là sư tỷ của Dung nhị muội tử a.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Loan Cung Xạ Thiên Lang

Tô Dung điềm nhiên nói:

- Nói năng hàm hồ, rốt cuộc cô là đệ tử môn phái nào? Ta nghi ngờ cô xuất thân từ ma môn, nếu còn không nói thật ta sẽ không khách khí nữa đâu!

Đoàn Phi cũng nhìn Quản Tiêu Hàn nhàn nhạt nói:

- Quản cô nương, ta cũng muốn hỏi cô, tại sao cô không được sự đồng ý của ta đã tự tiện ra tay bắt Vương Thế Dũng? Nếu không phải cô nhiều chuyện, giờ này Vương Đường sớm đã bị tóm. Mong Quản cô nương cho ta một lời giải thích vừa ý.

Quản Tiêu Hàn cười khanh khách nói:

- Chỉ là người ta nhất thời nóng vội, muốn lập công trước mặt công tử thôi mà. Công tử cũng đâu có nói cho ta biết đã động tay động chân trên mình Vương Thế Dũng, bằng không ta nhất định sẽ không nhiều chuyện như vậy. Dung nhi muội tử, người nghi ngờ ta không phải đệ tử Nga Mi, vậy có muốn cùng ta thử vài chiêu hay không? Là thật thì giả không được, là giả thật không xong. Hãy coi như là sư tỷ muội tập luyện đi, thế nào? Đến đây đi!

Tô Dung thản nhiên nói:

- Người ngoài cuộc là tỉnh táo nhất. Hoa tướng quân, ngài hãy tiếp chiêu với nàng ta, ta ở một bên quan sát. Không quá mười chiêu nhất định có thể

nhìn ra lai lịch của ả!

Quản Tiêu Hàn cười khanh khách:

- Muội tử sợ ta thắng người sao? Đừng sợ, ta không làm cô bị thương đâu. Chỉ là sư tỷ muội đùa giỡn với nhau thôi mà. Nào tới đây, xem kiếm!

Quản Tiêu Hàn vừa nói xong liền dùng chỉ (ngón tay) hướng thẳng giữa mắt Tô Dung lao tới. Hoa Minh cao hứng nói:

- Hay cho chiêu Âm hương phù động, quả nhiên là kiếm pháp Nga Mi.

Tô Dung cũng không yếu thế, nàng cũng dùng chỉ xuất ra Nga Mi kiếm pháp, xuất chiêu đấu đá cùng Quản Tiêu Hàn.

Hai người dùng tay chỉ thay kiếm nên bớt đi nhiều phần sát khí, chiêu xuất ra đều là Nga Mi kiếm pháp. Cả hai người xinh đẹp như hoa, khí chất thanh tao, xuất chiêu qua lại bay lên lượn xuống tựa như nước chảy mây trôi, thật khiến người chiêm ngưỡng cảm thán không thôi.

- Hoa Minh, người có nhìn ra cái gì không vậy?

Đoàn Phi thấp giọng hỏi.

Hoa Minh nghi hoặc nói:

- Đại nhân, bọn họ xuất chiêu đều là Mai hoa thần kiếm của phái Nga Mi, nhưng lại khi giả khi thật. Thuộc hạ khi trước chưa từng giao đấu cùng cao thủ Nga Mi, cho nên không dám khẳng định.

Đoàn Phi bất đắc dĩ nói:

- Tất cả dừng tay đi. Quản cô nương, bất luận cô có phải là người của Nga Mi hay không ta đều không quan tâm. Tuy nhiên từ nay về sau cô

không được phép tự ý hành sự khi không được ta đồng ý giống như chuyện Vương Thế Dũng.

Quản Tiêu Hàn khẽ cười nói:

- Dạ, công tử, ta đã nhớ rồi. Ngoại trừ một chuyện do Trương công công ủy thác ta nhất định phải hoàn thành, các việc khác ta sẽ không giấu diếm công tử. Dung nhi muội tử, chúng ta dừng tay chứ?

Tô Dung quát:

- Chậm đã, còn phải tiếp ba chiêu của ta!

Tiếng quát vừa dứt, Tô Dung tức thì xuất ra một chỉ. Những người đứng xem bỗng nhiên cảm thấy như bị đẩy về phía trước. Chỉ thấy váy áo của Quản Tiêu Hàn bị cuộn lên như sóng, thấy rõ áp lực bức tới trước mặt nàng đã lớn hơn rất nhiều.

Quản Tiêu Hàn sắc mặt vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng đã thầm kinh hãi. Bởi vì kiếm này đạt tới thần túy của Mai hoa thần kiếm, nhưng tuyệt đối không phải là chiêu nào trong Mai hoa thần kiếm. Giống như một đóa hàn mai cô độc vươn ra khỏi vách vực sâu, từ trong hàn phong giá buốt vẫn mạnh mẽ sinh trưởng khai hoa, không sức mạnh nào có thể ngăn cản nổi.

Quản Tiêu Hàn tự thấy tâm thần bị chiêu này tác động, bèn nhẹ cười một tiếng rồi xuất chỉ hướng về mạch môn của Tô Dung, miệng cười nói:

- Dung nhi muội tử học ở đâu được loại chiêu số tà môn như vậy a? Lễ nào Dung nhi muội tử chính là xuất thân từ ma môn?

Tay Tô Dung rung lên, một đóa hàn mai hóa thành vô số đóa hoa, hoàn toàn vây kín lấy thân thể Quản Tiêu Hàn. Nàng nhàn nhạt đáp:

- Lấy thần động niệm, lấy niệm động ý, lấy ý chế địch. Đến điều này cũng không biết, còn giả trang làm đệ tử Nga Mi sao? Hàn mai vạn đoá, yêu nữ hiện hình!

Quản Tiêu Hàn chỉ cảm thấy áp lực từ bốn phía dồn lên, cuồng phong lạnh thấu xương. Nàng ta gần như không thể nhận ra đoá hoa nào mới là thật trong vạn đoá hàn mai Tô Dung điểm tới, thân thể giống như lạc vào trong băng thiên tuyết địa. Cuồng phong cuộn tròn lấy hàn mai rồi lao về phía mình, mỗi đoá hoa đều phát ra tiếng rít mãnh liệt, tựa hồ như đem chiếc máy xay thịt ra quay tít lên vậy.

Quản Tiêu Hàn tuy rằng kinh ngạc cực độ, nhưng cũng không đến mức thúc thủ chịu thua. Nàng ta khúc khích cười:

- Chiêu số lợi hại a! Tỷ tỷ cũng đành phải tung ra công phu thật sự thôi. Mọi tử hãy xem cho rõ đây!

Dưới sự tấn công mãnh liệt của Tô Dung, Quản Tiêu Hoàn nhẹ nhàng thu mình lại. Đột nhiên nàng giống như phi tiễn rời cung lao thẳng về hướng Tô Dung. Kiếm chỉ trong tay nàng điểm thẳng vào giữa trán Tô Dung.

Nhìn thấy động tác của Quách Tiêu Hàn, Hoa Minh buột miệng kinh hô lên:

- Loan cung xạ thiên lang! Nàng ta là đệ tử Điểm Thương phái!

- Điểm Thương phái?

Đoàn Phi hỏi lại, môn phái này trước giờ chưa từng nghe danh a.

Hoa Minh gật gật đầu, mắt vẫn không quay lại nói:

- Không sai, trăm năm trước Điểm Thương phái vốn là một trong giang hồ thập đại môn phái. Đã rất lâu rồi không nghe nói đến bọn họ có truyền nhân hành tẩu giang hồ a. Chiêu Loan cung xạ thiên lang này thực sự quá nổi tiếng rồi, chính là một chiêu trong Ngọc thạch câu phần (ngọc đá cùng cháy)! Hơn trăm năm trước không ít đệ tử Điểm Thương phái sử dụng chiêu này trong trận chiến với Ma môn, cùng kẻ thù đồng quy vu tận. Điểm Thương Phái cũng từ đó sa sút đi.

- Ngọc thạch câu phần? Vậy làm sao mà được?

Đoàn Phi kinh hãi, gấp gáp hướng về hai nàng quát lên:

- Dừng tay, dừng tay a!

Khí thể mãnh liệt chưa từng thấy của Quán Tiêu Hàn phá vỡ thế vây hãm do Mai hoa vạn đoá của Tô Dung tạo thành. Tô Dung thấy nàng ta không màng đến thân mình xuất chỉ tới, thần sắc liền trở nên trang nghiêm, nghe nhàngh linh hoạt điểm ra một chỉ.

Trong cảm giác của Quán Tiêu Hàn, sát khí bốn bề đã biến mất, nhưng phía trước lại có một cỗ áp lực mãnh liệt cuộn cuộn bức tới. Trong khoảnh khắc hai người xuất chỉ chạm vào nhau, một tiếng ầm vang lên gióng như bong bóng bị đâm bẹp vậy. Phút chốc cuồng phong cuộn lên, hai người liên tiếp lùi lại mấy bước, mặt có chút biến sắc. Quán Tiêu Hàn khẽ cười nói:

- Tô Dung muội tử, chiêu thứ ba hãy để lần sau đi. Lúc này đấu tiếp sẽ không tốt cho cả hai.

Tô Dung lùi nhiều hơn một bước, trong lòng tự biết mình còn thua kém Quán Tiêu Hàn một bậc. Nàng nghe nói vậy bèn gật đầu cười:

- Thì ra tỷ tỷ là đệ tử phái Điểm Thương. Nếu như sớm nói ra, muội tử làm sao dám động thủ cùng tỷ tỷ? Nói thực chiêu thứ ba của Mai ảnh thần

kiếm ta còn chưa có luyện thành, miễn cưỡng xuất ra nhất định sẽ bị tỷ tỷ chê cười.

Quản Tiêu Hàn cười khổ nói:

- Điểm Thương phái sớm đã không còn tồn tại. Ta đã không muốn lấy danh nghĩa của nó hành tẩu giang hồ, càng không muốn vì ân oán mơ hồ với Ma môn khi trước mà bị người ta truy sát, cho nên trước nay chưa từng thi triển Điểm Thương kiếm pháp. Không ngờ lần đầu tiên tung ra lại là chiêu dễ bị người ta nhận ra nhất. Mai ảnh thần kiếm của muội thật sự quá lợi hại, trước giờ ta chưa từng nghe nói tới. Lẽ nào là do Minh Tâm sư thái nghĩ ra ư?

Tô Dung buồn bã nói:

- Sư tôn trúng phải ám toán qua đời quá sớm, bằng không đến giờ ta cũng không cần miễn cưỡng mới chỉ thi triển được ba chiêu này.

Hai người trước nay vốn trái tai gai mắt, lại có phe phái sinh tử thù địch, nay bỗng nhiên trở nên thân mật tỷ tỷ muội muội, thật khiến ấy tên đàn ông Đoàn Phi cùng Hoa Minh trợn mắt há mồm.

Hoa Minh ho nhẹ một tiếng, nói:

- Quản cô nương, nếu cô vốn là đệ tử Điểm Thương phái, sao lại trở thành thủ hạ của Trương công công? xem tại

Quản Tiêu Hàn khẽ thở dài:

- Trương công công có ơn với ta, nhận ơn nghĩa của người khác nhất định phải báo đáp. Chỉ cần việc Trương công công sai ta làm không phải chuyện thương thiên hại lý, thì ta không có tư cách để cự tuyệt.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Kẹp Côn Chờ Lệnh

Đoàn Phi cười nói:

- Mọi người nói rõ ràng là tốt rồi. Quản cô nương, Tiểu Hoàn là đồ đệ của cô sao?

Quản Tiêu Hàn đáp:

- Ừm. Tuy rằng nó không tính là đệ tử của ta, bất quá đối với ta một lòng trung thành. Công tử hãy yên lòng.

Đoàn Phi hắc hắc cười:

- Vậy thì tốt. Tiêu Hàn, huynh đệ Thạch Bàn của ta rất thích Tiểu Hoàn, cô có thể giúp ta vun vào cho bọn họ hay không?

Tiểu Hoàn thấy mọi người đổi chủ đề sang mình, không nhìn được động tai lên nghe ngóng, nghe đến khúc này thì lập tức kêu lên kinh hãi. Thạch Bàn xấu hổ đến mức chỉ muốn kiểm cái lỗ mà chui xuống. Hắn tin Đoàn Phi sẽ giúp đỡ mình, nhưng có ngờ đâu lại giúp đỡ một cách trực tiếp gọn gàng như vậy.

Quản Tiêu Hàn cũng hơi sửng sốt, sau đó che miệng khẽ cười:

- Được thôi, không vấn đề a. Chuyện này ta nhất định giúp, bất quá A Bàn có chiếm được tình cảm của Tiểu Hoàn hay không còn phải xem hãn thế nào a.

- Yaaaa, xấu hổ chết đi thôi, còn lâu ta mới thèm.

Tiểu Hoàn gấp gáp đến mặt đỏ bừng lên, quay lưng bỏ chạy. Đoàn Phi nhìn Thạch Bàn mặt đỏ lừ cũng chẳng dám nói lời nào, cười nói:

- Còn ngần ra cái gì, đồ ngốc. Mau đuổi theo a!

- Ồ.

Thạch Bàn lật đật chạy đi trong tiếng cười đùa của mọi người. Đoàn Phi còn hét lên dặn dò:

- Nhớ kỹ a, cua gái phải mặt dày một chút. Phải chủ động xuất kích a, mặt dày mày dạn cũng phải bám dính lấy nàng ta. Cần thiết thì nhốt nàng vào lồng, quyết không để người ta chạy mất!

Quản Tiêu Hàn lại có thâm ý khác bèn cười nói:

- Lẽ nào công tử cũng theo đuổi con gái như vậy sao? Dung nhi muội tử không phải là chú chim hoàng yến dính bẫy đó chứ?

Tô Dung then thùng nói:

- Tỷ tỷ đừng nghe công tử nói bậy bạ. Nếu hấn dám làm bậy, muội đã sớm một kiếm chặt đứt tay rồi. Muội cũng giống như tỷ tỷ, đi theo công tử bất quá chỉ là báo ân mà thôi. Qua nửa năm một năm, muội lại có thể trở thành tự do rồi.

- Khụ khụ.

Hồng Bang ở một bên hắng giọng nhắc nhở:

- Đại nhân, vụ án ngài giao phó, hiện tại khổ chủ cùng nghi phạm đều đã đưa tới.

Đoàn Phi ồ lên một tiếng, nói:

- Đi, cùng đi xem xem. Hiện giờ chúng ta cũng cũng có thể xem là Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng liên thủ, còn có cao thủ Nga Mi, Điểm Thương tọa trấn. Còn có vụ án nào làm khó được bọn ta đây?

Quản Tiêu Hàn cười nói:

- Công tử còn bỏ sót một điều kiện quan trọng, chính là khâm sai đại nhân đa mưu túc trí của chúng ta. Nếu như không có khâm sai đại nhân, bọn ta bất quá cũng chỉ là đám quân ô hợp mà thôi mà thôi.

Đoàn Phi cười nói:

- Haha, nói rất hay. Công phu nịnh hót của Tiêu Hàn còn vượt trội hơn Hoa Minh a. Thật là lợi hại, ta sắp bị cô tán lên mây rồi đây. Phải cẩn thận lên cao ngã đau a.

Đoàn Phi ở hậu đường xem lại một lượt án thư do Tô Dung chọn ra. Nạn nhân là một người đàn bà. Hai năm trước, thi thể cô ta được phát hiện cách khu phố nhà nàng không xa. Không ai biết vì sao nàng lại tới đó. Báo cáo nghiệm thi cho thấy nàng ta chết do vũ khí sắc bén, vết thương có hình tam giác, hung khí nhiều khả năng là một thanh lợi khí hình tam giác. Tuy nhiên năm đó Tô Châu phủ chưa hề tìm thấy hung khí, thậm chí rốt cuộc là hung khí gì cũng chưa tra xét ra.

Khi nạn nhân được phát hiện, trên mình không có bất kỳ đồ vật quý giá nào, nhưng chồng nàng ta lại nói khi ra khỏi nhà nàng có đeo trang sức vàng bạc. Một phu nhân nhà giàu thân mang nhiều tài sản quý giá, lại ra khỏi nhà trong tình trạng không người hộ tống, cuối cùng chết ở ngoại ô. Chuyện này khó tránh có điều kỳ quái, nhưng người chết cũng đã ra đi, mọi người đều rất bàng quan, thậm chí phu quân của nàng ta cũng không truy vấn thêm nữa. Vụ án đó cứ như vậy kéo dài hai năm, tồn tại rất nhiều nghi vấn. Đoàn Phi đã xem qua không ít vụ án cũ, một vụ án rõ ràng không hợp logic như vậy chỉ có một khả năng, đó là có quỷ.

Tri phủ Ô Hữu Sách đã rơi đầu, trước khi chết còn để lại manh mối quan trọng. Khi ấy Tô Châu quan phủ sở dĩ không tiếp tục truy xét vụ án này, là do đương thời có người xuất ra ngân lượng, thậm chí phu quân của người chết cũng không màng truy cứu chân tướng hung thủ. Phủ Tô Châu phán bừa rằng do thổ phỉ tham làm tiền tài mới giết người cướp của. Do mãi không bắt được hung thủ, vụ án cũng bị gác lại đến nay.

Kẻ năm xưa xuất ra ngân lượng mua chuộc quan phủ ngăn cản truy xét vụ án đương nhiên trở thành nghi phạm số một trong mắt Đoàn Phi. Tiếp theo đó là chồng của nạn nhân. Đoàn Phi cho triệu tất cả bọn họ tới, chuẩn bị tra xét rõ ràng quan hệ giữa bọn họ, cùng với lý do tại sao họ không muốn quan phủ tiếp tục điều tra. Rốt cuộc bọn họ còn giấu diếm điều gì?

- Uy vũ!

Thủy hỏa còn trong tay tam ban nha dịch nện vang trên đất, âm thanh cấp tập khiến cho hai người đang quỳ trên công đường đều có chút bất an. Bọn họ lén nhìn nhau một cái, rồi lại cắm đầu ngoan ngoãn quỳ ở đó.

Biểu hiện của bọn họ Đoàn Phi đều nhất nhất quan sát thấy. Hắn vỗ án cái rầm, quát:

- Triệu Ngạn, Sử Diễn, các người có quen biết nhau hay không?

Hai kẻ đang quỳ liền giật nảy mình, lắc đầu xong rồi lại gật đầu. Đoàn Phi cả giận quát:

- To gan, vừa gật đầu lại lắc đầu, các người muốn trêu người bốn quan sao?

Hai người này thân hình đều có chút mập mạp, từ cách phục sức có thể thấy điều kiện kinh tế của cả hai đều không tệ. Tuy rằng thương nhân chỉ có thể mặc áo vải, nhưng chất liệu vải trên mình hai người đều rất tốt, thậm chí còn là mẫu mã mới nhất.

Thấy Đoàn Phi tức giận, hai tên đều run rẩy một chập. Vị Đoàn đại khâm sai trước mắt đây mới hôm kia và hôm nay liên tiếp trăm mấy chục người, bách tính đều gọi hã là Đoàn Thanh Thiên. Tuy cũng không ít người gọi hã là Đoàn chém đầu, nhưng phàm là những kẻ trong lòng có quỷ thì đều sợ hãi cả.

Bọn họ vội vàng ngẩng đầu giải thích:

- Đại nhân, bọn tiểu nhân tuy rằng không quen thân, nhưng đều là người buôn bán ở Tô Châu, cho nên vẫn biết mặt nhau. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấ

- Nói bậy!

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Các người không quen thân nhau ư? Các người còn chuẩn bị bao nhiêu lời gian dối lừa gạt bốn quan nữa? Các người nghĩ bốn quan không biết gì sao? Hai năm nay các người như người xa lạ, nhưng mà trước đó thì phải nói rằng thân thiết như thông gia vậy. Trước khi Triệu thị xảy ra chuyện, Triệu Ngạn người nợ nần chồng chất. Sau khi Triệu thị chết người không những trả sạch nợ nần, thậm chí còn có khoản tiền lớn vẫn hồi việc buôn bán thua lỗ. Triệu Ngạn! Ta hỏi người, tiền của người từ đâu mà có? Phải chăng Sử Diễn sát hại thê tử của người, sau đó bồi thường ngân lượng để người không đi kiện hã?

- Đại nhân oan uổng a!

Sử Diễn kêu lên. Đoàn Phi quát:

- Bốn quan còn chưa hỏi tới người. Ngậm miệng cho ta!

Dọa cho Sử Diễn khiếp sợ xong, Đoàn Phi tiếp tục bức hỏi:

Triệu Ngạn, người trả lời cho ta, sau khi thê tử người chết người lấy đâu ra bạc để trả nợ? Nếu không phải Sử Diễn cho người, lẽ nào người ăn trộm ăn cướp được ư?

Dưới sức ép của Đoàn Phi, thần sắc Triệu Ngạn đại biến. Đầu y đổ đầy mồ hôi, miệng lắp ba lắp bắp nói không nên lời. Đoàn Phi vỗ mạnh công án quát:

- Triệu Ngạn, người còn không thật thà khai báo đừng trách bốn quan dùng tới đại hình a!

Triệu Ngạn vội vàng kêu lên:

- Đại nhân, năm kia sau khi thê tử mất, nhà vợ tiểu nhân có giúp đỡ một phần ngân lượng để trả nợ, mong đại nhân minh xét.

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Nhạc phụ người thật có lòng hảo tâm như vậy sao? Con gái chết mơ mơ hồ hồ người ta không kiếm người liều mạng thì thôi, lại còn cho người bạc trả nợ ư? Có muốn bốn quan tức khắc truyền nhạc phụ nhạc mẫu người tới đối chất hay không? Thực là nói dối không ngừng, nếu không dụng hình chắc nhà người không thể thật thà nổi. Người đâu, kẹp hình chờ lệnh!

Nha dịch hai bên nhanh chóng mang hình cụ tới, cột chặt lấy hai chân Triệu Ngạn. Hai bên dùng lực kéo, côn kẹp liền thắt chặt lấy mắt cá chân Triệu Ngạn. Đoàn Phi quát:

- Triệu Ngạn, người còn không mau thật thà khai báo thì sẽ phải chịu đau đớn. Ta cho người thêm một cơ hội nữa!

Triệu Ngạn cắn chặt răng lắc lắc đầu. Đoàn Phi rút một thẻ lệnh màu đen từ trong ống ra, ném xuống quát:

- Hành hình!

nguồn (.)

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Diên Cuồng

Trên chốn công đường cũng có quy tắc của nó, Đoàn Phi ít nhiều cũng biết được một chút. Trong ống đựng lệnh bài có hai loại đỏ và đen, trong đó lệnh bài màu đen dùng cho những hình phạt loại nhẹ như đánh trượng. Còn thẻ đỏ tượng trưng cho cát tường, thời cổ đại thường dùng để tránh tà, cho nên thẻ lệnh đỏ chỉ sử dụng khi đưa ra phán quyết. Khi xử án đã có kết luận thì lệnh bài màu đỏ ném ra không được phép thu về, cũng có nghĩa là phán quyết đã đưa ra không thể thay đổi. Cũng giống như hậu thế sử dụng màu đỏ làm con dấu, đã đóng dấu là không được sửa đổi.

Nhìn thấy lệnh bài ném xuống là màu đen, đám nha dịch lập tức hiểu ý cho nên sẽ không xuống tay quá nặng, không làm người ta bị tàn phế, càng không để nguy hiểm đến tính mạng. Giả như trực tiếp ném xuống thẻ lệnh đỏ, bọn nha dịch sẽ đánh cật lực, lúc đó kẻ chịu hình không chết cũng thành tàn phế.

Tuy nói rằng hạ thủ lưu tình, nhưng hình phạt kẹp côn cũng chẳng hề dễ chịu chút nào. Hình phạt này được xếp đứng đầu thập đại khổ hình thời cổ đại, không chỉ do thường được áp dụng, mà bởi vì nó đơn giản dễ thực hiện, hiệu quả lại rõ rệt. Người bình thường tuyệt đối không thể nào chịu nổi sự đau đớn này. Bọn nha dịch chỉ vừa dùng sức, Triệu Ngạn lập tức đã kêu trời kêu đất.

Đám nha dịch vốn quen thuộc với những tình huống như vậy, cho nên dụng hình không chút mềm tay, thậm chí còn khống chế được lực đạo rất tốt. Cứ dùng lực một hồi thì lại thả lỏng một chút, rồi lại dùng lực mạnh hơn, để cho kẻ thụ hình có chút ít thời gian nghỉ ngơi để còn tiếp tục chịu

đụng đau đớn nhiều hơn. Nếu như tức thì làm cho người ta đau quá mà ngất đi, thì đích thị là tay gà mờ mới vào. Cho nên dụng hình cũng là một môn học vấn uyên thâm vậy.

Nhìn thấy tình cảnh lúc này, Tô Dung khẽ cau mày, thấp giọng nói:

- Công tử, trước nay công tử chưa từng dùng hình đối với nghi phạm, tại sao lại ngoại lệ với tên Triệu Ngạn này chứ?

Đoàn Phi mỉm cười quay đầu đáp:

- Đây là ta trừng phạt hăn tội nói láo trắng trợn, đồng thời cũng là chiêu giết gà dọa khỉ. Người hãy nhìn Sử Điển ở bên cạnh, y sắp bị dọa đến đái ra quần rồi. Đợi một hồi nữa thẩm vấn lại nhất định sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Lời Đoàn Phi nói còn chưa dứt, bên dưới Triệu Ngạn đã chịu không nổi nữa gào lên thất thanh:

- Đại nhân. Ta khai, ta xin khai.

- Dừng tay!

Đoàn Phi quay đầu lại quát, bọn nha dịch lập tức thả lỏng tay. Triệu Ngạn kêu lên đau đớn rồi ngất đi luôn. Trong lúc đợi nha dịch đi lấy nước, Đoàn Phi cười híp mắt nói với Tô Dung:

- Đó thấy chưa, đôi khi sử dụng những phương thức đơn giản trực tiếp để giải quyết vấn đề cũng không tồi a.

Tô Dung bĩu môi, Đoàn Phi bèn cười ha hả quay đầu vỗ án cái rầm, quát lên:

- Sử Điển! Triệu Ngạn chuẩn bị khai ra rồi, còn người có gì muốn khai báo hay không? Có muốn bốn quan cũng cho người ném thử kẹp hình?

Sử Diển sớm đã sợ tới mặt mày trắng bệch, liền lập cập run giọng nói:

- Đại nhân, ta khai. Ta xin khai ngân lượng của Triệu Ngạn là do ta đưa cho y, tất cả là hai vạn lượng bạc trắng đưa cả một lần. Số tiền y nợ ta cũng xóa sổ luôn.

Đoàn Phi cười hắc hắc:

- Cuối cùng nhà ngươi cũng thật thà một chút. Mau nói đi, tại sao ngươi đưa bạc cho Triệu Ngạn? Trừ phi ngươi là hung thủ giết người?

Sử Diển cả kinh kêu lên:

- Đại nhân, ta không có giết người a. Đưa bạc cho hắn là để... để...

Sử Diển lắp bắp nửa ngày nói không xong, Đoàn Phi liền sa sầm mặt, quát:

- Sử Diển, có phải ngươi cũng muốn ném kẹp hình không hả?

Sử Diển sợ hãi quỳ sụp xuống đất kêu:

- Đại nhân, tiểu nhân không dám, tiểu nhân xin khai. Tiểu nhân cùng Triệu Ngạn là chỗ quen biết, khi trước vẫn thường qua lại, nhưng mà Triệu thị không phải do tiểu nhân giết. Bất quá Triệu thị tối hôm đó sau khi rời khỏi nhà tiểu nhân mới bị sát hại, tiểu nhân sợ bị liên lụy. Triệu Ngạn thì lo sợ bị mất thể diện, nên hai người bọn ta đã bàn bạc thỏa thuận với nhau, ta đưa y ngân phiếu hai vạn lượng và xóa sổ nợ nần, hai bên từ đây không quen không biết. Có ai ngờ cuối cùng vẫn bị điều tra ra.

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Lời khai của ngươi tuy rằng khá đáng tin, nhưng bốn quan vẫn còn vài điểm nghi ngờ. Tục ngữ có câu mỗi thù giết cha, mỗi hận đoạt vợ; Triệu Ngạn lẽ nào lại chịu đựng

thê tử mình hồng hạnh xuất tường (ngoại tình) hay sao? Người cùng Triệu thị gian dúi được bao lâu? Triệu Ngạn một chút cũng không biết ư? Liệu người có từng nghĩ sau khi y phát hiện ra chân tướng liền tức giận giết chết thê tử của mình? xem tại

Triệu Ngạn ở một bên được tạt nước đang dần dần tỉnh lại. Vốn dĩ y hồ thẹn cứ ở đó mà bưng lấy mặt, nghe đến đây thì liền gào to lên:

- Không có a. Đại nhân, tiểu nhân không có hại chết thê tử. Liên nhi nhất định là do Sử Diển sát hại, đại nhân phải làm chủ cho tiểu nhân a!

Triệu Ngạn liên tiếp đập đầu mấy cái rồi quay sang mắng Sử Diển:

- Liên nhi nhất định là do người giết chết, cái tên cầu sát nhân này. Bọn ta đã nói rõ ràng đó là lần cuối cùng, về sau không ai nợ ai. Người có gì bất mãn sao không nói thẳng với ta, tại sao lại ra tay sát hại Liên nhi? Ta liều mạng với người!

Triệu Ngạn vồ lấy Sử Diển, giữ chặt lấy y rồi cắn lên mặt. Sử Diển sợ đến đờ người ra, toàn thân mềm nhũn không sao đẩy được Triệu Ngạn ra, chỉ biết kêu lên:

- Cứu mạng! Đại nhân cứu mạng a!

Đoàn Phi quát lệnh nha dịch kéo hai tên ra. Sử Diển mặt đầy máu, Triệu Ngạn cắn một miếng thịt trên mặt y xuống. Sử Diển đau đớn kêu khóc âm ỉ, rồi đột nhiên lăn ra bất tỉnh. truyện copy từ

Triệu Ngạn vẫn ra sức giãy dụa, bộ dạng chỉ muốn cắn chết Sử Diển. Nhớ lại mới nửa khắc trước hai tên còn vờ vịt như người xa lạ, Đoàn Phi cảm thấy sự việc nhất định còn có vấn đề.

Đoàn Phi vỗ án quát:

- Triệu Ngạn, đây là chốn công đường, người yên lặng cho ta!

Triệu Ngạn hai mắt tóe lên thần thái cuồng loạn. Đột nhiên y cắn vào tay một tên nha dịch, nha dịch kêu lên một tiếng liền buông lỏng tay ra. Triệu Ngạn được thả lỏng ra, liền lập tức nhảy bổ vào Sử Điển.

- Hoa Minh!

Đoàn Phi nhú mày khế quát. Hoa Minh đứng phía trước công án tức thì phi lên, nắm lấy cổ Triệu Ngạn nhẹ nhàng nhắc lên. Triệu Ngạn khò khè kêu, răng lợi trong miệng cứ vắn vẹo không thôi.

Nhìn bộ dạng y như vậy, Đoàn Phi thầm thấy bất an, vừa định quay đầu thì một luồng gió vụt qua từ hai bên. Tô Dung cùng Quản Tiêu Hàn không hẹn mà đồng thời phi tới bên cạnh Hoa Minh. Quản Tiêu Hàn nhanh hơn một bước nắm lấy dưới cằm Triệu Ngạn, nhìn vào mắt y. Quản Tiêu Hàn nói:

- Đại nhân, người này đã hóa điên rồi.

Đoàn Phi kinh hãi:

- Làm sao có thể? Mau xem có phải hắc giả điên hay không?

Quản Tiêu Hàn cùng Tô Dung đều cẩn thận quan sát mắt Triệu Ngạn, Quản Tiêu Hàn còn lật mí mắt y lên xem. Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu nói:

- Đại nhân, người này thật sự đã hóa điên rồi.

Đoàn Phi sửng người, nghi phạm cùng gia quyến của nạn nhân không ngờ một người phát điên ngay giữa công đường, một người thì bị cắn trọng thương. Quan phụ trách thẩm án khó thoái thác trách nhiệm a. Bản thân lần

đầu dựng hình xử án liền xảy ra chuyện như vậy, đúng là không nghĩ được vụ án tưởng chừng đơn giản mà lại phiền phức như thế.

Đoàn Phi bất đắc dĩ vỗ án quát:

- Giải bọn chúng vào đại lao đợi ngày tái thẩm. Đi mời đại phu tới chẩn trị. Bãi đường!

Lui vào hậu đường, Đoàn Phi bèn hớp một ngụm lớn trà lạnh. Hắn nhìn Tô Dung cùng Quản Tiêu Hàn nói:

- Triệu Ngạn làm sao lại đột nhiên phát điên chứ? Các cô có biện pháp chữa trị hay chăng?

Quản Tiêu Hàn và Tô Dung cùng lắc đầu, hai người tựa hồ càng lúc càng hợp cạ rồi a. Đoàn Phi chán nản nói:

- Đi, mọi người thay thường phục, chúng ta đến hiện trường xem sao.

Hoa Minh nhắc nhở:

- Đại nhân, thi thể được phát hiện trong một con hẻm nhỏ, thời gian cách nay đã hai năm. Chỉ e rằng không điều tra được manh mối gì.

Đoàn Phi nói:

- Ta biết, đi lần này bất quá là quan sát địa hình, có khi lại hỏi thăm được vài người. Thôi mặc kệ, dù sao cũng rảnh rồi, xem như đi dạo phố được rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Đại Tỷ Tỷ, Tiểu Cô Nương

Mọi người không nói thêm nữa. Đoàn Phi cùng bọn Hoa Minh mấy người Cẩm Y Vệ đổi sang thường phục xong liền lên ra ngoài từ cổng sau nha phủ, chậm rãi đi dọc theo các con phố.

Đường phố lộ ra sự tiêu điều rõ rệt, nguyên nhân toàn thành Tô Châu đang tiến hành tróc nã. Binh sĩ đi qua nhìn thấy những người như bọn Đoàn Phi đều sẽ gọi lại tra hỏi. Lệnh bài Cẩm Y Vệ của Hoa Minh giúp bọn họ đi đường thông suốt không gặp trở ngại.

Nhà Triệu Ngạn nằm ở phố Bình Giang bên phía thành đông. Bọn Đoàn Phi đến trước cửa Triệu gia, việc đầu tiên là ghé vào lát giềng đôi bên nhà Triệu Ngạn. Lát giềng phản ánh lại phu thê Triệu thị nhân phẩm đều không tệ. Triệu Ngạn bình thường có chút nhu nhược, nhưng đối đãi với thê tử rất tốt, cũng thường thấy hai người cùng đi cùng về, vô cùng ân ái. Bất quá, trong một năm việc làm ăn của Triệu gia không thuận lợi thì tình hình có chút thay đổi.

Triệu Ngạn trở nên nghiện rượu, Triệu thị bắt đầu đi đi về về một mình, có khi đêm không về nhà. Nhiều lời đồn đại bắt đầu truyền ra, mọi người đều nói Triệu thị hồng hạnh xuất tường, có người còn nhắc nhở Triệu Ngạn. Triệu Ngạn lại tức giận, đánh người hàng xóm hảo tâm kia một trận, sau rồi đèn tiền là xong chuyện, hai nhà cũng không còn qua lại. Từ đó cũng chẳng còn ai dám nhắc tới việc này trước mặt Triệu Ngạn nữa.

Khi Đoàn Phi hỏi cụ thể Triệu thị rốt cuộc là tư thông với người nào thì mọi người đều có chút ngần ngại. Dưới sự truy vấn của Đoàn Phi, mọi

người mới trả lời thống nhất là Sử Diễn ở đường Hương Chương Thụ!

Nụ cười của Đoàn Phi liền tắt ngấm. Chỉ vì cái 'bí mật' mà ai cũng biết này mà Triệu Ngạn chịu trận đòn oan, thậm chí phát điên.

- Mọi người làm sao mà biết được? Là ai nói chuyện này ọi người?

Hoa Minh chen vào hỏi một câu.

Mấy người dân do dự một hồi, cuối cùng đáp:

- Là Vương lão ngũ trên phố nói, hẳn nói có một lần lúc nửa đêm tình cờ bắt gặp Sử Diễn đang tiễn Triệu thị khỏi nhà, bộ dạng rất là ám muội.

Đoàn Phi tinh thần phấn chấn truy hỏi:

- Vương lão ngũ? Đây lại là kẻ nào?

Wương lão ngũ là một tên vô lại, cũng chính là người lảng giềng từng bị Triệu Ngạn đánh. Ngày thường y rảnh rỗi thì lang thang ngoài phố trộm cắp lưu manh. Y còn như là vạn sự thông, rất nhiều tin tức đều từ miệng y mà ra. Tên này lúc đi gặp Triệu Ngạn cũng chẳng hề do hảo tâm, chỉ là muốn dùng tin này vói vĩnh chút bạc mà thôi. Triệu Ngạn đánh y một trận xong thì dùng bạc bịt miệng. Nhưng Vương lão ngũ cũng chẳng có tốt tính đến vậy vẫn lén lút đem chuyện đồn đại ra ngoài. Mọi người chỉ là giấu diếm với Triệu Ngạn mà thôi.

Đoàn Phi trong lòng có chút ý tưởng. Cái tên Vương lão ngũ này chắc hẳn là ưa tọc mạch chuyện đời tư người khác, nếu không y lấy đâu ra lắm chuyện để đồn đại vậy? Âu cũng là một dạng gián điệp trời sinh a. Không biết y theo dõi Triệu thị được bao lâu, liệu có nhìn ra điều gì khác lạ chẳng.

Sau khi nắm được kha khá tình hình, Đoàn Phi lập tức phân phó bọn Hoa Minh đi bắt Vương lão ngũ. Sau đó hẳn dẫn Tô Dung cùng Quản Tiêu Hàn

đến trước cửa Triệu gia, cầm vòng thú đồng trên cửa đập hai cái.

Tiếng gõ cửa truyền vào phía trong, qua một hồi liền có âm thanh con gái từ phía trong vọng ra hỏi:

- Ai đó, cha ta không có nhà. Có chuyện gì đợi cha ta trở về hẵng nói, nếu không có thể nói với ta, đợi cha về rồi ta sẽ chuyển cáo lại.

Đoàn Phi nói qua tấm cửa:

- Là Triệu Hiếu Xuân phải không? Chúng ta là người của nha môn. Cha của cô tạm thời bị đại nhân giữ lại nha môn. Chúng ta tới lấy giúp ông ấy y phục cùng đồ dùng hàng ngày, nhân tiện có việc cần hỏi cô.

Tiểu cô nương do dự một hồi mới hé cửa nhìn ra, Đoàn Phi liền nặn ra điệu cười hân tự cảm thấy là nhẹ nhàng vô hại nhất. Tiểu cô nương lại không để ý, nói:

- Sao ta chưa từng thấy người? Bộ khoái Lưu đại thúc sao lại không tới?

Tiểu cô nương quả là thông minh, cũng biết cách tự bảo vệ mình nữa. Đoàn Phi vốn đang muốn dụ dỗ nàng mở cửa, thì đã nghe thấy keng một cái. Quản Tiêu Hàn kiếm đã xuất ra, trường kiếm xuyên qua khe cửa, rồi nhẹ nhàng nảy lên. Chốt sắt gài phía bên trong cửa tức thì bật lên, Quản Tiêu Hàn liền phi cước đá lên cửa, cánh cửa phút chốc đã mở ra.

Triệu Hiếu Xuân giật nảy mình, nàng hãi hùng nhìn Quản Tiêu Hàn, bật thốt lên:

- Cứu mạng a, cường đạo giết người a!

Quản Tiêu Hàn thu kiếm bước vào, bắt lấy cầm tiểu cô nương, cười nói:

- Tiểu muội muội, đừng có kêu la nữa. Tỷ tỷ không phải người xấu, chốc nữa tỷ tỷ mua kẹo cho người ha.

Tiểu cô nương tuổi tuy còn nhỏ nhưng cũng đâu dễ dãi dành vậy. Nàng ta lùi lại hai bước, sắc mặt sợ hãi nói:

- Các người muốn làm gì? Cha ta sẽ trở về ngay bây giờ đó!

Đoàn Phi bất đắc dĩ bước qua cửa đi vào, nói với Triệu Hiếu Xuân:

- Tiểu cô nương, chúng ta thật sự không phải người xấu a. Chúng ta tới điều tra vụ án. Người cũng muốn bắt được hung thủ sát hại mẹ mình phải không?

Triệu Hiếu Xuân do dự một chập, giọng vẫn cảnh giác nói: truyện copy từ

- Các người thật sự là người của nha môn? Vậy các người muốn tra xét chuyện gì?

Đoàn Phi nói:

- Hai năm trước mẫu thân cô bị sát hại trên phố. Trước khi xảy ra chuyện cô có phát giác thấy mẹ mình có biểu hiện gì bất thường hay không?

Triệu Hiếu Xuân nghiêng mặt suy nghĩ một hồi, nói:

- Không có a, không thấy mẹ ta có chỗ nào không bình thường cả.

Quản Tiêu Hàn cười nói:

- Hiếu Xuân, người không biết chút nào về hành tung của mẹ mình ư? Lẽ nào người không nghe nói...

- Ta không biết, ta không biết gì cả! Các người mau đi ra!

Tiểu cô nương đột nhiên kích động, hét lớn lao ra khỏi nhà. Quản Tiêu Hàn tức thì bắt lấy cánh tay nàng. Triệu Hiếu Xuân tuy vùng vẫy quyết liệt,

nhưng trong tay Quán Tiêu Hàn thì một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi có khác gì với trẻ con đâu.

Đoàn Phi quát:

- Tiêu Hàn, không được gây khó dễ. Nếu cô ấy không muốn nói thì thôi bỏ đi, chúng ta đi thôi.

Quản Tiêu Hàn cười nói:

- Công tử, tiểu cô nương này rõ ràng là biết rất nhiều chuyện, chưa biết chừng còn nắm được manh mối gì đó.

Triệu Hiếu Xuân hai mắt đắm lệ nhưng tuyệt không lên tiếng. Nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, Đoàn Phi lắc lắc đầu nói:

- Đi thôi, chúng ta đến nơi khác tìm manh mối. Một tiểu cô nương thì biết được gì cơ chứ.

Quản Tiêu Hàn đưa mắt một cái, liền thả lỏng tay nói:

- Không sai, nhìn bộ dạng ngây ngốc của nàng ta, chắc hẳn là không biết gì đâu. Chúng ta đã phí công vô ích rồi.

Triệu Hiếu Xuân căm tức nhìn nàng. Quán Tiêu Hàn cũng nhìn lại khinh thường bĩu môi, rồi theo Đoàn Phi bước ra khỏi Triệu Gia. Triệu Hiếu Xuân hít một hơi dài, đột nhiên kêu lên:

- Các người không phải đến lấy đồ cho cha ta sao? Làm sao lại đi như vậy? (.

Đoàn Phi ồ lên một tiếng, quay đầu lại nói:

- Hiếu Xuân cô nương, cô không nói chúng ta cũng quên khuấy mất. Cô hãy đi lấy vài bộ quần áo cùng đồ dùng cá nhân, cha cô có thể phải ngồi

trong ngục vài ngày đó. Cô ở nhà có thể tự lo ành được chứ? Có cần ta nhờ hàng xóm láng giềng để mắt giúp không? Hay là đưa cô tới viện cứu tế nghỉ ngơi vài ngày?

Triệu Hiếu Xuân cả giận nói:

- Các người bắt cha ta làm gì? Cha ta không phải hung thủ, các người đã bắt lầm người rồi!

Đoàn Phi tức thì hỏi:

- Làm sao cô biết chúng ta bắt lầm người? Cô biết hung thủ là kẻ nào sao?

Triệu Hiếu Xuân ngập ngừng, mấy lần định mở miệng rồi lại mím chặt. Nàng tức tốc trở vào nhà chuẩn bị quần áo đồ dùng, lấy vải bố bọc lại cẩn thận, rồi nói:

- Ta tin rằng cha ta không giết người. Các người là nha sai còn không biết ai là hung thủ, ta làm sao có thể biết được? Mau đi thôi, ta muốn gặp cha ta.

.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Nữ Nhân Đều Có Hung Khí

Quản Tiêu Hàn giơ tay cản nàng lại nói:

- Tiểu cô nương, cha ngươi là nghi phạm giết người, tạm thời không cho phép thăm nuôi, đồ dùng để chúng ta thay ngươi đưa vào được rồi. Cha ngươi hiện giờ là nghi phạm lớn nhất, nếu như không có manh mối mới, chỉ e đại nhân của chúng ta cũng đành xử y tội chém đầu thôi.

Triệu Hiểu Xuân cắn chặt môi. Khi Quản Tiêu Hàn đưa tay lấy bọc đồ thì nàng chết cũng không buông tay. Quản Tiêu Hàn khẽ mỉm cười nói:

- Tiểu cô nương, ngươi còn không mau nói thì chẳng còn cơ hội nữa đâu a.

Triệu Hiểu Xuân cuối cùng cũng nói:

- Là Nhiệm Đông ở đầu phố. Nhất định là gã sát hại mẫu thân ta. Các người mau đi bắt gã lại a! (

- Vì sao?

Đoàn Phi cúi xuống hỏi:

- Tiểu cô nương, bắt người cần phải có lý do đó. Người không thể tùy tiện nói tên người ta là hung thủ thì người ta chính là hung thủ chứ? Có chứng cứ gì không?

Triệu Hiểu Xuân nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nhất định là gã. Có một lần con gái gã là Nhiệm Lan cãi nhau với ta đã bêu xấu mẹ ta rất nhiều. Nó nói rằng lúc cha mẹ thì thầm to nhỏ đã nghe lén được. Các người đi bắt tên Nhiệm Đông đó lại dùng hình tra khảo chẳng phải là được rồi sao?

Đoàn Phi và Quản Tiêu Hàn đưa mắt nhìn nhau, cả hai có chút thất vọng. Đoàn Phi cười nói:

- Được rồi. Hiếu Xuân, cảm ơn cô nương cho chúng ta manh mối. Chúng ta sẽ điều tra rõ ràng, còn người có cần người chăm lo hay không?

Triệu Hiếu Xuân lắc đầu nói:

- Không cần, từ khi mẫu thân mất trong nhà đều do ta chăm lo cả. Cha ta bận rộn kinh doanh, vốn chẳng có thời gian quản ta. Chẳng phải ta vẫn sống tốt đó sao?

Ba người rời khỏi Triệu gia. Triệu Hiếu Xuân liền đóng cửa lại ngay. Ba người nhìn nhau cười, Đoàn Phi nói:

- Tiểu cô nương này thực là hiếu chuyện, còn nhỏ như vậy mà đã biết chăm lo cả gia đình.

Quản Tiêu Hàn sững người, rồi đột nhiên cười lớn lên. Đoàn Phi lạ lùng nhìn qua, thấy Quản Tiêu Hàn càng lúc càng cười sảng khoái. Ánh mắt Đoàn Phi bèn chuyển qua Tô Dung, Tô Dung thản nhiên nói:

- Công tử đúng là việc lớn anh minh việc nhỏ hồ đồ a. Triệu Hiếu Xuân nói thế nào cũng mười ba mười bốn tuổi rồi, bằng tuổi nàng ta không ít người đã sinh con rồi. Chăm lo được nhà cửa thì có gì mà lạ lùng chứ?

Đoàn Phi bật cười, hẳn đã quên khuấy đi mất chuyện này, ai bảo hai đại mỹ nhân bên mình đều không phải người thường chứ? Mười bảy mười tám

tuổi còn chưa lấy chồng, nếu ở gia đình phổ thông thì nguyên nhân chính là do điều kiện quá kém, không có người rước a.

Đoàn Phi ngượng ngùng nhìn đông nhìn tây, chỉ thấy Hoa Minh dẫn cười từ xa chạy tới. Hân mừng rỡ nói:

- Kia nhất định là Vương lão ngũ rồi. Đi, chúng ta qua đó xem sao.

Hai bên gặp nhau giữa đường, Hoa Minh liền bấm báo Đoàn Phi:

- Đại nhân, Vương lão ngũ đã đưa tới. xem tại

Đoàn Phi nhìn người kia một cái, chỉ thấy Vương lão ngũ thân hình nhỏ thó, mặt mũi thậm thụt, ánh mắt láo liên, mới nhìn là biết không phải kẻ tốt lành.

Wương lão ngũ tính vốn thích dò la tọc mạch, tự nhiên là biết gần đây Tô Châu nóng hổi nhất là chuyện Khâm sai đại nhân. Gã vừa thấy Khâm sai đại nhân bèn run sợ quỳ sụp xuống vái:

- Thảo dân khấu kiến khâm sai đại nhân.

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Đứng dậy mà nói đi. Vương lão ngũ, ngươi là kẻ thông mình, chắc không cần ta phải nhiều lời. Hãy cho ta biết, hung thủ sát hại thê tử Triệu Ngạn ngươi nghi ngờ ai nhất?

Wương lão ngũ vừa đứng dậy lại sợ đến quỳ xuống, gã nói:

- Đại nhân, thảo dân thực sự là không biết gì cả a.

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Vừa mới nói người là người thông minh thì người đã lại hồ đồ rồi. Chúng ta không biết lai lịch gốc rễ của người mà lại bắt người tới thăm vấn hay sao? Người hãy khôn ngoan nói sự thực thì hơn, nhất định người có biết chuyện gì đó.

Vương lão ngũ do dự một hồi mới nói:

- Đại nhân, thảo dân đích thực là có biết vài chuyện. Bất quá thảo dân không rõ có liên quan tới hung án hay không, cũng không biết nên nói từ đâu...

Đoàn Phi hỏi:

- Vậy được, ta hỏi người trả lời. Triệu thị vào khoảng thời gian nào bắt đầu gian dối với Sử Diển?

Vương lão ngũ nói:

- Đại nhân, thời gian cụ thể thì thảo dân không rõ, có điều thảo dân biết được lý do. Triệu thị vốn dĩ là một hiền thê lương mẫu, tất cả là tại Triệu Ngạn. Y vì việc trả nợ mới đem thê tử mình cho Sử Diển vui đùa, nghe nói một lần tính một trăm hai mươi lượng bạc a. Tên súc sinh mặt người dạ thú Triệu Ngạn này, bình thường thì ra vẻ nghiêm chỉnh, sau lưng lại làm ra chuyện như vậy. Thật là súc sinh cũng không bằng a.

Đoàn Phi đại khái cũng đoán được chuyện như vậy, do đó không có gì ngạc nhiên nói:

- Ngoài việc này ra người còn biết chuyện gì nữa?

Vương lão ngũ chép miệng nói:

- Đại nhân, chắc là hết chuyện rồi.

Đoàn Phi thật muốn vặn cổ mình luôn, hăn quát lên:

- Người còn thấy ai có vẻ thân thiết với Triệu thị hay không? Hoặc là kẻ nào có ý tiếp cận nàng ta chẳng hạn?

Vương lão ngũ ngẫm nghĩ một chút bèn nói:

- Tin này truyền ra ngoài xong thì những kẻ vô lại trước kia nhòm ngó Triệu thị cũng có người có ý đồ tiếp cận Triệu thị. Bất quá hình như không có ai thành công, ví dụ như...

Vương lão ngũ đọc ra vài cái tên, Đoàn Phi kêu Thạch Bàn ghi chép lại hết, chuẩn bị tóm hết lại thẩm vấn. Trong số đó có cả tên Nhiệm Đông mà Triệu Hiếu Xuân nhắc tới.

Vương lão ngũ tiếp tục nhớ lại, đột nhiên nói:

- Phải rồi, Triệu thị cùng con trai Sử Diễn cũng có chút mơ hồ ám muội thì phải. Thảo dân từng thấy nó tiễn Triệu thị ra, hai người còn nắm tay, thân mật chuyện trò nữa.

Đoàn Phi nói:

- Ồ? Con trai Sử Diễn sao? Hai năm trước hẵn bao nhiêu tuổi?

Vương lão ngũ nói:

- Mười ba mười bốn gì đó, cũng không còn nhỏ nữa. Năm ngoái Sử Diễn đã cưới vợ cho nó rồi.

Đoàn Phi gật gù hỏi:

- Còn gì nữa không?

Vương lão ngũ lắc đầu:

- Chắc là không còn gì nữa.

Đoàn Phi đột nhiên hỏi:

- Vương lão ngũ, vào đêm Triệu thị chết nhà ngươi ở đâu?

Wương lão ngũ cười khan nói:

- Đại nhân, sao ngài lại nghi ngờ đến thảo dân vậy? Đêm đó thảo dân uống chút rượu, ở nhà ngủ cùng lão bà a. Nếu không tin đại nhân có thể hỏi lão bà thảo dân.

Đoàn Phi nói:

- Luật pháp Đại Minh vợ chồng người thân. không được phép làm chứng cho nhau, chẳng lẽ ngươi không biết? Được rồi, tạm thời không có việc của ngươi nữa. Nhớ rằng không được rời khỏi Tô Châu, tùy thời chờ truyền gọi. Nếu như thám thính được tin tức về hung thủ kịp thời thông báo bốn quan, nhờ tin tức đó mà bắt được hung thủ, bốn quan sẽ hậu thưởng!

Wương lão ngũ đi rồi, Đoàn Phi kêu bọn Thạch Bân đi truyền Nhiệm Đông tới, còn bản thân cùng Tô Dung và Quản Tiêu Hàn chậm rãi đi về phía trước. Đoàn Phi ưu tư nói:

- Dung nhi, Tiêu Hàn, các người có nghĩ tới hung thủ rốt cuộc là sử dụng hung khí gì sát hại Triệu thị hay không?

Quản Tiêu Hàn bèn trầm tư, Tô Dung đáp:

- Công tử, nghiệp thi có viết vết thương hình tam giác, hung khí có thể là một thanh lợi khí hình tam lăng. Theo ta biết được thì không đâu có bán loại binh khí hoặc tiểu đao hình dạng như vậy. Trừ phi là binh khí được chế tạo đặc biệt, hoặc là vật dụng được sử dụng hàng ngày, ví dụ như....

- Cây trâm!

Quản Tiêu Hàn nói xong liền gỡ cây trâm trên đầu xuống, đưa cho Đoàn Phi:

- Đại nhân, cây trâm cài của ta là dạng mỏng dài hình trụ. Cũng có những cây trâm là hình tam lăng, làm bằng gỗ, ngà voi hay sắt cũng đều có. Thường thì đầu trâm đều tròn tù, nhưng nếu dùng lực đâm vẫn có thể giết người được a.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Nhà Có Vợ Dữ

Đâu chỉ là giết người được a, đây thật đúng là hung khí mà! Cây trâm của Quản Tiêu Hàn được mài nhọn thập phần sắc bén, thậm chí còn ánh lên lam quang nhàn nhạt. Đoàn Phi tựa hồ còn cảm thấy mùi tanh phảng phất.

Thấy Đoàn Phi thần sắc thẫn thờ, Quản Tiêu Hàn cười ngọt ngào nói:

- Đại nhân chớ lo sợ, giả như ta có ý dùng nó hại người thì sẽ không đem ra cho đại nhân xem đâu.

Đoàn Phi nuốt khan một cái, nói: (.

- Tiêu Hàn, cô hãy cắt nó cẩn thận một chút, đừng có để mấy bạn nhỏ trông thấy, nguy hiểm lắm đó a.

Quản Tiêu Hàn bật cười khanh khách, Tô Dung thì nghiêm trang nói:

- Công tử, Quản tỷ tỷ làm tiểu nữ nhận ra, hung khí sát hại Triệu thị đích thực có khả năng là một cây trâm cài tóc.

Đoàn Phi nói:

- Nếu hung khí là trâm cài tóc, vậy hung thủ là nữ nhân ư?

Tô Dung và Quản Tiêu Hàn cùng nhau gật đầu. Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Tốt, xem ra chúng ta phải liệt cả phụ nữ vào phạm vi điều tra a. Có khi nào vợ Sử Điển do ghen tuông mà ra tay giết người chẳng? Ủm, lát nữa chúng ta thuận tiện ghé qua nhà Sử Điển xem sao.

Hướng bọn họ đang đi cũng chính là từ Triệu gia đi về Sử gia. Đoàn Phi vừa đi vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh, vừa suy đoán xem nếu mình là Triệu thị, đêm hôm đi trên đường có khả năng phát sinh chuyện gì?

Đáp án là chuyện gì cũng có thể phát sinh cả, đặc biệt là đoạn từ đường Bình Giang tới đường Hương Hồ có một khúc nhỏ ngoắt ngoéo. Giữa ban ngày Đoàn Phi còn thấy chỗ này có chút âm khí bức người, từ góc khuất nhào ra một con hắc cầu càng làm hấn sợ hết hồn. Triệu thị thân đàn bà một mình thường xuyên đi qua đoạn đường này lúc đêm hôm, thực là không đơn giản a.

Nếu đêm khuya gặp phải sắc lang tại đây, chỉ e Triệu thị kêu trời không thấu kêu đất không linh a. Lẽ nào nàng ta không sợ hay sao?

Triệu thị chính là bị chết tại cuối con phố này, ở dưới một gốc cây nhãn. Đêm đó nàng ta rời khỏi Sử gia, đi đến chỗ này, sau đó vĩnh viễn nằm lại đây.

Viên lý giáp được truyền tới chỉ ra vị trí thi thể Triệu thị ngày hôm đó. Khi ấy Triệu thị mặt úp xuống đất, hung thủ chỉ đâm nàng một nhát đã lấy được tính mạng. Trong đầu Đoàn Phi sắp xếp lại tình hình lúc đó. Hung thủ đâm Triệu thị một nhát xong thì hoảng loạn bỏ trốn, Triệu thị cô độc nằm trên mặt đất, cứ như vậy lẳng lặng rời khỏi nhân thế.

Lý giáp nhớ lại nói:

- Xiêm y trên mình thi thể có chút xộc xệch, bất quá không có dấu vết bị cưỡng bạo, giống như là đánh nhau với người khác hơn.

Đoàn Phi trong lòng khẽ động, xem ra hung thủ thật sự có khả năng là một phụ nữ. Nếu như là nam nhân đánh Triệu thị, nàng ta không có mấy năng lực đánh trả, phút chốc sẽ bị đánh gục. Đương nhiên, cũng không bài trừ khả năng hung thủ là kẻ yếu đuối tàn tật.

Do trên mặt đất và trên mình Triệu thị đều không có dấu vết kéo lê, có thể xác định nơi này chính là hiện trường phát sinh án mạng. Cây nhãn thơm trầm mặc chứng kiến tất cả, nhưng nó chẳng thể nào nói cho Đoàn Phi hung thủ là ai. Đoàn Phi vỗ vỗ tay nói:

- Được rồi, ở đây không có thứ chúng ta cần tìm, tới nhà Sử Diễn xem sao.

Nhà Sử Diễn cách nơi Triệu thị chết không xa. Lý giáp thay Đoàn Phi gọi cửa để tránh vướng phải nghi vấn thân phận nữa. Nhóm Đoàn phi được quản gia nhà Sử Diễn đưa vào trung đường, sai người bưng trà lên xong y lại vội vã đi vào hậu viện.

Sử gia trước sau có ba lớp đình viện, ở Tô Châu cũng coi là bề thế. Khó trách Sử Diễn có hứng thú dụ dỗ vợ người khác như vậy a. Không biết lão bà của y có bị kẻ khác nhòm ngó hay không.

Khi lão bà Sử Diễn dẫn con nhỏ bước vào trung đường, ý tưởng của Đoàn Phi liền tắt ngấm. Lão bà của Sử Diễn thân hình thô kệch không có lấy một điểm quyến rũ, thậm chí nàng ta còn không biết trang điểm, mặt trát đầy phấn bước ra tham kiến Khâm sai đại nhân. Trông thấy lão bà của Sử Diễn xong Đoàn Phi cũng mất luôn khẩu vị ăn tối. Sử Diễn ngày nào cũng đối diện với gương mặt này khó trách y lấy thêm tam phòng tiểu thiếp a, lại còn gian dúi với lão bà Triệu Ngạn nữa.

Tam phòng tiểu thiếp nhà Sử Diễn tư sắc cũng bình bình, so với nhan sắc Triệu thị còn kém xa. Đây tự nhiên là kết quả do vợ cả Sử Diễn nỗ lực tạo nên. Nàng ta dĩ nhiên không muốn Sử Diễn cưới về tiểu thiếp mỹ lệ như hoa để uy hiếp địa vị của mình.

Bất quá nàng ta là người vợ tào khang (cùng chung lúc khó khăn hoạn nạn) của Sử Diễn, lại sinh cho y người con trai trưởng, ba người tiểu thiếp

kia còn chưa có sinh nở gì mà. Địa vị của nàng ta có thể nói là vững như Thái Sơn a.

Một phụ nữ hung hãn như vậy, giả như muốn đối phó Triệu thị tuyệt không thể đợi qua nửa năm mới ra tay, thậm chí còn có thể trực tiếp bóc mẽ Triệu thị tại nhà chứ đâu cần lén lén lút lút đêm hôm mò ra đường chặn đánh Triệu thị. Đó là suy nghĩ của Đoàn Phi, bất quá hẳn vẫn theo đúng quy trình xét hỏi nói:

- Sử phu nhân, người có còn nhớ Triệu thị thê tử của Triệu Ngạn?

Nét mặt cung kính của Sử phu nhân thoáng qua một tia kinh miệt, nàng ta đáp:

- Hồi bẩm đại nhân, dân phụ đương nhiên là nhớ rõ con hồ ly đó, trời sinh vốn không phải dạng tốt lành gì. Bề ngoài thì làm một bộ dạng đoan trang thánh khiết, sau lưng thì dụ dỗ nam nhân của người khác. Đại nhân, vụ án không phải đã kết thúc rồi sao?

Đoàn Phi nói:

- Còn chưa có bắt được hung thủ thì không thể xem là kết thúc. Sử phu nhân, ta hỏi người, đêm đó Triệu thị bị sát hại, người đang ở nơi nào? Có ai làm chứng hay không?

Sử phu nhân kinh ngạc thốt lên:

- Đại nhân, lẽ nào đại nhân nghi ngờ là dân phụ giết con hồ ly đó? Đại nhân, nếu dân phụ muốn giết nó thì đã trực tiếp sai vú già dùng gậy đập chết nó rồi, còn phải nhẫn nhục lâu như vậy sao? Nếu không phải ta ngầm cho phép thì nó căn bản không có đường bước chân vào cửa nhà họ Sử a.

Đoàn Phi gật gật đầu nói:

- Sử phu nhân, ta không có nghi ngờ người giết người, chỉ là chất vấn theo lệ vậy thôi. Bốn quan hiện giờ phụ trách điều tra vụ án này, cần phải sắp xếp lại hành tung đêm đó của những người liên quan tới Triệu thị, để đối chiếu một chút. Nói không chừng lời khai của Sử phu nhân có thể giúp ta tìm ra hung thủ thực sự a.

Sử phu nhân ồ một tiếng, nói:

- Khâm sai đại nhân quả nhiên biết cách điều tra a. Đêm đó dân phụ không có ở nhà mà hẹn vài người bạn đến Thiên Tiên Lầu chơi mã xâu (dạng bài gần như mạt chược). Nếu không tin đại nhân có để cho người điều tra, cách vài ngày dân phụ lại ra ngoài chơi để cho tên khốn Sử Diên có thời gian vụng trộm, khỏi phải thấy mà bắn mắt.

- Thiên Tiên Lầu?

Đoàn Phi nói:

- Đó là nơi nào vậy?

Sử phu nhân cười mờ ám nói:

- Đó là nơi đàn bà tìm thú vui a. Nam nhân có thể đến Khoái Hoạt Lầu vui vẻ, nữ nhân bọn ta tự nhiên cũng cần nơi vui chơi đó mà. Trước kia chúng ta thích đánh mã xâu, hiện giờ đều nổi lên chơi 'bài Đại Minh' rồi, nghe nói chính là do Khâm sai đại nhân phát minh ra. Đại nhân quả thực lợi hại a.

Đoàn Phi toát mồ hôi hột, không ngờ ở thời đại nữ nhân cầm cố trong nhà như vậy mà còn có chốn vui chơi nghịch đạo trời như Thiên Tiên Lầu. Đám lão phu tử Tô Châu sao không biết tụ tập trước cửa nơi đó mà tuyệt thực phản đối chứ?

Nhìn dáng vẻ chẳng thèm quan tâm của Sử phủ nhân, Đoàn Phi tin chắc có phái người đi điều tra thì kết quả cũng đúng như nàng ta khai mà thôi. Hắn không nhận được tò mò hỏi:

- Sử phu nhân, tại sao người có thể nhẫn nhục để chồng mình tư thông cùng vợ người khác ngay tại nhà như thế chứ? Thậm chí còn chủ động nhường lại thời gian không gian, điều này ta thực sự không lý giải nổi a.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Phi Công Trẻ Lái Máy Bay

Sử phu nhân cười híp mắt ngó Đoàn phi, nói:

- Đoàn đại nhân có điều không biết, trước kia dân phụ vốn quản chồng nghiêm khắc lắm đó. Tên khốn Sử Điển lén lút ra ngoài vụng trộm thì liền làm âm ỉ lên với y. Kết cục làm căng quá suýt chút nữa bị y bỏ rồi. Đến một ngày rớt cuộc dân phu cũng đã nghĩ thông suốt, nam nhân thì không tránh khỏi ham vụng trộm. So với việc để y tới Khoái Hoạt Lâu vụng tiền như nước, chơi đùa đám nữ nhân không sạch sẽ kia, thì thà rằng buông lỏng đôi chút cho hẵn câu dẫn nữ nhân nhà lành a. Ba năm trước thật trùng hợp tên Triệu Ngạn kia dẫn vợ tới đây vay tiền. Tên khốn Sử Điển lúc đầu vốn là không chịu cho vay, nhưng ta nói chuyện với hẵn xong thì hẵn chỉ hận không thể lập tức mang cả tiền trang ra cho Triệu Ngạn vay. Triệu Ngạn cả đời cũng trả không hết nợ, vậy thì hẵn có thể thỏa thích chơi đùa vợ người ta rồi.

Đoàn Phi mờ mờ hiểu ra, tư duy của Sử phu nhân này đúng là bất phàm a. Kết cục Sử phu nhân tiếp tục hành hạ thần kinh hẵn, nói:

- Cái tên Triệu Ngạn kia cũng chả phải người tốt đẹp gì. Để có tiền chống đỡ việc làm ăn mà đến lão bà cũng mang ra bán. Tới giờ vẫn nhớ lần đầu tiên Triệu thị tới vẫn còn khóc lóc. Bất quá hồ ly vẫn là hồ ly a, nó đã rất nhanh chóng thích ứng rồi, thậm chí còn chủ động tìm tới. Nếu không phải là dân phụ nghiêm khắc hạn chế nó lai vãng, thì tên khốn Sử Điển sớm đã bị nó vắt kiệt rồi. Vốn dĩ dân phụ còn ở trong nhà giám sát bọn chúng, bất quá sau này thực sự là nhìn không nổi nữa. Vậy là dân phụ cũng ra ngoài vui chơi, tên khốn kia còn mừng cớn lên ấy chứ. Dân phụ nói không

ra ngoài chơi cũng được, vậy thì tên khốn kia cũng đừng mơ ăn vụng được, thế là y liền im re. Về sau này y chỉ mong cho dân phụ ngày nào cũng đi ra ngoài chơi, để mà thoải mái hú hí cùng con hồ ly Triệu thị kia.

Đoàn Phi khẽ ho một tiếng nói:

- Ta đã hiểu rồi. Sử phu nhân, người có thể lui ra rồi. Ta còn muốn hỏi ba vị phu nhân kia.

Sử phu nhân hừ một tiếng, khinh thường nói:

- Bọn họ? mấy nàng ấy không có sự đồng ý của dân phụ căn bản không được bước ra khỏi hậu viện, căn bản chẳng dám lén lút ra ngoài. Đoàn đại nhân cũng không cần lãng phí thời giờ nữa.

Trông thấy Sử phu nhân sồn sồn còn ba người tiểu thiếp kia thì khúm núm, Đoàn Phi biết lời nàng ta đều là sự thực. Ba người thiếp này căn bản còn không đủ tư cách ghen tuông với Triệu thị, dựa vào đâu mà ra ngoài giết người chứ?

Đoàn Phi bất đắc dĩ nói:

- Vậy được rồi, ta còn muốn hỏi gia nhân trong Sử phủ cùng tiểu thiếu gia một chút. Sử phu nhân có thể đi rồi.

Sử phu nhân liếc mắt đưa tình với Đoàn Phi, nói: đọc truyện mới nhất tại

- Đại nhân, vậy thì ta đi thật đây a. Nếu ngài còn phát minh ra trò chơi nào thú vị nữa thì nhớ dành cho ta một phần đó. Ta phải dụ dỗ đám hồ ly ở Thiên Tiên Lầu kia một phen mới được.

Đoàn Phi rét run người, suýt nữa thì ói ra, còn Tô Dung cùng Quản Tiêu Hàn thì lại lộ vẻ hớn hởi khi thấy hấn gặp nạn. Đoàn Phi hớp một ngụm trà

xanh cho bột lợm giọng, hô lên:

- Quấn gia!

Quấn gia Sử phủ bước tới nói:

- Tiểu nhân Vi Bác tham kiến đại nhân. Không biết đại nhân có điều gì muốn hỏi tiểu nhân?

Nghe thấy y luôn miệng xưng hô tiểu nhân đại nhân một hồi, Đoàn Phi suýt nữa thì nhin không được phỉ cười. Hắc hắc giọng một cái, nín cười nói:

- Sử phu nhân có thường tới Thiên Tiên lầu chơi không? Lời nàng ta là sự thực chứ? Nàng ta thật sự quản ba vị phu nhân kia nghiêm khắc như vậy sao? Đêm đó bọn họ thực không có ra ngoài?

Vi Bác đáp:

- Hồi bẩm đại nhân, lời của phu nhân đều là sự thực. Bởi vì phu nhân căn bản không cần giấu diếm, ba vị phu nhân kia ở trong nhà địa vị còn không bằng cả nô tỳ nữa. Trừ dịp Thanh Minh được về nhà tảo mộ thì bọn họ đã nửa năm không có ra khỏi nhà rồi.

Đoàn Phi ừm một tiếng, lại hỏi:

- Vào đêm Triệu thị bị sát hại, có ai rời khỏi Sử phủ hay không?

Vi Bác đáp:

- Trước khi Triệu thị rời đi thì có vài bộc nhân với a hoàn hậu viện thừa dịp phu nhân ra ngoài cũng lẻn đi chơi. Bất quá bọn chúng đều trở lại trước khi Triệu thị ra về.

Đoàn phi nhíu mày hỏi:

- Đường về nhà Triệu thị tối đen như vậy, lão gia các người chưa từng lo lắng cho an toàn của nàng ta sao? Có phải người hộ tống nàng về hay không?

Vi Bác đáp:

- Đại nhân, lúc mới đầu thì Triệu Ngạn còn tự mình tới đón thể tử về. Sau này y tới ít dần, lão gia nhà ta mới cho người hộ tống Triệu thị. Trước khi Triệu thị bị giết tầm nửa năm, tên Triệu Ngạn kia hình như nghe được phong thanh gì đó, vì muốn giữ thể diện nên mới không cho chúng ta hộ tống lão bà của y nữa, mà tự y cũng không thèm tới đón. Có một lần Triệu thị suýt chút nữa bị cưỡng gian, nàng ta khóc lóc với lão gia, lão gia cũng không biết phải làm sao. Sau đó thiếu gia nhà ta nói sẽ hộ tống Triệu thị. Thiếu gia còn bé chắc không còn ai nói ra nói vào, đường đi lại không xa, có chuyện gì thiếu gia chạy về kêu người cũng kịp, cho nên lão gia mới đồng ý.

Tô Dung không kìm được trách mắng:

- Thật là hoang đường. Để một đứa trẻ con hộ tống một phụ nữ trói gà không chặt. Vậy mà lão gia nhà các người cũng yên tâm được sao?

Vi Bác cúi đầu nói:

- Ban đầu mọi người đúng là có chút lo lắng, bất quá một hai lần đều không xảy ra chuyện gì, mọi người bèn yên lòng. Hai con phố chỗ chúng ta không như phố Khoái Hoạt, lảng giăng xung quanh đều là người tử tế, không có nhiều kẻ vô lại, nên cũng coi là an toàn.

Đoàn Phi nói:

- Người cũng chết rồi, còn nói an toàn gì? Sử thiếu gia, người qua đây. Hàng ngày đều là do người hộ tống Triệu thị phải không?

Thiếu gia họ Sử tên Siêu, năm nay mới mười lăm mười sáu tuổi nhưng đã râu ria đầy cằm, trông như người trưởng thành. Đặc biệt là thân hình y nhìn to lớn hơn người cùng tuổi rất nhiều. Nghe thấy Đoàn Phi gọi mình, thần sắc Sử Siêu có chút bồn loạn, cổ trấn tĩnh lại rồi mới bước lên nói:

- Hồi bẩm đại nhân, Vi Bác nói không sai, nửa năm sau đa phần là thảo dân đi hộ tống Triệu thị. Bất quá thảo dân cũng không có đưa nàng ta về tận nhà mà thường chỉ đưa tới cửa ngõ phố Bình Giang mà thôi, sau đó còn đứng trông cho nàng đi khuất mắt rồi mới trở về nhà.

Đoàn Phi nhìn chăm chăm vào mặt y, nói:

- Nếu đã như vậy, tại sao đêm đó người không hộ tống Triệu thị đi qua đoạn đường nhỏ tối tăm kia?

Trên mặt Sử Siêu lộ ra vẻ hối hận sâu sắc, y ảm đạm nói:

- Đúng vậy, nếu như hôm đó thảo dân cũng đưa nàng ta đi qua như mọi hôm thì tốt rồi.

Đoàn Phi truy vấn:

- Xảy ra chuyện gì bất thường sao?

Sử Siêu hai tay bưng mặt, thống khổ nói:

- Là ta, chính ta đã hại nàng ấy. Ta đã cãi nhau với nàng, còn đẩy nàng ngã nữa.

- Ủm!

Đoàn Phi liền phẫn chấn hăn lên, quát:

- Tại sao người đẩy ngã nàng ta? Trừ phi người chính là hung thủ?

Sử Siêu kinh sợ buông thông hai tay, phân bua:

- Không phải, không phải. Thảo dân làm sao mà nữ giết nàng cơ chứ.

Nhìn biểu hiện trên mặt Sử Siêu, lại nhớ Vương lão ngũ có nhắc tới quan hệ ám muội giữa Sử Siêu cùng Triệu thị, Đoàn Phi liền bừng tỉnh ngộ ra. Hóa ra tên Sử Siêu này thích Triệu thị a!

Đoàn Phi ngữ điệu nhẹ nhàng tiếp tục hỏi:

- Sử Siêu, vậy vì sao ngươi lại cãi nhau với nàng ta? Vì sao đẩy ngã nàng ấy?

Sử Siêu ghen ngào nói:

- Hôm đó nàng rất là vui vẻ ra khỏi cửa lớn, thảo dân mới tò mò hỏi nàng vì sao lại cao hứng như vậy. Nàng không trả lời mà lại nói cảm ơn, khiến thảo dân cảm thấy càng thấy kỳ quái hơn. Thảo dân bèn truy hỏi tới cùng, nàng mới quay lại nhìn vào cửa lớn nhà ta nói:

- Tiểu Siêu, đa tạ ngươi nửa năm này không quản gió mưa đưa ta về nhà. Nếu không có ngươi ta cũng không biết phải làm sao nữa. Hiện giờ cũng coi như kết thúc rồi, từ nay về sau ta cũng không cần phải dốc hết can đảm để bước qua con đường này nữa.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Quý Trọng

Sử Siêu lặp lại lời Triệu thị nói với y hôm đó không sai một chữ, vẻ thần thờ giống như trở lại ngày ấy. Tiểu Sử Siêu khi đó không hiểu Triệu thị nói vậy là có ý gì, mới nói với nàng:

- Dì Triệu, có phải ta làm dì tức giận hay không?

Triệu thị âu yếm xoa đầu y nói:

- A di không có giận ngươi. A di chỉ là từ nay không cần phải tới nhà của ngươi nữa, không cần phải đi đường đêm, cũng không cần ngươi phải hộ tống nữa.

Sử Siêu liền kích động lên, lớn tiếng kêu gào:

- Vì sao? Vì sao a di không tới nhà của ta nữa? Như vậy chẳng phải là ta không gặp được a di nữa hay sao? Lẽ nào a di không cần ta nữa?

Loại sự tình như vậy Triệu thị không cách nào giải thích cho y, căn bản là không thể giải thích mà. Sử Siêu đột nhiên tức giận bừng bừng, nắm lấy tay của Triệu thị gào lên:

- Ta không để nàng đi, ta không cho nàng đi.

Sử Siêu mặc dù nhỏ tuổi, nhưng từ bé đã cao lớn hơn chúng bạn rất nhiều. Triệu thị chẳng thể vùng thoát ra được, đành phải khổ sở van nài. Sử Siêu quyết không buông tay, hét lên:

- Ta không nghe, ta không nghe. Ta thích nàng, ta không cho nàng đi. Ta phải nói với phụ thân, ta muốn lấy nàng.

Triệu thị nghe y nói vậy liền trở nên ngây ngốc. Tuy sự việc đã qua được hai năm, nhưng nghe Sử Siêu kể lại xong bọn Đoàn Phi cũng bất giác trợn mắt há mồm.

Sử Siêu lau nước mắt nói:

- Đúng vậy, là thảo dân thích Triệu a di, cho đến giờ vẫn không hề thay đổi. Đêm đó thảo dân muốn ôm lấy nàng, hôn nàng, kết cục...

Sử Siêu vỗ vỗ vào mặt mình, nói như kẻ mộng du:

- Liên nhi tát thảo dân một cái, thảo dân liền sững người lại, cuối cùng đẩy mạnh nàng một cái. Liên nhi phút chốc đã ngã xuống đất, nhìn lại thảo dân bằng ánh mắt trước giờ chưa từng thấy. Ánh mắt nàng lúc đó làm thảo dân sợ hãi vô cùng. Thảo hối hận quỳ xuống trước mặt van xin nàng tha thứ, nhưng nàng không bao giờ tha thứ cho thảo dân nữa. Nàng lạnh lùng đứng dậy, rút ra cây trâm cài tóc, bắt thảo dân phải đi khỏi nếu không sẽ tự đâm chính mình.

- Trâm cài tóc?!

Đoàn Phi kinh hô: nguồn

- Nàng rút ra trâm cài tóc chỉ vào chính mình sao? Trâm cài của nàng ta hình dạng ra sao? Người có thấy rõ ràng hay không?

Sử Siêu nói:

- Thảo dân đương nhiên nhớ rõ, trâm của nàng làm bằng thiết mộc, trên có khắc hình con chim khổng tước đang rìa lông, nghe nói đó là báu vật gia truyền của Triệu gia. Nàng lấy trâm chỉ vào mình không cho thảo dân đi

theo, thảo dân đành ngây ngốc đứng trông nàng bước vào bóng tối. Sau đó, sau đó... đến ngày hôm sau nhìn thấy nàng thì đã bị kẻ gian sát hại rồi.

Sử Siêu khóc rống lên, Vi Bác đứng bên an ủi. Đoàn Phi đợi Sử Siêu nhẹ nhõm lại một chút mới hỏi tiếp:

- Nàng ta bước vào bóng đêm xong người liền bỏ đi ư? Không phải vậy chứ? Lúc người đứng gần ngơ ở nơi đó có nghe được âm thanh gì lạ lùng hay không?

Sử Siêu lắc đầu nói:

- Thảo dân không biết, không nhớ nữa. Khi đó trong đầu thảo dân vô cùng hỗn loạn, chuyện gì cũng không nhớ được. Thảo dân chỉ biết rằng Liên nhi đi rồi sẽ không bao giờ trở lại nữa. Thảo dân trở về nhà lúc nào chính mình cũng không hay biết nữa.

Vi Bác thở dài nói:

- Ngày hôm đó đợi một hồi lâu vẫn chưa thấy thiếu gia quay lại, tiểu nhân bèn theo lối đó đi tìm thì gặp thiếu gia ở đầu đường. Thiếu gia đứng đó hồn xiêu phách lạc, hỏi gì cũng không đáp. Không ngờ được rằng Triệu thị lại chết bên dưới cây nhãn.

Sử Siêu lại nói:

- Ngày hôm sau mọi người phát hiện thi thể Liên nhi, tên Triệu Ngạn mới chạy tới nhà thảo dân làm âm ỉ lên. Thảo dân không nhịn được lao lên cho hắn một tát, nói rằng đánh thay cho Liên nhi. Hắn bị thảo dân đánh bất tỉnh, thảo dân chỉ vào mũi hắn mắng dữ dội. Lấy được Liên nhi tốt như vậy lại không biết trân trọng. Triệu Ngạn thật đáng bị chém thành muôn mảnh.

Vi Bác nói:

- Chính là lần đó lão gia và phu nhân mới phát giác tâm sự của thiếu gia. Bọn họ cùng Triệu Ngạn kết thúc mọi chuyện xong thì lập tức chăm lo đến thiếu gia. Nửa năm sau đó liền tiến hành hôn lễ cưới về thiếu phu nhân bây giờ. Tiểu nhân có thể bảo đảm, tình cảm giữa thiếu gia và Triệu thị vô cùng thuần khiết, bọn họ căn bản không có cơ hội đơn độc ở cạnh nhau. Thiếu gia đối với Triệu thị kỳ thực giống như là đối với tỷ tỷ mình vậy.

- Người biết cái rắc a!

Sử Siêu cả giận, một quyền đánh vào vai Vi quản gia khiến y lão đảo. Sử Siêu chỉ vào y quát mắng:

- Nếu không phải tên lão cầu nhà người trợ Trụ vi ngược (giúp kẻ ác làm chuyện xấu), Liên nhi sao có thể thương tâm quyết tuyệt rời bỏ nhà chúng ta như vậy? Mãi sau này ta mới biết chính người thừa cơ cưỡng gian Liên nhi. Tên lão cầu đừng có trốn, hôm nay ta không giết nhà người không xong!

Vi Bác không dám đánh trả, chỉ biết ôm đầu chạy trốn vòng quanh. Sử Siêu không ngừng đuổi đánh, Vi Bác chỉ biết kêu to cứu mạng.

Sử gia này thật là đủ loạn rồi a. Đoàn Phi lắc đầu, Hoa Minh biết ý liền mỗi tay đè chặt một người. Sử Siêu vẫn còn kêu gào mắng chửi, Đoàn Phi nạt:

- Sử Siêu, ngậm miệng cho ta. Triệu thị dù sao cũng là trưởng bối của người, sao người dám có ý vượt qua tôn ti chứ? Chỉ riêng điểm này ta đã có thể bắt người về đánh trượng, giễu phố thị chúng. Vi Bác, đến người cũng có quan hệ cùng Triệu thị? Chuyện này lại là thế nào? Có lẽ nào chính là người thừa cơ đuổi tới sát hại Triệu thị?

Vi Bác sợ hãi quỳ sụp xuống nói:

- Đại nhân, tiểu nhân không có giết nàng ta. Tiểu nhân cùng nàng chỉ có một lần mà thôi. Hôm đó nàng bất ngờ tới tìm lão gia, đúng lúc lão gia cùng thiếu gia đều không có ở nhà. Tiểu nhân mới lừa nàng vào trong nhà, cưỡng gian nàng. Xong chuyện nàng liền khóc chạy đi, gần một tháng không thấy tới. Lão gia biết chuyện xong đã đánh tiểu nhân một trận. Từ đó tiểu nhân đối với nàng ấy kính nhi viễn chi (vừa kính trọng mà vừa sợ không dám gần), không còn dám động tới nàng nữa.

Chuyện bại hoại của Sử gia Đoàn Phi không muốn nghe thêm nữa, bèn ngáp một cái rồi nói:

- Bất luận nói thế nào thì người đã cưỡng hiếp người ta. Thạch Bàn, Hồng Bang, xích Vi Bác lại giải về phủ, đánh hai mươi đại bản, giễu phố thị chúng ba ngày!

Đoàn Phi đứng dậy trong tiếng cầu xin của Vi Bác, nói:

- Nơi này một khắc ta cũng không thể lưu lại nữa. Khó trách Triệu thị ra đi vui mừng như vậy, chắc hẳn nàng đã trả sạch nợ nần, đang muốn trở lại cuộc sống yên ổn trước đây. Đi thôi, chúng ta cũng phải trở về rồi.

Thạch Bàn nhắc nhở:

- Đại nhân, còn mấy tên vô lại đã dẫn tới, hay là xét hỏi một chút rồi mới giải về?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Nếu đã là vô lại thì cứ đưa lên công đường xét hỏi được rồi. Giải chúng đi trên phố cũng hạ bộ được uy phong của chúng. Xích tất cả lại, giải đi!

Quản Tiêu Hàn đi theo bên sườn Đoàn Phi khuyên:

- Công tử, công tử hà tất phải tức giận chứ, căn bản là không có đáng mà.

Tô Dung thản nhiên nói:

- Công tử không phải là tức giận, mà là tiếc hận, tiếc hận thay cho Triệu thị a.

Quản Tiêu Hàn sững người, Đoàn Phi xoa cằm nói:

- Dung nhi nói không sai, ta tiếc hận thay cho Triệu thị.

Quản Tiêu Hàn vẻ không hiểu nói:

- Hồng nhan họa thủy, Triệu thị gặp phải phu quân như vậy. Phát sinh những chuyện này chính là ý trời khó tránh, có gì phải tiếc hận chứ?

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Thiên ý ư? Ha ha, ta thấy đây không phải ý trời mà là ** mới đúng. Từ tình cảm Triệu Hiếu Xuân và Sử Siêu dành cho Triệu thị mà thấy, nàng ta là một thê tử tốt, một mẫu thân tốt. Ông trời nếu như có mắt thì đã không bắt nàng phải lâm vào thảm kịch như vậy. Mọi điều nàng ta làm đều là vì gia đình của mình, chỉ tiếc rằng không gặp được lấy một người tử tế. Kể cả tên Sử Siêu kia, đừng xem bộ dạng hăn đến giờ còn nhớ mãi không quên. Ta dám cược rằng nếu như hăn có được Triệu thị rồi, không quá hai năm cũng sẽ vứt bỏ nàng mà thôi.

Tô Dung và Quản Tiêu Hàn đều thoáng có chút tâm tư, Hoa Minh cũng tỏ vẻ suy tư. Tên tiểu tử ngốc Thạch Bân vò đầu nói ngây ngô:

- Đại nhân, sao lại vậy được? Có được người ta rồi theo lý phải càng thêm quý trọng chứ. Cho dù Triệu thị già nua, nhan sắc phai tàn thì cũng là chuyện rất nhiều năm sau này mà.

Đoàn Phi mỉm cười:

- Đồ ngốc, con người chính là như vậy. Thứ gì không có được mới cảm thấy quý giá, một khi đạt được rồi sẽ dần dần mất đi hứng thú. Không tin người đi hỏi tên Vi Bác kia, trước và sau khi y cưỡng gian Triệu thị nhất định đã trải qua tâm lý từ ngày đêm mơ tưởng chuyển biến thành thần nhiên hờ hững. Một trận đòn trượng cũng không có uy lực lớn như vậy.

Thạch Bân chạy vào phía sau đi hỏi thật. Quản Tiêu Hàn khẽ than một tiếng, nói:

- Không đạt được mới thấy quý giá, mất đi rồi mới biết hối hận. Con người a, tại sao lại cứ mù quáng như vậy chứ?

Đoàn Phi đáp:

- Bởi vì chúng ta là người chứ không phải thần tiên. Làm người có thất tình lục dục, đạo đức lễ pháp đều do chúng ta định ra để quản thúc chính mình. Một khi từ bỏ những giá trị này, con người cũng không khác gì loài cầm thú.

Khi gần về tới nha môn Đoàn Phi trông thấy xa xa có một đội nhân mã đang tiến tới. Huyền hoàng thiên tử long kỳ đón gió bay phấp phới, chính là nhân mã của Khâm sai Dương Thận.

Hai người tụ hợp một chỗ, Đoàn Phi lên ngồi kiệu tám người khiêng của Dương Thận. Dương Thận nhìn phục trang của Đoàn Phi, khoái chí cười:

- Lam Bảo người cải trang ra ngoài vì hành sao? Chuyện vui vẻ như vậy lại không gọi tới ta, thật là đáng phạt a.

Đoàn Phi cười nói:

- Thăng Am huynh chớ có trách ta, đây đều là chủ ý nhất thời thôi. Có một vụ án nhiều điểm kỳ quái, ta mới đi điều tra một chút.

Đoàn Phi thuật lại một lần quá trình điều tra vụ án Triệu thị. Dương Thận cũng cảm thấy có hứng thú, bèn nói:

- Vụ án quả nhiên nhiều điểm cổ quái. Triệu thị lẽ nào là bị cây trâm của chính mình đâm chết? Nếu như vậy bất kỳ người nào cũng có khả năng là hung thủ.

Đoàn Phi gật gù nói:

- Bởi vậy ta mới tính trở về lật lại án tông, xem xét tình hình Triệu Ngạn, thăm vấn thêm một chút không chừng sẽ có đột phá.

Dương Thận gật gật đầu nói:

- Lam Bảo huynh không cần lo lắng, kẻ như Triệu Ngạn do dù hóa điên cũng chẳng có đáng gì, nếu có thể phá án bắt được hung thủ thì tốt. Lam Bảo huynh chỉ e không ngờ tới được hội đấu giá hôm nay náo nhiệt thế nào.

Đoàn Phi thầm nghĩ Hoàng Tố Lương chắc là cũng tham dự đấu giá. Nếu không có y ra mặt, chỉ sợ là sẽ thu thêm càng nhiều ngân lượng a. Bất quá vốn liếng của Hoàng Tố Lương chỉ có khoảng năm mươi vạn lạng bạc trắng, đó là sau khi đã tới Đại Thông tiền trang rút thêm hai mươi vạn lạng bạc, chắc hẳn không có ảnh hưởng lớn lao gì tới hội đấu giá.

Đoàn Phi thấy bộ dạng hưng phấn của Dương Thận mới nói:

- Hiện giờ Dương đại nhân chắc đã tin quyết định của ta là đúng rồi chứ? Nếu như quan mua bán ngầm như mọi khi thì e rằng đến nửa phần ngân lượng cũng không thu về được. Thằng Am huynh chuẩn bị xử lý ngân lượng thu được từ niêm phong tài sản và bán đấu giá thế nào đây?

Dương Thận vui vẻ nói:

- Lần này thu hoạch rất lớn, cộng thêm buổi đấu giá hôm này thu được tới hơn ngàn vạn lượng bạc trắng. Thật không ngờ mấy tên tham quan cùng một tên ác bá lại nuốt được nhiều bạc như vậy. Ta tính để lại một thành cho Tô Châu phủ dự phòng, còn lại toàn bộ đưa về kinh thành. Quốc khố trống rỗng đã lâu, có số bạc này đúng là năng hạn gặp mưa rào mà.

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Thăng Am huynh có nghĩ qua chưa? Tô Châu phủ một năm tiền thuế bất quá được hơn ba chục vạn lượng bạc trắng, đó còn là Vương Đường đã tăng thuế gấp bội rồi. Do đâu bọn chúng còn vơ vét được nhiều của cải như vậy chứ?

Dương Thận cau mày nói:

- Điều này ta cũng có nghe nói, có thể là do bọn chúng buôn lậu mà ra. Đám thương nhân này thực là đáng ghét, làm kinh doanh đầu cơ không màng tới lợi ích quốc gia.

Đoàn Phi hỏi ngược lại:

- Trong mắt Thăng Am huynh, cái gì gọi là lợi ích quốc gia đây?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Éch Ngồi Đáy Giếng

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thứ Giang Nam

Chương 228: Éch ngồi đáy giếng

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Dương Thận chần chờ, Đoàn Phi cũng không cho hắn thời gian suy nghĩ, khẳng khái đồng ý nói:

- Không có bách tính thì lấy đâu ra quốc gia? Lợi ích quốc gia chính là lợi ích của bách tính a. Bách tính giàu có no đủ thì quốc gia tự nhiên cũng sung túc an ninh, bách tính nghèo thì quốc gia cũng hỗn loạn. Đại Minh triều chúng ta lãnh thổ lớn hơn Tống triều đâu chỉ gấp đôi, nhưng mà thuế thu vẫn kém xa thời Tống. Đại Tống hàng năm đều phải tiến cống vàng bạc cho Liêu quốc, Kim quốc, vậy mà bách tính Đại Tống còn sung túc hơn Đại Minh chúng ta hiện giờ. Quốc khố Đại Tống chưa từng trống rỗng a. Trước Đại Minh chúng ta đã có từng nghe nói tới giặc Oa lùn vượt biển xâm chiếm sao? Đây lại là tại làm sao?

Cổ kiệu đã vào bên trong nha môn, không biết dừng ở nơi nào. Dương Thận cẩn trọng nói:

- Lời của Đoàn đại nhân có chút phiến diện vô đoán rồi. Đại Tổng tuy rằng giàu có, nhưng khí chất thối nát, đạo đức suy đồi, thương nhân vô tài vô đức có nhiều tiền chỉ biết rượu chè vui chơi, thậm chí ảnh hưởng đến khí tiết của triều đình. Từ đó mới khiến cho Đại Tổng trên dưới tham thú hưởng lạc, nhu nhược yếu hèn. Thái tổ Hoàng đế triều ta định đô Ứng Thiên, không quá mười năm triều chính yên bình, mãi tới chuyện Cao Tông Tĩnh Nan, dời đô về Bắc Kinh, lấy danh Thiên tử trấn thủ quốc gia, khí tiết đất nước mới được nêu cao.

Đoàn Phi hỏi ngược lại:

- Lễ nào Thăng Am huynh cho rằng dân giàu không bằng gian nghèo hay sao? Tống triều bại hoại, quân đội yếu nhược nhưng dân gian tạo phản trước nay chưa từng lung lay được nền móng quốc gia. Còn Đại Minh ta thì sao? Trước không lâu có Dương Dũng, Lưu Lục Lưu Thất tạo phản, bách tính cùng khổ các nơi nổi dậy hưởng ứng gần như càn quét khắp toàn quốc, áp sát Bắc Kinh.

Hoa Minh ở bên ngoài nói:

- Hai vị đại nhân, có thể xuống kiệu được rồi.

Hai người lại không thêm để ý, mà còn mãi tranh luận kịch liệt ở trong kiệu. Những biện luận như vậy trước kia Đoàn Phi thấy ở trên mạng rất nhiều. Đại Minh so với Đại Tống rốt cuộc là tiến bộ hay thụt lùi đây? Đây chính là vấn đề quan điểm mỗi người khác nhau, căn bản không thể có đáp án chính xác, bởi vì lịch sử không tồn tại suy luận "nếu như". Bất quá từ miệng Đoàn Phi thỉnh thoảng tuôn ra mấy quan điểm mới mẻ độc đáo khiến cho Dương Thận cảm thấy rất là kinh dị, thường bị Đoàn Phi bác lại khiến nhất thời á khẩu.

Đoàn Phi tiếp tục thao thao tuôn ra lý luận tràng giang đại hải, đồng thời nêu ra biện pháp giải quyết ấy vấn đề đó. Dương Thận tuy rằng vẫn cứng

miệng, nhưng trong lòng cũng bắt đầu dao động. Trung Quốc chưa từng thiếu nhân tài trí sĩ, bất quá bọn họ bị đạo Khổng Mạnh, đặc biệt là tư tưởng chu hi kìm hãm, bị hạn chế bởi truyền thống. Bọn họ thường biết rõ có một số chuyện là đúng đắn song vẫn không dám đi thực hiện.

Dương Thận lúc này tuyệt đối không ngờ được rằng bản thân mình đến một ngày sẽ hòa mình cùng người dân thiểu số Miêu, Đồng, Bạch, giáo hóa bọn họ, ổn định Vân Nam, trở thành vị thánh nhân được các dân tộc thiểu số Vân Nam sùng bái tới hàng trăm năm sau, tề danh cùng Gia Cát Lượng. Đương nhiên, đây đều là chuyện sau vụ án đại lễ nghi, bị đày xuống Vân Nam. Lời của Đoàn Phi dường như đã tạo nên vết nứt trên tư tưởng chu hi bảo thủ kiên cố trong đầu Dương Thận. Đoàn Phi tiếp tục nỗ lực, có ý đồ mở mang 'vết nứt' hơn nữa, đến nó triệt để tiêu hủy.

nguồn (.)

- Người Mông Cổ thuở ban đầu chỉ là một bộ tộc nhỏ nhoi, trong mắt mọi người bất quá là một đám dã nhân ô hợp. Thế nhưng bọn họ nhạy bén tiến thủ, không ngừng học tập và phát triển, sử dụng đại pháo do ta phát minh bắn tan tường thành của chúng ta. Cuối cùng đoạt lấy thiên hạ, nô dịch bách tính Đại Hán chúng ta gần trăm năm. Bọn họ đánh tới sát sông Danube, tiêu diệt vô số quốc gia tự xưng là văn minh thượng quốc. Thằng Am huynh có biết được thế giới bao la không? Ở phương tây xa xôi đã có bảy tám quốc gia còn lớn mạnh hơn Nguyên triều đang vươn lên. Bước chân chinh đồ của họ đã vượt qua nửa vòng thế giới, rất nhanh thôi sẽ phát động công kích với Đại Minh chúng ta. Đại pháo chiến hạm của họ sẽ tung hoành ngạo ngược ngoài duyên hải Đại Minh ta. Nếu như chúng ta còn tiếp tục bế quan tỏa cảng thì Đại Minh nguy cấp a! Trăm năm sau này, những thần tử hiện giờ tự xưng là một lòng trung thành đều sẽ bị người đời phỉ nhổ khinh miệt a! Thằng Am huynh, đây là lúc cần phải thay đổi rồi!

Dương Thận bị Đoàn Phi vẽ vờ viễn cảnh đến tâm phiền ý loạn, cười khổ sở nói:

- Ta hiểu được suy nghĩ của Lam Bảo huynh, bất quá có phải đã hơi quá lời rồi chẳng? Chỉ vài nhóm hải tặc nhỏ nhoi ngoài khơi có thể lợi hại như vậy sao? Thủy sư đại pháo của Đại Minh ta cũng không yếu a!

Đoàn Phi nói:

- Thăng Am huynh cảm thấy súng kíp hỏa pháo không đáng lo ngại, đây là vì súng pháo của Đại Minh chúng ta không có đầu ngắm chính xác, tốc độ lại thấp. Nếu như tốc độ súng pháo vượt qua cung tiễn, phạm vi vượt qua cung tiễn, độ chuẩn xác vượt qua cung tiễn, như vậy nếu họ trang bị súng pháo cho toàn quân thì Thăng Am huynh nhận thấy quân đội Đại Minh còn hy vọng được mấy phần thắng lợi a? Ta không có nói đùa a, đến nay liệt cường phương tây đều đã sở hữu súng pháo như vậy đó. Bọn họ tùy thời có thể đánh tới biên cương Đại Minh ta!

Dương Thận cười nói:

- Lam Bảo huynh từ đâu nghe được những tin tức đó vậy? Chỉ e là lời nói cường điệu a. Súng và pháo đã xuất hiện hàng trăm năm nay rồi, cho tới nay cũng không có phát triển gì lớn, vừa thô nặng uy lực lại yếu, dùng để hù dọa thì được, chứ muốn thay thế cung tiễn thì làm sao có thể?

Đoàn Phi chán không buồn giải thích cho hẳn, bèn nói:

- Trong tay ta hiện giờ có hai cây súng kíp thu được từ Vương Đường, đều là kiểu cũ. Thăng Am huynh có muốn mở mang kiến thức một chút về uy lực của súng Tây Dương hay không? Đến lúc đó Thăng Am huynh sẽ hiểu lời ta nói không có giả dối.

Dương Thận nói:

- Chính là đang muốn mở mang một chút đây.

Đoàn Phi quát:

- Thạch Bàn, trở về hành viên tìm hộp sủng trong phòng ta qua đây! Thúc ngựa đi mau, đừng để trì hoãn.

Thạch Bàn dạ một tiếng liền kêu người chuẩn bị ngựa, tức thì phóng đi. Đoàn Phi cùng Dương Thận cuối cùng cũng xuống kiệu, Đoàn Phi nói:

- Thằng Am huynh, nhân lúc này ta muốn tiếp tục thăm vấn vụ án Triệu thị.

Dương Thận cười nói:

- Người bận việc của mình đi, ta đi lấy sủng. Cứ cho người tới gọi ta là được.

Đoàn Phi gật gù, rồi mỗi người phân ra một ngả. Hoa Minh lo lắng nói:

- Đại nhân, ngài tranh biện cùng Dương đại nhân kịch liệt như vậy, Dương đại nhân có khi nào khúc mắc trong lòng hay không?

Đoàn Phi lắc đầu cười nói:

- Đây bất quá là biện luận học thuật thông thường thôi mà. Với chí khí như Dương Thận tuyệt sẽ không canh cánh trong lòng đâu.

Quản Tiêu Hàn tò mò hỏi:

- Công tử, trên đời thực sự có loại sủng như công tử nói sao?

Đoàn Phi gật đầu dứt khoát, nói:

- Đợi Thạch Bàn tới rồi mọi người sẽ được chứng kiến thôi. Mọi người đều biết điển cố dạ lang tự đại rồi, nhưng lại không biết bản thân chính là chú ếch ngồi dưới đáy giếng đó. Đại Minh chúng ta không có biện pháp cải thiện súng pháo thay thế cung tiễn, làm sao biết được các quốc gia khác

cũng không có thợ giỏi cải tiến được súng pháo thành vũ khí sắc bén a? Đi nào, xử án mới là chuyện chính.

Đoàn Phi ngồi trên công đường, trước tiên sai nha dịch đi xem tình hình Triệu Ngạn cùng Sử Diễn liệu có thể đưa lên được không. Nha dịch rời khỏi xong, hăn liền vỗ án quát:

- Người đâu, thăng đường! Giải phạm Nhiệm Đông lên cho ta!

Nghi phạm Nhiệm Đông được giải lên. Người này khoảng ngoài bốn mươi, dáng vẻ bình thường, thân hình bình thường, thuộc kiểu người đứng trong đám đông là tìm không ra nữa. Y vừa lên công đường là quỳ xuống dập đầu mấy cái thật kêu, gào lên:

- Đại nhân, tiểu nhân oan uổng, tiểu nhân thực là không có giết người a. Đêm Triệu thị bị hại tiểu nhân uống rượu ở nhà Ngưu Nhị mãi đến canh ba. Ngưu Nhị có thể làm chứng cho tiểu nhân.

Đoàn Phi mới định hỏi thì tên này đã tuôn hết cả ra. Sắc mặt Đoàn Phi sầm xuống, quát:

- Bốn quan còn chưa có hỏi, ai cho người kêu gào chốn công đường? Người đâu, vả miệng mười cái.

Hai nha dịch đi lên, một người đè y xuống, người kia cầm một bản dùng để vả miệng, vả lên miệng Nhiệm Đông kêu bạch bạch. Rất nhanh đã đánh xong rồi, mặt Nhiệm Đông sưng lên như hai cái bánh bao. Đoàn Phi quát:

- Nhiệm Đông! Nhiệm Đông sợ run lập cập, cúi đầu nói:

- Có tiểu nhân. Đoàn Phi nói:

- Người nói mình không có giết người, vậy tại sao Triệu Hiếu Xuân cùng Vương lão ngũ đều chỉ tên người có nghi vấn giết người? Người mau thật

thà khai ra cho ta, bằng không thì đại hình chờ lệnh!

Nhiệm Đông gấp gáp nói:

- Đại nhân, tiểu nhân thực sự không giết người mà, bọn họ sao lại nói bừa như vậy chứ?

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Vương lão ngũ khai tận mắt chứng kiến, Triệu Hiểu Xuân thì nói là con gái người nghe lén được. Người còn không chịu thật thà sao?

Nhiệm Đông thấy Đoàn Phi giơ tay lại định rút ra thẻ lệnh, liền vội vàng đáp:

- Bọn họ, bọn họ đều hiểu lầm tiểu nhân rồi. Triệu thị đó dịu dàng xinh đẹp, tiểu nhân khó tránh trong lòng nảy sinh ngưỡng mộ. Vốn dĩ tiểu nhân không có suy nghĩ gì, nhưng sau đó nghe nói nàng ta có quan hệ cùng Sử Diễn nên mới có chút tư tưởng. Tiểu nhân không nhận được mới chặn đường nàng ta, muốn dụ dỗ nàng, ai ngờ nàng dùng lời lẽ nặng nề mắng tiểu nhân một trận. Tiểu nhân chịu không nổi định làm tới, kết cục bị nàng đá ột cái rồi chạy mất hút. Tiểu nhân trở về nhà ức quá mới cùng vợ mình mắng nàng ta vài câu, không ngờ lại bị con gái nghe được. Tiểu nhân cũng là đến giờ mới biết a.

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Một lần không thành còn có lần thứ hai. Ngày hôm đó có phải người lại có mưu đồ cưỡng gian Triệu thị, bị nàng phản kháng kịch liệt mới đoạt lấy trâm cài tóc đâm nàng hay không?

Nhiệm Đông kêu oan:

- Oan uổng a đại nhân. Hôm đó tiểu nhân thực sự là ở nhà Ngưu Nhị uống rượu. Nếu không tin đại nhân có thể truyền Ngưu Nhị đến làm chứng a.

Đoàn Phi nói:

- Được rồi, đi truyền Ngưu Nhị tới. Giải Nhiệm Đông xuống, đưa Lưu Cường Nghị lên cho ta!

Lưu Cường Nghị cùng mấy tên vô lại khác được đưa lên thẩm vấn, kết quả không thu hoạch được gì. Lúc này Sử Điển được truyền tới, trên mặt băng một miếng vải lớn chỉ lộ ra được cặp mắt với miệng. Nếu giờ y có chảy nước mũi cũng không có cách nào mà lau. Nhìn bộ dạng của y, Đoàn Phi cười nói:

- Sử Điển ơi là Sử Điển, hiện giờ người vui vẻ rồi chứ? Sau này còn tâm tư đùa bỡn lão bà người khác nữa hay không?

Sử Điển run giọng nói:

- Đại nhân, tiểu nhân từ nay không dám nữa.

Đoàn Phi hừ một tiếng, quát:

- Sử Điển! Triệu Ngạn rốt cuộc là nợ người bao nhiêu tiền? Theo như phu nhân người nói, Triệu thị còn xa mới trả sạch nợ nần, vậy tại sao ngày cuối cùng rời khỏi đó nàng ta lại nói rằng sẽ không cần phải tới phủ nhà người nữa?

Sử Điển cười khổ nói:

- Đại nhân, ngài không đi điều tra hung thủ, lại đi dò hỏi kỹ càng mấy chuyện tiểu tiết vặt vãnh này như vậy a.

- Lớn mật!

Nha dịch hai bên quát lên, Sử Diễn sợ rụt cổ lại, đáp:

- Đại nhân, ngài có điều không biết a. Ta cùng Triệu thị qua lại có đôi khi phu nhân ta cũng không có biết. Thậm chí Triệu thị trăm phương ngàn kế muốn thoát khỏi ta, ta cũng có lúc mềm lòng, lại cho nàng ấy một số điều kiện. Ngày hôm đó khi nàng rời khỏi đích thị đã không còn nợ nần gì hết. Hóa ra Sử phu nhân điêu ngoa là thế cũng có chỗ không quản tới được.

Đoàn Phi hừ một tiếng, nói:

- Người chịu buông tha Triệu thị vậy sao? Hay là người nhất thời không cam lòng, đuổi theo sát hại nàng ta?

Sử Diễn lắc đầu đáp:

- Đại nhân, làm sao ta nỡ sát hại nàng chứ. Ta lại cảm thấy có khả năng khá lớn là Triệu Ngạn sát hại nàng.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Chơi Súng Kíp

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thú Giang Nam

Chương 229: Chơi súng kíp

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm MTQ conem_bendoianh

Sử Diễn nói:

- Đại nhân, tiểu nhân lỡ nào đi giết hại cô ta. Tiểu nhân nghĩ rằng rất có thể Triệu Nhan đã giết cô ta.

- Hả? Nhà người hãy giải thích rõ hơn. Đoàn Phi hỏi.

Sử Diễn nói:

- Đại nhân, tên Triệu Ngạn đó bản tính bạc bẽo, đến thê tử hắn còn nỡ dùng để gán nợ thì còn việc gì hắn không thể làm? Liên nhi vừa bị hại, hắn không nói lời nào liền đến nhà tiểu nhân chửi bới ầm ĩ. Vu cáo cho tiểu nhân giết hại thê tử của hắn, nếu không phải là lại muốn một khoản tiền của tiểu nhân? Tiểu nhân đồng ý đưa cho hắn hai vạn hai trăm ngàn lượng hân

lập tức không sinh sự nữa, tiểu nhân nghi ngờ Liên nhi chính là do hăn giết. Vì tin tức Liên nhi bất trạch đã truyền khắp phố, Triệu Ngạn là kẻ sĩ diện, đã bắt đầu ghét bỏ Liên nhi, hăn đích thị là kẻ một khi chưa làm được thì nhất định không dừng tay. Sau khi giết được Linh nhi rồi hăn có thể tìm được người mới lại có thể ép tiểu nhân giao ra một khoản ngân lượng. Rõ ràng là một mũi tên bắn trúng hai đích.

Sử Diễn nói đến đây làm trong lòng Đoàn Phi nảy sinh suy nghĩ, tên Triệu Ngạn quả nhiên có động cơ giết người, hăn cũng là kẻ duy nhất biết thế tử của hăn đến nhà Sử Diễn lần cuối cùng. Nếu như không kịp ra tay thì coi như lỡ mất cơ hội, hơn nữa trên công đường Triệu Ngạn đột nhiên lên cơn điên, cái này cũng trùng hợp quá phải không?

Sử Diễn là kẻ khéo quan sát, hăn thấy Đoàn Phi sau khi nghe mình nói thì trầm tư, hăn vội vàng nói thêm vào:

- Đại nhân, tên Triệu Ngạn này, xưa nay không phải loại tốt đẹp gì, sau khi hăn tiếp quản công việc làm ăn của Triệu gia liền chỉ đạo bọn người làm bớt xén hại khách hàng, thậm chí đến thuốc bán ra còn làm giả. Hôm nay tiểu nhân bị hăn hại trong tình cảnh như thế này đại nhân cũng đã nhìn thấy rồi, một kẻ hung ác giao hoạt như thế nếu không phải là kẻ giết Liên nhi thì còn ai khác nữa đây?

Đoàn Phi suy nghĩ, lạnh lùng nói:

- Hăn đã bị điên rồi, người nghĩ như có thể đem hết tội tình gán lên người hăn hay sao?

Sử Diễn đáp:

- Đại nhân, tiểu nhân không dám, những lời tiểu nhân nói đều là sự thật ạ.

Đoàn Phi quát:

- Có thật hay không tự bản quan tra xét. Người đâu, đem tên Sử Diễn này nhốt vào đại lao cho ta. Chưa được bản quan đồng ý, không cho phép người ngoài vào thăm.

Đi vào hậu đường, Đoàn Phi suy nghĩ một lát, nói:

- Dung nhi, Tiêu Hàn, Hoa Minh, các người cảm thấy ai là hung thủ?

Quản Tiêu Hàn đáp: nguồn (.)

- Công tử, theo như quan sát của tôi, tôi cảm thấy Sử Diễn không phải là hung thủ.

Tô Dung không lên tiếng, Hoa Minh nói:

- Đại Nhân, tôi cũng cảm thấy lời của Sử Diễn đáng tin, tên Triệu Ngạn kia có khả năng là hung thủ.

Đoàn Phi cười đáp:

- Ta cũng hoài nghi Triệu Ngạn, hẳn có động cơ, có khả năng, các người nghĩ mà xem, hôm đó Sử Siêu tiễn Triệu thị đến ngã ba. Triệu thị cự tuyệt Sử Siêu một mình đi vào con đường nhỏ. Sử Siêu ở ngoài ngậy người ra, nhưng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Sự thật là, lúc đó Triệu thị đã gặp phải hung thủ, hoặc là đã bị giết hại. Cứ cho là Sử Siêu lúc đó đang ngậy người ra, thì vẫn có thể nghe được. Vì lý do gì mà Triệu thị không kêu lên một tiếng nào?

Tô Dung khẽ trả lời:

- Là vì cô ta gặp người quen, không gây hại đến cô ta. Nên cô ta mới không kêu lên. Dù cho có người đột nhiên xông tới giết mình, cô ta vẫn có cơ hội kêu cứu.

Đoàn Phi cười nói:

truyện copy từ

- Không sai. Nhất định là cô ta đã gặp người quen. Có điều trong bản án năm đó có ghi lại khẩu cung của Triệu Hiếu Xuân rằng đêm hôm đó Triệu Nhan không rời khỏi nhà, thậm chí hắn còn uống rượu đến say mềm. Sao có khả năng giết người đây?

Tường Tuấn nói chen vào:

- Đại nhân, người quên rằng luật pháp của Đại Minh không cho phép thế tử làm chứng cho chồng, con không được làm chứng cho cha rồi hay sao. Lời của Triệu Hiếu Xuân không thể coi là chứng cứ được.

Đoàn Phi hài lòng đáp:

- Không sai. Mọi người nói đều có lý. Xem ra rất có khả năng tên Triệu Ngạn này chính là hung thủ giết người. Dung nhi, người khẳng định tên Triệu Ngạn này điên thật chứ?

Tô Dung liếc mắt nhìn Quản Tiêu Hàn, đúng lúc đó Quản Tiêu Hàn cũng nhìn sang phía cô ta. Tô Dung khẽ cau mày, nói:

- Đại nhân, tôi cũng không dám khẳng định. Tuy rằng ánh mắt của hắn nói lên như thế nhưng cũng có thể là do hắn đóng kịch.

Quản Tiêu Hàn cười nói:

- Đại nhân sao phải phiền não? Không cần mất đến thời gian uống nửa tách trà, tại hạ tin rằng Hoa tướng quân liền có thể nói cho đại nhân biết đáp án.

Hoa Minh xoa tay nói:

- Không sai. Đại nhân cứ giao tên Triệu Ngạn đó cho tiểu nhân. Cho dù hắn có điên thật thì tiểu nhân cũng có thể làm cho hắn ngoan ngoãn mà

khai ra sự thật.

Đoàn Phi gật đầu cười buồn, nói:

- Có gắng nhẹ nhàng đối với hãn, đừng làm cho hãn thành kẻ tàn phế. Vẫn chưa biết hãn có thực là hung thủ không nữa.

Hoa Minh bằng lòng, hãn đem theo La Siêu Huy và vài tên Cẩm y vệ. Quản Tiêu Hàn dõi theo bước chân của họ, cười nói:

- Người của Cẩm y vệ đúng là rất thích dùng hình đối với người ta à.

Đoàn Phi thầm nghĩ trong bụng:

- Người của Đông xưởng cũng không tồi. Không chừng còn càng thêm lợi hại nữa.

Thạch Bân mồ hôi nhễ nhại xách theo một cái hòm đi đến. Đoàn Phi cười nói:

- Chúng ta đi tìm Dương khâm sai. Ta sẽ cho các người xem sự lợi hại của khẩu súng Tây.

Trong hoa viên hậu viện của nha phủ Tô Châu, Dương khâm sai và Đoàn khâm sai đứng so vai với nhau, Tô Dung, Quản Tiêu Hàn, Thạch Bân, Tưởng Tuấn...hiếu kỳ đứng xung quanh. Đoàn Phi cũng chưa dùng qua hai khẩu súng kíp này. Thậm chí hãn còn không biết pha trộn thuốc súng như thế nào. May mà hai khẩu súng kíp này là lễ vật dùng để tặng nên đã được trang bị đầy đủ.

Trong hộp không những có hai khẩu súng mà còn có cả một bao thuốc súng, một túi đạn, một thanh sắt và một vật nhỏ giống như là hộp đựng vỏ đạn. Đoàn Phi đoán đây là thứ dùng để cân lượng thuốc súng dùng. Bất chấp thế nào đi chăng nữa, Đoàn Phi cho thuốc súng vào trong nòng súng

sau đó dùng thanh sắt nhồi chặt thuốc súng, rồi lại nhét viên đạn vào bên trong. Cuối mỗi lứa nhìn mọi người cười nói:

- Mọi người nhìn kỹ ta khai hỏa đây!

Đoàn Phi hướng súng vào phía những viên đá ngổn ngang ở ngọn núi giả trước mặt. Vừa bóp cò, thì chỉ nghe thấy tiếng nổ rất lớn. Mọi người đều cảm thấy tiếng nổ inh tai nhức óc mà một lúc sau vẫn còn cảm giác ấy. Phía trước một làn khói thuốc, đợi cho khói thuốc bay đi hết mọi người mới nhìn thấy la liệt những viên đá vụn, trên núi giả có một cái hố to. Mọi người há hốc mồm miệng một hồi lâu không khép lại được.

Đoàn Phi dùng thanh sắt thông thông nòng súng, nạp thêm đạn. Không quá hai phút đã chuẩn bị xong. Đoàn Phi ngắm về phía ngọn núi giả nói:

- Phát súng này ta sẽ ngắm vào cái đình hóng mát trên ngọn núi giả kia. Mọi người hãy nhìn kỹ đây.

Lại một tiếng nổ lớn. Lần này mọi người đều mở to mắt nhìn rõ ràng. Tiếng nổ vang đến, một tảng đá to dưới nền đình hóng mát trên ngọn núi giả như bị một sức mạnh vô hình nào đó đánh trúng. Trong chốc lát biến thành những mảnh đá vụn bay tứ tung.

Đoàn Phi đặt khẩu súng xuống. Nói:

- Đây là loại súng ngắn chứ nếu như loại súng nòng dài thì uy lực mạnh và bắn xa hơn nữa. So với cung tên còn xa hơn. Với một tay súng thành thục, với thời gian để uống một cốc trà hãn có thể bắn được vài phát. Nếu như trong tay tôi có khoảng một ngàn lính, mỗi người được trang bị một khẩu súng ta có thể xếp chúng thành rất nhiều hàng. Hàng đầu tiên sẽ nằm, hàng thứ hai quỳ, hàng thứ ba đứng. Sau mỗi lần bắn lại chuyển xuống hàng phía sau để nạp thuốc súng. Đứng ở cuối hàng lại chuyển lên phía trên cùng. Cứ luân phiên như thế không ngừng. Cho dù có phải đối mặt với

chục vạn tên địch thì cũng có thể làm cho bọn chúng không có đường mà rút.

Tận mắt chứng kiến uy lực của súng kíp, mọi người bị kích động không nói thành lời. Nếu Đoàn Phi nói quá lời về uy lực của khẩu súng thì mọi người cũng tin là thật.

Dương Thận xách khẩu súng kia lên kinh ngạc, nói:

- Lợi hại như thế này, xem như lời người nói là sự thật. Có thứ vũ khí lợi hại như thế này, quả nhiên phải cẩn thận với người Tây dương. Cái kiểu thiết kế tinh xảo thế này không hiểu vì sao mà những người thợ của chúng ta chưa từng nghĩ đến?

Đoàn Phi nói:

- Nguyên lý của mỗi lửa tương đối dễ bắt chước. Thậm chí có thể làm ra phương pháp mỗi lửa đơn giản hơn. Có điều Thăng Am huynh không nhìn ra điều thực sự mà những người thợ của Đại Minh chúng ta không thể với tới được. Chất liệu làm nòng súng này những người thợ của Đại Minh ta hiện nay không thể một sớm một chiều là làm ra được. Vả lại với nguyên liệu ấy thợ của ta có làm được không? Người ta đã bắt đầu chế tạo hàng loạt rồi.

Dương Thận quan sát tỉ mỉ nòng súng, không nói không rằng. Đối với vấn đề thế này ông ta không biết gì cả. Nhưng qua lời nói của Đoàn Phi, ông ta không còn nghi ngờ gì nữa. Hai khẩu súng trước mắt đây chính là bằng chứng. Dương Thận cũng nhìn qua quân kinh thành tập luyện, trang bị của doanh trại này là tốt nhất của Đại Minh nhưng những khẩu súng đó nặng nề, uy lực lại yếu. Căn bản không thể so sánh với hai khẩu súng này.

Lời của Đoàn Phi cứ cho là đã quá lời thì cũng không thể coi thường được. Quản Tiêu Hàn hiếu kỳ cầm khẩu súng còn lại lên nhìn rất tỉ mỉ. Tô Dung nhìn cô ta như thế nhíu mày, đưa tay ra đoạt lấy khẩu súng. Cười nói:

- Công tử, khẩu súng này chơi hay thật. Công tử tặng ta một khẩu đi?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Hồn Hợp Độc Hình

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thú Giang Nam

Chương 230: Hồn hợp độc hình

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm MTQ conem_bendoianh

Đoàn Phi nói:

- Loại súng lục hậu này không có gì thích cả. Người thích thì cầm đi. Cần thận làm thương mình.

Quản Tiêu Hàn thềm thường nhìn khẩu súng còn lại trong tay của Dương Thận. Làm nũng nói:

- Công tử, ta cũng muốn có một khẩu.

Đoàn Phi còn chưa kịp đáp lời nàng ta thì Tô Dung đã đoạt lấy khẩu súng còn lại trong tay Dương Thận, nói:

- Khẩu súng này là Công tử dùng để dâng lên Hoàng thượng. Người cũng muốn nghịch sao? Nhà người tự đi tìm nhưng tên cướp biển Tây

dương mà đoạt lấy đi.

Quản Tiêu Hàn nhìn Đoàn Phi một cách đáng thương nói:

- Công tử, Dung nhi muội ăn hiếp ta.

Đoàn Phi ngạc nhiên nhìn Tô Dung. Tô Dung nhìn về phía hắn nháy mắt. Đoàn Phi hiểu ý, cười nói:

- Dung nhi nói không sai. Khẩu súng này ta muốn dâng lên Hoàng thượng. Ai bảo người chậm mất một bước. Lần sau nếu kiếm được khẩu khác ta sẽ giữ lại cho người.

Quản Tiêu Hàn bỗng cười, nói:

- Công tử đừng quên đó, Dung nhi muội, quan hệ của tỉ muội chúng ta tốt như vậy đưa khẩu súng của muội cho ta xem một chút được không?

- Không đưa, nhất định không đưa. Đây là món quà đầu tiên công tử tặng cho ta. Ta nhất định không cho ai động vào.

Mặc cho Quản Tiêu Hàn có xin thế nào cũng nhất định không cho cô ta xem. Đoàn Phi nhìn bọn họ chơi đùa với nhau mỉm cười. Dương Thận thì trong bụng ưu tư nói:

- Lam Bảo, súng ống của người Tây dương lợi hại như thế, chúng ta phải làm sao mới phải?

Đoàn Phi cười nói:

- Tôi cũng không biết. Nếu như người Tây đánh tới, chỉ sợ chúng ta muốn học Đại Tống hàng năm cống nạp người ta cũng không cần nữa. Trực tiếp dùng thuyền chiến hỏa pháo oanh tạc Thiên Tân đổ bộ vào. Chỉ cần khoảng vạn người là có thể công hạ thành Bắc Kinh rồi.

Cuối đời Thanh, liên quân tám nước cũng dùng cách này hạ Bắc Kinh đốt cháy vườn Viên Minh, vét sạch thành Bắc Kinh. Dương Thận tuy là một kẻ thù sinh nhưng cũng biết những chuyện binh đao, hiểu được những việc có thể xảy ra như lời Đoàn Phi nói. Đột nhiên hiểu ra chuyện liền nói:

- Ta phải mau chóng viết bản tấu về việc này gửi đến bách quan xem xét. Cần phải sớm chuẩn bị mới được.

Đoàn Phi cười lạnh lùng:

- Thằng Am huynh muốn dùng khẩu súng bắn vào những cái cột trụ trong Kim Điện hay sao?

Dương Thận sững sờ, liền nói tiếp:

- Không sai, việc Lam Bảo nghĩ rất phải. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy ta cũng không tin là súng kíp lại lợi hại như thế này. Việc này phải có kế hoạch dài hạn.

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

- Thực ta tôi đã bầm với Hoàng thượng về sự lợi hại của súng ống bọn Tây dương. Chỉ có điều lúc đó trong tay không có khẩu súng nào, Hoàng thượng căn bản không tin lời tôi nói. Nhưng mà tôi đã sai người bẩm báo việc này. Đợi tôi có đủ tài liệu liền khởi bẩm lại với Hoàng thượng.

Dương Thận lại nói:

- Đoạn đại nhân mưu tính sâu xa, lo cho dân cho nước. Bọn ta cứ hoài nghi tấm lòng của đại nhân. Đúng là dùng bụng tiểu nhân mà đo lòng bậc quân tử.

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Cũng không chắc có phải là mưu tính sâu xa hay không. Chỉ là sinh trưởng ở vùng biển, nên đối với những việc xảy ra ngoài biển có hiểu biết hơn đôi chút so với những vị quan già trong triều mà thôi.

Dương Thận bật cười, đúng là trong triều văn võ bá quan phần lớn là những vị quan già cả. Lời của Đoàn Phi không sai chút nào. Đoàn Phi không có thời gian hỏi chuyện riêng Tô Dung vì sao không cho Quán Tiêu Hàn động vào hai khẩu súng đó.

Hoa Minh thần sắc không tự nhiên vội vàng đi lại chấp tay trước Đoàn Phi báo tin:

- Đại nhân, Triệu Ngạn chết rồi!

Đoàn Phi kinh ngạc, thốt lên: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Sao có thể như thế được!

Hoa Minh cười ử rử, nói:

- Khả năng tên Triệu Ngạn này mắc một chứng bệnh gì đó. Tiểu nhân không làm gì mà hãn nôn ra máu không cầm được, sau đó liền tắt thở. Mấy người tiểu nhân liều mình vận công cứu mạng hãn. Nhưng hãn chết rồi. Đại nhân, ty chức bất tài. Xin đại nhân giáng tội.

Đoàn Phi quay người lại, nói:

- Khám xét kỹ xem hãn chết như thế nào rồi nói tiếp. Thi thể hãn ở đâu? Dương Sâm.

- Ừm.

Dương Thận mở to mắt nhìn về phía Đoàn Phi. Nhưng Đoàn Phi không quan sát thấy. Tô Dung lợi dụng cơ hội nói chuyện với với Đoàn Phi liền ra hiệu:

- Công tử, người quên rồi sao? Lúc chúng ta rời khỏi Dương Châu hẳn không theo sau mà trở về Bảo Ứng thăm ông nội rồi. Thăm ông là giả. Hẳn về là để bám lấy ông để học công phu đó.

Đoàn Phi ồ lên một tiếng, nói:

- Được rồi, người khám nghiệm tử thi của Tô Châu ở đâu? Mau tìm hẳn đến khám nghiệm tử thi.

Tường Tuấn chạy đi tìm người khám nghiệm tử thi. Đoàn Phi liền sai Hoa Minh dẫn đường đến nơi bọn họ đã hỏi cung. Đây là gian chuyên dùng hình đối với phạm nhân bên cạnh đại lao phủ Tô Châu. Trên tường treo đầy những dụng cụ tra tấn. Có điều nhìn có vẻ là chưa dùng đến bao giờ.

Một thi thể nằm trên sàn. Đó chính là tên Triệu Ngạn mà sáng nay vẫn còn nhảy múa quay cuồng. La Siêu Huy vẫn còn đang cố cứu mạng hẳn. Nhìn thấy Đoàn Phi đến mới tránh sang một bên. Đoàn Phi liếc mắt liền thấy ngay vết máu to trên ngực Triệu Ngạn. Hai ống quần của hẳn rách nát. Trên bắp chân bê bết máu tươi có vẻ như bị mất một miếng thịt. Đoàn Phi trấn tĩnh không nhìn lâu, hẳn ngồi xuống nhìn thấy đồng tử của Triệu Ngạn không còn tập trung về một hướng, mạch bên gáy đã ngừng đập. Nhìn thi thể của Triệu Ngạn quả nhiên đã bị tra tấn mà chết.

Có điều Đoàn Phi tin tưởng vào khả năng dùng hình của Cẩm y vệ, tuyệt đối không thể dùng sai trọng hình, làm áu tơi tràn lên tim, trái tim không chịu nổi áp lực ấy dẫn đến cái chết đau đớn của Triệu Ngạn. Nếu không phải nguyên nhân do dùng hình quá tay dẫn đến cái chết thì tên Triệu Ngạn này chết vì lý do gì đây? Đoàn Phi cúi người xuống ngửi bên miệng Triệu Ngạn, ngoài mùi hôi thối đã lên men của xác chết còn có một vị đắng đắng kỳ lạ.

- Đại nhân phát hiện ra gì rồi? Hoa Minh niềm nở hỏi.

Đoàn Phi lắc lắc đầu, nói:

- Đợi tên khám nghiệm tử thi xem qua rồi nói sau.

Một lát sau, tên khám nghiệm tử thi họ Trương của phủ Tô Châu vội vội vàng vàng đến, bộ dạng dửng dưng mang vẻ cứng nhắc. Những kẻ khám nghiệm tử thi hầu như đều mang vẻ mặt không dễ ưa gì.

Động tác của y không khác gì Đoàn Phi. Đầu tiên cũng kiểm tra xem Triệu Ngạn đã chết hay chưa sau đó kiểm tra tử mị mắt của gã xem có bị tụ máu không, còn kiểm tra miệng, mũi... Thậm chí còn đưa thứ mà Triệu Ngạn nôn ra vào miệng nếm thử.

Trừ Đoàn Phi, Hoa Minh và một vài người khác, đến Thạch Bàn, Tưởng Tuấn bọn họ đều tránh sang một bên. Cuối cùng, tên họ Trương khẳng định, nói:

- Đại nhân, đồng tử của người chết phát tán ra đến nửa cầu mắt, rõ ràng là quá to. Trong thứ mà gã nôn ra có vị đắng kỳ lạ. Theo như phỏng đoán của tiểu nhân, đây chắc là vị của Mã tiên tử. Bản thảo nguyên có ghi chép Mã tiên tử tươi ăn có vị đắng, tính hàn, rất độc. Nạn nhân có lẽ uống loại thuốc nào đó đồng thời với Mã tiên tử. Gây ra triệu chứng mất thần trí, thậm chí rơi vào trạng thái điên cuồng. Trong đó Mã tiên tử sẽ làm cho đầu gã đau đớn, chóng mặt, lo lắng bất an, ngực căng, hô hấp không đều, và đặc biệt mất cảm. Trong tình trạng này bị dùng hình chưởng trách mà chết nhanh như thế.

Hoa Minh thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Ra là thế, đại nhân minh giám, bọn tiểu nhân chưa kịp dùng hình với hắn đâu.

Đoàn Phi quay lại nhìn anh ta nói:

- Vấn đề bây giờ là ai có thể hạ độc Triệu Ngạn? Hồng Bang, Tưởng Tuấn, các người đi kiểm tra xem hôm nay Triệu Ngạn đã ăn những gì, ăn ở

đâu, tiện đưa Triệu Hiếu Xuân về đây. Hung thủ rất xảo quyệt, các người phải cẩn thận, mọi thứ đáng nghi đều không được bỏ qua.

- Rõ. Đại nhân. Chúng tôi lập tức đi điều tra.

Hồng Bang và Tường Tuấn tinh thần phấn chấn đi khuất. Hoa Minh có gì đó bất an, hỏi:

- Đại nhân, vì sao không phái tiểu nhân đi lấy công chuộc tội? Có phải đại nhân trách tiểu nhân làm việc không tốt?

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

- Ta không có ý trách các người. Các người còn việc quan trọng hơn kia. Lẽ nào các người quên Vương Thế Dũng rồi sao? Hiện nay trừ mấy tên cướp biển đó, thì còn thi thể của Vương Thế Dũng là chưa có người nhận. Mà tối hôm nay sẽ là cơ hội duy nhất của Vương Đường. Các người phải lấy lại tinh thần cho ta đây.

Hoa Minh và La Siêu Huy, mọi người đồng thanh hưởng ứng. Đồng thời thề lần này mà không làm được việc thì đúng là không còn mặt mũi nào nữa. Trước bữa tối, Hồng Bang và Tường Tuấn đem về con gái của Triệu Ngạn là Triệu Hiếu Xuân. Tường Tuấn dẫn Triệu Hiếu Xuân đến gặp cha mình còn Hồng Bang đến báo với Đoàn Phi.

- Đại nhân, bữa sáng và bữa trưa Triệu Ngạn đều ăn ở nhà. Vì toàn thành có lệnh truy nã nên hôm nay gã không dám ra khỏi cửa buôn bán. Gã bị bọn nha dịch bắt áp tải từ nhà đến nha môn. Hồng Bang nói.

Đoàn Phi trầm ngâm, nói:

- Nói như thế thì Triệu Ngạn là trúng độc ở nhà? Lẽ nào do Triệu Hiếu Xuân hạ độc thủ? Nhưng cô ta chỉ là một tiểu cô nương sao có thể hạ độc chính cha ruột của mình đây?

Không ai dám tùy tiện trả lời câu hỏi này. Hồng Bang nói tiếp:

- Đại nhân, chúng tôi tìm ở nhà gã không phát hiện thứ thuốc gì khả nghi, đến những hiệu thuốc lân cận dò hỏi thì gần đây cũng không có ai đến hỏi mua Mã tiền tử.

Đoàn Phi khẽ nhíu mày, nói:

- Kỳ lạ! Triệu Hiếu Xuân lấy thuốc độc ở đâu đây?

Tô Dung nói:

- Công tử đã bắt đầu nghi Triệu Hiếu Xuân hạ độc?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Bách Độc Tà Công

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thứ Giang Nam

Chương 231: Bách độc tà công

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm MTQ conem_bendoianh

Đoàn Phi hỏi vặn lại:

- Trừ cô ta ra còn ai vào đây nữa? Lẽ nào Triệu Ngạn tự hạ độc mình hay sao?

Tô Dung nói:

- Cũng không phải là không có khả năng Triệu Ngạn nghe mình bị triệu đến thì lo lắng thanh danh, chân tướng bị bại lộ liền uống thuốc độc tự sát.

Đoàn Phi nói:

- Ý của ngươi là Triệu Ngạn giết vợ mình, sau đó hai năm mới sợ tội mà tự sát?

Tô Dung bình thản, đáp:

- Suy luận này dù sao thì cũng có lý hơn là nghi ngờ một cô bé giết hại cả cha lẫn mẹ mình.

Đoàn Phi trong lòng bỗng nảy ra ý gì đó, liền nói:

- Một cô bé giết liền cả cha lẫn mẹ? Dung nhi, người quả thực đã làm bừa bộn người trong mộng. Triệu Hiếu Xuân này rất có khả năng ấy.

Tô Dung kinh ngạc, nói:

- Ta chỉ là thuận miệng nói thế, sao công tử lại tin đó là thật?

Quản Tiêu Hàn liền nói:

- Ta nhìn Triệu Hiếu Xuân lần đầu tiên đã có cảm giác cô ta rất cổ quái. Xem ra trực giác của ta không sai. Dung nhi muội, một con bé cũng có thể giết người, và thậm chí còn ghê rợn hơn cả người lớn.

Tô Dung lắc đầu, nói:

- Không thể nào. Triệu Hiếu Xuân không phải là người như thế. Cô ta cũng không có lý do gì phải giết cha ruột của mình cả.

Quản Tiêu Hàn cười, nói:

- Xem ra Dung nhi muội cũng cảm thấy cô ta có khả năng giết hại mẹ mình rồi. Nếu đã như thế, cô ta giết cha mình thì cũng không có gì là đáng ngạc nhiên cả.

Tô Dung thản nhiên, nói:

- Nếu muốn giết, sớm giết đi, sao phải đợi đến hôm nay? Lẽ nào cô ta có khả năng biết trước mọi việc? Biết được hôm nay điều tra lại vụ án của mẹ

cô ta vì vậy mà hạ thuốc độc với cha ruột mình. Đồng thời còn tinh thông cả điều chế thuốc độc, làm cho chất độc trong người cha cô ta đến lúc bị dùng hình mới phát tác?

Quản Tiêu Hàn bị bác bỏ như thế thì không nói được lời nào, Triệu Hiểu Xuân hoặc có động cơ, nhưng rõ ràng không có khả năng hạ độc giết người như thế. Đoàn Phi nhìn hai người bọn họ, cười nói:

- Hai người tranh luận làm cho ta tỉnh ngộ ra nhiều thứ. Ta cũng cảm thấy hung thủ giết Triệu thị có khả năng là Triệu Ngạn hoặc Triệu Hiểu Xuân, một trong hai người bọn họ. Mà Triệu Hiểu Xuân có lẽ không có khả năng trộn thuốc độc giết người. Nếu như không phải cô ta, vậy thì là ai đây? Hôm nay Triệu Ngạn có ăn gì khác không?

Quản Tiêu Hàn cười, nói:

- Đại nhân, chất độc không nhất định là vào từ đường miệng đâu.

Đoàn Phi sửng sờ. Quản Tiêu Hàn chưa dứt lời đã kinh hãi, nói:

- Không tốt rồi. Chúng ta trúng kế rồi! truyện copy từ

Quản Tiêu Hàn nhanh như chớp, trong chốc lát đã mất hút. Trong khi mọi người còn chưa hiểu gì, vẫn là Tô Dung và Đoàn Phi phản ứng nhanh, bọn họ nhìn nhau. Không ai bảo ai, kêu lên:

- Tên khám nghiệm tử thi họ Trương?!

Thân mình Tô Dung chợt lóe lên, Đoàn Phi vừa thấy xuất hiện một tàn ảnh, Tô Dung đã trở về lại chỗ cũ, Đoàn Phi vội kêu lên:

- Dung nhi, sao người lại trở về? Mau tới nhà xác đi!

Tô Dung nói:

- Vương Đường hận công tử thấu xương. Hiện tại bên cạnh công tử không có cao thủ bảo vệ, tiểu nữ không thể rời đi dễ dàng được. Hơn nữa, Hoa Minh với Quân tử tử võ công cao cường, chắc là đủ để đối phó với mọi bất trắc xảy ra.

Đoàn Phi dậm mạnh chân, hần bước nhanh về Liễm phòng. Tô Dung và Thạch Bân, Hồng Bang bám theo sát. Trong đó Hồng Bang kinh ngạc nói:

- Đại nhân, việc khám nghiệm tử thi sao rồi? Chúng ta làm sao bị trúng kế vậy?

Đoàn Phi không quay đầu lại trả lời: xem tại

- Chúng ta nghi ngờ cái tên khám nghiệm tử thi kia là giả, chính là Triệu Ngạn hạ độc y. Triệu Ngạn vừa chết, y liền có cơ hội len vào Liễm phòng trộm thi thể.

Hồng Bang bừng tỉnh ngộ ra ồ một tiếng, Tô Dung tiếp tục nói:

- Tên khám nghiệm tử thi kia đến thật đúng lúc, chúng ta lại không ngờ tới điểm này.

Khi gần tới Liễm phòng chỉ nhìn thấy một vầng quang màu xanh lam ngút trời. Quân Tiêu Hàn vẫn bồng bênh như tiên nữ bay lên trời, nàng mặc chiếc váy lớn nhảy múa rồi rơi xuống nóc nhà, nhìn về phía Đoàn Phi ở xa xa nói:

- Công tử, thi thể của Vương Thế Dũng đã bị lấy đi, bọn chúng chắc chưa chạy xa đâu, tiểu nữ đuổi theo xem sao.

Đoàn Phi lớn tiếng đáp:

- Giữ mình cẩn thận.

Quản Tiêu Hàn dạ một tiếng, sau đó nàng tựa đám mây xanh bồng bênh bay đi rất nhanh. Đoàn Phi nhanh chóng tới Liễm phòng, bên ngoài Liễm phòng không có gì thay đổi, nhưng vừa vào phòng chứa xác thì nhìn thấy Tưởng Tuấn, Triệu Hiếu Xuân, Hoa Minh và mấy người lớn có nhỏ có nằm kín mặt đất. Trên mặt mỗi người đều xanh xanh đen đen rất đáng sợ. Trong đó Triệu Hiếu Xuân và Tưởng Tuấn vẫn còn thở bình thường, Hoa Minh và mấy cao thủ Cẩm y vệ khác hơi thở yếu ớt, có thể tắt thở bất cứ lúc nào cũng không biết. Tô Dung nghiêng mình đi tới bên cạnh Hoa Minh, lấy tay ấn vào đầu vai hắn, Đoàn Phi lại đến phía Tưởng Tuấn tìm hiểu.

- Công tử cẩn thận!

Tô Dung hoảng sợ hô lên một tiếng, rút kim châm về tay mình, lời nàng nói đã có phần chậm trễ. Đoàn Phi đã nắm chặt mạch môn của Tưởng Tuấn, đột nhiên, Đoàn Phi cảm thấy ngón trở ngón giữa và ngón áp út đặt trên mạch môn của Tưởng Tuấn tê dần. Sau đó cảm giác tê tê ngứa ngứa truyền lên trên, giống như bị côn trùng cắn một phát. Cảm giác đó nhanh chóng lan truyền lên trên.

Đoàn Phi cúi đầu nhìn, chỉ nhìn thấy ba đường màu đen từ ba ngón tay bắt đầu lan tràn về phía trước, chỗ khuỷu tay uốn khúc thì bị nghẹt. Nội công trong cơ thể Đoàn Phi tự động lao tới đỡ lại. Tô Dung chạy tới bên cạnh Đoàn Phi, đúng lúc vừa định giúp hắn một tay, chỉ thấy thần sắc Đoàn Phi quái dị, hãn giờ tay trái ra hiệu nói:

- Không cần.

Cái cảm giác tê ngứa đó thật kỳ quái, không biết thế nào, trong người Đoàn Phi đột nhiên xuất hiện một dục vọng mãnh liệt. Sức mạnh kỳ lạ này không dễ đối phó giống như âm dương độc mà Tô Dung và Hạ Thịnh bị trúng. Nội lực của Đoàn Phi mặc dù đủ để có thể hóa giải đỡ phần nào, nhưng tốc độ lại cực chậm. Màu xanh đen trên mặt Tưởng Tuấn nhanh

chóng biến mất, hần hừ nhẹ một tiếng, chớp chớp mắt rồi tỉnh lại. Đoàn Phi thu tay lại hỏi:

- Cảm giác thế nào? Đây là mấy ngón tay?

Tường Tuấn ánh mắt nghi ngờ nói:

- Ba ngón, tiểu nhân không sao cả. Chuyện gì xảy ra vậy? Bọn họ sao rồi?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Không tốt lắm, nhưng mà chắc không sao. Người yên tâm đi.

Tường Tuấn gật đầu, mệt mỏi nhắm mắt lại nói:

- Tiểu nhân khắp người đau mỏi, xương cốt rã rời.

Tô Dung nói:

- Đây là chuyện bình thường, người vừa mới từ Quỷ Môn Quan về đây, nghỉ ngơi một hai ngày là được, nếu có thể đi lại vận động được, nên luyện công thêm thì sẽ càng nhanh khỏi hơn.

Tường Tuấn gật đầu, Đoàn Phi đi đến Triệu Hiểu Xuân, dặn dò:

- Thạch Bân, Hồng Bang, các người dìu hần về nghỉ ngơi đi.

Hai người dìu Tường Tuấn đi khỏi, bên cạnh Đoàn Phi chỉ còn lại một mình Tô Dung. Ba phần tâm tư Tô Dung đều dành cho Đoàn Phi, bảy phần còn lại thám thính xung quanh. Độc công mà Tường Tuấn và Triệu Hiểu Xuân trúng phải có phần yếu. Sau khi Đoàn Phi có kinh nghiệm đã nhanh chóng hóa giải thay Triệu Hiểu Xuân. Nhưng nàng ta dù sao vẫn là một thiếu nữ, cơ thể không cường tráng bằng Tường Tuấn. Vì vậy mới tỉnh lại

rồi lại hôn mê tiếp. Đoàn Phi đặt cô ta xuống, đi đến Hoa Minh, Tô Dung nói:

- Hoa Minh công lực thâm hậu, tình trạng còn tốt. Công tử hay là cứu Tiêu Húc trước tốt hơn.

Tiêu Húc là một trong năm tên Cầm y vệ đầu tiên đi theo Đoàn Phi, công lực của hắn với Hoa Minh không kém nhau lắm. Nhưng tình hình hiện tại quả nhiên nghiêm trọng hơn Hoa Minh, Đoàn Phi vội vàng đến bên cạnh Tiêu Húc, chìa đôi bàn tay ra, khống chế mạch môn hai tay của Tiêu Húc, rồi cùng lúc hút độc cho hắn. Bọn Tiêu Húc trúng loại độc mạnh hơn nhiều, mặc dù Đoàn Phi đã có kinh nghiệm, lại có sự chuẩn bị, nhưng độc công trong hai tay của Tiêu Húc đã tấn công nội công tích trữ ở hai tay Đoàn Phi, nội lực của huyết thương dương, lao mạnh vào cơ thể Đoàn Phi.

Các huyết trên tay Đoàn Phi thất thủ, liệt khuyết, xích trạch, hiệp bạch, thiên phủ, vân môn. Thủ thái âm phế đã bị công hãm quá nửa, mãi đến huyết trung phủ khó khăn lắm mới bảo vệ được. Tay bên kia màng ngoài của tim các huyết cũng bị xâm hại, cho huyết thiên tuyền gần tâm mạch chân mới đứng vững được. Tô Dung sớm chuẩn bị hỗ trợ bất kỳ lúc nào, thấy khỏe rồi mới yên tâm. Chỉ thấy sau một lúc, màu xanh đen trên mu bàn tay của Đoàn Phi dần biến mất, Đoàn Phi thu tay lại đứng lên, chép miệng nói:

- Độc công thật lợi hại. Dung nhi, người không biết lai lịch của nó ư? Ta suýt chút nữa là không chống đỡ nổi rồi. Đây chắc không thể là công phu từ bọn ma giáo.

Tô Dung gật đầu, nói:

- Nó chắc chắn không phải đến từ ma giáo, mà là độc công của Bách Độc môn. Tiểu nữ có lẽ có thể miễn cưỡng giải độc cho hai người bọn họ. Nhưng tất nhiên công lực tổn hại không ít, trong ít ngày không thể hoạt

động được . Tên ma đầu đó cố ý giữ lại tính mệnh của họ mà không giết, chính là vì muốn tiêu hao công lực của chúng ta.

Hai tay Đoàn Phi nhức mỏi không dứt, hăn lắc lắc tay, nói:

- Nếu chúng ta không cứu chữa cho bọn họ thì sao?

Tô Dung đáp:

- Nói như vậy, bọn họ sẽ từng người từng người chết đi, chết một cách cực kỳ thê thảm, nó đã kích nghiêm trọng đến tinh thần của chúng ta.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Đề Phòng Yêu Nữ Yêu

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thứ Giang Nam

Chương 232: Đề phòng yêu nữ yêu

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya nguồn

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm MTQ conem_bendoianh truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Công lực của Tiêu Húc thâm hậu hơn nhiều với Tưởng Tuấn, nhưng y bị thương nghiêm trọng, lúc này vẫn chưa tỉnh dậy. Nhưng trên mặt màu xanh đen đã biến mất, chỉ còn hơi tái. Đoàn Phi vẫn chưa khôi phục lại, không dám lập tức tiếp tục cứu người, hắn vẫn lắc lắc tay nói:

- Tên khám nghiệm tử thi kia quả nhiên ác độc, y trong kế có kế, tập kích bọn Hoa Minh làm mất đi khả năng chiến đấu của họ. Sau đó còn cố tình dùng độc công tiếp tục làm suy yếu chúng ta.

Tô Dung đột nhiên xoay người lưng lại Đoàn Phi, xấu hổ nói:

- Mục tiêu tiếp của gã là người. Tất nhiên phải nghĩ mọi cách làm suy yếu các lực lượng bên cạnh người. Còn muốn đả kích niềm tin của người, người có thể kiềm chế một chút được không? Khó coi chết đi được.

Đoàn Phi sững sờ nói:

- Ta làm sao? Hắn ngạc nhiên cúi đầu nhìn lại mình, phát hiện bên dưới mình tự nhiên dựng lên một cái lều cao cao, Đoàn Phi mặt vẫn nóng bừng, lập tức kéo y phục che lại, miệng lắp bắp nói:

- Ta... không liên quan đến chuyện của ta. Chết độc sau khi vào người vừa đau vừa tê dại. Người không tự chủ được.

Tô Dung gắt giọng:

- Được rồi, đừng giải thích nữa.

Đoàn Phi cười ha hả, nhìn bóng lưng của Tô Dung, đột nhiên có chút kích động, chỉ nghe Tô Dung nói:

- Đoàn Phi, người tin tiểu nữ không?

Đây là lần đầu Tô Dung xưng hô với hắn như vậy, Đoàn Phi sững sờ, nói:

- Muội là người duy nhất bên cạnh ta mà ta có thể tin tưởng được. Năng lực của Thạch Bân không đủ, chỉ có muội không quản xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ tin tưởng muội. Không hề phải giữ điều gì khi tin tưởng muội.

Tô Dung ừ một tiếng nói:

- Vậy thì tốt, còn một việc nữa tiểu nữ muốn nhắc nhở người . Nhưng có thể người sẽ nghi ngờ tiểu nữ hoặc cho rằng tiểu nữ đang đổ kỵ, dù sao tiểu nữ vẫn phải nói ra, nhờ sau này xảy ra chuyện gì lại trách tiểu nữ giấu người .

Đoàn Phi nghe giọng điệu nghiêm túc của Tô Dung , cảm thấy có phần không đúng, hắn nghiêm nghị nói:

- Muội nói đi, ta đương nhiên tin tưởng lời muội nói.

Tô Dung gật đầu, nói:

- Người phải đề phòng Quản Tiêu Hàn, rất có khả năng ả ta là ma môn cao thủ. Người có nhớ tiểu nữ từng nói, bên cạnh gian tà bây giờ không thể thiếu một bóng dáng của ma môn cao thủ, bên cạnh Lưu Cẩn có một Trương Văn Thái, bên cạnh Trương Nhuệ không chừng có một ma môn cao thủ núp bóng, mà bây giờ, bọn chúng sắp xếp Quản Tiêu Hàn đến chỗ Đoàn đại nhân, người trong tương lai có khả năng thăng chức rất nhanh.

Đoàn Phi cười nói:

- Ả không phải là của Quát Thương phái sao? Tại sao lại có thể là ma môn cao thủ được? Nàng chắc chứ?

Tô Dung sốt ruột nói:

- Người vừa nói tin tưởng tiểu nữ, nghe tới tên Quản Tiêu Hàn liền quên cả rồi sao?

Đoàn Phi tỉnh táo nói:

- Ta đùa thôi, ả ta quả thực rất đáng nghi. Nhưng hiện tại không có gì xác nhận, ta muốn bắt ả cũng không được.

Tô Dung nói:

- Ý của tiểu nữ là nhắc nhở người, có những chuyện không thể để cho ả biết, có những thứ không thể để cho ả thấy, chỉ một khinh xuất nhỏ không chừng sẽ đem đến hậu họa vô cùng cho người.

Đoàn Phi chột nói:

- Thảo nào muội không để cho ả xem kỹ cây súng đó. Nàng sợ ả ta sẽ làm giả khi trở về sao? Cứ coi ả ta có suy nghĩ vậy, e là cũng không dễ đâu.

Tô Dung nghiêm nghị nói:

- Công tử không được xem nhẹ kỳ nhân dị sĩ của ma môn, hơn trăm năm trước ma giáo hoành hành. Bọn chúng ủng hộ các nghĩa quân phản Nguyên, bọn chúng còn giúp nghĩa quân dựng thuyền làm pháo, chế tạo ra những binh khí còn lợi hại hơn của quân lính nhà Nguyên. Nếu ma giáo không giúp đỡ, Thái Tổ cũng không thể đuổi họ ra khỏi Trung nguyên. Thuộc súng rất có khả năng là do bọn chúng phát minh ra, nếu chúng muốn làm giả súng lửa cũng có khả năng đấy. Người ma giáo làm loạn khắp nơi, nếu người của chúng có nhiều súng trường trong tay, e là tình hình thiên hạ sẽ thay đổi, không đùa được đâu.

Đoàn Phi cau mày, Tô Dung đúng là không phải không có lý, cho dù hẳn có thể khiến cho Hoàng Thượng bắt đầu nghiên cứu chế tạo súng trường, chế tạo ra những trang bị cho quân đội cũng cần phải suy nghĩ tới sự bằng lòng của bách quan, trở ngại vô cùng to lớn chỉ cần nghĩ đã biết. Làm không tốt đến người đề xướng cũng phải điên đảo. Quốc gia càng lớn, muốn làm chút việc thì càng khó, ma giáo thì không giống như vậy, bọn chúng chỉ cần một căn phòng nhỏ là có thể nghiên cứu chế tạo, chỉ cần chế ra vật liệu thép tốt hơn, là có thể tạo ra nòng súng thích hợp với súng mới.

Ý tưởng làm súng trường cũng tương đối quan trọng, có thép tốt mà làm ra súng cũng không phí sức chút nào. Quân tạo phản chỉ cần có thể có nghìn quân cầm súng, e là quan binh sẽ chịu tổn thất lớn. Đoàn Phi không khỏi giận chính mình nhất thời kích động, đứng trước mặt mọi người nói tường tận chiến thuật của loại súng mới. Nếu ngày sau đội súng của ma giáo tàn sát bừa bãi, lẽ nào lại không phải sai lầm của hãn? Đoàn Phi thở dài, nói:

-Dung nhi muội không cần phải quá lo lắng, vẫn may mà ta chưa đưa cho ả nhìn kỹ khẩu súng. Có những bí mật chưa chắc ả ta đã biết, muốn mô phỏng thành công uy lực của khẩu súng này không dễ như vậy đâu. Từ nay về sau ta sẽ đề phòng ả ta.

Tô Dung ừ một tiếng, nói:

-Nghỉ ngơi xong chưa? Tiểu nữ cảm thấy Tông Gia Thanh có chút không được ổn.

Đoàn Phi chưa chờ nói câu thứ hai liền chạy tới chỗ Tông Gia Thanh, lúc này Thạch Bân và Hồng Bang quay trở về. Đoàn Phi đang vận công hút độc, Tô Dung thay hân dặn dò:

- Các người đóng cửa lại, canh giữ cửa cẩn thận, không có lệnh của ta và công tử không ai được phép cho vào đây, kể cả Dương khâm sai và Quản Tiêu Hàn cô nương.

Thạch Bân gãi gãi đầu, nói:

-Tô cô nương, chúng tôi nên giải thích như thế nào ạ? Cô nương nghĩ lý do giúp chúng tôi đi.

Tô Dung đáp:

-Thì cứ nói công tử không cẩn thận chạm phải Tường Tuấn, đến nỗi trúng độc bị thương, mà ta thì đang vận công trị thương, không thể bị quấy rầy được.

Thạch Bân gật đầu, ra ngoài đóng chặt cửa, cầm đao cùng với Hồng Bang canh giữ. Không lâu sau quả nhiên Dương Thận đến, Thạch Bân nghe theo chỉ thị của Tô Dung ngăn tại cửa không cho gã vào, Dương Thận không biết làm sao, chỉ còn cách lấy ghế ngồi chờ ở Liệt phòng, không kiên cử gì.

Quản Tiêu Hàn tay không quay về, lúc Dương Thận hỏi cô trả lời là ở lại bên cạnh Vương Thế Dũng theo dõi được nửa đường thì bị cắt đuôi, cô trở về bổ sung vào vị trí, không bắt được tên khám nghiệm tử thi giả mạo kia. Lúc này người khám nghiệm thật được tên nha dịch Dương Thận phái đi dẫn về, nhà bọn họ bị trói nhốt ở trong phòng. Khi Tưởng Tuấn tới nhà của họ thì lại nhìn thấy tên giả mạo, tên đó đã hóa trang rất khéo không thể nhận ra, huống hồ Tưởng Tuấn căn bản không biết mặt y.

Qua một hồi lâu, khi sắc trời hoàn toàn biến thành màu đen, Đoàn Phi mặt tái nhợt mở cửa bước ra. Mọi người xúm lại đi lên, Đoàn Phi giọng yếu ớt nói:

- Bọn họ đều không sao cả, nhưng trong vòng mấy ngày e là không thể xuống giường được. Tô Dung đã hao phí quá nhiều công lực vì phải cứu bọn ta, hiện giờ đang hôn mê, Tiêu Hàn, người vào trong xem cô ấy có sao không. Những người khác tốt nhất tạm thời không vào trong.

Giọng Dương Thận vọng lên từ đám người, nói:

-Đoàn đại nhân, Quản cô nương đã nói gần hết tình hình cho ta nghe rồi. Ta nghi ngờ mục tiêu của Vương Đường chính là ngài, có cần tôi phái thêm nhiều người tới bảo vệ ngài không?

Đoàn Phi gật đầu, thở đáp:

-Được thôi, đa tạ Dương đại nhân quan tâm. Nhưng mà tên ma đầu đó có chuẩn bị trước khi tới, tương kế tựu kế, mưu mô đã vạch ra từ lâu, chỉ sợ vệ binh bình thường không thể đắc lực cho lắm.

Dương Thận lo lắng gật đầu nói:

-Ai đoán được kẻ này lợi hại ra sao đâu?

Đoàn Phi không biết trong nha phủ có bao nhiêu tai mắt của Vương Đường, không muốn nhắc tới, thân mình lay chuyển rồi liền hôn mê bất tỉnh ngay lập tức. Thạch Bân và Hồng Bang vội vàng dìu đỡ hẳn, mọi người bị một phen rối loạn, chỉ thấy Quản Tiêu Hàn đi ra từ trong Liệm phòng, thần sắc cô nghiêm trọng dặn dò:

-Mọi người đưa đại nhân và Hoa tướng quân ra phía sau nha môn, tìm phòng ngủ rộng rãi sạch sẽ đặt xuống, Cấm y vệ lui về phòng ngự, những người khác đi tuần tra giới nghiêm trên phố. Hi vọng có thể bình an vượt qua đêm nay, tiểu Hoàn, lại giúp ta dìu Tô cô nương.

Tô Dung sau khi được dìu ra ngoài thì mọi người chen lấn nhau vào trong, dựng Hoa Minh dậy và đưa ra ngoài. Bọn người Hoa Minh mặt mày như tờ giấy vàng, hôn mê bất tỉnh, ai nhìn cũng biết tình hình bọn họ không ổn chút nào. Mọi người đi về phía sau nha môn như ong vỡ tổ, sau khi bọn Ô Hữu Sách bị chặt đầu, các viện lớn nhỏ phía sau Tô Châu phủ đều trống không, trong đó phòng ngủ của Ô Hữu Sách vốn là lớn nhất, mọi người đưa tất cả những bệnh nhân tới phòng ngủ của Tô Hữu Sách, vội vàng bố trí bỏ giường ra lấy ván cửa trải xuống đất, đặt Hoa Minh và mọi người nằm xuống.

Xong việc Quản Tiêu Hàn ấy cao thủ Cấm y vệ tuần tra bảo vệ phòng ngủ, bên ngoài là hai nghìn Cấm y vệ và ngoài cùng là thổ binh tinh nhuệ Tô Châu. Toàn bộ nha phủ Tô Châu được bao vây kín kẽ, nội bất xuất ngoại bất nhập. Các binh sĩ bình thường dù có nhiều cũng khó đỡ được cao thủ, mọi người đều hiểu điều này. Quản Tiêu Hàn đuổi hết những người không làm việc gì ra ngoài, nói là vì phải dùng phương pháp chữa trị đặc biệt để cứu mọi người. Sau đó đóng chặt cửa sổ, một con muỗi cũng không thể bay vào.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Người Công Ta Thủ

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thứ Giang Nam

Chương 233: Người công ta thủ

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sau khi tất cả mọi thứ chuẩn bị xong nàng mới nhẹ nhàng vỗ tay, nói:

-Xong rồi, mọi người không cần phải giả bộ nữa đâu.

Đoàn Phi là người đầu tiên đứng dậy, hần đến bên cạnh Hoa Minh, hỏi thăm quan tâm:

-Hoa Minh, người cảm thấy thế nào?

Hoa Minh mở mắt, miễn cưỡng nhấc nửa người lên, gượng gạo nói:

-Đại nhân, ty chúc thực sự hồ thẹn, kẻ đó đột nhiên xông tới đánh lén. Máy người chúng tiểu nhân hầu như ai cũng bị chúng chiêu. Huynh đệ Tiêu Húc và Tiêu Dương bị thương khá nhẹ. Đánh vài hiệp với gã cũng bị gã đánh ngã. Kẻ đó lại bổ một chưởng lên người chúng tiểu nhân, lúc này mới đem thi thể của Vương Thế Dũng nghênh ngang rời khỏi. Đại nhân, ty chúc

bất tài, hổ thẹn với lòng tin của đại nhân. Sau khi về kinh ty chức sẽ thỉnh tội lên Hoàng thượng.

Đoàn Phi an ủi:

-Đây là sơ suất của ta, sao có thể trách các người được. Quan trọng người không sao là tốt rồi. Vương Đường có thể từ từ rồi bắt sau, thì thể Vương Thế Dũng mất rồi thì thôi. Ta cũng không hi vọng đổi nó lấy tiền tiêu. Dường thương cho cẩn thận, sau này ra sức làm việc cho ta là được. Ta là người cho phép phạm sai lầm, nhưng tuyệt đối không cho phép phản bội. Các người cần nhớ kỹ điều này.

Hoa Minh cảm kích nói:

-Vâng, đa tạ đại nhân khoan dung. Lời giáo huấn của đại nhân ty chức cả đời không dám quên.

Lời này của Đoàn Phi ý muốn nói với Quản Tiêu Hàn, hẩn đứng vỗ vai Hoa Minh, đang muốn đứng dậy nhìn những người khác, Hoa Minh đột nhiên nói:

-Đại nhân, ty chức có một bọc đồ để lại trên giường trong phòng ngủ, xin đại nhân phái người đi lấy lại. Tối nay hơn phân nửa người của bách độc môn sẽ tới tập kích đại nhân, tiểu nhân muốn cho bọn chúng một điều ngạc nhiên.

Đoàn Phi nói:

-Tốt, ta lập tức phái người đi lấy. Người nghỉ ngơi cho tốt đi.

Hoa Minh nghe lời nằm lại, Đoàn Phi quay người để Quản Tiêu Hoàn truyền lời ra ngoài cho người đi lấy bọc đồ của Hoa Minh. Quản Tiêu Hàn làm xong việc liền quay lại, Tô Dung cũng ngồi dậy, Đoàn Phi ngồi bên

bàn tròn trong phòng ngủ, vẫy tay để cho hai người họ tiến gần lại. Đoàn Phi nói:

-Dung nhi, Tiêu Hàn, nhân lúc này không có việc gì, các người nói cho ta biết rốt cuộc Bách Độc Môn này là như thế nào?

Tô Dung và Quản Tiêu Hàn liếc mắt nhìn nhau, Tô Dung nói:

-Tiểu nữ không nắm rõ lịch sử của Bách Độc Môn. Chỉ biết đây là một giáo phái tà ác. Mặc dù tên của chúng là bách độc, nhưng trên thực tế cũng không am hiểu cách dùng độc, chỉ có điều am hiểu cách pha chế các loại độc kết hợp với luyện công. Người nào luyện được bách độc chương sẽ vô cùng lợi hại.

Quản Tiêu Hàn nghe xong cười nói:

-Mỗi loại hỗn hợp độc mà chúng sử dụng không giống nhau, vì vậy đặc tính khi tu luyện bách độc chương cũng không giống nhau. Trừ khi biết được độc tố khi chúng tu luyện bách độc chương là gì, cụ thể cách phối hợp ra sao, bản thân cũng phải tinh tường những loại dược vật này, nếu không cứu chữa sẽ vô cùng khó khăn. Dung nhi muội mặc dù đã giải bớt độc công trong người bọn họ, có lẽ cũng khá quen tên ma đầu kia phải không?

Tô Dung lạnh nhạt đáp:

-Thật có lỗi, Quản tử tử người gặp mặt tên ma đầu kia hai lần. Ta hoàn toàn không biết gì về tên ma đầu đó, lúc đó đã hết cách. Trong lúc còn nước còn tát ta mới ra tay cứu giúp, không ngờ bách thảo giải độc hoàn mà sư phụ đưa ta lại chữa đúng bệnh. Đây là bọn họ mệnh lớn, cũng là phúc lớn của công tử, nếu không đâu có trùng hợp như vậy?

Quản Tiêu Hàn vẻ mặt không tin, đảo mắt, cô cười nói:

-Dung nhi muội, muội cho ta một viên bách thảo giải độc hoàn kia nếm thử, biết đâu có thể tìm ra cách khắc chế tên ma đầu kia chẳng?

Tô Dung chìa hai tay ra, nói:

-Lúc này sợ không đủ nên đã dùng hết rồi. Sư phụ lại rời khỏi quá vội vã, không kịp truyền lại công thức phối chế uội.

Nhìn hai người bọn họ ngấm ngấm cãi nhau, Đoàn Phi cảm thấy có phần thú vị. Nhưng giờ không phải là lúc xem kịch, hẳn hỏi:

-Các người chắc tên đại ma đầu của Bách Độc môn này sẽ không hạ độc hại người nữa chứ? Nếu gã hạ độc vào nước, thì dù muốn nhưng cũng khó lòng mà phòng bị rồi.

Quản Tiêu Hàn cười nói:

nguồn (.)

-Tiểu nữ đã dặn dò mọi người nhớ kiểm tra nước uống có độc hay không, các đệ tử của Bách Độc môn thường mang theo một số chất độc bên người. Nhưng tên đại ma đầu đánh lén bọn Hoa Minh có lẽ không phải dùng loại độc chất không thể coi nhẹ. Dựa vào độc công của gã đủ để tung hoành khắp thiên hạ. Nếu không lo chúng ta người đông thế mạnh đi vây giết, lúc tiểu nữ đuổi theo gã hai lần, gã đã sớm tiêu diệt tiểu nữ rồi.

- Vậy thì tốt.

Đoàn Phi sờ túi áo rồi nhét tay vào trong, nói:

- Hiện tại nó tưởng rằng chúng ta chỉ còn lại Quản Tiêu Hàn và vài cao thủ Cẩm y vệ, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội duy nhất giết ta. Chúng ta phải cho nó một bất ngờ, haha.

Quản Tiêu Hàn lắc đầu nói:

-Chỉ sợ vẫn còn chút không ổn. Tiểu nữ và Dung nhi liên thủ sẽ đủ để ngăn cản y. Nhưng thêm mấy tên Cầm y vệ kia cũng không có khả năng giữ chân y. Những sĩ binh bên ngoài hoàn toàn không thể giúp được gì, làm không tốt còn có thể chết thê thảm.

Đoàn Phi cau mày nói:

-Nếu ta dùng súng đánh úp y thì sao?

Quản Tiêu Hàn lắc đầu nói:

-Rất khó, cho dù làm bị thương nặng y, đòn bổ đến trước khi chết của y cũng rất đáng sợ. Thiên kim chi tử tọa bất thùý đường, công tử sao phải nhất thời tức giận với y? Tên này một khi xuất hiện trước mặt tiểu nữ, với lực lượng của Đông xưởng, sớm muộn có thể ép y ra mặt. Khi đó công tử chỉ cần lấy ngón út cũng ấn chết y rồi.

Đoàn Phi cười đáp:

-Người nói không sai, nhưng chỉ cần chúng ta sắp xếp khéo léo một chút, chưa chắc không thể không giữ được chân y,haha. Hiện giờ bên ngoài đang được Cầm y vệ kiểm soát phải không? Dung nhi, đi theo ta.

Sau khi Đoàn Phi bước vào bình phong, Tô Dung ẩm ức theo vào sau. Quản Tiêu Hàn mở to mắt nhìn hai người biến mất phía sau tấm bình phong, đột nhiên, một chiếc áo khoác vắt lên trên bình phong. Tô Dung hét rầm lên: Người làm gì vậy? Ah, tiểu nữ phải giết người!

- Cởi quần áo ra mau! Tiếng kêu khó chịu của Đoàn Phi phía sau bình phong vọng ra.

Trời dần đen, trong ngoài Tô Châu phủ đao súng đều sẵn sàng, như chờ đón địch. Nhưng nơi trọng yếu nhất lại là nơi yên tĩnh nhất, không có chút tiếng động nào, cũng không có chút động tĩnh nào, gió nhẹ phẩy vào

hàng liễu rủ, chỉ thế mà thôi. Một số bóng người mượn bóng đêm dần dần tiếp cận nha phủ, cầm đầu là một tên thân hình cao to. Nhưng thân hình gã lại không mang đến cảm giác bất trắc nào, gã đi lên nóc nhà một cách tự nhiên, lững thững đi lại như trên sân vắng. Gã này vung tay áo lên, vạt tên áo đen đi sau hần lập tức tản ra tứ phía, chân gã này không ngừng lại chút nào, trông chậm mà thực sự là rất nhanh, như quang minh chính đại nhưng thực ra quái dị khó lường, tránh được tất cả ánh mắt của canh phòng, gã lên được vào căn phòng canh gác nghiêm mật của nha phủ Tô Châu.

Đột nhiên, một căn nhà phía trước của nha phủ Tô Châu đột nhiên phát ra ngọn lửa lớn, có người hô to:

-Cháy rồi, cháy rồi! Mọi người mau đến dập lửa đi!

Thổ binh bảo vệ Tô Châu đứng thờ ơ, Cẩm y vệ cũng không có ai đi cứu hỏa. Lửa càng ngày càng lan rộng, chớp mắt lan ra cả con đường, khói đặc cuồn cuộn, bay về hướng nha phủ Tô Châu. Bình thường khói thường bay lên trời, còn những đám khói này lại bay xuống dưới. Trong chớp mắt một nửa Tô Châu phủ chìm trong khói. Nhưng những người hít phải khói đó, đều bị ho khan chảy nước mắt không ngừng, những nơi trên da bị khói dính vào cũng nhanh chóng nổi sởi, đỏ rưng rục ngứa khó chịu. Những làn khói đặc đi qua làm náo loạn xung quanh, lúc này có người hét lớn:

-Khói đặc có độc, mọi người hết sức tránh đi, dùng khăn ẩm che miệng mũi lại, chỗ nào dính khói trên da dùng nước rửa. Ai hít phải khói độc lập tức uống nhiều nước, sau đó đi chữa trị, vùi nước đâu? Đưa ta vùi nước lớn tới đây, phun nước vào đám khói, hết sức ngăn nó lại. Những người khác theo ta đi tiêu diệt những tên phóng hỏa đó.

Dưới sự chỉ huy của hần mọi người nhanh chóng trấn tĩnh lại, người trúng độc nhanh chóng lui về, vùi nước vẫn chưa tới. Người đó chỉ là một tên tiểu giáo, y cướp một con ngựa, hai tay lại cầm một thanh cương đao,

xoay một vòng tròn kéo tới hơn mười binh lính. Sau đó xông men theo con đường phóng lửa chạy về phòng.

Một tiếng xé toạc đất phát ra, đột nhiên nhiều điểm sáng vọt bay tới tiểu giáo, tiểu giáo hét lớn một tiếng, song đao bay múa, những ám khí hoàn toàn bị chặn lại, ánh đao chợt tắt. Khuôn mặt cười lạnh của kẻ mặc áo đen theo sau ám khí xuất hiện trước mặt.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Tấn Công

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thú Giang Nam

Chương 234: Tấn công

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

- Giết!

Tên Tiểu Giáo hét lớn một tiếng, cặp song đao trong tay đan chéo nhau. Tên thích khách áo đen kia hét lên như điên, giơ lên cái xương đùi trông như giá đỡ binh khí. Nhưng thực lực đôi bên cách nhau quá xa, một đao của Tiểu Giáo dễ dàng đẩy binh khí kẻ áo đen kia ra. Thêm một đao khác bổ mạnh như điện vào ngực tên áo đen. Kẻ áo đen cụt hứng rơi xuống đất, bị đội ngựa theo sát phía sau đạp nhào thịt. Trận giao chiến trong chớp mắt đã kết thúc.

Tiểu Giáo dẫn đội xông vào con phố đang bốc lửa. Khói đặc cuồn cuộn khiến đôi mắt không cách nào nhìn thấy mọi vật, những đám khói độc ấy gần như vô hại với Tiểu Giáo. Y vừa liếc mắt đã phát hiện ra mục tiêu. Nhưng lúc này con ngựa mà y cưỡi lại hít phải khói độc nhảy dựng lên, Tiểu Giáo không chút do dự nhảy ngay xuống, rồi cầm song đao âm thầm

theo sau rồi nhảy bổ tới địch. Kẻ địch dù chiếm được nơi ưu thế, nhưng rõ ràng cảm giác không nhạy bén bằng y. Thực lực cũng kém hơn nhiều, tên áo đen đầu tiên cảm giác được sát khí, còn chưa kịp xoay người thì bị chặn ngang chém thành hai đoạn, tên áo đen thứ hai vừa đến chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết.

Sau khi bị y giết liền ba tên, những tên áo đen khác vẫn chưa hoảng loạn, mà tiến lui để có đường tập hợp lại một chỗ, nhưng lúc này tên Tiểu Giáo đằng đằng sát khí lại không thấy đâu cả. Còn bốn tên áo đen cẩn thận dựa lưng vào nhau. Khói đặc xông đến kèm theo những tiếng vang nghe khó chịu. Những tên áo đen nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên, một căn phòng bên cạnh bọn chúng bỗng đổ sụp xuống phía chúng.

Bốn tên áo đen hốt hoảng chạy trốn, nhưng khi thấy cửa sổ của căn phòng cháy nát vụn, một bóng người mang theo ngọn lửa lao bổ ra ngoài. Trên quần áo người đó có chỗ bị bắt lửa cháy rụi, còn mặt của hắn bị hun đen như những cái đít nồi. Tên này lao ra với khói đen đặc và lửa, khí thế mãnh liệt, giống như truy hồn sứ giả tới từ địa ngục. Bốn tên áo đen kia sợ xanh mặt, hồn bay phách lạc, chỉ cảm thấy khắp bầu trời ánh lửa chiếu rọi vào bóng đao múa lượn đẹp đến động lòng. Bốn cái thủ cấp theo sau như cùng lúc bay lên, máu tươi phun bắn khắp không trung, đột nhiên biến thành khí nóng bốc lên.

Tên Tiểu Giáo kia cảm thấy khô nóng khắp người, không chịu nổi được nữa đành lao tới đón dòng máu tươi tuôn như suối để rửa mặt. Sau đó nhấc bốn cái đầu người lên, nhanh chóng chạy về đường ban đầu. Bên hông treo 7 cái đầu người, tên kia máu tươi dính khắp người lao ra ngoài nhưng bị khói đặc của đám cháy chặn đường, đột nhiên dừng chân lại, chỉ nhìn thấy hơn mười cây súng nhắm ngay chính mình. Thanh đao thép của hắn vừa chạm một cái, hét to:

-Là ta Hàn Tinh, thích khách phóng hỏa đều đã bị ta giết sạch rồi!

- Đúng vậy không? Chỉ sợ bị lừa.

Một tên Thiên hộ đứng sau đám người hô lên:

- Hàn Tinh có thể là gian tế, bắt lại cho ta rồi nói sau!

Hàn Tinh trợn trừng hai mắt, giận dữ hét:

-Kiều Lỗi, vì sao lúc nào người cũng chống đối ta? Trước kia người ức hiếp ta, cướp công của ta ta cũng bỏ qua rồi, bây giờ lại vu cáo hãm hại ta là gian tế. Ta liều mạng với người!

Hàn Tinh lớn tiếng hô lên cùng lúc giơ cao song đao đánh về hướng Kiều Lỗi, Kiều Lỗi kinh hoảng lùi về, hét lớn:

-Bắn tên, giết hãn, giết tên gian tế này!

Không ai nghe lời của y, những kẻ cản đường Hàn Tinh giờ lại lui bước tránh đường, để cho Hàn Tinh thuận lợi vọt tới. Kiều Lỗi thấy Hàn Tinh nhanh chóng lao tới, gã ta hốt hoảng rút đao ra, quát to:

-Hàn Tinh, người dám công kích chủ tướng? Không muốn sống nữa sao?

Hàn Tinh phẫn nộ quát:

-Ta chịu đủ tiếng hót của nhà ngươi rồi, giết ngươi trước rồi nói sau!

Kiều Lỗi lui về nhưng hai chân đột nhiên bị vấp, gã ta kinh hãi kêu lên một tiếng ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống. Hàn Tinh nhảy lên, một đao đánh hạ, Kiều Lỗi hoảng sợ hét rầm lên. Hàn Tinh vung đao thật mạnh chém vào đất đá sau lưng Kiều Lỗi, phát ra tiếng va chạm vang khắp nơi như pháo hoa. Kiều Lỗi vừa chớp mắt, lại hôn mê bất tỉnh, hai chân bị ướm nhanh chóng, thật là xui xẻo liên tiếp. Hàn Tinh rút đao đi ra, cười lạnh nói:

-Người đầu, trói tên phế vật này vứt sang một bên, chờ mọi chuyện yên ổn rồi nói sau, đẩy vòi rồng về phía trước, chia ra một trăm người qua giúp dập lửa. Những người khác ở yên vị trí, không được có sai sót!

Bên này còn chưa xong việc, lại nghe có người trong nha phủ hét lớn:

-Cháy rồi cháy rồi phủ nha hậu viện cháy rồi!

Hàn Tinh đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trong phủ nha quả nhiên lửa nổi bốn phía khói đặc cuồn cuộn. Hàn Tinh âm ỨC dậm chân chửi: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấM

-Quả nhiên có gian tể! Đáng ghét, khâm sai đại nhân ngài đừng có chết đấy!

Hàn Tinh cầm song đao trong tay trong lòng cực kỳ do dự, y muốn xông vào trong giúp đỡ giết kẻ gian bảo vệ khâm sai lập đại công. Nhưng bên trong phủ nha là phạm vị chức ti của Cẩm y vệ. Y không dám tự tiện xông vào, một mặt quân mệnh như sơn, y không dám tự ý rời khỏi vị trí, mặt khác nếu bị họ coi là gian tể thì phiền phức to, ít nhất Kiều Lỗi sẽ không tha cho y.

Thế lực của Vương Đường ở Tô Châu vững chắc. Đoàn Phi và Dương Thận dù đã giết được đám người, dẹp tan các thế lực bình thường rồi xây dựng lại, nhưng còn lâu mới xóa sổ hoàn toàn được ảnh hưởng của Vương Đường. Trong phủ nha Tô Châu này vẫn còn không ít người bị Vương Đường nắm nhược điểm. Khi bị Vương Đường uy hiếp bọn chúng không thể không giúp gã làm điều ác, bình thường lén lút gửi tin tức. Lúc này mới phát động châm lửa mọi nơi trong phủ nha, bị Cẩm y vệ giết vài tên. Nhưng trong ngoài kẻ địch áp sát hun khói đốt lửa khiến mọi người phải bỏ chạy, không thể nhận ra kẻ nào phóng hỏa. Trong khói đặc có độc, một mình Cẩm y vệ cũng phải vội vàng trốn chạy. Nha phủ Tô Châu trong chốc lát náo loạn hết cả.

Trong hỗn loạn lão già thân hình cao lớn âm thầm tiến vào hậu nha, như là về nhà mình, tự nhiên thanh thân đi tới chỗ bọn Đoàn Phi đang dưỡng thương.

- Ai đó, đứng lại!

Hai tên Cẩm y vệ đi tuần tra cuối cùng cũng phát hiện ra lão ta. Vừa rút đao ra ép lão ta liền lui lại, vừa đứng đứng giữa vị trí của hai tên Cẩm y vệ. Hai tay không biết từ khi nào đã chụp lấy trán hai tên Cẩm y vệ. Thân thể hai tên Cẩm y vệ cứng đờ không động đậy, trong miệng chỉ phát ra tiếng ..ôiôi. Sắc xanh đen nhanh chóng lan ra từ trên xuống dưới nháy mắt đã bao trùm mặt và cổ.

Lão già vung tay lên, hai tên Cẩm y vệ này hấp hối giống như rơm rạ hay bị ném vào chỗ tối của đám hoa cỏ nồng đậm. Lão già không hề che giấu hành tung của mình nữa, mà lao đi nhanh chóng về phía trước, trên đường đi liên tiếp phá năm đạo phòng tuyến. Lão ta đối đầu với Cẩm y vệ chưa tới một chiêu là đổ, chỉ chốc lát lão đã giết tới hậu viện Ô phủ. Sau khi nhảy lên tường lão ta nhìn về căn phòng nơi bọn Đoàn Phi đang ẩn trốn, phát ra tiếng cười điên dại:

- Đoàn Phi, người ra đây cho ta. Đừng có mà kêu người bên cạnh ra chết thay! Hồi âm cho lão là cơn mưa tên rậm rạp chẳng chịt, lão hai tay múa áo loạn xạ, tạo ra cuồng phong khiến mưa tên bay tứ phía như tên bắn, lão quát to:

-Đoàn Phi, lão phu nhận mệnh đến lấy đầu ngươi. Vốn không muốn tạo nhiều sát nghiệp, nhưng ngươi muốn bọn chúng chết thay, ta cũng không cần quan tâm trong tay có bao nhiêu oan hồn, ra nạp mạng hết cho ta đi!

Lời này của lão già là muốn ly gián những người bên cạnh Đoàn Phi. Trong mắt lão thủ hạ cao thủ của Đoàn Phi mặc dù đã tổn thất quá nửa, nhưng vẫn có thực lực nhất định. Lão già này không nghĩ trên người phổ

thông này lại tổn hao quá nhiều lực lượng, nếu không nói không chừng sẽ thất bại trong gang tấc. Nếu không phải những tên Cẩm y vệ kia liều chết vì Đoàn Phi, e là hãn cũng không bắt không được mà bỏ đi .

Lão già hét lớn một tiếng xoay mình bay vút về phía trước, phía sau lấy ra một cây binh khí bằng xương to lớn đen kịt, nhẹ nhàng múa may ngăn đám tên bay tới. Khi rơi xuống đất thân mình đã ở trước cửa phòng ngủ. Theo lão ta được biết, Đoàn Phi và những kẻ bị thương khác sau khi vào trong thì chưa một ai đi ra.

TUẦN THÚ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Độc Tông Tinh Vẫn

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần Thứ Giang Nam

Chương 236: Độc tông tinh vẫn

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm: xem tại

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

>>

Hai người thi triển đều là kiếm pháp của phái Nga Mi, phối hợp khá ăn ý. Trương Ngỗ Tác sau khi bị thương gặp phải hai người liên thủ hiệp kích, nhất thời bị ép có chút tay chân lúng túng.

Về mặt Trương Ngỗ Tác càng trở nên khó coi. Lúc này bị đánh lén thì thôi đi, bị hai tiểu bối liên thủ áp chế, làm lão xưa nay cao ngạo không nuốt trôi cơn tức này.

Trương Ngỗ Tác phát ra một tiếng rít, hai tay của lão đột nhiên căng phồng lên, biến thành ngăm đen giống như thiết trượng. Trong nhất thời

cuồng phong nổi lên, quái trượng trong tay lão cũng trở nên cử trọng nhược khinh hơn (xử lý việc khó một cách dễ dàng), uy mãnh tuyệt luân, mạnh mẽ ép hai cô gái sử dụng thần kiếm Mai Hoa đến mức châu liên bích hợp lùi lại phía sau. Đoàn Phi lại xuất hiện trước tầm nhìn của lão.

- Đi chết đi!

Trương Ngỗ Tác phát ra một tiếng rống giận dữ, ném tiêu thương cùng với cây thiết trượng đó về phía Đoàn Phi. Đồng thời thân lão cũng bổ nhào về phía trước, song chưởng như núi đánh về phía Tô Dung, làm cho nàng vô lực chống đỡ.

Tô Dung một mình nghênh đón độc chưởng của lão vẫn với dáng vẻ thản nhiên, liên tiếp mấy kiếm đâm lên nắm tay của Trương Ngỗ Tác, nhưng chỉ phát ra tiếng leng keng. Khóe miệng Trương Ngỗ Tác lộ ra nụ cười độc ác, vì quái trượng đã sắp bay vào cửa, trước mặt Đoàn Phi tuy có hai cao thủ Cẩm Y Vệ bảo vệ, nhưng với hiểu biết của Trương Ngỗ Tác về bọn họ, cho dù bọn họ có thể ngăn chặn một trượng đó, cũng tuyệt đối không ngăn được biến hóa tiếp theo. Và có lẽ lão có thể trong lúc biến loạn trở mình, thừa dịp khi thiếu nữ áo trắng tên Tô Dung trước mặt này tâm hoảng ý loạn, tóm lấy nàng. Sau đó dùng Thái Âm Bồ Dương, tàn phá bừa bãi, vừa có thể báo mối hận trong lòng, lại có thể trị thương, há chẳng vui lắm sao.

Chủ ý hay của lão vừa nảy ra, khóe miệng lộ ra nụ cười gian ác đặc ý. Tô Dung cũng cười, cười miễn cưỡng. Nhìn thấy một chưởng tiếp nổi một chưởng cây mạnh hiệp yếu của Trương Ngỗ Tác bổ tới, Tô Dung liền đâm ra một kiếm, cảm giác của Trương Ngỗ Tác nhất thời không giống.

Lão chỉ cảm thấy một chưởng của mình phát ra tựa hồ như lướt lên trên mũi kiếm của Tô Dung. Tuy mấy lần trước Tô Dung cũng đâm vào lòng bàn tay lão, nhưng cảm giác đó hoàn toàn không giống. Hơn nữa lão đột nhiên có một cảm giác, kiếm này hộ thể động công của lão chỉ sợ ngăn cản không nổi.

Trương Ngỗ Tác trong lòng thất kinh, muốn thu tay lùi lại, nhưng lại giống như người bị ma đè ngay cả nhúc nhích động đậy cũng không được. Kiếm của Tô Dung nhẹ nhàng linh hoạt đâm xuyên qua lòng bàn tay của lão, sau đó cả người lẫn kiếm liền lui lại, đuổi theo thiết cốt trượng vào căn phòng. Trong căn phòng keng một tiếng sau đó một tiếng ầm nổ vang, liên thanh kêu thảm.

Trương Ngỗ Tác trong lòng đột nhiên hoảng hốt, một kiếm đó của Tô Dung làm cho lão sợ vỡ mật. Nếu là lão lúc hoàn toàn khỏe mạnh còn được, bây giờ lão liên tiếp trúng hai thương, lại trúng độc của Cửu Liên Hoàn, làm sao còn dám phô trương khoe tài nữa. Cũng không lo tình hình sau khi thiết cốt trượng nổ tung trong phòng, Trương Ngỗ Tác nghĩ cũng không nghĩ hai chân vừa nhích, bay người phóng lên mái nhà.

Chân còn chưa rơi xuống, lão chỉ cảm thấy bên cạnh đột nhiên thêm một người, lúc hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy Quản Tiêu Hàn cười ngọt ngào với lão.

- A!

Trên nóc nhà truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, Quản Tiêu Hàn một kiếm từ trái sang phải đâm xuyên qua tim của Trương Ngỗ Tác. Trương Ngỗ Tác đau đớn hét một tiếng, liều chết giơ quyền đánh về phía Quản Tiêu Hàn. Quản Tiêu Hàn lại cười lạnh một tiếng, phiêu nhiên rút kiếm lui lại. Trương Ngỗ Tác lại phát ra một tiếng hét kinh người, sau khi chao đảo hai cái lão cũng không đứng dậy nữa, ục ục lăn từ mái nhà xuống, nặng nề rớt lên đất.

Bọn Cấm Y Vệ lần lượt nhào tới, Quản Tiêu Hàn quát:

- Dừng tay, không được tới gần lão, tránh lão sắp chết cần trả lại. Bách Độc Chân Quân, ta kính ông cũng là một vị cường giả cấp tông sư. Nói cho

ta biết Vương Đường ở đâu, ta sẽ để ông bình yên đi cực lạc, cũng sẽ không lãng nhục thi thể ông, bằng không.

Trương Ngỗ Tác cố gắng bò dậy, máu đen trong miệng lão trào ra, lão lại ngửa mặt lên trời cười ha ha, khàn giọng nói:

- Đã muộn rồi, Trương công công đã rời khỏi Tô Châu, các người cũng sẽ không bắt được ông ta. Đám người lừa đảo các người, hại ta hôm nay liên tiếp trúng gian kế, cho dù ta làm ma cũng sẽ không tha các người, người muốn lãng nhục thể xác ta? Có bản lĩnh thì đến đây, ha ha ha.

Trương Ngỗ Tác ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó gục đầu xuống. Quản Tiêu Hàn cảm thấy có chút không ổn, nhưng nàng cũng không dám tùy tiện tới gần. Chỉ thấy trên cơ thịt của Trương Ngỗ Tác toát ra từng giọt nước đen, cơ thể của lão giống như tuyết tan ra. Khó trách lão không hề lo lắng thân thể bị lãng nhục.

Hoa Minh chỉ liếc nhìn lão một cái liền xông vào ngọa thất, điều y càng lo lắng là an nguy của Khâm sai đại nhân. Chỉ thấy hai Cẩm Y Vệ trong phòng nằm co quắp trên đất, Tô Dung đang thăm dò hơi thở của họ, Đoàn Phi gần như bị dọa sợ, ngây ngốc đứng ở đó. Trong phòng vương vãi không ít thuốc độc, còn có rất nhiều độc châm của Lam Ưng Ưng cắm khắp nơi.

- Đại nhân, ngài bị kinh sợ rồi! Đây là thuộc hạ vô năng, xin đại nhân trách phạt.

Hoa Minh hồ thẹn, cũng may Đoàn Phi không bị thương, bằng không cho dù y không tự sát tại chỗ, trở về cũng phải vì thất chức mà bị giam vào đại lao. Chính Đức Hoàng đế nổi giận có thể róc xương róc thịt sống y.

Đoàn Phi khoát tay, nói:

- Không sai, mọi người đều không sao thì tốt rồi, chỉ tiếc Trương Ngỗ Tác đó thế nào rồi?

Tô Dung đứng lên, nói:

- Bọn họ hết cứu rồi, ta đi ra sau thay y phục.

Tô Dung vội vàng rời khỏi, lúc này Hoa Minh mới phát hiện trên người nàng chỉ mặc áo lót, trên đất có một ít vải rách vụn màu trắng, rất nhiều mảnh còn bị thuốc độc làm cháy rụi. Nghĩ là Tô Dung dưới tình thế cấp bách cởi áo khoác bên ngoài của mình che chở cho Đoàn Phi.

Đoàn Phi và Hoa Minh đi ra ngoạ thất, Đoàn Phi liếc nhìn thì thấy thi thể của Trương Ngỗ Tác vẫn chưa tan hết. Quản Tiêu Hàn đang đứng bên cạnh, im lặng không nói, Hoa Minh vội vàng bẩm báo chuyện xảy ra sau cùng với Đoàn Phi. Sau khi Đoàn Phi nghe xong cũng đi tới thi thể của Bách Độc Chân Quân.

Thi thể của Bách Độc Chân Quân trong nháy mắt hóa thành một vũng máu tươi, Đoàn Phi cất giọng nói:

- Mọi người đều cực khổ rồi, công lao của mọi người ta đều ghi nhớ trong lòng, sau khi về kinh tự sẽ bẩm báo lên Hoàng thượng, thăng quan phát tài mọi người đều có phần!

Rất nhiều Cẩm Y Vệ reo hò vui mừng, nhưng Quản Tiêu Hàn tự tay tiêu diệt Bách Độc Chân Quân lại không có vẻ vui mừng. Trên mặt Hoa Minh cũng không có tươi cười, Đoàn Phi cười nói:

- Tiêu Hàn, các người tiêu trừ đại ma đầu này, không những lập đại công, càng loại trừ đại họa cho thiên hạ bá tính, còn có gì không vui sao?

Quản Tiêu Hàn buồn bã nhìn vườn hoa tiêu điều hỗn loạn, nói:

- Không ngờ Bách Độc Chân Quân lại lợi hại như vậy. Nếu không phải các huynh đệ Cẩm Y Vệ liều chết ngăn cản, chỉ sợ đã lão trốn thoát rồi. Ta không dám kể công, công lao đều là của các huynh đệ Cẩm Y Vệ.

Nói xong Quán Tiêu Hàn vẫn nhìn về phía thi thể của Dư Huệ Thịnh cúi đầu thật sâu, làm người ta thay đổi lớn cách nhìn về nàng.

Hoa Minh đi tới trước mặt cô, thấp giọng nói:

- Bất luận cô là thật lòng hay là giả bộ, ta cũng phải cảm ơn cô, vì chính ta, vì huynh đệ Cẩm Y Vệ bọn ta.

Quán Tiêu Hàn không nói, chỉ là hướng về phía y nhè nhẹ vuốt cằm, ánh mắt vừa chuyển, nàng lại đột nhiên kinh ngạc kêu lên:

- Công tử, người đang làm gì thế?

Trong tay Đoàn Phi đang cầm một cây côn gỗ, đang lật xới trong vũng máu của Bách Độc Chân Quân để lại, khiêu quần áo rách nát của lão ra, đẩy những thứ ở phía dưới cùng vẫn chưa bị thuốc độc làm cho hòa tan hết qua một bên. Sau khi nghe thấy chất vấn của Quán Tiêu Hàn hần đặc ý cười nói:

- Đây gọi là tìm chiến lợi phẩm đấy. Giết chết một Boss lớn như vậy, sao có thể không để lại một số đồ quý giá chứ?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Thiên Sát Xuất Thế

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần Thứ Giang Nam

Chương 237: Thiên sát xuất thế

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

- Boss? Thứ đó là gì vậy? Công tử, những thứ đó đều bị máu độc lan dính rồi. Sau khi dùng lửa lớn đốt cháy, lại chôn sâu trong đất, trải qua rất nhiều năm mới có thể tiêu giảm độc tính, công tử huynh.

Đoàn Phi cười nói:

- Đừng ngốc quá, trên đời này làm gì có chất độc lợi hại như vậy, dùng nước tẩy rửa hoặc ném vào lửa một lát thì được rồi. Ha ha, ta tìm được rồi, ở đây còn có một ống đồng, mau mang nước đến, nói không chừng bên trong cất giấu thuốc giải độc đấy!

Cầm Y Vệ nhanh chóng xách nước đến, sau khi được tẩy rửa nhiều lần Đoàn Phi dùng một mảnh vải sạch nhặt ống đồng đó. Sau khi xoay mở nắp đây ra, từ bên trong đổ ra một vật dùng vải lụa rất dày bao bọc. Vừa mở ra xem, đó là một con Tỳ Hưu phi thúy điêu khắc khá tinh xảo.

Con Tỳ Hưu này ước chừng bắp tay của đứa trẻ, dài 10cm, gương nanh múa vuốt rất sống động. Đoàn Phi ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng, lật qua lật lại xem mấy cái, nói:

- Con Tỳ Hưu này tuy đáng giá mấy tiền, nhưng với thân phận như Bách Độc Chân Quân, cũng không trở thành vật tùy thân mang theo. Hơn nữa còn cất giấu trong ống đồng dùng vải lụa bao bọc, quan trọng vậy sao? Chẳng lẽ đây là vật kỷ niệm đáng được trân quý gì?

Sau khi Quản Tiêu Hàn nhìn thấy Tỳ Hưu đó trong ánh mắt lóe hiện một đường tinh quang, nàng thuận miệng trả lời:

- Ta cũng không biết đây là cái gì. Dung nhi muội có biết không? Công tử, còn tìm được vật gì khác không?

Tô Dung cầm lấy Tỳ Hưu chăm chú xem, nói:

- Ta cũng không biết đây là gì, nhưng đoán có thể biết đây có lẽ là một tín vật. Rốt cuộc là tín vật gì ta cũng không rõ. Nói không chừng chính là tín vật chứng môn của Bách Độc môn chẳng.

Đoàn Phi giơ tay muốn lấy lại, Tô Dung lại trực tiếp giấu Tỳ Hưu vào ngực, nàng mỉm cười nói:

- Bất luận thế nào đây cũng là vật quan trọng, hay là ta cất giữ thay huynh nhé.

Đoàn Phi biết nàng đang đề phòng Quản Tiêu Hàn, bất đắc dĩ gật đầu, nói:

- Được rồi, vậy để cô cất giữ được rồi.

Quản Tiêu Hàn làm như không hề để ý nói:

- Công tử, có mấy Cẩm Y Vệ bị thương đã lâu, không điều trị thì không kịp nữa. Dung nhi muội, muội tới chữa thương, ta hộ pháp thay uội, thế nào?

Tô Dung không chút do dự cự tuyệt nói:

- Không cần. Hoa Minh, người bị độc chưởng làm tổn thương, đều đưa vào ngọa thất. Đại nhân, xin ngài hộ pháp cho tiểu nữ. Quá trình trị thương liên quan riêng tư của phái, tuyệt không thể nhìn. Người khác không được tới gần ngọa thất trong vòng mười thước.

- Không thành vấn đề.

Hoa Minh cảm động nhận lời, sau đó chỉ huy Cẩm Y Vệ đưa người bị thương vào trong ngọa thất. Đoàn Phi đang định muốn vào, đột nhiên nghe phía xa có người kêu to:

- Để ta vào, ta muốn gặp Khâm sai đại nhân. Đoàn đại nhân, cứu mạng, cứu mạng.

Đoàn Phi dừng bước, quay đầu nhìn một cái, Hoa Minh vội vàng nói:

- Đại nhân, ty chức đi xem thử là ai đang hô cứu mạng, bất luận thế nào ty chức cũng sẽ tạm thời giữ họ lại đợi đại nhân ra xử lý sau.

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Người mau đi đi, còn chuyện phóng lửa thiêu thi thể cũng không được chậm trễ. Người chết hậu táng, người bị thương trọng thương, người có công ban thưởng thêm, đi đi.

Hoa Minh cảm kích nói:

- Đa tạ đại nhân ân điểm, ty chức đi làm ngay.

Đoàn Phi và Tô Dung đi vào căn phòng, khóa chặt cửa sổ. Hoa Minh dặn dò La Siêu Huy xử lý thật tốt hậu sự của các huynh đệ. Chỉ nghe đằng trước lại đang hô to cứu mạng, y đang định đi đến xem, trong lòng do dự một chút, xoay đầu nhìn về phía Quán Tiêu Hàn. Quán Tiêu Hàn mỉm cười, nói:

- Rốt cuộc các người vẫn không tin ta. Cũng được, ta theo huynh đi lên xem thử, rốt cuộc là ai đang gọi cứu mạng.

Hoa Minh cười khan một tiếng, giải thích qua loa, hai người vội vàng đi về phía trước, chỉ thấy trước nha phủ hai đội nhân mã của Tô Châu vệ đang giăng co. Trong đó một bên người ít, kẻ dẫn đầu cả người máu đỏ, đầu tóc rối bời quần áo rách nát, hai tay đều cầm một thanh đao thép, vừa vung múa xung quanh ngăn chặn đao thương của kẻ địch đánh tới, vừa lớn tiếng gọi cứu mạng.

Bên còn lại người nhiều thế đông, kẻ dẫn đầu nhìn quan y có lẽ là một tên Thiên hộ, y dùng vải trắng quấn đầu, đang hùng hùng hổ hổ suất lĩnh thuộc hạ vây đánh đối phương.

Hoa Minh còn cho rằng xảy ra chuyện gì, thấy binh lính Tô Châu vệ đang đánh nhau, y chau mày, phần nộ quát:

- Tất cả dừng tay lại cho ta!

Người dùng vải trắng quấn đầu chính là Thiên hộ Kiều Lỗi. Sau khi y bị Hàn Tinh dọa ngất trời lại vọt qua một bên, lúc hỗn loạn Hàn Tinh không rảnh để ý đến y, kết quả thuộc hạ thân tín của y tìm cơ hội cứu y đi. Kiều Lỗi quay lại dẫn đại đội nhân mã chạy đến bắt Hàn Tinh. Không ngờ Hàn Tinh lại hô to hét lớn, cuối cùng kinh động Khâm sai đại nhân.

Kiều Lỗi vẫn chưa chịu dừng ta biết nếu chuyện này bị Khâm sai biết, cho dù y giữ được cái đầu chỉ sợ cũng không giữ được cái mũ trên đầu. Nếu đi trước một bước giết Hàn Tinh diệt khẩu, cho dù là Khâm sai nghi ngờ, chỉ cần mình trên dưới lo lót, kín miệng một chút, có lẽ vẫn có thể qua được.

Kiều Lỗi phát ra một tiếng húyt sáo, người bao vây Hàn Tinh công kích càng chặt chẽ. Hoa Minh thấy càng ngày chuyện càng không ổn, thấy thế giận tím mặt, khi nào lính sở vệ nhỏ nhoi dám xem nhẹ quyền uy của Cẩm Y Vệ như thế? Cái gì có thể nhịn được chứ cái này thì không thể!

Hoa Minh sắc mặt trầm xuống, phát tay quát:

- Người đâu, bắt tất cả nhóm phản tặc bao vây nha môn ý đồ tạo phản này lại cho ta.

Ngoại trừ Kiêu Lỗi và một số ít người ra, bao gồm người người của Hàn Tinh ở bên trong đều là bị ép. Thấy Cẩm Y Vệ như lang như sói xông đến, nhất thời chạy trốn tán loạn. Kiêu Lỗi thấy tình thế không ổn cũng định quất ngựa chạy, nhưng Hoa Minh sớm đã chú ý đến y. Hoa Minh nhất thời phóng lên, vút lên không trung quát to:

- Bỏ binh khí xuống bó tay chịu trói, bằng không giết không tha!

Kiều Lỗi quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy thân ảnh của Hoa Minh bay nhào tới đột nhiên biến sắc, thân hình như cá chuồn đó làm y mất đi lòng kháng cự, mà y cũng không có khả năng chống cự. Hoa Minh một chưởng đánh y ngã xuống ngựa, tu hú sẵn tổ cưỡi lên ngựa, quát to:

- Tất cả dừng tay lại cho ta.

Lần này không ai dám làm trái mệnh lệnh của y nữa, hiện trường hỗn loạn nhất thời dừng lại. Chỉ có tiếng hô quát của Cẩm Y Vệ và tiếng leng keng của bọn binh lính bỏ đao thương rớt lên đất.

Kiều Lỗi từ trên đất bò dậy, vẻ mặt kinh hoảng nói với Hoa Minh:

- Tướng quân đại nhân, tên Hàn Tinh đó là gian tế, lúc này chính là y dẫn thích khách vào.

Lỗ tai của Hàn Tinh rất thính, cách rất xa cũng nghe thấy tổ cáo nhỏ của Kiều Lỗi, gã giận dữ hét:

- Ta không phải gian tế, ta không phải gian tế. Ta người đầu tiên xông vào đám lửa tại chỗ chém chết bảy tên thích khách, có đầu người làm chứng, các huynh đệ cũng đều nhìn thấy. Ta ngược lại muốn hỏi ông, Kiều Thiên hộ tướng quân, lúc thích khách giết người phóng hỏa ngài đi đâu!

Binh lính bên cạnh Hàn Tinh đồng thanh hô ứng, Kiều Lỗi không dám giáp mặt đối chất với Hàn Tinh, y dùng lưng ngăn cản tầm nhìn của mọi người, từ trong ngực móc ra một túi đồ, dâng lên trước mặt Hoa Minh, thấp giọng nịnh bợ cười nói:

- Tướng quân, ở đây có ngân phiếu mấy ngàn lượng. Ngài nhân lúc loạn giúp ta giết tên Hàn Tinh này nhé.

Nếu như không có kinh động đến Khâm sai, Hoa Minh nói không chừng sẽ nhận lấy ngân phiếu này, nhưng bây giờ không thể nhận rồi. Huống hồ y còn nhớ lúc này khi mình quát lệnh dừng tay, tên này giả vờ câm điếc. Hoa Minh thần sắc lạnh lùng, tóm lấy cái bọc vải giơ cao cao lớn tiếng quát:

- Người này hối lộ trước mặt mọi người, tất có việc không thể nói cho người ta biết. Người đâu, bắt lấy cho ta.

Kiều Lỗi có khổ không nói nên lời, Cẩm Y Vệ ấn chặt lấy y, cổ hai tay trói gông lại tại chỗ. Hàn Tinh hoan hô một tiếng, ném song đao trong tay, cười lớn nói:

- Kiều Lỗi, không ngờ người cũng có ngày hôm nay. Khâm sai đại nhân con mắt tinh tường, tự sẽ điều tra ra ác tích của người, ngày tháng an nhàn của người kết thúc rồi.

Kiều Lỗi sắc mặt xám xịt, cuối đầu ừ rừ không nói thành tiếng. Hoa Minh cười ngửa đi tới trước mặt Hàn Tinh, Cẩm Y Vệ đang định bắt người, Hoa Minh quát:

- Đứng, vừa nhìn thì biết những người này là dũng sĩ của Đại Minh ta, sao có thể vô tội chịu trói? Không biết vị tướng quân mặt đầy sát khí này xưng hô thế nào?

Hàn Tinh phúi tay, há to miệng chỉ vào mình cười nói:

- Tướng quân là nói chuyện với tiểu nhân sao? Tiểu nhân tên Hàn Tinh, chỉ là một tiểu giáo mà thôi, không dám nhận danh xưng tướng quân.

Hoa Minh nhìn nhìn dáng vẻ thảm hại và bảy cái hồ lô trên trên thắt lưng của gã, thần sắc hơi động, nói:

- Với võ dũng của người trở thành tướng quân chỉ là chuyện sớm muộn, gọi sớm một chút cũng không sai lắm. Thích khách phát động như thế nào, là làm sao bị quét sạch? Tại sao các người tranh đấu? Người nói rõ ràng cho ta, đợi lát nữa ta dẫn người đi tham kiến Khâm sai đại nhân.

Hàn Tinh mừng rỡ, mạch lạc trôi chảy, ăn nói rõ ràng, thêm mắm thêm muối, tỉ mỉ nói ra quá trình từ lúc thích khách phát động tới khi mình hăng hái giết địch và Kiều Lỗi tham công muốn hãm hại mình.

Ấn tượng của Hoa Minh đối với gã rất tốt, mỉm cười nói:

- Hàn Tinh, người quả nhiên là một tướng tài, người có muốn vào Cẩm Y Vệ không?

Hàn Tinh sững sốt, ấp úng không nói nên lời. Quản Tiêu Hàn vẫn không lên tiếng, lúc này nàng lại ngắt lời:

- Hàn tướng quân, gia nhập Cẩm Y Vệ chi bằng gia nhập Đông Xưởng, ta có thể làm người tiến cử cho người, người thấy thế nào?

Hàn Tinh cứng lưỡi, Hoa Minh xoay người giận dữ với Quản Tiêu Hàn nói:

- Quản cô nương, cô là ý gì?

Quản Tiêu Hàn tự nhiên cười nói, Hoa Minh không khỏi có chút tâm thần rung động, y miễn cưỡng chuyển dời ánh mắt, Quản Tiêu Hàn nói:

- Thấy dáng vẻ của Hàn tướng quân chính là không muốn vào Cẩm Y Vệ, Hoa tướng quân tội gì ép người chứ?

Hàn Tinh nhân cơ hội thổ lộ:

- Được hai vị để mắt đến, Hàn Tinh từ nhỏ lập lời thề, muốn ở chiến trường vì nước giết địch, ý tốt của hai vị Hàn Tinh chỉ có tâm lĩnh.

Cẩm Y Vệ là lực lượng bảo vệ Hoàng đế, chống đỡ kẻ địch bên ngoài không phải phạm vi chức trách của bọn họ. Lý do này của Hàn Tinh rất chân thành, Hoa Minh có chút thoải mái, y gật đầu với Hàn Tinh, nói:

- Được rồi, ta không ép người, nếu người thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta.

Hàn Tinh liên thanh đáp lời, Hoa Minh dẫn Kiều Lỗi cả mặt tối tăm và gã tới hậu viện Ô phủ, chỉ đợi Khâm sai đại nhân ra.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Che Chở

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần Thứ Giang Nam

Chương 238: Che chở

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Qua rất lâu Đoàn Phi mới phần chấn tinh thần lại, mở cửa đi ra ngoài, sau đó là Tô Dung về mặt có chút mệt mỏi, đối diện với ánh mắt quan tâm của Hoa Minh, Đoàn Phi khẳng định gật đầu. Hoa minh mừng rỡ, vội vàng giới thiệu lai lịch của Hàn Tinh và Kiều Lỗi một chút, sau đó liền cáo tội rồi khỏi, vào ngoạ thất đi hỏi thăm những đồng bạn bị thương đó.

Ánh mắt của Đoàn Phi nhìn về phía Hàn Tinh và Kiều Lỗi. Hàn Tinh ưỡn ngực tiến lên bái kiến, Kiều Lỗi lại rũ rượi như bùn té lên đất. Đoàn Phi gật đầu, nói với Hàn Tinh:

- Tình hình bên ngoài thế nào? Các huynh đệ bị thương tình hình thế nào rồi?

Hàn Tinh cảm kích nói:

- Tạ ơn đại nhân quan tâm, huynh đệ bên ngoài không có thương vong, đa số đều là trúng khói độc. Tiểu nhân ứng biến kịp thời, tình hình bọn họ bây giờ đều ổn định, đã mời thầy thuốc đến, đang nấu thuốc hết chất độc cho bọn họ.

Đoàn Phi nhẹ lòng nói:

- Như vậy thì tốt, bản quan không ngờ đối phương sẽ phóng hỏa, hơn nữa còn dùng độc, suýt nữa hại mọi người. Hàn Tinh, lần này người lập công rồi, bản quan sẽ không bạc đãi người. Bây giờ người nói thử xem rốt cuộc giữa người và Kiều Lỗi là xảy ra chuyện gì?

Hàn Tinh thêm mắm thêm muối nói một lượt tình hình mình vào ngũ cho đến bị Kiều Lỗi tham công ức hiếp cho Đoàn Phi. Đoàn Phi sau khi nghe xong lạnh lùng nói với Kiều Lỗi:

- Kiều Lỗi, lời của Hàn Tinh người có dị nghị gì không?

Kiều Lỗi biết không thể cãi lại, y chỉ có thể không ngừng dập đầu nói:

- Đại nhân tha mạng, tiểu nhân nhất thời hồ đồ! Đại nhân tha mạng!

Đoàn Phi lạnh lùng quát:

- Áp giải đi cho ta, đợi sau khi Quan chỉ huy về hãy xử trí. Hàn Tinh, đại đội ngàn người của Kiều Lỗi tạm thời giao cho người trong coi, đợi ta và Dương Khâm sai, Quan chỉ huy thương lượng sau.

Cửa hậu viên Thạch Bân lớn tiếng bẩm báo:

- Khâm sai đại nhân, Quan đô ti đến.

Đoàn Phi vội vàng tiến lên nghênh tiếp, nhìn hai người mỉm cười nói:

- Dương đại nhân, Quan chỉ huy, sao các ngài dặt tay nhau đến vậy? Đúng lúc có chuyện muốn tìm các ngài thương lượng.

Sắc mặt của Dương Thận và Quan Tuấn Huy đều không tốt lắm, mặt Quan Tuấn Huy đen sẫm chấp tay với Đoàn Phi nói:

- Đoàn đại nhân, lúc nãy ty chức được tin nói có người bức ép xông vào cửa, vì thế liền vội vàng chạy đến xem xét. Phát hiện binh lính giữ cửa Đông bị thương mấy người, mấy người đang bảo vệ một người có thân hình to lớn từ cửa Đông leo tường xông ra ngoài. Lúc đó trời rất tối, lại khá hỗn loạn, vì vậy chưa thể xác nhận người đó có phải là Vương Đường không.

Đoàn Phi gật đầu, nói:

- Theo ta thấy nhất định là Vương Đường không nghi ngờ. Lão ở Tô Châu đã là sơn cùng thủy tận, không nhân lúc loạn rời khỏi chỉ sợ cũng không đi được nữa.

Quan Tuấn Huy nói:

- Phải, ty chức cũng nghĩ như vậy, ty chức đã phái ra một đội người dọc đường lần theo dấu vết, hy vọng có thể đuổi kịp.

Đoàn Phi biết hy vọng xa vời, hần cười nói:

- Vương Đường đến giờ đã không đủ gây song gió, người bên cạnh lão cũng sẽ khai trừ lão. Một lão thái giám không quyền không thế còn có thể có uy hiếp gì chứ? Dương đại nhân không ngại đưa ra một thông báo, về hình truy nã trong phạm vi cả nước.

Dương Thận lại nói:

- Đoàn đại nhân không thể xem nhẹ, Vương Đường có lẽ mang theo không ít ngân phiếu và sổ sách, đánh hổ không chết tất để lại hậu hoạn.

Đoàn Phi nói:

- Dương đại nhân lo lắng rất đúng, nhưng cũng không cần nóng vội, sổ ngân phiếu đó không có dấu mốc.

Quản Tiêu Hàn thỉnh mệnh nói:

- Công tử, Vương Đường nghĩ chắc chưa chạy được xa. Vin đại nhân cho ta một con ngựa tốt và một lệnh tiễn rời thành. Ta sở trường truy dò tung tích, chỉ bằng đuổi theo thử xem.

- Được rồi, tự cô phải cẩn thận, Đoàn Phi nói. Mục đích khác của Quản Tiêu Hàn đến Tô Châu chính là lấy đầu của Vương Đường, Đoàn Phi không có lý do gì ngăn cản. Dương Thận ngược lại kiến nghị nói:

- Quản tiểu thư, nếu gặp được Vương Đường, cố gắng bắt sống về.

Quản Tiêu Hàn đáp một tiếng, phiêu nhiên đi. Đoàn Phi lại biết nếu Vương Đường bị nàng đuổi theo, cho dù có mười cái mạng cũng sẽ Game over. Trương Nhuệ tuyệt đối sẽ không cho Vương Đường sống sót uy hiếp đến mình.

Định thần trở lại, Đoàn Phi nói với Quan Tuấn Huy:

- Quan đại nhân, ngài có biết Thiên hộ Kiều Lỗi thuộc hạ của ngài và tiểu giáo Hàn Tinh thuộc hạ của y xảy ra tranh chấp trước nha phủ, suýt chút nữa gây nên đại họa không?

Quan Tuấn Huy kinh hãi, nói:

- Ty chức không biết, ty chức đến vội vàng, cũng chưa chú ý đến trước phủ nha có tranh chấp gì, cũng chưa có người thông báo Kiều Lỗi của ty

chức? Ty chức biết rồi, nhất định là Kiều Đồng ttri giấu diếm ty chức chuyện này, để ty chức truyền y đến hỏi chuyện.

Chỉ huy Đồng Tri thuộc hạ của Quan Tuấn Huy là đại ca của Kiều Lỗi. Sau khi bị truyền vào sắc mặt y trắng bệch hướng về phía hai vị Khâm sai và lãnh đạo trực tiếp của mình quỳ một gối, nói:

- Ty chức Kiều Hâm Chỉ huy Đồng tri Tô Châu vệ tham kiến hai vị Khâm sai và Chỉ huy sứ đại nhân.

Quan Tuấn Huy cả giận nói:

- Kiều Hâm, Kiều Lỗi đệ đệ người tranh chấp với cấp dưới trước phủ nha Tô Châu, làm cho hỗn loạn, may được Cẩm Y Vệ trấn áp mới chưa tạo nên sai lầm lớn. Xảy ra chuyện như vậy người lại vẫn che giấu ta, người cho rằng có thể giấu được sao?

Kiều Hâm giương cổ nói:

- Đại nhân, Kiều Lỗi là đệ đệ ruột của tiểu nhân a!

Quan Tuấn Huy cả giận nói:

- Vì đệ đệ ruột thì có thể dối gạt quan trên? Đệ đệ ruột thì có thể ức hiếp thuộc hạ, cưỡng chiếm công lao? Kiều Hâm, ta vẫn luôn nể trọng người, không ngờ người lại làm ta thất vọng như vậy.

Kiều Hâm không nói, Quan Tuấn Huy tức giận hướng về phía hai vị Khâm sai thỉnh ý nên xử trí thế nào. Tên Kiều Hâm này rõ ràng là thuộc hạ thân tín của Quan Tuấn Huy. Đệ đệ y vô năng, nhưng bản thân y lại là một người thông minh tháo vát. Từ phương diện cực lực bảo vệ đệ đệ làm cho Đoàn Phi có chút cảm động, Đoàn Phi nói:

- Theo ta thấy Kiều Đồng tri cũng không có sai lầm lớn, phạt bổng lộc ba tháng là được. Tên Kiều Lỗi à, nhát gan, phiền phức vô năng cùng cực, không thể tiếp tục giữ trong quân, cho về nguyên quán làm nghề nông được rồi, chức vị Thiên hộ đó do Hàn Tinh thế chỗ. Không biết Dương đại nhân và Quan Chỉ huy dị nghị thế nào?

Quan Tuấn Huy vội vàng nói:

- Đoàn đại nhân xử trí công bằng, ty chức không có dị nghị

Dương Thận gật đầu, chuyện này cứ quyết định như vậy. Kiều Hâm cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, biết Khâm sai đại nhân hạ thủ lưu tình, bằng không đệ đệ y không chết cũng phải bị lột da. Sau khi tạ ơn ba vị đại nhân y kéo đệ đệ không nên thân đi, còn Hàn Tinh lại vui mừng gửi lời tạ ơn với ba vị đại nhân. Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Hàn Tinh, trước kia Kiều Lỗi ức hiếp người, cướp đi công lao của người tại sao người không thượng cáo cũng không gây chuyện, tại sao bây giờ lại không nhịn được?

Hàn Tinh cả mặt đỏ lên, nói:

- Tiểu nhân từng thượng cáo rồi, không ngờ quay đầu thì bị Kiều Lỗi dẫn người bắt đánh một trận đau đớn. Lúc này tiểu nhân biết y có ca ca là Kiều Đồng tri, sau đó cũng không dám thượng cáo nữa. Cái tên của tiểu nhân thường bị người ta mang ra làm trò cười, so sánh với Hàn Tín đại tướng triều Hán, cho nên tiểu nhân cũng biết đạo lý của nhẫn nhục chịu đựng. Hôm nay tiểu nhân mượn uy hộ của Khâm sai đại nhân mới dám kháng cự với y, xin đại nhân thứ tội!

Đoàn Phi ha ha cười lên, vỗ vai gã, nói:

- Quả nhiên người rất có tiềm lực, cố lên.

Theo lý mà nói tên may mắn và thông minh này phải nên nhân cơ hội cáo từ mà đi, không ngờ gã lại có chút chần chừ. Đoàn Phi đột nhiên hiểu ý nói:

- Người yên tâm đi, có Quan đại nhân chiếu ứng, Kiều Đồng tri đó sẽ không xảy giày người.

Tuy Hàn Tính không biểu cái gì gọi là xỏ giày, vì những năm này hoạt động xỏ giày vẫn chưa đạt đến trình độ phổ biến toàn dân. Nhưng gã lại hiểu ý của Đoàn Phi, lúc này gã cảm kích vạn phần, yên tâm to gan đi.

Quan Tuấn Huy hướng về phía hai vị Khâm sai thỉnh tội, chút chuyện nhỏ này hai người không không để trong lòng, Sau khi trao đổi vài câu Quan Tuấn Huy và Dương Thận lần lượt rời khỏi, Đoàn Phi quay đầu nói với Tô Dung:

- Dung nhi, cô cảm thấy Quân Tiêu Hàn lần này đi có đuổi kịp Vương Đường không?

Tô Dung nói:

- Ta đoán không được, nhưng cho dù tỷ ấy giết Vương Đường rồi, tỷ ấy cũng có thể che giấu, nói mình không có đuổi kịp.

Đoàn Phi gật đầu, nói:

- Xem ra cô cho rằng cô ấy vẫn có cơ hội khá lớn đuổi kịp Vương Đường.

Tô Dung nói:

- Đại nhân, bây giờ ngài đừng nghĩ số ngân lượng trên người Vương Đường nữa. Trước mắt còn có một vụ án chưa phá, còn có độc nữ chưa thu xếp xong nữa đấy!

Đoàn Phi lại lần nữa bị Tô Dung đoán trúng tâm sự, mặt dày không khỏi đỏ lên. Bây giờ Vương Đường đối với hần không có uy hiếp gì, duy nhất hần vướng bận chính là ngân phiếu trên người Vương Đường.

Tâm tư trở lại với vụ án, Đoàn Phi bất giác có chút đau đầu. Vì Bách Độc Chân Quân nhúng tay vào, Triệu Ngạn nghi phạm lớn nhất vụ án này không hiểu sao chết cả rồi. Vụ án này làm sao điều tra tiếp? Tiểu cô nương đó thu xếp thế nào? Những cái này vốn không nên trở thành vấn đề.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Giáo Kế Đại Hiện Huyết

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần Thứ Giang Nam

Chương 239: Giáo kế đại hiện huyết

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Đoàn Phi thở dài, nói:

- Dung nhi, cô đi chăm sóc Triệu Hiếu Xuân đi, bây giờ ta không muốn gặp cô ấy.

Tô Dưng ừ một tiếng, nói:

- Chúng ta dẫn cô ấy về Hành Viên nhé?

Đoàn Phi gật đầu lại lắc đầu, nói:

- Tên Sử Diễn đó cho người thả đi, căn bản y đã không có nghi ngờ.

Một đêm trôi qua, Đoàn Phi gần như không có ngủ, tâm tình hẫng rất trầm trọng, hoàn toàn không có tâm trí ngủ. Lúc sáng sớm, hẫng giống như thường ngày sau khi tu luyện xong Tô Dung mới bừng nước đến, Đoàn Phi hỏi:

- Quản cô nương về chưa?

Tô Dung bĩu môi, nói:

- Vừa thức dậy thì nhớ đến tử yên tâm đi, tử yên không có dễ chết như vậy đâu.

Đoàn Phi ha ha cười nói:

- Cô vẫn không biết sao? Ta nghĩ đến là ngân phiếu của Vương Đường mà. Tối qua tiểu cô nương đó ngủ được không?

Trên mặt Tô Dung xuất hiện một thần sắc kỳ lạ, cô chần chừ nói:

- Công tử, ta cảm thấy tiểu cô nương đó có chút cổ quái.

Đoàn Phi nói:

- Hả? Cô ấy cổ quái thế nào? Là hoảng sợ ngây ngốc hả?

Tô Dung thấp giọng nói:

- Cô ấy quá lãnh tĩnh, ngoại trừ lúc vừa thấy thi thể Triệu Ngạn khóc một trận, sau đó cô ấy tỏ ra vô cùng lãnh tĩnh, quả thật không giống một đứa trẻ. Ta thấy lúc cô ấy nói chuyện với mẫu thân, cô ấy tỏ ra rất lãnh đạm, cho ta cảm giác có chút giống với Giang Lương đó.

Đoàn Phi suy nghĩ một chút, nói:

- Lãnh tinh của cô ấy có thể là hai năm nay tu luyện mà có, ta sớm cảm thấy cô ấy không giống đứa trẻ. Rất có thể là sau khi nhà gặp đại biến phụ thân lại bỏ mặc gia đình, tâm trí của cô ấy nhanh chóng trở nên trưởng thành. Còn về cô ấy tỏ ra lãnh đạm với mẫu thân, rất có thể là vì cô ấy nghe được những lời đồn nhảm đó, rất thất vọng với mẫu thân của mình.

Tô Dung nói:

- Không chỉ là thất vọng, ta cảm thấy đứt khoát có thể gọi là oán hận.

Đoàn Phi cười nói:

- Được rồi, chúng ta giả định một chút. Tối đó, Triệu Ngạn uống say, sau khi Triệu Hiếu Xuân nghe nói chuyện của mẫu thân rất tức giận, thế là cô ấy mai phục trong hẻm nhỏ, đợi lúc mẫu thân đi vào chỗ tối liền không chút do dự giết bà ấy. Khả năng này rất có thể, tuy gượng ép một chút, hận là một câu chuyện. Dù sau cô ấy không phải người bẩm sinh máu lạnh, có lẽ là sẽ mắng chửi mà ấy, sẽ hận bà ấy, nhưng tuyệt đối sẽ không có động cơ giết người.

Tô Dung nói:

- Vậy thì chưa chắc, người trong lúc nóng giận cái gì cũng có thể làm

Đoàn Phi bất đắc dĩ nói:

- Cô cảm thấy cô ấy là hung thủ, vậy thì dùng nhân thần chiếu yêu của cô đi soi thử thì được rồi. Chúng ta đánh cược nhé? Nếu cô ấy là hung thủ, hiệp ước hai năm giữa chúng ta phá bỏ từ nay. Nhưng nếu cô ấy không phải là hung thủ vậy thì cô ở bên cạnh ta thêm hai năm. Thế nào? Rất công bằng chứ?

Tô Dung do dự, nói:

- Ta mới không đánh cuộc, cô ấy có phải là hung thủ không liên quan gì với ta?

Đoàn Phi cười to ba tiếng, nói:

- Cô chợt dạ rồi. Như vậy đi, chúng ta làm một thử nghiệm, từ phản ứng của Triệu Hiểu Xuân thì có thể biết cô ấy có giết người không.

Tô Dung hiểu kỳ hỏi:

- Thử nghiệm gì?

Đoàn Phi thần bí cười, dựng ngón tay trở lên lắc lư trước mặt.

Đoàn Phi đi đến phủ Tô Châu, qua một đêm tu sửa, căn phòng bị cháy rụi trước phủ nha đã được tu sửa xong. Đoàn Phi lại thẳng đường lần nữa, thăm vấn mấy nghi phạm Nhậm Đông.

Những người này đều từng ôm ảo tưởng với Triệu thị, thậm chí còn từng nửa đường chặn đường Triệu thị. Dưới xác nhận của Vương lão ngũ và Sử Siêu, bọn họ đều nhận tội. Nhưng lúc hỏi có giết người không, bốn người này đều kiên quyết không thừa nhận.

Tô Dung đột nhiên từ sau hậu đường đi ra thì thăm với Đoàn Phi một lúc. Đoàn Phi gật đầu, quát với bốn người đang quỳ bên dưới nói:

- Vụ án có manh mối mới, bản quan đã biết là ai giết Triệu thị rồi. Nhậm Đông, người có biết tội không!

Nhậm Đông sợ thoát tim, cuống quýt xua tay nói:

- Đại nhân, sao có thể là tiểu nhân. Tiểu nhân không giết người, thật sự là vậy. Hôm đó tiểu luôn ở nhà, sao có thể chuồn ra ngoài giết người?

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Cái này cũng không chắc, nhà các người cách nơi Triệu thị bị giết gần như vậy, người lợi dụng thời gian đi tiểu thì có thể đi mấy bận. Giết mấy nữ lưu như Triệu thị quả thật là dễ như trở bàn tay.

Nhậm Đông kinh hãi nói:

- Đại nhân, tiểu nhân oan uổng, tiểu nhân không có giết người.

Đoàn Phi thân nhiên nói:

- Nếu không phải hôm qua tra khảo không cần thậm là chết Triệu Ngạn, bản quan hôm nay nhất định muốn dùng đại hình với người. Nhưng không động hình bản quan cũng có cách kiểm chứng người có phải là hung thủ không. Bốn người các người đều thành thật trả lời ta, trong hai ba năm qua trên tay các người có dính máu không?

Nhậm Đông lắc đầu nói:

- Đại nhân, tiểu nhân luôn an phận thủ thường, lại không giết heo, trên tay làm gì có vết máu.

Ba người khác cũng lần lượt lắc đầu, Đoàn Phi nói:

- Bản qua có cách nghiệm chứng trên tay các người có dính qua lượng máu lớn không. Các người cần phải biết rõ, chớ lúc bị tra ra mới giáo hoạt, tới lúc đó bản quan phải trở mặt không nhận người.

Nhậm Đông và hai người khác nghĩ ngợi, vẫn lắc đầu, người còn lại do dự nói:

- Đại nhân, ba năm trước tiểu nhân từng đánh nhau với người ta, tay bị vết cấn, chảy rất nhiều máu. Đại nhân nếu không tin có thể kiểm tra.

Đoàn Phi tỉ mỉ hỏi tình hình vết thương tay y cùng với tình hình chảy máu, nói:

- Người chỉ là ngón tay bị cắn bị thương, máu tuyệt đối sẽ không chảy đầy cánh tay, người đâu, ời nước thánh!

Thạch Bân và Hồng Bang mang đến một chậu nước, đặt trước mặt bốn người, Đoàn Phi nói:

- Bốn người các người duỗi thẳng tay ra cho ta, tùy tùng của bản quan sẽ dùng gáo dội nước thánh vào. Tay của ai sau khi gội nước thành biển sắc thì chứng tỏ tay của họ từng dính qua máu tươi.

Nhìn thấy dáng vẻ không tin lắm của bốn người, Thạch Bân dương dương đắc ý nói với họ:

- Các người đều biết vụ án của Chu An đúng không? Hơn ba năm rồi, sà nhà trải qua không biết bao nhiêu lần rửa sạch, vết máu trên đất vẫn bị đại nhân dùng nước thánh phát hiện ra. Nước thánh đây biết không? Cái này chính là Quan Âm Bồ Tát đêm khuya báo mộng cho đại nhân nhà ta mới chế ra được, dùng để nghiệm vết máu của Trần Niên, vừa thử nghiệm liền chính xác. Năm đó Bố chính sứ Trần đại nhân và Án sát sứ Hàn đại nhân còn có Vương Đường công công cũng tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không sai.

Đoàn Phi quát:

- Bớt nói nhảm đi, gội nước thánh cho ta!

Thạch Bân và Hồng Bang đáp một tiếng, vòi nước thánh tưới lên tay bốn người.

Bốn người chăm chú nhìn tay của mình, nha dịch hai bên cũng mở to mắt. Bên cửa nhỏ phía sau đại đường thò ra một cái đầu, hai mắt cũng hiếu kỳ nhìn cánh tay duỗi thẳng của bốn người.

Qua không bao lâu, một trong số đó đột nhiên lớn tiếng gọi:

- Đại nhân, đúng là xuất hiện rồi. Tiểu nhân ba năm trước bị người ta cắn bị thương ở tay, không ngờ vết máu vẫn còn, nước thánh quả nhiên linh nghiệm. Đại nhân, trên tay tiểu nhân ngoại trừ ngón tay cái bị thương ra không có vết máu xuất hiện, điều này chứng tỏ tiểu nhân không phải hung thủ phải không?

Đoàn Phi không trả lời mà chỉ ừ một tiếng, ánh mắt quét lên cánh tay của ba người còn lại. Thạch Bân không đúng lúc nói:

- Đại nhân, trên tay bọn họ cũng không có vết máu, xem ra cũng không phải là hung thủ.

Đoàn Phi bực tức xua tay nói:

- Thôi đi, bãi đường, bản quan nghĩ cách khác điều tra hung thủ, bãi đường!

Đoàn Phi nổi giận dùng dùng đi nhanh tới hậu đường, bóng người chợt lóe trước mặt, hắn vẫn không nhìn rõ là ai liền hoảng sợ quát lớn nói:

- Người đâu, có thích khách!

Thạch Bân kinh hãi, vội vàng xông lên trước, bắt bóng người đó dẫn đến trước mặt Đoàn Phi, nói:

- Đại nhân, thích khách đã bị chúng tôi bắt được rồi.

Triệu Hiếu Xuân sợ đến sắc mặt thay đổi, vội nói:

- Ta không phải thích khách, là Tô tử tử dẫn ta đến

Tô Dung cũng nói:

- Đại nhân, cô ấy là Triệu Hiếu Xuân, không phải thích khách.

Đoàn Phi nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Hôm qua thích khách náo loạn, giờ ta lại bị Triệu Hiếu Xuân làm cho hết hồn. Bản quan không phải hồ báo, người thấy bản quan đến, tại sao hoảng sợ trốn tránh?

Tô Dung cười nói:

- Đại nhân, quan uy của ngài càng ngài càng to, một tiểu cô nương như cô ấy không bị ngài dọa ngất đã là may rồi.

Triệu Hiếu Xuân liên tục gật đầu, Đoàn Phi cười nói:

- Được rồi, là ta không đúng. Tiểu cô nương, nếu là bản quan dọa người, thì mời người ăn chút gì để an ủi nhé. Dung nhi, đi lấy ngân nhĩ ướp lạnh của bản quan đến đây. Mọi người vất vả rồi, ăn một chút át mẻ, tinh táo tinh thần tiếp tục tra án.

Triệu Hiếu Xuân liền nói không dám. Đoàn Phi không nói gì lại bảo Tô Dung lấy thêm cho cô ấy một chén.

Đoàn Phi khi khi uống một bát xuống bụng, lúc này mới sáng khoái nói:

- Thật là thích nhĩ tiểu cô nương. Sao người chỉ nhìn ta mà không uống thế? Thứ này phải một hơi uống xuống mới ngon. Từ trán lạnh đến bàn chân, đầu năm nay cũng hưởng thụ chút này.

Triệu Hiếu Xuân thè lưỡi, học theo Đoàn Phi một hơi uống bát ngân nhĩ ướp lạnh xuống bụng. Cô cả đời vẫn chưa nếm qua thứ đồ ướp lạnh, chỉ cảm thấy từ miệng tới bụng lạnh buốt, cảm giác quả nhiên rất dễ chịu. Đương nhiên, nếu là giữa mùa hè có thể uống được thứ đồ ướp lạnh thì tốt hơn. Bây giờ cuối tháng chín âm lịch, thời tiết không có nóng bức, uống nước lạnh vào bụng, dạ dày làm việc không tốt sẽ khó tiêu hóa.

Sau khi cảm giác mát mẻ trôi qua Triệu Hiếu Xuân lại cảm thấy trên người có chút khô nóng, Đoàn Phi lại nói:

- Dung nhi, đi lấy thêm một ít bàn đào cắt trong hầm đến, ọi người nếm thử.

Lúc bàn đào mang ra, Triệu Hiếu Xuân cảm thấy mình giống như muốn bay lên, nhìn thấy chính là bàn đào lúc nhỏ từng ăn, cô bất giác thèm nhỏ dãi. Cũng may Tô Dung rất nhanh đưa một quả vừa to vừa đỏ vào tay cô. Triệu Hiếu Xuân cũng không khách khí, cô há to miệng cắn vào trái đào, nước bàn đào chảy ra ngoài, theo mặt và tay cô chảy xuống đất.

- Trông muội giống như con mèo con. Nào để tỷ tỷ lau mặt, lau tay uội. Tô Dung liếc Đoàn Phi một cái, cầm khăn lông có một mặt ẩm ướt, lau mặt lại lau tay cho Triệu Hiếu Xuân.

Đoàn Phi nói:

- Khăn lông làm sao lau sạch được? Tay dính dính không thoải mái. Thạch Bân, các người còn không nhanh đi bưng chậu nước đến ọi người rửa tay?

Thạch Bân bưng đến một chậu nước sạch, sau khi Đoàn Phi rửa xong thì được đưa tới trước mặt Triệu Hiếu Xuân. Triệu Hiếu Xuân cũng không để ý nước bẩn hay không bẩn, cô đặt tay vào chậu nước chà chà, đột nhiên cô thấy tay của mình hoảng sợ hét lên.

- Aaaaa! Máu! Rất nhiều máu! Triệu Hiếu Xuân kinh hãi gọi to, nhảy dựng lên, chậu nước trong bị ném đi, nước vãi đầy đất, chỉ thấy hai tay cô nhiều chỗ biến sắc. Rõ ràng là lúc này Tô Dung mượn cơ hội lau tay rắc tinh bột ẩm lên tay cô, sau đó gặp i-ot thì biến màu. Nhưng trong mắt Triệu Hiếu Xuân lại là máu tươi, giống như đêm tối đáng sợ đó, quả thật giống như đức.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Tham Thì Tham, Ai Sợ Ai

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần Thứ Giang Nam

Chương 240: Tham thì tham, ai sợ ai

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Đoàn Phi vỗ bàn, quát lớn:

- Triệu Hiếu Xuân, người một tiểu cô nương, trên tay sao lại có nhiều máu người như vậy? Tại sao người phải giết chết mẫu thân của mình!

Triệu Hiếu Xuân kinh hãi xua tay nói:

- Không, không phải ta giết, mẹ ta không phải ta giết!

Hai tay lắc động, màu máu đỏ lay động càng thêm kích thích thần kinh Triệu Hiếu Xuân. Triệu Hiếu Xuân kinh hãi liều mạng chà tay lên người, muốn lau sạch vết máu, Tô Dung bỗng quát:

- Không phải người giết còn có thể là ai? Người xem xem bọn ta ở nhà người tìm được cái gì!

Triệu Hiếu Xuân hai mắt không tự chủ giật một cái, ánh mắt vừa chạm với mục quang của Tô Dung, sau đó dừng lên tay cô.

Trong tay Tô Dung đang cầm một cây trầm, cây trầm bằng gỗ, trên cây trầm khắc một con khổng tước dùng miệng ngậm sợi lông, thân trầm là mũi nhọn hình tam giác. Cây trầm lúc này cũng dính đầy máu tươi, máu tươi.

Triệu Hiếu Xuân hoảng hốt thét to:

- Không thể! Nó rõ ràng chôn cùng với mẹ rồi, các người khai quan mẹ ta? Mẹ ơi, không phải là lỗi của con, con không cố ý muốn giết mẹ.

Nghe được câu nói này của cô, Đoàn Phi không khỏi thầm may mắn mình không có đánh cược với Tô Dung, bằng không thì lỗ to, hăn quát to:

- Triệu Hiếu Xuân, bây giờ chúng cứ xác thực, người còn gì nói không? Mẹ người vất vả nuôi người lớn, người lại nhẫn tâm xuống tay giết bà ấy, rốt cuộc là vì cái gì?

Trong canh ngân nhĩ mà Triệu Hiếu Xuân ăn có một ít dược vật mê thần. Lúc này cô thần trí đã có chút mê dại, lại chịu ảnh hưởng của nhân thần chiếu yêu, không nhận ra thật giả của cây trầm, chỉ biết mình đã không thể biện giải. Trước mắt thậm chí xuất hiện hình ảnh của Triệu thị, đang cầm cây trầm ép tới cô, cô sợ đến mức xụi người lên đất. Nghe thấy giọng quát lớn có nội lực của Đoàn Phi, Triệu Hiếu Xuân thần trí mất hết, ảo giác Triệu thị biến mất, Triệu Hiếu Xuân điên cười hét lớn:

- Tại sao, tự ông hỏi bà ta đi, sao bà ta có thể làm ra chuyện dơ bẩn đó. Chính là mẹ, chó cũng sạch sẽ hơn bà ta. Con heo mập Sử Diễn đó chơi bà ta, tên súc sinh Nhậm Đông cường gian bà ta, bà ta mỗi ngày giả làm ra dáng vẻ đoan chính dạy dỗ ta. Nếu không phải Nhậm Lan cười nhạo ta, ta

còn bị bà ấy giấu cả đời. Tối đêm đó, ta lén theo bà ấy, tận mắt nhìn bà ấy vào Sử gia, sau đó tận mắt nhìn thấy một cậu bé tiền bà ấy ra, bà ấy lại không biết liêm sĩ dụ một cậu bé còn nhỏ tuổi hơn ta.

Triệu Hiếu Xuân thở gấp mấy cái, tiếp tục nói:

- Bà ấy không biết xỉ diện nhưng ta cần, lúc bà ấy nhìn thấy ta đứng trong chỗ tối, sắc mặt bà ấy thật sự rất phấn khích. Ta hỏi bà ấy, bà ấy ngoại trừ khóc ra không nói gì. Ta trong lúc tức giận giật lấy cây trâm, vốn muốn dọa bà ấy, không ngờ bà ấy sợ cướp cây trâm với ta. Trong hỗn loạn cây trâm đâm vào ngực bà ấy, bà ấy ngã xuống, ta sợ hãi rút cây trâm ra, máu tươi tuôn ra, rất nhiều máu. Ta xoay người bỏ chạy, chạy về tới nhà, cha vẫn say rượu hồ đồ, ta đốt quần áo giày đi ông ấy cũng không biết.

Đoàn Phi khoát tay, Tô Dung điểm nhẹ một cái lên người Triệu Hiếu Xuân, Triệu Hiếu Xuân liền ngất đi trong lòng cô, Tô Dung hỏi:

- Công tử, bây giờ công tử định làm gì?

Đây chỉ là ngoài ý muốn, ta thật có chút không biết nên phán thế nào. Đoàn Phi nhìn xung quanh, đều là người bên cạnh, hẩn tinh thần sáng lên, nói:

- Vụ án này cứ như vậy thôi nhé, tiểu nha đầu này song thân đã không còn nữa, thôi cứ để cô ấy theo ta. Dung nhi, cô nói xem, cô ấy bản tính không xấu, dạy dỗ thật tốt có lẽ sẽ sửa đổi.

Tô Dung nói:

- Công tử lòng dạ từ bi, ta không có ý kiến.

Đoàn Phi đuổi lưng, nói:

- Những vụ án cũ cả năm nay không có chút thú vị, ta có chút mệt rồi, cùng tới hậu nha nghỉ ngơi vậy. Nếu Dương đại Khâm sai đến tìm, thì nói ta đang bận nghiên cứu vụ án, không có chuyện gì thì đừng làm phiền ta.

Đoàn Phi ngủ một giấc thật ngon ở ô phủ đã sửa soạn xong, mãi đến khi Tô Dung đến báo Quản Tiêu Hàn đã trở về hăn mới tỉnh lại.

Quản Tiêu Hàn vừa thấy mặt thì nói cười hoan hỉ:

- Chúc mừng đại nhân thuận lợi phá án, lại thu thêm tiểu nha hoàn.

Đoàn Phi ngáp cười một cái nói:

- Gặp mặt liền bợ mông ngựa, đuổi mất Vương Đường rồi phải không?

Quản Tiêu Hàn cười nói:

- Lần này công tử đoán sai rồi, tuy ta không có đem thủ cấp của y về, nhưng

Quản Tiêu Hàn móc ra một chồng ngân phiếu từ trong tay áo nói:

- Ngân phiếu thu được tổng cộng một triệu hai trăm ngàn lượng, xin công tử đếm lại.

Đoàn Phi nhận lấy ngân phiế định lượng, cười nói:

- Có tham ô không?

Quản Tiêu Hàn trong lòng nhảy dựng lên, trên mặt cười càng thêm tươi vui nói:

- Công tử, ta làm sao dám chứ.

Đoàn Phi đếm hai mươi tờ đưa lại cho Quản Tiêu Hàn, số còn lại giấu vào trong ngực, hăn nói:

- Không tham ô chứng tỏ cô ngốc, chút bổng lộc đó cũng không đủ nhét kẻ rằng. Số này cầm đi cho Trương công công, nói đây là ta hiểu kính ông ấy. Số còn lại ta thu giữ cho Hoàng thượng, đừng truyền ra ngoài.

Quản Tiêu Hàn mở to hai mắt, vẫn chưa thấy qua công công này công nhiên tham ô, chỉ nghe Đoàn Phi tiếp tục nói:

- Ta đã giết xong chuyện của Vương Đường, đừng nói cho Dương Đại khâm sai biết, tránh ông ấy muốn hỏi ta những thứ khác, cô hiểu chưa?

Quản Tiêu Hàn vô cùng hối hận, sớm biết thì nuốt riêng thêm một ít. Nàng gật đầu, nhận lấy ngân phiếu nói:

- Ta hiểu rồi, ta uống công đuổi theo cả đêm, hoàn toàn không tìm được tung tích của Vương Đường.

Đoàn Phi không lo lắng Quản Tiêu Hàn sẽ tố giác mình tham ô với người khác, số tiền này Đoàn Phi tự có chỗ dung. Giống như hối lộ thu trước đây, cuối cùng đều phải nộp cho Hoàng thượng, xem như là tiền thu riêng cho Hoàng thượng thì được rồi.

Tô Dung đi vào, nói:

- Công tử, chuyện của Triệu Hiếu Xuân đã sắp xếp ổn thỏa, công tử muốn gặp cô ấy không

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Tạm thời vẫn không gặp Dương Thận có tìm ta không?

Tô Dung nói:

- Không có, Dương đại nhân hôm nay bận chuẩn bị công việc tiếp đãi, ông ấy cũng biết đại nhân hai ngày nay mệt mỏi, do vậy không có đến.

Đoàn Phi kinh ngạc nói:

- Như vậy xem ra Khâm sai đại nhân ta hôm nay lại không làm được chuyện gì rồi?

Tô Dung gật đầu, hỏi:

- Công tử có muốn xem lại những vụ án đó không?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Ta vốn định ngày mai sẽ đi, những vụ án cũ đó phần lớn rất phức tạp, không xem thì hơn.

Tô Dung thở nhẹ một tiếng, tựa hồ có chút thất vọng, Đoàn Phi nhìn nàng cười nói:

- Dung nhi, chỉ là một phủ Tô Châu đã chất chứa nhiều vụ án cũ chưa phá như vậy. Ta không phải là Đề hình Án Sát sứ ti nha môn, chỉ cần phê bình như vậy là tốt rồi. Án cũ toàn thiên hạ tích chứa cũng nhiều đếm không xuể, cho dù ta ói ra ba bậc cũng không phá nổi nhiều như vậy. Duy có từ trên chế độ mới có thể giải quyết vấn đề này.

Tô Dung nghi ngờ nói:

- Chế độ

Đoàn Phi e hèm nói:

- Không sai, theo phát triển của xã hội, phạm tội sẽ không ngừng tăng lên, thì cần có đội quân chuyên nghiệp để xử lý tội án. Tuy Đại Minh chúng ta đã có Đề hình Án sát sứ ti, nhưng chức quyền không đủ rõ ràng, cơ sở lực lượng không đủ. Hơn nữa tốt xấu lẫn lộn, quan văn phụ trách xử lý tra án phần lớn không có kinh nghiệm, vả lại chí không ở đây, vì vậy dẫn đến chất chứa vụ án càng ngày càng nhiều. Kỳ thực vấn đề rất dễ giải quyết,

giao quyền lực tra án cho Bộ đầu và Bộ khoái phụ trách, dùng chế độ khôn sống ngu chết, quan văn chỉ cần phụ trách quyền giám sát cho tốt thì được. Vừa bắt đầu có lẽ có chút lộn xộn, nhưng không được mấy năm, vụ án tích lũy sẽ giảm đi rất nhiều.

Tô Dung nghe đến nhập thần, Quản Tiêu Hàn cũng cảm thấy rất hứng thú nói:

- Công tử thật là cao kiến, có thể nói rõ một chút nữa không?

Đoàn Phi liếc nhìn cô một cái, nói:

- Ta chỉ là đột nhiên có cảm hứng mà nói, tạm thời vẫn không có ý tưởng chi tiết. Chuyện này vội cũng không được, đợi ta từ từ nghĩ đầy đủ rồi hãy kiến nghị lên Hoàng thượng, hy vọng có thể thay đổi tình hình hỗn loạn bây giờ.

Sau khi nói xong Đoàn Phi cười nói:

- Bây giờ lúc nào rồi? phải ăn trưa chứ? Ta đói bụng đầu dán về phía sau lưng rồi.

Tô Dung và Quản Tiêu Hàn tỏ ra hiểu ý mỉm cười, Tô Dung nói:

- Công tử đương nhiên cảm thấy đói bụng rồi, bây giờ sắp đến giờ Mùi rồi, chúng ta sớm ăn rồi. Thức ăn nhà bếp đang nấu cho công tử, ta đi bưng đến cho công tử nhé.

Đoàn Phi thật sự rất đói, lúc hân cuộn thức ăn giống như gió cuốn mây tan thổi quét qua, Thạch Bân lại báo:

- Phi ca, Tô Hữu Thanh, Ân Đức Tường và Hoàng Tố Lương cùng nhau đến thăm, Phi ca muốn gặp bọn họ không?

Đoàn Phi cười nói:

- Cũng nên đến rồi, nhưng sao thêm Tô Hữu Thanh? Dẫn bọn họ vào đi, nói ta đang dùng bữa, sẽ không ra nghênh đón.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Thành Lập Công Ty Giải Trí Trung Hoa

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần Thứ Giang Nam

Chương 241: Thành lập công ty giải trí Trung Hoa

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Chỉ trong chốc lát ba người Tô Hữu Thanh, Ân Đức Tường và Hoàng Tố Lương đã đến phòng khách, Đoàn Phi đặt đĩa xuống, cười nói với ba người:

- Đoàn Phi thô lỗ vô lễ, xin ba vị thứ lỗi!

Tô Hữu Thanh cười nói ha hả:

- Công vụ của đại nhân nhiều như vậy, nghe nói sáng sớm đã phá được vụ án cũ, bây giờ mới có thời gian dùng bữa, là chúng tôi đến không đúng lúc.

Đoàn Phi mời bọn họ ngồi ở ghế trên, cười nói:

- Ba vị cùng là người bận nhiều công việc, hôm nay cùng nhau đến đây, chẳng lẽ là có công việc làm ăn rất lớn cần bốn quan ủng hộ à?

Tô Hữu Thanh trong giới kinh doanh là người có địa vị cao quý nhất, vì vậy vẫn là do y trả lời:

- Đại nhân quả thực inh, ngài đã đoán đúng rồi, ba chúng tôi quyết định thành lập một hiệu buôn liên hợp, cùng nhau khai thác thị trường, sản phẩm kinh doanh chính đầu tiên là “Đại Minh Bài”, việc này có liên quan rất lớn đến đại nhân, do vậy xin hỏi ý kiến của đại nhân thế nào.

Đoàn Phi cười nói:

- Ba người thương lượng xong là được rồi, cùng lắm thì ta cũng chỉ động não xem có đồ vật nào mới để đổi tiền thưởng mà thôi, có ý kiến gì chứ.

Tô Hữu Thanh liếc nhìn Hoàng Tố Lương, Hoàng Tố Lương cười nói:

- Đại nhân, kết quả bàn bạc của chúng tôi là ông chủ Tô, ông chủ Ân và tôi chiếm hai phần cổ phần, kỹ thuật của đại nhân chiếm bốn phần, vốn ban đầu đổi ra là hai trăm vạn lượng bạc ròng, không biết ý của đại nhân thế nào?

- Hai trăm vạn lượng?

Quản Tiêu Hàn kinh ngạc buộc miệng nói:

- Nếu như vậy, công tử nhà chúng tôi không phải chiếm tám mươi vạn sao? Đây có phải là có hơi nhiều không?

Tô Hữu Thanh cười nói:

- Không phải vậy, tám mươi vạn kỳ thật tính là ít rồi, cô nương đây đừng coi thường giá trị của trí tuệ, chúng tôi tuyệt đối không phải vì đại nhân là khâm sai cho nên chia cho ngài phần nhiều. Theo hiệp định ban đầu của

ông chủ Ân và đại nhân thì Đoàn đại nhân có thể chiếm đến tám phần rưỡi nữa đó, trước khi có “Đại Minh Bài”, ai có thể ngờ là một bộ bài có thể vang dội khắp Đại Giang Nam Bắc, đem đến vô số lợi nhuận cho ông chủ Ân chứ?

Ân Đức Tường ha hả cười gượng hai tiếng, nói:

- Đáng tiếc tại hạ không có mạng lưới kinh doanh trải rộng khắp các nơi như ông chủ Tô, nếu không lợi nhuận nào chỉ tăng gấp mười? Đoàn đại nhân, hôm qua chúng ta ở chỗ đấu giá gặp mặt nhau nói được vài câu, đều cảm thấy liên kết làm ăn có thể kiếm được càng nhiều ngân lượng, vì vậy sau khi đấu giá, chúng tôi đã hẹn bàn cả một đêm, hôm nay mới quyết định đến chào hỏi đại nhân, xin đại nhân kết quả quyết định cuối cùng.

Đoàn Phi cười nói:

- Được ba vị đây nể mặt, cứ làm như vậy thì tốt quá rồi, có tiền mọi người cùng kiếm, ha ha.

Hoàng Tố Lương lấy ra một hiệp ước đã được khởi thảo xong đưa cho Đoàn Phi, nói:

- Đại nhân, đây chính là hiệp ước chúng tôi thảo luận, nếu ngài cảm thấy không có vấn đề gì thì ký tên là được rồi, việc này không thể trễ được, chúng tôi định lập tức thành lập cửa hàng liên hợp, tên chứ gọi là Đại Minh Phường Bài!

Đoàn Phi không kìm nổi cười nói:

- Đại Minh Phường Bài? Đây quả thật là một cái tên hay, mượn uy phong của Đại Minh Bài để đánh bóng thương hiệu mình. Nhưng mà nếu người không hiểu Đại Minh Bài là gì thấy nó có khi nào sẽ dẫn đến hiểu lầm, hơn nữa còn làm người ta cảm thấy chúng ta chỉ giới hạn trong Đại

Minh Bài, cái tên này không được hoàn mỹ cho lắm, ta thấy hay gọi là công ty giải trí Trung Hoa thì hay hơn.

Từ “Trung Hoa”, xuất hiện ở 300 năm sau công nguyên thời Ngụy Tấn của triết nhân, trong quan niệm “Thiên nhân hợp nhất” của Chung Tín, nó bắt nguồn từ hai tên “Trung Quốc” và “Hoa Hạ” hai từ này mà hợp thành, Trung Hoa hai chữ này trong sách cổ có thể ngẫu nhiên thấy được. Ở thời Minh, danh xưng này vẫn chưa phát triển khắp dân chúng, từ “dân tộc Trung Hoa” vẫn chưa xuất hiện, Đoàn Phi muốn mượn dịp này để ọi người quen thuộc hai chữ này, hy vọng bất kỳ ai sau này nghe đến hai chữ này đều sẽ có cảm giác kính nể.

Trung Hoa và giải trí thì tất cả mọi người đều hiểu, công ty hai chữ này thì lại làm ọi người hồ đồ, Đoàn Phi giải thích vài câu, ba người trước mặt tư duy rất nhanh, vừa nghe đã hiểu, bội phục sát đất khi thấy Đoàn Phi suy nghĩ ra được hai chữ “công ty” này.

Tô Dung và Quản Tiêu Hàn tuy rằng đều thông minh tuyệt đỉnh, hiểu chuyện hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng hai người không có khái niệm về buôn bán, chỉ nghe thôi là muốn ngủ gà ngủ gật, thấy ba người khen Đoàn Phi, chỉ cho rằng họ đang nịnh bợ mà thôi. xem tại

Đoàn Phi nhìn lướt qua hiệp ước rồi ký tên đóng dấu, sắc mặt của Tô Hữu Thanh và Ân Đức Tường đều hoàn toàn giãn ra, ánh mắt của họ đều hướng về Hoàng Tố Lương, Hoàng Tố Lương cười nói với Đoàn Phi:

- Đại nhân, “Đại Minh Bài” đã nổi tiếng khắp đất nước, mọi người đều si mê với cách chơi mới này, nhưng mà con người đều là thích mới nới cũ, chỉ có một cách chơi Song Khẩu thì sớm muộn gì người ta cũng sẽ chán, chúng tôi cũng nghĩ ra một số cách chơi mới, nhưng mà chơi không hay như Song Khẩu, việc này xem ra phải coi ý kiến của đại nhân mới được rồi.

Đoàn Phi cười nói:

- Việc này thì dễ, ta lập tức chỉ cho các người chơi một trò mới, nó cũng là bốn người chơi, chú ý kết hợp, tên của nó gọi là Kiều bài.

- Kiều bài? (bài brit)

Ba người cảm thấy khó hiểu, tên Kiều bài là có từ đâu nhưng lại không tiện giải thích cho họ, Đoàn Phi chỉ cười nói:

- Đây là bài mà hôm qua ta đang đứng trên cây cầu nhỏ nghĩ ra cho nên gọi nó là Kiều bài, tên gọi không quan trọng, quan trọng là cách chơi, bây giờ ta đem những nguyên tắc cơ bản của Kiều bài nói cho các người nghe.

Tô Hữu Thanh và ba người tựa như học sinh tiểu học chăm chú nghe giảng, Đoàn Phi từ trong ngực áo lấy làm ra một bộ bài đã chuẩn bị từ trước để giảng, Kiều bài là một loại tú lơ khơ mà sau này rất thịnh hành, nghe một hồi Tô Dung và Quảng Tiêu Hàn cũng tò mò vào xem, Thạch Bàn và những người thích chơi bài thì không cần phải nói đến nữa.

Khi ba người đã lĩnh ngộ được tất cả liên cáo từ trở về giới thiệu cách chơi mới ọi người, Đoàn Phi lại nói:

- Tôi còn chưa nghĩ đến trò chơi không thuộc về tú lơ khơ, ngày mai tôi chuẩn bị xong rồi sẽ phái Thạch Bàn đưa cho ông chủ Hoàng, tin là nó có thể khiến cho công ty giải trí Trung Hoa mới thành lập tiền vô như nước.

Tô Hữu Thanh và Ân Đức Tường mừng rỡ, khen ngợi vài câu rồi mới rời khỏi, Hoàng Tố Lương thì ở lại một chút, quan hệ của Đoàn Phi và Hoàng Tố Lương có thể gọi là nửa công khai, nhưng mà Đoàn Phi vẫn vậy tay báo hiệu tất cả mọi người bên trong bao gồm cả Tô Dung và Quảng Tiêu Hàn, khi trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Đoàn Phi lập tức hỏi:

- Việc làm ăn của ông chủ Hoàng càng ngày càng lớn, tinh thần cũng không như xưa, hôm qua tổng cộng đấu giá được bao nhiêu món?

Hoàng Tố Lương cung kính đưa một xấp giấy đã ngả vàng đưa cho Đoàn Phi, nói:

- Chủ nhân, hôm qua cũng may Tô Hữu Thanh và Ân Đức Tường không cùng chúng ta cạnh tranh, những người khác cũng nể mặt, tổng cộng tiểu nhân đã xài hết chín mươi tám vạn lượng, đấu giá được bao gồm tửu lầu, kỹ viện, nhà trọ, hiệu cầm đồ đều ở trong mười mấy cửa hàng này, khế đất nhà cửa đều ở trong đây, xin đại nhân xem qua.

Đoàn Phi cầm khế đất đồng thời rất kinh ngạc nói:

- Chín mươi tám vạn? Ở đâu ra người có nhiều tiền này?

Hoàng Tố Lương cười nói:

- Tiểu nhân ngoại trừ lấy hai mươi vạn ở tiền trang ra thì mượn thêm họ bốn mươi vạn lượng bạc, nói là trong vòng nửa năm sau sẽ trả hết, cộng thêm gần đây đã bán cho Vương công công một số châu báu, tích góp cũng gần một trăm vạn lượng mới đi đấu giá đấy.

Đoàn Phi kinh ngạc nói:

- Người mượn tiền lãi suất cao? Không sợ sau này xảy ra chuyện sao?

Hoàng Tố Lương vội xoa tay nói:

- Chủ nhân, tiểu nhân không có mượn tiền lãi suất cao, sau khi tôi bán châu báu với giá gấp đôi cho Vương Đường, tôi trở về Ứng Thiên, tìm nói chuyện cả buổi chiều với người phụ trách Nam Trực Lệ ở tiền trang Đại Thống, cuối cùng đã thuyết phục được ông ấy, cho chúng ta mượn với lãi suất là 10% một năm, chỉ cần chúng ta trong vòng nửa năm có thể trả hết tiền thì chỉ cần trả hai vạn là được, mà những thứ chúng ta mua được trong vòng nửa năm ít nhất cũng có thể kiếm được mười vạn, thật chí là hai mươi vạn lượng bạc, chủ nhân cứ yên tâm đi ạ.

Đoàn Phi nói:

- Nếu người đã có niềm tin như vậy, thì ta cũng tin tưởng người, tri phủ Tô Châu mới đến và đồng nghiệp là chỗ ta quen biết, người có thể nhận được một số giúp đỡ ở Tô Châu. Ta đề nghị người đừng đem hết tất cả đầu cơ vào kinh doanh, làm thêm một chút về công thương nghiệp đi, như là mở xưởng dệt chẳng hạn, quy mô phải thật lớn, tiền kiếm được tuyệt đối không ít hơn người đầu cơ đâu, hơn nữa không có khả năng lỗ vốn.

Hoàng Tố Lương cau mày nói:

- Chủ nhân, cái khác thì không nói chứ quy mô lớn quả thực có thể nâng cao công suất, nhưng mà cũng dễ dẫn đến áp lực vô cùng lớn. Hiện nay hơn phân nửa của ngành dệt là theo quy mô một hộ một máy, nếu chúng ta sản xuất quy mô lớn, chỉ sợ những hộ dệt đó sẽ liên kết lại cùng đến nha môn kiện chúng ta mất.

Đoàn Phi khen ngợi nói:

- Người suy nghĩ rất chu toàn, bản khoản của người là đúng, nhưng mà cái này không thể nào tránh khỏi. Quy mô nhỏ lẻ sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải, vì vậy ta dự đoán được những vấn đề sẽ xảy ra, cho nên người chỉ cần ghi nhớ vài điểm này thì có thể an nhiên qua khỏi khủng hoảng đến từ người dân này. Đầu tiên, người không được quá khắc nghiệt đối với công nhân, thứ hai, phải mở rộng hình tượng nơi làm của mình, để mọi người đều hiểu được làm công trong xưởng của người là một niềm vui. Tiền thưởng, giải thưởng phải đủ để sửa chữa máy móc, phải làm cho công nhân kỹ thuật ngày càng sản xuất mau lẹ, đặt ra chế độ đánh giá người làm việc vừa cần cù vừa thông minh, thậm chí có thể cho thêm tiền thưởng, ít nhất phải kiếm được nhiều hơn so với việc họ ở nhà làm một mình, cuối cùng là qua lại với nha môn nhiều một chút, mời các quan địa phương chính đến tham quan, quan sát xưởng, dân chúng sẽ biết rằng triều đình ủng hộ chúng ta, cũng không dám khinh suất gây náo loạn.

Đoàn Phi bắn một con ruồi đang đậu trên ống tay áo, thản nhiên nói:

- Cơ bản sau khi anh làm được ba chuyện này thì sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa, nếu có người ác ý cạnh tranh kiếm chuyện thì lúc này nhất quyết không thể nường tay được, tri phủ Tô Châu là do ta giới thiệu, ta rất thân với chỉ huy sứ Tô Châu, nếu chuyện của ta giao cho người còn không thể xong thì người mua đậu hủ về đập đầu tử tử đi.

Hoàng Tố Lương ngẫm hiểu nói:

- Tiểu nhân hiểu rõ, nhất định không phụ lòng nhờ vả của đại nhân.

Đoàn Phi nói:

- Rất nhiều chuyện có thể làm rồi hãy nói, một khi có được tiền lệ, mở rộng ở các nơi khác cũng sẽ đơn giản hơn, chuyện của dân chúng người tự ứng phó, còn những nguy cơ đến từ triều đình trở lên ...

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Chế Pháp “Một Cái Roi”

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần Thứ Giang Nam đọc truyện mới nhất tại .

Chương 242: Chế pháp “Một cái roi”

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Lúc tiền Hoàng Tố Lương về đã gần giờ Thân, Đoàn Phi kêu người đến tiệm điêu khắc mua một số dao khắc và gỗ hoàng dương, cắt thành những khối nhỏ ngay ngắn hình chữ nhật, hẩn rất chăm chú chơi trò điêu khắc này.

Lúc cuối giờ Thân thì rốt cuộc cũng có tin tức truyền đến, thuyền quan của Quế Ngạc và Nhung Văn Thịnh đã đến bến tàu Tô Châu, họ đang trên đường đến phủ nha Tô Châu.

Đoàn Phi ăn mặc chỉnh tề theo đúng nghi thức, đứng trước cổng Nha môn nghênh đón, bởi vì có Dương Thận ở đây. Sau khi mọi người gặp mặt, tất cả đều theo thông lệ quan trường mà làm, trong Nha môn, Dương Thận

đã chuẩn bị xong cơm nước để đón tiếp họ, rượu và thức ăn cũng đã đặt trước trong khoái hoạt lâu.

Rượu còn chưa thấm giọng thì đột nhiên Đoàn Phi hỏi Quế Ngạc:

- Tử Thực huynh, huynh trước đây làm quan ở Đan Đồ và những nơi khác nhiều năm như vậy, xử lý chuyện chính vụ tất sẽ không thành vấn đề, nhưng mà Tô Châu và Đan Đồ khác nhau, Tử Thực huynh biết muốn làm quan ở Tô Châu quan trọng nhất là gì không?

Quế Ngạc cung kính nói:

- Hạ quan mu muội, xin hai vị đại nhân thỉnh giáo.

Đoàn Phi cười nói:

- Sao huynh khách sáo như vậy, chúng ta đã quen biết lâu rồi, chỉ giáo cũng không dám, đệ chỉ tùy tiện nói mà thôi, huynh nghe cảm thấy được thì nghe, không nghe được thì cứ coi như đệ đang say. Huynh cho rằng làm quan ở các nơi như Tô Châu thì đẩy mạnh kinh tế là quan trọng nhất, Tô Châu, Hàng Châu, Dương Châu từ trước đến nay là quê hương của lúa gạo, bây giờ làm là trung tâm văn hoá, kinh tế của Đại Minh, tô thuế đã chiếm mấy phần của Đại Minh này, nếu kinh tế ở Tô Châu làm không tốt, tô thuế bị giảm xuống, chỉ sợ nội các lục bộ chúng ta đều phải hắt xì, cho nên phải nói làm đẩy mạnh kinh tế thì mới được.

Dương Thận khẽ vuốt cằm, tuy y khó chấp nhận tư tưởng thương mại hoá, nhưng tô thuế Tô Châu quả thật rất quan trọng, Quế Ngạc và Nhung Văn Thịnh không lên tiếng rất chăm chú nghe, Đoàn Phi tiếp tục nói:

- Làm sao để giữ vững kinh tế để Tô Châu trở thành thủ đô kinh tế số một của Đại Minh chứ? Vậy thì phải động não một chút rồi, thời thế không giống nhau, rất nhiều thứ bảo thủ nên bỏ thì phải bỏ, nếu có thể phát triển

kinh tế xã hội phồn vinh thì không nên do dự mà thực hiện, không biết về mặt này Tử Thực huynh có ý kiến gì không?

Quế Ngạc lấy lại tinh thần nói:

- Lời nói của Đoàn đại nhân làm cho hạ quan hiểu ra rất nhiều, hạ quan có cách nghĩ riêng của mình nhưng cũng không suy nghĩ thấu đáo như Đoàn đại nhân đây, có hai vị khâm sai đại nhân ở đây, hạ quan cũng xin thỉnh giáo.

Được sự cổ vũ của Đoàn Phi và Dương Thân, Quế Ngạc cũng tự tin hơn, nói:

- Lúc hạ quan nhậm chức tri huyện ở Đan Đồ và những nơi khác, cảm thấy việc thuế không đồng đều, gian lận để kiểm soát, lừa gạt đất đai, trốn tránh thuế má vô cùng nghiêm trọng, các quan viên quyền quý, gia đình thế lực không những thông qua việc gửi gắm, phân tán các đất đai, lại độc chiếm các đất đai phì nhiêu, nhưng chỉ thu thuế rất thấp đối với đất ruộng cho thuê, sau đó lại đem thuế khoá lao dịch gán lên đầu những nông dân nghèo khổ, được mùa thì còn may ra, chứ hễ mà gặp năm thiên tai, dân chúng khổ không tả xiết, quả thực đây là một nỗi lo lớn của triều đình. Vấn đề phải giải quyết là đầu tiên phải triệt để đo đạc lại ruộng đất, lúc hạ quan nhậm chức tri phủ Thành An, đất Thành An trước đây là hai ngàn ba trăm tám mươi sáu khoảnh năm mươi chín mẫu chín phân, sau khi khi đo đạc lại, đất đai trung bình là hai ngàn bảy trăm tám mươi một khoảnh bốn phân năm li, diện tích đất đã bị che giấu gấp hơn 2.5 lần, nếu tính ra trên cả nước thì không biết còn bao nhiêu đất đai đã bị giam giếm, lừa gạt như vậy.

Dương Thân tính toán một chút, bỗng nhiên vỗ án nói:

- Lại có chuyện như vậy ư, những tên tham quan ô lại cường hào ác bá này thực là đáng chết!

Quế Ngạc cười khỏ nói:

- Đây đã là bí mật công khai rồi, Dương đại nhân trẻ tuổi tà cao, hai mươi tuổi đã đậu Trạng nguyên, từ đó luôn ở trong triều, đương nhiên không biết chuyện bên dưới rồi. Việc đo đạc lại ruộng đất chỉ là bước đầu tiên, hạ quan làm quan ở địa phương cũng lâu, hiểu rõ tình hình địa phương. Hiện nay “Quân đao pháp” và “Thập Đoạn Sách pháp” đang thực hiện đều đã quá lỗi thời, có nhiều khoản khiến cho không hiểu gì cả, cả hạ quan còn không hiểu rõ nói chi là dân chúng? Sau khi đo đạc lại diện tích phải cải cách thuế má đang áp dụng hiện nay, huỷ bỏ phương pháp cũ là dựa vào Hoàng sách lần lượt theo năm đi lao dịch của ngày xưa, sửa thành đinh lương một tỉnh cung cấp lao dịch của tỉnh. Mười giáp mười đinh là bằng một lý, mỗi lý tổng kết lại một phủ, mỗi phủ tổng thành một vệ chính tư. Mà bộ chính tư sẽ thông qua trung bình đinh lương của một tỉnh mà tính lao dịch, mỗi 1 thạch lương tính thành bao nhiêu bạc, mỗi đinh thăm bao nhiêu bạc, châm chước nhiều và ít, khoa phái linh hoạt, ghi vào sổ sách, lệnh cho các phủ huyện châu thi hành theo.

Nghe xong những lời Quế Ngạc nói, Dương Thận suy nghĩ rất lâu, Đoàn Phi không hiểu lắm về những biện pháp thi hành chính trị này, cũng không nhiều lời nhưng mà nghe ra thì hình như rất đúng, thuế khoá lao dịch từ phức tạp thành đơn giản, hình như cách này được nghe qua trong tiết lịch sử hồi trung học.

Dương Thận suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên hỏi:

- Quế đại nhân suy nghĩ cặn kẽ, phương pháp này rất có triển vọng, không biết Quế đại nhân đặt tên cho nó chưa?

Quế Ngạc thấy được Dương Thận cho phép, y vui vẻ nói:

- Cách này sẽ hợp các loại quân dịch lại thành một mục, căn cứ vào đinh lương một năm mà áp dụng, trưng thu lương thực vào mùa thu, cho nên hạ quan gọi nó là “ Một cái roi”!

- Một cái roi!

Đoàn Phi kinh ngạc buột miệng nói ra, đây đúng là một danh từ nghe như sấm nổ bên tai, lúc thi lịch sử tỷ lệ 80% sẽ ra điều này, Đoàn Phi quên nội dung của nó rồi nhưng tên thì vẫn còn nhớ, thật không ngờ là do Quế Ngạc chế ra.

Dương Thận và Quế Ngạc, Nhung Văn Thịnh cũng cảm thấy kinh ngạc nhìn qua, Đoàn Phi cười khan một tiếng, nói:

- Cái tên này lời ít mà ý nhiều, rất tốt, nếu có thể được người trong triều đình đề xuất ra, nhất định có thể được thông qua, đây là chuyện tốt lợi nước lợi dân, đệ xin giơ hai tay tán thành!

Dương Thận lại lắc đầu nói:

- Phương pháp này quả thực là có thể áp dụng nhưng mà bây giờ không thích hợp để đề xuất, Quế đại nhân còn phải ẩn dật thêm vài năm.

Quế Ngạc hiểu ý gật đầu, nhưng Đoàn Phi có chút không hiểu, hỏi:

- Tại sao? Phương pháp này có thể giải quyết khó khăn của nhân dân, đúng ra phải nhanh chóng được mở rộng mới đúng.

Dương Thận chỉ lắc đầu, Quế Ngạc cũng không tiện giải thích, Nhung Văn Thịnh cúi đầu giả bộ không nghe. Đoàn Phi đang cảm thấy rất kì lạ thì nghe thấy thì tiếng của Tô Dung cất lên, nói:

- Công tử đừng hỏi nữa, phương pháp này quả thực là rất có ích với dân chúng, đối với sự ổn định của triều đình cũng rất có lợi, nhưng mà phải có những nhân sĩ có thể lực mạnh ủng hộ mới được. Đo đạc lại đất đai nói ra thì rất dễ, năm đó Quế Ngạc cũng là vì như vậy mà bị đá đến đường lão Ưng Thiên đó thôi. Lúc này triều đình đang thay đổi, không ai có thể nói

địa vị của mình có thể ngồi chắc chắn được bao lâu, việc làm đắc tội nhiều người vậy chưa ai dám làm đâu.

Đoàn Phi giật mình uống chén buồn rượu, nói với Quế Ngạc:

- Có cơ hội ta sẽ đề xuất với Hoàng thượng, nếu như Hoàng thượng cảm thấy thích thì việc này coi như hoàn thành được một nửa.

Quế Ngạc gật gật đầu, nhưng không nói tiếng nào, Đoàn Phi cười nói:

- Quế đại nhân, hôm nay có bạn làm ăn đến gặp đệ, nói là muốn mở một xưởng dệt ở Tô Châu, quy mô không nhỏ vì vậy anh ta đến kiếm đệ chia sẻ phiền muộn là nếu mở xưởng dệt quy mô lớn sẽ có một chút phiền phức, có thật như vậy không?

Dương Thận nói:

- Lo lắng của anh ta không phải là không có nguyên nhân, hai ngày này ta xử lý chính vụ ở Tô Châu, phát hiện đã có rất nhiều thương gia giàu có xây dựng xưởng dệt trên trăm máy, khiến cho rất nhiều hộ dệt bất mãn, họ bao vây công trường, thậm chí còn đánh bị thương người, kiện đến nha môn.

Đoàn Phi cười nói:

- Đây chẳng qua cũng là vì tranh giành lợi ích, nếu hàng của xưởng dệt người ta không tốt bằng hàng của mình thì mình cần phải đi tới bước tranh chấp với người ta sao? Nếu Dương đại nhân biết chuyện này, không biết số thuế mà xưởng dệt có trăm máy đó đóng nhiều hay là thuế của một trăm hộ dệt nhiều?

Dương Thận nhíu mày nói:

- Tuy rằng thuế của xưởng dệt kia nhiều, nhưng mà ...

Đoàn Phi cười to nói:

- Vậy thì không phải rõ ràng rồi sao? Người ta cũng là làm ăn nộp thuế chân chính? Quy mô hoá là một cách người ta kinh doanh, cũng như là hai tiệm ăn nhỏ, món ăn ít lại bùng lên chậm thì đương nhiên là không bán đắt bằng tiệm hàng xóm, món ăn đa dạng, bùng lên lại nhanh, chẳng lẽ cạnh tranh không bằng người ta thì đi đập phá tiệm người ta? Thật là không ra gì, Dương đại nhân, không biết việc này xử lý như thế nào?

Dương Thận đáp:

- Ô Trị phú vì dẹp yên chuyện này đã phạt thương nhân đó một vạn lượng bạc đồng thời bắt họ đình công đợi lệnh.

Đoàn Phi nói:

- Cái này thì không đúng rồi, xem ra Ô Hữu Sách không chỉ là đại tham quan mà còn là một tên hôn quan, ông ta quả thực là đang dung túng điều dân làm loạn, sau chuyện này có phải là các xưởng dệt khác cũng lần lượt đóng cửa phải không?

Dương Thận chậm rãi gật đầu, Đoàn Phi nhảy dựng lên nói:

- Huynh xem, huynh xem, đây là không hiểu làm kinh tế rồi, điển hình thí dụ là chống thương nghiệp hại dân lành, những đại thương gia rời khỏi Tô Châu, ảnh hưởng rất xấu đến kinh tế ở đó, đáng tiếc Ô Hữu Sách chết rồi, nếu không ta nhất định phải cho y thêm vài cái tát tai nữa!

Dương Thận nói:

- Tuy rằng Ô Hữu Sách chết chưa hết tội, nhưng mà trong chuyện này thật ra ta cảm thấy y không có gì sai lầm, việc này nhanh chóng lắng lại như vậy là công lao của y, còn về lợi ích bị ảnh hưởng của tên thương gia

kia đối với việc này mà nói thì chẳng qua chỉ là mất một sợi lông mà thôi, không thể vì một mình y mà tổn hại lợi ích của bao nhiêu dân chúng!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Ấm Ướt Quá A!

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thú Giang Nam

Chương 243: Ấm ướt quá a!

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Đoàn Phi thực muốn xông tới mà gõ đầu cái tên đại thần đồng đầu gỗ này. Hắn cười như điên dại, chỉ vào Dương Thận mà cười ngả nghiêng. Dương Thận vô duyên vô cớ bị Đoàn Phi cười nhạo, lòng tự tin vốn đã yếu ớt sau nhiều lần bị Đoàn Phi đả kích, lúc này không khỏi chột dạ trong lòng, nói:

-Đoàn đại nhân vì sao lại cười như vậy?

Đoàn Phi cười nói:

-Dương đại nhân ới là Dương đại nhân. Lần này phải nói là người đã sai đến tận cửa nhà rồi. Lợi ích của bách tính đương nhiên không thể không

chăm lo, nhưng mà! Người phải nhìn xa trông rộng một chút, phải nhìn thấu triệt vấn đề một chút. Lợi ích của những bách tính này thật sự cần thiết phải bảo hộ sao? Bọn làm kinh doanh buôn bán không bằng người khác thì lại đi gây gổ. Những điều dân như vậy không bắt lại đã coi là khoan dung cho họ rồi, còn cần phải bảo hộ lợi ích cho họ sao? Ngược lại người thương nhân kia mới thật đáng thương. Y mua nhiều máy móc như thế đã chấp nhận mạo hiểm lớn như vậy, khó khăn vất vả làm ăn buôn bán, lại thực thà nộp thuế má. Y đã tạo ra được nhiều cơ hội việc làm như vậy, lại thu xếp an trí được cho bao nhiêu lưu dân không nghề nghiệp như thế. Kết quả thì lại bị mấy tên vô lại cùng một tên hôn quan tước đoạt tiền đồ.

Đoàn Phi nhìn Dương Thận, tỏ vẻ đáng thương đáng tiếc lắm cứ như tên hôn quan kia chính là Dương Thận vậy. Dương Thận lúng búng nói:

-Nhưng mà

Đoàn Phi tiếp tục nói:

-Người thương nhân đó vốn dĩ có thể phát triển thành một đại thương nhân giàu có ngang tầm một nước. Tiền thuế y nạp vào nói không chừng còn lớn hơn cả mười vạn hộ tiểu thương gộp lại nữa. Đại Minh chúng ta còn thiếu chính là những thương nhân như vậy a. Nếu như Đại Minh có mười, trăm, ngàn vạn đại thương nhân giống như Tô Hữu Thanh, vậy thì Dương đại nhân còn cần phải lo lắng quốc khố trống rỗng, quân phí hao hụt, thiếu tiền chống thiên tai hay sao?

Dương Thận nghe tới nhú mày không ngớt. Quế Ngạc nội tâm cũng kẻ thư sinh trọng nông khinh thương, thấy thế liền phản bác lại:

-Đoàn đại nhân, nếu như để cho đại thương nhân kia phát triển lớn lên rồi, y chẳng phải là sẽ hại rất nhiều hộ dệt nhỏ táng gia bại sản hay sao? Tới lúc đó phải làm sao an trí những người này đây? Chẳng lẽ đều cho họ ra

công trường làm tiểu công hay sao? Việc này chỉ cần xử lý không thỏa thì sẽ tạo thành đại loạn a.

Đoàn Phi cười nói:

-An trí không phải là vấn đề. Bọn họ ở trong nhà cũng là mỗi người một máy, ra công trường thì cũng là mỗi người một máy. Phá triển công trường cần phải có lượng lớn công nhân thạo nghề, những hộ dật nhỏ này vừa hợp có thể gia nhập vào công trường. Vào công trường không có mạo hiểm, tiền lương lại ổn định, sao lại không vào chứ? Để những hộ nhỏ phân tán như hiện nay mới khó quản lý. Điều chỉnh tất cả hợp thành một hoặc vài công xưởng lớn ngược lại càng có lợi trong việc thu thuế và quản lý a.

Đoàn Phi cố gắng vặn óc ra những kiến thức còn nhớ mang máng được để phản bác Dương Thận và Quế Ngạc. Ngược lại Nhung Văn Thịnh lại làm một bộ dạng như đang suy nghĩ miên man, thi thoảng còn nói giúp mấy câu. Đoàn Phi hiện giờ bắt đầu cảm thấy kiến thức mình biết được quá ít ỏi, ngày xưa còn đi học tại sao không chịu khó đọc thêm nhiều sách tham khảo một chút chứ? Cổ nhân nói không có sai ‘Thư đáo dụng thời phương hận thiếu’ (khi cần dùng tới sách vở kiến thức mới cảm thấy thiếu sót).

Tư duy cổ hủ của con người thật là đáng sợ. Đoàn Phi nói nửa ngày trời cũng chưa thuyết phục được hai người. Bất qua trải qua một phen tranh luận này cũng khai thác được quan điểm của hai người họ. Sau này khi bọn họ nắm quyền hành có lẽ sẽ nhớ tới những lời Đoàn Phi ngày hôm nay. Kết hợp với tình hình thực tế, hy vọng rằng bọn họ sẽ thay đổi.

Tuy rằng chưa thể thuyết phục thành công hai người, bất quá Quế Ngạc dù sao cũng là người do Đoàn Phi tiến cử. Trong ngữ khí của y đã ám thị rằng ở một mức độ nào đó vẫn sẽ chiếu cố đến Hoàng Tô Lương. Đoàn Phi tạm thời buông lỏng được tâm sự. Con người là động vật ham lợi, chỉ cần nghĩ ra thêm nhiều biện pháp có lẽ sẽ khiến những hộ dật thủ cựu thay đổi chủ ý a.

Quế Ngạc nhanh chóng bắt tay vào việc. Sáng ngày thứ hai đã nắm bắt được hầu hết chính vụ tại Tô Châu. Những quan viên khác do Dương Thận an bài cũng nối nhau tới Tô Châu nhậm chức. Đoàn Phi cùng Dương Thận hai vị khâm sai bắt đầu nhàn rỗi không có việc gì làm. Dương Thận muốn tìm Đoàn Phi đàm thơ luận tử, Đoàn Phi thì tuyệt đối né tránh chuyện này. Dù sao Đoàn Phi cũng có một cái cơ rất hoàn hảo, đó là nghiên cứu án cũ, trên thực tế thì trốn ở trong phòng điêu khắc món đồ chơi nhỏ của hãn

Thứ Đoàn Phi đang điêu khắc chính là những quân cờ, không giống như cờ tướng, mà là cờ quân. Hy vọng trò chơi thịnh hành khắp cả nước trong tương lai này có thể được bách tính Đại Minh ưa chuộng.

Lúc chàng vạng nhận được thiệp mời của vợ chồng Chu An gửi tới, ngày tốt định vào ngày mai. Đoàn Phi liền định hành trình vào ngày kia, hẳn muốn trở lại Dương Châu triệt để xử lý vụ án của huynh đệ họ Nhạc.

Buổi tối Hoàng Tổ Lương y hẹn tới gặp, Đoàn Phi bèn đem hộp cờ đã khắc xong giao cho y, thuận tiện dặn dò vài câu:

-Hành sự cẩn thận, dốc lòng phát triển, làm cho tốt quan hệ quần chúng, làm một nhà tư bản đỏ, phải ghi nhớ cho kỹ đó a. Hộp cờ này chỉ là cho người mượn làm mẫu, trở về phải bao bì cho cẩn thận một chút gửi trả cho ta. Vật này chính là bảo bối a.

Không sai, qua tám chục hay thậm chí là vài trăm năm sau, đây tuyệt đối sẽ là một báu vật truyền cho đời sau, là bộ cờ quân đầu tiên trên đời a. Lại còn do khâm sai Đại Minh Đoàn đại nhân đích thân điêu khắc nữa, bán giá vài chục đô la Mỹ cũng có vấn đề gì? Ồ, lịch sử đã thay đổi rồi, cũng không biết được sau này liệu có xuất hiện nước Mỹ không đây. Đổi thành đơn vị vàng, bán được năm sáu trăm cân vàng chắc là cũng không khó lắm a?

Năm chiếc thuyền tứ trụ chở hai vị khâm sai cùng hộ vệ, nghi trượng, đúng giờ Thìn bèn hướng về thái dương rời khỏi bến Tô Châu, chạy về

phương bắc. Mục tiêu chính là Dương Châu, một tòa thành lớn nữa ở Giang Nam.

Trước mắt đã là cảnh sắc thu vàng, nhưng mà Đoàn Phi đứng trên đầu thuyền lại không nhận được ngâm:

-Cổ nhân tây từ Hoàng Hạc lâu. Yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu.

Thạch Bân sững sốt vỗ tay âm ầm, lớn tiếng tán dương:

-Thơ hay a thơ hay a. Phi ca thật là tài cao bát đẩu học vấn uyên thâm, ứng khẩu cũng có thể ngâm ra bài thơ tuyệt vời như vậy. Thực là cao siêu a, cao siêu a!

Những người khác tuy rằng cũng rất bị cuốn hút, nhưng mà hai kẻ này một người thì ngâm thơ không hợp cảnh, một kẻ thì thực là không có học vấn chỉ biết vỗ bừa mông ngựa. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu Đoàn Phi vì sao lại ngâm hai câu thơ này, và vì sao Thạch Bân lại tán thưởng như vậy.

Quản Tiêu Hàn cười ngọt ngào với Đoàn Phi đang quay đầu lại. Tiểu Hoàn thì lại đỏ mặt cúi đầu, ra sức mà giẫm lên bàn chân Thạch Bân, nhưng trong lòng kỳ thực là đang nở hoa. Nhớ ngày đó nàng xuất hiện rạng ngời làm Thạch Bân ngỡ là người trời. Tiểu a hoàn tình duyên sâu đậm ngày ấy, hiện giờ đang đứng ngay trước mắt đây. Thật là sự đời khó đoán a.

Đoàn Phi hướng Tiểu Hoàn nói:

-Tiểu Hoàn, người hôm nay sao lại thực thà như vậy? Không mắng ta râu ông nọ cắm cằm bà kia nữa ư?

Tiểu Hoàn ngẩng đầu lên le lưỡi, hồn nhiên nói:

-Đại nhân, đại nhân đừng giễu cợt nô tì nữa mà. Đại nhân độ lượng, nô tì chẳng phải là đã nhận lỗi rồi hay sao?

Quản Tiêu Hàn ưu tư thở dài nói:

-Công tử, khi xưa ta cùng công tử chỉ là tình cờ gặp gỡ. Không ngờ lại có thể trùng phùng, nhân sinh thật sự kỳ diệu khó đoán a.

Đoàn Phi thở dài một tiếng, nghĩ tới tình cảnh lúc trước, bèn cảm thán nói:

-Đúng vậy a. Nhân sinh vô thường, đời người bể dâu thật là biến hóa kỳ ảo vô cùng. Ngày đó khi Tiểu Hoàn giễu cợt ta, ta bất quá chỉ là một tên vô lại có chút may mắn mà thôi. Còn ta lại cũng cho rằng cô nương là một hoàng hoa khuê nữ yêu kiều diễm lệ.

Quản Tiêu Hàn trở nên trầm mặc. Nàng không biết Đoàn Phi có phải là thừa cơ trào phúng giễu nàng hay không. Bất quá nghe giọng điệu quả hẳn tựa hồ không giống như vậy. Quản Tiêu Hàn có chút hỗn loạn trong lòng, nàng cũng đâu phải tình nguyện như vậy chứ?

Dương Thận lúc này mới nghe rõ ràng lời của Đoàn Phi, bèn cười ha ha nói:

-Tiểu Hoàn cô nương nói thật là không sai chút nào hết a. Chỉ đáng tiếc cô nương hôm nay e sợ quyền thế của khâm sai đại nhân, cho nên không còn dám nói thật nữa rồi.

Tiểu Hoàn lại hướng Dương Thận nũng nịu nói:

-Dương đại nhân, đến đại nhân cũng trêu chọc nô tì. Nô tì chỉ là một a hoàn nhỏ bé, làm sao dám buông lời hỗn xược trước mặt khâm sai đại nhân a. Dương đại nhân, mọi người đều nói đại nhân là thần đồng, thơ từ ca phú cao siêu vô cùng. Đoàn đại nhân nghe nói cũng phong lưu toàn tài, Trung

Thu ở hội Tần Hoàn từng độc chiếm ngôi đầu. Hai vị đại nhân đều là khâm sai, dù sao hiện giờ cũng đang lúc nhàn rỗi, chỉ bằng mỗi người viết một bài thơ ứng với hoàn cảnh lúc này. Mọi người tỷ thí một chút xem tài văn chương ai cao hơn.

Dương Thận chính là có ý này. Tập thơ phổ do Đoàn Phi viết sớm đã được rất nhiều người truyền tụng khắp đại giang nam bắc. Nếu như không phải có chút e sợ thân phận khâm sai của hãn thì đã sớm có vô số danh sĩ tài tử tới tìm hãn thỉnh giáo rồi. Dương Thận cũng đã nhiều lần thăm dò, bất quá Đoàn Phi đều chọn cách né tránh khiến mọi người đều có nghi vấn rằng kẻ này đi chép lại thơ của người khác, hoặc là do người khác làm hộ. Thí dụ như tay Đường Bá Hổ kia lưu lại Ứng Thiên để giúp huynh đệ thi Hương.

Bọn Thạch Bàn mấy tên tiểu tử không biết trời cao đất dày cứ ra sức tâng bốc, khiến mọi người ôm kỳ vọng lớn đối với Đoàn Phi. Đến Tô Dung cũng cao hứng nói:

-Công tử, Dương đại nhân được công nhận là đương kim đệ nhất tài tử đó a. Công tử cùng Dương đại nhân chính Chu Du và Gia Cát Lượng, nếu như có thể tỷ thí một trận lấy thơ kết bạn thì tất sẽ lưu lại thiên cổ giai thoại a.

Tô Dung vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu. Đoàn Phi hiểu được ý của nàng, nếu như có thể khiến cho Dương Thận công nhận tài hoa của hãn, thậm chí đánh bại Dương Thận, vậy thì thanh danh Đoàn Phi sẽ lưu truyền khắp đại giang nam bắc. Ngày sau cũng sẽ không còn ai nghi ngờ năng lực của hãn, việc này đối với sự phát triển sau này của Đoàn Phi rất có ích lợi a.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Lâm Giang Đấu Thi Tiên

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần Thứ Giang Nam

Chương 244: Lâm Giang đấu thi tiên

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Đoàn Phi cười khở một tiếng, hôm nay chỉ e phải khiến mọi người thất vọng rồi. Trong đầu hần danh thơ tuy rằng không ít, nhưng mà quá nửa đều là trong thơ cổ rồi, nói ra chắc khiến người khác cười rụng răng mất. Thơ từ cận đại hần cũng nhớ được ít nhiều, bất quá cũng không thể tùy tiện lấy ra dùng a. Ứng cảnh ngâm thơ đâu có dễ dàng như vậy chứ, thuận miệng liền có thể đọc ra được. Bất quá thời khắc này hần đã không còn đường né tránh nữa rồi, nếu không thì sẽ thành sợ tử thí mất. Đoàn Phi chỉ đành gật đầu nói:

-Thôi được, hôm nay mọi người có nhã hứng như vậy, ta cũng đành bêu xấu để mọi người chê cười vậy. Thăng Am huynh là thi tiên nhất đại tài tử, nhất định phải khẩu hạ lưu tình đó a.

Dương Thận vui vẻ nói:

-Lam Bảo huynh rốt cuộc cũng chịu ứng chiến rồi. Vậy thì ta cũng không khách khí nữa, chúng ta lấy thơ kết bạn. Huynh thua rồi không được khóc đó a!

Dương Thận tài cao bát đấu, tâm cao khí ngạo. Ngoại trừ Nội các Đại học sĩ Lý Đông Dương vừa là thầy vừa là bạn ra thì thơ văn của những người cùng thời không có mấy ai khiến y để tâm đến. Biểu hiện của Đoàn Phi tuy rằng xuất chúng nhưng cũng không dọa được Dương Thận. Vì thế Dương Thận tràn đầy tự tin lại kích thích ngạo khí của Đoàn Phi. Đoàn Phi chấp tay nói:

-Thăng Am huynh xin mời chỉ giáo! Thăng Am huynh là tiền bối của ta, vậy xin mời huynh làm trước.

Mọi người đều yên tĩnh lại, vẻ mong đợi nhìn hai người. Dương Thận ngẩng đầu nhìn về phương xa. Hiện giờ bọn họ đang ở giữa dòng nước, hai bên bờ đều là nhà dân nối nhau san sát. Những hình ảnh mà hậu thế xem như nhân văn thắng cảnh này, ở thời đại này lại vô cùng phổ biến không có gì đáng nhắc tới. Ánh mắt Dương Thận bất giác quay trở lại, đột nhiên dừng lại trên mình Quán Tiêu Hàn.

Quán Tiêu Hàn tò mò cúi xuống nhìn lại thân mình. Trâm cài trên tóc nàng khẽ lay động, tóc ở sau gáy liền rủ xuống. Dương Thận linh cơ vừa động, liền nói:

-Kim bích giai nhân dọa mã trang.

Mọi người yên tĩnh đợi Dương Thận đọc tiếp, bất quá bảy bước thành thơ cũng đâu phải dễ dàng như vậy chứ. Dương Thận lắc lắc đầu nghĩ ngợi một chập. Thuyền đi qua một khu dân cư, phía trước xuất hiện một tán cây, chim nhỏ riu rít hót vui, một người con gái lưng hái hoa dại kết thành vòng hoa đội trên đầu. Dương Thận đại hỉ liền đọc tiếp:

-Chá cô lâm lý thái thu phương.

Y lại quay đầu, ánh mắt từ trên mình Quán Tiêu Hàn chuyển sang mặt Đoàn Phi. Dương Thận thông thả cười cười, hoàn thành bài thơ của mình:

-Xuyên hoa quán lữ bàn hương tuyết. Tăng bả phong lưu nảo Đoàn lang.

Mọi người mặc kệ nghe thơ có hiểu hay không đã đồng thanh khen hay. Những người nghe hiểu đều cố nhịn cười nhìn sang Quán Tiêu Hàn. Quán Tiêu Hàn tính cách phóng khoáng thoải mái cũng phải đỏ lựng hai má. Nếu đổi thành Thanh Thanh hoặc là tình ca song tuyết chưa biết chừng sẽ hờn dỗi vài câu, chộc cho đám nam nhân thoải mái cười lớn. Bất quá Quán Tiêu Hàn lại chưa từng bị người ta trêu đùa như vậy bao giờ, cho nên nhất thời không biết làm sao cho phải.

Dương Thận làm bộ lau mồ hôi trên trán, chấp tay hướng Đoàn Phi nói:

-Thật may đã không làm xấu mặt. Vất vả lắm mới ngâm được bài a. Bây giờ xin mời Lam Bảo huynh rồi.

Từ lúc Dương Thận còn chưa bắt đầu ngâm thơ thì Đoàn Phi đã nghĩ đến nát óc rồi, bất quá tới giờ cũng vẫn chưa nghĩ ra được bài thơ nào ứng cảnh. Lúc này bị Dương Thận bức cung, Đoàn Phi càng nóng như lửa đốt, càng nghĩ không ra được một chữ nào.

Tô Dung thấy Đoàn Phi cuống đến mồ hôi đầy đầu, trong lòng cũng có chút hụt hẫng, lại có chút đau lòng rút khăn bước tới lau mồ hôi cho hắn, dịu dàng nói:

-Công tử không nên nóng vội, tâm tĩnh lại thì sẽ có linh cảm thôi.

Nhìn thần tình ân cần chăm sóc của Tô Dung, Đoàn Phi cảm động nắm chặt tay nàng nói khẽ:

-Dung nhi, người thật là tốt.

Tô Dung thấy hân thân thiết với mình giữa đám đông như thế liền đỏ mặt rút tay lui lại phía sau. Đoàn Phi có chút thất vọng. Nghĩ tới nàng trước nay không chịu đáp ứng lưu lại, sớm muộn cũng phải ra đi, trong lòng hân không khỏi có chút cay đắng. Nhìn dáng hình Tô Dung áo trắng như tuyết không vương chút bụi trần, một bài hát bất chợt xuất hiện trong đầu Đoàn Phi. Hân liền cất giọng ngâm:

Băng tuyết thiếu nữ nhập phàm trần

Huyền Vũ hồ bạn sơ kiến tình

Thị phi nan giải hư như ảnh

Nhất kháng ái nhất thân hận

Nhất lữ thanh phong nhất ti hồn

Trượng kiếm hiệp tửu giang hồ hành

Đa thiếu ân oán túy mộng trung

Mạch nhiên hồi thủ vạn sự không

Kỷ trọng mạc kỷ khóa tùng

Kỷ tăng viễn loan kỷ thanh chung

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên mình Tô Dung. Tô Dung tinh thần chấn động, không thể tự chủ quay sang nhìn Đoàn Phi. Hai người bốn mắt nhìn nhau, rất lâu vẫn không thể tách ra.

Tiếng vỗ tay khen hay khiến hai người bừng tỉnh. Tô Dung gấp gáp quay người nhìn ra nơi khác, trong lòng thì rối như tơ vò. Nàng rất tự nhiên đã

coi bài thơ này là Đoàn Phi cố ý dành riêng cho nàng. Nghĩ tới hai người sớm muộn cũng phải chia tay, khi bản thân mình sớm tối thanh tu thì Đoàn Phi một kiếm một rượu lưu lạc hồng trần kiếm tìm tung tích của nàng. Tô Dung không kìm được hai mắt cay cay, suýt chút nữa thì đã rơi lệ.

-Dung nhi muội tử có chuyện gì vậy? Bài thơ này của Đoàn đại nhân không hay sao?

Quản Tiêu Hàn đến gần bên Tô Dung, thâm thúy hỏi.

-Hay, thực sự là quá hay a.

Tô Dung miễn cưỡng thu nhiếp tâm thần, xoay lại cười nói:

-Dương đại nhân, ngài nói xem?

Dương Thận khen:

-Lam Bảo quả nhiên tài trí. Bài thơ này tuy rằng câu từ không phải tuyệt hảo, bất quá ứng cảnh ứng tình, cùng với bài thơ của ta đều nói tới hai vị cô nương trước mắt đây. Quả thực là hiếm có. Bất quá Lam Bảo huynh làm thơ lẽ nào không xem trọng quy luật hay sao? Bài thơ này ta không biết phải quy về thơ hay là từ đây.

Đoàn Phi thản nhiên đáp:

-Thăng Am huynh đã quá cứng nhắc rồi. Dám hỏi thất ngôn ngũ luật là do ai tạo ra? Trước người đó lẽ nào lại không có thơ văn gì sao? Lẽ nào không làm thơ theo quy tắc thì không thể coi là thơ hay sao? Vậy thì từ lại là từ đâu mà có? Nếu người người đều cứng nhắc giống như Thăng Am huynh đây thì chỉ e là sau Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc thì Đại Minh đã sắp không còn gì để mang ra so sánh nữa rồi.

Lời nói Đoàn Phi không chút khách khí, bắt quá Dương Thận, Tô Dung và Quản Tiêu hàn nghe vào giống như một hồi chuông cảnh tỉnh. Dương Thận chỉ cảm thấy sau lưng toát mồ hôi hột, không còn dám xem thường Đoàn Phi nữa.

Bọn Thạch Bân thấy Đoàn Phi nói cho Dương Thận á khẩu, cho dù không hiểu ý nghĩa cũng biết được keo này Đoàn Phi đã thắng rồi. Bọn họ đồng thanh reo mừng khiến cho Dương Thận trên mặt lộ ra chút bối rối.

Quan thuyền cuối cùng cũng chuyển vào Trường Giang, trước mắt bỗng nhiên trở nên rộng mở. Quản Tiêu Hàn thấy không khí có chút căng thẳng, ánh mắt bèn xoay chuyển, cười nói:

-Dương đại nhân tài trí hơn người, cũng không kém cạnh với danh sĩ Đường Tống. Ta còn nhớ Dương đại nhân từng viết một bài thơ “Cổn cổn Trường Giang đông thệ thủy. Lãng hoa đào tận thị anh hùng”.

Đây là một bài thơ tự bạch của Dương Thận, truyền bá rộng rãi vô cùng. Nghe Quản Tiêu Hàn đọc ra bài thơ này, ánh mắt mọi người đều hướng ra Trường Gian sóng xô trùng trùng điệp điệp. Dương Thận trên mặt cũng xuất hiện ý cười. Bất quá Đoàn Phi lại cắt ngang lời Quản Tiêu Hàn, buột miệng nói:

-Không đúng!

Quản Tiêu Hàn ngạc nhiên, Dương Thận cả giận nói:

-Lam Bảo, Quản cô nương đọc đâu có sai. Bài thơ này có chỗ nào không đúng chứ?

Đoàn Phi lúc này mới ý thức ra bài thơ này là do Dương Thận làm. Haha ha cười nói:

-Bài thơ này phải là “Cổn cồn Trường Giang đông thệ thủy. Lãng hoa đào tận anh hùng” mới đúng (Sóng biển rút cạn anh hùng).

Tiểu Hoàn cười nói:

-Đoàn đại nhân, lần này đại nhân đã sai rồi. Bài thơ này của Dương đại nhân tiểu nữ cũng có nhớ. Đại nhân đã đọc sót một chữ rồi, phải là “Lãng hoa đào tận thị anh hùng mới đúng” (Rút cạn sóng biển là anh hùng)

Tiểu Hoàn nghĩ sẽ được Dương Thận khen ngợi, nào ngờ Dương Thận lại trầm ngâm như nước nhìn về phía chân trời xa tít. Quản Tiêu Hàn cùng Tô Dung cũng đều mang một thần sắc trầm tư. Lời nói của Tiểu Hoàn lúc này trở nên bất ngờ và không hợp tình huống chút nào.

-Ta... ta nói không sai a.

Thanh âm Tiểu Hoàn càng lúc càng nhỏ đến khi tiêu tan trong vô hình. Đoàn Phi tự biết bản thân đã phạm vào đại kỵ. Thơ của người ta người cũng dám tùy tiện sửa bậy, chẳng phải là làm mất mặt người ta lắm sao? Huống chi Dương Thận còn là thi nhân đương thời nổi tiếng nhất. Đoàn Phi mạo muội chỉ trích câu thơ nổi danh của y, chẳng phải là đã chọc vào cái sọt lớn hay sao?

Đến lúc không khí càng lúc càng u ám, Dương Thận mới đột nhiên dùng thanh âm có chút bi thương mà nói:

-Sửa hay lắm, sửa hay lắm. “Cổn cồn Trường Giang đông thệ thủy. Lãng hoa đào tận anh hùng. Thị phi thành bại chuyển đầu không. Thanh Sơn y cựu tại. Kỷ độ tịch dương hồng” xem tại

“Bạch phát ngư tiều giang chữ thượng. Quán khán thu nguyệt xuân phong. Nhất hồ trọc tửu hỉ tương phùng. Cổ kim đa thiếu sự. Đô phó tiểu đàm trung” .

Bản gốc “Lâm Giang tiên” vốn là tác phẩm thời niên thiếu của Dương Thận làm khi độ giang tiến về Bắc Kinh tham dự kỳ thi Điện, sau khi thi đậu Giải Nguyên. Năm đó Dương Thận hùng tài vĩ lược, tâm tình tất nhiên là khác xa với lúc này. Sau này vì vụ án đại lễ nghi mà bị điều đi Vân Nam. Từ trong bi thương bàng hoàng mà nhìn thấu thế sự, từ đó đem “Lâm Giang tiên” sửa thành bản thơ mà hậu thế thường sử dụng khi bình luận “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

Bởi vì Đoàn Phi xen vào làm thay đổi lịch sử cho nên Chính Đức không chết, vụ án đại lễ nghi cũng chưa từng phát sinh. Bất quá Dương Đình Hòa cũng vẫn là vì ngộ nghịch với Hoàng đế mà bị bãi quan. Còn vận mệnh Dương Thận thì lại phát sinh biến hóa, y không mang tâm trạng bi thương cho nên “Lâm Giang tiên” bản mới đại triết đại ngộ nhìn thấu thế nhân vốn không có khả năng xuất hiện nữa. Nhưng mà một câu vô tình của Đoàn Phi lại giúp nó giáng lâm xuống thế gian này. Nói thế sự biến hóa khó lường chắc cũng chỉ đến như vậy mà thôi.

Dương Thận khoát tay nói:

-Đây là công lao của Lam Bảo. Nếu không phải hấn điểm tỉnh thì ta làm sao có thể bước ra một bước đột phá như vậy chứ? Lam Bảo sửa một chữ này đâu thể chỉ dùng ngàn vàng mà đong đếm? Lam Bảo a Lam Bảo, Dương Thận ta hôm nay coi như bái phục huynh rồi!

Đoàn Phi trong lòng toát mồ hôi hột nhưng ngoài mặt vẫn làm ra bộ dạng thành khẩn lắm. Hấn vui tươi hơn hờ nói:

-Chỉ là trùng hợp mà thôi. Thăng Am huynh đã quá lời rồi. Chuyện làm thơ là đầu đầu nhất đó, hôm nay chỉ đến đây thôi được không? Thăng Am huynh hãy tha cho ta đi.

Dương Thận cuối cùng cũng cất tiếng cười lớn, tựa như đã dẹp bỏ tất cả gánh nặng trong lòng, có một cảm giác hân hoan giống như siêu thoát, cũng

không ép Đoàn Phi đấu thơ nữa. Đoàn Phi rốt cuộc thoát được một kiếp, quay lại nghĩ sau lưng mình mồ hôi đã ướt sũng cả rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Ân Cũ Dương Châu

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thú Giang Nam

Chương 245: Ân cũ Dương Châu

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Tốc độ thuyền lớn rất nhanh. Tất cả các thuyền trông thấy Huyền Hoàng Thiên Tử Long Kỳ trên mũi thuyền đều lần lượt nhường lối. Chưa tới giờ Ngọ, đại thuyền đã cập bến tàu ở ngoại thành Dương Châu.

-Cung nghênh khâm sai đại nhân!

Quan viên lớn nhỏ Dương Châu tới bến tàu nghênh tiếp Đoàn Phi ít nhiều đều đã gặp qua. Bất quá ngoại trừ tri phủ Dương Châu Bảo Tĩnh Bằng ra thì đại đa số bọn họ hẳn đều không gọi ra được tên. Dương Châu Thủy lục quan thuế Trấn thủ thái giám Giản Trân Minh lần trước Đoàn Phi không gặp được, khi y tới tham kiến Đoàn Phi bèn nghiêm túc nhìn y một cái.

Giản Trân Minh so với Vương Đường thì thấp bé lấm lét hơn nhiều. Có lẽ bởi vì đã có vết xe đổ của Vương Đường lúc trước nên y đối với hai vị khâm sai cung kính có thừa thân cận không đủ cũng là điều khó tránh. Ngoại trừ dạng phi loại thiên cổ khó gặp như Hải Thụy ra thì trong triều đình Đại Minh có ai là không tham ô ăn hối lộ, dùng quyền thế mưu lợi tư chứ? Đoàn Phi ở Tô Châu một tay nhận hồng bao, tay kia lại xử chết người ta, ở trên quan trường là vô cùng kiêu kỳ. Ngoại trừ những người có ý đồ dựa dẫm vào hãn ra thì làm gì có kẻ làm quan nào lại dám tiếp cận với hãn a.

Tri phủ Tô Châu Bảo Tinh Bằng là người muốn ôm chân khâm sai. Bất quá y cũng rất thông minh, tuy rằng quy mô nghênh đón rất lớn và nơi tiếp đón khâm sai dùng bữa cũng là tửu lầu danh tiếng nhất Tô Châu, bất quá lại không hề phô trương lãng phí bữa bãi gọi món. Những món ăn gọi lên đều là đặc sản theo mùa của Dương Châu, màu sắc hương vị tuyệt hảo, lại không đắt tiền. Đoàn Phi tuy rằng đầu thai vào người một tên vô lại ở Dương Châu, nhưng trước nay chưa từng được nếm thử những món ăn mỹ vị như thế cho nên hãn ăn uống ngon lành đến lúc no căng.

Quách Uy và Dương Sâm sớm nhận được tin tức và trở về đội. Điều khiến Đoàn Phi cảm thấy bất ngờ chính là sau buổi tiệc trưa, Bảo Tinh Bằng tìm cơ hội nói cho hãn nghe một tin tốt lành. Dương Châu nguyên Thông phán Tạ Chí Quân cùng với nguyên Tổng bộ Sử Vũ Phong đã áp giải về Dương Châu, hiện đang giam giữ trong đại lao.

Tạ Thông phán đối với Đoàn Phi có ơn đền bực, còn Sử Vũ Phong vừa là thân phận trưởng bối vừa là chiến hữu. Do đó Đoàn Phi nghe được tin tức này thì vô cùng mừng rỡ, bất quá cũng không thể bỏ mặc bao nhiêu quan viên ở lại đây mà chạy đi hội ngộ cố nhân. Cũng may Bảo Tinh Bằng có ý lấy lòng Đoàn Phi cho nên đã sớm an bài thỏa đáng, hầu hạ bọn họ cẩn thận hai người trong ngục. Vậy là Đoàn Phi cũng không cần gấp gáp làm gì.

Hạ Thịnh xác nhận Bảo Tinh Bằng chính là tên yêu nhân phái Âm Quỷ lén hạ độc thủ. Đoàn Phi đối với Bảo Tinh Bằng bề ngoài thì tỏ ra thân mật tín nhiệm có thừa, bất quá đằng sau vẫn phải đề phòng y. Theo ý của Tô Dung thì ban đêm len lén mò sang, một kiếm chặt đầu y là được. Bất quá Đoàn Phi lại có chút to lắng cho an nguy của nàng. Tuy nói rằng yêu nhân phái Âm Quỷ võ công không mạnh, nhưng mà chính vì võ công bọn họ không mạnh cho nên các loại kỳ công dị pháp mới nhiều vô số. Lại thêm không biết tên này rốt cục là một mình hay còn có trợ thủ. Nếu lỡ mãng hành động thì hậu quả khó lường a.

Biện pháp ổn thỏa nhất chính là giả bộ không biết tới thân phận thật của Bảo Tinh Bằng, đợi sau khi chứng thực rõ ràng rồi mới giáp mặt động thủ với y. Đến lúc đó chỉ cần kiếm một lý do triệu y tới rồi kêu Hoa Minh, Tô Dung cùng Quản Tiêu Hàn liên thủ giáp công, còn phải sợ không hạ được một tên yêu nhân nhỏ nhoi phái Âm Quỷ hay sao?

Hai vị khâm sai mới tới, Bảo Tinh Bằng an bài hai người ở trong hành viên của nhà buôn muối Hành Vĩnh Khánh, cách nha phủ cũng không xa. Nơi ở của hai người cũng không nhỏ, đối với Hành Vĩnh Khánh mà nói thì đây là chuyện tốt có muốn cầu cũng không được a.

Sau một phen xã giao qua lại thì hành viên cũng trở lại yên tĩnh. Khâm sai đại nhân đi đường vất vả cũng cần phải nghỉ ngơi, ngày mai mới chính thức bắt tay vào việc.

Đoàn Phi thay đổi thường phục rồi dời khỏi hành viên dưới sự tháp tùng của Tô Dung cùng Thạch Bân. Cả nhóm cưỡi ngựa đi tới Dương Châu nha phủ.

Tới trước cửa nha phủ Dương Châu, Đoàn Phi bèn dừng ngựa. Hắn đang định lôi ra lệnh bài Cẩm Y Vệ mượn được thì từ nha môn đã thấy một người bước ra. Người này chấp tay hướng Đoàn Phi, cùng không xưng hô gì, chỉ cười nói:

-Đại nhân nhà chúng ta sớm biết sẽ có quý nhân giá đáo. Xin mời ba vị theo ta.

Đoàn Phi quay đầu lại nhìn Tô Dung một cái, xuống ngựa đưa thùng chon nha dịch gác cổng. Sau đó cả nhóm đi theo người kia bước vào bên trong nha phủ.

Người nọ tự giới thiệu:

-Tại hạ họ Tần tên Bái, là hình danh sư gia bên cạnh Bảo đại nhân. Đại nhân lúc này đang đợi các vị ở trong hoa viên.

-Hoa viên?

Đoàn Phi cau mày. Lúc này hẳn không có tâm trạng mà đùa theo mấy trò khách sáo của tên bào ngư kia. Đoàn Phi chỉ muốn mau mau chóng chóng hội ngộ cùng Tạ Chí Quân và Sử Vũ Phong a.

Tần Bái cười nói:

-Không sai. Ngoại trừ Bảo đại nhân ra, còn có hai vị khách nhân cũng chờ tại hoa viên. Khâm sai đại nhân nhất định sẽ không thất vọng đâu.

Đoàn Phi ừm một tiếng, chốc lát đã bước tới trước hoa viên. Tần Bái đi vào trước bẩm báo:

-Đại nhân, khâm sai đại nhân đã tới.

Bảo Tinh Bằng cười lớn nói:

-Khâm sai đại nhân xin mời vào. Đại nhân xem hai vị này là ai đây?

Đoàn Phi bước nhanh vào trong, chỉ thấy bên trong hoa viên bày một bàn tiệc rượu. Ngoài Bảo Tinh Bằng ra còn hai người khác đứng bên bàn rượu, chính là Tạ Chí Quân cùng Sử Vũ Phong.

Hai người ánh mắt phức tạp nhìn Đoàn Phi, có kích động, có vui mừng nhưng cũng không khỏi có chút phiền muộn và chua xót. Vật đổi sao dời, cảnh còn người mất. Hiện giờ Đoàn Phi đã đường đường trở thành Nam Trục Lệ Tuần phủ Khâm sai, còn bọn họ lại trở thành tù nhân.

Đoàn Phi vốn còn lo lắng hai người bị Bảo Tinh Bằng làm hại, trông thấy vậy thì lập tức yên lòng. Tuy rằng sắc mặt hai người còn có chút mệt mỏi phong trần, tóc bạc trên đầu cũng nhiều thêm, bất quá chí ít cũng chưa bị biến thành ngốc nghếch.

-Thông phán đại nhân, Tổng bộ đại nhân. Đoàn Phi hại hai vị phải chịu khổ rồi!

Đoàn Phi kích động nói, hai tay ôm quyền vái một cái thật dài.

Sử Vũ Phong gấp gáp xông lên đỡ lấy Đoàn Phi, cũng một vẻ kích động nói:

-Khâm sai đại nhân, chúng ta chỉ là tù phạm. Đại lễ này chúng ta không gánh nổi a!

Tạ Chí Quân cũng nói:

-Tạ mỗ là gieo gió gặt bão, làm sao có thể đổ lỗi cho khâm sai đại nhân được? Trừ phi là đại nhân muốn lấy mạng chúng ta rồi.

Đoàn Phi dứt khoát nói:

-Hai vị đại nhân xin đừng tự hạ thấp chính mình. Năm xưa nếu không phải Tạ đại nhân có mắt nhìn người, nếu không phải Sử đại nhân tận lực bảo hộ thì Đoàn Phi làm sao có thể có được ngày hôm nay? Đoàn Phi bất tài, ngày mai sẽ thay hai vị đại nhân rửa sạch oan khuất. Tuy rằng khó lòng giúp hai vị phục hồi quan chức, bất quá chí ít hai vị đại nhân cũng không

còn phải chịu đầy ải trong đại lao nữa. Hai vị hãy an dưỡng sức khỏe cho tốt, ngay sau lại mưu tính tiền đồ cũng không muộn.

Tạ Chí Quân lắc đầu cười khổ nói:

-Có thể làm một bách tính phổ thông tự do tự tại đã là phúc đức tề thiên rồi. Ta khổ trải qua chuyện này đã nhìn thấu suốt rồi. Công danh chỉ như phù vân, chi bằng ở nhà bầu bạn cùng vợ con mới là điều hay.

Ba người hàn huyên một hồi, Bảo Tinh Bằng mới cười nói:

-Ba vị đại nhân mời nhập tiệc. Trùng phùng đáng lý phải vui mừng mới phải. Nào, ta xin mời trước hai vị đại nhân ly rượu nhận lỗi này.

Sắc mặt Tạ Chí Quân và Sử Vũ Phong có chút không vui. Ban đầu nếu không phải là Bảo Tinh Bằng cố ý lật lại án cũ thì bọn họ đâu có bị bãi quan sung quân? Bất quá vung tay không tát kẻ đang cười. Hiện giờ bọn họ vẫn đang là tù phạm đợi thẩm án, làm sao có thể không nể mặt Tri phủ đại nhân chứ?

Ba người chạm ly xong liền uống cạn. Đoàn Phi cũng ngồi vào bàn tiệc, kêu Tô Dung và Thạch Bân tới cùng ngồi. Thạch Bân cũng chào hỏi Sử Vũ Phong. Cố nhân tái ngộ có rất nhiều điều muốn nói, bất quá có mặt Bảo Tinh Bằng và Tần Bái khiến mọi người có chút không tiện mở miệng.

Cũng may Bảo Tinh Bằng rất biết cách lấy lòng người khác. Y lại kính Đoàn Phi một ly rượu, sau đó tìm lý do cùng Tần Bái rời khỏi.

Tạ Chí Quân và Sử Vũ Phong trong lòng có nhiều tâm sự, nhưng Đoàn Phi lo lắng tai vách mạch rừng cho nên cũng không dám yên tâm cởi mở. Ngược lại Thạch Bân thì nói không ngừng nghỉ, thuật lại không ít sự tích phong quang của Đoàn Phi gần đây. Tạ Chí Quân nghe chuyện chỉ biết cười khổ, còn Sử Vũ Phong thì lộ ra một nét khắc khổ bị Đoàn Phi tình ý nhận ra được.

Hàn huyên một hồi xong Đoàn Phi để cho hai người nghỉ ngơi thật tốt, chờ ngày mai khai thẩm. Sau đó cả nhóm rời khỏi nha phủ, trở lại hành viên. Quách Uy cùng Dương Sâm hướng Đoàn Phi hồi báo một số sự việc những ngày qua. Đến chập tối bách quan lại tới mời mọc, Đoàn Phi uống tới nửa đêm mới quay về, xem ra đã hạ gục hết tất cả quan viên Dương Châu rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau án cũ đưa ra tái thẩm. Đoàn Phi ở hậu đường hỏi rõ tình hình trước mắt. Những nhân chứng hấn triệu tới đều đã có mặt đầy đủ, Đoàn Phi mới bước vào đại sảnh. Bên dưới nha dịch sớm đã hàng ngũ chỉnh tề. Đoàn Phi đợi cho Dương Thận đang hiểu kỳ ổn định vị trí xong, liền vỗ án cái rầm, quát lên: xem tại

-Thăng đường!

Vụ án này kỳ thực không hề có gì đáng nghi vấn. Từng nhân chứng được truyền lên, trông thấy quan chủ thẩm là Đoàn Phi thì còn gì phải do dự nữa? Bọn họ trực tiếp đem sự thực kể ra tuần tuột. Quá trình sự việc cũng càng được triển hiện rõ ràng trước mắt hơn. Tả Chí Quân cũng đã khai ra những suy tính ngày đó, thậm chí còn có nhân chứng ở Hải An trấn đem ra vật bồi táng của Vương gia làm chứng cứ. Sau sự việc đó bọn họ sớm đã quật hết mộ phần Vương gia phơi thây nơi hoang dã. Chân tướng cuối cùng cũng rõ ràng, Dương Thận cũng không còn gì để nói. Đoàn Phi vung bút viết Sử Vũ Phong vô tội phóng thích. Tả Chí Quân sửa đổi án thư vốn phải chịu phạt bốn mươi trượng, nhưng niệm tình khi trước xét xử đã phải chịu hình phạt còn nặng nề hơn, cho nên cũng miễn cho trượng hình. Hai người đều được phóng thích.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Văn Võ Song Toàn

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thú Giang Nam

Chương 246: Văn võ song toàn

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Đoàn Phi không thăm tra các vụ án khác, sau khi bãi đường hãn đến quán rượu thiết tiệc tẩy trần đãi Tạ Chí Quân, Sử Vũ Phong, để an ủi cho bọn họ đỡ sợ. Đồng thời Đoàn Phi cũng mời những nhân chứng khác của vụ án đến, trong đó bao gồm Lý Giáp ở Hải An trấn cùng với các Bộ Khoái sai dịch của Dương Châu. Một số người trong số họ Đoàn Phi đã từng có ý thu dụ nhưng bọn họ lại không nắm cơ hội, bây giờ nhìn Hồng Bang và Tưởng Tuấn uy phong, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, không kìm nén được mượn lời của Hồng Bang, Tưởng Tuấn, ý muốn dựa vào Đoàn Phi nhưng lại bị Đoàn Phi dùng chuyện gương vỡ khó lành của Khương thái công cự tuyệt.

Tuy rằng bên cạnh Đoàn Phi rõ ràng thiếu hụt trợ thủ nhưng hiện tại vẫn chưa phải là lúc gióng trống khua chiêng mời chào thủ hạ, hơn nữa dựa vào thân phận hiện tại của hắn thì hắn không còn cần những phần tử chưa được trang bị kỹ thuật, đổi lại nếu là danh sĩ đại nho hoặc võ lâm cao thủ đến gia nhập, hắn tất nhiên sẽ nhiệt tình nghênh đón.

- Không biết Sử đại nhân từ nay về sau đã có dự định gì chưa?

Đoàn Phi nhân thời cơ giữa buổi tiệc hỏi, Tạ Chí Quân xem ra chịu đả kích rất nặng, ý chí tinh thần sa sút, hắn lấy Sử Vũ Phong ra để mượn cớ lôi kéo tương đối khôn khéo.

- Chuyện này

Sử Vũ Phong có chút do dự, hắn dù sao cũng xuất thân thiếu lâm, tuổi tác cũng nhỏ hơn Tạ Chí Quân, mặc dù gặp phải cảnh ngộ thăng trầm nhưng trong lòng vẫn còn giữ hy vọng. Lúc trước trước khi đoàn Phi tới Giang Tây nhậm chức, hắn đã có lòng muốn gia nhập, chỉ có điều hiện tại Đoàn Phi ngày càng thăng chức, mà hắn lại dựa vào Đoàn Phi mới thoát khỏi cảnh lao ngục, giữa họ giờ có sự chênh lệch khá lớn khiến cho Sử Vũ Phong trong lòng hồ thẹn không trả lời được ngay.

Đoàn Phi đặt chén rượu xuống, thành khẩn nói:

- Sử đại nhân, trải qua chuyện lần này mà lại muốn vào nha môn làm Bộ đầu, chỉ e hơi khó khăn, lẽ nào người định chôn vùi cả cuộc đời? Hoặc là định làm hộ viện giữ nhà cho những kẻ buôn muối thô tục kia? Sử đại nhân kinh nghiệm dày dặn, là người mà những người như tiểu bối đây không thể nào bằng được, nếu như Sử đại nhân chấp nhận chịu thiệt, ta vạn phần mong chờ bổ nhiệm cho Sử đại nhân làm Hình Danh Sư gia.

Sử Vũ Phong cười một cách khổ sở nói:

- Bản thân tiểu nhân có khả năng gì tiểu nhân đều rõ, Đoàn đại nhân phách án như thần, sao có thể dùng cái chày gỗ như ta đây, Hình Danh Sư gia ha ha, chức này lại phù hợp với lão Tạ đây, nếu lão Tạ đồng ý làm Hình Danh Sư gia của người, tiểu nhân giúp người trông nhà trợ viện thì thế nào? Lão Tạ, người nói xem?

Hai người đồng thời sung quân Vân Nam, trên cả đoạn đường sớm đã không còn phân biệt tôn ti cao thấp, huynh không ra huynh đệ không ra đệ, hai bên cùng nhau phù trợ, phối hợp, quan hệ đại hữu bất đồng.

Đoàn Phi chờ mong hướng về Tạ Chí Quân, Tạ Chí Quân âm thầm lắc đầu nói:

- Lòng Tạ mỗ đã nản rồi, muốn về nhà nghỉ ngơi hai năm, sau đó mở trường tư thực, cứ yên bình như thế sống qua tuổi già thôi.

Đoàn Phi thầm than một tiếng, Sử Vũ Phong lại khuyên nhủ:

- Lão Tạ, người không phải nói cái gì cũng đã nhìn thấu rồi sao? Tại sao còn cố chấp như vậy? Tình hình gia đình người ta đều rõ, người đừng đến nước chết cùng cần sĩ diện nữa, nếu người không đồng ý ta cũng chỉ còn cách chết đói cùng người thôi. Còn nếu người đồng ý, chúng ta theo Khâm sai đại nhân ăn sung mặc sướng, người nói xem.

Tạ Chí Quân trách móc trừng mắt với Sử Vũ Phong một cái rồi nói:

- Người tội gì phải bức ta quá đáng?

Thôi được, Đoàn đại nhân, Tạ Mỗ đành bất đắc dĩ làm sư gia cho người vài ngày vậy.

Đoàn Phi mừng rỡ, vui mừng nâng chén rượu đáp:

- Tà đại nhân, Sử đại nhân tử nay về sau Đoàn mỗ phải phiên đến hai vị chiếu ứng nhiều hơn rồi.

Sử Vũ Phong cười nói:

- Câu nói này Đoàn đại nhân nói ngược rồi, hai người chúng tôi phải nhờ đại nhân chiếu ứng mới phải, lão Tà, người nói có đúng không?

Tà Chí Quân gật gật đầu, cũng vui mừng nâng chén rượu đáp: xem tại

- Hiện tại danh phận đã định, chúng ta đã là thuộc hạ của đại nhân, lúc này xưng hô phải thay đổi rồi, tại hạ tên tự là Văn Huy, từ nay đại nhân cứ gọi tại hạ là Văn Huy.

Quan trường trên dưới tôn ti nghiêm khắc, đây là chuyện không còn cách nào khác, Đoàn Phi gật đầu, gọi một tiếng Văn Huy, Sử Vũ Phong buồn rầu nói:

- Thần không có tự lại vô danh, phải làm sao đây?

Thạch Bân cười nói:

- Đẳng nào người cũng là một Hộ viện, mọi người gọi người Sử Hộ viện là được rồi.

Sử Vũ Phong trừng mắt cáu giận:

- Tiểu tử thôi, ngứa da rồi phải không? Dám động vào chỗ xui xẻo của ta, Sử Hộ viện Tử Hộ viện là người gọi hả?

Thạch Bân vội vàng xin lỗi, Sử Vũ Phong chỉ tỏ thái độ một chút thôi, cũng không truy cứu nữa, cách xưng hô nho nhỏ làm khó mọi người, cuối cùng vẫn là một câu nói của Tô Dung giải quyết được vấn đề, nàng mỉm cười duyên dáng nói:

- Gọi là gì đều xa lạ, hai vị là huynh đệ đi ra từ chiến trường, tình cảm huynh đệ sinh tử còn cần phải dùng cách xưng hô khác sao?

Một câu nói như đánh thức mọi người tỉnh mộng, Đoàn Phi giờ chén rượu hương về Sử Vũ Phong cảm kích nói:

- Đại ca, bất luận sau này đệ có làm tới chức nào thì trước mặt huynh đệ mãi mãi là a Phi của lúc trước.

Sử Vũ Phong cũng vô cùng kích động, hân nghẹn ngào nói:

- A Phi.

Sau khi phương hướng của hai người đã xác định, sự việc trở nên dễ giải quyết hơn. Ngay sau đó mọi người không ngừng tán gẫu chuyện sinh tử xảy ra ở Hải An trấn. Oán than thế sự hay thay đổi, Sử Vũ Phong than vãn nói:

- Ba đứa ấy thật ngọc, rốt cuộc không còn cách khôi phục lại sao?

Đoàn Phi lắc đầu, Tô Dung thay hân đáp:

- Quý Ảnh tử Dương đại hiệp đã xem qua cho bọn họ, trên đời này chỉ e ngoại trừ người có thi thuật ra thì không ai có thể giải cứu cho chúng.

Sử Vũ Phong chán nản nói:

- Đáng tiếc.

Đoàn Phi dùng sức đấm bàn nói:

- Ta nhất định sẽ thay chúng lấy lại công bằng, bắt Âm Quý Phái ma đầu chữa khỏi cho chúng.

Sử Vu Phong gật đầu, âm sắc câu nói chuyển biến, nói với mấy người Lý Chính đến từ Hải An trấn lý:

- Vào tháng 7 nghe nói Hải An trấn bị giặc Oa tập kích, sau đó chúng tôi bị bắt, không biết tình hình thế nào, mấy vị hôm nay vừa hay kể xem

Lý Chính cung kính đáp:

- Đa tạ Tổng bộ quan tâm, giặc Oa quả thật đến quấy rối nhưng đợt này kém xa đợt đầu tháng tư năm đó, căn bản không chịu nổi một kích, chúng ta rất nhanh đã đánh tan, còn bắt được vài tù binh, nghe nói sau khi cả nhà Vương Đức Phúc chết, quân Oa ở duyên hải loạn lạc, bọn chúng lo thân mình chưa xong còn đối đầu mất hai tháng, lúc này mới có tiểu cổ giặc Oa đến vùng duyên hải rối loạn, mối nguy hại này nhỏ hơn vài năm trước, đây đều là công lao của Đoàn đại nhân và Tổng bộ, bách tính của Hải An trấn nói muốn để cho hai vị xây dựng trường sinh từ.

Đoàn Phi nghe nói giặc Oa nội chiến, không khỏi tò mò hỏi thêm vài câu, hiểu rõ ở đó không nhiều nhưng cũng khiến cho Đoàn Phi có chút hiểu biết tương đối rõ ràng về tình hình quân Oa ở vùng duyên hải.

Tổng số quân Oa ở Đại Minh vùng duyên hải ước tính khoảng hai ba nghìn, Mới nhìn qua quả là không nhiều nhưng chúng quen thuộc thủy đạo, đến đi vô ảnh, hơn nữa lớn nhỏ có mấy chục đỉnh núi, mặc dù phân tán binh lực nhưng phòng ngự cũng đã gia tăng thêm khó khăn, tiêu giệt thì càng không thể nào nhắc đến.

- Giặc Oa ngông cuồng như vậy, những thương nhân tự mình xuất hải thì làm thế nào? Bọn họ không sợ gặp phải hải tặc sao?

Đoàn Phi hỏi.

- Chuyện này

Lý Giáp nói quanh co đứng dậy, Sử Vũ Phong thay hắn trả lời:

- Những người đó hoặc là liều mạng, tự mình không đi cướp người khác thì tốt, hoặc là thực lực hùng hậu có thuyền hộ tống, hặc đưa cho vài tên hải tặc phỉ bảo hộ, sau đó treo cờ của hải tặc thì có thể không bị chúng quấy rối.

Ở Đại Minh ra biển là một vấn đề cấm kỵ, mọi người rất nhanh chóng liền chuyển đề tài

Ở Dương Châu, Đoàn Phi hoàn toàn trở thành người nhàn rỗi bởi án tòng động ở phủ Dương Châu rõ ràng ít hơn phủ Tô Châu. Một mặt là vì trước đây có Tạ Chí Quân trấn thủ, mặt khác năng lực của Bảo Tinh Bằng cũng rất xuất chúng. Nhậm chức hơn một tháng mà các vụ án mới về căn bản hẳn trong vòng ba đến năm ngày đều đã giải quyết xong, Đoàn Phi hôm qua đã kiểm tra sơ lược một lần, cũng không phát hiện vấn đề gì.

Thế là Đoàn Phi không còn việc để làm, hắn giành thời gian quay về Bảo Ứng một chuyến, Mẫn đại nhân đã chuẩn bị thoái quan, mẫu thân của Hà Hải đều ổn, những đứa trẻ trong nhà Đoàn Phi đều được bọn họ đưa đến Ứng Thiên, chỉ còn lại cái sân vườn trống không và một lão gia nhân trông cửa.

Đoàn Phi để lại một ngàn lượng bạc để lão gia nhân trông nhà cẩn thận, căn phòng nơi Hoàng Đế Chính Đức lưu lại, một ngày nào đó có lẽ sẽ trở thành một nơi thăm quan nổi tiếng, nhất định phải bảo vệ tốt mới được.

Đoàn Phi ở Dương Châu năm ngày, thấy tình hình buôn bán làm ăn ở đây vừa xuống dốc, Đoàn Phi liền có cảm giác ngay. Trong lúc rảnh rỗi hắn phái người tới khắp nơi điều tra tin tức, Nguyên do lại xuất phát từ Bảo Tinh Bằng, không ngờ dân buôn ngựa gây chịu thiệt trong tay hắn một lần, lần lượt đã đóng cửa kinh doanh. Làm cho tương quan giao dịch thị trường ở Dương Châu tiêu điều, rõ ràng còn có thương nhân phạm pháp mời Bảo

Tinh Bằng biện hộ với Đoàn đại Khâm sai, bị Bảo Tinh Bằng cự tuyệt một câu, thậm chí còn lập tức đích thân lôi sản nghiệp của đám thương nhân phạm pháp ra điều tra một lượt, điều tra ra không ít việc kinh doanh phi pháp, những thương nhân đó ngã vào hòng súng, bị xử lý một cách kiên quyết.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Đoàn Phi Nhập Kinh

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần Thứ Giang Nam

Chương 247: Đoàn Phi nhập kinh

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Đoàn Phi không can thiệp vào hành động của Bảo Tinh Bằng vì hắn làm rất tốt, theo tư liệu hiện nay có được, tên Bảo Tinh Bằng này thật sự là một vị quan khó tìm, trước đây Quế Ngạc từng nói qua chiến tích của hắn cũng bình thường nhưng hiện nay xem ra chức quan huyện mà Bảo Tinh Bằng đang làm lại có chút giấu tài không để lộ, điều này cũng khó mà trách, Bảo Tinh Bằng là người thông minh, ở tầng lớp thấp khó làm nên chiến tích, làm không tốt sẽ đắc tội thượng quan, Quế Ngạc chính vì làm như thế cho tới khi Ứng Thiên dưỡng lão, sau khi trở thành Nhất phủ Tôn sư, những việc có thể làm nhiều hắn lên, càng thích hợp để thể hiện rõ năng lực và khát vọng của hắn.

Đoàn Phi có chút hoài nghi Hạ Thịnh có phải đã nhận nhầm người hay không, hoặc là vị cao nhân tà giáo làm cho bọn họ ngây ngô thật sự cao tay, làm giả trí nhớ cho bọn họ ư? Chuyện này cũng không phải là không thể.

Đoàn Phi chẳng những không tìm ra căn nguyên, những việc chính trị của Bảo Tinh Bằng đến Dương Thận và Tạ Chí Quân đều không có gì để nói. Việc điều tra ngầm của Đoàn Phi cũng không có manh mối, hẳn muốn dựa vào sức mạnh của Đông xưởng nhưng không ngờ sau khi Quản Tiêu Hàn đến Dương Châu xuất quỷ nhập thần, lúc cần ả thì không thấy bóng dáng ả đâu.

Hôm nay khi Đoàn Phi và Dương Thận đang ở Sơn Thủy Các uống trà ăn bánh bao, Đoàn Phi liền đề nghị:

- Dương đại nhân, Dương Châu dưới sự cai quản của Bảo đại nhân hài hòa yên bình, chính trị rõ ràng, chúng ta thực sự là không cần ở thêm nữa, chi bằng đi đến nơi khác xem.

Dương Thận dường như cũng nghe được điều gì liền cười trêu nói:

- Đoàn đại nhân sao lại vội rời đi thế? Không phải là thu được cái gì tốt hoặc có điều băn khoăn chứ? Dương Châu rất nhiều nơi còn cần đại nhân đến bình định nữa.

Đoàn Phi lắc đầu cười khố:

- Dương đại nhân đừng đùa ta, cảnh sắc ở Dương Châu không phải ngày một ngày hai mà khởi sắc, ở phạm vi nhỏ còn có thể, nếu như ta thực sự muốn mạnh tay chỉ e đến Dương đại nhân người cũng muốn oán giận ta mất, nghe Bạch Mẫu Đơn của Nguyệt Các tối qua được một vị khách quý đến chơi, thật khiến người khác ghen tị.

Mặt Dương Thận lập tức trở lên đỏ bừng, mặc dù hắn và thê tử tình cảm phu thê sâu đậm nhưng từ khi Dương Thận vào kinh, hai người hai

phương đã lâu, Dương Thận được cái tài tử phong lưu, thỉnh thoảng gặp dịp đi chơi chung là bình thườngng, chỉ có điều tối qua khi hấn lén lút đi nghe Nguyệt Các cũng đúng lúc gặpbọn Hồng Bang ăn chơi chác tác ở đó, bị Tường Tuấn nhìn được, thế là bao thành tựu to lớn của hấn đều bị Đoàn Phi biết được.

Đoàn Phi bật cười ha ha, Dương Thận đáng thương nhìn về phía Đoàn Phi chấp tay, cười đau khổ:

- Lam Bảo người tha cho ta đi, đừng nói lại nữa, người muốn đi lúc nào thì tùy ý, người muốn đi đâu dù sao cũng nên nói với ta một tiếng chứ.

Đoàn Phi không chút do dự nói:

- Hoài An

Dương Thận như thoáng chút suy nghĩ gật đầu nói:

- Hoài An, được, không tồi, Hoài An vào hạ này.

Đột nhiên một tiếng kêu to cắt đứt lời Dương Thận, chỉ nghe thấy trên đường có người gọi lớn:

- Thánh chỉ đến Thánh chỉ đến.

Con ngựa vừa phi đến, những người đi đường lần lượt tránh đi, Đoàn Phi và Dương Thận nghe thấy ba chữ thánh chỉ đến đều kinh ngạc đứng dậy, hướng nhìn xuống phía dưới cửa sổ, chỉ trông thấy một Cẩm Y vệ chạy như bay tới, trong tay lại không cầm Thánh chỉ.

Tên Cẩm Y Vệ phi người từ trên thân ngựa xuống Sơn Thủy các, đạp mạnh đất chạy lên lầu hai, hấn nhìn Đoàn Phi và Dương Thận hành lễ bái nói:

- Thuộc hạ báii kiến hai vị Khâm sai đại nhân, hiện có một vị Công công đến, đang trong nha môn chờ tuyên chỉ.

Đoàn Phi và Dương Thận ngạc nhiên trong lòng, đừng có lại xảy ra chuyện gì nữa chứ? Hai người bọn họ cùng nhìn nhau, Dương Thận nói:

- Chuẩn bị ngựa, chuẩn bị ngựa hồi nha môn tiếp chỉ.

Hai vị Khâm sai đại nhân phi một mạch về phủ Dương Châu, cùng với tiếng cao giọng của nha dịch, một tên thái giám mặt mày bóng nhoáng thân thể béo mập đi từ trong phòng khách ra đón, khi Dương Thận nhìn tên Thái giám này lông mày lơ dềnh nheo lại, nói:

- Hóa ra là Hứa công công, không biết việc ban ra hôm này là chỉ ý gì mà lại khiến Hứa Công công ngài đại giá?

Hứa Hồng chính là Thái giám thượng y giữ ấn của Bắc Kinh, thực quyền mặc dù không bằng Ti Lễ Giám nhưng cũng là cận thần bên cạnh Hoàng Thượng, bình thường sẽ không rời khỏi Kinh thành.

Hứa Hồng hớn hở nói:

- Chúng ta đây đều là hưởng ánh hào quang của hai vị đại nhân, tiện thể đi Tô Châu nhậm chức.

Dương Thận không khỏi giật mình, sau khi Vương Đường chết tự nhiên có người đến thay thế vào chỗ thiếu, đây là một công việc béo bở, tên Hứa Hồng này mặc dù nói mọi phương diện điều kiện đều rất hợp lý nhưng Thái giám thích hợp ở Bắc Kinh ít nhất có mười mấy người, hẳn có thể đoạt được chức quan béo bở này quả là tiêu tốn không ít tâm huyết đây.

Điều quan trọng nhất là Hứa Hồng cũng là người của Trương Nhuệ, Dương Thận than thầm một tiếng, không kiểm tra sổ sách của Vương

Đường, quả nhiên hậu họa khôn lường, tên Trương Nhuệ này thoát được một kiếp không nói, không ngờ nhanh như vậy lại ngóc đầu trở lại được.

Hứa Hồng vui rạo rức nói:

- Hai vị đại nhân khẩn trương tiếp chỉ đi, chúng ta còn vội đi Tô Châu nhậm chức nữa, việc này không thể chậm trễ được.

Hương án bày lên, Dương Thận và Đoàn Phi thay đổi Đầu Ngưu phục rồi cùng quỳ xuống tiếp chỉ, Hứa Hồng lưng hướng về hương án trước mặt bọn họ, mở thánh chỉ ra đọc:

- Phụng, thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu, viết.

Hứa Hồng đọc xong thánh chỉ, đem thánh chỉ một lần nữa cầm chắc giao cho Dương Thận, cười nói:

- Cung hỷ hai vị đại nhân, chúng tôi phải đi Tô Châu rồi, sau này có duyên sẽ gặp lại.

Dương Thận và Đoàn Phi đứng dậy, Dương Thận khách khí nói với Hứa Hồng, Đoàn Phi có chút mờ mịt. Hơn nửa lời nói trong thánh chỉ đều dành cho Dương Thận, chỉ có một câu nói với hãn, khiến hãn bỏ việc trong tay, đêm hôm vội đến Bắc Kinh phục chỉ đợi mệnh.

Dương Thận thấy Đoàn Phi có chút giật mình, âm thầm đá hãn một cước, Đoàn Phi hồi phục tinh thần cùng Dương Thận tiễn Hứa Hồng lên kiệu, sau khi đoàn người ngựa của Hứa Hồng rời đi, Dương Thận cười nói với Đoàn Phi:

- Sao thế? Lo lắng lần này đi lãnh giữ khó lường sao?

Đoàn Phi gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta làm Khâm sai mới được vài ngày, lại muốn ta phục chỉ, lẽ nào ta làm điều gì sai sao?

Dương Thận cười nói:

- Người chớ suy nghĩ lung tung nữa, theo ta thấy có hai nguyên nhân, thứ nhất, Hoàng Thượng nhớ người, thứ hai, trăm quan lo lắng sau khi người tại ngoại ở Tô Châu rồi lại đi đến những vùng khác. Vì vậy tìm cách gọi người về kinh thành. Chiêu cớ phóng nhân bì để hạ.

Đoàn Phi thở dài:

- Chỉ mong vậy.

Bảo Tinh Bằng và quan viên nghe hỏi mà đến, lại sắp xếp một yến tiệc tiễn biệt Đoàn Phi, hai vị Khâm sai mãi đến tối muộn mới quay về Hoành viên, Đoàn Phi từ nhà vệ sinh đi ra chỉ nhìn thấy Thạch Bân không biết vì sao lại đứng trước cửa, đang định hỏi thì Thạch Bân đột nhiên hướng về phía hăn thủ thế, Đoàn Phi hiểu ý đến nhận từ tay Thạch Bân một viên sáp nhỏ, vội vàng vào phòng.

Mở lọ sáp lấy tờ giấy bên trong ra nhìn mới hiểu, Đoàn Phi cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, Thạch Bân thò cổ vào hỏi:

- Phi ca, là chuyện tốt chứ?

Tờ giấy là do Vương Thủ Nhân phái người ra roi tốc ngựa đưa tới, nhưng vẫn không nhanh bằng thuyền trên biển, vả lại Hứa Hồng vội lo phát tài ngày đêm nên chậm hơn nửa ngày mới đến.

Trên mặt Đoàn Phi mới lộ vẻ vui mừng. Chợt nghe tiếng của Dương Thận từ bên ngoài vọng vào, hăn nhẹ nhõm cười nói:

- Lam Bảo, Lam Bảo ta đoán đêm nay người ngủ không được cho nên đến đây cùng người nói chuyện. Lam Bảo.

Đoàn Phi vội vàng thu dọn đồ đạc, đem tờ giấy vò nát ra đón cười nói:

- Thăng Am huynh đoán sai rồi, không phải ta không ngủ được mà vì không muốn ngủ, lại đang muốn thỉnh giáo Thăng Am huynh, không ngờ Thăng Am huynh lại đích thân đến đây.

Hai người đối diện nhau cười to, dắt tay nhau vào phòng, đèn đỏ rực đốt trong đêm dài, tiếng cười nói của hai người không ngừng.

Sáng sớm hôm sau Dương Thận và quan lại các cấp của phủ Dương Châu tiễn Đoàn Phi mời dạm trường đình, Đoàn Phi dưới sự hộ tống của Hoa Minh và Cẩm Y Vệ, ra roi thúc ngựa hướng về Kinh thành.

Một hàng ngựa đồn roi của Đoàn Phi chạy về phía Kinh thành, lúc này gió Bắc đã bắt đầu thổi, ngòi thuyền đi về phía Bắc tuyệt đối không thể nhanh bằng tuần mã, Đoàn Phi mặc dù không phải đi suốt ngày suốt đêm nhưng cũng không dám trì hoãn chút nào. Sớm tối đi về hướng Bắc, dù mài tróc da cũng không quan tâm, lót thêm hai tầng nệm là ổn rồi.

Chạng vạng ba ngày sau, phía tường thành cao cao ở Bắc Kinh đã trong tầm mắt, Đoàn Phi ngắm nhìn thành Bắc Kinh. Trong mắt có chút ướt át, đã vượt qua năm trăm năm, hẳn cuối cùng cũng đã quay trở về Bắc Kinh rồi!

Mọi người nhìn Đoàn Phi ghìm ngựa, lần lượt dừng lại, Hoa Minh chạy tới hỏi:

- Đại nhân có muốn nghỉ ở ngoài thành một đêm không ạ?

Rất nhiều quan viên lần đầu đến Bắc Kinh đều chọn nghỉ ngoài thành một đêm, ngày thứ hai lấy hết tinh thần ăn mặc chỉnh tề mới vào thành bắc

Kinh, nhưng Đoàn Phi lại không có suy nghĩ phức tạp đó, hần chỉ vào Bắc Kinh hô lên:

- Tối nay chúng ta ở Tứ Hải lâu mở tiệc lớn! ai đến thành Bắc Kinh trước tiên thì người đó mời khách. Giá.

Đoàn Phi không hề hoài nghi mà tiến thẳng vào thành, mặc dù hần mặc thường phục nhưng phía sau là tinh kỳ phấp phới, Cẩm Y Vệ theo sát, tiểu binh của thủ môn cũng không dám chặn đường, cứ để cho bọn họ gào thét tiến vào thành, sau đó lại bàn sau lưng:

- Đây là ai vậy, trước đây chưa từng gặp qua? Thật đúng là kiêu ngạo.

Đoàn Phi từng nói chuyện sâu sắc với Dương Thận, cũng đã từng được Vương Thủ Nhân chỉ điểm, biết rõ hành động kiêu này bị chê nhưng hần vẫn muốn kiêu ngạo một chút, khiến cho người thành Bắc Kinh biết Đoàn Phi hần đến rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Bí Mật Nhập Báo Phòng

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 4: Cẩm Y Phong Vân

Chương 248: Bí mật nhập Báo phòng

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Từ cửa Vĩnh Định đến cửa Chính Dương, vào cửa Chính Dương mới thực sự được coi là tiến vào thành Bắc Kinh. Tứ Hải lầu của Tư Thành Phường ở đường lớn của Triều Dương môn, gần với phía Tây của Phúc cung, bên cạnh ngã tư đường. Trước cửa là biển chào Đông Tứ, người của Đoàn Phi đến cũng là lúc ăn cơm, Tứ Hải lầu thật sự là nơi khách khứa nườm nượp kéo đến, nếu không có chỗ đã đặt trước thì gần như không thể tìm được chỗ trống, nhưng Hoa Minh tự có cách, tìm đến Đường quan dặn dò vài câu, Đường quan mặt đầy vẻ nịnh nọt cười nói với Đoàn Phi:

- Vị quan gia, trên lầu có phòng riêng còn trống, mời đi theo tôi.

Tứ Hải lâu là quán rượu nổi tiếng khắp nơi tự có cách tổ chức kinh doanh riêng. Mỗi ngày đều để lại hai đến ba phòng riêng, trừ khi là Hoàng thân quốc thích hoặc quan viên có thực quyền nhị phẩm trở lên, còn không thì trả bao nhiêu tiền cũng không thể đặt chỗ được. Mặc dù Đoàn Phi chỉ là quan tứ phẩm nhưng đại danh của hắn sớm truyền khắp kinh thành, là nhân vật có khả năng thăng quan tiến chức rất nhanh, Tứ Hải lâu tự nhiên không dám đắc tội, trực tiếp dành cho hắn một phòng trống riêng.

Hoa Minh phái La Siêu Huy dẫn các huynh đệ về Cấm Y Vệ, Cấm vệ đi đưa tin, mọi người đều tản ra, Đoàn Phi chỉ mang theo bên mình vài người lên lầu Tứ Hải, cơm rượu nhanh chóng được mang lên hương vị của món ăn phương Bắc khiến Đoàn Phi trở nên hứng thú, Thạch Bàn từ phương Nam tới, là người đã quen ăn các món ăn được chế biến tinh xảo nên có chút không hợp khẩu vị cho lắm.

Hôm nay sắc trời đã tối, triều hội sớm tan, Đoàn Phi định sáng sớm mai lâm triều lên diện diện thánh giao hoàn lại thánh chỉ, vì vậy hắn không dám uống rượu, chỉ không ngừng giục mọi người ăn cơm.

Khi ăn cũng đã lửng lửng dạ, La Siêu Huy mặc thường phục đi vào phòng riêng, đứng bên nói nhỏ vào tai Hoa Minh vài câu, Hoa Minh tiến lên trước, nói nhỏ vào bên tai Đoàn Phi:

- Đại nhân, có một vị quý nhân nói là bạn cũ của đại nhân, đang chờ gặp đại nhân, chúng ta nên lập tức qua đây đã.

Đoàn Phi nhất thời sửng người, người hắn biết ở Bắc Kinh không nhiều, người có thể khiến Hoa Minh nói từ quý nhân trừ người đó ra còn có ai nữa? Thật không ngờ nhanh như thế đã thấy mình, Đoàn Phi không dám chậm trễ, đứng dậy đã nghĩ đến tìm nơi thay y phục, Hoa Minh cười cười rồi nhắc nhở vào tai:

- Đại nhân, không cần thay quần áo đâu, chỉ cần mặc thường phục qua đó thôi, người đừng quên người còn chưa biết thân phận của người đó nữa.

Đoàn Phi hiểu ra, chào mọi người một tiếng:

- Ta có chút việc đi gặp một người bạn, không biết khi nào mới quay về, La Siêu Huy người phụ trách kêu gọi mọi người tìm nơi để nghỉ, mọi người cứ ăn từ từ, đừng lo không có tiền trả bị cầm cố ở lại làm việc. Số tiền Dung nhi mang trên người đủ để mọi người ăn hết lượt ở kinh thành đây.

Mọi người ngẫm hiểu hiểu ý, không hỏi nhiều, Tạ Chí Quân đi đầu nói một câu thuận buồm xuôi gió, vạn sự như ý, những người khác cũng lần lượt chúc, Tô Dung đứng dậy vuốt lại tóc rối của Đoàn Phi, dùng khăn tay lụa thêu hoa của mình để hắt lau bụi trên mặt trời nhẹ nhàng nói:

- Mọi thứ nên cẩn thận, tiểu nữ đợi người, nếu phải nán lại lâu, khi có cơ hội thì để Hoa Minh bọn họ báo cho tiểu nữ một tin.

Gần vua như gần cọp, Đoàn Phi cảm thấy sự quan tâm và lo lắng trong lòng Tô Dung, hắt nhẹ nhàng nắm chặt tay Tô Dung, nhỏ giọng nói: xem tại

- Người yên tâm, ta sẽ không để xảy ra chuyện gì đâu, đi một ngày đường rồi, người hãy sớm nghỉ ngơi đi, hay người muốn đợi ta cùng làm việc gì đặc biệt sao? Để lộ trước một chút để ta chờ mong đi.

Đoàn Phi xoa bàn tay nhỏ bé của Tô Dung, nói lời trêu chọc, Tô Dung then thùng, rủ mi mắt, sáng giọng:

- Tiểu nữ chỉ muốn xác nhận xem người có còn sống hay không mà thôi. Người muốn làm việc gì đặc biệt thì đi tìm Quán Tiêu Hàn của người ấy.

Đoàn Phi ồ một tiếng, có vẻ dăm chiêu nói:

- Đúng rồi, Quán Tiêu Hàn đã mất dạng mấy ngày rồi, thật không biết cô ta hiện giờ ở đâu, đang làm gì nữa.

Tô Dung hung hăng đá hắt một cái, nói:

- Người biến đi, đi mà tìm Quán Tiêu Hàn của người, tốt nhất đừng quay trở lại nữa.

Câu nói này hơi có chút ý làm nũng, Đoàn Phi cười ha ha, cùng Hoa Minh xuống lầu, cười lên ngửa, phi một mạch trong thành Bắc Kinh.

Bộ áo cá chuồn đó của Hoa Minh khiến bọn họ không gặp trở ngại, Đoàn Phi không mấy thuộc thành cổ Bắc Kinh, chỉ biết bọn họ vượt qua Hoàng Thành. Đến Tây Uyển, Hoa Minh dẫn bọn họ đến trước cửa một đại viện.

Đại viện này và nhà tư bình thường nhìn từ ngoài đã có thể nhận ra rất nhiều điểm khác biệt. Cửa lớn của nó là vàng phủ lên, phía trên còn có rất nhiều đỉnh tán thô to, hai bức điêu khắc to lớn đồ sộ cao tới ba mét trước cửa, không phải sư tử mà là kỳ lân. Tường vây quanh đại viện ười mét, từ phía trên chếch với bên ngoài tường của đại viện có thể thấy được độ dày kinh người của nó, hơn nữa đỉnh cao nhất còn có tường chắn mái, đây tuyệt đối không phải là một ngôi nhà bình thường. Rõ ràng là một thành lũy dễ thủ nhưng khó đột nhập.

Đoàn Phi ngửa đầu nhìn hướng lên tấm biển phía trên cửa, chỉ trông thấy tấm biển rộng lớn mà không biết ai lại hết việc dùng tấm vải đỏ che đi. Hai người gia đình trông bộ dạng như chỉ để trang điểm đang đứng trước cửa, hai người hiếu kỳ nhìn chăm chú, một người trung tuổi có dáng vẻ như quản gia đi ra, cười ha ha nhìn về phía Đoàn Phi và Hoa Minh nói:

- Hoa tướng quân, vị này là Khâm sai Đoàn đại nhân phải không ạ? Quả nhiên tư thế oai hùng sung mãn, Đoàn đại nhân, lão gia nhà tôi đang đợi người, mau đi theo tôi.

Người quản gia đó vừa dẫn đường vừa tự giới thiệu mình họ Trương, Đoàn Phi vốn đã nghi ngờ, lúc này không khỏi ngừng quan sát cẩn thận, chỉ nhìn thấy trên mặt Trương quản gia mặc dù có không ít nếp nhăn nhưng làn da mềm mại mà nam nhân bình thường không bì nổi, hơn nữa tiếng của hắn âm nhu, mặc dù không rõ ràng như Hải công công nhưng tuyệt đối là một Thái giám không thể nghi ngờ.

Sân của thành Tây Uyển giống nhau, Lão thái giám họ Trương còn có Hoàng Thượng, Đoàn Phi dùng tất cả mọi thông tin trong đầu tập hợp lại, đột nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu:

- Tấm biển bị che khuất kia không thể viết hai chữ Báo Phòng được.

- Tây Uyển Báo Phòng do vua Chính Đức mà vang danh thiên hạ, Đoàn Phi sớm đã nghe qua không biết bao nhiêu lần, khi ở Ninh Vương tạo phản, rất nhiều lời truyền liên quan đến Báo Phòng, như nói những dân nữ mà vua Chính Đức đùa bỡn giành giật trong Báo Phòng, hễ không thích nữa thì đem bọn họ ném cho hổ báo, nhưng hễ có người bụng to lên thì cố ý để cho họ mang thai vài tháng, sau đó xem xem đứa bé là trai hay gái vân vân, Báo Phòng được nói giống như nơi quỷ quái, những thứ mà Đoàn Phi nhìn thấy lại không giống như lời đồn, ở đây quang cảnh tươi đẹp, kiến trúc có trật tự, giống như bản sao đơn giản của Tử Cấm Thành thật nhưng lại được thu nhỏ, hơn nữa còn hội tụ những đặc điểm của rừng phía Nam, khiến cho ngôi nhà trong sự kiên cố vẫn toát ra vẻ thanh cao.

Mặc dù không nhìn thấy một người canh giữ nào nhưng Đoàn Phi sau khi luyện công, tai mắt càng ngày càng sắc bén, hắn có thể nghe thấy phía sau hoa cỏ là tiếng hít thở của rất nhiều tiếng thở nhẹ nhàng chậm rãi, bề ngoài thì nổi nhưng bên trong lại trầm lắng. Liên tưởng đến Trương Nhuệ công công của triều Đại Minh dưới một người trên cả vạn người, hiện giờ bộ dạng là một lão quản gia, Đoàn Phi trong lòng thầm nghĩ:

- Những thứ này không phải là những thứ vì ta mà chuẩn bị.

Trương Nhuệ dẫn Đoàn Phi lách giữa những khóm cây lách được mấy lách, đến một dưới một tòa nhà năm tầng, Trương Nhuệ ngửa đầu nhìn lên, lớn giọng nói:

- Lão gia, Đoàn Phi Đoàn Phi đại nhân đến rồi.

Một lát sau, xuất hiện đầu của một người thò ra trên bệ cửa tầng 4, hắt nhìn xuống phía dưới và hô lên:

- A Phi, cuối cùng người cũng đến đây rồi, mau lên đây, ta cho người xem nhiều thứ hay lắm.

Đoàn Phi mặc dù chưa nhìn rõ mặt hắt nhưng nghe âm giọng nói có thể khẳng định đó là Chu công tử trước kia quen biết ở Bảo Ứng, hắt cười vang nói:

- Hóa ra là Chu công tử, ta còn tưởng ai cơ, tin tức của Chu công tử thật nhanh, Ta mới đến thành Bắc Kinh. Đồ ăn của Tứ Hải lâu chưa ăn được mấy miếng đã bị người mời đến rồi, người phải mời ta một bữa mới được.

Vua Chính Đức vui vẻ cười to:

- Người sẽ không phải chịu thiệt đâu, yên tâm, đầu bếp của ta đều cao siêu hơn với đầu bếp của Tứ Hải lâu, tuyệt đối không để cho người đói, bớt nói nhảm đi, nhanh lên đây cho ta.

Đoàn Phi quay đầu nhìn Hoa Minh, Hoa Minh giấu diếm nói:

- Đại nhân xin cứ tự nhiên, tôi không lên đó đâu.

Hoa Minh mặc dù do vua Chính Đức chọn làm hộ vệ cho Đoàn Phi nhưng dựa vào thân phận của hắt vẫn không có cách để tùy tiện đi vào nơi như Trích Tinh lâu này, Đoàn Phi hiểu ý gật đầu, đi theo sau Trương Nhuệ bước vào Trích Tinh lâu.

Trích Tinh lầu cùng tên với lầu Trích Tinh mà Thương Trục Vương tự thiêu.....Trong dân gian tiếng xấu như nước triều, nghe nói rượu thịt của Thương Trục Vương đến Chính Đức Hoàng đế cũng nhất nhất rập khuôn theo., Trích Tinh Lầu xây dựng càng xa hoa vô cùng, thế mà Đoàn Phi từ Báo Phòng một mạch đến đây, trèo lên Trích Tinh Lầu lại không hề nhìn thấy thứ gì xa hoa, Quy mô của Báo Phòng này không bằng nhà cửa của một gia nhân buôn muối bình thường. Trích Tinh lầu thậm chí còn không bằng Khoái Hoạch lầu hoa lệ của Vương Thế Dũng, truyền thuyết 99% đều là giả, Đoàn Phi rất đồng tình.

Sàn nhà của Tứ lầu được phủ bởi thảm Ba Tư, bước lên trên mềm mại, vòng qua một bức tường, trước mắt đột nhiên sáng lên chỉ nhìn thấy tứ phía cột nhà đốt rất nhiều nến, vua Chính Đức ngả người trên giường êm, hướng về phía Đoàn phi vẫy tay:

- Nhanh lại đây, chỗ này đợi người rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Thi Hành Biện Pháp Chính Trị Như Chơi Bài

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 4: Cẩm Y Phong Vân

Chương 249: Thi hành biện pháp chính trị như chơi bài

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Trước mặt vua Chính Đức có một cái bàn thấp, ngoài vua Chính Đức ra còn có hai người phụ nữ một bên trái một bên phải ngồi bên cạnh cái bàn, ánh mắt Đoàn Phi lướt qua một lượt, hai người phụ nữ đứng dậy, hướng về hăn nói:

- Rất vui được gặp đại nhân.

Hai người phụ nữ này dung nhan đều thuộc tầm quốc sắc thiên hương, nhất cử nhất động dịu dàng lễ phép. Người phụ nữ ít tuổi nhìn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, phong thái khác thường. Từ người toát ra vẻ duyên dáng sang trọng, Đoàn Phi không biết thân phận của nàng ta, tóm lại không dám nhìn lâu, hướng về nàng ta chấp tay, nói một tiếng vinh hạnh.

Vì hai người không xưng tên nên hẳn cũng vui vẻ giả bộ hồ đồ, nữ nhân có thể chơi bài cùng Hoàng Thượng, thân phận rốt cuộc là ở đâu? Hẳn đến trước bàn ngồi xuống, chỉ nhìn thấy trên chiếc bàn thấp đang bày một hộp bài hoa mỹ tinh xảo, ba chữ dát vàng Bảo Đại Tường bắt mắt, (bài Đại Minh) ba chữ này lại bỏ sang một bên, Bảo Đại Tường cuối cùng cũng biết chơi bài rồi, nhưng như vậy lại khó tránh việc xưng quá lại hóa dở.

Vua Chính Đức ngồi ngay ngắn, lấy một bộ bài ánh vàng từ trong hộp bài, thủ pháp thuần thục tẩy bài cắt bài, cười giới thiệu:

- Bên trái là nội tử của ta, người có thể gọi nàng là Chu phu nhân, người bên phải là muội muội của ta, người gọi Chu tiểu thư là được rồi. Lâu lắm không chơi bài với người, mấy hôm nay toàn phối hợp với Trương Quân Gia nhưng toàn không chơi nổi lại họ, thua mất bao nhiêu đồ cho họ rồi, đêm nay nhất định phải thắng mới được.

Trong lòng Đoàn Phi nhủ thầm, chưa bao giờ nghe nói vua Chính Đức có hoàng muội, hơn nữa người chỉ thích nhận nghĩa tử, không hề nghe nói lại nhận nghĩa muội. Đoàn Phi cười, nhìn hai nàng chào một tiếng rồi cười nói:

- Vậy cũng chưa chắc được. Từ lần từ biệt trước ở Bảo Ứng, đệ mấy tháng chưa chơi bài rồi.

Vua Chính Đức cười nói:

- Ta biết người quý nhân việc bận, mấy tháng nay đi Giang Tây, đi Ứng Thiên rồi lại Tô Châu, Dương Châu, làm rất nhiều công việc, phá được không ít vụ án, nhưng cũng không ít lần du ngoạn đánh bài, người lừa không nổi ta đâu, lại đây, mọi người cùng lật bài, ai lớn nhất người đó chạm vào bài trước.

Cùng Hoàng Thượng, Quý Phi, Công chúa chơi bài, đây quả là một việc lớn cần cân nhắc, dù cho Hoàng Thượng vui thì dễ mà nếu khiến Quý Phi

hoặc Công chúa không vui, tùy tiện nói năng thì Đoàn Phi chịu không nổi. đọc truyện mới nhất tại .

Đoàn Phi nhủ với bản thân không uống rượu, giữ vững tinh thần, hao tổn tâm huyết chơi bài, quân bài lớn của Quý Phi nhà trên không được chèn, bài của Công Chúa nhà dưới cũng không được đối đầu, còn phải chăm sóc Hoàng Thượng ở phía đối diện, còn phải không ngừng làm cho bọn họ vui vẻ, khiến họ giữ được tâm trạng tốt, ván đầu tiên chắc chắn là đại thắng lớn, cũng may bài của Vua Chính Đức tốt, Đoàn Phi chỉ cần không gọi sai bài là được, cuối cùng quả nhiên thắng lớn, Vua Chính Đức đạt được gấp bội, bọn họ không những đoạt lại quyền lấy tiền mà còn nhờ trống không tăng lên một bậc.

Vua Chính Đức đã lâu không chơi bài vui như thế này, Trương Nhuệ mặc dù vất óc tìm kế lấy lòng hãn nhưng không có khả năng thiên phú về chơi cặp, thường xuyên ra sai bài khiến vua Chính Đức không vui, mỗi lần chơi bài đều lo nơm nớp, chỉ sợ vua Chính Đức phẫn nộ lại muốn lấy đầu hãn. Chơi bài thế này thì còn gì là vui vẻ nữa? Người đối diện với vua Chính Đức cũng tự nhiên mà không có hứng trí, Hôm nay cuối cùng cũng có đối tượng tốt chơi bài, kể cả thua cũng vui.

- Yaaaa... vận may không tốt nếu không phải mớ bài thối tha đầy tay này thì sao ván này có thể thua hai người được? Vua Chính Đức ném ra bàn hai quân bài cuối cùng, không kìm được thở dài.

Thua cũng phải thua không được sơ hở, ở cái tình hình mà vua Chính Đức không hề nhận biết được, dụ dỗ Quý Phi và Công Chúa thảm bại như vừa rồi tự nhiên lại cười nói, đây quả là bản lĩnh.

Nhưng cách chơi này cực kỳ hao tổn trí nhớ, Đoàn Phi sau khi chơi mấy chục lần, tâm lực hao tổn, hãn xoa đầu nói:

- Không được rồi, đệ đi cả ngày đường, sáng mai còn lâm triều, nếu không nghỉ ngơi thì chỉ có chống hai mắt gấu trúc lên điện gặp Hoàng thượngmất. Điều này không tránh được.

Chính Đức thấy mình vẫn thắng, thấy tốt liền dựa thế bỏ bài nói:

- Được rồi, tối nay chơi đến đây thôi, người tinh thần không tốt, chơi tiếp thì thua mất.

Chu phu nhân và Chu tiểu thư giận giữ trách vài câu, nói hăn không có phẩm chất chơi bài, thắng rồi là chạy. Vua Chính Đức cười ha ha nói:

- Ai nói phẩm chất chơi bài của ta không tốt? Nhớ lấy nhớ lấy, sáng mai lên triều rồi lại quay về đây chơi tiếp, chỉ lo ngày mai không chơi tốt như hôm nay thôi.

Vua Chính Đức đột nhiên có chút mất mát, Đoàn Phi hiểu được ý nghĩ của người, Sáng sớm mai sau khi lên triều Đoàn Phi tự khắc phải biết Chu công tử trước mặt thực chất chính là Hoàng Thượng, bạn chơi bài biến thành mối qua hệ chủ tớ, Ván bài này chơi cũng chả có ý nghĩa gì cả.

Đoàn Phi do dự một lát đột nhiên lùi lại hai bước, quỳ xuống bái nói:

- Thần mong Hoàng Thượng thứ tội, Thần sớm đã biết thân phận của Hoàng Thượng nhưng lại vẫn như trước không cung kính Hoàng Thượng, mong Hoàng thượng thứ tội.

Vua Chính Đức ngăn người, sắc mặt lạnh đi, nói:

- Là ai nói với người?

Đoàn Phi rung mình. Gần như cảm giác được thứ áp lực vô hình trên người Hoàng Thượng, hăn vội vàng nói:

- Bẩm Hoàng Thượng, không ai dám nói với thần, nhưng thần giỏi về quan sát lại sớm nghe nói danh tiếng của Tây Uyển Báo Phòng, vả lại từ trên người Trương quân gia phát hiện ra rất nhiều manh mối, lúc này mới đoán được thân phận của Hoàng Thượng.

Vua Chính Đức nhìn Trương Nhuệ, trong lòng Trương Nhuệ thầm mắng một tiếng, Đoàn Phi rõ ràng đem tội đồ lên đầu hắn, nhưng mặt hắn lại cười rất tươi, khen:

- Đoàn đại nhân không hổ danh thần thám, quả nhiên quan sát tỉ mỉ, Hoàng Thượng, lão nô hồ thẹn, không giấu được con mắt thần của Đoàn đại nhân, mong Hoàng Thượng thứ tội.

- Thôi.

Chính Đức phất tay cười nói:

- Ta chỉ đùa Đoàn ái khanh thôi. Đoàn ái khanh đứng dậy đi.

Đoàn Phi thưa:

- Tạ ơn Hoàng Thượng.

Lúc này mới dám đứng lên, nhưng dáng vẻ khúm núm lại làm cho vua Chính Đức thờ dài.

Vua Chính Đức uể oải nói:

- Người đã đoán ra thân phận của Trầm thì Trầm cũng không giấu người nữa. Vị này là Lưu Quý Phi, Đây là Công chúa Vĩnh Phúc, người bái kiến một lần nữa đi.

Đoàn Phi đứng dậy vội vàng quỳ xuống bái kiến hai nữ nhân, Lưu Quý Phi đỡ hắn nói:

- Đoàn đại nhân mời đứng dậy,

Vĩnh Phúc công chúa lại nghiêng người chỉ nhận nửa lễ. Sau đó nói với vua Chính Đức:

- Hoàng Thượng, đã không có bài để chơi nữa thì muội xin phép về nghỉ trước.

Vua Chính Đức gật đầu, Vĩnh Phúc công chúa từ biệt vua Chính Đức và Lưu quý phi, quay người rời đi, trong khoảnh khắc đi khỏi đó, ánh mắt của nàng hiếu kỳ nhìn về phía Đoàn Phi, cũng đúng lúc Đoàn Phi nhìn trộm qua bên đó, ánh mắt hai người gặp nhau, đồng thời kinh ngạc, tim Vĩnh Nhi nhảy dựng lên, bước chân loạn hướng, Đoàn Phi thót tim, nhưng quay mắt nhìn thấy Vĩnh Phúc hoảng loạn bước đi, hăn lại thăm buồn cười.

Lại lần nữa đứng lên, Đoàn Phi cảm giác giữa mình và vua Chính Đức dường như xa lạ, điều này không thể hay được, hăn kiếm cách cứu thế hỏi:

- Hoàng Thượng, vừa rồi khi thần ở dưới lầu, Hoàng Thượng từng nói cho thần xem một vật, không biết là bảo vật gì?

Nói đến việc này tinh thần Chính Đức đột nhiên rung lên, hăn dãn dò Trương Nhuệ:

- Người mau đi lấy quân cờ đó ra đây.

Trương Nhuệ quay người bước đi, vua Chính Đức cười nói với Đoàn Phi:

- Lúc đầu muốn đùa ngươi nhưng không ngờ lại quên mất. Quân cờ này là do ngươi phát minh ra à? Rất có ý nghĩa, tiểu tử ngươi mỗi ngày không phải gọt giũa mấy món đồ chơi đó chứ?

Đoàn Phi nghiêm mặt nói:

- Hoàng Thượng, người nói oan cho thần rồi, Đoàn Phi không dám nói treo cổ lên xà nhà đâm đầu xuống đất làm công vụ nhưng tuyệt đối không phải viên chức tầm thường cả ngày vui đùa, mọi thứ đều là rõ như ban ngày, chỉ vì trong lúc làm việc thần không chịu nổi, tìm vài thứ giải trí tinh thần mà thôi.

Vua Chính Đức cười nói:

- Được rồi, được rồi, ta chỉ là thuận miệng nói thế thôi, việc ở Giang Nam người làm ta đều biết rõ, đến việc người giữ một tiểu nhân phạm tội giết người ta cũng đã biết hết.

Đoàn Phi kinh ngạc, vội vàng quỳ xuống nói:

- Hoàng Thượng, thần thương cô ta thuở nhỏ nhiều nghịch cảnh, bố mẹ qua đời hơn nửa không phải có ý giết hại mẫu thân, vì vậy mới giấu mọi người đổ tội giết người đó lên đầu phụ thân của cô ta, thu nhận cô ta làm nô tì là muốn chăm sóc, dạy dỗ cô ta thật tốt, ngoài ra thần không có ý gì khác, mong Hoàng Thượng thứ tội.

Vua Chính Đức lại thở dài, nói:

- Xem kìa, ta không trách người, tự dung lại quỳ xuống làm gì? Nếu như ta muốn giáng tội người thì sớm đã cho người vào thiên lao rồi, còn đợi người đến xin tha tội sao? Đứng dậy đi, hôm qua lên triều có người cáo người tham ô khoản tiền lớn, dung túng dưới tay mua bán bẩn, Trầm đều thay người bác bỏ rồi.

Đoàn Phi lau mồ hôi đứng dậy, cười khẽ nhìn Hoàng Thượng:

- Hoàng Thượng thánh minh, biết thần làm vô điều vì Hoàng Thượng.

Vua Chính Đức gật đầu nói:

- Bọn họ đều nói người là gian thần, Trẫm không tin, những xưởng khởi công mà người nói có thể tạo thuyền lớn, chuyện đánh hải tặc Trẫm đều vô cùng tán thưởng nhưng trong triều có vài người phản đối, thật là tức chết đi được.

Đoàn Phi cười nói:

- Hoàng Thượng thánh minh, những việc này không phải một lần là xong, phải dần dần giải quyết, giống như chơi bài, muốn xem thế bài để xuất thì không thể tùy tiện đặt, lúc này trọng yếu nhất vẫn là Quốc phú dân an, những việc khác còn thì để đó đã.

Vua Chính Đức thở dài:

- Để đó, để đó, còn phải để bao lâu nữa, Quốc phú dân an, người phải nhẹ nhàng khéo léo, người từ Tô Châu về giao cho Trẫm hơn ngàn vạn lượng bạc, dù cho quốc sách có rơi vào tay những tên tham quan này cũng hoàn toàn đổi vị, Phú là toàn phú đến túi quần của chúng.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Khách Khanh Đông Xưởng

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 4: Cẩm Y Phong Vân

Chương 250: Khách khanh Đông Xưởng

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Đoàn Phi cười nói:

Hoàng Thượng xin bớt giận, từ xưa đến nay có thời đại nào là thiếu tham quan đâu? Tham quan thực chất cũng có giá trị cho sự tồn tại của bọn họ, Tô Châu thuế má mười năm cộng lại cũng hàng trăm vạn, Hoàng Thượng nuôi Vương Đường mười năm, một khi giết đi thì sẽ thu về hơn ngàn vạn lượng bạc, đây không phải quá tốt sao? Thần thay Hoàng Thượng xử lý những tên tham quan ác bá ở Tô Châu, bách tính ở Tô Châu đội ơn Hoàng Thượng, còn hô to Hoàng Thượng vạn tuế nữa.

Mặt Chính Đức lộ rõ nụ cười nói:

- Ừ, hơn ngàn vạn lượng bạc nhưng lại chặn được miệng của nhiều người trong triều, hơn ngàn vạn à, cũng có thể chống đỡ thuế cho đại Minh ta hơn bốn năm, năm nay lại lấy được từ chỗ Ninh Vương một khoản tiền, rất nhiều việc từ đầu không làm được nhưng cũng đã làm được rồi, cứu nạn thiên tai ở Sơn Đông, Hà Nam, Tuyên Phủ, Đại Đồng trả quân thiếu mấy năm bổng lộc cũng đã phát đi rồi, giải quyết được rất nhiều vấn đề cấp bách, a Phi, công lao của người lớn như vậy, người nói ngày mai ta nên ban thưởng cho người gì đây?

Đoàn Phi nói:

- Hoàng Thượng, Đoàn Phi tháng tư mới nhậm chức Bộ khoái, tháng sáu được gặp Hoàng Thượng, vô công được nhận Giang Tây Đề Hình Án Sát Sứ Ti Thiêm Sự, lại được Tuần phủ Vương đại nhân ưu ái, để cử thần về phủ Ứng Thiên làm Đô Sát Viện Hữu Đô Thiêm Ngự Sử, sau đó nhận vụ án Chu An, Hoàng ân oai nghiêm lệnh cho thần nhậm chức Nam Trực Lệ Tuần phủ Khâm sai, mới chưa đến ba tháng, Đoàn Phi thắng liền mấy cấp, sớm đã vô cùng sợ hãi, những việc Đoàn Phi làm đều là việc được phân, nào dám đi tranh công? Ngày mai giao nộp thánh chỉ, Hoàng Thượng cứ phân thần nha môn nào đó, để thần làm thêm chút việc cho Hoàng Thượng là được rồi ạ.

- Phân về Nha môn ư? Ừ, dựa vào năng lực của người, không thể không biết trọng nhân tài.

Vua Chính Đức nói:

- Việc này tạm thời không đề cập đến nữa, người có biết ta vội vã cho gọi người về là vì việc gì không?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Thần không dám phỏng đoán.

Vua Chính Đức cười nói:

- Không biết cũng tốt, để tránh đêm nay người ngủ không ngon, ngày mai nói với người tốt hơn, tối nay cũng không cần quay về đâu, ở Báo Phòng nghỉ ngơi đi, Trương Nhuệ đâu? Sao đi lâu vậy?

Trương nhuệ tránh ở cửa nghe lén hai người nói chuyện, nghe thấy tiếng gọi liền vội vàng dùng miếng gấm bao quanh đồ vật đang cầm chạy chậm chậm vào, nói:

- Hoàng Thượng, lão nô đây ạ, Hoàng Thượng có việc gì cần dặn dò ạ?

Vua Chính Đức chỉ vào cái bàn thấp nói:

- Đem quân cờ bỏ lên bàn, người đi sắp xếp chỗ cho Đoàn Phi, đêm nay hăn không về đâu.

Trương Nhuệ sửng sốt, nói:

- Hoàng Thượng muốn cùng Đoàn đại nhân

Vua Chính Đức khoát tay nói:

- Không, cho hăn tự do sắp xếp, nghỉ ngơi sớm để lấy tinh thần, sớm mai lên triều sớm không chừng lại có một phen khổ chiến, Vương Thủ Nhân nhận định đúng, Trẫm càng ngày càng thấy triều đình như chiến trường rồi.

Trương Nhuệ nhẹ nhàng thở ra, đặt cờ xuống rồi quay đi, vua Chính Đức nói:

- Bỏ ra cho ta xem, vật này là do lại bộ thượng thư Vương Quỳnh đưa tới đây, Là thú vui mới nhất của Bảo Đại Tường, nhưng nghe nói hăn đã đổi tên rồi, gọi là cái gì Trung Hoa giải trí công ty, thật chẳng hiểu ra làm sao, người đã đến thành rồi thì sau này có đồ gì hay trực tiếp mang cho Trẫm xem, tránh lão Vương Quỳnh lại dông dài.

Vương Quỳnh, cũng chính là nhân dịp sau khi Ninh Vương đi phục dịch vua Chính Đức cắt bớt quan viên vì giúp Bảo Đại Tường hiển kính viển vọng mà lên làm lão thần tam triều, vua Chính Đức triệu hần về Bắc Kinh áp trận, đảm nhiệm Lại Bộ Thượng Thư, Vương Quỳnh sau khi nhậm chức không ngớt đả kích thế lực Dương Đình Hòa ở nơi đó, quan viên lần trước của Dương phủ bọn Tạ Chí Quân cũng là vì đó mà bị giáng xuống.

Nghe đến tên Vương Quỳnh, Đoàn Phi đột nhiên nhớ đến việc này, hần không để lại biểu hiện gì mà cười nói:

- Vương đại nhân là lão thần tam triều rồi, tự nhiên muốn Hoàng Thượng chuyên chú hơn, ít chơi mấy đồ này, nhưng con người không phải máy móc, nên kết hợp lao động và nghỉ ngơi mới đúng, Hoàng Thượng lại không để lỡ chính sự, bình thường nhàn hạ vui đùa chút quân cờ quân bài cũng là vận động trí lực, có gì không tốt đâu?

Vua Chính Đức vui vẻ nói:

- Đúng là, Trẫm có nội các thảo luận chính sự lại có thái giám cầm bút khoắc lựa hồng, mỗi sớm sau khi lên triều không nghỉ nửa canh giờ lại có thể tiếp tục giải quyết chính sự, Vương Đường cũng nhiều chuyện quá rồi đấy.

Đoàn Phi cười nói:

- Vương đại nhân có tới sáu mươi mấy cái thì phải?

Lão nhân đông dài một chút cũng là bình thường, Hoàng Thượng nghe là được rồi ạ.

Đoàn Phi mở hé miệng vải bọc lấy hộp cờ, một hộp cờ ánh vàng rực rỡ liền xuất hiện trước mắt hần, vua Chính Đức cười ha hả nói:

- Sao đây? Ngạc nhiên phải không? Đây chính là thợ thủ công bậc nhất Chu Triết của Bảo Đại Tường tự tay tạo ra, đến quân cờ cũng dùng mất chín mươi lăm lượng vàng, năm trăm viên bảo thạch, lấy cửu ngũ chí tôn, ý là ngũ phúc thêm thọ.

Đoàn Phi mở nắp hộp vàng ròng được khảm bảo thạch, lại một lần nữa tỏ ra thán phục, nếu như một hộp cờ vàng dương mộc năm trăm năm sau giá đến năm trăm cân vàng thì giá quân cờ bằng vàng ròng được khảm châu báu e rằng phải hơn gấp mười lần có lẽ. Giá trị của nó có thể thấy, lại được tạo nên bởi đệ nhất thợ thủ công châu báu Chu Tiết, hơn nữa còn là cống phẩm, được Hoàng đế Chính Đức yêu thích không muốn rời tay, nói không chừng còn có thể dính tới Lưu Quý Phi, Vĩnh Phúc công chúa thậm chí là với quý khí của Hoàng đế cổ đại tương lai, không bán giá trên trời thì quả là vô lý.

Vua Chính Đức nhìn thấy bộ dạng ngơ ngẩn của hần, không biết hần đang nghĩ đến năm trăm năm sau có thể bán đi bao nhiêu tiền, cười nói:

- Sao nào? Có muốn chơi một ván không?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Hoàng Thượng, giờ không còn sớm nữa, thần nên nghỉ sớm thì tốt hơn, sớm mai là lần đầu tiên thần lên triều, tinh thần không tập trung bị cả triều trông thấy sẽ xem thường mất, cơ hội chơi cờ nhiều vô kể, không vội vào lúc này.

Vua Chính Đức vui vẻ nói:

- Nói hay lắm, vậy người nghỉ sớm đi.

Đoàn Phi cáo lui ra, khi xuống lầu nhìn thấy Hoa Minh mới nhẹ nhàng thở ra, Hoa Minh chạy lại đón, hỏi:

- Đại nhân, tình hình thế nào?

Đoàn Phi đáp:

- Cũng được, ta đã bái kiến Hoàng Thượng rồi, người để ta ở lại Báo Phòng nghỉ ngơi, nếu người tiện thì nói với Tô Dung một tiếng.

Hoa Minh cười nói:

- Cũng tiện, trong Báo Phòng này ngoài Cấm vệ ra thì đều là Cấm Y Vệ của chúng ta, rất tiện, đại nhân yên tâm, tiểu nhân sẽ nhanh chóng truyền lời.

Đoàn Phi ừ một tiếng nói:

- Thế thì người đi đi, cầm Bào phục Khâm sai của ta và Thánh chỉ đến đây, sớm mai ta trực tiếp tiến cung.

Sáng sớm, Đoàn Phi tỉnh dậy, bắt đầu chuẩn bị nhập triều, không có Tô Dung chăm sóc thật không quen. Tối qua Hoa Minh đã vì hấn mà mang mọi thứ đến đây, còn tỉ mỉ dẫn dò hấn lúc lên triều phải chú ý mọi chuyện vì vậy Đoàn Phi mặc dù có chút không yên nhưng không hề rối loạn chân tay.

Điều khiến Đoàn Phi không ngờ chính là Trương Nhuệ tối qua chẳng những tự mình sắp xếp chỗ ở cho hấn mà mới sớm nay đã lại đến, hấn cần thận giới thiệu cho Đoàn Phi về những quy tắc lâm triều, còn ân cần hơn người thầy ngày trước giúp Đoàn Phi thi tốt nghiệp.

Đối với vị Trương Nhuệ Công công này Đoàn Phi không có ác cảm, Vương Đường đã chết, giữa hai người không có chướng ngại lớn nhất nữa, cho tới nay việc vua Chính Đức hướng tới là Lưu Cẩn làm loạn, sau đó là Tiền Ninh Giang bân tranh quyền, Đông xướng Trương Nhuệ không có vết

dơ, nếu Trương Nhuệ đồng ý bỏ qua cho hắn thì ông ta cũng chính là bỏ qua mọi ân oán trước đây.

Bởi vậy Trương Nhuệ thể hiện với hắn tốt, hắn nhân cơ hội xin lỗi Trương Nhuệ, tiện thể còn hỏi:

- Quán cô nương không biết chạy đi đâu rồi, mấy ngày không thấy tung tích, hay là cô ấy đi làm việc của Đông Xưởng rồi?

Trương Nhuệ cười ha hả nói:

- Ta không rõ, Quán cô nương và người thường không giống nhau, thân phận của cô ấy cũng được xem như là khách khanh, có lúc ta cũng không biết cô ta làm gì, đợi cô ta quay về Đoàn đại nhân tự hỏi cô ta đi.

Nghe xong câu nói của Trương Nhuệ, trong lòng Đoàn Phi nảy ra, vì lý do này không hợp lý, hoặc là Trương Nhuệ lừa hắn hoặc là ả Quán Tiêu Hàn này lai lịch không rõ ràng, đến Trương Nhuệ cũng không biết, ả ta thật sự là người của ma giáo sao?

Đồng thời Đoàn Phi cũng có chút e dè, Trương Nhuệ đã không có cách lệnh cho Quán Tiêu Hàn, thế thì ả ta tự nguyện đến làm nha đầu cho hắn rồi. Làm một nam nhân, Đoàn Phi vẫn có chút tinh táo.

Trương Nhuệ cười nói:

- Đoàn đại nhân đêm qua ngủ có ngon không?

Đoàn Phi đáp:

- Ta ngủ rất ngon, đa tạ Trương công công quan tâm.

Trương Nhuệ hài lòng gật đầu, nói:

- Đoàn đại nhân, hôm nay Hoàng Thượng sẽ lên triều ken ngai đại nhân, dựa vào công lao của người mà thăng quan nhị phẩm, phong chức tước không vấn đề gì, nhưng những vị quan đỗ kị với tài năng của đại nhân tuyệt đối không để cho đại nhân thuận lợi đâu, Đoàn đại nhân nên có sự chuẩn bị ạ.

Đoàn Phi nói:

- Đa tạ Công công chỉ dạy, Đoàn Phi sớm đã có liệu trước rồi.

Trương Nhuệ lại hỏi:

- Đoàn đại nhân biết Hoàng Thượng vì sao lại vội vã lệnh ta về kinh không?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Tồi qua Hoàng Thượng vốn định nói nhưng kiềm chế không nói, Trương công công biết vì sao không?

Trương Nhuệ cười nói:

- Hoàng Thượng đã không muốn nói với đại nhân thì nhất định muốn cho đại nhân một niềm vui bất ngờ, ta không dám để lộ trước. Người yên tâm, là chuyện tốt. Chỉ có điều có chút khó khăn, một vài rắc rối cản đường nhưng có chúng ta trông nom, trừ khi Hoàng Thượng muốn làm khó đại nhân còn nếu không thì đại nhân không phải lo lắng.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Đoàn Phi Thượng Triều

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 4: Cẩm Y Phong Vân

Chương 251: Đoàn Phi thượng triều

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Nghe hẳn có ý mời chào, Đoàn Phi liền nói:

- Công công có lòng rồi, tuy nhiên nếu đã là việc do Hoàng thượng sai khiến, hẳn là không ai dám cản trở quấy rối chứ?

Trương Nhuệ cười lạnh, nói:

- Cái đó cũng không chắc. Nước ở trong kinh thành này sâu lắm đó. Đoàn đại nhân nhớ kĩ lời này của ta là được rồi. Chúng ta phải đi hầu hạ Hoàng thượng thay xiêm y rồi, Đoàn đại nhân, chúng ta xin cáo từ.

Đúng lúc Trương Nhuệ định rời khỏi, Đoàn Phi không kìm nổi liền hỏi một câu:

- Trương công công, ta còn có một chuyện muốn hỏi ngài, theo ta biết thì Tiên Hoàng không có con gái, vậy tối qua là vị công chúa nào vậy.

Trương Nhuệ cười nói:

- Đúng vậy, vị công chúa Vĩnh Phúc tối qua ngài nhìn thấy là trưởng nữ của Chu Hữu Kiều Mộc Hưng Vương Hồ Quảng An Lộ Châu, danh hiệu công chúa Vĩnh Phúc. Chu Hữu Kiều Mộc Hưng Vương chết trước đó không lâu. Trưởng nam Chu Hậu Thông và trưởng nữ tới báo tang và đợi để nhận phong tước vị. Chu Hậu Thông ở tại phủ Thập Vương, quận chúa Vĩnh Phúc được sự sủng ái của Lưu Quý Phi nên được giữ ở lại Bảo Phòng. Vài ngày trước được phong là Công chúa đó.

Đoàn Phi ồ một tiếng, bây giờ mới hiểu ra, Hưng Vương Chu Hậu Thông? Cái tên này nghe quen quen, lẽ nào trong lịch sử cũng có chút tiếng tăm?

Đoàn Phi không thông thạo lịch sử, tên của Hoàng Đế hãn cũng chỉ nhớ niên hiệu. Nếu không phải trở về năm trăm năm trước. Hãn cũng sẽ không biết vua Chính Đức tên thật là Chu Hậu Chiêu. Nếu như hãn hiểu biết sâu thêm một chút, thì sẽ biết được vị Hưng Vương tử Chu Hậu Thông đến báo tang đó thực ra chính là Gia Tĩnh Đế trong lịch sử, chính là vị muốn tranh chấp đại lễ kia. Chỉ có điều vua Chính Đức hiện tại vô bệnh vô tai. Dương Đình Hòa người đưa Gia Tĩnh lên thượng vị lại ngã xuống trước, chỉ e là đường đệ Hoàng Đế kế vị Chu Hậu Thông lại không có cơ hội để làm Hoàng Thượng nữa rồi.

Trương Nhuệ rất để tâm, sau khi rời khỏi còn bố trí một thái giám chỉ dẫn cho Đoàn Phi, được sự dẫn đường của tiểu thái giám họ La, Đoàn Phi đã đi vào cửa bên qua Ngọ Môn. Lại đi qua cầu Thái Hòa chính là Thái Hòa Môn rồi. Nhưng hiện tại gọi là Phụng Thiên Môn. Cái tên Thái Hòa Môn là sau này do Thanh triều Thuận Trị sửa lại. Hoàng đế triều Minh trừ phi có việc phải đến Kim Loan điện thăng chầu, nếu không ngày thường

đều tiếp nhận tấu sớ của các quan ở Phụng Thiên Môn, xử lý chính vụ ở nơi này.

Cửa ngoài của Phụng Thiên Môn có hai hàng cột đá thấp, trên cột đá khắc tên các quan chức. Quan viên nào không có tư cách tiến vào Phụng Thiên môn thì đều phải đứng chờ ở cột đá này, đợi Hoàng thượng tuyên triệu. Đoàn Phi hiện giờ cũng vẫn là quan tứ phẩm Ứng Thiên Đô Sát Viện, vốn dĩ phải đợi ở bên ngoài chờ, nhưng hãn hiện nay là Khâm Sai phụng chỉ của Hoàng thượng. Thái giám La Kiệt liền dẫn hãn đến bên cạnh cột trụ hành lang Phụng Thiên Môn chờ vào chầu.

Văn võ bá quan lục tục đến ngày càng nhiều, Đoàn Phi mặc Ngưu Đầu phục màu đỏ đứng bên hành lang, lại là một người mặt còn non trẻ, rất nhanh trở thành tiêu điểm nhìn ngó của văn võ bá quan. Đoàn Phi hít vào một hơi, ưỡn thẳng ngực, mắt nhìn, tai dựng lên trộm nghe những lời xì xào bàn tán bên cạnh.

Đây là ai vậy? không được nghe nói có Khâm Sai hồi kinh a.

Ngài tin tức thật không nhanh nhẹn, người này chính là Nam Trực Lệ Tuần Phủ Khâm Sai Đoàn Phi, lần trước đã làm hỗn loạn triều đình, hại Thủ Phụ Đại Học sĩ Dương đại nhân phải bãi quan. Hãn hôm qua chàng vạng mới vào thành, tại phòng riêng ở Tứ Hải lâu ăn cơm, sau đó mới bị gọi vào Báo Phòng, cả đêm không có rời khỏi, chặc chặc, triều đình nhiều gian nịnh a, các người cứ chờ đi, Lưu Cẩn, Tiền Ninh, Giang Bân, tiếp đó chính là hãn Đoàn Phi. Nói không chừng ngày nào đó Hoàng thượng lại muốn có thêm một vị con nuôi đấy.

Đoàn Phi sống lưng gai lạnh. Hãn có chút bất an. Lưu lại Báo Phòng thì thế nào? Tại sao mấy người này lại nói khinh miệt và châm chọc vậy? Vị quan có chút trẻ tuổi rõ ràng còn có chút hâm mộ. Chuyện này rốt cục là thế nào?

Đang trong lúc nghe lén, đột nhiên trước mặt có người gọi to:

- Đoàn đại nhân!

Đoàn Phi hoảng sợ, vội vàng mở mắt nhìn lại, chỉ nhìn thấy Vương Thủ Nhân mặc áo quan nhị phẩm đứng ở trước mặt. Trong số văn võ bá quan Đoàn Phi chỉ nhận ra hần. Ở nơi xa lạ đột nhiên lại gặp người quen, Đoàn Phi không khỏi mừng rỡ kêu lên:

- Vương đại nhân, lâu rồi không gặp, Đoàn Phi nhớ người đến chết, ấy chết, hạ quan Đoàn Phi tham kiến Tuần Phủ Vương đại nhân.

Wương Thủ Nhân cười, quát lên:

- Đừng có xưng hô bừa bãi, bây giờ người mới là Tuần Phủ Khâm Sai đây, đến đây, ta giới thiệu cho người gặp vài người.

Đoàn Phi đi theo hần đến trước mặt một vị lão nhân gương mặt hiền hòa tuấn lãng, tinh thần sáng khoái. Vương Thủ Nhân giới thiệu, nói:

- Vị này là Văn Hoa Điện Đại Học sỹ kiêm Công Bộ Thượng thư Dương Nhất Thanh, Dương đại nhân.

Đoàn Phi đối với Dương Nhất Thanh ngưỡng mộ đã lâu, vội vàng tiến lên làm lễ ra mắt, nói:

- Dương đại nhân, hạ quan ngưỡng mộ ngài rất lâu rồi, tháng sáu vừa rồi hạ quan có tới Kim Sơn tiếp kiến. Tiếc là không có duyên gặp mặt, không ngờ hôm nay gặp ngài ở đây, thật là hết sức vinh hạnh.

Dương Nhất Thanh trong lòng có chút khinh thường Đoàn Phi, nghe thấy vậy liền nhướn mày lên, kinh ngạc nói:

- Hả? Đoàn đại nhân từng tìm đến ta sao? Ta trước nay chưa từng rời khỏi nhà, đích thị là tên thủ vệ già kia giở trò rồi. Đáng tiếc rồi, nếu như ta

có thể gặp Đoàn đại nhân sớm hơn, có lẽ sẽ không xảy ra nhiều hiểu lầm như vậy rồi.

Đoàn Phi liên tục gật đầu, vẫn chưa kịp nói chuyện gì, Vương Thủ Nhân lại giới thiệu với hãn vị kế tiếp, người này tóc trắng mặt đen mà tinh anh. Vương Thủ Nhân nói:

- Vị này là Võ Anh điện Đại Học sỹ kiêm Hộ Bộ Thượng Thư Phí Hoành, Phí đại nhân.

Thái độ của Phí Hoành so với Dương Nhất Thanh hiền hòa hơn nhiều, nhưng Đoàn Phi lại biết người này là một dây leo trên tường, lúc trước nhìn lầm tình thế còn muốn giẫm lên Đoàn Phi một cước. Sau khi biết được thái độ của vua Chính Đức đối với Đoàn Phi mới thay đổi thái độ.

Kế tiếp là Lại bộ Thượng thư Vương Quỳnh, đó là một lão nhân có vẻ mặt buồn bã, hãn đối với Đoàn Phi cực kì khinh thường. Gặp mặt liền nói hai câu châm chọc, nghe khẩu khí của hãn thì dường như đối với việc Đoàn Phi ở Dương Châu lật lại bản án của Tạ Chí Quân rất không thoải mái.

Còn chưa đợi Vương Thủ Nhân giới thiệu Lễ Bộ Thượng thư Thạch Bảo Hòa và Hình Bộ Thượng thư Trương Tử Lâm, chuông đồng hồ vang lên, tất cả các quan viên đứng ngoài hành lang đều lần lượt tiến vào Phụng Thiên Môn. Đoàn Phi chờ gọi mới có thể đi vào. Vì vậy vẫn còn đứng nguyên ở đó. Cũng may còn một số quan viên cũng đang chờ triệu kiến, vì vậy cũng không đơn độc. nguồn

Đúng lúc Đoàn Phi đợi đến mức buồn ngủ, cuối cùng cũng xuất hiện một vị thái giám, mặt hướng về phía hành lang tuyên nói:

- Nam Trực Lệ Tuần Phủ Khâm Sai Đoàn Phi Đoàn đại nhân ở đâu? Bệ hạ tuyên vào tấn kiến!

Đoàn Phi vội vàng cúi đầu rảo bước tiến vào trong Phụng Thiên Môn. Liếc mắt nhìn qua vị trí của mình, cảm thấy tương đối ổn liền xách quan bào lên, nghiêm chỉnh quỳ xuống dưới đất, dập đầu nói:

- Thần Đoàn Phi khấu kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Thần phụng chỉ Tuần Phủ Nam Trực Lệ, hiện phụng mệnh hồi kinh, báo cáo kết quả công tác.

- Ái khanh bình thân.

Vua Chính Đức ngồi trên bệ rồng, cười nói:

- Ái khanh Tuần Phủ Nam Trực Lệ có công trạng lớn, quả thật là cánh tay đắc lực của Đại Minh ta. Dương khanh, người nói trăm phải khen thưởng Đoàn đại nhân thế nào mới phải đây?

Đoàn Phi ở Tô Châu điều tra tham quan, giao nộp lên hơn ngàn vạn lượng bạc, thật hóa giải tình trạng eo hẹp của quốc khố, Dương Nhất Thanh cũng hiểu được. Có điều Đoàn đại nhân thật sự tuổi còn rất trẻ, hơn nữa lại không có văn bằng, hiện nay đã là quan tứ phẩm rồi, nếu như thăng chức cho hắn, chỉ e hắn chưa đến hai mươi lăm tuổi sẽ phải có lên được vị trí cấp nhân thần. Nghĩ đến bản thân mình lớn tuổi phải cùng người trẻ tuổi này ngang hàng đứng trong triều, hắn cũng có chút không thoải mái. Lúc này Hoàng thượng hỏi hắn không thể không đáp, liền bước ra khỏi hàng bẫm:

- Hoàng thượng, Đoàn Phi tinh thông xử án, hắn ở Ứng Thiên đã là Đô Sát Viện Hữu Thiêm Đô Ngự Sử, thần thấy vẫn như lúc trước bổ nhiệm hắn là Đô Sát Viện Hữu Đô Thiêm Ngự Sử, coi như ngợi khen.

Cùng quan chức, nhưng quan ở Ứng Thiên kém xa Bắc Kinh. Dương Nhất Thanh an bài như vậy đương nhiên không thỏa đáng, cũng là bất đắc dĩ, nhưng vua Chính Đức lại rất bất mãn, theo người thì trực tiếp bổ nhiệm Đoàn Phi làm Lại bộ Thượng thư cũng không có vấn đề gì, Vương Quỳnh già rồi, hồ đồ rồi. Người lớn tuổi như vậy rồi, sao lại không hiểu thế nào là

tiến thoái? Lúc này trực tiếp cáo quan về quê không phải tốt sao? Để vị trí đó cho tuổi trẻ tuần kiệt mà.

Vua Chính Đức tỏ rõ ý kiến từ chối, nói:

- Dương ái khanh đề nghị Đoàn Phi làm Đô Sát Viện Hữu Đô Thiêm Ngự Sử, các khanh cảm thấy thế nào?

Có rất nhiều quan viên theo Dương Nhất Thanh, nghe tiếng liền đứng ra nói:

- Dương đại nhân nói thực có lý, an bài thỏa đáng, thần tán thành.

Vua Chính Đức nghiêm mặt nhìn Trương Nhuệ, nói:

- Trương ái khanh, người nói xem sao?

Trương Nhuệ đáp:

- Khởi bẩm Hoàng thượng, lão nô cảm thấy dựa vào công lao của Đoàn đại nhân, có thể bổ nhiệm hẳn làm Hình Bộ Thượng thư cũng không có gì quá đáng, hơn nữa tuổi trẻ khỏe mạnh, năng lực xuất chúng, Đoàn đại nhân chắc chắn có thể đảm nhiệm được, tuy nhiên

Những lời nói này trực tiếp nhằm vào Hình Bộ Thượng thư Trương Tử Lâm, Trương Tử Lâm rất giận dữ, đang muốn đứng ra phản bác, Trương Nhuệ lại nói lời xoay chuyển, lại nằm ngoài dự liệu của mọi người, tiếp tục nói:

- Hoàng thượng, thần cho rằng bây giờ khen thưởng Đoàn đại nhân vẫn còn hơi sớm, Đoàn đại nhân tuổi vẫn còn trẻ, kinh nghiệm còn ít, lại không thông qua thi tuyển, một năm thăng chức lên quan tứ phẩm cũng đã là thiên ân rộng lớn, nếu lại thăng quan cho hẳn, chỉ e các quan trong triều không phục a.

Trương Nhuệ còn chưa dứt lời, Lễ Bộ Thượng thư Thạch Bảo liền trước hết đứng ra phụ họa, nói:

- Hoàng thượng, Trương công công nói rất đúng, lão thần cũng cho rằng bây giờ lại thăng quan cho Đoàn đại nhân sẽ có chút không ổn. Đoàn đại nhân tuy là đã hoàn thành thánh chỉ, hay là để cho hắn về Ứng Thiên, thăng nhiệm Đô Sát Viện Tả Đô Thiêm Ngự Sử là xong.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Cẩm Y Vệ Mê Tung Ân

Tuần Thứ Đại Minh

Tác giả: Thần Đăng

Quyển 4: Cẩm Y Phong Vân

Chương 252: Cẩm Y Vệ mê tung án

Nguồn dịch: Nhóm dịch Đọc Truyện Đêm Khuya

Sưu tầm:

Biên tập: metruyen

Nguồn truyện: paoshu8

Lúc đầu Vương Thủ Nhân nói khiến cho các quan trong triều đều cảm thấy điều Đoàn Phi đến kinh thành cũng là một chủ ý hay. Hắn còn trẻ tuổi, lẽ nào lại có thể thăng tới chức quan nhị phẩm, nhập các phong tướng hay sao? Cho dù được sự ân sủng của Hoàng thượng, chỉ cần không chế hấn trong tay, còn sợ hắn làm được trò trống gì sao? Lâu dần Hoàng thượng đối với hắn phai nhạt rồi, chỉ cần hắn có một chút không cẩn thận bị năm nhước đếm, càng có thể khiến hắn bãi quan trở về Giang Nam, hoặc bị phạt đi đầy sung quân thì càng không có cơ hội trở lại triều đình làm loạn nữa rồi.

Nhưng sau khi bọn họ nghe thấy tối qua Đoàn Phi ngủ lại Báo Phòng thì thay đổi chủ ý. Báo Phòng hiện tại tương đương với Hoàng cung nhỏ, có

thế ở lại Báo Phòng liệu mấy ai có được vinh dự đấy chứ, Lưu Cẩn, Tiền Ninh, những tên thái giám này thì khỏi nói, Giang Bân, Hứa Thái bọn người này có người nào tốt? Quan trọng hơn đó là, tuy không ai dám nói ra, nhưng nghe nói Võ Tông Chu Hậu Chiếu có khuynh hướng đồng tính. Năm đó lúc Tiền Ninh quyền khuynh triều dã, mọi người rõ ràng nhìn thấy vua Chính Đức nằm chung giường với hắn, còn gối đầu vào đùi hắn... Sau này mỗi khi Tiền Ninh rời khỏi Báo Phòng, các quan đại thần chờ châu từ rất lâu đã biết vua Chính Đức đã thức dậy và chuẩn bị lâm triều sớm rồi.

Từ xưa đến nay các vị Hoàng thượng có khuynh hướng đồng tính nhiều không đếm xuể, ai ai cũng đều ca tụng Đại Hán cường thịnh. Lúc ấy Lưỡng Hán có 25 đế vương họ Lưu, trong lịch sử ghi chép thì có 10 vị Hoàng thượng có nam sủng, Hán Vũ Đế đại danh鼎鼎 lấy có nhiều là năm người nam sủng, hơn nữa vua Chính Đức thích nam sủng lại càng bừa bãi. Năm đó Lưu Cẩn quyền khuynh một thời, lấy ngoại hiệu của Hoàng thượng dễ dàng vậy sao? Hắn khiến cho quan thần khổ không nói lên lời, cả triều đình văn võ bá quan hầu như gặp hắn đều phải hành đại lễ. Tiền Ninh, Giang Bân xem như có vết xe đổ trước, cũng lộng quyền ức hiếp người, nhưng không lợi hại bằng Lưu Cẩn, nhưng bọn chúng cũng tuyệt đối không phải là lương thiện. Hoàng đế Đại Minh tự Anh Tông về sau không có ai dám ra khỏi thành một bước, dưới sự cổ động của hai người này, vua Chính Đức rời kinh thành du hành tưởng chừng như là không có chút kiêng kỵ, còn tạo ra bao nhiêu trò cười. Nhưng văn võ bá quan chính là không có đối sách nào.

Sau việc Ninh Vương làm loạn vua Chính Đức liền phế bỏ Giang Bân và Tiền Ninh, tất cả mọi người đều vỗ tay khen ngợi. tuy rằng tiếp đó thế lực của văn võ bá quan cũng bị vua Chính Đức tẩy trừ, nhưng Trương Nhuệ, thái giám mới nhậm chức lại không được sủng ái như Tiền Ninh, Lưu Cẩn. Bởi vậy hắn cũng không dám quá mức ngạo mạn. Thế lực hoạn quan với khoảng cách thời kì đỉnh phong chênh lệch khá xa, bách quan dưới thời vua Chính Đức chưa bao giờ được thoải mái như thế này. Bọn họ sớm nghĩ

rằng một người làm quan cả họ được nhờ, lại không ngờ rằng đột nhiên Đoàn Phi lại xuất hiện, hăn rất được sủng ái, rất tài năng, hơn nữa, ngày đầu tiên đến Bắc Kinh lại được giữ lại ở Báo Phòng! Trời ạ phút chốc lại bị loạn hết lên rồi!

Tất cả mọi việc đều nằm trong dự liệu của Trương Nhuệ, tối qua lúc nghe được vua Chính Đức nói muốn sắp xếp chỗ nghỉ cho Đoàn Phi ở Báo Phòng, hăn kinh ngạc vô cùng, còn cho rằng lại xuất hiện một tên Tiền Ninh, Giang Bân nào đó nữa. Sau đó lại nghe nói chỉ là sắp xếp cho Đoàn Phi sang phòng khác nghỉ ngơi, hăn mới thở phào nhẹ nhõm, trong chốc lát hăn đã nghĩ ra được một kế độc, lập tức cho người đi loan truyền khắp nơi chuyện Đoàn Phi ngủ lại Báo Phòng, hơn nữa lại nói một cách mập mờ, khiến cho người khác không hiểu lắm không được.

Chiêu này quả nhiên ác độc, khiến cho bách quan lập tức đối với Đoàn Phi có thái độ dè chừng và sợ hãi. Chỉ cần bọn họ tiếp tục công kích chèn ép Đoàn Phi, còn sợ không đi nhờ vả Đông xướng, không nhờ vả Trương Nhuệ hăn sao?

Lễ Bộ Thượng thư Thạch Quý là người không ưa Đoàn Phi nhất trong Lục Bộ Thượng thư, bởi vậy hăn đứng ra sớm nhất, nói một mạch những điều công kích Đoàn Phi đẩy hăn về Phủ Ứng Thiên, Tả Hữu Đô Thiêm Ngự Sử Đô Sát Viện căn bản là không có gì khác biệt.

Lời nói của Thạch Quý đã khơi dậy rất nhiều sự đồng cảm của bá quan. Những tên quan này nhao nhao ném đá xuống giếng (thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại), muốn nhân cơ hội trong chốc lát đe dọa mầm họa. Nhưng các quan viên có tri thức lại cảm thấy có chút gì không ổn, trong đó Vương Thủ Nhân là người nhìn thấu nhất. Hăn nhìn thấy nhiều người mắc lừa Trương Nhuệ như vậy, trong lòng không khỏi than thầm một tiếng. Thật là ngu ngốc a, Trương Nhuệ là người như thế nào? Lời của hăn nói các người có thể thuận miệng phụ họa sao? Thật là không biết chữ chết viết như thế nào rồi.

Tuy nhiên lần này Vương Thủ Nhân quyết định khoanh tay đứng nhìn, dù sao cũng chỉ là làm quan ở đâu mà thôi, trừ phi liên quan đến sống chết, hắn mới ra tay.

Ngoài Vương Thủ Nhân ra còn có không ít người hiểu chuyện. Hình Bộ Thượng thư Trương Tử Lâm lúc đầu còn mê muội, sau đó mới cảm giác được âm mưu của Trương Nhuệ, hắn nhìn thấy Trương Nhuệ cười nhạt, mà vua Chính Đức lại cười khiến cho lòng người cảm thấy ớn lạnh. Hắn liếc nhìn về phía Dương Nhất Thanh, Dương Nhất Thanh giờ phút này không tiện ra mặt, vừa hay để hắn ra mặt. vì thế Trương Tử Lâm bước ra khỏi hàng, nói:

- Hoàng thượng, thần có ý kiến khác.

Trương Tử Lâm quyền cao chức trọng, thân phận tôn kính, bách quan liên lập tức im lặng. Trương Nhuệ nhìn hướng về phía Trương Tử Lâm trong ánh mắt hiện lên một cái cười nhạt, vua Chính Đức ngồi thẳng người, rất có ý vị mà nói:

- Trương đại nhân, mau nói ý kiến của khanh cho Trẫm nghe.

Trương Tử Lâm nói:

- Hoàng thượng, người có công tất phải thưởng, người có tội tất phải phạt. Sao lại có thể vì tuổi của Đoàn đại nhân còn trẻ mà có thể có công không thưởng đây? Chi bằng đưa hắn vào Hình Bộ, đảm nhiệm chức vị Thị lang. Vừa có thể phụ tá lão thần, lão thần lại vừa có thể chỉ bảo thêm, sau này nếu có thể trở thành lương thần trụ cột của Đại Minh, Hoàng thượng thấy thế nào?

Dương Nhất Thanh sớm đã có ý đó, chẳng qua đây là chuyện của Hình Bộ, hắn không tiện thương lượng vượt quá chức phận. Hiện tại Trương Tử Lâm đã đề xuất, hắn liền lập tức tán thành, Hữu Thị lang là quan tam phẩm, so với Hình Bộ Thượng thư quan nhị phẩm còn kém một bậc, nhưng chỉ

cần an bài xong xuôi cho Đoàn Phi trước đã. Dựa vào năng lực của Trương Tử Lân, muốn xử lý tên phiến toái này không thành vấn đề. Sau này xem tâm tính của hắn mà từ từ an bài đi.

Đương nhiệm Hình Bộ Hữu Thị lang đã hướng đến Trương Nhuệ, chiêu này của Trương Tử Lân chính là một tên trùng hai đích. Trương Nhuệ vừa nghe lập tức nghi ngờ nói:

- Trương đại nhân, có phải người già rồi nên hồ đồ không? Hữu Thị lang Hình Bộ đã không còn chỗ trống a, nếu như Trương đại nhân cảm thấy lực bất tòng tâm, sao lại không xin Hoàng thượng cáo lão. Đây mới thực sự là khiến hiền a.

Trương Tử Lân không chút hoang mang, nói:

- Cái đó không giống nhau, không phải ta nói ngoa, Trương Tử Lân ta tuy già rồi nhưng Hình Bộ vẫn chưa có người nào có thể thay thế ta. Nếu ta từ chức, thì chính là không lo cho đại cục mà không quan tâm đến triều chính. Bây giờ có lương tài như Đoàn đại nhân xuất hiện, vừa hay ta có thể mài dũa hắn tỉ mỉ một chút, giúp hắn sau này trở thành lương thần. Đó mới thực sự là lo cho đại cục. Còn hiện nay Hình Bộ Hữu Thị lang Tào Tuyên

Trương Tử Lân quay đầu lại liếc nhìn Tào Tuyên một cái, Tào Tuyên có chút bất an mà trợn trừng mắt. Trương Tử Lân khẽ mỉm cười, quay đầu lại nói:

- Ta cảm thấy Tào Thị lang người nhiều hơn việc, ăn không ngồi rồi, hoàn toàn là phụ lại ân sủng của Hoàng thượng đối với hắn. Trương công công nếu như ngài thích, không ngại có thể chiêu hắn gia nhập Đông xưởng là được rồi.

Vua Chính Đức vui vẻ hắn lên, Tào Tuyên sắc mặt đỏ lên như quả cà chua, hắn bước ra khỏi hàng liên quỳ ngay xuống đất, hướng về phía vua Chính Đức dập đầu kêu than:

- Hoàng thượng, Trương Tử Lân ông ta ngậm máu phun người. Từ khi thần giữ chức Hữu Thị lang Hình Bộ đến nay đều nhất mực cẩn trọng, không dám phụ ân điển của Hoàng thượng. Trương Tử Lân với thần có thù, ông ta rõ ràng là muốn mượn cơ trả thù, cúi xin Hoàng thượng minh xét!

Những người này một khi đã cãi vã thì sẽ không dứt. vua Chính Đức ngáp một cái, nói:

- Đừng cãi nhau nữa, Trương đại nhân và Dương ái khanh đều cảm thấy Đoàn Phi có thể đảm nhiệm Hình Bộ Hữu Thị lang, Thạch ái khanh và Trương ái khanh lại cảm thấy Đoàn Phi trẻ tuổi, kinh nghiệm ít, không thể cất nhắc, chuyện này thật khó rồi, các người còn có chủ ý nào khác hay không?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Phí Hoành đang định bước ra khỏi hàng thì Trương Nhuệ lại nói:

- Hoàng thượng, vừa rồi lão nô còn chưa kịp nói hết thì đã bị Thạch đại nhân cắt lời rồi.

Vua Chính Đức ồ lên một tiếng, nói:

- Người còn muốn nói gì còn không mau nói ra?

Trương Nhuệ hướng về phía Trương Tử Lân thầm cười một cái, nói:

- Hoàng thượng, tuy Đoàn đại nhân tại Nam Trực Lệ đã liên tiếp phá được nhiều kỳ án, liên tiếp lập công lớn cho triều đình. Nhưng các quan trong triều lại không xem trọng, có chút nghi ngờ là chuyện đương nhiên không thể tránh khỏi. Nếu như Đoàn đại nhân có thể phá án dưới tầm nhìn của chư vị đại nhân, thì chắc chắn sẽ không còn ai nghi ngờ khả năng của hãn nữa, đến lúc đó Hoàng thượng có thể trực tiếp bổ nhiệm hãn thành Hình Bộ Thượng thư thì có lẽ mọi người cũng không có gì để nói nữa.

Rất nhiều quan viên đều âm thầm kêu khổ, chỉ nghe vua Chính Đức và Trương Nhuệ đang phối hợp đóng kịch với nhau, hỏi:

- Ô, ý kiến này cũng không tệ, nhưng trong lúc nhất thời thì tìm kì án ở đâu cho Đoàn Phi trở tài bây giờ?

Trương Nhuệ tủm tỉm cười, ánh mắt lộ rõ sát khí, nói:

- Hoàng Thượng quên rồi sao? Vụ án của Cẩm Y Vệ Thiêm Sự Bình Mậu.

Rất nhiều người không rõ sự tình bây giờ mới hiểu ra liền ồ một tiếng, Trương Nhuệ nói vòng vo như vậy hóa ra là không phải muốn nhắm vào người nào có mặt ở đây mà là Cẩm Y Vệ mới nhậm chức Chỉ huy Sứ Hạng Hào.

Hóa ra, vào mấy năm về trước, lúc đó Cẩm Y Vệ Thiêm Sự Bình Mậu đột nhiên vô duyên vô cớ mất tích, Cẩm Y Vệ tìm kiếm khắp nơi nửa năm mà vẫn không có kết quả. Vụ án Bình Mậu mất tích đã trở thành vụ án không đầu mối nổi tiếng năm đó.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Chí Hưởng To Lớn

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này: Thời gian trước Hạng Hào thăng nhiệm Cẩm Y Vệ Sứ, hãn gia nhập Cẩm Y Vệ nên nhà cũ của hãn đem bán cho người khác. Mấy ngày trước lại bị người ta đào lên và phát hiện được một thi thể, quần áo trên thi thể đã mục nát không thể nhận ra, nhưng xương đùi của hãn lại có một vết thương mà có thể nhận ra được. Bình Mậu lúc trước đã từng ở Đại Đồng thú biên, trong lúc tiểu Vương Tử xâm lược phía nam đã từng bị một vết thương ở đùi. Vợ của Bình Mậu nghe thấy vậy liền đi kiện Hạng Hào. Sự việc liên quan đến Cẩm Y Vệ Chi Huy Sứ, Hình Bộ tiếp nhận vụ án lập tức đem đơn kiện lâm triều, lập tức xảy ra một trận tranh cãi trên triều.

Kì thật người sáng suốt cũng có thể nhận ra được, đây hiển nhiên là do Trương Nhuệ trả thù Hạng Hào không chịu phụ thuộc mà lập ra cái bẫy này, mượn bản án cũ ra để đả kích Hạng Hào. Mối quan hệ giữa Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng không phải là dựa vào nhau mà là đối kháng. Hạng Hào hiện giờ không còn chỗ dựa vững chắc nữa, chính là thời cơ tốt để đối phó với hãn.

Trương Nhuệ muốn đem vụ án này giao cho Tam Ti phán xét hoặc giao cho Đông Xưởng xử lý. Hạng Hào đương nhiên không chịu bó tay chịu trói, hãn dâng thư phản biện, muốn tự mình điều tra. Đôi bên tranh luận không ngừng. Ở trên triều còn bớt đi một chút, sau khi bãi triều hai người đều có thể tùy ý ra vào Hoàng cung và Báo Phòng, nên đuổi theo vua Chính Đức để vạch trần nhau, công kích nhau khiến cho vua Chính Đức phiền toái không chịu nổi, vì thế nhất thời động lòng, định đem vụ án này giao cho Đoàn Phi điều tra. Ngài nghĩ ngợi một lát, cuối cùng cũng hạ chỉ

cho gọi Đoàn Phi, quan viên trong triều đình ngoại trừ Vương Thủ Nhân ra thì không có một ai có thể nhìn thấu đại cục.

Hiện tại, chân tướng rõ ràng rồi, mọi người nhìn thấy Trương Nhuệ tươi cười mà không khỏi rung mình một cái. Con người này thật không hề đơn giản a, ngay cả chuyện bịa đặt, mượn đao giết người hắn cũng làm được, mọi người sau này phải cẩn thận rồi.

Trương Nhuệ vừa mới dứt lời, vua Chính Đức liền mừng rỡ nói: "Đúng vậy, đề nghị của ái khanh thật không tồi, Đoàn ái khanh, người có đồng ý tiếp nhận vụ án này không?"

Bách quan đều muốn ngăn cản, nhưng lại không tìm được cái cớ nào hợp lý, hơn nữa, cò hạc tranh nhau ngư ông đắc lợi. Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng cãi nhau, bọn họ vui mừng không hết. Vụ án này liên quan đến quyền lực của cả hai Bộ, ai cũng không muốn tiếp nhận, làm không tốt có thể sẽ gặp tai họa ngập đầu. Đoàn Phi đến xử lý vụ này thật là tốt, nói không chừng Hạng Hào và Trương Nhuệ có thể một lần đem hăn tiêu diệt, như vậy thì chẳng phải bớt phiền phức ọi người hay sao.

Đoàn Phi sớm đã có sự chuẩn bị, không những sớm biết lý do vì sao Hoàng thượng lại vờ hăn về kinh, ngay cả lợi và hại trong việc này thì trong thư Vương Thủ Nhân cũng đều đã giải thích cặn kẽ với hăn rồi. Vương Thủ Nhân khuyên hăn thoái thác vụ án này, như vậy có thể một mũi tên trúng ba đích. Thứ nhất, có thể tránh khỏi sự tranh giành, không bị Trương Nhuệ lợi dụng, lại còn có thể lấy được thiện cảm của Hạng Hào. Thứ hai, được Hoàng thượng sủng ái là một việc tốt, nhưng già néo đứt dây (sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại). Tốt hơn hết vẫn tạo mối quan hệ giữa hai người này hòa hợp một chút. Lần này từ chối Hoàng thượng, có thể khiến cho bách quan yên tâm hơn, tránh được sự tranh giành, lại có cơ hội nghỉ ngơi. Thứ ba, vụ án này chính là vụ án cũ cách đây hơn mười năm, ngay cả xương cốt đều chưa hăn là thật. Phá vụ án này sẽ gặp phải khó khăn rất lớn a.

Vụ án như vậy nếu điều tra rõ thì sẽ đắc tội với một trong hai người Trương Nhuệ hoặc Hạng Hào, điều tra không được thì lại đem đến ấn tượng không tốt với vua Chính Đức, chi bằng từ chối cho xong. Có thể lúc đầu sẽ khiến cho vua Chính Đức cảm thấy hãn không thể đảm nhiệm, nhưng sớm muộn thì hãn cũng hiểu ra, Đoàn Phi chỉ là không muốn thừa nước đục thả câu mà thôi. Căn cứ vào ba điều này, Vương Thủ Nhân đã khuyên Đoàn Phi tìm cớ từ chối cho thỏa đáng thì hơn.

Nhưng Đoàn Phi lại không cho là như vậy, hãn thấy vua Chính Đức hỏi, liền không chút do dự nói:

_Hoàng thượng, thần nguyện ý thử một lần, nhưng thần có một yêu cầu.

Vua Chính Đức vui vẻ nói:

- Người nói đi, chỉ cần không quá đáng thì Trẫm chuẩn tấu.

Quần thần ở dưới ồn ào một hồi, đều đồng tai lên chờ đợi Đoàn Phi đề xuất ra yêu cầu gì quá đáng thì sẽ hợp nhau công kích lại.

Chỉ nghe Đoàn Phi nói:

_Thần nếu đã chịu thánh mệnh điều tra vụ án, thì thần sẽ phải toàn quyền phụ trách, thần xin Hoàng thượng hạ chỉ, bất luận xuất hiện bất kì người nào hoặc sự việc nào cản trở thần điều tra vụ án, thần đều có quyền đem bắt tại chỗ truy cứu trách nhiệm. Nếu như Hoàng thượng tán thành yêu cầu này của thần, thì thần mới dám nắm chắc có thể điều tra manh mối vụ án này.

Vua Chính Đức sửng sốt, yêu cầu của Đoàn Phi cũng không phải là quá đáng, nhưng cũng không dễ làm được. Quả nhiên, Đoàn Phi vừa dứt lời liền có mấy vị đại thần đứng ra phản đối kịch liệt không tán thành, thật giống như trời sắp sụp xuống vậy.

_ Đoàn ái khanh, người cân nhắc thêm một chút, đổi một yêu cầu khác, thế nào?

Chính Đức giọng điệu thương lượng hỏi.

Đoàn Phi kiên quyết nói:

_ Hoàng thượng, vụ án này có liên quan tới các quan lớn Cẩm Y Vệ, nếu như dễ dàng xử lý tốt chẳng phải đã không đến lượt hạ thần sao?

Đoàn Phi chỉ là một vị tiểu quan tứ phẩm đến từ Ứng Thiên, ở kinh thành mọi người có thể tùy tiện bóp chết thần dễ như bóp chết một con kiến. Nếu như không có thánh chỉ của Hoàng thượng trong tay, Đoàn Phi thật sự không dám nhận vụ án này.

Vua Chính Đức nhíu mày, hẳn cần phải cân nhắc kỹ một chút lợi và hại trong đó mới có thể đưa ra cái quyết định này. Đoàn Phi lúc này chỉ đứng im lặng, bách quan văn võ đứng ở phía sau thì phản đối kịch liệt, Đoàn Phi chỉ làm thinh như không nghe thấy. Nếu như vua Chính Đức không có quyết tâm này, thì hẳn hà tất phải lấy trứng chọi đá chứ?

Sau một hồi suy tư, cuối cùng thì vua Chính Đức cũng mở miệng, ánh mắt của người quét qua một lượt ở phía dưới, nói:

_ Được rồi, đừng cãi nhau nữa, Đoàn ái khanh có điều băn khoăn như vậy Trẫm cũng hiểu rõ rồi. Ai cảm thấy yêu cầu này là quá đáng thì hãy đi xử lý vụ án này cho Trẫm a? Đoàn ái khanh cũng chỉ vì thuận lợi cho việc phá án mới thỉnh cầu Trẫm như vậy, các người vội cái gì? Lễ nào hung thủ là các người? Hoặc là các người ngay từ đầu đã làm khó Đoàn ái khanh, cản trở việc phá án? Thành Bắc Kinh có rộng là bao đâu, nếu như có tin tức gì thì chỉ cần nửa tuần nhang là có thể truyền khắp kinh thành rồi, các người sợ rơi đầu à? Trẫm cũng đâu có cho Đoàn ái khanh quyền tiền trạm hậu tấu đâu!

Vua Chính Đức hỏi liên tiếp một hồi khiến quần thần đều trấn tĩnh lại, vua Chính Đức nhìn về phía Trương Tử Lân, nói:

_ Trương ái khanh, lời thỉnh cầu này của Đoàn Phi người thấy có thể được không?

Trương Tử Lân biết rõ nếu như mình lắc đầu, chuyện xui xẻo này chỉ e lại rơi xuống đầu mình. Hắn biết rõ tình tiết vụ án này, cho là có khả năng điều tra rõ được vụ án này thì hắn cũng không muốn rước phiền phức này. Huống hồ vụ án này không dễ dàng phá được, hắn đành phải nói:

_ Hoàng thượng anh minh, Đoàn đại nhân quả thật lời nói không sai. Hoàng thượng nếu như muốn phá vụ án này thì nhất thiết chỉ có thể là Đoàn đại nhân mới có thể phá được. Đoàn đại nhân nếu như không có thánh chỉ của Hoàng thượng, chỉ e công dã tràng mà thôi.

Vua Chính Đức ánh mắt quét xuống phía dưới, chỉ thấy mọi người ở dưới không còn ồn ào như lúc nãy mà ngoan ngoãn cúi đầu giống như bọn trẻ vậy, Trong lòng vua Chính Đức thầm cười lạnh, ánh mắt hướng về phía Trương Nhuệ đang đứng hầu bên cạnh, Trương Nhuệ bèn vội vàng nói:

_ Hoàng thượng, lão nô cũng nghĩ rằng yêu cầu của Đoàn đại nhân không phải là quá đáng, trừ phi có tâm địa xấu, bằng không thì hà tất phải cản trở việc Đoàn đại nhân phá án chứ? Chư vị đại nhân là lo lắng Đoàn đại nhân ỷ vào thánh chỉ làm xằng bậy. Đây cũng là cách ngăn chặn mà. Đông Xưởng có trách nhiệm giám sát bách quan, khi Đoàn đại nhân phá án thì Đông Xưởng có thể phái người đi cùng là được rồi.

Vua Chính Đức nói:

_ Cứ làm như vậy đi, chư vị ái khanh, có việc gì thì khởi tấu, không có việc gì thì bãi triều đi.

Đợi một lát không thấy có ai bước ra khỏi hàng dăng số, vua Chính Đức quát:

_ Dương ái khanh, Đoàn ái khanh, các người đi theo ta.

Hoàng thượng bãi giá hồi cung, Trương Nhuệ theo sát hầu hạ, Dương Nhất Thanh và Đoàn Phi lẽo đẽo theo sau. Đoàn Phi còn chưa kịp du ngoạn xuyên việt Tử Cấm Thành, nơi mà trước đây chưa từng đến, nhưng sớm đã nhớ được tên gọi kiến trúc và địa hình nơi đây, chỉ cảm thấy đã đi đoạn đường khá xa và có lẽ đã vào đến nội cung. Khó khăn lắm mới vào một chỗ có tấm biển trước đại điện. Đoàn Phi ngẩng đầu lên nhìn, ba chữ vàng Cung Càn Thanh đập ngay vào mắt.

Vua Chính Đức dẫn đầu bước vào, Đoàn Phi cùng đi vào vua Chính Đức đã ngồi ngay ngắn ở sau một cái bàn án. Dương Nhất Thanh bắt đầu mô phỏng viết, sau khi đợi vua Chính Đức cho phép thì lại sao chép lên thánh chỉ, sau đó đưa cho vua Chính Đức đóng con dấu, thánh chỉ liền trực tiếp giao cho Đoàn Phi.

- Ái khanh, Trẫm tin người nhất định có thể điều tra ra manh mối vụ án. Bất luận là ai đã giết Bình Mậu, người đều không thể nường tay. Bất luận là Hoàng thân quốc thích hay tướng quân cầm quyền hay trọng thần triều đình, hễ liên quan tới vụ án thì người có thể bắt hết cho ta, quan ngũ phẩm trở xuống tùy ý người xử trí, quan ngũ phẩm trở lên hoặc có thân phận đặc biệt, người bắt đến đây cho Trẫm, Trẫm sẽ thay người xử lý!

Vua Chính Đức càng nói càng đằng đằng sát khí, giống như hung thủ đang đứng trước mặt mình vậy.

Đoàn Phi sau khi ửng thuận, liền hỏi:

_ Hoàng thượng, vụ án này trước đây là do ai phụ trách? Hạ quan muốn lập tức tiếp nhận, lập tức tiến hành điều tra.

Trương Nhuệ kì quái nói:

_ Còn có thể là ai? Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Hạng Hào a, người hiềm nghi lớn nhất lại muốn đoạt án điều tra, vụ này có thể điều tra rõ mới là lạ.

Vua Chính Đức cười nói:

- Người đừng có nói nhảm, người hiềm nghi lớn nhất chưa chắc đã là hung thủ, Hạng Hào vội vã rửa oan cũng là chuyện hợp tình hợp lý a, A Phi, ừ, hay cứ gọi người là A Phi cho dễ gọi chút. Người hãy đi đi, tuy rằng đã giao thánh chỉ, nhưng bọn người Hoa Minh tạm thời vẫn là đi theo người giúp đỡ đi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Phụng Chỉ Phá Án

Trương Nhuệ nhắc nhở:

_ Hoàng thượng, bọn người Hoa Minh chính là do một tay Hạng Hào cân nhắc, chỉ e không dễ dàng sai khiến, chi bằng để Đoàn đại nhân đem theo người của Đông Xưởng của chúng nô tài đi.

_ Đi đi đi. Ít đưa ra ý tưởng ngu ngốc thôi.

Vua Chính Đức cười mắng:

_ Các người đúng là rất ồn ào, nếu như một đám người của Đông Xưởng đến Cẩm Y Vệ bắt người, Hạng Hào không liều mạng với các người mới lạ đấy!

Vua Chính Đức hướng về phía Đoàn Phi gật gật đầu. Lấy từ bên hông một miếng ngọc bội hình rồng, đưa cho Đoàn Phi nói:

_ Trẫm ban cho người miếng ngọc bội, sau này trừ phi là thời gian cấm cung, người có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào. Báo Phòng thì càng không bị ngăn cấm rồi, người đi đi.

Đoàn Phi tạ ơn xong sau đó cáo lui ra ngoài, trong lòng suy nghĩ ý tứ của vua Chính Đức, theo như lời nói và thần thái của vua Chính Đức, dường như người không nghi ngờ Hạng Hào là hung thủ, ngược lại, người không cho Đông Xưởng nhúng tay vào, giống như là hoài nghi Trương Nhuệ vậy. Trong vụ án này rất cực thì Trương Nhuệ đang diễn vai gì đây?

Đoàn phi theo chân đoàn quân nghi thức tiến vào, bây giờ một mình đi ra, trong đầu lại đang có điều tính toán, chờ đến khi hăn sức tỉnh nhìn lên, trước mặt là một bức tường thật dày.

Đoàn Phi không may phát hiện ra mình bị lạc đường, nếu như trên người không mặc bộ tiên diễm Đấu Ngưu phục thì hăn sớm đã bị Cấm vệ bắt rồi. nguồn

Đoàn Phi đi theo quán tính, gặp người nào cũng đều hỏi đường, cuối cùng cũng tìm được đúng đường. Trước mặt đột nhiên truyền đến một giọng nói:

_ Công chúa Vĩnh Phúc giá đáo.

Chỉ thấy xa xa có một đám người đi tới, ở giữa có một chiếc kiệu bốn người khiêng. Ven đường bất luận là cấm vệ hay thái giám cũng đều hướng về phía kiệu quỳ xuống. Đoàn Phi muốn tránh cũng không kịp rồi. Hăn thầm than một tiếng xui xẻo, đành phải cúi đầu quỳ xuống, chỉ cảm thấy đám người kia sắp đi đến gần, cái kiệu kia đột nhiên dừng lại trước mặt Đoàn Phi. Một lát sau có một cung nữ bước đến trước mặt Đoàn Phi, nhẹ giọng hỏi:

_ Xin hỏi đại nhân có phải là Nam Trực Lệ Tuần Phủ Khâm Sai Đoàn đại nhân không?

Đoàn Phi ngẩng đầu lên, đáp:

_ Chính là Đoàn Phi, nhưng hôm nay Đoàn Phi đã giao lại thánh chỉ, đã không còn là Khâm Sai Tuần Phủ Nam Trực Lệ nữa rồi.

Tiểu cung nữ trước mặt cười vui vẻ nói:

_ Thì ra đúng là Đoàn đại nhân, Công chúa nói đại nhân không cần đa lễ, mời đại nhân đứng dậy. Còn nữa, Công chúa sai tiểu nữ hỏi đại nhân, bài

thơ Thái Vân Truy Trung Thu Nguyệt đúng là do đại nhân trong khoảnh khắc làm ra sao?

Thái Vân Truy Trung Thu Nguyệt đúng là do Đoàn Phi trong hội hoa xuân Tần Hoài đêm trung thu bị người ta bức bách mà làm ra. Thấy tiểu cung nữ hỏi, Đoàn Phi có chút chột dạ đáp:

_ Đúng vậy, đúng là do Đoàn Phi làm ra, cô nương cảm thấy có chỗ nào không ổn sao?

Tiểu cung nữ lắc đầu nói:

_ Tiểu nhân tên là tiểu Thiển, tiểu nữ chỉ là thay Công chúa hỏi đại nhân một câu thôi. Đoàn đại nhân, tiểu nữ phải về hồi bẩm Công chúa rồi

Tiểu cô nương chẳng hiểu ra sao đến, cũng chẳng hiểu ra sao lại đi, đợi đoàn nghi thức đi xa, Đoàn Phi mới đứng lên, nghi hoặc mà nhìn theo kiệu của công chúa Vĩnh Phúc, vị tiểu cô nương này hỏi bài thơ này làm cái gì? Chẳng có lẽ nàng ta lại cho rằng mình sao chép từ đâu hay sao? Nàng ta không thể nào biết được a, trừ phi nàng ta là xuyên thời gian mà tới.

Đoàn Phi lắc đầu, đi về hướng ngoài cung. Hắn vừa mới bước ra khỏi cung môn. Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy là Tô Dung, trên mặt hai người lộ rõ nụ cười thư thái. Ngoại trừ Tô Dung ra, đứng bên ngoài cửa cung chờ hắn còn có đám người Hoa Minh và Thạch Bân nữa.

_ Công tử, tình hình thế nào rồi ạ?

_ Dung Nhi, sao ngươi lại tới đây?

Hai người tưởng chừng như là cùng lúc hướng về đối phương mà hỏi vậy, Hoa Minh trả lời thay Tô Dung đáp:

_ Đại nhân, buổi triều sớm còn chưa kết thúc Tô cô nương đã đến đây rồi, vừa rồi thấy bách quan đều đi ra cả rồi mà vẫn chưa thấy đại nhân đi ra, Tô cô nương lo lắng đứng ngồi không yên đó.

Tô Dung có chút không được tự nhiên vặn vẹo uốn éo người, Đoàn Phi hướng về phía nàng cười nói:

_ Dung nhi, người nhớ ta như vậy sao, sao lại mới sáng sớm đã đứng ở ngoài cửa cung chờ ta thế này?

Tô Dung lườm hằm một cái, hạ giọng nói:

_ Tiểu nữ không muốn tạo áp lực cho công tử mà.

Đoàn Phi ngẩn ra, nói:

_ Dung nhi, người đối với ta thật sự là quá tốt.

Tô Dung cười nói:

_ Ông chủ có thể tùy ý đánh mắng nha hoàn a, tiểu nữ dám đối với người không tốt sao? Đừng nói nhảm nữa, mau nói đi, tình hình thế nào rồi?

Đoàn Phi dương dương đắc ý từ trong cánh tay áo lấy ra thánh chỉ giơ trước mặt Tô Dung, nói:

- Giao lại một cái thánh chỉ ta lại được thêm một cái nữa, Hoa Minh, người biết vụ án Cấm Y Vệ Thiêm Sự Bình Mậu chứ?

Hoa Minh gật gật đầu, hạ giọng nói:

_ Tối qua tiểu nhân có nghe nói rồi, vụ án này giao cho đại nhân sao?

Đoàn Phi nói:

_ Ủ, Hoàng thượng giao nó cho ta, còn cho các người tiếp tục theo ta điều tra vụ án, xem ra các người còn phải đi theo ta một phen nữa rồi.

Hoa Minh mừng rỡ nói:

_ Ty chúc nguyện ý đi theo phò tá đại nhân, bao lâu cũng không thành vấn đề! Đại nhân xin ra lệnh đi. Chúng ta đến Cẩm Y Vệ ngay bây giờ chứ?

Đoàn Phi biết hấn vì sao lại vui mừng như vậy. Hoàng thượng không cho hấn rút lui, đây rõ ràng là một tín hiệu, Đoàn Phi không trả lời hấn, quay đầu hỏi Tô Dung:

_ Dung nhi, tối qua các người nghỉ ngơi ở đâu?

Tô Dung thành thật hồi đáp:

_ Chúng tiểu nữ tối qua nghỉ lại ở một khách điểm.

Đoàn Phi ồ lên một tiếng, nói:

- Việc này cũng không thể lâu dài, xem ra trước tiên chúng ta phải tìm mua hoặc thuê tạm một căn nhà ở kinh thành thôi.

Hoa Minh vội la lên:

_ Đại nhân, vụ án không chờ đợi người a, phòng ở hãy để ty chúc đi thu xếp, đại nhân hay là sớm đi điều tra vụ án cho kịp ạ.

Đoàn Phi cười ha hả nói:

_ Đây chính là người tự đồng ý nhé, về phòng ở ta cũng không có yêu cầu cao lắm, chỉ cần mọi người có thể ở thoải mái là được rồi.

Hoa Minh cười khố liên tục gật đầu, gian kế của Đoàn Phi đã thực hiện được, cuối cùng nói:

- Nếu đã như vậy, người hãy dẫn đường cho ta đi, chúng ta đi xem trước chỗ chôn thi thể một chút, sau đó sẽ đến Cẩm Y Vệ thỉnh giáo chỉ huy sứ Hạng Hào. Thạch Bân, người quay về mời Tạ sư gia và Sử đại ca, sau đó gọi thêm Dương Sâm, chúng ta sẽ gặp nhau tại căn nhà phát hiện thi hài kia.

Hoa Minh nói địa chỉ cho Thạch Bân, sau khi Thạch Bân đi rồi, Hoa Minh dẫn đường cho Đoàn Phi đến một ngõ nhỏ Kim Ngư khu Đông Thành, dựa vào đông tứ cổng chào thì đúng là nhà cũ của Chỉ Huy Sứ Hạng Hào.

Từ khi xảy ra chuyện, Cẩm Y Vệ đã khống chế niêm phong nơi này rồi. Thấy người tiến lại gần, một đội quân Cẩm Y Vệ tiến lên ngăn cản, quát:

_ Cẩm Y Vệ đang làm việc, người không liên can hãy tránh ra một chút, để tránh xảy ra hiểu lầm.

Đoàn Phi giơ cao thánh chỉ, quát:

_ Bản quan phụng chỉ đến điều tra án, ai dám ngăn cản, tránh ra hết cho ta!

Đám người Cẩm Y Vệ nhìn thánh chỉ có chút kinh nghi bất định, nhưng cũng chưa lui về phía sau, càng không có ý tránh đường. Hoa Minh tiến lên nói với tên cầm đầu:

_ Vương Thiên Hộ, Đoàn đại nhân phụng chỉ đến điều tra vụ án, ta phụng mệnh hộ vệ, các người không được ngăn cản, còn không mau tránh ra?

Thiên Hộ Cẩm Y Vệ Vương Bình là tâm phúc của Hạng Hào, hẳn với Hoa Minh rất quen thuộc, thấy Hoa Minh đưa ánh mắt nhìn hằm, lập tức liền hiểu ra, nói:

_ Nếu như Đoàn đại nhân đã là phụng chỉ đến điều tra, chúng tiểu nhân không dám cản trở, nhưng quân lệnh như núi, chúng tiểu nhân không dám trái lại, dám xin Đoàn đại nhân đợi ở phòng khách một lát, đợi Chỉ Huy Sứ đến kiểm tra thánh chỉ hãy nói.

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

_ Được rồi, ta cũng đang muốn gặp mặt Chỉ Huy Sứ, người hãy dẫn đường đi.

Vương Bình dẫn Đoàn Phi vào trong phòng chờ, sớm đã có người phi ngựa đến thẳng Bắc Trấn Phủ Ti Môn Cẩm Y Vệ rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Cát Giấu Thi Thể Mưu Hại

Đoàn Phi kiên nhẫn ở đại sảnh uống trà, không phải đợi bao lâu, chợt nghe tiếng bước chân đến gần, Đoàn Phi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị hổ tướng người mặc bộ Kỳ Lân phục màu đỏ tươi đi đến, theo sát phía sau hắn là Thiên Hộ Vương Minh và một người khác, ba người cùng sải bước đi đến, ba người thành quân, như một cỗ máy sát khí đi đến.

Hạng Hào xuất thân trong quân ngũ, mang trong mình huyết chiến. Lúc này được gặp mặt quả là danh bất hư truyền. Sát khí trên người hắn Đoàn Phi không cần nhìn kĩ cũng có thể cảm thấy rõ ràng được.

Hạng Hào có ý định ra uy với Đoàn Phi, vừa bước vào cửa thì Đoàn Phi đột nhiên đứng dậy, chấp tay hướng về phía hắn, nói:

_ Vị này chắc hẳn là Hạng Chỉ Huy Sứ rồi, hân hạnh, hân hạnh. Hạng Chỉ Huy Sứ tiếng tăm lẫy lừng, Đoàn mỗ ngưỡng mộ đã lâu.

Hạng Hào sửng sốt, không ngờ Đoàn Phi không hề bị uy của mình làm ảnh hưởng chút nào, trên mặt hắn miễn cưỡng nở một nụ cười, nói:

_ Nghe đồn Đoàn đại nhân từng giết giặc Oa trên chiến trường, xem ra quả nhiên danh bất hư truyền. Đoàn đại nhân, nghe nói người phụng chỉ đến để tiếp nhận vụ án này, không biết thánh chỉ ở đâu?

Đoàn Phi hai tay nâng thánh chỉ, đưa tới cho hắn, nói:

_ Thánh chỉ ở đây, mời Hạng đại nhân kiểm tra.

Hạng Hào thận trọng tiếp nhận thánh chỉ, mở ra xem thoáng qua rồi trả lại cho Đoàn Phi, nói:

_ Xin đoàn đại nhân giữ lại cẩn thận, Đoàn đại nhân, thiết nghĩ người cũng đã có chút hiểu rõ về vụ án này, Hạng mỗ dám hỏi một câu, Đoàn đại nhân cảm thấy Hạng mỗ là người ngu ngốc như vậy hay sao?

Hạng Hào thăm dò ý tứ của Đoàn Phi, Đoàn Phi khẽ mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến nói:

_ Hạng đại nhân, xin thứ cho Đoàn Phi vô lễ, vụ án này có quan hệ rất mật thiết với Hạng đại nhân. Hiện tại Hạng đại nhân là một trong số những người bị tình nghi, Hạng đại nhân lại nhúng tay vào vụ án này thật là không khôn ngoan. Hạng đại nhân hay là trở về bận xử lý công vụ đi, bản quan phụng chỉ điều tra vụ án, tự biết xử lý một cách công bằng. Dem vụ án điều tra rõ ràng, nếu có điều cần thiết, Đoàn Phi sẽ tự đến để thỉnh giáo.

Hạng Hào cười to ba tiếng, nói:

_ Được, được, được, Đoàn đại nhân quả nhiên không làm ta thất vọng. Vương Minh, Vương Tá, các người đem tất cả mọi người rút lui, nơi này giao lại cho Đoàn đại nhân rồi!

Hạng Hào quả nhiên là một nhân vật không tầm thường, hẳn không chút do dự đem toàn bộ người rút lui. Đương nhiên, có lẽ hẳn đã sớm an bài xong rồi, tất cả các chứng cứ bất lợi cho hẳn sớm đã bị tiêu hủy sạch sẽ rồi.

Hạng Hào đi rồi, Hoa minh lo lắng nói:

_ Đại nhân, sao ngài không theo ý Hạng Chỉ Huy Sử tiện miệng nói vài lời? Thế này e là không tốt lắm đâu?

Đoàn Phi nói:

_ Người không cần lo lắng, ta biết mình đang làm gì, Hạng đại nhân lúc này cảm kích ta còn không hết, vụ rắc rối này hẳn mong sớm giao cho người khác còn không hết, tiếc là trước khi ta đến không có ai dám tiếp nhận, đem giao cho Đông Xưởng hẳn lại không bằng lòng.

Hoa Minh bưng tỉnh, lúc thuộc hạ của hắn nhanh chóng tiếp quản ngôi nhà này, không lâu sau thì Thạch Bân, Tạ Chí Quân, Sử Vũ Phong, Dương Sâm tinh thần ai nấy đều hăng hái. Bọn họ đều biết rõ, đây là đất dưới chân thiên tử, vụ án đầu tiên của bọn họ, quyết không thể làm sai a!

Hiện tại mọi người đều phấn chấn, chỉ chờ Đoàn Phi ra lệnh một tiếng thôi. Đoàn Phi rất hài lòng về tinh thần của bọn họ. tuy nhiên thế này còn chưa đủ, hắn cho gọi mọi người tụ họp lại, nói:

_ Mọi người đều biết vụ án này rất khó giải quyết, vụ việc liên quan đến Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Hạng Hào, làm không tốt hẳn có thể ngay lập tức đem tất cả chúng ta ra giết chết, rất nguy hiểm, áp lực rất lớn phải không?

Đám người Thạch Bân đến hô hấp đều trở nên dồn dập hơn, đúng lúc Tô Dung đang muốn nói gì đó, Đoàn Phi liền khoát tay, lớn tiếng nói:

_ Ta muốn các người đều quên hết đi những điều này, đây chỉ là một vụ án giết người giấu xác bình thường, các người chỉ để ý điều tra án, việc khác tự ta và Hoa Minh xử lý, hiểu rõ chưa?

Thạch Bân nhỏ giọng nói:

_ Chúng tiểu nhân hiểu rõ rồi.

Đoàn Phi tỏ vẻ không vui, quát:

_ Chưa ăn sáng hay sao? Mau nói to một chút cho ta, tất cả mọi người cùng nhau nói to, đã hiểu rõ chưa?

Đám người Thạch Bân, , Quách Uy ngẩng đầu lên, lớn tiếng đáp:

_ Dạ, hiểu rõ ạ!

Đoàn Phi hài lòng gật gật đầu, nói:

_ Hiểu rõ là tốt rồi, hiện tại chúng ta chia nhau ra hành động. Hoa Minh, người phái người đến Cẩm Y Vệ đem tất cả hồ sơ vụ án và tư liệu có liên quan đến người chết mang về đây cho ta, tiếp đó cho truyền người làm chứng quay về đây để hỏi chuyện. Những người khác đều theo ta đến chỗ phát hiện thi thể xem sao rồi tính tiếp.

Hoa Minh gật gật đầu, phái huynh đệ Tiêu Thị đi truyền người đến. Chủ nhân mới của căn nhà này là Cẩm Y Vệ Đồng Tri Chu Đức, phát hiện ra thi thể chính là người làm Lưu Nghị Huy. Lúc nghe cái tên Chu Đức Đoàn Phi còn cho là mình nghe nhầm, trên thực tế người này và hậu thế của Chu đại tướng quân cùng tên. Nhưng hãn không được lấy họ Chu. Cách đây vài năm khi vua Chính Đức đại thu nghĩa tử, bất luận trước đây hãn là Trương Đức hay Vương Đức thì bây giờ đều gọi là Chu Đức.

Đoàn Phi dẫn theo người đi vào hậu viện Chu phủ, hậu hoa viên đã bị đào bới tung lên đã trở thành hỗn độn, cách cửa phòng ngủ không xa đã bị đào lên một cái hố dài, bộ thi hài kia chính là được đào lên từ cái hố đó.

Đoàn Phi vừa nhìn thấy cái hố kia trong lòng liền sinh nghi. Hãn không lên tiếng, dùng tay chỉ về phía vũng bùn, nói:

_ Dương Sâm, phía dưới này giao cho người đó.

Dương Sâm nói:

_ Vâng, đại nhân.

Sau đó trực tiếp nhảy xuống hố, ngồi xổm xuống, dùng cái kính lúp mà Đoàn Phi đưa cho rồi cẩn thận kiểm tra.

Sử Vũ Phong tò mò thọc tay vào người Tạ Chí Quân, thấp giọng hỏi:

_ Lão Tạ, tiểu tử này đang tìm cái gì vậy?

Tạ Chí Quân thấp giọng đáp:

_ Hẳn kiểm tra xem hung thủ có để lại dấu vết gì không, đồng thời kiểm tra mẫu đất để phân biệt trong đất có chôn người hay không.

Tạ Chí Quân vừa dứt lời, chỉ thấy Dương Sâm lấy tay sờ sờ đất, sau đó đưa lên miệng nếm. Sử Vũ Phong thấy ớn lạnh, hôm qua tên tiểu tử này còn uống với hắn không ít rượu, lúc rót rượu không biết cái tay kia có đụng đến ly rượu bên cạnh hay không.

Dương Sâm ngẩng đầu lên, nói:

_ Đại nhân, vị đất này không giống như là đất chôn người lâu rồi. Cái hố này cũng hơi nông, cơ bản là không thể che hết mùi, trừ phi là chôn một người sống, mùa đông còn đỡ, mùa hè không bốc mùi thối mới lạ đó.

Đoàn Phi gật gật đầu nói:

_ Cũng gần giống như suy nghĩ của ta. Thạch Bân, các người đi tìm cuốc xẻng lại đây, đào cái hố này rộng hơn sâu hơn một chút xem có chút manh mối nào không.

Thạch Bân bốn người bọn họ trở nên bận rộn, Đoàn Phi đưa mắt nhìn quanh bốn phía, sau đó xoay người lại phía Tạ Chí Quân thỉnh giáo, nói:

_ Văn Huy, về vụ án này và hiện trường, cách nghĩ của người như thế nào?

Tạ Chí Quân gật gật đầu, nói:

_ Đại nhân, thực ra tiểu nhân cũng có một số ý kiến, nhưng không tiện nói ở đây, mời đại nhân vào bên trong nói chuyện.

Hai người vào bên trong phòng ngủ chính, Tạ Chí Quân thấp giọng hỏi:

_ Đại nhân, làm việc ở trong Hoàng thành, rất nhiều chuyện không thể không cân nhắc trước. Nghe nói vụ án này là do Hoàng thượng đích thân bổ nhiệm đại nhân xử lý, ý tứ của Hoàng thượng đại nhân đã hiểu rõ rồi chứ?

Đoàn Phi khẽ vuốt cằm, nói:

_ Chắc là đã đoán chắc một nửa. Hoàng thượng dường như không cho rằng Hạng Hào là hung thủ.

Tạ Chí Quân nói:

_ Đúng, từ việc vẫn phái Hoa Minh hỗ trợ có thể nhìn ra một chút manh mối, nếu đã biết tâm ý của Hoàng thượng thì sự việc cũng dễ dàng xử lý rồi. Vụ án này rõ ràng là vụ án giấu thi thể mưu hại, cái tên Cầm Y Vệ Đồng Tri Chu Đức kia cũng là mối hiềm nghi lớn.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Nghi Vấn Đối Đất

Đoàn Phi thở dài nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, song vụ án này không có đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Chu Đức tại sao hãm hại thượng quan? Sau lưng hẳn nhất định có người sai khiến, hơn nữa thân phận của Chu Đức cũng không đơn giản, hẳn là nghĩa tử của hoàng thượng.

Tạ Chí Quân hiểu ý gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, đại nhân lo lắng rất đúng, xem ra có người muốn mượn tay Chu Đức chinh đồn Hạng Hào, trong số văn võ toàn triều có người năng lực như vậy không nhiều. Trương công công của Đông xưởng chỉ sợ hiềm nghi lớn nhất, đại nhân, vụ án này phiền hà như vậy, đại nhân không nên tiếp nhận.

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

- Không, ta phải tiếp nhận, ta hiểu ý của người. Bây giờ lưỡng cường tranh chấp, ta kẹt trong đó chắc chắn đắc tội một người trong đó. Nếu ta phá vụ án không ai tiếp nhận này, danh tính ta nhất định sẽ vang vọng kinh thành, cây cao đón gió lớn, sơ xảy một cái muôn đời muôn kiếp không thể trở lại được.

Tạ Chí Quân phụ họa nói:

- Vâng ạ, đại nhân đã hiểu rõ đạo lý này, vì sao lại tiếp nhận vụ án này?

Đoàn Phi nói:

- Ngay trước văn võ triều thần, hoàng thượng mong muốn ta tiếp nhận vụ án này, nếu ta cự tuyệt, hoàng thượng sẽ nghĩ thế nào? Văn võ bá quan sẽ nghĩ như thế nào? Đại trượng phu có điều không nên làm, có điều tất phải làm! Ta tránh cũng không thể tránh được, ta để cho hoàng thượng biết ta là người có thể gánh vác, còn là để cho văn võ bá quan và Trương Nhuệ thấy được khí phách của ta, phú quý bất năng dâm, uy vũ không khuất phục, đây chẳng phải là điều mọi người theo đuổi, đại trượng phu chân chính sao?

Tạ Chí Quân cảm thán gật đầu, Đoàn Phi tiếp tục nói:

- Không biết Tạ đại nhân xem qua diễn hí (hài cười) bao giờ chưa? Một nhân vật lên sân khấu rất quan trọng, lên sân khấu rồi, toàn bộ vở diễn chỉ ít phải dừng lại phân nửa. Ta vừa đến kinh thành, rất nhiều người còn không biết Đoàn Phi là ai, ta nhất định để ọi người biết sự lợi hại của ta, để tránh những tiểu nhân vật đến làm phiền ta. Còn những điều lo lắng khác, sau này hẵng tính đi, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, lưng dựa hoàng thượng, không có gì phải lo lắng.

Tạ Chí Quân lo lắng nói:

- Đại nhân, đại nhân chọn con đường này không dễ đi.

Đột nhiên nghe thấy Dương Sâm gọi bên ngoài:

- Đừng nhúc nhích! Mau nhìn đất bên cạnh, hình như có phần không giống nhau!

Tạ Chí Quân sửng sốt, Đoàn Phi không nói đi ra ngoài. Hai người đi ra khỏi phòng, chỉ thấy bọn Thạch Bân đã đào hố đất rộng sâu không ít. Dương Sâm đuổi Thạch Bân ra, lại nhảy vào trong hầm đất, cật lực đục vào đất trên vách hố, trong tiếng lã chã rất nhiều mảnh đất rơi xuống, sau đó trên vách hố đột nhiên có vết tích của một cái cuốc chim lưu lại.

Dương Sâm dùng kính phóng đại xem tỉ mỉ, rất khẳng định nói:

- Đại nhân, đất trong hố khả năng bị người đổi qua, vết cuốc này còn rất mới, hẳn là không thể quá mấy ngày, nếu không thì giun đất đã làm nó bị đục ra rất nhiều lỗ rồi.

Nghe kết luận của Dương Sâm, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, xương trắng bị phát hiện là hơn mười ngày trước, nếu như đất đã bị người đổi vài ngày trước, như vậy hiềm nghi Hạng Hào khả năng rất lớn. Trong khoảng thời gian đó đến nay Cẩm Y Vệ bao quanh Chu phủ như thùng sắt, đào đất cũ đổi đất mới giả tạo hiện trường quả thực so với hít vào thở ra vẫn còn đơn giản, vấn đề là tại sao y tạo hiện trường giả nhĩ?

Câu trả lời chỉ có một, Đoàn Phi nhìn lại phía Hoa Minh, trong mắt Hoa Minh thoáng qua một chút nghi ngờ, miệng lại nói kiên định:

- Hạng Chỉ Huy Sứ tuyệt đối không giết Bình Mậu. truyện copy từ

Đoàn Phi nói:

- Dưới sự coi xét ở Đông Xưởng không ai có thể tránh được nhiều con mắt như vậy để đổ vào chuyển ra một lượng đất bùn lớn, đối phương thế nào cũng sử dụng mảnh khố đào hầm để chuyển đất, xung quanh mọi người tìm xem chỗ nào có dấu vết mới đào.

Ngoài Hoa Minh ra những người khác đều làm, điều tra bốn chung quanh. Đoàn Phi theo Tô Dung đi xung quanh hoa viên, mũi kích thích nói:

- Dung nhi, người cảm thấy ngôi nhà này thế nào? Hạng Hào tuy là người thô kệch nhưng ngôi nhà cũ này của y làm không tệ, các phương tiện hoạt động cũng rất đầy đủ.

- Đây có thể là ngôi nhà có ma, công tử không sợ sao?

Tô Dung ngoảnh đầu lại trợn nhìn Đoàn Phi một cái, bước nhanh về phía trước. Đoàn Phi vội vàng đuổi theo, mọi người tìm kiếm tung tích khắp nơi, nơi này hẻo lánh không có người bên cạnh, Đoàn Phi đang có hành động, đột nhiên nghe tiếng thành linh của Sử Vũ Phong phía ngoài gọi:

- Ta tìm được rồi! Nhất định là ở đây!

Tô Dung quay đầu lại cười tự nhiên, Đoàn Phi dậm chân một cái, ảo não nói:

- Hành động của bọn họ cũng rất nhanh.

Sử Vũ Phong tìm được một mảnh đất đã bị đào cách nhà vệ sinh rất gần, tuy nhiên Chu Đức sau khi mua ngôi nhà Hạng Hào đã cho sửa chữa lại tứ phía, vườn hoa cũng bị đào một phần diện tích lớn, cho nên khắp nơi đều là dấu tích bị đào, bởi vậy nên chỗ này Hồng Bang đã từng điều tra qua, lại không thu được gì, không ngờ Sử Vũ Phong lại thấy một vài thứ dễ dàng bị bỏ sót. Khi Đoàn Phi đang đi tới thì nghe thấy Sử Vũ Phong chia sẻ kinh nghiệm với Hồng Bang.

- Bí quyết giấu đồ là để cho người khác không ngờ tới, Hồng Bang người khi này đi đến chỗ này người thấy mùi hôi thì cuống cuống đi ra không có để ý xem nhiều, ta nói đúng không? Khi này ta đứng nhìn xung quanh bốn phía thì phỏng đoán có thể ở chỗ này, sau đó đi qua đi lại nhìn rất kỹ. Các người nên biết, bất luận hoa cỏ hay cây cối, đều là là mọc hướng lên trời, các người phát hiện ra chưa? Hoa cỏ chỗ này thì mọc nghiêng ngả, điều này chỉ rõ chúng mới được chuyển tới không lâu, cho nên ta thấy chính là ở đây, các người hãy mau đào lên xem.

- Gừng quả nhiên vẫn là càng già càng cay.

Đoàn Phi vỗ tay đi tới, cười nói:

- Tiểu tử các người còn non lắm, từ nay về sau đại ca huynh phải dạy nhiều bọn họ.

Sử Vũ Phong cười ha ha, nói:

- Như vậy là đương nhiên, khi có thể giúp được mọi người, ta tuyệt đối sẽ không giấu dốt.

Đoàn Phi nói:

- A Bân, các đệ còn ngơ ngẩn ra đó làm gì? Mau đào đi.

Mảnh đất đó Sử Vũ Phong xác nhận đã được ngụy trang rất kỹ càng, cho dù ở bên cạnh không có nhà vệ sinh làm ảnh hưởng, Hồng Bang sợ cũng nhìn không ra. Nhưng sau khi hai cái cuốc chim lộ ra mọi thứ thứ ngụy trang liền bị vạch trần chỉ trong chốc lát, mặc cho ai đều có thể nhìn ra, đất ở bên dưới và bên cạnh tuyệt đối không giống nhau.

Giờ đến phiên Dương Sâm ra tay rồi, lập tức Dương Sâm nhảy vào hố đất sau đó dùng tay sờ đất, Đoàn Phi quát lên:

- A Sâm, đệ còn như vậy về sau chúng ta đi uống rượu để một mình đệ ngồi chồm hồm và ăn.

Dương Sâm vẻ mặt đau khổ nói:

- Không nếm thử làm sao biết được mùi vị gì? Rất nhiều thứ chỉ nhìn không thể phát hiện ra được, chiêu này đệ phải căn răng nhẩn nhin, không biết bao nhiêu lần mới học được đấy.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ buồn nôn, Dương Sâm miệng quất, tủi thân nói:

- Được rồi, sau này đệ sẽ không bao giờ động đến mấy thứ này, càng sẽ không đi nếm chúng, song nếu như phán đoán vụ án sai, các huynh cũng

đừng trách đệ.

Chả trách khám nghiệm tử thi đều không có ai tự nguyện lại gần, khách quan mà nói thì hai ông cháu Dương Sâm vẫn là tốt nhất, Đoàn Phi thở dài nói:

- Được rồi, hôm nay đệ hay là dùng tạm đầu lưỡi của đệ đi, sau này ta có thể nghĩ ra giải pháp, để đệ không cần dùng đầu lưỡi cũng có thể phân biệt.

Mọi người đều đang chờ Dương Sâm ném chỗ đất đó, cậu ta lại vỗ tay đứng lên, nói:

- Tạ ơn đại nhân, cảm ơn Phi ca, đất ở đây không cần ném cũng có thể biết được đã từng chôn qua người, từ mùi hôi đã tiêu tan có thể phán đoán, thi thể có lẽ đã bị chôn ở đây ít nhất 5, 6 năm rồi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Chó Giữ Nhà

Thạch Bân bóp mũi nói:

- Người không ném thử sao biết là đã từng chôn người? Nếu sai thì tính sao?

Dương Sâm trừng mắt liếc nhìn anh ta, túm lấy cái cuốc chim trong tay anh ta, lấy ra một nắm đất từ trong hố, ném đến trước mặt Thạch Bân, nói:

- Là thứ này nói cho đệ biết, huynh nhìn không hiểu đệ cũng chẳng còn cách.

Thạch Bân ngồi xổm nhìn kỹ khối đất bùn đó, không có bất kỳ phát hiện nào, anh ta lầm bầm nói:

- Trong nắm đất này ngoài côn trùng chết ra cũng chẳng thấy cái gì, nó có thể nói cho người biết cái gì?

Dương Sâm nói:

- Đó không phải là côn trùng chết, đó là vỏ của côn trùng ăn xác chết, bình thường người sau khi chết khoảng nửa tháng thì sẽ xuất hiện, lần trước đệ và Đoàn Phi đã nói qua về sự liên quan của thi thể và côn trùng, đệ và Đoàn Phi chạy khắp nơi, ông nội khi không có việc gì làm ở Bảo Ứng thì nghiên cứu ở nghĩa địa rất nhiều, là ông nội nói cho đệ biết.

- Ah.

Về mặt Thạch Bàn chột ngộ ra, thực sự ở ngay tại đó người hiểu được cũng chỉ có 2, 3 người, Đoàn Phi chăm chú nhìn chỗ đất bùn đó, nói:

- Dung nhi, lấy túi vật chứng chưa?

Tô Dung nói:

- Cầm theo rồi, vâng.

Đoàn Phi lấy túi giấy, đưa nắm bùn và côn trùng ăn xác chết đó vào túi, sau đó lệnh cho lính tiếp tục đào. Mãi đến khi một lần nữa phát hiện đất bùn khác nhau, Đoàn Phi tìm kỹ trong đất đang đào, lại phát hiện thêm nhiều xác chết của loài bộ thân giáp thối rữa, cùng đó còn phát hiện ra một số con vật quần bện kỳ quái thối rữa.

- Dương Sâm, những cái này là gì, người biết không?

Đoàn Phi hỏi.

Dương Sâm ngó vừa nhìn, trả lời luôn:

- Là chiếu mực, dùng để bao thi thể, người không có tiền mua quan tài thì dùng chiếu chôn trực tiếp luôn trong bãi tha ma, nếu xác chết không ai nhận thậm chí ngay cả chôn cũng không buồn chôn.

Đoàn Phi cũng ầu chiếu mực không biết đã bị chôn bao lâu rồi đó vào trong túi, rồi tiếp tục cầm số đất đó lên sàng qua một lần. Đoàn Phi lại tìm được một số vật khả nghi, như một số đá nhỏ đặc thù, còn có diêm quẹt loại to nhỏ, còn có vật giống như xương ngón tay ...vv.

Đoàn Phi tìm tỉ mỉ trong nắm đất bùn ra rất nhiều thứ, đang cố phân biệt từng cái một, thì huynh đệ Tiêu Húc bước nhanh tới, nhưng không dẫn theo bất kỳ ai về cùng. Hai người bọn họ lại gần Đoàn Phi, bẩm báo với hắn:

- Đại nhân, chúng tôi phụng mệnh đến đưa Chu Đồng Tri và người làm thuê Lưu Nghị Huy, tìm ở nhà y không thấy ai, sau đó đến Cẩm Y Vệ mới biết cả nhà Chu Đức đã ẩn náu ở Đông Xưởng, chúng tôi đã mang tất cả hồ sơ bản án về rồi.

Đoàn Phi ồ một tiếng, nói:

- Xem ra ta đành phải đi Đông Xưởng nhận người rồi, các người hãy mang hồ sơ vụ án để trên bàn ở thư phòng, một lúc ta sẽ qua xem.

Hắn quay đầu nói với Hoa Minh:

- Hoa Minh, vụ án này bây giờ người thấy thế nào?

Hoa Minh khẳng khái nói:

- Đại nhân, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, tiểu nhân tin tưởng Hạng Chỉ Huy Sứ tuyệt đối không giết hại bạn chi giao của mình.

Đoàn Phi nói:

- Được rồi, có lẽ người nói đúng, bây giờ ta đi xem hồ sơ vụ án, xem xong ta sẽ đi Đông Xưởng.

Tinh thần Hoa Minh chấn động, kêu lên một tiếng lớn:

- Vâng, đại nhân, có cần tiểu nhân về Cẩm Y Vệ đưa những người đó qua không?

Đoàn Phi khẽ giật mình, cười mắng:

- Chúng ta không phải đi gây rối, người đi nhiều sẽ có đánh nhau, người muốn hại chết ta ư? Hai người ta và người là tốt rồi, không nói nữa, Dung nhi, chúng ta đi xem tư liệu, Văn Huy, người cũng cùng đi xem đi.

Đoàn Phi và Tô Dung đến thư phòng, hai người nhanh chóng lấy tài liệu xem qua một lần, sau đó trao đổi cách nhìn nhận vấn đề, vụ án này bắt đầu sáng tỏ.

Quan hệ giữa Hạng Hào và Bình Mậu không thể coi là tầm thường, hai người ban đầu cùng ở biên cương Đại Đồng, lại cùng đi đến Cẩm Y Vệ, cùng thăng chức Cẩm Y Vệ Thiêm Sự. Quan hệ của hai người rất thân thiết, nếu như không phải hai người đều đã kết hôn sinh con, chỉ sợ sẽ bị người đời hiểu nhầm có vấn đề nam nữ. Quan hệ của hai người là đồng sự chiến hữu, có thông gia chi nghị, tại sao Bình Mậu mất tích, mọi người lại nghi ngờ Hạng Hào nhỉ?

Bình Mậu mất tích, Hạng Hào đích thực là có tình nghi, bởi vì trước khi Bình Mậu mất tích quan hệ hai người có chuyển biến xấu. Có người đã nghe thấy họ cãi vã, Bình Mậu nói gì mà không thể như vậy, sau việc đó không lâu Bình Mậu mất tích.

Sự nghi ngờ nhằm vào người khác, câu trả lời của Hạng Hào rất đơn giản, khi đó hai người làm cùng một vụ án, khi bức cung tra tấn Hạng Hào dùng một số thủ pháp không thường thấy, Bình Mậu có chút không chịu được, cho nên mới nói với Hạng Hào như vậy. Trên thực tế hai người rất nhanh đã hòa hảo lại, xử vụ án đó kết thúc tốt đẹp.

Đã kết thúc tốt đẹp, câu này Đoàn Phi thấy rất khó chịu, hắt gọi Hoa Minh vào hỏi, Hoa Minh do dự phần nào, thản nhiên trả lời:

- Đại nhân, câu này là ám ngữ của Cẩm Y Vệ, nói cách khác nghĩa là xử vụ án không chệch được vào đâu trong đó có lẽ có cả loại như giết người diệt khẩu.

Đoàn Phi bừng hiểu ra, hóa ra là đã tạo vụ án giả hoàn mỹ, Cẩm Y Vệ không hổ là Cẩm Y Vệ, theo bọn Hoa Minh lâu rồi, thiếu chút nữa nữa còn thực sự cho rằng hổ già không ăn thịt cơ đấy?

- Văn Huy, người thấy sao?

Đoàn Phi đặt quyển hồ sơ vụ án về phía Tạ Chí Quân đang nghiên cứu tình tiết hỏi.

Tạ Chí Quân để cuốn hồ sơ vụ án trong tay xuống, đáp:

- Đại nhân, mọi manh mối bây giờ chỉ hướng vào Hạng Chỉ Huy Sứ, chỉ sợ y thoát không nổi có liên quan. Tuy nhiên tra tấn bức cung chuyện này là bình thường ở Cẩm Y Vệ, Bình Mật sao có thể vì việc này mà cãi nhau với Hạng Chỉ Huy Sứ chứ? Tiểu nhân đề nghị đại nhân có thể bắt đầu từ đây, để Hạng Chỉ Huy Sứ nói sự thật.

Đoàn Phi nhìn Hoa Minh, mày hăn nhú chặt nhìn Tạ Chí Quân, hiển nhiên rất không hài lòng với lời khi nãy của hắn, Đoàn Phi cười, nói:

- Được rồi, nhưng ta nghĩ ta còn phải gặp Chu Đức và người làm thuê Lưu Nghị Huy đã rồi nói tiếp.

Đoàn Phi vươn người đứng dậy, liếc mắt nhìn Tô Dung, gật gật đầu với Hoa Minh, đi trước dẫn đầu ra khỏi thư phòng

Tạ Chí Quân nhìn bóng Đoàn Phi và Hoa Minh đi về phía xa, bỗng nhiên phát ra một tiếng thở nhẹ, Tô Dung hỏi:

- Tạ sư gia, sao sư gia thở dài?

Tạ Chí Quân lắc lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết, đại nhân hành sự như vậy, thật không biết là lành là giữ.

Tô Dung cười, nói:

- Tạ sư gia khỏi phải lo lắng vì cái lão đó, công tử rất may mắn, công tử làm như vậy cũng có lí của huynh ấy. Tạ sư gia lẽ nào không thấy huynh ấy hành sự không tuân theo lẽ thường, chúng ta mới có cơ hội tụ họp cùng nhau sao?

Tạ Chí Quân khẽ vuốt cằm cười, nói :

- Đại nhân có cân nhắc của đại nhân, chúng ta có lẽ nên giúp đại nhân xem lại hồ sơ án, thử tìm đầu mối mới gì đó thì mới tốt.

Hai người Đoàn Phi và Hoa Minh cưỡi hai ngựa thúc ngựa phóng như bay ở đầu phố kinh thành, để lại không ít những lời thán phục. Hai người đã ra khỏi ngõ Kim Ngư, dọc theo phố Thập Vương Phủ chạy thẳng về phía bắc, đi ngang qua ngõ Can Ngư, phố Nãi Tử Phủ, ngõ Đăng Thị, ngõ Báo Phòng, sau đó rẽ vào phố Cẩm Vệ. Trên con phố này chỉ có hai nhà giàu kề sát nhau, đó là Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng. Bọn họ sống kề nhau, khi quan hệ tốt như người ta nói là như cùng một nhà, có mấy cái cửa nhỏ thông với nhau, bây giờ phỏng đoán những cái cửa nhỏ đó đã bị đá gạch bịt kín rồi.

Đoàn Phi đi qua Cẩm Y Vệ mà không vào, hẩn phóng về phía Đông Xưởng, cửa nha môn Bắc Trấn Phủ Ti của Cẩm ý Vệ có tám người Cẩm Y Vệ cầm đao đứng, thấy vậy ngơ ngác nhìn nhau. Đợi đến khi Đoàn Phi xuống ngựa ở cửa nha môn Đông Xưởng bọn chúng mới tỉnh lại, một người trong đó chạy thật nhanh vào phía trong.

Đoàn Phi đến cửa Đông Xưởng nhảy xuống, khả năng cưỡi ngựa của hẩn bây giờ rất tiến bộ, thân thủ cũng nhanh nhẹn hơn nhiều. Đang mặc quan bào còn có thể làm động tác lớn như vậy, các quan trong kinh thành chỉ sợ không mấy ai có thể làm được.

Cửa Đông Xưởng cũng có tám nha dịch đang trông giữ, bọn họ hiển nhiên nhận được căn dặn đặc biệt, nhìn thấy Đoàn Phi cả người cúi phục có

2 người chạy ra chào đón, cười ha ha chấp tay nói:

- Vị này chắc là khâm sai Đoàn đại nhân? Trương công công chờ đã lâu rồi, ông ấy đã căn dặn, nếu Đoàn đại nhân đến, thì mời Đoàn đại nhân vào gặp ngay lập tức.

Gã trực tiếp coi Hoa Minh như không khí, nhiệt tình mời Đoàn Phi vào phía bên trong, khi Hoa Minh đuổi theo, những nha dịch ở cửa canh giữ đột nhiên hành động, bọn chúng cùng rút đao chặn một tiếng xoẹt trước mặt Hoa Minh, tay của Hoa Minh cũng đặt trên chuôi đao, hai bên trợn trừng mắt giăng con với nhau, bầu không khí khẩn trương đã tới, dường như hết sức căng thẳng.

Người dẫn Đoàn Phi quay đầu quát:

- Dừng tay! Các người làm gì vậy? Đoàn đại nhân là khách quý chúng ta, người của Đoàn đại nhân đưa đi bất luận là chó hay mèo cũng không thể ngược đãi, thu đao lại cho ta, thật là không có quy củ, lát nữa phải trị các người một trận mới được.

Đây rõ ràng là chuẩn bị từ trước, cố ý làm nhục người. Đoàn Phi lo Hoa Minh chịu không nổi, quay đầu nhìn hăn, chỉ thấy thần sắc lạnh lùng của Hoa Minh, bộ dạng không chút tức giận, khi nha dịch Đông Xưởng thu đao lùi lại, hăn cũng nhẹ nhàng thả lỏng tay trên chuôi đao.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Đông Xưởng Và Cẩm Y Vệ Như Kẻ Thù

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này: Thấy biểu hiện của Hoa Minh, Đoàn Phi hài lòng gật gật đầu, quay người nói với người đó:

- Mọi người đều làm việc vì Hoàng thượng mà, làm căng thẳng như vậy được gì nhỉ? Bản quan phụng chỉ tra án, mấy người Hoa Minh là trợ thủ của ta, từ nay về sau hi vọng sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa nha, nếu không thì bản quan không dễ làm àh.

Người Đông Xưởng đó cười haha nói:

- Vâng, vâng, chúng tôi nhất định sẽ nghiêm nghị quản thúc thêm, từ nay về sau bất luận là ai, cứ là phụng mệnh Đoàn đại nhân, chúng tôi đều đối đãi như thượng khách, tất cả nghe thấy chưa?

Nha dịch Đông Xưởng đồng ý đáp, Hoa Minh chỉ cười lạnh lùng gượng gạo.

Dọc đường gặp rất nhiều nha dịch Đông Xưởng, nhìn thấy y phục cá chuồn của Cẩm Y Vệ trên người Hoa Minh vẫn là vị thuần chất thuốc súng, cũng may tên nha dịch dẫn đường rất nhanh đã đưa Đoàn Phi đến một tiểu viện có không gian tao nhã, gọi người dâng trà và bưng chút điểm tâm lên, nha dịch đó cười, nói:

- Đại nhân đợi ở đây một lát, tiểu nhân đi bẩm báo Trương Công Công là Đoàn đại nhân đến ạ.

Người này vừa đi khỏi, Hoa Minh không nhịn được Hừ một tiếng, dường như thốc tháo hết tất cả bức dọc trong lòng, Đoàn Phi cười, nói:

- Bình tĩnh, bình tĩnh, người khác càng muốn kích động người, người càng phải giữ vẻ thờ ơ. Hoa Minh, quan hệ của Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng từ trước luôn cứng nhắc như vậy sao?

Hoa Minh thở dài nói:

- Đây là chuyện sau khi Hạng đại nhân đảm nhiệm Chỉ Huy Sứ, trước đó Trương Nhuệ là cái bô đựng phân trước mặt tiền nhiệm Chỉ Huy Sứ đại nhân thôi.

Anh ta có chỗ kiêng kị, không nói ra tên người đó, tuy nhiên Đoàn Phi nghe hiểu được. Cẩm Y Vệ tiền nhiệm Chỉ Huy Sứ Tiền Ninh quyền khuynh một thời, có thể áp chế được gã cũng chỉ có một người Giang Bân hậu lai cư thượng mà thôi. So sánh với thực lực của Trương Nhuệ và mức độ ưa thích của Chính Đức thì hai người này còn kém xa. Trước khi Tiền Ninh rời bộ Cẩm Y Vệ đương nhiên là hòn đá với Đông Xưởng, tất cả đột nhiên đảo ngược lại, Hoa Minh cực kỳ không phục, còn dám phan tử Đông Xưởng hận không thể ngay lập tức cười lên đầu đám Cẩm Y Vệ.

Trước cửa tiểu viện vọng lại tiếng bước chân, Hoa Minh lập tức im miệng, một bộ dáng đờ đẫn sát khí rất lạnh lùng, người đến chính là Trương Nhuệ. Theo sau lưng gã là hai hộ vệ Đông Xưởng, ánh mắt hai người đó nhìn đến gần Hoa Minh thì giống như muốn khóa chặt anh ta lại. Đoàn Phi cũng cảm thấy được áp lực rất lớn, hai người này là cao thủ hộ giá bên cạnh Trương Nhuệ, Đoàn Phi không khỏi quan sát kỹ càng một chút.

- Hồn xược. Không được vô lễ với Đoàn đại nhân.

Trương Nhuệ khẽ quát một tiếng với giọng kỳ quái, nói:

- Đoàn đại nhân, nhà chúng ta biết trước hôm nay đại nhân sẽ tới, nhưng không ngờ Đoàn đại nhân lại đến sớm như vậy. Ngưu Nhị Ngưu Tam, các người hãy bồi Hoa Thiên Hộ vào trong khu viện, không được phép vô lễ, Đoàn đại nhân, mời!

Đoàn Phi phất tay, Hoa Minh hăm hừ một tiếng trong cổ họng, chạy nhanh ra ngoài, sắc mặt của anh ta có chút trắng bệch, lưng ướt đầm mồ hôi. Đoàn Phi hiểu khi giao đấu Hoa Minh yếu thế, hăn thản nhiên nói:

- Trương công công, Hoa Minh khi giết Bách Độc Môn Chủ ở Tô châu đã bị thương, mong hai vị tông nhân của công công thủ hạ lưu tình, chớ làm ra chuyện gì không vui.

Trương Nhuệ quát hai người đó:

- Nghe thấy lời Đoàn đại nhân chưa, hai người các người đoàn hoàng một chút cho ta.

Hai người đó trả lời:

- Vâng, tiểu nhân biết rồi.

Nói xong bọn chúng lui ra ngoài, thuận tay khép cửa lại.

- Đoàn đại nhân tới là vì Chu Đức đúng không?

Trương Nhuệ hỏi thẳng vấn đề.

Đoàn Phi nói:

- Đúng vậy, Chu Đức nhờ sự bao che của Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ không thể vào được, ta đành phải đích thân đến.

Trương Nhuệ thở dài nói:

- Chuyện này chúng ta cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi, ngoài Đông Xưởng chúng tôi ra, ai còn dám chứa chấp Chu Đức. Đại nhân vừa đến Bắc Kinh, chỉ sợ còn không biết, trước đó vài ngày, Hạng Hào đã từng đánh tiếng lấy mạng nhỏ của Chu Đức, Chu Đức hã nào dám rời Đông Xưởng nửa bước chứ.

- Hả? Ban đầu Hạng Hào nói thế nào? Có mấy người đã nghe thấy?

Đoàn Phi hỏi.

Trương Nhuệ xấu hổ cười, nói:

- Chuyện này đương nhiên y không nhận là mình nói, là nội tuyến của Đông Xưởng chúng tôi ở Cẩm Y Vệ truyền ra ngoài, tuyệt đối không oan uổng cho Hạng Hào, Đoàn đại nhân xin yên tâm.

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

- Trương công công, làm án cần gấp, nếu không có gì dặn dò ta muốn thăm dò Chu Đức, và người làm thuê nhà hã, xin công công sắp xếp.

Trương Nhuệ nhíu mày, nói:

- Đoàn đại nhân, hoàng thượng tuy là để đại nhân toàn quyền tra án, song Đông Xưởng vẫn có quyền giám sát như cũ. Quản cô nương không biết tung tích, ta đành tạm thời cử người khác đi cùng đại nhân, xin ngài đừng hiểu lầm, ta không có ý tham gia, chỉ mong Đoàn đại nhân có thể giải quyết chính đáng, bắt hung thủ quy án.

Đoàn Phi mặc dù không vui, nhưng xem ra đây cũng là ý của Chính Đức, hã đành phải gật đầu nói:

- Không sao, chỉ mong người Trương công công cử phái không thua kém Quản cô nương nhiều là được.

Trương Huệ mỉm cười hắc hắc, nói:

- Đẹp như Quán cô nương lại có thể làm được việc trên đời này không có mấy người, chỉ sợ Đoàn đại nhân thất vọng, tuy nhiên người đó tuy không đẹp như vậy, nhưng năng lực vẫn có chút, quan trọng đó là người quen biết cũ của Đoàn đại nhân, Đoàn đại nhân điều này yên tâm đi nhé?

Đoàn Phi sửng sốt, người hắc quen biết trong Đông Xưởng không nhiều, không lẽ nào là...

- Hải công công!

Đoàn Phi thấy người đó bất ngờ không kìm nổi vui sướng kêu lên.

Ánh mắt Hải công công nhìn Đoàn Phi rất phức tạp, cúi đầu chào nói:

- Ti hạ Hải Đại Quế tham kiến Đoàn đại nhân.

Đoàn Phi bước nhanh về phía trước, nắm chặt tay Hải công công cười nói:

- Hải công công, chúng ta là chiến hữu cùng trải qua chiến trường, sao xa lạ như vậy?

Hải công công điệu cười khổ nói:

- Chỉ trách Đoàn đại nhân thăng quan nhanh quá, giờ đây đã đường đường là Khâm sai đại nhân, ti hạ sao dám thất lễ? Đoàn đại nhân, ti hạ bây giờ sẽ đưa đại nhân đi gặp Chu Đức, tình hình hiện nay của hắc không ổn, khi nhìn thấy hắc Đoàn đại nhân cũng đừng giết mình.

Hải công công và Trương công công đứng lúc đối lập nhau, một người chẳng có tâm tư ôn chuyện cũ với Đoàn Phi, người lại lải nhải dài dòng nói mãi không được một vấn đề, sau khi Đoàn Phi nghe lời của Hải công công nói:

- Chu Đức hân sao rồi?

Hải công công lắc lắc đầu, nói:

- Hân bị người khác âm mưu hãm hại, Đoàn đại nhân hay là tự đi xem đi.

Hải công công đưa Đoàn Phi đến trước một sân nhỏ, vẫn chưa vào cửa Đoàn Phi liền nghe thấy tiếng rên rĩ cách quãng, sau khi vào sân lập tức ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc. Hai phiên tử Đông Xưởng canh ở cửa, thấy Hải công công, họ cười làm lành nói:

- Hải công công, sao công công đến đây? Vị này là, người bên ngoài canh cửa thế nào vậy? Sao lại để chó da vàng vào? truyện copy từ

Áo cá chuồn của Cẩm Y Vệ phần lớn đều là màu vàng sáng, sau lưng thường có người chửi họ là chó da vàng, nhưng giám đối diện mảng chửi thì ngoài Đông Xưởng ra không có ai.

- Cẩm miệng.

Hải công công nghiêng mình đi lên, tát cho bọn họ mấy cái bạt tai, hai phiên tử bị đánh choáng váng, Hải công công dừng tay quát:

- Vị này là Khâm sai Đoàn đại nhân, phụng chỉ điều tra vụ án Bình Mậu mất tích, đều lui ra ngoài cho ta!

Hai phiên tử đó chạy trốn chết, Hải công công quay đầu, cũng không có vẻ mặt tốt gì với Hoa Minh, y đưa tay mời:

- Đoàn đại nhân mời, Chu Đức và Lưu Nghị Huy đều ở bên trong.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Lang Sang Ác Độc

Đẩy cánh cửa trước mắt ra, tiếng rên rỉ đột nhiên lớn hơn. Bên cạnh tiếng rên rỉ còn có một mùi hôi thối giống như lưu huỳnh. Đoàn Phi cau mày bước vào trong phòng, đi tới một cánh cửa bên. Chỉ thấy trong phòng có hai chiếc giường, mỗi bên có một người nằm. Hai người đáng điệu như đại phu đứng ở đầu giường. Nhìn động tác của họ thì giống như đang thay thuốc cho hai người nằm trên giường.

Đoàn Phi bước tới bên giường cúi đầu nhìn xuống. Chỉ thấy người nằm trên giường toàn thân bôi đầy thuốc, mùi hôi thối chính là từ trên mình bọn họ tán phát ra. Nhìn những chỗ mà đại phu đang xử lý thì thấy đó là những nơi mừng mủ, mình hôi tanh ghê gớm.

Hải công công giải thích:

-Năm ngày trước bọn họ đột nhiên phát bệnh, toàn thân mừng mủ. Trương công công hoài nghi là hành vi trong nội bộ Cẩm Y Vệ, cho nên đã tra xét một lượt những người từng tiếp xúc với hai người này trong ngày hôm đó. Đã bắt lại sáu người, hiện giờ còn chưa xét hỏi ra được kết quả gì.

Đoàn Phi hỏi hai vị đại phu:

-Tình hình bọn họ thế nào? Người nào là Chu Đức, có thể nói chuyện được không?

Người lớn tuổi hơn một chút điềm đạm đáp:

-Đại nhân xin đợi một chút. Chúng hạ quan xử lý xong máu mủ trên người bọn họ xong rồi cho họ uống thuốc là có thể trả lời đại nhân được rồi.

Đoàn Phi ừm một tiếng, bước ra phòng ngoài ngồi xuống yên lặng đợi chờ. Hoa Minh nói:

-Đại nhân, nơi này hôi thối vô cùng, chưa biết chừng còn có mầm bệnh gì đó. Chi bằng chúng ta ra bên ngoài đợi a?

Đoàn Phi nói:

-Bọn họ chỉ là trúng độc mà thôi. Nếu như có khả năng truyền nhiễm thì chỉ e Trương công công sớm đã quăng bọn họ vào đại lao rồi. Một chút mùi hôi thối này có đáng gì, bốn quan đầu có để ý tới. Hải công công mời ngồi, trong lúc đợi chờ chi bằng chúng ta ôn lại chút chuyện cũ. Công công biết chứ? Sử tổng bộ cũng đã tới kinh thành rồi.

Hải công công thở dài:

-Ta biết. Hiện giờ y đã trở thành người bên cạnh Đoàn đại nhân.

Ngay sau đó Hải công công lại thở dài nói:

-Đoàn đại nhân, chuyện xưa xin đừng nhắc lại nữa. Đối với vụ án này không biết Đoàn đại nhân có cao kiến gì chăng?

Đoàn Phi nói:

-Vụ án này có rất nhiều nghi vấn. Trước khi tìm được chứng cứ rõ ràng, ta không muốn kết luận khinh suất. Cho nên cũng không thể nói ra suy nghĩ của cá nhân ta được.

Hải công công khẽ xoa cằm, nhắm mắt không nói. Ngón tay Đoàn Phi gõ gõ trên mặt bàn, cả người chìm vào trầm tư suy nghĩ. Từ những tư liệu

trước mắt mà suy luận thì Hạng Hào đích thực có nhiều điểm đáng ngờ. Thi thể được phát hiện tại nhà của y, thậm chí nơi chôn xác ở ngay dưới giường ngủ của y. Sau khi xảy ra vụ án thì Hạng Hào phản ứng rất kịch liệt. Cẩm Y Vệ phong tỏa nhà cũ của y, mãi tới khi Đoàn Phi nhận được thánh chỉ mới rút về. Sau đó Đoàn Phi lại phát hiện trong nhà Hạng Hào có dấu vết nguy tạo hiện trường. Hiện giờ Chu Đức cùng Lưu Nghị Huy lại trúng độc nguy hiểm tới tính mạng. Tất cả manh mối đối với Hạng Hào đều vô cùng bất lợi.

Tuy nhiên lời của Hạng Hào vẫn văng vẳng trong đầu Đoàn Phi:

-Trông ta liệu có ngu ngốc đến như vậy sao?

Không sai. Có thể trèo cao tới chức vị Chỉ huy sứ trong Cẩm Y Vệ thì làm sao lại ngu xuẩn tới mức giết người xong còn chôn ngay trước phòng ngủ của chính mình. Trừ phi y là kẻ tâm thần biến thái. Nhưng cho dù có là biến thái thì trước khi Hạng Hào chuyển nhà vẫn có dư thừa thời gian và năng lực để phi tang thi thể, vậy tại sao y không làm như vậy chứ? Tại sao đến khi vụ án xảy ra mới tính kế vãn hồi? Có muốn gạt mình gạt người thì cũng chẳng thể nào làm như vậy a.

Trương Nhuệ vội vàng muốn định tội Hạng Hào, điểm này Đoàn Phi có thể lý giải được. Bất quá từ trước tới nay Đoàn Phi chưa từng có ý định dựa dẫm vào Trương Nhuệ, cho nên cũng không cần thiết phải giúp y chuyện này. Đây lại là vụ án đầu tiên của Đoàn Phi tại kinh thành, tất cả mọi người đều căng mắt ra xem biểu hiện của hãn xử án công tâm thế nào. Cho nên lựa chọn duy nhất của Đoàn Phi chính là xử vụ thiết án này một cách rõ ràng minh bạch.

Cùng một câu xử án công tâm, nhưng mà từ miệng Đoàn Phi và Trương Nhuệ nói ra thì mùi vị đã khác nhau hoàn toàn.

Chỉ chốc lát đã thấy hai đại phu vẻ mặt mỗi bước ra thì lễ với Đoàn Phi và Hải công công, nói:

-Bọn họ đã có thể nói chuyện được rồi, đại nhân có chuyện gì xin hãy nhanh chóng hỏi họ đi.

Đoàn Phi lại không vội vàng xét hỏi, mà ánh mắt gắn chặt lên mình hai đại phu, hỏi:

-Đại phu, tình hình bọn họ thế nào? Bọn họ bị trúng độc gì vậy?

Lão đại phu thở dài nói:

-Bọn họ trúng phải lang sang độc (mụn nhọt). Khi phát độc sẽ có biểu hiện mừng mủ, toàn thân thối rữa. Loại độc này căn bản không có thuốc giải, cố thêm được ngày nào biết ngày đó mà thôi.

Đoàn Phi nhớ rõ bệnh mừng mủ đầu đỏ ở thế kỷ 21 cũng là cực kỳ khó giải quyết, huống chi là ở thời đại này? Bất quá Chu Đức là bị trúng độc cho nên tình huống không giống như vậy, có lẽ là còn khả năng cứu chữa.

Đoàn Phi bước vào phòng nghỉ, Hoa Minh chỉ vào người nằm phía bên trong:

-Đại nhân, người kia chính là Chu Đức.

Đoàn Phi bước qua nhìn người đó nói:

-Chu Đức, người nghe được lời ta nói chứ?

Người nằm trên giường miễn cưỡng mới mở được mắt ra, Đoàn Phi nói tiếp:

-Bốn quan phụng Thánh chỉ điều tra vụ án Cấm Y Vệ Thiêm sự Bình Mậu bị mất tích. Ta hỏi ngươi, bộ xương cốt có thực là người đào được

trong nhà Hạng Hào hay không?

Chu Đức gật gật đầu nói:

-Đúng, là do trưởng công Lưu Nghị Huy trong khi chăm sóc vườn hoa đào lên được.

Đoàn Phi trầm ngâm một hồi. Chu Đức đột nhiên trở nên kích động, miễn cưỡng cử động được nửa thân người, vẻ đáng thương nói:

-Đại nhân, đại nhân phải làm chủ cho hạ quan. Hạng Hào muốn giết tiểu nhân, chính y sai người hạ độc bọn tiểu nhân a.

Nghe lời y nói vậy, Hoa Minh không nhin được xông lên phần nộ quát:

-Chu Đức, người nói bậy!

Chu Đức sửng sốt, Hoa Minh lại quát:

-Ai chẳng biết người và Hạng Chỉ huy sứ có bất hòa? Là tự người vô năng, làm Chỉ huy sứ Đồng tri mấy năm cũng không có nổi công tích gì. Hạng Chỉ huy sứ tới sau mà vượt lên trước, người thấy nóng mắt phải không? Ở trong Cẩm Y Vệ người tung tin đặt điều hãm hại Hạng Chỉ huy sứ, mọi người cũng chẳng thèm để tâm, chỉ xem người như chó sủa bên tai. Không ngờ người lại dựa dẫm vào Đông Xưởng, hãm hại Hạng Chỉ huy sứ, ta là người đầu tiên phản kháng!

Thấy Hoa Minh đáng vẻ như hung thần ác sát, Chu Đức kinh hô:

-Đại nhân, cứu mạng a!

Đoàn Phi cười nhạt một tiếng nói:

-Chu Đức, người yên tâm. Hoa Minh không làm hại đến người đâu. Ta hỏi người, người vừa mới mua nhà mới, vì sao còn tốn công tốn sức sửa

sang cải tạo? Nếu như không đào bừa bãi thì cũng không thể nào phát hiện thi thể, cũng không phải rơi vào tình cảnh thế này. Người nói có phải hay không?

Chu Đức khóc như mưa nói:

-Đại nhân, hiện giờ hạ quan hối hận lắm rồi. Hạ quan không nên nghe lời bừa bãi của thầy phong thủy a. Y nói rằng trạch viện đó tử khí bức người, nếu không cải tạo một phen thì sẽ ảnh hưởng đến chủ. Hạ quan bị y thuyết phục bèn theo lời y cải tạo cả trạch viện một phen. Không ngờ lại đào lên một bộ hài cốt, hạ quan thực sự là hối hận lắm rồi a.

Đoàn Phi cười nói:

-Người có phải ngu ngốc rồi không? Nếu nói trạch viện đó phong thủy không tốt, vậy Hạng đại nhân có thể một bước lên mây, đường đường trở thành Chỉ huy sứ được hay sao?

Chu Đức lắc đầu nói:

-Ban đầu hạ quan cũng nghĩ như vậy. Bất quá thầy phong thủy nói Hạng đại nhân từng huyết chiến sa trường, có thể trấn áp được trạch viện đó. Hạ quan thì kém hơn một chút cho nên không trấn áp được a.

Đoàn Phi cười lạnh nói:

-Đến một ngôi nhà người còn trấn không nổi, vậy thì cho dù có hạ bệ được Hạng Hào rồi, người cũng có thể ngồi vững được bao lâu chứ? Người có thể trấn áp được bao nhiêu thủ hạ Cẩm Y Vệ đó sao?

Thanh âm của Hải công công ở một bên thản nhiên nói:

-Đoàn đại nhân, lời này của ngài có chút không ổn thì phải?

Đoàn Phi đáp:

-Hải công công, cần phải xét hỏi thế nào trong lòng ta tự biết. Kẻ nào nói dối ta chỉ cần nhìn là có thể phát giác được. Chu Đức, người nói xem có phải hay không?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Đoàn Phi mỉm cười nói:

-Ta cũng đâu có nói rằng người nói láo, người hoảng sợ cái gì?

Đoàn Phi nhìn thoáng qua những thứ mới thay ra vứt trong giỏ rác, rồi lại điềm tĩnh nhìn Chu Đức một cái, nói:

-Được rồi, bốn quan tự có biện pháp tìm ra chân tướng. Người hãy nghỉ ngơi dưỡng bệnh đi.

Đoàn Phi xoay người bước ra ngoài. Hoa Minh kinh ngạc nói:

-Đại nhân, chúng ta cứ như vậy mà đi hay sao?

Đoàn Phi quay lại hỏi ngược:

-Nếu không còn có thể làm gì khác? Bắt Chu Đức về Cẩm Y Vệ dùng đại hình tra khảo hay sao? Hải công công mà đáp ứng thì ta cũng không phản đối.

Hải công công còn chưa đáp lời, Chu Đức đã kêu gào thảm thiết:

-Đừng mà. Cứu mạng a. Ta không muốn trở về Cẩm Y Vệ, cứ mạng a.

Hải công công đứng chặn trước cửa, lạnh nhạt nói:

-Đoàn đại nhân, Trương công công đã phân phó nếu Đoàn đại nhân muốn tới tìm người thẩm vấn thì đều không có vấn đề gì hết, chúng ta lúc nào cũng hoan nghênh. Bất quá Chu Đức đã cầu cứu tới Đông Xưởng thì chúng ta phải bảo hộ y. Dem người ra khỏi Đông Xưởng thì tuyệt đối

không thể được. Đây không phải là cản trở phá án, mà là bảo hộ nhân chứng a. Nếu như Đoàn đại nhân muốn đưa Chu Đức đi, vậy xin mời đại nhân đem Thánh chỉ tới.

Đoàn Phi nhún nhún vai nói:

-Người xem, ta đã biết là không được, cho nên căn bản cũng không cần hỏi nữa. Đi thôi, ngoại trừ bọn họ chúng ta vẫn còn rất nhiều nhân chứng vật chứng có thể điều tra ngọn ngành. Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt. Không kẻ nào có thể làm việc không chút sơ hở. Không có khẩu cung cũng không vấn đề gì, ta còn rất nhiều phương pháp có thể điều tra ra chân tướng. Đến lúc đó những kẻ nói dối hãy đợi xuống thiên lao đi.

Đoàn Phi một khắc cũng không lưu lại nữa, bước thẳng ra cổng lớn Đông Xưởng. Hải công công nghi ngờ hỏi:

-Đoàn đại nhân, đại nhân chuẩn bị đi đâu vậy?

Đoàn Phi khẽ mỉm cười nói:

-Đương nhiên là tới Cẩm Y Vệ a. Đông Xưởng các vị ôm lấy nhân chứng không chịu thả, Cẩm Y Vệ cũng giữ khư khư vật chứng. Ta chỉ đành chạy qua chạy lại vậy, cũng xem như rèn luyện thân thể a.

Hoa Minh giọng ra vẻ khiêu khích nói:

-Hải công công, công công phụng mệnh Giám đốc đại nhân, xem ra phải đi cùng chúng ta tới Cẩm Y Vệ một chuyến rồi.

Hải công công nhăn nhó mặt mày nói:

-Bộ xương già này cũng đành phải tuân mệnh mà thôi.

Đoàn Phi cười ha ha bước nhanh ra khỏi Đông Xưởng, lấy ngựa. Hắn cũng lười cưỡi ngựa, bèn dắt ngựa đi về phía Cẩm Y Vệ Trấn bắc Phủ ti

nha môn ở cách đó không xa.

-Đoàn đại nhân hảo!

Tám Cẩm Y Vệ Trấn bắc Phủ ti nha môn đứng xếp thành hình chữ bát, nhiệt tình nghênh đón Đoàn Phi. Đoàn Phi cười híp mắt nhìn bọn họ một lượt, nói:

-Chào mọi người. Hải công công của Đông Xưởng theo ta tới phá án, mọi người không được chậm trễ đó a.

Một viên Bách hộ cười nói:

-Đại nhân xin hãy yên lòng. Hạng đại nhân đã có phân phó, chỉ cần là người đi theo Đoàn đại nhân thì đều là khách quý của chúng ta! Đoàn đại nhân, hạ quan họ Trương tên Duyệt, chữ Duyệt trong “vui vẻ”, chứ không phải chữ Nhuệ trong “tinh nhuệ” như Đông Xưởng Trương công công a. Trương Duyệt không thể nào so sánh với Trương công công được. Trương Duyệt bất tài, làm việc cho Cẩm Y Vệ lâu như vậy cũng chỉ làm tới Bách hộ canh cửa. Hạng Chỉ huy sứ phân phó hạ quan ở đây nghênh đón đại nhân. Đoàn đại nhân có điều gì sai bảo xin cứ trực tiếp phân phó.

Đoàn Phi cười nhạt nói:

-Làm phiền Trương đại ca rồi. Ta tới xem xét bộ hài cốt đó, xin mời Trương đại ca dẫn đường.

Trương Duyệt cười ha ha nói:

-Có ngay, xin mời Đoàn đại nhân đi theo hạ quan!

Trương Duyệt vừa mới xoay người lại thì phía sau đã có tiếng Cẩm Y Vệ hò hét:

-Trương Nhuệ, trở về tắm rửa cho sạch sẽ. Đêm nay ca ca sủng ái người a.

Trương Duyệt quay đầu lại làm bộ yêu kiều, nũng nịu nói:

-Đồ đáng chết, muốn Nhuệ Nhuệ hầu hạ người thì cứ đỗ đầu kỳ thi tháng đi đã rồi mới nói.

Hải công công mặt trầm như nước, Hoa Minh đứng bên cạnh thì đắc ý cười lạnh. Khi này ở Đông Xưởng bị làm nhục bây giờ đã gỡ lại hết rồi. Cái tên Cẩm Y Vệ Bách hộ Trương Duyệt này kỳ thực không phải tên như vậy, mà là cố ý an bài để hạ nhục kẻ khác.

Đoàn Phi sắp bị hấn làm cho té xỉu rồi, liền thúc giục nói:

-Đừng nói nhảm nữa a, mau dẫn đường đi.

-Vâng đại nhân.

Trương Duyệt dẫn đường đi trước, mông uốn éo lắc qua lắc lại, khỏi cần nói là cố tình làm ra bộ đáng khó coi thế nào. Đoàn Phi thật muốn đá y một cái lăn lông lốc, nhưng mà cuối cùng không có làm như vậy. Tới lúc bước vào một tòa tiểu viện thì thần sắc Trương Duyệt mới trở nên nghiêm túc, xoay người nói với Đoàn Phi:

-Đoàn đại nhân, tuy rằng không cách nào xác nhận hài cốt là của người nào, bất quá Hạng đại nhân vẫn lập một linh đường cho y. Hạng đại nhân từng thề giữa linh đường này rằng nhất định phải tự tay giết chết hung thủ sát hại Bình Mạo đại nhân, mọi người đều chính mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy. Đoàn đại nhân sau khi vào bên trong thì xin hãy thắp ba nén hương cho người chết.

Đoàn Phi nói:

-Người chết là nhất. Bất luận người đó là ai, chúng ta cũng nên thắp ba nén hương cho người ta.

Trương Duyệt nhìn Hải công công một cái, xoay người mở cánh cửa đóng chặt. Một tòa linh đường phủ kín vải trắng hiện ra trước mắt mọi người. (.

Đoàn Phi không tin quỷ thần, bất quá vẫn mang tâm thái tôn kính người đã khuất. Hắn vẫn thận trọng thắp đủ ba nén hương, cung cung kính kính vái ba vái.

Hoa Minh tự nhiên cũng theo đó dâng hương. Không ngờ Hải công công cũng thắp ba nén hương, cầm trong tay nói:

-Có oán báo oán, có thù báo thù. Bình Mậu a Bình Mậu, hiện giờ Hoàng thượng phái Đoàn đại nhân tới điều tra vụ án của ngươi, ngươi không được bỏ qua cơ hội này đó. Nhất định phải báo thù cho bản thân mới được a.

Hoa Minh và Trương Duyệt đều tức giận nhìn Hải công công trừng trừng, Hải công công thì làm như không nghe không thấy. Đoàn Phi bất đắc dĩ nói:

-Hoa Minh, mở nắp quan tài ra. Bốn quan phải xem xét hài cốt.

Hoa Minh nhìn Trương Duyệt. Trương Duyệt gật gật đầu, hai người bèn hợp lực di dời nắp quan tài nhẹ nhàng đặt một bên. Hoa Minh nói:

-Đại nhân, mời.

Đoàn Phi bước lên bục, bám vào quan tài nhìn vào bên trong. Chỉ thấy bên trong quan tài rộng rãi có một bộ hài cốt trắng. Đoàn Phi trầm ngâm một hồi, đột nhiên hỏi:

-Trương Duyệt, người có biết Bình Mậu cao khoảng bao nhiêu hay không?

Hoa Minh đáp:

-Đại nhân, hạ quan từng gặp Bình Mậu đại nhân. Thân hình ông ấy chỉ thấp hơn Hạng Chi huy sứ đại nhân một chút, cũng không có cường tráng như vậy. Thân hình của bộ hài cốt này hình như cũng khoảng như vậy. Sau khi người chết thì xương cốt chắc hẳn sẽ co rút lại một chút.

Đoàn Phi gật gật đầu. Nếu như Bình Mậu giống như lời Hoa Minh nói, vậy thì bộ hài cốt này thân cao cũng tương đương Bình Mậu. Đoàn Phi có chút hối hận vì không đưa cả Dương Sâm tới đây, về phương diện khám nghiệm tử thi thì hẳn chẳng có chút kinh nghiệm nào a. Vẫn cần phải đợi Dương Sâm khám nghiệm xong mới nói được.

Đoàn Phi ra hiệu cho bọn Hoa Minh đẩy lại nắp quan tài, bước xuống khỏi bục nói:

-Trương Duyệt, bốn quan muốn đưa vật chứng này đi. Không biết Hạng đại nhân có cho phép hay không?

Trương Duyệt lập tức lắc đầu như gõ trống, nói:

-Không được a đại nhân. Bình Mậu đại nhân cùng Hạng Chi huy sứ thân như huynh đệ, hài cốt của ông ấy không thể động vào. Đợi qua bảy ngày thì phải an tang ngay.

Không biết đã chết bao nhiêu năm rồi, còn tính cái gì bảy ngày nữa chứ? Đoàn Phi trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lại không có nói ra. Hắn gõ gõ đầu ra vẻ mệt mỏi, lại hỏi tiếp:

-Trương Duyệt a, ban đầu ai là người đầu tiên khám nghiệm tử thi? Ta muốn gặp người đó.

Trương Duyệt đáp:

-Đại nhân muốn gặp ngõ tác đó phải không? Y là người ở Thuận Thiên phủ Đại Hưng huyện, đại nhân chỉ cần sai người truyền y tới là được.

Làm quan huyện dưới chân Hoàng thành không hề dễ dàng. Làm việc trong huyện nha lại càng không dễ dàng, bất kỳ một nha môn nào trong kinh thành cũng đều lớn hơn bọn họ, lời của Trương Duyệt nói không sai. Đoàn Phi nghĩ ngợi một hồi, lại hỏi:

-Vậy còn thê tử của Bình Mậu? Bà ta có cho phép các người lập linh đường an táng Bình Mậu tại đây không?

..

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Tâm Sự Của Ta Người Đờng Đoán

Trương Duyệt khinh thường nói:

- Ầ? Ầ vẫn còn mặt mũi gặp Bình Mậu đại nhân sao? Ầ tái giá rồi, không còn là người của Bình gia nữa. Dựa vào đâu mà đòi lo hậu sự của Bình Mậu đại nhân chứ? Tất nhiên là Hạng đại nhân chúng ta lo hết rồi. Ầ còn dám lên tiếng trước. Hạng đại nhân chúng ta còn nghi ngờ là ả hại chết Bình Mậu đại nhân đó!

Đoàn Phi đột nhiên ý thức được không ngờ mình lại quên mất một nhân vật rất quan trọng. Hẳn bị những việc đối chọi gay gắt giữa Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ làm cho choáng váng đầu óc. Không ngờ quên mất một lệ thường, phu quân mất tích hay tử vong, thê tử luôn là nghi phạm số một.

- Vị Bình phu nhân này gả cho ai?

Đoàn Phi hỏi:

- Bình Mậu có con cái chứ?

Trương Duyệt nói:

- Ầ ta gả ột thương nhân giàu có. Nhờ phước của Bình Mậu đại nhân để lại, sống khá tự tại. Bình Mậu đại nhân có một đứa con, năm nay đã hơn hai mươi tuổi. Lúc trước khi Bình Mậu đại nhân mất tích cậu ta vẫn chưa tới mười tuổi. Sau khi xảy ra sự việc Hạng đại nhân nuôi cậu ta thành người. Ầ ta nếu còn chút trách nhiệm người mẹ, con ả cũng không hận ả như vậy.

Đoàn Phi vẫn hào hứng nói:

- Hà? Con ả ta tại sao hận ả ta?

Trương Duyệt nhìn bài vị bên cạnh, nói:

- Đại nhân, ở đây không tiện, chúng ta hãy ra ngoài rồi mới nói đi.

Trương Duyệt dẫn bọn người Đoàn Phi tới chỗ tiếp khách của Cẩm Y Vệ. Sau khi kêu người bưng trà đưa thức ăn lên, Trương Duyệt thần bí nói:

- Đại nhân, thật ra ti chức chỉ nghe nói thôi. Năm xưa khi Bình Mậu và Hạng đại nhân chúng tôi cùng nhau trấn thủ biên cương, Bình phu nhân ở trong nhà không an phận lắm. Khi kinh quân và biên quân trao đổi trấn thủ, Bình đại nhân và Hạng đại nhân cùng nhau về kinh thành, ả ta mới chịu nề nếp chút. Nhưng mà Bình đại nhân luôn bận rộn công vụ, thường xuyên làm tới sáng không về nhà. Ai biết ả ta có làm việc gì làm bại hoại gia môn nữa không chứ? Không chừng ả bị Bình đại nhân bắt gian tại trận, sau đó cùng gian phu hại Bình đại nhân.

Đoàn Phi cười nói:

- Người cũng biết suy luận thật đó. Ta hỏi người, nếu như Bình đại nhân quả thật là do ả hại, thế thì ả làm sao di chuyển xác Bình đại nhân tới trong nhà cũ của Hạng đại nhân chứ, và còn chôn xuống đất nữa?

Trương Duyệt rõ ràng có chuẩn bị trước, hẳn ta nói:

- Đây không hề đơn giản? Đông Xưởng đó, thám tử Đông Xưởng có ở khắp nơi. Nhất định là bọn chúng có được tin tức gì, ép Chu Đức và Bình phu nhân nghe theo. Bọn chúng kêu Chu Đức mua nhà của Hạng đại nhân, rồi đào hài cốt Bình đại nhân ra. Mượn cớ tu sửa vườn hoa, rồi chôn hài cốt để đổ tội hãm hại Hạng đại nhân. Với thủ đoạn của Đông Xưởng, chả phải tất cả những điều này có thể làm dễ như trở bàn tay sao?

Đoàn Phi vỗ tay khen hay nói:

- Nói quá hay, tại sao ta không nghĩ ra chứ? Trương Duyệt ới Trương Duyệt, người làm chức Bách Hộ quả thật uổng phí tài cán.

Trương Duyệt bất kể Đoàn Phi có phải chế giễu hay không, cười hì hì nói:

- Không dám không dám, đại nhân quá khen rồi.

Đoàn Phi thu lại nụ cười trên mặt, nói:

- Hoa Minh, bắt lấy tên Trương Duyệt này cho ta.

Trương Duyệt sợ hết hồn, Hoa Minh cũng ngạc nhiên nói:

- Đại nhân, tại sao thế?

Đoàn Phi nói:

- Mê hoặc lòng người, nói xằng nói bậy xúc phạm cơ quan trọng yếu quốc gia, vẫn chưa đủ để chém đầu sao?

Trương Duyệt kinh hãi nói:

- Đại nhân, oan cho ti chức. Ti chức đáng chết, không nên nói xằng nói bậy. Xin đại nhân tha cho ti chức ạ.

Hoa Minh cũng giúp đỡ nói lời hay. Hải công công lạnh lùng cười nói:

- Mời Đoàn đại nhân cứ làm theo pháp luật, chém tại chỗ tên tiểu nhân hèn hạ này.

Hoa Minh và Trương Duyệt đột nhiên như muốn ăn thịt người vậy, Đoàn Phi lại cười ha hả, nói:

- Ta đùa với các người thôi. Mọi người làm gì nghiêm túc vậy?

Đoàn Phi đứng lên duỗi lưng một cái, nói:

- Ta hơi mệt, muốn tìm chỗ ngủ. Hoa Minh, người sắp xếp phòng cho ta chưa?

Hoa Minh ha ha nói:

- Đại nhân, việc này ti chức đang sắp xếp.

Tại Bắc kinh nơi tắc đất tắc vàng này muốn sắp xếp một căn nhà thích hợp để ở nhanh như vậy quả là chuyện viễn vông. Đoàn Phi cố tính làm khó nói:

- Hôm nay bốn quan vì lên triều nên dậy rất sớm, cố gắng tới giờ đã vô cùng mệt mỏi, nằm xuống là có thể ngủ liền. Mi lại nói với ta là chưa kiếm được phòng, vậy phải làm sao chứ? Chẳng lẽ kêu bốn Khâm Sai tới dịch quán ngủ sao?

Hải công công nói:

- Đoàn đại nhân, hay là để ta sắp xếp căn nhà cho ngài? Đảm bảo vừa ý ngài.

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Không được. Là ngài sắp xếp phòng cho tôi hay là Đông Xưởng sắp xếp phòng cho tôi? Cho dù thế nào người khác cũng sẽ nói xấu, nếu không thì Hoa Minh đã sắp đặt cho ta từ lâu rồi. Mà thôi, chúng ta trở về căn nhà có ma kia. Hôm nay bốn quan sẽ ngủ ở đó.

Hoa Minh vội vàng nói:

- Đại nhân, như vậy sao được? Hãy để ti chức nghĩ cách xem.

Đoàn Phi ngáp một cái thật lớn, nói:

- Đợi người nghĩ được cách, ta đã ngủ rồi. Đi nào, không gì là không được đâu, không chừng ngủ nửa chừng sẽ có oan hồn tới báo mộng.

Đoàn Phi không nói lời gì rời khỏi Cẩm Y Vệ, đánh xe ngựa trở về căn nhà vốn thuộc về Hạng Hào, giờ là nhà của Chu Đức.

Vừa vào Chu phủ Đoàn Phi liền hạ lệnh:

- Hoa Minh, phái người tới huyện Đại Hưng truyền tên khám nghiệm tử thi lúc trước khám nghiệm tử thi đến cho ta hỏi chuyện, còn vợ của Bình Mậu. Sau khi ta tỉnh dậy phải lập tức nhìn thấy bọn họ.

Hoa Minh đáp lời, rồi lo lắng mà nói:

- Đại nhân thật sự tính nghỉ ngơi ở đây sao?

Đoàn Phi cười nói:

- Có gì phải lo lắng chứ? Chẳng lẽ ta sợ oan hồn của Bình Mậu tới đòi mạng chắc? Lão ta cảm kích ta còn chưa kịp nữa. Nếu thật sự báo mộng, cũng sẽ nói ta biết rốt cuộc ai mới là hung thủ! Đi nào, ý ta đã quyết, không cần nói nữa.

Những người nghe được quyết định này của Đoàn Phi đều nghi ngờ không hiểu, ngay cả Tô Dung cũng lo lắng nói:

- Công tử, ở trong căn nhà có ma này nghỉ ngơi không ổn lắm nhỉ?

Đoàn Phi nháy mắt, nói:

- Các người làm sao thế? Trên đời này còn nơi chưa chết qua người sao? Các người cũng lạ thật, người cũng dám giết, vậy mà lại sợ ma còn nói là căn nhà có ma, cái lỗ đó ta còn dám nằm xuống đó.

Đoàn Phi chỉ nói vậy mà thôi, hắn cũng không muốn nằm xuống thật. Không phải là sợ ma, mà lại sợ dơ. Bọn Tô Dung cũng không dám khuyên nữa, chỉ sợ rằng hắn đứng dậy, tới chỗ đó nằm ngủ thật.

Cũng may Đoàn Phi không có khuynh hướng thần trí thác loạn. Ngoại trừ kêu người tới phòng kho lấy ra giường đệm chần để trải giường chuẩn bị nghỉ ngơi, hắn triệu tập ba người Tô Dung, Tạ Chí Quân, Hoa Minh tới trong thư phòng. Bốn người ngồi vây quanh bàn, Đoàn Phi đem dữ liệu mình có được từ Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ sơ lược nói qua một lần, sau đó hỏi:

- Vụ án này, giờ các người thấy sao? Mọi người đều là người một nhà, có ý kiến gì cứ việc nói. Hoa Minh, người bắt đầu trước đi.

Hoa Minh quật cường nói:

- Cám ơn đại nhân tín nhiệm. Ti chức vẫn cảm thấy Hạng Chỉ Huy Sứ đại nhân không phải là hung thủ. Ý kiến ti chức không khác gì với Trương Duyệt. Đây nhất định là cạm bẫy của Đông Xưởng đã dày công sắp xếp.

Đoàn Phi vuốt cằm nói:

- Ủ, không tệ. Rất có khả năng này, cũng là ý nghĩ của đại đa số người hiện nay trong Cẩm Y Vệ. Ngay cả Hoàng thượng tựa hồ cũng nghĩ thế. Văn Huy, người thấy sao?

Tạ Chí Quân thận trọng nói:

- Lời của Hoa tướng quân không phải không có lý. Nhưng mà dù Hạng đại nhân vốn vô tội, tiếc là giờ ông ta đã phạm phải sai lầm lớn, dù muốn chứng minh mình vô tội cũng hơi khó khăn.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Xét Xử Viên Khám Nghiệm Tử Thi Những Lời Lấy Lui Làm Tiến Của Tạ Chí Quân Làm Cho Hoa Minh Không Quá Khó Chấp Nhận. Hắn Ta Thấy Hoa Minh Không Có Phản Ứng Mạnh Liệt Gì, Thế Là Tiếp Tục N

Những lời lấy lui làm tiến của Tạ Chí Quân làm cho Hoa Minh không quá khó chấp nhận. Hắn ta thấy Hoa Minh không có phản ứng mãnh liệt gì, thế là tiếp tục nói:

- Ông ta không nên cưỡng ép chiếm lấy Chu phủ, không nên lấy hài cốt đi, không nên đào hố khác nguy tạo hiện trường. Đây đều là những hành vi cực kỳ thiếu khôn ngoan, nhất định là có lý do, hoặc Hứa đại nhân nên tìm Hạng đại nhân nói chuyện riêng.

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

- Hạng Hào sẽ không nói ta biết bất cứ điều gì đâu. Tuy ta có thánh chỉ, nhưng bọn họ vẫn không coi ta ra gì cả. Vụ án này thật khó xử đó.

Mọi người đều im lặng. Ánh mắt của Đoàn Phi hướng qua Tô Dung. Tô Dung tự nhiên cười, nói:

- Công tử tuyệt đối không phải hạng người gặp phải khó khăn thì bó tay chịu trôi. Giờ trong lòng công tử đã có đối sách từ lâu rồi, tại sao không nói ra để mọi người cùng nhau tham khảo chứ?

Đoàn Phi cười nói:

- Người chỉ giỏi mưu lợi. Đạo này hình như người ngày càng lười động não đó. Mọi người có biết ta có thể được như hôm nay thì chỗ dựa lớn nhất là gì không?

Ba người đều suy tư, Đoàn Phi không đợi bọn họ nói ra đáp án, trực tiếp nói:

- Là Hoàng thượng. Nếu không được Hoàng thượng ưu ái, ta hoàn toàn không có cơ hội làm quan, càng không thể trở thành Khâm Sai đại nhân. Không có sự ủng hộ của Hoàng thượng, Đoàn Phi cho dù có bản lĩnh lên trời xuống đất, thì giờ cùng lắm là tiếp tục ở Bảo Ứng câu cá mà thôi.

Đây là điều mọi người cũng biết, mọi người cũng gật đầu. Đoàn Phi nói:

- Hiện tại, Hoàng thượng vẫn là chỗ dựa lớn nhất của ta. Gặp phải khó khăn, ta sẽ mời Hoàng thượng ra giúp ta giải quyết. Đợi khi ta ngủ dậy, sau khi gặp được viên khám nghiệm tử thi và người vợ tái giá của Bình Mậu đó, ta sẽ tới Báo Phòng tìm gặp Hoàng thượng.

Tô Dung và Tạ Chí Quân đều đồng ý gật đầu, Hoa Minh có chút không yên nói:

- Đại nhân sẽ nói cho Hoàng thượng biết những gì hôm nay điều tra được sao?

Đoàn Phi nói:

- Đúng thế. Chi tiết và sự phát triển của vụ án này, ta không định giấu diếm Hoàng thượng. Huống chi ta còn phải mượn oai danh của Hoàng thượng, để có được sự tiến triển của vụ án. Hoa Minh, Hoàng thượng phái người theo ta, không phải là để người bao che cho Hạng Hào đâu, mi hiểu không?

Hoa Minh cắn răng nói:

- Ti chúc hiểu, xin đại nhân yên tâm!

Đoàn Phi hài lòng gật đầu, nói:

- Cứ như vậy đi. Cho dù xảy ra chuyện gì, mọi người cũng phải tin tưởng ta. Nhất định sẽ bắt tên hung thủ ra vòng công lý.

- Vâng, đại nhân!

Ba người đồng thanh đáp lại.

Đoàn Phi duỗi lưng một cái, nói:

- Được rồi. Ta phải nghỉ ngơi chút. Đầu óc tỉnh táo mới có thể nghĩ ra lời hay để nói với Hoàng thượng, ừ.

Giờ mọi người mới hiểu tại sao Đoàn Phi cứ khẳng khẳng phải ngủ trong căn nhà có ma này. Bọn họ không dám khuyên nữa, đưa Đoàn Phi vào phòng ngủ kế bên thư phòng. Khi nhìn thấy Đoàn Phi sắp đóng cửa nghỉ ngơi, Thạch Bân không kìm nổi nói:

- Phi ca, huynh thật sự tính đi ngủ thật à?

- Cút!

Đoàn Phi không chút khách khí quát lên, nặng nề đóng cửa lại. Thạch Bân sờ mũi chê cười, chỉ vào đầu nói với Tô Dung:

- Tô Dung, Phi ca huynh ấy.

Tô Dung xoay người đi, nói:

- Đầu óc Phi ca huynh không vấn đề. Mạnh ai đi chọn phòng đi, tối nay chúng ta e rằng phải ở lại rồi. Nghĩ thông suốt chút đi.

- Không phải chứ.

Thạch Bàn thở dài một tiếng, nhìn hoàn cảnh xung quanh, gã vội vàng chạy tới, nói:

- Ai cũng đừng hòng giành với ta, ta phải chọn căn phòng cách xa khu vườn này nhất.

Sau khi Đoàn Phi ở trong phòng nghe thấy thì lắc đầu. Vẫn là Tô Dung hiểu hăn nhất. Những người khác thì, theo hăn lâu vậy rồi, vẫn mê tín vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên Đoàn Phi có chủ ý mới. Hăn nằm xuống giường, nhìn nóc nhà, rồi suy tư.

Không biết qua bao lâu, tiếng Tô Dung truyền vào:

- Đại nhân, đến giờ dùng bữa trưa rồi.

Đoàn Phi ừ một tiếng từ trên giường ngồi dậy, tinh thần tỉnh táo đẩy cửa ra hỏi rằng:

- Đã truyền viên khám nghiệm tử thi và vợ của Bình Mậu tới chưa?

Tô Dung cười nói:

- Yên tâm đi, công tử, bọn họ đều được truyền đến đây rồi. Với lại bọn họ cũng chạy không thoát, hay là công tử dùng bữa trưa trước đi rồi mới xét xử bọn họ.

Đoàn Phi đi theo Tô Dung , sau khi nhìn thấy Thạch Bàn liền nói:

- A Bàn, sau khi ăn no đi mua chút giấy vàng đèn cầy về. Tối này ta phải ở trong hoa viên làm một cái linh vị. Tốt nhất tìm thêm vài hòa thượng đạo sĩ về làm pháp sự, siêu độ vong linh một tý.

Miệng của Thạch Bàn sau khi há lớn thì không khép lại được. Gã ta kinh ngạc nói:

- Phi ca, huynh không phải nhìn thấy thứ gì dơ bẩn chứ?

Đoàn Phi bực mình nói:

- Sao mà nói nhiều vậy? Kêu người đi thì đi đi, không thì để ta kêu người khác. Ban ngày ban mặt, làm gì có thứ dơ bẩn chứ.

Thạch Bân không dám hỏi nữa. Đoàn Phi vội vàng ăn cơm, ra lệnh đưa viên khám nghiệm tử thi tới hậu hoa viên. Viên khám nghiệm tử thi tự xưng là họ Lưu, y thân phận thấp hèn, sau khi thi đại lễ với Đoàn Phi mới dám đứng lên chờ Đoàn Phi hỏi chuyện.

Đoàn Phi ngồi trên ghế, chỉ vào hố đất kia hỏi:

- Lưu khám nghiệm tử thi, người còn nhớ tình hình chi tiết hôm phát hiện hài cốt không? Hài cốt chôn trong hố với tư thế gì? Đất trong hố tươi hay răn chắc hay có khe hở?

khám nghiệm tử thi họ Lưu nhớ lại nói:

- Xin đáp lời đại nhân, lúc đó bộ xương đó nằm nghiêng trong hố, mặt nghiêng về bên này. Đất trong hố toàn bộ đều răn chắc.

Đoàn Phi nói:

- Người tuổi tác không nhỏ, kinh nghiệm có lẽ khá phong phú. Giờ người nói ta biết, nếu người vừa chết chôn liền, đất xung quanh xác chết sẽ có trạng thái gì?

Khám nghiệm tử thi họ Lưu trên trán chảy mồ hôi ra, y ha ha nói:

- Đại nhân, tình trạng này kết quả không giống nhau. Tiểu nhân không thể kết luận chủ quan được.

Đoàn Phi nói:

- Không thể kết luận chủ quan cũng có nghĩa là phải có điều kiện cụ thể, người mới có thể phân tích ra tình hình cơ bản, đúng không?

Khám nghiệm tử thi họ Lưu căn rằng, gật đầu nói:

- Tiểu nhân có thể cố gắng thử một lần.

Đoàn Phi chỉ vào đồng đất bên cạnh cái hố, nói:

- Người nhìn thử đi, đồng đất này có giống như đất hôm bữa khi người đào hài cốt ra không?

Khám nghiệm tử thi họ Lưu tới đồng đất nhìn kỹ, vô cùng khẳng định nói:

- Đại nhân, đồng đất này hoàn toàn khác với đất mà hôm bữa tiểu nhân đào hài cốt ra.

Đoàn Phi quát:

- Nói bậy, đây rõ ràng là đất bốn quan đào từ cái hố đó. Mi dám nói khác với hôm bữa à?

Khám nghiệm tử thi họ Lưu kinh hãi nói:

- Đại nhân, tiểu nhân tuyệt đối không nhìn lầm đâu. Đồng đất này tuyệt đối không phải là đất chôn hài cốt hôm bữa.

Đoàn Phi hừ một tiếng, kêu Dương Sâm bưng hai cái đĩa tới. Đoàn Phi chỉ vào cái đĩa nói:

- Khám nghiệm tử thi họ Lưu, bốn quan tin người sẽ không nhìn nhầm. Giờ bốn quan muốn đổ người. Trước mắt người có hai cái đĩa, người cảm thấy đất ở đĩa nào giống với đất chôn hài cốt mà hôm bữa người đào hài cốt ra?

Khám nghiệm tử thi họ Lưu tiến lên trước nhìn kỹ. Không bao lâu sau y không hề do dự chỉ vào cái đĩa bên tay trái của Dương Sâm, nói:

- Đại nhân, đây mới là đất hôm bữa chôn hài cốt. Tiểu nhân tuyệt đối không nhìn lầm đâu.

Khám nghiệm tử thi họ Lưu tuy rất chắc chắn, nhưng vẫn lo lắng Đoàn Phi nhìn vào. Đoàn Phi cười nói:

- Khám nghiệm tử thi họ Lưu, lần này người sai rồi. Bốn quan mới đào thêm một cái hố ở chân tường phía đông, đóng đất mà người chỉ là dùng chôn hài cốt được đào từ hố này. Chẳng lẽ hài cốt vốn được chôn ở cái hố đó à?

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Người Đàn Bà Gian Xảo

Khám nghiệm tử thi họ Lưu kinh kinh ngạc nói rằng:

- Không thể nào! Rõ ràng hài cốt được chôn ở đây mà.

Y nhanh chân bước tới góc tường ngồi xổm xuống nhìn kỹ. Một lát sau y lại chạy về, nói:

- Đại nhân, đây rõ ràng có người di chuyển đất chôn hài cốt. Xin đại nhân minh xét!

Đoàn Phi vỗ tay, cười nói:

Khám nghiệm tử thi họ Lưu, người không hổ danh là khám nghiệm tử thi lâu năm có kinh nghiệm phong phú. Có lẽ là có người đổi đi đất chôn hài cốt rồi, để cho bốn quan phán đoán sai lầm. Suýt nữa bốn quan đã bị người đó gạt. Khám nghiệm tử thi họ Lưu, lát nữa bốn quan phải vào Báo Phòng để diện thánh, người có dám ở trước mặt Hoàng thượng lặp lại một lần những lời người hồi nãy nói không?

Khám nghiệm tử thi họ Lưu mở to mắt không dám tin vào chính mình. Đoàn Phi động viên nhìn y. Khám nghiệm tử thi họ Lưu ha ha nói:

Đại nhân, tiểu nhân thân phận thấp hèn, lại nhất gan, làm sao dám gặp Hoàng thượng. Đại nhân hãy tha cho tiểu nhân đi.

Đoàn Phi thở dài, nói:

Thôi được. Tô Dung, hãy đem khẩu cung đã ghi chép tới đây, để khám nghiệm tử thi họ Lưu ký tên đóng dấu.

Tô Dung đưa khẩu cung tới trước mặt khám nghiệm tử thi họ Lưu. Khám nghiệm tử thi họ Lưu gượng cười nói:

Đại nhân, tiểu nhân không biết chữ, cái này.

Đoàn Phi nổi giận nói:

Người còn lo rằng bốn quan gạt người chắc? Ta thấy người chắc muốn bị đòn rồi đó! Cẩm Y Vệ Hoa Minh đâu rồi!

Hoa Minh quả quyết đáp lời:

- Có ti chức!

Hắn ta trừng mắt nhìn khám nghiệm tử thi họ Lưu. Lời làm chứng của khám nghiệm tử thi họ Lưu đã chứng minh hõ chôn hài cốt quả thực bị người ta đổi đi thứ đất khác, nên đã chứng thực chứng cứ tội phá hoại hiện trường của Cẩm Y Vệ. Không cần Đoàn Phi nhắc nhở, hắn ta cũng muốn chém chết tên này.

Nhưng Đoàn Phi lại nhã nhặn nói với khám nghiệm tử thi họ Lưu rằng:

Khám nghiệm tử thi họ Lưu, bốn quan không có lý do gì để gạt người. Ở đây còn có Hải công công của Đông Xưởng làm chứng, người sợ gì chứ? Người hãy mau ký tên đóng dấu vào khẩu cung đi. Bốn quan còn phải vào cung gấp nữa.

Hải công công lướt nhìn qua khẩu cung, rồi đưa cho khám nghiệm tử thi họ Lưu nói rằng:

Khám nghiệm tử thi họ Lưu, mau ký đi. Ta có thể cam đoan những lời trong tờ khẩu cung này hoàn toàn giống với những lời khai hồi nãy của

người.

- Đa tạ công công, đa tạ đại nhân.

Bấy giờ khám nghiệm tử thi họ Lưu mới đóng dấu vân tay. Tô Dung thu tờ khẩu cung lại đưa cho Đoàn Phi. Đoàn Phi liếc mắt nhìn cô ta, Tô Dung nháy mắt một cái, lui về một phía. Hoa Minh nói:

- Đại nhân, ti chức sẽ tiến khám nghiệm tử thi họ Lưu ra ngoài, quay về sẽ đưa Từ thị đến cho đại nhân xét xử.

Hải công công nói:

Chuyện nhỏ này đâu cần tới Hoa đại nhân đích thân làm chứ? Khám nghiệm tử thi họ Lưu, người hãy tạm thời đứng qua một bên chờ đợi, đợi lát ta sẽ đích thân tiến người ra ngoài.

Khám nghiệm tử thi họ Lưu cảm kích nói:

- Đa tạ Hải công công.

Tô Dung cười nói:

Chẳng lẽ Hải công công lo lắng Hoa tướng quân sẽ trực tiếp tiến khám nghiệm tử thi họ Lưu xuống địa ngục luôn à? Yên tâm đi, đại nhân chúng tôi không cho phép bất cứ ai làm hại nhân chứng đâu. Khám nghiệm tử thi họ Lưu, hãy để ta tiến người ra ngoài cho.

Khám nghiệm tử thi họ Lưu nhìn Hải công công. Hải công công mỉm cười nói:

Nếu Tô cô nương đã nói vậy rồi, khám nghiệm tử thi họ Lưu người hãy yên tâm đi.

Tô Dung đưa khám nghiệm tử thi họ Lưu đi. Đoàn Phi nói:

Thạch Bân, truyền vợ của Bình Mậu tới đây. Đúng rồi, Hoa Minh, giờ nên xưng hô với ả ta như thế nào đây?

Hoa Minh đáp:

Đại nhân, ả đã gả cho người họ Từ, mọi người đều gọi ả là Từ thị.

Không bao lâu Thạch Bân đưa Từ thị đến. Từ thị duyên dáng cúi đầu, nói:

Nô gia xin bái kiến khâm sai Đoàn đại nhân.

Đoàn Phi nói:

Từ thị, ngươi hãy ngẩng đầu lên.

Từ thị nhẹ nhàng ngẩng cằm lên, nhìn về phía Đoàn Phi. Từ thị đã bốn mươi tuổi, nhưng làn da và dáng người ả vẫn chăm sóc rất tốt, xem ra cùng lắm chỉ mới ba mươi tuổi. Đoàn Phi tạo ra bộ dạng bị mê mẩn tâm hồn, tấm tắc khen rằng:

Đáng khen, đúng là một phụ nữ khiến mọi người hồn xiêu phách lạc.

Từ thị không lấy làm xấu hổ cười rằng:

Nô gia chỉ là hạng liễu yếu đào tơ, khó lọt vào pháp nhãn của đại nhân. Không biết đại nhân truyền nô gia đến đây vì chuyện gì?

Đoàn Phi cười nói:

Liễu yếu đào tơ? Từ phu nhân, có người nói người đã giết Bình Mậu hãm hại Hạng đại nhân. Ngươi giải thích thế nào?

Thần thái Từ phu nhân đột nhiên thay đổi, ả nằm trên đất gào khóc thảm thiết nói rằng:

Oan uổng quá đại nhân, thiếp thật sự oan uổng. Là tên tiểu nhân đáng chết nào đó nói bậy, có phải là Hạng Hào không? Hay là thủ hạ của lão ta? Đại nhân ơi, tên súc sinh đó vì muốn thoát tội, nên mới cố ý nói vậy đó.

Đoàn Phi nghi ngờ nói:

Súc sinh? Cho dù người nghi ngờ Hạng Hào giết chết chồng trước của người, người cũng không thể tùy tiện chửi người ta là súc sinh chứ?

Từ phu nhân tức giận nói:

Đại nhân, nô gia không muốn gây họa, nhưng mà tên Hạng Hào đó là một tên súc sinh. Uổng cho lúc đầu phu quân nô gia đối xử lão ta thân như huynh đệ. Không ngờ lão ta mê mẩn nhan sắc của nô gia, thừa cơ lúc phu quân đi vắng xông vào nhà muốn hãm hiếp nô gia. Nếu không phải nô gia chống cự đến cùng, chỉ e rằng nô gia đã bị lão ta làm nhục rồi.

- Hả, còn có chuyện này sao!

Một mặt Đoàn Phi ra tay ngăn cản cơn giận của Hoa Minh, một mặt nói: nguồn

- Xin Từ phu nhân nói rõ hơn, bốn quan nhất định sẽ làm chủ cho người.

Từ phu nhân xoa khóe mắt, nói:

Bình Mậu coi Hạng Hào là huynh trưởng, Hạng Hào thường sai khiến ông ấy làm việc này việc nọ. Có một ngày, Hạng Hào sai Bình Mậu làm việc để ông ta đi khỏi, sau đó thì tới nhà nô gia. Bình thường hai nhà thường xuyên qua lại, nên nô gia không đề phòng. Ai ngờ Hạng Hào nổi tính háo sắc, muốn cưỡng hiếp nô gia, nô gia kháng cự tới cùng. May là dưới gối có một cây kéo dùng dự phòng, nô gia rút kéo ra chỉ vào ngực. Tên súc sinh đó sợ Bình Mậu về sẽ khó giải thích, nên mới có thể an toàn rút lui. Sau khi Bình Mậu về nô gia khóc lóc kể lể với ông ta. Ông ta không

những không dám tìm Hạng Hào, còn đánh nô gia một bạt tai, mắng nô gia dám dùng sắc đẹp dụ dỗ Hạng Hào. Đại nhân, sau khi xảy ra chuyện này không bao lâu, thì Bình Mậu mất tích. Nói không chừng Hạng Hào lo lắng xảy ra chuyện Bình Mậu sẽ gây phiền phức với lão ta, nên mới ra tay trước, giết chết Bình Mậu chôn trong vườn.

Những lời của Từ phu nhân làm cho Hoa Minh nghe tới hai mắt bốc lửa. Nhưng Đoàn Phi lại không nói đúng sai mà nói rằng:

Từ phu nhân, lúc đầu trước khi Bình Mậu đại nhân mất tích nơi cuối cùng mà người gặp ông ta là tại đâu? Ông ta có gì khác thường không? Ông ta nói sẽ đi gặp ai không?

Từ phu nhân nhớ lại nói:

Đại nhân, ngài không nhắc nô gia thiếu chút nữa đã quên rồi. Một ngày đó quả thực ông ta có chút đứng ngồi không yên, không chừng là vì những việc đó. Đàn ông mà, tuy không dám nói ra, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu. Lần cuối cùng lúc nô gia gặp ông ta là vào buổi tối. Ông ta nói chưa làm xong công vụ kêu nô gia không cần đợi ông ta. Đúng vậy, ông ta nói thế. Không ngờ sau khi ông ta đi rồi thì không quay về nữa.

Từ phu nhân lại dùng tay áo xoa khoé mắt. Đoàn Phi mỉm cười nhìn cách diễn kịch dở tệ của ả, đột nhiên hỏi:

Từ phu nhân, người và Bình Mậu có đứa con phải không? Năm nay cậu ta bao nhiêu tuổi rồi? Ngày giờ ra đời người còn nhớ không?

Từ phu nhân ngây người ra, ả suy nghĩ một hồi mới đáp rằng:

Đại nhân, nô gia và Bình Mậu quả thực có một đứa con. Nó tên Bình Bưu, năm nay có lẽ là 23 tuổi, ra đời vào ngày 03 tháng 06 năm Hoảng Trị thứ 8. Thời gian lâu rồi, ngày giờ ra đời của nó nô gia không nhớ lắm. Đại nhân, ngày giờ ra đời của Bình Bưu có liên quan tới vụ án này sao?

Đoàn Phi cười nói:

Tiện thể hỏi mà thôi. Từ phu nhân có thể về rồi. À, trước khi rời khỏi, mời Từ phu nhân hãy ký tên đóng dấu vào phần khẩu cung này.

Ngược lại Từ phu nhân thì biết chữ. Á nhìn qua những gì Tô Dung ghi chép, liền ký tên đóng dấu, sau đó thướt tha mà bước đi.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Chôn Hài Cốt Và Xét Nghiệm Xương Cốt

Ngay vào lúc Đoàn Phi nói chuyện với Từ phu nhân, Tô Dung tiến khám nghiệm tử thi họ Lưu rời khỏi hoa viên không bao xa, khám nghiệm tử thi họ Lưu vừa muốn quay đầu nói không cần tiến nữa, thì đột nhiên trước mặt tối sầm, sau đó không còn biết gì nữa.

Khi khám nghiệm tử thi họ Lưu tỉnh lại, y phát hiện mình đang ở trong một hầm ngầm tối om. Một tia ánh nến như là ánh đom đóm, chiếu sáng hoàn cảnh âm u đáng sợ ở tứ phía, ánh nến chiếu sáng bốn người có ý đồ xấu vây quanh khám nghiệm tử thi họ Lưu

Đó là La Siêu Huy, huynh đệ Tiêu Húc, Tiêu Dương, và còn Tông Gia Thanh, bốn Cẩm Y Vệ mặc trang phục Phi Ngự. Nhìn thấy bọn họ, khám nghiệm tử thi họ Lưu sợ tới hồn bay phách lạc. Y kêu lên xoay người muốn chạy, nhưng kết quả nhìn thấy Tô Dung đứng đằng sau. Y phịch một tiếng quỳ xuống đất, liên tục khấu đầu với Tô Dung, nói rằng:

- Cô nương cứu mạng, hồi nãy chính miệng cô nương hứa với tiểu nhân, sẽ không làm hại tiểu nhân mà.

Tô Dung thản nhiên cười nói:

- Thế thì phải xem người có nghe lời hay không. Khám nghiệm tử thi họ Lưu, hồi nãy người ở trước mặt đại nhân từng nói, khi chôn xác hoàn cảnh khác nhau sẽ dẫn tới tình trạng khác nhau. Giờ đại nhân muốn biết rằng, xác chết chôn trong đất ở hoa viên kia, sau đó dùng sức dẫm cho bằng phẳng. Dù ứa to gió lớn, hơn mười năm sau, khi đào xác ra, đất trên người

ông ta có thể là rắn chắc hay tươi xốp? Mà lúc người đào hài cốt ra, có phát hiện điều gì khác thường không?

Loạt lời nói này hơi dài, nhưng mà khám nghiệm tử thi họ Lưu làm ngành này, dưới áp lực giờ đầu óc y cũng nhanh nhẹn hơn, nghe xong lập tức hiểu liền. Y biết nếu không nói thật sẽ nếm mùi cực hình, đã nghe danh của Cẩm Y Vệ từ lâu, y đành phải thật thà đáp rằng:

- Đất chôn xác chết khá dính, nếu như lúc đầu khi chôn xác từng dùng sức nén chặt, sau khi xác chết thối rữa sẽ để lại một khoảng trống. Cho dù nước mưa thấm vào hay con giun chui vào cũng sẽ không hoàn toàn bị hư hại. Nhưng khi đào hài cốt ra, khoảng trống hài cốt hoàn toàn bị đất nhồi đầy, hoàn toàn khác với đất tự nhiên rơi vào. Rõ ràng là bị đào ra rồi chôn lại.

Tô Dung hài lòng đưa khẩu cung đã ghi chép tới trước mặt y, nói:

-Khám nghiệm tử thi Lưu, ký tên đi. lát sau đừng nói cho Hải công công biết nhé, đại nhân dự định mang theo khẩu cung của người tới diện thánh. Tốt nhất người cũng nên đi theo, nói cho Hoàng thượng nghe những lời hồi nãy người nói. Người nhớ rằng, gạt Hoàng thượng là phải chém đầu đó.

Bên này mới tiễn Từ phu nhân rời khỏi. Từ xa đã nhìn thấy Tô Dung đi tới, Đoàn Phi chỉnh tay áo lại rồi đứng dậy, nói:

- Tốt lắm, vụ án này đã có chút đầu mối. Bốn quan phải dẫn Dương Sâm tới Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ti một chuyến, sau đó có thể tới Báo Phòng diện thánh rồi.

Hải công công kinh ngạc nói:

- Đại nhân có kết luận rồi sao? Ai là hung thủ? Tại sao không lập tức bắt người đó lại?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Chỉ mới có chút đầu mỗi, còn lâu mới tra ra ai là thủ phạm. Dương Sâm, người mau đi tắm rửa, thay quần áo mới, chuẩn bị theo ta tới Báo phòng. Thế nào, có gan gặp Hoàng thượng không?

Dương Sâm ngửi thử thân mình:

- Không có mùi gì cả. Phi ca yên tâm, Hoàng thượng không dữ như ông nội đệ, ông nội đệ còn không sợ nữa mà. xem tại

Đoàn Phi cười nói:

- Cho dù không mùi cũng phải tắm, cọ rửa vài lần. Người khác gặp Hoàng thượng cũng phải ăn chay mấy ngày, còn phải thắp hương tắm rửa ba ngày đó. Tỉnh táo gặp Hoàng thượng chút không được sao? Không chừng Hoàng thượng vui mừng, sẽ phong đệ làm thiên hạ đệ nhất khám nghiệm tử thi đó.

Ước mơ lớn nhất của Dương Sâm là trở thành thiên hạ đệ nhất khám nghiệm tử thi. Sau khi nghe xong lời của Đoàn Phi lập tức vui vẻ ra, rạo rức chạy đi tắm rửa thay đồ.

Đoàn Phi xoay người nhìn Hải công công. Hải công công nói:

- Ta và Đoàn đại nhân sẽ tới Cẩm Y Vệ thêm một chuyến, sau đó tiễn Đoàn đại nhân tới Báo Phòng. Trương công công nhất định sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú với những manh mối Đoàn đại nhân điều tra được.

Đoàn Phi nhìn lão ta cười và gật đầu, đột nhiên nói:

- Hải công công, còn nhớ những lời nói trước khi chia tay ở trấn Hải An không? Chuyện đời thật khó ngờ đó.

Hải công công gượng cười, đáp:

- Đúng thế, chuyện đời khó ngờ đến. Hôm ấy ti chúc quá vô lễ với Đoàn đại nhân. Xin Đoàn đại nhân hãy rộng lượng, đừng để trong lòng.

- Ha ha, đừng nói vậy chứ. Hôm đó Hải công công có ý muốn giúp ta, ta cảm kích còn chưa kịp nữa là. Sau này Hải công công nếu gặp phải chuyện gì khó khăn, cứ tới tìm ta. Chỉ cần Đoàn Phi ta giúp được, nhất định sẽ không từ chối.

Hải công công lời mờ cảm ơn, rồi không nói nữa. Một hồi sau Dương Sâm đã tắm rửa thay đồ xong đi ra, toàn thân mặc đồ mới, tạo cho người ta cảm giác hoàn toàn khác trước.

Đoàn Phi hài lòng vỗ vai cậu ta, nói:

- Khá lắm, tinh táo hẳn lên. Hải công công, chúng ta khởi hành nào. Mời!

Hải công công nói:

- Đoàn đại nhân mời.

Tô Dung đi tới phía trước, kéo lại cổ áo cho Đoàn Phi, nói:

- Công tử, đi gặp Hoàng thượng không thể nhếch nhác vậy. Để tiểu nữ sửa sang lại quần áo cho ngài.

Hai người nhìn nhau một cách ân ái. Hải công công ho nhẹ một tiếng. Xoay người qua, trên mặt Tô Dung lộ ra nụ cười gian xảo, từ trong tay áo nhanh nhẹn nhét một tờ giấy vào tay Đoàn Phi, miệng lại nói rằng:

- Công tử, xem ngài kìa. Đầu tóc bù xù, cổ áo cũng lệch rồi. Như vậy gặp Hoàng thượng e là rất thất lễ đó.

Đoàn Phi giấu tờ giấy vào tay áo, nói:

- Bởi thế nên mới cần a hoàn như người ở bên cạnh chứ, không thì cần người làm gì?

Tô Dung căn môi trềng mắt nhìn hẩn một cái. Đoàn Phi đáp lại tất cả, cười lớn nghênh ngang mà đi. Hoa Minh, Dương Sâm và còn Hải công công cũng theo sau.

Tô Dung đợi sau khi bọn họ đi xa, nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất. Cô ta lo lắng thở dài, ngược nhìn trời không biết đang nghĩ gì.

Đoàn người Đoàn Phi đi tới Cẩm Y Vệ Bắc Trấn Phủ Ti trước. Trong đoàn người đi theo còn có khám nghiệm tử thi họ Lưu, tinh thần y có chút hoảng hốt. Hải công công cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại không có cơ hội tra hỏi.

Đoàn Phi để khám nghiệm tử thi họ Lưu tới là để xác nhận bộ xương. Ai mà biết Cẩm Y Vệ có tráo đổi bộ xương không chứ? Nếu như không phải muốn ở trước mặt vua Chính Đức thể hiện tài cán của mình, Đoàn Phi còn lâu mới nhận vụ án phiền phức này. Giờ đành phải vắt óc căn rắng tiến lên trước, càng khó càng chứng tỏ rằng mình có tài chứ.

Khám nghiệm tử thi họ Lưu lúc bước vào Cẩm Y Vệ đôi chân run rẩy. Cẩm Y Vệ đâu phải nơi ai cũng có thể ra vào tùy tiện, thông thường ngoại trừ phạm tội mới bị bắt vào đây, nếu không ai muốn vào chứ.

- Đừng sợ, chỉ cần người xác nhận cho tốt, bốn quan cam đoan người không sao cả.

Lời nói của Đoàn Phi làm cho khám nghiệm tử thi họ Lưu yên tâm phần nào. Bọn họ một mạch đi vào trong linh đường, Đoàn Phi thấp thêm ba cây nhang, nói:

- Mở nắp quan tài ra.

Nắp quan tài lại bị mở ra lần nữa. Khám nghiệm tử thi họ Lưu và Dương Sâm mỗi người đứng mỗi bên cầm nến nhìn kỹ.

Khám nghiệm tử thi họ Lưu nhìn kỹ từng chi tiết trên bộ xương, khẳng định nói rằng:

- Đại nhân, đây đúng là bộ xương cốt mà hôm bữa tiểu nhân đào ra từ hoa viên Chu gia.

Đoàn Phi nghi ngờ nói:

- Người chắc chắn chứ?

Khám nghiệm tử thi họ Lưu khẳng định nói:

- Tiểu nhân có thể chắc chắn như vậy. Xương sườn thứ ba trước ngực của bộ xương này từng bị gãy, vết tích lâu rồi rất đặc biệt. Và còn một vết thương dài trên đùi của bộ xương. Đây đều là bằng chứng để tiểu nhân xác nhận. Đại nhân không tin có thể xem thử bảng báo cáo xương cốt lúc đầu tiểu nhân viết.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Chính Đức Uy Vũ

Đoàn Phi gật đầu, nói:

Ừ, vậy thì tốt. Dương Sâm, người có phát hiện gì không?

Dương Sâm tay cầm đế cầm nển, ánh mắt tập trung vào trán của bộ xương, nói:

Đại nhân, có chút phát hiện. Nhưng ti chức không biết nói thế nào cho đúng.

- Hả? Phát hiện gì?

Đoàn Phi kinh ngạc nói.

Dương Sâm nhìn Hải công công, lắc đầu, nói:

Chuyện không chắc chắn ti chức không dám nói. Xin đại nhân lượng thứ.

Hải công công chú ý tới, vừa muốn lên tiếng, thì Đoàn Phi đã nói:

Đúng thế, vụ án này hệ lụy rất lớn. Việc không chắc chắn tốt nhất tạm thời đừng nói ra, chờ xác định rồi hãy nói vẫn không muộn.

Dương Sâm lại nhìn kỹ, nói:

Không có phát hiện gì cả. Trừ phi đem bộ xương về từ từ xem, nếu không chắc không nhận ra gì cả.

Mục đích của Đoàn Phi tới đây là xác nhận bộ xương có bị tráo đổi hay không, những điều khác hẳn tạm không nghĩ tới. Nghe vậy hẳn nói:

Được rồi. Hãy đóng nắp quan tài lại, thắp ba cây nhang cho người chết, rồi dùng lá bưởi rửa tay, chuẩn bị đi gặp Hoàng thượng. Khám nghiệm tử thi họ Lưu, ta hy vọng người sẽ cùng đi. Sau khi gặp được Hoàng thượng, tính mạng của người mới thật sự được bảo đảm, người hiểu chứ?

Khám nghiệm tử thi họ Lưu gượng cười gật đầu. Giờ y không có sự lựa chọn, đành phải theo Đoàn Phi đi.

Khi Đoàn Phi tới Báo Phòng mới nghe nói Hoàng thượng đã xuất kinh tới Thần Cơ Doanh ở Nam Uyển luyện tập.

Uống công Đoàn Phi tới đây. May mà Hoa Minh nhận được tin tức, hôm nay vua Chính Đức chỉ đi kiểm nghiệm hỏa khí do cục hỏa khí mới chuẩn bị, có lẽ không bao lâu sẽ về. Thế là Đoàn Phi ở trong Báo Phòng chờ đợi. Hải công công một mình rời khỏi. Đoàn Phi tranh thủ dạo dò Dương Sâm và khám nghiệm tử thi họ Lưu một chút. Trương Nhuệ đi tới, cười và hỏi Đoàn Phi rằng:

Đoàn đại nhân, vụ án xử như thế nào rồi, tới Báo Phòng muốn gặp Hoàng thượng sao? Ở trước mặt Hoàng thượng nói chuyện phải cẩn thận đấy. Hay là nói với ta trước đi, để ta giúp ngài tham khảo chút.

Đoàn Phi cũng giả vờ cười nói:

Đa tạ Trương công công quan tâm. Đoàn Phi vô cùng cảm kích. Thật ra, ta tới Báo Phòng tìm Hoàng thượng là muốn bẩm báo với ngài những manh mối đã biết được hiện nay trong vụ án Bình Mậu. Vụ án này đã có chút manh mối.

Trương Nhuệ cười nói:

Đoàn đại nhân quả nhiên inh, nhanh như vậy đã điều tra ra manh mối rồi. Thật là phi thường. Đoàn đại nhân, nhưng mà đã điều tra ra hung thủ là ai chưa?

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

Không. Ta chỉ điều tra được có người che giấu sự thật, nguy tạo hiện trường, với ý đồ muốn thoát tội mà thôi. Ta phải bấm báo với Hoàng thượng phải trừng phạt người này.

Trương Nhuệ mỉm cười nhìn Hoa Minh một cái, nhỏ tiếng nói:

Người mà Đoàn đại nhân nói có phải là Cẩm Y Vệ Hạng Chỉ Huy Sứ không?

Đoàn Phi khẳng định gật đầu. Trương Nhuệ riu rít khen:

Ta ngày càng khâm phục Đoàn đại nhân đó. Đoàn Phi phải buộc tội Hạng Chỉ Huy Sứ, Hoa Thiên Hộ lại không phản đối sao?

Hoa Minh xụ mặt nói:

Hoa Minh là bề tôi của Hoàng thượng. Hạng Chỉ Huy tuy đối với ta ơn nặng như núi, nhưng nếu ông ta làm sai việc gì, Hoa Minh quyết không bỏ qua.

Trương Nhuệ vỗ tay, nói:

Ta không ngờ trong Cẩm Y Vệ lại có người có thể nói được những lời lẽ hay vậy. Tương lai của Hoa Thiên Hộ sẽ vô cùng sáng lạng đó.

Hoa Minh chẳng nói đúng sai hừ một tiếng, không chớp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trương Nhuệ lại hướng về Đoàn Phi cười nói:

Nghe nói Đoàn đại nhân ở trong căn nhà có ma đó nghỉ ngơi được một hồi, không biết ngủ có ngon không? Có cần ta tạm thời sắp xếp cho đại nhân một chỗ nghỉ ngơi không?

Đoàn Phi cười nói:

Đa tạ công công quan tâm. Đoàn Phi lỡ mãng quen rồi, chỗ nào cũng có thể ngủ được. Căn nhà đó khá rộng, mọi người cũng đã sắp xếp xong, không cần làm phiền công công đâu.

- Tuổi trẻ tốt thật. Nhớ năm xưa ta cũng có thể nằm đâu ngủ đó.

Trương Nhuệ thở dài, cùng Đoàn Phi nói về phong thổ dân tình của Giang Nam. Đang nói, một tiểu thái giám chạy tới, khấu đầu lạy bái Trương Nhuệ, bẩm báo nói:

- Công công, Hoàng thượng sắp tới cổng chính rồi.

Trương Nhuệ bỗng nhiên đứng lên, vội vàng nói với Đoàn Phi rằng:

Đoàn đại nhân, chúng ta cùng đi đón tiếp Hoàng thượng nào.

Không đợi Đoàn Phi trả lời, lão đã tức tốc chạy ra ngoài. Đoàn Phi cũng bám sát theo, sau lưng hai người theo sau một dãy người. Không đợi bọn họ đi tới cổng chính Báo Phòng, vua Chính Đức mặc giáp phi ngựa xông vào Báo Phòng. Toàn thân ngài mặc bộ áo giáp sáng bóng, cưỡi con ngựa cao to toàn thân màu đen do Tây Vực cống nạp. Bộ dạng oai phong lẫm liệt khiến cho Đoàn Phi khen thầm trong lòng.

Vị Đại Minh Võ Đế này quả nhiên có khí phách oai hùng mà từ khi tổ tiên Chu Lệ thành lập triều Minh đến nay các hoàng đế Đại Minh khác không hề có được. Trương Nhuệ tưởng như đã cao tuổi, nhưng lão nhanh nhẹn cúi xuống đất, quỳ đón vua Chính Đức nói rằng:

Nô tài Trương Nhuệ cung nghênh hoàng thượng hồi cung.

Về phương diện này Đoàn Phi còn kém xa, hẳn chỉ có thể quỳ xuống, lớn tiếng nói rằng:

Thần Đoàn Phi cung nghênh hoàng thượng.

Vua Chính Đức đang đắm chìm trong sự ngưỡng mộ của mọi người, đột nhiên nghe thấy tiếng của Đoàn Phi. Ngài ồ lên một tiếng, kinh ngạc cười nói:

A Phi! Sao ngươi đến vậy? Tất cả đứng dậy nói chuyện, chẳng lẽ vụ án có manh mối rồi sao?

Đoàn Phi đứng lên, đáp:

Đúng vậy. Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, thần đã tìm được không ít manh mối, đặc biệt đến báo cáo cho Hoàng thượng biết.

Vua Chính Đức vui vẻ cười nói:

Ngươi quả nhiên không làm Trẫm thất vọng. Tối đây, theo Trẫm, vào trong nói chuyện.

Vua Chính Đức từ trên lưng nhảy xuống, Trương Nhuệ vội vàng đưa tay đỡ xuống, nhưng lại hệt tay, vua Chính Đức thuận tay đưa dây cương vào tay lão, cười nói:

Trẫm đâu phải ông già 7, 80 tuổi đâu, cần gì người đỡ xuống chứ? Dám xem thường Trẫm, phạt người làm mã đồng cho trẫm. Dắt con ngựa yêu quý của Trẫm tới chuồng ngựa tắm cho thật sạch, dứt ăn bằng cỏ tốt, thêm ba thành Thiêu Dao Tử vào trong máng nước. Ha ha.

Vua Chính Đức vỗ tay đi tới bên cạnh Đoàn Phi, ngài vỗ vào vai Đoàn Phi cười nói rằng:

Ngựa quý của Trẫm thích uống rượu, người thấy lạ không chứ?

Đoàn Phi cười nói:

Ngựa thích uống rượu mới là ngựa tốt thực sự. Nghe nói Hãn Huyết Bảo Mã năm xưa thích uống rượu nhất. Thật ra uống rượu có thể thúc đẩy sự tuần hoàn của máu, làm dịu sự nhức mỏi của cơ bắp. Nên ngựa thích uống rượu thường rất khỏe khoắn.

Vua Chính Đức kể vai với hãn đi vào trong, cười nói:

Người luôn có lý lẽ để nói, nhưng mà có lý thật. Trẫm trước khi đi ngủ cũng thích uống chút rượu, tinh thần sáng hôm sau sẽ tốt hơn.

Đoàn Phi nói:

- Chính là đạo lý này. Nhưng mà Hoàng thượng tinh thần tốt, không phải hoàn toàn là công lao của rượu. Hoàng thượng vẫn còn nhớ thần từng nói, sinh mệnh ăn thua vào vận động. Mỗi ngày Hoàng thượng vận động, cơ thể ngày càng khỏe mạnh, tinh thần tất nhiên sẽ ngày càng tốt.

- Ủ, người từng nói qua. Sau khi hồi kinh Trẫm từng cho người điều tra thử.

Vua Chính Đức và Đoàn Phi vừa đi vừa nói, không bao lâu tới một tòa cung điện. Vua Chính Đức ngoảnh lại đằng sau, dặn dò nói:

- Đoàn ái khanh theo Trẫm vào. Những người khác ở bên ngoài đợi.

Vua Chính Đức vào trong cung, Đoàn Phi theo sau. Những người khác đành ở ngoài cung đợi. Vua Chính Đức cởi mũ giáp treo lên móc câu ở tường, nói với Đoàn Phi rằng:

A Phi người qua đây giúp Trẫm tháo áo giáp, tiện thể nói cho ta nghe vụ án.

Đoàn Phi đi lên phía trước, dưới sự hướng dẫn của vua Chính Đức giúp ngài tháo áo giáp ra, đồng thời nói:

Hoàng thượng, thần điều tra được chút manh mối. Sau khi thần nhận vụ án này tới Chu phủ tiếp quản. Kết quả phát hiện, hiện trường chôn xác bị người khác phá hoại, và còn ngụy tạo thành hoàn toàn chưa xử lý qua thi thể bao giờ cả. Đây có lẽ là Hạng Chi Huy Sứ phái người làm.

..

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Vừa Bất Ngờ Vừa Kinh Sợ

Tay của Chính Đức nắm chặt lại, giọng trầm xuống, nói:

- Hạng Hào?

Đoàn Phi khẽ nói:

- Không sai. Hạng chỉ huy sứ tạo hiện trường giả. Hành động này làm cho người ta sinh nghi ...

Chính Đức hít một hơi, nói:

- A Phi, nhà người nghi ngờ Hương Hào giết Bình Mậu đúng không?

Đoàn Phi lắc đầu, đáp:

- Sự tình vụ án như thế nào vẫn chưa rõ. Thần không dám chắc. Có điều Hạng đại nhân làm giả hiện trường thì không còn nghi ngờ gì nữa. Thuận theo phép nước, Hoàng thượng cũng phải thể hiện gì đó để răn đe.

Chính Đức hừ một tiếng, nói:

- Ngoài việc này ra nhà người còn phát hiện gì không?

Đoàn Phi đáp:

- Thần còn phát hiện sau khi mua căn nhà này Chu Đức mới phát hiện thi thể chôn trong hoa viên.

Chính Đức sôi nổi hẳn, nói:

- Lại chuyện gì thế này?

Đoàn Phi nói:

- Việc này nói ra cũng phức tạp. Xin Hoàng thượng hãy cùng thần diễn một vở kịch, một vở kịch thú vị để dần dần làm sáng tỏ vấn đề ...

Đoàn Phi ghé sát tai Chính Đức nói khẽ. Chính Đức cảm thấy hứng thú, gật đầu nói:

- Hay, ta sẽ chơi cùng với người.

Đoàn Phi nghe thấy tiếng bước chân bước nhanh đến. Hắc vôi vàng nói:

- Hoàng thượng, Hoàng thượng đã chuẩn bị xong chưa? Chính Đức vôi vàng đi về phía sau ngai vàng ngồi xuống hít một hơi, vở kịch chuẩn bị bắt đầu ...

Trương Nhuệ vôi vôi vàng vàng đi tới trước điện, đúng lúc nghe thấy tiếng Chính Đức đập bàn quát lớn:

- Hường Hào thật to gan, dám làm chuyện thế này. Uổng công trăm tin tưởng y. Người đâu, truyền chỉ. Đem tên Hạng Hào nhốt vào thiên lao.

Trương Nhuệ vui mừng quá đổi, cảm giác như mình đang nằm mơ. Kẻ cường địch Hạng Hào mà mình lúc nào cũng nơm nớp lo sợ giờ bị thất sủng như thế này? Việc này thật cũng không đơn giản a? Trương Nhuệ đang vui mừng thì nghe thấy Chính Đức nói tiếp:

- ... giam 3 ngày, phạt nửa năm bổng lộc. Trong ba ngày này Cẩm Y Vệ tạm thời do Đoàn Phi tiếp quản.

Miệng Trương Nhuệ đắng ngắt giống như ngậm phải phân chuột. Giam vào thiên lao ba ngày? Trừng phạt thế này quá nhẹ đi a. Còn nữa, Cẩm Y Vệ lại tạm thời do Đoàn Phi tiếp quản? Rút cục thì Hoàng thượng đang

ngĩ gì đây? Đoàn Phi cũng kinh ngạc, hẳn không ngờ mượn cơ hội này Chính Đức bỗng muốn hẳn tiếp quản Cẩm Y Vệ. Cẩm Y Vệ a, đây không phải là nơi mà kẻ tiểu tử như hẳn có thể tùy tiện dây vào được.

Đoạn Phi vội đáp:

- Hoàng thượng, thần chỉ e không gánh vác nổi trọng trách này.

Trương Nhuệ cũng nói:

- Hoàng thượng, Đoàn đại nhân tuy tuổi trẻ tài cao nhưng còn trẻ người non dạ. Nếu xét về đức độ thì khó phục lòng người. Cẩm Y Vệ giống như con ngựa bất kham, lão nô chỉ sợ Hoàng thượng sắp xếp như thế này lại chính là làm hại Đoàn đại nhân đó.

Chính Đức mặc kệ, nói:

- Chuyện này thì có đáng gì, chỉ có 3 ngày thôi mà. Cũng đâu phải là bắt y phải chưởng quản Cẩm Y Vệ luôn. Trẫm giao cho hẳn quyền này, chỉ là để cho hẳn thuận lợi điều tra vụ án. Đoàn ái khanh, người không nên từ chối nữa.

Đoạn Phi cắn răng, nói:

- Thần nhất định không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng.

Chính Đức mừng rỡ nói:

- Trẫm đúng là muốn người tiếp quản Cẩm Y Vệ mãi mãi. Tiếc là nhất định sẽ có nhiều người phản đối, chẳng phải Trương Nhuệ là kẻ đầu tiên phản đối đó sao.

Trương Nhuệ vội vàng đáp:

- Hoàng thượng, lão nô không phải là phản đối Đoàn đại nhân chương quản Cẩm Y Vệ. Kỳ thực, Đoàn đại nhân vừa thông minh lại thân thiện, so với Hạng Hào còn thích hợp với vị trí Chỉ huy sứ hơn. Chỉ có điều Đoàn đại nhân tuổi còn quá trẻ, cũng nên rèn luyện thêm vài năm nữa rồi Hoàng thượng giao trọng trách cũng không muộn.

- Được rồi, được rồi. Các người ai nói cũng có đạo lý.

Chính Đức thay một bộ thường phục, nói:

- Đoàn ái khanh mới có nửa ngày đã tìm ra rất nhiều manh mối, nhất định là hao phí không ít sức lực đúng không? Hãy theo trẫm tới Trích Tinh lâu chơi cờ nào.

Trương Nhuệ vội nói:

- Đoàn đại nhân tìm được manh mối gì rồi? Làm Hoàng thượng nổi trận lôi đình. Hạng chỉ huy sứ lại làm sai điều gì rồi?

Chính Đức không hài lòng, nói:

- Tên này to gan dám làm giả hiện trường phá hoại quá trình điều tra vụ án. Trẫm bực quá mới phạt hăn, xem hăn sau này còn dám như thế không? Càng nói trẫm càng thấy bực mình. Cụ thể tình hình như thế nào hãy để Đoàn ái khanh nói với người.

Đoàn Phi đem việc Hạng Hào sai người đổi hồ bùa nói lại. Trương Nhuệ sợ hãi, nói:

- Hoàng thượng, lão nô vẫn nghĩ việc nhỏ gì đó làm Hoàng thượng tức giận, ai dè Hạng Hào gan to bằng trời dám phá hoại chứng cứ vụ án. Việc này không thể xem nhẹ, Hạng Hào là kẻ đáng nghi nhất. Hành vi phá hoại chứng cứ của hăn đủ để nói lên rằng hăn chính là hung thủ. Hoàng thượng,

giết người đền mạng, nhất định phải đem xử trảm Hạng Hào thị uy trước dân chúng.

Chính Đức hừ một tiếng, nói vặn lại:

- Trương Nhuệ, sao nhà ngươi lại muốn giết Hạng Hào vậy?

Trương Nhuệ sửng sốt, đáp:

- Hoàng thượng, giết người đền mạng, lẽ nào không đúng hay sao?

Chính Đức cười, mắng:

- Cũng may là trẫm không cho người điều tra vụ án, nếu không thì sẽ mắc rất nhiều sai sót. Những kẻ chết oan trong tay người sẽ nhiều vô kể. Đoàn ái khanh, nói cho y biết chuyện xảy ra như thế nào.

Đoàn Phi nói với Trương Nhuệ:

- Trương công công, bốn quan điều tra được Hạng Hào dùng kế đào hố đổi bùa để làm giả hiện trường. Nhưng bốn quan còn phát hiện ra có người đã đem thi thể từ chỗ khác chôn trong hoa viên ở nhà cũ của Hạng Hào. Và thời gian cũng không lâu, nhiều nhất không quá 10 ngày. Có nghĩa là sau khi Hạng Hào bán nhà. Điều này chứng tỏ vụ án bạch cốt với Hạng Hào không có liên hệ gì. Là do có người hàm hại Hạng Hào.

Trương Nhuệ kinh ngạc, nói:

- Chuyện gì thế này? Vì sao ta chưa từng nghe Hải công công nói đến?

Đoàn Phi cười, nói:

- Trương công công xin thứ lỗi. Việc này là do tôi cố tình gạt Hải công công đó. Sợ truyền ra ngoài thì manh mối duy nhất sẽ không còn.

Chính Đức cũng nói đệm vào:

- Cũng không còn cách nào khác. Trương Nhuệ, người đừng trách cứ Đoàn Phi nữa. Bây giờ tin này chỉ có ta và Đoàn Phi hai người biết nên không sợ có người biết được liền giết người bịt miệng nữa.

Trương Nhuệ không hiểu gì cả, nói:

- Giết người bịt miệng? Hoàng thượng, việc này rút cục là như thế nào?

Chính Đức nghĩ một lát rồi nói với Trương Nhuệ:

- Được rồi. Việc này cũng không giấu người nữa. Có điều người phải cẩn thận không được để tin tức này lọt ra ngoài.

Đoàn Phi đi đến trước cửa điện kêu gõ tác họ Lưu vào. Họ Lưu suýt nữa thì ngã ra đất. Hoa Minh vỗ vỗ vai mới hồi lại. Lưu gõ tác nhìn Hoa Minh cảm kích, cẩn rằng đi về phía trước.

Đoàn Phi lấy từ trong tay áo ra hai tờ khẫu cung, lần lượt đưa cho Chính Đức và Trương Nhuệ. Tờ đưa cho Trương Nhuệ cầm chính là tờ mà Hải công công đã xem qua, làm cho hăn cảm thấy bứt rứt muốn xem tờ trong tay Chính Đức.

Lưu gõ tác đi vào đầu không dám ngẩng lên. Hăn đến phía trước ba người liền cúi đầu quỳ xuống, khẫu đầu vài cái rồi mới nói:

- Tiểu nhân Lưu Ngọc Hỉ khẫu kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Chính Đức nói:

- Bình thân, mau đứng lên nói. Lưu Ngọc Hỉ, khẫu cung này của nhà người có phải đều là thật không? Người mau nói lại một lần nữa.

Lưu Ngọc Hỉ nói:

- Tạ ơn Hoàng thượng. Những lời khai của tiểu nhân không có một từ giả dối.

Những tình tiết nhỏ thế này chỉ cần người có một chút kinh nghiệm đều nhìn ra.

Lưu ngỗ tác đứng dậy, đem quá trình khám nghiệm thi thể và những phán đoán của mình nói ra.

Sau khi Lưu Ngọc Hỉ nói xong, Trương Nhuệ hoài nghi nói:

- Lưu Ngọc Hỉ, người biết lời nói của nhà người quan trọng như thế nào không? Nhà người không được ăn nói bừa bãi. Cẩn thận Hoàng thượng khép người vào tội khi quân đó.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Mượn Nước Đẩy Thuyền

Lưu Ngọc Hỉ mạnh dạn đáp:

- Khởi bẩm công công, lời nói của Lưu Ngọc Hỉ hôm nay có trời đất chứng giám. Nếu dám nói ngoa một lời sẽ bị trời đánh, chết không tử tế.

Đoàn Phi mỉm cười, đáp:

- Trương công công không phải sợ Lưu Ngọc Hỉ nói dối. Nếu không tin chỉ cần tìm một ngõ tác có kinh nghiệm để đối chứng. Ở ngoài điện còn có một người.

Chính Đức xua tay, nói:

- Thôi, khỏi cần. Trẫm tin tưởng người. Vụ án này đã giao cho người, trẫm sẽ không nghi ngờ phán đoán của người. Người hãy yên tâm mà điều tra vụ án.

Đoàn Phi nhân cơ hội nói:

- Hoàng thượng, vụ án này thần không thể làm tiếp được nữa ...

Chính Đức kinh ngạc, hỏi:

- Vì sao vậy? Người không phải đang làm rất tốt hay sao? Đoàn Phi buồn rầu nói:

- Những gì thần điều tra được chỉ là bề ngoài mà thôi. Thần chuẩn bị bắt tay đi sâu vào điều tra thì gặp ngay thế lực ngăn trở. Thần mới đến vẫn

chưa có mạng lưới quan hệ gì, cho dù có Thánh chỉ của Hoàng thượng trong tay ... việc này ... cũng không chắc thuận lợi ...

Chính Đức bồng nhiên giận dữ, nói:

- Kẻ nào dám coi thường thánh chỉ của trẫm? Mau nói ra. Trẫm không tin trong thiên hạ của Đại Minh lại có kẻ mà trẫm không làm gì được.

- Hoàng thượng bớt giận.

Đoàn Phi và Trương Nhuệ cùng nói vào.

Trương Nhuệ chợt dạ nghĩ rằng Đoàn Phi muốn bóc trần những hành vi xảo quyệt của mình. Trong lúc đang nghĩ kế sách đối phó thì chỉ nghe Đoàn Phi nói:

- Hoàng thượng, việc này còn có thể trách ai được đây? Tại Cấm Y Vệ, Hạng chỉ huy sứ đã lập linh đường cho hài cốt kia. Thần muốn đem bộ hài cốt đó về kiểm tra tỉ mỉ, bất quá người đã khuất là quan trọng, cho nên thần cảm thấy khó nghĩ vô cùng.

Trương Nhuệ hồi tâm trở lại. Chính Đức bồng cười nói:

- Hóa ra là như thế. Trẫm lại nghĩ có kẻ nào dám kháng chỉ. Việc này cũng khó khăn, trẫm không thể hạ chỉ. Người hãy tự mình dùng biện pháp mạnh để lấy đi.

Đoàn Phi nói:

- Hoàng thượng, việc này nói khó cũng không phải khó. Bộ hài cốt đó chưa chắc là của Bình Mậu. Chỉ cần Hoàng thượng ngầm cho phép thần, thần sẽ kiểm chứng thực hư bộ hài cốt này. Để tra xét triệt để bộ hài cốt này cũng không nhất thiết phải đem ra khỏi linh đường.

Chính Đức cười đáp:

- Vẫn là Đoàn ái Khanh lắm mưu nhiều kế. Người cứ theo đó mà làm đi. Còn việc gì nữa không? Không có việc gì thì cùng trẫm đánh cờ.

Đoàn Phi cười đáp:

- Hoàng thượng, Hoàng thượng còn nhớ người có một nghĩa tử tên là Chu Đức không? Chính Đức nghĩ một lát, bỗng nhiên nhớ ra, nói:

- Tên của y và niên hiệu của trẫm đều có chữ Đức. Lúc đó có người nói tên đó không tốt hẳn phải đổi đi nhưng trẫm không đồng ý. Lúc này y ra sao rồi?

Đoàn Phi đáp:

- Hoàng thượng còn chưa biết rằng chính y là người đã mua lại trạch viện của Hạng Hào sao? Chính Đức kinh ngạc, nói:

- Chính là y sao? Nghĩ lại một lát, Chính Đức hỏi lại:

- Người hoài nghi chính y di chuyển bộ hài cốt để hãm hại Hạng Hào sao?

Đoàn Phi đáp:

- Hoàng thượng, Thần không dám quả quyết. Nhưng tên Chu Đức này hiện nay đang được Đông Xưởng bảo hộ, ngoài ra còn trúng phải kịch độc không biết ngày mai sống chết ra sao. Theo như lời của đại phu do Đông Xưởng mời đến thì Chu Đức đã không còn cách nào cứu chữa được nữa. Có điều bên cạnh thần có một cô nương tên là Tô Dung rất giỏi về trị độc. Thần dự tính đưa Chu Đức về đây cho Tô cô nương chữa trị. Nói không chừng lại có kỳ tích xuất hiện.

Chính Đức nói:

- Việc này người hãy tự mình quyết định đi. Lẽ nào còn cần trẫm ra Thánh chỉ ... ?

Chính Đức nhìn liếc Trương Nhuệ, nói:

- Trương Nhuệ, bây giờ Đoàn Phi toàn quyền điều tra vụ án. Chu Đức đã ở Đông Xưởng rồi thì người hãy giao hãn cho Đoàn Phi đi.

Trương Nhuệ trong bụng thầm cảm giác có điều không ổn. Đoàn Phi làm cho y đau đầu, đến lúc này còn lôi cả Chu Đức ra. Trương Nhuệ không trì hoãn nữa, nói:

- Hoàng thượng, bệnh của Chu Đức đã ngấm vào tận xương tủy, thầy thuốc nói đã hết cách rồi. Nếu như Đoàn đại nhân đưa đi, ngộ nhỡ y chết trên đường đi thì phải làm sao?

Đoàn Phi đáp:

- Xin công công yên tâm, Đoàn Phi sẽ đem theo vị Tô Dung cô nương này tới Đông Xưởng. Chỉ cần nàng ấy cảm thấy có thể đưa hãn đi thì trên đường đi hoặc trong địa bàn của tại hạ, nếu Chu Đức có xảy ra chuyện gì đều không liên quan đến công công. Đó là trách nhiệm của Đoàn Phi ta.

Thật ra Chính Đức rất quan tâm đến Đoàn Phi nên nhìn hãn hỏi:

- Người nắm chắc vụ này chứ? Đoàn Phi gật đầu khẳng định.

Chính Đức vui vẻ nói:

- Trẫm rất tin tưởng Đoàn ái khanh. Cứ làm như vậy đi. Có điều trước khi đi ái khanh phải cùng trẫm chơi một ván cờ. Không được thoái thác!

Đoàn Phi lo lắng Trương Nhuệ sẽ cử người hạ độc thủ Chu Đức và Lưu Nghị Huy nên trong lòng không muốn đi. Có điều Hoàng thượng muốn hãn

chơi ván cờ là để giữ cho ông ta chút thể diện. Trừ những kẻ điên không cần mạng sống như Hải Thụy ra thì ai dám từ chối Chính Đức chứ?

Đoàn Phi vui vẻ nói:

- Thần đang muốn cùng Hoàng thượng tỉ thí một chút. Ván cờ này hai người chơi hoặc bốn người chơi, mỗi bên hai người. Không biết hôm nay Hoàng thượng muốn chơi thế nào?

Đoàn Phi gật đầu khẳng định. Chính Đức vui vẻ nói:

- Hai người chơi không thú vị. Bọn chúng đều đưa chủ soái đến trước mặt thích khách (quân pháo) của ta. Chơi như thế này thì còn gì thú vị nữa? Hai người đấu hai người còn có thể xem bọn chúng vây hãm người như thế nào, như vậy còn thú vị hơn nhiều. Ha ... ha ...

Đoàn Phi đỏ mặt cười, rầu rĩ nói:

- Thực ra việc này cũng có thể giải quyết được. Ví dụ mọi người có thể đeo mặt nạ, mặc y phục giống nhau, sắp xếp theo thứ tự một hai ba bốn. Bốc thăm xem người chơi cùng mình là ai. Lúc chơi cờ không ai được phép lên tiếng. Trọng tài cũng không biết ai vào với ai. Chơi như vậy có lẽ Hoàng thượng sẽ thấy hứng thú hơn nhiều.

Chính Đức hùng hực khí thế, nói:

- Cái này đúng là có thể thử xem sao. Có điều hôm nay không kịp. Đi, đi, đi. Chúng ta đi đánh cờ.

Đoàn Phi xin lỗi trước đi ra phái Hoa Minh cùng Dương Sâm và Lưu Ngỗ tác về, đồng thời chuyển lời đến Tô Dung sẽ gặp nhau ở Đông Xưởng. Không ai biết đến bao giờ Chính Đức mới cho đi, chỉ có thể phiền Tô Dung đợi vậy.

Trong Báo phòng cung điện rất nhiều. Có điều nơi Chính Đức thích nhất vẫn là lầu Trích Tinh. Trên tầng ba ông cho đặt cờ chiến của bốn nước. Trương Nhuệ làm trọng tài. Chính Đức, Đoàn Phi một bên đánh với hai vị công công khác. Bọn họ gồm đại thái giám của Thượng Bảo là Y Dân và đại thái giám của Ngự Mã là Thích Thần.

Nếu như người chơi là Công chúa hoặc Quý phi, thỉnh thoảng họ còn dám ăn quân cờ của Hoàng thượng. Tiếc là phụ nữ không có hứng thú đối với loại trò chơi chiến tranh này. Văn võ bá quan thì coi thường trò chơi mới này, không dạy cho Chính Đức bài học thì thôi, Chính Đức sao dám chọc giận bọn họ. Vì thế đối thủ của Chính Đức đành do các vị thái giám đóng thế. Việc này đúng là làm khó bọn họ. Sợ trước sợ sau, cứ quanh quẩn không dám tiến nếu không phải là đi bừa vào trong doang trại của Đoàn Phi tự sát. Thế cờ này làm cho người ta cảm thấy vô vị. Thắng liên tiếp, thắng đến phát cuồng, thậm chí giành thắng lợi mà không mất quân cờ nào làm cho Chính Đức chơi một lát thì chán.

- Không chơi nữa. Không chơi nữa!

Chính Đức buồn rầu nói:

- Các người đều nhường trẫm. Trẫm không bao giờ được chơi hết mình. Trẫm sẽ không chơi cờ với các người nữa.

Y Dân và Thích Thần vui vẻ chuồn mất. Trương Nhuệ cười an ủi nói:

- Hoàng thượng bớt giận. Bàn cờ có thiết kế tinh xảo thế nào đi chăng nữa thì cũng không bằng đích thân Hoàng thượng ra trận chỉ huy thiên quân vạn mã đánh tan đại quân của tiểu Vương tử giành lấy uy phong. Hôm nay Hoàng thượng đến Thần Cơ Doanh thao luyện tam quân không thích hơn là chơi trò này hay sao?

Đoàn Phi nói:

- Lời của Trương công công sai rồi. Trò này không đơn giản như thế đâu. Chơi môn cờ này có thể khai thông não bộ, rèn luyện trí thông minh, khả năng tùy cơ ứng biến, đồng thời bồi dưỡng khả năng bao quát toàn cục, chiến lược, năng lực quan sát ... Rất nhiều ích lợi đấy.

Chính Đức cười, nói:

- Đúng là có rất nhiều ưu điểm đúng không?

Đoàn Phi là kẻ khoác lác mà không đỏ mặt gì, nói:

- Đương nhiên nếu Hoàng thượng không tin có thể chọn bất kỳ đám văn quan võ tướng trong triều lấy hai người cho họ chơi cờ. Bất luận văn quan có nói hay đến thế nào đi chăng nữa, thì gặp thần trên bàn cờ tất phải thua không còn một mảnh quân.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Nhân Chứng Vật Chứng Cuối Cùng Đã Tới Tay

Chính Đức rất thích thú, nói:

- Ủm, ý kiến hay. Có cơ hội ta nhất định sẽ cho bọn họ chơi thử.

Đoàn Phi dường như đoán được việc Chính Đức chỉ huy ván cờ toàn triều đình sẽ loạn lên, vội vàng đáp:

- Hoàng thường đừng vội. Việc này cần phải có kế hoạch lâu dài. Thần đang lo lắng cho vụ án kia nên xin Hoàng thượng cho thần cáo lui để về điều tra vụ án. Xin Hoàng thượng ân chuẩn.

Chính Đức lại nói:

- Phá án! Phá án! Người đúng là chăm chỉ quá đi thôi. Được rồi. Trẫm không cản trở việc người phá án nữa. Thôi đi đi. À đúng rồi, đi về? Người chuẩn bị về đâu vậy? Người mua được căn nhà giá rẻ ở thành Bắc Kinh này rồi sao?

Đoàn Phi buồn rầu nói:

- Hoàng thượng, nhà rẻ cũng không dễ mua đâu. Hoàng thượng, thần chuẩn bị tối nay ở khu nhà của Chu Đức xảy ra vụ án ấy.

Chính Đức phì cười, nói:

- Người cũng thật biết tiết kiệm. Ở trong hiện trường nơi xảy ra vụ án, người không sợ oan hồn sẽ bám lấy người hay sao?

Đoàn Phi thản nhiên đáp:

- Đoàn Phi này nghĩa khí đầy mình sao phải sợ oan hồn? Chỉ sợ bọn họ không đến tìm thần, chứ đến thì có phải vụ án sớm được giải quyết rồi không?

Chính Đức cười lớn, nói:

- Không sai. Không sai. Nói có lý. Thôi đi đi. Trẫm đợi tin tốt lành của khanh.

Đợi Đoàn Phi đi rồi, Trương Nhuệ nói với Chính Đức:

- Hoàng Thượng, còn Hạng Hào thì ...

Chính Đức nói quả quyết:

- Trẫm không phải đã nói rồi hay sao? Giam vào thiên lao 3 ngày, phạt nửa năm bổng lộc. Cho Thích Thần truyền chỉ gọi hắc đến Báo Phòng gặp trẫm rồi nói. Đi đi.

Ngự Mã Giám cũng là một nơi có thế lực, thống soái 4 Vệ Doanh gồm Vũ Tương, Đẳng Tương, Tả Vệ, Hữu Vệ bảo vệ Hoàng cung do Thích Thần nắm giữ, chỉ đứng sau có nội cung của Trương Nhuệ. Trương Nhuệ nghĩ đi nghĩ lại cũng không tranh giành gì, ai làm cũng được. Lần này thì tên Hạng Hào kia chết chắc.

Lúc Đoàn Phi đến Đông tập sự xưởng đầu phố Đông An thì Tô Dung đã đợi ở đây từ lâu rồi. Gác cửa Đông xưởng Phiên tử sớm đã biết thông tin, Hải công công đứng ở cửa nghênh đón bọn họ. Đoàn Phi đem theo người tiến thẳng Đông xưởng đi vào khuôn viên nơi Chu Đức đang dưỡng bệnh. Tô Dung vào phòng kiểm tra bệnh tình của bọn Chu Đức, Đoàn Phi đứng ngoài không vào. Hải công công đành đứng ngoài với bọn họ.

Đoàn Phi nhìn bốn phía, đột nhiên hỏi:

- Hải công công, cả gia đình Chu Đức đều nương tựa vào Đông xưởng, thế còn những người khác đâu? Bản quan muốn đem hết họ theo.

Hải công công chần chừ một chút mới cho người đem toàn bộ gia đình của Chu Đức ra.

Không lâu sau Tô Dung từ trong đi ra, vẻ mặt lo lắng nói:

- Công tử, bệnh tình của Chu Đức không tốt. Nghe đại phu nói sau khi công tử đến đây thì bọn họ nôn ra máu không cầm được, hôn mê bất tỉnh. Đến giờ vẫn chưa có chuyển biến gì.

Đoàn Phi hỏi:

- Có thể cứu được không?

Tô Dung do dự một lát, nói:

- Hoặc có một cách cuối cùng đó là nghĩ cách làm cho hắn tỉnh lại trong một thời gian ngắn. Nếu dùng cách này thì sau đó bọn họ chắc chết.

Đoàn Phi cau mày nói:

- Biết bọn họ trúng độc gì không? Đại phu nói bọn họ trúng phải độc gây ra những mụn nhọt. Theo như quan sát của ta thì không hề đơn giản như thế đâu.

Tô Dung đáp:

- Đúng vậy. Nhãn quang của đại nhân không tồi. Mặc dù biểu hiện trúng độc của bọn họ có vẻ giống như thế nhưng thực chất không phải chỉ có thế mà là một loại hỗn hợp độc tố rất phức tạp. Tiểu nhân cũng không biết

được lai lịch của nó. Bách Độc môn hoặc Âm Quý phái, vài tà phái này đều đáng nghi cả.

Nói đến Bách Độc môn, Đoàn Phi bỗng nhớ đến một việc liên hồi:

- Dung nhi, vật tìm được trên người Chân Quân bách độc người tìm hiểu được gì chưa?

Tô Dung không hiểu vì sao trong hoàn cảnh này Đoàn Phi lại nói đến con kỳ lân ngọc đỏ nên đành lắc đầu. Nói một cách không rõ ràng:

- Không, tiểu nhân thực sự không biết đó là vật gì. Công tử, chúng ta hãy nhanh chóng đưa bọn Chu Đức này về đi, đem theo cả hai vị đại phu đó. Bọn họ chăm sóc Chu Đức trong suốt quá trình đó nên chắc là giúp được gì đó.

Đoàn Phi nói:

- Được, đợi người nhà Chu Đức đến chúng ta sẽ cùng nhau đi.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, người của Đông xưởng dẫn theo người nhà của Chu Đức đến. Dễ cũng phải đến vài chục người.

- Hoa Minh đếm người.

Đoàn Phi dặn Hoa Minh đếm sơ sơ vợ con, ông bà cha mẹ ... những người quan trọng sau đó mới bẩm báo với Đoàn Phi, nói:

- Đại nhân, số lượng không sai, mọi người đủ cả.

Đoàn Phi đáp:

- Đủ rồi thì tốt. Mọi người không cần phải sợ. Bản quan chỉ muốn đưa mọi người về nhà. Mấy người nhà Chu gia mau khiêng Chu lão gia và đầy tớ Lưu Nghị Huy về nhà.

Người nhà của Chu gia khiêng Lưu Nghi Huy mặt mang vẻ hoảng sợ nhìn Đoàn Phi và người bên cạnh của hắn là Hoa Minh mặc trang phục phi ngưu. Bọn họ biết được ít nhiều, rằng trong lúc này bị người Cẩm y vệ đưa đi không phải là một việc tốt lành gì.

Hoa Minh trợn mắt quát:

- Các người muốn bị xích lại với nhau mới chịu đi hay sao?

Đám người hoảng loạn, cuối cùng cũng biết nghe lời. Mẩu thân của Chu Đức đang nằm trên cáng thương kia khóc lóc om sòm. Tô Dung lao đến, điểm nhẹ trên vai bà ta. Bà ta liền ngoan ngoãn nằm xuống, thậm chí còn ngáy nữa.

Tô Dung chỉ tay vào đám người còn lại nói ngon ngọt:

- Kẻ nào còn nhiều lời thì khiêng về.

Không ai dám nhiều lời nữa. Người nhà Chu gia khiêng Chu Đức và Lưu Nghi Huy theo sau ngựa của Đoàn Phi rời khỏi Đông xưởng đi về phía ngô Kim Ngưu.

Nhưng Đoàn Phi không đi thẳng về ngô Kim Ngưu mà đem theo Hoa Minh và Dương Sâm đến Cẩm y vệ Bắc Trấn phủ ti đem bộ hài cốt đó đặt vào một cái hòm mang về cho Dương Sâm từ từ nghiên cứu.

Đang lúc Dương Sâm cẩn thận nhặt xương cốt Đoàn Phi bỗng nghe thấy tiếng huyên náo ở Bắc Trấn phủ ti. Hắn cho Hoa Minh đi thăm dò. Không lâu Hoa Minh quay về với bộ mặt giận dữ nói:

- Đại nhân, là Thích công công ở Ngự Mã giám đem theo Vũ Tương vệ đến.

Bọn chúng bắt Hạng chỉ huy sứ đem đi. Có người không phục nên làm huyên náo.

Tiểu nhân thật không hiểu, đại nhân biết rõ Hạng đại nhân bị người ta hãm hại vì sao còn không nói với Hoàng thượng để Hạng đại nhân phải chịu oan khuất kia.

Đoàn Phi bình tĩnh đáp:

- Hoa Minh, bất kỳ ai làm sai việc đều phải trả giá. Hạng Hào làm giả hiện trường vụ án, biết luật mà phạm luật không đáng tội hay sao? Hoàng thượng đã rất khoan dung đối với ông ta. Người yên tâm, sớm muộn ta cũng tìm ra được kẻ hãm hại ông ta. Đến lúc đó nói không chắc Hoàng thượng còn phái Cẩm vệ các người đi bắt người đó.

Hoa Minh nói:

- Hi vọng Hạng đại nhân sẽ giao nhiệm vụ này cho tiểu nhân.

- Được rồi Dương Sâm vác cái hòm lên nói với hai người.

Đoàn Phi đi trước dẫn đầu. Lúc đi đến con đường lớn, từ xa nhìn thấy một đội Cẩm vệ rời khỏi Cẩm y vệ, nhiều người của Cẩm y vệ theo sát phía sau. Một vài người không theo kịp dồn ánh mắt giận dữ về phía Đoàn Phi. Đoàn Phi cũng không để ý. Sau khi rời khỏi Cẩm y vệ Đoàn Phi quất ngựa phi nhanh về phía ngõ Kim Ngự.

Chưa đến Chu phủ đã theo kịp đám Tô Dung bọn họ.

Vào đến Chu phủ, không bận tâm đến việc sắp xếp, hẳn vào thẳng phía sau. Chu Đức và Lưu Nghị Huy cũng bị khiêng vào. Tả Chí Quân sắp xếp cho họ một phòng yên tĩnh. Tô Dung và hai vị đại phu kia được đem vào cứu người. Dương Sâm cũng đi vào phòng nghiên cứu bộ xương cốt kia. Linh vị trong hoa viên đã dựng, Đoàn Phi đích thân đốt nến, châm 3 nén

nhang sau đó đứng trước linh vị tinh thần phần chấn đốt tiền giấy chơi ...
Hải công công đợi bên cạnh không kiên nhẫn được nữa ...

..

Chương 268 (2): Tội bất đạo

Đoàn Phi đang đùa với rất vui vẻ. Hải công công nhìn không hiểu gì, không nhịn được hỏi:

- Đoàn đại nhân, người không tính vào trong xem xem bọn họ làm như thế nào rồi sao?

Đoàn Phi cười đáp:

- Hạ quan tin tưởng khả năng của bọn họ. Với lại hạ quan cũng không hiểu về thuốc thang, không biết khám nghiệm hài cốt có xem cũng không ích gì. Tốt hơn hết là ở đây đốt tiền giấy cho vị vô danh này. Nếu như có linh, không chừng trong giấc mơ còn nói cho hạ quan biết vụ án.

Hải công công nghi ngờ, nói:

- Đoàn đại nhân tin vào người âm? Ngài có ý khẳng định bộ xương kia không phải là của Bình Mậu rồi đúng không?

Đoàn Phi cười, nói:

- Trong cõi u minh tự có ý trời. Đoạn mỗ tin rằng tà không thắng được chính.

- Còn về bộ xương kia, lẽ nào Hải công công nghĩ rằng đó là của Bình Mậu sao?

Hải công công bị hỏi vặn lại, Đoàn Phi cười nói:

- Phải hay không phải đợi một lát là biết.

Hải công công đã không có nhẫn nại đợi thì hạ quan không chơi nữa. Hoa Minh ở một bên xem cũng thấy chán. Nghe thấy Đoàn Phi gọi thì nhanh nhẩu đáp:

- Có bị chức

Đoàn Phi nói:

- Hoa Minh, người truyền tất cả những người khám nghiệm tử thi của thành Bắc Kinh đến gặp ta, bản quan có lời muốn hỏi họ.

Hoa Minh sững sờ nói:

- Đại nhân, cả thành Bắc Kinh sao?

Đoàn Phi ừ một tiếng, nói:

- Không sai. Bất luận là của huyện Uyển Bình, huyện Đại Hưng hay phủ Thuận Thiên, Bình Mã ti của 5 thành, người đang hành nghề, nhàn rồi, hay là đã nghỉ tất cả đều truyền đến đây. Đúng rồi. Tiện hỏi Chu phu phân hoặc bất kỳ người nào trong nhà Chu Đức xem lúc mới mua nhà Chu Đức đã mời vị tiên sinh xem phong thủy nào. Bất luận có xác thực được tên của vị đó hay không thì cũng tìm khắp kinh thành này cho ra. Tốt nhất tìm vài vị về đây.

Hoa Minh đáp ứng, chẳng hiểu ra làm sao rồi đi mất. Hải công công không nhẫn nại được nữa nói:

- Đoàn đại nhân, đại nhân cho gọi nhiều tên khám nghiệm tử thi như thế đến đây lẽ nào muốn bọn họ giống như thầy thuốc khám nghiệm cho bộ hài cốt hay sao? Cái này cũng còn dễ hiểu, đến những tay xem phong thủy Đoàn đại nhân truyền đến làm gì?

Đoàn Phi cười nói:

- Hải công công, ngài mới nói đúng một nửa. Có điều tại hạ truyền họ đến không phải để khám nghiệm hài cốt mà là để kiểm tra đất. Còn khám nghiệm hài cốt một mình Dương Sâm là đủ rồi. Kiểm tra đất này thì tất cả các vị khám nghiệm tử thi trong thành Bắc Kinh và vài vị xem phong thủy là đủ.

Hải công công nghe không hiểu ra làm sao. Đoàn Phi nhìn ông ta cười, nói:

- Hải công công, chúng ta đánh ván cờ chứ? Hải công công không có tâm trạng đâu mà đánh cờ với Đoàn Phi. Ông ta nhìn Đoàn Phi không có việc gì ở đây nên một lúc sau đi xem Dương Sâm khám nghiệm hài cốt, sau đó lại xem Tô Dung chữa thương cho Chu Đức. Đoàn Phi đành tìm Sử Vũ Phong chơi ván cờ, Tạ Chí Quân làm trọng tài. Chơi được một lúc thì cười ầm lên như quên hết vụ án kia rồi.

Cuối cùng thì Dương Sâm cũng làm xong công việc của mình, trong tay hắn ta cầm bản ghi chép khám nghiệm bẩm báo với Đoàn Phi:

- Đại nhân, hạ quan đã kiểm tra xong. Có thể khẳng định rằng bộ hài cốt đó tuyệt đối không phải là của Bình Mậu.

Tuy Đoàn Phi sớm đoán được kết quả nhưng vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên sau đó hỏi:

- Người làm sao mà biết được? Có chứng cứ gì không?

Dương Sâm đáp:

- Đại nhân, Bình Mậu xuất thân con nhà võ, nếu không phải là anh dũng thiện chiến thì không thể được điều đến Cẩm y vệ. Cơ thể của hắn tráng kiện, rắn chắc, nhưng gõ vào bộ xương cốt này nghe có thể biết được bộ

xương này không lấy gì làm rắn chắc. Có thể lúc sống khác biệt không nhiều nhưng chôn dưới đất chịu nắng chịu mưa, sau 10 năm khác biệt là rất lớn.

Dương Sâm ngừng lại thở một hơi. Đoàn Phi gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Dương Sâm nói tiếp:

- Ngoài ra đối với những người luyện võ thì xương thô, đặc biệt là những người luyện môn công phu thiên về sức mạnh. Hoa Minh từng nói với tại hạ Bình Mậu có luyện qua Thiết Sa Chương nên ngón tay của hắn không giống người bình thường. Trong khi những đốt ngón tay của bộ hài cốt này không có gì khác cả. Từ đó có thể kết luận đây không phải là của Bình Mậu.

Đoàn Phi hỏi tiếp:

- Tổn thương trên đùi của hài cốt có thể xác định được là do hung khí nào gây ra không?

Dương Sâm đáp:

- Không thể nào. Vì vết thương đã lành từ lâu. Trừ khi đục cái đoạn xương đã lành chỗ vết thương ra kiểm tra không thì không có cách nào biết được hung khí đó là gì.

Đoàn Phi nói:

- Nếu đã khẳng định đây là một thi thể vô danh thì người không phải lo lắng. Cứ kiểm tra cho ta. Có vấn đề gì ta sẽ chịu trách nhiệm.

Dương Sâm đáp lời. Đoàn Phi lại hỏi:

- Người đã xác nhận được nguyên nhân cái chết chưa?

Dương Sâm nói:

- Đại nhân, xương sườn trước ngực có vết rạn nứt rõ ràng. Vết thương này không có khả năng lành lại được vì thế tiểu nhân đoán rằng trước khi chết không lâu nạn nhân đã trúng một đòn rất mạnh. Không biết có phải là đòn chí mạng hay không nhưng rõ ràng là có liên hệ đến cái chết.

Đoàn Phi lật xem ghi chú của Dương Sâm nói:

- Ủm. Tra ra nhiều manh mối thế này là không tồi rồi. Người tiếp tục kiểm tra xem sao. Càng nhiều manh mối càng tốt.

- Vâng. Đại nhân. Tại hạ sẽ đi tìm cái búa và đục để mở vết thương đã lành lại đó ra xem sao.

Thạch Bân bước đi phấn chấn.

Hải công công nghi ngờ nói:

- Đoàn đại nhân làm vậy với bộ hài cốt e không thỏa đáng.

Đoàn Phi đi tốt, quân soái tiến vào cung của Sử Vũ Phong ăn mất quân tướng của hãn sau đó thản nhiên đáp:

- Đối với tại hạ, tìm ra hung thủ mới là điều quan trọng nhất. Đối với người đã chết thì hãn sẽ hi vọng rằng tại hạ có thể giúp hãn tìm ra hung thủ. Dù có chút bất kính với hài cốt của hãn đi chăng nữa thì cũng không phải là chuyện gì quá to tát.

Hải công công nói:

- Cũng không thể nói như vậy được. Làm tổn hại đến hài cốt là tội bất đạo. Đoàn đại nhân phải cẩn thận.

Đoàn Phi hiếu kỳ, hỏi:

- Tội bất đạo? Đây là ý gì vậy thưa đại nhân?

Hải công công hít vào một hơi, nhắm mắt nhắm mũi không nói gì. Tạ Chí Quân vừa làm trọng tài lúc này giải thích một cách thận trọng:

- Đại nhân, tội bất đạo chính là vi phạm đạo trời hoặc tội đại nghịch bất đạo. Là một tội khá nghiêm trọng. Đại nhân, việc này quyết không được khinh suất. Xin đại nhân suy nghĩ kỹ.

Đoàn Phi do dự một lát, Sử Vũ Phong chậm rãi cầm một quân cờ từ trong trận địa của mình ăn mất soái của Đoàn Phi. Sử Vũ Phong cười thích chí, nói:

- Chiêu này là đoạt soái. Ha ha. A Phi, việc này đúng là không thể làm. Cho dù vụ án không phá được đi chăng nữa cũng không thể làm. Việc này liên qua đến việc thăng quan và tương lai của người. Tuyệt đối không được tùy tiện.

Đoàn Phi nhìn quân soái và pháo của mình bị ăn mất, lại nghe thấy tin như thế này thì tức giận đập bàn làm cho những quân cờ trên bàn cờ đổ hơn nửa. Mặt mũi trông càng khó coi. Hắn giận dữ đáp:

- Lẽ nào vì cái gọi là bất đạo này mà không phá án nữa sao? Ai biết được người chết nghĩ gì? Ai vì họ mà kêu oan?

Tạ Chí Quân than nhẹ một tiếng, nói:

- Cứ cho là bọn họ kêu oan ình cũng không được. Đại nhân, trong "Đại Tống Cổ Khảo chi truyện" có ghi lại một vụ án tương tự có tên là Nam tử của Đường tứ. Hắn uống rượu say rồi nôn ra trên đường về nhà. Trong cái đồng nôn mửa đó lại có vài con sâu dài. Hắn sợ quá nghĩ rằng mình bị trúng độc nên từ đó bị bệnh không khỏi được. Trước khi chết hắn có dặn thê tử của mình rằng sau khi chết đi thì đem mổ bụng mình ra xem trong đó là con sâu gì đang tác quái trong đó. Thê tử nghe theo lời di chúc. Sau khi hắn chết đi liền mổ bụng kiểm tra. Sau bị hàng xóm phát hiện đem việc này cáo lên quan phủ ...

..

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 268.2 : Tội Bất Đạo

Tuần Thứ Đại Minh

Tác Giả: Thần Đăng

Quyển 4: Tuần thứ Giang Nam

Chương 268.2 : Tội bất đạo

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm by conem_bendoianh

Chương 268 (2): Tội bất đạo

Đoàn Phi đang đùa với rất vui vẻ. Hải công công nhìn không hiểu gì, không nhận được hỏi:

- Đoàn đại nhân, người không tính vào trong xem xem bọn họ làm như thế nào rồi sao? truyện copy từ

Đoàn Phi cười đáp:

- Hạ quan tin tưởng khả năng của bọn họ. Với lại hạ quan cũng không hiểu về thuốc thang, không biết khám nghiệm hài cốt có xem cũng không ích gì. Tốt hơn hết là ở đây đốt tiền giấy cho vị vô danh này. Nếu như có linh, không chừng trong giấc mơ còn nói cho hạ quan biết vụ án.

Hải công công nghi ngờ, nói:

- Đoàn đại nhân tin vào người âm? Ngài có ý khẳng định bộ xương kia không phải là của Bình Mậu rồi đúng không?

Đoàn Phi cười, nói:

- Trong cõi u minh tự có ý trời. Đoàn mỗ tin rằng tà không thắng được chính.

- Còn về bộ xương kia, lẽ nào Hải công công nghĩ rằng đó là của Bình Mậu sao?

Hải công công bị hỏi vặn lại, Đoàn Phi cười nói:

- Phải hay không phải đợi một lát là biết.

Hải công công đã không có nhẫn nại đợi thì hạ quan không chơi nữa. Hoa Minh ở một bên xem cũng thấy chán. Nghe thấy Đoàn Phi gọi thì nhanh nhẩu đáp:

- Có bĩ chức

Đoàn Phi nói:

- Hoa Minh, người truyền tất cả những người khám nghiệm tử thi của thành Bắc Kinh đến gặp ta, bản quan có lời muốn hỏi họ.

Hoa Minh sửng sờ nói:

- Đại nhân, cả thành Bắc Kinh sao?

Đoàn Phi ừ một tiếng, nói:

- Không sai. Bất luận là của huyện Uyển Bình, huyện Đại Hưng hay phủ Thuận Thiên, Binh Mã ti của 5 thành, người đang hành nghề, nhàn rồi, hay

là đã nghỉ tất cả đều truyền đến đây. Đúng rồi. Tiện hỏi Chu phu phân hoặc bất kỳ người nào trong nhà Chu Đức xem lúc mới mua nhà Chu Đức đã mời vị tiên sinh xem phong thủy nào. Bất luận có xác thực được tên của vị đó hay không thì cũng tìm khắp kinh thành này cho ra. Tốt nhất tìm vài vị về đây.

Hoa Minh đáp ứng, chẳng hiểu ra làm sao rồi đi mất. Hải công công không nhẫn nại được nữa nói:

- Đoàn đại nhân, đại nhân cho gọi nhiều tên khám nghiệm tử thi như thế đến đây lẽ nào muốn bọn họ giống như thầy thuốc khám nghiệm cho bộ hài cốt hay sao? Cái này cũng còn dễ hiểu, đến những tay xem phong thủy Đoàn đại nhân truyền đến làm gì?

Đoàn Phi cười nói:

- Hải công công, ngài mới nói đúng một nửa. Có điều tại hạ truyền họ đến không phải để khám nghiệm hài cốt mà là để kiểm tra đất. Còn khám nghiệm hài cốt một mình Dương Sâm là đủ rồi. Kiểm tra đất này thì tất cả các vị khám nghiệm tử thi trong thành Bắc Kinh và vài vị xem phong thủy là đủ.

Hải công công nghe không hiểu ra làm sao. Đoàn Phi nhìn ông ta cười, nói:

- Hải công công, chúng ta đánh ván cờ chứ? Hải công công không có tâm trạng đâu mà đánh cờ với Đoàn Phi. Ông ta nhìn Đoàn Phi không có việc gì ở đây nên một lúc sau đi xem Dương Sâm khám nghiệm hài cốt, sau đó lại xem Tô Dung chữa thương cho Chu Đức. Đoàn Phi đành tìm Sử Vũ Phong chơi ván cờ, Tạ Chí Quân làm trọng tài. Chơi được một lúc thì cười ầm lên như quên hết vụ án kia rồi.

Cuối cùng thì Dương Sâm cũng làm xong công việc của mình, trong tay hắn ta cầm bản ghi chép khám nghiệm bẩm báo với Đoàn Phi:

- Đại nhân, hạ quan đã kiểm tra xong. Có thể khẳng định rằng bộ hài cốt đó tuyệt đối không phải là của Bình Mậu.

Tuy Đoàn Phi sớm đoán được kết quả nhưng vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên sau đó hỏi:

- Người làm sao mà biết được? Có chứng cứ gì không?

Dương Sâm đáp:

- Đại nhân, Bình Mậu xuất thân con nhà võ, nếu không phải là anh dũng thiện chiến thì không thể được điều đến Cẩm y vệ. Cơ thể của hãn tráng kiện, rắn chắc, nhưng gõ vào bộ xương cốt này nghe có thể biết được bộ xương này không lấy gì làm rắn chắc. Có thể lúc sống khác biệt không nhiều nhưng chôn dưới đất chịu nắng chịu mưa, sau 10 năm khác biệt là rất lớn.

Dương Sâm ngừng lại thở một hơi. Đoàn Phi gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Dương Sâm nói tiếp:

- Ngoài ra đối với những người luyện võ thì xương thô, đặc biệt là những người luyện môn công phu thiên về sức mạnh. Hoa Minh từng nói với tại hạ Bình Mậu có luyện qua Thiết Sa Chương nên ngón tay của hãn không giống người bình thường. Trong khi những đốt ngón tay của bộ hài cốt này không có gì khác cả. Từ đó có thể kết luận đây không phải là của Bình Mậu.

Đoàn Phi hỏi tiếp:

- Tổn thương trên đùi của hài cốt có thể xác định được là do hung khí nào gây ra không?

Dương Sâm đáp:

- Không thể nào. Vì vết thương đã lành từ lâu. Trừ khi đục cái đoạn xương đã lành chỗ vết thương ra kiểm tra không thì không có cách nào biết được hung khí đó là gì.

Đoàn Phi nói:

- Nếu đã khẳng định đây là một thi thể vô danh thì người không phải lo lắng. Cứ kiểm tra cho ta. Có vấn đề gì ta sẽ chịu trách nhiệm.

Dương Sâm đáp lời. Đoàn Phi lại hỏi:

- Người đã xác nhận được nguyên nhân cái chết chưa?

Dương Sâm nói:

- Đại nhân, xương sườn trước ngực có vết rạn nứt rõ ràng. Vết thương này không có khả năng lành lại được vì thể tiểu nhân đoán rằng trước khi chết không lâu nạn nhân đã trúng một đòn rất mạnh. Không biết có phải là đòn chí mạng hay không nhưng rõ ràng là có liên hệ đến cái chết.

Đoàn Phi lật xem ghi chú của Dương Sâm nói:

- Ừm. Tra ra nhiều manh mối thế này là không tồi rồi. Người tiếp tục kiểm tra xem sao. Càng nhiều manh mối càng tốt.

- Vâng. Đại nhân. Tại hạ sẽ đi tìm cái búa và đục để mở vết thương đã lành lại đó ra xem sao.

Thạch Bân bước đi phấn chấn.

Hải công công nghi ngờ nói:

- Đoàn đại nhân làm vậy với bộ hài cốt e không thỏa đáng.

Đoàn Phi đi tốt, quân soái tiến vào cung của Sử Vũ Phong ăn mất quân tướng của hắn sau đó thản nhiên đáp:

- Đối với tại hạ, tìm ra hung thủ mới là điều quan trọng nhất. Đối với người đã chết thì hắn sẽ hi vọng rằng tại hạ có thể giúp hắn tìm ra hung thủ. Dù có chút bất kính với hài cốt của hắn đi chăng nữa thì cũng không phải là chuyện gì quá to tát.

Hải công công nói:

- Cũng không thể nói như vậy được. Làm tổn hại đến hài cốt là tội bất đạo. Đoàn đại nhân phải cẩn thận.

Đoàn Phi hiểu kỳ, hỏi:

- Tội bất đạo? Đây là ý gì vậy thưa đại nhân?

Hải công công hít vào một hơi, nhắm mắt nhắm mũi không nói gì. Tạ Chí Quân vừa làm trọng tài lúc này giải thích một cách thận trọng:

- Đại nhân, tội bất đạo chính là vi phạm đạo trời hoặc tội đại nghịch bất đạo. Là một tội khá nghiêm trọng. Đại nhân, việc này quyết không được khinh suất. Xin đại nhân suy nghĩ kỹ.

Đoàn Phi do dự một lát, Sử Vũ Phong chậm rãi cầm một quân cờ từ trong trận địa của mình ăn mất soái của Đoàn Phi. Sử Vũ Phong cười thích chí, nói:

- Chiêu này là đoạt soái. Ha ha. A Phi, việc này đúng là không thể làm. Cho dù vụ án không phá được đi chăng nữa cũng không thể làm. Việc này liên qua đến việc thăng quan và tương lai của ngươi. Tuyệt đối không được tùy tiện.

Đoàn Phi nhìn quân soái và pháo của mình bị ăn mất, lại nghe thấy tin như thế này thì tức giận đập bàn làm cho những quân cờ trên bàn cờ đổ hơn nửa. Mặt mũi trông càng khó coi. Hãn giận dữ đáp:

- Lẽ nào vì cái gọi là bất đạo này mà không phá án nữa sao? Ai biết được người chết nghĩ gì? Ai vì họ mà kêu oan?

Tạ Chí Quân than nhẹ một tiếng, nói:

- Cứ cho là bọn họ kêu oan ình cũng không được. Đại nhân, trong "Đại Tống Cổ Khảo chi truyện" có ghi lại một vụ án tương tự có tên là Nam tử của Đường tứ. Hãn uống rượu say rồi nôn ra trên đường về nhà. Trong cái đồng nôn mửa đó lại có vài con sâu dài. Hãn sợ quá nghĩ rằng mình bị trúng độc nên từ đó bị bệnh không khỏi được. Trước khi chết hãn có dặn thê tử của mình rằng sau khi chết đi thì đem mổ bụng mình ra xem trong đó là con sâu gì đang tác quái trong đó. Thê tử nghe theo lời di chúc. Sau khi hãn chết đi liền mổ bụng kiểm tra. Sau bị hàng xóm phát hiện đem việc này cáo lên quan phủ ...

..

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Chứng Nhân Chết Rồi

Tuần Thứ Đại Minh

Tác Giả: Thần Đăng

Quyển 4: Tuần thứ Giang Nam

Chương 269: Chứng nhân chết rồi

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm by conem_bendoianh

Tạ Chí Quân kể tiếp câu truyện:

- Vụ án này một thời làm chấn động cả triều đình, tranh luận mãi không dứt. Trải qua những thăng trầm, cuối cùng thuận theo ý trong Cố Khải thì Tống Hiếu Vũ Đế Lưu Tuấn phán quyết thê tử của Đường Tứ 5 năm tù giam. Con trai của Đường Tứ vì không ngăn cản mẫu thân nên phạm vào tội bất hiếu đem bêu trước chợ nghĩa là thê tử giam trong lao 5 năm, con trai bị chém đầu giữa chợ. Thế mới biết được tội bất hiếu nghiêm trọng như thế nào. Khổng tử nói rằng "Hiếu là căn bản của đức, do giáo dục mà sinh ra. Hãy ngồi xuống ta nói à biết: Thân thể hình hài là do cha mẹ ban cho không được gây hư hại, đó là nét đầu của chữ hiếu. Sau do lập thân, hành đạo để lại tiếng thơm cho hậu thế là nét cuối cùng của chữ hiếu". "Nết hiếu

trước ở thờ người thân, giữa thờ vua, sau ở lập mình" Chu Hi đời Tống cũng cho là như thế.

Đoàn Phi bực mình nói:

- Được rồi. Được rồi. Không cần phải đem Khổng thánh nhân hay Chu thánh nhân ra ép ta. Không điều tra thì không điều tra. Dù sao thì cũng chỉ là một cái thi thể vô danh. Điều tra hay không không liên quan gì đến bản quan. Không chơi nữa. Ta đi nằm nghỉ đây. Đừng ai đến làm phiền ta nữa!

Đoàn Phi phẩy tay áo đi. Để lại Tạ Chí Quân và Sử Vũ Phong ngơ ngác nhìn nhau. Một lúc sau Tạ Chí Quân khẽ than một tiếng, Sử Vũ Phong cười, nói:

- Ai bảo người nhiều chuyện? Mau mau mau, nhân lúc rảnh rồi hai chúng ta làm ván cờ.

- Ta mang tiếng là sư gia, phải nghĩ cho hẵn ...

Tạ Chí Quân dọn bàn cờ, mời gọi Hải công công:

- Hải công công, ngài làm trọng tài cho chúng ta được chứ?

Hải công công nhìn bọn họ một chút rồi lắc đầu. Lúc này Dương Sâm tay cầm dụng cụ theo, tinh thần phấn chấn quay lại nhưng không thấy Đoàn Phi đâu mới kinh ngạc hỏi:

- Đại nhân đi đâu rồi?

Sử Vũ Phong cười, đáp:

- Tâm trạng đại nhân không vui về nên phòng nghỉ ngơi rồi. Đại nhân nhờ ta nói với người thi thể đó nếu khám nghiệm được gì thì khám nghiệm, không thì để đấy. Đừng làm tổn hại đến thi thể, tránh đưa đại nhân vào tình thế khó khăn. (.

Dương Sâm a lên một tiếng, nét mặt trông rất buồn rầu, đảo mắt đi chỗ khác nói:

- Ta đi tìm Tô tử tử, cô ấy nhất định có thể làm cho đại nhân vui trở lại.

Đúng lúc đó thì Tô Dung đi đến lấy làm lạ hỏi:

- Vừa nãy không phải tâm trạng còn tốt lắm hay sao? Lại xảy ra chuyện gì rồi?

Tạ Chí Quân đem chuyện vừa nãy kể lại một cách ngắn gọn. Tô Dung khẽ than một tiếng, nói:

- Việc này Hải công công và Tạ sư gia nói phải. Tâm trạng của đại nhân không tốt cũng dễ lý giải. Để ta đi khuyên giải đại nhân xem sao, tiện đem chuyện của Chu Đức nói với đại nhân.

Tô Dung quay người định đi thì Hải công công gọi hỏi:

- Tô cô nương, tình hình Chu Đức thế nào rồi?

Tô Dung không quay lại, chỉ lắc đầu đi thẳng đến phòng ngủ của Đoàn Phi gõ cửa nói vào:

- Công tử, Chu Đức không ổn rồi ...

Một lúc sau Đoàn Phi và Tô Dung, Hải công công, Tạ Chí Quân, Sử Vũ Phong vài người đứng ở bên cạnh giường bệnh. Chu Đức nằm trên giường bệnh, hơi thở rất yếu. Nếu không nhìn kỹ thì không nhìn ra còn thở hay không. Tô Dung tay cầm châm bạc lần lượt cắm vào huyệt Ấn Đường và huyệt Nhân Trung. Tô Dung thần sắc nghiêm nghị nhẹ nhàng đưa châm vào. Những người còn lại nín thở không ai dám thở ra một hơi.

Chỉ nghe thấy Chu Đức ho một tiếng sau đó mắt chậm chậm mở ra, hai mắt giờ toàn là mạch máu trắng bệch, tinh thần cực kỳ suy nhược. Mọi

người đều biết đó là những giây phút cuối cùng của hắn.

Tô Dung nói rất nhanh:

- Chu Đức, người chỉ còn chút thời gian, có gì muốn nói mau nói đi.

Mắt của Chu Đức nhìn lướt qua gương mặt của cô ta, nhìn Đoàn Phi rồi Hải công công. Bỗng nhiên Chu Đức cười, cái môi khô nứt ra cố hé miệng nói:

- Mau nói với thê tử của ta đem tất cả mọi người trong nhà về quê đi. Chăm sóc tốt mẹ ta, nuôi các con khôn lớn. Ta không còn dặn dò gì nữa.

Đoàn Phi quát:

- Chu Đức, bây giờ người nên nói sự thật ra đi. Là ai sai người làm hại Hạng Hào?

Chu Đức đã nhắm mắt. Đoàn Phi quát hỏi lần nữa, Chu Đức chỉ lắc đầu. Hai khóe mắt hắn nhỏ lệ. Tô Dung lắc tay Đoàn Phi nói:

- Hắn nhất định có điều đau khổ gì đó. Đại nhân không nên ép hắn. Để hắn thanh thản nhắm mắt ra đi.

Đoàn Phi hừ một tiếng, thần sắc không tốt, hỏi:

- Dung nhi, người đã điều tra ra ai hạ độc chưa?

Tô Dung nói:

- Công tử, tiểu nhân nghĩ đó là do người của Bách Độc môn làm.

Đoàn Phi hừ một tiếng, nói:

-Bách ... Độc ... Môn!

Lúc này, Chu Đức đang thở những hơi yếu ớt bỗng mở mắt nhìn Đoàn Phi hỏi:

- Đoàn đại nhân, đại nhân có tin trên đời này có ma quỷ không? Nếu như gia đình ta có bị làm sao thì có chết đi biến thành ác quỷ ta cũng không tha cho người!

Chu Đức nói xong bỗng rú lên một tiếng, cơ thể co giật mấy cái, hai mắt trợn ngược rồi bất động.

Đoàn Phi kinh ngạc nói:

- Sao hăn lại nguyên rủa ta làm gì? Ta đâu có nói sẽ làm hại gia đình hăn đâu.

Đúng là không hiểu lí do gì! Tay của Tô Dung kiểm tra bên gáy của Chu Đức rồi nói:

- Đại nhân, hăn chết thật rồi.

Hải công công đưa tay ra sờ sờ. Đoàn Phi nhìn sang giường bên cạnh, Lưu Nghi Huy vẫn còn đang thoi thóp, liền nói:

- Dung nhi, đến hôm nay người vẫn không có cách nào cứu bọn họ hay sao?

Dung nhi lắc đầu, nói:

- Phương pháp pha hỗn hợp độc thể này của Bách Độc môn rất phức tạp, ngoài ra bọn họ còn bị hạ độc hai lần, đến lần thứ hai thì độc càng mạnh. Tiểu nhân không có cách nào cứu được, cũng không có thời gian với nhiều bệnh nhân thể này ... Cứ cho là biết được phương pháp phối hợp chất độc của bọn chúng thì cũng không kịp điều chế nhiều loại thuốc giải một lúc như thế.

Đoàn Phi lắc đầu, nói:

- Vụ án này xem ra khó thật. Mạnh mỗi càng ngày càng ít. Dung nhi, người cố gắng hết sức là tốt rồi. Hung thủ căn bản không cho cũng chúng ta cơ hội thấy được chân tướng. Vừa nãy lời của Chu Đức ta nghĩ không phải là nói với ta mà ám chỉ ai đó mà thôi.

Mọi người yên lặng, khẽ gật đầu. Đoàn Phi nói:

- Chúng ta ra ngoài đi. Tạm thời không được nói gì với người nhà của Chu Đức.

Đoàn Phi hậm hức đứng trong hoa viên. Hải công công khuyên nhủ:

- Đoàn đại nhân, sức lực con người có hạn, đây không phải là lỗi của đại nhân. Đại nhân không phải buồn. Vụ án này cứ cho là không phá được thì cũng không gấp. Trương công công nhất định sẽ giải thích hộ đại nhân với Hoàng thượng.

Đoàn Phi cười buồn rầu, đáp:

- Đa tạ sự quan tâm của Trương công công. Có điều ta đã nhận vụ án này thì nhất định phải phá cho kỳ được không thì không có mặt mũi nào để gặp Hoàng thượng. Hải công công không cần phải khuyên bảo. Bản quan tự có cách.

Hải công công than nhẹ một tiếng không khuyên gì nữa. Vụ án này cứ cho là không hạ được Hạng Hào thì Trương công công cũng cảm thấy vừa lòng rồi. Ông ta không hiểu Đoàn Phi còn nắm được manh mối gì. Lẽ nào những tên khám nghiệm tử thi và những tay xem phong thủy kia được gọi đến có thể điều tra được hung thủ là ai và hắn đã dùng thủ đoạn gì hay sao? Khoảng cuối giờ Thân thì Hoa Minh trở lại. Hắn đem theo một tốp Cẩm vệ giải đến hơn hai chục người đi nhanh đến. Có đủ hạng người. Trong đó phần đông là hòa thượng và đạo sĩ.

Nhìn bọn họ Đoàn Phi không kìm được cười lớn. Tính khí thất thường của hắn làm cho Hải công công thấy không thoải mái khi quan sát. Ông ta chỉ nhìn thấy Đoàn Phi nhìn Hoa Minh cười nói:

- Hoa Minh, người làm tốt lắm. Nếu như phá được vụ án này ta nhất định sẽ bẩm báo công lao của người với Hoàng thượng.

..

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Tìm Tông Tích Đất

Tuần Thứ Đại Minh

Tác Giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thú Giang Nam

Chương 270: Tìm tông tích đất

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm by conem_bendoianh

Hoa Minh đáp lớn:

- Đa tạ đại nhân!

Đi vào phía trong, Hoa Minh bẩm báo với Đoàn Phi:

- Đại nhân, ti chức và thuộc hạ đã lục soát khắp thành Bắc Kinh tìm được tổng cộng 6 người khám nghiệm tử thi và 19 thầy phong thủy.

Lúc đó có một vị đạo sĩ mù nói:

- Đại nhân, ta là thầy bói, không phải là thầy phong thủy đâu.

Tên cấm y vệ đá cho ông ta cái vào phía sau, quát lớn:

- Vừa nãy hỏi nhà người có biết xem phong thủy không nhà người còn khoe mẽ rằng cả thành Bắc Kinh này không có ai tinh thông phong thủy hơn người. Giờ dám trở mặt. Người nghĩ Cầm y vệ bọn ta rồi việc làm sao?

Ông ta vội quỳ xuống kêu khổ, những người kia chạy đến trước mặt Đoàn Phi kêu:

- Thảo dân bái kiến Khâm sai Đoàn đại nhân.

Đoàn Phi nhìn bọn họ ai nấy mặt mũi hoảng sợ mới mỉm cười nói:

- Mọi người đừng sợ. Ta gọi mọi người đến đây là có một việc muốn nhờ mọi người giúp đỡ. Bản quan sẽ không làm hại đến mọi người đâu.

Một thầy địa lý đi nhiều, hiểu biết rộng mới mạnh dạn nói:

- Đại nhân cứ yên tâm đi. Nếu biết được gì bọn tiểu nhân sẽ nói hết. Hi vọng có thể giúp được gì cho đại nhân.

Đoàn Phi nói:

- Như vậy thì tốt quá. Để không làm mất thời gian của các vị, giờ chúng ta bắt đầu đi. Thạch Bàn, Quách Uy mau đẩy xe đất đó đến đây.

Thạch Bàn và Quách Uy đẩy xe đất đó đến dừng trước mặt mọi người. Sau khi đợi bọn họ bỏ cái chiếu che trên xe đó ra Đoàn Phi nói:

- Chư vị thông thuộc các loại đất mai táng quanh thành Bắc Kinh này, hạ quan muốn biết xem đất trên xe này nằm ở khu vực nào? Mọi người đến gần xem tỉ mỉ, hi vọng mọi người có thể nói cho hạ quan biết đáp án chính xác. Ai xác nhận được lai lịch của nó thưởng một ngàn lượng bạc.

Sau khi biết được vì sao mà Cầm y vệ lôi mình tới đây bọn họ không còn lo lắng nữa. Vừa nghe thấy có thưởng là không kìm được nữa, nhao nhao lên. Bọn họ xếp thành hàng bắt đầu xem đất trong xe kia. Đến tên thầy bói

mù vừa nãy cũng mở mắt ra chen vào nhìn một cách cẩn thận. Phần lớn những vị thầy địa lý này đều rất am hiểu về thuật xem đất mai táng, nói rất thần kỳ. Thực ra cũng là xem đất hợp hay không hợp cho việc chôn cất, đất ẩm ướt quá hoặc khô quá đều không tốt. Công việc rất tỉ mỉ. Hiểu biết của họ về đất cát hơn hẳn những người bình thường, đặc biệt là đất để mai táng người. Phần đông những người khám nghiệm tử thi cũng hiểu biết chút ít về phong thủy, thậm chí có người từng là thầy địa lý chuyển qua. Để những người này xem đất không gì tốt bằng nữa.

Xem một lát, các vị thầy địa lý rất hưng phấn kêu to lên nói:

- Tôi biết rồi. Đây là đất núi Quan Âm gần rừng Tử Trúc ngoài cửa thành Tây Trúc.

Một vị khác phản bác ngay:

- Đây rõ ràng là đất Mang Sơn Mã Gia Bảo ngoài cửa thành Vĩnh Định. đọc truyện mới nhất tại .

Mọi người lần lượt nói ra suy nghĩ của mình. Hầu như nói hết những khu vực nghĩa trang quanh thành Bắc Kinh. Thậm chí có người còn nói đó là đất ở khu vực Hoàng Lăng. Đúng là làm cho người ta phải bật cười.

Đoàn Phi vỗ tay, Hoa Minh hét lớn một tiếng:

- Các người mau ngậm miệng lại, đại nhân có lời muốn nói.

Lúc đó không khí bỗng yên tĩnh lại, Đoàn Phi hăng hăng giọng nói:

- Vừa rồi bản quan quên không nhắc nhở các người, để đảm bảo độ tin cậy anh mỗi vụ án, người nào muốn nói phải giao ra hai trăm lượng làm đảm bảo. Hoa Minh, vừa rồi người ghi lại rồi chứ? Lần lượt thu tiền từng người.

- A!!!

Lúc này còn thao thao bất tuyệt giờ đều thấy sững sờ. Những người vừa rồi không nói gì thì vui thầm trong bụng. Có điều những người này phần đông không đem theo nhiều bạc như thế. Hoa Minh lục soát những người đó thì cũng chỉ được ít bạc vụn liền đưa đến trước mặt Đoàn Phi nói:

- Đại nhân, chỉ được từng này thôi. Tổng cộng khoảng 50 lượng bạc.

- Đúng là ít đến đáng thương. Được rồi, cứ thế này đi. Trong các người ai dám khẳng định mình nói không sai? Nếu Cấm y vệ đến hiện trường đối chứng đất đó mà không trùng khớp với đất ở đây bản quan sẽ phạt người đó một ngàn lượng và nhốt 3 tháng để cảnh cáo đấy. Các người phải nghĩ cho thông. Giờ hối hận còn kịp đấy.

Vừa này những người giao nộp ngân lượng ra đều nói:

- Đại nhân, chúng tôi thực là không thể nào xác minh được. Vừa này chỉ là tiện miệng đoán mò thế thôi. Xin đại nhân tha cho chúng tôi.

Đoàn Phi mỉm cười nói:

- Thế này có phải ngoan không. Giờ ta cho các người thêm một cơ hội nữa, mau nhìn kĩ lại lần nữa cho ta. Nếu chắc thì hãy nói, không chắc thì hãy tỉnh táo chút, một ngàn lượng không phải dễ kiếm đâu.

Bọn họ lại kiểm tra kỹ lại lần nữa, đa số bọn họ đều lắc đầu đứng sang một bên. Một lão hòa thượng nhìn thấy không ai dám nhận việc này, lúc đó lão mới bốc một nắm đất lên nhìn nhìn, ngửi ngửi sau rồi mới dùng ngón tay chậm chậm vê nát. Đất trong tay lão lần lượt rơi xuống đất. Gương mặt lão hòa thượng lúc này mới tươi tỉnh. Trước mặt mọi người, lão hòa thượng lấy tay phủi những hạt bụi còn sót lại rồi đưa ngón tay vào miệng ngậm, mắt nhắm lại bộ dạng trông như đang hưởng thụ. Cuối cùng lão mới mở mắt, khẳng định nói:

- Đại nhân, một ngàn lượng này của lão chắc rồi. Xe đất này chắc chắn là ở nghĩa trang chỗ gò núi ở đầm Ngọc Uyên ngoài cửa Phụ Thành và còn theo hướng mặt trời. Xe đất này từng chôn thi thể, ít cũng phải trên 10 năm. Đại nhân muốn xác minh lai lịch của đất này là muốn tìm nơi chôn cất bộ hài cốt phải không?

Đoàn Phi vỗ tay cổ vũ, nói:

- Nói hay lắm. Đúng là rất tuyệt. Chỉ cần đối chứng một chút, một ngàn lượng này ta không thiếu đại sư một xu. Người đâu. Chuẩn bị ngựa. Ta muốn lập tức đến đầm Ngọc Uyên tra án.

Hoa Minh nói:

- Đại nhân, cửa Phụ Thành đến giờ Tuất là đóng cửa. Giờ không sớm nữa, chúng ta mau chuẩn bị ngựa đi thôi. Nếu như còn muốn điều tra án tại hạ chỉ e thời gian không đủ.

Đoàn Phi nói:

- Vậy thì không quay lại nữa. Tìm một nhà bất kỳ gần đó ở lại cũng được. Hải công công, đại nhân muốn cùng bọn ta đi đến đầm Ngọc Uyên chứ?

Hải công công mặt mày cau có nói:

- Người đã già, không làm được việc nặng nữa rồi. Đoàn đại nhân tha cho ta đi.

Đoàn đại nhân cũng không miễn cưỡng nữa, hần cười đáp:

- Nếu đã như vậy, vậy thì Hải công công tiện về bẩm báo với Trương công công giùm tại hạ.

Hải công công gật đầu. Hoa Minh lại hỏi:

- Đại nhân, chúng ta đem theo bao nhiêu người đi? Có cần phải báo cho Tô cô nương và Dương Sâm không?

Đoàn Phi nói:

- Cho Dương Sâm đi cùng. Còn Tô cô nương thì thôi, cô ta còn phải chăm sóc bệnh nhân. Chúng ta không phải gọi cô ta nữa. Những người này thì thưởng 10 lượng bạc mỗi người rồi cho họ về đi. Vị đại sư này, xin hỏi phải xưng hô thế nào mới phải?

Lão hòa thượng chấp tay trước ngực nói:

- Bần tăng pháp hiệu Trí Năng, tá túc tại chùa Quảng Tế.

Đoàn Phi cười đáp:

- Hóa ra là Trí Năng đại sư. Xin mời đại sư đi cùng chúng tôi đến đầm Ngọc Uyên chỉ cho chúng tôi hướng. Xin hỏi đại sư ngồi kiệu hay cưỡi ngựa?

Trí Năng nói:

- Bần tăng biết cưỡi ngựa tuy là không tinh thông cho lắm. Nhưng đại nhân đã muốn tranh thủ thời gian thì ta hãy cưỡi ngựa đi.

Đoàn Phi đáp:

- Vậy thì hay, đại sư xin đợi một lát. Chuẩn bị đâu đấy chúng ta sẽ lên đường.

Đoàn Phi và Tô Dung nói với nhau mấy lời sau đó hẵn đem theo Hoa Minh, vài tên Cẩm y vệ, Thạch Bân, Sử Vũ Phong bọn họ cùng đi qua cửa Phụ Thành rời khỏi kinh thành. Đến đầm Ngọc Uyên thì đã là giờ Dậu, bóng chiều đã xuống nơi phía Tây nơi đỉnh núi. Trí Năng đại sư dẫn mọi người đến gò núi ở phía Nam đầm Ngọc Uyên chỉ về hướng mặt trời nói:

- Chỗ bãi tha ma mà ta muốn nói đến kia. Mời đại nhân xem. Trên gò núi sinh trưởng một loại cỏ màu hồng tím, rễ của chúng có vị rất đặc biệt. Những người ở đây gọi chúng là cỏ kê oan, chỉ sinh trưởng trên phần mộ người chết oan. Cả thành Bắc Kinh này chỉ có chỗ này có. Màu đất, chất đất, và vị của cỏ kê oan giống hệt chỗ này. Ta nghĩ là chỗ này không sai đâu.

..

Thanks

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Cấm Y Trộm Mộ

Tuần Thứ Đại Minh

Tác Giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thú Giang Nam

Chương 271: Cấm Y trộm mộ

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm by conem_bendoianh

Đoàn Phi nhìn về phía núi, quả nhiên bên sườn núi mọc lên rất nhiều loại cỏ màu tím đỏ, hơn nữa nó mọc rất nhiều và rục rở trên một ngôi mộ. Đoàn Phi cười thầm và nghĩ: chẳng lẽ người nằm trong ngôi mộ đó lại có một nỗi hăm oan gì sao? Hơn một nửa số mộ ở đây từ lâu đã không được sửa sang lại, có rất nhiều những ngôi mộ nhỏ sơ sài xây chồng lên những ngôi mộ to ở giữa, khiến cho quang cảnh ở đây rất hỗn loạn, nếu không cẩn thận sẽ dẫm lên phần mộ của một ai đó. Nơi đây đã trở thành một bãi tha ma hỗn độn Đoàn Phi lệnh ọi người:

- Thạch Bàn, các người hãy tìm quanh đây xem có ngôi mộ nào gần đây mới đào lên không? Sử đại ca, huynh và Văn Huy đến những thôn gần đây thăm dò xem trong khoảng thời gian từ nửa tháng đến hai tháng trước có

chuyện gì lạ xảy ra quanh đây không? Dương Sâm và Trí Năng đại sứ hai người theo ta lên núi khảo sát. Hoa Minh các người ở dưới núi cảnh giới.

- Vâng, đại nhân.

Mọi người đi làm việc của mình theo sự phân công. Đoàn Phi đi lên giữa sườn núi, Đoàn Phi cuốc một nhát cuốc và bốc một nắm đất lên để so sánh với nắm đất ở trong tay, màu sắc và chất đất không khác nhau mấy. Đoàn Phi càng thêm tin tưởng, quay người nhìn khắp chung quanh chỉ thấy rất nhiều ngôi mộ xung quanh sườn núi, mấy chục người Đoàn Phi mang theo không đủ mang đến cho nơi này một chút hơi người.

Đám người Thạch Bân khẩn trương đi tuần tra một vòng sườn núi nhưng cũng không hề phát hiện thấy một dấu vết nào của việc trộm mộ. Đoàn Phi cũng không đặt nhiều hi vọng nhiều vào việc này. Sử Vũ Phong đang cùng hai người dân địa phương vừa đi vừa cấp báo:

-Đại nhân, tôi đã tìm thấy tin tức.

Đoàn Phi chạy vội xuống hỏi những người đang đi lên:

- Có tin tức gì vậy?

Sử Vũ Phong bước vội đến gặp Đoàn Phi ở lưng chừng núi. Đúng lúc đó Đoàn Phi kịp dừng lại, Sử Vũ Phong trách khê:

- A Phi, thân phận đệ bây giờ đã khác trước, đệ cần phải chú ý hơn đến lời nói và hành động, hơn nữa sườn núi này nhiều chỗ sắc lẹm, nếu không đứng vững ngã xuống phải tính sao đây?

Đoàn Phi cười nói:

- Đại ca, chẳng lẽ huynh muốn đệ có phong thái chậm rãi hào hoa giống như những lão Thượng thư mấy chục tuổi trong triều đình hay sao? Như

vậy đệ tha chết đi cho xong.

- Phì phì phì, xem đệ nói kìa

Sử Vũ Phong bắn khoản nhìn xung quanh, Đoàn Phi vừa cười vừa nói:

- Đại ca, vận may của đệ đang tràn như ánh dương, cho dù có âm hồn đi nữa bọn họ nhìn thấy đệ chạy trốn còn không kịp nữa là, huynh thật là hảo quá!

Sử Vũ Phong gượng cười mà rằng:

- Nói cho đệ biết chuyện quan trọng, tôi vừa nghe được tin này ở trong thôn, những người trong thôn nói gần một tháng trước có một đám người bao vây chỗ sườn núi này lại không biết chúng làm gì, xem chừng như chúng muốn đào mộ.

Đoàn Phi gật đầu rằng:

- Ủ, đây có thể coi là một tin tốt lành, Văn Huy vẫn đang thăm dò tin tức ở trong thôn đúng không?

Sử Vũ Phong gật đầu, lúc này hai người dân thôn mới đi đến. Bọn họ chưa từng luyện võ mà phải chạy theo Sử Vũ Phong bây giờ lên đến đây đang đứng thở hồng hộc. Sử Vũ Phong dẫn bọn họ đến gặp Đoàn Phi. Đây là hai huynh đệ, một người tên là Đường Chí còn một người là Đường Cường. Bọn họ nghe nói Đoàn Phi là quan Khâm Sai đại nhân đến phụng mệnh phá án sợ quá vội quỳ sụp xuống dập đầu vái chào.

Đoàn Phi cho bọn họ đứng dậy mà nói rằng:

- Các người không cần phải quá lo sợ, chỉ cần các người hãy đem những điều mắt thấy tai nghe mà bẩm báo lên cho ta là được rồi.

Đường Chí là huynh trưởng giờ đã có chút trấn tĩnh bèn tâu rằng:

- Bẩm đại nhân, ngài có muốn biết việc tháng trước một nhóm người không rõ lai lịch lên trên núi này làm gì không ạ? [/Người hãy thuật lại những điều người đã chứng kiến cho ta nghe đi.

Đoàn Phi nói Đường Chí nghĩ lại và tâu

- Việc này xảy ra sau trung thu, chắc khoảng ngày 17 tháng 8

- Là ngày 18 tháng 8, hôm đó đúng ngày Vu, đại huynh nhớ nhầm rồi

Đường Cường nói chen vào.

- Người chớ nói chen vào

Đường Chí quay lại quát người em sau đó nói tiếp

- Vâng, 18 tháng 8. Việc đó xảy ra vào ngày 18 tháng 8. Sáng sớm hôm đó, có mười mấy người cưỡi ngựa phi lên bãi tha ma trên núi, chúng thảo dân không biết đã xảy ra chuyện gì, mọi người đều có người thân chôn ở đây nên lo lắng mộ phần nhà mình bị dẫm đạp lên nên muốn đến để xem tình hình. Thảo dân cũng là Lý Chính của thôn, thảo dân vừa đến dưới chân núi đã bị bọn chúng cản lại, bọn họ nói nơi này Cẩm Y Vệ đang làm việc không được đến gần.

Đường Chí đột nhiên nhìn thấy trên người một Cẩm Y Vệ đang ở dưới chân núi y há hốc miệng thở dốc lắp bắp nói

- Phi ngư phục. các người cũng là Cẩm Y Vệ?

Đoàn Phi nói:

- Chẳng nhẽ bọn chúng nói chúng là Cẩm Y Vệ mà các người cũng cho rằng bọn chúng là Cẩm Y Vệ sao? Người có kiểm tra thẻ bài đeo trên người của chúng không?

Đường Chí gượng cười mà rằng:

- Bẩm đại nhân, thảo dân nào dám Ạ, nếu chúng đúng là Cấm Y Vệ thì đầu của thảo dân sẽ lìa khỏi cổ, còn nếu bọn chúng là giả thì quả là thảo dân sẽ bị chết một cách oan uổng sao?

Đoàn Phi bỏ qua vấn đề này và hỏi tiếp

- Bọn chúng tất cả có bao nhiêu người? đào năm mộ nào? Người có nắm được việc này không? Chắc người cũng đã kiểm tra nơi này sau khi chúng rút đi.

Đường Chí đáp

- Vâng thưa đại nhân, bọn chúng tổng cộng có 16 người, bọn chúng đào ở phiến đất kia. Trước khi rút đi bọn chúng có cho lấp lại như cũ, nhưng chúng thảo dân sinh ra và lớn lên tại đây tất chúng thảo dân sẽ biết chỗ chúng vừa đào.

Đoàn Phi đi đến chỗ Đường Chí vừa chỉ nhưng vẫn chưa nhận thấy chỗ đất này có gì khác biệt cả bèn hỏi

- Người có chắc chắn là chỗ này không?

Đường Cường nhanh nhẩu đáp

- Chính là chỗ này đấy Ạ, bọn chúng đào 3 năm mộ, trong đó có một ngôi là của người trong thôn thảo dân. Sau khi bọn chúng đi, người nhà có mộ bị đào đã đến nhà huynh trưởng thảo dân gây náo loạn mấy lần đấy Ạ cho nên tuyệt đối không thể nhầm được thưa đại nhân

Đoàn Phi hỏi tiếp:

- Nhà kia đến gây náo loạn mấy lần? Người đã chết nhà họ là ai? Tại sao lại chết? Mộ bị đào lên vậy xương cốt còn hay không?

Đường Chí trừng mắt nhìn đệ đệ mà đáp rằng:

- Bẩm đại nhân, người chết là lão nương nhà bọn họ, do bệnh mà chết. Tuy mộ bị đào nhưng khi kiểm tra thì xương cốt vẫn còn, thảo dân đền họ ít tiền sự việc coi như xong ạ.

- Hai ngôi mộ kia là ai người có biết không?

Đoàn Phi hỏi tiếp. Đường Chí gãi đầu mà rằng:

- Không phải người trong thôn thảo dân, chắc là người nơi khác, việc này phải hỏi ông trưởng thôn, người nơi khác muốn chôn ở đây cần phải được sự đồng ý của ông ta mới được chôn ạ.

Đoàn Phi nhìn 3 nấm mộ kia ngẫm nghĩ một lúc và nói:

- Được rồi, Đường Chí, bây giờ cũng không còn sớm nữa, bản quan tối nay sẽ nghỉ lại tại thôn của nhà người, người hãy đi thu xếp cho ta một chỗ nghỉ ngơi. Đại ca, chúng ta đi đến thôn của họ thôi. Thạch Bân, các người không cần tìm nữa xuống núi thôi!

Mọi người đi cùng Đường Chí đến gần đầm Ngọc Uyên của thôn Ngọc Lan. Mọi người trong thôn nghe nói có quan sai đến đều đóng cửa tránh né, chỉ lén nhìn qua cửa sổ hoặc qua phiên cửa. Đường Chí lúng túng giải thích rằng người dân thôn quê chưa từng trải sự đời nên còn e ngại, nhưng Đoàn Phi đã nhìn ra chân tướng sự việc từ cổ chí kim người dân Trung Quốc đều sợ gặp quan.

Đường Chí dẫn Đoàn Phi đến nhà trưởng thôn, trưởng thôn vội ra nghênh tiếp, đi cùng lão trưởng thôn chính là Tạ Chí Quân. Đoàn Phi và hắn nhìn nhau cười thầm Trưởng thôn mời Đoàn Phi ngồi lên ghế trên sau đó hết sức thận trọng ngồi hàng ghế dưới. Dù rằng dưới chân thiên tử nên nhà trưởng thôn cũng tạm coi như là khá giả sung túc nhưng trà nhà trưởng

thôn pha rất kém, Đoàn Phi vốn dĩ không để tâm đến việc đó mà lập tức hỏi:

- Đường trưởng thôn, ta nghe nói vào ngày 18 tháng 8 có một nhóm người mạo nhận là Cầm Y Vệ đến đây đào 3 ngôi mộ ở bãi tha ma trên núi, và mang đi một bộ hài cốt, có chuyện đó xảy ra ở đây không? Bây giờ Cầm Y Vệ thật đang đứng trước mặt ngươi đây, ngươi cần phải khai báo thành khẩn cho ta.

..

Thanks

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Nội Gián Lộ Điện

Tuần Thứ Đại Minh

Tác Giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thứ Giang Nam

Chương 272: Nội gián lộ diện

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm by conem_bendoianh

Hoa Minh nãy giờ đứng bên cạnh Đoàn Phi, nghe Đoàn Phi nói xong bèn hừ một tiếng một tay đặt lên thanh đao mang bên người, Đường trưởng thôn toàn thân run lên vội vàng thưa:

- Đại nhân, tiểu lão nhân quả không dám giấu diếm, một tháng trước quả thật có một đám người đến đây đào 3 ngôi mộ ở bãi tha ma trên núi, trong đó có một ngôi mộ là của người trong thôn này, nhưng xương cốt của ngôi mộ đó vẫn còn nguyên, chúng thảo dân không hề động đến hai ngôi mộ kia nên không biết xương cốt có bị lấy đi hay không? Xin đại nhân minh xét.

Đoàn Phi nói tiếp:

- Được rồi, ta nghe nói người nơi khác đến muốn được chôn cất tại đây đều phải được sự cho phép của nhà người. Nói như vậy, lai lịch của hai

người chôn trong hai mộ kia ắt hẳn người phải biết đúng vậy không?

Đường trưởng thôn gật đầu nói:

- Bẩm đại nhân, Việc này không phải là do tại hạ quyết định, đây là do trưởng thôn trước đây phê chuẩn, trước kia ở đó không phải là một bãi tha ma hỗn độn như vậy, lão tổ tông họ Đường chúng tôi đứng ra trông coi khu mộ đó, sau này...

- Được rồi, được rồi, ta vốn không có nhã hứng tìm hiểu lịch sử của bãi tha ma đó, người mau nói cho ta biết về lai lịch của hai ngôi mộ kia.

Đoàn Phi ngắt lời lão trưởng thôn.

- Vâng, đúng ạ tiểu nhân sẽ đi điều tra cho đại nhân ngay.

Đường trưởng thôn vội vàng nói. Ông ta vào buồng trong lấy ra một quyển sổ, lật tìm vài trang vẫn không thấy, Đoàn Phi nhắc ông ta rằng:

- Hai ngôi mộ này có lẽ khoảng mười mấy năm trước, vậy ông cứ tìm ở thời gian gần đây làm gì? ông hãy tìm trong khoảng ít nhất mười năm trước xem sao.

Hoa Minh sốt ruột đến tìm giúp ông ta, không lâu sau đã tìm thấy, Đường trưởng thôn khẽ nói:

- Đích thị đây rồi, Tháng 8 năm Hoảng trị thứ 16, người chết họ Lý tên Suy, tuổi trạc tứ tuần, bị bệnh mà chết ngụ tại nhà số 3 phía tây ngõ Thạch Lão Nương phường Minh Ngọc trong kinh thành, đóng một trăm lượng bạc để hàng năm chúng ta chăm nom mộ phần đốt tiền vàng hương khói v. v., còn một ngôi.

Đường trưởng lão lại tìm tiếp và báo rằng:

- Ngôi mộ kia chôn được hai mươi năm rồi, họ Lưu, bị chết do trên đường đi làm ăn gặp cướp, vợ y chôn y ngay tại đây nói rằng khi nào có tiền sẽ về đây chuyển mộ y đi, nhưng từ đó đến nay không thấy quay lại xem chừng là không thể quay lại đây rồi.

- Người họ Lý kia có đúng là bị bệnh chết không? Đoàn Phi hỏi.

Đường trưởng thôn đáp:

- Bẩm đại nhân, ở trong sổ này viết như vậy. Thưa đại nhân mười mấy năm trước là do lão Yêm làm trưởng thôn, đáng tiếc là ông ta đã mất cách đây vài năm rồi nếu không ông ta có thể làm rõ những khúc mắc của đại nhân.

Đoàn Phi nói với Hoa Minh rằng:

- Nhà số 3 phía tây ngõ Thạch Lão Nương phường Minh Ngọc, Họ Lý Hoa Minh các người hãy nhớ kỹ số nhà trên ngày mai sau khi về thành hãy đến đó kiểm tra cho ta.

Hoa Minh nghĩ ngợi một lúc rồi đáp:

- Bẩm đại nhân, ở đây có điều không gì đó bất thường, người có thể sống ở phường Minh Ngọc đều là những nhà khá giả, nhà nào cũng có một khu mộ riêng. Một người quan trọng trong nhà chết họ sẽ chôn ngay trong khu mộ đó, nô bộc trong nhà chết nếu có quan hệ tốt với chủ nhân đa số cũng được chôn ngay tại khu mộ đó, nếu không cũng được người nhà đón về chôn cất. Thân thể của người họ Lý này e rằng có phần phức tạp.

Đoàn Phi thoáng suy nghĩ rồi nở một nụ cười khó hiểu mà rằng:

- Bây giờ ngồi đây mà đoán mò cũng vô ích, ngày mai về đến kinh thành mọi việc sẽ sang tỏ ngay thôi. Được rồi, trưởng thôn bản quan đã biết được những điều cần biết rồi, bây giờ mọi người đều bụng đói còn cào rồi, không

biết trong thôn của ông có món gì ngon ngon để ăn không? Ông yên tâm bản quan sẽ trả ông tiền tuyệt đối ta không ăn không của ông đâu.

Đường trưởng thôn vội vàng nói:

- Tiểu nhân không dám, không dám, tiểu lão nhân đã chuẩn bị sẵn cơm chiều cho đại nhân, xin đại nhân chờ một chút ạ.

Thôn nhỏ này cũng không có món gì là đặc biệt cả, cũng chỉ là gà vịt thịt cá, nhưng do gà vịt mới thịt xong nên vừa tươi vừa ngon, hơn nữa mọi người cũng mệt cả buổi chiều nên ăn rất ngon miệng.

Trưởng thôn sắp xếp ọi người nghỉ tạm tại một hộ khá giả sung túc, Đoàn Phi cũng không có gì cần dặn dò nên mọi người đều đi nghỉ luôn.

Canh hai hôm đó, có một người đẩy cửa phòng bên trong khu nhà bước ra, y vươn vai một cái rồi đi về nhà vệ sinh ở phía đông khu nhà, sau khi đi vệ sinh xong hẳn ta không trở về phòng ngủ ngay mà còn nhìn trước ngó sau một hồi. Đêm nay không có người trực đêm, mọi người đang ngủ rất say tiếng ngáy vang dền trong khu nhà giữa và nhà bên, y di chuyển đến chỗ tối trước phòng để củi, y vạch áo sờ vào trong bụng lôi ra một cái hộp nhỏ và lấy một con bồ câu đưa thư và buộc một vật nhỏ vào chân con chim. Chuẩn bị thả con chim, y bỗng do dự nên thả hay không? Hai ý nghĩ đó cứ giằng co trong đầu, tay y run lên, các khớp xương cứng lại, con bồ câu đưa thư đang nằm yên bỗng giãy dụa lên vì bị y xiết chặt trong ta giật thót mình kinh hãi, sau đó y quyết định, rút con dao găm đeo bên hông ra giết luôn con chim. Sau khi giết chết con chim y ngồi phệt xuống, miệng thở phì phò nhưng trên mặt lại lộ rõ vẻ vui mừng.

Bộp bộp bộp

Đột nhiên có tiếng vỗ tay khiến y hoảng sợ, y bò lên ngồi xổm trên đất, mắt nhìn về phía nhà giữa, chỉ thấy cửa nhà giữa đang mở có một người bước ra, ánh trăng soi tỏ khuôn mặt anh tuấn rạng ngời. Đoàn Phi tươi cười

đi về phía phòng củi chỗ tên kia đang ngồi, Hoa Minh nhảy từ trên tường bao xuống mà rằng:

- Đại nhân cẩn thận!

Tên này nhìn thấy Đoàn Phi liền hiểu ngay những việc mình vừa làm thật nực cười giống như lừa mình dối người vậ thả dao găm rơi xuống đất bước lên trước hai bước, y quỳ sụp xuống không dám hé răng nửa lời bò đến chỗ Đoàn Phi dập đầu liên hồi. Đoàn Phi gạt Hoa Minh ra tiến lên phía trước đỡ y lên mà rằng:

- Con hư biết nghĩ còn quý hơn vàng, ta thấy rất hài lòng khi người biết dừng cương trước vực, không khóc nữa, nam tử hán đại trượng phu rơi máu chứ không rơi lệ, biết lỗi sửa lỗi khóc cái nỗi gì?

Tên kia òa khóc bò tới ôm chân Đoàn Phi, vừa khóc vừa nói:

- Phi ca, đệ có lỗi với huynh, huynh hãy phạt đệ đi.

- Xuyt

Đoàn Phi bịt miệng y lại nói:

- Nói nhỏ thôi, chuyện tối hôm nay ngoài ta và Hoa Minh ra sẽ không ai được biết. Còn người muốn ta phạt thì có khó gì? Sáng sớm mai hãy chạy mười vòng quanh bãi tha ma cho ta.

Hoa Minh nghi hoặc nói:

- Đại nhân, phạt như vậy chẳng phải là quá nhẹ sao? Nếu như bị bắt ở chỗ Cẩm Y Vệ chúng ta, y nếu không bị lột da thì cũng bị đánh gãy tay chân, cắt lưỡi khiến hắn không thể làm gian tế được nữa!

- Điều này cũng không nên trách hắn, ngày ta còn ở trấn Hải An, Hải công công cũng đã từng lôi kéo ta, ta thiếu chút nữa đã bị không giữ được

mình. Ngày đó vị thế của chúng ta còn thấp, đó cũng là điều vạn bất đắc dĩ mà thôi, người cũng không cần phải tự trách mình nữa mau đứng dậy đi.

Đoàn Phi nói. Tên kia đập đầu vào cái rồi đứng phắt lên thưa rằng:

- Đa tạ đại nhân khoan dung, xin thiên địa quỷ thần chứng giám, tiểu nhân cam tâm chịu phạt, từ nay về sau tiểu nhân sẽ không bao giờ dám làm những điều ngu xuẩn đó nữa nếu không sẽ chết không nhắm mắt!

- Hà tất phải như thế, tất cả mọi người đều là huynh đệ, hơn nữa người cũng chưa phạm phải sai lầm gì lớn lao.

Đoàn Phi an ủi y

- Chuyện này từ nay về sau ai cũng không được nhắc đến nữa, mọi người về phòng ngủ cả đi.

Tên kia bèn nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân nào dám ngủ, tiểu nhân đi nhận hình phạt ngay bây giờ, Tiểu nhân sẽ không ngừng chạy nếu cái chân này chưa mỏi gãy đi ...

..

Thanks

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Gia Pháp Vương Pháp

Tuần Thứ Đại Minh

Tác Giả: Thần Đăng

Quyển 3: Tuần thứ Giang Nam

Chương 273: Gia pháp vương pháp

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm by conem_bendoianh

Người nọ xoay người bỏ chạy, Đoàn Phi nhìn bóng lưng của hắn, khẽ thở dài một hơi, Hoa Minh hỏi:

- Đại nhân, có cần tiểu nhân đi theo dõi hắn không?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Không cần, ta tin tưởng hắn, hi vọng hắn cũng đáng để ta tin tưởng, đêm nay không có chuyện gì, về ngủ sớm thôi, ngày mai còn nhiều việc mệt hơn!

Hoa Minh lại nói:

- Tiểu nhân vẫn có chút không yên tâm, tiểu nhân phải đi theo dõi hắn, đại nhân nghỉ ngơi sớm đi!

Đoàn Phi gật gật đầu, Hoa Minh nhảy lên, xoay người trong không trung, chân chạm nhẹ vào đầu tường, trong nháy mắt đã biến mất vào đêm đen. Đoàn Phi thở dài, quay về phòng đi ngủ, từ đêm hôm qua sau khi vua Chính Đức thuận miệng nhắc tới chuyện thu nạp Triệu Hiểu Xuân ở Tô Châu, Đoàn Phi lưỡng như kim chích, đứng ngồi không yên, biết Triệu Hiểu Xuân là hung thủ không có mấy người, tất cả đều là tâm phúc của hắn, là ai đã tiết lộ bí mật này?

Vấn đề này thật ra rất đơn giản, Đoàn Phi nghĩ không lâu đã có mục tiêu. Có được sự tín nhiệm của hắn, hơn nữa lại có liên quan đến Đông Xưởng, người như thế không nhiều. Người đó rốt cuộc là ai mà thoát ẩn thoát hiện? Đoàn Phi cũng không lập tức đi kinh động đến hắn, mà luôn chờ cơ hội ải đến lúc vừa rồi, nếu bồ câu đưa thư được thả ra, Đoàn Phi tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng tha cho hắn, may mà hắn biết dừng cương trước vực thẳm, Đoàn Phi cũng có lý do để tha cho hắn. Dù sao đã theo mình lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, cho hắn một cơ hội đi, điều đáng tiếc nhất là, con chim bồ câu kia đã chết rồi ...

Sáng sớm, Đoàn Phi tỉnh lại, vẫn ở trên giường luyện công như cũ, lúc đi ra ngoài hoạt động thân thể mới phát hiện đám người Thạch Bàn chẳng còn ai. Đoàn Phi tìm một Cẩm Y Vệ đến hỏi, mới biết bọn họ đã đi luyện công buổi sáng rồi, hơn nữa nội dung luyện công là chạy bộ vòng quanh bãi tha ma! Đoàn Phi không kìm nổi cười, đây chỉ là sự trùng hợp hay ba người kia cố ý? Đoàn Phi không rõ, cũng không muốn tìm hiểu sâu, sau này hắn sẽ chú ý nhiều hơn tình hình của những người xung quanh mình, hi vọng sẽ không xảy ra chuyện như thế này một lần nữa.

Đoàn Phi luyện quyền cước, sau đó phái người đi gọi đám Thạch Bàn trở về, ăn xong bữa sáng, Đoàn Phi để Sử Vũ Phong đi kết toán chi tiêu hai ngày nay với Đường thôn trưởng. Nói thế nào Đường thôn trưởng cũng không chịu nhận tiền, Đoàn Phi dặn Sử Vũ Phong cứ để lại mười lượng bạc, sau đó, mọi người hò hét gọi nhau đi. Đoàn Phi đi vào cổng thành, rồi

chạy thẳng đến ngõ nhỏ có Minh Ngọc Phường của Thạch lão nương, lúc đếm đến căn nhà thứ ba từ Tây sang Đông, thì thấy đèn lồng trên cao có viết chữ Lý, Đoàn Phi thoáng ra hiệu, Hoa Minh lập tức đi đến gõ cửa gọi:

- Mở cửa mở cửa, Khâm Sai đại nhân đến tra án!

Cửa lớn vẫn đóng chặt, cửa nhỏ bên cạnh mở ra, một gia đình đi ra hỏi:

- Khâm Sai ở đâu ra, tra án cái gì chứ?

Hoa Minh nắm lấy cổ áo hăn, quát:

- Mau mở cửa lớn ra cho ta, gọi lão gia người ra nghênh đón đại nhân nhà chúng ta vào, dám kì kèo kéo dài thời gian, sẽ bắt người cho Cẩm Y Vệ đưa vào ngục đấy!

Tên gia đình họ mới nhìn rõ quần áo của người vừa tới, hăn hoảng sợ vội nói:

- Tiểu nhân sẽ đi thông báo cho lão gia ngay, tiểu nhân vừa rồi không nhìn rõ, tướng quân đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân một lần!

Hoa Minh hừ một tiếng, buông tay ra, gia đình kia chạy như bay vào trong, hét lớn:

- Người đâu, người đâu, mau ra nghênh đón Khâm Sai đại nhân ... !

Qua một lát, Đoàn Phi được chủ nhân Lý gia Lý Ninh Viễn tôn như thượng khách mời vào phòng khách lớn, cẩn thận tỉ mỉ hỏi:

- Đại nhân, nhà chúng tiểu nhân không xảy ra chuyện gì chứ ạ?

Đoàn Phi khẽ mỉm cười, nói:

- Lý lão gia không cần lo lắng, hôm nay bốn quan đến nhà người chỉ muốn hỏi một chuyện, đồng thời thông báo với người một tin. Lý lão gia có người thân thích nào tên là Lý Thôi không?

Lý Ninh Viễn thần sắc đột nhiên biến đổi, hắn nói:

- Đại nhân, tiểu nhân có biết một người tên là Lý Thôi, nhưng hắn đã chết từ mười mấy năm trước rồi, chẳng lẽ có người mạo danh Lý Thôi để phạm tội sao?

Đoàn Phi không để ý tới câu hỏi lại của hắn, tiếp tục truy hỏi:

- Lý Thôi này cao bao nhiêu, dáng người thế nào?

Lý Ninh Viễn nhớ lại một chút:

- Ước chừng cao năm thước, không quá tráng kiện cũng không quá gầy, dáng người cũng bình thường.

Đoàn Phi lại hỏi:

- Trên người hắn có đặc trưng gì không? Có từng bị vết thương nào nghiêm trọng không?

Lý Ninh Viễn nói:

- Đại nhân, khi còn trẻ hắn rất hiếu chiến, trên chân từng có một vết thương, bị người khác chém vào cẳng chân, những chỗ khác hình như không có vết thương nào!

Đoàn Phi cơ bản xác định được thân phận của bộ xương kia, hắn giọng điệu có chút thay đổi, đột nhiên hỏi:

- Lý Thôi làm sao mà chết?

Lý Ninh Viễn do dự một chút, Đoàn Phi nhìn chăm chú vào mắt hắn, Lý Ninh Viễn hơi cúi đầu, tránh ánh mắt của Đoàn Phi, nói:

- Đại nhân, hắn bị bệnh mà chết!

- Nói bậy!

Đoàn Phi vỗ mạnh bànquát:

- Rõ ràng sau khi bị thương, hắn không được chữa trị cẩn thận, bị bệnh mà chết, cái này không phải là bệnh chết mà là bị thương mà chết, nói, ai là hung thủ đã dả thương Lý Thôi?

- Ta!

Một lão phu nhân chống quải trượng run rẩy đi đến, Lý Ninh viễn vội vàng đứng dậy, nói:

- Mẫu thân, sao người lại tới đây?

Lão phu nhân nói:

- Ta nghe nói trong nhà có khách quý tới, nên mới đặc biệt ra xem xem, không ngờ Khâm Sai đại nhân lại vì Lý Thôi tên vô lại ấy mà tới, Khâm Sai đại nhân, lão thân sức khỏe không tốt, có chỗ nào thất lễ mong đại nhân lượng thứ!

Lão phu nhân đâu chỉ thất lễ, quả thực là quá kiêu căng rồi, đôi lông mày rậm của Hoa Minh dựng lên, đang muốn phát hỏa, Đoàn Phi đã khoát khoát tay, cười nói:

- Lão nhân gia không cần đa lễ, vừa rồi lão nhân gia có nói là bà đã đánh bị thương Lý Thôi, không biết là đích thân đánh hay là gọi người bên cạnh đánh?

Lão phu nhân được Lý Ninh Viễn dìu đỡ ngồi xuống ghế đối diện với Đoàn Phi, bà thản nhiên đáp:

- Mười năm trước sức khỏe của lão thân không kém như thế này, có điều cũng không đáng để đích thân ta động thủ, tên vô lại đó là ta ra lệnh cho người khác đánh, đại nhân đột nhiên tới nhà ta, hỏi chuyện của mười mấy năm trước, không biết là vì cớ gì?

Đoàn Phi hỏi một đặng trả lời một nẻo:

- Lão phu nhân, hiện giờ bốn quan đang xử một vụ án liên quan đến mạng người, bà đừng nên hỏi lại ta thì tốt hơn, đợi ta hỏi xong, bà sẽ rõ là vì sao, lão phu nhân, tại sao bà lại lệnh cho hạ nhân đả thương Lý Thôi?

Lão phu nhân quả nhẹ trọng, nói:

- Khâm Sai đại nhân chẳng lẽ muốn điều tra nguyên nhân cái chết của hãn, bắt lão thân hỏi tội hay sao? Lão thân từng tuổi này rồi, không sợ ăn ngay nói thật, Lý Thôi là con của bà tư của phụ thân Ninh Viễn. Cái thằng ăn chơi đàn đúm đó từ khi sinh ra ta đã biết nó là một tai họa, càng lớn càng không có tiến bộ, năm đó nó đã vô pháp vô thiên rồi, liên tiếp làm ấy nữ tử không sạch sẽ có bầu, rồi thối nát đi đánh bạc thua luôn phần tiền cha nó để lại, ngày nào cũng say rượu gây sự, người tới nhà ồn ào ầm ỹ, nếu không phải ta dùng gia pháp dạy dỗ nó một trận, còn không biết nó còn phá đến bao giờ?

Đoàn Phi cười lạnh nói:

- Lão phu nhân có gia pháp thật lợi hại, bà lạm dụng hình phạt, giết người bừa bãi, lão phu nhân chẳng lẽ không biết trên thế gian còn có cái gọi là vương pháp sao?

..

Thanks

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Hậu Viện Ở Hào Môn

Lão phu nhân quăng cho Đoàn Phi một cái nhìn khinh miệt, nói:

- Đại nhân năm nay mới được bao nhiêu tuổi? Lão bà ta năm nay đã chín mươi sáu tuổi rồi, chuyện gì trên thế gian mà chưa gặp qua? Đại nhân không cần dọa ta, tuổi hơn tám mươi không dùng hình, nói đi, rốt cuộc đại nhân muốn thế nào? Hơn mười năm nay không ai dám nhắc đến cái tên này trước mặt ta rồi, đại nhân nghe được chuyện của hãn tử đâu, cố ý đến đây rửa oan cho hãn sao?

Đoàn Phi nói:

- Lão phu nhân, không phải bốn quan vô sự đến nhà kiểm chuyện quấy rầy, bốn quan phụng chỉ tra một vụ án khác, nhưng mà tra tới tra lui lại tra đến Lý Thôi, hài cốt của Lý Thôi không ngờ lại xuất hiện tại phủ của Chỉ Huy Sứ Cấm Y Vệ Hạng Hào đại nhân ...

Lão phu nhân chột kinh hô:

- Lại có chuyện như thế? Đại nhân không có nhầm chứ? Điều này làm sao có thể?

Đoàn Phi nhàn nhạt nói:

- Lão phu nhân có biết ta vừa từ Đầm Ngọc Uyên ngoài thành Tây trở về không? Ta chính là từ lão thôn trưởng của Thôn Ngọc Lan tra đến địa chỉ Lý gia các người, khoảng một tháng trước, có một đám người đi Đầm Ngọc

Uyên đào hài cốt của Lý Thôi lên, đến chôn trong nhà Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Hạng Hào. nguồn

Thần sắc lão phu nhân lúc thì kinh hãi khi thì nghi hoặc nói:

- Đại nhân đã tra đến Thôn Ngọc Lan và Đầm Ngọc Uyên, nghĩ đến là không sai, nhưng mà ... Tại sao hài cốt của Lý Thôi bị người ta đào ra chôn ở chỗ khác?

Đoàn Phi nói:

- Điều này tự nhiên là có nguyên do, lão phu nhân, từ cách bà chôn cất Lý Thôi, những người có thể suy đoán vị trí mộ địa ắt hẳn không nhiều, lão phu nhân có nhớ được tên của những người đó không?

Lão phu nhân quả quyết nói:

- Đương nhiên nhớ, Ninh Viễn, đi gọi Lý Cẩm, Lý Tường, Lý Nhân, Lý Nghĩa ra đây cho ta!

Lý Ninh Viễn vội vàng chạy đi kêu người, lão phu nhân nói với Đoàn Phi:

- Đại nhân, lúc đầu biết chuyện này chỉ có tám chín người, những năm này lớp thì đã chết, lớp bỏ đi, chỉ còn lại bốn gia nhân còn tại phủ, chuyện này ngay cả Ninh Viễn cũng không biết, ai ...

Lão phu nhân than thở còn chưa dứt, một trận huyên náo từ hậu viện truyền tới, có người to tiếng nói:

- Để ta qua đó, buông ra để ta vào, lão tiện nhân, bà không dám gặp ta sao? Đại nhân, Khâm Sai đại nhân, tiểu nhân có thiên đại oan tình, đại nhân phải phân xử cho tiểu nhân ah!

Nghe được những lời này, thần sắc của lão phu nhân tức thì liền biến đổi, bà ta cười lạnh mắng rằng:

- Tiểu tiện nhân, người thật cũng biết chọn giờ.

Lão phu nhân quát to:

- Để bà ta qua đây!

Một người đàn bà tóc cũng hoa râm giống vậy, đầu tóc bù xù ngã nghiêng xông vào, theo bên cạnh bà ta còn có một nha hoàn xem ra cũng đã hơn năm mươi tuổi, người đàn bà kia phốc đến trước mặt Đoàn Phi, ồ ồ khóc to rằng:

- Đại nhân à, Thôi nhi của ta chết thật oan uổng ah, chính là bà ta, chính là con mụ ngang ngược này, là bà ta mang con ta đang sống sờ sờ đem đánh cho đến chết ah!

Đoàn Phi liền hỏi:

- Bà là mẹ ruột của Lý Thôi? Cũng chính là tứ phu nhân mà vừa rồi lão phu nhân nhắc đến?

Tứ phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không sai, chính là lão thân, đại nhân ah, con trai lão Lý Thôi chính là bị mụ tiện nhân này đánh chết, đại nhân phải phân xử cho lão ah! Bà ta giam lão hơn mười năm, hôm nay lão mới thấy được trời xanh, thanh thiên đại lão gia ah, người nhất định phải phân xử cho lão ah!

Tứ phu nhân bùm bùm bùm đập đầu, chỉ trong chốc lát trên nền nhà liền xuất hiện một vũng máu, Đoàn Phi vội nói:

- Xin tứ phu nhân đứng dậy, bốn quan chính là vì chuyện này mà đến, tự nhiên sẽ tra xét rõ ràng minh bạch, tứ phu nhân xin hãy đứng lên.

Trong mắt tứ phu nhân thoáng hiện một tia cuồng hỉ, bà ta không thể nào tin được nói:

- Đại nhân là vì con tôi mà đến sao? Nó vẫn còn sống sao?

Đoàn Phi lắc đầu an ủi rằng:

- Tứ phu nhân, người chết không thể sống lại, sự tình đã qua đi hơn mười năm, chuyện cũ đã rồi, hay là không cần chấp nhất tốt hơn, lão phu nhân, vừa rồi bà nói mười năm trước chấp hành gia pháp mang Lý Thôi đánh ột trận, sau đó không lâu hẳn liền không thể chữa mà chết đi, đúng không?

Lão phu nhân hừm một tiếng, nói:

- Lão thân kêu người đánh hấn, nhưng lão thân chấp hành gia pháp mấy chục năm rồi, chưa từng đánh chết người, sau chuyện đó ta còn mời đại phu trị liệu cho hấn, ai biết Lý Thôi phải chăng có mang bệnh kín gì đó, thế mà cứ như vậy mà chết đi.

Tứ phu nhân the thé gào thét xông về phía bà ta, mồm mắng to:

- Ai biết được trong lòng mụ nghĩ gì? Nói không chừng mụ hạ độc trong thuốc của nó, ta vật chết người con mụ đê tiện, già mà không chết kia.

Gia đình trong Lý phủ kéo hai người ra, trong nhà lão phu nhân nắm quyền to trong tay, bọn hấn hiển nhiên không quá khách sáo với tứ phu nhân, tứ phu nhân bị bọn họ đẩy ngã nhào xuống đất, kêu trời kêu đất ồ ồ khóc to. Ánh mắt Đoàn Phi xuất thần nhìn tùy thân nha hoàn mà tứ phu nhân dẫn theo, bà ta thế nhưng động cũng không động lấy một chút, thần sắc thờ ơ, không có một chút nào ý tứ tiến lên chăm lo cho tứ phu nhân, lẽ nào lão phu nhân ngay cả nha hoàn bên cạnh tứ phu nhân cũng không chế được sao?

Lý Ninh Viễn hồi hả quay trở lại, phía sau dẫn theo bốn gia nhân, Lý Ninh Viễn thi lễ với Đoàn Phi rằng:

- Đại nhân, Lý Cảm, Lý Tường, Lý Nhân, Lý Nghĩa đều đã đưa đến.

Đoàn Phi nhìn về phía bốn gã gia nhân kia, bốn gã gia đình này cũng có năm sáu mươi tuổi, thấy Khâm Sai đại nhân nhìn qua đây, bọn họ rồi rít cúi gằm mặt xuống, không dám đối mặt. Đoàn Phi giọng lạnh lùng hỏi:

- Bốn người các người có từng tiết lộ cho người khác nơi mai táng Lý Thôi không?

Bốn lão gia đình đồng loạt lắc đầu, đang nằm rạp trên mặt đất tứ phu nhân tiếng khóc chợt dừng, bà ta lồm cồm bò dậy, tự dưng vui mừng reo:

- Đại nhân, người biết con tôi chôn ở chỗ nào sao?

Nhìn bà ta với vẻ mặt vui mừng cùng dáng dấp già nua đó, trong lòng Đoàn Phi không khỏi chua xót, là một người mẹ, thế mà không biết con trai mình sau khi chết được chôn cất nơi nào, vị lão phu nhân kia làm cũng thật quá đáng. Đoàn Phi an ủi rằng:

- Tứ phu nhân, bà không nên gấp gáp, chuyện này bốn quan sẽ có lời giải thích hợp lý cho bà, người đâu, mang ghế cho tứ phu nhân ngồi ...

Ánh mắt Đoàn Phi hướng về phía bốn lão kia, bỗng nhiên quát:

- Hiện giờ trong Lý phủ trừ lão phu nhân ra chỉ có bốn người các người biết nơi chôn xác Lý Thôi, nếu không phải các người tiết lộ, ai biết chôn ở đâu? Nhanh thành thật khai rõ, không nên ép ta tống các người vào nhà lao của Cẩm Y vệ!

Bốn lão gia đình hốt hoảng một hồi, trong đó một lão bỗng nói:

- Đại nhân, biết nơi chôn cất Lý Thôi không chỉ có bốn người chúng tôi, còn có một người, mặc dù lão đã rời khỏi Lý Phủ, nhưng còn sinh sống ở trong kinh thành, đại nhân sao không tìm lão hỏi một chút, tiểu nhân đích xác không có tiết lộ bí mật này ah.

Đoàn Phi ngạc nhiên nói:

- Ồ? Còn có ai biết bí mật này? Nói mau! Gia đình nọ nói:

- Đại nhân, người đó tên Lý Toàn, giờ trú tại ngõ Dương Phòng phía Bắc Hồng Thiện Tự.

- Lý Toàn!

Lão phu nhân và tứ phu nhân đều buột miệng kinh hô lên, ánh mắt Đoàn Phi chợt chuyển, nói với Hoa Minh:

- Hoa Minh, mang lão đi nhận người, lập tức mang lão Lý Toàn kia về đây xét hỏi.

- Vâng, đại nhân!

Hoa Minh chỉ Tiêu Húc Tiêu Dương hai huynh đệ, đi bắt một lão gia đình nho nhỏ, có hai đại cao thủ này đủ rồi, Hoa Minh thân mang trọng trách, không thể tùy tiện rời khỏi Đoàn Phi. Đoàn Phi quay đầu lại hỏi lão phu nhân:

- Lão Lý Toàn này có chỗ nào đặc biệt kỳ lạ? Tại sao lão phu nhân cùng tứ phu nhân sau khi nghe đến tên của lão đều bật thốt kinh hô lên vậy?

Lão phu nhân lúng túng nói:

- Lão thân chỉ là không nghĩ tới lão còn sống mà thôi, từ hơn mười năm trước đây, lão Lý Toàn này tự động rời khỏi Lý gia, lão thân cũng là rất lâu không có nghe qua tên của lão rồi.

Rất hiển nhiên, vị lão phu nhân này đây đang nói dối ...

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng
www.dtv-ebook.com

Chương 275

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Ác Nô Hoành Hành

Bên nguồn không có chương 275

- Bà ta nói bậy, đại nhân!

Tứ phu nhân phản bác:

- Đại nhân, lúc đầu là bà ta đã lệnh cho Lý Toàn đánh bị thương Thôi nhi. Trong nhà, Lý Toàn cực kỳ ương ngạnh, đều là bà ta giật dây sau lưng. Đại nhân, cái chết của Thôi nhi, con người hèn hạ này là chủ mưu, Lý Toàn là đồng lõa, đại nhân nhất định phải trị tội bà ta, báo thù cho đứa con mệnh khổ của lão! truyện copy từ

Đoàn Phi nói:

- Án của Lý Toàn bốn quan sẽ điều tra cho ra ngọn ngành, Tứ phu nhân xin đừng vội. Ba người không còn lời khác để nói sao?

Đoàn Phi nhìn về phía ba gia đình của Lý phủ, bọn họ đều lắc đầu, Đoàn Phi nói được, rồi đột nhiên nói:

- Lời của các người không thật, bốn quan sẽ giao các người cho Cẩm Y Vệ thẩm vấn kỹ càng, người đâu ... !

- Đại nhân xin tha mạng!

Bốn gia đình kia sợ tới mức ngã quỵ xuống đất, kêu lên:

- Đại nhân, chuyện Lý Toàn làm không liên quan đến chúng tiểu nhân, chúng tiểu nhân cũng là bị ép buộc mà thôi!

Đoàn Phi nhướn mày quát:

- Chuyện này là sao? Các người còn không thành thật khai báo!

Bốn người kia đang muốn nói, lão phu nhân đã bất ngờ quát lên:

- Im miệng!

Ánh mắt không hề trốn tránh Đoàn Phi, nói:

- Đại nhân, chuyện liên quan đến thanh danh của Lý gia, xin đại nhân cho người lui xuống, lão thân sẽ nói hết tất cả với đại nhân!

- Thanh danh? Lý gia còn thanh danh sao? Ha ha ha ...

Nha đầu đứng bên cạnh Lý phu nhân đột nhiên cười điên dại. Lão phu nhân giận tím mặt:

- Tào Phương, người nói vậy là ý gì?

Tứ phu nhân lo lắng cầm lấy tay Tào Phương, Tào Phương ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Ở trong mắt ta, Lý gia chính là một hố phân không người nổi, Lý Toàn mới là chủ nhân thực sự của cái nhà này, ngoài mấy lão bà mà Lý Toàn không thèm để mắt như các người, còn những nữ tử có chút tư sắc trong Lý gia ai mà thoát được lòng bàn tay của hắn?

- Câm mồm!

Lão phu nhân và Lý Ninh Viễn đều tức giận quát lên, mấy tên gia đình đang muốn bước lên ngăn cản, Hoa Minh đã đặt tay vào thanh đao, đứng

bên cạnh Tào Phương, Tào Phương hét to:

- Lý Ninh Viễn, người đừng nói người không biết, đại thiếu gia không giống người một chút nào, cái mũi, cái mắt, đôi lông mày, cái miệng đều rất giống với Lý Toàn, đúng là ông trời báo ứng, năm đó khi người làm nhục ta, người có nghĩ tới báo ứng ngày hôm nay không?

- Câm miệng!

Lý Ninh Viễn giống như già đi hơn mười tuổi, vô lực lùi lại hai bước, nếu không có gia đình đỡ, đã ngã bệt xuống đất rồi! Tào Phương tiếp tục hét to:

- Đại phu nhân, bà đã già, nhan sắc không còn, tự nhiên Lý Toàn sẽ không coi trọng bà nữa, nhưng hai đứa con gái của bà sao thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Có rất nhiều người không biết năm đó vì sao bà lại tùy tiện chọn một nhà nào đó rồi gả chúng đi, nhưng ta lại biết rất rõ ràng, bọn họ sớm đã bị Lý Toàn chơi đùa rồi, cũng không thể gả cho nhà môn đăng hộ đối, tất nhiên chỉ có thể tùy tiện gả đi mà thôi.

Sắc mặt lão phu nhân trắng bệch, Tào Phương cười khanh khách, nói với Đoàn Phi đang đứng xem kịch rằng:

- Đại nhân, có những lời ta giữ trong lòng đã nhiều năm nay, hôm nay mới nói ra, vẻ mặt khó tránh có chút điên điên, xin đại nhân lượng thứ, nhiều năm nay ta vẫn luôn giả ngây giả ngô, lặng lẽ nhìn mọi chuyện, đại nhân muốn biết chuyện gì xin cứ hỏi ta!

Đoàn Phi đặt chén trà xuống, hỏi:

- Người là vợ của Lý Thôi?

Tào Phương gật gật đầu nói:

- Tuy Lý Thôi cũng chẳng phải tên tốt lành gì, lúc đầu hấn cũng là dùng bạo lực mới có được ta, nhưng nữ tử xuất giá tòng phu, hấn dù sao cũng còn chút lương tâm, so với những kẻ khác trong Lý gia, hấn còn tốt gấp vạn lần, nếu đại nhân đã hỏi đến, không sai, ta chính là góa phụ của Lý Thôi!

Đoàn Phi nhú mày, dẫn đo hỏi:

- Lý Toàn chẳng qua chỉ là một gia đình nho nhỏ, hấn ở Lý Gia sao có thể gây sóng gió to lớn như thế? Các người vì sao không báo quan bắt tên ác nô này lại?

Tào Phương cười khố nói:

- Đại nhân có điều không biết, Lý Toàn có một huynh trưởng, từ nhỏ được gia đình đưa vào hoàng cung làm thái giám, Lý Toàn thì được đưa vào Lý gia làm nô bộc, huynh trưởng của Lý Toàn ở trong cung dần dần thăng tiến, vào Đông Xưởng làm tới Lý Hình Bách Hộ, hai huynh đệ họ không biết làm sao lại tìm được nhau, Lý Toàn có ca ca cường thế như vậy, tự nhiên sẽ không coi người của Lý gia ra gì, ở Lý gia mặc ý làm càn, không ai dám quản, cho dù Lưu Cần sụp đổ, Nội Xưởng đóng cửa, lúc Đông Xưởng đại thanh tẩy, Lý Toàn bị đuổi ra khỏi Lý gia, vì thanh danh của Lý gia, cũng không có ai nguyện đến nha môn cáo hấn!

- Thì ra là thế, bốn quan cuối cùng cũng hiểu!

Đoàn Phi chuyển đề tài câu chuyện hỏi:

- Lúc đầu khi lão phu nhân dùng gia pháp trừng trị Lý Thôi, người có ở đó không?

Tào Phương cười lạnh một tiếng, nói:

- Đương nhiên có, đại phu nhân làm sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tất nhiên là muốn tất cả mọi người ở đó để thưởng thức rồi!

Đoàn Phi nói:

- Không biết Đại phu nhân đã dùng hình phạt gì với Lý Thôi. Người còn nhớ không?

Tào Phương không chút do dự nói:

- Trước mặt mọi người đánh hai mươi roi!

Đoàn Phi kinh ngạc:

- Đánh liền hai mươi roi?

Tào Phương nói:

- Đại nhân không nên coi thường hai mươi roi này, roi gia pháp của Lý gia là đặc chế, một roi có thể đánh bong da tróc thịt một người, huống hồ Lý Toàn mượn việc công trả thù tư nên đánh rất mạnh, Lý Thôi bị đánh cho ngất mấy lần, rồi lại bị tạt nước lạnh cho tỉnh, đại phu nhân và Lý Toàn giống như là muốn đánh chết Lý Thôi mới dừng!

- Người nói bậy! Ta còn hoài nghi Lý Thôi là do con tiện nhân người hại chết đấy!

Lão phu nhân mắng to. Đoàn Phi nhú mày nói:

- Khoan đã, khoan đã, lão phu nhân, bốn quan không hỏi bà, bà chớ nói chen vào, Tào Phương, người nói Lý Toàn mượn việc công trả thù tư, vậy là thế nào?

Tào Phương do dự một chút, nói:

- Đại nhân, cho đến ngày hôm nay ta cũng không có gì phải hổ thẹn, không sai, Lý Toàn từng có ý đồ phi lễ với ta, bị Lý Thôi nhìn thấy, Lý Thôi đánh hấn một trận, đây là lần duy nhất Lý Toàn làm chuyện xấu bị bắt

gặp, Lý Toàn ghi hận trong lòng, chính hắn đã thông qua đại ca mình điều tra ra những dấu vết làm việc xấu của Lý Thôi, rồi bẩm báo lại với đại phu nhân, Lý Thôi mới phải chịu gia pháp!

Đại phu nhân hừ một tiếng, Đoàn Phi không để ý tới bà ta, tiếp tục hỏi:

- Lý Thôi đánh cho Lý Toàn một trận? Lúc đó Lý Thôi có bị thương gì không? Hay có chỗ nào cảm thấy không khỏe không?

Tào Phương lắc đầu nói:

- Không có, Lý Thôi tráng kiện hơn Lý Toàn, hai ba đấm đã đánh ngã Lý Toàn, nếu ta không bước ra ngăn cản, Lý Toàn có lẽ đã bị đánh chết ngay tại chỗ rồi, hắn làm gì có khả năng phản kháng? Nếu ta sớm biết chuyện xảy ra sau này, hôm đó ta tuyệt đối sẽ không can ngăn, đáng tiếc bây giờ có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi!

Đại phu nhân cười lạnh nói:

- Lý Thôi chết, chẳng qua chỉ là chết một tên nghiệt chủng. Nếu Lý Toàn chết, thì cả Lý gia sẽ chịu tai họa, hôm đó người coi như là đối đầu rồi!

Tào Phương trả lời lại một cách mỉa mai, nói:

- Người mới là tên nghiệt chủng, Đại lão gia không giống lão lão gia một chút nào, mọi người sau lưng đều nói năm đó bà lén cùng với nam tử khác mới sinh ra thiếu gia trước tứ phu nhân, nếu không hôm nay bà đâu có được vị trí này, bà đã sớm bị đá ra khỏi Lý gia rồi bị bán vào Hồng lâu rồi!

Hai nữ nhân nhìn như sắp đánh nhau đến nơi, Đoàn Phi hét lớn một tiếng trấn trụ hai người lại, nói:

- Thật là kỳ lạ, Lý Toàn chẳng qua cũng chỉ là một tên vô lại, các người sợ hãi sợ đến muốn chết, bốn quan đường đường phụng chỉ Khâm Sai, bây

giờ còn tạm thời nằm trong tay Cẩm Y Vệ, các người lại dám cả gan hô to gọi nhỏ trước mặt bốn quan, thật là không thể tin được, các người cho là bốn quan dễ bắt nạt sao?

Các người còn cãi nhau, ta sẽ cho người vả miệng, sau đó sẽ bắt đến cho ngồi đại lao của Cẩm Y Vệ đấy!

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Giết Người Diệt Khẩu

Mọi người đều cảm như hén, lúc này mới nhớ tới thân phận thực sự của người thanh niên trước mặt, tuy ngữ khí vẫn ôn hòa, nhưng lúc ngài tức giận lại khiến cho người khác có cảm giác như lông ma trên người đều dựng đứng hết cả lên. Giọng điệu Đoàn Phi chậm lại, nói với Tào Phương:

- Tào Phương, người xác định khi Lý Thôi chịu gia pháp không có bất kỳ vết thương nào khác chứ?

Tào Phương nghĩ một lát, nói:

- Không có, những ngày đó thân thể của hắn rất tốt, trước khi đánh Lý Toàn còn đi tìm hoan lạc khắp nơi, sau khi đánh Lý Toàn hắn mới sợ hãi, trốn ở nhà mấy ngày không dám ra ngoài, nhưng ngày nào cũng rất khỏe mạnh, không thấy có gì không đúng cả!

Đoàn Phi cau mày nói:

- Hai mươi roi nhiều lắm cũng chỉ bong da tróc thịt, tuyệt đối sẽ không đánh chết được người đang sống sờ sờ. Nếu đã không phải là vết thương bị từ trước, chẳng lẽ là chuyện xảy ra sau đó? Tào Phương, người có nhớ sau khi bị đánh, bệnh tình của Lý Toàn thuyên giảm hay tăng lên? Hoặc là có một ngày nào đó chuyển biến bất ngờ không?

Tào Phương trong mắt lộ ra sự kinh ngạc nói:

- Đại nhân sao ngài biết được? Vết thương của hắn vốn dần dần khởi sắc, nhưng có một hôm đột nhiên xấu đi, hắn hôn mê bất tỉnh, lại không ngừng

nôn ra máu, đại phu tới khám cũng không nói ra được là làm sao, chỉ nói là ngoại thương dẫn đến xuất huyết trong ... sau đó cho hăn ít thuốc trị nội thương, kết quả, sau khi uống xong, không thấy hiệu quả, đợi đến trưa ngày thứ hai Lý Thôi đã không ổn rồi ...

Đoàn Phi nói:

- Trước khi thương thế của hăn biến chuyển xấu đi, người có từng rời xa hăn không? Vẫn luôn có người túc trực bên cạnh hầu hạ chứ?

Tào Phương quả quyết nói:

- Có, ta vẫn luôn hầu hạ bên cạnh hăn, hầu như chưa từng chớp mắt, còn có Tứ phu nhân và nha hoàn Tiểu Liễu, chúng ta thay phiên nhau hầu hạ hăn, nhưng mà ...

Tào Phương nhớ lại nói:

- Đêm hôm bệnh tình A Thôi chuyển xấu, có xảy ra một chuyện lạ, lúc canh một Tiểu Liên nên đến đổi ca, nhưng a hoàn đó không tới, mà ta bất giác thấy rất buồn ngủ, mãi đến canh ba mới đi đánh thức a hoàn đó, sáng sớm hôm sau a hoàn đó vẻ mặt kinh sợ chạy đến gọi ta, nói A Thôi không ổn rồi ...

Ánh mắt Đoàn Phi nhìn về phía bốn gia đình Lý phủ, hỏi:

- Đêm đó Lý phủ có người ngoài tới không? Hoặc có xảy ra chuyện kì quái nào không?

Mọi người đều đồng loạt lắc đầu, nói chuyện xảy ra quá lâu nên họ không nhớ gì cả, hơn mười năm rồi mà. Đoàn Phi cũng không ép buộc bọn họ, hăn ngẫm nghĩ, bây giờ chính hăn cũng không có gì cần hỏi nữa, liền vạch trần chân tướng sự việc:

- Lý Thôi không chết bởi gia pháp, mà là có người mưu sát, có lẽ chính vào cái đêm các người cho là có chuyện lạ xảy ra, nhân cơ hội các người đi ngủ, đã có người đến bên giường Lý Thôi, dùng một vật nặng nào đó hoặc thủ đoạn khác, đánh gãy xương sườn thứ ba của Lý Thôi, đó mới là nguyên nhân dẫn đến cái chết của hắn!

- Cái gì?

Tất cả những người Lý gia đang ở đây đều bật thốt kinh hô lên, Đoàn Phi nói:

- Xem ra Lý Toàn là người đáng nghi nhất, đợi bắt được hắn, chân tướng sẽ rõ ràng thôi!

Đại phu nhân hừ một tiếng, nói:

- Vẫn là đại nhân inh, lão đã nói mà, thân thể Lý Thôi còn rất khỏe, sao có thể mới đánh hai mươi roi đã chết, cái tên Lý Toàn đáng chết này, dám hại ta chịu oan khuất hơn mười năm nay.

- Oan khuất? Ta khinh, Thôi nhi cho dù không bị Lý Toàn hại chết, sớm muộn cũng sẽ bị chết trong tay bà!

Tứ phu nhân căm hận nói. Đoàn Phi nói:

- Đại phu nhân, tuy Lý Thôi không chết bởi tay bà, nhưng bà dung túng cho nô tài hoành hành, cũng có trách nhiệm trong cái chết của Lý Thôi, bốn quan phạt bà đích thân đi đưa thi thể Lý Thôi về đây, hậu táng ở trong mộ viên, đồng thời bồi thường cho Tứ phu nhân và Tào Phương mỗi người năm ngàn lượng, bà có đồng ý chịu phạt không?

- Đa tạ đại nhân khoan thứ, lão thân cam lòng chịu phạt! Lão phu nhân nói.

Tứ phu nhân và Tào Phương cũng không nhin được mà khóc lên, người chết không thể sống lại, Đoàn Phi có thể vì bọn họ làm được như vậy cũng là nhiều rồi! Đoàn Phi nhẹ lắc đầu, án của Lý Thôi trên cơ bản đã giải quyết được rồi, nhưng án về bộ xương trắng vẫn chưa kết thúc, mọi chuyện đành chờ bắt được Lý Toàn về rồi nói sau vậy. Lão phu nhân sai người đem đến một vạn lượng, đưa cho Tứ phu nhân và Tào Phương, sau đó định ngày đưa xương cốt Lý Thôi về, mấy nữ tử lui hết xuống, Lý Ninh Viễn theo bồi Đoàn Phi uống chén trà, rồi thấy Tiêu Dương chạy nhanh vào phòng khách, bẩm báo với Đoàn Phi:

- Đại nhân, không hay rồi, lúc chúng tiểu nhân tìm thấy Lý Toàn, hắn vừa uống rượu say, ngã vào con mương chết đuối rồi, đại ca tiểu nhân đang trông giữ thi thể, bảo tiểu nhân quay lại bẩm báo với đại nhân!

- Chết rồi?

Đoàn Phi vỗ án nói:

- Sớm không sớm, muộn không muộn, đúng lúc chúng ta điều tra đến hắn thì hắn chết, thật trùng hợp, chúng ta đi, đến hiện trường xem thế nào!

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Đoàn Phi càng ngày càng giỏi, đến ngõ nhỏ Dương Phòng, Hoa Minh chẳng qua cũng chỉ nhanh hơn hắn một chút thôi! Chỉ thấy ở cuối ngõ nhỏ có một đám người đang đứng vây xem, Hoa Minh quát lên một tiếng, những người đứng xem mới nhường đường tránh ra, trong đám người, Tiêu Húc đang đứng canh thi thể, thấy Đoàn Phi đi tới, hắn vội vàng tiến đến bẩm báo:

- Đại nhân, đây là Lý Toàn, lúc chúng tiểu nhân tìm thấy hắn, hắn đã chết trong khe rồi, cũng không có ai nhìn thấy làm sao mà hắn ngã xuống!

Sắc mặt của Đoàn Phi cũng không tốt lắm, đi một vòng lớn, tốn bao công sức, khó khăn lắm mới tìm được đầu mối liên quan đến Đông Xưởng, bây giờ lại mất rồi, người của Đông Xưởng ra tay cũng nhanh thật, chắc là thấy

không có bồ câu đưa thư truyền tin, nên luôn có người đứng chờ ở cổng thành, thấy đám Đoàn Phi vào thành chạy thẳng về Lý gia, lập tức biết chuyện không giấu được nữa, liền tiên hạ thủ vi cường cho người giết Lý Toàn, để Đoàn Phi không thể tra tiếp được nữa.

- Dương Sâm! Khám nghiệm tử thi!

Đoàn Phi quát lớn, Dương Sâm đáp một tiếng rồi nhảy xuống ngựa trực tiếp bổ nhào đến bên thi thể, Đoàn Phi thúc đầu ngựa, dùng roi chỉ vào những người xung quanh quát:

- Nhìn cái gì, người chết thì có gì đáng xem, tránh ra cho ta, ai dám đứng lại ở đây thì bắt lại, luận tội đồng lõa với hung thủ!

Trong đám người vây quanh có lẽ có cả thám tử của Đông Xưởng, có điều ai quan tâm đến bọn họ, Đoàn Phi bây giờ tâm trạng không vui, nhưng tên thích xem náo nhiệt này trở thành mục tiêu để Đoàn Phi phát tiết.

- Tản ra, tản ra ai dám đứng gần lên xem ta sẽ bắt lại!

Hoa Minh chỉ huy Cẩm Y Vệ đuổi người, những người đứng xem ầm ầm giải tán hết, không một ai dám ở lại. Dương Sâm lật thi thể lại, để ngửa mặt hướng lên trời, kéo mí mắt lên, cạy miệng hăn ra, mũi người người, sau đó dùng một côn đè lên bụng thi thể, Dương Sâm khẳng định nói với Đoàn Phi:

- Đại nhân, hăn không phải là bị chết đuối, hăn nữa cũng không uống rượu, trong miệng có mùi máu tươi, nhưng không có mùi rượu và bùn trong khe, bụng cũng không thấy có nước lên, có thể thấy lúc bị rơi xuống khe hăn đã chết rồi. Hai mắt sưng húp, ngực xẹp xuống, trong miệng có máu tanh, bước đầu đoán, hăn bị người ta đánh mạnh vào ngực, dẫn đến mất mạng.

Đoàn Phi thì thào nói:

- Xem ra người lúc trước giết Lý Thôi công phu còn mạnh hơn lúc đầu nhiều, hoặc có lẽ lần này giết người diệt khẩu không cần phải che giấu gì, ... đưa thi thể về tra lại, đại ca, huynh đưa theo đám Thạch Bân đến xung quanh hỏi thăm một chút, xem hôm nay có ai nhìn thấy Lý Toàn không? Hoa Minh, trong nhà Lý Toàn có những ai, đưa hết về cho ta!

..

TUẦN THỨ ĐẠI MINH

Thần Đăng

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Tiêu Hàn Trở Về

Quyển 3: Tuần thú Giang Nam

Chương 278: Tiêu Hàn trở về

Nhóm dịch: Đọc Truyện Đêm Khuya

Nguồn: Mê Truyện

Sưu tầm MTQ conem_bendoianh

Mọi người đều cùng dạ một tiếng, rồi phân công nhau đi làm, Đoàn Phi cười ngựa, áp tải đưa thi thể Lý Toàn về Chu phủ. Tô Dung nhận được tin ra nghênh đón, hỏi:

- Công tử, nghe nói đã tìm được lai lịch của bộ xương kia, có điều đã có người nhanh tay hơn giết mất nghi phạm rồi?

Đoàn Phi gật gật đầu, nói:

- Chỉ chậm một bước, ta đã có thể tra ra ngọn ngành vụ này rồi, đáng tiếc ...

Tô Dung cười nói:

- Công tử không cần buồn phiền, lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt, bộ xương đó lai lịch không rõ ràng cũng đã bị công tử tra ra rồi, công tử còn sợ gì không tra ra được ai là kẻ đã giết Lý Toàn? Nói không chừng manh mối đã xuất hiện, chỉ là công tử còn chưa muốn vạch trần ra mà thôi!

Khỏe miệng Đoàn Phi lộ ra nụ cười mỉm, hần nói:

- Dung Nhi, nếu người là nam tử, hơn nữa còn bằng lòng dẫn thân vào quan phủ tra án, chỉ sợ đến tư cách uống gió Tây bắc ta cũng không có, người nói không sai, trong lòng ta đã biết tên đáng chết nào đã giết Lý Toàn, ha ha, tâm trạng bây giờ của tên hung thủ kia nhất định không tốt, có lẽ chúng ta cũng có thể lợi dụng hần một phen.

Tô Dung đi cùng hần đến hậu viện, Đoàn Phi đột nhiên quay đầu nói với Hoa Minh:

- Hoa Minh, người phái người nào đáng tin âm thầm đi điều tra một người cho ta, mọi người không nói đại ca của Lý Thôi là ai, nhưng chắc cũng không khó để tra ra chứ? Ta muốn biết tất cả các tư liệu về người đó, bao gồm cả trước đây hần từng làm gì, bây giờ làm gì, ở đâu, nếu có thể làm được, cho dù ngày nào hần cũng phải vào nhà xí mấy lần ta cũng muốn biết rõ ràng tỉ mỉ!

Hoa Minh đáp vâng, sau đó đi tìm người, Đoàn Phi hỏi:

- Dung Nhi, đêm qua nghỉ ngơi thế nào? Hôm nay Hải công công có đến không?

Tô Dung cười nói:

- Có lẽ hần biết người còn chưa trở lại, cho nên cũng không thấy đến, đối với tiểu nhân mà nói, nơi nào chẳng như nhau! Không cần phải làm bữa ăn khuya cho người nào đó ... tối qua không biết ngủ say đến mức nào

Đoàn Phi đang muốn đùa nàng hai ba câu, Tô Dung đột nhiên dừng bước, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía trước, Đoàn Phi nghi hoặc nhìn theo, thì thấy hoa viên lung tung lộn xộn sau nhà Chu Đức có một nữ tử mặc váy dài màu lam đang vừa hái lá vừa mỉm cười ...

- Tiêu Hàn!

Đoàn Phi kinh ngạc kêu lên:

- Là người! Người về từ khi nào vậy?

Quản Tiêu Hàn cười xinh đẹp nói:

- Chính là lúc hai người còn đang ta ta nàng nàng, tiểu nữ đã đi trước một bước, đến hậu viện đợi hai người rồi!

- Nói bậy, ta và công tử không có gì hết!

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Dung đỏ ửng lên. Quản Tiêu Hàn cười khanh khách, nói:

- Thật không có sao? Vậy quá tốt rồi, xem ra thời gian này hai người cũng không có tiến triển gì, vậy đừng trách ta không khách khí nhé!

- Không khách khí cái gì?

Đoàn Phi nghi hoặc hỏi. Quản Tiêu Hàn cười đến run rẩy cả người:

- Dung nhi nghe hiểu đấy, tiểu nữ nói đại nhân à, lúc ngài phá án sao thông minh thế, mà giờ ngốc đến đáng yêu! Ài, tiểu nữ không nói chuyện với hai người nữa, tiểu nữ đi cả đêm để về kinh thành, mệt muốn chết rồi, tiểu nữ cũng đã chọn được một phòng trống ở hậu viện, Tiểu Hoàn đang đun nước cho tiểu nữ, ài, phải tắm cái đã, sau đó ngủ một giấc thật ngon mới được!

Quản Tiêu Hàn nói xong thì đi, Đoàn Phi quát:

- Gần đây người đi đâu? Bốn quan không thích những người không nói tiếng nào mà tùy ý đến đi như vậy!

Quản Tiêu Hàn thở dài, quay đầu lại một cách đáng thương, nói:

- Đại nhân đại lượng, công tử tha cho tiểu nữ lần này đi, mọi người đều có nỗi khổ tâm khó nói mà, lần sau tiểu nữ sẽ không thể nữa, được không?

Đoàn Phi cũng hết cách với nàng ta, Quản Tiêu Hàn giả hoạt cười cười, đang muốn xoay người đi, Tô Dung đã bất ngờ nói:

- Quản tử tử, sắc mặt tử hình như không được tốt, có phải là bị thương rồi không?

Sắc mặt Quản Tiêu Hàn nói biến là biến, nàng nhú mi than nhẹ, đáng thương nói:

- Đúng vậy, trong lúc tử tử đi làm việc bị người ta vây đánh, suýt nữa không quay về gặp hai người được, giang hồ đúng là hiểm ác, ở bên cạnh công tử vẫn là an toàn hơn, Dung nhi muội muội, muội nói phải không?

Tô Dung hừ một tiếng, cũng không để ý đến nàng ta nữa, Quản Tiêu Hàn lại nháy mắt với Đoàn Phi, sau đó mới nhanh nhẹn rời đi. Nàng chiếm cứ bên phải phòng ngủ chính, còn Tô Dung chọn bên trái, Đoàn Phi không khỏi nhớ tới lời của Hoa Minh, hẳn bây giờ cũng coi như là trái nâng phải đỡ rồi, lúc nào mới biến thành trái ôm phải ấp đây? Đọc thêm tại ban long hoi.

Đoàn Phi còn chưa ngồi yên trong hậu viện, đã nghe người đến bào thê tử của Lý Toàn cũng không thấy đâu nữa rồi! Nghe được tin này, Đoàn Phi khẽ mỉm cười, tên hung thủ kia đúng là giấu đầu hở đuôi, sơ hở càng ngày càng nhiều. Đối là một tên sát thủ nhất định sẽ thuận tay giết chết cả nhà Lý Toàn, nhưng tên hung thủ này chỉ ra tay với mình Lý Toàn, mà lại không xuống tay với thê tử của Lý Toàn. Nét vẽ về thân phận của hắn cũng sinh động dần lên, đại ca thần bí kia của Lý Toàn có lẽ cũng sắp trời lên mặt nước rồi.

Không lâu sau, Dương Sâm khám nghiệm xong tử thi, đi đến bẩm báo:

- Phi ca, đây là bản kết quả khám nghiệm, ngực người chết bị dập nát, xương thứ ba sườn trái bị gãy đâm xuyên tim, nguyên nhân chết gần như giống với Lý Thôi, chỉ khác là Lý Toàn chết nhanh hơn, đau đớn cũng ít hơn mà thôi!

Đoàn Phi thở dài:

- Lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt, đây là báo ứng, Lý Toàn lúc đầu nhờ ca ca đi giết Lý Thôi báo thù thay hân, tuyệt đối không ngờ rằng bản thân cũng có ngày chết y như vậy trong chính tay của ca ca mình.

Dương Sâm mở to hai mắt, hỏi:

- Đã tra được ca ca Lý Toàn là ai rồi sao?

Đoàn Phi lắc đầu nói:

- Tuy còn chưa tra được, nhưng cũng không còn lâu nữa, người vất vả rồi, xử lý xong thi thể này đệ nghỉ ngơi được rồi!

Tinh thần Dương Sâm phấn chấn lên nói:

- Đệ không mệt, Phi ca bây giờ đang nắm trong tay Cẩm Y Vệ? Đệ có thể đến phòng liệm của Cẩm Y Vệ xem một chút được không?

Đoàn Phi nhìn hân một lát, lúc này mới cười nói:

- Đệ coi đó là nơi vui chơi sao? Ta cũng chỉ tạm thời nắm giữ Cẩm Y Vệ trên danh nghĩa thôi, hôm qua đệ không nhìn thấy vẻ mặt của những Cẩm Y Vệ trong Bắc Trấn Phủ Ti khi nhìn chúng ta như thế nào sao?

Ta sẽ không rước mất mặt vào thân trong thời điểm này đâu!

- Ôi, đáng tiếc, trong Cẩm Y Vệ nhất định có rất nhiều tư liệu mà đệ cần. Nếu Phi ca đã không có cách nào, hôm khác đệ đi hỏi Hoa Minh vậy!

Dương Sâm thở dài nói.

- Hỏi ta cái gì?

Hoa Minh đi tới, nói với Đoàn Phi:

- Đại nhân, tiểu nhân đã phái La Huy đi điều tra tin tức của ca ca Lý Toàn rồi, đây là hồ sơ Cẩm Y Vệ đưa tới hôm qua, mời đại nhân xem qua, rồi nhanh chóng phúc đáp!

Đoàn Phi sững sốt nói:

- Mấy thứ này đem tới đây làm cái gì?

Hoa Minh bất đắc dĩ nói:

- Đại nhân, ngài hiện đang tạm thời chỉ huy Cẩm Y Vệ, bọn họ vừa đem hồ sơ tới chỗ chúng ta đã đi rồi, chúng tiểu nhân cũng hết cách!

Đoàn Phi khẽ cau mày nói:

- Hạng Chỉ Huy Sứ bây giờ đang ở đâu? Người đem chỗ này đến cho hẩn xử lý được rồi, Hoàng thượng tâm huyết dâng trào, để ta tạm thay thế trên danh nghĩa mà thôi, ta cũng không muốn dính dáng đến đồng phiên toái này!

Hoa Minh cười khổ nói:

- Đại nhân, bây giờ không phải do ngài rồi, Trương công công đã phong tỏa thiên lao, chúng tiểu nhân căn bản không vào được, bên ngoài cũng đã truyền tin huyền ảo, nói ngài xử xong vụ này sẽ chuyển từ tạm thời sang chính thức. Đại nhân, ngài nhiều lần nhượng bộ Trương công công, chúng

tiểu nhân đều biết nỗi khổ tâm của ngài, nhưng người bên ngoài không biết, bọn họ đều nói ngài là tay sai của Trương Nhuệ!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)

[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)

[Chương 138](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146](#)

[Chương 147](#)

[Chương 148](#)

[Chương 149](#)

[Chương 150](#)

[Chương 151: Sự Diên Cuồng Cuối Cùng](#)

[Chương 152: Ác Nhân Cáo Trạng Trước](#)

[Chương 153: Giải Oan Trên Công Đường](#)

[Chương 154: Ngậm Máu Phun Người](#)

[Chương 155: Tần Hoài Hoa Hội](#)

[Chương 156: Cầm Ca Song Tuyệt](#)

[Chương 157: Hội Ngộ Thanh Thanh](#)

[Chương 158: Bổng Nhiên Nổi Tiếng.](#)
[Chương 159: Tình Đế Liên Hoa](#)
[Chương 160: Thiên Nhân Biện Bạch Trung- Gian](#)
[Chương 161: Triều Đình Như Chiến Trường](#)
[Chương 162: Tin Dữ Trém Đầu](#)
[Chương 163: Cải Án Phong Ba](#)
[Chương 164: Tình Thế Xoay Chuyển](#)
[Chương 165: Không Chút Sợ Hãi](#)
[Chương 166: Tẩu Hỏa Nhập Ma](#)
[Chương 167: Tồn Thương Càng Thêm Tồn Thương](#)
[Chương 168: Hút Độc Cho Nàng](#)
[Chương 169: Cùng Đường](#)
[Chương 170: Cục Diện Phải Chết](#)
[Chương 171: Nghịch Chuyển Kinh Thiên](#)
[Chương 172: Tranh Chấp Trên Triều Đình](#)
[Chương 173: Song Khâm Sai, Báo Ứng Đến!](#)
[Chương 174: Lật Tay Làm Mây Che Tay Làm Mưa](#)
[Chương 175: Hung Kiếm Xuất Hiện](#)
[Chương 176: Trăm Chiêu Chống Chế](#)
[Chương 177: Lòng Trung Hại Chủ](#)
[Chương 178: Chướng Ngại Trên Sông](#)
[Chương 179: Lương Tâm Của Ta Bị Chó Ăn Rồi.](#)
[Chương 180: Quý Môn Quan](#)
[Chương 181: Đào Hạ Lưu Nhân](#)
[Chương 182: Cừu Châm Chế Thần](#)
[Chương 183: Bí Mật Của Tờ Giấy](#)
[Chương 184: Nửa Cây Mê Hương](#)
[Chương 185: Linh Xu Thánh Quân](#)
[Chương 186: Hóa Thi Hoàn](#)
[Chương 187: Thích Nhất Là Đánh Lén](#)
[Chương 188: Mê Hoặc Không Chế](#)
[Chương 189: Nước Thần Của Bồ Tát](#)

[Chương 190](#)
[Chương 191: Khẩu Phật Tâm Xà](#)
[Chương 192: Thái Hồ Tuyệt Xưởng](#)
[Chương 193: Thần Long Trảm](#)
[Chương 194: Không Cự Tuyệt Kẻ Đến](#)
[Chương 195: Lừa Dối](#)
[Chương 196: Tam Nguyên Hợp Nhất Tà Công Pháp](#)
[Chương 197: Xin Đại Nhân Thu Nhận Và Giúp Đỡ](#)
[Chương 198: Vô Lại Và Tiên Tử, Cuộc Chiến Tại Vườn Hoa!](#)
[Chương 199: Diệt Môn](#)
[Chương 200: Không Còn Tính Người](#)
[Chương 201: Thiên Tài Giết Người](#)
[Chương 202: Chặn Kiệu Kêu Oan](#)
[Chương 203: Đốm Lửa Nhỏ Cháy Lan Rộng.\(1\)](#)
[Chương 204: Khâm Sai Chó Má](#)
[Chương 205: Trở Mặt Bắt Quan](#)
[Chương 206: Vật Báu Vô Giá](#)
[Chương 207: Đều Có Sở Cầu](#)
[Chương 208: Nha Hoàn Đông Xưởng](#)
[Chương 209: Lập Ra Cục Tình Báo](#)
[Chương 210: Ý Trời Vô Thường](#)
[Chương 211: Cánh Chim Dàn Lớn](#)
[Chương 212: Nô Nhan Mạnh Tướng](#)
[Chương 213: Trái Nặng Phải Đỡ](#)
[Chương 214: Bỏ Lệnh Cấm Đường Khoái Hoạt](#)
[Chương 215: Giải Lăng Kiếm](#)
[Chương 216: Long Nha Dao](#)
[Chương 217: Cướp Tù](#)
[Chương 218: Vấn Trảm](#)
[Chương 219: Thật Thật Giả Giả](#)
[Chương 220: Loạn Cung Xạ Thiên Lang](#)
[Chương 221: Kẹp Côn Chờ Lệnh](#)

[Chương 222: Diên Cuồng](#)
[Chương 223: Đại Tỷ Tỷ, Tiểu Cô Nương](#)
[Chương 224: Nữ Nhân Đều Có Hung Khí](#)
[Chương 225: Nhà Có Vợ Dữ](#)
[Chương 226: Phi Công Trẻ Lái Máy Bay](#)
[Chương 227: Quý Trọng](#)
[Chương 228: Ếch Ngồi Đáy Giếng](#)
[Chương 229: Chơi Súng Kíp](#)
[Chương 230: Hồn Hợp Độc Hình](#)
[Chương 231: Bách Độc Tà Công](#)
[Chương 232: Đề Phòng Yêu Nữ Yêu](#)
[Chương 233: Người Công Ta Thủ](#)
[Chương 234: Tấn Công](#)
.
[Chương 236: Độc Tông Tinh Vắn](#)
[Chương 237: Thiên Sát Xuất Thế](#)
[Chương 238: Che Chở](#)
[Chương 239: Giảo Kế Đại Hiện Huyết](#)
[Chương 240: Tham Thì Tham, Ai Sợ Ai](#)
[Chương 241: Thành Lập Công Ty Giải Trí Trung Hoa](#)
[Chương 242: Chế Pháp “Một Cái Roi”](#)
[Chương 243: Ấm Uớt Quá A!](#)
[Chương 244: Lâm Giang Đấu Thi Tiên](#)
[Chương 245: Án Cũ Dương Châu](#)
[Chương 246: Văn Võ Song Toàn](#)
[Chương 247: Đoàn Phi Nhập Kinh](#)
[Chương 248: Bí Mật Nhập Báo Phòng](#)
[Chương 249: Thi Hành Biện Pháp Chính Trị Như Chơi Bài](#)
[Chương 250: Khách Khanh Đông Xưởng](#)
[Chương 251: Đoàn Phi Thương Triều](#)
[Chương 252: Cẩm Y Vệ Mê Tung Ấn](#)
[Chương 253: Chí Hướng To Lớn](#)

[Chương 254: Phụng Chỉ Phá Án](#)

[Chương 255: Cất Giấu Thi Thể Mưu Hại](#)

[Chương 256: Nghi Vấn Đối Đất](#)

[Chương 257: Chó Giữ Nhà](#)

[Chương 258: Đông Xưởng Và Cẩm Y Vệ Như Kẻ Thù](#)

[Chương 259: Lang Sang Ác Độc](#)

•

[Chương 261: Tâm Sự Của Ta Người Đứng Đoán](#)

[Chương 262: Xét Xử Viên Khám Nghiệm Tử Thi Những Lời Lấy Lui Làm
Tiền Của Tạ Chí Quân Làm Cho Hoa Minh Không Quá Khó Chấp
Nhận. Hẳn Ta Thấy Hoa Minh Không Có Phản Ứng Mạnh Liệt Gì, Thế
Là Tiếp Tục N](#)

[Chương 263: Người Đàn Bà Gian Xảo](#)

[Chương 264: Chôn Hài Cốt Và Xét Nghiệm Xương Cốt](#)

[Chương 265: Chính Đức Uy Vũ](#)

[Chương 266: Vừa Bất Ngờ Vừa Kinh Sợ](#)

[Chương 267: Mượn Nước Đẩy Thuyền](#)

[Chương 268: Nhân Chứng Vật Chứng Cuối Cùng Đã Tới Tay.](#)

[Chương 268.2 : Tội Bất Đạo](#)

[Chương 269: Chứng Nhân Chết Rồi](#)

[Chương 270: Tìm Tông Tích Đất](#)

[Chương 271: Cẩm Y Trộm Mộ](#)

[Chương 272: Nội Gian Lộ Diện](#)

[Chương 273: Gia Pháp Vương Pháp](#)

[Chương 274: Hậu Viện Ở Hào Môn](#)

[Chương 275](#)

[Chương 276: Ác Nô Hoành Hành](#)

[Chương 277: Giết Người Diệt Khẩu](#)

[Chương 278: Tiêu Hàn Trở Về](#)